

Giới thiệu Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời

Nàng là người có máu ghen tột đỉnh, thật không may cho ai lấy phải người có máu Hoạn Thư như vậy. Nên nhiều lần chồng nàng đã chạy trốn khỏi nàng, ấy thế mà nàng vẫn tìm được và lôi cổ hắn về.

Sau đó là màn đồ dành vợ. Tôn vợ lên đầu, những ngày này nàng sống như vương phi nhưng chỉ được vài ba hôm!

Một câu chuyện mang tính chất khá hài hước! Truyện Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời của tác giả Thẩm Du là câu chuyện tình thú vị và bi hài, lãng mạn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mới vào Vương phủ (1)

Editor: Trang

Vào lúc giữa trưa, kinh thành cầu cong ngõ nhỏ.

Mỗi ngày đều giống như nửa tháng trước, trước cửa Tỉnh Vương phủ theo thường lệ xếp một hàng dài, còn tổng quản Hà thúc trong vương phủ lại đứng ở cửa, đầy mặt lo lắng mà tự mình sàng lọc.

Giang Ngư Ngư đến trễ, đứng chót hàng, đói bụng đến mức ánh mắt sắp túa ra ánh sáng xanh.

Ngày hôm nay, là ngày thứ năm nàng đến cổ đại.

Xuyên qua không hề gì, nhưng vận khí của nàng quá kém, xuyên qua đến một nơi có chế độ quản lý hộ tịch chặt chẽ giống như hiện đại ——

Không có cái thẻ bài chứng minh thân phận kia, tìm việc làm? Cư trú? Thuê ngựa? Mua nhà lập nghiệp? Tất cả đều không cần bàn nữa!

Cổ tình cổ đại còn không có lo liệu tỷ như _ chứng minh tri kỷ lại phục vụ thực dụng...

Cho nên sau khi tỉnh lại ở bên hồ, phát hiện trên người mình không có một đồng nào, cũng không có thứ đồ gì gì đó để chứng minh thân phận của mình, nàng một đường hao hết trăm cay nghìn đắng mới đi đến kinh thành, tìm được Tỉnh Vương phủ này.

Nàng nghe ngóng, nơi này là Nguyệt Loan quốc, mà toàn bộ thẻ bài thân phận ở Nguyệt Loan quốc này đều do Tỉnh Vương phủ cấp cho.

Về phần khối thẻ bài kia phòng nguy như thế nào, dân chúng nơi này dường như không quan tâm đến những cái đó, không ai thảo luận, ngay cả hỏi thăm nàng cũng không hỏi thăm được, muốn tự mình động thủ đi làm giả một khối, cũng không có cách nào xuống tay.

Cho nên vì một khối thẻ bài thân phận, nàng nhất định phải tiến vào Tỉnh Vương phủ.

May mắn chính là, Tỉnh Vương phủ đang ở nhận người.

Hơn nữa bởi vì bọn họ luôn luôn không tìm thấy người thích hợp, điều kiện "thông báo tuyển dụng" đã càng ngày càng thấp, hiện tại rõ ràng biến thành không có điều kiện, ngay cả thẻ bài thân phận cũng không cần xem, toàn bộ dựa vào tổng quản tự mình sàng chọn.

Về phần Vương phủ nhận người đi làm cái gì... Đến bây giờ đều là một ẩn số.

Nhìn theo ánh mắt hiện đại, loại công việc chột nhìn đái ngộ cực tốt yêu cầu cực thấp này, hơn phân nửa đều là hãm hại người, bắt quá... Giang Ngư Ngư xoa nhẹ cái bụng sớm đã đói đến xẹp lép, đợi nàng ăn no rồi, ai hãm hại ai còn không biết chừng đấy!

Thật vất vả, rốt cục đến phiên Giang Ngư Ngư "phỏng vấn".

Mấy ngày nay tổng quản Hà thúc lo lắng nhiều việc, khuôn mặt ưu sầu, âm thanh mệt mỏi, không ôm hi vọng nào mà bắt đầu hỏi vấn đề cũ, "Các người cảm thấy, trong kinh thành ai là người đẹp nhất?"

Bởi vì có nhiều người, cho nên "phỏng vấn" năm người một tổ, đồng thời tiến hành.

Hà thúc vừa dứt câu, ba cô nương một tổ này đều đồng loạt đỏ mặt, ngay cả vị tiểu ca duy nhất cũng không biết vì cái gì mà nhăn nhó, âm thanh dường như không tốt lắm nói, "Đương nhiên là Tình Vương gia..."

Chỉ có Giang Ngư Ngư là không có phản ứng gì.

Nàng vừa tới kinh thành, chưa nhìn thấy nhiều người, chỉ có điều trên con đường này ai cũng đều đẹp, cái này nàng có thể trả lời một chút —— tuyệt đối là tiểu chính thái đang chơi đùa ở góc đường kia.

Bởi vì khuôn mặt của cậu nhóc như cái bánh bao, còn là loại bánh lớn da mỏng! Nhìn thấy thật là muốn ăn!

Hà thúc cũng không biết ý niệm sét đánh chết người trong đầu nàng, nhìn thấy phản ứng "bình tĩnh" này của nàng, còn kinh hỉ nhìn nàng lâu thêm một chút, lúc này mới phát hiện tiểu cô nương trước mắt là một người rất xinh đẹp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn khéo léo tinh xảo giống như búp bê sứ, mắt to ngập nước, mũi ngọc xinh xắn, miệng nhỏ hồng nhuận, còn có hai cái lúm đồng tiền ngọt ngào trên mặt kia, đều chân chân thiết thiết nói lên cái gì là "nhu thuận đáng yêu".

Đã nhìn quen dung mạo khuynh thành của Vương gia nhà mình, cho nên có nhìn thêm vài gương mặt xinh đẹp đi chẳng nữa cũng sẽ không khiến cho tổng quản của vương phủ kinh diễm nhiều, nhưng vừa nhìn thấy Giang Ngư Ngư, ông vẫn bị ánh mắt của nàng hút đi lực chú ý.

Đây quả thực là ánh mắt trong sáng sạch sẽ mà chỉ có trẻ con mới có! Hà thúc tán thưởng một tiếng ở trong lòng.

Con người màu mực trong suốt sáng sủa, giống như nước hồ thanh u ấm áp phủ xuống, liếc mắt một cái liền nhìn thấy đáy mắt trong suốt. Cảm giác kia rất hiếm có cũng rất tốt đẹp, khiến cho người ta không nhịn được mà sinh ra hảo cảm với chủ nhân của đôi mắt này.

meomeo: he he có thể nói là ngu ngốc trá hình ak ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cũng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mới vào Vương phủ (2)

Editor: Trang

Người biết điều thành thật như vậy rất khó tìm, cho dù nàng không giải quyết được vấn đề khó khăn hiện tại mà Vương phủ đang đối mặt, cũng phải giữ nàng lại!

Bởi vì được Hà thúc yêu thích, cho nên Giang Ngư Ngư nhảy vọt qua mấy vấn đề phía sau, trực tiếp qua ải.

Mấy phút sau, làm một trong những người đi tư cách qua ‘vòng sơ khảo’, nàng được dẫn tới một cái sân nhỏ lịch sự tao nhã tĩnh mịch trong Vương phủ.

Ở cửa sân, một người đàn ông mặt trắng mặc y phục tơ xanh sớm đã đứng chờ ở đó.

Đại khái là mấy ngày này lặp lại hạng mục công việc này, trên khuôn mặt trắng đến quá mức kia đều là vẻ không kiên nhẫn.

Ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn bọn họ, người đàn ông mặt trắng không nói lời vô nghĩa nào, trực tiếp hỏi vào vấn đề, "Nếu như có người không chịu ăn cơm, các ngươi cần phải làm như thế nào?"

"..." Không chỉ là Giang Ngư Ngư, mọi người có mặt ở đây đều không nói gì.

Vương phủ tuyển người đã sắp được nửa tháng, bởi vì được đặc biệt dặn dò, cho nên người từng trúng cử không một ai dám tiết lộ chuyện cơ mật trong Vương phủ rốt cuộc là thiếu nhân tài nào, đã lâu như vậy vẫn không chọn được người.

Bọn họ còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì, náo loạn nửa ngày, thì ra trong Vương phủ có trẻ em không chịu dùng cơm.

Cái này thì có gì khó! Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người giành nhau trả lời, sợ đáp án tốt nhất bị người ta đoạt nói trước.

Người "phỏng vấn" bọn họ nghiêm mặt lắng nghe, càng nghe lông mi càng dựng thẳng đến lợi hại.

Đều là những phương pháp cũ, có thể có ích lợi gì!

"Cô," Người đàn ông giơ tay lên, chỉ về phía Giang Ngư Ngư vẫn không mở miệng, "Cô không có biện pháp?"

Lúc này Giang Ngư Ngư nghe rõ, giọng của người này lạnh lạnh, âm điệu nói chuyện lại cao, âm cuối còn lên cao hiểm thấy, hẳn là một thái giám.

Trong Vương phủ cũng có thái giám hầu hạ sao?

Giang Ngư Ngư không nghĩ nhiều, coi như thành thật nói, "Tôi có phương pháp, nhưng hiện tại không thể nói." Nói ra sẽ mất linh.

"Hử?" Nam nhân mặt trắng quan sát hai mắt của nàng, ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

Ánh mắt của cô nương này rất thành thực, nhìn vào quả thực có chút ngốc, cũng không giống người nói khoác, chẳng lẽ thực sự có biện pháp sao?

Chỉ có điều... Nhìn nàng cũng thực sự không giống người thông minh.

Mấy vị chủ tử trong cung đầu đầu nửa tháng đều không giải quyết được vấn đề khó khăn này, nàng có thể có biện pháp gì?

Trầm ngâm một lát, Triệu công công the thé cuống hòng, "Người đi theo ta."

Giang Ngư Ngư đi theo phía sau hắn, tiến vào sân ở trước mặt, vòng qua hoa và cây cảnh sum suê, cuối cùng nhìn theo phương hướng ngón tay của Triệu công công.

"Có cảm giác gì?" Giang Ngư Ngư không hiểu mô tê gì nhìn về hướng đó, Triệu công công ở bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

Giọng nói rất thấp, giống như là sợ quấy nhiễu người nào.

Giang Ngư Ngư ngay cả suy nghĩ cũng không cần, buột miệng nói, "Đối!"

"..." Triệu công công bị câu trả lời hùng hồn này chẹn họng một chút, khóe miệng co rút mấy cái, cảm giác phán đoán ban nãy của mình quả thực không sai, tiểu cô nương này quả thật có chút ngốc.

Tiếp tục nhìn tiểu cô nương có ánh mắt rất đẹp nhưng lại thành thật quá mức, Triệu công công lắc đầu.

Aizz, thật sự là sốt ruột đến hồ đồ, cô nương này vừa nhìn liền biết không có tâm cơ, sao hắn có thể kỳ thác hi vọng lên trên người nàng chứ?

Sau khi đi tới cổ đại, bởi vì không có thể bài thân phận kia, lúc Giang Ngư Ngư trao đổi với người ta vẫn rất cẩn thận, khiêm tốn đến không thể khiêm tốn hơn.

Qua năm ngày nhàm chán, hiện tại cuối cùng cũng không lo lắng cái này rồi, lúc này đơn thuần là vì thích thú mới nói như vậy, nhưng khi nhìn ra Triệu công công có ý buông tha nàng, nàng lập tức thay đổi sách lược.

"Công công, nếu tôi không thành công, người có thể chém đầu của tôi."

"Ồi..."

Ngày thường hầu hạ trong cung, lời nói chém đầu này cũng không phải nghe lần đầu tiên, nhưng Triệu công công vẫn sợ ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Mới vào Vương phủ (3)

Cái này đâu chỉ là ngốc, quả thực là ngu xuẩn!

Triệu công công đối với chỉ số thông minh của Giang Ngư Ngư không có hi vọng..

Nhưng ở tại nơi này nhìn thấy đứa bé thành thật như vậy thực sự hiếm thấy, lập tức liền muốn giáo huấn nàng, miễn cho sau này nàng tiếp tục làm chuyện ngu ngốc như thế, xui xẻo hồ đồ sẽ đánh mất mạng.

"Cẩn thận nhìn coi, vị ngồi bên kia chính là chủ tử."

Kỳ thật Giang Ngư Ngư đã sớm nhìn thấy, bên kia có lẽ là thư phòng hay gì gì đó, cửa gỗ khắc hoa mở rộng, có thể nhìn thấy có người gục xuống bàn, ngủ quên và đáng người đều không nhìn thấy rõ, đập vào mắt chỉ có mái tóc đen như gấm lụa.

Lần đầu tiên nàng biết, nhìn màu đen tự nhiên cũng sẽ có hiệu quả lộng lẫy mà đẹp mắt như vậy, còn dùng dây cột tóc màu vàng kim nhạt để bó buộc tóc, giống như một chùm ánh nắng bị cắt xuống, nhốt ở trong tóc dài màu mực liềm diêm kia.

Nếu như tóc cũng có "khí chất", Giang Ngư Ngư sẽ nói, đây là một đầu tóc bảy phần yêu nghiệt, ba phần lười nhác, mười phần mười mê hoặc người.

Chất tóc thật là tốt, trẻ con ở trong hoàng tộc, chính là được nuôi dưỡng tốt như vậy, chỉ là không biết bộ dạng của anh bạn nhỏ này như thế nào.

Giang Ngư Ngư đã mặc nhận người nằm úp sấp kia chính là đứa trẻ con chịu ăn com, đang nghĩ ngợi, đột nhiên người nọ chống đỡ đứng dậy, tóc đen giống như gắm chậm rãi xẹt qua bên mặt hắn, hình ảnh kia vô cùng mỹ cảm, giống như sân khấu mong đợi đã lâu rồi cuộc cũng kéo màn che, rõ ràng vẫn là cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng tự dưng khiến cho người ta có loại cảm giác khẩn trương và mong đợi.

Chờ người nọ rốt cục ngồi thẳng thân, Giang Ngư Ngư theo bản năng nháy mắt mấy cái.

Đó là một khuôn mặt xinh đẹp không thuộc về loài người, dung mạo phong vận tới cực hạn, cho dù giống như bây giờ khẽ rũ mắt xuống, ai cũng không thấy, nhưng cũng có phong tình mơ hồ lưu động.

Cũng chỉ là mặt bên mơ hồ mà thôi, ở trong khoảnh khắc hắn đứng dậy, ánh nắng chói mắt cùng thịnh cảnh phong phú trong hoa viên đều có chút phai màu.

Trước kia nhìn mỹ nam cổ đại đều là ở trong tranh ảnh, hiện tại rốt cục nàng cũng nhìn thấy yêu nghiệt bản thực.

Giang Ngư Ngư chỉ bình tĩnh hơn so với người bình thường, nhưng dù sao cũng không đến mức hơn người, sắc đẹp cường đại ở trước mặt như vậy, theo lý mà nói, nàng cũng sẽ thất thần trong chốc lát.

Nhưng bây giờ nàng rất đối...

Ở thời điểm mỹ nam đứng dậy, nàng cũng nhìn thấy một lô hàng khẩu vị bày ra ở bên tay phải mỹ nam, cái đó cao bốn tầng, phân loại ra chính là lạnh nóng mặn ngọt, hiện tại mỗi tầng đều bị kéo ra, điểm tâm bên trong rõ ràng chưa ai động vào. (cái 'lô hàng khẩu vị' t nghĩ là cái hộp đựng thức ăn ý)

Trong lúc điện quang hỏa thạch, Giang Ngư Ngư hiểu rõ, người trong Vương phủ không chịu dùng com không phải là đứa nhỏ, mà là mỹ nam thành - niên này.

Có đồ ăn —— đồ ăn kia không phải là của nàng —— có đồ ăn người nọ lại phung phí của trời mà không ăn.

Sau khi trong đầu qua quét hiện lên ý nghĩ này, Giang Ngư Ngư dựa vào logic cường đại mà quyết định, trước khi ăn no, nàng và mỹ nam trước mặt này có thù không đội trời chung.

Mỹ thực trước mặt, hiện tại Giang Ngư Ngư càng đói bụng hơn, ánh mắt toát ra ánh sáng xanh yếu ớt, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào mỹ nam kia.

"Dạ" hắn ăn com, nàng liền có com ăn!

Triệu công công còn tưởng rằng nàng đang lâm vào trong mỹ sắc, "xuy" cười một tiếng, "Tiểu cô nương, đừng trách ta không nhắc nhở cô, vị chủ tử kia, không phải là ai cũng có thể trêu chọc được."

Khó đối phó đúng không? Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh, "Không có việc gì, ở quê nhà tôi đã làm qua công việc tương tự như thế này, cũng có chút kinh nghiệm."

"... Công việc gì?" Trên đời này, còn có công việc tương tự khuyên Vương gia dùng com?

"Cô giáo vườn trà."

"Đó là..." Nghe không hiểu à nha!

Chóp chóp đôi mắt to thuần khiết, "Chính là dụ dỗ trẻ em chơi đùa."

"..." Trẻ, trẻ em? Triệu công công sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Một giây giết chết Vương gia (1)

Trong thư phòng, thị vệ tâm phúc Hà Nghiêm của Hách Liên Dạ co quắp khoe miệng mấy lần, không chế chính mình đừng nhiều chuyện mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khí chất! Làm tâm phúc của Vương gia, cần phải chú ý đến khí chất!

Nhưng hẳn thật sự muốn biết người có dũng khí nói ra câu như vậy sẽ trông như thế nào!

Triệu công công đã hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ, không có ai giúp nàng giới thiệu, mà Giang Ngự Ngự đã đói bụng đến mức không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nên dứt khoát mở miệng nói, "Vương gia, tôi và anh đánh cược không? Nếu tôi thắng, anh phải nghe theo tôi."

Hít...

Hà Nghiêm hít một ngụm khí lạnh, giọng điệu này, quá lớn mật rồi!

Hiện tại cũng chẳng thèm quan tâm đến khí chất, hẳn quay đầu lại nhìn về phía người "hung hăng can quấy lại cuồng vọng" kia, sau đó... "A?"

Bởi vì quá mức kinh ngạc, hẳn căn bản không khống chế được mà phát ra âm thanh nghi vấn rất lớn.

Hà Nghiêm đi theo bên cạnh Hách Liên Dạ rất nhiều năm, trường hợp gì cũng đã gặp qua, vẫn chưa từng luống cuống như vậy.

Lúc này, lòng hiếu kỳ của Hách Liên Dạ cũng nổi lên, có phải người đó mọc ba đầu sáu tay hay không?

Mắt phượng khẽ chuyển, tầm mắt liếc ra ngoài cửa sổ, hẳn lập tức nhìn thấy Giang Ngự Ngự mặc áo trắng quần xanh, khuôn mặt nhỏ nhắn khê nhếch, giống như rau xanh đứng ở nơi đó.

Đây chỉ là cái nhìn thoáng qua không chút để ý, nhưng ánh mắt lưu chuyển cũng phong tình say lòng người.

Chỉ là nhìn thấy một màn kinh diễm như vậy, Giang Ngự Ngự lại không có phản ứng kinh diễm gì, chỉ nhìn về phía y nở ra nụ cười hảo hữu, nụ cười kia thoát nhìn... thật thà chất phác.

Từ trước đến nay Hách Liên Dạ không nhìn chăm chăm vào người khác quá lâu, nhưng hôm nay y lại chống đỡ cánh tay, đôi môi xinh đẹp hơi nhếch lên, giống như có hứng thú không tẻ nhìn Giang Ngự Ngự một lúc lâu.

Sau một lúc lâu, giọng nói mê người nhẹ nhàng chậm chạp vang lên, "Được, đánh cược cái gì?"

Quả nhiên là yêu nghiệt, ngay cả giọng nói cũng say lòng người như thế.

"..." Hà Nghiêm ở một bên không có ý thức mà há miệng.

Vương gia luôn luôn cẩn thận, nhưng hôm nay... rất qua loa rồi!

Tuy rằng hẳn vẫn cảm thấy Vương gia không có gì là làm không được, cảm thấy cho dù đánh cược cái gì, thiên hạ cũng không có ai có thể thắng được ngài, nhưng... nhưng trong lúc mấu chốt này, dễ dàng đáp ứng người khác, thật sự không phải là tác phong Vương gia!

Bởi vì có Triệu công công ở đây, Hà Nghiêm cũng không thể nói nhiều, có nhiều nghi vấn hơn nữa cũng chỉ có thể đè nén ở trong lòng.

Giang Ngự Ngự không biết đây là vinh hạnh đặc biệt cỡ nào, bất quá nghe thấy loại giọng điệu giống như "Được, ta sẽ bồi tiểu bằng hữu chơi đùa một lát", nàng cũng hoàn toàn không để ý đến.

Bởi vì rất nhanh mọi người sẽ biết, đến tốt cùng ai mới là "tiểu bằng hữu"!

"Đánh cược... giả làm quả táo đi." Mắt to xoay xoay, nhìn về phía cái cây to ở bên cạnh hai người ôm mới hết, về mặt nàng thuần lương đề nghị, "Chúng ta ngồi ở trên tàng cây giả làm quả táo, xem ai giả giống nhất!"

Giả làm quả táo nha, chính là không thể động đậy, cũng không thể nói chuyện!

"..." Hà Nghiêm yên lặng mà nín lấy áo bào, ban nãy hẳn rồi rấm vô ích rồi, trò... trò chơi này cũng không hiếm lạ thì phải!

Lại nói, cô nương này không biết võ công, định lực sao có thể so với Vương gia?

Loại đánh cược này, cũng quá choáng váng rồi!

Giang Ngự Ngự mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, đã đói bụng đến mức chân nhũn tay mềm, cũng không có linh hoạt gì mà bắt đầu leo cây.

Cũng may, nhánh cây thấp nhất của cái cây này, cách mặt đất vẫn cao chưa đến ngang người, Giang Ngự Ngự vẫn an toàn leo lên, lúc sau liền cẩn thận đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ nghiêm túc.

Khỏe môi gọi lên nụ cười hứng thú, Hách Liên Dạ cũng tung người nhảy lên, nhẹ nhàng linh hoạt dừng ở trên một nhánh cây khác, học bộ dáng của nàng,

đứng yên không hề nhúc nhích.

Một giây sau... pìu~

Giang Ngư Ngư không chút do dự nhảy xuống dưới mặt đất, nhưng không vội vã chạy đi mà thành thành thật thật đứng nguyên tại chỗ.

Crazy Lady: t đã trả lời rồi nhé nấy

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một giây giết chết Vương gia (2)

Khuôn mặt xinh đẹp đến yêu nghiệt cứng đờ lại, Hách Liên Dạ ho nhẹ một tiếng, "Tại sao ngươi nhảy xuống?"

"Tôi chín ~~~~" Giang Ngư Ngư khinh bỉ nhìn đứa trẻ không có thương thức nông nghiệp này.

Quả táo chín, đương nhiên sẽ rơi từ trên cây xuống !

"..." Một đạo sấm sét đánh xuống, Triệu công công và Hà Nghiêm đều tròn tròn mắt.

Nàng chín... Nàng chín... Nàng chín...

Về mặt của Giang Ngư Ngư vẫn là thuần lương vô hại, "Vương gia, anh nói trước, anh thua rồi."

Muốn thắng Vương gia, rất dễ dàng, ㄣ (ˊ ∇ ˋ) ㄣ thoải mái miếu sát* thôi ~ (* = một giây giết chết)

"..." Hà Nghiêm yên lặng lau mặt một cái, rất huyền ảo rồi, thiên hạ này cư nhiên còn có người có thể nói với Vương gia của bọn họ, "Ngươi thua rồi"...

Vương gia thế nhưng lại thua!

Hon nữa còn thua ở trong một trò chơi ấu trĩ như vậy! Còn thua rất nhanh!

Khá khen cho một cô nương vừa nhìn liền thấy thành thật này, như vậy nhất định sẽ không có yêu cầu qua loa gì đó đâu.

Hắn còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy Giang Ngư Ngư mở miệng, "Cho nên Vương gia, ngài nên dùng cơm rồi."

"..." Xong rồi!

Rõ ràng là yêu cầu đơn giản nhất, nhưng phản ứng của Hà Nghiêm lại giống như trời sụp xuống, khuôn mặt trắng không còn chút máu, ngay cả trên môi cũng không có huyết sắc.

Triệu công công đột nhiên hoàn hồn, cười rạng rỡ đến mức giống như ăn mừng lễ tết, "Nô tài sai người đi chuẩn bị bữa trưa!"

Nói xong lập tức mạnh mẽ bước đi, so với tuổi tác của hắn thì hoàn toàn không tương xứng, từ từ từ đi về phía trước.

Tại sao lại có phản ứng lớn như vậy? Nhìn sắc môi đỏ tươi của mỹ nam Vương gia kia chắc chắn là có khí sắc rất tốt rồi, mỗi bữa đều có thể ăn uống no đủ.

Nói không chừng là đang dối người nào đó, giả vờ không ăn cơm, nhưng thực chất mỗi ngày đều vụng trộm ăn uống thả cửa.

Ngươi lớn như vậy, cũng không phải là không có đồ ăn có thể ăn, còn có thể đói chết chính mình sao?

Một chút cũng không quan tâm đã xảy ra chuyện gì, bỏ lại mỹ nam Vương gia bị mình miếu sát, Giang Ngư Ngư xác định rõ mục tiêu, muốn đi lấy điểm tâm yên tĩnh nằm trong cái giỏ ở thư phòng kia ra ăn.

Ở sau lưng nàng, Hà Nghiêm trắng mặt, nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn chủ tử nhà mình, gấp đến độ trực tiếp muốn giết người.

Cô nương này biết mình đang làm cái gì không!

Bọn hán phòng đông phòng tây, ai có thể nghĩ đến, cuối cùng bị té ngã ở trên người của một tiểu cô nương thật thà chất phác.

Oán khí ở phía sau rất rõ ràng, Giang Ngư Ngư muốn xem nhẹ cũng không được, liền tùy ý quay đầu lại nhìn một cái.

Trước khi quay người, nàng còn tưởng rằng oán khí này là của mỹ nam Vương bởi vì thua nàng nên không phục, cho nên oán niệm rất sâu mà trừng mắt nàng.

Aizz, người này rất không bình tĩnh rồi, các người nhìn xem, nàng chưa quen cuộc sống ở nơi đây, vừa đi vào Tĩnh Vương phủ không đến vài phút, liền thoải mái miếu sát một vị Vương gia, cũng không có đặc ý nha.

Bởi vì thắng rất dễ dàng à ~~~~~ (͡ ▽ ͡) ỉ ngay cả chút cảm giác thành tựu cũng không có.

Nếu biết Giang Ngư Ngư đang suy nghĩ cái gì, Hà Nghiêm một lòng muốn bảo hộ cho chủ nhân nhất định sẽ giết nàng...

Đương nhiên, hiện tại hán cũng rất muốn băm Giang Ngư Ngư ra thành tám khối.

Cũng bởi vì "quả táo" "chín" này của nàng, Vương gia... Vương gia, hán sắp thảm rồi!

Quay đầu lại, ngoài ý muốn Giang Ngư Ngư nhìn thấy ánh mắt căm phẫn của Hà Nghiêm, còn có Tĩnh Vương gia cúi nửa đầu, lông mi dài dày che toàn bộ thân sắc, nhưng ít ra không động kinh không phát điên, dường như rất bình tĩnh.

Mà cùng một thời gian, phía tây vương phủ đột nhiên truyền ra một loạt tiếng hoan hô vang dội.

Người hoan hô dường như đều là nữ tử trẻ tuổi, số người không ít, có mềm nhỏ có uyển chuyển có trong trẻo, thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, mặc dù âm lượng của tiếng hoan hô kia có lớn có chút âm ỉ, nhưng vẫn rất dễ nghe.

Nhưng vừa nghe thấy âm thanh này, Hà Nghiêm lại giống như nghe thấy tiếng ác quỷ đang tru lên, trong nháy mắt khuôn mặt liền bóp méo, nắm chặt nắm đấm, trừng mắt nhìn Giang Ngư Ngư, thật sự là hận không thể giết chết nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Một giây giết chết vương gia (3)

Editor: lactinhpham

Beta: Trang

“Hà Nghiêm.” Hách Liên Dạ nhắc nhở.

“...” Hà Nghiêm tự biết đuối lý, đành phải chịu đựng, thu hồi ánh mắt của mình.

Hán cũng biết không thể trách vị cô nương này, cô nương này không biết gì cả, chỉ là thành thật, giữ phép tắc nghĩ ra trận đánh cực kỳ quái mà thôi.

Bởi vì ánh mắt kia của Giang Ngư Ngư cực kỳ có tính chất lừa gạt cho nên Hà Nghiêm vẫn cho nàng là người thành thật...

Tổng quản Hà thúc cũng không nghĩ tới Giang Ngư Ngư lại “dũng mãnh phi thường” như vậy, sau khi nhận được tin liền chạy tới, muốn hỏi Hách Liên Dạ ăn cái gì.

Từ trước đến nay Vương gia nói là làm, cho dù y không muốn ăn, nhất định cũng sẽ tự thua cuộc.

Kỳ thật Hà thúc cũng giống Hà Nghiêm, cũng là một lòng trung thành bảo hộ cho chủ tử, hiện tại ông không can thiệp đến vấn đề mặt mũi của Vương gia nhà mình, chỉ biết nếu như Vương gia lại không ăn cái gì nữa, thân thể của người nhất định sẽ không chịu nổi.

Bất quá nếu như ông ta biết Vương gia nhà mình ăn uống no đủ mạnh mẽ hữu lực, cho dù cần phải đối mặt với vận mệnh gì gì đó, ông nhất định thà để cho Hách Liên Dạ nhịn đói để lớn lên...

Tiếng hoan hô ở xa còn chưa dứt, hiện tại thậm chí còn có tiếng đàn tiếng sáo vang lên, rất rõ ràng là đang chúc mừng chuyện gì đó.

Còn sắc mặt của Hà Nghiêm lại vẫn dữ tợn, chỉ là không tiếp tục trừng nàng nữa mà thôi.

Giang Ngư Ngư đã nắm lấy cái giò điểm tâm màu lam ở trong tay, vừa ăn vừa nhìn người bên cạnh, biết chắc có cái gì đó không thích hợp, nhưng nhất

thời lại không đoán ra được là chuyện gì.

Hình như... Hình như trong lúc vô tình nàng đã làm ra chuyện gì có hậu quả nghiêm trọng thì phải.

Bởi vì có đồ ăn, nàng cũng không xem Hách Liên Dạ là kẻ thù, trái lại, hiện tại ấn tượng của nàng đối với vị Tĩnh Vương này coi như không tệ.

Bởi vì vị mỹ nam Vương gia này rất độ lượng cũng rất hiểu đạo lý, không có ý thế hiếp người, giống như tình huống hiện tại có bất lợi đối với y, Hách Liên Dạ cũng không đùn đẩy trách nhiệm lên người nàng, ánh mắt của Hà Nghiêm hung ác trừng nàng, y vẫn ràng buộc hành vi của thủ hạ.

Đánh giá ban đầu, phẩm chất của người này cũng không tệ lắm.

Giang Ngự Ngự cảm thấy nhân phẩm của mình cũng không tệ, người này không trêu chọc nàng, nàng cũng không tùy tiện hại y, nếu như phiền toái là nàng gây ra, nàng sẽ chịu trách nhiệm giải quyết nó.

Mặc dù nàng không biết phiền toái là cái gì, nhưng Giang Ngự Ngự đối với chỉ số thông minh của mình vẫn rất có lòng tin.

Đương nhiên, nàng đối với ánh mắt “lạnh lợi thành thật” của mình càng có lòng tin hơn...

Vì kéo dài thời gian, nàng nhìn về phía tổng quản mở miệng nói: “Lão bá, cháu khát nước.”

Lời này nếu như là người khác nói sẽ rất kỳ quái, nhưng phối hợp với ánh mắt “đơn thuần” của Giang Ngự Ngự, nhìn thế nào cũng chỉ là một tiểu nha đầu không có tâm cơ có lời gì đều nói thẳng, không hề biết che giấu.

Tổng quan cảm thấy càng lúc mình càng yêu thích tiểu nha đầu này, bây giờ nhìn nàng quả thực là phúc tinh chuyển thế, vội vàng phân phó hạ nhân: “Đi, dẫn nàng đi dùng cơm trước, sau đó để nàng đi theo Phúc thẩm vài ngày, đợi học xong quy củ sẽ đưa vào phòng Vương gia.”

“...” Hà Nghiêm cả kinh hai mắt đều sắp rơi xuống, “Hà thúc, người người người...” Người lại đưa nữ nhân này vào phòng của Vương gia!

Người không lo lắng đến “án nguy” của Vương gia chúng ta hả! Người đã quên khuôn mặt mê hoặc người của Vương gia chúng ta sao? Người đã quên thân phận của Vương gia là gì sao?

Mỗi ngày không biết có bao nhiêu nữ nhân muốn bỏ nhào lên người Vương gia, chúng ta phòng còn phòng không hết, người còn đưa “địch nhân” đến bên người Vương gia!

Hà thúc đem ánh mắt lão làng của mình nhìn khắp nơi sau đó hướng về phía hắc liếc một cái, sợ cái gì, người xem tiểu cô nương này thành thật như thế, giống loại người sẽ bỏ lên giường của Vương gia sao?

Giang Ngự Ngự không để ý đến ánh mắt trao đổi của bọn họ, có nha hoàn vội vàng đem một ly trà tới cho nàng giải khát, sai khi uống trà xong nàng lại tiếp tục lấp đầy bụng.

Trong mắt chỉ có bàn đồ ăn, cho nên nàng căn bản không chú ý tới mỹ nam Vương gia đang cúi nửa đầu, hồi lâu cũng không có nói chuyện kia. Lòng mi dài của Hách Liên Dạ đột nhiên khẽ nhếch lên, lúc ánh mắt lướt qua người nàng thì hiện lên ý cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một giây giết chết Vương gia (4)

Editor: lactinhpham

Beta: Trang

Tiểu nha đầu này, quả nhiên có vấn đề.

Hách Liên Dạ không phải là người lỗ mãng, y chấp nhận việc đánh cược này có hơn phân nửa là vì thử thăm dò, với lại trước khi đáp ứng đánh cược, y cũng đã nghĩ ra kế sách vẹn toàn, miễn cho thân bất do kỷ mà phải ăn com, sau đó còn phải đứng trước tình cảnh lúng túng cũng rất khiến cho người ta nổi nóng.

Bất quá đây chỉ là chuẩn bị để phòng ngừa vạn nhất, chữ “thua” này, hơn hai mươi năm trong đời y, thật sự là rất xa lạ.

Nhưng một đại trượng phu cũng không thể bụng dạ hẹp hòi, thua thì thua, y không có ý định giận lây sang nàng.

Nhưng mà. thân phận của tiểu nha đầu này rất đáng nghi.

Bởi vì hơn mười ngày nay y “đỗ” không ăn cơm, ngự trù trong cung liên tục đưa trân tu* mỹ vị đến chỗ của y (*món ăn quý và lạ), hy vọng có thể gọi lên sự thèm ăn của y, điểm tâm mà tiểu nha đầu này đang cảm, cũng là một trong những số đó.

Trong cung là nơi tập trung tất cả các ngự trù có tay nghề bậc nhất, mỗi một món ăn đều trải qua rất nhiều thử thách trùng điệp do các thành viên trong hoàng thất soi xét hương vị, một món bất kỳ trong đó, nếu đặt ở trong nhân gian, sẽ trở thành bảo vật của tửu lâu, dẫn tới vô số hăm dọa của những người sành ăn.

Đối với dân thường mà nói, những mỹ vị này chỉ tồn tại trong tưởng tượng mà thôi.

Nhưng tiểu nha đầu này mặc xiêm y vải thô chấp vá của dân chúng bần khổ mới mặc, dáng vẻ không tồi nhưng dường như rất đói bụng, lúc ăn điểm tâm hạng nhất vào miệng thì vẻ mặt không ngờ lại là... tán thưởng, mà không phải là vẻ kinh ngạc mà một dân thường nên có.

Thái độ bình tĩnh như vậy, giống như nàng đã sớm ăn qua mỹ vị có cấp bậc như vậy, một giò điểm tâm ngự trù đặc ý nhất, cũng chỉ không khiến cho nàng thất vọng mà thôi.

Kỳ thật đây chỉ là một phản ứng rất nhỏ, nhưng không thể qua được ánh mắt sắc bén của Hách Liên Dạ.

Còn Hà Nghiêm hoàn toàn không phát hiện ra tâm tư của chủ tử mình, nhìn Giang Ngự Ngự một chút, cũng không có cách nào phản bác lại lời của Hà thúc, nhưng vẫn không có cách nào yên lòng được.

Tiếp tục thành thật cũng vô dụng!

Hắn cũng thành thật đấy, nhưng lần trước trong lúc vô tình nhìn thấy Vương gia vừa mới tắm xong đi ra, còn chưa mặc quần áo, kỳ thật chỉ nhìn thấy bóng dáng mà thôi, nhưng cũng khiến cho hắn hoảng hốt một lúc lâu rồi.

Đương nhiên, hắn đối với Vương gia tuyệt đối không có ý đồ bất lương.

Tựa như nhìn thấy một họa sĩ tiếng tăm sẽ sinh ra khâm phục, thuần túy chỉ là tán thưởng với đồ vật đẹp, tuyệt đối không hề có ý nghĩ sai lệch.

Nhưng nếu như nhìn thấy một màn kia chính là nữ nhân... Thì thật là khó nói.

Vương gia của bọn họ, tuyệt đối có khả năng mê hoặc lòng người!

Nhìn ra do dự của hắn, Hà thúc kéo hắn qua một bên, nhỏ giọng nói, "Trong phòng Vương gia quả thật cần phải có một cô nương tính tình cẩn thận, chính người nói, mỗi ngày người đều kéo rụng bao nhiêu cọng tóc của Vương gia!"

“Ta...” Hà Nghiêm xấu hổ đỏ mặt, không phản đối.

Bởi vì không an tâm để nha hoàn hầu hạ, hắn là thị vệ tâm phúc của Vương gia, ngay cả việc sinh hoạt chải đầu cho Vương gia cũng làm luôn.

Nhưng mà để hắn múa đao cầm thương thì không thành vấn đề, còn để hắn chải đầu.... Cầm lược nhiều năm như vậy, hắn phát hiện mình càng ngày càng am hiểu việc kéo rụng tóc...

Đương nhiên, kỹ thuật của Vương gia còn bết bát hơn cả hắn, bằng không cũng sẽ không chịu đựng vận mệnh bị thảm mỗi buổi sáng đều phải rụng một mớ tóc.

Giây dựa trong lòng hồi lâu, Hà Nghiêm cắn răng gật đầu, "Được!"

Cùng lắm là hắn thường xuyên dán mắt vào tiểu cô nương này, tuyệt đối không cho phép nàng ‘làm bẩn’ Vương gia nhà bọn họ!

Kỳ thật võ công của Hách Liên Dạ cao hơn hắn rất nhiều... Hơn nữa trên đời này, đừng nói là có thể đánh bại Hách Liên Dạ, cho dù là người đánh ngang tay với hắn, cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng nghĩ đến nữ nhân muốn bỏ nhào vào Vương gia có bao nhiêu hung hăng, Hà Nghiêm vẫn cảm thấy, sắc đẹp trước mắt, người có tiềm lực là vô hạn...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Một giây giết chết Vương gia (5)

Editor: lactinhpham

Beta: Trang

Trong lúc hấn đang nghĩ đến ý tưởng sấm sét đánh người này thì thấy vẻ mặt vui mừng của Triệu công công dẫn theo một đám hạ nhân tay cầm hộp đựng thức ăn đi tới.

“Vương gia, bữa trưa của ngài chuẩn bị xong rồi ạ.” Khuôn mặt không còn trẻ cười vui vẻ biến thành một đóa hoa cúc trắng, cước bộ của Triệu công công nhẹ nhàng đến sắp nhảy dựng lên, vui mừng đến mức ngay cả nói cũng không nói ra được.

Rốt cuộc là có chuyện gì đáng để cho hấn vui vẻ thành bộ dạng như thế này?

Hách Liên Dạ vẫn đứng nguyên tại chỗ, chưa trở về thư phòng, y nghe vậy thì rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Giang Ngư Ngư vẫn còn đang ăn điểm tâm, đôi môi xinh đẹp mím lại thật chặt, giống như tâm trạng không được tốt.

Về mặt vui mừng chợt cứng đờ, trái tim của Triệu công công ‘lộp bộp’ nặng nề nhảy một cái, mơ hồ cảm thấy có chuyện không ổn.

Quả nhiên, Hách Liên Dạ nguyên ý thua cuộc xoay người đi đến thư phòng, dường như thật sự muốn đi ăn cơm, nhưng chỉ mới bước một bước thân hình chợt cứng đờ, y nhanh tay che miệng, bả vai đột nhiên run rẩy hai cái, cố gắng kiềm chế tiếng ho khan bật ra khe hở ngón tay, mà cùng lúc đó, Triệu công công hoảng sợ phát hiện ở giữa khe hở ngón tay của y có chảy ra tơ máu.

Nguy rồi.....Vương gia thổ huyết rồi!

Triệu công công sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, vừa vội vàng vừa gắng gượng chống đỡ, kéo giọng nói lạnh lạnh hô to, “Mau gọi thái y, gọi thái y!”

Những người khác bị bệnh cũng chỉ tìm đại phu nhìn xem, nhưng vị này thì không giống vậy, vị này bị bệnh....

Nghĩ đến hậu quả đáng sợ kia, cả người Triệu công công khẽ run rẩy, lại quỳ rạp xuống đất, “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.....”

Hết lần này đến lần khác cũng chỉ có một câu này, ngay cả xin tha mạng hấn cũng không dám nói.

Có thể không đáng chết sao, cô nương có ánh mắt rất ngại ngốc và cử chỉ cổ quái này chính là do hấn mang tới!

Từ nhỏ Vương gia chính là nhân long chi phượng, mấy năm nay cái gì cũng chưa từng thua người ta, đương nhiên sẽ có chút tâm cao khí ngạo, hiện tại bị thua bởi một tiểu nha đầu không có danh tiếng gì, có thể không bức bối sao!

Thân thể của Vương gia vốn còn yếu, hơn nữa mười ngày nay cũng chưa ăn gì, cấp hỏa công tâm, nếu... nếu truy cứu trách nhiệm, khiến cho vị chủ tử không thể trêu chọc này thổ huyết, đều là do hấn làm hại ah!

Triệu công công sợ đến sắp cháng váng, lại không chú ý tới từ khi Hách Liên Dạ bắt đầu “thổ huyết”, hai thuộc hạ trung thành và tận tâm của y lập tức rơi vào trong trạng thái mù mịt.

.....Đó là cái gì? Hạ Nghiêm dùng ánh mắt hỏi Hà thúc.

.....Bánh Sơn Tra? Hà thúc cũng đang rối rắm

Nói vậy! Vương gia chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt, hơn nữa cho dù có ăn, Vương gia cũng sẽ không bắt nhả mà nhổ ra trước mặt mọi người như vậy!

Bọn họ đã quen nhìn Vương gia nhà mình luôn luôn cường đại và dũng mãnh, cho nên mờ mịt nhìn nhau trong chốc lát, lúc này đột nhiên giật mình một cái, lập tức đổi thành vẻ mặt khẩn trương, tiến lên, “Vương gia ngài đừng quá kích động, cơ thể ngài còn yếu, có thể không chịu nổi sức ép!”

“Đúng vậy đúng vậy, xin Vương gia bớt giận, bảo trọng thân thể mới là quan trọng!”

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, trước đó Vương gia không dặn dò bọn họ, thiếu chút nữa là không diễn tốt đợt này!

Bất quá lại nói... Rốt cuộc Vương gia phun ra cái gì? Dù sao không phải là máu là được, Vương gia của bọn họ chỉ biết khiến cho người khác học máu mà thôi!

Hách Liên Dạ rất “suy yếu” khoát tay, “Bỏn vương không có việc gì!”

Nâng tầm mắt lên, lại vừa vịn chạm ngay ánh mắt của Giang Ngư Ngư.

Giang Ngư Ngư luôn ở bên cạnh không mở miệng nói lời nào, vốn là còn đang ăn giò điểm tâm kia, sau đó bởi vì Hách Liên Dạ “thổ huyết” khiến cho bọn hạ nhân đến đưa thiện đều rối loạn trận cước, nàng cũng rất có năng lực tổ chức hệ thống..... đem bữa trưa của Hách Liên Dạ “tổ chức hệ thống” đến trước mặt mình.

Ngai thời tiết hơi lạnh đứng ở bên ngoài thì đồ ăn sẽ mau nguội lạnh, nàng còn tự thân vận động mang giò thức ăn đi đến thư phòng, chén bát đều được

bày ra xong, vừa ăn vừa thưởng thức tiết mục kỳ lạ ở trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Một giây giết chết Vương gia (6)

Editor: lactinhpham

Beta: Trang

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt, người khác học máu thì nhìn yếu ớt, cả người không có một chút sức lực, nhưng người trước mắt vốn là có khuôn mặt tuyệt sắc, trên môi nhuộm vết máu, ngược lại có nhiều mỹ cảm* sợ hãi kinh tâm, đẹp đến tưởng chừng như có chút yêu dị (*khả năng thưởng thức cái đẹp)

Thấy yêu nghiệt nhìn qua, nàng liền vô tội mà nháy mắt mấy cái, vẻ mặt tỏ ra mù mịt.

Trong miệng nàng còn đang nhai đồ ăn, hai má có phản phồng lên, phối với vẻ mặt vô tội như vậy quả thật giống như con sóc nhỏ chỉ có thể yêu.

Chính là tiêu chuẩn của bề ngoài thiên sứ, trong lòng ác ma.

Bình tĩnh như vậy? Y còn tưởng tiểu nha đầu này sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hách Liên Dạ có chút ngoài ý muốn giương môi lên, trong đôi mắt phượng hiện lên ánh sáng nhạt, cũng có chút... hưng phấn.

Đương nhiên bình tĩnh, không phải là bị lợi dụng thôi sao ~~~

Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh tiếp tục ăn no nê, có lẽ yêu nghiệt này đã sớm thấy nàng bất thường nhưng lại đáp ứng đánh cược cùng nàng, cũng là vì trình diễn vở tuồng “thô huyết” này.

Nhớ đến tình huống hồi nãy, nàng thậm chí có lý do hoài nghi, trong khoảng khắc nàng nhảy từ trên cây xuống, hẳn đã nghĩ đến đáp án “Tội chín” này rồi, cho nên khuôn mặt mới có thể cứng đờ, vậy nhất định là bị sét đánh.

Bất quá có câu nói nữ tử báo thù, ăn no cũng không muộn, cho nên trước khi nàng lấp đầy bụng, nàng sẽ không quản chuyện vớ vẩn ở trước mắt.

Nhưng lại nói... Yêu nghiệt trước mắt này không chỉ có mỹ mạo không thôi, nàng còn có thể gạt người là vì ánh mắt trời sinh thuần lương vô hại, tuy rằng sau khi xuyên không thay đổi thân thể, nhưng ánh mắt động lòng người vẫn không thay đổi, nhất là sau khi nàng càng lúc càng thích ứng với khối thân thể mới này, ánh mắt của nàng, càng lúc càng... ngây ngốc. (cái này là nói về Giang Ngư Ngư nhé ^^)

Còn yêu nghiệt trước mắt này có thể gạt người, là vì hắn có kỹ xảo biểu diễn thành thực và phản ứng nhạy cảm.

Yêu nghiệt phúc hắc lại có kỹ xảo biểu diễn cường đại? Không sao không sao.

Nàng chạy tới Tỉnh Vương phủ là vì muốn có một thẻ bài thân phận, còn tưởng rằng quãng ngày “tiềm phục” sẽ trôi qua nhất nhàm chán, hiện tại xem ra... Nàng thích nhất là cuộc sống có tính khiêu chiến!

“Răng rắc” cắn nửa cái chân vịt, lông mi thật dài chớp chớp, trong ánh mắt to dạng nước đều là ý cười thuần lương vô hại.

Vô cùng khéo, hiện tại trong lòng của Hách Liên Dạ cũng xoay chuyển đến ý nghĩ này.

Đám người trong cung kia rất ngu xuẩn, hẳn theo chân bọn họ chơi chán rồi, đang cảm thấy cuộc sống buồn chán vô vị, không nghĩ tới lại gặp được một tiểu nha đầu kỳ quái như vậy.

Mặc kệ thân phận của nàng như thế nào, mặc kệ nàng là do ai phái tới, “món đồ chơi” này rất khiến cho hắn kinh hỉ!

Được bọn Hà Nghiêm “đi” lại ngồi trên ghế dựa, Hách Liên Dạ lau sạch “vết máu” bên môi, mắt hơi rũ xuống, che dấu ý cười tà khí trong đôi mắt.

Tuy rằng hai người không đối mặt nhau, nhưng là... bùm bùm, dường như trong không khí có từng trận hoa lửa.

Hà thúc và Hà Nghiêm lại mờ mịt lần thứ hai, tại sao giống như..... không khí rất sôi động? Có người gặp được chuyện vui gì sao?

Đặc biệt là chủ tử... Tại sao dáng vẻ của ngài giống như tràn trề hứng thú, tâm tình rất tốt vậy?

Thái y đã đến, bởi vì rất sợ vị chủ tử này cho nên thái y run rẩy bắt mạch cho y, cân nhắc hồi lâu lại cũng chỉ có thể nói thân thể Hách Liên Dạ cần phải tĩnh dưỡng.

Thập nhất hoàng tử, cũng chính là Tĩnh Vương Hách Liên Dạ hiện tại vốn là sinh non, cơ thể suy yếu, đây là chuyện trong cung ai ai cũng biết.

Mặc dù từ nhỏ đã được điều dưỡng tỉ mỉ, nhưng lúc nào thể chất cũng kém hơn người bình thường một chút.

Tuy rằng võ công của y cái thể, nhưng lại không giống với thể chất cường hãn của cao thủ bình thường, lúc nào cũng bệnh nặng bệnh nhẹ liên tục, danh xứng với thực Vương gia ốm yếu.

Đương nhiên, đây là nhận thức của người trong cung.

Về phần tình hình chân thật... Thì nhìn bọn Hạ Nghiêm có bao nhiêu mờ mịt khi thấy Hách Liên Dạ "thở huyết" lúc này sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Một giây giết chết Vương gia (7)

Editor: Lạc Long Quân (Chúc)

Beta: Trang

Vương gia của bọn họ, thật sự chỉ biết khiến cho người ta ức chế khiến cho người ta học máu..

Mặc kệ là ở Tĩnh Vương phủ này hay là ở trong cung, Hách Liên Dạ hoàn toàn đều là nhân vật chính, tất cả mọi người đều bận rộn về việc của y, sớm đã quên mất Giang Ngư Ngư vừa mới xuất hiện ngày hôm nay luôn rồi.

Thậm chí nàng "đại nghịch bất đạo" ăn mất bữa trưa của Hách Liên Dạ, còn ngồi vào chỗ ngồi chỉ dành riêng cho y cũng không có ai thêm chú ý quan tâm tới.

Nhưng chỉ vì một câu nói vô cùng đơn giản của Hách Liên Dạ, nàng lập tức trở thành tiêu điểm của ánh mắt mọi người ——

"Không cần phải học quy củ, trực tiếp đưa đến phòng của ta luôn đi."

"..." 'răng rắc răng rắc' chuyển động cái cổ cứng ngắc, Hà Nghiêm nhìn theo tầm mắt của chủ tử, hóa đá khi phát hiện ra người chủ tử nói chính là Giang Ngư Ngư.

Đề tài bị ngắt ngang lúc trước lại vòng về trong đầu, một đạo sấm sét "răng rắc" đánh xuống, Hà Nghiêm tiếp tục cảm thấy cái thế giới này thật đúng là quá huyền ảo rồi.

Cái giọng điệu rất khoái trá rất nhiệt liệt hoan nghênh này là gì vậy hả?

Chẳng lẽ Vương gia thật sự hoan nghênh nữ nhân đến trong phòng của ngài ấy sao?

Cho dù tiểu cô nương này có hơi ngốc nghếch một chút, hơn phân nửa chính là một người hầu trung thành, nhưng thủ hạ trung thành với Vương gia cũng không ít à nha! Cần gì phải tìm một nữ nhân "nguy hiểm" như vậy chứ?

Chẳng lẽ... là vì tạo ra cơ hội, lần thứ hai bị nàng chọc "giận" đến "thở huyết"?

Vậy không cần đến nàng cũng được nha! Hắn cũng có thể huấn luyện để chống đối chủ tử à!

Mỗi ngày có thể tiếp cận mỹ nam tuyệt sắc như thế, nhưng Giang Ngư Ngư lại không tỏ ra hưng phấn, nàng hơi cau mày lại, nuốt thức ăn ở trong miệng xuống, lúc này mới nghiêm túc hỏi tổng quản vương phủ, "Thức ăn ở bên đó có ngon không?"

Ừm, nàng là một người rất có chức nghiệp theo đuổi đó nha ~~~

"..." Hà thúc cũng bị sét đánh.

Sau một lúc lâu mới run rẩy vươn ngón tay ra, "Đi theo Vương gia, có đồ ăn ngon..."

‘Bá’ một tiếng, đôi mắt nhỏ của Giang Ngư Ngư sáng lên lập tức bay tới chỗ của Hách Liên Dạ, có đồ ăn ngon!

Đôi mắt nhỏ của Hà Nghiêm cũng thần tốc liếc đến trên người của Hách Liên Dạ, Vương gia, người cần phải cẩn thận!

Nhưng Hách Liên Dạ vẫn luôn luôn cẩn thận lại dường như không phát hiện ra vậy, phân phó xong xuôi còn không keo kiệt bày ra nụ cười khuyếch thành với Giang Ngư Ngư: "Được rồi, về sau sẽ đi theo ta."

Giọng nói của y rất đặc biệt, ngữ điệu nhả nhặn mà mềm mại, mỗi một chữ giống như nốt nhạc bay nhảy, cho dù là một câu vô cùng bình thường, nhưng nếu được thốt ra từ miệng y thì đều mang theo ma lực làm cho người ta phải say mê.

Ngay cả giọng nói cũng dễ nghe đến thế, thật đúng là một mỹ nam cực phẩm.

Nhưng Giang Ngư Ngư lại biết, nam nhân này không chỉ là phúc hắc "âm hiểm", mà ngay cả giá trị vũ lực cũng rất đáng sợ, cả người y và cụm từ "điều đáng vô hại" không hề có một chút liên quan nào.

Lúc vừa mới bắt đầu "trò chơi", cái cảnh y nhảy lên cành cây một cách nhẹ nhàng kia vẫn còn khắc sâu ở trong đầu nàng.

Không cần đề khí, không cần thời gian chuẩn bị, thậm chí ngay cả động tác chia mũi chân xuống đất rất nhỏ bé cũng không có, ngay cả bụi đất dưới chân cũng không có bị quấy nhiễu đến, xem ra đối với người khác, quả thực là y đột nhiên được không khí nâng lên, vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp "bay" lên trên cây.

Giang Ngư Ngư không biết cũng không hiểu khinh công, nhưng lại hiểu rằng thể năng của loài người có giới hạn, bay lên giống như trích tiên như thế, kỳ thật đã tỏ rõ ra sức mạnh không gì sánh được, loài người kia gần như có thể đạt tới đỉnh của vũ lực.

Người như vậy, làm sao có thể có "hồi niệm khó nói" chứ, giống như thật sự bị người không chế vậy?

Giang Ngư Ngư vẫn không quên về mặt hớn hờ lúc nảy của Triệu công công và tiếng hoan hô ở phía Tây vương phủ, đương nhiên, nàng muốn quên cũng không có cách nào quên được, bởi vì thời gian nàng ăn bữa cơm này không ngắn, mà tiếng hoan hô chúc mừng ở phía Tây vương phủ thể nhưng vẫn chưa ngừng lại.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thái y đã bắt mạch ra, thân thể của Hách Liên Dạ vẫn là bệnh cũ, tuy rằng ói ra máu, nhưng không tính là bệnh nặng thêm, chỉ cần điều dưỡng giống như bình thường là được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Một giây giết chết Vương gia (8)

Editor: Lạc Long Quân (Chúc)

Beta: Trang

Thấy Hách Liên Dạ không có ý trách tội người nào, thậm chí còn muốn lưu lại Giang Ngư Ngư này làm nha hoàn, lá gan của Triệu công công cũng to ra.

"Vương gia, trong cung..." Hần muốn lấy cớ hồi cung để thoát khỏi nơi nguy hiểm này, miễn cho lát nữa tâm tình của Hách Liên Dạ không vui lại muốn trị tội hần.

Nhưng mới vừa mở đầu, Hách Liên Dạ đã cắt đứt hần, "Về chuyện của Tây Uyển..."

"Vương gia thứ tội!" Chân của Triệu công công nhũn ra, lập tức lại quỵ xuống mặt đất.

Oan uổng quá, hần nói trong cung không phải là có ý thúc giục Tĩnh Vương gia về chuyện Tây Uyển, dù sao chuyện Tây Uyển, rất...rất hao phí thể lực, Vương gia mới vừa nôn ra máu xong, làm sao có thể chịu đựng dày vò như thế này?

Nâng cánh tay bạch ngọc lên, Hách Liên Dạ lại "yếu ớt" ho khan vài tiếng, "Mấy ngày nay bốn vương không thể quan tâm đến Tây Uyển, vừa hay, người để cho các nàng chuẩn bị một chút."

Cái giọng điệu xoi mói này khiến cho Triệu công công sừng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại kịp, cũng phải thôi, nên chuẩn bị rồi, với điều kiện của Vương gia, đương nhiên là có tư cách mất cao hơn đầu, cho dù đã tỉ mỉ chuẩn bị nhưng không nhất định có thể vào được mắt của Vương gia!

Từ khi hai chữ "Tây Uyển" này bắt đầu xuất hiện, Hà thúc đã nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, Hà Nghiêm lại cho là mình đã hiểu.

Kéo dài thời gian đó thôi!

Lần “thỏ huyết” này, thân thể của Vương gia suy yếu, ít nhất cần phải có ba bốn ngày không xen vào chuyện của Tây Uyển!

Nhưng đang nghĩ như vậy, hần lại nghe thấy giọng nói của chủ tử nhà mình vang lên ——

"Hà Nghiêm, dẫn nàng đi đến Tây Uyển chọn người." Ngữ khí vô cùng bình tĩnh tự nhiên.

"Vương gia?" Kinh hãi cất cao giọng hỏi sắc bén đến chói tai, Hà Nghiêm cảm thấy tiếng kêu của mình nhất định giống như một con gà mái bị người ta nhổ lông.

Nhưng hần bất chấp khí chất, ngay cả tâm tư quỳ xuống đập đầu cũng có, "Vương gia, ngài, ngài..."

Ngài không phải ở trong thời điểm mấu chốt như vậy, hồ đồ chứ!

Còn Hách Liên Dạ thì ngay cả nhìn cũng không nhìn vào hần, chỉ vào Giang Ngư Ngư tiếp tục phân phó, "Người do nàng ấy chọn lựa, đợi đến lúc chuẩn bị thỏa đáng thì đưa đến đây."

Triệu công công kích động cực kỳ, liên tục đồng ý, hoàn toàn không cảm thấy đây là làm khó dễ, còn cảm thấy được ánh rạng đồng ngay tại trước mắt.

Cô nương này mặc dù có chút cổ quái, nhưng nhìn vào cách ăn mặc là biết, là một nha đầu chưa trải qua việc đời, nếu như người mà ngay cả cửa ải này nàng cũng qua không được*, nói một cách vô lễ, các chủ tử trong cung cũng không dám đưa đến trước mặt Vương gia a! (* cái đoạn này, từ “người” là chỉ các cô nương ở Tây Uyển á)

Y cao hứng, Hà Nghiêm lại nóng nảy. Chỉ có Triệu công công ở chỗ này có muốn nói thêm mấy câu cũng không tiện.

Đang lúc rối rắm, thì nhìn thấy chủ tử nhà mình đột nhiên liếc mắt đến đây một cái.

Ánh mắt của Hách Liên Dạ vô cùng xinh đẹp, đuôi mắt dài nhỏ hơi nhếch lên, chỉ một cái ánh mắt tùy ý thôi đã chứa phong tình vô tận, khiến trái tim của người ta phải nhộn nhạo.

Dù sao Hà Nghiêm cũng ở bên y đã lâu, lại là một đại nam nhân, còn không đến mức bị ánh mắt này làm cho mặt đỏ tim đập, thế nhưng ánh mắt quen thuộc này lại làm cho hần chột tính táo lại.

Đây chính là chủ tử mà hần hiểu rõ, bày mưu nghĩ kế, một chủ tử không có gì là không làm được, nếu hần cảm thấy hành vi của chủ tử kỳ quái, vậy nhất định là hần không hiểu được thâm ý trong hành vi của chủ tử!

Ổn định lại tư tưởng, hần nói với Giang Ngư Ngư đã sớm đứng lên, "Cô nương, mời."

Dẫn Giang Ngư Ngư rời khỏi tiểu viện này, hần lại nhanh chóng chạy về thư phòng, Triệu công công vội vã hỏi cung phục mệnh đã sớm rời đi, hiện tại trong thư phòng đều là người một nhà, cho nên Hà Nghiêm vội vàng mở miệng, "Vương gia, ngài muốn.."

Tổng quản Hà thúc còn ở lại vẫn không hiểu ra sao, "Vương gia, Tây Uyển mà ngài nói..." Là cái toà phế trạch (chỗ ở hoang vắng) ở phía tây vương phủ kia sao?

Trong gian nhà đó không có ai ở nha! Aizz, không đúng, hình như vài ngày trước có người dọn dẹp tòa nhà kia, cũng có thể là có người chuyển vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Một giây giết chết Vương gia (9)

Editor: Lạc Long Quân (Chúc)

Beta: Trang

Mấy ngày nay ông vẫn luôn chiều cổ lo lắng chuyện Vương gia không chịu ăn cơm, cũng không đi xem thử hàng xóm sát vách là người nào.

Hà Nghiêm cũng không rảnh giải thích với Hà thúc, vội vàng hỏi Hách Liên Dạ, "Vương gia, ngài nghi ngờ vị cô nương kia?"

"Thời điểm nàng ấy xuất hiện thật trùng hợp." Hách Liên Dạ nói xong trong ánh mắt mang theo ý cười, thậm chí trong giọng nói còn có chút vui mừng.

Bất quá Hà Nghiêm đang khần trương, không chú ý đến dị trạng của chủ tử nhà mình.

"Nhưng nếu như quả thật nàng ta có vấn đề, ngại để cho nàng ta đi Tây Uyển chọn người, không phải là..."

Nâng tay cắt đứt lời nói của thủ hạ đang khần trương, tầm mắt chuyển về phía Giang Ngư Ngư vẫn còn đang đứng trong viện, trong mắt Hách Liên Dạ hiện lên ánh sáng thậm chí có thể nói là hưng trí dạt dào, "Để cho nàng đi."

Cho dù thật sự chỉ vì chuyện Tây Uyển bị người ta sắp đặt vào, với trí thông minh của tiểu nha đầu kia, cũng sẽ không ngốc đến nỗi cứ thế mà trực tiếp chọn ra chủ tử đứng sau màn, y thật sự muốn nhìn thử xem, hiện tại trong tình huống như vậy, tiểu nha đầu kia sẽ xử lý ra sao.

Hà Nghiêm vẫn không thể hiểu nổi chủ tử đang suy tính cái gì, nhưng hẳn cảm thấy đây nhất định là vấn đề về chi số thông minh của mình.

Không hề dong dài, hần vội và chạy đi hoàn thành nhiệm vụ, nhìn Hà thúc đang đứng ở một bên vẫn còn đang mờ mịt thì lập tức kéo ông ta đi theo, "Lão ngài vẫn nên đi theo ta nhìn xem một chút!"

Cho nên vài phút sau, Giang Ngư Ngư đi theo Hà thúc và Hà Nghiêm đến một toà nhà ở phía tây vương phủ.

Còn chưa vào cửa, Giang Ngư Ngư đã ngửi thấy một mùi hương.

Cẩn thận phân biệt, đây là mùi hương hoa hòa với hương son phấn, phân tích ra thì mùi hương này có thể khiến cho con người ta sáng khoái, cũng giống như tất cả mọi người dùng nước hoa ở trong một không gian kín vậy, đủ loại mùi thơm trộn lẫn với nhau, ngửi thấy thì có chút nhức đầu.

Tức giận nhìn cửa chính màu đỏ thẫm kia, Hà Nghiêm cau mày lại, đang chuẩn bị dẫn người đi vào thì cánh cửa lại "chi nha" một tiếng tự mở ra.

"Hà đại ca!" Hôn mười tiểu cô nương ăn mặc như nha hoàn đi ra, giơ gối tiếp đón, còn mang theo giọng điệu lấy lòng một cách rõ ràng.

Người hầu của những hộ nhà giàu đều có trang phục thống nhất, nhưng kiểu dáng và màu sắc y phục các nàng đang mặc lại không hề giống nhau, nhìn thấy có chút kỳ quái.

Bất quá luận về dung mạo, các nàng tuyệt đối là thượng thừa, vượt xa tiêu chuẩn nha hoàn của những nhà bình thường.

Ai là đại ca của các người hả! Hà Nghiêm thật sự rất muốn tròn tròn hai con mắt, không muốn nói chuyện với những nha hoàn này, nhìn Giang Ngư Ngư "ngốc nghếch" đứng bên cạnh, vờn một ngón tay ra chỉ chỉ, "Vương gia phân phó, từ nay về sau... người được chọn vào vương phủ sẽ do nàng quyết định."

"Ba" một tiếng, ánh mắt của đám nha hoàn lập tức chuyển hướng, ban nãy Giang Ngư Ngư bị các nàng xem như là không khí, hiện tại lại trở thành tiêu điểm ánh mắt của mọi người.

Giang Ngư Ngư mờ mịt nhìn về phía Hà Nghiêm, chọn người để làm gì?

Ngay cả điều này cũng không nói cho nàng thì nàng làm sao biết nên tuyển theo tiêu chuẩn nào?

Nhưng không cần Hà Nghiêm trả lời, đám nha hoàn đã nói cho nàng biết đáp án.

"Để nàng chọn? Hà đại ca, vị này chính là..."

Có thể thấy được, trong lòng của những người này đã xem Giang Ngư Ngư là kẻ địch, nhưng bởi vì không biết rõ thân phận của nàng cho nên không dám thể hiện địch ý một cách quá rõ ràng.

"Có quyền lựa chọn ai sẽ hầu hạ Vương gia trước, địa vị của vị cô nương này ở trong vương phủ rất đặc biệt nhĩ..." Có nha hoàn cơ trí nói bóng nói gió đặt câu hỏi.

Tại sao trong vương phủ lại đột nhiên xuất hiện một cô gái trẻ tuổi!

"..." Ý trong lời nói này... Giang Ngư Ngư cảm thấy mình bị sét đánh rồi.

Tổng quản Hà thúc đã nhìn quen cuộc sống thanh tâm quả dục của Hách Liên Dạ, nhất thời vẫn không kịp phản ứng.

Cái gì mà hầu hạ, cái gì mà đi trước hả... Khoan đã!

Đây... Đây là nói những người ở Tây Uyển này, đều là chuẩn bị đưa cho Vương gia thị tẩm sao!

Hà thúc hoàn toàn choáng váng, nhanh chóng quay đầu lại nhìn về phía Hà Nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Cô nương thật thông minh (1)

Editor: Love204

Beta: Trang

Hà Nghiêm buồn bã nhìn lại, nếu không thì lão ngài cho rằng như thế nào hả? Vì sao Vương gia ngài lại giận dữ không ăn cơm như thế?

Không ăn cơm thì làm sao có sức hả! Mà ngay cả sức cũng không có thì, thì... làm ăn được gì?

Như thế cũng tốt, ban nãy không nghe thấy tiếng hoan hô ở Tây Uyển à? Chính là vì các nàng đã hay tin, biết Vương gia nhất định dùng cơm, sau đó cũng nhất định sẽ theo lời dặn dò của đám người trong cung, tuyền người thị tẩm!

Số lượng nữ nhân trong Tây Uyển không hề ít, bởi vì các thế lực trong cung đều muốn khống chế Vương gia. Nếu Vương gia không tham luyện nữ sắc, tất nhiên sẽ không bị những lời thị tẩm bên gối của bọn họ làm ảnh hưởng đến, có thể nhét người vào trong Tĩnh Vương phủ thì thêm vài cái cơ sở ngầm cũng tốt.

Cho nên những người có thân phận đại thần trong các phe phái có thể sánh vai với Tĩnh Vương phủ, tất cả đều đưa thiên kim tiểu thư chưa xuất giá đến đây.

Cho nên mới nảy sinh cục diện như bây giờ, bên trong Tây Uyển này đều là thiên kim của các nhà trọng thần trong triều.

Biết Vương gia hay xoi mói, bọn họ chỉ đưa đến những người xinh đẹp nhất, con vợ cả có thể tranh một danh phận, con vợ lẽ thì có thể làm thiếp.

Cái gì, người nói những quần thần kia vì tiền đồ mà không quan tâm đến hạnh phúc của con gái mình, bắt ép bọn họ đến đây sao?

Bình tĩnh nào, Vương gia của chúng ta có thân phận gì, dung mạo ra sao, có cơ hội thì biết bao nhiêu người xông lên cướp đoạt chứ! Không thấy đám nha hoàn này ai nấy đều vội vã ra nghênh đón ư? Nếu không phải chủ tử đã dặn dò các nàng thì các nàng ấy dám sao!

Chỉ khổ cho Vương gia, lẽ nào sau này khó thoát khỏi vận xui?

Nếu không thì làm gì bây giờ, chẳng lẽ tạo phản sao?

Vương gia thật đúng là có thực lực tạo phản, nhưng vì một vài nguyên nhân, mặc dù Vương gia không hứng thú với ngôi vị hoàng đế, nhưng vẫn muốn tìm cơ hội tạo phản một lần, để đám người trong cung kia nhốn nháo một phen.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để tiến hành tạo phản chính là tuyệt đối không được làm tổn hại đến lễ dân bách tính, ví dụ như uy hiếp thẳng vào cung chẳng hạn.

Hơn nữa tạo phản là chuyện lớn, lại còn bị ghi vào sử sách, dù thế nào cũng nên tìm một lý do sao cho được chứ!

Người có từng nghe lý do vì bảo vệ sự trong sạch của bản thân, không để một đám nữ nhân "chà đạp" mà tạo phản chưa! Viết vào sử sách như thế há chẳng phải là muốn cho kẻ khác người nhạo hay sao!

Haizz! Hà Nghiêm than ngán thờ dài ở trong lòng một hồi lâu, cuối cùng ánh mắt lại rơi đến trên người Giang Ngư Ngư.

Vương gia nói đúng, vị tiểu cô nương kia hơn phân nữa là có vấn đề, hẳn còn muốn xem xem nàng ta sẽ chọn thiên kim nhà ai thị tẩm trước!

Giang Ngư Ngư bị sét đánh đến choáng váng.

Thật ra nàng không biết Hách Liên Dạ luôn luôn đi theo con đường trong sáng, nhưng cũng cảm thấy vận mệnh của y quá thảm thương.

Nào có ai bằng lòng trở thành ngựa đực, bị kẻ khác xây cả một hậu viện đầy nữ nhân, cưỡng ép phải sùng hạnh từng người một!

Cứ cho là trong đầu chỉ toàn những thứ oxxx, nhưng nếu như phải đối mặt với tình hình này, hẳn cũng không khỏi cảm thấy bi ai nhỉ!

Hơn nữa, thoát nhìn mỹ nam Vương gia kia rất bài xích chuyện này thì phải.

Nhưng vì sao y không thẳng thừng cự tuyệt? Chẳng lẽ vì địa vị Vương gia này của y chưa vững chắc? Người cường đại như vậy, lẽ nào lại không có địa vị?

Tạm thời vẫn chưa biết nguyên nhân, nhưng Giang Ngự Ngự cảm thấy trong cái rủi có cái may, chuyện này cũng coi như không khó giải quyết.

Giang Ngự Ngự thấy Hà Nghiêm nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái bèn lên tiếng giới thiệu, "Tôi là Giang Tiểu Cửu, nha hoàn vừa vào vương phủ."

Khi còn ở hiện đại, nàng sống trong một đại gia tộc đông đúc, trong nhà có không ít anh chị em, anh họ chị họ đều có cả, nàng là người thứ chín, người trong nhà đều gọi nàng là Tiểu Cửu, người ngoài thì gọi nàng là Cửu tiểu thư.

Còn cái tên Giang Ngự Ngự này là khi nào nàng có thể bài thân phận nắm trong tay, sau khi rời khỏi vương phủ được tự do tự tại mới dùng đến, cho nên hiện tại nàng không muốn để lộ tên thật, thuận miệng bịa ra một cái tên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Cô nương thật thông minh (2)

Editor: Trang

"Phụ trách hầu hạ Vương gia."

Đây là đang kéo thù hận đến cho nàng sao? Biết nàng có thể tiếp xúc gần gũi với Tình Vương gia, nhìn ánh mắt của những nha hoàn này, giống như là hận không thể xé nàng ra.

Giang Ngự Ngự không sợ, vẫn là vẻ mặt thật thà chất phác đi theo các nàng vào bên trong.

Nhưng cái câu đơn giản "hầu hạ Vương gia" này, lại khiến cho không khí ở Tây Uyển hoàn toàn thay đổi, ánh mắt ghen ghét của đám nha hoàn sắp biến thành màu đỏ.

Các nàng đều là nha hoàn thiếp thân của thiên kim mỗi nhà, ý vào sự dung túng của chủ tử cho nên ngày thường ở trong phủ của mình thường xuyên bắt nạt những hạ nhân hiền lành.

Cho nên nhìn thấy Giang Ngự Ngự "đơn thuần hiền lành", mấy người đảo mắt nghĩ ra phương pháp chinh nàng.

"Phi Thúy tỷ tỷ, khăn thêu này của tỷ nhìn đẹp thật nha." Nha hoàn áo phấn bên tay phải Giang Ngự Ngự đột nhiên lên tiếng, còn làm bộ đưa tay qua sờ, giống như muốn cầm cái khăn thêu kia qua cẩn thận xem xét một chút.

Trước đó đám nha hoàn này đều là vì chủ tử của mình cho nên nhìn nhau không thuận mắt, nhưng bây giờ Giang Ngự Ngự đã trở thành kẻ địch trong mắt các nàng.

Nha hoàn tên Phi Thúy lập tức hiểu ý, trên mặt hung ác, kết hợp với dùng sức kéo khăn thêu kia về, "Cô mau buông tay ra, ta có nói muốn để cho cô mượn nhìn sao!"

Nha hoàn cãi nhau là chuyện rất bình thường, bởi vì nguyên nhân là Hách Liên Dạ nên Hà Nghiêm cảm thấy nữ nhân mạnh mẽ như hổ, vì thế vừa nghe thấy tiếng cãi nhau liền nhúc nhích đầu mà đi nhanh vài bước, không muốn nghe thấy tiếng ồn ào do các nàng gây ra.

Hà thúc lớn tuổi, không chịu nổi nhiều mùi hương trộn cùng một chỗ cho nên liên tục đi trước đám người bọn họ.

Vì thể hiện tại, không ai có thể che chở cho Giang Ngự Ngự.

Tay của hai nha hoàn trong lúc cù cưa cù nhằng trước người Giang Ngự Ngự, đột nhiên có một người "không cẩn thận" đánh về phía Giang Ngự Ngự.

"Ồi chào, cẩn thận!" Có người "hào tâm" nhắc nhở, bảy tám đôi tay đưa qua đường như muốn giúp đỡ Giang Ngự Ngự.

Chỉ là phương hướng dùng lực của tay không đồng nhất, thúc đẩy nhón nháo gần như muốn đẩy Giang Ngự Ngự xuống hồ.

Kỹ xảo biểu diễn không tệ.

Giang Ngự Ngự có chút vui mừng mà suy nghĩ, xem ra ở cổ đại, không có ti vi cũng không cần lo lắng không có trò để xem.

Chỉ là... Bây giờ là đầu mùa xuân, bọn họ đang đứng ở trên cầu, dưới cầu chính là hồ nước lạnh như băng, đừng nói là không biết bơi lội, cho dù là người biết bơi ngã xuống, với y phục vừa dày vừa nặng hút đầy nước hồ cũng phải phí rất nhiều sức lực mới có thể bơi lên được, khí lạnh xâm nhập vào cơ thể, sau khi lên bờ nhất định sẽ bị bệnh nặng một trận.

Điều kiện chữa bệnh ở cổ đại không được tốt như ở hiện đại, nàng chỉ là một nha hoàn bình thường chắc hẳn sẽ không mời được thầy thuốc tốt, nếu như vận khí không tốt, cũng có thể lưu lại bệnh căn suốt đời.

Nếu như vừa rơi xuống nước liền bị đông lạnh đến rút gân, vậy cũng có thể sẽ không lên bờ được...

Chỉ vì một người đàn ông mới gặp nhau không đến vài phút và không có bất kỳ liên quan gì, thế nhưng đã xuống tay ác như vậy.

Thật sự là không thể theo đuổi nhân sinh ~~~

Tiểu Cữu mà lắc lắc đầu, ánh mắt của Giang Ngự Ngự vẫn cực kỳ đơn thuần dời về phía bên trái nửa bước, tiếp tục khẽ lắc mình, nhẹ nhàng mà buông ra tiếng thở dài.

... Người đâu?

Đám nha hoàn sững sốt, tay muốn đẩy người xuống hồ cũng cứng đờ, nhưng ngay sau đó lại không thể ngờ được mà nhìn Giang Ngự Ngự đứng ở bên cạnh các nàng nhưng không bị các nàng bắt lấy.

Tại sao nàng... Không phải ban nãy...

Vẫn không kịp phản ứng chuyện gì đã xảy ra, Giang Ngự Ngự lại thở dài một tiếng, giống như rất buồn rầu nói, "Các cô nhiều người, tôi không biết nên tuyền thế nào, như vậy đi, chúng ta chơi một trò chơi, người nào thắng được tôi thì sau này sẽ đi hầu hạ Vương gia."

"Ồi chào, Tiểu Cữu, cô đừng nói lung tung, chúng tôi làm sao có tư cách đi hầu hạ Vương gia!" Lập tức liền có người phản bác, nhưng nói thì nói như vậy, tuy nhiên ánh mắt đều lay động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cô nương thật thông minh (3)

Editor: Love204

Beta: Trang

Không ai có thể cưỡng lại được sự quyến rũ của Hách Liên Dạ, đừng nói là đi hầu hạ y, dù nghe người khác nói một câu như vậy thôi cũng đủ khiến bản thân say sưa một hồi rồi.

Thật ra nếu chủ tử của các nàng có thể đi theo Vương gia, vậy chẳng phải lúc đó cơ hội được tiếp xúc với Vương gia của bọn họ cũng được tăng lên hay sao? Nói không chừng một ngày kia... Suy cho cùng, các nàng cố gắng giúp chủ tử nhận được sủng hạnh, kỳ thật một phần nguyên do cũng là vì bản thân mình.

Người ta là Tĩnh Vương gia đây...

Một đám nha hoàn đều ôm mộng tưởng, đã sớm quên luôn chuyện khi nãy còn coi Giang Ngự Ngự là kẻ địch muốn đẩy nàng xuống hồ.

"Các cô đều rất xinh đẹp mà, vì sao lại không đủ tư cách?" Giang Ngự Ngự hồn nhiên hỏi.

"Tiểu Cữu, cô thật biết nói chuyện đấy~~~" Cả đám nha hoàn cười khanh khách.

"Nhu Ý!" Bất chợt một giọng nói sắc nhọn vang lên, gọi nha hoàn của mình.

Nha đầu chết tiệt kia, không tự xem xem mình là cái dạng gì mà cũng dám tơ tưởng đến Vương gia!

"Tiểu thư." Nha hoàn áo phấn ban nãy chính là tên Nhu Ý, nàng ta vội vàng cúi đầu, giọng nói hết sức sợ hãi, nhưng trên khuôn mặt đang cúi xuống lại lộ vẻ không cam tâm xen lẫn sự tức giận.

Hừ, cứ ý vào mình được đầu thai vào nhà tốt! Tiểu Cữu nói không sai, bọn họ vốn rất xinh đẹp, nói không chừng vẫn được lọt vào mắt của Tĩnh Vương gia!

Hiện tại bọn họ đã vào trong tòa nhà, cho nên những thiên kim tiểu thư ở Tây Uyển đều tập trung ở đây, nhìn thấy một màn vừa rồi thì tính khí cáu kỉnh lại nổi lên, trực tiếp quát lớn nha hoàn của mình, nhưng bởi vì có người ngoài nên còn có chút biết che giấu, cũng chỉ ném qua một ánh mắt cảnh cáo.

Mà phản ứng của đám nha hoàn, hơn phân nửa là giống như Như Ý.

Hà Nghiêm vốn vội vàng đi về phía trước, nhìn thấy đám thiên kim tiểu thư kia bước ra thì đầu của hắn càng đau hơn, sao lại nhiều nữ nhân như vậy chứ!

Trước là sói sau là hổ... Chết mất thôi, lẽ nào hắn phải đào hố hòng thoát thân?

Hắn bất đắc dĩ đứng lặng bên cây cầu, từ góc độ của Hà Nghiêm vừa vặn có thể nhìn thấy sắc mặt của đám nha hoàn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Cô nương Giang Tiểu Cửu này cũng chỉ nói vài câu... đã khiến cho chủ tớ bọn họ này sinh xích mích như vậy, những nha hoàn này trở về chắc chắn sẽ không có một ngày tốt lành.

Bất quá lại nói, những thiên kim này thiếu đi một tâm phúc, đối với bọn họ mà nói thì tuyệt đối là chuyện tốt!

Nhưng mấy câu nói của nàng ta, dường như là rất ngu ngốc... Đây rốt cuộc là cố ý, hay chỉ là trùng hợp?

Hắn hoàn toàn không biết chuyện đám nha hoàn kia định đẩy Giang Ngư Ngư xuống hồ, cũng không thấy được cảnh Giang Ngư Ngư thuận lợi thoát khỏi ma trảo của bọn họ, cho nên không hề biết đây chỉ là thủ đoạn trả đũa nho nhỏ, do đó hoàn toàn mù mờ không hiểu gì cả.

Hà Nghiêm cảm thấy càng lúc hắn càng không hiểu thấu vị Giang cô nương này.

Giang Ngư Ngư mặc kệ mấy vị thiên kim và đám nha hoàn đang sóng ngầm cuộn trào, nàng vẫn 'vờ vịt' như không có chuyện gì...

Đi đến dưới gốc đại thụ, Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh lần thứ hai đề xuất muốn chơi trò chơi "giã làm quả táo" này!

Hà Nghiêm tái mặt, nàng ta rất thích chơi trò này sao?

Bất quá trò này chỉ được có hiệu nghiệm lần đầu, nếu dùng lại lần nữa thì sẽ chẳng lừa được ai.

Quả nhiên, bởi vì là chuyện trọng đại, mặc dù trò chơi này nghe chừng rất ngu xuẩn, nhưng các thiên kim tiểu thư kia vẫn rất cẩn thận, viện có muốn chuẩn bị rồi sai người đi dò la tin tức ngay.

Một lát sau, đội người dò la tin tức trở về, các nàng ai nấy đều lộ ra vẻ mặt đã định liệu trước.

Nhưng Giang Ngư Ngư lại giống như hoàn toàn không phát hiện ra, đứng bên cạnh chẳng tỏ vẻ lo lắng gì.

Mới khi này còn thấy dường như lòng dạ nàng ta rất thâm sâu, nhưng bây giờ lại cảm thấy như ngu ngốc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cô nương thật thông minh (4)

Editor: Trang

Khỏe miệng Hà Nghiêm co rút nhưng hắn không có ý định ngăn cản nàng.

Dù sao những thiên kim tiểu thư này nhất định có thể thắng nàng, nhưng không thể có nhiều người đồng thời đi hầu hạ Vương gia như vậy, để cho các nàng tự mình tranh đoạt thì phải đánh nhau mới đúng chứ!

Bởi vì đã lấp đầy bụng cho nên động tác leo cây lần này của Giang Ngư Ngư rất nhanh nhẹn, các thiên kim tiểu thư kia không biết leo cây, nhưng dưới sự trợ giúp của nha hoàn cũng run rẩy mà leo lên cây.

"Vậy thì bắt đầu thôi." Giọng nói của Giang Ngư Ngư vô cùng vui vẻ.

Dường như tâm tình của nàng rất tốt!

Hà Nghiêm vô lực vỗ trán, cô nương ngốc này vừa thắng Vương gia thì cho rằng có thể dựa vào trò chơi này mà thắng cả đời sao?

Khắp nơi trong vương phủ đều là cơ sở ngầm, những nữ tử này đã sớm biết chuyện ban nãy, hãy chờ xem, các nàng cũng sẽ lập tức nhảy xuống, nói mình "Chín"!

Quả nhiên, trò chơi vừa bắt đầu, ngay cả nháy mắt Giang Ngư Ngư cũng chưa kịp nháy đã nghe thấy mấy tiếng 'bịch bịch', giống như bánh trôi, đám

thiên kim vừa mới đứng vững trên tàng cây không ngại sợ ngã tất cả đều hùng dũng nhảy xuống.

Đám nữ tử trong sân này đều là vì Hách Liên Dạ mà đến vương phủ, ai cũng không muốn cách "tình địch" quá gần cho nên vừa nhảy xuống các nàng lập tức tự mình tìm một nơi đứng vững, thần thái cao ngạo lệnh cho nha hoàn đến sửa sang lại quần áo cho các nàng.

"Tại sao các ngươi nhảy xuống?" Lần này hỏi những lời này lại biến thành Giang Ngự Ngự.

"Bởi vì ta chín!" Các thiên kim đồng loạt trả lời khiến cho khóe miệng của Hà Nghiêm và Hà Thúc đều giật giật mấy cái.

Kết hợp với vẻ mặt cao ngạo của đám thiên kim tiểu thư này, những lời nói đó thật đúng là lộ ra vẻ □□ độ sét đánh rất mạnh mẽ.

Giang Ngự Ngự không vội nhảy xuống, sắc mặt lộ ra vẻ mê mang, "Nhưng táo chín, sẽ không đi đường nha!"

Ban này nàng nhảy xuống rất thành thành thật thật mà đứng nguyên tại chỗ, chờ mỹ nam Vương gia mở miệng trước!

"..."

"Các cô vừa nhảy xuống đã lập tức chuyển động, sau đó tôi mới mở miệng nói, "Ánh mắt của Giang Ngự Ngự đặc biệt hồn nhiên nhìn vào các nàng, "Cho nên tất cả các cô đều thua rồi."

Aizz, không nên coi thường trò chơi nha! ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

"..." Trong tòa nhà yên tĩnh chết lặng, đám thiên kim tiểu thư nhìn chằm chằm vào "quả táo" giả bộ rất thành công trên tàng cây, hận không thể lấy đao băm nàng ra thành trăm mảnh.

Người trong viện, chỉ có ánh mắt của Hà Nghiêm và Hà Thúc là phát ra ánh sáng long lánh.

Ánh mắt nhìn tới nhìn lui hơn mấy vòng bọn họ vẫn không thể tin được, đã, đã giải quyết rồi sao? Tạm thời Vương gia không gặp "nguy hiểm" nữa sao?

Hà Thúc vốn cảm thấy đứa nhỏ này là phúc tinh, hiện tại lại càng hận không thể đem nàng cung lên.

Hà Nghiêm cũng lệ nóng doanh tròng, kích động đến sắp nghẹn ngào rồi.

Cô nương, ta hiểu lầm cô rồi, cô nương thật là thông minh! Trò chơi ngu ngốc kia của cô cũng thật là trâu bò!

Hà Nghiêm xoay người, bay vút quay về vương phủ, vội vã đi báo tin vui này cho Hách Liên Dạ biết.

Giang Ngự Ngự cũng xoay người đi theo, dáng vẻ giống như rất vội vã, còn lẩm bẩm tự nói: "Ta có nên trở về suy nghĩ, lần sau dùng phương pháp gì để tuyển người..."

Hà Thúc không ngăn nàng lại, trong lòng thở dài một hơi, đứa nhỏ ngốc này, tại sao lại nói ra lời này!

Nếu để cho những thiên kim tiểu thư như lang như hổ này biết, mỗi "đề thi" đều do chính nàng nghĩ ra vậy thì phiền toái rồi!

Nhất định sẽ có không ít người tới cửa tìm hiểu tin tức, nếu như nàng kín miệng cái gì cũng không chịu nói, không biết đám thiên kim kia sẽ làm ra những chuyện gì đấy!

Đợi đến lúc trở về vương phủ, ông nhất định phải điều mấy thị vệ đáng tin bảo vệ Cửu cô nương cho thật tốt.

Giang Ngự Ngự nói mình tên là Giang Tiểu Cửu, mà thân phận hiện tại của nàng có thể xem như là nha hoàn trong vương phủ, kỳ thật Hà Thúc nên gọi nàng là Tiểu Cửu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vô lương PK phúc hắc (1)

Editor: Trang

Chỉ vì biểu hiện "anh dũng" hồi nãy của nàng, Hà Thúc lập tức khách khí gọi nàng là "Cửu cô nương"

Tính toán trong lòng, Hà Thúc còn rất hòa ái hỏi nàng, "Cửu cô nương, tối nay cô muốn ăn cái gì?"

Lập được công lao lớn như vậy, buổi tối cần phải chúc mừng nàng một chút!

"Không cần đặc biệt chuẩn bị cho tôi," Giang Ngư Ngư rất "an phận" nói, "Bữa tối ăn giống như Vương gia là được."

"..." Nếu không thì cô còn muốn ăn cái gì!

Hà thúc yên lặng lau mồ hôi lạnh, đột nhiên phát hiện, đứa bé có đôi mắt rất thành thực, kỳ thật lực sát thương cũng rất lớn...

Đồng ý thua cuộc, "quy tắc trò chơi" không nói không thể chơi xỏ nhưng bởi vì có Hà thúc ở đây nên dám thiên kim kia không dám can rờ, cho nên các nàng chỉ có thể đem ánh mắt phần nộ vút về phía sau, Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh rời khỏi tòa trạch trở về Tĩnh Vương phủ.

Còn Hà thúc thì ở lại, nghiêm mặt nói một ít câu khách sáo để cho đám thiên kim kia chuẩn bị tốt sau mấy ngày nữa sẽ tiếp tục sàng tuyển, không nên khiến cho Vương gia thất vọng.

Một chút cũng không ngoài ý muốn, Giang Ngư Ngư vừa mới vào cửa chính của vương phủ thì đã có người chạy tới báo tin, nói Hách Liên Dạ muốn gặp nàng.

"Vương gia." Đi vào thư phòng, nhìn thấy Hách Liên Dạ thì nàng liền gọi một tiếng.

Không hành lễ, trong giọng nói cũng không hề có ý khân trang hoặc cung kính, giống như là y họ "Vương" tên "Gia", hai chữ này không tượng trưng cho thân phận cao quý gì, mà chỉ là một cái tên bình thường.

Hách Liên Dạ cũng không để ý đến thái độ như vậy, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Nghe giọng nói chắc hẳn Cửu cô nương không phải là người địa phương nhỉ?"

Lúc y uống trà, ngón tay như ngọc tôn lên đồ sứ tinh tế màu xanh đã là hình ảnh đẹp đến cực điểm, mà khi y bùng ly trà để sát vào môi, nhẹ nhàng nhắm nháp một ngụm, môi màu anh đào cứ như vậy mà nhiễm một tầng nước sáng sóng sánh, mê hoặc dụ người khiến cho người ta nóng lòng muốn bỏ nhào qua cắn một miếng.

Người đàn ông này quá đẹp, đẹp đến mức bất kỳ một động tác giờ tay nhắc chân vô ý nào cũng đều có thể hình thành mị hoặc cực hạn.

Đây mới mà mỹ nhân chân chính, rất thích hợp đi bức cung.

Bởi vì nếu để người bình thường nhìn một màn trước này sẽ say đắm ngay, tám phần là không kiên trì được mà mơ mơ màng màng khai hết sự thật.

Cho nên Giang Ngư Ngư dùng ánh mắt thành thực hơn so với ngày thường nhìn vào y, "Là sao?"

"..." Tay cầm nắp ly trà hơi ngừng một chút, trong mắt hoa đào dài hẹp hiện lên ý cười, "Chẳng lẽ cô nương là người kinh thành?"

"Không biết."

"Ồ? Quê của cô nương ở chỗ nào?"

"Trên núi."

"Ngọn núi nào?"

"Không biết."

"..." Hà Nghiêm im lặng, khoé miệng không ngừng co rút, cảm thấy nếu hỏi tiếp thì đề tài này sẽ tiếp tục vòng vèo không có điểm dừng.

Nhận được ánh mắt đồng ý của Hách Liên Dạ, hắn trực tiếp hỏi Giang Ngư Ngư, "Vậy tại sao cô đến vương phủ?"

"Tôi vốn sống ở trên núi, sau khi cha mẹ qua đời, trên núi chỉ còn lại Đại Quai sống với tôi, nhưng đến một ngày cũng không thấy Đại Quai đâu, tôi bèn ra ngoài đi tìm Đại Quai, đi một mạch thì lại đi tới nơi này."

Trong《Hiệp khách hành》của Kim Dung tiên sinh, nhân vật chính đúng là rời nhà đi như thế, Giang Ngư Ngư hơi sửa đổi lại một chút, không khách khí biến cốt truyện này theo cách kể của mình.

Giải thích như vậy cũng rất thuận tiện vì sao nàng không có thể bài thân phận, cũng đúng lý hợp tình mà có thể giả vờ quy cũ gì cũng đều không hiểu, cho nên đối với ai cũng không hành lễ.

Nàng cũng không muốn không có việc gì lại quỳ đến quỳ đi, thấy ai cũng phải khom lưng khuyu gối.

"Đại Quai là..." Đệ đệ của nàng hay là muội muội?

Giang Ngư Ngư mới vừa giúp bọn hắn giải quyết vấn đề khó khăn không nhỏ, Hà Nghiêm đang muốn cảm ơn nàng, nghe nói muốn tìm Đại Quai gì đó

thì lập tức muốn phái người đi tìm giúp nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Vô lương PK phúc hắc (2)

Editor: Trang

Lấy thế lực của Tỉnh Vương phủ và Vương gia âm thầm bồi dưỡng, chỉ cần người này còn sống trên đời, thì nhất định sẽ tìm được.

"Con chó Đại Hoàng của nhà ta."

"..." Trần lòng nhiệt huyết 'bá' một cái bị giới cho chậu nước lạnh, Hà Nghiêm yên lặng lau mặt, cảm thấy tên của con chó này cũng giống như chủ tử của nó, đều lộ ra...ngu ngốc

"Vậy cô tìm được nó chưa?"

"Vẫn chưa."

"Vậy tại sao không tìm tiếp, lại chạy đến vương phủ làm nha hoàn?" Cảm kích thì cảm kích, nhưng Hà Nghiêm vẫn có chút hoài nghi về thân phận của Giang Ngư Ngư, cho nên truy vấn hỏi.

Ánh mắt của Giang Ngư Ngư chợt sáng, vẻ mặt nhiệt tình nói, "Bởi vì nơi này khiến cho tôi có cảm giác gia đình!"

"..." Cảm giác gia đình? Nhà của nàng ta không phải còn thừa lại một con chó Đại Hoàng sao?

Chẳng lẽ trong vương phủ có người giống con chó Đại Hoàng?

Vậy nhất định không phải đang nói bọn hắc chứ!

Nói đùa, kiểu mắng người ngu ngốc này, bọn hắc mới không để ý đến đâu!

Hà Nghiêm và Hà thúc không nhìn nàng, Giang Ngư Ngư lập tức nhìn về phía Hách Liên Dạ, vẫn bày ra vẻ mặt nhiệt thành và ánh mắt sáng lóng lánh.

Hách Liên Dạ thiếu chút nữa cười ra tiếng, dáng vẻ này thật đúng là giống sủng vật nhỏ vừa đáng yêu vừa nhu thuận, đang tha thiết mong chờ nhìn chủ nhân, chờ chủ nhân đến chơi cùng nó.

Tiểu nha đầu tinh quái này thật đúng là càng nhìn càng hợp khẩu vị của hắc.

Khóe miệng mang theo ý cười, y dùng hay ra hiệu với Hà Nghiêm.

Bọn họ đang ở trong thư phòng cho nên Hà Nghiêm lập tức xoay người đi lấy giấy bút mang đến cho chủ tử, sau đó động tay bắt đầu mài mực.

"Tên gì?"

"Giang Tiểu Cửu."

"Tiểu Cửu? Tên rất hay." Hách Liên Dạ mặt không đổi tim không nhảy khen ngợi cái tên nhất định là tên giả này.

"Đa tạ Vương gia," Giang Ngư Ngư rất lễ phép rất khách khí hỏi y, "Vậy Vương gia tên là gì?"

"..." Tay Hà Nghiêm đang mài mực hơi run lên, cố gắng khống chế xúc động gà mẹ của mình mà đi dong dài quy củ với Giang Ngư Ngư.

Hách Liên Dạ lại không để ý đến thái độ 'đại bất kính' của nàng, cười một tiếng trả lời nàng, "Hách Liên Dạ."

"Dạ." Giang Ngư Ngư cũng học theo dáng vẻ ban nãy của y, đọc chậm nhớ kỹ từ này, suy nghĩ một lát mới cực kỳ khách khí nói, "Tên của Vương gia cũng tốt như tên của tôi." (Dạ là GNN đang gọi tên HLD chứ hông phải vắng dạ đâu >")

Đọc tên chữ đơn lúc nào cũng khiến cho người ta có cảm giác thân mật, đây là lần đầu tiên có người gọi y như vậy, ánh mắt liếc trở lại, nhìn thấy dáng vẻ bình tĩnh vô tội của Giang Ngư Ngư khi đọc một chữ đơn vô cùng thân thiết, trong mắt phượng hiện lên ý cười đùa cợt.

Hà Nghiênn lại nhin không được, về mặt hung hăng nhìn chăm chăm vào nàng.

Giang Ngư Ngư vô cùng vô tội nhìn lại: "Tôi bắt chước Vương gia."

Hà Nghiênn: "..."

Hách Liên Dạ nhắc bút viết chữ lên trên giấy, cũng may chữ nơi này là chữ phồn thể cho nên nàng cũng không đến mức làm người thất học.

Cho nên ánh mắt nhìn lướt qua, nàng đã nhìn thấy nội dung trên giấy.

Khóe mắt có chút run rẩy, nàng muốn nuốt lời nói ban nãy vào lại trong bụng, về mặt sùng bái đối giọng nói, "Tôi cảm thấy đáng về lúc này của Vương gia nhìn rất lễ độ, cho nên mới bắt chước theo."

Công bằng mà nói, y bắt nhân, nàng cũng sẽ bắt nghĩa thôi ~~~

"..." Hà thúc yên lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ông đã lớn tuổi, không nên lúc nào cũng chịu kích thích như vậy, dường như không thể nghe thêm được nữa...

Mặt của Hà Nghiênn sắp biến thành màu đen, "Cái từ này... Không phải dùng như thế!"

"Ồ..." Giang Ngư Ngư rất vô tội nhìn vào hắn, "Tôi không biết chữ, chỉ nhận thức được mấy từ."

"Không biết chữ?" Viết xong thứ cần viết, Hách Liên Dạ vừa mới được "khen" là "lễ độ" giương mắt lên nhìn, khẽ mỉm cười, trong mắt dấy lên từng làn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Vô lương PK phúc hắc (3)

Editor: Thiên Yết

Beta: Trang

"Ừm." Giang Ngư Ngư gật đầu.

Hách Liên Dạ cười rất dịu dàng, "Vậy cũng không sao, tới đây, ta giải thích cho cô nghe."

Y nói xong liền chỉ vào chữ viết trên giấy, giọng nói ưu mỹ mà 'ý giải', "Những chữ này, chính là nói sau này cô sẽ làm nha hoàn ở Tỉnh Vương phủ, mỗi tháng năm lượng bạc, bao ăn bao ở."

Giang Ngư Ngư về mặt thành khẩn nhìn vào bản giao kèo kia rõ ràng viết là khế ước bán thân cả đời hơn nữa một phân tiền cũng không cho, nhưng vẫn giả ngơ lộ ra một nụ cười thật thà chất phác, "Bạc nhiều như vậy à."

"Nếu đồng ý, vậy thì ấn một dấu vân tay vào đó." Hách Liên Dạ cũng không tin nàng không biết chữ, có chút hứng thú mà chờ đợi nhìn xem cuối cùng nàng quyết định như thế nào.

"Được!" Về mặt Giang Ngư Ngư vui mừng đồng ý, vươn tay ấn xuống hộp mực một cái, sau đó thoải mái mà đem toàn bộ bàn tay đè lên trên giấy bán thân mới vừa viết xong.

Pia! Trên giấy có thêm một dấu bàn tay màu mực, gần như che sạch sành sanh nội dung trên giấy bán thân.

Không đợi những người khác nói chuyện, nàng đột nhiên ảo não thở dài một cái, "Ai nha, hình như đã ấn sai rồi!"

Sau đó lại vươn tay về phía hộp mực ấn tiếp cái nữa, lần này, chặt chẽ vững vàng mà ấn trên cánh tay của Hách Liên Dạ.

"Bây giờ thì được rồi!" Nàng lộ ra nụ cười vui mừng đại công cáo thành.

Dĩ nhiên, nụ cười này vẫn ngây ngô.

"Cô, cô làm cái gì vậy hả!" Hà Nghiênn cả kinh, khuôn mặt đều tái mét.

"Làm ký hiệu á! Nếu không tôi sẽ không nhớ rõ người nào là Vương gia, tưởng rằng mình ở vương phủ khác làm công thì thế nào?"

"Cô... Cái này mà cũng có thể nhận nhầm?" Nói vậy! Vương gia bọn họ có dung mạo khuynh thành, liếc mắt nhìn một cái sẽ khắc sâu vào trong lòng, làm sao có khả năng nhớ không rõ!

Gương mặt Hà Nghiêm dữ tợn, "Cô nói, tại sao có thể nhận nhầm!" Nếu như nàng không nói ra được nguyên nhân, hẳn sẽ đánh cho nàng một trận bẹp dí.

Làm như là một trẻ em "trung thực" có "phản ứng không nhanh", Giang Ngự Ngự giống như bị hấn hỏi câu hỏi khó, nhũn mày suy tư hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn mới ngơ ngác ngu ngốc hất lên, "Chắc là vì tôi thành thật nhỉ."

"..." Một bồn lửa giận cứ như vậy mà bị cưỡng quay trong lồng ngực, tâm trạng bị đè nén, Hà Nghiêm hận không thể đâm ngực giẫm chân mà khóc lớn một trận.

Quá tà môn rồi, tại sao mỗi lần nói chuyện cùng với cô nương đàn độn này, sau cùng đều có loại cảm giác sắp bị nghiền chết chứ?

Vì cân nhắc phong độ của mình, Hà Nghiêm quyết định tạm thời không để ý tới Giang Ngự Ngự, nhưng vừa quay đầu lại nhìn chủ tử, khóe miệng lại bắt đầu co giật.

Bình tĩnh, bình tĩnh, phải nghĩ đến chỗ tốt, dù sao cái dấu bàn tay đen sì là Giang Ngự Ngự in trên tay áo của Vương gia, nàng không có nhân cơ hội mà sờ lên khuôn mặt Vương gia.

Đôi mắt hấn vui mừng khi nhìn thấy rõ ràng, Giang Ngự Ngự rất bình tĩnh mà bắt đầu rửa tay.

Cất, nàng mới không nhân cơ hội này mà chạm vào khuôn mặt của y đâu nhé, đẹp trai thì có cái gì đặc biệt hơn người chứ, ngoại trừ lão công của nàng, ai nàng cũng không muốn sờ.

Đáng tiếc chính là, nàng vẫn còn chưa có lão công.

Nếu thật sự ở lại cổ đại không thể trở về được, vấn đề yêu đương có thể rất khó giải quyết...

Đàn ông ở cổ đại đã quen với việc tam thê tứ thiếp, muốn tìm một người đàn ông sẵn sàng cam kết nắm tay nhau chung sống đến già, nhất định là rất khó khăn.

Trên tay dính rất nhiều mực nước, nàng vừa suy tính vấn đề này, vừa bình tĩnh nghiêm túc rửa tay.

Cảnh tượng như thế này, đã khiến cho Hà thúc kiểm một cái có rồi lập tức rời đi.

Tuổi tác của ông đã lớn, ông không thể lúc nào cũng chịu kích thích như vậy...

Hà Nghiêm lại bị phần lần nữa, còn có để cho hấn giữ vững khí chất hay không!

Ngược lại, Hách Liên Dạ thì bình tĩnh hơn, khóe miệng vẫn chứa đựng nụ cười tao nhã khiến người ta say mê như cũ, chậm giọng nhắc nhở nàng, "Cửu cô nương, đây là ly trà của ta."

Giang Ngự Ngự cúi đầu nhìn ly trà đang bị mình đem ra rửa tay, rất mờ mịt ngẩng đầu lên, "Tôi không có giành với anh à."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bắt lương PK phúc hắc (4)

Editor: Thiên Yết

Beta: Trang

Vừa nói vừa cầm lấy ấm trà bên cạnh, tiếp tục rót một chút nước sạch ra ngoài, làm một lần cọ rửa cuối cùng.

Rửa tay cần phải chăm chỉ, ừm, đúng vậy.

Tiểu nha đầu này, không phải là y viết một khế ước bán thân bắt lương thôi sao, nàng vùng lên trả thù, cũng thực sự không nương tay chút nào.

Y càng nhìn Giang Ngư Ngư càng cảm thấy thú vị, nhưng Hà Nghiêm lại hoàn toàn không thể hiểu được phẩm chất quý quyết của chủ tử.

Nhìn biểu hiện vừa rồi của Giang Ngư Ngư cũng biết, nói với nàng cái cấp bậc địa vị gì đó, nàng nhất định nghe không hiểu.

Cho nên hần quyết định đổi một góc độ dễ dàng lý giải, "Đó là trà Vân Phi thượng hạn, cứ như vậy mà bị cô giẫm đạp tan nát đấy."

"A..." Giang Ngư Ngư khiếp sợ khẽ nhếch cái miệng nhỏ lên, vẻ mặt hối hận mà nói, "Mẹ tôi nói, lãng phí rất đáng hổ thẹn."

Cái này vẫn không sai biệt lắm! Cuối cùng Hà Nghiêm cũng cảm thấy trong lòng dễ chịu chút ít, chậm rãi thở ra, chuẩn bị nghe Giang Ngư Ngư sám hối.

Mà Giang Ngư Ngư cắn môi, cực kỳ 'tự trách' mà tiếp tục 'nhớ lại' 'mẹ tôi nói', "Cho nên thà rằng chà đạp người, cũng không thể chà đạp đồ vật!"

"..." Hà Nghiêm giật mình một cái, từ từ lên đến trước người Hách Liên Dạ, "Cô, cô muốn làm gì!"

Lẽ nào nàng còn muốn "chà đạp" Vương gia hay sao?

Hách Liên Dạ ho nhẹ một tiếng, che giấu tiếng cười sắp nhin không được mà phun ra, làm sao nàng lại nghĩ tới những lời giải thích quái đản này?

Giữ Giang Ngư Ngư lại, một nửa là muốn bắt được chủ tử ở phía sau nàng là ai, một nửa là muốn tìm một món đồ chơi thú vị cho mình.

Nhưng bây giờ, mức độ thú vị của 'món đồ chơi' này vượt quá sức dự liệu của y, quả thực là khiến y kinh hi.

Vốn chỉ muốn gọi nàng đến tùy tiện hỏi mấy câu, mà bây giờ, y lại không muốn thả người đi.

Nhưng Giang Ngư Ngư lại không cảm thấy luyến tiếc, rửa tay xong, đoán chừng y không còn gì để hỏi liền thống khoái vẫy vẫy tay, "Vương gia tạm biệt." Nói xong, cũng mặc kệ y có đáp ứng hay không, liền tự ý rời đi.

Mấy ngày này chẳng có ngày nào nàng được ngủ ngon giấc, hiện tại ăn no uống đủ, vừa vặn có thể trở về phòng để ngủ bù.

So với một đồng lời nói và việc làm kỳ lạ của nàng, cách tạm biệt cổ quái này cũng không tính là khiến người ta kinh ngạc.

Lại nói Hà Nghiêm hận không thể khiến nàng biến mất ngay lập tức, không cần đắn đo trái tim nhỏ bé của hần, hiện tại cũng không để ý đến nàng tự chủ trương rời đi, cho dù có không hợp quy củ thế nào đi nữa.

Chờ cho bóng dáng của nàng vừa biến mất, Hà Nghiêm ngay tức khắc rất không bình tĩnh theo sát chủ tử của mình, "Vương —— Vương gia?"

Vốn là cung kính xin chỉ thị, mới mở ra câu đầu, lại biến thành tiếng thét chói tai của gà mẹ khi bị nhổ lông.

Tại sao hôm nay lúc nào cũng phát ra âm thanh này?

Hà Nghiêm sờ sờ cổ họng, bị ai phát hiện khí chất của hần đang lao nhanh cách xa hần ngàn trượng.

Nhưng thật sự không thể trách hần nha! Hiện tại Vương gia đang nhìn phương hướng rời đi của Cửu cô nương, mà ánh mắt kia... nhìn thế nào cũng giống như có chút tiếc nuối!

Lẽ nào Vương gia không muốn nàng rời đi?

Ổn định tinh thần, Hà Nghiêm cố gắng an ủi mình, cái này nhất định là hần hoa mắt rồi, Vương gia sao có thể luyến tiếc Cửu cô nương quái lạ đó rồi đi!

Đem mọi việc trước mắt làm thành ảo giác, hần tiếp tục xin chỉ thị lúc trước, "Vương gia, Cửu cô nương nàng... nàng thực sự rất kỳ quái! Không bằng tôi nay..."

Hần nhỏ giọng, đưa ra một phương pháp muốn thử dò xét Giang Ngư Ngư.

Biện pháp đơn giản như vậy, làm sao có thể lừa gạt nha đầu tinh quái đó.

Hách Liên Dạ vừa định gạt bỏ, đột nhiên lại đổi chủ ý, cười gạt đầu, "Cũng được."

Hần rất muốn nhìn xem, ở dưới tình huống đó, tiểu nha đầu này sẽ có phản ứng gì.

"..." Hà Nghiêm run cầm cập một hồi, lúc này tâm tình của Vương gia rất tốt, giọng điệu giống như là lượm được bảo bối vậy, cuối cùng là chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Một ngày khảo nghiệm (1)

Hắn không dám nghĩ nhiều, vội vàng cáo lui đi chuẩn bị cho "kế hoạch lớn" vào buổi tối.

Giang Ngự Ngự tương đối tin phụng* ăn không nói ngủ không nói (* tin tưởng và chấp hành), có thức ăn ngon ở trước mắt thì nàng căn bản không thêm đếm xỉa đến người khác.

Cho nên bữa tối ngày hôm đó, không khí tương đối yên lặng.

Đương nhiên, khi nhìn thấy nàng dám "to gan lớn mật" ngồi ăn tối cùng bàn với chủ tử, Hà Nghiêm rất không bình tĩnh, nhưng vì kế hoạch buổi tối nên hắn vẫn tạm thời nhịn xuống.

Bởi vì không có thể bài thân phận nên không thể ngủ ở khách điểm, đã năm ngày từ sau khi xuyên qua, Giang Ngự Ngự chưa từng được ngủ trên giường. Cho nên dù chiều nay đã ngủ được một lúc nhưng sau khi ăn cơm tối xong trở về phòng, nàng rửa mặt xong rồi gục ở trên giường, tiếp tục ngủ bù.

Thời điểm mở mắt ra lần thứ hai nàng phát hiện mình đang đứng.

Nói chính xác, nàng bị người ta trói vào một cây cột, không có lựa chọn nào khác mà chỉ có thể đứng trên mặt đất.

Trước mặt nàng là một người đàn ông mặc áo đen che mặt.

Có điều kỳ lạ chính là, thân hình người này cao lớn nhất định là đàn ông, nhưng trên người hắn lại rõ ràng có mùi hương son phấn.

"Anh là ai?"

Người đàn ông áo đen quái dị cười một tiếng: "Hái hoa tặc!" Thật là ngu ngốc, mùi son phấn trên người hắn nặng như vậy chẳng lẽ còn không đoán ra sao!

"Vậy anh trói tôi làm gì?"

"Ta là hái hoa tặc, cô nói ta có thể làm gì!"

Giang Ngự Ngự do dự một lúc rồi khiếp sợ nhìn vào hắn: "Chẳng lẽ là cướp sắc?"

Ánh mắt nàng trời sinh trong suốt giống như ánh mắt của trẻ con, là trẻ con đó nha, nhìn người tất nhiên là rất đơn thuần rất trực tiếp rồi.

Cho nên bây giờ Giang Ngự Ngự cũng rất trực tiếp, dùng một loại ánh mắt... như nhìn kẻ điên để nhìn hắn.

Hắc y nhân bị nàng nhìn đến phát ngứa, hái hoa tặc không hái hoa chẳng lẽ làm vườn?

Không cần chột dạ, không cần chột dạ, cho dù trong hai người họ có một người bị điên thì người đó chắc chắn không phải là hắn.

Mới điều chỉnh tốt tâm trạng thì ánh mắt của Giang Ngự Ngự lại chuyển thành tiếc nuối, rất thương xót thả ra một tiếng thở dài.

"..." Không cần để ý, không cần để ý, hắn chỉ phụ trách làm hái hoa tặc chứ không phải đến trao đổi tình cảm cùng quái nhân!

Aizz! Lại là một tiếng thở dài.

Tình cảm tiếc nuối chân thành, thiết tha như vậy, trong mắt còn ẩn chứa ý quan tâm cùng đồng tình, cuối cùng hắc y nhân cũng không nhẫn nhịn được nữa phải hỏi nàng: "Cô đang than thở cái gì?"

Giang Ngự Ngự không trả lời mà chỉ dùng ánh mắt trách trời thương dân nhìn hắn.

"..." Có vẻ như đang nói đầu óc của hắn có vấn đề...

Hắc y nhân mãi mãi rằng: "Muốn nói cái gì, cô nói đi!"

"Tôi hỏi anh, tiêu chuẩn ra tay của hái hoa tặc là gì?"

"Chọn người đẹp mà ra tay!"

"Vậy sao người không đi bắt Tĩnh Vương gia?"

"Phốc..." Một người nấp ở chỗ tối nghe lén cộng thêm nhìn lén nhin không được mà cười phun ra tiếng.

Như gió nhẹ khây qua dây đàn, âm phù nhẹ nhàng ở trong không khí từ từ tản ra, ngay cả âm thanh vô tình phát ra cũng có vẻ phong tình say lòng người như vậy.

Không cần nhìn cũng biết, đây là loại thanh âm riêng chỉ Hách Liên Dạ kia mới có.

Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh, quả nhiên là mỹ nam Vương gia kia giờ trò.

"Hái hoa tặc" —— Thực ra chính là Hà Nghiêm che mặt nổi giận: "Tĩnh Vương gia là đàn ông!"

"Ngu xuẩn, ngu xuẩn." Giang Ngư Ngư tiếc nuối lắc đầu: "Nam nữ đều bình đẳng như nhau, anh không biết sao?"

... Nam nữ khác biệt, chuyện này không thể bình đẳng được à nha!

Không đợi Hà Nghiêm phản bác, Giang Ngư Ngư đã hỏi hắt: "Hơn nữa làm sao người biết Tĩnh Vương gia là đàn ông?"

"..."

"Anh từng coi quần áo của y?"

Hà Nghiêm rùng mình: "Không có!"

"Từng nhìn lén y tắm?"

"Không có!" Phủ nhận còn nhanh hơn lúc nãy, đây đều là vấn đề quái quỷ gì hà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Một ngày khảo nghiệm (2)

Editor: yocohamamisari

Beta: Trang

"Vậy anh còn ngốc ra đấy làm gì?"

"...Hà?"

"Nếu là tôi thì sẽ đi coi ngay bây giờ à! Làm một hái hoa tặc, không nghiệm chứng thì sao có thể qua loa mà kết luận?" Giang Ngư Ngư nghiêm túc phê bình hắt: "Thật không có đạo đức nghề nghiệp!"

"..." (T_T) Hắn không chơi nữa! Hắn muốn về nhà! Hái hoa tặc này ai thích làm thì làm đi!

Hoàn toàn không biết trả lời vấn đề này như thế nào, vung tay một cái, điểm vào huyệt ngất của Giang Ngư Ngư, Hà Nghiêm sắp sập đổ lập tức giật cái khăn che mặt xuống, hối hận đến nỗi hận không thể chạy đi đâm đầu vào tường ngay và luôn.

Đầu hắn tuyệt đối là bị nước vào rồi, sao có thể nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc như thế này!

Thật ra lời nói lúc nãy của Giang Ngư Ngư, hoàn toàn khác với biểu hiện có phần ngờ ngác của nàng vào ban ngày.

Nhưng Hà Nghiêm cảm thấy, những lời vừa nãy của nàng không giống người bình thường sẽ nói.

Không bình thường và ngốc... Kỳ thật cũng có thể cùng cấp nhĩ?

Cho nên hắn cảm thấy việc này của mình chẳng có ích lợi gì.

Sau khi Giang Ngư Ngư ngất đi, Hách Liên Dạ lập tức từ chỗ ẩn nấp đi ra, trên mặt vẫn còn mang vẻ buồn cười.

Chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, Hách Liên Dạ ra lệnh: "Người đi điều tra thân phận của nàng."

Ngừng một lát rồi lại nói tiếp: "Tìm trong kinh thành."

Thực chất kẻ địch của y tuy nhiều nhưng đều rất ngu ngốc, đến tận bây giờ y chỉ cố ý gây vò người khác chứ không muốn giải quyết bọn họ một lần.

Cho nên tiểu nha đầu này rốt cuộc là ai phải tới y không quan tâm.

Mà tối hôm nay, sau khi nghe đoạn đối thoại lúc nãy của hai người, y bắt đầu thân nhiên mà đối mặt với ý nghĩ chân thực trong nội tâm, không liên quan đến người khác mà là y thật sự muốn biết, rốt cuộc hoàn cảnh như thế nào mới có thể tạo ra một tiểu nha đầu tinh quái như vậy.

"Vâng." Thực ra Hà Nghiêm cảm thấy, người quái dị như thế này nếu trước đây sống ở kinh thành, vậy nhất định đã sớm nổi tiếng rồi.

Nhưng nếu chủ tử đã giao phó thì nhất định có lý do của ngài, hần chỉ cần nghe theo là được.

Sáng sớm hôm sau, khi Giang Ngự Ngự tỉnh lại thì phát hiện mình đang an lành nằm trên giường.

Chuyện tối hôm qua bị "hái hoa tặc" bắt đi, đã bị nàng cho là một tiết mục không quan trọng, cho nên không để ở trong lòng.

Đối với nàng mà nói, muốn bảo vệ tính mạng ở vương phủ hay bất kỳ chỗ nào ở cổ đại này rất dễ dàng, điều làm nàng lo lắng chính là cái thẻ bài chứng minh thân phận kia rốt cuộc nên làm hàng nhái như thế nào.

Nếu không có cái đó thì cho dù nàng muốn bước nửa bước ra khỏi Tĩnh Vương phủ này cũng khó, chung quy nàng không có khả năng ở lại vương phủ này đến già đâu nhỉ? Nơi này cũng không có người nào đáng giá để cho nàng ở lại cả đời.

Nếu để cho Hà Nghiêm trung thành tận tâm nghe thấy nàng nói thế nhất định hần sẽ cãi lại.

Tại sao không có? Chẳng lẽ Vương gia không phải sao!

Có thể thương thức phong thái trời cho của Vương gia cả đời là chuyện hạnh phúc cỡ nào hả!

Hơn nữa, Vương gia cũng không phải chỉ có dung mạo bất phàm..

Để thuận tiện cho việc dò la tin tức về sau, Giang Ngự Ngự chuẩn bị xuất môn ngoại giao, cùng làm quen với nha hoàn và thị vệ trong phủ.

Mặc dù đột nhiên xuất hiện trong phủ, hơn nữa con đường thẳng ‘quan’ lại thuận lợi, một đường thần tốc lên tới chức vị ‘thiên liêng’ nha hoàn thiếp thân của Vương gia, nhưng Giang Ngự Ngự dựa vào ánh mắt đơn thuần vô hại của mình đã quen thuộc với mọi người rất nhanh.

Trừ một số người kỳ quái thì phần lớn người trong vương phủ đều rất hoà thuận.

Giang Ngự Ngự trò chuyện với bọn họ rất vui vẻ, nhưng hơn một tiếng sau lại phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng.

Không ổn, cực kỳ không ổn.

Sau khi nàng tỉnh lại ở bên hồ thì phát hiện, thân thể sau khi nàng xuyên qua có làn da rất đẹp.

Có người trời sinh làn da tinh tế như gốm sứ, phơi nắng hay gió táp mưa sa cũng không ảnh hưởng đến chất lượng làn da. Chuyện này vốn không có gì, nhưng hai tay hiện tại của nàng có làn da non mịn tinh tế, sờ giống như bông vải được bọc tơ lụa thượng hạng, nhìn thế nào cũng giống được chăm sóc tỉ mỉ, chưa từng làm bất cứ việc nặng nhọc gì, nói không chừng trừ tắm rửa ra thì căn bản là thiên kim tiểu thư mười ngón tay đều không chạm vào nước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đáp đúng, có thưởng (1)

Editor: Lạc Long Quân (Chúc)

Beta: Trang

Chỉ là quần áo nàng mặc lúc ấy, quả thực là được làm bằng vải thô, hình thức rất đơn giản, trên quần áo thậm chí còn có chỗ vá nữa, trên người cũng không có trang sức gì, dùng trầm cũng chỉ là trầm gỗ.

Lúc ấy nàng nghĩ rằng mình là con gái nhà nghèo, khi ra ngoài không cần thận nên chết đuối.

Về phần đôi tay giống như chưa bao giờ phải làm việc nặng kia... Cũng có thể là cô đại có biện pháp bảo dưỡng làn da gì đó thì sao?

Nhưng bây giờ, khi nàng tán gẫu với mọi người thì lại phát hiện, mọi người ở đây cũng giống như hiện đại, người thường xuyên làm việc, trên tay ít nhiều gì cũng có chút thô ráp, cho dù có bảo dưỡng tỉ mỉ đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể nào mềm mịn cứ như là tơ lụa được.

Vậy tay nàng... Chẳng lẽ nàng xuyên thành thiên kim tiểu thư rồi nhà trốn đi?

Chuông báo động trong lòng Giang Ngư Ngư điên cuồng reo lên, hồ nước khi nàng tỉnh lại kia, thật ra cũng không xa kinh thành cho lắm, nhưng mà nàng không có tấm thẻ bài nào để có thể chứng minh thân phận, cho nên dọc đường đi nàng đều rất cẩn thận, chỉ nghĩ đến việc làm sao để có thể trà trộn vào kinh thành, suy nghĩ thôi cũng đã mất cả một ngày rồi, nên mới phải dùng đến thời gian năm ngày mới đến được Tĩnh Vương phủ.

Cho nên rất có thể... Nhà của chủ nhân khối thân thể này chính là ở kinh thành!

Không được, để chắc chắn nàng cần phải vạch kế hoạch đường hoàng mới được, nhờ đâu nàng không hay ho gặp phải "người nhà" thì cũng phải biết nên ứng phó như thế nào.

Mặc kệ là giấu diếm thân phận để tiếp cận Tĩnh Vương gia, hay là rời nhà trốn đi, đối với con gái cô đại mà nói, đều là tội danh không nhỏ.

Nếu như nàng bị tóm về nhà đánh cho vài gậy, sau đó lại vọt vào phòng chứa củi, vậy thì thật là phiền toái.

Cáo biệt với bọn hạ nhân trong phủ, Giang Ngư Ngư cau mày đi về gian phòng của mình, không chú ý đến Hách Liên Dạ ở cách đó không xa.

Tiểu nha đầu này, thật sự là rất thần bí.

Kỳ thật phải người đi thăm dò lai lịch của nàng, cũng chỉ là chuyện của nửa ngày trước, nhưng Hách Liên Dạ lại có dự cảm, thủ hạ sẽ không tra ra được cái gì, ít nhất, tra không ra được kết quả khiến y hài lòng.

Thật ra nếu nàng không phải là kẻ địch, vậy ngược lại y rất sẵn lòng kết giao bằng hữu với nàng.

Đám người trong cung rất ngạc nhiên, y đấu với bọn họ đến sắp chán rồi, kéo dài thêm nữa chắc sẽ ngán mất, có một người như thế ở bên cạnh, cũng có thể coi là một chuyện vui.

Lại tới nữa, lại tới nữa... Vương gia lại bày ra vẻ mặt như nhặt được bảo bối này rồi. Giang Ngư Ngư này rất biết dẫn dắt người ta nha! Tại sao Vương gia lại cảm thấy nàng rất thích thú!

Hà Nghiêm thật sự không thể nhìn được nữa, vô cùng đau khổ nhìn đi nơi khác.

Nhưng Vương gia nhà hắn lại không thể hiểu được trái tim bé bỏng của hắn yếu ớt đến nhường nào, còn lên tiếng gọi người, "Cửu cô nương."

Buồn quá, không thèm đếm xỉa tới hắn ~

Bình thường Hách Liên Dạ chẳng bao giờ để ý đến con gái, bây giờ y chủ động gọi nàng, "quang vinh đặc biệt" lớn lao đến thế rơi xuống đầu, Giang Ngư Ngư cũng rất không nề tình mà ngó lơ, tiếp tục đi về phía gian phòng của mình.

Không để ý tới y?

Máu đầu nổi lên, Hách Liên Dạ tùy tay hái một đóa hoa, nâng tay ném một cái, chuẩn xác cắm vào mái tóc của Giang Ngư Ngư.

Chẳng phải tiểu nha đầu này có thù tất báo sao?

Y thành thoi đứng tại chỗ, chờ Giang Ngư Ngư chạy tới, dứt khoát lưu loát bắt đầu "báo thù".

Nhưng sự thật là, Giang Ngư Ngư vô cùng bình tĩnh mà đội đóa hoa lớn màu phấn hồng kia kiên định tiếp tục đi về phía trước, ngay cả liếc cũng không thèm liếc y lấy một cái...

Đóa hoa kia lớn chừng nửa bàn tay, lúc cầm ở trong tay thường thức thì cảm thấy diễm lệ vô song, nhưng mà đội một mảng màu hồng phấn lớn như vậy ở trên đầu thì...trông rất tục.

Bất quá Giang Ngư Ngư vốn có một gương mặt xinh đẹp, hơn nữa còn có đôi mắt hồn nhiên như một đứa trẻ con, trên đầu có thêm "trang sức" như vậy, vốn trong cái thanh thuần ngọt ngào có thêm chút quyến rũ của một cô gái nhỏ, thay vào đó cả người trở nên kiêu diễm hơn, khiến Hách Liên Dạ nhìn đến...có chút ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đáp đúng, có thưởng (2)

Beta: Trang

Nhưng Hà Nghiêm lại lầm tưởng chủ tử đang ngậy người thành hoá đá, bắt đầu phẩn chấn lên, Vương gia, rốt cục ngài cũng ý thức được rồi đúng không? Giang Ngư Ngư, thật sự là một kẻ chỉ biết tra tấn người khác! Ngài mau mau đuổi nàng ta đi đi!

Ánh mắt của Hà Nghiêm sáng lên chờ chủ tử hạ lệnh, bởi vì tâm tình quá nóng vội cho nên một chân của hắn đã bước ra ngoài, nửa người trên khuynh về phía trước, tư thế chuẩn bị chạy như điên rất là đúng chuẩn.

Mà kết quả hắn đợi được là ——

"Ta muốn ra ngoài."

Pia! Hà Nghiêm vốn đang xông ra ngoài thì lập tức dừng lại, vì không khống chế được độ mạnh yếu cho nên kết quả chính là té xuống đất.

Không quan tâm mình té đến mặt xám mày tro, hoàn toàn không còn hình tượng, hắn lập tức giãy dụa đứng lên, "Vương, Vương gia, ngài..."

Vương gia nói ngài muốn ra ngoài, mà không phải là để cho hắn chuẩn bị ngựa, kiệu hoặc là xe ngựa, ý là ngài muốn ra ngoài một mình.

Mà từ lúc hắn bắt đầu đi theo Vương gia, qua nhiều năm như vậy, chỉ có một tình huống duy nhất chủ tử ra ngoài mà không cần hắn đi theo ——

Vương gia muốn dùng thân phận bí mật kia của ngài để lên sân khấu!

Đây, đây là có ý gì, Vương gia muốn dùng thân phận kia để đi gặp Giang Ngư Ngư ư?

Cái này là vì sao hả! Hà Nghiêm vỗ đầu bứt tai, rất muốn ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng.

Không được, bây giờ hắn lập tức dùng bỏ câu đưa thư cho các huynh đệ, thúc giục bọn họ không có việc gì thì mau mau quay về sớm một chút, hắn cần phải nghỉ ngơi! Tình huống như vậy, hắn thật sự không thể chống đỡ được vài ngày!

Mặc kệ trong lòng không đồng ý cỡ nào, Hà Nghiêm cũng sẽ không phản đối mệnh lệnh của chủ tử.

Cho nên mười phút sau, trong phòng Giang Ngư Ngư có thêm một người đàn ông mặc áo bào màu mực, mang theo cái mặt nạ màu bạc.

Giang Ngư Ngư đang cân nhắc về vấn đề nhờ đâu nàng thật sự gặp được "người nhà" thì nên ứng phó như thế nào.

Thật ra vấn đề này rất phức tạp.

Bởi vì gia quy của tiểu phú thương bình thường và trọng thân trong triều đương nhiên không hề giống nhau, độ khó khi lừa gạt cũng không giống nhau, nàng phải cân nhắc hết tất cả các loại tình huống.

Cho nên lúc nhìn thấy trong phòng đột nhiên có thêm một người đàn ông thì vừa thấy đã biết là thân phận nguy hiểm, nàng cũng... cũng rất bình tĩnh rất khách khí mà nói với hắn, "Làm ơn đóng cửa giùm tôi."

"..." Thiếu chút nữa thì Hách Liên Dạ nhịn không được nữa mà bật cười.

Tiểu nha đầu này, thật sự luôn có thể mang đến kinh hi cho y.

Nhìn y đứng bất động, Giang Ngư Ngư lại thúc giục y lần nữa, "Tôi sợ lạnh."

Cổ đại không có hệ thống sưởi hơi hoặc là điều hòa, bây giờ là đầu mùa xuân, trong phòng vẫn tương đối ẩm lạnh, cho nên trong phòng còn phải đốt củi sưởi ấm.

Phòng của nha hoàn bình thường đương nhiên sẽ không dùng củi quá tốt, nàng không thể thích ứng được mùi khói nồng đến vậy cho nên đã sớm dập tắt lửa rồi, nếu mở cửa ra, trong phòng sẽ càng lạnh hơn.

À phải rồi, nói đến đây, nàng phải giải quyết vấn đề về chỗ ở một chút, đợi một lát nghĩ ra biện pháp, đi đến chỗ của mỹ nam Vương gia trộm một ít củi tốt hơn mang về.

Nhắc nhở chính mình phải làm xong chuyện này, nàng lại tiếp tục tính toán chuyện phiền lòng lúc trước.

Nàng hoàn toàn lơ lửng Hách Liên Dạ.

Tiểu nha đầu này ~

Lúc con gái bình thường sống một mình, trong phòng đột nhiên có thêm một người đàn ông xa lạ thì sao lại có phản ứng như vậy được?

Chẳng qua... Khóe môi tà khí nhếch lên, Hách Liên Dạ đột nhiên đi đến bên cạnh bàn, cánh tay chống lên trên bàn, thân thể nghiêng về phía trước, cơ hồ vây Giang Ngự Ngự ở trong lòng ngực của mình, đè thấp thanh âm, dùng giọng điệu có vẻ ngả ngớn hỏi, "Tiểu nha đầu, nàng là ai?"

Giang Ngự Ngự nhìn cái mặt nạ màu bạc tinh xảo kia, trừng mắt nhìn, đột nhiên hơi hơi thần bí nói, "Anh đoán thử xem."

"..." Hắn thật muốn xoa đầu của nàng, hỏi nàng thử xem, trong đầu nàng rốt cuộc là chứa cái gì.

Nhìn cái xúc động này lại, Hách Liên Dạ cũng nhìn cười, tiếp tục giả thành Đổng Đồ Từ lỗ mắng: "Đoán đúng rồi thì có thưởng gì không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Đáp đúng, có thưởng (3)

Editor: Lạc Long Quân (Chúc)

Beta: Trang

Ở cổ đại, nam nữ xa lạ có khoảng cách gần nhau đến thế, đã có thể tính là kinh thế hãi tục rồi, hơn nữa vấn đề như vậy, thật sự khiến cho người ta không nhìn được mà liên tưởng đến những thứ bậy bạ.

Ví dụ như, đoán đúng rồi...có thể trộm được một cái hôn?

Giang Ngự Ngự rất bình tĩnh, đùa đấy à, nàng là kẻ đã từng chen chúc trên xe bus mỗi sáng sớm! Khoảng cách giữa hai người bọn họ chỉ dài nửa cánh tay mà thôi, đã là cái gì chứ?

Cho nên nàng không hề do dự mà gật gật đầu, "Ừm, có thưởng!"

Hách Liên Dạ ngoài ý muốn nhếch mi, "Thưởng cái gì?" Y còn tưởng rằng tiểu nha đầu này sẽ trực tiếp trở mặt đấy.

Ừm... Giang Ngự Ngự rất chăm chú suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới thận trọng nói, "Nếu như anh đoán đúng, phần thưởng chính là... tôi cho anh biết anh đã đoán đúng!"

Cái đáp án trời ơi đất hỡi này, còn có giọng điệu rất "thành thật" cũng rất đúng lý hợp tình này, khiến cho Hách Liên Dạ nhìn không được mà cười ra tiếng, tay cũng không khống chế được mà buồn cười vỗ vỗ đầu nàng.

Y có một đệ đệ mới hơn hai tuổi nhưng tính tình rất tinh quái, khi cảm thấy thằng nhóc kia chơi đùa vui vẻ rất đáng yêu thì sẽ đi vỗ vỗ đầu của nó giống như vậy.

Nhưng áp dụng vào trong nam nữ... Động tác này hình như có chút vô cùng thân thiết.

Nhưng giờ đây, tay của Hách Liên Dạ hoàn toàn cứng đờ, không phải vì cảm thấy mình thất lễ, mà là...

"Tiểu nha đầu, trên đầu nàng có cái gì vậy?" Giọng y cổ quái, hỏi.

Giang Ngự Ngự cũng không vội, nghiêm túc suy tư trong chốc lát, mới "bùng tỉnh đại ngộ" nói cho y biết, "Tóc!"

"..." Hiếm thấy y còn có thể bật cười, Hách Liên Dạ điểm huyết cảm máu trước, lúc này mới cẩn thận đem tay phải dời khỏi đầu Giang Ngự Ngự.

Giờ bàn tay lên trước mặt nhìn, tốt lắm, quả nhiên là bị cả đồng kim đâm đến sắp thành cái giàn rồi.

Đã hơn mười năm rồi y chưa từng bị thương, còn bởi vì từ nhỏ võ công đã cao hơn người một bậc, vết thương "nặng" đến thế này, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị qua.

Thật ra cho tới bây giờ y cũng chưa từng thua.

Mà cho tới bây giờ y cũng càng chưa từng bị người ta xem nhẹ.

Nhưng quen biết Giang Ngự Ngự không đến hai ngày, những thứ "cho tới bây giờ không" kia tất cả đều bị phá vỡ...

"Làm sao bây giờ?" Thân thể ép xuống thấp hơn, thấp đến mức lập tức sẽ dán lên trên người Giang Ngự Ngự, y hơi hơi cắn môi, đè thấp thanh âm, mang theo làn điệu mê hoặc, "Nàng làm ta bị thương, ta rất tức giận."

Vờ như là một đứa bé thiện lương, Giang Ngự Ngự lập tức an ủi y, "Sinh khí thì không sao cả, không phải sinh con là tốt rồi." (sinh khí có nghĩa là tức giận đó)

"..." Phốc...

Một câu "uy hiếp" đã chuẩn bị xong cũng không dùng được rồi, vốn định dọa nàng một phen, nhưng bây giờ lại bị nàng chọc cười.

Bây giờ y cảm thấy, cho dù nàng thật sự là người do kẻ địch của y phái tới, y sẽ không ngại mà vĩnh viễn giữ nàng ở bên cạnh, dù sao một người chơi vui đến vậy, thật sự là rất khó tìm.

Đại khái là tiểu nha đầu này cho y quá nhiều kinh hỉ, gặp được nàng, dường như y rất dễ dàng sẽ thay đổi chủ ý.

"Tiểu nha đầu, nàng không sợ ta nổi giận mà giết chết nàng sao?"

Bắt đầu từ khi nàng xuất hiện ở vương phủ, biểu hiện của nàng đều vẫn rất to gan, tuy rằng nàng rất thông minh phản ứng rất nhanh, dường như là mặc kệ phải đối mặt với tình huống nào nàng cũng đều biết phải ứng phó ra sao, nhưng nhờ đâu nàng gặp phải chủ tử thô bạo giống như Tam hoàng tử, không hài lòng một chút sẽ lập tức không nói hai lời mà rút kiếm giết người, thì phải biết làm sao bây giờ?

Y vẫn luôn cảm thấy, tiểu nha đầu này còn có bản lĩnh chưa dùng đến, thứ nàng biết, cũng không phải chỉ là những mưu kế nhỏ khiến người khác phải tức chết, đùa giỡn người ta quay vòng vòng thôi đâu.

Y thậm chí có chút hoài nghi, nguyện vọng ban đầu y giữ nàng lại, là cảm thấy "món đồ chơi" này rất thú vị, nhưng ở trong mắt tiểu nha đầu này, bọn họ có thể cũng chỉ là những món đồ chơi mà thôi, nàng có ý giả ngốc lừa bọn họ xoay quanh, cũng chỉ vì nàng rất nhàm chán, tìm một trò chơi nào đó giết thời gian thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đáp đúng, có thưởng (4)

Editor: Lạc Long Quân

Beta: Trang

Câu trả lời của Giang Ngự Ngự rất kiêu ngạo, "Không sợ."

"Vì sao?"

"Anh đoán thử xem." Lại là giọng điệu thần thần bí bí.

Cười một tiếng đánh giá nàng từ trên xuống dưới, Hách Liên Dạ không vội đoán, ngược lại hỏi nàng, "Tiểu nha đầu, tại sao trong tóc của nàng lại có cát giấu châm?"

Bởi vì nàng cảm thấy vương phủ không hề an toàn, cho nên sắp xếp trước một ít bẫy nhỏ, nếu như có "Đăng Đồ Tử" giống như y vừa rồi, vậy mấy cây châm kia có thể lấy ra phòng thân?

Suy đoán như vậy, từ đó đưa ra được một kết luận, chính là Giang Ngự Ngự không biết võ công, cho nên phải dùng loại bằng môn tà đạo này để tự vệ.

Nhưng đáp án của Giang Ngự Ngự là...

"Để nhắc nhở chính mình, tôi phải cố gắng, tôi phải hướng về phía trước, tôi phải dụng công!" Gương mặt xinh đẹp tinh xảo, kết hợp với vẻ mặt hồn nhiên như một đứa trẻ, vô cùng nghiêm túc, vô cùng tha thiết mà nói với y như vậy, nhìn vào thật sự là... đáng yêu.

Lại bị nàng chọc cười, Hách Liên Dạ thiếu chút nữa quên mất vết xe đổ, lại đi vỗ đầu nàng.

Cũng may lần này y đúng lúc thu tay về, "Đặt châm và dụng công thì có liên quan gì đến nhau?"

"Mẹ nói, chỉ cần có bản lĩnh thì có công mài sắt, có ngày nên kim!" Ánh mắt nàng sáng rực nói ra đáp án ngốc nghếch kia.

Tiểu nha đầu lừa chết người không đền mạng này.

Biết rõ là nàng đang nói bậy bạ, nhưng vừa thấy đáng về chân thành kia của nàng, trong lòng vẫn có chút dao động.

Mà Giang Ngư Ngư còn muốn tiếp tục "gạt người".

Nàng hạ giọng, rất thần bí mà nói với y, "Tôi cho anh biết một bí mật, anh không được nói cho người khác biết đâu đấy."

Lúc này đây, ngay cả giọng điệu cũng không khác gì một đứa trẻ.

Giọng của Hách Liên Dạ vốn dịu dàng nhu hòa, cho dù hiện tại đang mang mặt nạ nhưng không muốn bại lộ thân phận nên cố ý hạ giọng, nghe giọng nói kia vẫn trầm lắng say lòng người

"Được, ta sẽ giữ bí mật."

Âm thanh thuộc về người đàn ông trưởng thành, chậm rãi ung dung mà dịu dàng, khiến người ta nghe xong trong lòng sẽ có kiên định và cảm giác an toàn, cùng với âm thanh thanh thúy thẳng thắn của Giang Ngư Ngư ở lúc trước, ngoài ý muốn nghe thấy rất xứng đôi.

Đáng tiếc hai người bọn họ một người thì đang vội vàng "gạt người", một người lại đang vô cùng hưng trí chờ xem đối phương sẽ gạt người như thế nào, đều không có chú ý tới điểm này.

Nhận được cam đoan của y, Giang Ngư Ngư mới rất thận trọng mà nói ra, "Kỳ thật tôi là một cao thủ dùng độc."

"Ồ?" Mắt phượng hẹp dài cười đến tà khí, "Kỳ thật, ta cũng là một cao thủ dùng độc..."

"Trùng hợp vậy sao? Thế thì chúng ta so tài một chút đi!"

Lúc này Hách Liên Dạ thật sự có chút chần chừ, y vốn nghĩ rằng tiểu nha đầu này là đang gạt người, nhưng nếu là giả, vậy tại sao nàng lại tích cực muốn so tài như vậy?

Võ công của Hách Liên Dạ tuyệt đối là đệ nhất, nhưng tục ngữ nói 'thuật nghiệp có chuyên chú', ở trên mặt dùng độc, y cũng không coi là rất lợi hại.

Chẳng qua một chút thường thức cơ bản, y vẫn biết rõ.

"Được, ta so tài với nàng." Y thật muốn nhìn thử xem, tiểu nha đầu này lại sẽ đưa ra chỷ ý quái gở gì.

Giang Ngư Ngư có nếp có tẻ mà gật gật đầu, hỏi y, "Nếu anh uống một ngụm trà, đột nhiên phát hiện trong trà có độc, vậy biện pháp giải quyết vừa nhanh chóng lại hữu hiệu nhất đó là gì?"

Ánh mắt chớp lên, Hách Liên Dạ đã có đáp án, lại cố ý thay đổi đáp án khác, "Ăn một viên Huyền Cơ đan."

Đáp án này tuyệt đối chính xác, nhưng cũng rất xa xỉ.

Huyền Cơ đan, thần dược giải độc, lấy danh hiệu của Huyền Cơ lão – người chế tạo ra nó mà đặt tên, đương nhiên là vậy rồi, đây là tác phẩm đặc ý suốt đời của Huyền Cơ lão nhân mà.

Huyền Cơ lão nhân được xưng là Y Tiên, bởi vì ông ta đã ẩn cư ở trong rừng núi, tiên tung* khó dò, cho nên khắp thiên hạ cũng chỉ còn lại ba viên Huyền Cơ đan, Hách Liên Dạ dựa vào thân phận ân của mình cũng chỉ lấy được một viên trong số đó, mà đó cũng là một viên duy nhất của Nguyệt Loan quốc. (* tung tích của thần tiên)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đáp đúng, có thưởng (5)

Editor: Lạc Long Quân

Beta: Trang

Hách Liên Dạ rất có lòng tin trả lời, nhưng Giang Ngư Ngư lại bày ra vẻ mặt tiếc nuối lắc đầu.

Nàng vừa mới đến cổ đại, Huyền Cơ đan gì gì đó, ngay cả nghe nàng cũng chưa từng nghe qua, chẳng qua...

"Biện pháp vừa hữu hiệu lại mau lẹ nhất đó là..."

Nàng cố ý kéo dài âm điệu, âm thanh dừng lại một lát, lúc này mới an phận thủ thường nói, "Lập tức nhỏ hóp trà kia ra."

Nàng nói là "uống một ngụm trà" chứ đâu phải là "uống xong một ngụm trà", nếu như chưa nuốt xuống, vậy đương nhiên là phải lập tức nhỏ ra mới là điều quan trọng!

"..." Dưới cái mặt nạ, gương mặt xinh đẹp kia sẽ biến đổi thành một khuôn mặt thắm mỹ quan, đang...cười hết sức vui vẻ.

Quả nhiên giống như suy nghĩ của y, tiểu nha đầu này sao có thể hợp khẩu vị của mình đến vậy chứ?

Gương mặt đó của Hách Liên Dạ là kiệt tác của ông trời, bất kỳ bộ phận nào trên ngũ quan của y đều sẽ vì quá mức xinh đẹp mà bị người khác nhận ra.

Cho nên vì che dấu thân phận, y đeo tấm mặt nạ đặc chế này, ngay cả môi và ánh mắt cũng đều che kín, chỉ ở chỗ con mắt có dùng sa mỏng để hắt có thể nhìn thấy rõ sự vật ở ngoài, còn những người khác thì lại nhìn không thấy đôi mắt phượng liễm diễm kia của y.

Không nhìn thấy ánh mắt của y, không phát hiện y cố ý đáp sai, cho nên Giang Ngự Ngự cũng không đem người trước mắt này và Hách Liên Dạ quý dị có phản ứng nhanh nhạy, hơn nữa còn có lối suy nghĩ giống như nàng kia liên hệ với nhau.

Giang Ngự Ngự dùng vẻ mặt "tôi rất thiện lương" để nhìn y.

Nàng cảm thấy mình quả thật rất thiện lương, mấy người xem, lúc nàng trả lời còn cố ý kéo dài thời gian, bằng không đáp quá nhanh, chính là ung dung mà miểu sát y.

Chẳng qua lúc này... Kỳ thật cũng là miểu sát à...

Cho nên... Người này muốn nổi đóa sao?

Bây giờ nàng chỉ là một tiểu nha hoàn trong vương phủ, mà người này tuy rằng che mặt, giống như không thể để lộ thân phận ra ngoài ánh sáng, mặc dù ở cổ đại nàng không biết cách phân loại chất liệu vải, nhưng cũng nhìn ra được y bào màu đen này là dùng loại vải thượng thừa, chế tác cầu kỳ, còn nhìn cái mặt nạ màu đen trên mặt của y, càng hoa mỹ tinh xảo hơn, lấy ra làm tác phẩm nghệ thuật để thưởng thức cũng không có vấn đề gì, vừa thấy liền biết không phải là thứ tầm thường.

Người che mặt này rõ ràng có chút thân phận, chạy đến nơi này của nàng để làm gì? Chẳng lẽ là có quan hệ gì đó với thân phận thật sự của thân thể này?

Nàng rất muốn biết mục đích của y, cho nên đã nghĩ ra biện pháp chọc giận y.

Dù sao khi con người ta tức giận, bình thường hơn phân nửa đều không có lý trí, có những bí mật cần phải giấu diếm, thì có thể ở dưới cơn xúc động mà nói toát hết ra.

Nhưng kết quả, lại khiến Giang Ngự Ngự thất vọng.

Năng lực kiềm chế của người che mặt này quá tốt, nàng đợi hồi lâu cũng không thấy y phát tác.

Bất quá hình như nàng đợi được đến lúc y động kinh...

Bởi vì người đàn ông hắt hủi nên tức giận kia lại đột nhiên khẽ cười một tiếng, cúi thấp người xuống, rất thân mật tiến đến bên tai nàng, "Tiểu nha đầu, ta thua, cho nên... ta mời nàng ăn cơm."

Nói xong, cũng không cần biết nàng có đồng ý hay không, trực tiếp bá đạo bắt lấy cánh tay của nàng, mang theo nàng bay vút ra khỏi gian phòng.

Nếu như làm thứ khác, Giang Ngự Ngự nhất định sẽ cự tuyệt.

Nhưng mà ăn cơm..."Đến chỗ nào ăn vậy?" Ánh mắt nàng lóe sáng lên hỏi y.

Thì ra lúc tiểu nha đầu này thật sự cao hứng, thì đúng là rất khả ái.

Nhìn bộ dạng nháy nhót của nàng, Hách Liên Dạ lại nhớ tới lúc nàng vừa mới đến vương phủ, còn rất nghiêm túc hỏi Hà thúc "Com bên kia ăn có ngon không", thì ra nàng thật sự quan tâm đến thứ này, không phải cố ý giả ngu.

Không nghĩ tới tiểu nha đầu này thích ăn đến vậy, y nhìn dáng người mảnh khảnh của nàng, "Nàng không sợ béo à?"

"Tôi ăn không mập." Giang Ngự Ngự rất kiêu ngạo mà nói.

Thế nhưng vừa nói xong, nàng liền chân chò, không đứng, ăn không mập là thân thể ở hiện đại của nàng, nhưng sau khi nàng xuyên về cổ đại, thì chưa

chắc đã có thể chất tốt khiến người ta hâm mộ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đáp đúng, có thưởng (6)

Editor: Lạc Long Quân

Beta: Trang

Nhưng mà cũng không phải sợ, nàng có "pháp bảo" mà!

"Đi đến chỗ nào ăn, đi đến chỗ nào ăn?" Nàng quán quít lấy y đòi đáp án.

Cái giọng điệu và thần thái này, rất giống đệ đệ tham ăn mới có hai tuổi kia của y, Hách Liên Dạ cố ý chọc nàng, "Nói cho ta biết nàng là ai, ta sẽ nói cho nàng biết."

"Tôi là Giang Tiểu Cừu."

"Từ đâu tới đây?"

"Trên núi." Tuy rằng không biết người trước mắt chính là Hách Liên Dạ, nhưng Giang Ngư Ngư vẫn báo ra đáp án cũ.

Hách Liên Dạ ý vị thâm trường nhìn nàng một cái.

Y không tin nàng đến từ chốn rừng sâu núi thẳm, nhưng... y lại nghĩ không ra lai lịch hợp lý với nàng hơn.

Bởi vì nàng thậm chí không nhận ra y.

Không, không phải nói thân phận Tĩnh Vương gia của y, mà là nói hình tượng lúc này của y, minh chủ Phong Tử Ý của Phong Minh.

Phong Minh, tổ chức thần bí nổi lên từ tám năm trước, trong lời đồn, thành viên của nó trải khắp thiên hạ, vũ lực và tài lực mà nó nắm giữ sớm đã vượt qua một quốc gia trên thiên hạ, là một thế lực cường đại khiến các quân chủ của quốc gia khác đều phải ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng cho dù sợ nó uy hiếp giang sơn của mình đến đâu đi chăng nữa, cũng không có quân chủ nào dám phái binh đi tiêu diệt nó, nguyên nhân ở chỗ minh chủ của Phong Minh, Phong Tử Ý.

Tám năm trước, nhìn thân hình của Phong Tử Ý hẳn chỉ là một thiếu niên, nhưng chỉ dùng một chiêu lại thoải mái đánh bại thiên hạ đệ nhất cao thủ lúc đó, từ đó một kiếm kinh thiên, trở thành nhân vật truyền kỳ trong giang hồ thậm chí là trong triều đình.

Những người có mặt ngày hôm đó, vĩnh viễn đều sẽ không thể quên cảnh lúc y ra tay, tính áp đảo hoàn toàn như vậy, cường đại đến nỗi khiến cho người ta ngay cả đường phản kích cũng không có, quả thực vượt qua nhận thức của mọi người đối với cao thủ, cho nên quân chủ của các quốc gia hiểu rõ, đối với cao thủ như thế mà nói, lên vào thâm cung lấy đầu của bọn họ chỉ là một việc vô cùng thoải mái.

Nhân vật giống như Diêm Vương thế kia, bọn họ trốn còn không kịp, làm sao có thể tự tìm đường chết mà đi chọc giận y? Cho nên cho dù e ngại Phong Minh tồn tại, điều bọn họ có thể làm, cũng chỉ là cầu nguyện Phong Tử Ý không cần mơ ước đến giang sơn của bọn họ.

Tám năm nay, theo đà phát triển của thế lực Phong Minh, thanh danh của Phong Tử Ý cũng càng ngày càng vang, trở thành nhân vật mà người người trên thiên hạ này không ai không biết.

Vô luận là dân chúng bình thường, hay là phi tần công chúa ở chốn thâm cung, đều có thể nói được một vài chuyện truyền kỳ về y.

Nhưng tiểu nha đầu này nhìn thấy chiêu bài mặt nạ màu bạc và y bào màu mực của y, lại không có lấy một chút phản ứng.

Nàng, rốt cuộc là ai?

Hơi hơi nhíu mày, Hách Liên Dạ đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Nếu như nàng là sát thủ hoặc thám tử được người chuyên môn bồi dưỡng, từ nhỏ đã bị ngăn cách với thế gian thì sao?

Hơn nữa nhìn nàng rõ ràng rất khôn khéo, nhưng vừa nghe đến ăn thì ánh mắt liền lóe sáng lên, đáng vẻ sốt ruột cứ như là một đứa trẻ, nói không chừng

là từ nhỏ đã bị đối đãi hà khắc, thường xuyên phải chịu đói.

Trong lòng Hách Liên Dạ đã bắt đầu trình diễn một vở kịch đáng cay, ở trong lòng y vốn đã cảm thấy tiểu nha đầu rất đáng yêu, hiện tại lại khiến cho y bắt đầu đau lòng.

Nếu Giang Ngư Ngư biết y đang suy nghĩ gì, sẽ ㄟ chết...

Nàng chỉ thích ăn thôi mà...

Được rồi, là vô cùng thích...

Nhưng trước kia tuyệt đối không có ai bỏ đói nàng! Tuy rằng cha mẹ nàng mất sớm, nhưng nhà nàng là một đại gia tộc, các chú bác cô dì từ nhỏ cũng rất chiều cố nàng, lúc nàng trưởng thành, đã trở thành người xuất sắc trong những người đồng lứa của gia tộc, càng không thể có người bắt nạt nàng.

Hách Liên Dạ đương nhiên không biết những thứ này, còn đem người trước mắt trở thành một đứa trẻ đáng thương, thấp giọng dịu dàng hỏi nàng, "Muốn ăn cái gì?"

"Cái gì ngon thì ăn cái đó!" Nàng không biết cô đại có thứ gì ngon nha!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chống lại phúc hắc như thế nào (1)

Editor: Lạc Long Quân

Beta: NanaTrang

Những ngày trước không có tiền, nàng sợ mình sẽ thêm ăn đến chết, cũng không dám nhìn xem trên những quầy hàng dọc theo đường phố có bán những gì.

"Được, về sau mỗi ngày ta đều mang nàng đi ra ngoài, ăn hết những món ngon khắp kinh thành."

Có người nói với mình như vậy, Giang Ngư Ngư đương nhiên cao hứng, nhưng mà...

"Tại sao?" Tại sao người đàn ông này lại kiên nhẫn với nàng đến thế?

"Nàng đoán xem." Không đúng đắn nhếch lông mày lên, Hách Liên Dạ cố ý lấy câu mà nàng dùng để qua loa tặc trách người khác trả lại cho nàng

Tiểu nha đầu này sẽ ứng đối như thế nào?

Một chút cũng không do dự, Giang Ngư Ngư đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, "Dường như tôi biết cái gì đó!"

"Cái gì?"

"Mẹ nói, những lời này là tiểu cô nương dùng để làm nũng nha!"

"..."

Giang Ngư Ngư vẻ mặt khờ dại nhìn y, "Thì ra là tỷ tỷ!"

"..." Ngực "bịch" một tiếng, bị đánh một quyền.

"Tôi còn tưởng rằng là một bác gái."

"..." Lần này rõ ràng chính là cầm một con dao nhỏ để đâm.

Y có chỗ nào mà giống bác gái chứ!

Lần đầu tiên Hách Liên Dạ cảm thấy, muốn bảo trì bình tĩnh tao nhã, thì ra lại khó khăn đến vậy...

"Tiểu nha đầu," Y kẻ sát vào nàng, giọng điệu nguy hiểm, "Đã có ai nói cho nàng biết, nghi ngờ sức quyến rũ nam tính của một người đàn ông, là một việc

rất nguy hiểm chưa?"

Giang Ngư Ngư mờ mắt chớp mắt nhìn y, "Nhưng những lời này thì có liên quan gì đến chúng ta, hai chúng ta đều là nữ mà."

"..."

"Tỷ tỷ, không bằng tỷ mua đồ ăn cho tôi trước đi, chúng ta vừa ăn vừa nói." Giang Ngư Ngư không hề có ý định sửa miệng, bình tĩnh tiếp tục gọi y là "tỷ", tha thiết mong chờ nhìn về phía một quán mỳ ở gần đó.

Nói là quán mỳ, kỳ thật chủ quán chỉ cầm một cái chảo, bên cạnh có cái bàn nhỏ đặt gia vị, ngay cả bảng hiệu cũng không có để treo, nhưng quầy hàng chỉ nhỏ có thể, lại hấp dẫn rất nhiều người kiên nhẫn xếp hàng, mỗi người đều giống như nàng vậy, đôi mắt trông mong nhìn vào tô mỳ.

Kinh nghiệm nói cho nàng biết, tiểu điểm thần bí giấu ở trong ngõ hẻm như vậy, bình thường đều là mỳ vị mười phần mười.

Đáng vẻ tha thiết mong chờ này rất đáng yêu, nhưng một tiếng "tỷ tỷ" kia, thật sự là khiến người ta phải nghiêng răng.

Bởi vì đã đạt được mục đích, Hách Liên Dạ vốn đã dẫn người bay tới nóc nhà, hiện tại lại cố ý nhảy quay về giữa không trung, đứng trên một nhánh cây mỏng manh đến nỗi căn bản không chịu nổi sức nặng của hai người.

"Tiểu nha đầu?" Âm thanh hơi giương cao mang theo cười ý, nhắc nhở nàng nên "tự giác" nói ra chút gì đó.

Giang Ngư Ngư về mặt thuần lương trực tiếp đối mặt với y, người thành thật như nàng sao có thể nghe hiểu ngoại ý trong câu nói của y chứ?

Khẽ cười một tiếng, Hách Liên Dạ cầm lấy cánh tay của nàng hơi quơ quơ, không đồ mặt 'uy hiếp': "Nếu không, ta buông tay ra đây?"

Kỳ thật y cũng rất muốn biết, nếu y thật sự buông tay ra, tiểu nha đầu này có bản lĩnh bình an chạm đất hay không.

Thời điểm mang nàng đến trên đường, y từng ngầm điều tra qua, nàng không có một chút nội lực nào, không phải là người tập võ.

Nhưng lần đầu tiên trong đời, y hoài nghi phán đoán của mình.

Tiểu nha đầu này cũng chỉ là rất thông minh phản ứng rất nhanh thôi sao? Cứ luôn có cảm giác, nàng không hề đơn giản như vậy.

Kỳ thật nhánh cây này chỉ to bằng bốn, năm ngón tay hợp lại, bây giờ hai người có thể vững vàng đứng ở chỗ này, toàn bộ đều là nhờ khinh công tinh diệu của Hách Liên Dạ, nếu y buông tay ra, Giang Ngư Ngư cũng chỉ có thể chờ bị té xuống đất.

Cúi đầu nhìn xem độ cao khoảng chừng hai tầng lầu, Giang Ngư Ngư nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, lúc này mới nghiêm mặt nhũm mày nói, "Tôi cảm thấy không ổn."

"Ồ? Vì sao?"

Giang Ngư Ngư không vội đáp, chỉ cúi đầu xuống nhìn tay của mình.

Hách Liên Dạ cũng cười nhìn theo, sau đó... sau đó nụ cười kia liền cứng lại ở gương mặt tuyệt sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chống lại phúc hắc như thế nào (2)

Editor: Lạc Long Quân

Beta: NanaTrang

Y đã quen tính toán không bỏ sót thứ gì, nắm giữ mọi việc ở trong tay, hiện tại mới biết được, đời người thường hay phát sinh những việc ngoài ý muốn...

Nhìn vào tay của mình, Giang Ngư Ngư rất thành khẩn phân tích, nói: "Nếu tỷ buông tay ra, tôi té xuống, sẽ không cẩn thận mà kéo đai lưng của tỷ xuống luôn."

Nhìn nhìn đám đông ở dưới tầng cây, nàng càng thành thật nói, "Cứ như vậy, có thể bọn họ sẽ nhìn thấy cái gì đó."

Ừm, nhìn thấy rất nhiều "cái gì đó".

"..." Hách Liên Dạ nhìn chăm chăm vào đôi tay nhỏ bé đang nắm lấy đai lưng của y.

Trước kia, Hách Liên Dạ chưa từng để cho nữ nhân đến quá gần thân thể của y, đừng nói là đai lưng tuy rằng không phải là y vật sát người, nhưng cũng là đồ vật có chút ý tứ đặc biệt, mà ngay cả góc áo của ngoại bào, y cũng sẽ không để cho nữ nhân đụng tới.

Cho nên đôi tay nhỏ bé này thật sự là rất khảo nghiệm thần kinh của y.

Nếu là bình thường, chủ nhân đôi tay này đã sớm bị y đá bay, nhưng hôm nay, y lại hiếm thấy mà có "kiên nhẫn".

"Tiểu nha đầu, nàng không biết là, nắm đai lưng của nam nhân như vậy rất không ổn sao?"

"Không biết." Âm thanh thật thà chất phác đáp lại, Giang Ngư Ngư lại hoài nghi hỏi y, "Tỷ cảm thấy không ổn?"

"Đúng vậy."

"À..." Nhíu mi cân nhắc một chút, đồng học Giang Ngư Ngư mới nghĩ đến nguyên nhân tạo thành tư tưởng khác biệt của hai người, "Vậy có thể là vì tỷ không thành thật như tôi!"

Hách Liên Dạ: "..."

Cho rằng y không có cách nào đối phó với đứa bé "thành thật" đúng không? Mi dài khề nhếch, Hách Liên Dạ đột nhiên thay đổi tầm mắt, nhìn quán mỹ cách đó không xa, khi định thần nhân nói, "Đây là một trong mười quán ăn nổi danh nhất kinh thành, ngay cả quý tộc trong hoàng cung ăn cũng khen không dứt miệng, chẳng qua chủ quán này tính tình cô quái, mỗi ngày chỉ bán mười cân thịt, khi nào mở quán thì phải xem tâm tình, bán xong thì thu quán."

Tính theo một người hai lượng, kỳ thật mỗi ngày cũng chỉ có năm mươi người may mắn, tới chậm thì sẽ bị cướp không được ăn.

Hôm nay có thể gặp được, coi như là vận khí của bọn họ tốt.

Tầm mắt của Giang Ngư Ngư lập tức chuyển hướng, mắt nhìn mỹ vật trên tay chủ quán càng lúc càng ít đi, lại đếm ở dưới còn có bao nhiêu người đang xếp hàng, sau đó liền lập tức buông tay ra, về mặt vô tội nhìn y.

Nhận được kết quả vừa lòng, lại cười khẽ một tiếng, Hách Liên Dạ mang người bay trở về nóc nhà.

Thoạt nhìn tâm tình của y không tệ, thậm chí có chút đắc ý, cho dù là cách ăn mặc của giang hồ đại đạo người mặc trường bào, mặt nạ che mặt, cả người thoát nhìn cũng không có một chút nguy hiểm.

Nhưng chính vì y như vậy, sau khi đặt người đứng ở trên nóc nhà, hơi thở quanh thân lại đột nhiên biến đổi.

"Tiểu nha đầu, võ công của nàng không tệ." Y dè cổ tay của nàng, âm thanh vẫn đang cười như cũ, lại mang theo một tia nguy hiểm.

Trong không khí, mớ hồ có sát khí lưu động.

Không khí này làm cho người ta có chút lông tóc dựng đứng, hơn nữa Giang Ngư Ngư biết, y hơi dùng lực một chút, cổ tay này của nàng lập tức sẽ phé đi, nhưng nàng lại rất bình tĩnh đáp trả y một ánh mắt vô tội.

"Có thể ở trong tình huống không kinh động đến ta đưa tay đặt lên trên người ta, thiên hạ này... vẫn không có mấy người có thể làm được."

Khí thế quanh thân dọa người, nhưng trong lòng Hách Liên Dạ lại không có ý niệm huyết tính tàn bạo gì cả, ngược lại... là đang cười.

Hơn nữa, y cũng càng lúc càng hoài nghi thân phận của tiểu nha đầu trước mắt này.

Nàng thông minh, phản ứng mau, còn có một khuôn mặt nhỏ nhắn thuần lương lừa chết người không đền mạng, trong số những người y từng gặp, không có ai thích hợp làm thám tử hơn nàng, ngay cả thù hạ y ti mỉ huấn luyện, so sánh với nàng cũng kém cỏi không ít.

Nhưng dường như nàng lại rất xa lạ với thân phận thám tử này.

Giống như ban nãy, kỳ thật nàng chỉ muốn chinh y một chút mà thôi, nhưng lại không cẩn thận bại lộ chuyện nàng biết võ công.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chống lại phúc hắc như thế nào (3)

Editor: lactinhpham

Beta: NanaTrang

Với sự thông minh nhạy bén của nàng, cho dù là bị dạy bảo một ngày, cũng không nên xuất hiện sai lầm cấp thấp như vậy.

Cho nên...

Trước kia nàng chưa từng lừa gạt người, căn bản cũng không phải là cơ sở ngầm gì gì đó sau khi được huấn luyện xếp vào bên cạnh y.

Như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn thuần lương trước mắt này, Hách Liên Dạ chờ xem nàng ứng đối như thế nào?

Không cần thận lại xuất hiện một sai lầm, Giang Ngư Ngư cũng rất bình tĩnh.

“À... Thì ra đây chính là võ công.” Nàng “đột nhiên hiểu ra”.

Lông mày khẽ nhếch lên, Hách Liên Dạ chờ nghe câu sau.

“Khi ở nhà tôi thường xuyên luyện tập.” Ngữ khí đặc biệt thẳng thắn.

“...” Nghĩ đến ‘nhà’ nàng nói chính là ở trong núi sâu kia, Hách Liên Dạ bắt đầu cảm thấy không ổn.

Nhưng còn chưa kịp ngăn lại, Giang Ngư Ngư đã nói tiếp, “Ở nhà tôi đều bắt heo rừng như vậy.”

Nói xong, dùng ánh mắt thuần lương nhất nhìn vào y, “Động tác nhất định phải nhẹ nhàng, nếu như bị phát hiện, không phải heo sẽ chạy mất à?”

“....” Bắt heo rừng... Mới vừa rồi bị bắt... Là y...

“Tỷ tỷ, sắp bán hết mỳ rồi.”

Quanh quẩn một vòng, nàng vẫn tiếp tục gọi y là “tỷ tỷ”, y còn bị mắng vài câu. (ở chương trước mấy chữ “tỷ” GNN nói với HLD là do t tự ý đổi, tiếng trung chỉ có ta-người, chữ “tỷ” ta tự đổi ký thực là “người” cho nên đoạn này t giải thích chút >”

Không thể không nói, tốc độ phản ứng của tiểu nha đầu này thực sự là hạng nhất.

Bản lĩnh chính người... cũng là hạng nhất.

Lần đầu tiên trong đời, Hách Liên Dạ có xúc động muốn cắn răng.

Kỳ thật y hoàn toàn không để ý đến việc tham ăn của nàng, nhưng khi nhìn thấy sợi mỳ trong tay lão bản càng ngày càng ít, Hách Liên Dạ dùng tốc độ cực nhanh lấy áo choàng che mặt, sau đó thay đổi một mặt nạ bằng gỗ bình thường, lúc này mới đi đến xếp hàng.

Bằng không y lấy hình tượng minh chủ Minh Phong xuất hiện, đừng nói là dân chúng kinh thành, cho dù là hoàng cung Nguyệt Loan quốc cũng sẽ bị kinh động.

Giữa ban ngày ban mặt mang mặt nạ mặc áo choàng, nhìn thế nào cũng không thích hợp, nhưng nơi này là kinh thành nhân tài ắp đầy, các dân chúng đã gặp nhiều quái nhân, sớm đã thành thói quen.

Quán này ở kinh thành rất có danh tiếng, y cũng từng hâm mộ tiếng tăm nếm qua một lần, lần đó Hà Nghiêm xếp hàng mua cho y.

Mà bây giờ, y lại vì một nữ nhân mà đứng ở chỗ này, hơn nữa còn là một nữ nhân không rõ lai lịch, hai người quen nhau không đến hai ngày.

Tiểu nha đầu này quả thật thú vị, hứng thú của y đối với nàng, hình như hơi nhiều.

Hơn nữa... Ban này mới vừa xác định, võ công của nàng hình như không tệ. Không, phải nói là rất không tệ.

Y là tự tin không phải là tự kiêu, để một kẻ địch nguy hiểm như thế ở bên người, tuyệt đối không phải là hành động sáng suốt. Thậm chí có thể dẫn đến họa sát thân.

Trong lòng có chút đề phòng, Hách Liên Dạ như có điều suy nghĩ mà ngoảnh đầu lại, nhưng lại vì hành động của Giang Ngư Ngư mà sững sờ.

Lúc y nhảy xuống thì đã đem tiểu nha đầu này lưu lại ở trên nóc nhà, nhưng hiện tại, nàng lại thuận theo nóc nhà cao bằng hai người hợp lại trèo xuống.

Chính xác là trèo, mặc dù động tác xem như là nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng đối với một cao thủ khinh công như y mà nói, thì hoàn toàn không đề vào mắt.

Một màn này rất kỳ quái, nói nàng biết võ công hoặc là không biết, cũng không rất chuẩn xác, nếu như quả thực phải nói, y nghĩ Giang Ngư Ngư không biết võ công, cho nên thân thủ của nàng nhanh nhẹn, nhưng lại không có chút võ công nào.

Nóc nhà thời cổ đại rất cao, nơi bọn họ đang đứng lại là một tòa nhà có chút cũ kỹ, ngôi nóc nhà cũng hơi lỏng lẻo, hơi dùng sức một chút thì sẽ rớt xuống.

Cơ thể này ít vận động, hơn nữa cũng không phải là cơ thể của mình, sức lực của tứ chi kém hơn rất nhiều so với trước kia, Giang Ngư Ngư trôi xuống vô cùng nguy hiểm.

Hách Liên Dạ nhìn không thuận mắt, lập tức bay qua, tiếp nhận lấy người, nhưng Giang Ngư Ngư lại không cảm kích một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chống lại phúc hắc như thế nào (4)

Editor: lactinhpham

Beta: Trang

“Tỷ đừng rời đi!” Nàng vội vàng nhắc nhở y, “Vừa rời đi, vậy không phải xếp hàng này giờ thành vô ích à!”

“....” Khuôn mặt xinh đẹp đỏ khòc đỏ cười, tại sao trong lòng nàng chỉ có ăn vậy, ngay cả an nguy cũng chẳng quan tâm!

Biết Giang Ngư Ngư nhớ nhưng bát mỹ này, nếu như không có để ăn, đêm nay có thể sẽ ngủ không ngon, sắc mặt dưới cái mặt nạ có chút khó coi, cuối cùng Hách Liên Dạ kiềm chế lại mà ở lại nguyên tại chỗ, giọng điệu không có chút bình tĩnh ra lệnh cho nàng, “Không được cử động nữa!”

“Nhưng bên kia dường như có quán bán bánh trôi rất ngon.” Giang Ngư Ngư ngó nghiêng nhìn một quầy bán hàng ở phía Tây, “Nếu còn không mua, bánh nhân đậu phộng sẽ bán hết.”

“Phốc....” Đại nương xếp hàng ở bên cạnh cũng không nhịn được mà phì cười, khuyên Hách Liên Dạ, “Người xem tiểu nương tử nhà người rất đáng yêu, đừng hung dữ với nàng ấy nữa!”

“....” Một người ở dưới mặt đất, một người ở trên nóc nhà, khóe miệng của Giang Ngư Ngư và Hách Liên Dạ cùng lúc run rẩy.

Tiểu nương tử cái gì.... Hai chúng tôi không phải là vợ chồng!

Hách Liên Dạ luôn luôn bình tĩnh, nhưng lại không quen với tình huống bị người khác gán ghép này nọ, y hấn giọng một cái nói, “Đại nương, ngài hiểu lầm rồi, hai chúng tôi không phải....”

“Ồ, còn chưa thành thân đúng không?” Đại nương “khéo hiểu lòng người” liên tục gật đầu, lần này lại nhiệt tình “giáo huấn” Giang Ngư Ngư.

“Tiểu cô nương, cô xem vị hôn phu của cô thương cô nhiều chưa, để cho cô nghỉ ngơi, còn mình thì lại đây xếp hàng, mau đồng ý gả cho hắn đi!”

Ở cổ đại, nếu như không phải đã đàm hôn luận gả, thì sẽ không có ai cùng nhau đi ra ngoài như vậy, cho nên đại nương cho rằng hai người bọn họ đã đính hôn.

“....” Đại nương, ngài quá nhiệt tình rồi.

Giang Ngư Ngư hiểu thấy khi bị cứng họng, ở trên nóc nhà yên lặng mà nắm chặt mái ngói, chỉ có thể may mắn nơi này không phải là hiện đại, người dân còn chưa coi mờ như vậy, bằng không quần chúng vậy xem nói không chừng đã bắt đầu cùng nhau reo hò, hô to “Gả cho hắn!”

Thế nhưng dân phong ở nơi này, cũng không bảo thủ giống như trong tưởng tượng...

Nhằm chán xếp hàng, mọi người khó có được mà nhìn thấy náo nhiệt, nghe thấy đại nương nói như vậy, đều nhiệt tình mà vây xem hai người bọn họ.

Tốt xấu gì Giang Ngư Ngư cũng ở trên nóc nhà, còn Hách Liên Dạ lại đứng ở trong đám người, đại nương còn hăng hái khuyên y một câu, “Tiểu tử, người đừng ngượng ngùng! Ta giúp người giữ chỗ, mau mau đi mua bánh trôi cho vị hôn thê của người đi.”

“.....” Không thể giải thích rõ, nhưng tạm thời rời khỏi hàng ngũ, ít nhất có thể rời xa ánh mắt của mọi người.

Hách Liên Dạ lập tức đi đến quán bán bánh trôi ở bên kia, mua một chén nhân đậu phộng, nâng tay ném về phía Giang Ngự Ngự, “Coi chừng nóng!”

Tay y chuẩn, độ mạnh yếu cùng góc độ đều không chế tốt, biết y ném qua, Giang Ngự Ngự chỉ cần thuận thế bung lên là có thể vững vàng tiếp được, về phần câu “Coi chừng nóng” kia, là thuận miệng cần dặn mà thôi.

Thế nhưng người chung quanh lại giễu cợt...

“Ngươi xem, tiểu tử này đúng là rất quan tâm, rất chu đáo!”

“....” Hách Liên Dạ lớn bằng này nhưng chưa từng xấu hổ như vậy, lại càng chưa hề vì chuyện tình cảm mà bị người vây xem.

Sau khi gặp phải Giang Ngự Ngự, thật sự là....quá tà môn rồi!

Thật vất vả, cuối cùng Hách Liên Dạ cũng xếp hàng mua được một chén mì trong tiếng chúc mừng của mọi người, y bay nhanh lên nóc nhà, xách Giang Ngự Ngự còn đang cầm bát ăn bánh trôi lên lập tức rời khỏi nơi này.

Cho nên ở phía sau bọn họ, vang lên một loạt tiếng cười thiện ý “Ngươi xem, hắn vẫn còn ngượng ngùng”.

Trong khi ăn, nếu như không xảy ra chuyện gì lớn, Giang Ngự Ngự sẽ không bao giờ mở miệng nói chuyện.

Hơn nữa mỗi lần nàng ăn cái gì đều rất chăm chú, cho nên bộ dáng hiện tại, nhìn cũng rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chống lại phúc hắc như thế nào (5)

Editor: lactinhpham

Beta: Trang

Giống như trêu chọc ban nãy của mọi người, căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì đối với nàng.

“Tiểu nha đầu,” âm thanh của Hách Liên Dạ có chút kỳ lạ, “Nàng phản ứng như thế, khiến cho ta thật mất mặt.”

Sợ hồ dán, Giang Ngự Ngự trước tiên liên tục tán thưởng ăn hết bát mì, lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt có phần cứng lại, lưỡng lự vài giây, mới hỏi y, “Cho nên tỷ muốn cướp đồ ăn của tôi?”

“...” Hiện tại y càng mất mặt hơn!

Trong mắt nàng cũng chỉ có đồ ăn thôi sao! Bất cười một tiếng, y nhắc nhở nàng, “Vừa rồi mọi người trêu chọc hai chúng ta.”

Nữ tử bình thường gặp phải chuyện như vậy, không phải nên biểu hiện ra một chút thẹn thùng sao?

Mặc kệ nói thế nào, cũng sẽ không hoàn toàn không có phản ứng.

Đương nhiên, lời nói và việc làm của tiểu nha đầu này, tuyệt đối không thể dùng thói quen của nữ tử bình thường để so sánh.

Giang Ngự Ngự rất hoang mang nhìn y, “Nhưng hai chúng ta đều là phụ nữ mà!”

“...Ta không phải là nữ nhân” Dưới cái mặt nạ, khuôn mặt xinh đẹp có chút cứng ngắc. (GNN là người hiện đại nên t đề là phụ nữ, còn HLD là người cổ nên là sẽ nữ nhân nhé, thực ra phụ nữ và nữ nhân trong tiếng trung chỉ là 1 thôi à, ‘女人’)

“...Ồ” Chần chừ vài giây, Giang Ngự Ngự mới lên tiếng trả lời.

“Ồ là có ý gì?”

Giọng nói ngốc nghếch của Giang Ngự Ngự vang lên, “Ý tôi là tôi không quan tâm đến giới tính của anh.”

“....” Tiểu nha đầu này đều thường như vậy sao? Mỗi một câu nói, đều có thể đâm một dao vào lòng người!

Vừa bực mình vừa buồn cười xoa dịu cảm xúc, lòng bàn tay lại đột nhiên trầm xuống, cúi đầu nhìn, là tiểu nha đầu kia đem chén bánh trôi ăn được một

nửa đặt vào trên tay y.

Cái này là...cho y?

Tiểu nha đầu này coi trọng đồ ăn như vậy, chịu chia đồ ăn ngon cho y ăn, biểu hiện cũng coi như không tệ.

Từ lúc gặp gỡ Giang Ngư Ngư cho đến nay, cuối cùng Hách Liên Dạ cũng tìm được cảm giác rất có mặt mũi, chột nghe âm thanh vô cùng ‘thành thật’ của Giang Ngư Ngư vang lên, “Giúp tôi làm nóng.”

“...”

“Là do anh nói chuyện với tôi, tôi mới dừng cái thìa lại, cho nên nó mới đổi lạnh.” Giang Ngư Ngư dốc sức lấy cớ.

“...” Hách Liên Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trước mắt, ánh mắt lướt qua đôi mắt hạnh đơn thuần trong suốt của nàng, lại nhìn xuống cái miệng nhỏ đang lúc mở lúc đóng, vô cùng bình tĩnh cũng vô cùng không khách khí nói ra lời nói chọc điên người.

Nếu như vài ngày trước, có người nói với y trên đời này có người có bộ dáng đáng yêu nhu thuận, không hung hãn không máu lạnh, không biết sử dụng võ công, cũng không có thể lực to lớn để dựa vào, chỉ dựa vào mấy câu nói là có thể giết người một cách vô hình, y nhất định sẽ cho rằng người đó bị điên.

Nhưng mà hiện tại... Cảm xúc rất không được bình tĩnh. Lòng bàn tay của Hách Liên Dạ bỗng nhiên xuất hiện một luồng khí nóng.

Ai nha, nóng rồi!

Giang Ngư Ngư nhìn chăm chăm vào cái chén kia, cho nên ngay lập tức cầm cái chén từ trong tay của y lên.

Vù, nóng quá!

Vội vàng đặt cái chén lên trên đùi, hai ngón tay khả ái của nàng cầm lấy hai vành tai, đợi đến khi ngón tay không còn nóng nữa, mới cầm lấy cái thìa lên ăn tiếp.

Cắn một miếng, vỏ ngoài giòn bóng, bọc lấy nhân thơm ngon ở bên trong, Giang Ngư Ngư ăn đến thỏa thích.

Vỏ ngoài giòn bóng ướt át của bánh trôi, khiến cho đôi môi anh đào vốn đã rất mềm mại của nàng càng phát ra màu sắc tươi đẹp.

Hách Liên Dạ nhìn chăm chăm vào dáng vẻ say sưa ăn ngon của nàng, hoặc là vì nhìn chăm chăm vào đôi môi của nàng....Đột nhiên cảm thấy, hơi đói....

Y không có thói quen ăn gì ngoài ba bữa cơm, cũng không thích ăn đồ ngọt, không biết tại sao lại nổi lên cơn thèm ăn này, nhưng thực sự là rõ ràng.

Y thật sự cảm thấy hơi đói, đó là một loại... cảm giác rất muốn cắn một cái gì đó.

Có người nhìn nàng.

Ăn ăn, Giang Ngư Ngư cảnh giác quay đầu lại, lập tức nhìn thấy ánh mắt của Hách Liên Dạ nhìn chăm chăm vào miệng của nàng.

Người này đang nhìn cái gì thế? Chẳng lẽ muốn cướp đồ ăn của nàng?

Giang Ngư Ngư khẽ nhủ mảy mìn y, một chút cũng không có ý định nhún nhường, không khách khí mà tiêu diệt hết ba cái bánh trôi cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Vương gia làm cái gì vậy hả (1)

Lúc ăn cái bánh trôi cuối cùng, bầu không khí thật sự là có chút cổ quái....

Nuốt xuống một ngụm cuối cùng, Giang Ngư Ngư lau sạch miệng, tâm tình không tệ vung tay lên, “Bái bai.”

Nói xong liền đứng lên, một chút cũng không cảm thấy “người này ngay cả khuôn mặt chân thật cũng không lộ ra, nhất định là có ý đồ xấu gì đó, sẽ không dễ dàng để cho ta đi như vậy.”

Tiểu nha đầu này định bụng cứ như vậy mà đi sao?

Đang chuẩn bị kéo người trở về, Giang Ngư Ngư đột nhiên quay đầu lại, “Không đúng, anh đưa tôi trở về.” Có “phương tiện giao thông” tốt như vậy mà không dùng, thật đúng là lãng phí.

Đây quả thực là khẩu khí ra lệnh, phải biết rằng, cho dù là phụ hoàng của Hách Liên Dạ, đương kim thánh thượng, cũng sẽ không tùy tiện nói với y như vậy!

“Tại sao ta phải đưa nàng trở về?”

“Mẹ nói, lấy đồ từ chỗ nào, thì phải đưa lại về chỗ đó.”

“....” Mẹ nàng nói được lắm!

Kết quả cuối cùng, đương nhiên là Hách Liên Dạ bắt lấy cánh tay của Giang Ngư Ngư, mang theo nàng lao về phía vương phủ.

Tốc độ y rời đi rất nhanh, cho nên hai người đều không có cơ hội nghe thấy, ở trong ngõ hẻm phụ cận, có hai người mới từ trong tòa nhà ra đứng ở cửa nhìn không chớp mắt, kinh nghi bất định* mà nhìn loạn chung quanh. (*nghĩ ngờ chưa chắc chắn)

“Tại sao dường như ta.... nghe thấy giọng của cô ta?” Còn nói “Mẹ nói” gì gì đó.

“Người đừng nói lung tung! Làm sao có thể, cô ta đã, đã....” Một người khác rung mình một cái, “Nơi này quá tối... Mau, mau trở về thôi!”

Mặc dù mới buổi chiều, nhưng bởi vì bị bóng cây dày che đầy cho nên gần như không có ánh sáng mặt trời chiếu vào, bình thường cảm thấy mát lạnh sáng khoái, nhưng hiện tại lại cảm thấy nơi này không có bao nhiêu ánh sáng, âm trầm khủng bố.

Bóng tối đều khiến cho người ta nảy sinh sợ hãi, dường như nói nhiều thêm vài câu sẽ xuất hiện thứ gì đó không nên xuất hiện, xông ra khỏi bóng râm, hai người đều không dám nói thêm lời nào, về mặt hoảng sợ chia nhau rời khỏi hẻm tối.

Tình vương phủ vốn cách phiên chợ không xa, hơn nữa tốc độ của Hách Liên Dạ lại nhanh, cho nên hai người bọn họ rất nhanh liền về đến gian phòng của Giang Ngư Ngư.

Ở trong sân, Hà Nghiêm đang gấp đến độ xoay vòng vòng đợi Giang Ngư Ngư trở về.

Võ công của hần tốt, lúc thấy chủ tử mang theo một người đến gần, hần phát hiện ra thì lập tức trốn ngay, làm như mình không có ở trong sân.

Bằng không thân là thị vệ của vương phủ, thấy chủ tử “thích khách che mặt” lại không ngăn cản, thật là không tiện.

Người trốn đi, nhưng ánh mắt của hần lại nhìn chằm chằm vào hai người vừa trở về, khóe miệng không ngừng run rẩy.

Chủ tử mang.... mang theo Cửu cô nương đi đâu vậy? Còn đi lâu như vậy?

Trước đây, nữ nhân có thể cùng đi ra ngoài với một mình chủ tử lâu như vậy cũng chỉ có mẫu phi của Vương gia, là Mai phi nương nương đã qua đời.

Kỳ thật sau khi chủ tử mười tuổi, đã không ra ngoài cùng nữ nhân nữa.

Cho nên hôm nay đây là.... là làm cái gì vậy hả!

Nhìn cả buổi, cuối cùng cũng đợi được chủ tử mang mặt nạ rời đi, Hà Nghiêm lập tức giả bộ vừa mới chạy tới, vội vàng chạy đến phòng của Giang Ngư Ngư.

Giang Ngư Ngư cũng đang chạy ra ngoài, thiếu chút nữa đụng vào hần, vội vàng né ra, “Anh tìm tôi?”

“Ừm,” Hà Nghiêm cau mày, sắc mặt không tốt lắm, “Trong cung vừa phái người tới đây, nói thân thể Vương gia bệnh nhẹ, chính là thời điểm cần có người săn sóc, kêu cô đi Tây Uyển chọn vài người tới đây.”

Nói là “săn sóc”, còn không phải nghĩ cách “săn sóc” lên giường!

Ngày hôm qua náo loạn một trận như vậy, hiện tại “danh tiếng” của Cửu cô nương ở trong lòng đám người trong cung nhất định là không nhỏ rồi.

Về việc nàng ngốc, đám người kia nhất định đã sớm nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Vương gia làm cái gì vậy hả (2)

Không nên nhét người lại đây khiến cho Vương gia buồn bực, bọn họ liền đem nhiệm vụ này kín đáo nhét cho Cửu cô nương, để nàng làm người chịu tội thay.

Hà Nghiêm lo lắng nhìn Giang Ngự Ngự, cái trò chơi giả quá táo tợn kia nhất định không thể dùng được nữa, hôm nay nàng có thể thuận lợi vượt qua hay không?

Ngược lại Giang Ngự Ngự rất bình tĩnh, “Vậy bây giờ ta sẽ đi qua.” Đường như nàng có việc gì gấp, nói xong lập tức chạy ra bên ngoài.

Đám nữ nhân Tây Uyển kia như lang như hổ, để Giang Ngự Ngự đi qua đó một mình, Hà Nghiêm có chút lo lắng, liền chạy theo nàng.

Nhìn tốc độ, Giang Ngự Ngự rõ ràng không có khinh công, nhưng bước chân của nàng lại uyển chuyển hơn nhiều so với người bình thường.

Bởi vì vóc người nữ nhân nhẹ, cho nên bước chân cũng nhẹ.

Hà Nghiêm không tiếp xúc nhiều với nữ nhân, trước kia cũng không đặt biệt quan sát, cho nên nhất thời không nắm bắt chính xác.

Ban đầu cảm thấy việc này cũng không quá quan trọng, nhưng ngay sau đó hắn liền nhớ lại, vừa rồi thiếu chút nữa hắn và Giang Ngự Ngự đụng trúng nhau, không ngờ Giang Ngự Ngự phản ứng còn nhanh hơn hắn, tránh né trước được!

Võ công của hắn kém hơn nhiều so với Vương gia, nhưng đó là vì Vương gia quá lợi hại, nếu như bước chân vào giang hồ, thân thủ của hắn tuyệt đối có thể tính vào hàng cao thủ hạng nhất.

Một người ngay cả chút võ công cũng không có, nhưng phản ứng còn nhanh hơn so với cao thủ như hắn.

Sao nàng lại làm được? Hà Nghiêm không hiểu nhìn Giang Ngự Ngự, lòng cảnh giác lại xuất hiện.

Nếu như nàng chỉ có mục đích không đơn thuần mà lưu lại ở bên cạnh Vương gia, cũng sẽ không tạo thành uy hiếp quá lớn.

Nhưng nếu quả thật thân thủ của nàng còn lợi hại hơn so với hắn. Vậy cũng quá nguy hiểm rồi!

Đang lúc do dự, Giang Ngự Ngự đã chạy đến Tây Uyển ở bên cạnh, bởi vì Giang Ngự Ngự chậm chạp không xuất hiện, Tây Uyển gần như muốn nổ tung.

Giang Ngự Ngự đi tới trước mặt một đám thiên kim, rất có dáng vẻ của lão đại mà vung tay lên, mở miệng, nhưng giọng nói lại có chút ngốc ngốc, “Àm ỉ nữa sẽ không cho ăn cơm.”

“...” Hà Nghiêm ở phía sau nàng lão đảo một cái, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Nàng không thể nói ra câu uy hiếp nào có uy phong hơn chút sao!

Tuy rằng không có oai phong, nhưng câu “uy hiếp” này lại có hiệu quả vô cùng, Tây Uyển ồn ào lập tức yên tĩnh trở lại.

Đương nhiên, chủ yếu là vì mọi người bị sét đánh. ...

Giang Ngự Ngự đứng ở nơi đó, không cần cường điệu, cũng không cần tận lực điều chỉnh diễn cảm trên mặt, chính là một bộ dáng tiêu chuẩn “tôi rất công bằng, tôi rất thành thật, tôi rất dễ bắt nạt.”

Mặc dù hôm qua nếm mùi thất bại trong tay nàng, nhưng một đám thiên kim này đều cho đó là trùng hợp, vẫn cảm thấy lời của nàng vô cùng đáng tin.

“Hôm nay muộn rồi, chúng ta nắm chắc thời gian, bằng không sẽ làm chậm trễ các người đi hầu hạ Tĩnh Vương gia.” Nàng vô cùng quan tâm nói.

“...” Hạ Nghiêm âm thầm nắm chặt tay.

Cũng không biết chủ tử đang nghĩ gì, dường như hoàn toàn không lo lắng Cửu cô nương sẽ làm ra tình trạng gì, ngày hôm qua còn đặc biệt nói từ nay về sau chuyện của Tây Uyển đừng làm phiền đến y, trực tiếp tìm Cửu cô nương là được rồi.

Nhưng nhìn xem nàng vừa mới nói cái gì đi, giống như thật sự hi vọng có người đi “hầu hạ” Vương gia vậy!

Mặc dù lời nói của Giang Ngự Ngự trực tiếp đơn giản, lại vô cùng hiệu quả làm lòng người phấn chấn, thoáng chốc, bầu không khí bên trong Tây Uyển đầy vẻ vui mừng, mọi người đều cười đến mức thân mình đang đưa, giống như ngay lập tức có thể bỏ nhào vào Hách Liên Dạ.

“Trò chơi ngày hôm qua rất khó,” Giang Ngự Ngự tiếp tục “quan tâm” nói, “Hôm nay đổi cách thức, tôi kể chuyện xưa cho các cô nghe, chỉ cần khi kể xong các cô còn đang cười, thì xem như thắng.”

Đơn giản như vậy! Nụ cười trên mặt các thiên kim càng thêm sâu, còn Hà Nghiêm lại hận không thể giết người!

Cho dù kể chuyện bị kịch tất cả mọi người đều chết, đó cũng là chuyện xưa của người khác, nghĩ đến sắp có thể săn sóc cho Vương gia, các nàng đương nhiên có thể tiếp tục cười! Giang Ngư Ngư rốt cuộc đang làm cái gì vậy hả!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nếu như nàng thích hẳn... (1)

Trong bầu không khí thế này, về mặt Giang Ngư Ngư đột nhiên nghiêm nghị, “Sau khi đến Vương phủ, các người ít nhất phải cách xa Vương gia mười bước!”

“Cái gì!” Một đám thiên kim đang hưng phấn đều trở mặt, trừng mắt căm tức nhìn nàng, “Cách xa Vương gia cũng không phải do cô định đoạt! Vương gia để cho cô tới là tuyển người, chứ không phải quyền nào cũng đều giao cho cô!”

Về mặt Giang Ngư Ngư vô tội mà nhìn các nàng, “Câu vừa rồi, chính là chuyện xưa mà tôi kể.”

“....” Trong nháy mắt như là bị dính ma pháp, diễn cảm hung ác đều dừng lại ở trên mặt, khiến cho một đám thiên kim thoát nhìn có chút dữ tợn.

“Các cô đều trở mặt rồi.”

“...”

“Xem ra hôm nay lại không có ai đủ tư cách.” Giang Ngư Ngư rất “tiếc nuối” xoay người, “Hôm khác gặp lại.”

Ôi, lại là miếu sát, rất không có tính khiêu chiến rồi.

Tại sao! Một đám thiên kim đang sắp phát điên!

Tại sao mỗi lần đều giống như rất đơn giản, nhưng các nàng luôn luôn thua một cách dễ dàng! Thua với tốc độ cực nhanh, làm cho cả nhóm các nàng ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Ngây ngốc tại chỗ, miệng Hà Nghiêm khép mở nhiều lần cũng không có cách nào đề ra tiếng, đôi mắt nhỏ như tôn sùng thần linh lập tức ném về phía Giang Ngư Ngư.

Ta lại hiểu lầm cô nương rồi! Cô là thần! Thật sự, hiện tại trong lòng ta, cô chính là người thần kỳ nhất ngoài Vương gia ra!

Hà Nghiêm bắt đầu tiến hành sám hối sâu sắc, đối với chỉ số thông minh của hắn, tuyệt đối sẽ không hiểu phương pháp tuyển người của Cửu cô nương, về sau hắn sẽ nhớ kỹ, tuyệt đối không có ai có thể thông qua sàng tuyển của Cửu cô nương, để cho nàng vĩnh viễn không phạm sai lầm một cách ngốc nghếch nữa!

Dễ dàng giải quyết chuyện ở Tây Uyển, Giang Ngư Ngư nhìn sang Hà Nghiêm nói lời từ biệt, vội vàng quay về Vương phủ tiếp tục chuyện của mình.

Bắt đầu từ khi xuất hiện, nàng luôn luôn có những hành động cổ quái, hiện tượng “vội vàng” giống như người bình thường xuất hiện ở trên người nàng, quả thực là kỳ tích.

Hà Nghiêm cảm thấy tò mò, do dự một chút rồi cũng đi theo xem xét.

Ngộ nhờ nàng đi gặp chủ tử sau màn thì sao?

Cẩn thận che dấu hành tung, Hà Nghiêm theo dõi một phen, cuối cùng nhìn thấy kết quả là...

Nhìn thấy người Giang Ngư Ngư vội vàng muốn gặp, Hà Nghiêm hoàn toàn mù mịt.

Hai ngày liên tiếp, Giang Ngư Ngư đều thoải mái đuổi đám thiên kim ở Tây Uyển, làm cho các nàng không thể tới chăm sóc Hách Liên Dạ, nhưng ngay cả muốn cáo trạng cũng không tìm ra lý do.

Biểu hiện dũng mãnh phi thường như vậy, thật sự là làm cho người ta kinh hãi, thái độ Hà Nghiêm đối với nàng, cũng bắt đầu từ phòng bị, trở thành sung

bái. thêm phòng bị.

Ôi, đây là chuyện liên quan đến chủ tử, đương nhiên hần phải đặc biệt cẩn thận coi chừng!

Ngày thứ ba Giang Ngư Ngư tới Vương phủ, Hà Nghiêm đứng ở bên cạnh Hách Liên Dạ chuyên tâm suy nghĩ, vạt áo cũng sắp bị hần làm cho nát vụn, hần vẫn không có sức để mở miệng, nói ra cái việc suy đoán kia.

“Nói.” Hách Liên Dạ xem xong một chồng sổ sách Phong Minh sau cùng, xoa nhẹ mi tâm, lên tiếng ra lệnh.

Hà Nghiêm luôn luôn vâng lời, nhưng hôm nay lại chần chờ hồi lâu mới ấp úng nói, “Chủ tử.... Kỳ thật... Cừu cô nương có thể không phải do ai phái tới...” Bằng không năng cũng sẽ không đuổi những thiên kim kia nhanh nhẹn dứt khoát như vậy.

“Ừ.” Khẽ gật đầu, tỏ ý hần có thể tiếp tục nói

“Nàng ấy xuất hiện khéo như vậy, có lẽ chính là vì muốn giúp đỡ đuổi những thiên kim kia đi, sau đó, sau đó...”

Vốn càng nói càng thuận lợi, nhưng nói đến điểm mấu chốt, Hà Nghiêm lại úp úp mở mở.

“Nói.”

“Sau đó chính mình chiếm lấy Vương gia!”

Hà Nghiêm bị khẩu khí có chút nghiêm khắc này dọa sợ cho nên buột miệng nói ra, sau đó nghĩ lại thì gặp trở ngại rồi!

Cách nói này, rất chết người!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nếu như nàng thích hần... (2)

Vương gia cũng không phải là tiểu bạch hoa nhu nhược, cái gì mà chiếm lấy hay không chiếm lấy chứ!

Mà Hách Liên Dạ sau khi nghe xong, phản ứng đầu tiên là.... Thế thì tốt.

Y từng được rất nhiều người yêu thích, đối với những nữ nhân vắt hết óc suy nghĩ muốn bò lên giường y, y cảm thấy chán ghét ghê tởm, nhưng đối với những nữ nhân yêu thích y nhưng lại không làm ra chuyện gì, y cảm thấy không có việc gì.

Mà ngay lúc này đây, người yêu thích y hóa ra là tiểu nha đầu kia, y cảm thấy... cũng không tệ lắm.

Thậm chí là nàng muốn độc chiếm y, thì tâm tình y cũng rất tốt.

Xong rồi xong rồi, không phải Vương gia bị hần làm cho hồ đồ rồi chứ!

Loại tâm tình rất tốt này giống như là nhặt được bảo bối vậy, nụ cười này là sao chứ!

Hà Nghiêm cảm thấy “tội nghiệp” của mình nghiêm trọng, để cứu vãn sai lầm của mình, hần vội vàng sửa miệng, “Chủ tử, ngài đừng nghe ta nói bậy, đây là việc không có khả năng, Cừu cô nương nàng căn bản không để người vào trong mắt!”

Nếu như những người khác, nghe nói bản thân bị coi thường như vậy, có thể trong lòng sẽ mất hứng, nhưng Hách Liên Dạ không giống vậy!

Bởi vì dung mạo tuyệt thế của y, y đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, nhiều thêm hay ít hơn một người hoàn toàn không quan trọng.

Hơn nữa, mỹ mạo vừa mạnh lại còn có thân phận tôn quý, thật sự là bản thân rất rất được trời ưu ái, người như vậy, cũng có cơ để tự tin, căn bản sẽ không để ý người khác xem nhẹ mình.

Cho nên Hà Nghiêm nghĩ đương nhiên mà cho rằng, câu nói của mình rất bình thường.

Để chứng minh, hần còn không ngừng cố gắng nói sự thật, “Thật sự, sau bữa tối ngày hôm qua, Cừu cô nương và A Mãn tán gẫu tới khuya mới đi ngủ, kỳ thật không phải là nàng ít nói, chỉ là nàng không thích nói chuyện với Vương gia!”

Bình thường ở trước mặt Hách Liên Dạ, Giang Ngư Ngư mở miệng đều là nói lời khiến người ta ghen chết, quả thật chưa từng nói chuyện với y.

“A Mãn là ai?” Đầu bếp Vương phủ?

Không phát hiện sắc mặt của chủ tử khó coi, Hà Nghiêm còn ăn ngay nói thật, “Là thị vệ tối hôm qua tuần tra ban đêm.”

“...” Không phải người của phòng bếp mà tiểu nha đầu kia cũng có thể nói chuyện nhiều như vậy!

Không phát hiện ra ý của chủ tử, Hà Nghiêm còn ‘đổ thêm dầu vào lửa’ mà bổ sung, “Còn có trước kia, người xem, nếu như là nữ nhân khác, đi ra ngoài cùng Vương gia trở về, ít nhất phải say mê cả một ngày, nhưng sau khi trở về nàng lại vội vã tìm nam nhân khác.”

“Nam nhân khác?” Giọng nói cười như không cười, mang theo một tia nguy hiểm.

Nhưng mà chủ tử không có thói quen đem suy nghĩ đặt lên trên người nữ nhân, có lẽ Hà Nghiêm có tinh thần rất nhiều nên cái gì cũng không chú ý tới.

“Đúng vậy, ngày hôm qua Cửu cô nương vừa về đến, đã vội càng chạy ra ngoài, sau đó thuộc hạ nhìn thấy, nàng đã sớm hẹn ước với Bạch tiên sinh rồi.”

“Bạch tiên sinh?” Lại là tên của một nam nhân khác xuất hiện, Hách Liên Dạ hiển nhiên không thể bình tĩnh nữa rồi.

“Bẩm Vương gia, Bạch tiên sinh là tây tịch* của Vương phủ, phụ trách dạy trẻ con trong phủ đọc sách nhận thức chữ.” Còn tưởng rằng y không nhớ rõ người này, Hà Nghiêm giải thích cho y nghe. (* tên gọi khách hoặc gia sư, thời xưa chủ ngồi ở phía đông, khách ngồi ở phía tây => hiểu đơn giản tây tịch là gia sư là được rồi)

Bởi vì Vương gia bọn họ là người có khuôn mặt khiến cho người khác không thể bình tĩnh, thời điểm tuyển người, bọn họ cố gắng hết sức chọn người đã thành thân rồi, cho nên trẻ con trong phủ không ít, Vương gia liền đặc biệt cho người mời tây tịch đến.

“Ta nhớ hần.” Khuôn mặt rất nhả nhặn gọn gàng, người cũng rất ôn hòa điềm đạm.

Hà? Vậy Vương gia muốn hỏi là... Hà Nghiêm khẽ sững sốt một chút, còn tưởng rằng chủ tử đang hoài nghi Bạch tiên sinh là cơ sở ngầm, cho nên giải thích, “Xem ra, là hai người hẹn ước cùng nhau du ngoạn vương phủ, cũng không phải là đang có âm mưu gì.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nếu như nàng thích hần... (3)

Dùng một từ đơn giản để khái quát, chính là —— trò chuyện với nhau thật vui.

Vừa nói xong, hần đã cảm thấy... sắc mặt của chủ tử vì sao lại khó coi như vậy?

Đang suy nghĩ thì chợt có tiếng bước chân vang lên, Hà thúc mang theo vẻ mặt khó xử xuất hiện, “Vương gia, trong cung phái người tới nói.... Hoàng hậu nương nương, muốn gặp Cửu cô nương.”

..... Má nó!

Mặc kệ nói như thế nào, hiện tại Giang Ngự Ngự cũng là người trong vương phủ, ở thời điểm đối mặt với kẻ thù bên ngoài, lập tức Hà Nghiêm đem nàng trở thành người nhà mình.

Lão yêu bà đó lại muốn làm gì!

Dù sao cũng chỉ là nghĩ ở trong lòng không có nói ra, cho nên hần gọi như thế nào đều được, Hà Nghiêm tức giận gán cho hoàng hậu một ‘tên hay’ là “lão yêu bà”.

Nếu không có Cửu cô nương, Vương gia đã sớm bị đám nữ nhân đó ăn tươi nuốt sống rồi, Cửu cô nương gây trở ngại quý kẻ của lão yêu bà kia, nếu như một mình nàng ấy tiến cung, không phải là lành ít dữ nhiều sao.

Tùy tiện gán cho một cái tội danh gì đó, cũng có thể lập tức kéo người ra ngoài.

Về mặt Hà thúc lo lắng, về mặt Hà Nghiêm rõ ràng là đằng đằng sát khí, chỉ có vẻ mặt Hách Liên Dạ là bình tĩnh, “Trong cung phái ai đến?”

“Bẩm Vương gia, là Triệu công công.”

“Dẫn Triệu công công đi tìm nàng ấy.” Phán phó xong câu này, Hách Liên Dạ liền đứng lên, nhàn nhàn bước đi ra ngoài.

“Vương, Vương gia,.....” Lúc này để Cửu cô nương tiến cung, không phải cho nàng đi chịu chết sao!

Hà thúc và Hà Nghiêm đều không dám tin, tuy rằng Vương gia không thường xen vào việc của người khác, nhưng tuyệt đối sẽ không nhìn người vô tội trong phủ cứ như vậy mà mất mạng!

Y đối với tiểu nha đầu kia rất tệ sao? Hách Liên Dạ liếc mắt nhìn hai người theo y đã nhiều năm, đều là thủ hạ trung thành và tận tâm, tại sao bọn họ đều nghĩ y thấy chết không cứu!

“Ta đi thay quần áo!”

Ách... Cho nên ý của Vương gia là, giả bộ cho người ta mang Cửu cô nương đi, sau đó lấy thân phận mình chủ Minh Phong xuất hiện, đi cứu Cửu cô nương?

Đây, đây không phải là chuyện tồi chút nào, Vương gia ngài đối với Cửu cô nương thật là tốt!

Ai có thể nghĩ đến vì một tiểu cô nương mới nhận thức mấy ngày, mà lão ngài có thể tự hạ thấp địa vị của mình ra tay cứu người hả!

Hiện tại không phải là thời điểm bát quái, Hà Nghiêm và Hà thúc liếc nhìn nhau một cái, đem tất cả nghi vấn nuốt vào trong bụng, mỗi người đều vội vàng rời đi.

Trong phòng, Hách Liên Dạ mặc trường bào lên, nâng tay lên, đem khuôn mặt tuyết mỹ của mình che dấu dưới cái mặt nạ.

Kỳ thật với trí thông minh của tiểu nha đầu, hẳn là rất dễ dàng chạy thoát khỏi vận rủi phải tiến cung, nhưng y vẫn không ngại phiền toái mà trở về thay quần áo, vì để an toàn, tự mình đi một chuyến sẽ tốt hơn.

Y..... không muốn để nàng xảy ra sự cố gì.

Chỉ là..... chờ đuổi Triệu công công đi, y cần phải căn kẽ hỏi một chút về chuyện Bạch tiên sinh và A Mãn.

Mà cách tâm cư* của y không xa, Giang Ngư Ngư nhìn thời gian không sai biệt lắm, đang chuẩn xuất môn. (* = phòng ngủ)

Thời gian ăn trưa đến rồi!

Người mới đi đến bên cạnh bàn, liền nhìn thấy Hà thúc và một người đàn ông mặt trắng nhìn có chút quen mắt đi đến.

“Cửu cô nương...” Sở Giang Ngư Ngư nói lung tung, khiến cho Triệu công công tìm được cơ hội trách nàng, Hà thúc vội vàng cướp lời mở miệng, “Vị này là Triệu công công trong cung.”

Nói xong, đem mục đích Triệu công công đến đây nói cho nàng nghe.

Triệu công công? Hoàng hậu?

Cái ngày mới vào phủ nàng đã thấy kỳ quái, tại sao trong vương phủ còn có thái giám hầu hạ, hiện tại xem ra, căn bản hẳn là do hoàng hậu phải tội, theo dõi Hách Liên Dạ có phải không ăn cơm thật hay không.

Cho nên.... Đầu óc nhanh chóng hoạt động, đại khái là đoán ra được đã xảy ra chuyện gì, bàn tay nhỏ trong ống tay áo hơi lật, trong lòng bàn tay lập tức có thêm một viên thuốc màu trắng.

“Được.” Nàng mở miệng đáp ứng, vẻ mặt ngơ ngác, giọng nói cũng có chút khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Tiểu nha đầu này thật khiến cho y kinh hỉ (1)

Bất luận kẻ nào, lần đầu tiên nghe nói phải tiến cung gặp đại nhân vật, thì nên phản ứng như thế.

Còn hành động khó khăn khi tự rót trà cho mình của nàng, cũng giống như là muốn cho đỡ sợ, nhìn vào thì không có gì đáng nghi.

Chỉ là nàng uống xong ly trà kia, thoát nhìn thành thật mà đi ra cổng, đến lúc giống như muốn theo Triệu công công rời đi thì lại khiếp sợ mà che cổ họng, sau đó bả vai co rút một chút, miệng sùi bọt mép ngã xuống đất ngất đi.

Từ phản ứng bất thường của nàng đến khi té xỉu, cũng chỉ có vài giây đồng hồ mà thôi.

“Cửu cô nương!” Hà thúc khiếp sợ chạy tới, lại không dám lộn xộn, vội vàng hô to, “Người đâu, mau đi mời đại phu!”

Bởi vì Hách Liên Dạ thực sự không dễ chọc, ngay cả thủ hạ của y mọi người cũng không dám tùy tiện động vào, cho nên trong vương phủ chưa từng xảy ra chuyện như vậy, lúc này nhất thời loạn thành một bầy.

Hà Nghiêm dùng tốc độ nhanh nhất đem danh y Hồ đại phu trong thành xách tới, sau khi khám và trị bệnh, Hồ đại phu vội vàng tự mình đi sắc thuốc, chờ đem thuốc đến, nha đầu trong phủ lại đốt cho Giang Ngư Ngư uống vào, nhất thời Hà đại phu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, ông ta liền chú ý tới người trong gian phòng, đều là thần sắc ngưng trọng nhìn vào ông.

Khán trương đến râu đều phải run rẩy vài cái, Hồ đại phu lại không dám lừa gạt không nói, “Vị cô nương này là..... là.....”

“Nói!”

“Là trướng... Ngưng Hương.”

Một câu kinh hãi bốn tòa.

Ngưng Hương cũng không phải là độc khó giải, nhưng mà làm ra giải được có chút phiền toái, thời gian nấu yêu cầu vô cùng cao, hơi vô ý chút, ngược lại sẽ đem giải được pha thành độc được, cho nên lúc này Hà đại phu mới có thể tự mình bắt tay vào làm.

Mà thật sự quan trọng là, Ngưng Hương chiết xuất từ hoa Ngưng Hương, loại hoa này rất ít ỏi lại đất tiền không thích hợp cho vun trồng, còn phải dùng nhiều loại dược liệu trân quý nấu nước tưới, gia đình bình thường căn bản sẽ không trồng loại hoa khi chăm sóc lại có kịch độc này.

Nhưng mùi thơm hoa này cực kỳ đặc biệt, hơn nữa nếu đơn thuần mà ngửi thì sẽ không có hại đến cơ thể.

Quan trọng nhất là, đương kim thánh thượng vô cùng yêu thích mùi hương của hoa Ngưng Hương, cho nên phi tần trong cung đều nuôi dưỡng vài cây trong cung của mình.

Nói cách khác, sở dĩ Giang Ngư Ngư trúng độc, tám phần là do người trong cung.....

“Ngưng Hương phải không?” Giọng nói của Hách Liên Dạ vẫn ôn hòa mềm mại như cũ, nhưng lại vô cớ mà khiến cho người ta cảm thấy hàn ý đột nhiên tăng lên, trong giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị kia ngầm có ý, như có thể đâm thủng làn da, thuận theo máu thịt lan ra toàn thân, làm cho ngay cả xương cốt của người ta cũng đều đông lạnh thành băng.

Chân Triệu công công mềm nhũn, vậy mà lại bị dọa sợ đến mức trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Hắn cũng biết mình quá luống cuống, nhất là độc này không có một chút quan hệ nào với hắn, quỳ như vậy, căn bản chính là tự chuốc lấy họa.

Nhưng hắn thật sự không đứng dậy được.

“Vương gia tha mạng! Vương gia minh xét!” Hắn gục trên mặt đất, hàm răng run lên, tới tới lui lui chỉ có thể lặp lại hai câu nói này.

Hách Liên Dạ cười nhẹ một tiếng.

Ngữ khí vẫn hòa nhã như vậy, y trấn an Triệu công công, “Gấp cái gì, cho dù thật sự là người, dám đụng đến người của ta, ta làm sao có thể để cho người chết thống khoái như vậy.”

“.....” Uống thuốc giải vào, kỳ thật Giang Ngư Ngư đã tỉnh lại rồi, chỉ là tạm thời nằm ở một loại trạng thái tương đương đòi sống thực vật, cảm giác đã khôi phục lại, nhưng không có cách nào nhúc nhích cũng như không thể phát ra tiếng.

Quả nhiên giống như suy đoán của nàng, người đàn ông này, không dễ chọc.

Bị Hách Liên Dạ “trấn an” như vậy, Triệu công công càng sợ tới mức mặt xám như tro tàn, hai tay đều bắt đầu run rẩy, một chữ cũng không nói được.

Ngón tay như ngọc chống cằm, trên mặt Hách Liên Dạ, thậm chí có thể nói nụ cười tuyệt mỹ vui mừng, “Hồi cung nói cho bọn họ biết, chuyện này, ta sẽ tra.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tiểu nha đầu này thật khiến cho y kinh hỉ (2)

Câu nói này nhìn như rất đơn giản, tựa như lạc đà đè sụp một cây rom rạ, Triệu công công rốt cuộc không chịu nổi áp lực tinh thần lớn như vậy, hai mắt trắng dã đảo lộn một phen, “bịch” một tiếng ngã xuống đất.

Hà Nghiêm nhún nhún vai, hần xấn tay áo lên, dễ dàng xách người lên, đi ra cửa, nhìn đúng phương hướng cổng chính của Vương phủ, bay lên, ném người qua.

Mà ở cổng chính, có người mặc trang phục thị vệ trong cung vội vàng nhảy lên, tiếp được Triệu công công còn đang hôn mê.

Vô luận là ném người hay tiếp người, đều là động tác thuần thực, hiển nhiên tình huống như vậy không phải là lần đầu xảy ra.

Nói cách khác, cũng không phải là lần đầu tiên Hách Liên Dạ dọa người đến ngất xỉu.

Xác nhận nhiều lần với Hồ đại phu, biết Giang Ngư Ngư đã không có việc gì, cũng không có di chứng về sau, Hà Nghiêm với Hà thúc mới liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy, bọn họ nên cảm ơn người hạ độc kia.

Bởi vì tranh chấp lần này, mọi người trong cung đều biết Vương gia đang nổi nóng, vào lúc này không một ai lại dám đến Vương phủ, Cửu cô nương tạm thời an toàn rồi.

Hơn nữa đám người trong cung, lại một lần nữa bị Vương gia dọa đến chết khiếp, phải qua một thời gian ăn uống khó khăn mới ổn định lại cuộc sống.

Chuyện rốt cuộc là ai hạ độc, làm sao có thể tra ra dễ như vậy? Lỡ như tra sai hay có người cố ý hãm hại, tội danh liền rơi xuống trên người mình rồi làm sao bây giờ?

Còn có quan trọng nhất là, sợ Vương gia không hài lòng một cái lại muốn giết người, đám nữ nhân trong Tây Uyển kia hiện tại trốn cũng không kịp, nhất định không ai dám làm ra hành động không chính đáng nào, “trong sạch” của Vương gia, tạm thời được bảo vệ.

Một phong ba nhỏ diễn ra, thế nhưng lại có nhiều lợi ích như vậy, Hà Nghiêm xoa nhẹ cằm, có chút hối hận.

Ngốc thật, tại sao trước đó hắn không nghĩ tới, hắn có thể tự hạ độc mà?

Ừm, nói là làm, đêm nay phải đi hoàng cung một chuyến, trộm một chút độc được độc biệt trong hoàng cung ra!

Trên ván giường, Giang Ngư Ngư không thể động, chỉ có thể nằm im.

Nàng không biết Nguyệt Loan quốc đã có bao lâu, không biết quân sự nơi này có hùng mạnh hay không, không rõ tình hình thủ vệ hoàng cung cho lắm, bất quá. muốn thoát ra khỏi cung, hẳn là không khó.

Nhưng việc “không khó” này, hơn một nửa cũng phải tạo thành hiệu quả kinh thiên động địa, khuôn mặt nàng, nói không chừng sau này còn có thể trở thành tội phạm truy nã, bị tuần bổ mỗi nước bao vây chặn đánh.

Vậy cũng sẽ không tốt!

Nàng thích ăn chơi, thích tự do thích hưởng lạc, cho nên mới nói cái gì cũng phải lấy được thể bài thân phận đã, bằng không mỗi ngày trốn trốn tránh tránh, không thể sống một cuộc sống tiêu điều tự tại mà nàng muốn rồi.

Cho nên ban nãy Triệu công công đến mang người đi, nàng liền dùng phương pháp đơn giản nhất —— uống thuốc độc.

Về phần vị độc Ngưng Hương này. hoàn toàn là đánh bậy đánh bạ.

Đặc biệt ở trong hoàng cung sao? Giang Ngư Ngư nhú mày ở trong lòng.

Nghiêm khắc mà nói, độc được này không phải là của nàng, vốn là sau khi nàng tỉnh lại ở bên hồ, cướp được trên người của một người, vị độc này ở hiện đại cũng có, tên giống vậy, chẳng qua là không hề trân quý, cho nên ban nãy nàng không suy nghĩ nhiều mà dùng đến.

Hoàng cung. Nhớ lại hình dáng cùng tính cách của người nọ, làm sao giống người trong cung?

Những người khác đã sớm rút đi, ở trong phòng chỉ còn lại Hách Liên Dạ và Giang Ngư Ngư đang hôn mê.

Tiểu nha đầu này, muốn tạ ơn y như thế nào?

Kỳ thật trong lòng Hách Liên Dạ rất rõ ràng, cho đám người trong cung mượn một trăm lá gan, cũng không dám trắng trợn hạ độc người trong phủ y như vậy.

Uy hiếp ban nãy chỉ là cố tình nói như vậy, thứ nhất giúp tiểu nha đầu này che giấu, thứ hai, cũng là mượn cơ hội dọa đám người trong cung kia.

Độc này, nhất định là tiểu nha đầu này vì trốn tránh tiền cung mà tự mình hạ độc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tiểu nha đầu này thật khiến cho y kinh hỉ (3)

"Nói cho anh biết một bí mật, anh không thể nói cho người khác biết đâu đấy."

"Kỳ thật, tôi là cao thủ dùng độc."

Dáng vẻ ngày đó của nàng khi nói những lời này, y vẫn còn nhớ rõ như in trong đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo khéo léo, bởi vì ánh mắt vô tội đơn thuần kia, có thêm một chút ngây thơ hồn nhiên, lúc thần thần bí bí đang nói cái gì đó, nhìn vào đặc biệt... đáng yêu.

Là nàng trùng hợp mang theo mấy viên độc dược này trong tay, hay là ngày đó nàng không nói láo, nàng thật là một cao thủ dùng độc?

Như có điều suy nghĩ nhìn người đang nằm trên giường, Hách Liên Dạ lại thấy lông mi của nàng khẽ run lên vài cái, như là sắp tỉnh lại.

"Đừng vội mở mắt, đại phu nói, cô còn có thể mê man một canh giờ."

Nhưng Giang Ngư Ngư lại không nghe, lông mi thật dài có chút nhọc nhằn mà nháy mắt, giống như là có chuyện quan trọng gì cần phải dặn dò, nàng nhất định phải tỉnh lại.

Gần như không do dự, ngón tay của Hách Liên Dạ đặt lên trên cổ tay của nàng, chậm rãi truyền nội lực vào trong cơ thể nàng, muốn giúp nàng một phen.

Công lực của y cũng đủ cao, chỉ là Giang Ngư Ngư không có căn cơ võ công, căn bản không thể nhận quá nhiều nội lực.

Cũng may, cũng may sức lực trong khối thân thể này tuy không lớn nhưng lại kiên định nhu hòa, cuối cùng vẫn khiến nàng gắng gượng mở hai mắt ra.

Một phát bắt được cánh tay của Hách Liên Dạ, nàng cố sức mở miệng, "Nhớ...để...com trưa...lại cho tôi..."

Nói xong câu này, khí lực hao hết, nàng ngã lại trên giường, tiếp tục lâm vào tình trạng ngủ mê.

Hách Liên Dạ: "..."

Thần thờ một lúc lâu, qua nửa ngày y mới ha hả cười phá lên.

Y còn tưởng rằng chuyện quan trọng hơn nữa... Tiểu nha đầu này!

Y như lời của Hồ đại phu nói, nửa canh giờ sau, Giang Ngư Ngư hoàn toàn tỉnh lại.

Hà Nghiêm run rẩy khoe miệng, sai người đã sớm chuẩn bị xong thức ăn cho nàng đem lên đây.

Trước khi hấn vào cửa, vừa vặn nghe thấy lời dặn dò giống như di ngôn của Giang Ngư Ngư, gắng gượng một hơi cũng phải nói cho xong... Nhớ để com trưa lại cho nàng, sau đó hấn cảm thấy trong lòng luôn luôn có sấm sét vang dội.

Cửu cô nương thật sự là... người kỳ quái nhất mà hấn từng gặp!

Hơn nữa còn có thể bỏ xa người thứ hai một khoảng cách lớn...

Giản lược chuyện nàng trúng độc nói lại một lần, lại liên tục cam đoan Tỉnh Vương phủ sẽ không để nàng bị bắt nạt, nhất định giúp nàng tìm ra hung thủ, sau đó Hà Nghiêm bắt đầu thương lượng cùng nàng, "Cửu cô nương, mấy ngày nay... cô ở trong phòng nghỉ ngơi nhiều một chút, còn bên ngoài, chúng tôi sẽ nói thân thể của cô còn yếu, cho nên sau khi trúng độc nguyên khí đại thương, cần nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian."

Đây là ý của chủ tử, Cửu cô nương chưa hết bệnh thì tính tình của chủ tử đương nhiên sẽ không từ âm u chuyển sang trời sáng, cứ như vậy, vô luận là trong cung hay là Tây Uyển, đều an phận một hồi.

Nghỉ ngơi không làm, người bình thường đều sẽ cảm thấy cao hứng. Nhưng Cửu cô nương không phải là người bình thường...

Cho nên Hà Nghiêm mới cẩn thận thương lượng cùng Giang Ngự Ngự.

Giang Ngự Ngự nuốt thức ăn trong miệng xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, rất cẩn thận hỏi, "Nếu như vậy... ba bữa cũng như thường lệ sao?"

Phốc... Hách Liên Dạ ho nhẹ một tiếng, che dấu tiếng cười mới vừa bật ra khỏi miệng.

Khuôn mặt Hà Nghiêm thì mau chóng vắn vẹo, vô cùng rối rắm mà gật đầu, "Vẫn như thường lệ."

"Vậy đồ ăn vặt thì sao?"

"Gấp đôi!" Hà Nghiêm không được bình tĩnh cho lắm, chẳng lẽ trừ ăn ra, nàng không quan tâm đến cái khác sao?

Giang Ngự Ngự thật đúng là không quan tâm..

Nhận được cam đoan, nàng mới thoải mái mà gật đầu, sau đó tiếp tục ăn cơm.

Cứ như vậy, Giang Ngự Ngự sống một cuộc sống hừ hừ thực thực như sâu gạo.

Kỳ thật sau khi đến vương phủ, nàng vốn cũng không có làm việc gì..

Lúc trước cứ đến giờ dùng bữa, bất kể thế nào nàng cũng phải đi đến nơi của Hách Liên Dạ ăn cơm, hiện tại thì ba bữa đều có người chuyên trách đưa đến nơi của nàng, nàng thực sự chỉ cần "cơm đến há miệng" là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Cái này tuyệt đối không phải là vì ghen (1)

Tuy rằng thời gian đến vương phủ không lâu, nhưng nhân duyên của nàng cũng không tệ lắm, thấy nàng trúng độc không thể ra khỏi phòng, rất nhiều người chạy tới bởi nàng nói chuyện phiếm.

Cho nên chuyện thăm dò tin tức cũng không chậm trễ, hiện tại cuộc sống của nàng rất tự tại.

Đáng tiếc chính là, rõ ràng thẻ bài thân phận trong cả nước đều là từ Tĩnh Vương phủ phát ra, nhưng trong phủ lại không ai nhắc tới việc này, thậm chí, lúc trước nàng đi lang thang trong phủ, cũng không nhìn thấy có phòng đặc biệt làm cái này.

Chẳng lẽ muốn kiếm được thẻ bài thân phận, cũng chỉ có thể thu phục Hách Liên Dạ trước mới được?

Vỗ vỗ cằm, Giang Ngự Ngự rất nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Còn người được nàng suy nghĩ, hiện tại đang đi tới phòng của nàng.

Vừa nhìn thấy y vào cửa, ánh mắt Giang Ngự Ngự sáng ngời lên, "Vương —— "

Ánh mắt đảo quay một vòng, đảo qua hai tay trống trơn của y, ánh sáng trong mắt mang lập tức biến mất, ngay cả chào hỏi cũng chỉ nói một nửa liền im bật.

Không mang đồ ăn đến, Hách Liên Dạ ở nàng trong mắt lập tức biến thành không khí.

Thật đúng là lần đầu tiên "hường thụ" loại đãi ngộ này.

Bật cười lắc lắc đầu, Hách Liên Dạ từ trong lòng ngực lấy ra một bao giấy dầu nhiều tầng ra ngoài, đưa qua cho nàng.

Bây giờ mỗi ngày đều lạnh, y sợ thức ăn lạnh không thể ăn, nên đặt biệt cất trong ngực.

Chỉ là tiểu nha đầu này cũng thật là kỳ quái, trước ngực y phồng to lên như vậy, vừa nhìn liền biết cất đồ trong đó, vậy mà tiểu nha đầu này lại không chú ý tới.

Coi như không phải là làm trinh thám, phạm là người tập võ, lực quan sát nhất định nhạy cảm hơn người bình thường một ít, chuyện rõ ràng như vậy, không có khả năng không nhìn thấy được.

Tại sao tiểu nha đầu này có tình không giống người thường như vậy?

Y thật sự càng ngày càng thấy tò mò, rốt cuộc nàng học võ công ở dưới tình huống nào, lại học được cái gì.

Vừa nhìn thấy đồ ăn, Giang Ngư Ngư lập tức xem y là thượng khách, nở nụ cười lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào, "Vương gia, chào!"

Lật mặt nhanh vậy sao?

Chẳng bao lâu sau, sức quyến rũ của Hách Liên Dạ còn không sánh bằng một bao hạt dẻ rang đường mới ra nôi..

Khẽ cười một tiếng, Hách Liên Dạ lại lấy bọc giấy trở về, ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm một viên hạt dẻ lên, sau khi lột vỏ xong lại ném vào miệng của mình, "Ừm, bốn vương đến tìm một nơi ăn hạt dẻ."

Khóe môi cười nhạt say lòng người, vừa nhìn chính là tâm tình rất tốt.

Từ trước đến nay y không ăn vặt, lúc dùng bữa cũng không thích ăn đồ ngọt, nhưng hôm nay có một tiểu nha đầu ngồi bên cạnh trông mắt nhìn, thế nhưng y lại cảm thấy mùi vị của hạt dẻ rang đường này đặc biệt thơm ngọt, quả thật mùi vị không tệ.

Cướp đồ ăn của nàng? Hương ngọt nồng đậm tản khắp trong không khí, Giang Ngư Ngư nhìn chằm chằm vào mỗ yêu nghiệt ăn một mình, buồn bực đến mức tiểu vũ trụ sắp bạo phát.

Tên yêu nghiệt này còn cố tình ăn rất không ăn phận, thỉnh thoảng hứng khởi sẽ cầm hạt dẻ hơi lắc lắc một chút.

Hạt dẻ này rang rất vừa lửa, trong nhân và vỏ ngoài hoàn toàn tách biệt, lắc lắc một chút là có thể nghe thấy âm thanh nhỏ bên trong vỏ, giống như nhân hạt dẻ tỏa ra hương thơm nồng nàn kia nhiệt liệt chào hỏi bạn, càng không ngừng gọi "Đến ăn tôi đi đến ăn tôi đi" ...

Đương nhiên, đây đều là ảo giác lúc Giang Ngư Ngư thèm ăn mà không có để ăn sinh sản ra.

"Tiểu nha đầu, ban nãy lúc bốn vương vừa vào cửa tại sao cô lại không phát hiện ra bao hạt dẻ này?" Giọng nói êm tai đột nhiên đặt câu hỏi.

Đây là đang thừa lúc nàng phân tâm mà muốn nói suông sao?

Giang Ngư Ngư rất lạnh nhạt bình tĩnh mà nháy mắt mấy cái, "Không phát hiện ra, sau khi Vương gia vào cửa, chỉ thấy bụng lớn lên thôi."

"..." Hách Liên Dạ đột nhiên hỏi hận mình mờ ra một cái đề tài như vậy.

Nhưng trước khi y ngăn lại, Giang Ngư Ngư đã nói ra câu kế tiếp, "Trước kia ở trong núi, cũng thường xuyên sẽ có động vật nhỏ như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cái này tuyệt đối không phải là vì ghen (2)

"Mẹ nói, đó là vì..." Ánh mắt thuần lương vô hại chuyển về phía bụng của Hách Liên Dạ, "Có rồi." (ý chỉ là mang thai đó)

"... Khụ!" Hách Liên Dạ cười đến ho khan một tiếng, "Mẹ cô còn nói cái gì?"

"Rất nhiều!" Giang Ngư Ngư bày ra vẻ mặt chân thành nhìn vào y, "Tỷ như... bảo vệ heo mẹ thời kỳ sau khi sinh."

Hách Liên Dạ cười đến sắp không dừng lại được, "Tiểu nha đầu, cô càng ngày càng khiến ta cảm thấy hứng thú đấy."

Nói xong, y đột nhiên sáp lại gần nàng một chút, âm thanh hơi thấp mang theo giọng điệu mỉa mai hoặc, nửa là "uy hiếp" nửa là nhắc nhở, "Tiểu nha đầu, khiến bốn vương cảm thấy rất hứng thú, cũng không phải là một chuyện tốt."

"Vì sao?"

"Bởi vì ta sẽ rất muốn mang cô đến một nơi có hoàn cảnh phức tạp lại nguy hiểm."

Giang Ngư Ngư nhìn chằm chằm vào yêu nghiệt trước mặt trong chốc lát, y nói như vậy, tám phần là thật sự có chút động đến chú ý này.

"Hoàn cảnh phức tạp lại nguy hiểm..." Âm thanh thanh thúy thì thảo lạp lại rất ngọt ngào, nhưng cũng mang theo chút suy tư ngưng trọng.

Một lát sau, Giang Ngư Ngư mới có chút thấp thỏm hỏi, "Vậy có quần com không?"

"Phốc..."

Hách Liên Dạ buồn cười, "Tiểu nha đầu, cô không thể đổi vấn đề sao?"

Có thể! Làm như một trẻ em "nghe lời" lại "thành thật", bạn học Giang Ngư Ngư lập tức thay đổi câu hỏi, "Vậy có quán ăn no không?"

Hách Liên Dạ cười lớn gật đầu, "Quán!"

"Vậy thì tốt rồi." Giang Ngư Ngư bình tĩnh, vừa gật đầu, vừa cướp lấy bao hạt dẻ rang đường ở trong tay y lại.

Không cần y "hỏi tội", nàng liền đắc chí nói trước —— "Anh nói quán ăn no!"

Nói xong, ném một nhân hạt dẻ thơm ngọt nồng đậm vào trong miệng, ánh mắt lại tò mò đảo một vòng trên người Hách Liên Dạ.

Hoàn cảnh phức tạp lại nguy hiểm? Yêu nghiệt nói nơi nào vậy?

Hách Liên Dạ không nói tiếp đề tài này nữa, khẽ nhếch mày lên, cười đến ý vị thâm trường, "Tiểu nha đầu, trước khi vào phủ, cô biết Bạch tiên sinh và A Mãn?"

"Không biết." Yêu nghiệt này phái người theo dõi nàng?

"Nghe nói, các người quen biết rất nhanh." Hách Liên Dạ tiếp tục "thăm vấn", giọng điệu tự nhiên ung dung, giống như hoàn toàn không cảm thấy y hỏi nhiều.

Giang Ngư Ngư lại cố ý không thành thật trả lời, vừa ăn hạt dẻ vừa giả bộ làm như rất nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát, "Vậy có thể là vì tôi là người thành thật."

"Ồ?" Hách Liên Dạ khẽ cười một tiếng, "Vậy cô và bốn vương, tại sao quen biết rất chậm?"

"Bởi vì Vương gia rất không thành thật?"

Hách Liên Dạ: "..."

Đang nói, ở bên ngoài phòng đột nhiên có một âm thanh trong trẻo vang lên, "Cửu cô nương? Cửu cô nương cô ở đâu?"

"Bạch tiên sinh."

Nói xong liền chạy ra cửa, sau đó... liền cùng Bạch tiên sinh rời đi.

Ánh mắt không bình tĩnh đảo qua ngoài cửa sổ, nhìn thấy không chỉ bóng lưng hai người kia càng đi càng xa, còn có... tiểu nha đầu kia lại đem hạt dẻ cho Bạch tiên sinh ăn!

Cứ như vậy mà bị người bỏ quên ở trong phòng, tầm mắt của Hách Liên Dạ chậm rãi đảo qua trong phòng chỉ còn lại một mình y, tiếp tục quét đến gương đồng nhìn khuôn mặt nghe nói có thể mị hoặc chúng sinh không nhin nổi mà co rút khóe miệng.

Gần đây Giang Ngư Ngư rất thân thiết với Bạch tiên sinh, bởi vì vị tiên sinh tây tịch này dạy học thành thói, nói chuyện thích nói có sách, mách có chứng, lúc không có điển cố, cũng thích đem lai lịch sự vật trước mắt nói đại khái.

Hơn nữa hẳn lại là một người nhiệt tình, cho nên ở trong mắt Giang Ngư Ngư, đây là người được chọn tốt nhất có thể bồi nàng "du lịch" vương phủ.

Bằng không nàng tùy tiện đi tới đi lui, đình đài lầu các nhiều như vậy làm sao biết nơi nào chuyên dùng để làm thể bài thân phận!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cái này tuyệt đối không phải là vì ghen (3)

Nhưng đi dạo liên tục mấy ngày, hôm nay lại đi cùng với Bạch tiên sinh ở trong vương phủ vòng vo sắp một canh giờ, đi qua góc cuối cùng của vương phủ nàng vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Chẳng lẽ cái đó không ở trong vương phủ?

Không, không đúng, trong vương phủ, vẫn còn có một nơi nàng chưa “đủ lịch” qua □□ phòng ngủ của Hách Liên Dạ!

Bằng không... đêm nay đi xem thử?

Nhưng tên yêu nghiệt kia quá cường đại, nàng cũng không chắc chắn có thể toàn thân mà lui, cần phải nghĩ ra một phương pháp chu toàn mới được...

Đêm hôm đó, trong phòng ngủ của Hách Liên Dạ.

Ban ngày còn vứt bỏ mặc kệ y, hiện tại lại chủ động chạy tới?

Nhìn tiểu nha đầu "đơn thuần" ở bên cạnh, Hách Liên Dạ khẽ nhủ mảy, "Cô, tới hầu hạ ta?"

Hắn buồn cười nhìn Giang Ngư Ngư nói.

"Ừm." Hai cái lúm đồng tiền nhỏ như ẩn như hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cực kỳ nhu thuận.

"Vì sao?" Hách Liên Dạ cười nhắc nhở nàng, "Từ khi bắt đầu vào phủ, cô đã không để chủ tử ta đây vào mắt, hôm nay là như thế nào?"

Y vốn tưởng rằng, tiểu nha đầu trước mắt sẽ phản bác, nhưng không ngờ nàng lại nghiêng đầu, cực kỳ "hiếu học" hỏi, "Bởi vì lương tâm của tôi phát giác?"

Bật cười mà ho nhẹ một tiếng, Hách Liên Dạ uốn nắn nàng, "Tiểu nha đầu, cái từ này không phải dùng như vậy."

Nói xong, thân thể nghiêng tới trước một chút, đôi mắt phượng liếm điểm tiếp cận chống lại tầm mắt của nàng, "Cái này phải nói là có dụng ý xấu."

Giang Ngư Ngư không phủ nhận cũng không kinh hoàng, "phóng khoáng" mà khoát tay, "Nghe lời anh, dù sao tôi cũng không biết chữ."

Nói xong, liền vươn tay, làm bộ muốn cời y phục của Hách Liên Dạ.

Y phục cổ nhân có nhiều tầng, cho dù là mặc quần áo lúc đi ngủ, cầm đến hiện đại cũng có thể mặc đi ra ngoài, cho nên bàn tay của Giang Ngư Ngư không hề có áp lực.

Nhưng khuôn mặt thường mang theo nụ cười lại đột nhiên trầm xuống, mắt phượng hẹp dài khi cười lộ lên sẽ chứa đầy phong tình, còn khi mặt không chút biểu cảm như thế này, thì đường cong lạnh lùng sắc bén như khắc ở trên mặt, khiến người xem có chút ớn lạnh trong lòng.

Cực tuyệt Giang Ngư Ngư "giúp đỡ", Hách Liên Dạ cũng không mở miệng, trực tiếp đi đến phía sau bình phòng, tự mình động thủ thay quần áo.

Giang Ngư Ngư không để ý đến thái độ của y.

Dù sao không chọc cho tên yêu nghiệt này trở mặt muốn chém người thì không thành vấn đề, nàng đến chỗ này, cũng chỉ là muốn tìm cơ hội tìm thể bài thân phận thôi.

Đương nhiên, tối nay tuyệt đối không thể hành động.

Thậm chí mấy ngày gần đây, đều phải an phận một chút, bởi vì mấy ngày này lòng cảnh giác của tên yêu nghiệt kia sẽ cực cao.

Cứ như vậy, Giang Ngư Ngư dứt khoát ở lại phòng ngủ của Hách Liên Dạ, đương nhiên, hai người cũng chỉ ở trong một tòa kiến trúc, không phải cùng một gian phòng.

Nhưng cái này cũng đủ để Hà Nghiêm lo lắng rồi.

Ngộ nhờ hắn không để ý một chút, để cho Cửu cô nương kì kì quái quái này "thực hiện được", vậy trong sạch của Vương gia, không phải là xong rồi sao!

Ôm cái ý nghĩ trời đánh này, hiện tại hắn nhìn cái gì cũng đều khả nghi, giống như hiện tại, Giang Ngư Ngư nhìn chăm chăm ngón tay bị thương của nàng ngay ngốc một hồi lâu, hắn lại cảm thấy vô cùng không thích hợp.

Máu... Chẳng lẽ là thuật Vu Cô gi?

Kỳ thật hiện tại chính Giang Ngư Ngư cũng cực kỳ không biết nói gì.

Nàng vào vương phủ, nói là làm nha hoàn, kỳ thật đều là sống cuộc sống áo tơi chi tay com tơi há mồm, không làm bất kỳ công việc nào.

Mà sau khi chuyển đến nơi của Hách Liên Dạ, nàng muốn giả vờ giả vịt, "công việc nặng" như quét rác cùng pha trà này nàng không muốn làm, liền đi đến hoa viên hái mấy đóa hoa, muốn trang trí căn phòng một phen.

Không nghĩ tới, "lao động" nhẹ đến không thể tính là công việc như thế này, vậy mà cũng làm tay nàng bị thương.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cái này tuyệt đối không phải là vì ghen (4)

Im lặng, giờ ngón tay bị thương lên cao, máu chảy ra ở miệng vết thương đọng lại thành giọt, ở bên cạnh miệng vết thương run run rẩy rẩy mà lăn lộn, lập tức muốn nhỏ xuống.

Hai bàn tay này quả thật rất đẹp, ngay cả bộ dáng bị thương đổ máu cũng giống như đá quý tuyệt đẹp khảm trên bạch ngọc, có một loại mỹ cảm mỹ hoặc.

Mà tầm mắt dời về phía bên trái, chính là "đầu sỏ" khiến cho nàng bị thương □□ một góc cò xanh.

Một góc cò xanh bình thường cũng có thể gây ra thương tích?

Nàng vốn cho là khối thân thể này chỉ sống an nhàn sung sướng làn da cực tốt, hiện tại xem ra, căn bản chính là được nuông chiều từ bé giống như một miếng đậu hủ!

Cho dù là trẻ nhỏ, cũng sẽ không có làn da mịn màng mềm mại như vậy? Hẳn là lớn lên bảo dưỡng, chẳng hạn giống như trên ti vi vậy, mỗi ngày đều tắm sữa bò.

Nếu không phải Hách Liên Dạ không biết nàng, nàng quả thực muốn hoài nghi mình vốn là công chúa trong triều.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, xem ra, chủ nhân của thân thể này không phải tiểu thư thiên kim bình thường, hoặc là tiểu thư nhà đại phú thương có thân phận hiển hách, hoặc là thiên kim của trọng thần trong triều.

Hách Liên Dạ thân là hoàng tử, cùng với hai loại thân phận này hẳn là xuất hiện cùng lúc.

Xem ra nàng thật sự không thể tiếp tục kéo dài được nữa, nếu như ở trong vương phủ gặp được "người nhà" hoặc "người quen" của nàng, về sau muốn rời đi thì khó hơn nhiều.

Vậy tối nay hành động đi!

Thu hồi ngón tay bị thương, dùng khăn tay tùy ý bọc lại một phen, Giang Ngư Ngư giống như không có việc gì, tiếp tục hái hoa.

Hà Nghiêm lại thấy hết hồn, phát giác như thế, ngay cả một "nghỉ thức" kết thúc cũng không có, cứ như vậy mà khôi phục lại bình thường sao?

Người bình thường đều không phải nên thán cái gì đó à?

Kỳ thật hành động của Giang Ngư Ngư luôn khác hẳn với người thường, nhưng hiện tại Hà Nghiêm lại trông gà hoá cuốc, ngay cả dị trạng nhỏ như vậy, cũng khiến cho hắn cảm thấy không thích hợp.

Cho nên lúc ăn cơm tối ngày hôm đó, vì "dọa lù" Giang Ngư Ngư, hắn đột nhiên ra tiếng, "Chủ tử, tối nay ta ngủ trong phòng của ngài!"

Lời này nói ra rất đồng dạng, rất có khí thế "hầu như ngài không cho ta đi theo ta sẽ cứng rắn".

Ánh mắt của mọi người trong phòng, tựa như đèn pha lập tức chuyển về phía Hà Nghiêm.

Đừng nói là Hà thúc cùng bọn hạ nhân hầu hạ ở bên cạnh, ngay cả bản thân Hách Liên Dạ cũng hơi run rẩy khóe miệng một phen.

Chỉ có Giang Ngư Ngư là cực kỳ bình tĩnh, thừa dịp Hách Liên Dạ không động đũa, động tác của nàng rất nhanh đem thức ăn mà hai người bọn họ đều thích ăn rất có khả năng phát sinh tranh đoạt để trong một cái đĩa mới đặt tới trước mặt mình, lúc này mới ngẩng đầu lên, thành khẩn nhìn Hà Nghiêm và Hách Liên Dạ, "Chúc hai anh hạnh phúc."

"..." Hách Liên Dạ co rút khóe miệng càng rõ ràng hơn.

Hà Nghiêm đỏ bừng cả khuôn mặt, cảm ứat đến mức muốn trực tiếp đâm đầu vào tường, "Ý của ta, ý của ta là đêm nay đến gác đêm trong phòng của chủ tử!"

Đừng náo loạn, lấy võ công của Vương gia, cần người gác đêm hả!

Phái đại phu "gác đêm" thì không sai biệt lắm, đề phòng ngộ nhỡ trong lúc chủ tử nửa mê nửa tỉnh không khống chế tốt lực đạo, nhấc tay liền giết chết thích khác hay gì đó...

Đọc hiểu ánh mắt của mọi người, Hà Nghiêm lại cắn uất lần thứ hai, ánh mắt nhìn Giang Ngư Ngư cũng vô cùng xoắn xuýt, đều là do Cửu cô nương cổ cổ quái quái này làm hại!

Lại nói... Rốt cuộc nàng có ý đồ bất lương đối với Vương gia hay không đây?

Phòng bị người khác hẳn còn có chút tin tưởng, nhưng phòng bị Cửu cô nương... tại sao hẳn cảm thấy mình nhất định chắc chắn sẽ thua chứ?

Với trí thông minh của Hách Liên Dạ, đương nhiên hiểu ý của thuộc hạ là gì.

Đêm nay tiểu nha đầu này có hành động khác thường? Vậy y ngược lại muốn mời mắt mong chờ rồi.

Trong ấn tượng của Hách Liên Dạ, loại người làm việc có "ý đồ bất lương" này, điểm đầu tiên chính che dấu tai mắt người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Người đàn ông này rất yêu nghiệt (1)

Một đêm nguyệt hắc phong cao (yoco: nghĩa là trăng mờ, gió to nhưng mình thấy đề nguyên thì hay hơn), một thân y phục dạ hành, động tác nhanh nhẹn như chuột, dường như đây đều là đặc điểm chung của loại người này.

Nhưng hiện tại chính là một đêm nguyệt hắc phong cao, chỉ là...

"Rầm!"

Âm thanh va chạm cùng tiếng gõ vỡ vụn đột nhiên vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh của Vương phủ.

"..." Hách Liên Dạ chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy cửa sổ ở sau lưng có thêm một lỗ rách to đùng, đưa tầm mắt đi xa hơn thì nhìn thấy một thân áo trắng ngoài cửa sổ, trong đêm đen có thể cực kỳ nhìn thấy rõ tiểu nha đầu kia.

Tiểu nha đầu kia vẫn giống như ngày thường, bởi vì không có chiều cao như y nên thời điểm đối mặt với y, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ ngốc nghếch ngờ ngác, giống một con thỏ thuần lương vô hại.

Không đúng, là một con sóc con.

Bởi vì miệng nàng còn đang căng phồng đầy đồ ăn vặt, hai bên má như hai quả cầu lặn lên lặn xuống.

Đến "làm chuyện xấu" còn mang theo đồ ăn vặt, trong nháy mắt, Hách Liên Dạ thậm chí còn nghi ngờ có phải nàng cảm thấy mọi chuyện không quá khó khăn nên lúc đó còn mang theo đồ ăn vặt, thuận tiện bây giờ giải quyết luôn.

Luôn luôn thờ phụng ăn không nói ngủ không nói, nhưng ngay cả trong thời khắc "quan trọng" và "thiên liêng" ăn đồ ăn vặt, mặc kệ Hách Liên Dạ dùng ánh mắt gì nhìn nàng, đồng học Giang Ngư Ngư cũng không chủ động nói chuyện...

Cái nàng đang ăn chính là thịt bò khô, ở Nguyệt Loan quốc không có cái này nên nàng và đầu bếp vương phủ phải nghiên cứu một phen hôm nay mới có thể thành công.

Ăn xong một miếng, cuối cùng nàng mới mở miệng: "Vương gia!"

Giọng nói cực kỳ tự nhiên và bình tĩnh, giống như hoàn toàn không biết tình huống trước mắt đặc biệt như thế nào.

Rốt cuộc Hà Nghiêm cũng hoàn hồn trở lại lại phát điên, quát to một tiếng đằng đằng sát khí: "Giang Tiểu Cửu!"

Sau đó liền chạy nhanh đến lỗ thủng to trên cửa sổ, muốn che... Hách Liên Dạ đang không mặc quần áo.

Khi Giang Ngư Ngư dùng phương thức đập thủng cửa sổ xuất hiện thì Hách Liên Dạ đang tắm rửa.

Đây không phải là trùng hợp mà vì phòng nàng đập thủng chính là nơi đặc biệt chỉ dành cho Hách Liên Dạ tắm rửa...

Đó cũng là một trong những cấm địa của vương phủ, người tự tiện xông vào phải chết, ngay cả Hà Nghiêm cũng chỉ có thể có tư cách đứng ngoài canh

giữ.

Đối với Giang Ngư Ngư mà nói, bên trong vương phủ, đây là nơi duy nhất nàng chưa kiểm tra cẩn thận.

Đúng vậy, trước đó, ngay cả phòng ngủ của Hách Liên Dạ nàng cũng đã lên lút kiểm tra qua rồi.

Hà Nghiêm quá kích động, sau khi gào lên xong thì lại không biết nói gì cho tốt, Giang Ngư Ngư cảm thấy cứ đứng ngốc ra như vậy quá lãng phí thời gian nên liền... lấy một miếng thịt bò khô trong gói giấy ra ăn.

Nàng là một người biết quý trọng thời gian, ừm, đúng vậy.

Trong không khí quý dị này, cuối cùng Hách Liên Dạ cũng mở miệng: "Đi xuống trước đi."

"...Hà?"

Hách Liên Dạ nhẹ nhàng lặp lại mệnh lệnh, con người đen hơi liếc qua, trong ánh mắt có thêm phần nghiêm khắc.

Nhưng... nhưng chủ tử, ngài còn chưa mặc quần áo đó!

Đột nhiên trong đầu Hà Nghiêm nảy ra một ý niệm vô cùng bất kính □□ chủ tử có thói quen ngủ trần.

Mà phòng tắm này lại thông với phòng ngủ của chủ tử, cho nên sau khi tắm rửa xong, chủ tử liền tiện tay khoác một cái trường bào rồi trở lại phòng ngủ.

Chắc hẳn là như vậy, chiếc trường bào kia rất mỏng... nếu như lại thấm ướt...

Hà Nghiêm không dám trái mệnh lệnh của Hách Liên Dạ, nếu không hẳn đã không yên tâm đi như vậy rồi.

Không dám nhìn sắc mặt chủ tử, hắn đã vội vã chạy về phía phòng ngủ của Hách Liên Dạ, cầm một cái áo vừa to vừa dày, sau khi đặt cái áo vào trong chiếc chăn bông dày bịch như được dùng đắp mùa đông liền chạy ra lại, đặt vào trong tay Hách Liên Dạ, lại đưa ánh mắt cảnh cáo nhìn Giang Ngư Ngư vài lần rồi mới rời đi...

Ánh mắt cảnh cáo vừa rồi, thật quen mắt nha...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Người đàn ông này rất yêu nghiệt (2)

Giang Ngư Ngư ngẫm một lát mới nhớ ra, trong phim cổ trang, mẹ của hoàng hoa khuê nữ chính là dùng ánh mắt như vậy liếc người muốn tiếp cận các cô nương trong nhà.

Đúng, chính là cảm giác này.

Mất nhìn một vị "hoàng hoa khuê nữ" nào đó đang ngẫm mình trong hồ, Giang Ngư Ngư thật bình tĩnh mà gật đầu.

Thật ra một màn trước mắt này vô cùng cảm động, mặc dù nàng thật sự chưa nhìn thấy cái gì...

Vị trí của Tĩnh Vương phủ được thiên nhiên cực kỳ ưu đãi, phía sau núi còn có một suối nước nóng, nhưng nếu Hách Liên Dạ thực sự đi tắm ở cái suối nước nóng kia thì sợ rằng cho dù có roi đầu cũng vẫn có người dám đi nhìn lên.

Cho nên y sai người xây lại suối nước nóng kia, đưa nước ở suối sau núi dẫn vào đây.

Khi ra mệnh lệnh này y hoàn toàn không suy nghĩ sau này khi y lấy vợ có thể cùng nương tử tắm uyên ương, thậm chí là cùng nương tử xxoo... Ừm.

Thực ra trong kế hoạch cuộc đời của y từ trước đến nay không có phần của nữ nhân.

Hay nói cách khác... Cái hồ này là do y muốn làm cho chính mình.

Thân hình rắn chắc rất thoải mái từ từ đi ra khỏi hồ, nhưng theo góc nhìn của Giang Ngư Ngư thì chỉ có thể nhìn thấy một phần lưng của y.

Da Hách Liên Dạ rất trắng, anh em con chú bác của Giang Ngư Ngư đều là da màu lúa mạch hay thậm chí là màu đồng cổ. Trước đây, nàng cảm thấy đàn ông có làn da trắng có phần đàn bà nhưng cảnh tượng trước mắt này lại hoàn toàn đảo lộn nhận thức của nàng.

Đường cong bả vai kia rõ ràng hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật, cơ bắp rắn chắc không dư thừa như đang vận sức bất kỳ lúc nào cũng có thể bộc phát, so với làn da như ngọc kia rất đối lập nhưng lại thập phần có hương vị nam nhân trong đó, làm người nhìn ngửa ngáy trong lòng.

Nhưng mà loại cảm giác này chỉ khi nhìn thấy Hách Liên Dạ mới thích hợp, người đàn ông này rất yêu nghiệt, đủ để làm thay đổi thẩm mỹ của một con người.

Hơi nước lượn lờ trong phòng, làm khuôn mặt xinh đẹp của y có chút ửng đỏ, ướt át kiểu diễm như hoa đào, mũi hoặc người khác đến cực điểm.

Thật sự là yêu nghiệt hoá thuỷ hại dân, chúc may mắn lão bà của y trong tương lai ~

"Nơi này, là cấm địa của Vương phủ." Âm thanh tự nhiên vang lên, mắt phượng xinh đẹp nhìn chăm chăm vào nàng, hiện lên chút ánh sáng không rõ ý tứ hàm súc: "Người tự tiện xông vào, chết."

Giọng nói của y càng lúc càng nhẹ nhàng, càng lúc càng mềm mại, nói xong câu cuối cùng như đang cùng người yêu thân mật thì thầm với nhau, một chữ "chết" chấn động lòng người kia cũng bị y nói một cách dịu dàng làm người ta say mê.

Giang Ngự Ngự không nói gì mà chỉ suy nghĩ, lần trước, giọng điệu này chính là giọng điệu dùng lúc y "vỗ về" Triệu công công.

Ngực to ngu ngốc dùng để mắng đàn bà vậy nếu nói đàn ông thì có thể đổi thành tướng mạo tuấn mỹ mà ngực ngêch đi...

Mà yêu nghiệt trước mắt này có tướng mạo có não, cho nên... nhìn có vẻ thiếu cái dây thần kinh tên là "bình thường".

Nhiều ngày nhận biết như vậy mới phát hiện, yêu nghiệt này có chút biến thái!

Nhìn thấy Giang Ngự Ngự không cảm động chút nào trước sự "vỗ về" của y, chỉ cau mày một chốc rồi thờ dãi không biết đang suy nghĩ cái gì, bỗng nhiên Hách Liên Dạ cười khẽ một tiếng.

"Tiểu nha đầu, cô thật sự không sợ ta?"

"Không sợ! Khắp thiên hạ này người tôi không sợ nhất chính là Vương gia!"

"Ồ? Vì sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên nghiêm túc, Giang Ngự Ngự đáp lại hợp tình hợp lý: "Bởi vì Vương gia không thích đồ ăn vặt nên sẽ không cướp đồ ăn của tôi!"

"..." Hách Liên Dạ cười to vài tiếng: "Tiểu nha đầu, ta thật sự càng ngày càng thích cô rồi đây."

Lời còn chưa nói xong, trên cổ Giang Ngự Ngự đã có thêm một bàn tay lạnh như băng.

Bàn tay xa lạ kia vô cùng đẹp, ngón tay thon dài, xương ngón tay rõ rệt, như được khắc từ ngọc mà thành.

Đáng tiếc là bàn tay xinh đẹp kia lại đang bóp cổ nàng, chỉ cần hơi dùng sức là có thể kết liễu mạng nhỏ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Người đàn ông này rất yêu nghiệt (3)

Người đã ra khỏi hồ, đi đến bên cạnh nàng - Hách Liên Dạ khẽ mỉm cười: "Đáng tiếc... quy củ là quy củ, người tự tiện xông vào, chết."

Chỉ trong thời gian nháy mắt mấy cái, y đã khoác ngoại bào rồi một chiều không chế nàng, tốc độ nhanh như quỷ mị này, quả thật làm cho người ta bội phục.

Nhưng tốc độ mặc quần áo của y cũng thật nhanh, không biết có phải do thường xuyên bị người ta nhìn trộm nên mới luyện thành hay không?

Hoàn toàn không tự cảm thấy nguy cơ xảy ra với cái mạng nhỏ của mình, Giang Ngự Ngự vẫn đang miên man suy nghĩ ở đâu đó.

Sau khi tiếng nói của Hách Liên Dạ vừa dứt, nàng giống như vừa hoàn hồn hỏi y: "Vương gia này, nếu tôi nói cho anh một ý kiến cực kỳ quan trọng, anh sẽ tha tôi ra không?"

"Ý kiến gì?"

"Vương gia đồng ý với tôi trước đã."

Khoé môi bất ngờ khê cong lên, Hách Liên Dạ lộ ra một nụ cười yếu ớt lại dịu dàng mỉa mai hoặc: "Bốn vương cũng không vội biết, như vậy đi, kiếp sau cô lại nói cho ta biết."

Quả nhiên đủ biến thái!

Đối phó với kẻ biến thái vô lương tâm thì phải dùng chiêu càng vô lương tâm hơn hẳn!

Mắt nhìn thấy tay của Hách Liên Dạ sắp thật sự bóp chặt, Giang Ngự Ngự đột nhiên hô to: "Lưu manh $\frac{3}{4}$ "

Nàng không có nội lực nên âm thanh cũng không to đến mức vang trời, nhưng vì bây giờ là ban đêm yên tĩnh nên âm thanh vẫn có thể truyền đi thật xa.

"..." Hà Nghiêm đang thấp thòm đợi ở bên ngoài lão đảo một cái, ngã lăn ra đất.

"..." Chính Hách Liên Dạ cũng giật giật khoé miệng một chút.

Xông vào nơi y tưởng còn nói người khác là lưu manh?

Giang Ngự Ngự bình tĩnh nháy mắt mấy cái: "Mẹ nói, nhìn thấy đàn ông không mặc quần áo thì phải kêu như vậy."

Vì có sự bảo vệ của Hách Liên Dạ nên người của Tĩnh Vương phủ thực sự đều không sợ trời không sợ đất.

Nhưng bọn họ lại cực kỳ miễn cảm với một từ $\frac{3}{4}$ lưu manh.

Bởi vì Hách Liên Dạ vô cùng đẹp! Không chỉ người của Tĩnh Vương phủ mà dường như mỗi người gặp qua Hách Liên Dạ đều có một nhận thức chung: trên đời này chỉ có Hách Liên Dạ mới xứng với câu "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu."

Sắc đẹp trước mắt, lưu manh như tre già măng mọc...

Tiếng tăm của Giang Ngự Ngự rất vang dội trong Vương phủ, cho nên mặc dù tới chưa bao lâu nhưng mọi người đều có thể nhận ra âm thanh của nàng.

Còn tưởng rằng nàng đang giúp Hách Liên Dạ kêu cứu, mọi người trong vương phủ nổi giận, cảm "vũ khí" gần mình nhất chạy như điên về hướng phòng ngủ của Hách Liên Dạ.

Trên người Hách Liên Dạ bây giờ chỉ khoác một trường bào, quần áo không chỉnh tề, loại hình ảnh này tuyệt đối không thể để xuất hiện trước mặt mọi người.

Y hơi nghiêng đầu, muốn cách khoảng không lấy bộ quần áo tới đây, nhưng y chỉ vừa nghiêng đầu thì Giang Ngự Ngự cũng bất ngờ nghiêng đầu theo, cắn vào tay Hách Liên Dạ một cái.

Vừa nhận ra, Hách Liên Dạ nhanh chóng dùng một tay điểm huyết nàng, nhưng dù gì miệng của Giang Ngự Ngự cũng đã đến gần tay y quá rồi, tuy đã bị cắn lại, không thành công cắn được, nhưng miệng của nàng cũng đã chạm nhẹ vào mu bàn tay y.

Loại cảm giác mềm mại xa lạ này làm cho Hách Liên Dạ ngây ngốc một chốc.

Người nào đó chưa cắn người thành công cũng không nổi giận mà cười như một con thỏ nhỏ: "Vương gia, bây giờ cũng không còn sớm, anh nên thả tôi về đi."

Chuyển đề tài cực nhanh, giống như tự nhiên bị mất trí nhớ, chuyện vừa nãy đều quên sạch.

Cười rất "dịu dàng" rồi liếc nàng một cái, Hách Liên Dạ xoay người đi thay quần áo, giọng nói thản nhiên từ sau bình phong truyền ra: "Ta đã từng trúng độc một lần vào hai mươi hai năm trước."

"A..." Giang Ngự Ngự rất kinh ngạc: "Thì ra Vương gia đã lớn tuổi như vậy rồi."

"..." Ánh mắt Hách Liên Dạ liếc qua cái tay đã sưng lên vì trúng độc của mình, nghe vậy, con ngươi đen như mực không khỏi nhiễm chút ý cười.

Nói thật, nếu thật sự phải giết tiểu nha đầu này, y rất không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Nam nhân này rất yêu nghiệt (4)

Nhưng y không tính bỏ qua cho nàng dễ như vậy.

Hách Liên Dạ còn chưa thay xong quần áo thì một đám người đã chạy đến đây.

Không có mệnh lệnh của chủ tử nên bọn họ không dám xông loạn vào phòng ngủ của Hách Liên Dạ, nhưng qua cái lỗ to trên cửa sổ, mọi người trong sân đều nhìn rõ được Giang Ngư Ngư đang nghiêng đầu, tư thế có phần kỳ quái cứng đờ trên mặt đất, như bị người... điểm huyết.

Mà Hà Nghiêm vẫn đang hoá đá trong sân, mọi người liền nghĩ hẳn cũng bị điểm huyết.

Thị vệ đi đầu cả kinh nên cũng bất chấp quy củ, vội vã chạy vào trong phòng.

"Đừng vào." Giang Ngư Ngư tốt bụng ngăn hẳn lại, âm thanh có vẻ đau thương: "Hiện tại Vương gia ngài ấy... quần áo không chỉnh tề."

"..." Trong phòng, cánh tay đang mặc quần áo của Hách Liên Dạ hơi cứng lại một chút.

Trong sân, tâm mọi người đều nảy lên.

Quần áo không chỉnh tề... Chẳng lẽ Vương gia đã bị giờ trò.

Giang Ngư Ngư nói rất đúng sự thật, chỉ là nàng chọn đúng chỗ "mẫu chốt" mà nói, nghe không, chỉ là chọn đúng ý...

Giang Ngư Ngư rất vừa lòng với hiệu quả này, đối với người làm lỡ thời gian nàng ăn vật, quyết không nương tay!

Hà Nghiêm đứng ở sân lấy lại tinh thần, nghiêm mặt: "Suy đoán lung tung cái gì! Võ công của Vương gia không phải các ngươi chưa từng thấy qua! Tất cả trở về hết cho ta! Bất luận đêm nay có nghe được cái gì cũng không cho phép nhắc đến!"

Sợ Giang Ngư Ngư lại nói ra câu nói kinh người khác, hẳn vội vàng đuổi người đi.

Về phần chính mình... Hẳn thật sự không chịu nổi không khí quý dị như thế này, hẳn vẫn nên ở bên ngoài thì hơn.

Sau khi đuổi đám thị vệ đang nửa tin nửa ngờ đi, Hà Nghiêm cũng rời đi, bởi vì bị điểm huyết nên Giang Ngư Ngư vẫn nghiêng đầu, nhìn cái sân không một bóng người.

"Tình cảnh này làm tôi không khỏi nhớ đến một câu thơ cổ."

"Ồ? Không phải cô nói mình không biết chữ sao?"

"Đó là cách nói khiêm tốn, thật ra tôi còn là người rất có văn hoá!" Ánh mắt Giang Ngư Ngư chân thành nhìn y: "Vương gia có muốn nghe tôi nói ra câu thơ kia không?"

"Được, nói nghe chút."

"Được, thơ cổ có câu ¾ Bạn có kêu rách cổ họng cũng không có người đến cứu bạn!" Nói xong còn dùng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn Hách Liên Dạ vừa đi tới hồ nước nóng.

"..." Khụ.

Vì suy nghĩ cho hình tượng nên Hách Liên Dạ bỏ qua ly trà vừa bung lên, đề xuống xúc động muốn cười, nhưng trên khuôn mặt yêu nghiệt vẫn dịu dàng nghiêng đầu như trước, nhìn nụ cười yếu ớt ngược lại làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Một bàn tay của y đã sung phù lên không khác gì cái bánh mỳ, không đau không ngứa, nhưng càng là loại độc như vậy thì lại càng đáng sợ.

Cũng chỉ là bị môi nàng chạm nhẹ một chút thôi mà đã có hiệu quả như này, bây giờ y càng tin tưởng câu nói "Thật ra tôi là một cao thủ dùng độc" là thật.

Khẽ nhắc bàn tay sung phù lên: "Tiểu nha đầu, có phải cô nên hỏi chút gì không?"

"Ừ!" Nhìn cái tay kia một lúc lâu Giang Ngư Ngư mới lên tiếng đồng ý: "Buổi tối tôi muốn ăn chân giò hầm."

Hách Liên Dạ tiếp tục làm bộ bình tĩnh nhin cười, giọng nói có phần nguy hiểm: "Lúc nào cũng mang theo bên người loại độc lợi hại như vậy, tiểu nha đầu, có phải cô nên nói cho ta biết thân phận của cô hay không?"

Bình thường mà nói, người trúng độc hẳn phải kinh hoàng, để người hạ độc nhân cơ hội mà uy hiếp, nhưng hai người này một người bình tĩnh, một người tiếp tục giả vờ vô tội, không diễn theo kịch bản truyền thống.

"Trước kia tôi sống ở trong núi, có nhiều dã thú lắm nha! Nếu như gặp lợn rừng hay gấu chó gì gì đó thì có thể dùng loại độc này để phòng thân."

Gấu chó... Lợn rừng...

Hai loài động vật này thử thách thần kinh của Hách Liên Dạ, nhưng y vẫn chưa trả lời thì Giang Ngư Ngư lại chán phải giả bộ làm cột nhà, đứng thẳng người lên, hoạt động cổ có chút cứng ngắc một chút.

Chương 50: Người đàn ông này rất yêu nghiệt (5)

Editor: Yocohamamisari

Beta: NanaTrang

Huyệt đạo Hách Liên Dạ điểm trúng phải mất ít nhất hai canh giờ mới có thể giải, vậy mà bây giờ nàng đã có thể hành động tự nhiên.

Tài năng của nàng ngày càng thể hiện nhiều, Hách Liên Dạ ngược lại càng bình tĩnh: "Không sợ bị điểm huyệt?"

"Vương gia, anh đã từng nghe qua Kim Chung Tráo Thiết Bổ Sam chưa?" Giang Ngư Ngư không đáp mà hỏi lại.

"Nghe qua." Dù là võ công cao cường như Hách Liên Dạ cũng hơi kinh ngạc.

Công phu như vậy cần phải có nội lực mạnh mẽ làm căn bản, tiểu nha đầu này nhỏ tuổi như vậy mà có thể làm được?

Giang Ngư Ngư thận trọng gật đầu, rút một miếng sắt lá từ tay áo ra: "Ta làm một bộ." Cho nên không sợ điểm huyệt.

"...Phốc!" Lại một tiếng cười khẽ, mỗi lần đều bị nàng chọc cười như trước.

Kèm theo tiếng cười, Hách Liên Dạ bất ngờ đứng dậy, thân hình nhanh như thiểm điện, đứng bên người Giang Ngư Ngư, một tay đặt lên vai nàng, tay kia siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

"Tiểu nha đầu, tấm sắt trên người cô chắc không chỉ có ở trong tay áo đâu nhỉ?" Xúc cảm ở lòng bàn tay rõ ràng chứng thực phỏng đoán của y.

Rốt cuộc cũng hiểu được vì sao nàng tránh được điểm huyệt của y.

Bị vạch trần, Giang Ngư Ngư cũng không lo sợ mà đang chuẩn bị lấy một cái cớ qua loa tặc trách như trước, bỗng nhiên Hách Liên Dạ bật cười.

"Tiểu nha đầu, đêm nay cô nói rất nhiều."

Khuôn mặt yêu nghiệt dán lại gần hơn: "Kéo dài thời gian như vậy vì muốn ở trong phòng lâu hơn một lúc? Cô đang tìm cái gì?"

"..." Như vậy mà cũng có thể phát hiện? Yêu nghiệt này cũng quá tinh tường rồi!

"Từ sau khi cô xuất hiện đến giờ, con mắt chưa một lần nhìn lung tung, mà lúc nói chuyện với ta lại đổi bốn tư thế liền, cô đã xem xét phòng này cũng tạm được rồi."

"Tiểu nha đầu, cô không biết khinh công, cho nên không nhìn được võ công của ta cao hay thấp phải không?" Mồ yêu nghiệt cười vô cùng "dịu dàng": "Đừng nói là tay của ta bóp cổ cô, cho dù là ngay cạnh môi cô, thì ta cũng nắm chắc khi cô cắn xuống vẫn có thể tránh được."

"Biết vì sao ta phải giả bộ bị trúng chiêu không? Bởi vì khi tay ta bóp cổ cô thì đầu cô lại cúi nghiêng về phía Tây Bắc."

"Lấy tính tình của cô, nếu bị điểm huyệt mà không có chuyện gì thì đã sớm tự do đi lại, giả làm cây cột lâu như vậy, thật ra... là phát hiện hướng đó có thứ khiến cô hứng thú đúng không?"

Nói xong một đồng câu này, Hách Liên Dạ khẽ cười một tiếng: "Tiểu nha đầu, cô đang tìm chỗ chế tạo bài thân phận?"

"..." Giang Ngư Ngư vốn nghe không nói gì, nhưng nghe đến câu sau cùng, rõ ràng muốn trừng mắt lên.

Đây không phải là vấn đề khôn khéo nữa, tên yêu nghiệt này căn bản đã thành tinh rồi!

Mặc dù lúc đầu nàng không dựa vào cuộc sống lừa đảo gian lận, nhưng dù sao đại não cũng phản ứng nhanh, hành động đêm nay, trong lòng nàng coi như đã nắm chắc.

Hơn nữa nàng cảm thấy từ sau khi mình xuất hiện đã cẩn thận giấu diếm sơ hở rồi.

Không nghĩ tới mắt của tên yêu nghiệt này giống như ra đa, đầu óc lại suy nghĩ nhanh nhạy quả thực có thể so với máy tính, mà ngay cả chuyện "trúng độc" cũng nằm trong tính toán của y.

Đoán rõ ràng mục đích của nàng, vậy tên yêu nghiệt này định xử lý nàng như thế nào?

Từ đầu Giang Ngư Ngư đã cảm thấy, mặc kệ là đầm rồng hang hổ như thế nào, ít nhất nàng cũng có khả năng thoát thân, nhưng dường như tên yêu nghiệt trước mắt này quá cường đại, bây giờ nàng càng nghĩ càng không dám chắc.

Đang nghĩ ngợi thì tên yêu nghiệt bỗng lại gần thêm một chút, khuôn mặt mịn hoặc chúng sinh, đuôi mắt hơi cong lên, cười dịu dàng khiến người ta bất an: "Tiểu nha đầu, thật ra trong phòng ngủ của ta không chỉ có bí mật này, cô đã hiểu kỳ như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Người đàn ông này rất yêu nghiệt (5)

Huyệt đạo Hách Liên Dạ điểm trúng phải mất ít nhất hai canh giờ mới có thể giải, vậy mà bây giờ nàng đã có thể hành động tự nhiên.

Tài năng của nàng ngày càng thể hiện nhiều, Hách Liên Dạ ngược lại càng bình tĩnh: "Không sợ bị điểm huyệt?"

"Vương gia, anh đã từng nghe qua Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam chưa?" Giang Ngư Ngư không đáp mà hỏi lại.

"Nghe qua." Dù là võ công cao cường như Hách Liên Dạ cũng hơi kinh ngạc.

Công phu như vậy cần phải có nội lực mạnh mẽ làm căn bản, tiểu nha đầu này nhỏ tuổi như vậy mà có thể làm được?

Giang Ngư Ngư thận trọng gật đầu, rút một miếng sắt lá từ tay áo ra: "Ta làm một bộ." Cho nên không sợ điểm huyệt.

"...Phốc!" Lại một tiếng cười khẽ, mỗi lần đều bị nàng chọc cười như trước.

Kèm theo tiếng cười, Hách Liên Dạ bất ngờ đứng dậy, thân hình nhanh như thiểm điện, đứng bên người Giang Ngư Ngư, một tay đặt lên vai nàng, tay kia siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng.

"Tiểu nha đầu, tấm sắt trên người cô chắc không chỉ có ở trong tay áo đâu nhỉ?" Xúc cảm ở lòng bàn tay rõ ràng chứng thực phỏng đoán của y.

Rốt cuộc cũng hiểu được vì sao nàng tránh được điểm huyệt của y.

Bị vạch trần, Giang Ngư Ngư cũng không lo sợ mà đang chuẩn bị lấy một cái cớ qua loa tắc trách như trước, bỗng nhiên Hách Liên Dạ bật cười.

"Tiểu nha đầu, đêm nay cô nói rất nhiều."

Khuôn mặt yêu nghiệt dán lại gần hơn: "Kéo dài thời gian như vậy vì muốn ở trong phòng lâu hơn một lúc? Cô đang tìm cái gì?"

"..." Như vậy mà cũng có thể phát hiện? Yêu nghiệt này cũng quá tinh tường rồi!

"Từ sau khi cô xuất hiện đến giờ, con mắt chưa một lần nhìn lung tung, mà lúc nói chuyện với ta lại đổi bốn tư thế liền, cô đã xem xét phòng này cũng tạm được rồi."

"Tiểu nha đầu, cô không biết khinh công, cho nên không nhìn được võ công của ta cao hay thấp phải không?" Mồ yêu nghiệt cười vô cùng "dịu dàng": "Đừng nói là tay của ta bóp cổ cô, cho dù là ngay cạnh môi cô, thì ta cũng nắm chắc khi cô cần xuống vẫn có thể tránh được."

"Biết vì sao ta phải giả bộ bị trúng chiêu không? Bởi vì khi tay ta bóp cổ cô thì đầu cô lại cúi nghiêng về phía Tây Bắc."

"Lấy tính tình của cô, nếu bị điểm huyệt mà không có chuyện gì thì đã sớm tự do đi lại, giả làm cây cột lâu như vậy, thật ra... là phát hiện hướng đó có thứ khiến cô hứng thú đúng không?"

Nói xong một đồng câu này, Hách Liên Dạ khẽ cười một tiếng: "Tiểu nha đầu, cô đang tìm chỗ chế tạo bài thân phận?"

"..." Giang Ngư Ngư vốn nghe không nói gì, nhưng nghe đến câu sau cùng, rõ ràng muốn tròng mắt lên.

Đây không phải là vấn đề khôn khéo nữa, tên yêu nghiệt này căn bản đã thành tinh rồi!

Mặc dù lúc đầu nàng không dựa vào cuộc sống lừa đảo gian lận, nhưng dù sao đại não cũng phản ứng nhanh, hành động đêm nay, trong lòng nàng coi như đã nắm chắc.

Hơn nữa nàng cảm thấy từ sau khi mình xuất hiện đã cẩn thận giấu diếm sơ hở rồi.

Không nghĩ tới mắt của tên yêu nghiệt này giống như ra đũa, đầu óc lại suy nghĩ nhanh nhạy quả thực có thể so với máy tính, mà ngay cả chuyện "trúng độc" cũng nằm trong tính toán của y.

Đoán rõ ràng mục đích của nàng, vậy tên yêu nghiệt này định xử lý nàng như thế nào?

Từ đầu Giang Ngự Ngự đã cảm thấy, mặc kệ là đám rồng hang hồ như thế nào, ít nhất nàng cũng có khả năng thoát thân, nhưng dường như tên yêu nghiệt trước mắt này quá cường đại, bây giờ nàng càng nghĩ càng không dám chắc.

Đang nghĩ ngợi thì tên yêu nghiệt bỗng lại gần thêm một chút, khuôn mặt mỹ hoặc chứng sinh, đuôi mắt hơi cong lên, cười dịu dàng khiến người ta bất an: "Tiểu nha đầu, thật ra trong phòng ngủ của ta không chỉ có bí mật này, cô đã hiểu kỹ như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (1)

Có ý kéo dài âm cuối, khiến cho bầu không khí trong phòng đột nhiên lại căng thẳng lên.

Giang Ngự Ngự bắt đầu suy đoán, sự biến thái của y rốt cuộc đạt tới mức độ nào, có thể đem nàng phơi nắng thành người khô hay không, mỗi ngày treo ở trong phòng, để cho nàng có cơ hội cùng với mấy thứ nàng 'tò mò' ngày đêm sống chung.

Chỉ là ngày nay không đoán được mã hành không*, hiển nhiên kém xa với tình hình thực tế... (* cái này t chịu ak ~ tra không đc nghĩa nên đành để nguyên >")

"Không bằng chuyển đến ngủ cùng ta."

Rốt cục mỗi yêu nghiệt cũng công bố đáp án.

"..." Hiếm khi Giang Ngự Ngự không giữ được bình tĩnh như vậy, khóe miệng hơi giật giật mà nhìn y.

Sống ở trong vương phủ cũng lâu, nàng đã quen trên dưới vương phủ đều xem Hách Liên Dạ là hoàng hoa khuê nữ mà bảo vệ, sợ rằng đâu đâu cũng đột nhiên nhảy ra một sắc phôi*, có ý nghĩ chiếm tiện nghi của Vương gia bọn họ. (* chỉ người có thói lưu manh, không làm chuyện đàng hoàng)

Nói thật, mặc dù bọn họ phòng bị có chút buồn cười, nhưng cũng không khoa trương, tên yêu nghiệt trước mắt này quả thật có tiền vốn khiến cho lý trí con người ta hoàn toàn biến mất như bị ma quỷ ám ảnh.

Còn Hách Liên Dạ mặc dù không nói rõ, nhưng nàng tới Tĩnh Vương phủ cũng rất nhiều ngày rồi, nhưng chưa từng thấy y dẫn đàn bà đến trông phòng của y, cái này đã nói rõ vấn đề rồi.

Nàng thậm chí có chút hoài nghi, có phải y vẫn đang đi trên con đường băng thanh ngọc khiết hay không.

Tuy nhiên... Nhìn y hẳn là hơn hai mươi tuổi rồi, ở cổ đại, đàn ông ở tuổi này hơn phân nửa là con cái đều có thể chạy đi mua xì dầu rồi.

Mặc kệ nói thế nào, trong chuyện nam hoan nữ ái, không phải là người có thái độ tùy tiện.

Nhưng hiện tại, tên yêu nghiệt này lại nói với nàng "chuyển đến ngủ cùng cùng ta"...

Trọng điểm vẫn là trên chữ 'ngủ' kia, 'cùng ngủ' mà không phải là 'cùng ở', nghe thế nào thì ý nghĩa đều là muốn hai người ngủ trên cùng một giường.

Giang Ngự Ngự cảm thấy mình bị sét đánh rồi.

Rốt cuộc Hách Liên Dạ đang suy nghĩ cái gì? Nàng không tin y đối với nàng là nhìn nhiều chung tình, bây giờ đã động tâm với nàng.

Mặc dù ở trong phòng này, nàng có cơ hội thỏa thích điều tra nơi làm ra thẻ bài thân phận, nhưng Giang Ngự Ngự vẫn muốn cự tuyệt.

Nhưng không đợi nàng mở miệng, Hách Liên Dạ lại đột nhiên cười nói, "Cân nhắc xong, vậy thì đi ngủ."

"..." Y còn có thể nói thế nữa sao!

Lần đầu tiên Giang Ngự Ngự cảm thấy tài ăn nói của mình không đủ tốt, bởi vì nàng nghĩ không ra lời đáp trả.

Trước kia nàng đã nghĩ đến phường hội này có khó khăn, nhưng lại không nghĩ tới khó khăn này sẽ lớn như vậy, tên yêu nghiệt này bình thường lại ăn đầu thực lực? Quá biến thái rồi!

Giang Ngự Ngự đột nhiên nghĩ đến, trước kia Hách Liên Dạ thổ huyết ở trước mặt Triệu công công, lấy bản lĩnh của y, hẳn là có thể thoải mái giải quyết chuyện Tây Uyển, nhưng lại cố tình liên tục ngó lơ nơi đó...

Mơ hồ cảm thấy việc này có liên quan, mà lúc này lại không phải là lúc để cho nàng nghĩ lại, bởi vì...

Mấy ngày trước, y còn bày ra vẻ mặt thối khi nàng vươn tay muốn “hầu hạ” y thay quần áo, còn lúc này, người đàn ông kia lại rộng rãi cởi ngoại bào ở trước mặt nàng, thậm chí còn có ý muốn cởi tiếp.

Giang Ngự Ngự đối với mỹ nam cảm thấy hứng thú, nhưng đối với mỹ nam biến thái xin thì miễn thứ cho kẻ bất tài này, tình huống nguy cấp, nàng liền... vươn tay, từ trong bao giấy lấy ra một miếng thịt bò khô cầm lên ăn.

“...” Tay đang cởi quần áo hơi dừng lại một chút, Hách Liên Dạ giương mắt liếc nàng, nhú mày, ý bảo nàng đến lúc “thăng thần được khoan hồng”.

Nhưng Giang Ngự Ngự lại giống như không phát hiện, cắn miếng thịt bò khô, tiếp tục hưng trí bừng bừng mà nhìn xem mỹ nam thoát y.

“Tiểu nha đầu, cô cho rằng, ta không dám cởi tiếp?” Cho nên làm ra một bộ dạng rất có hứng thú quan sát, muốn hù dọa ngăn cản y?

Nàng quả thực là nghĩ như vậy! Nhưng ý vào khuôn mặt thuần lương thành thật, bộ dáng Giang Ngự Ngự lắc đầu nhìn cực kỳ có thể tin, “Đương nhiên không phải!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (2)

“À...? Vậy vì sao cô đột nhiên bắt đầu ăn thứ đó?”

“Anh đoán thử xem”

“Bỏn vương không muốn đoán.”

Giang Ngự Ngự “khó xử” mà nháy mắt mấy cái, “Vậy làm sao bây giờ đây?”

“Không cần quan tâm những thứ này, “khóe môi cong lên độ cong mỉa mai, Hách Liên Dạ “dịu dàng” mà chỉ cho nàng một con đường sáng, “Vẫn nên mau chóng cởi ra đi.”

“...” Trong lòng lại vang dội một trận sấm sét, Giang Ngự Ngự cân nhắc chốc lát, vẫn quyết định dựa theo kịch bản mà diễn tiếp, xem xem tên yêu nghiệt này muốn làm gì.

Nàng không tin, y thật sự muốn lừa nàng lên giường!

Giờ một bàn tay nho nhỏ lên, nàng tỏ ý Hách Liên Dạ tạm dừng nói chuyện, để nàng ăn xong đồ ăn trước đã.

Mặc kệ nàng đang kéo dài thời gian hay có động cơ khác, Hách Liên Dạ hơi nhếch môi lên cười, kiên nhẫn đến cùng.

Đợi đến lúc ăn xong khối thịt bò khô này, Giang Ngự Ngự không lấy khăn tay ra mà thuận tay kéo áo trong của Hách Liên Dạ vẫn đang mặc trên người, nghiêm túc lau sạch tay.

Lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt nàng sáng lấp lánh, cực kỳ tha thiết hỏi y, “Vương gia, còn thừa lại vài kiện, tôi giúp anh cởi nha!”

Mắt phượng hiện lên chút ánh sáng hứng thú, “Tiểu nha đầu, thái độ xoay chuyển quá nhanh, rất không thể tin.”

Giang Ngự Ngự cực kỳ hiếm thấy mà có chút nũng nịu, không biết xấu hổ mà thừa nhận, “Kỳ thật tôi chờ ngày này, chờ rất lâu rồi!”

“...” Hiện nay đổi thành Hách Liên Dạ cảm thấy mình bị sét đánh trúng.

Nhưng Giang Ngự Ngự và Hách Liên Dạ, hiển nhiên không đi cùng một tuyến đường, nói xong câu này, ánh mắt nhỏ sáng lóng lánh của nàng liền nhìn chăm chăm vào y phục Hách Liên Dạ, “Từ nhỏ ở trong núi nhìn thấy lợn rừng và gấu chó, tôi liền muốn lột da chúng nó!”

“...” Lại là lợn rừng và gấu chó...

Tiểu nha đầu đứng trước người y lại chuyển đến sau lưng y, dường như là đang cân nhắc xuống tay từ chỗ nào, đột nhiên, cái đầu nhỏ của nàng từ một bên bả vai của y thò ra, “Vương gia, tôi có một đề nghị!”

“Ừm.” Hách Liên Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thuần lương gần trong gang tấc kia, khẽ híp mắt, trả lời mà có chút không để ý, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Bộ đáng sau lưng của anh tròn bóng, rất khó nhìn!”

“...” Chẳng lẽ muốn mọc ra hai cái bánh bao mới dễ nhìn?

Hách Liên Dạ khẽ nhướn mi, ý bảo nàng tiếp tục nói, nhưng ánh mắt thì vẫn có chút cổ quái, nói chuyện tâm cũng không chuyên tâm mà nhìn nàng, rõ ràng vẫn nghĩ đến cái gì đó.

Giang Ngư Ngư mặc kệ trong lòng y đang suy nghĩ cái gì, tiếp tục tra cứu kế hoạch của mình, nghiêm trang mà bung khuôn mặt nhỏ nhắn lên, kể chuyện xưa ‘Nhạc mẫu khắc chữ’ cho y nghe.

“Nhạc Phi?” Chuyện xưa có da có thịt này, thậm chí còn bao quát chiến sự sa trường, nghe không giống như là đặt chuyện, nhưng cái tên này, đối với Hách Liên Dạ mà nói thì hoàn toàn xa lạ.

“Cô muốn khắc ‘Tĩnh Trung Bảo Quốc’ trên lưng ta?” (khắc ở đây t nghĩ là xăm đó, ở cổ đại không có xăm nên ta dùng khắc nhé)

Không đúng không đúng!” Đột nhiên lắc đầu mấy cái, Giang Ngư Ngư buông tiếng thở dài, “Về sau Nhạc đại tướng quân bị người gian hãm hại, chuyện xưa này kết thúc cực kỳ thê thảm.”

“...” Hách Liên Dạ vừa bực mình vừa buồn cười nhìn vào nàng.

Nói hồi lâu, tiểu nha đầu này là đang vòng vo rùa y?

Nhưng nhìn cảm xúc của nàng, lại không giống như giả bộ chuyện xưa này dường như là thật, lần thứ N Hách Liên Dạ sản sinh ra hoài nghi đối với lai lịch của nàng.

Đang nghĩ ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn ưu tư kia có chút suy sụp đột nhiên lại nâng lên, “Vương gia, tôi viết bốn chữ này ở trên lưng anh nhé, tuyệt đối uy vũ khí phách lại cát tường, nếu như anh không hài lòng, có thể chém đầu của tôi!”

Những lời này nghe thật quen tai, lúc trước nàng mới xuất hiện ở Tĩnh vương phủ, lúc đàm bảo với Triệu công công nhất định có thể “đụ dỗ” y ăn cơm, hình như là nói như vậy.

Sự thật chứng minh, những lời này hẳn là nàng không nói lung tung, khi đó trong lòng nàng cực kỳ nắm chắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (3)

“Không phải cô không biết chữ sao?” Hách Liên Dạ nói xong, chậm rãi đi đến bên bàn, ý bảo Giang Ngư Ngư có thể bắt đầu rồi.

Lúc ở hiện đại, Giang Ngư Ngư có một anh họ* từ nhỏ đã học thư pháp, cho nên đối với công việc mài mực không xa lạ cho lắm, vừa mài mực vừa nói, “Bốn chữ này quá cát tường, cho nên mẹ tôi đã từng dạy tôi nên viết như thế nào.” (* chỗ này là đường ca, anh họ bên cha, nhưng Giang Ngư Ngư là người hiện đại nên t trực tiếp đổi thành anh họ luôn)

Nói xong, cầm bút nhúng mực, vô cùng tự nhiên mà múa bút ở trên lưng Hách Liên Dạ viết to bốn chữ này.

Viết xong, hơi lùi ra phía sau thưởng thức, ừm, hiệu quả không tệ!

Trong bốn chữ tạm tạm này, chỉ có chữ thứ nhất là chữ giản phồn thể không khác lắm, mà nàng tình cờ viết, cho nên Hách Liên Dạ nhất định có thể liếc thấy nàng viết cái gì.

“Vương gia, tôi viết xong rồi!” Một cái đầu lại thò ra bên vai lần nữa, giống như tranh công nhìn y.

Hách Liên Dạ đi đến bên gương đồng, xoay nghiêng người, liếc nhìn thấy bốn chữ to viết rất khí phách trên áo trong màu trắng _____ phụ nữ chi hữu. (bằng hữu là con gái)

Mặt của Hách Liên Dạ đen lại gần giống như nước mực không sai biệt lắm.

“Tiểu nha đầu, cô động tay động chân ở trong mực, trong vòng vài ngày, không thể tẩy bốn chữ này đúng không?”

Chất vải áo trong mỏng, mực nước sớm đã thấm ở trên lưng của y, nói cách khác, trong một thời gian này, trên lưng y sẽ lưu lại bốn chữ “phụ nữ chi hữu” này!

Oa? Tại sao y lại biết rõ vậy chứ?

Chỉ là Giang Ngự Ngự cũng đã quen với khả năng phản ứng thần tốc như máy tính của y rồi, không trả lời, chỉ dùng ánh mắt thuần lương vô tội nhất của mình để nhìn y.

Mặc dù đen mặt nhưng ánh mắt của Hách Liên Dạ lại đang cười, đôi mắt phượng kia cong lên một độ cong tuyệt đẹp, ánh sáng nhạt mênh mông mê chết người, ngay cả âm thanh cũng vui mừng, “Tiểu nha đầu, lúc cô nói ta chém đầu của cô, là chém luôn cái cổ, hay là chém mỗi cái đầu thôi?”

Biến thái chính là như vậy!

Giang Ngự Ngự ở trong lòng mắng y một câu, trên mặt cũng rất chán kinh, “Vương gia, anh không hài lòng? Chẳng lẽ anh chưa từng nghe qua một câu này sao? Con gái có thể gánh nửa bầu trời!”

“...”

“Anh nghĩ thử xem, người nửa bầu trời đều là bạn bè của anh, cái này còn chưa đủ uy vũ khí phách cát tường sao?”

“...” Hách Liên Dạ trầm mặc mà nhìn “phụ nữ chi hữu” ở trên lưng...

Không ai nói chuyện với mình, Giang Ngự Ngự cảm giác thấy nhàm chán liền làm ỏ ở trên ghế, mơ màng buồn ngủ.

Hiện tại đã không còn sớm, ngày thường lúc này nàng đã đi gặp Chu Công đánh cờ rồi.

Nhưng mới vừa ngồi vững, yêu nghiệt trước gương đồng liền đi tới, cầm lấy cánh tay của nàng kéo nàng lên, cười nói, “Được rồi, chuyện đêm nay, bốn vương sẽ coi như không có gì xảy ra.”

“...” Tâm tình của tên yêu nghiệt này, cũng biến đổi quá nhanh rất không có quy luật đấy!

Có thể thái biến nhiều quá, nên biến ra di chứng rồi. Giang Ngự Ngự đồng tình mà liếc y một cái. (thái ở đây là biến thái đó, t nghĩ là vậy á)

Nhưng người đi phía trước nàng lại đột nhiên quay đầu lại, thân thể hơi nghiêng, gương mặt yêu nghiệt kia lại kề sát vào nàng, “Bởi vì... đưa bé ngoan không lạm sát kẻ vô tội có phần thưởng.”

“...” Chắc không phải là y đã biết chứ?

Giang Ngự Ngự hết chỗ nói, nhìn chăm chăm vài đầu của y không biết là cấu trúc gì.

Xoay người, Hách Liên Dạ tiếp tục kéo nàng đi về phía trước, rồi lại nói một câu nói kỳ quái, “Kỹ thuật bơi tốt không?”

“Tốt tốt.” Làm gì? muốn vớt nàng xuống hồ sao?

“Vậy thì tốt,” Hách Liên Dạ hơi nhếch môi, âm thanh vui vẻ.

Năm phút sau, Giang Ngự Ngự biết tại sao là “Vậy thì tốt” rồi.

Vì vậy yêu nghiệt nói y không biết bơi!

Thiên tài như y, nếu như thật sự không biết bơi, vậy trước kia y bơi như thế nào?

Dựa theo nàng quan sát trước kia, cái tủ thấp ở trong góc Tây Bắc ở trong phòng ngủ có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (4)

Editor: Nana Trang

Nhưng Giang Ngư Ngư lạ không ngờ rằng, sau khi mở cơ quan tiếp tục đi lên một đoạn đường tối, cuối cùng hai người đứng trước một hồ sâu.

Hồ sâu này quả thực là...

Đường tối kia bầy rề tám chuyển, Giang Ngư Ngư sợ mình nhớ lầm phương hướng, nhớ lại một hồi lâu, cảm thấy đây là hẻm thông qua phía sau núi của Vương phủ.

Nơi tạo thế bài thân phận, là nơi này? Nhưng nàng đã từng lòng vòng ở sau núi mấy vòng rồi, nhưng lại không tìm thấy bất kỳ vấn đề gì.

Thiết kế ẩn nấp như vậy, xem ra thật là trọng địa, đừng nói là một tiểu “nha hoàn” có lai lịch không rõ là nàng, nói không chừng ngay cả Hà Nguyên cũng chưa từng đi qua nơi đó.

Hách Liên Dạ mang nàng đến nơi này, là có dụng ý gì?

Vì cuộc sống tiêu dao sau này, nàng rất muốn đi điều tra một chuyến, nhưng không có nghĩa là nàng muốn mang một người đàn ông hơn một trăm cân này bơi qua hồ sâu kia! (1 cân là ½ kg, hơn 100 cân là hơn 50 kg đó.)

“Vương gia tôi nói kỹ năng bơi của tôi tốt, là tôi chỉ xưng bá hồ nước sau nhà tôi thôi.”

Bật cười mà ho nhẹ một tiếng, Hách Liên Dạ rất phối hợp hỏi, “Vậy hồ nước nhà cô lớn bao nhiêu?”

“Rất lớn!” Giang Ngư Ngư kiêu ngạo nói, “Có thể nằm một người đấy!”

Nhưng nàng rõ ràng đã xem nhẹ trình độ phúc hắc của người nào đó, “Nếu như vậy, ta ôm cô từ phía sau, vậy cũng coi như là một mình cô ở trong hồ nước trong nhà rồi.”

“...”

“Không muốn ta ôm cô!”

“...” Nói nhảm!

“Nhưng lúc này cô vứt bỏ nhiều loại kịch độc trí mạng như vậy, hao hết tâm tư mà kéo dài thời gian, nhất định là muốn đợi độc được mẫn tính có hiệu lực, bốn vương còn tưởng rằng...” Tiếng cười đột nhiên thấp xuống, ở trong đường tối vắng vẻ này, rất là ai muội, “Cô không nỡ giết bốn vương.”

“...” Giang Ngư Ngư không nói gì, chỉ muốn giơ chân đá người.

Thì ra lúc này không phải nàng nghĩ nhiều, mà y thật sự biết rõ.

Nhưng ai không ngờ hả, nàng vừa tới cổ đại, lại không có cơ hội rời khỏi vương phủ, cho nên nàng chỉ biết tìm mấy vị thảo dược làm thuốc độc hộ mệnh muốn phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

Nhưng tên yêu nghiệt này lại không làm chuyện gì xấu chết không luyến tiếc, nàng chỉ bắt ngờ lạm sát kẻ vô tội mà thôi, trong tay có tình lại không có thuốc độc thích hợp, đành phải phiền toái một chút, kéo dài thời gian để chờ độc được mẫn tính phát tác, tránh cho y thật sự bị động kinh mà tiếp tục cời quần áo, dự định “cùng ngủ” với nàng.

Lúc trước khi nàng ăn miếng thịt bò khô lấy quần áo của y lau tay, chính là vì hạ độc.

Hiện tại xem ra, lúc ấy tên yêu nghiệt này đã đoán được nàng muốn làm cái gì rồi.

Làm sao có thể có người có đầu thông minh lanh lợi như vậy!

Y thông minh như vậy, câu nói “Không nỡ giết bốn vương” khi này tám phần cũng là cố ý chọc giận nàng, đương nhiên, cũng có khả năng là y tự kỷ.

Chỉ là mặc kệ y có tự kỷ hay không tự kỷ, có một việc đều đã là sự thật -----

Nói y phúc hắc quả thực là “oan uổng” cho y, y như thế, nên dùng hai chữ ‘biến thái’ để hình dung!

Cúi đầu nhìn xem, trong người tên yêu nghiệt này có hai loại độc, tuy nhiên đều không ảnh hưởng đến tính mạng. Nhưng sau khi hạ loại độc mẫn tính này, loại độc hạ lúc trước khiến ch tay y xưng lên như cái bóng đèn, nàng không tin y không vội!

Tìm khoảng đất khô ráo, Giang Ngư Ngư dứt khoát ngồi xuống, lau sạch tay, lục lọi trong túi lấy ra bao hạt dưa thành thoi ngồi ăn.

Đồ ăn trong túi của nàng đủ để ăn ba ngày, xem ai có thể kéo dài ai!

Xem ra, Hách Liên Dạ không hề vội chút nào, y thân nhiên đi tới bên cạnh nàng tùy ý ngồi xuống, “tiểu nha đầu, lần này cô kéo dài thời gian, là vì muốn cùng bốn vương hưởng thụ thế giới hai người nhiều thêm một chút sao?”

“...” Bình tĩnh, y chỉ là đang làm chuyện biến thái danh xứng với thực mà thôi!

Giang Ngư Ngư không động đậy, tiếp tục ăn hạt dưa của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (5)

Mà người nào đó dĩ nhiên không biết vẫn tiếp tục “Biến thái”, giọng nói hơi chuyển, hỏi nàng một vấn đề nhìn như rất bình thường. “Tiểu nha đầu, ta nói, trong phòng của ta có rất nhiều bí mật, cô chỉ muốn điều tra nơi chế tạo thẻ bài thân phận thôi sao?”

Trong giọng nói của y có mang theo vài phần lười biếng không chút để ý, làm như tùy ý hỏi, nhưng trực giác nói cho nàng biết, vấn đề này rất quan trọng.

Trong phòng y, còn có bí mật gì sao?

Nghiêm túc nhớ lại địa hình trong vương phủ. Giang Ngư Ngư xác nhận dưới vương phủ này khả năng còn có ám đạo khác. Nhưng phù hợp để xây dựng trụ sở bí mật, cũng chỉ có phía sau núi này thôi.

Nói cách khác, bí mật phòng của y, hẳn là căn cứ thuộc chế tạo thẻ bài thân phận quan trọng nhất, những thứ khác e rằng chỉ là mật thất giấu bảo vật.

Được, đánh cuộc một phen!

Suy xét một chút, Giang Ngư Ngư hạ quyết tâm, gật đầu thừa nhận, “Đúng”.

Giọng nói vừa dứt, nàng liền ý thức được, nàng đánh cuộc sai rồi.

Bởi vì tên yêu nghiệt trước mắt này đột nhiên mỉm cười.

Kỳ thực y rất hay cười, nhưng nhiều lúc, nụ cười kia tuy đẹp nhưng lại mang theo hàn ý khiến người ta sợ hãi. Nhưng bây giờ, nụ cười của y lại mang theo hòa thuận vui vẻ tình cảm ấm áp, mặc dù vẫn rất phức tạp mà tính toán, nhưng nụ cười kia thực sự là rất dịu dàng.

“Vây thì tốt, nếu cô chỉ vì chuyện này mà trà trộn vào vương phủ, xem ra phía sau cũng không có chủ tử*, cho nên...” (chủ nhân sai khiến.)

Kéo dài âm cuối, khiến cho bất an lại lần thứ hai ngưng đọng ở trong không khí, kinh nghiệm tối hôm nay nói cho Giang Ngư Ngư biết, mỗi lần sau khi y dừng lại, lời nói ra đều là long trời lở đất.

Quả nhiên-----

“Cho nên, ta muốn bắt đầu thích nàng.”

“...”

Mười giây sau, ở trong lòng mặc niệm mười lần “bình tĩnh”, Giang Ngư Ngư hỏi y, “Nếu như tôi vì bí mật khác, kẻ chủ mưu sau lưng tôi là đối thủ một mất một còn của anh thì sao?”

“Bốn vương chỉ có thể để sáng mai mới bắt đầu thích nàng.” Người nào đó hiển nhiên so với nàng bình tĩnh hơn nhiều.

“...” Thì ra mặc kệ nàng chọn đáp án nào, đều là sai!

Nhưng chênh lệch mấy giờ thì có gì khác nhau chứ?

Nhìn ra nghi hoặc của nàng, Hách Liên Dạ qua loa cười một tiếng, “Bởi vì tối nay bốn vương phải đem người phía sau màn của nàng giải quyết trc~”

“...”

“Tiểu nha đầu, ta đã sớm cảnh cáo nàng, không nên để cho ta cảm thấy quá hứng thú.”

“...Thì ra Vương gia cũng biết, bị anh thích cực kỳ xui xẻo?” Giang Ngự Ngự rất muốn nghiêng răng.

“Không sai.”

“Bởi vì Vương gia có chút biến thái?”

“Sai,” Đôi mắt đẹp lóe ra ý cười, thế nhưng giọng nói của y cực kỳ thần nhiên. “Bởi vì bốn vương cực kỳ biến thái.” (có thể nói là 49 gặp 50 không)

“...”@#&*!!!

Giang Ngự Ngự hoàn toàn bị đánh bại, xoay người liền môn thuận theo đường cũ mà trở về.

Nhưng chân còn chưa bước ra, Hách Liên Dạ đã kéo người lại, “Không phải nàng cảm thấy hứng thú với nơi này sao?”

Nói xong, cũng chẳng quan tâm nàng có đồng ý hay không, tay chân rất nhanh liền tìm ra mấy túi đồ ăn vặt ở trên người nàng để qua một bên, mang theo nàng nhảy xuống hồ sâu.

Đối phó người khác coi như lợi hại, nhưng so với y, giá trị võ lực của Giang Ngự Ngự gần như có thể không cần tính, cho nên tránh cũng tránh không được.

Đáng giận hơn là lúc vào nước, hơn phân nửa trọng lượng thân thể của y đều dựa ở trên người nàng, “Bốn vương không biết bơi.”

“Vậy trước đây anh đi qua như thế nào?”

“Dựa vào nội lực bế khí. Chỉ là hiện tại trúng độc, không thể thúc giục quá nhiều nội lực.”

“...” Giang Ngự Ngự không nói lời nào, lấy ra giải dược nhét vào trong tay y.

Nhưng sau khi ăn giải dược, người nào đó tiếp tục cầm tay nàng bơi lội....

Hiện tại y còn có thể tìm lý do gì?

P/s: đoạn này mỗ ta có chút mơ hồ ak, vì sao ở dưới nước rồi mà còn mở miệng nói được??

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (6)

Ánh mắt thuần lương trời sinh trùng trùng mắt y, có phần giống như một bạn nhỏ bị ức hiếp thờ phỉ phỉ chất vấn, nhìn thấy bộ dạng đánh yêu này của nàng, Hách Liên Dạ nhếch môi cười, thanh thoi mà trả lời nàng. “Không có biện pháp, bốn vương cực kỳ biến thái mà.”

“...” Hiện tại nàng thậm chí hoài nghi, có phải tên yêu nghiệt này có thể nghe thấy trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì hay không, biết nàng đã bắt đầu gọi y là Hách Liên Dạ biến thái thì cố ý “trả thù” như vậy!

Giang Ngự Ngự không muốn nhìn , cổ tay khẽ lật, ngón tay lóe ra ánh sáng bạc, trên mặt lại cười ra hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ ngọt ngọt.

Thật là đáng yêu.

Nheo con ngươi nhìn nụ cười ngọt ngào lời chết người không đền mạng của nàng, Hách Liên Dạ không hề có động tác nào, cũng không tính toán phản kháng trở lại.

Giang Ngự Ngự cũng không thêm quan tâm rốt cuộc là y thật sự không phát hiện ra, hay là lại giống như trước kia ản dấu thực lực, không khách khí mà vung tay đâm một phát ----- Bốp!

Cứng rắn đâm khi vào trong huyết vị của y, lại nâng tay đâm thêm vài phát sau đó nàng kéo Hách Liên Dạ tự như cây cột không thể di chuyển , bơi lên bờ.

Tìm bao vải hồi lâu, trên người Giang Ngự Ngự cũng chỉ có hai mươi cây kim.

Thôi, cứ như vậy đi, lần này tiện nghi cho y rồi!

Một mạch đem tất cả ngân châm đâm lên trên người y, nhưng nàng coi như thủ hạ lưu tình, đâm vào những nơi không đáng ngại trên cơ thể, cũng không đâm vào huyết đạo đau ngứa, cho nên ngân châm kia không tập trung một chỗ.

Không hề giống con nhím chút nào!

Giang Ngư Ngư đối với hiệu quả lần này rất không hài lòng, “Thôi, coi như đây là một con nhím sắp trụi!” Nàng thì thảo mà an ủi chính mình.

Một “con nhím” không đạt tiêu chuẩn nào đó không thể động, nằm im trên mặt đất, nghe vậy không khỏi bật cười.

Tuy mặt y cũng không thể động đậy được, nhưng một chút ý cười trong mắt cũng đủ để câu hồn người khác.

Nhưng gương mặt yêu nghiệt hại nước hại dân này, lại khiến cho Giang Ngư Ngư càng nhìn càng thấy hóa lớn. Lúc đầu nàng muốn bỏ mặc y lại đây rồi đi, nhưng hiện tại nàng vẫn xuôi theo đường hầm trở về, chỉ ở ở trong phòng của y lấy mực nước, cầm bút quay lại vẽ tranh trên mặt y.

Một thoáng chốc, một con cáo mẹ có dáng người yêu nhiên* xuất hiện trên mặt Hách Liên Dạ (* gần giống lăng lợ y)

Đúng, đích thực là mẹ, nhận thức thật tốt, bởi vì trên người con hồ ly có viết một chữ ‘mẹ’ thật to....

Con hồ ly kia vẫn còn đang ném mị nhãn (ánh mắt quyến rũ), bên môi có một cái bọt khí đối thoại, bên trong viết “Đáng ghét, người ta chính là biến thái đây~~~~~”

Ok, hoàn công!

Lúc này cuối cùng Giang Ngư Ngư cũng thỏa mãn, hơi hơi thối lui một chút, muốn thương thức “đại tác”* của mình, lại phát hiện ánh mắt của người nào đó liên tục dừng ở trên người nàng chưa từng dời đi, rõ ràng trên mặt bị vẽ đến loạn thất bát tao, nhưng y lại giống như cực kỳ thỏa mãn khoảng cách ban nãy của hai người, hài lòng cười để mức có chút ám muội (* văn chương sách vở làm ra to tát rộng lớn lắm.”

“...” @#%&!

Không để ý tới y, mực nước trong vòng vài ngày sẽ không tẩy được, mà y lại không thể không đi gặp người, đến lúc đó nhất định sẽ tới tìm nàng cầu giải được!

Thu thập xong đồ đạc, Giang Ngư Ngư làm mặt quỷ với y. Nàng không thêm để ý đến tên yêu nghiệt cổ quái kia nữa, lập tức xoay người nhảy xuống nước.

Mới vừa nhảy xuống hồ, nàng liền bị nhiệt độ lạnh giá như băng này làm cho rung mình một cái.

Tại sao hồ nước lại lạnh như vậy? Vừa rồi nàng vẫn còn cảm thấy nước có chút ấm mà!

Xem ra lúc này Hách Liên Dạ ôm lấy nàng bơi qua, đã âm thầm truyền nội lực cho nàng, giúp nàng sưởi ấm.

Sững sờ một chút, ở trong hồ lạnh này cũng không có thời gian cho nàng do dự, trong tay lại không có ngân châm, nàng chỉ có thể ở trên huyết vị chống rét xoa bóp vào cái, tiếp tục bơi lên trước.

Lúc bơi đến nơi cuối cùng, trước mắt là một đại môn màu đỏ có hoa văn trang sức phong cách cổ xưa.

Cần phải gõ cửa? Hay là chuẩn bị kỹ càng, sau đó lại tiếp tục đến dò xét?

Trong lúc do dự, bên tai chợt có kinh phong thổi qua, bất thành linh ở trên cổ nàng có thêm một thanh lợi kiếm (kiếm sắc bén).

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tên yêu nghiệt này quá thông minh rồi (7)

"Người nào?" Âm thanh giống như do người máy phát ra, từng chữ từng chữ cứng nhắc không có chút cảm xúc thuộc về loài người. Nghe thấy lại giống như lợi kiếm màu bạc này, dày đặc hàn ý.

"Vương phi tương lai của các ngươi ~ "

Âm thanh hoàn toàn không nên xuất hiện vào lúc này, cứ như vậy mà đột nhiên vang lên. Giọng của người mới tới mang theo ý cười, khẩu khí cũng vô

cùng vui vẻ.

Người chế ngự nàng rõ ràng cực kỳ nghe lời, lập tức thu hồi trường kiếm, "Thuộc hạ ra mắt Vương phi."

"..." Giang Ngư Ngư mạnh mẽ quay đầu lại, ghen hòng nhìn trân trối Hách Liên Dạ không có chút dị trạng kia.

Vác một gương mặt yêu nghiệt sạch sẽ, Hách Liên Dạ đi tới, mắt phượng nhiễm ý cười vẫn xinh đẹp khiến người ta say mê như cũ, "Ban nãy đã nói, là bốn vương cường đại đến biến thái."

"..." Giang Ngư Ngư cũng chẳng thêm so đo y có tự kỷ hay không, "Bức vẽ trên mặt, anh tẩy như thế nào?"

Trước kia Giang Ngư Ngư cũng không phải là kẻ bịp bợm, cũng không giỏi động võ, cho nên ngoài miệng nói không lại Hách Liên Dạ, võ lực đánh không lại Hách Liên Dạ, nàng đều có thể nhẫn, nhưng y thuật cũng không bằng y, nàng thật sự không thể bình tĩnh nữa rồi.

Y thuật là điểm nàng vẫn lấy làm tự hào nhất, trong gia tộc, so với đồng lứa thì nàng là người giỏi y thuật Đông y nhất, vậy mà lại bại bởi Hách Liên Dạ, khiến cho nàng cảm thấy nàng đã làm xấu mặt toàn bộ Giang gia.

Nheo con ngươi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp cảm xúc của nàng, Hách Liên Dạ cười khẽ một tiếng, "Kỳ thật rất đơn giản."

"..." Giang Ngư Ngư mạnh mẽ ngẩng đầu lên, bởi vì đây là thái độ khinh thường y thuật Giang gia, tức giận bắt đầu dâng lên trong lòng.

Thì ra tiểu nha đầu thực sự tức giận, chính là bộ dáng này.

Nhìn con ngươi đen sáng trong của nàng nhiễm lên một tầng tức giận, người nào đó bị nàng trừng mắt dường như tâm tình vô cùng tốt, rộng rãi nói cho nàng biết "bí mật" cuối cùng này——

"Bởi vì trên mặt ta có đeo một tấm mặt nạ da người."

Nói xong, lại còn thuận tay vén một góc của mặt nạ da người vốn cùng một dạng với tướng mạo của y, chứng minh mình không có nói ngoa.

Về phần bức họa hồ ly trên mặt dưới lớp mặt nạ da người... Xin miễn bàn!

"..." Biến thái quả nhiên có biện pháp biến thái!

Một bụng tức giận đột nhiên biến mất, Giang Ngư Ngư không nói gì mà nhìn trời.

Ở trong sơn động này, nàng đương nhiên không thể nhìn thấy bầu trời, mà lúc này ngay cả đỉnh động nàng cũng không nhìn thấy ——

Bởi vì có một gương mặt yêu nghiệt xinh đẹp đến lóa mắt, gần như che khuất toàn bộ tầm mắt của nàng.

Khuôn mặt kia cách nàng rất gần, ý cười trong đáy mắt giống như ngôi sao đầy trời, khiến cho nàng gần như không có cách nào nhìn thẳng, hơn nữa ở góc độ như vậy, quả thực như sắp hôn xuống.

Giang Ngư Ngư theo bản năng lùi về phía sau một bước, thất lưng cũng ngửa ra sau.

Mà cánh tay của người nào đó đã sớm vòng qua eo của nàng, nàng vừa lui, đứng lúc ngã vào trong khuỷu tay của y.

Hơn nữa người đều ở trong lòng y, Hách Liên Dạ lại không vội mà hoàn toàn ôm cả người, nhướn mày, "Bốn vương vốn là muốn, trước khi cùng ngủ thì ôm ấp một chút."

"..." Giang Ngư Ngư bắt đầu cắn răng.

"Dù sao chúng ta vẫn không quen thuộc cho lắm." Người nào đó vẫn bình tĩnh mà nói tiếp.

"..."

"Ngủ say rồi ồm, không phải càng thuận lý thành chương hơn sao?"

"..." Nhịn không nổi nữa rồi!

Dù sao nơi này cũng là cổ đại, nàng không quản gia quy của Giang gia nữa!

Ai nói y thuật không thể lấy ra dả thương người? Không đúng, nàng đây không tính là vi phạm gia quy, trước mắt không phải là người, mà là yêu nghiệt biến thái!

Giang Ngư Ngư trở tay kéo lấy tay y, "rắc" "rắc" hai tiếng, gợn găng linh hoạt mà bẻ hai cánh tay của y ra. Lại lập tức bắt đầu hối hận năm đó nàng học y thuật học đến rất chăm chỉ, công việc bẻ tay người này, nàng làm được nhưng đối phương căn bản không cảm thấy đau.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tên yêu nghiệt này quá cường đại (8)

Nhưng nhìn cánh tay của y như mì sợi thả ở bên người, cũng coi như có chút hả giận.

Tên yêu nghiệt này quá cường đại, cho dù hai cánh tay đều đã trật khớp, nhưng nàng vẫn hoài nghi y sẽ có biện pháp tự mình đem chúng nó trở về lại. Cho nên Giang Ngư Ngư không trì hoãn mà lập tức xoay người nhảy vào hồ sâu.

Nhưng mà ——

"Phốc phốc" tiếng nhảy vào nước lập tức vang lên phía sau nàng, ngay cả thời gian quay đầu nàng cũng không có, phía sau người đột nhiên có một thân thể ấm áp dán lên.

"Nước lạnh." Vang lên bên tai nàng, là âm thanh nhẹ nhàng băng quơ, nhưng nghe vào lại cảm thấy vô cùng dịu dàng.

Tiếp theo, là nội lực không ngừng làm ấm, khiến cho nhiệt độ hồ nước lạnh giá này trở nên ấm áp.

Tên yêu nghiệt này, có đôi khi cũng không đáng ghét cho lắm.

Vừa mới nghĩ như vậy, nàng lại nghe thấy âm thanh của người nào đó vang lên bên tai, "Bổn vương là người có nguyên tắc, định ra quy củ, thì tuyệt đối sẽ không thay đổi."

Hiếm thấy y dùng loại khẩu khí mang theo dáng vẻ uy nghiêm của Vương gia để nói chuyện, nhưng một câu không đầu không đuôi này, thật sự khiến cho người ta một đầu mờ mịt.

Nhưng đã mở mang trình độ biến thái của y, Giang Ngư Ngư cũng sẽ không xem thường, tên yêu nghiệt này đánh ra chủ ý gì?

Giọng nói khẽ chuyển, Hách Liên Dạ đột nhiên khôi phục lại giọng điệu thường ngày, "Vốn có thể cầm lấy cánh tay của cô, nhưng hai cánh tay của ta đều đã trật khớp rồi, chuyện bất đắc dĩ, nên ta chỉ có thể dán lên trên người cô."

"Điều này cũng giống như ôm cô."

"Nói cùng ngủ mới có thể ôm, quy củ này không thể thay đổi rồi."

"Cũng may tục ngữ có nói, 'Mất bò mới lo làm chuồng' gắn liền với thời gian không muộn', đêm nay trở về liền cùng nhau ngủ, cũng không tính là phá hỏng quy củ."

Dường như y cố ý mãi người, một câu một lần, so với ngày thường thì dong dài rất nhiều. Lúc nghe xong câu cuối cùng, mặt của Giang Ngư Ngư đen triệt để.

"Vừa rồi tôi bẻ cánh tay anh, là anh cố tình không né tránh?"

Yêu nghiệt này nói đúng, nàng không hiểu khinh công, cho nên không nhìn ra võ công của y rốt cuộc cao bao nhiêu, lúc nào cũng tính lệch!

Mỉ dài hơi nhíu lại, dường như Hách Liên Dạ có chút không vui, "Sao bổn vương có thể là người như vậy?"

"..." Nàng trách làm y?

"Bổn vương có ý chọc giận cô, đoán chắc cô sẽ bẻ cánh tay của ta."

"..." Rốt cuộc đại não của tên yêu nghiệt này cấu tạo bằng cái gì?

Hách Liên đại biến thái! Về sau nàng tuyệt đối sẽ gọi y như vậy!

Hai người đã bơi về bờ bên kia, Giang Ngư Ngư một cước đá Hách Liên Dạ mới vừa lên bờ trở lại trong hồ, cũng không đi phân tích vì sao y không né tránh, cầm lấy đồ của mình đen mặt lao ra mặt đạo.

Mà ở bên khác của hồ sâu, nghe tiếng nước biến mất, suy đoán bọn họ đã hoàn toàn đi xa, có một âm thanh mới dám bắt đầu nói chuyện.

"Lãnh Mộc Đầu, người nói, có phải ban nãy Vương gia của chúng ta xấu hổ ôm Vương phi hay không, mới bậy bạ một phen như thế?"

Điều này hiển nhiên là bọn họ không nghe thấy đối thoại ban nãy của Hách Liên Dạ, mới có suy đoán thiện lương như vậy...

"..."

"Nhưng mà cũng không đúng, mặc dù Vương gia ngay cả tay nữ nhân cũng chưa chạm qua, nhưng ngài ấy không phải là người bình thường, ngài ấy cường đại đến..." Người trong bóng tối đem hai chữ "biến thái" nuốt xuống, thanh thanh yết hầu, "Ngài ấy là Vương gia của chúng ta! Vương gia của chúng ta làm sao có thể xấu hổ?"

"..."

"Thật sự là, tên Tiền Khiêm kia là người keo kiệt! Vương gia cấp cho hắn nhiều bạc như vậy, hắn lại còn bớt chỗ này một ít bớt chỗ kia một ít, như nói đến ngọn đèn trước cửa này chẳng hạn, thêm một cái tim đèn hắn cũng tiếc, ánh sáng này yếu như vậy, ta chẳng thể nhìn thấy rõ biểu cảm vừa rồi của Vương gia là như thế nào nữa, làm lỡ chuyện mất rồi!"

"..."

"Ta nói này Lãnh Mộc Đầu, ngươi có thể đáp ứng ta một tiếng hay không hả?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Bốn vương muốn bắt đầu thích nàng (1)

"Vương gia nói, trong mấy người chúng ta ta là lão đại, ngươi phải nghe lời ta!" Trong bóng đêm người nọ cực kỳ đại gia* mà 'ra lệnh', "Ngươi đáp một tiếng cho ta!" (*chỉ những người có tính kiêu ngạo, ở đây là ông này ra vẻ ý)

"Lão đại."

"..." Sau khi im lặng hơn một phút, trong sơn động vang lên tiếng kêu la bị phản có lực —— "Mẹ nó!"

Sau khi lao ra khỏi địa đạo, Giang Ngư Ngư vốn muốn trở về phòng của mình.

Thậm chí trong lúc kích thích, ngay cả ý nghĩ muốn trực tiếp thu dọn hành lý rời khỏi vương phủ, tìm cơ hội ăn núp nàng cũng nghĩ tới.

Nhưng đứng trong sân, thân thể bị đêm gió thổi qua, cũng bình tĩnh lại rất nhiều.

Trước kia nàng không rõ, tại sao trong vương phủ này lại không hề đề phòng nghiêm ngặt, ngay cả tiểu tặc không biết chút võ công cũng có thể xông vào.

Hiện tại nàng đã hiểu, bởi vì đây là Tỉnh Vương phủ của Hách Liên Dạ!

Tên yêu nghiệt kia võ công cao cường đến thâm bất khả trắc*, trừ phi đại náo có hổ, nếu không sẽ chẳng có ai chủ động đi treu chọc nhân vật biến thái đến cường đại này. (*sâu không lường được)

Ở dân gian, nói không chừng vẫn còn có người hoài nghi giống như nàng —— vương phủ này tuy lớn, nhưng chỉ cần yêu nghiệt kia muốn biết, chỉ một biến động nhỏ thôi, có phải cũng không thể chạy thoát khỏi tai y hay không?

Tỉnh Vương phủ này, muốn rời khỏi thì dễ dàng, còn trở về, có thể rất khó khăn.

Không được, không thể đi.

Giang Ngư Ngư đã ở trong phủ chuyển qua rất nhiều vòng, vì tìm hiểu tin tức, nàng nói chuyện rất nhiều với mọi người trong phủ, trong phủ bát quái lớn nhỏ gì, nàng đều rõ ràng hết.

Hiện tại ở trong đầu hồi tường lại một vòng, nàng tìm được nhân tuyển thích hợp, chạy đến phòng nhỏ ở trong góc phía Đông vương phủ.

Hoa tượng* Từ đại thúc là người trông coi hoa cỏ trong vương phủ này, mấy ngày này đệ đệ của người làm vườn cùng phòng tới, vì vậy Từ đại thúc liền

chuyển đến trong căn phòng nhỏ này, nhường giường lại cho đệ đệ của người cùng phòng. (thợ làm hoa)

Từ đại thúc không biết võ công, cho nên nàng muốn ẩn nấp vào trong phòng này, coi như dễ dàng.

Ba phút sau, Giang Ngự Ngự đem toàn dụng cụ làm vườn trong phòng đều di chuyển vị trí, che khuất Từ đại thúc đã bị nàng điểm huyết đạo đang lâm vào hôn mê, còn mình thì lại dịch dung thành bộ dạng của đại thúc, đến một gian phòng khác nằm trên tấm ván gỗ dài.

Sợ một vài hoa non đất tiền thụ hàn, lò lửa trong phòng này cực mạnh, khí nóng ẩm áp hòa lẫn với mùi hương của các loại hoa, thoải mái khiến cho người ta buồn ngủ.

Đi ngủ!

Dịch dung chỉ là vì để phòng ngừa vạn nhất, tên yêu nghiệt kia quá cường đại, người trong vương phủ cũng đã quen với sự cường đại của y, nàng không tin một "nhà hoàn" bỏ đi, y sẽ không biết xấu hổ mà giống trống khua chiêng điều tra!

Giang Ngự Ngự đoán đúng một nửa, "việc nhỏ" như vậy, quả thật Hách Liên Dạ không làm khoa trương.

Chỉ là ——

Vừa mới nằm xuống, mặc dù bên cạnh không có tiếng động, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Lập tức mở mắt ra, Giang Ngự Ngự thật muốn đập người.

Bởi vì người nào đó đang ngồi ở bên cạnh ván gỗ, chống cằm, cười như không cười mà nhìn nàng.

"... Tiểu nhân ra mắt Vương gia!" Giang Ngự Ngự lập tức từ trên ván giường lăn xuống, giả bộ sợ hãi vấn an.

Ngộ nhờ tên yêu nghiệt này chỉ biến một thái, buổi tối khuya thực sự đến thăm Từ đại thúc thì sao?

"Không cần đa lễ, " Hách Liên Dạ nâng người dậy, cười rất dịu dàng, "Qua đêm nay, nàng đã là người của bản vương, cần gì phải hành lễ."

"..."

Vác một gương mặt đầy râu, Giang Ngự Ngự nhất định phải thuyết phục có lý trí, mới có thể không chế mình không ném y ra ngoài.

"... Vương gia, tiểu, tiểu nhân là đàn ông!"

"Không sao, " Hách Liên Dạ cười càng "dịu dàng" hơn, "Người biến thái như bản vương đây, làm sao có thể kiêng kị việc nhỏ này."

"..." Giang Ngự Ngự thật sự nhin không được, lật tay đâm ngón châm lên trên người y, "Tại sao anh có thể tìm tới nhanh như vậy hả!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bốn vương muốn bắt đầu thích nàng (2)

Vương phủ này lớn như vậy, chắc hẳn vận khí của y không phải lúc nào cũng tốt, thế nhưng trạm đầu tiên liền tìm được chỗ này?

"Ngoại trừ Hà Nghiêm có võ công không kém ra, hiện tại ở trong vương phủ, cũng chỉ có một mình Từ thúc là không chung phòng với người khác, huống hồ Từ thúc lại là đại hồ tử*, làm mặt nạ của ông ấy tốn ít thời gian nhất, mà hiện tại, nàng cần nhất chính là thời gian." (* người có nhiều râu, từ mạng tai này đến mạng tai kia)

"..." Cho nên y căn bản không phải "tìm" đến chỗ này, mà là y đoán chắc nàng nhất định sẽ dịch dung thành hoa tượng Từ đại thúc!

Giang Ngự Ngự đối với mức độ phức tạp này thật sự là hết chỗ nói, nàng ngồi yên trên ván gỗ im lặng nhìn nóc phòng.

Chờ trời vừa sáng, nàng nhất định phải tìm lý do rời khỏi vương phủ đi ra ngoài tìm mấy vị thảo dược thích hợp mới được!

May mà Hách Liên đại biến thái không nghiên cứu về y thuật nhiều lắm, chỉ cần trong tay nàng có đầy đủ hết thảo dược, muốn thắng y vẫn có vài phần hi vọng!

Bị kim đâm, tạm thời không thể động dậy, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng đến việc Hách Liên Dạ mở miệng.

Gương mặt tuyệt sắc kia đang cười đến mị hoặc, "Tiểu nha đầu, thời gian không còn sớm, nên ngủ thôi."

"... Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Giang Ngư Ngư không tin đầu y thật sự bị động kinh muốn ngủ với nàng.

"Ngủ cùng nàng."

Người nào đó có sức mạnh cường đại đã bức toàn bộ ngân châm ra khỏi cơ thể, khôi phục lại tự do hoạt động.

Thân thể nghiêng tới trước, cánh tay chống ở bên người Giang Ngư Ngư, như thể muốn bọc nàng ở trong lồng ngực của mình vậy.

Lông mi hơi cong kia, lại cười đến tà khí mênh mông, nhìn chăm chăm vào nàng không một cái nháy mắt.

Giang Ngư Ngư cực kỳ bình tĩnh đối mặt với y, chờ y nhất định sẽ có đoạn sau.

Trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, rốt cuộc Hách Liên Dạ cũng chịu nói ra nửa câu sau, "Bằng không, làm sao ta có thể đưa nàng tiến cung?"

"Tiến cung?" Hoài nghi mà nheo mắt lại, Giang Ngư Ngư tỉnh ngộ, "Anh nói nơi phức tạp lại nguy hiểm, là trong cung?"

"Thông minh," mỗ yêu nghiệt thỏa mãn cười một tiếng, rộng lượng nói rõ, "Tiểu nha đầu, ta thật sự càng ngày càng thích nàng rồi đấy."

Làm như không nghe thấy, Giang Ngư Ngư lấy mặt nạ dịch dung xuống, đứng dậy chạy ra ngoài, "Trong cung thì có gì nguy hiểm chứ, nếu không phải không có thể bài thân phận, tôi đã sớm chui vào đây, trong cung rất nhiều thức ăn ngon, so với vương phủ này thì tốt hơn nhiều ~ "

"..." Không có chút bình tĩnh mà kéo người trở về, Hách Liên Dạ nhíu nhíu mày, nhắc nhở nàng, "Trong cung không có bốn vương."

"Cho nên đó là một nơi tốt!"

"Tiểu nha đầu, bốn vương có một khuyết điểm, chính là không chịu nổi kích động."

"Vương gia quá khiêm tốn rồi, làm sao anh có thể chỉ có một khuyết điểm này," chớp chớp đôi mắt to thuần lương, Giang Ngư Ngư cực kỳ thành khẩn nói, "Chỉ có người bình thường mới không chịu nổi kích động, Vương gia biến thái như vậy, sao có thể có phản ứng như người bình thường chứ?"

"Ồ...? Vậy nàng nói, bốn vương nên có phản ứng gì?"

"Cái đó..." Nghiêm túc suy nghĩ một lát, Giang Ngư Ngư vẫn tiếc nuối mà lắc đầu, "Tâm tư biến thái, người bình thường như tôi sao mà đoán được."

Bị nàng liên tục mắng là "biến thái", ngược lại Hách Liên Dạ không hề tức giận chút nào, trên mặt vẫn là nụ cười mòng khuyển thành mê chết người, nghiêng người kề sát vào nàng, hơi thấp giọng, cũng mang theo dịu dàng đậm tới mức không tan được, "Quả thực là đoán không sai, hiện tại ở trong lòng bốn vương, đều nghĩ đến nàng"

"..." Giang Ngư Ngư hoàn toàn hóa đá, lại bị đánh bại rồi.

Thôi, nàng là người bình thường, không so đo với tên yêu nghiệt biến thái khác người này!

Đứng dậy lại muốn rời đi, lần này Hách Liên Dạ không ngăn cản nàng, nhưng lại duỗi cánh tay dài ra, bắt lấy cánh tay của nàng, mang theo nàng cướp đường chạy về thâm cư của y.

"... Anh muốn tôi tiến cung làm gì?"

"Chuẩn bị gả cho bốn vương."

"..." Giang Ngư Ngư cứng ngắc chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt yêu nghiệt nói ra lời nói thật nhẹ nhàng kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Bốn vương muốn bắt đầu thích nàng (3)

Nàng còn tưởng rằng tên yêu nghiệt này nhìn nàng cho nàng là kẻ bip bọm, muốn đưa nàng tiến cung để dày vò đối thủ một mất một còn của y!

Tựa như nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, Hách Liên Dạ đột nhiên dừng bước lại, khẽ nhưóng mi, "Tiểu nha đầu, ta nói bốn vương muốn bắt đầu thích

nàng, không phải là nàng không tin tưởng chứ?"

"..." Nàng quả thật không tin tưởng chút nào, không phải tên yêu nghiệt này cố ý chính nàng trêu chọc nàng sao?

Hách Liên Dạ hiển nhiên là một người "không dám nói", lần đầu tiên trong đời tỏ lộ lại bị xem thành trò đùa, nhưng y cũng không ngại, vẫn cười nhạt mà kéo nàng tiếp tục đi về phía trước, "Không sao, thời gian có thể chứng minh tất cả."

Nói xong, khuôn mặt mê người kia lại quay lại, đặc biệt dịu dàng mà cười một tiếng, "Đêm nay cùng ngủ, nàng sẽ hiểu rõ."

"..." Cho nên cái "thời gian có thể chứng minh tất cả" kia, không phải nói trên ba năm năm năm, mà chỉ qua đêm nay?

Nếu như đấu võ mồm có thể thắng được y, vậy nàng cũng không cần gọi y là "Hách Liên đại biến thái", Giang Ngự Ngự do dự một chút, cắn răng nói, "Vương gia, tôi vẫn chưa nói muốn gả cho anh!"

"Muốn bốn vương trai qua khảo nghiệm sao?"

"..." Để làm một yêu nghiệt phúc hắc, y quả nhiên đã học được cướp đáp rồi!

Nói muốn khảo nghiệm Hách Liên Dạ, Giang Ngự Ngự liền quyết không nung tay.

Mười phút sau, nàng cầm một bó thẻ trúc to, trở lại phòng ngủ của Hách Liên Dạ.

Thẻ trúc này là phòng bếp vương phủ dựa theo yêu cầu của nàng mà gọt nhọn, chuẩn bị lấy ra làm đồ nướng...

Ngân châm trên đỉnh đầu nàng không đủ, hiện tại những thứ này đúng lúc có công dụng.

Đêm từng thẻ trúc cố định trên giường, nàng chỉ vào cái giường tựa như bàn châm nói, "Vương gia có thể ngủ yên ở trên này một đêm, là thông qua cửa thứ nhất."

Không đồng ý cũng không cự tuyệt, Hách Liên Dạ có vẻ dăm chiêu nhìn cái giường kia, đột nhiên cười hỏi, "Tiểu nha đầu, khảo nghiệm này nghe giống ép buộc thế, nàng có thể làm được không?"

"Có thể!" Giang Ngự Ngự không khách khí mà làm kẻ nói dối.

Nhưng ngay sau đó nàng liền biết, chính nàng lại nhảy vào trong hố rồi...

"Một khi đã như vậy, thì cùng ngủ với bốn vương đi."

Nói xong kéo cánh tay của nàng, xoay người nhảy lên, nhẹ nhàng linh hoạt mà hạ xuống giường như cái bàn châm kia.

Giang Ngự Ngự theo bản năng hít một miệng khí lạnh, muốn lập tức thúc giục y đi xuống.

Khí về khí, nàng cũng thật sự không muốn hại tên yêu nghiệt này không chết thì cũng bị thương.

Nhưng âm thanh da tróc thịt bong như trong tưởng tượng thì lại không phát ra, tên yêu nghiệt trước mắt vô cùng nhân nhả, giống như nằm thoải mái ở trên giường vậy, lại còn vươn tay kéo chân găm đáp lên trên người hai người.

Không sai, hai người.

Hách Liên Dạ hiện đang ôm nàng, lại còn không khách khí mà trực tiếp để nàng nằm ở trong lòng y, cứ như vậy mà y chịu sức nặng của hai người, cực kỳ thoải mái nằm ở trên bàn châm.

Quá kinh ngạc về võ công cường đại của y, Giang Ngự Ngự nhất thời không phản ứng kịp, hiện tại tư thế của hai người quá mức thân mật, chỉ có thể sững sờ mà nhìn y.

Theo lý mà nói, luyện võ là quá trình từng bước, tuổi tăng, nội lực theo đó cũng thâm hậu hơn.

Bây giờ nhìn y cũng chỉ hai mươi mấy, vậy mà lại mạnh như vậy?

Chẳng lẽ tên yêu nghiệt này là... bảo dưỡng có đường? Hay y là một yêu nghiệt bất lão?

Trong lúc đang kinh ngạc, người nào đó cười nhắc nhở, "Tiểu nha đầu, ban nãy nàng nói, khảo nghiệm này nàng có thể làm được."

Ếc... Giang Ngự Ngự cũng không muốn bị đâm thành cái sàng, tay chân khẽ nhúc nhích, Hách Liên Dạ lại đột nhiên buông tay ôm nàng ra, ngay sau đó lại thu hồi về, thật sự có mấy phần giống như vừa mới bế nàng, "Chỉ là nàng không cần vất vả như vậy, về sau có khốn cảnh gì, cũng có bốn vương ngăn cản giúp nàng."

"..." Giang Ngự Ngự lại ngẩn người.

Chương 62: Bỏ vương muốn bắt đầu thích nàng (4)

Nói y biến thái... lại nghe thấy y nhẹ nhàng băng quơ nói như vậy, trong lòng lại vì y mà tăng thêm một phần.

"Cảm động rồi hả?" Hách Liên Dạ cười càng dịu dàng hơn, "Kỳ thật bỏ vương là đang tìm một lý do đường hoàng, để ôm nàng lại."

"..." Giang Ngư Ngư nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ở đây là trên bàn châm, lại không thể lộn xộn, nàng trừng mắt nhìn Hách Liên Dạ, "Vương gia không biết là, anh không nên nói ra sự thật thì tốt hơn sao?"

"Không biết, " Hách Liên Dạ thản nhiên cười một tiếng, "Bởi vì bỏ vương biến thái."

"..."

Giang Ngư Ngư nhìn y thật sự không vừa mắt, nâng tay ấn một cái, muốn để cho tay của y đâm trên thê trúc, trừng phạt y một phen.

Nhưng mắt thấy sắp thành công, nàng lại hiềm hiềm dừng lại, hoài nghi mà nhìn Hách Liên Dạ không hề có chút phản kháng nào, "Nếu tay anh bị thương, có phải muốn lấy cơ tôi nên phụ trách không để cho tôi hầu hạ anh ăn cơm thay quần áo..." Thậm chí là tắm rửa?

"Quả nhiên thông minh." Hách Liên Dạ tán thưởng cười một tiếng, thản nhiên thừa nhận.

"..." Hách Liên đại biến thái!

Sáng sớm ngày hôm sau, Hà Nghiêm giống như thường ngày đi đến hầu hạ Hách Liên Dạ chải đầu.

Vào thời điểm gọi Cửu cô nương, Hà thúc nghĩ những công việc tỉnh tế này, rốt cuộc cũng có cô nương gia có thể tiếp nhận rồi.

Nhưng Cửu cô nương... Khóe miệng của Hà Nghiêm giật giật một phen, đem hình tượng "đáng sợ" của Giang Ngư Ngư đuổi ra khỏi đầu.

Hách Liên Dạ làm việc và nghỉ ngơi luôn luôn có quy luật, mà y có cái quy củ kỳ quái chính là —— không cho phép người khác gõ cửa.

Đây là thói quen y luyện thành từ nhỏ, khi đó vì bồi dưỡng lòng cảnh giác của mình, cũng là vì huấn luyện thính lực nên y liền yêu cầu mình thời thời khắc khắc đều phải lưu ý, không cần đợi người gõ cửa cũng sẽ biết người ở ngoài cửa là ai.

Cho nên sáng sớm hôm nay, Hà Nghiêm thấy đã đến lúc Hách Liên Dạ rời giường nên thoải mái đẩy cửa đi vào.

Nửa phút sau ——

"A ——" Một tiếng thét chói tai phá tan trời cao, vang vọng cả Tỉnh vương phủ.

"Ngừng." Lạnh nhạt mang theo ý cười ra lệnh, thành công khiến cho Hà Nghiêm ngậm miệng.

Nhưng đã quá chậm rồi, âm lượng la hét to như vậy, đã sớm kinh động đến mọi người trong vương phủ, chúng nhân ở gần đó lập tức chạy tới, nhìn thấy Hà Nghiêm hóa đá ở cửa, sắc mặt bị phẫn, cũng lập tức đi qua, tăng thêm can đảm nhìn vào trong phòng.

Sau đó bọn họ cũng muốn hét lên.

Vương gia bọn họ, Vương gia bọn họ!

Ánh mắt kinh ngạc của một đám người, chặt chẽ chăm chú nhìn vào trên người của Hách Liên Dạ và Giang Ngư Ngư bên cạnh y.

Bọn họ thế nhưng quần áo lại không chỉnh tề!

Kỳ thật y phục của hai người họ vẫn còn mặc ở trên người, không lộ ra bất kỳ một tác da không nên lộ nào.

Nhưng y phục của hai người lại cực kỳ nhăn nhúm, giống như... mặc nó lăn qua lăn lại vậy.

Hơn nữa Cửu cô nương rõ ràng hơi mệt, không giống dáng vẻ thần thái sáng láng của ngày thường, con mắt của hai người lại đều có chút đỏ lên, giống như tối hôm qua ngủ không ngon hoặc là căn bản không ngủ.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy ——

Vẫn chưa nói ra kết luận long trời lở đất kia ở trong lòng thì Hách Liên Dạ đã mở miệng rồi.

Âm thanh ưu nhã dịu dàng, mang theo chút ý cười vui vẻ, giống như y nói chỉ là một chuyện vô cùng bình thường, "Đến ra mắt Vương phi tương lai ~ "

"Bịch!"

Có một người quá mức kích động nên trực tiếp ngất đi.

Giang Ngư Ngư bình thường nói chuyện lớn mật, nếu Hách Liên Dạ nói gì đó, nàng thường xuyên sẽ biến đổi phương thức mà phản bác cộng thêm phản kích. Hiện tại tất cả mọi người đều hi vọng nàng có thể mở miệng nói một phen, nói Vương gia chỉ là đang nói đùa.

Nhưng Giang Ngư Ngư lại ngồi ở chỗ kia không nói tiếng nào, ánh mắt nhu thuận, hành vi cũng nhu thuận vô cùng.

Kỳ thật bọn họ không phải là không thích Giang Ngư Ngư, người Vương gia bọn họ lựa chọn, làm sao có thể kém được?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chúng ta thành thân đi

Nhưng chuyện này quá bất ngờ, trước đó cũng không có gì dấu hiệu, chẳng lẽ... Cứu cô nương đã XXXOOO Vương gia rồi.

Mặc kệ ý nghĩ tồi tệ nào trong lòng, mệnh lệnh của Hách Liên Dạ bọn họ vẫn phải nghe theo.

"Ra mắt Vương phi." Tiếng thỉnh an đều nhịp lập tức vang lên, đến cả thương lượng cũng không cần. Mọi người đều xem nhẹ hai chữ "tương lai", trực tiếp gọi Giang Ngư Ngư là Vương phi.

Bởi vì Vương gia của bọn họ nói là làm, nói muốn kết hôn thì nhất định sẽ giữ đúng lời mà kết hôn!

Trong một đám người, cũng chỉ có Hà thúc luôn luôn trung thành cực kỳ nghe theo mệnh lệnh Hách Liên Dạ lại chần chờ, mấy năm nay không ai dám đề cập tới, có phải Vương gia ngài ấy... đã quên một chuyện rồi hay không?

Trường hợp như vậy, ông cũng không có cách nào nhắc nhở, Hà thúc chỉ có thể tự mình âm thầm xoắn xuýt, không biết nên nói như thế nào.

Đội một đám người này lui ra, tiếng động lớn ầm ỹ vào buổi sáng cuối cùng cũng khôi phục lại im lặng

Cửa vừa đóng, người ngoài vừa rời đi, Hách Liên Dạ có chút hơi nghiêng người, chống cằm, tâm tình vô cùng tốt mà nhìn người bên cạnh.

"Tiểu nha đầu?"

Vươn một ngón tay ra, chọc chọc người ngồi bên cạnh.

Pia~ Tựa như không có trọng tâm, coi như Giang Ngư Ngư đặc biệt thành thật lập tức ngã về phía sau. Chỉ là lưng ghé phía sau và Hách Liên Dạ bảo vệ nàng, cho nên vừa ngã ngửa ra, nàng lại nhào lên phải trước, tới tới lui lui lần qua lần lại vài vòng như vậy, cộng thêm khuôn mặt thuần lương tựa như em bé, hiển nhiên là như một con lật đật.

Hách Liên Dạ thấy cười ha ha, duỗi ngón tay ở trên người nàng điểm một cái, đôi mắt phượng cười đến dịu dàng mê người, "Chơi vui không?"

"..." Rốt cục cũng được giải huyết đạo, ngay cả nhìn Giang Ngư Ngư cũng không thèm nhìn y lấy một cái, lập tức ngồi dậy muốn rời đi.

Ầm ầm không thảng được tên biến thái này, không bằng nàng tiết kiệm thời gian, đi ra ngoài tìm thảo dược!

Dù sao tên yêu nghiệt này điều tra lai lịch của nàng cũng khá khá rồi, về sau nàng không cần tiếp tục che giấu khắp nơi nữa.

Phản ứng bình tĩnh lý trí này khiến cho Hách Liên Dạ cực kì thường thức, nhưng trong lòng lại không có chút tư vị.

"Tiểu nha đầu." Y muốn để cho người nào đó tới hôm qua nghe được lời thổ lộ của y quay đầu lại.

Bước chân chưa từng dừng lại, Giang Ngư Ngư tiếp tục đi ra ngoài cửa.

"Đêm nay đừng quên đến cùng ngủ nữa đây ~ "

"..." Hách Liên đại biến thái! Tiếp tục chạy ra ngoài.

"Giữa trưa ăn cái gì?"

Bước chân đột nhiên dừng lại, Giang Ngư Ngư nghiêm túc suy xét một hồi, cũng không tính nói chuyện với Hách Liên Dạ, liền đổi phương hướng, tự mình đi gặp đầu bếp vương phủ gọi cơm.

Một mình Hách Liên Dạ lưu lại ở trong phòng, cả một buổi sáng này, cuối cùng cũng đến phiên y không nói gì cộng thêm hóa đá rồi.

Một chuyện khiến người ta vừa bức mình vừa buồn cười thực sự chính là ——

Ở trong lòng tiểu nha đầu, sức quyến rũ của y quả thật không bằng một bữa trưa.

Vậy... một bao thoải mái thì sao?

Tầm mắt quét đến một bọc giấy trên bàn, y khẽ nâng giọng, "Tiểu nha đầu, có bao đồ ăn nàg quên mang đi!"

Một chút xíu chần chờ cũng không có, Giang Ngư Ngư lập tức vòng lại phui đất chạy về, cầm lấy bao thoải mái cất vào trong túi, nhưng vẫn không nhìn Hách Liên Dạ, xoay người lại muốn rời đi.

Hách Liên Dạ vươn tay ra, không ngăn cản nàg mà chỉ nhét vào trong tay nàg một thứ gì đó rất ấm áp, "Bên ngoài lạnh, cầm cho ấm tay."

"..." Được rồi, biến thái nhiều quá cũng sẽ mệt, thỉnh thoảng tên yêu nghiệt này cũng sẽ có lúc bình thường.

Nhưng đối với chuyện tối ngày hôm qua rất buồn bức, Giang Ngư Ngư vẫn không tính nhìn thẳng vào y, cầm khối đá ấm kia rời đi.

Hách Liên Dạ cười liếc nhìn bóng lưng của nàg, quả nhiên, đừng nói là muốn gả cho y, tiểu nha đầu này căn bản là không muốn nhìn thẳng y.

Xem ra, y phải cố gắng rồi ~

Bình tĩnh đứng dậy, Hách Liên Dạ không tính đi theo Giang Ngư Ngư xuất môn, y muốn thành thân là đại sự, trước kia trong vương phủ ai cũng không cảm thấy y sẽ lấy ai đó cho nên cái gì cũng chưa chuẩn bị, hiện tại có thể bận rộn rồi.

Trong Tĩnh Vương phủ có rất nhiều cơ sở ngầm, cho nên tin tức kinh người Hách Liên Dạ muốn thành thân này, lập tức bị truyền đến mỗi điện trong cung.

Tên giả "Giang Tiểu Cừ" kia, chỉ trong một buổi sáng, đã thành nhân vật thần bí được thảo luận nhiều nhất trong cung.

Ở trên đầu sóng ngọn gió, bản thân Giang Ngư Ngư cũng rất bình tĩnh, nghe nói hôm nay Hà Nghiêm sẽ xuất phủ làm việc, cho nên muốn đi theo hán ra ngoài.

Tâm tư muốn khóc Hà Nghiêm cũng có, nhưng lại không dám cự tuyệt vị Vương phi tương lai mà Vương gia muốn thành thân này, đành phải sàu mặt mang theo Giang Ngư Ngư xuất môn.

Tương đối khiến cho hán ngạc nhiên chính là, hôm nay Giang Ngư Ngư rất ít nói, không có ý định bắt nạt hán, chỉ là đi đường cực kỳ chuyên tâm, ánh mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm vào mặt đất.

Hôm nay Hà Nghiêm xuất môn là làm việc tư, hai người liền cùng nhau đi đến khu chợ náo nhiệt, mà mỗi lần nhìn thấy một hiệu thuốc, Giang Ngư Ngư đều đi vào nhìn xem một lát.

Sau cùng, vẫn là Hà Nghiêm không nén được tò mò, "Vương, Vương phi..."

"Gọi tôi là Cừ cô nương."

Như vậy sao được, cho dù về sau Vương phi cũng là chủ tử của hán, nhưng hán đương nhiên vẫn càng phải nghe theo Vương gia!

Đang chuẩn bị tiếp tục kêu "Vương phi", vẻ mặt của Hà Nghiêm đột nhiên khẽ biến ngừng miệng lại, không dám mạo phạm kéo tay Giang Ngư Ngư, đành phải nghiêng mình che trước mặt nàg, thấp giọng nói, "Đi đến bên kia trước."

Bên kia là ai, có thể khiến cho Hà Nghiêm kiêng kị như thế?

Là đối thủ một mắt một còn của Hách Liên Dạ?

Nhưng lúc trước không biết thực lực của tên yêu nghiệt kia thì thôi, hiện tại hoàn toàn hiểu rõ y lợi hại như thế nào. Nàng có chút không tin, đối với Hách Liên Dạ mà nói, trên đời này còn tồn tại loại sinh vật "đổi thủ một mất một còn" sao.

Loại người mạnh mẽ đến biến thái trăm năm khó gặp này, không có khả năng sẽ có người thứ hai ở trên Nguyệt Loan quốc đâu nhỉ.

Vậy thì đó là ai?

Tò mò nhìn xung quanh một phen, Giang Ngự Ngự phát hiện bên kia là cửa hàng bán trang sức, nhìn cửa biển trang trí, hẳn là đi tuyến đường cao cấp, không khác mấy với các cửa hàng xa xỉ ở hiện đại.

Mà hiện tại, có hai nhóm thị vệ đang đứng ở trước cửa, tất cả đều là vẻ mặt lạnh lùng nghiêm trang, khí thế凛冽.

Đi dạo phố thôi mà, lại còn mang theo nhiều thị vệ như vậy xuất môn.

Ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo, Giang Ngự Ngự cảm thấy người này không phải là cường đại, mà là cực kỳ thích ra vẻ ta đây.

Cảm thấy nhàm chán muốn thu hồi tầm mắt, trong tiệm trang sức lại đột nhiên có một đám người đi ra.

Người dẫn đầu vóc dáng cao gầy, cả người mặc áo bào màu đen, viền cổ tay áo và vạt áo có hoa văn màu bạc tối, lúc đi ống tay áo lắc lư lộ ánh sáng tối, cho dù vẫn chưa thấy rõ bộ dạng người này, nhưng tự dung lại bắt đầu cảm thấy ớn lạnh.

Lòng hiếu kỳ lại lập tức ào tới, hiện tại Giang Ngự Ngự muốn biết bộ dạng của người này như thế nào, nhưng hần lại cúi đầu, rất cẩn thận mà bụng một hộp gấm màu vàng nhạt ước chừng cao nửa thước ở trong tay.

Sau lưng hần, vây quanh một đám người sắc mặt khẩn trương lại nịnh bợ, tất cả đều cúi nửa người, thái độ cung kính.

Xem ra đồ trong hộp gấm này cực kỳ quan trọng, người đàn ông này rõ ràng thân phận không tầm thường, lại muốn đích thân nâng niu trong tay.

Thần sắc Hà Nghiêm cổ quái, giống như là vội và muốn rời đi, Giang Ngự Ngự cũng không có ý dừng lại, chỉ là vừa đi vừa quay đầu nhìn xung quanh.

Đáng tiếc là, người đàn ông kia vẫn không ngẩng đầu lên, nhưng chắc chắn hần có thể khiến cho người ta cảm giác áp bách rất mạnh, cho dù là trong tình trạng vội vàng không ngẩng đầu lên, nhưng quanh thân lại tản ra khí tràng xa cách người lạ chớ gần, chỉ là mọi người đi lại trên đường im lặng như ve sầu mùa đông, ai cũng không có cách nào xem nhẹ sự tồn tại của hần.

Vậy tuyệt đối không phải chỉ là vì thân phận của hần, bởi vì Giang Ngự Ngự căn bản không biết hần là ai, bởi vì sự xuất hiện của người đàn ông này, cũng cảm thấy có chút khẩn trương.

Chẳng qua... toàn bộ sự đề nể trọng trong bầu không khí này, là vì hộp trang sức cực nhỏ trong tay người đàn ông kia.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hình như Vương gia ăn dấm chua (1)

Khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ ràng, nhưng thứ đó có lẽ là sợi dây chuyền, sợi tơ màu đỏ được người đàn ông kia quán ở đầu ngón tay, một bông tai Phi Thúy đang đưa qua lại theo bước chân của hần ta, bay vút ở trong không trung.

Ánh mặt trời chiếu rọi xuống, bông tai kia càng lúc càng xanh biếc lóng lánh, khiến cho cảnh tượng này nhìn rất sinh động.

Trang sức kia người đàn ông đó tuyệt đối sẽ không mang, có lẽ là vừa mới mua, muốn tặng cho người khác.

"Vương... Cứu cô nương."

Rất thần kỳ, ban này Hà Nghiêm vẫn cứ khẳng khái gọi nàng là Vương phi vậy mà lại sửa miệng, hơn nữa còn đề thấp âm thanh, giống như sợ người ta nghe thấy vậy.

Thu hồi tầm mắt, lại liếc nhìn phản ứng kỳ quặc của Hà Nghiêm một cái, hiện tại Giang Ngự Ngự càng muốn biết người đàn ông kia là ai rồi.

Chỉ là tình hình trước mắt, người này hiển nhiên có quan hệ không ít với Hách Liên Dạ, về sau nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.

Lúc nào cũng quay đầu lại thật sự khiến người ta mệt mỏi, huống hồ bọn họ cũng cần phải rẽ qua đường khác, Giang Ngự Ngự không tiếp tục bắt quái ngoài đầu lại nhìn nữa, đi theo Hà Nghiêm chuyển qua con đường khác.

Nàng không có nội lực, đương nhiên không có năng lực mắt thấy sáu đường tai nghe tám hướng, cho nên nàng không biết, trong tích tắc nàng xoay người, dường như nhận ra được cái gì đó, người đàn ông vẫn luôn cúi đầu ở nơi xa đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phương hướng của nàng.

"Hà Nghiêm, người đó là ai vậy?"

Hà Nghiêm không úp úp mở mở mà trả lời, chỉ là giọng điệu có chút cổ quái, "Đó là Thái tử gia đương triều."

"À...." Thì ra là anh em của Hách Liên Dạ, tám phần là tranh giành quyền vị trong hoàng tộc, dẫn đến anh em trong nhà cãi cọ nhau.

Giang Ngự Ngự đối với tiết mục này không hứng thú nhiều lắm cho nên không hỏi nữa, ban này còn đối với người đàn ông kia có chút tò mò giờ thì đã hết sạch sẽ.

Thấy nàng không hỏi nữa, Hà Nghiêm tựa hồ thở phào một hơi, muốn nhắc nhở nàng một câu nhưng lại vẫn không mở miệng được.

Đi dạo cả buổi sáng ngày hôm đó, Giang Ngự Ngự thu hoạch rất phong phú, lúc hồi phủ, trong tay nàng và Hà Nghiêm cầm một đồng dược liệu.

Chỉ là những dược liệu này, có một phần là mua ở trong hiệu thuốc, có một phần là "cỏ dại" không ai muốn hái ở ven đường. Hà Nghiêm không biết nàng muốn làm gì, dù sao vị này cũng chính là Vương phi tương lai mà chủ tử nhà hần lựa chọn, tuy hần cảm thấy chuyện này rất huyền ảo, nhưng chủ tử cũng là do nàng hầu hạ, đối với mệnh lệnh của nàng không có chút dị nghị.

Lúc hồi phủ, vẫn chưa tới thời gian dùng bữa trưa.

Chỉ là trong thời gian chờ đợi đó, cũng không đủ để cho nàng nấu chế dược liệu, cho nên đem mấy thứ đó để ở trong phòng, Giang Ngự Ngự lại xuất môn lần nữa, đi tìm Bạch tiên sinh.

Ngày hôm qua lúc bơi qua hồ sâu kia, nàng nhìn thấy trên đại môn màu đỏ có một ổ khóa hình dáng kỳ quái, xem ra không phải là đồ vật bình thường, nếu lấy không được chìa khóa, nàng muốn biết phải có năng lực như thế nào mới có thể mở được nó.

Cổ đại không có Bách Khoa, nàng liền đi tìm Bạch tiên sinh học thức uyên bác, có thể hướng dẫn tra cứu tương tự với nhà sách, muốn nhờ hần giới thiệu một vài quyển sách về phương diện này

Bạch tiên sinh có dáng vẻ của người đọc sách tiêu chuẩn, lịch sự nho nhã, nhất cử nhất động đều khách khí giữ lễ.

Nhưng khi nghe thấy tiếng đập cửa đi mở cửa, nhìn thấy người tới là Giang Ngự Ngự, hần lại cả kinh suýt nữa thì nhảy dựng lên.

"Vương, Vương phi?"

‘Let xet let xet’ lùi về phía sau thật xa, sau khi chính hần hiểu được hành động này quá luống cuống thì xấu hổ ho khan hai tiếng, nhưng hần vẫn không dám trở lại chỗ cũ.

"Vương, Vương phi, Vương gia đợi người cả buổi sáng, tại, tại sao người..."

Hần oan quá!

Đã từng có nhiều ngày, hần phát hiện Vương gia đặc biệt thích nhìn hần, lúc thỉnh thoảng gặp ở trên đường, lúc nào Vương gia cũng ném ánh mắt có ẩn ý sâu xa về phía hần.

Lúc ấy hần còn tưởng rằng Vương gia là đang suy nghĩ chuyện quan trọng, trong lúc vô ý ánh mắt rơi vào trên người hần, cũng không coi là quan trọng, thẳng đến buổi sáng hôm nay ——

Vương gia thích Cữu cô nương?

Tiếp tục suy nghĩ về ánh mắt "yêu mến" mấy ngày nay của Vương gia... Mẹ ơi, không phải là vì hần dẫn Cữu cô nương đi tham quan Vương phủ mà chọn cho Vương gia ghen tị đấy chứ.

Ai có thể ngờ được, vị Vương gia vừa có mỹ mạo lại mạnh mẽ đến mức trời giận người oán kia của bọn họ, kỳ thật là một thùng dấm chua chứ?

Nhưng lời "rất bất kính" này, Bạch tiên sinh chỉ dám nói thầm ở trong lòng chứ không dám nói ra ngoài miệng.

Giang Ngự Ngự không nghĩ nhiều, còn tưởng rằng hần bị lễ pháp trói buộc, cực kỳ kiêng kị chuyện nam nữ đơn độc chung phòng.

Cho nên nàng cũng không vào cửa, chỉ đứng ở trong sân muốn nói rõ mục đích mình đến đây tìm hần.

Nhưng nơi Bạch tiên sinh lùi về phía sau là bên cạnh cửa sổ, dư quang khóe mắt tức khắc nhìn thấy tổng quản Hà thúc dẫn theo một đội người đang đi dọc theo đường mòn.

Vòng qua đường mòn, không phải là đi qua cửa phòng của hần sao?

Bạch tiên sinh hoảng sợ, nghĩ đến không biết thùng dấm chua của Hách Liên Dạ có lớn hay không. Hắn không làm tặc cũng chột dạ, vội vàng nhảy tới trước cửa kéo Giang Ngư Ngư vào trong phòng. "Mau vào mau vào!" Để cho Hà thúc thấy, vậy thì nguy rồi!

Biết Bạch tiên sinh là người thành thật, cho nên Giang Ngư Ngư cũng không phản kháng, hoàn toàn mù mịt bị hắn kéo vào phòng.

Đóng chặt cửa phòng, Bạch tiên sinh xui xẻo còn chưa kịp thở phào một hơi thì lại nghe thấy giọng của Hà thúc, "Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh có ở đây không?"

Cứu mạng với ——

Bạch tiên sinh thâm đảm ngực giậm chân, tay chân cũng không dám nhàn rỗi, vội vàng kéo Giang Ngư Ngư muốn nhét nàng vào trong tủ quần áo.

"..." Lúc này Giang Ngư Ngư có điểm minh bạch, chỉ là không nói lời nào, nàng cũng không phải là làm chuyện gì âm mưu. . .

Nhưng cổ nhân nhiều quy củ, mà trước kia Bạch tiên sinh cũng giúp nàng rất nhiều việc, hiện tại thấy hắn khẩn trương như vậy, nàng cũng phối hợp một phen!

Tuy đã chui vào trong tủ quần áo nhưng đối thoại ở bên ngoài lại nghe rất rõ ràng, cực kỳ khéo léo chính là, mục đích của Hà thúc và nàng giống nhau, đều là tới muốn nhờ Bạch tiên sinh giới thiệu sách.

Mà thể loại giới thiệu, thực ra là giới thiệu kiểu đáng phục sức của Nguyệt Loan quốc.

Hà thúc muốn thiết kế y phục cho mình? Thật là thích chưng diện.

Giang Ngư Ngư ở trong tủ quần áo nghe rất say sưa, nhưng ngay sau đó, nàng chợt nghe thấy tiếng ván gỗ nứt rất nhỏ, nhỏ đến vô cùng không có duyên.

Không phải chứ...

Tủ quần áo của Bạch tiên sinh là loạn có phân ngăn, hiện tại nàng đang ôm chân cuộn người ở trong ngăn lớn nhất.

Ngăn này là dùng để đặt chân đệm, cho dù chân dầy cũng sẽ không quá nặng, cho nên khả năng chịu lực của tấm gỗ này. . .

Đột nhiên phải chịu đựng trọng lượng nặng hơn mười mấy cân, tấm ván gỗ liền "rắc rắc", "rắc rắc" mà liên tục vang lên.

"Tiếng gì vậy?" Hà thúc cảnh giác ngẩng đầu lên, trong tủ quần áo có người?

Bạch tiên sinh vẫn chưa kịp viện cớ, đột nhiên một tiếng "rắc rắc" lại vang lên, sau đó... "ầm ầm"!

Tấm ván nứt ra làm hại cả tủ quần áo đều tan tác, cũng may Giang Ngư Ngư phản ứng nhưng nên không ngã trên mặt đất, nhưng trên đầu lại bị một tấm ván đập xuống

"Vương phi!"

Giang Ngư Ngư không nói gì mà chỉ xoa xoa đầu có hơi choáng váng, tầm mắt mơ hồ lại nhìn thấy sắc mặt Bạch tiên sinh tái mét, vẻ mặt hoảng sợ lui về phía sau.

Xong rồi xong rồi, lần này thật sự nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

Bạch tiên sinh càng nghĩ càng sợ, không ngừng lui về phía sau, lập tức sắp va vào bình hoa lớn ở phía sau.

"Phía sau có bình hoa!" Giang Ngư Ngư vội vàng nhắc nhở hắn, nhìn bộ dáng hốt hoảng Bạch tiên sinh, liền muốn kéo người về.

Bởi vì quá khiếp sợ với phương thức Giang Ngư Ngư xuất hiện, Hà thúc vẫn có chút phản ứng không kịp. Thấy Giang Ngư Ngư muốn chuyển động, ông liền theo bản năng muốn đỡ lấy nàng, miễn cho nàng sau khi choáng váng đầu lại đứng không vững, đụng tới đụng lui.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Hình như Vương gia ăn dấm chua (2)

Một người vội vã hướng về phía trước, một người nôn nóng vươn tay ra kéo, hai lực hoàn toàn tương phản tạo thành kết quả ——

"Roẹt"!

Khi Hách Liên Dạ chạy tới, đầu tiên là nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách rõ ràng này.

Y nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Hà thúc, lo lắng Giang Ngự Ngự xảy ra chuyện gì, mới lập tức chạy tới đây.

Trên tay áo bị kéo rách một đoạn, Giang Ngự Ngự hoàn toàn không cho là quan trọng, phần bị rách cũng chỉ lộ ra cổ tay, đối với người hiện đại mà nói, lộ ra một đoạn cổ tay cũng chẳng to tát gì... Chẳng lẽ cổ tay không muốn lộ là không thể lộ à?

Giữ chặt Bạch tiên sinh kinh hồn bạt vía, Giang Ngự Ngự vừa cúi đầu lập tức nhìn thấy trên cổ tay của mình có một cái bớt màu hồng kích cỡ bằng ngón tay, vẫn là hình trái tim cực kỳ đặc biệt.

Khi nàng tỉnh lại ở bên hồ thì đã phát hiện cái bớt này, lúc ấy chỉ cảm thấy rất khác biệt, mà lúc này ——

Hách Liên Dạ vẫn không có động tĩnh gì, nhưng Hà thúc lại giống như gặp quỷ, nhìn chăm chăm vào cái bớt kia của nàng. Tầm mắt cứng ngắc cố sức đi động, nhìn Bạch tiên sinh dường như rất được Giang Ngự Ngự quan tâm vừa mới đứng vững lại, lại nhìn sang Hách Liên Dạ dường như không hề ăn dấm chua cũng không hiểu lắm, chỉ cười nhạt nhưng tầm mắt lại chú ý tới một mình Giang Ngự Ngự...

Rầm! Trước mặt Hà thúc bỗng tối sầm, ngã xuống đất.

Năm nay Hà thúc đã qua bốn mươi, ở cổ đại, tuổi như vậy cũng đã có thể ôm cháu, cũng có thể được tính là "người già".

Cho nên ông đột nhiên té xỉu, khiến mọi người cực kì lo lắng.

Được đại phu cẩn thận kiểm tra, Giang Ngự Ngự cũng lo lắng mà tự mình nghiệm chứng, kết luận đều giống nhau —— thân thể Hà thúc không có bất luận vấn đề gì, chỉ là bị hoảng sợ cho nên tạm thời ngất xỉu.

Hoảng... sợ?

Giang Ngự Ngự đã thay y phục, hiện tại lại hơi kéo tay áo lên, nhìn chăm chăm vào cái bớt trên cổ tay.

Hà thúc là bị cái bớt này dọa ngất?

Chẳng lẽ... Từ cái bớt này, Hà thúc đã biết thân phận của khối thân thể này?

Mờ mờ ảo ảo, Giang Ngự Ngự có chút bất an.

Con gái cổ đại đều được nuôi ở trong khuê phòng, giống như thân thể này có bớt ở chỗ này, đều là bí mật cực kỳ riêng tư. Nếu Hà thúc biết cái bớt hình trái tim này, khả năng duy nhất là chủ nhân thân thể này rất có thể bắt nguồn từ Hà thúc hoặc là Tĩnh Vương phủ.

Nhưng nhìn phản ứng của Hách Liên Dạ, lại như hoàn toàn không nhận ra cái bớt này.

Đang nghĩ ngợi thì người nào đó đã đi đến đối diện, hỏi cũng không thêm hỏi liền tự ý ngồi ở bên cạnh nàng, ánh mắt cũng cực kỳ "vô lễ" nhìn cổ tay nàng.

"Rất đẹp." Giọng nói mang theo nụ cười lớn khen ngợi.

Giang Ngự Ngự kéo tay áo xuống che lại, "Vương gia, lời này của anh rất giống kẻ vô lại."

"Bốn vương nói là đáng vẻ của mình rất đẹp."

Giang Ngự Ngự: "..."

Bật cười nhìn nàng không nói gì, lần này Hách Liên Dạ càng không khách khí, trực tiếp kéo tay nàng qua, nhưng trước khi nàng đánh tới lại đột nhiên buông ra.

Cúi đầu nhìn, Giang Ngự Ngự phát hiện trên cổ tay có thêm một chiếc lác tay.

Lác tay này là dùng một loại cây có thể bình tâm an thần đặc biệt của Loạn Nguyệt quốc để làm thành. Hiện tại là đầu mùa xuân, loại cây này vốn đã khó tìm, cộng thêm cây cối mọc dù là màu xanh, nhưng nông sâu lại không giống nhau. Mà cái lác trên tay nàng, rõ ràng đã được chọn lựa qua, đều thống nhất màu sắc, càng khó hơn chính là, màu xanh này còn rất xứng với y phục ngày hôm nay của nàng.

Tuy nhiên không phải là đồ vật đặc đồ gì, nhưng rõ ràng lại rất có tâm tư.

"... Cảm ơn." Lúc bình thường tên yêu nghiệt này cũng không tệ.

"Cảm ơn cái gì, dù sao cũng không phải là bốn vương mua."

"..." Đây là do y cướp được?

"Là tự tay bốn vương làm"

"..." Tự tay làm, quà tặng này rõ ràng càng dụng tâm hơn, nhưng Giang Ngư Ngư nhìn khuôn mặt cười đến mê người của tên yêu nghiệt này, làm sao cũng không muốn nói ra lời cảm ơn thành thật này.

Nàng có ý nói, "Vương gia tặng quà như vậy cho người ta sao?"

Hách Liên Dạ lại cười càng lưu manh hơn, "Tiểu nha đầu, nếu nàng muốn đòi, cả người bốn vương cũng sẽ là của nàng."

"..." Sao vẫn không nhớ giáo huấn vậy nhỉ, về sau tuyệt đối không nên đấu võ mồm với y!

Có thể nói lại tên yêu nghiệt này, vậy nhất định cũng không thể tính là người địa cầu rồi.

Nói đến người địa cầu... Giang Ngư Ngư đột nhiên rất nhớ nhà, bởi vì nàng có một người anh họ ở địa cầu mạnh mẽ đến mức không ai tin tưởng anh ấy, cho dù có ngoại tình tiêu chuẩn loài người, nhưng vẫn bị mọi người nhất trí cho rằng anh ấy đến từ ngoài hành tinh...

Nàng rất muốn biết, nếu anh họ ngoài hành tinh của nàng chống lại Hách Liên biến thái này, vậy thì ai thua ai thắng đây.

Hơn nữa... hiệu quả của hoàn cảnh kia chính là Star Wars* sao? (* Tinh cầu đại chiến)

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Hiếm khi nhìn thấy tiểu nha đầu này xuất thần ngẩn người, Hách Liên Dạ có chút tò mò.

"..." Giang Ngư Ngư hung hăng đem đáp án "Nghĩ đến anh họ của tôi" quá sức bình thường này nuốt vào trong bụng, chơi xỏ cười ngọt một tiếng, "Nghĩ đến người đàn ông khác."

Hách Liên Dạ dịu dàng mỉm cười, "Ta đang ở ngay bên cạnh nàng thế này sao lại còn nghĩ đến ta?"

Giang Ngư Ngư bị y đánh bại, "Ai nghĩ đến anh chứ!" Da mặt quá dày rồi!

"Một chút cũng không nghĩ đến?"

"Một chút cũng không nghĩ đến!"

Hách Liên Dạ thờ dãi một tiếng, "Quả nhiên người động lòng trước sẽ chịu thiệt thòi, không có lúc nào là bốn vương không nhớ tới nàng, còn lại nàng không hề nhớ đến bốn vương dù chỉ một chút."

Không chỉ là bị y đánh bại, Giang Ngư Ngư còn cảm thấy mình thua cực kỳ vô lực, "... Vương gia, rốt cuộc tại sao anh lại buồn nôn đến như vậy chứ..."

"Lời ngon tiếng ngọt tích lũy hơn hai mươi năm không có chỗ nói," y đột nhiên nghiêng người về phía trước, ánh mắt khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, con ngươi đen sáng quắc, mơ hồ có tình ý lưu động, "Hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội nói với người mình động lòng rồi."

Sắc đẹp trước mắt vốn là một sự dụ hoặc cực lớn, hơn nữa người đàn ông khẳng khái bày ra khuôn mặt yêu nghiệt này lại đang tỏ lộ với mình, còn dùng phương thức trắng trợn như vậy...

Giang Ngư Ngư thừa nhận, đây thực sự là khảo nghiệm rất lớn.

"... Anh thật sự thích tôi?"

"Đúng."

"Vì sao?"

Ngữ khí dịu dàng, nhưng ánh mắt Hách Liên Dạ lại cười đến ý vị thâm trường, nhìn thế nào cũng cảm thấy... cực kỳ phúc hắc!

"Bốn vương thích nàng... không dịu dàng không hiền thực không đoan trang không thẹn thùng không nghe lời, lại không hề ngoan ngoãn."

"..." Đây là đang mượn cơ hội "thỏ lộ" mà mắng nàng sao?

Mắt phượng không đứng đắn hơi nhếch lên, Hách Liên Dạ lại có bản lĩnh nói được những lời tình ý triền miên như vậy, "Khẩu vị của biến thái, lúc nào cũng tương đối quái dị."

"..." Sức chiến đấu của biến thái, cũng rất là cường đại! Nàng đấu không lại y!

Nếu tiếp tục nói với y nữa, Giang Ngư Ngư cảm thấy mình sẽ bị đả kích đến chết. Dời tầm mắt muốn tìm chút việc làm, lại phát hiện Hà thúc ở trên

giường đã tỉnh lại, chỉ là không ngờ mở mắt ra, con người dưới mí mắt đang xoắn xuýt loạn chuyển.

Chú ý tới tầm mắt của Giang Ngư Ngư, Hách Liên Dạ cũng nhìn về phía giường. "Hà thúc."

"..." Nhiều năm qua đã luyện thành thói quen, khiến cho Hà thúc không có cách nào kháng cự lại được mệnh lệnh của Hách Liên Dạ. Cho dù chỉ bị điểm tên, ông cũng lập tức mở mắt không giả bộ ngủ nữa.

Nhưng mà... một màn trước khi ngất xỉu kia, cũng đủ để đã kích ông. Sau khi tỉnh lại, ông còn vừa vặn nghe thấy mấy câu đối thoại của Vương gia và Vương phi, trong lúc này sắc mặt...

Mở mắt ra nhìn hai người, Hà thúc bi thương hô một tiếng, hai mắt khẽ nhắm lại.

Ôi chào? Không phải là ngất xỉu nữa chứ?

Hà thúc cực kỳ thất vọng, nếu có thể ngất xỉu lần nữa, thật hạnh phúc biết bao!

Không có biện pháp, ông đành phải nhận mệnh bất hạnh mà ngồi dậy.

Hách Liên Dạ vươn tay ngăn ông lại, "Đại phu nói người cần phải nghỉ ngơi nhiều, nơi này không có người, không cần phải gấp gáp ngồi dậy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Thận phận thật sự của Ngư Ngư (1)

Giang Ngư Ngư im lặng liếc y một cái, hi vọng có thể tăng thêm một chút cảm giác tồn tại “người ngoài” là nàng.

Hách Liên Dạ đầu thế nào xem nhẹ nàng? Cười cười liếc nàng một cái, “Tất cả mọi người đều thuộc về nàng rồi, còn có bí mật gì cần phải giấu diếm nàng chứ?”

“...” Hà thúc nhắm mắt lần nữa, liền ngã xuống nằm trên giường. Ôi? Tại sao lại không ngất xỉu được nữa chứ?

Từ khi nào thì thần kinh của ông lại kiên cường dẻo dai như vậy rồi!

Nhưng thần kinh của Giang Ngư Ngư lại càng ngày càng yếu ớt, khéo miệng hơi co giật, túm lấy y phục của y kéo đến bên cạnh, “Tất cả mọi người đều thuộc về tôi?”

“Chuyện này, tôi hôm qua không phải có kết quả rồi sao?”

“...” Y còn dám nhắc đến tối hôm qua!

Giang Ngư Ngư bắt đầu nghiêng rằng, “Được, nếu đã như vậy, anh nên nghe theo lệnh của tôi, hiện tại anh đi đập đầu vào tường một trăm cái đi!”

Tên yêu nghiệt này rất phúc hắc, Giang Ngư Ngư không tin y sẽ tự mình hại mình, chắc chắn có cách tìm có cự tuyệt.

Không nghĩ tới nàng vừa dứt lời, Hách Liên Dạ không nói hai lời lập tức xoay người đi tới trước tường, làm bộ muốn đập vào tường thật.

Ngược lại Giang Ngư Ngư bị y làm cho hoảng sợ, liền vội vàng kéo y lại, “Anh làm gì thế?”

“Nương tử tương lai bảo ta đi đập đầu vào tường...” Trong đôi mắt kia rõ ràng có chút ý cười, nhưng Hách Liên Dạ còn có bản lĩnh mặt không đổi tìm không đập nói ra lời ai oán này.

“...” Hiện tại lại thành Giang Ngư Ngư tiến thoái lưỡng nan, nàng cũng không thể để cho y thực sự đi đập đầu vào tường? Đập hết một trăm cái, không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

“Thôi, hôm nay không có hứng thú xem đập tường, sau này hãy nói đi!” Giang Ngư Ngư rất có phong độ đại gia.

Nhưng Hách Liên Dạ lại làm như không nghe thấy lời của “đại gia” nói, “Tiểu nha đầu, nàng đau lòng cho ta sao?”

“...” Nàng tương đối muốn đánh y hơn.

Giang Ngư Ngư không nhịn được mà chớp chớp đôi mắt to vô tội, nở nụ cười ngọt ngào, “Kỳ thật xem đập tường cũng rất tốt, Vương gia vẫn nên đi

đập đầu vào tường đi.”

“Không đập nữa!” Thăng thán cự tuyệt, Hách Liên Dạ thu hồi ý cười, bí hiểm liếc nhìn nàng một cái.

“Tại sao?”

“Bởi vì tiểu nha đầu nàng không đành lòng để ta đi đập, chỉ mạnh miệng nói vậy thôi,” Hách Liên Dạ cũng chịu cười một tiếng, “Ta thích nàng như thế, đương nhiên phải biết trong lòng nàng đang suy nghĩ cái gì chứ.”

“.....” Trong đầu sấm sét vang dội một trận, da gà đều nổi hết cả lên. Giang Ngự Ngự thật sự không chịu nổi bức mình đứng lên, tên yêu nghiệt này thực sự quá biến thái rồi.

Đồng dạng chịu không nổi, còn có Hà Thúc đáng thương.

Hà Thúc không có nội lực cho nên ông không nghe thấy hai người đứng trong góc đang nói cái gì, nhưng nhìn thấy Vương gia không hề bài xích đứng gần phụ nữ mà thân nhiên đứng bên cạnh Cửu cô nương như thế, thậm chí trên mặt còn luôn mang theo nụ cười mê người không hề có ý dọa người bỏ chạy.

Ông lại nhớ đến bí mật kinh thiên động địa được phát hiện trước khi té xỉu.

Sự việc biến hóa khôn lường, thật khiến người

Ta đau khổ!

Trong khi Hách Liên Dạ đang cùng Giang Ngự Ngự nói chuyện “nhẹ nhàng”, Hà Thúc thử rất nhiều lần, ý đồ muốn ngắt xỉu nhưng rất tiếc lại không có lần nào thành công.

Hà Thúc đáng thương tuyệt vọng.

Cam chịu số phận thờ dài một tiếng, ông ho nhẹ một tiếng “Vương gia”

“Ừm”. Tùy ý lên tiếng ý bảo ông có thể nói.

“Vương gia” Hà Thúc dường như nghe không hiểu, lại kêu y một tiếng.

Thực ra ý của Hà Thúc rất rõ ràng, nhất định là có chuyện muốn nói riêng. Từ trước đến nay Giang Ngự Ngự không xem mình là “Vợ” vương phủ, cho nên rất tự giác mà tránh đi.

Hách Liên Dạ lại không cho đi, đuổi cacnh tay ra kéo người trở về, “Đây là người bổn vương muốn lấy”

“.....” Bây giờ bổn cô nương muốn chém người, Giang Ngự Ngự cực kỳ kiên định mà suy nghĩ ở trong lòng.

Khóe miệng Hà Thúc co rút, thật ra ông cũng biết, một khi Vương gia nói thì sẽ làm. Buổi sáng y nói muốn lấy Cửu cô nương, vậy thì chính là nghiêm túc muốn thành thân, cho dù khắp thiên hạ đều không đồng ý thì y cũng sẽ không đổi ý định, nhưng mấu chốt là....

“Vương gia, vừa nãy tiểu nhân vừa thấy cái bót của Cửu... Cửu tiểu thư, mới phát hiện, nàng là một... một người quen.”

Cố gắng muốn nói chuyện vòng vò, lời này của Kỳ Thúc nghe thật kỳ quái.

Nhưng mà xưng hô từ “Cửu cô nương” thành “Cửu tiểu thư”, cũng đã giải thích rõ vấn đề.

Khóe miệng Giang Ngự Ngự co rút, thì ra nàng thật sự đoán trúng, chỉ là sự việc đã xảy ra rồi, hiện tại nàng chỉ có thể bình tĩnh, trước tiên phải biết rõ thân thể này rốt cuộc là có thân phận gì mới được.

Hiện trường chỉ có Hách Liên Dạ là bình tĩnh nhất, giống như chuyện không liên quan đến mình hỏi, “Quen thế nào?”

“...Rất quen thuộc!”

Hách Liên Dạ đột nhiên cười một tiếng, “Trừ mấy người các người ra, rất quen thuộc với bổn vương đều không phải là người”

“.....” Giang Ngự Ngự đầy hắc tuyến không nói gì, Hách Liên biến thái thực sự danh xưng với thực.

Hà Thúc lại cảm thấy lời này đúng là sự thật, nhưng mà....” Người quen này là... là ngoại lệ”

Đã nói đến mức này, lòng hiếu kỳ của Giang Ngự Ngự hoàn toàn bị treo lên, Hách Liên Dạ vẫn là bộ dạng không liên quan đến mình như cũ.

Giang Ngự Ngự nhớ lại câu hỏi lúc trước, nàng hỏi nếu như nàng là nội ứng của đối thủ một mất một còn của y phải tới, thì y phải làm thế nào. Dựa vào câu nói, “Bổn vương chỉ có thể để sáng mai mới bắt đầu thích nàng” này của Hách Liên Dạ thì biết, suy nghĩ biến thái này, đúng là không thể dùng lối suy nghĩ của người thường để suy đoán....

Bất kể nàng là con cháu nhà ai, Vương gia y vẫn cứ thích, ai dám phản đối chứ?

Thật ra....có thật đúng là....

Hà thúc lau mồ hôi lạnh, áp a áp ứng nói, “Vương gia, việc này đã lâu lắm rồi, có thể ngài không nhớ rõ, hoàng thượng....từng chỉ hôn cho ngài”

Hả? Khóe miệng Giang Ngự Ngự lại co rút lần thứ hai, cảm thấy sự việc càng ngày càng không ổn.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hà thúc, sự việc không đơn giản giống như nàng nghĩ.

Quả nhiên, Hách Liên Dạ hoàn toàn không nhớ tới việc này, nhưng nhìn đôi mắt kia của Giang Ngự Ngự, cũng tùy ý cười một tiếng, “Hai chúng ta có hôn ước? Tiểu nha đầu, chúng ta thật có duyên.”

Hà thúc run rẩy một cái, Vương gia, ngài đứng cao hứng quá mức, ta vẫn chưa nói đến trọng điểm đâu!

“Nhưng, nhưng mà về sau, vương gia ngài lại khiến cho hoàng thượng hủy bỏ hôn ước này rồi...”

Âm thanh ngừng một lát, Hách Liên Dạ bình tĩnh tiếp tục cười, “Có lẽ biến đổi bất ngờ, duyên phận rung động đến tâm can.”

“.....” Anh còn không biết xấu hổ một chút nào sao?

Giang Ngự Ngự không nói gì mà trừng y, vốn muốn nói, nhưng nhìn bộ dáng sắc mặt kỳ quái của Hà thúc, rõ ràng còn có trọng điểm chưa nói.

Hách Liên Dạ hiển nhiên cũng chú ý tới điểm này, không tiếp tục đùa giỡn với Giang Ngự Ngự nữa, xoay người ngồi xuống, “Còn gì nữa, nói hết ra đi”

“...Là, Cừu...Cừu tiểu thư vốn là Cừu tiểu thư nhà Trình đại nhân, năm đó bởi vì Vương gia hủy hôn, Trình đại nhân dưới con nóng giận mà gia nhập phe Thái tử, hiện tại ông ta là tâm phúc của Thái tử gia. Nghe nói tháng giêng năm nay, Trình đại nhân muốn...gả con gái có tài mạo song toàn, thơ từ ca phú tinh thông mọi thứ, vũ kỹ* thiên hạ vô song...cũng là con gái ông ta đặc ý cho Thái tử gia” (*kỹ thuật múa).

“.....” Cái khác nàng không có cách nào nghiệm chứng, nhưng quần áo cổ đại đều rộng thùng thình, Giang Ngự Ngự âm thầm hoạt động chân một chút.

ở hiện đại nàng cũng từng học một chút quyền cước, cơ thể linh hoạt hơn so với người bình thường rất nhiều, cho nên trước kia cũng không để ý cho lắm, lúc này Hà thúc nói như vậy....

Hiện tại nàng thấy khối thân thể này, dường như rất dẻo dai.

Quả nhiên, Hà thúc run rẩy ngẩng đầu, “Con gái trong nhà mà Trình đại nhân đặc ý nhất chính là....Cừu tiểu thư Trình phủ Trình Ti Nghiên”

“.....” thật sự quá huyền ảo rồi, Giang Ngự Ngự yên lặng mà khóe miệng co rút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thân phận thật sự của Giang Ngự Ngự (2)

Chỉ là khuôn mặt hiện tại của nàng, vừa xinh lại đẹp, nhưng so với tên yêu nghiệt Hách Liên Dạ có dung mạo bậc này, cũng chỉ có thể tính là người qua đường. Không biết lần đánh giá về Cừu tiểu thư Trình phủ kia, có yếu tố khoe khoang hay không.

Giang Ngự Ngự yên lặng không vội nói chuyện, cũng không tính giải thích một phen. Nàng sắp có vị trí Thái tử phi, tại sao còn có thể chạy đến Trình Vương phủ này.

Hà thúc không trông cậy Giang Ngự Ngự có phản ứng bình thường, tầm mắt run rẩy dừng ở trên người Hách Liên Dạ.

Lúc này Thái tử và Vương gia như nước với lửa, sự xuất hiện của Cừu tiểu thư rất đáng nghi. Vất vả lắm Vương gia mới động tâm, nhưng hình như đã thích nhầm người rồi, vậy phải làm sao mới tốt đây!

Ở trong bầu không khí quỷ dị lộ ra chút khẩn trương, đôi môi xinh đẹp hơi cong lên, Hách Liên Dạ đột nhiên nhướn miệng cười, “Tiểu nha đầu, xem ra muốn lấy cưới nàng về nhà, trước tiên còn phải chơi đùa với vài người.”

“Nàng nói, nên giết vị hôn phu của nàng trước, hay là trói cha của nàng lại bắt đến đây trước, để cho ông ta gả con gái cho ta?”

“.....” Hai việc nay, thật đúng là “trò chơi”!

Hà thúc rồi rắm không biết phải làm thế nào, đột nhiên vô cùng hi vọng Giang Ngư Ngư có thể biểu hiện “kinh diễm” như khi vừa mới vào phủ, tiếp tục thắng Vương Gia một lần nữa, miễn cho Vương gia thật sự có hành động gì đó quá khích.

Hiện tại Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh.

Bởi vì trong vương phủ không có ai biết khuôn mặt này của nàng, nàng không ngờ rằng chính chủ của thân thể này lại có nhiều ràng buộc với Hách Liên Dạ như vậy. Chỉ là hiện tại, nàng dự định lợi dụng thân phận mới này một chút.

“Vương gia không sợ tôi ghi hận chuyện hủy hôn, cố tình trà trộn vào Vương phủ trả thù sao?”

“Không sợ.”

“Vì sao?”

Mắt phượng xinh đẹp đột nhiên cong lên, Hách Liên Dạ thờ ơ cười nói, “Bởi vì hiện tại nàng vốn cũng không thích ta.”

“...” Thì ra y biết rõ! “Vậy sao anh lại muốn kết hôn với tôi?”

“Sao đột nhiên lại biến thành dân thế này,” đưa tay vỗ vỗ đầu nàng, động tác kia mau lẹ căn bản Giang Ngư Ngư không thể tránh thoát, Hách Liên Dạ cười cứng chùi, “Đương nhiên là bởi vì bốn vương thích nàng.”

“...” Giang Ngư Ngư buồn bực.

Cửu tiểu thư không phải bị đánh bại nhanh như vậy chứ? Hà thúc rồi rắm nhìn Giang Ngư Ngư, trong mắt đều là tha thiết chờ mong.

Giang Ngư Ngư không hề khiến cho ông thất vọng, sau khi im lặng vài giây, bỗng nhiên nói, “Vương gia, không bằng chúng ta đánh cược đi. Về việc hôn sự này, ai thắng thì nghe lời người đó.”

“Không đánh cược.” Thăng thần cự tuyệt như đinh đóng cột, ngay cả nửa giây do dự cũng không có.

“Vương gia sợ thua tôi?” Giang Ngư Ngư cố ý khiêu khích y.

Không ngờ Hách Liên Dạ lại thần nhiên thừa nhận, “Đúng, bốn vương sợ thua nàng.”

Khóe miệng Hà thúc co rút kịch liệt, yên lặng từ trên giường đứng lên, đi ra ngoài, gọi người kêu Hà Nghiêm tới.

Không được rồi, chuyện này không thể để cho một mình ông chịu kích thích, ông muốn kéo theo một người xuống nước!

Giang Ngư Ngư cũng bị câu trả lời của Hách Liên Dạ làm cho trở tay không kịp, im lặng một lát, đành phải tiếp tục khiêu y, “Đường đường là Tĩnh Vương gia, vậy mà lại không có dũng khí đánh cược cùng với một cô gái từng bị anh hủy hôn sao?”

Hà thúc hít một ngụm khí lạnh, lời này ... nói có chút nặng rồi!

Hách Liên Dạ hép mắt lại, trông mắt đen tối nhìn không ra cảm xúc như thế nào, trong nháy mắt, Giang Ngư Ngư tưởng y sẽ nổi giận.

Nhưng y lại đột nhiên nghiêng người lại đây, “Quả thật không có dũng khí, thua sẽ không được cưới nàng, tiền cược nặng như vậy, bốn vương không đánh nổi.”

“...”

“Huống hồ...” Âm thanh của y đột nhiên đề cực thấp, dường như hỏi nhỏ nàng, “Tiểu nha đầu, nàng thật sự là Cửu tiểu thư Trình gia gì đó sao?”

“...” Bởi vì câu “đánh cược không nổi” kia của y mà xuất hiện cảm xúc khác thường, hiện tại đều bị tràn đầy sự khiếp sợ thay thế.

Tuy cách ăn ở của nàng kỳ quặc, nhìn quả thật không giống tiểu thư khuê các chút nào, nhưng tư tưởng nơi này tương đối đối lập với thời cổ đại bảo thủ, nơi này cũng không thịnh hành tiểu thuyết xuyên qua. Vậy sao y lại dùng giọng điệu bình tĩnh như thế nghi ngờ thân phận của nàng?

Có đôi khi, nàng thật sự cảm thấy đầu óc của tên yêu nghiệt này quá thông minh, không phải cấu tạo của người bình thường.

Chỉ là bất kể khiếp sợ thế nào, cuộc đánh cược này, nàng nhất định phải đánh.

Giang Ngư Ngư ngọt ngào cười một tiếng, “Thế nhưng ngay cả dũng khí đáng cược với tôi cũng không có, tôi không ngờ thật đó.”

“...” Những lời này thật sự không có cách nào phản bác được, họ nhẹ một tiếng, Hách Liên Dạ phì cười gật đầu, “Được rồi, bốn vương đánh cược.”

Vỗ vỗ tay, vẻ mặt Giang Ngư Ngư thuần lương nhìn y, “Quy tắc rất đơn giản, chúng ta đổi giới tính lẫn nhau, người nào giả trang giống hơn coi như người đó thắng.”

“...” Hà Nghiêm vừa mới cất bước tiến vào thì đã muốn trốn chạy, hắn đã nói tại sao Hà thúc lại đột nhiên gọi hắn đến đây !

Còn Hà thúc lại nhất định phải có người chịu khổ cùng mình, gắt gao giữ chặt hắn lại, không cho hắn chạy trốn.

Không chú ý đến hai thủ hạ tâm phúc đang động chạm với nhau, Hách Liên Dạ cũng khó mà giữ bình tĩnh, khoe miệng hơi co giật.

Y còn tưởng cuộc đánh cược này chính là cái loại trò chơi phong cách “giả quả táo” kia. Tiểu nha đầu vô lương này rất thông minh, nhưng y cũng có đủ gian trá, phản thẳng của y chắc hắn cũng không nhỏ lắm đâu nhỉ.

Nhưng mà đổi giới tính lẫn nhau này ...

“Tiểu nha đầu, trò chơi này có chút khó xoi.”

Giang Ngư Ngư chớp chớp đôi mắt to thần lương lần thứ hai, “Ngay cả chuyện giả thành một cô nương Vương gia cũng không dám làm sao ?”

Tiếc là phép khích tướng này không dùng được, Hách Liên Dạ mỉm cười gật đầu, lấy làm tiếc, “Quả thật không thể giả trang, bởi vì bốn vương rất có mị lực đàn ông.”

“...” Giang Ngư Ngư xem nhẹ người nào đó đang tự kỷ, tiếp tục giả bộ thuần lương, “Thật sự rất có mị lực đàn ông ?” Vẻ mặt nàng tò mò như bé cưng tưởng là thật.

“Đúng vậy.”

“Ừ...” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần thái nghiêm túc suy nghĩ, Giang Ngư Ngư xoa nhẹ cằm, “Nói như vậy, mị lực của Vương gia ít nhất phải gấp đôi những người đàn ông bình thường ha ?”

“Ừ.” Hách Liên Dạ “khiêm tốn” thừa nhận.

“Vậy thì thật là lợi hại !” Giang Ngư Ngư “sùng bái” tán thưởng, ánh mắt sáng lóng lánh hỏi y, “Vậy Vương gia nhất định là đã nghe qua câu này rồi nhỉ? Một nửa của đàn ông là đàn bà !”

“Mị lực của vương gia gấp đôi đàn ông bình thường, hai cái một nửa ...xem ra mị lực của Vương gia có thể như một người phụ nữ rồi.”

“...” Khóe miệng Hách Liên Dạ co rút, phát hiện ra cũng có một ngày mình rớt xuống hố sâu thế này.

Giang Ngư Ngư vẫn còn thuần lương vô tội mà nhắc nhở : “Vương gia thành cô nương, nhất định là sẽ rất đẹp đó !”

Nói đùa, so sánh mức độ vô lương, nàng mới không thua người ta đâu.

Đến cuối cùng, Hách Liên Dạ không còn lời nào để nói, chỉ có thể đồng ý ...giả trang thành cô nương.

Nhưng trò chơi còn chưa bắt đầu, Giang Ngư Ngư lại nói, “Nếu đã giả trần thì phải giả sao cho giống, không thể mặc bộ y phục này được.”

Bởi vì ánh mắt hồn nhiên kia, khuôn mặt thận trọng nhìn có chút ngớ ngẩn thật thà, nàng rất nghiêm túc nói, “Bởi vì tôi là một người chuyên nghiệp.”

“...” Hà Nghiêm và Hà thúc nâng đỡ lẫn nhau đứng ở một bên.

Tuy rằng Vương phi của bọn họ có mấy lần không có lương tâm rồi, nhưng tại sao nàng vừa nói như vậy, bọn họ lại có chút tin tưởng chứ ?

Đều là vị bộ dáng vô tội lừa chết người không đền mạng kia.

Sắp phải đối mặt với “vận rủi” mặt trang phục nữ, Hách Liên Dạ cũng không gấp không buồn bực, Giang Ngư Ngư cầm bộ trang phục màu hồng phấn điểm lệ đưa cho y, y cũng không vội đi thay, vẫn đứng nguyên lại chỗ nhìn Giang Ngư Ngư, xem ra tâm tình có vẻ vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Nhìn người trong lòng của bốn vương

"... Anh đang nhìn cái gì vậy?" Tuy rằng vừa mới thắng y một lần nhưng Giang Ngư Ngư đối với sự phúc hắc của y vẫn vô cùng đề phòng.

"Nhìn người trong lòng của bốn vương."

"..." Giọng điệu thản nhiên bình tĩnh này của y khiến cho Giang Ngư Ngư cảm thấy trên mặt mình thậm chí có chút hồng.

Nàng xấu hổ cái gì chứ, tên yêu nghiệt này nói những lời buồn nôn như vậy, người đồ mặt phải là y mới đúng!

Mỗi lần nàng bị y trêu chọc đến không thể nói được gì, gương mặt hại nước hại dân kia sẽ càng cười đến càng mê người hơn, tựa hồ tâm tình rất tốt.

Giang Ngư Ngư không muốn để cho y tiếp tục đắc ý, liền hỏi: "Hai chuyện này có liên quan với nhau sao?" Sắp phải chơi 'trò chơi' rồi, sao lại nhìn nàng ở trong lúc này.

"Đương nhiên là có liên quan." Người nào đó vừa dịu dàng lại cũng chịu cười một tiếng: "Nhìn càng nhiều bốn vương càng muốn kết hôn với nàng, vì nàng, cho dù bốn vương có mặc trang phục nữ cũng sẽ không ngại."

"..." Lần này khí nóng thật sự 'âm âm' xông thẳng lên đỉnh đầu. Giang Ngư Ngư hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa rồi.

Không hỏi y, tại sao đi một vòng, ngược lại là nàng cho y một cơ hội nói lời buồn nôn lần thứ hai.

"Tôi đi thay quần áo." Ôm lấy bộ quần áo nam mới tinh Hà Nghiêm vừa mới tìm được, Giang Ngư Ngư chạy về hướng phòng của mình.

Nha đầu kia thẹn thùng?

Hiểu ra được vì sao gương mặt nhỏ nhắn kia lại đỏ lên, tâm tình của Hách Liên Dạ vô cùng tốt, khóe môi hơi nhếch lên, cảm bộ váy điểm lệ đi tới sau bình phong.

Hách Liên Dạ mang theo nụ cười trên mặt, giống như một cốm rom cuối cùng dè sập lạc đà. Rốt cục Hà thúc cũng không kiên trì được nữa mà trong mắt bắt đầu ngẩn lệ.

Vương gia của ông đã hơn hai mươi rồi... cuối cùng cũng đã động tâm rồi, đây thật là một chuyện tốt! Bọn họ không cần phải tiếp tục lo lắng Vương gia sẽ không có đời sau nữa, nhưng chuyện yêu đương của Vương gia... sao lại nói đến giống như khảo nghiệm thân kinh người vậy, thế này thật sự khiến cho bọn họ không muốn sống nữa đây!

Mặc quần áo cổ đại thật sự có chút phiền phức, bảy tám phút sau, cả hai người chuẩn bị 'trao đổi giới tính', đã thay xong y phục của mình.

Giang Ngư Ngư một thân nam trang như là một tiểu thư sinh tuấn tú, kỳ thực không có gì để xem, về phần Hách Liên Dạ...

Vì sao màu hồng tươi đẹp sắc sỡ có chút thô tục khi mặc lên người y lại có thể yêu nghiệt mê hoặc người như vậy?

Các cô nương có nhan sắc đẹp đến đâu mặc bộ nữ trang này đều cảm thấy có chút thô tục, nhưng mặc ở trên người Hách Liên Dạ lại không hề có chút hiệu quả buồn cười nào, ngược lại lại tôn lên khuôn mặt mịn hoặc xinh đẹp kia, đẹp đến nỗi dụ người ta vào tình cảnh phạm tội.

Không nên không nên, cái này thật sự khiến cho người ta không thể bình tĩnh rồi.

Hà Nghiêm và Hà thúc ôm lấy trái tim đang nhảy loạn, đều quyết định về sau khi chọn y phục cho Vương gia nhà bọn họ, nhất định phải ngàn vạn lần cần phải nghiêm khắc trấn giữ, không thể để cho Vương gia tiếp tục mặc những y phục màu mè này nữa.

Ngay cả y phục cũng phải đổi thành màu sắc thanh đạm!

Không được, lúc thành thân nhất định phải mặc y phục may mắn cát lợi, y phục đỏ thắm nhất định phải mặc!

Vậy... Dù sao Vương gia của bọn họ cũng đặc lập độc hành quen rồi, trên đầu tân lang có cần cũng phải che khăn voan đỏ hay không?

Bằng không ngày đó Vương gia vừa mới lên đài, khách mời lập tức bị mê hoặc đến nỗi từng người một 'bịch bịch' té xỉu, vậy hôn lễ làm sao tiếp tục được nữa?

Tâm tư của hai người bọn họ càng rối rắm càng xa vời, Gian Ngư Ngư nhìn người trước mắt, cũng có hơi rung động.

Nếu như nàng cũng có một khuôn mặt như vậy, nàng sẽ không bao giờ soi gương nữa, miễn cho chính mình bị khuôn mặt của mình mê hoặc.

Đem cái suy nghĩ quái người này ném sang một bên. Giang Ngư Ngư thanh lọc yết hầu, dời tầm mắt ra khỏi người Hách Liên Dạ: "Được rồi, bắt đầu thôi."

Hiện tại là đàn ông, Giang Ngư Ngư đương nhiên phải chủ động.

Không một chút do dự, nàng duỗi tay ra sờ lên tóc của Hách Liên Dạ.

Thật ra lần đầu tiên gặp mặt, nàng đã muốn làm như vậy. Nàng vẫn luôn tò mò, sờ lên mái tóc này có thật sự mượt như tơ gấm hay không.

Hách Liên Dạ cũng không né tránh, chỉ là cười hơi có chút nhũn mảy: “Tiểu nha đầu, nàng thích tóc của ta?”

Giang Ngự Ngự rất có dáng của đại gia liếc y một cái, lỗ mũi nói, “Bây giờ anh là cô nương! Có cô nương nào bị sờ tóc lại nói như vậy?”

“...” Gương mặt xinh đẹp cứng đờ.

“Hà Nghiêm! Nói cho nàng biết cô nương bình thường nên có phản ứng gì!”

Hà Nghiêm bị phẫn, dựa vào cái gì lại bảo hắn nói, hắn có biết gì đâu, hắn là đàn ông mà!

Nhưng khi ánh mắt của Hách Liên Dạ quàng về phía hai người bọn họ, Hà Nghiêm chỉ có thể im lặng rơi lệ.

Không phải hắn tự mình đến, chẳng lẽ phải đi tìm một cô nương tới làm mẫu, để cho có thêm người nhìn thấy đáng về mặc nữ trang của chủ tử sao?

Khẽ cắn môi, Hà Nghiêm đành phải cắn răng dậm chân, cổ tay khẽ lật, xoay người, “Đáng ghét~~~~~”

“...” Hách Liên Dạ đột nhiên cảm thấy dạ dày có chút không khỏe.

Làm như một đứa bé thành thật thiện lương an phận, nhìn Hà Nghiêm bị phẫn như vậy, Giang Ngự Ngự tất nhiên phải an ủi hắn, “Rất tốt, rất sinh động.”

“...” Hắn hy sinh là đáng giá! Hà Nghiêm cảm thấy cực kỳ vui mừng.

“Mà biểu hiện ra vẻ ngượng ngùng mà một cô nương nên có.” Giang Ngự Ngự bình tĩnh nói nửa câu sau ra.

“...” Tường đầu rồi? Hắn muốn đập đầu vào tường!

Hà Nghiêm rơi lệ chạy đi, Giang Ngự Ngự lập tức nhìn về phía Hách Liên Dạ, “Hách Liên cô nương, tới phiên cô rồi.”

“... Hách Liên cô nương?” Giọng nói giương cao, có một chút nguy hiểm.

“Bây giờ anh là cô nương.” Giang Ngự Ngự bình tĩnh nhắc nhở, “Đương nhiên, nếu anh nguyện ý cũng có thể kêu Hách Liên đại thẩm.”

“...”

Nên đến phiên y “biểu diễn”, Hách Liên Dạ nhớ lại “làm mẫu” ban nãy của Hà Nghiêm, lại cảm thấy dạ dày không thoải mái...

“Bỏ vương thua.” Cực kỳ thần nhiên, y thừa nhận mình không có cách nào làm ra điệu bộ khủng khiếp như thế.

Thắng lợi tới rất bất ngờ, Giang Ngự Ngự sững sờ vài giây, mới gạt mình vui mừng mà nhảy dựng lên, “Vậy hủy bỏ hôn ước, Vương gia hẹn gặp lại~” Vấn đề hôn sự đã giải quyết, ăn bữa tiệc lớn chúc mừng nào!

Hiện tại nàng rất muốn tìm một người để nói chuyện, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, ở cổ đại này, người nàng quen thuộc nhất lại chính là Hách Liên Dạ.

Người này phải kiên quyết loại bỏ, bởi vì không tìm thấy người thích hợp cho nên đêm hôm đó, nàng quyết định đi tìm anh họ của mình.

Nàng là vì ngoài ý muốn mới xuyên không, nhưng nàng tuyệt đối không có năng lực tự do xuyên qua thời không.

Nhưng nàng hoài nghi anh họ của nàng có.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Thiếu gia ta chính là ông trời ban cho người (1)

Bởi vì lão ca là người ngoài hành tinh... A

nh họ của nàng giống như một đại gia, Giang Ngự Ngự tin chắc anh họ của nàng lên trời xuống đất không có gì là không làm được...

Nhưng phương thức triệu hoán kia... Anh họ sợ nhất là âm ỉ, hơn nữa gọi lớn tiếng quá, nói không chừng lại đưa tới bạn hữu ngoài hành tinh khác, cho nên phương pháp la to này, cơ bản không thể dùng.

Do dự một chút, Giang Ngư Ngư liền đi tới mảnh đất trống phía sau núi vương phủ, yên lặng mà nhìn lên trời sao.

Anh họ mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ cảm nhận được ý niệm mạnh mẽ của nàng nhỉ?

Giang Ngư Ngư từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, lại khác với những người trong gia tộc, nhắc tới vị anh họ vừa thần bí lại thần kỳ kia, cũng chỉ có thể yên lặng mà lùi lại đến một góc vẽ một vòng tròn, ngoan không thể ngoan hơn.

Cho nên sợ anh họ sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, bộ dáng hiện tại của Giang Ngư Ngư chính là vô cùng nhu thuận, hơn nữa tuyệt đối không phải là giả bộ ngoan hiền, mà là thực sự...

Một màn như vậy, khiến cho người nào đó thật sự ngạc nhiên.

"Ồi? Thiếu chút nữa là ta không dám nhận quen rồi đấy, tại sao cô lại thành thật như thế?" Trong không khí chợt vang lên âm thanh trêu đùa.

Nhìn người vừa mới xuất hiện, Giang Ngư Ngư nhất thời mờ mịt trong chốc lát, "Anh..."

"Không nhận ra rồi hả?" Người mới tới rất bất mãn mà sáp khuôn mặt tuần tú qua, cố ý phụng phịu nói, "Quý hạp hòi, nói thế nào thì thiếu gia ta đây cũng là ân nhân cứu mạng của cô, sao lại quên ta nhanh như vậy hả?"

"Sao anh lại xuất hiện ở đây?" Nhìn người đàn ông trước mắt, sau đó lại nhìn lên bầu trời, Giang Ngư Ngư huyền ảo mà suy nghĩ, không lẽ người này chính là thủ hạ ngoài hành tinh của anh họ sao?

Lại nói tiếp, lúc nàng tỉnh lại ở trong hồ, cảm thấy mình sắp bị chết đuối, trong lúc chìm quá lâu không có chút khí lực bò lên, nàng cũng từng cầu cứu anh họ, sau đó người đàn ông này lại xuất hiện.

Tuy rằng nguyên nhân hấn "cứu" nàng lên bờ nguyên vô cùng tồi tệ, nhưng nàng có thể sống sót, quả thật cũng là vì có hấn.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Giang Ngư Ngư, người mới tới cũng vui vẻ, "Quý hạp hòi, nhìn cô thật kinh hỷ kìa."

Hấn nói xong liền tái mặt lại, nghiêm túc nói, "Đúng, không sai, cô đoán đúng rồi, thiếu gia ta đây chính là chủ tử mà ông trời ban cho cô. Nào, đến đây hầu hạ chủ tử của cô ăn khuya!"

Giọng điệu đại gia cà lơ phất phơ này thật sự vô cùng đáng đánh đòn, Giang Ngư Ngư cũng không khách khí, một cước bay ra, trực tiếp đá bay hấn.

Người đàn ông lập tức tránh ra, "Quý hạp hòi, cô vẫn không có mắt như thế, thiếu gia ta đây ngọc thụ lâm phong, lại đặc biệt dẫn theo cô bao ăn, vậy mà cô còn dám đá ta ~"

Vừa nghe nói có ăn, Giang Ngư Ngư lập tức thay đổi sắc mặt, "Đã lâu không gặp, gần đây anh có khỏe không?"

Vứt mấy cái bao đồ lớn ở trên lưng mình sang một bên, người đàn ông xem thường nàng, "Rất không truy cầu, nghe thấy được ăn thì ánh mắt lại sáng lên như vậy, cô xem thiếu gia ta... Ồi ời ời, đó là đùi gà ta ăn khuya, không phải là để cho cô ăn! Buông đùi gà kia ra... Ta, ta liều mạng với cô!"

Nhân sinh ăn hóa, kỳ thật chính là điểm truy cầu ấy... Ừm.

Vì "trả thù" Giang Ngư Ngư cướp đi đùi gà, người mới tới đoạt lấy mấy bao đồ ăn vặt vốn muốn tặng cho Giang Ngư Ngư. Mấy phút sau, hai người ôm một đồng đồ ăn, khinh bỉ nhìn đối phương.

Không thể cướp của Giang Ngư Ngư, người đàn ông rất không tán thành mà lắc đầu, "Rất không bình tĩnh rồi, cô xem ta này, chỉ tượng trưng cướp đi mấy bao, chứ thật ra thiếu gia ta không thèm để ý đến chút đồ ăn này... Lúc cô gặm đùi gà kia có thể xoay người sang chỗ khác hay không! Cô muốn thêm chết ta hả!"

"..." Giang Ngư Ngư không nói gì lại khinh bỏ liếc hấn một cái, đều là người thích ăn vặt, nàng vẫn rất hiểu tâm tình của hấn... Cho nên nàng tương đối thiện lương mà xoay người sang chỗ khác.

Phía sau, âm thanh yếu ớt người đàn ông có chút ai oán, "Quý hạp hòi, cô thật sự không nhớ ta sao?"

"Nhớ rõ, là Tiểu Trần Từ nha ~"

"..." Lúc hấn nói cho nàng biết tên của mình, hấn không phải là họ Trần, chỉ là... thôi đi.

Dù sao hấn cũng không thể nói ra tên thật, như vậy cũng tốt.

Tiện tay mở một bọc giấy ra, cúi đầu nhìn, hấn liền ném bọc giấy cho Giang Ngư Ngư, "Cho cô, vẫn còn nóng lắm, hãy ăn đi."

Mùi trứng ngào ngạt vô cùng quen thuộc, sau khi Giang Ngư Ngư mở bọc giấy ra, lại sửng sốt.

Phía sau, truyền đến giọng nói dương dương tự đắc của đàn ông, "Thế nào, cái này chắc giống với bánh trứng gì đó ở quê nhà của cô nhỉ? Thiếu gia ta

tìm người làm đây!”

Ngự trù trong cung quả nhiên không tầm thường, nàng chỉ biết ăn không biết làm, vài ngày nghiền cứu với đầu bếp trong vương phủ, cũng không biết phải làm bánh trứng như thế nào.

Giang Ngự Ngự không hề khách khí mà cắn một ngụm mỹ vị đã lâu không được ăn này, quay đầu nhìn người mới tới.

Dáng dấp của “Tiểu Trần Từ” này thật ra rất anh tuấn, tiêu chuẩn này rất uy nghiêm, nhưng lúc nào hấn cũng khăng khăng treo nụ cười cả lợ phất phơ trên mặt, hơn nữa trên người lại tùy tiện mặc một bộ quần áo bằng vải thô, nhìn như là một gã côn đồ giang hồ nghèo túng vậy.

Mà hiện tại, “Tiểu Trần Từ” lại bày vẻ mặt khiêm tốn và lắc đầu, “Quý hạp hòi, tuy rằng thiếu gia ta thiên sinh lệ chất, quen được người ta thưởng thức, nhưng cô không nên nhìn chăm chăm ta như trông trộm vậy, ta sẽ nhịn không được mà thu lại thứ cô đang ăn xem như là phí thưởng thức!”

“...” Giang Ngự Ngự không thêm đề ý đến bộ dạng giả ngây giả dại của hấn, trực tiếp hỏi hấn, “Anh là người trong cung?”

Ngưng hương lần trước nàng dùng là cướp được từ trên người của tên này, có thể mang theo độc chỉ có người trong cung mới có ở trên người, người này không những là người ở trong cung, tám mươi phần trăm thì thân phận vẫn không tính là thấp.

“...” Thân phận đột nhiên bị vạch trần, người đàn ông trầm mặc vài giây.

Giang Ngự Ngự không đề ý tới hấn, cúi đầu tiếp tục ăn bánh trứng.

Người đàn ông cúi đầu nhìn bộ quần áo bằng vải thô của mình, đột nhiên buông tiếng thở dài, “Ta biết ngay mà, thật là vô dụng, cho dù ta che giấu như thế nào, cũng không che được quý khí trời sinh~~~”

“...” Lần đầu tiên Giang Ngự Ngự có ý nghĩ muốn ném thức ăn trong tay vào mặt ai đó, nhưng lại vì trong tay không có những thứ khác có thể đập người.

Người đàn ông còn vô cùng cảm khái mà nhìn Giang Ngự Ngự, “Quý hạp hòi, cô nói người giống như ta có hào quang bắn ra bốn phía muốn sống một cuộc sống khiêm tốn, tại sao lại khó như vậy chứ?”

Giang Ngự Ngự: “...”

“... Ta nói cho cô nghe nhiều câu buồn nôn như vậy, tại sao cô không ném cái bánh trứng qua đây chứ!” Người đàn ông nổi giận.

“... Cái này không phải là anh cho tôi sao?”

“Hiện tại thiếu gia ta thêm ăn, không được sao!” Người đàn ông đúng lý hợp tình nói.

“...” Vì để cho lỗ tai có thể được thanh tịnh chút, do dự một hồi lâu, Giang Ngự Ngự vẫn lưu luyến mà không rời mà đưa miếng bánh trứng cuối cùng qua.

“Cất, quý hạp hòi cô thật keo kiệt!” Người đàn ông khoát tay chặn lại, “Nếu cô muốn ăn, về sau mỗi ngày ta sẽ mang tới cho cô ăn.”

Sau đó hấn tiếp tục đoạt lại để cho mình ăn? Giang Ngự Ngự đối với lời hứa hẹn này giữ vững thái độ hoài nghi.

“Quý hạp hòi,” Giọng của người đàn ông đột nhiên trầm xuống, “Về thân phận của ta... cô có thể coi ta như là bằng hữu bình thường có được không?”

Về mặt Giang Ngự Ngự thuần lương mà nháy mắt mấy cái, “Mẹ nói...”

“Dừng!” Người đàn ông vừa nghe thấy “Mẹ nói” thì như trệu, lúc trước sau khi hấn “cứu” nàng ra khỏi hồ, chính là bị hai chữ “Mẹ nói” kia lừa gạt, hơn nữa còn tổn thất cực kỳ nghiêm trọng!

Lúc ấy bọn họ chỉ có một con gà nướng, sau khi “Mẹ nói...” thì hai cái đùi gà lập tức bị nàng cướp đi! Không hề chừa lại miếng nào cho hấn cả!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Không bằng cô theo ta hồi cung đi

Suy nghĩ một lúc, người đàn ông đưa ra năm ngón tay, “Nếu cô không so đo với thân phận của ta, ta mời cô ăn năm cái đùi gà!”

Không giống như Giang Ngư Ngư, hắn biết ăn cũng biết làm. Cái khác thì không dám nói, chữ kỹ thuật nướng đùi gà này tuyệt đối là hạng nhất, ngay cả ngự trù trong cung cũng thua kém tiêu chuẩn của hắn.

Đưa mắt nhìn thiên hạ, hắn chưa từng đặc biệt vì ai mà xuống bếp, cho nên việc “hối lộ” này, cũng coi như là một tác phẩm lớn.

Nhưng khuôn mặt của Giang Ngư Ngư lại nghiêm chỉnh, chính nghĩa mà nói, “Chỉ là mấy cái đùi gà.”

“Mười cái!”

“Chỉ là....”

Người đàn ông nổi giận, “Hai mươi cái, không thể nhiều hơn nữa!”

“Thành giao!” Khuôn mặt nhỏ xinh lập tức cười ngọt, nghĩ đến lại có thể hưởng thụ mỹ vị, Giang Ngư Ngư cười đến mức hai mắt đều sáng lấp lánh.

“Thì ra cô truy cầu điểm này!” Người đàn ông lại bắt đầu khinh bỉ nàng, “Hai mươi cái chân gà đã cao hứng như vậy, ta cho cô biết, nướng đùi dê mới là tuyệt mỹ!”

Ngay tức khắc, ánh mắt phát sáng chuyển sang đây.

Ngự trù trong cung nướng đùi dê, nàng thật sự có chút tò mò sẽ có hương vị gì đây.

“Muốn ăn rồi hả? Ngày mai ta mang đến cho cô.”

Người đàn ông lại lục lọi túi áo trong ống tay áo, ném cho nàng thứ gì đó, “Này, tặng cho cô.”

Đó là một sợi dây chuyền, sợi dây tơ tằm màu đỏ cực kỳ sáng rõ ở phía dưới cùng, cùng với bông tai phi thủy màu xanh biếc sáng long lanh, mà bông tai này không phải là kiểu dáng có ngụ ý Cát Tường bình thường, mà là... một chân gà điêu khắc bằng phi thủy.

“Độc đáo chứ? Tự tay ta vẽ bản vẽ, tìm thợ làm ra, kỷ niệm “một chân duyên phận” của chúng ta.”

“....” Khóe miệng Giang Ngư Ngư co rút, rất chân thành nói, “Anh rất có phẩm vị đấy.”

Người đàn ông bất mãn liếc nàng, “Tất cả mọi người đều khen ta như vậy, cô không thể đổi một từ mới sao?”

“.....”

Giang Ngư Ngư chẳng ư hừ gì mà thay đổi đề tài, “Làm sao anh tìm được tôi?”

“Trên đường gặp được.”

Hả? Sau khi vào Tĩnh Vương phủ, trừ bỏ người mang mặt nạ kia “bắt cóc” mang ra ngoài một lần, thì chỉ có một buổi sáng nàng dạo phố cùng Hà Nghiêm thôi.

“Vậy sao anh không đến bắt chuyện với tôi?” Giang Ngư Ngư có chút đề phòng.

Người nọ ở trong cung, hơn nữa vừa khéo là người đối địch với Hách Liên Dạ, cho nên ở trước mặt Hà Nghiêm mới xem như không quen biết nàng?

Chỉ là đối với trình độ biến thái của Hách Liên Dạ, người đối địch với y, chắc hắn là không ít.

Về mặt người đàn ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng phải hỏi, đáp án không phải rõ ràng rồi sao?”

Khóe miệng co rút, Giang Ngư Ngư dựa theo phong cách nói chuyện của hắn mà phỏng đoán, “Bởi vì thiếu gia anh thật sự rất chói mắt, nếu ở trên đường chào hỏi tôi thì sẽ rước lấy toàn bộ đổ kỵ của phụ nữ trong kinh thành, đây là anh đang bảo vệ tôi?”

Người đàn ông gật đầu hài lòng, “Trẻ con dễ dạy.”

“...” Giang Ngư Ngư không nói gì, tiếp tục ăn đồ ăn. Món ăn hắn mang đến, còn có mấy loại hoa quả hiếm thấy, đều là của các nơi cống nạp vào trong cung. Giang Ngư Ngư cũng không hỏi nhiều, vùi đầu vào ăn.

Nhìn thời gian, hắn cũng nên trở về rồi, cả đêm nay phần lớn đều bày ra vẻ mặt tươi cười, lúc này bỗng nhiên hiện lên một chút phiền chán cùng mệt mỏi.

Quay đầu nhìn quý hòi kia vẫn còn đang ăn nhỏ, bất chợt hắn có chút hâm mộ.

Khi còn bé, lý tưởng của hắn chính là ăn ngủ, ngủ ăn, mở mắt ra lại có một bữa ăn ngon, nhưng bây giờ, cuộc sống đó đã biến thành như bây giờ.

“Quý hòi, trong cung có nhiều đồ ăn ngon hơn, bằng không. cô theo ta hòi cung đi.” Hắn làm như không chút để ý hỏi.

Mang quỹ hẹp hòi này vào cung chắc hẳn sẽ không đến mức buồn chán như thế này, có cơ hội thì chuồn ra cung đổi gió. Có điều nếu mang nàng tiến cung, hẳn còn phải cẩn thận giấu kín thân phận, bằng không sẽ không thú vị nữa rồi.

“Không đi.”

“Tại sao? Sợ trong cung quan hệ bè phái phức tạp hả? Yên tâm đi, ta cam đoan không ai dám bắt nạt cô.”

“Cho dù là vậy cũng không đi, trong cung không thú vị, tôi không thích gặp ai cũng đều phải quỳ lạy.”

Người đàn ông sừng sốt, “Chẳng lẽ ở Tĩnh Vương phủ, cô không cần phải quỳ?”

“Không cần.”

“Nhìn thấy Thập... Tĩnh Vương gia cũng không cần?” Nhìn thấy Giang Ngự Ngự gật đầu, hẳn càng thêm kinh hãi, “Tại sao?”

Do dự trong chốc lát, Giang Ngự Ngự đành phải trung thực mà trả lời hẳn, “Có thể là do tôi thành thật.”

“...” Vốn đang muốn hỏi nữa, nhưng tai lại nghe thấy có tiếng bước chân đang đến gần, người đàn ông biến sắc, “Quỹ hẹp hòi, ta đi trước đây, ngày mai lại tới tìm cô.”

Nhìn bóng lưng hẳn bay vút rồi đi, Giang Ngự Ngự nhún vai, mặc dù không gọi được anh họ ngoài hành tinh của nàng, nhưng lại có được rất nhiều đồ ăn ngon. Chỉ là về hôn sự của nàng và Hách Liên Dạ, nàng cũng đã quyết định chủ ý rồi.

Ôm một đồng đồ ăn vặt chưa ăn hết, nàng đi tìm Hách Liên Dạ.

Lúc Giang Ngự Ngự trở lại, Hách Liên Dạ đang đứng trước cửa phòng ngủ đợi nàng.

Thấy trong tay nàng có thêm một đồng đồ ăn vặt không thuộc về trong phủ này, hơn nữa trong đó có mấy bao mở ra nhưng vẫn chưa ăn hết, rõ ràng là thuộc về vật trong cung. Nhưng y lại không hỏi gì hết, chỉ giúp nàng ôm một ít, cười nhắc nhở, “Tiểu nha đầu, đã đến lúc cùng ngủ rồi.”

“Vương gia, ăn nói lung tung là phá hỏng danh tiết của người khác đấy.” Hiện tại đã biết thân phận thực của mình, Giang Ngự Ngự liền lợi dụng điểm này, đem quy củ tiểu thư khuê các bày ra.

“Tiểu nha đầu, giả mạo giọng điệu của người khác nói chuyện, là sẽ lộ tẩy đấy.” Hách Liên Dạ cười bắt chước giọng điệu của nàng.

“Vương gia, đây là ý gì?”

“Ý chính là...” Y nhún mày cười nhìn nàng. “Nghe nói Cửu tiểu thư Trình gia tài mạo song tuyệt, thi từ ca phú mọi thứ đều tinh thông, nói vậy... đối với thơ của đại thi nhân Lưu Diễm chắc vô cùng biết rõ nhỉ?”

“...” Giang Ngự Ngự im lặng không nói gì, người này quá phức tạp!

Nếu y bảo nàng ngẫu hứng ngâm một bài thơ, vậy thì nàng có thể bắt chước thể thơ cổ ở hiện đại, tùy tiện lấy một bài thơ cũng có thể ứng phó. Nhưng y lại cố tình chỉ định tác giả, nàng vừa tới cổ đại không bao lâu, cái tên Lưu Diễm này, ngay cả nghe nàng cũng chưa từng nghe qua!

Hiện tại nàng có hai con đường có thể lựa chọn, một là giả ngu làm bộ mắt chỉ nhớ, chiều này tuy là được sử dụng nhiều rồi, nhưng cũng cực kỳ thực dụng (dùng vào thực tế).

Nhưng hiện tại Hách Liên Dạ muốn cưới nàng, một người “ngốc” rồi còn “mất trí nhớ”, làm sao có quyền quyết định hôn nhân đại sự chứ?

Ôi, biện pháp này không thể dùng.

Vậy một lựa chọn khác chính là...

Khuôn mặt đột nhiên nghiêm túc lên, Giang Ngự Ngự lạnh lùng hừ một tiếng.

Bộ dáng của nàng thiên về xinh đẹp vui vẻ, nhưng lại bị ánh mắt sạch sẽ kia “liên lụy”, cả khuôn mặt liền lộ ra chút ngây thơ chưa thoát, giống như một đứa trẻ xinh đẹp.

Cho nên bộ dáng nghiêm mặt hừ lạnh kia, không hề có chút cao ngạo nào, ngược lại giống như một bạn nhỏ đang giận lẫy vậy.

Hách Liên Dạ bật cười ho nhẹ một tiếng, phối hợp hỏi, “Tiểu nha đầu, nàng ở đây hừ cái gì thế?”

“Trong lòng Vương gia biết rõ.” Giọng nói còn lạnh như băng.

“Hả? Hay là... nàng đang giận ta cố tình bịa đặt danh hiệu Lưu Diễm lừa nàng?”

Y thật sự đang lừa nàng, nơi này căn bản không có vị thi nhân kia.

Nàng dễ dàng bị lừa như thế, vậy cũng không nghĩ đến trình độ siêu cấp phức tạp này.

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, Giang Ngư Ngư tiếp tục hừ lạnh.

Dáng vẻ này rất đáng yêu, Hách Liên Dạ thực sự cũng không đành lòng để cho nàng căng thẳng thêm nữa, cuối cùng vỗ vỗ đầu nàng, bật cười nói, “Được rồi được rồi, không vòng vo với nàng nữa, Lưu Diễm là thi nhân nổi danh nhất trong lịch sử Nguyệt Loan quốc, chỉ cần là người đã từng đọc sách, đều đã đọc qua thơ của ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Muốn làm hoàng hậu không?

Y đến tất có chuẩn bị, vừa nói vừa đưa cho nàng một quyển sách mỏng: “Đây là ta tìm được đề thưởng thức một chút, vừa ý mấy lần, cũng không cần sợ kẻ khác tra xét. Chỉ là nếu nàng ngại phiền toái cũng có thể không cần xem.” Y cười nhạt hứa hẹn, “Lộ ra cũng không sao, còn có bốn vương che chở cho nàng.”

Cúi đầu nhìn xuống bàn tay vừa lật lại, quyển sách này rất mỏng, giống như sổ tay kiến thức xx cơ bản dùng khi còn là học sinh, bên trong cũng là những thứ cơ bản nhất. Còn các trang giấy chất lượng không giống nhau, thoạt nhìn là được lấy từ nhiều quyển sách rồi đóng thành một quyển.

Nhìn ra được, y quả thật tốn rất nhiều tâm tư.

Giang Ngư Ngư cúi đầu, nói cảm ơn cũng không được, mà tiếp tục cải cọ chuyện nàng có phải là Cửu tiểu thư Trình gia hay không cũng không xong.

Hách Liên Dạ lại giống như nhìn thấu tâm tư đang rối bời của nàng: “Tiểu nha đầu, cho dù nàng cơ trí bách biến, có thể giả thành Cửu tiểu thư Trình gia đến nửa điểm cũng không lộ tẩy, nhưng ta sẽ không tin đâu.”

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Người đàn ông khom nửa người về phía trước, hương thơm mị hoặc của đàn ông đột nhiên áp sát lại, còn giọng nói hơi thấp của y vang lên ở bên tai nàng: “Ta rất thích tiểu nha đầu đặc biệt như nàng, nếu như trước kia nàng từng xuất hiện, vậy ta cũng sẽ không động lòng với nàng trẻ như vậy.”

Trái tim đột nhiên "thình thịch" mãnh liệt nhảy một cái, trước khi đến đã sớm chuẩn bị xong lý do thoái tác hủy bỏ hôn ước. Thế nhưng vừa đến bên miệng lại bị chặn họng, dù dự không sao nói được.

Dù sao cũng chỉ thất thần trong chốc lát, một lúc sau, Giang Ngư Ngư bình ổn tinh thần, vẫn theo như kế hoạch lúc đầu mà mở miệng “Vương gia, tôi không muốn gả cho anh.”

“Nguyên nhân?” Không thất vọng không khô sở cũng không có tức giận, Hách Liên Dạ chỉ thật tâm muốn biết bản thân có điểm nào khiến cho nàng không vừa lòng.

“Tôi không chịu được quy củ phiền toái, cũng ghét phải quỳ tới quỳ lui.”

Đây là câu ban nãy nàng thuận miệng nói với Tiểu Trần Tử, nhưng ngẫm lại, chuyện này quả thực cũng rất là quan trọng, lấy ra làm cái cớ cũng đủ đường hoàng rồi.

“Ừ...” Giọng nói có chút kéo dài, Hách Liên Dạ tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó, một lúc sau, y tự nhiên hỏi: “Hoàng hậu? Có hứng thú không?”

“...” Khóe miệng Giang Ngư Ngư co giật một chút, theo bản năng nhìn xung quanh xem có người nào không.

Nếu nhớ không lầm thì trong cung có Thái tử, trừ việc chế tạo thẻ bài thân phận ra, Hách Liên Dạ còn có chức quan gì nàng không rõ lắm, dù sao y cũng không làm triều, đối với triều chính dường như không mấy quan tâm.

Câu nói này nghe rất giống như muốn làm phản hoặc bức vua thoái vị... Y nói cũng quá hơi hợt rồi.

“Sợ ta gặp chuyện không may?” Y cười đến sùng nịch: “Yên tâm, ta còn phải giữ cái mạng này sống cùng nàng cả đời nữa.”

“...” Lúc nào y cũng có thể nói những lời thề non hẹn biển một cách tự nhiên như vậy, mặc dù lúc nào nàng cũng nói y buồn nôn, nhưng thực ra, trong lòng không phải không có chấn động.

“Có cần suy nghĩ một lát không?” Y rất có kiên nhẫn để hỏi, ôm đồng hồ ăn kia xoay người, cũng không đặc biệt dặn dò nàng đi vào theo.

Bởi vì có đồng đồ ăn vặt này, tiểu nha đầu kia chắc chắn sẽ không bỏ đi... Ở trong lòng trong mắt nàng, y không hề có chút sức quyến rũ nào!

Hách Liên Dạ vừa bực mình vừa buồn cười nhìn một đồng đồ ăn vặt, nói không chừng ở trong mắt của tiểu nha đầu kia, cái bánh bao so với cái mặt của y hiện tại còn “đẹp” hơn nhiều.

“Không cần.” Giang Ngư Ngư vẫn lắc đầu: “Tôi không muốn làm hoàng hậu.”

“Tại sao?” Nàng không cần phải hành lễ với y, hơn nữa làm hoàng hậu, trừ Tế thiên ra thì nàng đều không cần quý, sao lại không hài lòng?

“Sợ ăn thành quả cầu, không mặc được phượng bào sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bộ dạng của Vương gia thật là “tri kỷ” (1)

Y cười đến mức nheo hai mắt lại, tựa hồ đang suy nghĩ nếu như nàng ăn một cách thả cửa, ngày nào đó cũng sẽ biến thành quả cầu xoay tròn.

Giang Ngư Ngư buồn bực liếc y một cái, sờ sờ cánh tay vẫn còn rất gầy của mình, lúc này mới yên lòng lại, “Không phải vậy, làm hoàng hậu... không thú vị!”

Dù sao cũng là nhất quốc chi mẫu, nói như thế nào cũng phải chú ý đến hình tượng, mỗi ngày nàng đều không thể tiếp tục vô lương được đâu nhỉ?

Hơn nữa, lý tưởng của nàng là du sơn ngoạn thủy cùng với lão công, nhưng vua của một nước thì không thể bỏ chính sự mà chạy đi được.

Lại nói... Ngộ nhờ ngày nào đó nàng trở lại hiện đại thì sao? Nếu như giả cho người bình thường còn có thể lừa gạt lão công để trở về, nếu giả cho hoàng đế mà lừa gạt bỏ chạy, chẳng phải dẫn đến thiên hạ đại loạn sao?

Không ổn không ổn!

Đáp án của nàng chỉ một câu đơn giản “Không thú vị”, nhưng Hách Liên Dạ cũng không truy hỏi tới cùng, chỉ gật đầu cười, “Bổn vương đã hiểu.”

“Vậy... lúc nào thì hủy bỏ hôn ước?”

Lần này Hách Liên Dạ đổi giọng đùa trêu chọc thành nghiêm túc hẳn lên: “Hôn nhân đại sự, sao có thể như trò đùa trẻ con?”

Giang Ngư Ngư vô cùng muốn đánh dẹp khuôn mặt yêu nghiệt trước mắt, “Vương gia đã quên, lúc đó ngài đã hủy hôn rồi.”

“Sai lầm mà thôi, bổn vương sẽ không tái phạm lần thứ hai nữa.”

Bộ dáng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ kia thật sự là khiến cho người ta tức giận điên lên mà!

Đột lấy một đồng đồ ăn vặt y vừa mới đặt lên trên bàn, Giang Ngư Ngư xoay người muốn rời đi.

Đương nhiên là Hách Liên Dạ phải ngăn cản nàng lại rồi, “Tiểu nha đầu, hiện tại trong phủ ngoài phủ có mấy trăm con mắt đang ngó chừng nàng, ngày hôm qua chúng ta vừa mới ngủ cùng nhau, ngày hôm nay nàng lại muốn trở về phòng của mình, bọn họ nghĩ nàng bị thất sủng rồi, đương nhiên sẽ đối với nàng không hề khách khí.”

Giang Ngư Ngư không hề để ý đến, “Tôi không sợ”. Ngay cả chuyện ăn điểm tâm cùng với người anh họ ngoài hành tinh nàng còn dám, thì sao lại phải sợ mấy cổ nhân Địa Cầu có ý muốn chinh nàng.

Rất dễ nhận thấy, toàn bộ nhận thức của vị đại thiếu thâu tinh đạt lý nào đó, lão ta chính là độ cao khó vượt qua nhất, là vũ khí cuối cùng khảo nghiệm lòng dũng cảm...

“Nhưng bổn vương không yên lòng.” Lời nói tình ý rả rích, Hách Liên Dạ cực kỳ bá đạo, mạnh mẽ cướp lấy đồ ăn của nàng, kéo cánh tay của nàng đi đến bên cạnh tủ quần áo mới được chuyển đến hôm nay, “Ngoan, mau đi tắm đi, tối hôm qua nàng ngủ không ngon, hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút.”

Vô lực thực sự không bằng người, “Huyết chiến” tối hôm qua cũng khiến cho Giang Ngư Ngư hiểu được, bởi vì tên yêu nghiệt này rất mạnh, cũng rất lì lợm, cho nên hiện tại nàng rất tức giận mà nhìn vào y, y còn dám đề cập đến chuyện tối hôm qua!

Tối hôm qua bọn họ đều muốn đánh nhau, dĩ nhiên, trận “đánh” này thực ra là rất hòa hợp bình đẳng.

Không phải nàng thủ hạ lưu tình, mà là... mỗi lần nàng có động tác, tên yêu nghiệt này lại thành thói vờn cánh tay ra, dễ dàng không chế được nàng, muốn kịch liệt cũng kịch liệt không nổi.

“Cùng ngủ” nghe rất tà ác, thật ra lại hết sức thuần khiết, đơn giản là chỉ có đắp chăn bông nói chuyện phiếm... Được rồi, là đắp chăn bông đánh giấc.

Nhưng tên yêu nghiệt này dường như không hề có ý niệm không đứng đắn, mỗi lần chế trụ nàng đều rất là thủ lễ, chỉ móc cổ tay nàng mà thôi, hơn nữa tuyệt đối sẽ cách lớp y phục, không trực tiếp chạm vào da của nàng.

So với tác phong nói chuyện vô cùng bất cần không chút đố kỵ thì hành động tối hôm qua của y lại cực kỳ thận trọng.

Cho nên nàng càng buồn bực hơn.

“Tại sao anh lại muốn tôi... cùng ngủ với anh?”

“Vì để đảm người trong cung kia biết, bốn vương muốn thành thân!”

Giang Ngự Ngự bắt đầu cắn răng, “Muốn để cho bọn họ biết anh muốn thành thân chẳng phải có rất nhiều biện pháp sao? Tại sao lại cứ khẳng khái làm như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Bộ dạng của Vương gia thật là “tri kỷ” (2)

Vấn đề này dường như làm khó Hách Liên Dạ, y hơi suy nghĩ một lát mới mở miệng. Bởi vì vẻ mặt đặc biệt thẳng thắn kia, diện mạo vốn yêu nghiệt thậm chí có chút ý tứ hàm xúc ngay thẳng thật thà chất phác, “Nguyên nhân có thể là vì bốn vương biến thái đi.”

"..." @#¥%&*!

Đây rõ ràng là tuyệt chiêu của nàng mà, vậy mà tên yêu nghiệt này lại dám bắt chước nàng!

Giang Ngự Ngự tức giận, để toàn bộ đồ ăn trong lòng xuống, lục tìm được trong túi tốn cả buổi chiều mới làm ra được.

Hách Liên Dạ chưa từng nghiên cứu sâu về y dược và độc dược, hợp hai cái này lại, y tuyệt đối không sánh bằng Giang Ngự Ngự.

Nhưng hiện tại y lại không vội mà né tránh, ngược lại trong mắt ánh lên ý cười, thành thói mà nhắc nhở ——

"Tiểu nha đầu, nếu bốn vương bị thương, nhất định sẽ bắt nàng phụ trách."

Giang Ngự Ngự cũng nhìn về phía y cười cười, hai cái kím đồng tiền nhỏ vừa nhu thuận vừa đáng yêu, "Đáng tiếc là tôi sẽ không cho Vương gia cơ hội này."

Đối thủ của mình là yêu nghiệt phức tạp như vậy, độc dược bình thường đương nhiên không trị được y, cho nên cân nhắc một buổi chiều, nàng vứt bỏ toàn bộ độc dược nghe qua rất lợi hại rất có thể chinh người, vì Hách Liên Dạ chế tạo ra một "độc dược".

Đối phó với biến thái, đương nhiên phải dùng thủ đoạn biến thái!

Một đêm ngủ ngon, ngày hôm sau Giang Ngự Ngự dậy thật sớm, sau khi rửa mặt xong thì cầm một trái bưởi ngồi ở ngưỡng cửa, vừa dùng điểm tâm vừa thưởng thức trời xanh mây trắng, còn người nào đó thì đang ở trước gương đồng soi qua soi lại.

Ài, trong lòng thật thoải mái ~~~

Mỹ nhân đều thích soi gương, nhưng đẹp đến trình độ của Hách Liên Dạ, đối với soi gương thì không có hứng thú cho lắm.

Nhưng hôm nay, Hách Liên Dạ đứng ở trước gương đồng ước chừng mười phút rồi.

Qua một thời gian dài như vậy, tâm tình của y vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, mặt của y... cũng không phải màu trắng, mà là màu xanh.

Đêm qua, Giang Ngự Ngự cầm một bàn chải nhỏ dường như có cái gì đó, mạnh mẽ hùng hồn viết hai chữ thật to ở lên mặt y —— biến thái!

Hai chữ kia lại là màu xanh, có thể phát sáng vào ban đêm... Không cần hỏi y cũng biết trong một thời gian ngắn không thể rửa sạch, chỉ là lúc đó y cười

một hồi lâu, cũng không coi nó như là một chuyện lớn.

Dù sao cũng có thể mang mặt nạ da người, cha giấu hai chữ đó lại ~

Nhưng buổi sáng hôm nay, y phát hiện... Y nghĩ quá đơn giản rồi.

Hiện tại trên mặt y cũng đang mang mặt nạ da người, nhưng hai chữ màu xanh kia lại vô cùng cứng cỏi ương ngạnh mà xuyên qua lớp mặt nạ hiện ra ngoài, ánh huỳnh quang lấp lánh ở trên mặt y —— biến thái.

Người của vương phủ đưa bữa sáng tới, Giang Ngư Ngư xách theo giỏ thức ăn đi vào cửa, quần đến trước mặt Hách Liên Dạ, nhìn y một hồi lâu, mới thành khẩn mà nói, "Bộ dạng của Vương gia thật là tri kỷ."

Tri kỷ mà viết hai chữ biến thái lên mặt y sao?

Khỏe miệng của Hách Liên Dạ giật giật một phen, nhưng thoáng chốc khôi phục lại bình tĩnh mỉm cười nói, "Tiểu nha đầu, ta còn có chút việc phải làm, hôm nay không thể ăn điểm tâm cùng nàng rồi."

Nói xong, làm bộ vô cùng bình tĩnh vô cùng có khí chất mà xoay người đi ra ngoài, sau khi rời khỏi tầm mắt của Giang Ngư Ngư thì lập tức bay vút lên, miễn cho bị người ta nhìn thấy khuôn mặt kia của y...

Cửa viện, Hà Nghiêm mờ mịt mà nhìn phương hướng chủ tử biến mất.

Diện mạo của Vương gia bọn họ, dùng một từ tương đối đại chúng để hình dung, chính là môi hồng răng trắng, nhưng hôm nay khuôn mặt Vương gia... Tại sao hình như lại càng xinh đẹp hơn rồi?

Trong phòng, tâm tình của Giang Ngư Ngư vô cùng tốt mà ăn bữa sáng, cho dù bất kể y làm cách gì, hai chữ màu xanh kia đều sẽ không hết, cuối cùng y chỉ có thể chịu thua nàng!

Ha ha ha...

Tâm tình của nàng rất rất tốt, vẫn luôn vui mừng cúi đầu ăn cơm, nhìn vào thì thấy vô cùng nhu thuận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tiểu nha đầu, ta đã trở về

Cho nên tâm trạng của Hà Nghiêm cũng rất tốt.

Nói không chừng... Vương phi của bọn họ là người rất khôn khéo rất dịu dàng ít nói đấy?

Trước kia chỉ là nàng sợ bại lộ thân phận Cửu Tiểu Thư Trình gia nên cố ý giả làm người vô lương, hiện tại chân tướng đã rõ, liền khôi phục lại sự thù mị vốn có rồi.

Nhưng chuyện tâm trạng của Hà Nghiêm tốt như vậy, qua một khắc sau, hoàn toàn bị tin tức của hạ nhân trong vương phủ báo lại phá hư triệt để ——

Hoàng hậu nói bà muốn gặp Giang Tiểu Cửu cô nương.

Bà chỉ đích danh chính là Giang Tiểu Cửu, cũng không biết bà ta có thật sự biết thân phận ‘chân thật’ của Giang Ngư Ngư không, hay là cố ý giả bộ hồ đồ, đỡ phải trở ngại mặt mũi của Trình gia, không thể dùng thủ đoạn độc ác gì đó với Giang Ngư Ngư.

Về chuyện tiền cung này, Giang Ngư Ngư có vẻ không quan trọng cho lắm.

Chỉ cần đừng làm chậm trễ bữa trưa của nàng là được...

Ngược lại Hà Nghiêm và Hà thúc đều rất kích động, trong phòng không có người ngoài, Hà Nghiêm nói chuyện cũng chẳng kiêng dè gì, "Cái lão yêu bà kia thật đúng là ăn gan hùm mật gấu, còn dám đánh chủ ý đến Vương phi của chúng ta!"

Giang Ngư Ngư vẫn cho là mình không rõ vai vế ở cổ đại, trong lòng yên lặng tính toán một chút, xác định hoàng hậu là mẹ ruột của vị huynh đệ nào đó của Hách Liên Dạ. Nếu ở hiện đại, có thể tính là mẹ kế hoặc là mẹ nhỏ của y.

Lại so sánh với lời của Hà Nghiêm... Quan hệ hơi lộn xộn.

Hà thúc gấp đến độ trực tiếp xoắn xoắn tay, "Vậy phải làm sao mới tốt đây, Cứu tiểu thư là người của Trình gia, vốn nên gả cho Thái tử, hiện tại lại thành Tĩnh Vương phi, sao Hoàng hậu có thể bỏ qua được chứ? Người trong cung đã đợi ở bên ngoài rồi, còn Vương gia thì hoàn toàn không biết đã đi đâu."

Chẳng lẽ thật sự để cho Vương phi tiến cung hay sao? Đã hạ lệnh rồi, đều khó nói!

Hà Nghiêm tức giận mắng một câu, "Ta mang Vương phi rời khỏi phủ trước, chờ Vương Gia về rồi hẵng nói."

Mới sáng sớm nàng đã không có ở trong phủ thì rõ ràng đây là nói dối. Thế không phải là tạo cơ hội cho người trong cung làm khó Tĩnh Vương phủ sao?

Giang Ngự Ngự không muốn liên lụy đến người vô tội, giờ một tay lên, tỏ ý nàng muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Nàng cho rằng Hà thúc và Hà Nghiêm còn phải thảo luận một lát nữa mới chú ý tới nàng, nhưng không ngờ hai người này lại lập tức chuyển tầm mắt nhìn sang, "Vương phi có gì phân phó?"

Mặc dù cảm thấy Giang Ngự Ngự thành thạo rất vô lương, hơn nữa nàng còn có thân phận rất nhạy cảm, nhưng nàng là người Hách Liên Dạ tự mình tuyển định, hai người Hà Nghiêm và Hà thúc đều cung kính đối đãi với nàng như chủ tử.

Sao phản ứng nhanh như vậy?

Trong lòng Giang Ngự Ngự hết sức tức giận, ánh mắt giây dựa nhìn điểm tâm vẫn chưa ăn xong, hết cách rồi, đành phải lưu luyến mà để đĩa xuống, "Tôi sẽ vào cung."

"Không được!" Hai người cùng nhau bác bỏ, giọng nói căng thẳng đến mức giống như vận rủi sắp ập lên đầu vậy.

Hà thúc thanh thanh yết hầu, "Vương phi, ngài... trước kia chưa từng nhìn thấy Hoàng hậu nương nương sao? Đám người trong cung kia..."

"Có Hách Liên Dạ biến thái không?" Giang Ngự Ngự dùng ánh mắt thuần lương để hỏi.

Hà thúc và Hà Nghiêm nghẹn lời, cũng đứng... Đám người trong cung kia mặc dù tâm thuật bất chính tâm ngoan thủ lạt, nhưng lực sát thương so với Vương gia của bọn họ... quả thật không đáng để nhắc tới!

Vương phi ở bên cạnh Vương gia đều có thể bình an vô sự, có khi thậm chí còn có thể thắng Vương gia, thực lực cũng thực sự không thể không khinh thường.

Nhưng tuy nói như vậy... "Vương phi, ngài, ngài không biết võ công, cho dù thông minh như thế nào thì cũng vẫn có hại. Ngài có thể thắng Vương Gia, cũng là vì trong lòng Vương gia có ngài, không nổi động thủ với ngài."

Nếu không Vương gia bất chấp tất cả mà giết người, mặc kệ Vương phi thông minh bao nhiêu, cũng đều không có đất dụng võ à!

Trong lòng của tên yêu nghiệt kia có nàng...

Mặc dù Hách Liên Dạ thường hay rất rộng rãi mà thô lỗ với nàng, nhưng nghe người ngoài nói như vậy, trong lòng lại có chân tình khác thường.

"Tôi có thể ứng phó được, hơn nữa nếu tôi không đi, hai người không có cách nào để ăn nói với người trong cung."

Giang Ngự Ngự nói xong thì đứng dậy, lại không vội vã rời đi, nhú mày, thần sắc có chút nghiêm túc.

Hai người Hà thúc cảm động trong lòng, "Cho dù Vương gia không ở trong phủ, cũng sẽ không có ai dám tùy tiện động vào người của Tĩnh Vương phi. Đám người trong cung kia hai chúng tôi sẽ đuổi đi, Vương phi không cần khó xử."

"Tôi không có khó xử." Giang Ngự Ngự ngừng đầu giải thích, thần sắc vẫn có chút ngưng trọng.

"Nhưng Vương phi cau mày..."

"À, tôi đang suy nghĩ nên lấy cái gì mới có thể giữ ấm thức ăn," nàng bình tĩnh giải thích, "Tôi vẫn chưa ăn xong."

"..." Bọn Hà Nghiêm vội rời đi, đi tìm cái giỏ có thể giữ ấm thức ăn.

Giang Ngự Ngự kiên quyết muốn vào cung, Hà thúc và Hà Nghiêm cũng không giữ nàng lại được, cho nên mười phút sau, Giang Ngự Ngự ngồi vào xe ngựa, đương nhiên, trong tay còn ôm giỏ thức ăn.

Bởi vì muốn đón người nên trong cung phải xe ngựa đến đây, nhưng bọn Hà thúc lo lắng người trong cung động tay động chân lên ngựa và buông xe, bèn lấy có xe ngựa trong cung trang trí quá lộng lẫy, không hòa hợp với khí chất tươi mát của Vương phi bọn họ, giúp Giang Ngự Ngự chuẩn bị một chiếc xe ngựa khác.

Lấy có này, khiến cho khoe miệng của Giang Ngự Ngự co giật một chút.

Quả nhiên là tâm phúc của Hách Liên Dạ, tìm có... cũng rất có phong cách.

Trước kia trong Tỉnh Vương phủ không có nữ chủ nhân, sợ Giang Ngự Ngự không chịu được xóc nảy, Hà thúc đặc biệt gọi người ở trong cửa hàng xe ngựa tới lột thêm mấy tầng thảm lông mềm, cho nên ngồi vào xe ngựa này cực kỳ thoải mái.

Giang Ngự Ngự lấy điểm tâm sáng còn chưa ăn xong ra, đang chuẩn bị tiếp tục ăn, cửa xe ngựa vừa mở lại đóng, động tác nhanh đến mức giống như ngay cả bóng người chớp động cũng không có, trong xe lại đột nhiên có thêm một người.

Hách Liên Dạ vác một khuôn mặt yêu nghiệt hoàn mỹ không tỳ vết, cười đến mê người chào hỏi nàng, "Tiểu nha đầu, ta đã trở về."

"..." Không có ai muốn anh trở về đâu!

Giang Ngự Ngự hết sức buồn bực mà nhìn vào mặt của y, trái tim phải tim, nhưng lại không tìm thấy chút dấu vết màu xanh nào.

Lần này nàng dùng nước thuốc đặc biệt, cho dù y dịch dung, chữ viết này cũng có thể thông qua lớp mặt nạ mà hiện ra, chẳng lẽ nơi này có cao thủ y thuật cực kỳ lợi hại, ở trong một thời gian ngắn có thể phá giải nước thuốc của nàng?

Lại một lần nữa, nàng cảm thấy mình làm xấu mặt gia tộc.

"Sao anh có thể làm được?"

Buồn bực trong chốc lát, nàng bèn khiêm tốn thỉnh giáo, mặc dù trong lòng rất không vui, nhưng nàng cũng muốn thua một cách tâm phục khẩu phục. Nếu như có thể mà nói, nàng muốn đi tìm vị cao nhân kia lãnh giáo một phen.

"Thật ra rất đơn giản." Người nào đó cười đến hơi hột.

Trước khi Giang Ngự Ngự nổi giận, Hách Liên Dạ phá lệ bình tĩnh nói, "Bổn vương dán hai mươi lớp mặt nạ trên mặt mà thôi."

"..." Khóe miệng hung hăng co quắp một chút, Giang Ngự Ngự lặng lẽ quay đầu, không muốn nhìn thấy y.

Ngoài xe ngựa Hà Nghiêm cũng thiếu chút té xuống xe, lặng lẽ mất trật tự.

Hai mươi lớp mặt nạ... Khó, khó trách hôm nay mặt của chủ tử to hơn một vòng...

Ôm cái ý nghĩ này, mặc dù bên ngoài trời xanh mây trắng, nhưng Hà Nghiêm lại cảm thấy đoạn đường này hẳn bị sấm sét vang dội...

Trên đường đến hoàng cung, tâm trạng của Giang Ngự Ngự không sao mà bình tĩnh được.

Đối mặt với tên yêu nghiệt dũng cảm dán hai mươi lớp mặt nạ trên mặt này... Nàng phát hiện thế nhưng mình lại không có nhiều cách để đối phó y.

Giang Ngự Ngự đang trầm ngâm tự hỏi, Hách Liên Dạ cũng không quấy rầy nàng, suốt dọc đường này, vẫn như có điều suy nghĩ mà cười liếc nhìn nàng.

Chờ đến khi xe ngựa sắp đến cửa hoàng cung, có mấy lời y nhất định phải nói rõ.

Có ý phụng phịu, y nhắc nhở nàng, "Tiểu nha đầu, vào cung rồi, phải nhớ biểu hiện cho thật tốt đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Lần đầu tiến cung

Nghiêng đầu liếc y một cái, Giang Ngự Ngự bỗng nhiên gạt đầu, "Vâng, nhất định sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của Vương gia!"

Nói xong, còn kết hợp với bộ dạng khôn khéo nghe lời, rất chân thành mà thỉnh giáo, "Vương gia hi vọng tôi thể hiện ra dáng vẻ gì đây? Là mặc cỡ rụt rè, bình tĩnh tự tin, điển hình cuồng bạo, hay là nhiệt tình phóng khoáng?"

"..." Khóe miệng đột nhiên co quắp một chút, Hách Liên Dạ sắp không nhịn được cười, ho khan vài tiếng, mới bày ra khuôn mặt nghiêm túc, "Bổn vương cho rằng... nhiệt tình phóng khoáng cũng được."

Loại phong cách này đương nhiên không hề tốt, nhưng y rất muốn biết tiểu nha đầu này sẽ nhiệt tình như thế nào, chẳng lẽ là... nhào lên cường hiếp y?

Về phần biểu hiện của Giang Ngự Ngự, có thể hù dọa đám người trong cung kia hay không, Hách Liên Dạ hoàn toàn không lo lắng.

Người là do y muốn lấy, thì có quan hệ gì với đám người kia!

Vốn đối với chuyện tiến cung không mấy hứng thú cho lắm, nhưng bây giờ, Hách Liên Dạ lại có chút không thể chờ được, rất muốn nhìn xem phương pháp phóng khoáng của Giang Ngư Ngư sẽ như thế nào.

Sau khi xuống ngựa, y dứt khoát trực tiếp kéo cánh tay của Giang Ngư Ngư, mang theo nàng bay vút đến cung Phúc Yên của Hoàng hậu.

Không đợi người thông báo, tay áo phất một cái, sau khi dùng nội lực mở cửa ra thì lập tức mang theo Giang Ngư Ngư lách mình vào cửa, nghênh ngang kéo người chủ vị xuống, còn mình và Giang Ngư Ngư thì ngồi lên trên.

"..." Người phụ nữ mới vừa bị kéo xuống hẳn là Hoàng hậu, Giang Ngư Ngư lạng lẽ chớp chớp mắt.

Trước đó, về cách thức chung đụng của Hách Liên Dạ cùng đám người trong cung kia, trong lòng nàng cũng có mấy phiên bản suy đoán, nhưng chân tướng...

Tư duy biến thái, quả nhiên không phải là người bình thường có thể đoán được!

Nhưng cái này cũng chứng minh, nàng quả thật là người bình thường. Giang Ngư Ngư rất vui mừng mà nghĩ như vậy.

Những người khác ngược lại dường như đã sớm quen với phong cách của Hách Liên Dạ, chỉ là y đột nhiên xuất hiện, mọi người sững sờ trong chốc lát, sau đó đều giả vờ nhìn móng tay sờ cái chén chỉnh vật áo, ăn ý giả bộ ban nãy bọn họ thật sự không nhìn thấy cái gì hết.

Lần đầu tiên cung, Giang Ngư Ngư khó tránh khỏi tò mò quan sát ngắm nghía, nhưng tầm mắt vừa muốn chuyển động, nàng lại rất kinh ngạc mà hơi quay đầu, nghiêm túc nhìn Hoàng hậu tìm chỗ ngồi xuống lần nữa.

Người này...

Ánh mắt của Giang Ngư Ngư trời sinh ngây thơ vô tội, nhất là ánh mắt chuyên chú như lúc này, càng giống như một tiểu bảo bảo tò mò đang nhìn chăm chăm vào người ta vậy. Đôi mắt trong suốt không hề có chút tạp chất nào, giống như có thể khiến cho chỗ sâu âm u trong lòng con người ta không có chỗ để che giấu.

Nhìn thấy Hách Liên Dạ, Hoàng hậu vốn có chút khản trương, hiện tại lại bị Giang Ngư Ngư nhìn như vậy thì càng thêm chột dạ, vội vàng phân phó, "Người đâu, mang..."

Nửa câu sau, trong lúc Hách Liên Dạ đột nhiên liếc tới thì lại rụt trở về.

Trong cung Phúc Yên, vừa quý dị lại an tĩnh.

Mặc dù câu phân phó này còn chưa nói hết, nhưng không quá một hai phút, cũng vẫn có một đoàn người mặc trang phục cung nữ bưng trà bánh lên.

Lá trà này có lẽ là đặc chế, có mùi hương hoa quả rất đặc biệt, Giang Ngư Ngư cảm thấy hiếu kỳ, bèn bưng một chén lên, mở cái nắp ra liếc nhìn.

Sau khi nhìn xong nàng hoàn toàn đen mặt.

Hách Liên Dạ quá thông minh, cho nên đương nhiên nàng cảm thấy đối thủ của y cũng không quá yếu.

Trong ly trà này có một loại độc có thể khiến cho người ta mất đi khả năng sinh đẻ, rất thâm độc, nhưng có chút đơn giản, hoàn toàn không phải là thủ đoạn cao siêu, mưu kế giết người vô hình xuất hiện ở trong tưởng tượng của nàng.

Nàng không biết, thật ra cũng là vì Hách Liên Dạ quá mạnh mẽ, không có bất kỳ mưu kế nào có thể thoát khỏi mắt của y, những người tài giỏi sẽ dùng cách thức trực tiếp tàn nhẫn hơn.

Mặc dù trà này có độc, nhưng ngửi mùi hương, dường như thật sự uống rất ngon.

Không quan tâm mà nhún nhún vai, Giang Ngư Ngư không hề khách khí bắt đầu uống nó.

Ừm, trong mùi hoa cỏ thơm ngát mang theo mùi hương trái cây cùng vị ngọt tự nhiên, hương vị dung hợp lại rất là vừa vặn.

Tất cả phản ứng của nàng đều nhìn ở trong mắt, không đợi nàng mở miệng, Hách Liên Dạ đã phân phó với Hà Nghiêm ở ngoài điện, "Mang người làm trà này về phủ."

"Dạ." Hà Nghiêm hết sức bình tĩnh mà nghe lệnh, xấn xấn tay áo, chuẩn bị đi tìm người.

Tác phong này... rất thô phỉ!

Cảm thấy ngồi chung một chỗ với y thật sự là tổn hại đến hình tượng lương dân an phận thủ thường của mình, Giang Ngư Ngư không tán thành mà liếc y một cái, rất trong sáng nói, "Vậy cũng mang người làm điếm tâm về phủ luôn đi."

Thật ra trình độ của đầu bếp trong Tỉnh vương phủ không hề thua kém ngự trù, chỉ là do Hách Liên Dạ không có hứng thú với điểm tâm hay là đồ ăn vặt, cho nên đầu bếp trong phủ không am hiểu về mặt này cho lắm.

Bật cười gạt đầu, Hách Liên Dạ giương cao giọng nói, "Dẫn hết tất cả ngự trù làm điểm tâm về phủ đi."

Sở trường của mỗi người về điểm tâm đều không giống nhau, dẫn hết về để cho tiểu nha đầu này có thời gian cẩn thận lựa chọn.

"Dạ." Hà Nghiêm bình tĩnh mà phân phó người chuẩn bị ngựa xe, chuẩn bị kéo người trở về.

Mang đi hết, vậy điểm tâm trong cung ai chuẩn bị đây?

Điểm này dường như có chút giống cướp sạch hoàng cung... lại không gây ra đấu tranh gì.

Bao gồm cả Hoàng hậu nương nương, tất cả mọi người cứ tiếp tục giả vờ nhìn móng tay sờ cái chén chỉnh vạt áo, đều làm như mình không nghe thấy.

Phản ứng này rõ ràng là không dám chọc Hách Liên Dạ, nàng lại nhớ đến chuyện Hách Liên Dạ giải bộ thổ huyết ở trước mặt Triệu công công... Giang Ngư Ngư cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Nhưng hôm nay Hoàng hậu gọi Giang Ngư Ngư đến đây có thể không phải là vì tỏ ra bà sợ Hách Liên Dạ cỡ nào.

Trong cung Phúc Yên yên lặng một lần nữa, lúc bầu không khí có hơi khẩn trương cũng có chút dịu đi thì rốt cuộc bà ta cũng mở miệng, "Cửu cô nương và Thập Nhất quen biết bao lâu rồi?"

Giang Ngư Ngư cũng vừa mới biết Hách Liên Dạ là Thập Nhất hoàng tử, một cộng một bằng hai, đáng tiếc tên yêu nghiệt này không hề là hai, ngược lại thông minh hơn quá.

Haizz, người chả như tên! Giang Ngư Ngư tiếc nuối mà lắc lắc đầu, lúc này mới thành thật mà trả lời, "Không lâu lắm."

Đáp án vô vị có đáp cũng như không, chỉ là về chi tiết của "Giang Tiểu Cửu" này, Hoàng hậu đã sớm đào khoét rõ ràng, lúc này bà cũng chỉ là làm bộ nói chuyện phiếm, từng bước một hỏi những vấn đề bà đã sớm chuẩn bị sẵn.

"Nhanh như vậy mà đã sắp xếp chuyện hôn sự rồi, nhất định là Cửu cô nương rất thích Thập Nhất nhỉ?" Hoàng hậu hiện lành cười một tiếng, rất có phong phạm của bậc trường bối, "Đến đây nói cho ai gia nghe một chút, con cảm thấy Thập Nhất như thế nào?"

Ở trong lòng Hoàng hậu, thật ra bà không hề quan tâm đến vấn đề này.

Nhưng đối với Giang Ngư Ngư mà nói...

"Rất tốt." Trên khuôn mặt nhỏ xinh thuần lương bày ra vẻ bình tĩnh vô tội, "Lúc ngủ dùng rất tốt."

"Phụt ——"

Toàn bộ phi tần trong phòng đều phun trà ra, mà ngay cả Hách Liên Dạ "dùng rất tốt", tay cầm ly trà cũng hơi run lên.

Quả nhiên rất nhiệt tình... phóng khoáng...

Chẳng qua nếu cứ như vậy mà bị Giang Ngư Ngư đùa giỡn đến mức hết lời để nói, Hách Liên Dạ đã không phải là Hách Liên Dạ rồi.

Sau khi yên lặng không nói gì, đôi mắt phượng vẽ ra một nụ cười, "Dùng rất tốt?"

Dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe được, ý nhỏ giọng lặp lại, mặc dù không có cố ý đến gần Giang Ngư Ngư thêm chút, nhưng ánh mắt liếm điểm không đúng đắn, cùng với giọng nói treu học pha thêm chút mập mờ, vẫn khiến cho cục diện này không mấy thuần khiết.

"Ừ." Giang Ngư Ngư vui vẻ thừa nhận, cũng không tránh né, rất trong sáng vô tội không chớp mắt nhìn vào y.

Biết rõ đây là ưu thế trời sinh của nàng, nhưng bị ánh mắt trong suốt sạch sẽ kia nhìn, Hách Liên Dạ lại hiếm khi không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, vừa bực mình vừa buồn cười mà chuyển tầm mắt đi.

Nếu tiếp tục bị nàng nhìn như vậy, y sẽ cảm thấy mình chính là đồ bại hoại dụ dỗ con gái nhà lành...

Không có ai nhìn mình, Giang Ngư Ngư vẫn tiếp tục bình tĩnh vô tội.

"Quả thật là dùng rất tốt, anh biết võ công, có thể dễ dàng làm đông ẩm hè mát, giúp đỡ điều hòa nhiệt độ, còn có thể làm một cái chắn gió ở trên giường, giúp hấp dẫn hỏa lực của muối, có thể ngăn cản bọn trộm cướp, còn có thể giúp tôi rót nước lúc nửa đêm..."

Balabala một tràng "công năng" lớn, Giang Ngư Ngư bình tĩnh làm một cái kết, "Không thể nào tìm được một nhu phẩm cần thiết tốt như anh dùng trong lúc đi ngủ thế này!"

Được nàng "tán dương" như vậy, khoe miệng của Hách Liên Dạ mảnh liệt co rút vài cái.

Nhưng làm một người siêu cấp đại phúc hắc, hậu quả khiến cho y rối rắm chính là... Y lại càng khiến cho người khác rối rắm hơn cả y...

Đột nhiên cười rộ lên, y bình tĩnh mà trình bày những "công năng" còn lại của mình, "Nàng ngủ không được ta có thể dỗ cho nàng ngủ, nàng đói ta có thể xuống giường tìm đồ ăn giúp nàng, mấy chuyện nàng quên làm ta có thể giúp nàng chạy chân..."

Cũng balabala tràn "công năng" của mình, y cười hỏi, "Tiểu nha đầu, ta 'dùng tốt' như thế, có muốn luôn luôn giữ ta ở bên cạnh nàng hay không?"

"..." Lần thứ hai Giang Ngư Ngư không thể bình tĩnh nổi nữa rồi.

Tại sao giăng co một vòng lớn, nàng không đùa giỡn được y, ngược lại để cho y có cơ hội buồn nôn lần nữa chứ?

Giang Ngư Ngư không có cơ hội ở trong cung Phúc Yên rối rắm quá lâu, bởi vì mười phút sau, hai người rời khỏi hoàng cung.

Bởi vì có cơ sở ngầm hỏi báo, Hoàng hậu đã biết "Giang Tiểu Cừ" chính là Cừ tiểu thư Trình gia đã mất tích bấy lâu nay, bà gọi người vào cung đương nhiên không phải để nghe bọn họ nói chuyện yêu đương đơn giản như vậy.

Những vấn đề này đều là làm nền, đằng sau bà vẫn còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà... sau khi đáp án "dùng rất tốt" này xuất hiện, kế hoạch gì đó đều phải tạm thời hủy bỏ.

Các tần phi trong cung Phúc Yên đều cảm giác nguyên khí của mình bị đại thương, cần phải điều dưỡng tốt một thời gian...

Không có ai có thể hỏi thêm cái gì nữa, bọn họ đương nhiên là phải rời đi.

Giang Ngư Ngư rất tiếc nuối, aizz, trong cung không thú vị, năng lực đề kháng tấn công của đám người kia cũng rất kém. Sớm biết thế, trước tiên nàng phải đáp ngoạn ngoèo một chút, ở trong hoàng cung nghịch thêm chút nữa.

Dù sao nàng cũng không vội trở về. Bởi vì còn chưa tới thời gian cơm trưa...

Yêu nghiệt bên cạnh vẫn luôn cười đến mức dịu dàng, mỗi lần nàng nhìn sang, y đều trả lại cho nàng một vẻ mặt nhíu mày, bình tĩnh mà nhắc nhở, y vẫn còn đang chờ câu trả lời của nàng.

Chính là câu trả lời của "Có muốn luôn luôn giữ ta ở bên cạnh nàng hay không?"

Cho nên Giang Ngư Ngư rất tích cực mà khai phá chủ đề mới, đúng lúc, quả thật nàng cũng có nghi vấn muốn hỏi.

"Anh giả bệnh cho đám người trong cung kia thấy?"

"Ừ, bọn họ cho rằng ta bị bệnh sẽ chết bất cứ lúc nào."

Tốc độ thừa nhận không có chút chần chừ này, khiến cho Giang Ngư Ngư hơi sững sốt một chút, do dự trong chốc lát, nàng không hỏi thêm cái gì nữa.

Nhưng Hách Liên Dạ lại tự mình nói nguyên nhân cho nàng biết, "Bởi vì ta quá mạnh mẽ. Đám người trong cung kia cảm thấy dù sao cũng không thắng được ta, dứt khoát không ôm hi vọng nữa, cảm thấy thủ hạ của bốn vương sống một ngày tính một ngày, cứ như vậy, bọn họ ngược lại không sợ gì nữa, sống lâu thêm một ngày thì cảm thấy thắng lợi."

Hách Liên Dạ rất bình tĩnh, "Thình thoảng ta 'phát bệnh' một lần, lúc nào bọn họ cũng cho rằng chẳng mấy chốc ta sẽ chết, nhưng mấy ngày nay ta lại vẫn còn sống ~ lúc thì hi vọng lúc thì tuyệt vọng như vậy, mới là thống khổ nhất."

"..." Chân tướng không sai biệt lắm với suy đoán của nàng, nhưng nghe y nói ra như vậy, Giang Ngư Ngư động miệng nửa ngày, mới thành khẩu mà "tán thưởng", "Hảo biến thái!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Vậy nàng thích bốn vương sao?

"Vậy nàng thích bốn vương biến thái như vậy sao?"

"Tôi chỉ thích ăn."

"Là ăn bốn vương?"

"..." So về độ da mặt dày, nàng không bằng y!

Dù sao cái gì y cũng đều nói hết rồi, Giang Ngư Ngư cứ thế mà hỏi tiếp, "Nhưng ngay từ đầu... Tại sao anh muốn tỏ ra anh rất mạnh mẽ? Anh không che giấu thực lực sao?"

Người đàn ông này rất thông minh, danh xứng với thực tính toán không hề bỏ sót, y hẳn đã sớm nghĩ đến điểm này mới đúng.

Hách Liên Dạ nhú nhú mày, hời hợt nói, "Che giấu, chỉ là ta không ngờ bọn họ lại yếu như vậy thôi."

"..." Ý chính là lão ngài không phát huy trình độ bình thường, cũng đủ hù dọa bọn họ tê liệt đúng không?

Ngài quá mạnh mẽ, cho nên chưa từng nghĩ đến trình độ của người thường lại kém nhiều như vậy, cho nên hiếm khi mà tính sai đúng không?

Câu đáp này quá kiêu ngạo rồi!

Giang Ngư Ngư theo bản năng mà nhìn trời, không biết anh họ ngoài hành tinh của nàng hiện đang làm gì...

Nàng càng ngày càng muốn biết, nếu như Hách Liên biến thái chống lại anh họ ngoài hành tinh của nàng, không biết tình huống sẽ như thế nào...

"Tiểu nha đầu, nàng là từ trên trời rơi xuống sao?" Hách Liên Dạ ở bên cạnh đột nhiên đặt câu hỏi.

Người có thói quen nhìn trời cũng không tính là ít, nhưng tiểu nha đầu này mỗi lần nhìn trời, lại giống như là đang chờ mong vật gì đó ở trên trời đột nhiên rơi xuống vậy.

Giang Ngư Ngư càng hết chỗ nói, vấn đề này giống như cổ nhân bảo thủ nên hỏi sao? Tư duy của tên yêu nghiệt này tại sao phát huy như vậy!

"Anh thấy tôi giống từ trên trời rơi xuống lắm sao?" Nàng cố ý giả bộ làm như không có việc gì hỏi ngược lại.

Hách Liên Dạ lại bật cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Cho dù không phải, nhưng nàng cũng là do ông trời ban tặng cho ta."

"..." Bị ghen hồi lâu, Giang Ngư Ngư mới thành khẩn hỏi y, "Vương gia, anh có thể không buồn nôn nữa được không?"

Hách Liên Dạ khẽ rũ mắt xuống, lông mi dài rậm che đi thần sắc trong mắt y, khiến cho người ta nhìn không ra y đang suy nghĩ cái gì.

Im lặng một lát, y mới ngược mắt lên lại, vẻ mặt rất yên phận thành thật nói, "Không thể."

"... Anh lại học tôi!" Giang Ngư Ngư không bình tĩnh nói.

"Bốn vương thích nàng, đương nhiên phải học theo nàng."

"... Hai chuyện này có liên quan với nhau sao?"

"Không có."

"... Vậy anh còn nói như vậy làm gì?"

Vì thế rũ mắt trầm tư.

"... Hách Liên Dạ!"

Lần này Giang Ngư Ngư nổi giận, đánh đương nhiên đánh không lại y, dùng độc dùng ngân châm làm tổn thương y, y nhất định sẽ để cho nàng "phụ trách", nhưng nàng vẫn có biện pháp trị y!

Tuy rằng trên mặt y mang hai mươi lớp mặt nạ, nhưng chỉ cần lấy xuống một lớp, hai chữ "biến thái" to đùng kia sẽ hiện ra!

Đương nhiên Hách Liên Dạ không có khả năng thành thật đứng yên để cho nàng lấy xuống, y cười lớn tránh khỏi tay của nàng... chạy cho nàng đuổi.

Hơn nữa không dùng kính công, thật sự chính là đang chạy...

Hai người anh chạy tới đuổi mà một đường tới tận cửa cung, mắt thấy Giang Ngư Ngư sắp bắt được y, Hách Liên Dạ lại đột nhiên xoay người, không hề khách khí ôm ngang nàng lên, mang theo người vào trong xe ngựa.

Cửa xe vừa đóng, bên trong là tình hình gì, tất nhiên là không cho phép người vây xem rồi...

Hà Nghiêm lệ rơi đầy mặt theo sát phía sau bọn họ, hiện tại không vội vã lên ngựa, mà là cầm một túi tiền nặng trĩu đi ra, đưa cho thị vệ giữ cửa, "Cầm

bạc này, chia cho cung nữ, thái giám, thị vệ trên đường bị hù sợ, thừa ra bao nhiêu thì cầm đi mua chút đồ ăn, bồi bổ cho tốt đi..."

Suốt dọc đường chủ tử và Cửu cô nương luôn "liếc mắt đưa tình", không biết dọa bao nhiêu người...

Thị vệ cũng cảm động đến lệ rơi đầy mặt, giọng nói cũng đã nghẹn ngào, "Hà đại ca, huynh thật sự là người tốt!"

"Không có gì," Hà Nghiêm quay trở lại cầm tay hắn, thành khẩn mà nói, "Ta chỉ là tương đối thành thật mà thôi."

"..." Thị vệ rơi nước mắt bị phản mà cầm túi tiền chạy vội đi.

Trong lòng Hà Nghiêm rất thoải mái, cuối cùng cũng đến phiên hắn lấy lời này ra mà tra tấn người khác ~~~

Bên trong xe ngựa, thật ra bầu không khí vẫn coi như là hòa bình...nhỉ?

Ít nhất giữa hai người không xuất hiện tình huống chém giết gì, cũng không có sát khí lăm lăm liệt lườm nguyền lằn nhau. Trên thực tế, từ lúc bắt đầu ngồi vào trong xe ngựa, hai người ai cũng chưa mở miệng, cũng không thấy liếc nhìn đối phương lấy một cái.

Chuyện thật ra là thế này...

Đột nhiên bị Hách Liên Dạ ôm lấy, đương nhiên Giang Ngư Ngư rất không bình tĩnh mà muốn phản kháng.

Vô công của nàng thua xa lác xă lơ Hách Liên Dạ, muốn thắng y đương nhiên không thể cậy mạnh.

Không có thời gian rút ngân châm ra, Giang Ngư Ngư phản xạ muốn điểm lên huyệt đạo bên hông y, tuy nàng không có nội lực, nhưng điểm một cái, cả người của Hách Liên Dạ cũng sẽ cứng ngắc trong vài giây, đủ để nàng tránh khỏi móng vuốt sói của y.

Chỉ là... Có một vấn đề, vóc dáng của Hách Liên Dạ rất cao.

Lúc ở hiện đại, nàng quen với rất nhiều đàn ông cao, tỷ như hai người anh họ* của nàng còn có bảy thằng em họ**...

(* anh họ ở đây là biểu ca, anh họ bên cha

** còn em họ ở đây là đường đệ nhé, em trai họ bên mẹ)

Mặc dù anh họ nhỏ rất phúc hắc, nhưng tuyệt đối là người trái đất, nàng không sợ cậu ta, về phần đám em họ thì không hề đáng sợ chút nào, nửa chút cũng không, nhưng mà... anh họ ngoài hành tinh lại ở cùng một chỗ với đám người đó!

Ô ô, nàng không có chuyện gì cũng không dám đi tìm bọn họ!

Cho nên Giang Ngư Ngư không có thói quen đối mặt với người cao như vậy, nàng nhất thời đã tính sai vị trí rồi, nàng cho rằng đây hẳn là eo, nhưng bởi vì vóc người cao nên chân cũng dài theo, hay là vì tỉ lệ vóc người của Hách Liên Dạ tốt, chân rất dài, cho nên...

Cho nên duỗi tay ra, chính là đụng vào hông của Hách Liên Dạ... (chị Ngư đã thành công ăn đậu hũ của anh Dạ :food:)

Giang Ngư Ngư hóa đá.

Lúc ấy Hách Liên Dạ đang muốn ôm người vào trong xe ngựa, cũng ngẩn ra.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, động tác kế tiếp của y hẳn là để Giang Ngư ngư qua một bên, bản thân y cũng ra vẻ rất có phong độ của quân tử mà ngồi vào trong xe.

Nhưng hiện tại nếu như y ngồi xuống, vậy sẽ ngồi lên tay của Giang Ngư Ngư...

Lúc động tác của y có phần cứng ngắc, Giang Ngư Ngư đang tự thôi miên mình ở trong lòng.

Đây là hông heo, hông heo, hông heo.....

Liên tục lăm nhăm ở trong lòng rất nhiều lần, nàng nhìn Hách Liên Dạ nở nụ cười, bình tĩnh thu tay về, tự mình ngồi xuống.

Khóe miệng Hách Liên Dạ co lại.

Bởi vì y nhìn thấy nụ cười ban nãy vô cùng quen mắt, cẩn thận giấu lại, y có một thú hạ thích nuôi dưỡng động vật gì đấy, mỗi khi cho heo ăn, cho gà ăn, cho vịt ăn, đều sẽ cười như vậy...

Trên đường về vương phủ, trong xe ngựa vô cùng im lặng.

Vừa rồi nàng đụng tới vị trí dưới eo trên đùi nào đó của y, tên yêu nghiệt này lại không hề đề cập tới một chữ?

Giang Ngư Ngư liên tục phòng bị, nhưng Hách Liên Dạ vẫn không nói gì.

Hách Liên Dạ ngồi dựa vào cửa sổ bên kia, cho nên lúc xuống xe, là y xuống trước.

Chờ đến lúc Giang Ngư Ngư muốn nhảy xuống xe ngựa, Hách Liên Dạ im lặng rất lâu đột nhiên mở miệng cười nói, "Một khi đã như vậy, hôn lễ sẽ định vào ba ngày sau."

Nghe giọng điệu, giống như là bọn họ đã thảo luận thật lâu, hiện tại y chỉ đang đưa ra kết luận mà thôi.

Giang Ngư Ngư lão đảo một cái, thiếu chút nữa té xuống xe ngựa.

Người nào đó đã sớm giang hai cánh tay ra, vững vàng đón lấy ôm nàng vào ngực, rất cung chiêu mà cười một tiếng, "Tại sao lại nôn nóng như vậy, không phải đã có ta ôm nàng xuống sao?"

"..." Mặt không đổi sắc nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia, Giang Ngư Ngư có chút sững sờ, đột nhiên lại do dự nhìn xung quanh, vươn tay ra, ngoắc ngoắc ngón tay với Hách Liên Dạ.

Có chuyện muốn nói? Hơi nhướn mày, Hách Liên Dạ cúi đầu xuống, đưa lỗ tai lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Một ngày trước thành thân

Mắc câu đi? Hắc hắc hắc!

Ra tay cực nhanh, Giang Ngư Ngư duỗi ngón tay ra đến bên mặt y, ‘xoẹt’ một cái kéo xuống vài lớp mặt nạ, sau đó nhảy ra khỏi ngực y, phúi đất chạy vào Vương phủ.

Còn thị vệ và Hà Nghiêm đứng trước cửa vương phủ, cứ như vậy mà nhìn thấy hai chữ “biến thái” thật to sáng lấp lánh trên mặt Hách Liên Dạ, lạnh lẽo muốn khóc...

Hách Liên Dạ thì cực kỳ bình tĩnh.

Mặt không đổi sắc tim không đập nhanh tiếp tục dán mấy lớp mặt nạ lên mặt, y cười cười đi tìm Giang Ngư Ngư "báo thù", chuẩn bị để cho tiểu nha đầu kia biết, cái gì mới thật sự là không bình tĩnh...

"Tiểu nha đầu, chuyện thành thân dường như nàng không hài lòng cho lắm," người nào đó vô cùng săn sóc cười hỏi, "Bằng không tiến hành sớm một chút nhé?"

Mà cực kỳ ngoài dự đoán của mọi người chính là, Giang Ngư Ngư suy nghĩ một chút, thế nhưng lại gật đầu, "Cũng được, không bằng ngày mai luôn đi."

Thật bất ngờ mà nhếch mày lên, Hách Liên Dạ cười nói, "Tiểu nha đầu, nàng đang lên kế hoạch đào hôn sao?"

"Không phải ~" Giống như đang chê cười y không đoán đúng, Giang Ngư Ngư rất đắc ý mà làm một cái mặt quỷ.

Câu trả lời đó thật thật giả giả, nhất thời cũng không rõ thực hư, Hách Liên Dạ hơi híp mắt lại dò xét nàng, nhưng Giang Ngư Ngư lại đột nhiên giờ giọng.

"Vương gia, có nợ, có phải nên tính toán một chút không?"

"Ý nàng muốn nói là chuyện vừa rồi nàng sờ ta?"

Giang Ngư Ngư cũng giả bộ vô tội giống y, mắt to nhẹ nhàng thoát nhìn rất thuần lương vô hại, "Tôi nói là chuyện Vương gia vươn móng vuốt ra ôm lấy tôi."

"Ta sợ tự nàng không lên xe ngựa được."

"... Chân của tôi cũng không có ngắn như vậy!"

"Nhưng ta không biết."

Hách Liên Dạ "dè dặt" cười một tiếng, bình tĩnh giả làm chính nhân quân tử tuyệt đối sẽ không nhìn chân của cô nương là dài hay ngắn.

Lý do này thật sự rất quang minh chính đại rồi, Giang Ngư Ngư nhất thời không thể bẻ lại y.

Còn người nào đó vẫn nhũn mày cười hỏi, "Cho nên tiểu nha đầu à, chuyện nàng sờ ta vừa rồi, phải nói như thế nào đây?"

"Tôi vốn muốn điểm lên huyệt vị trên eo anh, nhưng lại tính sai vị trí."

Giả bộ vô tội? Nàng cũng biết! Không đúng, lần này nàng vốn vô tội thật mà...

Nhưng người nào đó lại rất bí hiểm liếc nhìn nàng một cái, thanh thoi nhắc nhở, "Tiểu nha đầu, eo cũng không thể sờ loạn được đâu."

"..."

"Yên tâm, bốn vương không phải là người tính toán chi li, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà bắt nàng phụ trách."

Y rất dịu dàng mà vỗ vỗ đầu của nàng, "Chờ sau khi thành thân, 'khoản nợ' này sẽ từ từ tính ha."

"..." Quả nhiên rất "hào phóng"!

Dù sao nói cũng nói không lại y, Giang Ngư Ngư đột nhiên cười nói, "Vương gia, trước thành thân một ngày, có phải tân nương tân lang không thể gặp mặt nhau hay không?"

"Đúng vậy."

"Một khi đã như vậy, Vương gia bái bai ~~~" Giang Ngư Ngư vẫy vẫy tay về phía y, "Tách nhau mười hai canh giờ, chiều mai thành thân!"

Nàng nói xong liền đẩy người ra cửa, nhưng đẩy được người ra cửa rồi, nàng đột nhiên dừng bước lại, vòng đến trước mặt y, "Vương gia, chuyện anh giả bệnh cho đám người trong cung xem, vì sao lại nói cho tôi biết?"

Bí mật này nhất định chỉ có tâm phúc của y mới biết được, nếu nàng tiết lộ cho đám người trong cung kia biết, có thể ảnh hưởng đến kế hoạch của y đấy.

Điều đáng nói chính là... Nàng còn là Cữu tiểu thư Trình gia, chính xác là thân phận Thái tử phi.

Lần trước nàng ngẫu nhiên gặp được Thái tử nhưng không nhìn thấy mặt hắn, chỉ là nhìn bộ dáng của Hách Liên Dạ, gien của hoàng tộc Nguyệt Loan quốc hiển nhiên không tồi. Nhất định Thái tử cũng có dung mạo hơn người, hơn nữa so sánh giữa một Vương gia và một Hoàng đế tương lai, phần lớn trong mắt mọi người, dường như chọn gã cho Thái tử mới có tiền đồ hơn.

Y không sợ nàng vạch trần bí mật này, lấy công đền tội, thuận lợi vui về trở về Trình gia, tiếp tục làm một Thái tử phi đúng chuẩn của nàng sao?

Hách Liên Dạ không hề do dự, vẻ mặt rất bình tĩnh mà trả lời, "Ồ trong lòng ta, có rất nhiều chuyện quan trọng, mà chuyện trả thù đám người trong cung kia cũng nằm trong số đó."

Trả thù? Chà trách thái độ của y lại xấu xa như vậy, y có thù với đám người trong cung kia sao?

Hách Liên Dạ không trả lời nghi vấn trong mắt nàng, chỉ cười nói, "Có điều ta cũng đã nói, nàng mới chuyện quan trọng nhất trong lòng ta, quan trọng nhất thiên hạ, nếu nàng đã tò mò, ta không muốn giấu nàng."

"..." Giọng điệu tự nhiên như vậy, khiến cho Giang Ngư Ngư ngây người lần thứ hai.

Xế chiều hôm đó, Giang Ngư Ngư lại bắt đầu rối rắm

Lần này nàng cảm thấy cho dù thực sự gọi được anh họ ngoài hành tinh đến đây, cũng không thể giải quyết được vấn đề khó khăn trong lòng nàng.

Nhìn anh họ không có cảm xúc giọng nói cứng nhắc kia, anh ấy... không thể nào hiểu được vấn đề tình cảm đâu nhỉ?

Ừm, làm một người ngoài hành tinh, anh ấy nhất định am hiểu về chuyện giải quyết tranh chấp giữa các vì sao hơn...

Thôi, lo trước khỏi họa, trước tiên nàng vẫn nên chuẩn bị tốt cho việc đào hôn thôi.

Kiểm có muốn tách ra một ngày, hiện tại Giang Ngư Ngư chiếm phòng ngủ của Hách Liên Dạ. Lần trước y đã mang nàng đi qua một lần, cho nên cơ quan đi đến nơi chế tạo thẻ bài thân phận kia, nàng biết đi vòng qua như thế nào rồi.

Kiểm tra một lần, đồ nên mang đã mang theo đủ, Giang Ngư Ngư liền đẩy cái tủ ra, vượt qua đường hầm quanh co, đi đến trước hồ sâu.

Lần trước, chính là ở trong này, tên yêu nghiệt kia rất bình tĩnh nói, "Cho nên... bốn vương muốn bắt đầu thích nàng."

Giang Ngư Ngư đột nhiên bật cười, phương thức thổ lộ này thật đúng là rất có phong cách của Hách Liên Dạ.

Lúc nàng mới vào phủ, y vẫn cố giữ chút thực lực, nhưng từ sau khi tỏ lộ với nàng xong, y không hề khách khí, giao chiến giữ hai người mười lần thì tám lần nàng thua ở trong tay y.

Nếu như ngày mai nàng đào hôn thành công, không biết tên yêu nghiệt kia sẽ có phản ứng gì?

Đột nhiên nàng bắt đầu thấy tò mò.

Không muốn để cho người bên kia bờ phát hiện, Giang Ngư Ngư ăn được chống lạnh trước, im hồi lặng tiếng trượt vào trong nước, cố gắng làm nhẹ động tác mà lặn, bơi sang bờ bên kia.

Trước khi lên bờ, trong tay nàng đã giữ chặt ngân châm, không cần thiết phải đã thương người, nàng chỉ muốn để cho thị vệ canh cửa tạm thời không thể di chuyển, chỉ cần lấy được tư liệu chế tạo thẻ bài thần phận, nàng lập tức rời đi.

Kế hoạch của nàng không có vấn đề gì, nhưng mà... người vừa mới nổi lên mặt nước, ngân châm trong tay còn chưa giương lên, cả người Giang Ngư Ngư liền sững sốt, đồng thời phòng bị ở trong nước, lui về phía sau một khoảng cách lớn.

Trên bờ, hai người đàn ông mặc trang phục thị vệ vương phủ nhưng nàng chưa từng thấy qua có vẻ mặt đề phòng, một người trong đó dường như muốn hô lên, nhưng đao kiếm trong tay vừa mới vung lên một nửa thì đã bị người diễn huyết đạo, hiện tại đang đứng thẳng bất động tại chỗ.

Có người ngoài xâm nhập ?

Trong lòng giang Ngư Ngư rung mình, Hách Liên Dạ không phải là loại người lỗ mãng, nếu y chỉ để hai thị vệ ở nơi này, chắc hẳn hai người này thân thủ bất phàm. Nhưng người xông vào chẳng những có thể thuận lợi đi qua tầng tầng lớp lớp cơ quan, mà còn có thể đoạt lấy binh khí của ném về phía trước và điểm được huyết đạo của hai người họ.

Người này nhất định là cao thủ !

So sánh với những cổ nhân có nội lực thâm hậu, Giang Ngư Ngư thật sự không có phần thắng, nàng cũng không muốn làm việc lỗ mãng, chỉ muốn lén lút chìm ở trong nước, lập tức trở về thông báo cho Hách Liên Dạ.

Mất thấy nàng sắp thành công nhưng tiếng gió sắc bén bỗng nhiên vang lên, trong không khí ngân quang chọi lóe, có ám khí bay nhanh về phía bả vai của nàng.

Thân thể lập tức chìm xuống, Giang Ngư Ngư liều mạng mạnh mẽ nghiêng đầu tránh né, thế nhưng người cũng lập tức chìm vào trong nước.

Còn chưa kịp bơi ra, giống như có ma quỷ đi tới bên cạnh, hai bàn tay to lớn lặng yên không một tiếng động bóp cổ của nàng.

Đôi tay lạnh lẽo kia khiến người ta sợ hãi, nàng đã ăn được chống lạnh đặc biệt, nên nước ấm hay lạnh nàng đều không cảm nhận được.

Thế nhưng nhiệt độ cơ thể của người này lại lạnh đến tận tủy, nhiệt độ thấp đến mức căn bản không thuộc về loài người, lạnh lẽo khiến Giang Ngư Ngư giật nảy mà rung mình một cái.

Không xét hỏi, cũng giống như căn bản không cho nàng cơ hội sống, hai bàn tay to chậm rãi siết lại.

Không khí càng ngày càng loãng, phổi nghẹn đến mức như muốn nổ tung ra, cảnh vật trước mắt đều bắt đầu mơ hồ, may mắn duy nhất chính là tứ chi còn có thể di chuyển được.

Hơi thở của kẻ tấn công này khiến người ta sợ hãi, Giang Ngư Ngư vô cùng chậm rãi mà di động cánh tay, chính nàng cũng không biết, trước khi nàng tắt thở, châm độc trong tay có thể chạm đến huyệt hay không.

Nhưng nàng lại không thể lỗ mãng mà tăng nhanh động tác, đối mặt với cao thủ bậc này, nàng chỉ có một cơ hội, thất bại cũng chỉ có một con đường chết.

Trước mắt gần như đen thui, nàng cảm thấy lực sinh mạng của mình đang từng chút từng chút trôi đi, mất thấy sắp thành công, bàn tay to đang bóp chặt cổ của nàng rõ ràng cứng đờ lại.

Ngay sau đó, giống như đột nhiên có người ở bên cạnh đốt đuốc, nhiệt độ lạnh thấu xương này nhanh chóng tăng cao, khôi phục lại nhiệt độ của người bình thường.

Mà bàn tay mạnh mẽ bóp cổ Giang Ngư Ngư sớm đã buông ra.

Nhưng bàn tay đó thì vẫn dừng lại bên cổ của Giang Ngư Ngư, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể đổi ý, thật sự bóp chết nàng.

Giang Ngư Ngư lại không do dự, mạng của nàng bị người khác nắm giữ trong tay, lúc này chỉ có dựa vào sức mới do dự.

Sự chần chừ của người này cho nàng thời gian, không chút nào nương tay, rốt cục cánh tay di chuyển đến bên chân huyệt, nhanh chóng đâm xuống, đâm châm độc vào người huyệt.

Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp khiến nàng hoàn toàn sững sốt tại chỗ.

Phát hiện mình trúng chiêu, hấn lại nhanh chóng thu tay về, dao bạc trong tay chợt lóe, không chút do dự đâm xuống đùi mình, khoét miếng thịt trúng độc của kim châm ra.

Đây là phương pháp ngăn cản độc tính lan ra đơn giản nhất, thô bạo nhất nhưng cũng hiệu quả nhất, Giang Ngự Ngự học y thuật từ nhỏ, chuyển động dao trên người, nàng đã làm không biết bao nhiêu lần nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người ra tay tàn nhẫn với thân thể của mình như vậy.

Hơn nữa sức lực tàn nhẫn không chút do dự đó, thật sự khiến người ta sợ hãi.

Lại liên tưởng đến nhiệt độ lúc này của hấn thấp đến mức không giống con người kia, nàng phát hiện máu người này có lẽ thật sự lạnh, đối với người khác lạnh, đối với mình cũng lạnh, không có tình cảm người bình thường nên có.

Mùi máu tanh cực nhạt lan ra trong không khí, hấn cắt miếng thịt của mình xong thì không thu dao lại, cổ tay khẽ lật, cắt đến cổ họng của Giang Ngự Ngự.

"Àm !!!!!"

Trong sơn động chợt vang lên một tiếng nổ lớn, hơn nữa âm lượng của tiếng vọng ra to đến mức đỉnh tai nhức óc.

Tiếng động này giống như cảnh báo, thật ra chỉ cần tay trượt lên một tấc, cổ họng của Giang Ngự Ngự sẽ bị vẽ một đường, nhưng người nọ lại ngay cả chút thời gian cũng không muốn nán lại, gần như hốt hoảng mà lướt lên mặt nước, vội vàng xông ra ngoài.

Trong mấy phút ngắn ngủi, sinh mạng bị uy hiếp hai lần, Giang Ngự Ngự bị dày vò đến kiệt sức, thử bơi xuống nước, phát hiện cổ họng vẫn đau rất, nhất định cổ họng đã bị thương rồi, thở gấp một chút cũng là cực hình.

Phía sau mơ hồ vang lên tiếng gió, nàng còn chưa kịp quay đầu lại, cả người đã bị người mang ra khỏi hồ, ôm vào trong ngực.

Giang Ngự Ngự cứng đờ, bên tai lập tức vang lên giọng nói dịu dàng có chút căng thẳng, trấn an nàng, "Là ta !"

Giọng nói quen thuộc của Hách Liên Dạ khiến cho tinh thần bị kéo căng của nàng rốt cuộc cũng có thể buông lỏng, sau lúc nguy hiểm cảm giác an toàn đột nhiên tới, khiến cho mũi của nàng có chút chua xót.

Hách Liên Dạ ôm nàng trở lại bên bờ, đưa tay giải huyết đạo cho hai thủ hạ, nhưng sau đó lại làm một thế tay, ra hiệu bảo bọn họ đợi lát nữa rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Người nào đó tức giận

Hai người liếc mắt nhìn nhau rất là ăn ý, một người mở rộng cửa, một người lập tức rời khỏi sơn động, đi tìm thuốc mỡ thích hợp mang lại đây.

Cửa chính màu đỏ mở ra, quả nhiên bên trong có một cái động khác, nhưng Giang Ngự Ngự hoàn toàn chưa từng nghĩ tới hình dạng của nhà xưởng hoặc phân xưởng.

Nhưng hiện tại, nàng cũng hoàn toàn không có tâm tư nhìn những thứ kia.

Mỗi lần hô hấp thật sự là rất vất vả, nàng dứt khoát lục tìm mấy cây châm bạc.

Chỉ là động tác của Hách Liên Dạ còn nhanh hơn cả nàng, y đưa tay điểm huyết đạo của nàng, khiến cho khí tức quanh thân nàng lưu chuyển giảm đến một phần tư bình thường, hô hấp cũng chậm vài nhịp.

Thân thể thoải mái hơn, lúc này Giang Ngự Ngự mới phát hiện ra, người đàn ông ôm lấy nàng bấp thịt căng chặt, đường cong của cảm cũng kéo ra một độ cong kiềm chế, giống như là đang cố gắng đè nén cơn tức giận vậy.

Trong cửa chính vậy mà có một hoa viên tinh xảo tao nhã, Hách Liên Dạ ôm người xuyên qua hoa viên, tự ý đi thẳng vào một gian phòng trúc nhỏ cách y gần nhất.

Ôm người đến bên cạnh bàn ngồi xuống, lại dời lò sưởi ở giữa phòng đến bên người Giang Ngự Ngự, y chẳng ư hử gì mà rời đi, rõ ràng là Hách Liên Dạ đang tức giận.

Giang Ngự Ngự còn tưởng y sẽ mặc kệ vứt bỏ mình, không ngờ chưa đến một phút, Hách Liên Dạ lại trở về, trong tay ôm một chồng quần áo.

Ôm người từ trên ghế đi đến sau bình phong, ngay cả chớp mắt y cũng không chớp lấy một cái, đưa tay ra liền xé y phục của Giang Ngư Ngư

... Hả? Y muốn giúp nàng thay quần áo?

"Tôi... tự... mình" Tự tôi thay!

Trên người bị điểm huyết đạo, khí tức quanh thân chuyển động cũng chậm đi rất nhiều, hiện tại mặc kệ nàng gấp gấp bao nhiêu, tốc độ nói chuyện chỉ có thể giống như con rùa.

Vừa mở miệng, yết hầu lại đau rát.

Hách Liên Dạ dứt khoát động tay điểm á huyết của nàng, làm như không thấy ánh mắt phẫn nộ kháng nghị của nàng, trực tiếp lột bỏ y phục ướt sũng trên người nàng, đối mặt với cả người lỏa lồ của Giang Ngư Ngư, mặt y vẫn không có chút cảm xúc như cũ, nhìn không chớp mắt, tựa như thứ y nhìn là một ván gỗ vậy.

Thậm chí y còn cầm một khăn khô lớn đến lau sạch người nàng, lúc này mới thay quần áo sạch cho nàng.

Giang Ngư Ngư sắp phát điên rồi, nàng tín nhiệm Hách Liên Dạ mới để cho y điểm huyết đạo của mình, ai có thể nghĩ y lại làm như vậy chứ!

Nhưng mặt của Hách Liên Dạ vẫn nghiêm nghị không thay đổi, khi xong hết thủ tục, y mới ôm người đặt xuống giường, kéo chăn qua che kín cả người nàng.

"Lãnh Mộc!" Im lặng lâu như vậy, rốt cục Hách Liên Dạ cũng mở miệng, trong âm thanh kia kiềm chế con tức giận, khiến người nghe không khỏi sợ hãi trong lòng.

Lãnh Mộc đợi ở cửa chính đã lâu, nghe thấy chủ tử gọi, lập tức đẩy cửa tiến vào, đưa thuốc mỡ qua.

Giang Ngư Ngư cũng đang nổi nóng, không thể mở miệng nói chuyện cũng không thể di chuyển, nàng vốn liên tục trừng mắt với Hách Liên Dạ, nhưng khóe mắt liếc về phía Lãnh Mộc mới xuất hiện, nàng đột nhiên sùng sốt một chút.

Nhìn trang phục và thân hình, người này... hẳn chính là một trong hai người bị điểm huyết đạo ở trên bờ lúc trước.

Lúc ấy tình huống nguy cấp, nàng không nhìn kỹ bộ dáng của người này, nhưng hiện tại...

Vừa rồi Hách Liên Dạ gọi người này Lãnh Mộc?

Giống như chuột thấy mèo, Giang Ngư Ngư vừa mới còn hùng hổ đột nhiên liền biến thành con cừu, thậm chí nàng còn bắt đầu co rúc vào trong chăn.

Rõ ràng vì bị điểm huyết đạo, động tác của nàng còn chậm hơn cả rùa, nhưng nàng lại kiên trì làm như vậy, giống như mau chóng trốn vào trong chăn là chuyện quan trọng nhất thiên hạ vậy.

Trước kia, Hách Liên Dạ chỉ thấy nàng cố chấp với đồ ăn như vậy thôi...

Hiển nhiên nàng rất sợ Lãnh Mộc, nhưng đối với y luôn luôn đè nén lửa giận lại không sợ chút nào.

Phản ứng như thế, khiến khóe mắt của Hách Liên Dạ co rút.

Lãnh Mộc có một khuôn mặt vuông dễ nhìn, nếu cười rộ lên, có lẽ sẽ có mười phần thân thiện. Nhưng hẳn là người cũng như tên, giống hệt một khúc gỗ tám trăm năm đông lạnh ở Bắc Cực, vừa lạnh vừa cứng, đứng tại chỗ giống như một khúc gỗ điêu khắc, lại càng không ngừng tản ra khí lạnh...

Lúc lần đầu tiên Giang Ngư Ngư bơi qua hồ lạnh kia, người cầm lấy cây kiếm đặt ngang cổ nàng, giọng nói không có chút cảm xúc, tựa như người máy từng chữ từng chữ bật ra ngoài môi "Người nào", chính là hắn.

Hoàn toàn bị bỏ quên, khóe mắt của Hách Liên Dạ co rút lần nữa, tiếp nhận thuốc mỡ do thuộc hạ đưa tới, làm một thế tay, ra hiệu hẳn có thể rời đi trước.

Lãnh Mộc vừa đi, Giang Ngư Ngư lập tức nhẹ nhàng thở ra, cũng không tiếp tục phí sức co vào trong chăn nữa, ánh mắt nhìn đầu giường, yên lặng không nói gì.

Lãnh Mộc này... giống hệt anh họ ngoài hành tinh của nàng!

Tuy rằng dáng dấp không giống, nhưng cảm giác kia quả thực là phiên bản của anh họ, khác biệt chính là anh họ đại nhân không có khí thế cường đại như vậy thôi.

Chẳng qua anh họ của nàng là một người có chiều cao muốn mong mà chẳng được... Chỉ cần khí thế mười phần mười của anh ta, là có thể thoải mái dọa khóc tất cả các sinh vật Địa Cầu rồi.

Lãnh Mộc... là người ngoài hành tinh phiên bản cổ đại ẩn nấp ở Địa Cầu sao?

Ý niệm trong đầu nàng chuyển nhanh như ngựa thần lướt gió tung mây, Giang Ngư Ngư tiếp tục hoàn toàn xem nhẹ Hách Liên Dạ.

Thế nhưng Hách Liên Dạ ngược lại cảm thấy con tức giận của mình tiêu đi rất nhiều.

Nếu có phản ứng như người bình thường, nàng cũng không phải là tiểu nha đầu mà y thích rồi.

Rốt cuộc nên nói là y thích ngược đi yêu tiểu nha đầu không thông minh thế này, hay là nên nói y quá may mắn, gặp được một bảo bối độc nhất vô nhị?

Vừa bực mình vừa buồn cười ngồi ở bên giường, y mở nắp hộp ra, bắt đầu bôi thuốc mỡ cho Giang Ngư Ngư.

Thuốc mỡ mát rượi làm dịu đi rất nhiều cảm giác đau rát ở cổ họng, ở trên vùng xung quanh vết thương của nàng bôi một lớp mỡ thật dày, sau đó Hách Liên Dạ bắt đầu giúp nàng mát xa, khiến cho thuốc mỡ kia nhanh chóng phát huy tác dụng.

Sợ Giang Ngư Ngư không thoải mái, y còn đặc biệt khống chế nội lực, để cho tay của mình trở nên mát lạnh hơn.

Cực kỳ kiên nhẫn cũng cực kỳ tỉ mỉ chu đáo làm xong những việc này, y giải huyết đạo cho Giang Ngư Ngư, "Có cảm giác gì?"

Giang Ngư Ngư cẩn thận hít thở vài lần, phát hiện chỉ giống như phát sốt cộng thêm amidan phát viêm, nuốt xuống thời gian sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng so với lúc bị thương ban nãy thì giảm bớt hơn rất nhiều rồi.

Cách điều phối của thuốc mỡ kia cũng rất hay, các vị thuốc trên quý có tiền cũng không mua được, hơn nữa được Hách Liên Dạ mát xa vừa phải cho nên mới có thể phát huy kỳ diệu như vậy.

"Đỡ hơn lúc nãy rồi, cảm ơn."

"Cảm ơn?" Đóng chặt nắp hộp, để thuốc mỡ qua một bên, thân thể của Hách Liên Dạ hơi ngửa ra sau, dựa vào cột giường, "Tiểu nha đầu, câu nàng nên nói, dường như không phải câu này nhỉ?"

Sắc mặt chợt trầm xuống, khiến câu này có giọng điệu nghiêm khắc có thêm chút vị nguy hiểm.

Giang Ngư Ngư nằm ở trên giường, cực kỳ do dự suy nghĩ một lát, đổi thành giọng điệu cực kỳ đại gia nói, "Anh hầu hạ không tồi, đi xuống lĩnh thưởng đi!"

Nói xong, ánh mắt thuần lương hỏi, "Là nên nói như vậy sao?"

"..." Trong lòng thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng Hách Liên Dạ vẫn nghiêm mặt, quyết định không lộ ra bộ dáng muốn cười.

"Tự tiện xông vào cấm địa, bỗ vương có thể trị nàng tội chết, nàng có biết hay không!"

Kế hoạch lúc đầu là nên dựa theo con đường "giáo huấn" này để đi, nhưng vừa thốt ra một câu nghiêm khắc xong, Hách Liên Dạ lại cảm thấy mình không thể tiếp tục đè nén tức giận nữa rồi.

Hiện tại y thật sự muốn gào lên một trận với nàng.

"Nàng muốn có thể bài thân phận sao?"

Y tức giận ngùn ngụt, nghĩ câu nào thì nói câu đó, tuy rằng logic có chút lộn xộn, nhưng ý tứ tuyệt đối nói rõ.

Trong đoạn thoại này hàm chứa rất nhiều tin tức, còn Giang Ngư Ngư lắng tai nghe...

Hai mắt buồn bã rũ xuống, nàng hơi cắn môi dưới, tuy rằng không rơi nước mắt, nhưng cả khuôn mặt đều ảm đạm không có sức sống, nhìn có vẻ cực kỳ khổ sở.

"..." Y nói rất nặng lời sao?

Hiện tại Hách Liên Dạ có chút luống cuống chân tay, sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên xuất hiện loại tình huống y không biết phải làm sao, y lập tức làm dịu khẩu khí, "Là ta không tốt là ta không tốt, về sau sẽ không bao giờ... quát nàng nữa..."

Y vẫn còn đang dịu giọng "sám hối", chợt nghe thấy giọng nói buồn bã suy sụp của Giang Ngư Ngư vang lên——

"Mấy ngày nay tôi chỉ có thể ăn cháo trắng."

Cổ họng bị thương, cho dù thuốc mỡ có kỳ diệu đi chăng nữa, nhưng nàng vẫn là chỉ có thể ăn cháo trắng thôi... Huhu.

"... Giang Tiểu Cừ!"

Giang Ngư Ngư không để ý đến y, nhưng liếc nhìn hoa quả bày biện trên bàn, ánh mắt ai oán mà trở mình.

Mấy ngày tới sẽ không được ăn thỏa thích nữa rồi... Huhu

"..." Im lặng lại buồn cười nhìn bóng lưng đáng thương của nàng, hiện tại Hách Liên Dạ lại càng nguy hiểm hơn rồi.

Kéo người trở lại, y nhìn cười dụ dỗ nàng, "Được rồi được rồi, mấy ngày này ta sẽ ăn cháo cùng nàng."

Giang Ngư Ngư không hề rầy, chỉ từ trong chăn lộ ra đôi mắt ai oán nhìn y một cái.

"..." Bất đắc dĩ vỗ vỗ đầu của nàng, nếu không phải nhìn bộ dạng rất đáng thương của nàng, Hách Liên Dạ thật đúng là muốn cười to một trận.

Chỉ là... tiểu nha đầu này ham ăn như vậy, nếu như y luyện tài nấu nướng của mình thành đệ nhất thiên hạ, có phải nàng sẽ không chạy loạn khắp nơi hay không?

Hách Liên Dạ căn bản chưa từng bước vào phòng bếp, lại tìm được một mục tiêu cuộc sống mới...

Trần an Giang Ngư Ngư xong, Hách Liên Dạ gọi thủ hạ đi vào, muốn biết chuyện xảy ra lúc này.

Người phụ trách canh gác chính là Lãnh Mộc vừa mới xuất hiện cùng với Hà Túc – đệ đệ của Hà Nghiêm.

Không hề tương xứng với tên, Hà Túc có một khuôn mặt vui vẻ thích cười, nhưng bị Lãnh Mộc ở bên cạnh hấn ảnh hưởng...

Hắn cười sáng lạn sáng lạn, gió lạnh trong phòng này sẽ thổi vù vù bấy nhiêu.

Vừa thấy Lãnh Mộc tiến vào, Giang Ngư Ngư từ từ rúc vào trong, một giây sau, còn rối rắm vươn tay ra, buông màn che giường xuống, hoàn toàn che kín mình, tránh đi tầm mắt của Lãnh Mộc.

Phản ứng như thế, khiến cho người có nét mặt biến hóa bình thường là Hách Liên Dạ và Hà Túc đều giật giật khóe miệng.

Mặc dù Hà Túc vẫn chưa nhìn thấy Giang Ngư Ngư, nhưng đã từng nghe truyền thuyết về nàng...

Vị này nghe đâu là Vương phi đúng chuẩn cực kỳ thần bí cực kỳ truyền kỳ, nhưng sao lại sợ Lãnh đầu gỗ như thế?

Hoài nghi nhìn người bên cạnh, lấy tay thúc thúc vào hắn, "Lãnh đầu gỗ, ngươi làm cái gì vậy?"

Lãnh Mộc chậm rãi chuyển gương mặt không diễn cảm qua.

"..." Thôi, khỏi hỏi nữa.

Lau mồ hôi lạnh, Hà Túc bắt đầu kể lại chuyện xảy ra lúc này cho Hách Liên Dạ nghe.

Người đàn ông xông vào dường như mặc đồ đen, từ đầu đến cuối đều không nói tiếng nào, kỹ thuật bơi lội của hắn rất tốt, khinh công cũng nhanh, sau khi nhảy ra khỏi nước thì lập tức điểm huyết đạo của bọn họ, sau đó bay vút qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bốn vương chỉ có thể đền chính mình cho nàng

Hà Túc không dám chắc cho lắm, nhưng dường như lúc ấy hắn thấy được da mặt người nọ. Có lẽ người nọ cảm thấy mình đang nắm phần thắng, sẽ không xảy ra sơ hở gì, dĩ nhiên cũng không che mặt.

Sau đó Giang Ngư Ngư xuất hiện, có lẽ người nọ cho rằng Giang Ngư Ngư nhìn thấy dung mạo của hắn, bèn muốn giết người diệt khẩu, hắn và Lãnh Mộc gặp đến độ muốn chết, nhưng thân thể bị điểm huyết chết cứng tại chỗ, có vội cỡ nào cũng không giúp được.

Nhưng không biết người nọ nghĩ tới điều gì, nửa đường đột nhiên dừng tay lại, tiếp theo sau đó, chính là Giang Ngư Ngư đánh lên thành công, sau khi người nọ cất thớt trên đùi xong thì hoàn toàn xác định chủ ý, muốn giết Giang Ngư Ngư, cũng chính lúc đó, tín hiệu cảnh báo trong sơn động vang lên.

Thật ra cơ quan then chốt kia, chỉ cần thời gian một nén nhang không ai đụng vào nó, nó sẽ phát ra nổ, để nhắc nhở với bên ngoài trong sơn động đã xảy

ra chuyện.

Phía sau màn che giường, Giang Ngự Ngự nghe xong thì âm thầm chất lưỡi hít hà, nơi này dùng hương nhang để tính thời gian, một nén hương có lẽ là năm phút.

Kẻ xông vào kia cũng thật là có lòng tin, cảm thấy hắn có thể ở trong vòng năm phút xông vào cấm địa lấy đồ hắn muốn, tiếp tục bơi qua hồ lạnh, xuyên qua đường hầm, hoàn toàn rời khỏi căn phòng của Hách Liên Dạ.

Chỉ là... Nghĩ đến lúc trước người nọ đột nhiên buông tay, nàng khó hiểu mà nhặt về được một mạng. Giang Ngự Ngự hơi cau mày, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Kẻ xông vào có lẽ rất mạnh, nhưng rõ ràng hắn cũng rất kiêng dè Hách Liên Dạ, cho nên sau khi báo động vang lên, thì hốt hoảng rời đi.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, bọn Hà Túc cũng đâu phát hiện ra tin tức hữu dụng gì, thân phận của kẻ xông vào vẫn là một câu đố, hơn nữa nhất thời ngay cả người khả nghi cũng không biết là ai.

Phát phát tay, ý bảo thuộc hạ đều đi xuống, sau đó xoay người, kéo màn che giường ra, cười đến mức cực kỳ có thâm ý nhìn Giang Ngự Ngự.

"Hiện tại mấy giờ... là giờ nào rồi?"

Hách Liên Dạ còn tưởng rằng nàng lại đang nhớ đến cơm chiều, bèn cười nói, "Sắp dọn cơm rồi."

Nói xong liền muốn bế nàng lên, mang nàng rời đi.

Nhưng Giang Ngự Ngự lại rút về phía sau một chút, tránh né tay của y, vui vẻ cười nói với y, "Vương gia, tôi vẫn còn nợ chưa tính với anh đâu."

Rất hiếm thấy, Hách Liên Dạ lại không phúc hắc vòng qua đề tài này, mà là rất đứng đắn hỏi, "Nàng nói là chuyện ta cưỡng ép giúp nàng thay quần áo?"

"... Phải" Giang Ngự Ngự có chút nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, nhưng nụ cười trên mặt lại càng thêm nhu thuận.

Trên mặt không có chút ý cười nào, Hách Liên Dạ liếc nàng một cái, ánh mắt hờ hững, không nhìn ra được bất kỳ cảm xúc nào.

Dời tầm mắt, im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ chốc lát, rồi cực kỳ lạnh nhạt mở miệng, "Trong cung bốn vương đảm nhiệm một công việc nhân hạ, không có bao nhiêu bổng lộc, mấy năm nay không ai giúp đỡ xử lý, trong tay cũng không thừa lại bao nhiêu tiền tích góp, vương phủ này cũng là trong cung cấp cho, bất kì lúc nào cũng có thể thu hồi lại, hạ nhân trong phủ ký tên cũng không phải là văn tự bản mình."

"Cuộc sống của bốn vương nhìn thì rất đẹp, nhưng thật ra lại rất giản dị, muốn quyền thế không quyền thế, muốn tài không tài, ngay cả hạ nhân trong tay có thể bán đi kiếm bạc cũng không có."

"Chuyện giúp nàng thay quần áo, nếu như nàng muốn tính toán... Tính đi tính lại, bốn vương chỉ có thể đền chính mình cho nàng."

Một đoạn thoại dài này được y nói một cách bình tĩnh... Không đúng, đây không phải là bình tĩnh, hoàn toàn chính là không thể trốn tránh lại không thể đấu tranh, bất đắc dĩ "đền" bản thân cho Giang Ngự Ngự.

"..." Giang Ngự Ngự im lặng nhìn khuôn mặt của mình trong gương đồng.

Khá cho một bánh quai chèo!

Yên lặng xoay vặn khuôn mặt sắp vỡ của mình trở lại hình dạng bình thường, Giang Ngự Ngự không thể bình tĩnh.

Trên đời này sao lại có loại yêu nghiệt như vậy!

Chỉ là muốn "quyết đấu" với yêu nghiệt có trình độ mạnh mẽ đến biến thái này, nếu không bình tĩnh, nhất định sẽ thua không thể nghi ngờ.

Cho nên Giang Ngự Ngự lời pháp bập ra, ép mình bình tĩnh.

Pháp bảo của nàng rất đơn giản... Ép mình nghĩ đến lão anh họ...

Ở trước mặt anh họ, tất cả yêu ma quỷ quái đều là mây bay, thậm chí Giang Ngự Ngự rất bình tĩnh mà bắt đầu suy nghĩ, nghe nói mỗi người xuyên qua đều phải gánh vác sứ mệnh quan trọng.

Sứ mệnh kia của nàng, nói không chừng chính là thu thập Hách Liên Dạ yêu nghiệt này, thay trời hành đạo, cứu vớt muôn dân thiên hạ.

Nói như vậy, nàng có một anh họ truyền kỳ lại thần bí như thế. Lúc một tuổi, bởi vì một câu "Ngự Ngự" của anh ấy mà sợ tới mức khóc cả hai ngày... Đương nhiên, chỉ cần cho nàng uống sữa, nàng lập tức ngừng khóc, uống no lại tiếp tục khóc...

Đến khi nàng hai tuổi, anh họ gọi nàng, nàng chỉ cần khóc một buổi sáng là có thể ngừng, lúc ba tuổi chỉ cần khóc hai canh giờ, sau khi bốn tuổi thì dừng cảm kiên cường mà run cầm cập, một giọt nước mắt cũng không rơi...

Sự tồn tại của anh họ, thật ra cũng hết sức có thâm ý, chính là vì huấn luyện lá gan của nàng?

Giang Ngư Ngư càng nghĩ càng bình tĩnh, thu hồi suy nghĩ, ngọt ngào mà cười một tiếng với Hách Liên Dạ, "Một khi đã như vậy, anh theo tôi đến đây."

Nói xong, nàng xuống giường mang giày, kéo tay áo Hách Liên Dạ, một đường dẫn y trở lại bên cạnh hồ lạnh, không chút khách khí đẩy y xuống nước.

Người cũng đã "đền" cho Giang Ngư Ngư rồi, hiện tại Hách Liên Dạ đương nhiên vô cùng "nghe lời", không hề phản kháng, chỉ cười cười nhường mảy.

"Uớp lạnh có thể giúp giữ tươi." Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh mà giải thích.

"Giữ tươi?"

"Đúng vậy," Giang Ngư Ngư rất mong mỏi nói, "Thịt cần phải giữ tươi, bằng không ăn không ngon chút nào."

Nói xong ánh mắt nàng trở nên thành khẩn, "Tôi dẫn đo suy nghĩ, anh không hề có giá trị gì, chỉ có thể nướng ăn."

Nói xong, lại bẻ ngón tay một chút, "Bằng không nuôi anh thì thật sự lãng phí lương thực."

"..." Hà Túc đi theo nghe lên nhìn lên cộng vậy xem lằng lẽ co rút một cái, vì lo lắng cho sức khỏe của mình mà xoay người lại.

Nhưng Hách Liên Dạ ngâm mình ở trong hồ lạnh lại vô cùng bình tĩnh.

Xuất phát từ "nghe lời" mà vì "chủ nhân" suy tính tâm lý, trên mặt tên yêu nghiệt này tràn đầy vẻ chân thành mà đề nghị, "Hiện tại thời tiết ẩm áp tích trữ không được món gì, nàng giết ta một lần lại ăn không hết, còn thừa lại cũng rất lãng phí."

"..." Giang Ngư Ngư cảm thấy sấm sét vang dội một trận.

Tên yêu nghiệt này vô lương hết mức!

Người nào đó bình tĩnh khề chống cánh tay, đi ra khỏi hồ lạnh, ngồi xuống bên cạnh Giang Ngư Ngư, "Nghe nói... Người bị người ta mua, đều có một công năng là ẩm giường," Giọng nói bất đắc dĩ của y vẫn vô cùng hồ hững, "Mặc dù bốn vương không có, nhưng vẫn là có thể từ từ học."

"... Tôi không cần anh ẩm giường!"

"Nhưng bốn vương không thể làm được cái gì hết, cứ như vậy mà được nàng nuôi," Hách Liên Dạ vẫn dùng giọng điệu bất đắc dĩ nàng, "Bản thân nàng nói, nuôi không còn lãng phí lương thực."

"..." Ở trong lòng mặc niệm ba lần "bình tĩnh", Giang Ngư Ngư cười ngọt mở miệng, "Tôi có thể sang tay bán anh."

"Ai sẽ mua một người ngay cả ẩm giường cũng không biết chứ?"

"..." Nụ cười trên mặt cứng lại vài giây, tiếp tục cười rộ lên, còn có chút đờ đờ sát khí, "Mặt của anh cũng được, mua về, có thể treo lên tường làm hàng mỹ nghệ."

Người nào đó "bất đắc dĩ" liếc nàng một cái, cực kỳ bình tĩnh kéo một lớp mặt nạ xuống, giọng "đau buồn" nói, "Mặt cũng không được."

"..." Giang Ngư Ngư nhìn hai chữ "biến thái" màu xanh to đùng lấp lánh ánh sáng trên mặt y, rốt cục cũng hiểu được mình rơi vào hãm do chính mình đào có cảm giác gì rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Thái tử thật đúng là một vị thần (1)

Rốt cuộc đầu của tên yêu nghiệt này được cấu tạo từ cái gì vậy!

Có thể phúc hắc đến trình độ này... Thật ra y cũng không phải là người Địa Cầu đâu nhỉ?

Nói gì đi nữa, hôm nay Giang Ngư Ngư cảm thấy bản thân sẽ không nhịn được mà muốn động thủ giết người.

Nhưng Hách Liên Dạ quá mạnh mẽ, nàng muốn giết cũng không giết được y...

Có điều thời gian quả thật đã không còn sớm, nàng không muốn náo loạn với y, đứng thẳng người, “Buổi tối tôi muốn đi ra ngoài.”

Trước lúc nổi giận, Hách Liên Dạ nói với nàng như thế thật ra nghe cũng lọt tai, y nói từ nay về sau sẽ không để nàng ra ngoài một mình nữa, nếu như nàng không nói rõ ràng, tám phần là y sẽ muốn đi theo nàng.

Quả nhiên, Hách Liên Dạ lập tức thu hồi về mặt “bất đắc dĩ” này về, ánh mắt có chút nghiêm túc.

Y không hỏi nàng muốn đi đâu, chỉ nhìn chăm chăm vào ánh mắt nàng một lát, “Muốn rời khỏi vương phủ?”

“Không muốn.”

“Được.” Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng y cũng gật đầu đồng ý, kéo cánh tay của Giang Ngư Ngư rời khỏi hồ lạnh, đi qua đường hầm, sau khi trở lại phòng của mình, tìm một thứ có màu trắng kích cỡ như quả anh đào.

“Nếu như gặp nguy hiểm thì vứt nó lên mặt đất, hoặc là bóp vỡ nó, thậm chí nuốt nó, nó sẽ phát ra một tiếng vang thật lớn, ta nghe được sẽ lập tức đuổi theo.”

“...Ừ.” Giang Ngư Ngư cất kỹ vật nhỏ đó xong, có chút khó hiểu liếc y một cái, xoay người đi.

Chờ tới lúc nàng đi đến cửa, Hách Liên Dạ đột nhiên lên tiếng, “Tiểu nha đầu.”

“Hả?” Xoay người, đối diện với đôi mắt phượng đang híp lại của Hách Liên Dạ.

“Tiểu nha đầu, nàng có chuyện giấu ta.”

Giang Ngư Ngư rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới ngẩng đầu lên, “Dường như anh đã đoán trúng rồi!”

“...” Bất đắc dĩ bật cười, Hách Liên Dạ lại đột nhiên nghiêm túc, “Đừng cậy mạnh, gặp nguy hiểm phải lập tức gọi ta.”

Dừng lại một chút, lại sợ nàng không yên lòng nên bổ sung, “Nếu như nàng thật sự có bí mật muốn giấu, tối nay nhìn thấy bất cứ chuyện gì, ta cũng sẽ làm như không biết, nàng có thể yên tâm gọi ta đến.”

Giang Ngư Ngư ngẩn người, sau đó gật đầu đáp ứng, xoay người rời đi.

Hách Liên Dạ... Thật ra y đối với nàng rất tốt, nàng nghĩ đây có thể là cực hạn lớn nhất của mức độ bao dung cùng nhẫn nhịn, nhưng y lại không hề do dự mà có thể làm được.

Lúc nàng ra khỏi phòng ngủ, đúng lúc Hà Nghiêm bụng bữa tối qua.

Nàng mở nắp liếc nhìn hai chén cháo trắng, trong lòng Giang Ngư Ngư cảm thấy cực kỳ chua xót.

Cầm lấy chén cháo trắng của mình, nàng cứ như vậy mà ôm lấy chén gốm sứ màu trắng, trong lòng buồn bã đi về phía sau núi.

Đi đến nơi lại không nhìn thấy “Tiểu Trần Từ” – người đã có hẹn với nàng, Giang Ngư Ngư tìm một chỗ tránh gió, không có động lực mở nắp ra bắt đầu húp cháo.

Tay nghề của đầu bếp Vương phủ cực kỳ giỏi, cháo trắng mềm dẻo ngon miệng, vị cùng với mùi đều là tuyệt hảo.

Nhưng cho dù có ngon hơn nữa, nó cũng chỉ là một chén cháo...

Nhớ tới đầu bếp vương phủ vừa mới làm thành công món cánh gà kho tiêu, nàng đang tính tối nay ăn ngấu ăn nghiêng một phen đấy. Tâm trạng của Giang Ngư Ngư càng thêm bi thương..

Khi nào cổ họng của nàng mới khỏi hẫng đây!

Nàng ăn hết sạch chén cháo trắng, nhưng “Tiểu Trần Từ” có hẹn với nàng vẫn chưa xuất hiện.

Ngồi lâu quá nên có chút lạnh, không còn cách nào khác, Giang Ngư Ngư đành phải đứng dậy đi về.

Sau khi nàng đi khỏi, có một người đàn ông thân hình cao gầy đi từ trong góc tối ra, đôi mắt âm trầm nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng, thần sắc có chút phức tạp.

Buổi tối ngày thứ hai, Giang Ngư Ngư đáng thương đi tới phía sau núi vừa húp cháo vừa chờ người.

Có điều ngày hôm nay không giống hôm qua, Tiểu Trần Từ xuất hiện, hắn còn giữ đúng lời hứa lần trước lúc rời đi, trong tay cầm một cái hộp lớn tản ra mùi hương mê người.

“Quý hạp hời, đùi dê nướng tới đây!”

Hiện tại Giang Ngư Ngư thật sự muốn khóc rồi, “Tôi không thể ăn...”

“Sao lại không thể ăn, cô cũng bắt chước đám đàn bà trong cung kiêng ăn cái này kiêng ăn cái kia, sợ béo sao?”

Tiểu Trần Tử vừa nói vừa mở hộp ra, cầm dao bên cạnh cắt thịt, cắt thành một miếng nhỏ đặt trong đĩa, đưa sang cho Giang Ngư Ngư, “Mau ăn lẹ đi!”

“Cổ họng của tôi bị thương, cho nên thật sự không thể ăn được, thơm quá à...” Cực kỳ ngây ngất mà ngửi một cái, đấu tranh tâm lý hồi lâu, Giang Ngư Ngư vẫn cắn một miếng nhỏ.

Ô ô, ngon quá!

“Sao cổ họng lại bị thương?”

“Ngoài ý muốn.” Qua loa đáp một tiếng, Giang Ngư Ngư không để ý nhún nhún vai.

Nhìn chăm chăm vào thịt nướng toả ra mùi thơm bốn phía hồi lâu, nàng đột nhiên ngẩng đầu hỏi Tiểu Trần Tử, “Chỉ mang cho tôi mỗi món này sao?”

“Không có... Mang theo rất nhiều, không phải cô không thể ăn sao?”

“Cũng đúng.” Đáng thương hít hít cái mũi, Giang Ngư Ngư giãy giụa liếc nhìn thịt nướng, muốn cố gắng dôi lực chú ý, “Sao hôm qua anh không tới?”

“Sắp đến sinh nhật của mẹ ta rồi, đang chuẩn bị lễ vật tặng cho bà, bận rộn đến tối, không có thời gian tới đây.”

“Ừ.”

“Quý hạp hời, cô vẫn thích ăn như vậy sao?” Trên mặt của Tiểu Trần Tử vẫn là vẻ cà lơ phớt phờ cười một tiếng, giống như là vô tình hỏi.

“Đúng vậy.”

“Trừ ăn ra, cô còn có nguyện vọng gì muốn làm không?”

Cái này có chút giống như trước khi lâm chung, sẽ có người hỏi bạn lời này, nhưng Giang Ngư Ngư lại không phát hiện ra, còn nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Không có.”

“Không có thứ gì không từ bỏ được à?”

Lúc này Giang Ngư Ngư không cần suy nghĩ, rất khẳng định nói, “Thứ duy nhất tôi cảm lên được mà không bỏ xuống được, chỉ có đôi đùi.”

“Phụt” bật cười ra tiếng, Tiểu Trần Tử khinh bỉ nhìn nàng, “Thật không có mong muốn! Cô nhìn thiếu gia ta xem, cảm lên được mà không bỏ xuống được, trừ đùi ra, còn có chén!”

Nói xong còn vênh vênh tự đắc mà hất cằm lên, giống như đang chờ Giang Ngư Ngư mau chóng bày tỏ sự sùng bái và kính trọng.

Nhưng Giang Ngư Ngư hết sức vô tội nhìn hấn một cái, “Ta ăn cái gì cũng thích xài đĩa.”

“...”

Sau một trận cười to, Tiểu Trần Tử lại lấy từ trong ngực ra một cái bọc giấy, “Cổ họng của cô không tốt, túi thịt bò khô này khoan hãy ăn, đợi mấy ngày nữa rồi tính.”

Đối với một người ham ăn mà nói, thức ăn ngon trước mặt, thì không hề tồn tại ba chữ “Mấy ngày nữa”.

Mở bọc giấy ra, vừa nghe mùi, tâm tình của Giang Ngư Ngư có chút phức tạp mà phát hiện ra, bản thân nàng vẫn đợi giải được.

Trong đùi dê nướng vừa rồi có bỏ thuốc độc, thật ra nàng đã sớm đoán được, nếu không cũng sẽ không bắt chước cổ họng đau rát mà liều mạng ăn một miếng, bởi vì nàng muốn nhìn xem tiếp theo “Tiểu Trần Tử” sẽ làm gì.

Đầu tiên là hạ độc, sau đó lại giải độc... Thật ra suy nghĩ này luôn quanh quẩn trong đầu nàng, hấn vẫn muốn giết nàng, biết đâu ngày nào đó lại đổi chủ ý.

Bởi vì đã chuẩn bị tâm lý từ sớm nên hiện tại Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh.

Người xông vào trong động, quả nhiên chính là “Tiểu Trần Tử” này, bằng không ở cổ đại nàng không quen người nào, trừ hấn ra, nàng không nghĩ đến còn có ai sau khi phát hiện thân phận của nàng, chần chừ không ra tay.

Nhưng không ngờ, sau khuôn mặt không hề nghiêm chỉnh lúc nào cũng tươi cười, lại là người lạnh lùng máu lạnh đến mức này.

Già bộ thỏa mãn nuốt thịt bò khô có giải được, trong đầu đột nhiên hiện lên cái gì đó, khiến Giang Ngự Ngự ngẩn người.

Đột nhiên nàng phát hiện, nàng đã quên một chuyện.

Là sợi dây chuyền kia.

Chính là sợi dây chuyền có cái đuôi gà làm bằng phi thúy mà Tiểu Trần Từ đưa cho nàng.

Ngày đó nàng vô tình gặp được Thái tử, trên tay Thái tử có đeo một cái vòng... Nhìn từ xa, hình dạng cũng không khác biệt cho lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Thái tử thật đúng là một vị thần (2)

Hơn nữa suy nghĩ kỹ một chút, thân hình Thái tử không khác mấy so với “Tiểu Trần Từ”, đều là vóc dáng rất cao, hơi gầy.

Thật ra chuyện “trùng hợp” vẫn có rất nhiều, giống như ngày đó ở trên đường nàng gặp được Thái tử, “Tiểu Trần Từ” liền biết ngay hành tung của nàng. Mặc dù ngày đó Thái tử không ngẩng đầu lên, nhưng cảm giác của người tập võ nhạy bén hơn so với người thường rất nhiều, hơn nữa lúc ấy vì nàng tò mò, liên tục nhìn chăm chăm vào người hấn không rời, nên đã bị hấn phát hiện từ sớm.

Còn có... Mọi người trong cung sợ hãi Hách Liên Dạ như vậy, chắc chắn trong mắt của dân chúng bình thường, Hách Liên Dạ càng không phải là loại người dễ trêu chọc gì, nhưng “Tiểu Trần Từ” này lại dám một mình xông vào Tĩnh Vương phủ, còn nghênh ngang ở lại phía sau núi lâu như vậy.

Chỉ là khuôn mặt tươi cười và lộ phát phơ này, cùng với Thái tử không ngẩng mặt tàn mát ra hơi thở lạnh lẽo kia thật sự là hai người trái ngược, cho dù những thứ này đều trùng hợp, nếu như không có chuyện xảy ra trong son động, nàng cũng sẽ không đem hai người này gộp lại với nhau.

Thái tử... Vốn chính là vị hôn phu của chủ nhân cổ thân thể này, Cửu tiểu thư Trình Ti Nghiên của Trình gia.

Nàng vốn cho rằng Trình Ti Nghiên trượt chân rơi xuống hồ, “Tiểu Trần Từ” này trùng hợp đi ngang qua, liền cứu nàng một mạng.

Nhưng bây giờ, bởi vì quan hệ phức tạp giữa hai người, dường như chuyện lại không đơn giản như vậy...

Thật sự là trùng hợp? Hay là... Trình Ti Nghiên chết, rõ ràng có liên quan đến hấn?

Nếu không thì ngay cả người phụ nữ mềm chút nữa thành vị hôn thê của hấn, hấn cũng không nhận ra?

Giang Ngự Ngự sừng sờ suy nghĩ, Tiểu Trần Từ... Cũng chính là Thái tử Hách Liên Thần của Nguyệt Loan quốc đưa tay quơ quơ trước mặt nàng, “Quý hợp hời, nghĩ gì vậy?”

“Ăn không nói ngủ không nói.” Giang Ngự Ngự ngẩng đầu lên, nghiêm túc đáp.

Hách Liên Thần tức giận liếc nàng một cái, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Cho dù ăn không nói, ngủ không nói, cô cũng không thể nuôi thói quen cúi đầu ăn cơm! Cô có biết lúc cô cúi đầu, bao nhiêu thức ăn ngon đều bị người ta cướp mất rồi không!”

“...” Giang Ngự Ngự rất vô tội nhìn hấn, “Tôi mà thấy đều là đồ ăn ngon, trước tiên sẽ dòi đến để trước mặt mình sau đó mới ăn.”

“Đó là tác phong của thổ phi! Như vậy sẽ ảnh hưởng đến hình tượng!” Hách Liên Thần vẫn chưa hài lòng, rất có dáng vẻ đại gia chỉ dạy nàng, “Thiếu gia ta đều là ăn trong chén nhìn trong đĩa, người nào dám đụng đến đồ ăn của ta, ta sẽ dùng ánh mắt giết chết người đó!”

Giang Ngự Ngự nể phục nhìn hấn, đột nhiên lại tiếc nuối lắc đầu một cái, “Không được, chiều nay ta sẽ không học!”

“Tại sao? Mặc dù cô không có dáng vẻ giống bốn thiếu gia, nhưng tư chất xem ra cũng rất tốt.”

Giang Ngự Ngự vẫn lắc đầu, im lặng mấy giây mới nói, “Không được, tôi rất hiền lành đàng hoàng, sẽ không trừng người.”

“...” Lúc này Hách Liên Thần bị nàng đánh bại, im lặng mà nhếch môi, cuối cùng phát hiện chỉ có thức ăn mới có thể an ủi hấn, liền bắt đầu cắt thịt nướng cho mình.

Giang Ngự Ngự vẫn luôn theo dõi hấn, nhìn thấy động tác của hấn cực nhanh mà rắc một ít thuốc giải lên thịt nướng, sau đó mới động tay cắt thịt.

Có chút ngoài ý muốn, nàng cúi đầu, đành hoàng mà húp hết chén cháo trắng chưa hết của mình.

Động tác rắc giải được kia có chút rắc rối, hẳn là Thái tử, nếu thật sự muốn ăn, bất cứ lúc nào cũng có thể bảo ngự trù lấy thêm cho hắn mấy phần thịt nướng để ở bên ngoài, sao phải dùng tới thức ăn tạm thời đó không phải là mới ra lò, hơn nữa độc được giải được tất cả đều bỏ vào một lần.

Khoé mắt nhìn chăm chăm vào cử động của hắn, Giang Ngư Ngư phát hiện hắn ăn rất vui vẻ rất hưởng thụ, dáng vẻ hài lòng cười rộ lên rất là quen mắt, mỗi lần nàng được ăn ngon, cũng đều có vẻ mặt này...

Hiện tại loại tình huống này, chỉ có một cách giải thích duy nhất chính là hắn thật sự rất thích ăn, điều này tuyệt đối không phải giả bộ.

Vậy đâu mới là tính cách thật của hắn đây?

Bởi vì sinh ra là Thái tử, buộc lòng phải dùng mặt lạnh đối với người khác?

Nhưng lúc ở trong sơn động, hai tay không chút lưu tình mà bóp cổ nàng, bất kể là nhiệt độ hay tình cảm, đều lạnh đến mức không giống loài người, cái này hoàn toàn chính là cảm giác Thái tử cấp cho người khác.

Không đúng, nếu so với Thái tử nàng thấy ở ngoài phố thì càng lạnh lùng vô tình hơn nhiều, cũng có thêm chút hung ác khắc nghiệt khát máu.

Rốt cuộc... Đâu mới là diện mạo thật của hắn?

Húp sạch một miếng cháo cuối cùng, Giang Ngư Ngư đập kín chén sứ nhỏ kia lại, như có điều gì suy nghĩ liếc nhìn người bên cạnh một cái.

Cái nhìn này, khiến cho khoé miệng của nàng giật giật.

Hách Liên Thần mang một cái đuôi dê lớn đến đây, bây giờ... sắp bị hắn ăn hết rồi.

Sức chiến đấu dừng mãi như vậy, khiến cho nàng không khỏi than thở.

Chú ý tới tầm mắt khiếp sợ của Giang Ngư Ngư, Hách Liên Thần lại hoàn toàn không có cảm giác mình ăn nhiều như vậy rất là kinh khủng, còn ra vẻ đẹp trai nhún mày, “Thiếu gia ta chính là tiêu sái như vậy ~~~”

“...” Tiêu sái và ăn nhiều có quan hệ với nhau sao?

Giang Ngư Ngư suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng mà nói, “Thật ra quê nhà tôi ở trong núi sâu, tôi chưa từng đọc sách, không biết chữ, có rất nhiều chuyện không hiểu.”

“Muốn hỏi cái gì? Thiếu gia ta dạy cô!” Về mặt Hách Liên Thần “đắc ý”, “Không gạt cô, câu thứ nhất của Tam Tự Kinh, thiếu gia ta đọc thuộc lâu lâu!”

“Vậy anh rất có văn hoá!” Giang Ngư Ngư thán phục mà “khen ngợi”, đôi mắt to thuần lương sáng ngời nhìn hắn, khiêm tốn thỉnh giáo, “Tôi muốn hỏi, tiêu sái có ý là vừa ngốc vừa vui sao?”

“...” Hách Liên Thần bị nàng làm nghẹn cho gần chết, khoé miệng co rút sắp lên tới lỗ tai, rất không tiêu sái mà im lặng đi đến bên dòng suối nhỏ phía sau núi rửa tay.

Rửa hồi lâu, hắn mới nghiêm mặt trở về, chấp tay đứng ở trước mặt nàng, cứng rắn ép ra một loại âm thanh trầm thấp hùng hậu mà có chút từ tính, “Quý hạp hỏi, cô xem phong thái xuất chúng của thiếu gia ta đây, còn có thể đổi lòng nói ta ngốc sao?”

Giang Ngư Ngư ngẩng mặt lên nhìn hắn, nghiêm túc trả lời, “Không thể.”

Hách Liên Thần hài lòng vừa tính gặt đầu, lại nghe Giang Ngư Ngư nói tiếp...

“Bởi vì mẹ nói...”

Chưa kịp ngăn cản, “mẹ nói” cứ thế mà tiếp tục, “Bởi vì mẹ nói, ở trước mặt đứa ngốc nói hắn ngốc, quá tàn nhẫn, chuyện như vậy không thể làm!”

“...” Khoé miệng của Hách Liên Thần co rút liên tục, rốt cuộc không thể bình tĩnh nổi nữa, “Ta mang đồ ăn ngon cho cô! Cô còn trêu chọc ta!”

Lúc này cũng giống như trẻ em cãi nhau, thì sẽ có tuyên bố “Tôi không chơi với cậu”, hậu quả mang tới là...

Sau một trận tranh đoạt, Giang Ngư Ngư đá văng Hách Liên Thần tựa như cây cột, ôm một đồng đồ ăn vặt vừa mới cướp đoạt được, vừa lòng thoả ý trở về đi ngủ.

Để lại Hách Liên Thần người đầy ngân châm, tâm tình bi thương đứng nguyên tại chỗ, “Vậy mà một boc cũng không để lại cho ta, quý hạp hỏi, ngày mai ta liệu mạng với cô!”

Bởi vì bị thương, kế hoạch đào hôn tạm thời bị hủy bỏ, hôn lễ cũng tạm thời hủy bỏ.

Nhưng trên thực tế, căn bản Hách Liên Dạ cũng không chuẩn bị hôn lễ.

Giống như ngày đó lúc y nổi giận nên nói như vậy, y biết Giang Ngư Ngư muốn đào hôn, y vốn quyết định thả cho nàng đào hôn, chờ nàng chơi chán, sẽ tóm nàng trở về.

Dĩ nhiên, cái “chạy” này vẫn phải ở trong tầm mắt của y, y có thể không hiện thân theo sát nàng, nhưng tuyệt đối không yên tâm khi để nàng ra ngoài xông xáo giang hồ một mình.

Thế nhưng sau lần ngoài ý muốn đó... “Phúc lợi” kia cũng bị huỷ bỏ! Muốn rời khỏi y? Không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Tình địch của y là dùng #39;chồng chất#39; để tính (1)

Mấy ngày này Giang Ngư Ngư đều hết sức an phận, thậm chí cả người nhìn có vẻ vô cùng nhu thuận, vô cùng giống tiểu thư khuê các, người khác nói chuyện với nàng, nàng cũng hơn nửa là ngược mắt lên nhìn, ai ai oán oán liếc người ta một cái.

Điều bộ đáng thương ủy khuất này, mọi người nhìn đều thấy xót xa trong lòng

Đương nhiên, đợi đến lúc biết được là vì nàng không được ăn ngon nên mới xuống tinh thần như vậy, mọi người lại cảm thấy, nên thấy xót cho chính mình...

Hách Liên Dạ rất giữ lời, lúc ấy chỉ thuận miệng an ủi một câu "Mấy ngày này ta sẽ ăn cháo cùng nàng", nhưng y lại thực thi triệt để, cho dù Giang Ngư Ngư và y không cùng nhau ăn tối, nhưng y cũng chỉ húp cháo, mấy món khác đều không động vào.

Giang Ngư Ngư không biết y bận rộn chuyện Phong Minh, chỉ cảm thấy cuộc sống mỗi ngày của y không hề nhàn rỗi. Lúc nào nàng cũng mặt ủ mày chau làm ở một chỗ cũng thôi đi, Hách Liên Dạ công việc bận rộn, mỗi ngày ăn mấy chén cháo trắng, sao có thể chống đỡ chứ?

"Anh không cần ăn giống tôi đâu."

Dừng một chút, nàng lại giải thích, "Anh thích ăn cái gì thì ăn cái đó đi, tôi không thèm đâu."

Những lời này đừng nói là người khác, chính nàng cũng không tin, nàng rất thèm đó... Huhu.

Hách Liên Dạ cũng bật cười mà ngẩng đầu lên, "Qua hai ba ngày nữa nàng khỏi hẳn, đến lúc đó lại ăn cũng không vội."

Thấy Giang Ngư Ngư còn muốn lên tiếng, y giải thích, "Ta không bảo vệ tốt cho nàng, vốn có lỗi cho nên chịu trừng phạt cũng đúng."

"... Tôi không phải là trách nhiệm của anh."

"Quả thật không phải."

Rất nằm ngoài dự kiến, Hách Liên Dạ lại tỏ vẻ đồng ý.

Giang Ngư Ngư kinh ngạc ngẩng đầu, lại vừa vặn nhìn thấy y đang nhìn nàng cười dịu dàng, "Nhưng nàng là người ta thích."

"..." Giang Ngư Ngư yên lặng cúi đầu tiếp tục húp cháo.

Thế nhưng người nào đó lại không buông tha cho nàng, tâm tình không tệ cười nhắc nhở, "Tiểu nha đầu, hiện tại ta đang tỏ lộ với nàng, nàng sẽ không tiếp tục chinh ta nữa."

"Cái này có phải nói rõ... nàng đang từ từ tiếp nhận ta hay không?"

"..." Giang Ngư Ngư chậm rãi ngược mặt lên cười đến vô cùng nhu thuận, "Vương gia hi vọng tôi chinh anh sao?"

Mắt phượng tà khí liếm liếm cười một tiếng, "Nàng làm gì với ta, ta cũng đều vui vẻ."

"..." Được rồi, lại bị y đánh bại. Giang Ngư Ngư tiếp tục cúi đầu húp cháo.

Nhưng người nào đó còn nói muốn hỏi tiếp, với lại vấn đề này, vẫn còn khá đặng đẵng, "Tiểu nha đầu, nàng tên là gì?"

"Giang Tiểu Cửu."

"Nàng không phải Cửu tiểu thư Trình gia?" Y cố ý hỏi như vậy.

Giang Ngư Ngư đếm đầu ngón tay tính một chút, thật khó khăn nói, "Thế nhưng tên này có năm chữ, mẹ nói làm người đặt tên không cần quá dài..."

Khỏe miệng của Hách Liên Dạ cũng đã co rút, bất đắc dĩ hồi lâu nở nụ cười, dứt khoát ngồi vào bên cạnh nàng, "Nàng không chịu nói cho ta biết, là bởi vì sau khi chạy trốn khỏi Vương phủ, dùng tên thật tiêu dao tự tại sao?"

Giang Ngư Ngư phát hiện mình đã không còn kinh ngạc nữa rồi, dù sao tên yêu nghiệt này vẫn luôn thông minh đến kinh người, mặc kệ y đoán trúng cái gì, đều giống như chuyện đương nhiên.

Nàng không trả lời, Hách Liên Dạ lại biết mình đoán không sai, y cười thương lượng với nàng, "Tiểu nha đầu, chúng ta trao đổi điều kiện nhé? Nàng nói cho ta biết tên thật của nàng, ta xin thề sẽ không nói với bất cứ người nào, hơn nữa nếu có một ngày nàng thật sự chuồn ra vương phủ, lúc ta tìm nàng, tuyệt đối sẽ không dùng tên thật của nàng làm manh mối."

Cứ như vậy, vấn đề Giang Ngư Ngư lo lắng đã được giải quyết, tuy rằng tên yêu nghiệt này vô lương, nhưng dường như rất trọng lời hứa, không nói đến mấy ngày nay nàng quan sát, dựa vào lời đồn đại bình luận của mọi người, đều nói từ trước đến nay y nói là làm.

Chỉ là...

Giang Ngư Ngư khó hiểu nhìn y, "Tại sao anh phải hứa hẹn như vậy?"

Nàng chạy trốn thì sẽ dịch dung, như vậy không thể dựa vào chân dung mà truy đuổi, nếu thật sự không biết tên thật, không thể xuống tay từ thẻ bài thân phận, sau này y muốn tìm người tựa như mò kim đáy bể, phí không biết bao nhiêu hơi sức.

Y thông minh như vậy, không có khả năng không nghĩ đến điểm này.

Hách Liên Dạ lại hơi cười một tiếng, "Ta đâu thể nào ngay cả tên của người mình thích cũng không biết."

"..." Giang Ngư Ngư rầu rĩ cúi đầu, im lặng một lúc lâu, mới thành thật trả lời, "Giang Ngư Ngư."

Hách Liên Dạ cười cười kéo tay nàng qua, đầu ngón tay vẽ nhẹ vào lòng bàn tay của nàng, "Là chữ 'Ngư' này sao?"

"... Ừm." Một cái vẽ nhẹ vào lòng bàn tay hết sức thân mật tràn ra từng đợt cảm giác khác thường, Giang Ngư Ngư muốn rút tay lại, nhưng Hách Liên Dạ lại thuận thế bọc tay của nàng vào trong lòng bàn tay của y, giống như đang che chở bảo bối trân quý gì đó, "Ngư Ngư? Tên rất đáng yêu."

"..." Mặt đỏ lên, từ trước tới nay Giang Ngư Ngư chưa từng ngượng ngùng cũng bị phản ứng của mình làm cho ngại ngùng cả người, cứng rắn rút tay ra, phải đất chạy đi.

Chạy ra cửa, nàng lập tức muốn rơi nước mắt vì cơn mưa vẫn chưa dừng xong...

Chạy ra như thế, đương nhiên là nàng muốn trốn tránh Hách Liên Dạ, mà bây giờ nàng không thể tùy tiện rời khỏi vương phủ. Ở trong vương phủ, nơi có thể trốn Hách Liên Dạ là Tây Uyển bên kia tường.

Xuất phát từ ác cảm với đám phụ nữ ở Tây Uyển, ngay cả bức tường kia Hách Liên Dạ cũng lười đến gần.

Xách thang nhỏ đến bên tường, Giang Ngư Ngư lại rất bất ngờ nhìn thấy một người không nên xuất hiện ở chỗ này.

"Hà Nghiêm? Làm sao anh ở chỗ này?"

Nếu nàng nhớ không lầm, bởi vì lúc nào cũng có phụ nữ có ý đồ với Hách Liên Dạ, quả thực Hà Nghiêm xem phụ nữ như hồng thủy mãnh thú*, nhất là những phụ nữ ở Tây Uyển này, chỉ cần hắn nghe thấy âm thanh của các cô nàng đó thì sẽ có xu hướng phát điên.

[* hồng thủy mãnh thú: nước lũ và thú dữ (ví với tai họa ghê gớm)]

Hà Nghiêm đang nằm úp sấp trên đầu tường, nghe vậy, khuôn mặt cười ha ha liền chuyển sang xám ngắt, "Bẩm Vương phi, ta đang rèn luyện chính mình..."

Trước kia hắn vẫn cảm thấy, nữ nhân muốn tấn công Vương gia là không thể... Tuy rằng sức lực của các nàng không mạnh, nhưng mà sắc đẹp đang ở ngay trước mắt, khả năng tiềm tàng của con người là vô hạn...

Giang Ngư Ngư xuất hiện, hoàn toàn phá bỏ nhận thức này của hắn.

Nhìn Vương phi tổng cổ những nữ nhân kia, rõ ràng là rất dễ dàng!

Không được, làm thị vệ tâm phúc của Vương gia, hần nhất định phải học được kỹ năng này!

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất, chính là rèn luyện chính mình, bình tĩnh đối mặt trở thành gấp đôi...

Nghe Hà Nghiêm giải thích xong, Giang Ngư Ngư rất không biết nói gì mà rút rút khóe miệng, nhưng nhìn Hà Nghiêm vất vả như vậy, nàng vẫn cố vũ gập đầu, sau đó leo lên than nhỏ, mình cũng nằm úp sấp trên đầu tường xem nào nhiệt.

Đám người ở Tây Uyển kia đang cãi nhau, coi như xem kịch cổ vậy.

Giang Ngư Ngư vừa xuất hiện, Hà Nghiêm liền không có tâm tình rèn luyện mình nữa, do dự hồi lâu, hần mở miệng hỏi, "Vương phi... Nghe nói ngài muốn đào hôn?"

"Ừm."

"Vì sao?" Hà Nghiêm nóng nảy, "Chẳng lẽ ngài không muốn gả cho Vương gia sao? Vương gia có dung mạo tuyệt sắc thực lực cường đại nhân phẩm tốt tính cách tốt như thế trước thành thân sẽ không... tùy tiện, sau khi thành thân càng sẽ không làm xằng làm bậy như những nam nhân khác, rời khỏi Tĩnh Vương phủ còn có thể đi đâu tìm được người tốt như vậy? Chẳng lẽ trên đời này còn có nam nhân tốt như vậy sao?"

Giang Ngư Ngư rất bình tĩnh nói, "Có."

"Ai?" Hà Nghiêm nổi giận. Hần không tin còn có người xuất sắc như Vương gia nhà hần!

"Năm đường ca hai đường đệ hai biểu ca của tôi, còn có năm đường đệ của hai biểu ca."

"..." Khóe miệng Hà Nghiêm co gập nửa ngày, yên lặng ở trong lòng làm phép cộng trừ, mới rồi rầm hỏi, "Ngài... Tại sao lại có nhiều thân thích như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tình địch của y là dùng #39;chồng chất#39; để tính (2)

Giang Ngư Ngư vẫn rất bình tĩnh, "Thân thích của tôi càng đa tài hơn đấy." Đều là đàn ông nhân tốt, tạo phúc cho anh em.

"... Bọn họ thật sự xuất sắc giống như Vương gia?" Hà Nghiêm không tin, "Ngay cả dung mạo cũng tương tự Vương gia?"

Nam nhân có nhân phẩm tốt quả thật có không ít, nhưng ngay cả dung mạo cũng giống... Người phong hoa tuyệt đại như Vương gia bọn họ, sao có thể vừa cảm vừa nắm!

Nếu lấy ví dụ cho từng người một thì có lẽ sẽ nói đến trời tối cũng chưa xong, cho nên Giang Ngư Ngư bình tĩnh mà lời chiến thắng không ai có thể của anh họ ngoài hành tinh của mình ra.

"Tôi có một biểu ca rất truyền kỳ cũng rất thần bí," Giang Ngư Ngư vô cùng quả quyết nói, "Cho dù so với cái gì, thiên hạ đều không có ai có thể so được với huynh ấy."

Đây thật sự là đẳng cấp khen ngợi vô cùng cao, đuôi khóe mắt liếc về phía bóng dáng vừa mới đến gần, nghe vậy thì dừng bước chân lại. Hà Nghiêm yên lặng xoa xoa mồ hôi lạnh, muốn lập tức nói sang chuyện khác, nhưng lại khóc rống phát hiện, bóng dáng dừng bước kia làm một thế tay với hần, tò ý hần hỏi tiếp.

Hà Nghiêm bắt đầu dĩ, đành phải hỏi, "Hần... Là dạng người gì?"

Giang Ngư Ngư hoàn toàn không nghĩ tới Hách Liên Dạ sẽ sang bên này tìm nàng, nàng không có khinh công, hoàn toàn không phát hiện có người vừa mới lại gần.

Cho nên nàng ăn ngay nói thật đáp, "Anh và Lãnh Mộc hần là rất quen thuộc nhỉ?"

"Biểu ca ngài có cùng cảm giác với Lãnh đầu gỗ?" Hà Nghiêm cũng giống như đệ đệ Hà Túc, đều kêu Lãnh Mộc "Lãnh đầu gỗ".

"Không phải, khí tức của biểu ca tôi không bằng một phần mười của Lãnh Mộc." Suy nghĩ một chút, Giang Ngư Ngư rất thận trọng mà sửa miệng lại, "Một phần hai mươi đi."

"..." Hà Nghiêm mở mắt nhìn nàng, tỏ vẻ mình vô năng tưởng tượng.

"Sự tích" của lão anh họ, nói hơn mấy ngày mấy đêm cũng nói không hết, lo lắng Hà Nghiêm là người cổ xưa có tư tưởng bảo thủ, năng lực tâm lý tiếp nhận có thể không được tốt, Giang Ngư Ngư bèn chọn một chuyện "đơn giản" mà nói, "Tỷ như bắt đầu từ lúc ba tuổi, biểu ca tôi đi tới đâu, nơi đó liền an tĩnh trong nháy mắt."

Hà Nghiêm không nói gì mà giật giật khoe miệng, "Chỉ có vậy?" Nếu hấn mang theo hai con dao phay, ánh mắt có sát khí ra trận, tám phần cũng có thể dọa cho không ai dám mở miệng.

"Tôi không phải nói người, mà là côn trùng kêu vang, chim hót, mèo meo meo, chó gâu gâu... Không có mệnh lệnh của biểu ca, chỉ cần là sinh vật thờ lấy hơi, đều không dám mở miệng ở trước mặt biểu ca tôi."

Đây mới thực sự là khí tức cường đại! Hơn nữa năm ấy lão anh họ mới ba tuổi...

Giang Ngư Ngư lòng còn sợ hãi nói, "Năm ấy tôi một tuổi, biểu ca vừa gọi tên tôi thì đã dọa tôi khóc, nhưng theo trường bối trong nhà nói, tôi bò đến nơi không có biểu ca mới dám khóc thành tiếng..."

Trong đầu Hà Nghiêm chậm rãi hiện lên một hình ảnh Ma vương giết người...

Hình ảnh như vậy, khiến khoe mắt của hấn co rút, đột nhiên có cảm giác không ổn.

Len lén nhìn sắc mặt chủ tử, hấn hỏi, "Vậy Vương phi... Nhất định ngài rất sợ rất ghét biểu ca kia nhỉ?"

"Ai nói? Tôi sùng bái biểu ca của tôi nhất ~" Sợ thì sợ, nhưng có anh họ mạnh mẽ lại không gì làm không được, vẫn là mục tiêu nàng nỗ lực.

Chỉ là sau này nàng phát hiện, làm một người Địa Cầu đúng chuẩn, dù nàng cố gắng thế nào cũng không theo nổi một phần mười của lão... Cho nên nàng liền thực tế một chút, đổi thần tượng của mình thành anh họ nhỏ cùng là người Địa Cầu.

Nói đến thần tượng từ nhỏ đến lớn của mình, ánh mắt Giang Ngư Ngư liền sáng ngời.

Nếu một ánh mắt cũng có thể gây hiểu lầm, thì dễ dàng lý giải ánh mắt này thành... thiếu nữ ôm ấp mộng xuân.

Cái này không thể trách Hà Nghiêm suy nghĩ lung tung, ở cổ đại, bà con trong họ cũng có thể kết hôn với nhau, nhất là Giang Ngư Ngư chưa từng khen ngợi Hách Liên Dạ, nhưng nhắc tới biểu ca của nàng thì miệng đầy tán thưởng.

Tiếp tục vụng trộm liếc nhìn sắc mặt khó coi của chủ tử, hiện tại Hà Nghiêm càng khẩn trương hơn.

Thật ra người biểu ca này vẫn chưa xuất hiện có thể tạm thời không lo lắng, dù sao hấn ta cũng không ở ngay trước mặt, không phải sao?

Hiện tại kẻ địch bày ra trước mắt chính là... Hoàng huynh của Vương gia bọn họ, Thái tử đương triều Hách Liên Thần.

Người Vương phi vừa mới nói, làm cho người ta cảm thấy rất giống Thái tử!

Mỗi lần Thái tử xuất hiện, bởi vì hơi thở rét lạnh đến cực điểm kia, dường như có thể khiến cho bầu không khí đông lạnh cứng đờ lại, đừng nói là người, mà ngay cả côn trùng chim chóc gần đây cũng theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm, không dám phát ra âm thanh nào.

Vương phi yêu thích chính là loại người này?

Thái tử vốn phù hợp với sở thích của nàng, hơn nữa giữa hai người thiếu chút nữa còn đính ước thành công, phụ thân của Vương phi là Trình đại nhân cũng nhất định kiên trì gả Vương phi cho Thái tử.

Vậy, vậy... chẳng lẽ Vương gia bọn họ gặp nguy hiểm sao?

Hà Nghiêm vẫn cảm thấy chủ tử nhà mình thiên hạ vô địch, cho nên hiện tại đoán chừng rất kinh sợ rồi.

Khoe miệng co giật nhìn về phía Giang Ngư Ngư, hấn lại phát hiện vị Tĩnh Vương phi tương lai này đang nghiêm túc nhìn trời.

"Vương phi, ngài đây là..."

"Nhìn xem biểu ca của tôi có xuất hiện hay không." Giang Ngư Ngư chống hai tay lên cằm, về mặt ao ước, gương mặt nhìn bầu trời trên đỉnh đầu.

Nếu lão anh họ thật sự đến cổ đại, vậy sẽ chọn phương thức xuất hiện gì đây?

Cười Cự Long phun lửa gào thét bay tới, hay là "kiêm tồn" một chút, đi theo một tia chớp mà bình tĩnh hiện thân?

Không đúng không đúng, lão anh họ mà xuyên qua thời không, sao có thể dùng phương thức thuộc về loài người như vậy, tình huống chân thật, hấn là trên trời xanh vạn dặm không có bóng mây, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, xé rách bầu trời, sau đó khuôn mặt tuần mỹ vô trù nhưng không có chút

cảm xúc của lão anh họ đột nhiên xuất hiện ở cuối chân trời...

Tương tượng hình ảnh kia một chút, Giang Ngư Ngư rung mình một cái, yên lặng cúi đầu về vòng vòng.

Ồ... Nàng sợ anh họ của nàng...

Nhưng sợ thì sợ, hiện tại trong lòng nàng... "Tôi nhớ biểu ca của tôi." Nàng thì thào lầm bầm.

Nếu anh họ của nàng ở chỗ này, cổ họng của nàng sẽ lập tức khô lại ngay, đừng hỏi anh họ của nàng tại sao lại làm được, bởi vì đó là bí mật của người ngoài hành tinh...

Mặc dù câu nói "Tôi nhớ biểu ca của tôi." này có âm lượng rất nhẹ, nhưng hiệu quả lại kinh động lòng người, Hà Nghiêm cả kinh sắp ngã xuống đầu tường.

Cứu mạng với! Vì sao vừa rồi hần lại tò mò hỏi Vương phi nhìn trời làm gì chứ? Nếu không phải hần nhiều chuyện hỏi, Vương phi cũng sẽ không nói câu này!

Nhìn thấy khuôn mặt của Hách Liên Dạ gần như đen thui toàn bộ, Hà Nghiêm lau mồ hôi lạnh, vội vàng muốn xoay chuyển tình thế, "Hôm, hôm nay trời lạnh, thời gian dùng bữa tối cũng đã tới rồi, ngài mời anh họ của ngài tới đây làm gì?"

Chẳng thèm quản câu hỏi này có gốc hay không, trước tiên nói trọng điểm cái đã!

Giang Ngư Ngư không nói gì liếc hần một cái, sau đó thu hồi tầm mắt lại, "Dù sao tôi chính là nhớ đến biểu ca của tôi."

Anh họ vừa đến, cổ họng này sẽ tốt lên, vậy có thể mặc sức ăn vặt rồi!

Lúc này mặt của Hách Liên Dạ thực sự đen hoàn toàn...

Lúc đầu cứ tưởng tiểu nha đầu này không thông suốt, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

Nàng thích nam nhân lạnh đến mức không giống người sống kia? Quả thật rất kém xa tác phong của y.

Cũng tựa như quy củ ở cổ đại họ hàng có thể kết hôn với nhau, Hách Liên Dạ cũng hiểu lắm.

Không chỉ như thế, y vốn tưởng rằng nàng không có cảm giác với bất kỳ nam nhân nào, nhưng vừa rồi nghe nàng nói vậy, cảm thấy năm đường ca hai đường đệ hai biểu ca còn có bảy đường đệ của hai biểu ca của nàng đều rất tốt.

Đây chỉ là thuận miệng nàng nhắc tới, về cuộc sống trước kia của nàng, nàng không nói một chữ, có lẽ nàng còn biết rất nhiều nam nhân nàng cảm thấy hết sức xuất sắc.

Nói cách khác... "kẻ địch" là dùng chồng chất để tính.

Hách Liên Dạ không thể bình tĩnh nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phúc hắc ăn dấm rất nguy hiểm (1)

Giang Ngư Ngư nằm úp sấp vẫn chưa phát hiện có người muốn phát điên, rất buồn bực mà khịt khà khịt, "Có mùi dấm chám?" Phòng bếp lại đang làm món gì ngon sao?

"..." Thùng dấm chua lớn nào đó im lặng bay đi...

Hà Nghiêm chảy mồ hôi lạnh đầy mặt, cũng chẳng quan tâm Giang Ngư Ngư có cảm thấy kỳ quái hay không, lập tức nhảy xuống tường, chạy như điên rồi đi.

Mấy ngày sắp tới, nhất định có việc chuyện lớn xảy ra! Hần muốn tìm cơ chuồn ra khỏi vương phủ chạy trốn!

Thế nhưng Hà Nghiêm đã đoán sai, mấy ngày kế tiếp, Tĩnh Vương phủ đều vô cùng yên tĩnh.

Yêu nghiệt nào đó lạng lẽ ăn dấm không có ý bùng nổ, hình như là định bắt chước "tình địch", thử chuyển sang con đường lạnh lùng băng sơn xem sao.

Giang Ngư Ngư chờ ngày chờ đêm, rốt cục cũng chờ được đến lúc cổ họng của mình khỏi hẳn, để ăn mừng. Hách Liên Dạ gọi người làm chuẩn bị một bàn đồ ăn lớn, dự định bồi nàng ăn cho đã ghìen.

Tình huống ở trên, đều không có gì bất thường.

Chỉ là... Giang Ngư Ngư ôm cái bụng đã no thành một viên cầu nhỏ, còn giãy dựa nhìn một cái bánh trứng cuối cùng trong mâm, lúc vô cùng muốn ăn nó vào bụng, Hách Liên Dạ bỗng nhiên cười đề nghị, "Tiểu nha đầu, không bằng ta với nàng ra ngoài đi dạo, trở về lại ăn tiếp."

Giang Ngư Ngư chỉ nghe thấy hai chữ "ăn tiếp"... Hai mắt bỗng chốc phát sáng, "Được!"

Đi đi lại lại có thể trợ giúp tiêu hoá, trở về lại tiếp tục ăn uống thả cửa!

Nhưng Hà thúc đứng ở một bên, lại giật nảy mà rung mình một cái.

Cái này... Có gì không đúng lắm nha! Tại sao Hà Nghiêm cứ muốn vào lúc này xin phép ra ngoài? Chẳng lẽ là trong vương phủ... có chuyện lớn khảo nghiệm thần kinh con người sắp xảy ra sao?

Ông hầu hạ Vương gia rất nhiều năm rồi, đối với biểu cảm biến hóa rất nhỏ của Vương gia đều hết sức hiểu rõ, vừa rồi Vương gia cười rất sáng lạn... nhưng không phải là buồn cười!

Vương gia mang Vương phi đi ra ngoài... Là muốn làm cái gì?

Giang Ngư Ngư lại hoàn toàn không phát giác được "nguy hiểm" tới gần, vịn cái bàn, thỏa mãn mà đứng dậy, "Hiện tại hình như tôi không thích hợp ngồi xe ngựa..."

Hách Liên Dạ nhin cười một lúc lâu, "Đúng là không thể ngồi xe ngựa, chúng ta từ từ đi dạo."

Nói xong, tiện thể đỡ lấy cánh tay của Giang Ngư Ngư, mang nàng bước qua thềm cửa.

Nếu như là ngày thường, nhất định Giang Ngư Ngư sẽ không cho y đỡ nàng đi như vậy, nhưng hôm nay nàng ăn rất nhiều...

Được Hách Liên Dạ giúp đỡ, lúc nàng bước đi tiết kiệm được không ít khí lực, cho nên cũng không cự tuyệt.

"Ngư Ngư." Tên yêu nghiệt nào đó đột nhiên gọi nàng.

"..." Hiện tại Giang Ngư Ngư đang hồi hận vì nói tên thật cho y biết, từ sau khi y biết tên này, thời điểm chỉ có mình hai người chung đụng với nhau, nhất định y sẽ gọi như vậy.

Lúc ở hiện đại, vẫn có nhiều người gọi nàng là "Tiểu Cửu" và "Cửu tiểu thư", thật ra chỉ có mỗi mình anh họ ngoài hành tinh là gọi tên của nàng.

Nhưng khác với cách gọi hải hùng không có tình cảm của anh họ, lúc Hách Liên Dạ gọi nàng như vậy, hai chữ trùng âm được y gọi rất nhẹ, âm cuối còn mang theo chút vui vẻ, giống như là gọi bảo bối ở trong ngực, giọng điệu mềm mại mà ngọt ngào.

Đối với cách gọi thân mật này, Giang Ngư Ngư sẽ giả bộ mình không nghe thấy nên không đáp lời.

Còn Hách Liên Dạ dường như cũng chỉ muốn gọi nàng một tiếng, thấy nàng không đáp, liền không nói gì nữa.

Hai người cứ như vậy mà ra ngoài vương phủ đi dạo, cực kỳ hiếm khi cùng nhau xuất môn.

Tỉnh Vương phủ nằm ở đường Khúc Thủy Kiều của kinh thành, con đường này khu vực tốt, phong thủy tốt, nếu theo dựa theo cách nói ở hiện đại, nơi này thuộc loại khu nhà giàu, hàng xóm của y đều là quan to hiển hách.

Từ trước đến nay Hách Liên Dạ không phải là dạng lương thiện gì, Giang Ngư Ngư ở trong Tỉnh Vương phủ lâu như vậy rồi, chưa bao giờ nhìn thấy vị hàng xóm nào tới cửa bái phỏng, cho nên hoàn toàn không rõ hàng xóm của y có những ai.

Ở dưới bối cảnh này.

"Ngư Ngư." Người nào đó lại gọi nàng một tiếng.

Không nghe thấy không nghe thấy. Giang Ngư Ngư vẫn không lên tiếng trả lời, nhảm chán đánh giá sư tử bằng đá ở trước cửa một phủ đệ vừa đúng lúc đi ngang qua.

Sư tử bằng đá này... Bộ dạng thật là ngốc.

Nàng xem đến thích thú, không hề để ý đến nụ cười "hiền lành" cực kỳ phúc hắc trong mắt Hách Liên Dạ.

"Ngư Ngư." Lại gọi một tiếng.

Giang Ngư Ngư bắt đầu dĩ, đành phải ngừng đầu đáp, "Cái gì?"

"Không có việc gì, chỉ muốn gọi nàng vậy thôi." Người nào đó cười đến mức trong mắt toàn vẻ dịu dàng.

"..." Giang Ngư Ngư yên lặng gật gật khoe môi dưới, quyết định không so đo với y.

Chủ yếu là ăn quá nhiều, nàng chẳng muốn chuyển động...

Nhưng không đến mười giây.

"Ngư Ngư." Người nào đó lại tiếp tục gọi nàng.

Giang Ngư Ngư nổi giận, giờ nắm đầm nhỏ lên đánh về phía y, nhắc nhở y, sau khi nàng ăn uống no nê... vẫn có thể vô lương như thường!

Lúc sau, một màn khiến nàng bàng hoàng liền xảy ra...

Nàng xác định bản thân mình không có nội lực, càng không biết công phu ngăn núi đập trâu dòi núi lấp biển gì đó, hơn nữa một quyền yếu ớt kia căn bản không đụng tới Hách Liên Dạ, thế nhưng y lại bị nàng "đánh" bay ra ngoài!

Mất thấy một người đàn ông cao to hơn 1m8 cứ như vậy mà thuận theo một quyền của nàng bay ra ngoài, thậm chí còn vẽ trên không trung một đường pa-ra-bôn vô cùng hoàn mỹ, lúc này mới "rầm" một tiếng va vào trên cửa chính của dinh thự bên cạnh, thuận theo ván cửa mềm oặt trượt xuống... Giang Ngư Ngư cảm thấy chuyện quá huyền ảo rồi.

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là, ngừng đầu lên nhìn trời.

Lão anh họ xuất hiện?

Nàng phản ứng như thế, khiến khoe miệng Hách Liên Dạ gật gật.

Y ngã văng ra ngoài như vậy, tiểu nha đầu không lương tâm này không quan tâm y có bị thương nặng hay không, còn có tâm tư nhìn trời?

Không nhìn thấy bóng dáng anh vĩ bất phàm của lão anh họ ngoài hành tinh, Giang Ngư Ngư mờ mịt thu hồi tầm mắt, phát hiện Hách Liên Dạ vẫn còn ngã ngồi trên mặt đất, một tay còn che ngực, giống như bị thương không nhẹ.

Mà ở bên cạnh y, hai tên thị vệ đang đứng đó sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Tĩnh, Tĩnh Vương gia?"

Lúc Hách Liên Dạ đụng vào cửa đã phát ra tiếng vang thật lớn, quân gia nhà này vừa vặn đứng gần đó, ba chân bốn cẳng chạy tới nhìn, lúc nhìn thấy Hách Liên Dạ thì sợ tới mức muốn ngã xuống đất ngay đi, "Tĩnh Vương gia bị thương! Có ai không, mau vào cung mời thái y."

Ai ai trong kinh thành cũng biết một quy cũ, vị chủ tử này bị thương bị bệnh, nhất định phải mời thái y!

Một bàn tay chậm rãi nâng lên, ngăn cản tiếng kêu la thất thanh của quân gia.

Hách Liên Dạ cực kỳ "suy yếu" mở miệng, "Đừng làm ồn lên, để người khác biết tiểu thư nhà người đánh bốn vương bị thương, bên hoàng cung, Nghiên Nghiên sẽ không tiện ăn nói."

"..." Giang Ngư Ngư yên lặng lấy từ trong túi ra một bao son trà cắt nhỏ, nhét vài miếng vào trong miệng.

Nàng vốn mang đi là để giúp tiêu hoá, chỉ là hiện tại... cần thời gian bình tĩnh, trừ bỏ lời pháp bảo là anh họ ra, còn lại, chính là ăn!

"Tiểu thư nhà người", "Nghiên Nghiên"?

Cắn miếng son trà, nàng ngừng đầu nhìn tám biển treo trên dinh thự.

Ba chữ phủ Thượng thư này nàng vẫn biết, chỉ là nàng không biết "Trình đại nhân" kia làm chức quan gì.

Thu hồi tầm mắt, nàng nhìn thấy Hách Liên Dạ "suy yếu" đang rất "kiên cường" muốn đứng lên.

Đại phúc hắc này!

Còn quân gia nhìn nhìn người này, ngó ngó người kia, đột nhiên cảm thấy chân càng mềm nhũn hơn, "Cửu, Cửu tiểu thư đã trở lại."

Náo nhiệt này là tuồng gì đây!

Quân gia hô hai tiếng liên tiếp, lời nói đều giống như sợ hãi, không bao lâu, tiếng bước chân vội vàng lộn xộn vang lên, một đám người xuất hiện ở cửa phủ Thượng thư.

Nhìn Hách Liên Dạ chần ở cửa, lúc này bọn họ mới phát hiện mình quá mức luống cuống, vội vàng thu liễm thần sắc, dựa theo thân phận vai vế đứng yên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Phúc hắc ăn dấm rất nguy hiểm (2)

"Tĩnh Vương gia." Người đàn ông trung niên dẫn đầu có dáng người không cao không thấp, có khuôn mặt chữ điền không gian tự uy, gọi một tiếng "Tĩnh Vương gia" không kiêu ngạo không siểm nịnh, chắc hẳn chính là chủ nhân của phủ Thượng thư - Trình đại nhân vốn cũng là phụ thân của khối thân thể mà Giang Ngư Ngư đang sở hữu này.

Dù sao Trình đại nhân ở trong triều có kinh nghiệm đã lâu, vui buồn không hiện ra, chỉ là bọn tiểu bối đứng sau lưng ông, cho dù là cực lực che giấu, cũng không giấu được vẻ khiếp sợ trên mặt bọn họ.

Giang Ngư Ngư nhìn ngũ quan của mấy khuôn mặt kia có mấy phần tương tự với khuôn mặt bây giờ của mình, bình tĩnh thu hồi miếng son tra bị xoi tãi một nửa, chuẩn bị đối phó với một đám "người nhà" này.

Chuyện gì tới đều sẽ tới thôi ~ chỉ là không ngờ, Trình gia và Tĩnh Vương phủ lại là hàng xóm láng giềng, chỉ cách hai căn hộ.

Lúc ở hiện đại từng sống một cuộc sống trong một đại gia tộc, thật ra nàng thích cảm giác náo nhiệt anh chị em trong nhà thành vây một bầy, nhưng tiếc nuối chính là... Trình gia nhiều miệng ăn như vậy, ngoại trừ Trình đại nhân nhìn không ra cảm xúc, dường như không một ai hoan nghênh nàng trở về.

Nhớ ngược lại miêu tả của Hà thúc, ông nói Cửu tiểu thư Trình gia Trình Ti Nghiên tài mạo song toàn, cầm kỳ thư họa, thi từ ca mua mọi thứ đều tinh thông, là đứa con gái Trình đại nhân lấy làm kiêu ngạo nhất.

Là vì biểu hiện rất xuất sắc, đoạt đi sự sủng ái của cha mẹ, cho nên quan hệ với anh chị em không tốt, hay là tính cách của bản thân Trình Ti Nghiên khiến cho người khác không thể yêu thích?

Nhưng mặc kệ chân tướng như thế nào, hai người một trái một phải đứng trong góc kia đều vô cùng khả nghi.

Hai người bọn họ tựa như gặp quỷ giữa ban ngày vậy, sắc mặt tái nhợt nhanh chóng chuyển thành màu đen, cả người đều hơi phát run.

Nàng trở lại, có cái gì đáng sợ đây? Trừ phi... Trình Ti Nghiên chết, có liên quan đến hai người bọn họ!

Đáng tiếc Giang Ngư Ngư không biết tên của hai người họ, lại không muốn lộ tẩy, cũng chỉ có thể tiếc nuối đứng nguyên tại chỗ, hận bây giờ không thể đi thử dò xét bọn họ.

Chỉ là nàng đã quên, có Hách Liên Dạ ở đây...

Có siêu cấp đại phúc hắc là y ở đây, tất cả vấn đề đều không là vấn đề!

Căn bản là không cần hỏi, Hách Liên Dạ phản ứng cực nhanh biết Giang Ngư Ngư đang suy nghĩ gì, cười đỡ lấy cánh tay của nàng, "Tại sao lại đàn ra không nói chuyện vậy? Lúc trở lại, không phải vẫn luôn miệng nói với ta rằng nàng rất nhớ biểu ca với nhị tỷ của nàng sao?"

Lúc nói đến "biểu ca" và "nhị tỷ", y cười cười gật đầu với hai người có phản ứng khả nghi kia, giống như đang nói là bọn họ.

Giang Ngư Ngư sùng sốt, tên yêu nghiệt này biết bọn họ?

Nhưng nếu nhớ không lầm, đừng nhìn Hách Liên Dạ rất thông minh, nhưng đối với người và chuyện không quan trọng, y sẽ không có chút ấn tượng nào.

Tỷ như, ngay cả chuyện mình được chỉ hôn y cũng không nhớ...

Chỉ là Giang Ngư Ngư lập tức phát hiện, nàng đã đánh giá quá thấp ước lượng đo lường tinh chuẩn lòng người của tên yêu nghiệt này, y căn bản chính là gọi bậy.

Trình đại nhân thuộc phe Thái tử, theo lý mà nói, trên dưới Trình gia đều nên phân rõ giới hạn với y, chỉ là mỹ nam trước mặt, sớm đã có người bị mê hoặc đến đầu óc choáng váng rồi.

Nghe y nói như vậy, lập tức có vài tiếng cười duyên cái chính lại, "Tĩnh Vương gia nhận nhầm rồi, hai vị này là biểu ca và ngũ tỷ của Cửu Nhi."

Chỉ có vậy, Giang Ngư Ngư rất dễ dàng mà biết thân phận của hai người kia.

Đại phúc hắc này ra tay, quả nhiên phi phạm!

Lập tức tiến lên phía trước một bước, rất có dáng vẻ dịu dàng của tiểu thư khuê các mà cười một tiếng, "Biểu ca, ngũ tỷ, mấy ngày này Cửu Nhi luôn nhớ tới hai người đây."

Lời này tựa như là lời chào hỏi bình thường, nhưng nghe vào trong tai người có tật giật mình, có thể hoàn toàn không phải là chuyện như vậy.

Biểu ca của Trình Ti Nghiên không tồi, dù sao cũng là đàn ông, lá gan hơi lớn một chút, còn Ngũ tiểu thư Trình gia thì sợ tới mức khuôn mặt xinh đẹp đều thay đổi hình dạng, "Muội... Muội nhớ tỷ làm gì!"

Âm thanh sợ hãi kia truyền đến trong không trung, nàng ta vốn muốn hét lên, thế nhưng sớm đã bị dọa đến không còn chút sức lực nào, âm thanh kia càng nói càng thấp, đến cuối cùng đã nhỏ như là sắp tắt thở.

"Có rất nhiều chuyện muốn nhớ đến tỷ à." Giang Ngư Ngư vô cùng thân thiết mà khoát tay nàng ta, nửa kéo nửa dắt muốn dẫn nàng ta vào cửa, thoát nhìn như một bức họa tỷ muội tình thâm.

Dù sao cũng đã chiếm thân thể của Trình Ti Nghiên, nếu cô ấy thực sự bị người ta hại chết, nàng nhất định phải giúp cô ấy báo thù.

Vì diễn vai Trình Ti Nghiên cho tốt, tránh lộ tẩy trước người Trình gia, ngay cả tư thế đi đường Giang Ngư Ngư cũng thay đổi.

Thiên kim tiểu thư cô đại chiếu trên TV đi đứng cảm quang quá đi!

Đây là bộ dạng hết sức đầm ấm nho nhã vô cùng giống tiểu thư khuê các, khiến Hách Liên Dạ thiếu chút nữa bật cười, cảm thấy thích thú, nhưng cũng có chút không quen.

Y vẫn thích tiểu nha đầu vô lương nhà y, dù thế nào cũng làm ra vẻ mặt vô tội, mỗi ngày đều là bộ dáng sức sống bùng bùng.

Muốn theo Giang Ngư Ngư cùng tiến vào cửa chính Trình gia, nhưng chân vừa mới bước ra, bên tai liền vang lên giọng nói uy nghiêm, "Tĩnh Vương gia!"

Trình đại nhân dời bước lại đây, "Không dám giấu Vương gia, vì thần dạy con gái không nghiêm, khiến một mình tiểu nữ rời nhà, hôm nay trở về, vì thần ắt phải dùng gia quy trừng trị, có điều đây là việc nhà vi thần, cho nên... Xin Vương gia hãy dừng bước."

Nói xong, hơi khom người, nhưng vẫn là giọng điệu đúng mực kia, "Khiến Vương gia chê cười rồi."

Nói đến nước này rồi, phản ứng của người bình thường hẳn là nên lập tức cáo từ.

Thế nhưng Hách Liên Dạ không phải người bình thường... Y là yêu nghiệt siêu cấp phúc hắc.

Khóe môi hơi vẽ ra ý cười, giọng điệu của y vô cùng tự nhiên, "Một khi đã như vậy, bốn vương công nên ở lại."

"Việc nhà của Trình đại nhân, đương nhiên cũng là việc nhà của bốn vương, Trình đại nhân cần gì phải khách sáo như thế?"

"..." Đứng qua một bên đợi đi! Lão phu nào có muốn nhìn thấy người!

Mắt thấy thái dương của Trình đại nhân hiện lên đầy gân xanh rõ ràng, nắm tay cũng nắm chặt lại, còn phải cố gắng bày ra vẻ mặt bình tĩnh, Giang Ngư Ngư đột nhiên cảm thấy vị Trình đại nhân này thật đáng yêu.

"Lại nói tiếp, ta cũng không nên tiếp tục tự xưng là bốn vương nữa," Hách Liên Dạ nói xong thì sửa miệng lại, "Ta còn phải gọi ngài là một tiếng nhạc phụ đại nhân đây."

"..." Đi qua một bên! Lão phu không có con rể như người!

Trình đại nhân muốn phát hỏa, nhưng khuôn mặt vẫn kiên định, "Tĩnh Vương gia nói đùa, mọi người trong kinh thành đều biết, tiểu nữ phúc mỏng, bám víu không được cành cây cao như Vương gia."

"Không sao, ta trời sinh phúc khí lớn, vừa vặn có thể chia cho Nghiên Nghiên một chút."

Cố ý xuyên tạc ý của Trình đại nhân, vậy mà Hách Liên Dạ không hề đỏ mặt chút nào, nói xong còn rất dịu dàng nhìn Giang Ngư Ngư liếc mắt một cái.

Lần này Trình đại nhân thật sự muốn động thủ đánh người rồi, Hách Liên Dạ lại giống như Giang Ngư Ngư lúc nãy, lập tức tiến lên phía trước một bước, rất có phong phạm con rể hiếu thuận mà đỡ lấy cánh tay của Trình đại nhân, muốn "đỡ" ông vào cửa.

Trình đại nhân bị điểm huyết đạo có muốn rống cũng rống không được, cứ như vậy mà tức giận đến mức gân xanh nổi đầy mặt, thật sự bị Hách Liên Dạ dẫn đi.

Mặc kệ trong lòng đang suy nghĩ gì, nhưng bọn họ cũng không có khả năng đứng trước cửa chính dinh thự làm trò để hàng xóm xem náo nhiệt, những người khác cũng vội vàng đi vào cửa.

Hách Liên Dạ thân cao chân dài, bước chân cũng lớn hơn so với người khác rất nhiều, y dẫn theo Trình đại nhân, rất nhanh bỏ xa mọi người ở phía sau một đoạn.

"Thì ra người chính là Trình đại nhân." Hách Liên Dạ nói câu đầu tiên, khiến Trình đại nhân tức đến mức đỉnh đầu tỏa ra khói nhẹ.

Lúc lão phu ở trong triều làm quan, tiểu tử người còn chưa có sinh ra đâu! Hơn nữa lão phu làm hàng xóm với người nhiều năm như vậy, vậy mà ngay cả đáng đáp của ta như thế nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Phúc hắc ăn dấm rất nguy hiểm (3)

"Ngược lại Trình đại nhân so với trong tưởng tượng của bốn vương thì thân thiết hơn nhiều."

"..." Đây là đang khen ông? Trình đại nhân cảm thấy khó chịu, để cho Vương gia cổ quái này cảm thấy "thân thiết" chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Hách Liên Dạ cũng không thèm quản ông ta có phản ứng gì, tự ý nói tiếp, "Nghe nói, Trình đại nhân là tâm phúc của Thái tử, có lẽ ở trong lòng ngài, thái tử là một quân vương tốt, nhưng Trình đại nhân nhất định cũng biết, huynh ấy không phải là một tướng công tốt."

Y bình tĩnh nhắc nhở, "Bên cạnh Thái tử, những cô nương có chút danh phận cũng đã có tới bảy tám vị, nhưng trong phủ bốn vương, vẫn không có bất kỳ nữ nhân nào."

Trình đại nhân tức giận nhìn y, vậy thì thế nào? Chẳng phải y luôn nhìn chằm chằm vào ngôi vị hoàng đế sao? Nếu y thật sự xưng đế, tam cung lục viện cũng là điều khó tránh khỏi.

Hách Liên Dạ đột nhiên khẽ cười một tiếng, "Không biết Trình đại nhân có từng nghe qua một loại cổ độc có tên là độc tình chưa."

Trình đại nhân sững sốt, ý của y là...

"Sau khi trúng độc tình, một khi thay lòng đổi dạ, sẽ chết thảm vì ngũ tạng vỡ vụn, đến thần tiên cũng không cứu được. Trình đại nhân yên tâm, độc này, bốn vương chỉ hạ cho mình, tuyệt đối sẽ không để cho cổ độc hành hạ Nghiên Nghiên."

Ở trước mặt người Trình gia, dĩ nhiên Hách Liên Dạ phải giả vờ mình muốn kết hôn với người tên là Trình Ti Nghiên, cho nên vẫn luôn gọi như vậy.

Lần này Trình đại nhân hoàn toàn ngây người, ngay cả khi huyết đạo đã được giải, ông vẫn đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu cũng không có nhúc nhích, nhìn Hách Liên Dạ, một câu cũng không nói ra.

Hách Liên Dạ cũng rất bình tĩnh đối mặt với ông.

Dù sao chỉ cần không thay lòng, cổ độc cũng không ảnh hưởng gì đến thân thể.

Về phần tiểu nha đầu kia, dĩ nhiên không thể dùng cổ độc này, hiện tại tâm tư của nàng căn bản không ở trên người y, hơn nữa cho dù ngày nào đó nàng thích y, y cũng không cần thiết cho nàng dùng loại cổ có liên quan đến tính mạng này để làm cái gì.

Có lẽ là vẫn luôn rất mạnh mẽ, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai có thể cản trở y, cho nên Hách Liên Dạ đã quen tùy tâm sở dục, chuyện cần làm, từ trước đến nay không bao giờ thay đổi.

Y nói muốn lấy tiểu nha đầu kia về nhà, vậy thì nhất định sẽ lấy, nếu tiểu nha đầu không đồng ý, vậy thì đuổi theo thôi.

Quả thực y là người không hề có kiên nhẫn, nhưng đối mặt với người mình thích, y muốn có bao nhiêu kiên nhẫn thì có bấy nhiêu, đuổi theo bao lâu y cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng thái độ đương nhiên lại bình tĩnh này của y khiến cho Trình đại nhân hoàn toàn kinh hãi.

"Về hôn sự của Nghiên Nghiên, tin tưởng Trình đại nhân tự có định đoạt, ta chờ tin tức của ngài."

Hách Liên Dạ đã sớm cho rằng Giang Ngư Ngư không phải là Trình Ti Nghiên chân chính, có điều đối mặt với vị "nhạc phụ" không phải nhạc phụ này, y nói chuyện đã khách sáo rất nhiều so với người bình thường rồi.

Hôm nay định bụng lừa gạt tiểu nha đầu kia tới đây, còn lấy phương thức này ra sân, thứ nhất là để cho Trình đại nhân tiếp nhận y, trước đối phó với

mệnh của phụ mẫu xong, sẽ có lợi cho y đánh bại một đồng "tình địch" kia, thứ hai...

Mặc dù không phải song thân ruột thịt của tiểu nha đầu này nhưng Trình gia làm quan nhiều đời, trong triều căn cơ có phần ổn định, ngoại trừ hoàng tộc ra, trong kinh thành cũng coi như là hào môn số một số hai, nếu như song thân không tệ, nhà mẹ đẻ có thực lực mạnh mẽ thế này đương nhiên không nên phí phạm.

Lại nói... Hôm qua nghe Hà thúc nói, Trình gia có một đầu bếp chuyên môn, có thể nói là tuyệt nhất kinh thành, ra khỏi cửa Trình gia tất nhiên sẽ không có mỹ vị như vậy.

Nếu tiểu nha đầu kia biết, nhất định sẽ nghĩ đến hòng nào để trở về làm Cửu tiểu thư Trình gia, cho nên hôm nay y đã giúp nàng một phen.

Thật ra nói đi nói lại, một câu cuối cùng mới là trọng điểm..

Nếu Trình đại nhân biết chân tướng 'tàn khốc' này, nhất định sẽ không bình tĩnh được nữa rồi....

Giải quyết xong chuyện Trình đại nhân bên này, Hách Liên Dạ xoay người đi tìm Giang Ngư Ngư, lại phát hiện đám người nên vây quanh bên nàng đều đã không thấy bóng dáng, chỉ còn lại mình nàng gặm mấy miếng son tra, ánh mắt lóe sáng đứng trước một gốc cây không biết tên.

"Sao nàng lại có một mình vậy?"

Giang Ngư Ngư nhún nhún vai, "Ngũ tỷ kia bị dọa ngất rồi, Trình phu nhân nói muốn giữ anh ở lại dùng bữa, các nàng bèn cùng nhau trở về phòng chuẩn bị rồi."

Biết rõ không thể gạt tên yêu nghiệt này, nàng cũng không tận lực giả làm Trình Ti Nghiên nữa. Mặc dù thoát nhìn Trình phu nhân cũng không phải là người tệ lắm, tuy không thích bà, hơn nữa bà cũng không cay nghiệt ác độc với nàng, nhưng nàng vẫn không muốn sửa miệng gọi mẹ.

"Vậy tại sao nàng lại muốn nhìn gốc cây này?"

Mắt Giang Ngư Ngư sáng lên, "Nghe nói cây này có quả mai, ử rượu thì mùi vị rất đặc biệt, không khác mấy so với rượu mai bán bên ngoài."

Cực kỳ khao khát và nghĩ đến hương vị kia, nàng quả quyết nói, "Phủ Thượng Thư rất tốt, tôi thích nơi này."

Về phần sau khi uống qua rượu mai có còn thích nơi này nữa hay không... Đến lúc đó hẵng nói.

Hách Liên Dạ thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, kéo tay nàng qua, "Đi, trước tiên đi dạo xung quanh một chút, đợi lát nữa còn phải ăn nữa đấy."

Hai người vừa muốn rời đi, Trình đại nhân bên kia sững sốt hồi lâu cũng đi tới, tức giận liếc nhìn Hách Liên Dạ đang kéo cổ tay Giang Ngư Ngư, "Nghiên Nhi, lại đây với ta."

Nói xong, giống như sợ Hách Liên Dạ không chịu thả người, trực tiếp kéo Giang Ngư Ngư tới bên cạnh mình, kéo nàng đi.

Đi thẳng đến phòng khách nhỏ gần chỗ bọn họ nhất, Trình đại nhân ra hiệu cho nha hoàn trong phòng khách đều đi ra ngoài, đợi không còn một ai thì lập tức thay đổi sắc mặt.

"Nếu con muốn gả cho Hách Liên Dạ, sao lại không nói sớm!" Trình đại nhân hỏa khí rất lớn, vươn tay muốn chọc chọc vào đầu Giang Ngư Ngư, nhưng suy nghĩ một chút lại thu tay về.

"Không phải con muốn đào hôn sao? Vất vả lắm cha mới đưa con ra khỏi kinh thành, còn định đến huyện phía trước thuê một tòa nhà yên tĩnh cho con trốn, thật không ngờ con lại chạy trở về!"

Trình đại nhân nóng nảy đến sứt ruột, không nghĩ nhiều đã rống lên, "Chuyện thuê nhà cho con bị mẹ của con biết rồi, nàng nghĩ cha con vụng trộm nuôi nữ nhân bên ngoài! Thậm chí còn ầm ĩ với ta... Khụ, con nói xem, sao lại quay về!"

Phát hiện lại nói nhiều trước mặt con gái, mặt già đỏ lên, vội vàng sửa lại sắc mặt nghiêm nghị, tiếp tục dạy dỗ con gái.

Giang Ngư Ngư thiếu chút nữa bật cười, Trình đại nhân này quả thật rất đáng yêu.

Nhưng nàng cũng có chút bất ngờ, "đào hôn" là do Trình đại nhân đồng ý? Chẳng trách Cửu tiểu thư Trình gia mất tích, trong kinh thành lại không có động tĩnh gì.

Nhưng không phải ông ta muốn gả con gái cho Thái tử sao?

Còn đang nghĩ hoặc, Trình đại nhân lại tự mình giải quyết nghi vấn.

"Nếu không phải con nói với cha không muốn thành gia lập thất, cha cũng sẽ không sắp xếp đủ thứ gả con cho Thái tử, Thái tử kia tính tình lạnh đến mức không giống người sống, đừng nói là chính thất chưa qua cửa, thậm chí ngay cả Đông cung đến mí mắt hắn cũng không thèm nháy một cái."

Giang Ngư Ngư ngẩn người nghe rõ.

Trình Ti Nghiên thân là thiên kim Thượng Thư, không phải nói không lấy chồng là có thể không lấy chồng, nói không chừng ngày nào đó Hoàng thượng nổi hứng một cái, chỉ hôn nàng cho ai đó, nếu không đồng ý, đó chính là đắc tội kháng chi.

Cho nên nếu như muốn đảm bảo độc thân, thì nhất định phải thu xếp một mối hôn sự, thêm nữa phải dấu điểm hành tung khi đào hôn. Thế mới chân chính gọi là an toàn.

Thế nhưng... Thái tử, thì ra tính tình của Tiểu Trần Tử lạnh đến mức không giống người sống?

Trình đại nhân là tâm phúc của Thái tử, lời nói của ông ta chắc chắn rất có tính tham khảo.

Giang Ngư Ngư bắt đầu suy đoán bộ mặt thật của Tiểu Trần Tử, thấy nàng có chút thất thần, hòa khí của Trình đại nhân vừa mới giảm xuống lại bùng lên dữ dội.

"Muốn gả cho Hách Liên Dạ tại sao con không nói sớm! Cho dù Tĩnh Vương gia lớn lối cổ quái đi chăng nữa, cha vẫn nghĩ cách gả con đi! Nhưng bây giờ con vác thân phận Thái tử phi lại ở chung chỗ với hắn, còn... con thật là làm tức chết ta mà!"

Cục diện rối rắm thế này làm sao mà xử lý đây!

Nhìn ra được, Trình đại nhân vô cùng cưng chiều đến đưa con gái này. Mặc dù ông rống rất hung, nhưng mỗi một câu đều là quan tâm.

Giang Ngư Ngư đang muốn mở miệng trấn an trưởng bối, một con giận từ Trình đại nhân lại thổi tới, "Muốn gả cho Hách Liên Dạ cũng không thể cứ như vậy mà gả đi được! Đây chẳng phải giống như chờ hắn bỏ con sao!"

Nói xong, ông nôn nóng kéo Giang Ngư Ngư đến đi thư phòng, "Không được, cha không thể dung túng con được nữa, trước bữa tối, ít nhất con phải học thuộc câu đầu tiên của Tam Tự Kinh mới được ra ngoài."

"..." Khóe miệng Giang Ngư Ngư co giật hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến lời nói 'đắc ý' của Tiểu Trần Tử, câu thứ nhất của Tam Tự kinh hắn cũng thuộc lâu lâu.

Câu thứ nhất là nhân chi sơ tính bổn thiện, nàng cũng có thể đọc lâu lâu, xem ra... trong lúc vô tình nàng cũng trở thành người 'uyên bác' rồi.

Ôm lấy cái vòng luẩn quẩn này hồi lâu, Giang Ngư Ngư mới đem phân tích tình huống cho thật rõ.

Năm đó sau khi con gái bị Hách Liên Dạ từ hôn, trong lòng Trình đại nhân vẫn luôn sợ bên ngoài rảnh rồi nói xấu con gái nên phái người ra bên ngoài nói, Cừu tiểu thư Trình gia xuất sắc bao nhiêu, còn nhỏ tuổi đã tinh thông mọi thứ.

Cứ như vậy, quả nhiên không còn ai buồn chuyện nữa, người ngoài đều suy đoán lý do Hách Liên Dạ từ hôn là vì chính kiến của y và Trình đại nhân trái chiều, trong chuyện này Cừu tiểu thư không có quan hệ gì.

Lúc đó Trình đại nhân cảm thấy, bản thân mình coi như cao siêu, giữ được danh tiếng của con gái.

Về phần con gái tinh thông cầm kỳ thi họa... Không sao, dù sao con gái còn nhỏ, từ từ sẽ học!

Chỉ là người tính không bằng trời tính... Trình Ti Nghiên không hề đi truyền chút xúi gen vào của cha mẹ, bất kể học cái gì cũng không có thiên phú, đừng nói là làm tài nữ, ngay cả chữ cũng không thể biết hết được toàn bộ.

Trình đại nhân bắt đầu hối hận năm đó thôi phòng quá mức, cảm thấy mình có lỗi với con gái, cho nên càng ngày càng dung túng con bé, ngay cả khi con gái nói không muốn lập gia thất, lời nói kinh hãi thế tục này mà ông ta cũng chấp nhận.

Hiểu rõ chân tướng, nhưng Giang Ngư lại bị nhốt trong thư phòng rồi.

Trình đại nhân đã quen với chuyện con gái ngay cả mặt chữ cũng không biết toàn bộ, nếu Giang Ngư Ngư thật sự 'mau chóng' học thuộc lâu câu đầu tiên của Tam Tự Kinh, thân phận giả của nàng nhất định sẽ bị vạch trần tại chỗ.

Bất đắc dĩ, nàng đành phải bị nhốt như vậy thôi.

Nhưng có một vấn đề là.... Trong thư phòng không có đồ ăn! Khiến người ta rất phiền nộ đó!

Đếm đi đếm lại chỉ còn sót mấy miếng son tra, Giang Ngư Ngư nổi giận.

"Phụt." Một tiếng cười khê, rõ ràng là âm thanh mềm mại khiến người ta ngây ngất, nhưng nghe thế nào cũng thấy... vô lương.

Giang Ngư Ngư ngẩng đầu, thấy Hách Liên Dạ mang theo một giỏ đồ ăn lớn, chân dài thành thoi đứng đưa ở trên xà ngang nóc nhà.

"Anh ngồi trên đó làm gì thế?"

"Nhìn lên nương tử." Người nào đó cười cười cong đôi mắt phượng lên, đáp rất đúng lý hợp tình.

Bị y nói làm cho phát ghen, Giang Ngư Ngư yên lặng nhớ lại, sau khi thư phòng bị khóa, nàng có làm ra hành động gì không thích hợp để bị người vây xem không? Hẳn là không có.

"Tại sao lâu như vậy anh không lên tiếng?"

Người ở trên xà ngang đột nhiên khẽ cười một tiếng, Giang Ngư Ngư cũng không thấy rõ vì sao y làm được, chỉ cảm thấy quần áo trước mắt đung đưa, chân dài của Hách Liên Dạ đột nhiên mọc trên xà ngang, cả người treo ngược xuống.

Khuôn mặt yêu nghiệt kẻ sát mặt nàng, y cười lên còn muốn gần thêm chút nữa, mắt phượng phát sáng chuyên chú nhìn nàng, "Nhìn nương tử đến ngây người, có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Phúc hắc ăn dấm rất nguy hiểm (4)

Nói xong những lời tâm tình liên miên, y vẫn không an phận treo ngược ở trên xà ngang lắc tới lắc lui, cười đến mức hai mắt cong lên, rõ ràng là đang chờ Giang Ngư Ngư trả lời.

Tóc đen như mực lác lác tạo ra vầng sáng liếm diễm, khuôn mặt tinh xảo sáng ngời, làn da trắng nõn, lông mi dài đen, đôi môi hồng diễm lộ ra đường cong hoàn mỹ. Quả thực chính là yêu ma mang theo hơi thở lẳng lơ, xông thẳng khảm vào trong ngực người ta, khiến người ta không thể dời tầm mắt đi được, tâm tư vòng quanh không lối thoát. Biết rõ là không nên, nhưng lại cứ như bị quỷ ám chỉ muốn dán đến, dán thẳng đến khi chạm vào đôi môi khiến người ta ý loạn tình mê.

Chỉ là... Mắt thấy còn kém hai ba centimet là hai đôi môi sẽ chạm vào nhau, đột nhiên Giang Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, khẽ lui về phía sau.

"Anh cứ treo ngược như vậy, sẽ bị sai quai hàm đó."

"..." Khuôn mặt xinh đẹp đến yêu nghiệt hiện đang có chút vận vẹo, Hách Liên Dạ co quắp khóe miệng, không thể bình tĩnh thêm được nữa mà nhảy xuống mặt đất, đặt cái giò thức ăn phá hoại việc tốt của người khác kia đến trước mặt Giang Ngư Ngư.

Thật ra y rất muốn vứt đi, nhưng... Thôi! Tiểu nha đầu này cũng không phải là lần đầu tiên không hiểu phong tình như thế.

Lúc này vừa mới ăn no đến cần bụng, một bàn đồ ăn lớn hầu như không còn thứ gì, hiện giờ Giang Ngư Ngư cũng không thật sự muốn ăn cho lắm.

Hiển nhiên Hách Liên Dạ rất hiểu nàng, cho nên trong giỏ đều là hoa quả trong sạch mát mẻ.

Giang Ngư Ngư vui đầu tận lực ăn, mặc dù thời tiết vừa mới ấm lại, vẫn chưa đến lúc ăn thức ăn lạnh, nhưng nàng rất hy vọng trong giỏ này có một chén nước ô mai ướp lạnh để giải nhiệt.

Bởi vì nàng cần nhiệt độ lạnh, giúp bản thân hạ nhiệt.

Hồi tưởng lại cảnh tượng vừa nãy, tim vẫn còn đập loạn thành thịch, mới vừa rồi, nàng thật sự thiếu chút nữa đã hôn... Trời, tên yêu nghiệt này quả thật muốn thành tinh rồi!

Bởi vì tâm tư bối rối, qua một lúc lâu, Giang Ngư Ngư mới nhớ tới mình còn có một pháp bảo là anh họ.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của lão anh họ... Giang Ngư Ngư rung mình một cái, ý niệm gì đó phát phọt trong đầu thoáng cái bay sạch sẽ.

Lúc ngẩng đầu lên, bộ dạng của nàng vẫn là bình tĩnh vô tội, "Ăn ngon thật." Nàng đang nói đến trái cây.

Người nào đó không để ý đến khóe mắt khẽ co rút của tên yêu nghiệt, lúc nào thì tiểu nha đầu này mới có thể đánh giá y như vậy đây?

Càng nhìn giỏ trái cây càng cảm thấy chướng mắt, Hách Liên Dạ cứng rắn bụng giò trái cây đi, đẩy cái ghế, ngồi đối diện với Giang Ngư Ngư, tiếp tục nở ra nụ cười mê người lần thứ hai

"..." Tên yêu nghiệt này muốn làm cái gì?

Chuông báo động trong lòng mãnh liệt vang lên, Giang Ngư Ngư sợ mình lại phạm vào 'sai lầm' vừa rồi, vội vàng lôi lão anh họ ra cứu giúp nàng.

Nhưng Hách Liên Dạ đã sớm có phòng bị, hoàn toàn không cho phép nàng phân tâm.

"Ngư Ngư?" Y lại gọi nàng như vậy, ngón tay thon dài nâng cằm của nàng lên, mắt phượng liếm điểm cong cong mang theo ý cười, không nháy mắt nhìn nàng.

Trong mắt toàn là hình bóng của nàng.

Giang Ngư Ngư bị y nhìn như vậy trái tim 'thình thịch' đập loạn, phát hiện ra mình không có cách nào tập trung lực chú ý được, đầu óc gần như trống rỗng, đến ngay cả khuôn mặt của lão anh họ cũng không thể nhớ tới.

Vội vã muốn nhìn sang chỗ khác, Hách Liên Dạ lại như hình với bóng theo sát nàng, nàng lui một tấc, y sẽ tiến đến hai tấc, giống như hai người chung đưng trong ngày thường. Nàng không hiểu phong tình cũng được, qua loa tìm đề tài không đề ý tới lời thổ lộ của y cũng được, cho tới bây giờ y đều không tức không giận, tính tình rất tốt, rất có kiên nhẫn theo đuổi nàng.

Thời gian quen biết cũng không tính là ngắn, Giang Ngư Ngư biết rõ, mặc dù y không quá nạt người khác, nhưng tính tình căn bản không thể nói là rất tốt, loại kiên nhẫn này, xuất hiện ở trên người y càng hiếm thấy hơn.

Thái độ của y đối với nàng, vô cùng đặc biệt không giống với tất cả mọi người, phải nói là độc nhất vô nhị.

Giang Ngư Ngư vẫn muốn tránh y, bởi vì ở trong mắt y, nàng nhìn thấy rõ chính mình đang bối rối, một chút hoảng hốt cùng chân tay luống cuống, nàng cho rằng chúng nó sẽ vĩnh viễn không xuất hiện ở trên người nàng. Nhưng bởi vì cái nhìn chăm chú và một tiếng khẽ gọi của Hách Liên Dạ, nàng lập tức biến thành bộ dạng lạ lẫm này.

Kháng cự cùng bài xích theo bản năng biến hóa như thế, hết lần này đến lần khác vẫn không có cách nào tưởng tượng ra khuôn mặt của lão anh họ để bản thân mình yên tĩnh trở lại, Giang Ngư Ngư không thể làm gì khác hơn là chuyển sang chiêu bài "thăm hỏi" người nào đó.

Nàng có một người anh họ cực kỳ truyền kỳ cũng rất thần bí, bất kể là ban ngày hay đêm tối, dù anh ấy đang làm việc hay là đang ngủ, anh ấy đều vĩnh viễn có thể nhận điện thoại sau một tiếng chuông, dùng giọng nói bình tĩnh không có một chút cảm xúc lên xuống lại có thể khiến cho người ta cảm thấy nhiệt độ bất chợt hạ xuống, lực sinh mệnh giảm đi nhanh chóng, nói, "Tôi là Nghiêm Thiếu Huân."

Giang Ngư Ngư đột nhiên sợ run cả người.

Đây đã là tuyệt chiêu cuối cùng của nàng, nàng cho rằng lời câu này ra, nàng sẽ bị dọa đến câm như hến, rốt cuộc cũng không có tâm tư suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng trong lúc nàng rùng mình, một bàn tay to đui ra, chặt chẽ mà dặt dứu nàng.

Uy lực của lão anh họ, còn lâu mới bị cái chuyện nhỏ nhất "Có người ở bên cạnh" này ngăn cản, nhưng khi mười ngón tay đan xen lại có loại ám áp khiến người ta không thể xem nhẹ, tuy nàng vẫn sợ lão anh họ ngoài hành tinh của nàng, nhưng phần nhiều tâm tư lại đặt lên trên người của tên yêu nghiệt trước mặt này.

Khuôn mặt của Hách Liên Dạ... Quả thực không thể dùng bút mực để miêu tả lại được.

Đặc biệt là lúc cười rộ lên như thế này, ánh sáng nhạt mênh mông trong mắt, khóe môi vẽ ra độ cong mềm mại, thật là câu hồn người!

Trong lúc nàng đang suy nghĩ lung tung, y vẫn luôn nhìn nàng, toàn tâm toàn ý chuyên chú như thế, giống như có sức hấp dẫn mạnh mẽ, thậm chí còn mê người hơn cả khuôn mặt yêu nghiệt khiến người ta không thể kháng cự này.

Tầm mắt hai người giằng co, dần dần, dần dần hạ xuống, dừng ở trên môi cả hai, sau đó từ từ, từ từ gần sát lại...

"Nghiên Nhi, học sách có mệt không? Cha đem trái cây ướp lạnh tới cho con đây!" Giọng nói hiền lành ân cần chợt vang lên.

Thời khắc mấu chốt, Trình đại nhân lên đài rồi.

"..." Mặt của Hách Liên Dạ đen như bị người ta gội mực, ống tay áo quét qua, thu hồi giỏ trái cây ăn được một nửa ở trên bàn, sau đó nhảy lên xà nhà lần nữa.

Còn sắc mặt của Giang Ngư Ngư thì phải nói là cổ cổ quái quái, cúi đầu cầm ly trà nốc sạch, vừa rồi... vừa rồi!

Sau tiếng leng keng mở khóa, Trình đại nhân bước vào, hoàn toàn không biết mình đã phá hư chuyện tốt, vẻ mặt lo lắng lại ân cần, "Có mệt không? Học thuộc thế nào rồi?"

Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy lấy tư chất của con gái, hỏi vấn đề này thực sự không ổn lắm, cho nên Trình đại nhân tựa như sợ làm tổn thương lòng tự ái của con gái, dè dặt hỏi, "Con học thuộc được mấy chữ rồi?"

"..." Giang Ngư Ngư đem mấy chữ "thuộc xong rồi" nuốt trở lại trong bụng, lòng rối rắm.

Trước khi đi, Trình đại nhân bảo nàng học thuộc câu thứ nhất của Tam Tự kinh.

"Nhân chi sơ, tính bổn thiện" câu này chỉ có sáu chữ... Nhưng nàng bị giam trong thư phòng đã hơn nửa giờ rồi.

Do dự trong chốc lát, nàng dè dặt nói, "Ba chữ."

"..." Tốt, học thuộc được một nửa.

"Tốt tốt tốt! Nghiên Nhi, lần học thuộc này rất nhanh! Cha còn tưởng con chỉ có thể thuộc được một chữ."

"..." Học thuộc được có một chữ... Giang Ngư Ngư lại rối rắm, thực sự có người ngốc đến như vậy sao?

Đột nhiên nàng bắt đầu hoài nghi, chuyện lúc trước xem nhẹ cũng bị nàng bắt chọt nhớ tới.

Lần đầu tiên nàng biết thân phận thật sự của thân thể này là bởi vì Hà thúc thấy được cái bớt trên cổ tay trái của nàng.

Bởi vì Hách Liên Dạ không nhận ra nàng, cho nên Hà thúc còn nói một đồng lời đồn đãi về vị Cửu tiểu thư Trình gia này.

Cũng bởi vì không có trí nhớ của thân thể này, cho nên nàng không thể nào nghiệm chứng về mấy chuyện như cảm kỳ thi họa kia, nhưng nói đến khiêu vũ...

Nàng nhớ rõ lúc đó nàng còn lén hoạt động chân một lần, quả thật tính dẻo dẹo của khối thân thể này vô cùng tốt, hẳn là đã từng học qua khiêu vũ.

Nhưng nghe Trình đại nhân nói, vị Cửu tiểu thư này cái gì cũng không biết, đừng nói là khiêu vũ, đến cả những kiến thức cơ bản này cũng không học được.

Trình đại nhân không cần phải nói dối, nhưng những lời ông ta nói... sao lại không khớp với sự thật?

Chẳng lẽ vị Cửu tiểu thư thật sự là một thiếu nữ thiên tài, chỉ là đang giả bộ tầm thường thôi?

Ngẫm lại, cũng thật sự rất có khả năng này, bởi vì nàng ta dám nói với Trình đại nhân chuyện không muốn lập gia đình, con gái thời cổ đại có dũng khí nói những lời này, tuyệt đối là có kiến thức có can đảm.

Vừa nghĩ như thế, Giang Ngư Ngư đối với chủ cũ của thân thể này càng có thêm cảm tình, cũng càng muốn giúp nàng ta báo thù.

Hiếm thấy hiệu suất học thuật của con gái "cao" như vậy, tất nhiên Trình đại nhân vô cùng vui mừng, lại sợ quấy rầy con gái "cố gắng", quan tâm hỏi mấy câu xong liền đứng dậy vội vàng rời đi.

Âm thanh khóa cửa vang lên lần nữa, Giang Ngư Ngư im lặng cầm lấy một viên ô mai Trình đại nhân vừa mới đưa đến.

Nàng lại bị nhốt trong thư phòng, "cố gắng" học thuộc ba chữ cuối cùng trong câu thứ nhất của Tam Tật kinh.

Ý, Hách Liên Dạ đâu?

Không thấy y xuất hiện, Giang Ngư Ngư kỳ quái ngẩng đầu lên, thấy Hách Liên Dạ đang ngồi trên xà ngang.

Bây giờ bộ dạng của y đã không còn thanh thoi tâm tình không tị như lúc nãy nữa, khuôn mặt yêu nghiệt lúc này của Hách Liên Dạ đen như đất nòi, cả người đầy sự buồn bực trước nay chưa từng có.

Ha ha... Hiếm khi nhìn thấy bộ dạng cam chịu này của y, Giang Ngư Ngư không nhịn được liền bật cười.

Còn cười y? Tiểu nha đầu vô tâm!

Hách Liên Dạ không muốn bỏ qua cho nàng dễ dàng như vậy, nhíu mày lại, chọt từ trên xà ngang lao xuống, cắn lên viên ô mai nàng đã đưa đến bên môi, nhưng chưa kịp ăn nó.

Cũng không biết là cố tình hay vô ý, đôi môi ẩm áp cứ như vậy mà suột qua đầu ngón tay nàng.

Cướp đi ô mai của nàng, Hách Liên Dạ cũng không vội vàng rời khỏi, đôi mắt phượng mê người hơi khiêu lên, không đứng đắn cười một tiếng, ánh mắt tựa như khiêu khích nói, "Tiểu nha đầu, không phải nàng hận nhất có người cướp đồ ăn của nàng hay sao? Sao lại không cướp về chứ?"

"..." Làm sao cướp được chứ?

Đã có vết xe đổ, hiện tại ánh mắt Giang Ngư Ngư hoàn toàn không dám nhìn loạn, vững vàng cố định ở trên cái mũi của y, khóe mắt quét đến môi y, trái tim lại 'thình thịch thình thịch' nhảy loạn một trận.

Cứ như vậy... Nàng mất bình tĩnh lần thứ hai!

Còn tiếp tục như vậy, "nguy hiểm" ban nãy có thể sẽ tái diễn lần nữa. Giang Ngư Ngư xoay người, làm bộ muốn đi đến giá sách tìm sách.

Đột nhiên phía sau có một luồng lực lớn kéo nàng lại, quay nửa vòng, nàng lao đảo ngã vào trong lòng y, cánh tay rắn chắc vòng chặt trên eo nàng, hoàn toàn không cho nàng thời gian phản ứng, môi của y hạ xuống, vô cùng chính xác phủ lên môi nàng.

Trong mùi thơm ngọt ngào của ô mai, người nào đó... bị cướp đi nụ hôn đầu, người còn lại nào đó... tặng đi nụ hôn đầu của mình rồi...

Buổi tối hôm đó, bầu không khí trong bữa cơm ở Trình gia hết sức cổ quái.

Đại tộc trưởng Trình gia Trình đại nhân xưa nay hi vọng không lộ đột nhiên mặt mày hớn hờ, giống như được thăng thêm mấy chức quan, từ lúc xuất hiện, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Phức hắc khi ghen rất nguy hiểm (5)

Ông dĩ nhiên cao hứng, vừa rồi đến thư phòng đón con gái ra ngoài, Nghiên Nhi nói cho ông biết, câu đầu tiên của Tam Tự Kinh nó có thể đọc trôi chảy rồi!

Mới hơn một canh giờ thôi! Học thật nhanh! Để xem sau này còn ai dám nói con gái của ông không phải là người đọc sách!

Về phần khi ông đến mở cửa, sắc mặt Nghiên Nhi cổ quái còn hơi ửng hồng... Chắc cũng là đọc thuộc thành công cho nên vui vẻ!

Trình đại nhân đang đắm chìm trong phản ứng con gái đã "thông minh" lên, chẳng quan tâm đến chuyện khác, cho nên trên bàn cơm, rất nhiều người bắt đầu lớn mật.

Chẳng hạn... Mấy vị thiên kim của Trình gia.

Quản y có phải là kẻ thù của phụ thân hay không, người có dung mạo tuyệt sắc như vậy ngồi ở bên cạnh, sức quyến rũ mạnh mẽ sớm đã khiến cho các nàng quên kiêng kỵ là cái gì rồi, giờ chỉ muốn tranh nhau lấy lòng.

Hiện giờ xem ra... Trên bàn cơm cũng có chút cảm giác đổi gió, bình thường đều là rất nhiều đàn ông vây quanh một mỹ nữ xum xoe nịnh bợ.

Nhưng biết làm sao được, mỹ nam Hách Liên Dạ đẹp đến mức độ này, so với mỹ nữ tuyệt sắc còn hiếm thấy hơn rất nhiều, chẳng trách các cô nàng này lại có phản ứng dữ như vậy.

Còn Trình phu nhân ở một bên, nhìn có vẻ không khác với ngày thường là mấy.

Bà căn bản xem như không thiên vị, đối xử bình đẳng với các con của mình, cho nên thấy con gái của mình đổ xô vào Hách Liên Dạ, ngoài lo lắng, bà rất tự nhiên nghĩ, không biết người này có huynh đệ nào có dung mạo tương tự không, tránh cho đám con gái vì tranh giành y mà đánh mất hòa khí.

Sau đó, bà liền bị cái ý nghĩ tồi tệ này của mình đánh chết.

Cái gì mà huynh đệ có dung mạo tương tự chứ...Đây là Trình Vương gia đó! Từ khi y lên sáu, trong cung đều công nhận, nhất định không được chọc đến Thập Nhất hoàng tử Hách Liên Dạ.

Nhưng cũng không thể trách bà quên bống đi, theo như đồn đãi, dung mạo của Hách Liên Dạ đẹp như yêu tinh, tính tình nóng nảy... cũng giống như yêu tinh.

Là loại yêu tinh ăn thịt người...

Lúc trở mặt, y tuyệt đối có thể lục thân không nhận* mất hết tính người, lúc không trở mặt, thật ra y cũng không khác cho lắm.. (* lục thân bao gồm bố, mẹ, anh, em, vợ, con đều không nhận)

Nếu như bạn chọc tới y, y tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn điên cuồng rống to, "Chuẩn bị quan tài đi", mà là dùng giọng nói ôn nhu "trấn an" bạn, "Đừng sợ, chọc đến bản vương, sao bản vương có thể để cho người giải thoát đi ngủ trong quan tài nhanh thế chứ."

Những điều trên đều thuộc về tính tình của Hách Liên Dạ, tất cả mọi người đều biết điều này.

Nhưng bây giờ, nhân vật vô cùng đáng sợ theo như lời đồn, lại từ lúc bắt đầu xuất hiện, trên mặt luôn mang theo nụ cười.

Nụ cười kia hoàn toàn không mang một chút lạnh lẽo như đòi mạng nào, mà là rất dịu dàng, hoặc là nói vô cùng... hạnh phúc.

Không sai, đây tuyệt đối là hạnh phúc.

Lấy kinh nghiệm đời đời sống hơn nửa đời người của Trình phu nhân ra đánh cược, từ nhỏ bà đã thích buôn dưa lê bán dưa chuột, thích tham gia náo nhiệt nhìn người ta thành đôi lấy vợ, đây tuyệt đối là nụ cười hạnh phúc của một tân lang.

Nụ cười này... Sao lại có thể xuất hiện ở trên người Hách Liên Dạ chứ?

Hiếm thấy Nghiên Nhi bị gat, dẫn Trình Vương gia về nhà một ngày.

Biết đầu óc con gái nhà mình thật sự là không ra gì, Trình phu nhân bắt đầu lo lắng, ánh mắt càng không ngừng liếc về phía Trình Vương gia.

Người trước mắt này... Rốt cuộc là thật hay giả đây?

Về phần mấy vị công tử Trình gia... Người cùng giới thì ghét nhau, người khác giới thì hấp dẫn lẫn nhau chính là đạo lý này, ngồi cùng bàn với một người cùng giới xuất sắc như thế, bọn họ đều không cần làm gì cả, danh tiếng gì gì đó bị cướp hết rồi, cho nên trong lòng mấy người bọn họ không ai thoải mái cả, sắc mặt mỗi người hết sức cổ quái.

Nhìn khắp một vòng người, không một ai có bộ dáng bình thường, cuối cùng màn ảnh chuyển tới trên người Giang Ngư Ngư.

Nàng mới là người khác thường nhất trong cái bàn lớn này!

Để hoan nghênh con gái trở về, hơn nữa cũng vì tiệc tối có khách khứa nên bàn tiệc này cũng tốn không ít tâm tư, trên bàn toàn món ăn ngon được trang trí một cách khéo léo, đích thân đầu bếp chuyên môn của Trình gia làm, càng nhìn càng chảy nước miếng.

Nhưng người luôn luôn thích ăn như Giang Ngư Ngư hôm nay lại không muốn ăn, chỉ cầm đũa, cho vài hột com vào miệng.

Cơ mà đừng có hiểu lầm đấy nhé, bộ dáng này của nàng chẳng có tí thực nữ nào cả, bởi vì miệng nhai com, nhưng ánh mắt lại đờ đờ sát khí nhìn miếng bánh ô mai trước mặt.

Trình đại nhân không phát hiện ra ánh mắt quái dị của con gái, đột nhiên nhớ tới, "Đúng rồi, Nghiên Nhi, cái ô mai kia... gọi là bánh ngọt sao?"

Thứ này là một vật hiếm có, tình hình của Nguyệt Loan quốc đương nhiên là vô cùng tốt, sản vật phong phú, hoa quả như ô mai, khắp cả đại lục, cũng chỉ có mình Nguyệt Loan quốc sản xuất.

Trước đó, dân chúng Nguyệt Loan quốc chỉ biết ăn trực tiếp thôi, thế nhưng vài ngày trước, chẳng hiểu Thái tử nghĩ gì lại muốn ngự trù trong cung làm bánh ngọt.

Lúc ấy, khi ông tiến cung vừa vụng vụng làm thành công phần đầu, Thái tử bảo ông mang về một ít ném thử.

Ông tiếc không dám ăn, đúng lúc hôm nay Nghiên Nhi về nhà, nên ông giữ lại cho nó.

"Nghe nói, mùi vị cái bánh ngọt này rất đặc biệt, mùi vị ô mai xen lẫn bên trong..."

Câu sau của Trình đại nhân nói cái gì, toàn bộ Giang Ngư Ngư đều không nghe lọt.

Mấy chữ "mùi vị ô mai" này, khiến nàng hoàn toàn mất bình tĩnh.

... Đừng nhắc ô mai với nàng nữa! Về sau nàng sẽ không ăn thứ này nữa đâu!

Nói được phân nửa, Trình đại nhân ngẩng ngẩng cả người, "Nghiên Nhi, sao mặt con lại đỏ như vậy?"

"..." Một nửa là tức, một nửa kia... cũng là tức!

Giang Ngư Ngư rất không bình tĩnh ngẩng đầu lên, còn chưa mở miệng, bên cạnh đã có người cười trả lời, "Vừa rồi nàng không cần thận ăn phải ột."

Nói xong kéo Giang Ngư Ngư đứng dậy, "Các vị cứ từ từ dùng trước, ta mang Nghiên Nghiên đi uống nước."

Trước mặt mọi người Trình gia, y gọi nàng là "Nghiên Nghiên".

Uống nước... Chẳng phải cách cái bàn kia sao?

Nhưng nụ cười làm say lòng người này đều khiến cho nam nữ già trẻ choáng váng đầu óc quên cả phản bác, cứ như vậy mà nhìn người bị mang đi.

Giang Ngư Ngư cũng không cự tuyệt, vừa vụng vụng cũng muốn lấy cớ rồi đi, nếu không...

Thời khắc cả gia đình vui vẻ rộn rã như vậy, không thích hợp trình diễn cảnh bạo lực đầm máu!

Mới vừa đi ra khỏi Noãn các dùng com, Giang Ngư Ngư còn chưa kịp mở miệng, người bên cạnh đã cười hỏi nàng, "Ngư Ngư, nàng tức giận sao?"

Trong lòng nhanh chóng mặc niệm ba mươi lần "bình tĩnh", Giang Ngự Ngự ngược khuôn mặt nhỏ nhắn ngoan ngoãn hiền lành lên, "Không có."

Trước thà lòng cảnh giác của địch nhân, sau đó tùy thời báo thù!

Nhưng Hách Liên Dạ căn bản không tin lời này của nàng, lại hỏi tiếp, có điều âm thanh kia giảm thấp xuống mấy phần, nụ cười càng thêm rực rỡ, "Là tức ta hôn nàng, hay là tức... nàng không đẩy ta ra?"

"..." Trong đầu Giang Ngự Ngự hiện lên một câu nói "Yêu nghiệt này biết nhiều không kể xiết"...

Tức giận đến đỉnh điểm, nhưng nàng hoàn toàn không có cơ hội để bộc phát, bởi vì người bên cạnh đột nhiên buông tay nàng ra, nghiêm mặt, đứng chấp tay lại, thoạt nhìn rất có uy nghiêm của Vương gia.

Hách Liên Dạ cao thâm khó lường liếc nàng một cái, lúc này mới nói, "Thật ra chuyện vừa rồi, bốn vương cũng rất tức giận."

Đây là có ý gì, y hỏi hận khi hôn nàng?

Lực chú ý của Giang Ngự Ngự lập tức dời đi, cũng đã quên nên phản bác nàng mới không tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Phức hắc khi ghen rất nguy hiểm (6)

Về mặt của Hách Liên Dạ rất nghiêm túc, nhìn nàng một cái mới nói, "Bốn vương đang giận, vừa rồi không có người quấy rầy, tại sao ta hôn nàng mà nàng không hôn lại hả?"

"... Hách Liên Dạ!"

Hách Liên Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, "Ngự Ngự, đang nói vấn đề nghiêm túc như vậy... Thôi, nàng thích tức giận thì cứ tức giận đi?" Giọng nói dung túng đầy cung chiều.

Nhìn cái bản mặt cười đến dịu dàng kia, thật sự là càng nhìn càng thấy vô sỉ, Giang Ngự Ngự vung quả đấm nhỏ lên... Dĩ nhiên, trong quả đấm còn có ngân châm.

Tay mới vung được một nửa thì cổ tay nàng đã bị Hách Liên Dạ bắt lại, không có cách nào dịch chuyển được nữa.

"Vương gia chưa từng nghe qua câu nói đàn ông tốt không đầu cùng nữ sao?" Giang Ngự Ngự bày ra vẻ mặt vô tội nháy mắt mấy cái, ý bảo y nên buông tay ra.

Thế nhưng bộ dạng của Hách Liên Dạ vẫn cứ tỏ ra cao thâm, khế chau mày, "Ngự Ngự, sao nàng có thể nói hai chúng ta... là quan hệ nam nữ?"

"Nếu không thì quan hệ nữ nữ sao?" Ánh mắt thuần lương vô tội.

Bình tĩnh mà lắc đầu, giọng nói Hách Liên Dạ vô cùng nhẹ nhàng nói, "Phải là quan hệ nam nữ không thuần khiết."

"..." Sao nàng vẫn chưa tiếp thụ giáo huấn chứ, đầu võ mồm với tên này, nàng hoàn toàn không thể thắng!

Người bên cạnh nào đó tâm tình rất khoái trá mà nghĩ muốn chứng thực cái quan hệ nam nữ "không thuần khiết" này.

Một lần nữa dặt tay nàng, y không quan tâm Giang Ngự Ngự có nổi nóng hay không, chỉ cười hỏi, "Ngự Ngự, có thể cho ta một cơ hội theo đuổi nàng được không?"

Giang Ngự Ngự cực kỳ xác định người đàn ông trước mặt chưa từng đến thời hiện đại, cũng không thể nhìn thấy hôn lễ kiểu Tây hiện đại, nhưng câu hỏi trịnh trọng mà trang nghiêm của y lại giống như trong hôn lễ, mục sư sẽ hỏi cái câu kia, "Con nguyện ý gả cho xxx làm vợ không?"

Giang Ngự Ngự phát hiện mặt của mình rất không có tiền đồ mà ửng hồng lên, còn rất khiến nàng kinh ngạc chính là, cho dù có nghĩ đến lão anh họ cũng không thể hạ nhiệt độ được.

Anh họ à, nếu anh không xuất hiện nữa, địa vị của anh sẽ bị tên yêu nghiệt này thống trị đó!

Anh thật sự không định đến cổ đại dạo chơi một vòng sao, thuận tiện trình diễn một cuộc Star Wars với Hách Liên Dạ sao?

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Hách Liên Dạ vừa bực mình vừa buồn cười hỏi nàng.

Tiểu nha đầu không có lương tâm này, hỏi nàng vấn đề quan trọng vậy mà vẫn thất thần!

"Nghĩ đến biểu ca của tôi." Giang Ngự Ngự buồn bực trả lời.

"..." Khuôn mặt cười dịu dàng của yêu nghiệt bỗng cứng đờ, Hách Liên Dạ bắt đầu nổi sóng.

Bởi vì y nghe thấy tên của "tình địch"...

"Nhà biểu ca nàng ở đâu? Hôm nào mời huynh ấy đến đây ngồi chơi uống trà một chút." Hách Liên làm bộ lơ đãng mở miệng, muốn gấp để biết "tình địch" của mình.

Giang Ngự Ngự đang buồn bực, hoàn toàn không có nghe ra vị chua trong lời nói của y, rất bất đắc dĩ nói, "Tôi cũng muốn tìm huynh ấy, nhưng lại tìm không được..."

Giọng điệu tiếc nuối này, khiến cho vị chua trong không khí lại rõ ràng không ít...

Người nào đó mang thùng dấm chua lớn ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói, "Nếu đã như vậy, ta sẽ bảo nhiều người lưu ý. Được rồi, bên ngoài trời lạnh, mau vào trong đi."

Giang Ngự Ngự hoài nghi nhìn y nắm tay mình mà đi, "Tay anh đang làm gì đấy?"

"Nàng đã đáp ứng cho ta theo đuổi nàng, chẳng phải sau này cũng nắm tay nhau đi như thế này ư?" Hách Liên Dạ lại dịu dàng cười nói.

"Là đáp ứng hẹn hò mới có thể nắm tay." Sao suy nghĩ của người cổ đại còn thoáng hơn cả nàng vậy.

Giang Ngự Ngự cảm thấy khẩu khí của mình không hề mềm mại, cũng không thể chọc người ta bật cười... Ấy thế mà tâm tình của người đàn ông trước mặt lại vô cùng tốt.

"Ngự Ngự, nàng chỉ phủ nhận một nửa lời ta nói..." Đôi mắt kia hơi nhú lại, tràn đầy vui vẻ nói, "Nói như vậy, nàng thực sự đồng ý cho ta theo đuổi nàng?"

Không, đời, nào!

Nhưng hoàn toàn không cho nàng cơ hội phủ nhận, Hách Liên Dạ lại cười ôm lấy nàng, 'quan tâm' nói, "Được rồi được rồi, ta biết da mặt nàng mỏng, không cần trả lời."

Nói xong, y hết sức tự nhiên mà hôn lên trán nàng, giống như đang dụ dỗ một đứa bé.

Ban đầu, y chỉ muốn hôn lên trán thôi, ai dè, môi vừa mới dán lên, toàn ký ức ngọt ngào về nụ hôn ban chiều đều xông lên não, gió đêm thoáng lạnh cũng không thể thổi tan được tình cảm ấm áp đó.

"Ngự Ngự, ta muốn hôn nàng."

Lúc này rất quân tử mà chưa câu ý kiến, nhưng trước tuyên bố hào phóng đó đã là một nụ hôn nóng bỏng trên môi.

Chỉ là... vào thời điểm mấu chốt, lúc nào cũng có người đến phá đám.

Nghe thấy có tiếng bước chân đang từ từ tới gần, Hách Liên Dạ còn tưởng rằng vì hai người đi ra ngoài "uống nước" lâu quá không trở lại nên có người đi ra ngoài tìm bọn họ.

Bài học kinh nghiệm lúc xế chiều còn rõ như ban ngày, lúc này y không muốn bị kẻ khác quấy rối nên ôm lấy người nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà.

Chỉ là... người cách bọn họ càng lúc càng gần rõ ràng không phải đến tìm bọn họ, mà là vụng trộm đi ra ngoài hẹn hò.

Dưới ánh trăng, hai bóng dáng một trước một sau, bộ dạng lén lả lút đi về phía đường mòn hoang vắng không người, một lát sau, lại không biết nhớ ra cái gì đó, đột nhiên chạy như ma đuổi, đến nơi có đèn dầu sáng trưng.

Được ngọn đèn chiếu lên, Giang Ngự Ngự nhíu nhíu mày, nàng nhận ra hai người kia, là hai người ban ngày đứng ở trước cửa phủ, vừa nhìn thấy nàng giống như thấy quý, chính là biểu ca và ngũ tỷ của Trình Ti Nghiên.

Hai người này... Nhìn sắc mặt, hẳn là quan hệ không tầm thường đâu nhỉ!

Khoảng cách có chút xa, nàng kéo kéo góc áo của Hách Liên Dạ, Hách Liên Dạ hiểu ý, mang theo nàng bay vút mấy cái, lặng yên không một tiếng động bay lên nóc nhà gần nơi hai người mới tới.

"Biểu ca, huynh nói..." Ngũ tiểu thư Trình gia mở miệng trước, một tiếng biểu ca đầy bi thương, sầu triền miên.

Giang Ngư Ngư nghe xong trực tiếp nhảy nháy mắt, so với Ngũ tiểu thư, âm điệu nói chuyện ngày thường của nàng... Quả thật là "phong độ giống như một người đàn ông".

"Tiếng gọi biểu ca này... Thật là có kỹ thuật." Giang Ngư Ngư chân thành bội phục.

Người nào đó bên cạnh căn bản không nghe thấy Ngũ tiểu thư nói cái gì, nghe nàng nói vậy, tầm mắt mới phá lệ dời đi.

Mỗi lần tiểu nha đầu gọi một tiếng "biểu ca", lực sát thương thật là lớn.

Trong không khí xuất hiện vị chua lần nữa, rất rõ ràng, người nào đó lại biến thân thành thùng dấm chua to đùng.

Giang Ngư Ngư không rảnh chú ý tới những thứ này, bởi vì ở bên dưới đang nói, "Tiểu bảo bối của ta, nàng đừng khóc, nàng khóc làm tim ta muốn tan ra ~~~"

"..." Nghe ngài nói như vậy, gan của tôi cũng muốn rách ra à...Giang Ngư Ngư hết sức rối rắm mà nhìn trời.

Hiển nhiên Hách Liên Dạ cũng không thể nào thích ứng được với lời thoại này, khoe miệng co giật một chút, nghĩ tới hai người này có thân phận đặc biệt nên cũng nhẫn nại nghe tiếp.

Hai người ở dưới lời ngon tiếng ngọt một hồi, huynh một câu muội một câu, hồi lâu cũng chẳng thấy đi vào chủ đề.

Giang Ngư Ngư càng nghe càng không vô, lặng lẽ đánh giá người đàn ông bên cạnh.

Thật ra Hách Liên Dạ nói lời ngon tiếng ngọt cũng không tính là ít, nhưng y nói khiến cho người ta cảm thấy tình ý triền miên lại chân tình tha thiết, không như người đàn ông ở dưới kia, cười thì lộ mồm, trong mắt toàn là bộ dạng háo sắc, tay còn không ngừng sờ tới sờ lui trên người cô nương nhà người ta, những lời nói này cho dù có dễ nghe, thì bên trong cũng không có tính chân thật nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Lời thổ lộ đặc biệt của phúc hắc (1)

Cho dù vứt bỏ toàn bộ điều kiện bên ngoài không nói đến, thật ra đàn ông tốt như Hách Liên Dạ cũng không nhiều lắm. Tại sao trong lòng nàng càng ngày càng đánh giá tốt, cũng càng ngày càng nói tốt cho y rồi hả?

Có phải nàng cứ như vậy mà... yêu thương người cổ đại rồi không?

Đang suy nghĩ, người nào đó ra vẻ hoàn toàn không nhìn nàng lại đột nhiên cong khóe môi lên: "Ngư Ngư, nàng đây là... đang nhìn ta đến phát ngốc sao?"

"....." Giang Ngư Ngư khẽ háng giọng rồi mới nghiêm túc nói: "Đúng vậy, tôi thấy thể chất của Vương gia thật tốt, cốt cách thanh kỳ, vừa nhìn đã biết....."

"Là một phu quân tốt thích hợp để nàng phó thác cả đời?" Hách Liên Dạ "khéo hiểu lòng người" cười cười nói chen vào, còn thuận thế nắm lấy tay nàng, "Ngư Ngư, ta rất hy vọng sẽ có một ngày nàng thật sự nói những lời này."

Giang Ngư Ngư vốn là muốn nói câu "đương nhiên không phải" này, nhưng lại vì nửa câu sau của y mà ngẩn người, thoáng cái đã quên sạch sẽ những lời đã chuẩn bị sẵn.

Nhất định là vì cơm trưa ăn quá nhiều, cơm tối lại chưa ăn, sau khi trải qua nộ hôn lúc chiều kia, nàng cảm thấy càng lúc nàng càng kỳ lạ...

Cũng không đúng, thật ra từ khi y thân nhiên dẫn nàng xuất hiện ở Trình gia, còn vì nàng mà khách khí nói chuyện với Trình đại nhân, nàng đã cảm thấy kỳ lạ rồi...

Trên nóc nhà, đom đóp đom đóp, trong không khí mơ hồ lại có đốm lửa lập lòe, đáng tiếc lần này Hách Liên Dạ vẫn không thể thuận lợi hôn được nàng.

Bởi vì hai người trên nóc nhà, đều nghe rõ giọng nữ cay nghiệt ở bên dưới đang nói: "Sao có thể là giả dạng chứ? Nhìn khuôn mặt phóng đảng kia, biết ngay nhất định chính là tiểu tiện nhân Trần Ti Nghiên không sai chút nào!"

Hai chữ "phóng đảng" này đương nhiên không có chút quan hệ với Giang Ngư Ngư, nhưng mắt thấy từ lúc Hách Liên Dạ xuất hiện đã sẵn sàng chờ

đủ điều cho Giang Ngư Ngư, Ngũ tiểu thư Trình gia ghen tỵ đến đỏ cả mắt, hận không thể mắng xối xả những từ độc ác lên người Giang Ngư Ngư.

Sao lại mắng khó nghe như vậy? Giang Ngư Ngư chau mày, ánh sáng bạc nơi đầu ngón tay lấp lánh, không định khách khí mà hạ thủ.

Nhưng Hách Liên Dạ lại ngăn cản nàng, nụ cười khiến cho người ta rợn tóc gáy thật sự nhìn rất quen mắt.

“Ngư Ngư, một lần đã đủ chết người ta thì sẽ chơi không vui nữa.” Y vui vẻ nhắc nhở, lúc nói đến chữ “chết”, mềm mại lưu luyến trong âm thanh kia, thật khiến người ta có loại ảo giác chết trong tay y cũng hạnh phúc.

Rất rõ ràng, mặt biến thái trong tính cách của tên yêu nghiệt này lại muốn phát tác rồi...

Người chủ trì bói Giang Ngư Ngư như vậy, dĩ nhiên Hách Liên Dạ sẽ không bỏ qua, nhưng trước mắt còn có một việc, y không muốn trì hoãn thêm chút nào nữa.

Liếc nhìn hai người không biết sống chết ở bên dưới một cái, y nhìn về phía Giang Ngư Ngư cau mày nói: “Tiểu nha đầu, chúng ta chơi một trò chơi, thế nào?”

Y nói xong làm bộ muốn nhảy xuống, nhưng động tác hơi khựng lại, có chút chán ghét nhú mày, dứt khoát vung ống tay áo lên, bẻ gãy một nhánh cây.

Giang Ngư Ngư nhìn liền hiểu ra, tên yêu nghiệt này có chút thích sạch sẽ, y không thích người khác đụng vào y, cũng không muốn đụng vào người khác, cho nên bẻ một nhánh cây thế làm tay.

Chỉ là, nàng không thuộc hàng ngũ “người khác”.

Khinh công của Hách Liên Dạ sớm đã tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, Giang Ngư Ngư hoàn toàn không nhìn thấy y chuẩn bị, cảm thấy y chỉ tùy tiện đi về phía trước một bước, thân hình đang ở trong tầm mắt đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một ảo ảnh.

Ánh mắt theo không kịp, Giang Ngư Ngư cũng không thấy rõ y làm cái gì, chỉ nghe thấy Ngũ tỷ của Trình Ti Nghiên đột nhiên tuôn ra một tiếng kê sọ hãi: “Ồi!”

Âm thanh sắc bén chói tai, khiến cho biểu ca của Trình Ti Nghiên chán ghét nhú mày, ngay sau đó tức giận che miệng nàng ta lại: “Đừng kêu! Cẩn thận gọi người tới...”

"Có quý!" Ngũ tiểu thư run run kéo tay hắn ra, "Vừa rồi có cái gì đó quất vào má của muội, có quý!"

"Đừng nháo..." Lời quở trách mới nói được một nửa, sắc mặt của biểu ca Trình Ti Nghiên thay đổi rõ rệt, còn lùi về phía sau một bước.

Bởi vì nương theo ánh trăng cùng với ánh đèn, hắn nhìn thấy rõ trên má của Ngũ tiểu thư có một dấu đỏ.

Ban này hoàn toàn không có dấu vết này!

Rõ ràng người duy nhất bên cạnh trong lúc hoảng sợ “A” lên một tiếng đang đứng ở đối diện, nhưng đột nhiên lại có cảm giác có cái gì đó gõ ở sau lưng, khiến cho biểu ca của Trình Ti Nghiên cực kì khủng hoảng mà thất thanh hét lên.

Mỗi người đều bị đánh một cái nhưng Hách Liên Dạ không có ý định dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy, lùi người lại nhảy lên nóc nhà bên cạnh, trong ánh mắt nhìn Giang Ngư Ngư mang theo ý cười vui vẻ, rất rõ ràng là đang hỏi nàng có hứng thú cùng ‘chơi’ hay không.

Hàng mi nét mày vốn như tranh vẽ được ánh trăng chiếu rọi càng có một loại nét đẹp không thể thành lời, người đàn ông này đẹp như vậy để làm gì chứ...

Lời như vậy, Giang Ngư Ngư đương nhiên chỉ có thể oán trong lòng, không có nói ra.

Giống như tâm linh cảm ứng, lúc Hách Liên Dạ nhảy tới nóc nhà bên này "đón người", lại ghé sát vào bên tai nàng, cười nói: "Đương nhiên là vì dễ mê hoặc tiểu nha đầu ta thích say đồ ta."

Trên mặt nhanh chóng trở nên đỏ bừng, Giang Ngư Ngư rất không thành thật mà muốn phủ nhận suy nghĩ trong lòng, nhưng vừa định mở miệng, bờ môi ấm áp mềm mại của Hách Liên Dạ đột nhiên dán lên.

... Không phải là muốn giả quý để chơi đùa sao? Vậy hiện tại bọn họ đang làm cái gì vậy hả!

Lúc này Giang Ngư Ngư nhớ rõ phải đẩy người ra, nhưng Hách Liên Dạ lại ôm lấy nàng bay vút qua hai người biểu ca và Ngũ tỷ của Trình Ti Nghiên, cũng không hề ngoài ý muốn, hai người kia lại phát ra một tiếng thét kinh hoàng chói tai.

"Phốc" thật muốn cười, nhưng Hách Liên Dạ lại bất mãn khế cắn môi nàng, "Chuyên tâm chút!"

Tiểu nha đầu này là muốn y tức chết sao? Y thổ lộ thì nàng mãi suy nghĩ đến biểu ca không biết có đáng về gì, y hôn nàng, nàng lại còn phân tâm đi cười.

Giang Ngư Ngư cũng bất mãn, nhưng không thể nói lại y, cũng không thể giống y, cắn ngược trở lại...

Mở mắt ra, cố gắng ngửa đầu ra sau, bắt mắt trừng mắt y.

Không phải y cũng phân tâm đi hù dọa bọn biểu ca Trình Ti Nghiên sao?

Cái này không giống, mặc kệ y cùng lúc làm bao nhiêu việc, trong lòng chứa bao nhiêu chuyện, tất cả đều là vì tiểu nha đầu vô lương tâm này.

Hách Liên Dạ đúng lý hợp tình mặt đối mặt với nàng, trong ánh mắt rõ ràng viết đáp án như vậy.

Kết quả rất hiển nhiên là... Giang Ngư Ngư bại trận.

Chính là trong lòng vẫn lăm lăm có chút không phục, còn nói lời ngon tiếng ngọt...

Lúc này nàng vẫn nói thầm trong lòng, cũng không giương mắt lên nhìn Hách Liên Dạ, theo lý mà nói, hẳn là y sẽ không đoán ra được suy nghĩ trong lòng nàng mới đúng.

Nhưng bàn tay to vốn đang vòng bên eo nàng lại đột nhiên di chuyển nắm lấy bàn tay nàng, dùng thái độ hoàn toàn không cho phép từ chối đặt lên ngực y.

"Thình thịch, thình thịch" lòng bàn tay cảm nhận rõ được nhịp tim mạnh mẽ mà có lực của y.

Y... Y muốn làm gì vậy?

Hách Liên Dạ không trả lời câu hỏi của nàng, vẫn cầm lấy tay của nàng đặt lên trên lồng ngực của mình, sau đó... cúi đầu, tiếp tục hôn nàng.

Nhưng cũng chỉ là một cái hôn rất nhẹ, môi hai người chạm nhẹ vào nhau, ngây ngô mà ấm áp.

Tuy vậy Giang Ngư Ngư lại tình huống cảm nhận được, dưới lòng bàn tay, nhịp tim vốn ổn định đột nhiên nhảy loạn 'thình thịch thình thịch' không ngừng.

Hóa ra đây mới là mục đích Hách Liên Dạ để cho nàng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Lời thổ lộ đặc biệt của phúc hắc (2)

Y sống trong một cuộc sống tranh giành cầu xé lẫn nhau, thấy nhiều gặp nhiều sóng to gió lớn, Thái Sơn có sụp đổ cũng không thay đổi sắc mặt, nhưng vì một nụ hôn nhẹ, trái tim lại đập nhanh rồi loạn.

Thiên hạ to lớn, cũng chỉ có nàng là có ảnh hưởng to lớn đến y như vậy.

Mặt đột nhiên đỏ rực cả lên, âm thanh "thình thịch thình thịch" không ngừng vang lên bên tai, không thể phân rõ đó là nhịp tim của ai.

Còn Hách Liên Dạ thu tay lại ko đè lên tay nàng nữa, đổi thành nâng cằm nàng lên, trân trọng hôn xuống lần thứ hai.

Nụ hôn nóng bỏng triền miên, "nhạc đệm" là tiếng thét kinh hoàng chói tai của biểu ca và Ngũ tỷ Trình Ti Nghiên.

Ừm, chuyện hôn nàng không thể chậm trễ, nhưng chuyện nghiêm khắc trừng trị hai kẻ khốn kiếp kia, hiệu suất... cũng không chậm trễ, chú ý hiệu suất.

Lúc người Trình gia chạy tới, nhìn thấy chính là biểu ca của Trình Ti Nghiên và Ngũ tiểu thư Trình gia đang ôm chặt lấy nhau, không ngừng thất thanh kêu gào.

Bọn họ đương nhiên là bị hù sợ mới ôm chặt vào nhau...

Về phần sắc mặt của bọn họ sợ tới mức phát xanh, cùng ngũ quan đã sớm vận vẹo biến hình... Bởi vì hai người chặt lấy nhau, ngược lại không nhìn thấy gì.

Ở xã hội cổ đại bảo thủ này, nam nữ chưa lập gia đình ở trước mặt mọi người ôm ấp thể này thật sự là kinh thế hãi tục, Trình đại nhân tức giận đến mức thay đổi sắc mặt, "Hai người các ngươi... chuyện này còn ra thể thống gì nữa! Còn không mau tách ra cho ta!"

Một tiếng rống to, thành công khiến cho hai người bị dọa sắp không còn hồn hoàn hồn trở lại, sau khi phát hiện có nhiều người ở đây thì lập tức cả kinh tách ra, chân mềm nhũn mà quỵ xuống đất.

Từ lúc người Trình gia đi tới phía trước, Hách Liên Dạ liền mang theo Giang Ngư Ngư nhảy lên nóc nhà, cho nên hiện tại, Giang Ngư Ngư ngồi ở một góc độ rất tốt xem cuộc vui.

Thật sự có "kịch hay", bởi vì nàng buồn cười mà bất đắc dĩ phát hiện, nhìn thấy một màn như vậy, các tiểu thư Trình gia thậm chí có vài vị thay đổi sắc mặt, ánh mắt kia, rõ ràng là hâm mộ ghen tị oán hận, nhanh chóng gia tăng phát hiện thêm có đau lòng của người trong lòng phản bội mình.

Biểu ca của Trình Ti Nghiên này... Không phải là đồng thời lừa nhiều biểu muội như vậy chứ?

Thật sự là đồ cặn bã!

Mặc dù không có tình cảm gì với đám tiểu thư Trình gia, nhưng chuyện xảy ra trước mặt như vậy, đương nhiên Giang Ngư Ngư phải che chở cho người nhà trước.

Tuy nơi này không có người ngoài, nhưng dù sao những đứa trẻ khác vẫn có mặt ở đây, vì giữ chút mặt mũi cho con gái, Trình đại nhân tức thì tức, nhưng vẫn không ở trước mặt nhiều người giáo huấn bọn họ, "Người đâu, đưa Ngũ tiểu thư trở về phòng! Đưa biểu thiếu gia..."

Có lẽ là sợ Trình đại nhân muốn ném biểu ca của Trình Ti Nghiên vào phòng chứa củi, có một thiên kim Trình gia nóng nảy, đi ra khỏi đám người muốn nói giúp cho cái tên cặn bã kia.

Giang Ngư Ngư thấy vậy cũng hết chỗ nói, biết mình bị lừa thế mà vẫn đau lòng cho cái tên lười gât kia! Hơn nữa lúc đứng ra, rất dễ dàng bị Trình đại nhân nghi ngờ!

Muốn giải cứu người thân, Giang Ngư Ngư vội vàng kéo tay áo Hách Liên Dạ, Hách Liên Dạ cũng rất phối hợp, lập tức đỡ lấy cánh tay nàng nhảy xuống.

Động tác của y nhanh chóng, hai người tựa như im hơi lặng tiếng mà xuất hiện ở phía sau mọi người, Giang Ngư Ngư vừa vội đi về phía trước hai bước, không hề khách khí mà kéo tiểu thư muốn đứng ra kia trở về, ngăn không cho nàng ta nói chuyện.

Trình đại nhân vừa đảo mắt, liền nhìn thấy lão Cửu nhà mình, đứa con gái này luôn luôn khiến cho ông có tâm tình rất tốt.

Ông sợ lát nữa tính nóng nảy của mình phát cáu quá lớn, trừng phạt con gái quá nặng, Trình đại nhân lập tức muốn nói chuyện với con gái nhiều chút, cũng làm cho con tức giảm đi chút ít.

Nhưng mới mở miệng, liền "A" một tiếng, "Nghiên Nhi, con ăn phải ớt hay sao mà môi lại sưng đỏ lên như vậy?"

"..." Mặt Giang Ngư Ngư lập tức đỏ lên. Đây không phải là do cay...

Còn kẻ "đầu sỏ" nào đó hại môi người ta sưng lên lại không hề có ý sám hối, tâm tình cực kỳ tốt liếc nàng một cái, lén lút giấu tay nàng vào trong tay áo y.

Giang Ngư Ngư không hề khách khí muốn véo lòng bàn tay y, Hách Liên Dạ lại quán lấy ngón tay nàng không buông, dưới tay áo, hai người "đánh nhau" rất náo nhiệt.

Trình đại nhân vẫn rất ngạc nhiên, "Đầu bếp dùng là ớt gì vậy, nhìn xem, khuôn mặt cũng đỏ hết lên rồi!"

"...." Giang Ngư Ngư càng hết chỗ nói, vội vàng muốn chuyển sang đề tài khác, nàng chỉ vào tên biểu ca cặn bã còn quỳ trên mặt đất, "Trời lạnh thế này cũng không thể bắt huynh ấy quỳ trên mặt đất được, chi bằng... mời huynh ấy đến Tĩnh Vương phủ ngồi chút đi."

Lúc nàng vừa mới mở miệng, tên biểu ca cặn bã còn ném cho nàng một ánh mắt vừa cảm kích vừa "đuối đuối đưa tình", nhưng sau khi nghe xong nửa câu sau thì lại sợ tới mức thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Trình đại nhân hơi cau mày, thật ra ông cũng đang chần chờ, chuyện liên quan đến khuê dự* của con gái, việc này phải làm cho hoàn toàn triệt để mới được, cần phải nhốt cháu ngoại ở phòng củi hoặc trong phòng nó... (* danh tiếng khuê phòng)

Nhưng đưa người qua Tĩnh Vương phủ....

"Vậy thì làm phiền Tĩnh Vương gia rồi."

"Trình đại nhân không cần khách khí như thế." Hách Liên Dạ cười nhạt, "Ta cũng không phải là người ngoài."

"..." Đứng qua một bên đợi đi, đừng lôi kéo lão phu!

Trình đại nhân vẫn nhìn y không thuận mắt, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm vậy.

"Một khi đã như vậy, làm phiền Tĩnh Vương gia rồi."

Hai người lại khách sáo một phen, Hách Liên Dạ phái người gọi thị vệ của Tĩnh Vương phủ đến, xách người đã bị dọa đến tê liệt trở về.

Đến bước này, rốt cuộc Trình phu nhân cũng tin tưởng, Hách Liên Dạ này không phải là giả mạo, nhưng... nhưng sao so với lời đồn đại về Tĩnh Vương phủ lại thua xa thế nhỉ?

Chẳng lẽ vừa gặp phải người mình thích, liền hoàn toàn thay đổi bộ dáng?

Cô con gái kia của bà thật đúng là tốt số, chỉ là nam nhân giống như Tĩnh vương gia, muốn giữ chặt y, chỉ dựa vào vận khí tốt là không đủ, còn phải có “thực lực”!

Âm thầm nhìn Giang Ngư Ngư mấy lần, Trình phu nhân quyết định, đêm nay phải nói chuyện với con gái một chút. Nhưng mà... Trước tiên phải nói rõ chuyện của Ngũ Nhi trước đã!

Giang Ngư Ngư hoàn toàn không biết, tối nay phải đối mặt với một phen dạy dỗ rung động như thế nào... Hiện tại dường như nàng cũng muốn dạy dỗ mấy vị thiên kim tiểu thư Trình gia.

Nhìn đám người nàng vừa lo lắng lại đau lòng nhìn tên biểu ca cận kề bị người xách đi, nàng bị chọc tức một phen.

Gen Trình gia không tệ, nếu để mấy vị thiên kim này đến thời hiện đại, mỗi người đều là mỹ nhân vô cùng xuất sắc, một đám mỹ nữ như vậy, sao lại bị gã đàn ông chỉ biết điệu dàng miệng lưỡi tron tru kia đùa giỡn xoay vòng vòng như thế?

Không biết trước kia Trình Ti Nghiên sống chung với đám tỷ muội này như thế nào, nếu bây giờ nàng râm rộ muốn cải tạo những quan điểm về tình yêu hôn nhân của mấy vị thiên kim này, có thể bị cho là trúng tà hay không...

Nói với bọn họ mấy câu, Trình đại nhân cảm thấy mình có hơi tỉnh táo lại, cùng Trình phu nhân rời đi, tìm lão Ngũ nhà mình nói chuyện.

Bị chuyện này quấy nhiễu, những người khác cũng không có tâm trạng tiếp tục ăn cơm, bèn viện cớ trở về phòng của mình

Về phần Giang Ngư Ngư... Đương nhiên nàng phải trở về ăn cơm rồi.

Lúc trước bởi vì “tức giận”, nàng hoàn toàn không ăn gì, hiện tại bụng đang biểu tình âm ỉ.

Hách Liên Dạ nắm tay nàng trở về, cực kỳ ngạc nhiên phát hiện, lần này nàng không tiếp tục nghi ngờ tại sao y nắm tay nàng, cũng chỉ bình tĩnh giả ngu, không đề cập đến cái gì cả.

Tiểu nha đầu này thực sự bắt đầu từ từ tiếp nhận y?

Hơn nữa, mấy nụ hôn từ buổi chiều đến khi này, Hách Liên Dạ cảm thấy, hôm nay là ngày may mắn của y, chuyện tốt liên tiếp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Lời thổ lộ đặc biệt của phúc hắc (3)

Nhưng đến khi Giang Ngư Ngư ăn uống no đủ thì y nghe được một “tin dữ”.

Trình đại nhân phái người đến thông báo, phòng của Cửu tiểu thư đã thu dọn xong, còn nói “cung tiễn” Tĩnh Vương gia.

Rõ ràng là muốn đuổi người.

Đừng nói Hách Liên Dạ muốn cùng chung một phòng với Giang Ngư Ngư, cho dù ở trong một cái sân nhỏ, người làm cha là ông cũng sẽ không đồng ý!

Vừa nhìn thấy dáng vẻ ăn đạn cùng sắc mặt đen sẫm của y, Giang Ngư Ngư không có lòng đồng cảm hết sức muốn cười, ‘phụt’ một tiếng lại vui vẻ cười ra tiếng.

Chỉ là buổi chiều cũng vì như vậy mà y cướp lấy ô mai trong tay nàng, sau đó... sau đó!

Có vết xe đổ thê thảm, sau khi Giang Ngư Ngư cười xong thì lập tức bịt chặt miệng, thân thể còn theo bản năng ngửa ra sau.

Nhưng Hách Liên Dạ rất nhanh kẻ sát lại, “Tiểu nha đầu, vì sao phải che miệng lại? Là sợ ta hôn nàng sao? Nhưng mà... Hôn cũng không nhất định là hôn trên môi.”

Nói xong, y hôn một cái trên má phàn của nàng, thân mật lại cưng chiều.

“.....Có người nhìn thấy đấy!”

“Không có!” Tiểu nha hoàn hầu hạ ở bên cạnh lập tức che mặt phủ nhận, nhưng lại tò mò, ngón tay mở ra một chút, chỉ là khe hở còn lớn hơn cả đôi mắt.

Ở trước mặt quần chúng vây xem thực sự trong sáng như vậy, dĩ nhiên Hách Liên Dạ cũng hết sức hiềm thấy mà làm chính nhân quân tử một lần, y ngồi thẳng người, cười “chào tạm biệt” với nàng, “Nghỉ ngơi sớm đi, ta về trước đây.”

Làm một yêu nghiệt thâm niên, thỉnh thoảng bình thường... Tuyệt đối chính là không bình thường!

Giang Ngư Ngư còn lâu mới tin y cứ như vậy mà thỏa hiệp, theo nàng biết, đêm khuya phần lớn y sẽ “tân bộ” đến phòng ngủ nàng.

Xem ra nàng phải nghĩ biện pháp thật tốt để “chiều đãi” y.

Tiền Hách Liên Dạ đi, Giang Ngư Ngư đi theo sau lưng Tiểu Đào cầm đèn lồng đi phía trước, đi đến chỗ ở trước kia của Trình Ti Nghiên.

Tiểu Đào chính là tiểu nha đầu ban nãy che mặt nhìn lên, nhìn dáng dấp có lẽ là mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo nét trẻ con, nhìn ngọt ngào khiến cho người khác vui vẻ.

Dọc theo đường đi, Tiểu Đào không ngừng quay đầu nhìn lên nàng, Giang Ngư Ngư không biết trước kia Trình Ti Nghiên đối đãi với nha hoàn trong phủ như thế nào, nhưng không muốn lộ tẩy nên vẫn luôn im lặng không nói chuyện.

Đến cuối cùng, Tiểu Đào vẫn không nhận được lòng hiếu kỳ, thần thần bí bí mở miệng, “Cửu tiểu thư, cuối cùng người cũng tìm được tướng công xinh đẹp lại dùng tốt rồi sao?”

“.....” Xinh đẹp lại dùng tốt... Dùng tốt....

Bởi vì có một vị anh họ truyền kỳ giúp nàng rèn luyện can đảm, Giang Ngư Ngư vốn bình tĩnh hơn so với người bình thường, về sau quen biết với Hách Liên Dạ, sức nhẫn nại lại cao hơn một bậc, nhưng hiện tại, vẫn nhìn không được mà co rút khóe miệng.

“..... Ừm.” Nàng mơ hồ lên tiếng.

Thế nhưng Tiểu Đào cũng không tiếp nói, cực kỳ hâm mộ nhìn nàng một hồi lâu, lại tiến về phía trước hơn mười bước, nhìn tiểu viện cách bên ngoài mười mét, tiếc nuối nói, “Cửu tiểu thư, nước ấm dùng để tắm rửa đã đưa tới cho ngài, ngài sớm nghỉ ngơi đi, Tiểu Đào lui xuống trước.”

Đây là nơi Trình Ti Nghiên sống từ nhỏ đến lớn, Giang Ngư Ngư chú ý khắp nơi, trong lòng nghĩ hoặc nhưng không thể hỏi gì thêm, đành nhìn gật đầu một cái.

Sau đó dĩ nhiên Tiểu Đào thật sự rời đi, ngay cả đèn lồng cũng không để lại cho nàng.

Hiện tại lòng hiếu kỳ của Giang Ngư Ngư đã tăng đến điểm cao nhất, nơi này cách tiểu viện kia hơn chục mét, hiện tại một mảnh tối đen, không có người cầm đèn, xem ra bên trong căn bản không có người.

Thân là Cửu tiểu thư của phủ Thượng thư, bên cạnh Trình Ti Nghiên lại không có một nha hoàn nào hầu hạ?

Theo như lẽ thường mà đánh giá, tình huống như vậy, khả năng lớn nhất chính là Trình Ti Nghiên có bí mật gì đó sợ người khác biết được, cho nên không cho phép người khác tới gần chỗ ở của nàng.

Nhưng Trình Ti Nghiên có bí mật gì chứ?

Mặc kệ nàng rốt cuộc là thiên tài hay bất tài, những chuyện nhỏ nhặt như từ đi ngủ đến sinh hoạt thường ngày này, cũng không xuất hiện sao? Tại sao lại phòng bị thành như vậy?

Chẳng lẽ còn có chuyện gì mà nàng không phát hiện ra?

Càng lúc Giang Ngư Ngư càng cảm thấy, thân thể nàng xuyên đến không hề đơn giản chút nào.

Bên trong phủ Thượng Thư đèn đuốc sáng trưng, có lẽ là do yêu cầu của Trình Ti Nghiên cho nên đoạn đường này nửa cái lồng đèn cũng không có.

Cũng may Giang Ngư Ngư không sợ tối, vừa suy nghĩ vừa đi tới gần tiểu viện kia, tay cầm đèn, đi dạo một vòng nhìn xem tất cả các gian phòng ở trong tiểu viện này, ít nhất từ mặt ngoài, không nhìn thấy đồ gì bất thường.

Trước tiên đặt chuyện này sang một bên, Giang Ngư Ngư bắt đầu bắt tay vào bố trí cơ quan dùng để “tiếp đãi” Hách Liên Dạ, vội vàng vội vàng, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Ban đầu Tiểu Đào hỏi câu "Tướng công xinh đẹp lại dùng tốt" kia, ý tứ rất rõ ràng, đây là lời Trình Ti Nghiên từng nói.

Xem ra ở chuyện lập gia đình này, nàng ta thực sự rất có theo đuổi nha...

Mặc dù chuyện theo đuổi này quá mức nhiệt tình, nhưng cũng giải thích rõ, nàng ta quả thật nghiêm túc suy nghĩ.

Nhưng... Tại sao nàng ta lại nói với Trình đại nhân là không muốn lập gia đình? Còn đào hôn rồi khỏi nhà?

Mang thân phận Thái tử phi đào hôn, ở thời cổ đại này, nàng ta có thể có khả năng không gả ra ngoài được.

Việc này... Thật đúng là càng nghĩ càng kỳ lạ.

Bố trí xong những thứ cần chuẩn bị, đúng lúc nước nóng cũng được đưa tới, vẫn đặt ở ngoài ba mươi cen-ti-met.

Cực kỳ im lặng mà tự mình chạy qua lại vác thùng nước nóng lớn trở về, sau khi Giang Ngư Ngư tắm rửa xong thì gục ở trên giường, chuẩn bị vứt hết những nghĩ ngở về Trình Ti Nghiên sang một bên, ngủ một giấc ngon lành trước rồi nói sau.

Dù sao tên yêu nghiệt kia cũng không xông qua được độc trận của nàng ~~

Nhưng mới vừa nằm chết dí trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi biến thành màu đen, nàng xiết chặt quả đấm nhìn nóc giường, hận không thể lập tức hủy cái giường đi.

"Làm sao anh lại ở đây!"

"Chờ giúp vị hôn thê của ta nghỉ ngơi." Người nào đó nửa treo trên cột giường, đáp đến rất ngoan ngoãn, đứng chuẩn dáng vẻ của cô vợ nhỏ thuần lương dịu dàng.

Giang Ngư Ngư lại giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Anh đã sớm vào đây?"

"Ta muốn tích cực biểu hiện, đương nhiên là phải vào sớm hầu hạ chứ." Vẫn là giọng điệu như cô vợ nhỏ.

"..." Nói cách khác, nàng bố trí cơ quan ngoài kia đều là vô ích, quá vội vàng rồi, tên siêu cấp đại phúc hắc này đã sớm chạy vào phòng nàng, nhìn thấy nàng vội vàng vô ích?

Hơn nữa... Giang Ngư Ngư phát hỏa rồi, đột nhiên nhảy đứng lên, nhưng không đợi kéo người trên nóc nhà xuống, ngược lại Hách Liên Dạ tự mình nhảy xuống, động tác tự nhiên mà ôm lấy người qua, cười nói, "Ngư Ngư, ta không có nhìn lên nàng tắm rửa."

"..." Đây quả thật là câu nàng muốn chất vấn, chỉ có điều...

Giang Ngư Ngư chớp chớp mắt, rất chân thành mà đề nghị, "Mẹ nói, vì tiết kiệm thời gian, nói chuyện cần phải chọn đúng trọng điểm."

Đây là câu "Mẹ nói" Hách Liên Dạ nghe thấy bình thường nhất, nhưng hiện tại y lại có dự cảm rất không ổn.

"Ngư Ngư, nàng làm gì đấy?"

Giang Ngư Ngư lập tức lắc đầu, tránh ra khỏi ngực y, lui về phía sau mấy bước, sắc mặt ngưng trọng mà cau mày, "Tôi cảm thấy... Vấn đề bây giờ là, có người định làm gì Vương gia?"

Nói xong lời cuối cùng, trong giọng nói mơ hồ mang theo vẻ đồng tình.

Hách Liên Dạ không cảm thấy thân thể có gì khác thường, chỉ là ánh mắt của Giang Ngư Ngư nhìn chăm chăm vào nơi nào đó, cộng thêm câu hỏi cổ quái kia, khiến y không thể không cúi đầu tìm hiểu đầu đuôi ngọn ngành.

Nhưng không tới một phút, y cảm thấy quần áo vốn cực kỳ vừa người biến thành xiết chặt...

Khuôn mặt yêu nghiệt hoàn toàn đen lại, y giật giật khoe miệng, vẫn cự tuyệt cúi đầu, "Tiểu nha đầu, giải được..."

Hiện tại Giang Ngư Ngư thật sự là vô tội, "Còn chưa kịp làm."

Nàng cũng không gạt người, vị thuốc ngoại dụng này căn bản không thể coi là độc, ít nhất đối với cơ thể người hoàn toàn vô hại, nàng tồn không ít tâm tư làm ra những thiên hoa này, là vì Hách Liên Dạ biến thái kia mà nghiên cứu ra kỳ được chính người bản biến thái.

Về phản hiệu quả cụ thể... Xem bộ dáng từ chối cúi đầu của tên yêu nghiệt này là biết.

Khuôn mặt yêu nghiệt của Hách Liên Dạ cứng như giấy, "Bao lâu là có thể làm ra?"

Giang Ngư Ngư vô tội chỉ chỉ nòi đồng nhỏ ở trong góc phòng, "Nhìn đến sáng mai là được."

"..." Nói cách khác, y phải mang hình tượng này cả đêm...

Giang Ngư Ngư cho là y nhìn lên nàng tắm rửa, mới có thể hạ vị thuốc này, cho nên hiện tại nàng rất "tốt bụng" mà an ủi y, "Không sao, dù sao tôi cũng

biết anh là trong sạch."

Trước khi ngăn cản Hách Liên Dạ, nàng bình tĩnh mà tiếp tục nói, "Anh cũng tuyệt đối không mang thai."

"... Giang Ngự Ngự!"

"Vương gia anh gọi tôi?" Giang Ngự Ngự bày ra khuôn mặt khôn ngoan hết sức nghe lời tiến đến gần.

"..." Bây giờ Hách Liên Dạ thực sự tức giận đến muốn cười, cổ tình lại cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt này vô cùng đáng yêu.

Dù sao nàng cũng nói ra hiệu quả rồi, Hách Liên Dạ liền cúi đầu, mắt nhìn... bụng mình bị gò lên.

Nếu tính toán theo như dáng người phụ nữ có thai, có lẽ đây là bộ dáng mang thai bốn tháng...

Thật ra bụng không tính là rất lớn, nhưng dáng người Hách Liên Dạ thuộc loại gầy mà rắn chắc, hiện tại bụng gò lên thế này, nhìn vào hết sức lóng lánh chói mắt...

Ngược lại y rất muốn dùng cái này để lấy cớ, "trừng phạt" tiểu nha đầu vô lương này một lần, nhưng hiện tại hình tượng này của y...

Cũng may, hôm nay y mặc áo choàng tới.

Hách Liên Dạ rất bình tĩnh mà khề quần áo choàng, trong nháy mắt liền khôi phục lại bộ dáng mỹ nam oai hùng rạng rỡ phong hoa tuyệt đại.

Giang Ngự Ngự có chút tiếc nuối mà nháy mắt mấy cái, suy nghĩ một chút, đột nhiên đề nghị, "Vương gia, đêm nay giải được cũng không làm được, chỉ bằng... Chúng ta lợi dụng đồ bỏ đi, cứ như vậy mà đi giả quý đi."

Nói xong còn rất "thiện lương" mà giải thích, "Tôi nói đồ bỏ đi không phải là Vương gia, Vương gia vẫn có chỗ dùng."

Nếu như Hách Liên Dạ lúc bình thường, dĩ nhiên không có khả năng bị nàng liên tục chiếm thượng phong, nhưng mà... hình tượng rất quan trọng! Cho dù lấy áo choàng che giấu, khí thế của y vẫn bị giảm hơn phân nửa.

"Giả quý có quan hệ gì với hình tượng chứ?" Y ra vẻ rất bình tĩnh nói

Giang Ngự Ngự lại đáp trả vô cùng hăng hái, "Cái loại người như hần nhất định đã làm chuyện bội tình bạc nghĩa, anh có thể giả làm quý nữ có thai đấy!"

Quý... nữ... có... thai. Hách Liên Dạ giật giật khoe miệng, tiếp tục giả vờ bình tĩnh, "Ta tiễn nàng một đoạn." Đừng hòng mong y lên sân khấu!

Giang Ngự Ngự cũng không bắt buộc, dù sao đến lúc đó, đẩy y ra ngoài là được rồi ~ đã vô lương thì phải vô lương tới cùng.

Lúc này hai người cùng xuất phát, đi hù dọa biểu ca Trình Ti Nghiên.

Bất quá bọn họ không phải là vì muốn chơi vui, mà là chỉ muốn dọa hần một cái, hần vì mạng sống nhất định sẽ không ngừng cầu xin tha thứ, nói không chừng có thể nói ra tin tức hữu dụng gì đó.

Chẳng qua là... Kế hoạch thường xuyên biến hóa khó lường.

Hách Liên Dạ rất không bình tĩnh với hình tượng hiện giờ của mình, cho nên sau khi xuất môn, dứt khoát đội mũ áo choàng lên, hoàn toàn che đậy khuôn mặt khuyh quốc khuyh thành của mình, y cứ như vậy mà mang theo Giang Ngự Ngự đến Tỉnh Vương phủ, lúc bay vút qua tiểu viện giam cầm biểu ca Trình Ti Nghiên thì lại hết sức không bình thường... gặp phải một đám 'quý' khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Nàng lại có thân phận thần bí (1)

Đám "quý" kia ăn mặc "chuyên nghiệp" hơn so với bọn họ nhiều, người khoác áo bào trắng, đầu đội mặt nạ hung tợn, trong tay còn cầm chân heo đuôi bò cùng với xương cốt linh tinh gì đó trợ uy.

Hai nhóm người đứng ở trước tiểu viện, mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, đột nhiên đám "quý" đối diện tình hồn lại, nhảy chồm lên một cái, sau đó phui mông nhắc chân bỏ chạy.

Giang Ngự Ngự và Hách Liên Dạ cũng không đuổi theo, hai người nhìn phương hướng bọn họ biến mất, đồng thời nhú mày.

Chuyện... hẳn là không đơn giản như vậy.

Đám người này lại dám giờ cao cờ xông vào Tỉnh Vương phủ, lá gan cũng không phải là nhỏ.

Khả nghi hơn nữa là, trước khi chạy trốn, người cuối cùng bọn họ nhìn lại là Giang Ngự Ngự, mà không phải là Hách Liên Dạ ở bên cạnh nàng.

Mặc dù Hách Liên Dạ mặc áo choàng có mũ, không thấy được dung mạo, nhưng biểu ca Trình Ti Nghiên bị giam ở chỗ này, cũng chỉ có người của Tỉnh vương phủ và phủ Thượng thư biết, còn trên dưới hai phủ này đều biết chuyện Giang Ngự Ngự và Hách Liên Dạ ở chung một chỗ, bên người nàng xuất hiện một người đàn ông có thân hình cao lớn, cũng chỉ có Hách Liên Dạ.

Nhưng trong mắt đám người này, Hách Liên Dạ... dường như cũng không khiến bọn họ sợ hãi bằng gương mặt của Giang Ngự Ngự.

Nói cách khác, bọn họ sợ Trình Ti Nghiên, rất sợ.

Hách Liên Dạ ôm chầm lấy Giang Ngự Ngự, như có điều suy nghĩ nhìn nơi bọn họ biến mất: "Xem ra, ta đưa nàng về phủ Thượng thư, là có chút khinh suất."

Y không nghĩ tới một thiên kim thế gia một chút võ công cũng không có, bối cảnh cũng không phức tạp gì, còn tưởng rằng đưa người đến phủ Thượng thư, nhiều nhất cũng chỉ giống như đổi nơi ở cho nàng.

Giang Ngự Ngự cũng hoàn toàn không lo lắng, chuyện của Trình Ti Nghiên đã khiến lòng hiếu kỳ của nàng nổi lên, hiện tại nàng muốn điều tra rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Bất quá lời nói của người nào đó, cũng không đơn giản chỉ là "thừa nhận sai lầm" như vậy, y "bất đắc dĩ" cười cười: "Phủ Thượng thư tình hình phức tạp, xem ra, trong khoảng thời gian này bốn vương phủ tự mình bảo vệ nàng rồi."

Nói xong, lại "gắt giọng" bổ sung một câu: "Ngay cả lúc nàng tắm rửa, ta cũng không thể rời khỏi."

"..." Giang Ngự Ngự ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn thuần lương khả ái lên, cười đến chân thành hỏi: "Vương gia muốn bụng của mình biến thành bộ dáng mang thai của bảy tháng hay sao?"

Hách Liên Dạ hết sức bình tĩnh liếc nàng một cái: "Không sao, nghe nói nữ nhân mang thai là cực khổ nhất, coi như bốn vương phủ thử nghiệm trước cái cảm giác này, sau này nàng có thai thì cũng có thể chăm sóc nàng tốt hơn."

Rõ ràng là muốn trêu đùa y, hiện tại lại cho y một cơ hội "thỏ lộ", Giang Ngự Ngự sung mặt lên, chỉ có thể im lặng nhìn trời.

Nhưng động tác vô tâm này của nàng, lại có lực sát thương cực kỳ lớn, đã kích Hách Liên Dạ vô cùng mạnh mẽ.

Lại nhìn trời... Tiểu nha đầu này lại đang nhớ đến biểu ca kia của nàng.

Gió đêm từ từ thổi lên một trận khí chưa, rất rõ ràng, người nào đó lại hóa thân thành bình dấm chua.

Bị một đám "quý" chen ngang, Giang Ngự Ngự cũng mất đi hứng thú muốn giả quý hù dọa biểu ca Trình Ti Nghiên, vốn định muốn trở về ngủ, suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng.

"Anh không nên trở về cùng tôi."

Với trí thông minh của Hách Liên Dạ, dĩ nhiên lập tức hiểu ý của nàng, cũng không chút do dự phản đối: "Một mình nàng quá nguy hiểm, nhưng ta sẽ âm thầm ẩn thân."

Đột nhiên Giang Ngự Ngự nghĩ đến đám "quý" vừa rồi.

Rõ ràng những người đó có quan hệ không tầm thường với Trình Ti Nghiên, nếu như không phải vừa rồi có Hách Liên Dạ, có thể trực tiếp tới đây nói chuyện với nàng rồi.

Cho nên, hiện tại nhất định phải để cho Hách Liên Dạ rời đi, cho bọn họ có một cơ hội đến tìm nàng.

Giang Ngự Ngự cảm thấy vẫn nên cẩn thận một chút: "Vốn chính là địch trong tối ta ngoài sáng, ở Tỉnh Vương phủ vẫn không có gì, phủ Thượng thư là địa bàn của người khác, ngay cả địa hình chúng ta cũng chưa quen thuộc, bọn họ trốn ở chỗ nào lên quan sát, chúng ta cũng không phát hiện được, cho nên hiện tại phải để một mình tôi trở về phòng."

Nàng nói rất có đạo lý, nhưng Hách Liên Dạ lại không nhanh chóng tán thành, ngược lại khóe môi chứa đựng nụ cười, dường như tâm tình không tệ nhìn nàng.

"... Anh cười cái gì?"

"Cười nàng càng ngày càng không nguy trang ở trước mặt ta, lời nói vừa rồi, rõ ràng chính là thừa nhận nàng không phải là Trình Ti Nghiên thật sự." Nếu

không làm sao đến địa hình nhà mình cũng không biết?

Nói đến điều này, Giang Ngư Ngư lại có chút buồn bực: "Tôi không thừa nhận cũng vô dụng!" Yêu nghiệt này khôn khéo như vậy, nàng căn bản không lừa gạt được y.

Đột nhiên người nào đó nghiêng người, bày ra khuôn mặt yêu nghiệt cười đến mức khiến người ta không mở mắt được: "Ta có khôn khéo hơn nữa, cũng không phải là ở trong tay nàng sao?"

"..." Y thật đúng là nắm chắc cơ hội thú tội! Một lần nữa Giang Ngư Ngư im lặng nhìn trời.

"..." Gương mặt yêu nghiệt mê người cứng lại, lần này Hách Liên Dạ quyết định nói thẳng: "Tiểu nha đầu, nàng nhất định phải nhìn trời khi ta thổ lộ hay sao?"

Giọng nói không có một chút bình tĩnh, dường như có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Giang Ngư Ngư thấy thế không rõ ra sao, nhìn trời... chẳng lẽ ở cổ đại có hàm nghĩa cao thâm gì sao?

Nghĩ như vậy, nàng lại mờ mịt nhìn trời.

Mong rằng..

Ý vào ưu thế cao lớn, y cúi thấp đầu, trực tiếp hôn lên đôi mắt nhìn thuần lương vô hại lại luôn không an phận nhìn trời, hại y thường thường nhìn cặp mắt kia rồi phải uống bình dấm chua.

Lúc bắt đầu, cũng chỉ hôn rất đơn thuần, y muốn chặn tầm mắt của nàng, không để cho nàng nhìn lung tung nữa, nghĩ loạn đến tên "tình địch" số một kia.

Nhưng Giang Ngư Ngư mờ mịt trừng mắt nhìn mình bị hôn, đôi lông mi dài dưới môi y khẽ run hai cái, loại cảm giác ngứa ngứa đó, khiến cho môi của y nhin không được mà di chuyển xuống dưới.

Cái mũi nhỏ vênh cao bị gió đêm thổi đến có hơi lạnh, y cười khẽ một tiếng, khẽ hôn lên chóp mũi nàng, kéo áo choàng ra, ôm cả người nàng vào trong lồng ngực của mình.

Môi lại dờn xuống, rơi vào hai cánh môi mềm mại ngọt ngào, nhẹ nhàng đặt lên, dịu dàng đến say người.

Có đôi khi, không nhất định là nụ hôn nóng bỏng mới có thể khiến người ta ý loạn tình mê, tựa như bây giờ, nụ hôn nhẹ nhàng, vô cùng mềm mại, vô cùng cung chiêu, cũng vô cùng động lòng người.

Nụ hôn ngọt ngào, nhưng Hách Liên Dạ cũng không quên "kẻ đầu sỏ" hại mình ăn dấm.

"Tiểu nha đầu, sau này không cho tùy tiện nhìn trời nữa."

"Tại sao?" Giang Ngư Ngư vừa nói vừa liếc mắt nhìn trời, động tác này ở cổ đại thật sự có ý nghĩa gì đó sao?

"...Không cho nhìn." Kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại, Hách Liên Dạ khó có khi không nói thẳng được, khuôn mặt rất nghiêm túc hơi biến thành màu đen, nhìn có chút... chua?

Cuối cùng Giang Ngư Ngư cũng tỉnh ngộ, chẳng lẽ yêu nghiệt này đang ghen?

Nhưng có bình dấm chua nào cho hắn ăn đâu?

Chẳng lẽ so đo nàng nhìn trời mà không nhìn y? Dấm này ăn cũng... quá ngoài hành tinh rồi!

Lại nói, quả thật y phúc hắc mạnh mẽ đến mức không giống loài người bình thường, chẳng lẽ giống anh họ, đều là người ngoài hành tinh?

Nhưng chắc là đến từ các tinh cầu khác, nhìn phong cách chênh lệch rất lớn...

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Phát hiện người trong ngực lại có dấu hiệu thất thần, Hách Liên Dạ cảm thấy không ổn.

"Nghĩ đến biểu ca của tôi." Giang Ngư Ngư trả lời rất thành thực.

"..." Lúc nhìn trời cũng nghĩ, không nhìn trời cũng nghĩ!

Khí chua bên cạnh bỗng nhiên rõ ràng, Giang Ngư Ngư sững sốt, chậm rãi chuyển động cổ, liếc mắt nhìn tiểu viện giam lỏng biểu ca Trình Ti Nghiên, lại nhìn phủ Thượng thư ở xa... dường như nàng hiểu ra cái gì đó...

"Phụt!" Không nhịn được bật cười: "Anh ăn dấm của biểu ca tôi?"

"..." Buồn cười như vậy sao? Tiểu nha đầu không có lương tâm! Hách Liên Dạ cố ý lộ ra gương mặt nguy hiểm, bóp chặt chóp mũi của nàng: "Không

được cười!"

Nhưng Giang Ngư Ngư hoàn toàn không nghe theo y: "Ha ha ha... Biểu ca tôi..." Cười cười, nàng cười đến run cả người.

Tại sao có thể dùng thái độ không nghiêm túc, không trang nghiêm nhắc tới lão anh họ kia chứ!

Còn có... "Anh thăm..." Nàng lộ vẻ mặt đồng tình nhìn Hách Liên Dạ: "Anh lại dám coi lão ta là tình địch..." Sẽ có trắng sáng thay mặt anh họ tiêu diệt y.

Giọng điệu như vậy, rõ ràng cho thấy mang theo kính sợ, đem tình địch biểu ca đó thành tồn tại vô cùng cường đại, Hách Liên Dạ lại nhìn không được bắt đầu ăn dấm, thế nhưng trong lời nói lại tiết lộ tin tức...

"Nàng không thích hắn?"

"Ai nói? Không ai không thích biểu ca tôi." Giang Ngư Ngư vô lương nhảy mắt mắt cái, cố ý nói như vậy.

Vốn là, mọi người chỉ sợ anh ấy mà thôi.

Hách Liên Dạ lại không dễ dàng bị lừa như vậy: "Loại thích nào?" Y ôm người trong ngực, dán ở bên môi nàng cười hỏi: "Giống như kiểu nàng yêu thích ta không?"

"... Ai thích anh chứ!"

"Không thích, sao lại cho ta thân cận như vậy?"

"..." Giang Ngư Ngư sừng sốt mấy giây, đột nhiên nhanh chóng đẩy người y ra: "Tôi đi về!"

Nếu nhớ không lầm... Buổi chiều ở thư phòng là lần đầu tiên y hôn nàng thì phải!

Mới mấy giờ thôi!... Sao nàng lại càng ngày càng có thể tiếp nhận y thân cận chứ?

Thông minh thuộc về thông minh, nhưng điều này không liên quan đến yêu. Kinh nghiệm yêu của Giang Ngư Ngư bằng không, chuyện yêu đương của người bên cạnh ít lại càng thêm ít, duy nhất có thể lấy làm mẫu chính là chuyện cũ của anh họ nhỏ cùng chị dâu nhỏ mà đến nay nàng vẫn vô duyên gặp mặt.

Anh họ nhỏ ngay cả tay của chị dâu nhỏ cũng chưa cầm qua, mối tình thâm thiết đợi người ta bảy năm, ngay cả sau khi hãm hại cùng lừa gạt mà cưới người ta về nhà, còn tiếp tục kiềm chế, ngay cả tay chị dâu nhỏ cũng không chạm qua.

Kiểu mẫu này... Thật sự rất là thuần khiết nha! Sao tên yêu nghiệt này nhìn qua cũng giống như anh họ nhỏ, đều là hai mươi mấy tuổi rồi mà ngay cả tay nữ sinh cũng không cầm qua, nhưng khi yêu... sao lại kém nhiều như vậy!

Thật ra Ngư Ngư không biết, chờ đến khi xác định được tâm ý của người yêu, anh họ nhỏ của cô... cũng là rất gì gì đó.

Thuần khiết bảo thủ? Đó là đối với người phụ nữ không có quan hệ gì với mình, đối mặt với người vợ nhỏ, đương nhiên muốn bao nhiêu nhiệt tình thì phải có bấy nhiêu nhiệt tình!

Đẩy Hách Liên Dạ ra, một đường chạy về phủ Thượng thư, đi qua người thủ vệ thì Giang Ngư Ngư có chút ngoài ý muốn, không có ai kinh ngạc.

Thân là thiên kim khuê các, vốn nên nghỉ ngơi trong phòng cho tốt, hiện tại hơn nửa đêm đột nhiên chạy về từ bên ngoài, mấy tên thủ vệ này sao lại coi như không thấy?

Cảm thấy trong phủ Thượng thư này, thật sự vô cùng nghi ngờ, chờ đến khi về phòng, Giang Ngư Ngư cẩn thận giấu vài thứ độc được vào trong người, lại bày độc trận bên mép giường, lúc này mới yên tâm ngủ.

Không giống nàng và Hách Liên Dạ đoán, tối hôm đó, không ai tìm đến nàng cả.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống trôi qua cũng tương đối yên bình.

Hiển nhiên Trình đại nhân và Trình phu nhân là loại cha mẹ rất lo cho mặt mũi của con gái, sau khi hai người bọn họ nói chuyện với Ngũ tiểu thư Trình gia, nói cái gì thì không hề nhắc tới với bất cứ người nào, cũng không công khai trách cứ Ngũ tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Nàng lại có thân phận thần bí (2)

Nhưng sau đó, Trình phu nhân lại ngã bệnh, dường như Trình đại nhân cũng già đi mấy tuổi trong vòng một đêm, chỉ dẫn dò quản gia bắt tay vào chuẩn bị hôn sự của Ngũ tiểu thư và biểu thiếu gia, rồi im lặng không đề cập đến chuyện này nữa.

Bầu không khí trong phủ Thượng thư có chút nặng nề, bọn hạ nhân thận trọng từ lời nói đến việc làm, mặc dù trong lòng đều có suy đoán, nhưng không ai dám nghị luận chuyện này.

Vì xảy ra khúc đềm này, cho nên chuyện Giang Ngư Ngư "mất tích" vừa quay về lại phủ, gần như qua ngày hôm sau thì không có ai để ý đến nữa, bầu không khí trong phủ kỳ quái mà hồi hã, chuẩn bị việc hôn sự không ai trông mong này.

Tình huống như thế, vô cùng có ích với Giang Ngư Ngư.

Bởi vì nàng đoán không ra rốt cuộc trước kia Trình Ti Nghiên là loại người như thế nào, thái độ đối xử với hạ nhân trong phủ ra sao, thừa dịp hiện tại mọi người đang khẩn trương, không có nhiều thời gian để tâm tư đi nghĩ ngợi bậy, đúng lúc để cho nàng đi dạo trong phủ mấy vòng, tìm kiếm ẩn ý.

Nửa ngày hôm sau, nàng rút ra được kết luận về Trình Ti Nghiên trước kia, tính tình vô cùng quái gở, đúng kiểu buồn giận thất thường, ai cũng không lần ra một giây tiếp theo nàng sẽ tức giận hay vui mừng mà thưởng bạc cho người ta.

Chuyện nhỏ mà, xem ra từ nay về sau nàng cứ dựa vào tính tình của mình mà đối đãi là được rồi, dù sao người của phủ Thượng thư sớm đã không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị rồi.

Tâm tình không tệ quyết định trở về phòng, quay người lại thì nhìn thấy gã sai vặt bên cạnh Trình đại nhân nghiêm mặt lo sầu, bước chân vội vàng đi tới.

"Cửu tiểu thư, hiện giờ lão gia đang ở thư phòng, có việc muốn gặp ngài."

"Ừm." thật ra Giang Ngư Ngư rất thích vị Trình đại nhân này, cho nên lập tức chuyển hướng đi theo gã sai vặt đến thư phòng.

trên đường đi, gã sai vặt thở dài một hơi, có chút lưỡng lự hỏi, "Cửu tiểu thư, ngài... Tam Tự Kinh ngài học hôm qua, bây giờ còn nhớ không?"

"... Nhớ." hiện tại Giang Ngư Ngư vừa nghe ba chữ "Tam Tự Kinh" kia thì khóe miệng liền giật giật.

Gã sai vặt mừng rỡ, "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi. Cửu tiểu thư nên biết, bây giờ tâm trạng của lão gia thật sự không tốt. Tiểu nhân nghĩ, nếu ngài có thể đọc vài câu thơ cho lão gia nghe, nói không chừng lão gia có thể được an tâm một chút."

"...Được, ta sẽ đọc..." Cái đề tài này thật sự là không thể không thừa nhận là muốn mạng sống của mình mà, Giang Ngư Ngư lại giật giật khóe miệng, vội vàng nói sang chuyện khác.

Cũng may, sau khi đến thư phòng, Trình đại nhân cũng không nhắc đến chuyện học thuộc thơ.

Chờ gã sai vặt đóng cửa lại, sau khi trong thư phòng chỉ còn lại hai cha con bọn họ, ông mới thở dài một tiếng, "Nghiên Nhi... Chuyện này cha không nên tìm con, nhưng hiện tại, cha không có ai để tin tưởng cả."

Cửa sổ đóng chặt, ánh sáng bên trong thư phòng có chút tối, nếp nhăn trên mặt của Trình đại nhân dường như cũng sâu thêm vài phần, ông đẩy mắt u sầu, không hề có khí thế không giận tự uy lúc xuất hiện của ngày hôm qua, thoạt nhìn cũng chỉ là một người cha bình thường liên tục thở dài lo lắng chuyện của con gái.

Giang Ngư Ngư thấy vậy thì có chút cảm động, liền vội hỏi ông, "Chuyện gì vậy cha?"

"Tòa nhà lúc trước cha chuẩn bị cho con... Cha muốn tặng nó cho Ngũ tỷ của con."

Giang Ngư Ngư hơi sững sờ, "Vì sao?" nói xong, lại kịp phản ứng, "Muốn con tặng cho tỷ ấy? Cũng được ạ."

Tuy nàng không biết võ công, nhưng năng lực tự bảo vệ mình cũng không kém, hơn ừa có thêm một người cũng không phiền toái.

Nàng không hề có chút thiện cảm nào với Ngũ tiểu thư Trình gia, nhưng cũng không đành lòng nhìn trình đại nhân sầu muộn như vậy, tiện tay mà thôi, nàng chiêm than thở của Trình Ti Nghiên, cũng coi như giúp nàng ấy tận hiểu đạo một chút.

Nàng vui vẻ đồng ý như thế khiến cho Trình đại nhân ngẩn người, "Cha còn tưởng rằng con và Ngũ tỷ của con... mà thôi!" Khoát tay không nhắc tới nữa, ánh mắt lại già nua thêm mấy phần, "Nghiên Nhi, chagoij con đến đây, không thể giấu gạt con, nhưng chuyện này... Cha muốn con lập thế, những lời kế tiếp con không thể nói với bất kỳ ai, cho dù là Tĩnh Vương Gia cũng không được."

Giang Ngư Ngư thẳng thắn mà xin thề, nhưng Trình đại nhân đặc biệt nhắc tới Hách Liên Dạ, nàng vẫn có chút oán niệm.

ở trong lòng nàng, tên yêu nghiệt kia cũng không có địa vị đặc biệt... đâu nhỉ?

Cũng khó trách Trình đại nhân muốn lập thế, sự thật chênh lệch không nhiều lắm so với suy đoán của nàng, nhưng biểu ca của Trình Ti Nghiên còn vô si

hơn cả nàng nghĩ.

Ngũ tiểu thư Trình gia mang thai rồi.

Đứa bé đương nhiên là của tên biều ca cận bã kia, hiện tại hắn cũng chẳng ngoan ngoãn chịu thiệt, lớn tiếng đưa ra điều kiện muốn Trình đại nhân cho hắn năm mươi vạn lượng bạc, ba tòa nhà trong kinh thành, nếu không thì hắn chẳng những sẽ không đồng ý, còn có thể tuyên cáo khắp nơi chuyện xấu của Ngũ tiểu thư Trình gia chưa chồng đã mang thai.

Năm mươi vạn lượng là khái niệm gì? Theo như giá cả hiện tại của Nguyệt Loan Quốc, hai mươi lượng đủ để một nhà ba người sinh hoạt một năm. Năm mươi vạn lượng cộng thêm ba tòa nhà, đây thực sự là một khoản tiền lớn.

Trình gia mấy đời làm quan, tổ tiên trước kia cũng có người từng giỏi về buôn bán, gia sản phong phú, nhưng cũng không thể lập tức lấy ra nhiều bạc như vậy, huống hồ...

“Cho dù có lấy ra được, cha cũng không thể đưa cho nó, hiện tại nó đã dám can rở như vậy, đợi sau khi cha trăm tuổi (ý là sau khi chết), Ngũ tử con không có chỗ dựa... Ở trong tay hắn, sao có thể sống những ngày tháng an lành chứ!”

Cha đã suy nghĩ kỹ, trước tiên cứ giả vờ đáp ứng việc hôn nhân này, đưa Ngũ tử của con ra ngoài, nếu nó muốn sinh đứa bé kia thì lên lút sinh ra, Trình gia chúng ta không sợ nuôi thêm một đứa bé, cho dù hiện tại Ngũ tử con oán cha, chờ thêm vài năm nữa, chắc hẳn con bé cũng hiểu rõ rồi...”

Trình đại nhân nói xong cũng không nói thêm nữa, Giang Ngư Ngư vội vàng an ủi ông, “Do tỷ ấy ít khi xuất phủ không gặp được nhiều loại nam nhân, cho nên mới dễ dàng bị mấy câu lời ngon tiếng ngọt lừa như vậy, về sau tuyệt đối sẽ không tiếp tục ngây ngốc nữa.”

thật ra Ngũ tiểu thư cũng không quá chấp nhất với biều ca của Trình Ti Nghiên, nếu không ngày hôm qua nhìn thấy Hách Liên Dạ đối tốt với nàng cũng sẽ không ghen tỵ mà mở miệng nói ác.

Tuy lời này nghe hơi cổ quái, Nhưng cẩn thận ngẫm lại, cũng chứng thực có chuyện như vậy, chính là nghe không giống lời tiểu thư khuê các nói.

Trình đại nhân ngăn người, nhưng cũng thấy được hy vọng, thoáng chốc tâm tính tốt lên không ít, “Có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi, có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

“Vậy sáng mai con sẽ xuất phát nhé?” Giang Ngư Ngư là một người thuộc phái hành động, hơn nữa, từ buổi chiều đến tối ngày hôm qua, nàng và Hách Liên Dạ phát triển qua nhanh rồi... Nàng muốn trốn tới nơi yên tĩnh một chút.

“Sáng ngày mai?” Từ khi nào tính tình của con gái mình trở nên vội vã như vậy? “Được, ngày mai thì ngày mai, , bây giờ còn sớm thì đi nghỉ ngơi chút đi, còn nữa, đừng quên mang thêm vài bộ quần áo, mặc dù Đào huyện gần, nhưng so với kinh thành cũng lạnh không ít đâu.”

“... Đào huyện?”

“Sao vậy? Tòa nhà lúc trước cha chuẩn bị cho con không phải là ở Đào huyện sao?”

“... không có gì, cái đó... vậy con về trước thu dọn đồ đạc đã.”

nói mấy câu với Trình đại nhân xong, Giang Ngư Ngư rời khỏi thư phòng, về những chuyện của Ngũ tiểu thư Trình gia kia, gần như đều bị nàng ném ra sau đầu, trong lòng chỉ còn sự khiếp sợ về Đào huyện.

Nơi vừa rồi Trình đại nhân nói chính là Đào huyện. Còn khi nàng xuyên qua thiếu chút nữa chết đuối ở cái hồ kia, là ở địa phận Lê huyện.

Hôm nay Hách Liên Dạ cho nàng một quyển sách nhỏ, trong đó đều là thường thức của Nguyệt Loan quốc nhân sĩ, thành đều biết, hơn nữa còn có một chút tin tức địa lý. Nàng nhớ rõ, hai huyện này là một Đông một Tây, sau khi rời khỏi kinh thành, phương hướng đi của hai nơi hoàn toàn khác nhau.

nói cách khác... Rất có thể ngay từ đầu, Trình Ti Nghiên đã không dựa theo sắp xếp của Trình đại nhân đi đến tòa nhà này ở tạm?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Thần cũng giống Thái tử (1)

Lúc đó nàng ta chuẩn bị ra cửa là muốn làm gì? Cô gái trẻ tuổi có tướng mạo đẹp không biết võ công lại một mình đi ra ngoài? Rất khả nghi.

Sau khi trở về phòng, Giang Ngư Ngư bắt tay vào thu dọn hành lý.

Thật ra nếu ngồi xe ngựa, từ kinh thành đến huyện Đào cũng chỉ có nửa ngày đường, không cần theo mang đồ gì nhiều, hiện tại nàng chỉ cần đóng gói đóng đồ ăn vật...

Thế nhưng nàng đã quên mất một việc quan trọng là nàng không có báo tin cho Hách Liên Dạ biết.

Trong cung vừa mới đưa hoa quả được cống nạp tới, Hách Liên Dạ vốn muốn cầm đến đưa cho Giang Ngư Ngư ăn, kết quả vừa mới bước vào sân, nhìn xuyên qua cửa sổ thì thấy nàng đang bận rộn đóng gói hành lý.

Tiểu nha đầu này sắp rời đi, vẫn là không chào mà đi?

Khuôn mặt yêu nghiệt xinh đẹp không bình tĩnh mà đen lại vài phần, vất vả lắm hai người bọn họ mới có chút tiến triển tình cảm, y cũng không dễ dàng giải quyết chuyện ăn đấm hơn nữa mới chỉ giải quyết một nửa, tiểu nha đầu này đến cuối cùng cũng không nói rõ nàng tại sao nàng lại nhớ biểu ca của nàng.

Nhưng y vừa mới buông lỏng trái tim xuống một chút, tiểu nha đầu này liền định chuẩn đi?

Thu lại giỏ hoa quả đang cầm trong tay, Hách Liên Dạ quyết định "tịch thu" hoa quả muốn đưa cho nàng ăn.

Đương nhiên, "hình phạt" của y tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản như vậy, về phần hiện tại... Y phải quay về thu dọn hành lý.

Tiểu nha đầu này muốn rời khỏi? Không có cửa đâu!

Thu dọn đồ ăn vật xong, Giang Ngư Ngư chống cằm, nhàm chán ngồi ở bên cạnh bàn, phân vân dường như trên người của Trình Ti Nghiên này có không ít bí mật.

Đang nghĩ ngợi, "cốc cốc cốc" bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Cái này thật đúng là kỳ lạ nha, có lẽ Trình Ti Nghiên đã từng đặc biệt dặn dò, đừng nói là gõ cửa, ngay cả toà tiểu viện này của nàng, cũng chưa từng có người đi vào, trong phủ có người tìm nàng, đều đứng ở xa gọi nàng một tiếng.

Người đến là ai?

Tò mò đứng dậy mở cửa, Giang Ngư Ngư vô cùng ngoài ý muốn nhìn thấy khuôn mặt của Thái tử "Tiểu Trần Từ" kia.

Thú vị chính là, hiện tại vẻ mặt của Hách Liên Thần cũng là khiếp sợ, hết như rất bất ngờ thấy nàng ở đây.

Hiện tại Giang Ngư Ngư đã hỏi thăm ra được tên của Thái tử là Hách Liên Thần, chỉ là lúc này nàng vẫn gọi hắn là Tiểu Trần Từ, bởi vì bây giờ vị Đông cung Thái tử gia này lại mặc quần áo vải thô có chỗ vá, thoát nhìn bộ dạng giống như tên côn đồ nghèo túng.

Hoàn toàn trái ngược với tạo hình ngày thường, hôm nay trên tay trái của hắn cầm một miếng bánh trứng rất nhỏ, còn tay phải thì ôm một con chó nhỏ trắng có lông mềm như nhung.

Con chó nhỏ lông trắng tựa như không có tinh thần, lười biếng gục ở trên tay của Hách Liên Thần, lộ ra nửa cái lưỡi nhô thờ vù vù.

Tựa như phát giác được tầm mắt dò xét của Giang Ngư Ngư, cái mũi nhỏ màu đen giật giật hai cái, cặp mắt nhỏ vốn híp lại đột nhiên mở ra, sau đó phòng bị nhìn Giang Ngư Ngư một cái, không chút do dự vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, nhanh chóng nuốt miếng bánh trứng cuối cùng trong tay Hách Liên Thần vào bụng.

Làm xong hành loạt vận động "kịch liệt" này, nó yên bụng, nằm gục trở lại, một lần nữa đánh bom.

"..." Giang Ngư Ngư yên lặng không biết nói gì.

Loại tính cách ham ăn của nàng... Bị con chó lông trắng này liếm mất một cái liền nhìn thấu sao? Vẻ mặt của nàng giống như vẻ mặt muốn cướp thức ăn của nó lắm sao?

Lần đầu tiên nàng sinh ra loại nghi ngờ sâu sắc về nhân phẩm của mình.

Lúc nàng và con chó lông trắng "thâm tình nhìn nhau", rốt cục Hách Liên Thần cũng ngăn người xong, nhưng vẫn khiếp sợ nhìn nàng mấy lần, đột nhiên nói, "Cô chờ một chút."

Nói xong hắn lướt thân rời khỏi tiểu viện này, chạy về phía cửa chính của phủ Thượng thư.

Không đầy một lát, liền thấy hắn càng thêm mê mang mà trở lại, nói với Giang Ngư Ngư, "Đây là phủ Thượng Thư, phủ của Trình đại nhân."

Giang Ngư Ngư nghe xong có chút co quắp, "tình ngộ" nói, "Chủ nhân nơi này, giống như anh đã nói đấy!"

Lần này Hách Liên Thần càng mơ hồ hơn, "Chủ nhân nơi này là ai?"

"Trình đại nhân."

"..." Khóe miệng Hách Liên Thần co quắp hồi lâu, bỗng nhiên dùng giọng điệu thành khẩn nói với nàng, "Quý hạ hỏi, ta cảm thấy vấn đề này quá thâm sâu rồi, hay là chúng ta đừng tiếp tục thảo luận nữa."

Giang Ngự Ngự cũng thận trọng mà suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu nói, "Cũng được."

"..." Nhìn thấy khuôn mặt nghiêm trang của nàng, Hách Liên Thần lại giật giật khóe miệng, "Quý hạ hỏi, ta phát hiện ta muốn đánh cô một trận."

"Sau đó?" Giang Ngự Ngự về mặt thuần lương nháy mắt mấy cái.

"Sau đó? Làm gì còn có sau đó, cô xem bốn thiếu gia ta giống người người tính toán chi li lắm sao? Ta cho cô biết, chuyện cô lừa ta lấy hai cái đùi gà trong lần đầu tiên hai chúng ta gặp nhau, ta vẫn nhớ kỹ không quên đấy!"

"... Vậy lão ngài thật đúng là một người rộng lượng." Giang Ngự Ngự "tán thưởng" tự đáy lòng.

Hách Liên Thần bắt mắt liếc nàng một cái, "Không phải đã nói rồi sao, dù lúc nào cũng lấy câu người khác nói ra khen ta, cần phải nghĩ ra từ mới mẻ chút!"

"Vậy lão ngài thật sự là người bụng bự." Giang Ngự Ngự rất nghe lời lập tức đổi từ mới.

"..." Há miệng hỏi lâu, Hách Liên Thần phục rồi, "Cái đề tài này vẫn là quá thâm sâu, chúng ta tiếp tục đổi..."

Xoay người đóng cửa viện lại, hần kỳ quái quan sát bốn phía một vòng, "Quý hạ hỏi, tại sao cô lại chạy đến trong phủ của Trình Đại nhân vậy?"

"Không phải anh đến tìm tôi sao?" Giang Ngự Ngự vẫn cảm thấy khó hiểu.

Nhưng vừa hỏi câu này xong, Hách Liên Thần liền bắt mắt, "Tối hôm qua cô chạy đi đâu vậy? Đã quên giao hẹn với ta ở phía sau núi rồi sao?"

Ồ... Giang Ngự Ngự vừa mới kịp phản ứng lại, ngày hôm qua từ lúc đi vào phủ Thượng thư đã xảy ra rất nhiều chuyện, nàng hoàn toàn quên mất chuyện có hẹn với Hách Liên Thần.

"Aizz, thiếu gia phong lưu phóng khoáng như ta đây sao cô có thể quên được chứ." Hách Liên Thần tiếc nuối liên tục lắc đầu, dường như đang thương tiếc cho chỉ số thông minh của nàng.

Giang Ngự Ngự rút rút khóe miệng, thật ra cũng là vì thương tiếc cho thần kinh của hần.

Đây là Thái tử gia lạnh đến mức không giống người sống trong truyền thuyết kia, bởi vì quanh thân phát ra hơi thở lạnh lùng nghiêm nghị khiến người ta sợ hãi, sinh vật tới gần hần đều theo bản năng phát giác được nguy hiểm, hoàn toàn không dám tùy tiện phát ra tiếng sao?

Cái người này... Tinh thần thật sự hoàn toàn phân liệt rồi nha...

Hách Liên Thần lộ ra vẻ mặt rối rắm sống không bằng chết "Quý hạ hỏi, cô nói như vậy, là muốn thiên lôi đánh chết ta sao?"

Giang Ngự Ngự cũng rối rắm, "Nhưng tôi đang bắt chước phong cách của anh."

Sau khi sùng sốt, Hách Liên Thần thở dài một tiếng, "Quả nhiên, cho dù ta cố gắng trốn tránh như thế nào, cũng không thể nào che giấu được ánh sáng rực rỡ chinh phục mọi người sùng bái."

"..."

"Cô không biết chứ," Hách Liên Thần tiếc nuối lắc đầu, "Cho dù ta đang nói chuyện vẫn có thể đẹp trai mê người như cũ, nhưng các người không làm được điểm ấy, là vì... Ta là ta, còn các người không phải là ta."

"..." Vì để cho mình có thể bình tĩnh, không muốn bóp chết người, Giang Ngự Ngự bắt đầu nghiêm túc tự hỏi lúc nhô vị Thái tử gia này đã sống cuộc sống đề nén như thế nào, trước mặt sau lưng đều có thể phân liệt đến lợi hại như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thần cũng giống Thái tử (2)

"Cô đã hiểu chưa?"

"Đã hiểu." Giang Ngư Ngư lập tức thành khẩn gật đầu, "Chính là mặt của chúng ta cộng thêm ở chung một chỗ cũng không hiểu ý của anh."

"... Quý họ, cô nói chuyện luôn luôn sắc bén như vậy sao?"

Giang Ngư Ngư suy nghĩ một chút, "Không phải, nhưng mẹ nói đối với kẻ bại hoại nhớ thương rượu mơ của mình, chính là phải hung hăng đã kích hấn!"

Hách Liên Thần nổi giận, "Cô đã sớm biết ta cố ý chán ghét cô, chính là muốn thừa dịp lúc cô sao nhãng mà trộm đi rượu mơ của cô sao?" Thật là quá đáng! Phải nói sớm chứ, như vậy hấn sẽ không phí thời gian đi chán ghét người khác!

Rượu mơ nhà Trình đại nhân là số một kinh thành, bởi vì lượng sản phẩm ít, hàng năm hấn cũng chỉ có thể lấy được một vò, cho nên ban nãy vừa mới nhìn thấy một cái chén nhỏ ở trên bàn, lập tức lên cơn thèm.

Hách Liên Thần cũng không phải là lần đầu tiên thua trên tay Giang Ngư Ngư, nổi giận một chút cũng bình tĩnh trở lại.

Sau đó hấn lại phát hiện, hấn vẫn chưa hỏi trọng điểm, "Cô còn chưa nói đây, sao cô lại chạy tới nhà của Trình đại nhân?"

Hơn nữa nhìn viện này, rõ ràng chính là chỗ ở dành cho chủ tử, nhưng trước khi đi vào đây hấn đã từng điều tra qua, nơi này chỉ có một người có thể ở.

Xem chừng, hấn thật sự không biết khuôn mặt của Trình Ti Nghiên này.

Dù sao bây giờ đã trở về nhà nhận họ hàng, thân phận của nàng sớm muộn gì cũng phải công bố, vì báo đáp "mối thù" vừa rồi thiếu chút nữa bị hấn đánh chết, nàng quyết định hù hấn.

"Đây là nhà của tôi, đương nhiên tôi phải ở đây."

Quả nhiên, khoe miệng Hách Liên Thần giật giật, mơ hồ cảm thấy không ổn, "Nhà... cô? Cô là ai... Không đúng không đúng."

Nhà Trình đại nhân rất nhiều con gái, đến cả tên hấn còn không biết hết, chỉ bằng hỏi..., "Trong nhà cô đứng hàng thứ mấy?"

Giang Ngư Ngư vô cùng nhu thuận ngồi trên ghế đá, hai lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào khiến nàng cười lên thoát nhìn rất thuần lương vô hại.

Nhìn thấy Hách Liên Thần khẩn trương, tâm tình nàng vô cùng tốt nói cho hấn biết, "Cửu, ta là Cửu tiểu thư Trình gia."

Ầm! Giống như bị một tảng đá lớn vừa vọt nện xuống, cả khuôn mặt cả Hách Liên Thần khiếp sợ đến mức gần như vụn vỡ, ngay cả hàng lông mày tuấn tú lúc cười lộ lên bao giờ cũng tung bay đều giống như sụp xuống.

"Cửu, Cửu..." Mấy phút như thế, hấn nhìn về mặt của Giang Ngư Ngư giống như đang nhìn yêu ma quỷ quái, như thể trên trán nàng bỗng nhiên mọc thêm cái sừng vậy.

"... Cửu tiểu thư?" Vòng vây hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra mấy chữ còn lại, nhưng hệ thống ngôn ngữ tạm thời mất tác dụng, chỉ biết lặp lại mấy chữ này, "Cửu tiểu thư? Cửu? Cửu? Tiểu thư?"

Vừa lẩm nhẩm, tay vừa vô ý mà xiết chặt, ngay cả con chó Tiểu Bạch trên tay cũng bị hấn xiết đau.

Chó Tiểu Bạch tức giận, ngao, bắt nạt ta không biết kêu đau hả!

Con chó nhỏ nhẹ nhàng trách móc "gâu gâu" một tiếng, cắn mạnh lên tay hấn một phát.

Đau đớn cũng không làm cho Hách Liên Thần tỉnh táo lại, hấn máy móc giơ cánh tay mang theo dấu răng của con chó nhà mình lên, để gần ở trước mặt, nhìn chừng hai mươi giây, mới nói, "Cửu tiểu thư?"

Giang Ngư Ngư ở một bên giống như đang xem trò vui, vẫn luôn chống cằm, cũng không "quấy rầy" hấn ngăn người, vẫn yên tĩnh nhìn xem.

Nhưng mà phải công nhận rằng, lúc vị Thái tử cổ quái này ngăn người so với người bình thường bị bệnh động kinh cũng không khác mấy.

Cứ như vậy mà ngăn người hơn mười phút, đột nhiên Hách Liên Thần giống như tỉnh táo lại, mạnh mẽ đứng lên, "Cửu tiểu thư?! Cửu tiểu thư Trình phủ Trình Ti Nghiên."

"Đúng vậy." Giang Ngư Ngư rất vô tội mà nháy mắt mấy cái, "Làm sao anh biết tên tôi?"

"Hơ... Cái này... Thiếu gia ta học sâu biết rộng, có tri thức nha! Ha, ha, ha!" Hách Liên Thần cười khan vài tiếng, đột nhiên về mặt trầm xuống, "Ta đột nhiên nhớ tới, trên đường tới đây có nhìn thấy một thiếu niên rơi xuống nước, ta đi cứu hấn lên trước đây."

"..." Tim có này...

Thái tử ở trong cung lớn như vậy mà vẫn không bị người ta đánh chết, là vì khinh công của hắn rất nhanh kịp thời tránh thoát được sao? Bất chợt Giang Ngự Ngự không nhìn thấy bóng người bên mình, im lặng không nói gì.

Còn chưa tới ba mươi giây, Hách Liên Thần vác khuôn mặt thâm trầm trở về.

Đúng vậy, lúc này hắn không phải động kinh, mà thật sự là thâm trầm...

Hiện tại Giang Ngự Ngự mới hiểu được, cái gọi là "hơi thở của Thái tử lạnh lẽo đến mức khiến người ta sợ hãi" là có ý gì.

Loại cảm giác này không giống với anh họ ngoài hành tinh của nàng, bọn họ nói sợ anh họ, thật ra đây chính là loại tâm ý sợ hãi và sùng bái.

Mặc kệ bọn họ ba hoa trích trổ hình dung anh họ đáng sợ như thế nào, bọn họ cũng đều biết, anh họ sẽ không tùy tiện dẫm thương người, bởi vì cái trình độ mạnh mẽ này của lão, chắc là sẽ không "Người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp" mà tính toán cùng người địa cầu của bọn họ.

Nhưng Thái tử không giống vậy.

Hơi thở của hắn, thật sự chỉ có một chữ "lạnh" để hình dung.

Lạnh, lạnh đến cực điểm, mà cái lạnh này, là từ trong lòng tỏa ra.

Bởi vì cảm giác của hắn khiến cho người ta thật đáng sợ, tới gần hắn, có thể làm cho cảm giác tri giác được nguy hiểm tồn tại, cái loại sợ hãi từ trong đáy lòng rỉ ra, sẽ xuyên qua mỗi tế bào mạch máu khắp người mình đóng băng cơ thể.

Sự đáng sợ của hắn, là ở chỗ đối với tất cả sự vật bên cạnh mình đều hờ hững coi thường, không phải kiêu ngạo, mà thật sự hoàn toàn không để vào mắt.

Mặc dù trong chốc lát chấm dứt mấy trăm sinh mạng, chỉ sợ trong tim hắn, e rằng không nổi lên chút gợn sóng nào.

Cắt đứt yết hầu của một người, cùng với thu hoạch một cây lúa mạch, có cái gì khác nhau?

Tay nâng lên, đao rơi xuống, có thứ gì không đứt, chỉ thế mà thôi. Không có bất kỳ cái gì khác biệt cả.

Đôi mắt lạnh đến mức khiến ruột gan người ta phát lạnh, rất rõ ràng mà lộ ra tin tức tính mạng trong mắt hắn, không có bất kỳ giá trị nào.

Giang Ngự Ngự thật sự hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Thái tử nàng nhìn thấy trong một lần đi dạo, cùng với Thái tử muốn giết người gặp trong hang động, có thể lần đầu tiên là hoàn toàn không nhìn thẳng mặt, lần thứ hai là tình huống khẩn cấp, nàng căn bản không rảnh để quan sát cái gì, cho nên đây là lần đầu tiên, nàng nhìn thấy bộ dáng trong truyền thuyết của Thái tử.

Cùng với "Tiêu Trần tử" có bộ dạng cả lợ phát phơ, thích ăn thích cười, thường xuyên động kinh kia thật sự không có chút liên hệ nào.

Nàng không rõ tại sao có người sắc mặt trở nên thay đổi hoàn toàn như vậy, nhưng quả thật, khủng bố như vậy, ngoại trừ anh họ ra, đây là người thứ nhất khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Theo bản năng, Giang Ngự Ngự lại nhìn trời.

Giang Ngự Ngự, may mắn phải bình tĩnh, lúc này bốn tuổi đã rất cố gắng vượt qua được một câu "Ngự Ngự" của anh họ đại nhân, cho nên trên đời này không có cái hồ may bước không qua, không có yêu ma quỷ quái may ứng phó không được.

Vừa nghĩ như thế, nàng bình tĩnh hơn rất nhiều, sợ hãi trong lòng từ từ tản đi đi.

Không thể không nói, đây là lần đầu tiên trong đời, nghĩ đến anh họ có thể khiến nàng cảm thấy ấm áp tốt lành...

Lúc vẫn chưa thu hồi tầm mắt, nàng rõ ràng cảm giác được một cỗ sát khí.

Hách Liên Thần muốn giết nàng?

Đương nhiên, ba mươi giây hắn biết mất, khi quay lại đột nhiên lấy hình tượng "Thái tử", nàng liền nghĩ tới điểm này.

Nguyên nhân chính là đâu?

Bởi vì nàng đã xác định là Thái tử phi của hắn, lại từng ở lại trong Tĩnh Vương phủ thời gian dài, thân phận rất khả nghi; huống hồ nàng ở ngoài cung quen biết hắn, cũng rất có thể là có âm mưu từ trước, hắn không muốn giữ một người phụ nữ có tâm cơ thâm trầm ở bên người; còn điểm quan trọng nhất chính là, thân phận đặc thù của nàng, hết lần này đến lần khác nhìn thấy hình tượng bí mật kia của hắn, mặc kệ là tính cách thật của hắn hay là tính cách

giả bộ động kinh, năng đều biết quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thần cũng giống Thái tử (3)

Kể ra 3 điểm, lý do đầy đủ, cũng không đầy đủ.

Hơi thở của người đàn ông này, thậm chí khiến nàng không có cách nào trách móc hẳn là kẻ giết người, bởi vì giống như nàng đã nói trước đó, tính mạng ở trong mắt người đàn ông này, không có bất cứ ý nghĩa gì, giết hay không giết, từ trước đến nay đều không phải vấn đề mà hẳn phải do dự cân nhắc.

Nơi này không phải là Tỉnh Vương phủ, không có Hách Liên Dạ ở bên cạnh, hơn nữa lai lịch của Trình Ti Nghiên rõ ràng vô cùng khả nghi, Giang Ngư Ngư chú ý khắp nơi, độc được bảo vệ tính mạng ở trên người nàng không biết sẽ phóng ra bao nhiêu.

Quan trọng nhất là, một cơ quan nhỏ có thể phóng ra ám khí, ở hiện đại nàng tuyệt đối không dùng đến thứ này. Thế nhưng người cổ đại không giống thế, những cao thủ này có khinh công trác tuyệt, tốc độ di chuyển vượt xa nàng đây không biết khinh công có thể đều suy đoán được.

Cho nên vì đề phòng ngừa vạn nhất, nàng noi theo sáng ý trong tiểu tiểu thuyết võ hiệp, làm một cái cơ quan đặt ở chỗ ngực, chỉ cần chạm nhẹ vào, trong nháy mắt có thể phóng ra chín chín tám mươi một cây ngân châm.

Trên ngân châm nàng có tẩm độc, có thể làm cho thân thể con người tạm thời cứng ngắc, mất hết toàn bộ võ công.

Cơ quan này dùng tốt lắm, nàng lên thử nghiệm qua không biết bao nhiêu lần, không xuất hiện bất kỳ sơ suất gì, hiện tại ngón tay chỉ cần chạm nhẹ, vị Thái tử tán ra hơi thở đáng sợ này sẽ lập tức ngã trên mặt đất.

Nhưng nàng lại không vội vã hành động, nàng đang đợi.

Hách Liên Thần cũng không có hành động.

Ánh mắt hồ hững đến mức tim không thấy một chút cảm xúc nào, hiện tại lại ngẩng mặt dùng trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ngửa lên của nàng

Góc độ như vậy, có phần giống với lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng.

Khi đó nàng ngâm mình ở trong hồ, sắc mặt xanh trắng, tứ chi giãy giụa chuyển động, nhưng tay chân đã sớm lạnh cóng không thể giúp nàng làm hết các động tác bơi dưới nước. Còn kém mấy bước nữa thôi là nàng có thể bơi tới bên bờ, nhưng mấy bước kia, vốn là khoảng cách giữa sự sống và cái chết, mà nàng vĩnh viễn đều không thể vượt qua được.

Lúc ấy hẳn đứng ở trên bờ, cao cao tại thượng, thờ ơ nhìn người kia từ xanh biến thành tím, càng lúc càng không có sắc mặt của người sống.

Nàng sắp chết, cho dù hiện tại có kéo lên, cũng không cứu sống được.

Nàng lập tức sẽ chết, nhất định sẽ chết. Lúc ấy hẳn nghĩ như vậy.

Cho nên hẳn mới ra tay, vì đáy lòng hắn không muốn nói bí mật với bất cứ ai, cho nên hẳn "cứu" người lên.

Nhưng mà sau khi lên bờ, nha đầu ướt sũng giống như quỹ nước run run một chút, lại giãy giụa vươn tay ra, muốn chạm vào cái gì đó.

Hắn đứng một bên hồ hững nhìn, không có ý định giúp đỡ.

Hắn đã nhìn trúng, nàng lập tức phải chết, như vậy sẽ không tiết lộ bí mật của hắn, trừ lần đó ra, bất cứ chuyện gì của nàng đều không liên quan đến hắn.

Cánh tay lạnh cóng cứng ngắc căn bản không nghe theo ý muốn của chủ nhân, vươn đến nửa đường, liền cứng ngắc hạ xuống.

Nàng thật sự phải chết, hẳn phải tranh thủ thời gian. Hắn nghĩ như vậy, nhưng vừa mới mở miệng nói tên mình, nha đầu quỹ nước kia dường như nảy sinh quyết tâm nhắm mắt lại, cứng ngắc bất động vài giây, lại mạnh mẽ ngẩng đầu lên, cắn một phát vào khuỷu tay của mình.

Chỉ bằng sức lực tàn nhẫn này, nàng thể nhưng lại thành công.

Nhưng nàng muốn làm cái gì?

Hắn khoanh tay ở một bên nhìn, ngoài ý muốn nhìn thấy sắc mặt xanh tím của nàng từ từ dịu đi, cuối cùng chỉ là chút tái nhợt, còn tay chân đã sớm lạnh

cóng của nàng lại có thể không hề linh hoạt mà bắt đầu di chuyển.

Thật ra khi đó, Giang Ngư Ngư là muốn điểm huyết để thân thể của mình ấm lại. Thế nhưng bàn tay không duỗi ra được, bắt đắ dĩ, nàng chỉ có thể cắn một phát, tuy rằng hiệu quả không tốt, nhưng tuyệt đối có thể cứu mình một mạng.

Cứ như vậy, tiểu nha đầu hần nghĩ hần phải chết không thể nghĩ ngờ kia vậy mà sống lại.

Thế nhưng nha đầu này không để cho người khác bớt lo, sau khi sống lại còn lừa hần cướp đi hai cái chân gà. Ăn xong rồi, lại còn nói chưa ăn no, một mực ẩm i kêu đói.

Hần gọi nàng là tiểu quý nước*, cũng là vì tóc nàng dài lại dày, sau khi dính nước thật sự không dễ khô, ngày đó ở bên cạnh đồng lửa, tóc nàng ước sừng, về mặt bức dọc nặng nề ngồi ở chỗ kia, hỏi nàng làm sao vậy, nàng chỉ chuyển ánh mắt ai oán qua, âm thanh có lực mà trả lời nàng đói!

(mấy chương trước có mấy đoạn HLT gọi GNN là quý hẹp hòi, thật ra là tiểu quý nước, nhưng lúc đó t không đọc trước, làm ts đầu hay ts đó cho nên sửa thành quý hẹp hòi, giờ biết rồi nên từ chương sau sẽ đề thành tiểu quý nước luôn nhé :v)

Bộ đáng kia, hiển nhiên chính là tiểu quý nước vừa mới bò lên bờ chuẩn bị ăn thịt người.

Nàng đã biết tên của hần, nàng "sống lại" càng nằm ngoài kế hoạch của hần, ngày đó tại sao hần không động thủ giết nàng?

Hình như là... Đã quên rồi.

Chính là không nhớ rõ nên động thủ giết người, ngày đó sau khi hồi cung, hần lại vẫn nhớ ở bên hồ gặp được tiểu quý nước vô lương kia.

Lúc chuẩn bị lễ vật cho sinh thần của mẫu hậu thì vừa vặn nhìn thấy một khối phi thủy thượng đẳng, chương quầy nói nếu điều khắc thành đồ trang sức tặng người quả thật rất tốt, người đầu tiên hần nghĩ tới lại là tiểu quý nước hẹp hòi kia.

Đây chuyện đã làm xong, làm thế nào để đưa đến trong tay nàng? Ngay cả họ tên nàng là gì hần cũng không biết, lại không thể giống trống khua chiêng phái người đi tìm nàng.

Nhưng hần thật sự hoàn toàn không lo lắng về việc này, dường như chắc chắn sẽ gặp lại nàng lần nữa.

Có lẽ trên đời này, nhiều duyên số thật sự là do trời định.

Ngày đó cầm dây chuyền đi ra, ở trên đường hần gặp được nàng.

Hần thấy nàng đi ở bên cạnh Hà Nghiêm, biết nàng là người Tĩnh Vương phủ, lấy thân phận của hần, không nên có bất kỳ quan hệ thân cận nào với người của Tĩnh Vương phủ.

Nhưng khi đó, dường như hần lại quên, thậm chí sau đó cũng bởi vì nàng mà nhiều lần xông vào Tĩnh Vương phủ.

Sau khi gặp được nàng, hần đã quên rất nhiều chuyện không nên quên, nhưng đối với một số chuyện không nên để trong lòng hần lại nhớ rất kỹ,

Chỉ là tất cả những chuyện khác thường này, hiện tại chung quy đều là do thời gian.

Giống như ở trong sơn động lần trước, một đôi tay lạnh lẽ đến mức không giống người sống bóp cổ họng của nàng.

Giang Ngư Ngư bắt đắ dĩ thở dài một tiếng trong lòng, do dự lâu như vậy, hần vẫn muốn động thủ.

Người bạn này, cuối cùng vẫn không thể kết giao được.

Ngón tay khẽ động, vừa định chạm vào thì lập tức dừng lại, bởi vì nàng rất rõ ràng mà cảm giác được, hai cánh tay có thể lập tức bóp nghẹt cổ nàng đang cứng lại, không hề hành động.

Giống như lần trước, hần lại do dự sao?

Hách Liên Thần quả thật là do dự.

Tay đặt ở chỗ này, có thể cảm nhận rõ được nhiệt độ cơ thể của nàng, còn có mạch đập có quy luật của động mạch cổ.

Chỉ cần tay bóp chặt một chút, những thứ hần cảm nhận được sẽ vĩnh viễn biến mất.

Từ này về sau hần sẽ không được nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thuần lương bình tĩnh mà lừa bịp này của nàng nữa, không được nghe thấy nàng nghịch ngợm cãi nhau với hần, lúc muốn có người ăn cái gì cùng mình cũng không biết tìm ai.

Nàng nhất định là nữ nhân không đáng yêu nhất mà hần thấy, không dịu dàng không nhu thuận không hiền thực không sẵn sàng, không tìm thấy ưu điểm nào, khuyết điểm lại có một đống lớn, trong đó điều lớn nhất khiến người khác căm phẫn, chính là nàng có thể viện cớ cướp đi đồ ăn của hần!

Chỉ có tiểu quý nước "không đáng yêu" như vậy, lại có thể mang đến cho hân những kỷ ức hân vui vẻ nhất từ nhỏ đến lớn.

Hách Liên Thần phát hiện mình vậy mà lại không động thủ.

Chán nản hạ tay xuống, Hách Liên Thần cup mắt đứng nguyên tại chỗ, cuối cùng không nói gì, cũng không nhìn nàng, chỉ xoay người rời đi.

Cứ như vậy, nàng lại từ trong tay hân nhặt về một mạng.

Giang Ngư Ngư nhìn thấy bóng lưng của hân, do dự một chút, vẫn là gọi hân, "Này."

Hân không muốn tiếp tục nói chuyện với nàng, cũng không muốn tiếp tục qua lại với nàng, trước kia nàng luôn luôn gọi hân là "Tiểu Trần tử", cái kiểu gọi không mang theo tên này, hân hoàn toàn có thể không đề ý tới.

Nhưng lúc Hách Liên Thần không hề có chút do dự đi về phía trước thì đột nhiên nghe thấy phía sau có một tiếng vang nhỏ, là tiếng va chạm thanh thúy của thứ gì đó đụng vào bán đá trong viện mà phát ra.

Có chút cứng đờ, hân mạnh mẽ quay đầu lại, thứ hân nhìn thấy, chính là sợi dây chuyền phi thúy đuôi gà đang nằm trên bàn đá.

Vốn là quà hân tặng cho nàng làm kỷ niệm, bây giờ lại bị nàng lấy xuống.

"Hoàng hậu là mẹ ruột của anh sao?" Giang Ngư Ngư đột nhiên hỏi một vấn đề kỳ quái.

Hách Liên Thần không đáp, trong mắt hờ hững nhìn không ra cảm xúc gì, Giang Ngư Ngư coi như hân ngầm thừa nhận.

"Hoàng hậu... trúng một loại độc mãn tính, cụ thể là gì ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng nếu tìm không thấy giải dược, một năm sau bà ấy sẽ chết vì suy tim."

Mẫu hậu trúng độc?

Lần đầu tiên nàng tiến cung, lúc nhìn thấy rõ Hoàng hậu nàng sững sờ một hồi, cũng là bởi vì chuyện này.

Lần đầu tiên hai người gặp mặt, hoàng hậu trực tiếp bỏ vào trong ly trà của nàng một loại kịch độc khiến sau này nàng mất đi khả năng sinh đẻ, nàng mới không có lòng tốt mà đi nhắc nhở người muốn hại nàng trúng độc như vậy.

Lúc ấy nàng không hiểu rõ lai lịch của Hách Liên Dạ, còn từng cho rằng độc của Hoàng hậu là do Hách Liên Dạ hạ.

Về sau lại biết yêu nghiệt kia mạnh cỡ nào, đối với người trong cung lại không biết ôm tâm tư gì, nàng liền lập tức phủ định suy đoán này.

Mặc dù chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra hoàng hậu trúng độc, nhưng nàng lại thực sự không thể nói chính xác đó là độc gì, trước khi cẩn thận nghiên cứu, nàng không biết nên phối dược như thế nào.

Dù sao đây cũng là triều đại không tồn tại trong lịch sử, có một số thảo dược ở thời hiện đại hoàn toàn không có, cho dù y thuật của nàng có tốt hơn, cũng không phải là vạn năng.

Cung đình đấu đá không liên quan đến hàng, Hoàng hậu trúng độc là do ai hạ, nàng cũng lười suy đoán, Hoàng hậu từng muốn làm hại nàng, cho nên nàng không có hứng thú cứu bà ta một mạng, nhưng mà...

Bởi vì bà là mẫu thân của "Tiểu Trần tử", nàng vẫn còn đang do dự.

Tên yêu nghiệt kia ước gì mọi người trong cung sống lâu trăm tuổi, tự sát cũng không chết được, có thể sống tốt mỗi ngày trong nỗi sợ hãi của hân, nhận hết đủ loại giày vò..

Thái chính là như vậy mà biến đó nha...

Hiện tại nàng không cần do dự, Hách Liên Thần đã cứu nàng một mạng, coi như báo đáp, nàng nhắc nhở hân việc này, một mạng trả một mạng, ân oán thanh toán xong.

Cùng với một người bất cứ lúc nào cũng có thể giết mình, quả thật không thể làm bạn bè.

Mặc dù quyết định tuyệt giao với Thái tử... Nhưng nàng vẫn là muốn biết, rốt cuộc hân có phải bị tâm thần phân liệt không, cho nên sắc mặt mới có thể trở nên hoàn toàn thay đổi như vậy!

Thôi, không nghĩ đến những chuyện này nữa, dù sao gặp lại cũng là người lạ.

Tâm tình của Giang Ngư Ngư không thể nào tốt được, không nhìn hân, xoay người trở về phòng.

Hách Liên Thần là người nàng nhận thức đầu tiên sau khi đến cổ đại, hơn nữa còn là ân nhân cứu mạng của nàng. Mặc kệ khi đó hân ra tay là xuất phát từ nguyên nhân gì, nhưng nói cho cùng, nếu lúc đó không có hân giúp đỡ, nàng căn bản không thể sống sót được.

Địa vị của Hách Liên Thần trong lòng nàng, thật ra rất đặc biệt, nhưng hiện tại...

Thở dài một tiếng, Giang Ngư Ngư đóng cửa phòng lại, cũng không nhìn Hách Liên Thần ở trong viện rồi đi lúc nào.

Buổi tối hôm đó, ngay cả nàng com cũng không có khẩu vị ăn, ở trong phòng tùy tiện gặm vài quả trái cây, gục ở trên giường mơ mơ màng màng mà thiếp đi.

Còn ở trong sân, Hách Liên Dạ xách theo một giỏ thức ăn, khuôn mặt yêu nghiệt so với buổi trưa càng đen hơn.

Bởi vì sắp có thể rời đi, cho nên tiểu nha đầu này vui vẻ đến ngay cả com cũng không cần ăn phải không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Phúc hắc quá lâu, tự làm đen mình (1)

Editor: Cẩm Băng Đơn

Dường như giận dữ mà một mình ăn bữa tối của suất hai người, Hách Liên Dạ lớn ngẩn áy lần đầu tiên hiểu ra "kìm nén" là cái cảm giác như thế nào, y cảm thấy mình không hề ngây thơ, ừh...

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Giang Ngư Ngư đã đứng dậy rửa mặt, sửa soạn xong thì xách cái bao quà vật ra ngoài, đi tới chỗ của Trình Ti Vũ, cũng là phòng của Ngũ tiểu thư Trình gia.

Trình Ti Vũ vẫn một lòng muốn gả cho biểu ca cận bã của nàng ta, đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn đi cùng nàng, Giang Ngư Ngư không muốn nhiều lời với nàng, trực tiếp cho nàng ta ăn thuốc mê, sau đó buộc nàng ta thành cây cột rồi để nàng ta lên xe đẩy nhỏ nàng đã sớm chuẩn bị, phía trên lại phủ thêm một cái đệm chắn để che dấu tai mắt người.

Nhìn thấy hàng loạt động tác này của nàng, Trình đại nhân một đêm không ngủ cũng giật giật khóe miệng, khí thế này của con gái... sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống thô phi vậy?

Việc này không nên lộ ra, cho nên ông không kêu ai lại đây giúp đỡ cả, vốn còn định giúp con gái khiêng người đi ra cửa sau vào trong xe ngựa, mà lúc này... ông hoàn toàn không có đất dụng võ!

Người đánh xe là tâm phúc của Trình đại nhân, trung thành và tận tâm, võ nghệ cao cường, hơn nữa đường đi từ kinh thành đến huyện Đào đều là đường dành cho quan chức, hơn nữa bây giờ cũng là thời kỳ thái bình thịnh thế, cũng không cần sợ có kẻ xấu chặn đường, cho nên vấn đề an toàn, không có gì cần phải lo lắng cả.

Trời còn chưa sáng nàng đã chuyển đi chuyển lại trong phủ, mình nàng chạy ra cửa sau thì không hề gì, nhưng Trình đại nhân cũng làm như vậy, cho nên rất khiến người ta phải dòm ngó.

Khuyên can mãi, rốt cục Giang Ngư Ngư cũng khuyên được Trình đại nhân yên tâm ở lại trong phòng, sau đó bình tĩnh đẩy xe nhỏ, đi cửa sau của vương phủ.

Nhưng người còn chưa ra ngoài... Yên lặng vài giây, nàng hỏi, "Sao anh lại ở đây?"

Hách Liên Dạ một thân áo trắng nhẹ nhàng, đuôi lông mày khẽ nâng lên, cười đến mức phải gọi là khuynh quốc khuynh thành, "Chờ nàng."

Bị sốc vài giây, Giang Ngư Ngư không biết làm sao bình tĩnh suy nghĩ, tên yêu nghiệt này... cười rộ lên thật sự rất đẹp mắt đấy.

Từ hôm qua bắt đầu tách khỏi Hách Liên Thần, thật ra tâm tình của nàng luôn luôn không được tốt lắm, nhưng vừa mới nhìn thấy Hách Liên Dạ xuất hiện, nhất là nhìn thấy nụ cười này của y... Nó đẹp như lúc sương mù tan đi trời trong xanh trở lại vậy, khiến mây đen trong lòng nàng bớt đi vài phần.

Ngón tay như ngọc khẽ đưa trước mặt nàng, một gương mặt yêu nghiệt theo đó áp sát lại, "Tiểu nha đầu, nhìn ta đến ngây người sao?"

Giang Ngư Ngư hơi hơi nhú mi, bẻ ngón tay, rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới uốn nắn y, "Là tôi thấy anh rất ngốc."

"... Lại giận ta ta sắp hôn nàng rồi sao?" Vân về cái miệng của nàng, y nhướng mày cười đến tà khí.

Tình cảm của hai người vừa có chút tiến triển, tiểu nha đầu này lại định bỏ y mà chuồn đi, y còn chưa có phật nàng, nàng còn dám giận y?

Khuôn mặt thuần lương nhỏ nhắn nhìn có chút rối rắm, "Ý của Vương gia là, nộ hôn của anh thật ra là một sự trừng phạt?"

Còn dám giận y?

Y đổi thành bộ dáng thành khẩn, vẻ mặt hơi nóng nảy, cười yếu ớt, "Có phải trừng phạt hay không, ta nói không biết được, hôn qua mới biết."

"..." Được, luận về độ dày của da mặt, nàng không bằng y!

Giang Ngự Ngự nhận thua, đứng lúc Hách Liên Dạ ở đây, nàng liền coi y như công nhân khuôn vác, làm mấy dấu tay, ý bảo y chuyển hết mấy thứ trên xe đẩy nhỏ lên xe ngựa đi.

Trên xe đẩy có đắp một cái chăn bông rất dày, nhìn không ra bên trong là một người, Hách Liên Dạ cũng không hỏi đó là thứ gì, dù sao sức nặng hơn một trăm cân, đối với người tập võ mà nói thì đúng là không đáng kể chút nào, cho nên y thoải mái chuyển đồ trên xe đẩy lên.

Nhân nhả đứng ở một bên, Giang Ngự Ngự hỏi y, "Anh chờ tôi làm gì?"

Mắt phượng mệnh mông hơi quay lại, cười lờm nàng một cái, "Đương nhiên là nàng đi nơi nào, ta liền đi chỗ đó."

Những lời này rõ ràng chính là thổ lộ đấy... Nhưng Giang Ngự Ngự rất bình tĩnh mà lí giải thành, "Ồ, hóa ra anh ta cũng đi huyện Đào à."

Dù sao không có cơ mật đại sự gì, Hách Liên Dạ cũng sẽ không lăm chuyện hỏi vì sao lại mang Trình Ti Vũ đi, lại càng không nói lung tung những chuyện này ra ngoài, y muốn đi thì cứ đi thôi.

Nhưng mà... "Sao anh lại nhiều hành lý như thế?"

Bọn họ muốn thừa dịp lúc không có nhiều người mà đi ra khỏi thành, nhưng lúc sắp lên xe ngựa, nàng lập tức phát hiện Hách Liên Dạ không chỉ mang theo một bao đồ ở trên người, sau lưng y, còn có một cái rương có thể tích không nhỏ.

So với cái bao đồ ăn vặt trong tay mình... Nàng cảm thấy mình như dạo chơi ra ngoài thành, còn Hách Liên Dạ thì giống như muốn đi Quan Đông* vậy...

(* còn có thể nói là: lưu lạc đến Quan Đông. Quan Đông là vùng đất ở phía Đông Sơn Hải Quan, gồm các tỉnh Đông Bắc Trung Quốc)

"Không nhiều lắm."

Nghiêm túc mà nói, trong rương này không tính là hành lý, chỉ có một ít kỳ trân dị bảo vô giá mà thôi.

Bởi vì đi vội vàng, ngân phiếu trong vương phủ không đủ, cho nên mang chút đồ đáng tiền, đề phòng lúc cần tiền gấp.

Hách Liên Dạ cười đến mức rất bình tĩnh, dư dả thể hiện y là người tính toán không bỏ sót, tất cả là đều phong phạm trong lòng bàn tay y của một phúc hắc nên có.

Giang Ngự Ngự nghe xong thì lú lẫm, "Thật đúng là xem trọng, đi có nửa ngày mà mang nhiều hành lý như vậy, còn nói là không nhiều lắm..."

"... Nửa ngày?" Nụ cười trên mặt Hách Liên Dạ cứng đờ.

"Đúng thế, không phải đi huyện Đào nửa ngày là tới rồi sao?" Giang Ngự Ngự sững sốt, vừa phản ứng kịp, "Không phải anh muốn đi huyện Đào với tôi đấy chứ?"

Đúng vậy! Hách Liên Dạ cười càng bình tĩnh hơn, trong lòng... thì chẳng có chút bình tĩnh nào.

Được, được rồi, nửa ngày.

Y mang theo đồng ngân phiếu đủ sống nửa đời người cùng tài bảo ba đời, còn bảo Hà Thúc và Hà Nghiêm chuẩn bị vì ba năm này y sẽ không trở về, chỉ vì nửa ngày có thể tới một nơi cùng nàng thôi ư...

Cái tiểu nha đầu này thương hay nói là chữ gì ấy nhỉ? À, đúng rồi, phúc hắc.

Rất hiển nhiên, y phúc hắc quá lâu, rốt cục cũng tự làm đen luôn mình...

Nhưng sự thật mặc dù là kẻ bịp bợm, thì cũng có điểm khiến y cao hứng chính là tiểu nha đầu này không có ý định bỏ y rồi chuồn đi, chỉ là có việc muốn đi huyện Đào một chuyến thôi.

Coi như nàng có lương tâm

Cười kéo người ta lại, không nói hai lời liền hôn một cái... Ừ, muốn hôn một cái.

Giang Ngự Ngự mới không ngoan ngoãn để cho y hôn, nhét vào trong miệng y thứ gì đó thơm thơm ngọt ngọt.

"Bánh dẻo?" Tiểu nha đầu này lại cam lòng cho y đồ ăn vặt của nàng?

Giang Ngự Ngự lập tức gạt đầu, "Là nhân ớt cay – mù tạc!"

"..." Ớt cay... Mù tạc...

"Tôi không nỡ nòng ăn, cho giữ lại cho Vương gia đấy." Ánh mắt lạnh lợi sáng ngời cực kỳ ngoan ngoãn nhìn y.

"..." Bóng dáng mặc đồ trắng chợt lóe lên, vội vàng cướp đường trở về phủ Thượng thư, không đầy một lát, Hách Liên Dạ tay cầm ấm trà và cốc trà, tư thái nhanh nhẹn trở về, tiến vào trong xe ngựa.

"Tiểu nha đầu, cách này của nàng thật thông minh."

Y cười liếc nàng, trong mắt tràn đầy vẻ cưng chiều, "Biết ta không nỡ để cho nàng ném mùi cay, suốt dọc đường này, ta sẽ không thể hôn nàng rồi."

"..." Rõ ràng là nàng "bắt nạt" y thành công, sao y còn có thể bình tĩnh như thế được, lại còn lợi dụng cơ hội này để thổ lộ nữa chứ?

Rất phúc hắc rồi! Buồn bực khinh thường y một chút, Giang Ngự Ngự bắt đầu lục lọi túi ăn vặt của mình, lấy bữa sáng ra bắt đầu ăn.

"Sao anh không ăn cái gì?" Nàng không hiểu nhìn một bao "hành lý" cực to của y.

Lộ trình nửa ngày không có khả năng thay quần áo, cho nên một rương lớn này của y là... thức ăn? Dù sao chắc cũng không phải đồ trang điểm đâu nhỉ!

"... Ta đã ăn ở trong phủ rồi." Hách Liên Dạ không thể bình tĩnh quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngắm nhìn nơi phương xa.

Y chưa ăn... Đói hai bữa cũng chẳng có gì, nhưng cái cảm giác tự làm đen mình này...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Phúc hắc quá lâu, tự làm đen mình (2)

Editor: Cẩm Băng Đơn

Giang Ngự Ngự cũng không nghĩ nhiều, "Vậy anh thức dậy cũng thật là sớm."

"..." Hách Liên Dạ tiếp tục yên lặng học máu trong lòng.

Bởi vì vừa đi vừa ăn, cho nên Giang Ngự Ngự chỉ chuẩn bị bữa sáng đơn giản, một vò sữa chua, còn có mấy khối điểm tâm.

Ăn và ăn, nàng lại nghĩ tới Hách Liên Thần, nhưng động tác sẽ không theo đó mà thả chậm.

"Sao thế?" Hách Liên Dạ nheo nheo gương mặt nhỏ nhắn rõ ràng có cảm xúc sa sút của nàng.

Giang Ngự Ngự chưa bao giờ nói bí mật quan trọng gì với y, nhất là thân phận đặc thù của Thái tử, lại có mối quan hệ căng thẳng với Hách Liên Dạ, cho nên về quan hệ của nàng và Thái tử, nàng càng không nhắc tới một chữ.

Nhưng bây giờ, nàng lại đột nhiên rất muốn nói chút gì đó.

"Nghĩ tới một người."

"... Nam nhân?"

"Ừh."

"... Biểu ca của nàng?" Giọng nói mang theo dấm chua nồng đậm lại xuất hiện.

Phụt... Thì ra anh ta thích ăn dấm chua như vậy, Giang Ngự Ngự cố tình nặng nề lắc đầu, "Không phải."

Được, rất tốt, lần này lại đổi thành người khác mà nhớ nhưng, y lại có thêm một tình địch! Dung nhan tuyệt mỹ đen vài phần, y lại hỏi, "Đường đệ của biểu ca nàng?"

Vì sao nàng có nhiều thân thích như vậy, vì sao y lại có nhiều tình địch như vậy...

Nâng cằm lên, Giang Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhìn giống như có chút cam chịu.

"... Biểu ca nhà nàng, lão Tam, Lão Tứ, lão Ngũ..." Hách Liên Dạ phải biết rõ tình địch mới số một của y là ai, cho nên kể vài tên, muốn xem Giang Ngư Ngư có phản ứng gì.

Nhưng kể một loạt tới chín người, nàng cũng không có chút phản ứng.

"Vương gia anh đừng nản chí," Thấy y không nói chuyện, Giang Ngư Ngư lập tức "thiện lương" cô vũ y, "Tính ra việc này không gấp được, lần sau anh nhất định có thể thuận lợi đem tới hai con số!"

Nghe vậy, Hách Liên Dạ chột nghiêm mặt, giọng điệu cũng trở nên uy nghiêm mà nguy hiểm, "Tiểu nha đầu, thật ra bốn vương có một thói quen..."

"Thích nữ giả nam trang?" Giang Ngư Ngư tiếp tục "khéo hiểu lòng người".

"..." Muốn "uy hiếp" nàng lại bị nàng đùa đến rớt cuộc nói không nên lời, Hách Liên Dạ thật sự nhin không được mà cười, véo véo mặt nàng, "Nàng đó, khi nào thì mới có thể sợ ta chút đây?"

Ở trước mặt tiểu nha đầu này, y thậm chí hoài nghi hai mươi mấy năm làm người của mình đều là một con ảo giác. Thân phận huyền bí ở trong bóng tối của y cũng không uy hiếp gì đến thiên hạ, còn bên ngoài, y cũng không dùng một ánh mắt khiến cho đám người trong cung này cảm như hén được.

Giang Ngư Ngư rất thuần lương nháy mắt mấy cái, "Vương gia hi vọng tôi sợ anh?"

"Không hy vọng," Y vừa bực mình vừa buồn cười nhìn gương mặt nho nhỏ gặt người này của nàng, "Nếu nàng thực sự sợ ta, thì sẽ không còn là tiểu nha đầu ta thích nữa."

"A?" Nàng khiếp sợ "A" một tiếng, Giang Ngư Ngư rất "rối rắm" mà vò vò khăn tay, giọng điệu sợ hãi, "Nhưng mà tôi rất sợ Vương gia..."

Nếu y có dê râu, bây giờ y thật sự rất muốn biểu hiện một chút "Tức giận đến rụng râu tròng mắt!"

Không khách khí néo néo mặt nàng, giọng điệu Hách Liên Dạ hoàn toàn là không thương lượng, "Ngư Ngư, nàng chết tâm đi, lời Hách Liên Dạ ta từng nói, thì chưa bao giờ đổi ý, thích người nào..." Y nâng cằm của nàng lên, nhìn vào mắt nàng, gần từng chữ, "Thì không cho phép chùn bước, vĩnh viễn sẽ không thay lòng, vĩnh viễn sẽ không buông tha."

"..." Giang Ngư Ngư nghiêm túc nghĩ nghĩ, "Tôi cảm thấy vẫn là 'Vĩnh viễn sẽ không cướp đồ ăn của nàng thì tốt hơn.'"

"Được, vĩnh viễn sẽ không cướp đồ ăn của nàng," Hách Liên Dạ cười ha ha hứa hẹn, "Không chỉ là ăn, thứ gì tốt nhất ta có đều sẽ đưa cho nàng cất, dưới gầm trời này ta yêu quý nàng nhất, đối xử tốt với nàng còn hơn cả chính mình, giờ đã vừa lòng chưa?"

"..." Sẽ có người không hài lòng sao? Người đàn ông này... Thật ra đúng là không phải chọn.

Nói xong lời hứa hẹn, nhưng Hách Liên Dạ cũng chưa từng quên lúc này nàng nói mấy câu hại y uống thùng dấm chua.

Ánh mắt lại trở nên nguy hiểm, y bắt đầu "thăm vấn" nàng, "Ngư Ngư, vừa rồi nàng nghĩ tới ai?"

"Nghĩ tới một người bằng hữu." Mím mím môi, lần này Giang Ngư Ngư thành thật trả lời.

"Bằng hữu rất quan trọng ư?"

"Ừh." Giang Ngư Ngư nghĩ nghĩ, "Bằng hữu quan trọng nhất ở kinh thành."

Nàng không muốn tiết lộ thân phận của Thái tử, chỉ muốn tâm sự với Hách Liên Dạ chuyện này. Đương nhiên, tất cả tin tức mấu chốt nàng đều sẽ không nói ra.

"Nam nhân?" Câu hỏi của Hách Liên Dạ không ít.

Giang Ngư Ngư kỳ quái nhìn y, "Người này mà anh cũng ghen ư..."

Không ngờ lại có người bình tĩnh thừa nhận, "Đúng thế, ghen đấy."

"..." Giang Ngư Ngư hết chỗ nói rồi, ham muốn chiếm hữu của thùng dấm chua này thật là mạnh kinh khủng, nhưng đàn ông mà cứ thích ăn dấm chua bấy bọ như thế, rất không đáng yêu!

Quả nhiên chẳng ai hoàn mỹ, Hách Liên Dạ cũng có khuyết điểm.

Vừa nghĩ như vậy, nàng liền ngăn ngắt cả người.

Trước đó, Hách Liên Dạ ở trong lòng nàng là hoàn mỹ ư? Ngẫm lại... Hình như đúng là như thế.

Tuy rằng nàng cứ hay nói y biến thái, nhưng mạnh mẽ đến biến thái cùng phúc hắc đến biến thái, thật ra... cũng có thể nói là ưu điểm.

Nhưng người nào đó lại đúng lý hợp tình, "Ngư Ngư, cho tới bây giờ ta chưa từng can thiệp tới bằng hữu của nàng."

Giống như cái lần bị tập kích ở sơn động, lúc đó nàng bị thương còn vội vã đi ra ngoài, dựa vào tính cách có cừ oán tất báo của nàng, cũng chưa từng hỏi qua y có bắt được cái kẻ xông vào kia hay không, càng chưa từng nói qua muốn báo thù, đủ loại dấu hiệu cho thấy, nàng quen biết người kia, hơn nữa khả năng còn rất quen thuộc.

Nhưng sau đó y cũng không hỏi lại nàng, lúc đó y hoàn toàn có thể theo dõi nàng, tìm được người nàng muốn gặp, nhưng y không làm như vậy.

Trong vấn đề kết giao bằng hữu, y cho nàng đủ không gian, cũng tin tưởng nàng tự có chừng mực, cho nên một chữ cũng chưa từng can thiệp vào.

Chuyện này... Suy nghĩ một chút, Giang Ngư Ngư gật đầu thừa nhận.

Y đang ghen cái gì?

Giọng Hách Liên Dạ không vui, "Nàng nói hẳn là bằng hữu quan trọng nhất của nàng ở kinh thành."

"... Đúng vậy." Mờ mịt trừng mắt nhìn, lần này Giang Ngư Ngư thật sự mờ mịt, những lời này có vấn đề gì sao?

Hách Liên Dạ lại càng không bình tĩnh được nữa, "Vậy ta thì sao?" Tiểu nha đầu này đặt y ở vị trí nào hả?

"Anh chỉ muốn làm bằng hữu của tôi?" Giang Ngư Ngư kinh ngạc thốt ra.

Lời mới vừa ra khỏi miệng, nàng liền hối hận rồi. A... Nói cái gì thế!

Trên mặt đỏ ửng, nàng làm bộ bình tĩnh bắt đầu lục lại đồ ăn trong bao.

Hách Liên Dạ lại không buông tha nàng, cười cười lại gần, "Vậy nàng nói xem, ta còn muốn làm người nào của nàng?"

"Chủ nợ?" Nụ cười nhẹ của y làm người nghe say đắm, Giang Ngư Ngư rất không bình tĩnh ăn nói bừa bãi.

Nhưng Hách Liên Dạ lại có dáng có vẻ tự hỏi, vài giây sau, cười nhạt gật đầu, "Cũng có thể nói là như vậy, cả trái tim của ta đều dừng ở trên người nàng, luôn luôn ngóng trông vào một ngày nào đó nàng sẽ có thể đưa ta cả trái tim, nói như vậy, quả thật cũng có thể xem ta như là chủ nợ của nàng, nàng thiếu chủ nợ cả trái tim."

"..." 'Giải thích' giọng ép lại buồn nôn như thế, cũng chỉ có y mới nghĩ ra!

Nhưng người nào đó lại càng buồn nôn hơn...

Đương nhiên, chính y tuyệt đối sẽ không cảm thấy điều đó buồn nôn, việc thổ lộ tâm ý đối với nữ nhân mình âu yếm, có cái gì không đúng chứ? Chẳng lẽ muốn y giấu diếm không nói, để tiểu nha đầu này mỗi ngày đi đoán tâm tư của y?

Đại nam nhân chủ động một chút, có cái gì không đúng chứ?

Cho nên người nào đó bắt đầu chủ động rồi...

"Ta đương nhiên hi vọng có thể làm người quan trọng nhất cũng là người yêu duy nhất của nàng, nhưng ta cũng muốn làm bằng hữu quan trọng nhất của nàng, người nhà... ta muốn trong sinh mệnh của nàng, tất cả người quan trọng nhất chính là ta."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phúc hắc quá lâu, tự làm đen mình (3)

Editor: Cẩm Băng Đơn

Người nào đó bá đạo đến mức đúng lý hợp tình, bị con người sáng quắc màu đen kia nhìn, ngược lại Giang Ngư Ngư cảm giác mình trở thành lý lẽ không chính trực tức giận không khỏe mạnh kia rồi.

Có cảm giác thế nào, nếu nàng không gật đầu đáp ứng, vậy thì ngược lại biến thành nàng không đúng?

Không nên không nên, nhất định phải đá kích bộ dáng "kiêu ngạo" của anh ta một chút!

Giang Ngư Ngư ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn cứng nhắc lên, "Người nhà quan trọng nhất, khẳng định không được."

"Vì sao?"

"Tôi còn có một biểu ca đây." Cho dù phóng tầm mắt nhìn cả vũ trụ, địa vị của biểu ca nhà nàng vẫn là thần thánh không thể dao động...

"... Lại là biểu ca! Đây chính là 'tình địch' hạng nhất của y, khiến mặt Hách Liên Dạ đen vài phần, nhưng giọng nói vẫn cứ bình tĩnh hỏi, "Vậy vị trí quan trọng thứ hai ta giữ?"

Tiểu nha đầu này sùng bái biểu ca của mình đã ăn sâu bén rễ rồi, trong lúc nhất thời sẽ không thể thay đổi được, trước tiên y chiếm vị trí thứ hai đã rồi tính sau.

Nhưng mà về sau... Tuyệt đối phải đoạt được vị trí thứ nhất!

Hách Liên Dạ cứ như thế mà nhượng bộ, nhưng Giang Ngư Ngư vẫn nghiêm mặt, "Cái kia cũng không được, tôi còn có tiểu biểu ca nữa."

"... Người này là ai?"

Y biết nàng còn có một tiểu biểu ca, nhưng bình thường không thấy nàng nhắc tới, sao lại quan trọng như thế?

"Tiểu biểu ca là thần tượng của tôi." Đương nhiên, là thần tượng của nàng ở địa cầu, nếu phóng tầm mắt nhìn khắp vũ trụ... Vậy nàng vẫn sùng bái biểu ca ngoài hành tinh nhất.

Gương mặt yêu nghiệt sắp đen toàn bộ, Hách Liên Dạ nhắc nhở bản thân nhỏ mà không nhịn, sẽ loạn mưu lớn, tiếp tục nhượng bộ, "... Vậy vị trí quan trọng thứ ba ta giữ?"

Giang Ngư Ngư vô tội nháy mắt mấy cái, "Nhưng đám đường đệ của biểu ca của tôi, còn có đám đường ca của tôi, đều là từ nhỏ đã chăm sóc cho tôi." Thật ra nàng còn có chị họ cùng các trưởng bối trong nhà, nhưng Giang Ngư Ngư cố ý không nói.

Mặt Hách Liên Dạ đã đen hoàn toàn, vì sao nàng có nhiều thân thích như vậy!

Hiếm khi có lúc y không thể bình tĩnh như thế, tâm tư đều viết ở trên mặt rồi.

Giang Ngư Ngư nhìn thấy nhưng vẫn lạnh nhạt, nàng còn muốn cảm tạ kế hoạch hoá gia đình đấy, bằng không nói không chừng nàng còn có hơn một trăm người thân thích cùng thế hệ đó...

Nhìn mặt y đen như thế, tâm tình của nàng... Sao lại tốt như thế nhỉ?

Vui rạo rức mở đồ ăn vặt ra bắt đầu ăn, trên mặt Giang Ngư Ngư vẫn là vẻ vô tội bình tĩnh, bất chợt hai mắt còn sáng ngời liếc y một cái, tỏ vẻ chân thành quan tâm cùng an ủi đối với cái bộ mặt đen sì của y.

Tiểu nha đầu vô lương lại không có lương tâm! Hách Liên Dạ thật sự là hận không thể lập tức khiêng người về nhà ngay, kéo nàng đi bãi đường thành thân.

Nhưng cho dù thật sự thành thân, tiểu nha đầu này cũng nhất định sẽ vô lương tâm như thế, mấy lời mà nữ tử thờ phụng như "Xem chồng là trời", không chừng nàng sẽ nói là chưa bao giờ nghe qua.

Ai bảo y lại thích nàng đến thế chứ?

Tạm thời không thèm nghĩ đến tình địch của y có thể dùng 'chất đông' để tỉnh, y buồn cười vỗ vỗ đầu nàng, giọng cũng cực kỳ dịu dàng hỏi nàng, "Vị bằng hữu kia của nàng thì sao?"

Đề tài chợt trở lại ban đầu, cảm xúc Giang Ngư Ngư lại xuống thấp, mím mím môi, "Không bao đảm được rồi."

"Cãi nhau?" Tuy rằng rất ghen tị với nam nhân đã đoạt mất vị trí bằng hữu quan trọng nhất trong lòng Giang Ngư Ngư, nhưng Hách Liên Dạ cũng rất nhẫn nại muốn nghe nàng chia sẻ tâm sự.

"Ừ... Cũng có thể nói như thế, hơn nữa còn là mâu thuẫn không thể hòa giải." Hách Liên Thần là Thái tử, mà nàng là người của Tỉnh Vương phủ, cho dù lần này Hách Liên Thần vẫn không hạ thủ được, nhưng nếu như về sau hắn phát hiện nàng không chỉ là một tiểu nha hoàn của Tỉnh Vương phủ, thậm chí nàng còn là nữ nhân Hách Liên Dạ muốn cưới... Mạng của nàng, nhất định Hách Liên Thần sẽ không muốn giữ lại.

"Trên đời này không có mâu thuẫn nào mà không thể hòa giải cả." Chỉ có bên kia là cực kỳ quan trọng.

Hách Liên Dạ khuyên nàng đừng để tâm vào chuyện vụn vặt. Nếu nàng thật sự thật quý trọng người bằng hữu này, vì người bằng hữu này, tất cả những

chuyện đó đều sẽ bỏ qua, và sẽ không còn mâu thuẫn gì nữa.

Nghe hiểu ý tứ ngoài lời nói của Hách Liên Dạ, Giang Ngư Ngư lại hoàn toàn không đồng ý, "Ai nói..."

Nhưng mới nói được một nửa, nàng lại đột nhiên sững sốt một chút.

Thật ra nói là vấn đề khó giải quyết, nhưng cũng có thể nói là dễ giải quyết, nàng là Cửu thiên kim của Trình gia, Trình đại nhân là nhân vật về phe Thái tử, thân phận của nàng vốn là thiên về Thái tử, nếu bây giờ nàng hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Tĩnh Vương phủ, rồi không lui tới với Hách Liên Dạ nữa, không phải vấn đề đã được giải quyết dễ dàng rồi sao?

Nhưng từ buổi chiều hôm qua, nàng đều không nghĩ tới, thậm chí có thể nói là hoàn toàn quên rằng có cách "giải quyết" này.

Trong lòng đã sớm ngầm thừa nhận nàng sẽ không cắt đứt liên hệ với Tĩnh Vương phủ, và cả Hách Liên Dạ.

Nàng từng cho rằng, Thái tử là vị bằng hữu quang trọng nhất của nàng ở kinh thành, thật ra địa vị của Hách Liên Dạ ở trong lòng nàng, đã sớm vượt qua Thái tử... Chỉ là nàng luôn luôn không chịu thừa nhận điều đó một cách thoải mái.

"Lại đang ngăn người cái gì vậy?" Hách Liên Dạ nhéo nhéo chóp mũi của nàng, thấy nàng không nói chuyện, cho rằng nàng vẫn đang băn khoăn, cho nên đề nghị, "Không bằng, ta đi cùng nàng nói chuyện với vị bằng hữu kia của nàng?"

Tiểu nha đầu này lúng túng không biết nên làm thế nào, có lẽ có thể bảo nàng nhượng bộ vị bằng hữu này trước được.

Giang Ngư Ngư tròn tròn tròn mắt nhìn y, "Anh không sợ vị bằng hữu kia của tôi là kẻ thù của anh à?"

"Kẻ thù của ta thì làm sao?"

Giọng điệu hỏi như lẽ đương nhiên, khiến Giang Ngư Ngư chỉ có thể không biết nói gì mà nhìn trời.

Nhưng động tác này lại khảo nghiệm thần kinh của Hách Liên Dạ, y lập tức không bình tĩnh được nữa, "Về sau hi vọng lúc ban ngày... Nàng sẽ nhìn ta!"

Phụt! Anh ta ăn dấm chua với biểu ca, thật đúng là ăn rất "chuyên nghiệp"!

Giang Ngư Ngư nín cười, tầm mắt chuyển về phía y... Mờ to con mắt xem thường.

"Tiểu nha đầu." Nhéo nhéo mặt nàng, Hách Liên Dạ cũng bị nàng đùa đến cười to.

Giang Ngư Ngư cảm thấy, nàng thật sự rất muốn tròn trắn mắt ra!

Kẻ thù của ta thì làm sao? Đương nhiên là rất "làm sao rồi" !

Thói quen của y chính là chuyện gì cũng mang nàng theo bên người, đến ngay cả lúc làm việc ở thư phòng, nàng không có hứng thú đối với đồng sở sách hoặc là thư của y, cho tới bây giờ đều chưa từng xem qua, nhưng nếu như nàng muốn nhìn, nàng có rất nhiều cơ hội, bởi vì Hách Liên Dạ chưa bao giờ kiêng dè nàng.

Nếu bằng hữu của nàng là kẻ thù của y, chẳng lẽ y sẽ không sợ người nọ lợi dụng sự tín nhiệm của y với nàng, moi ra bí mật quan trọng nhất, nhân cơ hội diệt mình sao?

Nàng cãi nhau âm ỉ với kẻ thù của y, y không nhân cơ hội ăn mừng, ngược lại còn muốn giúp nàng làm lành với vị bằng hữu kia?

Nên nói là y rất tự tin, cảm thấy cho dù là đối mặt với loại nguy cơ nào, y đều sẽ không bị thua, hay là y quá khinh thường?

Thật ra cũng không phải.

Đối với nghi vấn của nàng, Hách Liên Dạ có đáp án của mình, "Kỳ thực rất đơn giản, bởi vì nàng quan trọng nhất."

Kỳ thực y hỏi cũng vô dụng hỏi, chỉ biết bằng hữu của nàng nhất định là một trong những kẻ thù của y, hơn nữa còn là kẻ thù có thực lực không kém.

Bằng không tiểu nha đầu này sẽ không nói bất cứ một chút tin tức gì về người bằng hữu đó, dè dặt cẩn trọng khiến y không đoán được thân phận của đối phương.

Về phần thực lực... Nếu không có đủ thực lực, căn bản không thể nào xâm nhập vào phòng của y, thông qua tầng tầng cơ quan, thậm chí còn ở trong vòng một chiêu chế phục hai thủ hạ đắc lực nhất của y.

Đương nhiên chuyện này y sẽ lo lắng, nhưng giống với lời nói vừa rồi của y, ở trong lòng y, tiểu nha đầu này mới là quan trọng nhất, chỉ có nàng là không gì sánh bằng, không thể thay thế được, cho nên y không có gì phải chần chờ cả, mọi việc cứ đặt nàng lên trước tiên là được rồi.

Cái đáp án đơn giản và trực tiếp khiến Giang Ngư Ngư sợ run nửa ngày, rõ ràng tình huống rất phức tạp và khó giải quyết, vì sao anh ta vừa nói ra, thật giống như rất đơn giản, lo lắng đều vô dụng thì có thể giải quyết gì đâu?

Hơn nữa, nàng lại còn cảm thấy y nói rất có đạo lý.

... Lại còn rất cảm động.

Nhưng điều thật sự làm cho người ta cảm động đó là, nàng không làm gọn gàng linh hoạt được.

Từ trước đến nay không thấy mình làm việc dong dài dây dưa, nhưng sao vừa đụng tới yêu nghiệt này, nàng lại có vẻ không dứt khoát như vậy chứ?

Rầu rĩ cắn một miếng cam, Giang Ngư Ngư bắt đầu sám hối.

Đều thấy hết tâm tư của nàng, Hách Liên Dạ không biết bản thân mình nên thờ dài, hay là nên mắng tiểu nha đầu không lương tâm này trước nữa.

Không phải nàng dong dài dây dưa, chính là hiện tại trong lòng nàng, bên kia vẫn chưa phải là bên cực kỳ quan trọng, cho nên nàng không cách nào quyết định.

Nói cách khác, địa vị của y ở trong lòng nàng bây giờ, còn rất bình thường, rất bình thường...

Đừng nói là so với đám thân thích biểu ca đường ca này của nàng, mà ngay cả bằng hữu nàng quen biết ở kinh hành, đều đã đứng ngang với y.

Đồ vô lương tâm.

Đương nhiên không có khả năng Hách Liên Dạ thật sự so đo với nàng, vừa bức mình vừa buồn cười nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại cười dịu dàng "à ừ" nàng, "Không vui? Được, ta cho nàng hôn một cái."

Hoàn toàn "hào phóng" chuẩn bị "mặc cho người ta xâm lược" miệng của mình.

Giang Ngư Ngư ném cho y một cái ánh mắt đằng đằng sát khí.

"Như vậy cũng không được?" Hách Liên Dạ có vẻ do dự vài giây, sau đó mới vô cùng cung chiêu cười nói, "Được, vậy ta hôn nàng một cái."

"..." Đi chết đi!

Một người thì trốn, một người thì kiên quyết muốn hôn, hai người hi hi ha ha đùa giỡn ở trong xe ngựa... Ừ, thật ra là một người đằng đằng sát khí, một người thì cười đùa giỡn đến mê người...

Đột nhiên, "rầm" một tiếng, cái xe đẩy nhỏ bên trong xe va phải thành xe, chấn động khiến cái chân đạp ở trên rơi xuống dưới, lộ ra Ngũ tiểu thư Trình gia Trình Ti Vũ hai mắt đang nhắm chặt lại.

Khóe miệng Hách Liên Dạ hơi hơi run rẩy một chút, "Đã chết?"

"..." Giang Ngư Ngư cảm thấy người nên run run khóe miệng là mình mới phải, "Nghe đi, nàng còn có thể thở đấy."

"..." Hiện tại liếc mắt nhìn sang, Hách Liên Dạ cũng phát hiện sắc mặt của Trình Ti Vũ không giống như là đã chết.

Nhưng từ lúc y đẩy chiếc xe đẩy nhỏ này lên tới giờ, trong thời gian dài như vậy, y lại hoàn toàn không phát hiện bên cạnh còn có người!

Nội lực của y thâm hậu, tai lại rất tốt, ở trong cự ly gần như thế thì cho dù là có người bị điểm huyết đạo rơi vào trạng thái chết giả, hơi thở mỏng manh đến mức cực kỳ yếu ớt chỉ có 1%, y cũng không có khả năng một chút cũng không nhận thấy được.

"Ngư Ngư, nàng làm sao làm được vậy?" Y ngạc nhiên hỏi.

"Một loại thuốc mê, chẳng qua cách dùng khác với người của mấy anh ở nơi này."

"Sau khi ăn phải, người giống như người chết, ngay cả hô hấp cũng không có ư?"

"Ừm, cũng có thể nói như vậy." Nếu không dùng dụng cụ kiểm tra, thì chắc chắn cho ra kết luận này.

Hách Liên Dạ như có đăm chiêu mà cười một tiếng, đột nhiên hỏi nàng, "Nàng có mang theo bên người bây giờ không? Cho ta một túi."

"Làm gì vậy?" Giang Ngư Ngư vừa lục túi vừa kỳ lạ hỏi y.

Nàng thuần túy chỉ là vì Trình Ti Vũ mang thai, mà loại này thuốc mê này hoàn toàn vô hại với thân thể con người, không làm hại tới thai nhi nên nàng mới dùng nó, bằng không thì cái đặc điểm "chỉ nhìn qua thì giống như đã chết", căn bản không có tác dụng gì, còn tên yêu nghiệt này làm gì lại đặc biệt muốn một túi?

"Về sau giả chết thì dùng." Hách Liên Dạ thoải mái đáp.

Đương nhiên Giang Ngự Ngự sẽ không nghĩ đó là thật, đưa thuốc cho y, để Trình Ti Vũ nằm lại lên xe đẩy, mang chần trở về đắp cho nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Tình địch số một của tên phúc hắc nào đó

Hách Liên Dạ vốn là kiểu không nên hỏi thì sẽ không hỏi, vì sao Trình Ti Vũ ở trên xe, Giang Ngự Ngự muốn đưa nàng ta đi đâu, một chữ y cũng không hỏi, tựa như những gì thấy ban nãy đều xem như không thấy.

Lần trước từ huyện Lâm đi đến Kinh Thành, suốt dọc đường để đề phòng người bên ngoài không nhìn ra hành vi khác thường của nàng, đến tra thẻ bài thân phận của nàng, cho nên nàng căn bản không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh bên đường.

Tuy lần này không tính là đi chơi, nhưng ngồi trong xe ngựa cũng coi như thảnh thơi, trò chuyện với Hách Liên Dạ, Giang Ngự Ngự bèn chống cằm, ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Bọn họ đang dọc theo đường núi, đâu đâu cũng thấy một màu xanh ngắt của cây lá khiến người xem tâm tình thoải mái, Giang Ngự Ngự hít sâu một hơi, cực kỳ hưởng thụ bầu không khí trong lành này.

"Cảm thấy trong núi tốt hơn Kinh thành?" Hách Liên Dạ có chút ngoài ý muốn.

Y cho rằng tiểu nha đầu này thích náo nhiệt, hơn nữa không chỉ là náo nhiệt, còn muốn tốt nhất là vừa ra khỏi cửa, bên ngoài đều là chỗ có bán thức ăn ngon, cho nên... y vẫn luôn cho là như vậy.

Y đã đoán sai sở thích của nàng?

Cũng may, vừa rồi là y quá lo lắng, Giang Ngự Ngự lắc lắc đầu, "Không phải, thường xuyên có thể tới nơi này chơi đùa cũng tốt, nhưng lúc nào cũng ở đây tôi sẽ thấy buồn tẻ, hơn nữa nơi này không có người bán đồ ăn!"

"Tiểu quý tham ăn." Hách Liên Dạ phì cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhân cơ hội hỏi, "Vậy nàng muốn ở nơi nào nhất?"

Đề tài này rất tự nhiên để tiếp tục nói chuyện, Giang Ngự Ngự cũng không nghĩ nhiều, suy nghĩ trong chốc lát, "Ừm... thật ra yêu cầu của tôi không phức tạp, ở nơi nào không có khác biệt quá lớn, chẳng qua tôi muốn ở trong phòng ngủ như trước kia thôi." Giọng điệu rất tiếc nuối.

"Là kiểu như thế nào? Nói nghe chút coi."

"Từ nhỏ tôi đã thích ngủ nướng, còn phải đi nhà trẻ... Ừm, chính là muốn tìm một chỗ, sáng sớm ba ngày liên tiếp, cả nhà có gọi tôi cũng không tỉnh, sau đó lớn lên biểu ca giúp tôi sửa sang lại phòng ngủ."

"... Lại là biểu ca của nàng!"

Hách Liên Dạ vốn quan tâm đến đề tài này, hiện tại lại càng nghiêm túc nghe, ngay cả giọng điệu có chuyển ngoặc rất nhỏ cũng không muốn bỏ qua.

"Thật ra nghe qua cũng không phức tạp, trong phòng có nuôi mấy chậu cây của biểu ca tự mình nghiên cứu ra để thưởng thức và dùng làm trái cây bỏ túi..."

Là chiết cây bình thường hay là chuyển gen nàng cũng không rõ lắm, tóm lại tuy cây hoa quả này không ăn được, nhưng có một hương thơm mê người vô cùng ngào ngạt, vừa mở cửa phòng ngủ ra, cả căn phòng đều là hương thơm ngào ngạt thơm mát, ngủ ở bên trong, ngay cả nằm mơ cũng ngọt như mật.

"Ừm." Hách Liên Dạ xụ mặt đáp một tiếng, xem ra y phải tìm nấy hoa tượng chuyên môn để tìm tòi học hỏi...

"Thật ra quan trọng là cách biểu ca gọi tôi thức dậy, lúc còn nhỏ tôi cực thích ăn ngọt, cho nên biểu ca bèn đặc biệt thiết kế ra một 'đồng hồ báo thức', cái đồng hồ báo thức kia không hề âm ỉ, chỉ cần đến thời gian đã đặt sẽ tản ra mùi hương bánh ngọt mê người vừa mới ra lò, hơn nữa biểu ca sợ tôi ngủ ngán, còn thu nhặt ba trăm sáu mươi lăm mùi hương bánh ngọt khác nhau, mỗi ngày mỗi mùi hương!"

Giang Ngự Ngự nhớ lại trong mắt đều là những đốm sao, "Từ đó về sau rốt cuộc tôi cũng không ngủ nướng nữa, hơn nữa mỗi buổi sáng thức dậy đều cảm thấy rất hạnh phúc..."

Thật ra lúc đó anh họ đại nhân mới hơn mười tuổi, nhưng vấn đề kỹ thuật "nhỏ nhỏ" này, nhất định không làm khó được anh ấy, thật sự khiến nàng khiếp sợ chính là, anh họ có thể nghĩ ra cách như thế.

Thật ra anh ấy không chỉ là đơn thuần bao che khuyết điểm, mà còn vô cùng có tình... Khi đó nàng rất mờ mịt mà ở trong lòng nghĩ vậy.

Chỉ là nàng bị kích động chạy tới cảm ơn anh họ, lại bị khí thế đông lạnh của anh họ suýt chút nữa làm cho cảm cúm... Hu, đều nói tất cả chỉ là ý nghĩ mờ ảo mà thôi!

Bạn nhỏ Giang Ngư Ngư vừa mới đến tuổi đi nhà trẻ rất không có bình tĩnh mà chạy trốn về nhà...

Chỉ là sợ thì sợ, nhưng chuyện này đã khiến cho trong lòng nàng đã định sẵn địa vị cao thượng của anh họ đại nhân thần thánh không thể bị dao động, anh họ là thần đấy...

Trong lòng bùi ngùi mà nhớ lại trong chốc lát, Giang Ngư Ngư nghĩ đến buổi sáng trước khi xuyên không, "đồng hồ báo thức" của nàng tỏa ra mùi hương chocolate Brownie, không biết ngày hôm sau sẽ là hương bánh ngọt gì, nhưng nàng không thể ngủ được nữa rồi... huhu.

Đối với việc sửa chữa lại phòng ngủ của Giang Ngư Ngư, anh họ đại nhân đương nhiên là thông qua công nghệ cao mà làm được, nghe vào trong tai người cổ nhân là Hách Liên Dạ, đã cảm thấy có chút huyền hoặc...

Đắn đo cân nhắc nửa ngày, phát hiện quả thật mình làm không được, y không thể nào bình tĩnh mà suy nghĩ, không thể mỗi ngày dùng hương vị bánh ngọt khác nhau để đánh thức nàng, một năm ba trăm sáu mươi ngày, mỗi ngày y đều đổi một kiểu hôn đánh thức nàng được không?

Nhất định sẽ làm cho mỗi buổi sáng nàng thức dậy đều cảm thấy ngọt ngào.

Người nào đó không hề cảm thấy, cách không thuần khiết này của y giống với chế độ của tiểu công chúa trong truyện cổ tích, phong cách kém xa nhiều lắm... (ý là cách của Dạ ca làm kém xa vs cách của biểu ca nàng Ngư)

Nếu như Giang Ngư Ngư biết đang suy nghĩ gì, có lẽ sẽ rất muốn đạp y ra khỏi xe ngựa.

Chỉ là hiện tại nàng hoàn toàn không nhìn sắc mặt của Hách Liên Dạ, vốn có chút buồn bực ngẩng cằm lên, một miếng lại một miếng ăn hết quả cam.

Không cần hỏi thì y cũng biết nàng đang nhớ đến biểu ca của nàng! Ít nhất là đang nhớ đến những ngày tháng thân thiết giữa nàng và gã biểu ca kia.

"Tiểu nha đầu." Giọng nói mát bình tĩnh vang lên, nhắc nhở bên cạnh nàng còn có một người sống là y cần được nàng chú ý tới.

Giang Ngư Ngư chuyển mắt nhìn sang, nhìn thùng dấm chua lớn bên cạnh, đột nhiên rất đứng đắn nói, "Anh đừng ăn giấm chua của biểu ca tôi nữa..."

Lần này nàng thật sự đứng đắn, bằng không Hách Liên Dạ cứ tiếp tục ăn giấm như vậy, nếu một ngày nào đó bất mãn ở trong lòng mắng chửi lão anh họ vài câu, nói không chừng thật sự sẽ có ánh trắng thay mặt anh họ tiêu diệt y...

Nhìn thấy lo lắng thấp thoáng trong mắt nàng, tuy Hách Liên Dạ cảm thấy khó hiểu, nhưng trong lòng bỗng nhiên chuyển tốt, "Ngư Ngư, nàng đang quan tâm tới ta sao?"

"Còn, lâu, ấy!" Giang Ngư Ngư làm mặt quỷ với y, rồi vào một cái trốn ra sau, để tránh cho người nào kéo lại hôn.

Che kín miệng, nàng nghiêm trang nói với y, "Tôi nói thật, ở quê hương tôi, tôi và biểu ca của tôi hoàn toàn không được phép thành thân."

"Nếu được phép thì sao?" Không nghi ngờ lời của nàng, chỉ là người nào đó bắt đầu đi vào chỗ bế tắc rồi...

"Cho phép cũng không được!" Giang Ngư Ngư rất không bình tĩnh mà không biết nên giải thích thế nào.

Anh họ đại nhân thuộc về ngoài hành tinh rộng lớn có bạn bè là người máy! Còn người Địa Cầu bình thường như bọn họ, thật sự là... rất không xứng đôi với anh ấy!

Ví dụ như nàng, cho dù nàng và lão anh họ không có chút huyết thống nào, mặc dù nàng học y, nhưng lại chủ yếu về Đông y, trên người không có lúc nào không mang theo thuốc trợ tim hiệu quả nhanh hoặc là thứ gì đó vật lộn với trái tim, người có giá trị phòng ngự thấp như vậy, sao có thể sống chung với anh họ.

Nhưng những thứ đồ liên quan đến công nghệ cao, không thể nói rõ với Hách Liên Dạ được.

Giang Ngư Ngư suy nghĩ một chút, đành phải qua loa nói, "Dù sao hai chúng tôi chắc chắn không có khả năng là được."

Hách Liên Dạ cũng không kiên trì nữa, chỉ liếc nhìn nàng một cái, bỗng nhiên yếu ớt thờ dài.

Cảm giác tội lỗi chợt trở dậy, Giang Ngư Ngư bắt đầu cảm thấy, nàng rất có lỗi với Hách Liên Dạ, nếu không phải nàng vẫn luôn không chịu nhường nhịn, y cũng sẽ không tùy tiện ăn dấm chua của anh họ, rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ngoài hành tinh bao vây tấn công.

"Vậy... nếu không anh đánh tôi một cái đi."

Hách Liên Dạ liếc nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng chậm chạp lắc đầu, "Ta không đánh nữ nhân, hơn nữa cũng không nỡ."

Lại nói, ngược lại nàng rất cam lòng để cho tên yêu nghiệt này đánh... Tuy rằng cái "đánh" kia tuyệt đối không nặng chút nào.

Cảm giác tội ác liên tục tăng thêm, Giang Ngư Ngư càng nghĩ càng cảm thấy cần sám hối, Hách Liên Dạ đối tốt với nàng quả thật không có gì sánh bằng, nàng lại không thể khẳng khái, ngoan cố hồi báo y giống vậy.

"Bằng không... cần tôi một cái đi?"

Nhìn cánh tay nhỏ gầy kia, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, do dự vài giây, lần này Hách Liên Dạ lại đáp ứng, "Cũng được."

... Được rồi, cần thì cần. Giang Ngư Ngư vẽ mặt hiền ngang lăm liết đuổi cánh tay của mình ra, để gần trước mặt y.

Còn sắc mặt của Hách Liên Dạ rất là bình tĩnh.

Tao nhả nâng tay lên, nắm lấy cánh tay Giang Ngư Ngư, những động tác này cực kỳ dịu dàng.

Nhưng ngay sau đó, lại đột nhiên đổi thành mạnh mẽ kéo Giang Ngư Ngư vào lòng của mình, nụ hôn nóng bỏng theo đó mà hạ xuống.

"Cần" ở trên môi, cũng là cần...

Cái tên phúc hắc này...!

Y vừa hôn xuống, Giang Ngư Ngư liền bừng tỉnh lúi người lại, "umh umh umh" kháng nghị, nhưng Hách Liên Dạ lại giống như hôn tới nghiện, một mực không buông môi ra.

Giang Ngư Ngư nổi giận, không có cách nào nói chuyện, chỉ có thể trợn tròn mắt lên nhìn y, để cho y thấy ánh mắt nổi giận đùng đùng của mình, không phải nói "cần" một cái thôi sao!

Cho dù nàng sơ suất mà bị lừa, nhưng không phải xưa nay y tự xưng là giữ lời sao? Chẳng lẽ hiện tại muốn ăn quịt?

Nào có một cái "cần" dài như vậy !

Bàn tay nhỏ không ngoan ngoãn vạch mắt của y ra, cứng rắn để cho y mở mắt nhìn nàng. Trên đời này, có lẽ cũng chỉ có tiểu nha đầu này khi đang hôn dùng phương thức này gọi lực chú ý đối phương trở về.

Hách Liên Dạ thiếu chút nữa bật cười, hơi buông môi nàng ra, nhưng lại không hoàn toàn tách khỏi, cứ như vậy mà dán chặt lấy, giọng nói vì bộ dáng thân mật này mà khàn khàn, "Không buông, cứ coi như một cái đi."

"..." Đồ vô lại!

Lúc trước y không nói chuyện yêu đương, không tiếp xúc với phụ nữ, luôn luôn trốn ở trong phòng đặc biệt nghiên cứu làm sao để "bắt nạt" người khác.

Sau khi bị "cần" thời gian dài, dọc theo đường đi, Giang Ngư Ngư gần như đều buồn bực, mỗi lần tầm mắt liếc về phía Hách Liên Dạ, đều là ánh mắt đờ đờ sát khí.

Hách Liên Dạ lại bày ra bộ dạng thỏa mãn không có chút che giấu nào, khoe môi khẽ nhếch, rõ ràng hai người ngồi sóng đôi ở trong xe ngựa, khoảng cách đã đủ gần, nhưng vẫn cố chấp nhất định phải nắm tay nàng, cho dù ánh mắt của Giang Ngư Ngư có hung ác hơn nữa cũng không buông ra, cứ muốn thân mật với nàng như vậy.

Đương nhiên, y càng muốn làm chuyện thân thiết hơn thế này, ví dụ như hôn nàng.

"Lúc về tôi sẽ đào hôn!" Nhận thấy ánh mắt không thành thật của y, Giang Ngư Ngư bắt đầu mài răng, rất phách lối mà báo trước.

Hừ, nàng chính là muốn khiêu chiến cái tên phúc hắc này một chút, nàng nhất định phải tìm được biện pháp để trốn!

Ánh mắt của Hách Liên Dạ bỗng sáng ngời, "Nếu không thành công thì sao? Nàng sẽ dâng hoàng mà gả cho ta chứ?"

"Được, tôi đồng ý!" Thăng thần đáp ứng, Giang Ngư Ngư lại mở miệng đòi trao đổi điều kiện, "Vậy nếu tôi thành công, Vương gia không được nhắc đến chuyện muốn kết hôn với tôi nữa?"

Hách Liên Dạ lại làm như không nghe thấy, chỉ cười đến mức cảm thấy mỹ mãn mà nhìn vào nàng, giống như lập tức có thể cưới được nàng về nhà.

"Vì sao Vương gia không đồng ý? Bởi vì không có lòng tin thắng tôi?"

"Ngư Ngư, ta nói rồi, trong chuyện này, phép khích tướng không dùng được."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 102: Nàng muốn trốn hôn!

Ồ đúng rồi, nàng đã từng dùng phép khích tướng qua một lần, còn đáp án lúc đó của y, nói là chuyện cưới nàng rất quan trọng, bất kể thế nào y cũng sẽ không lấy nó làm tiền đặt cược.

Nghĩ đến dáng vẻ lúc y nói lời ấy, trong lòng Giang Ngư Ngư ảm áp hẳn lên, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông bên cạnh cười đến mức yêu nghiệt, nàng tổn hơi thừa lời, chỉ muốn trốn hôn.

Thành thật mà nói, sao nàng lại không có một người theo đuôi...

Có lẽ thân thích ngang vai ngang vế bên cạnh nàng quá đều xuất sắc, không nói đến bản thân nàng, chỉ bí mật thảo luận với người quen, đều nói nàng nhất định phải mất cao hơn đầu, cực kỳ xoi mói một nửa kia.

Thật ra chính nàng cũng không biết nàng có xoi mói hay không, nhưng từ nhỏ đến lớn, nàng không hề động tâm với bất kì ai, ngay cả mình tinh trên ti vi cũng chưa từng sùng bái đến một lần.

Mặc dù bộ dạng của các minh tinh rất đẹp trai... Nhưng đám anh em họ của nàng càng đẹp trai hơn.

Nghĩ vậy, Giang Ngư Ngư đột nhiên có chút buồn cười, thật ra Hách Liên Dạ nói cũng đúng, nàng sao lại có nhiều thân thích đến vậy?

Lúc ở hiện đại, tổng số hoa hồng nàng nhận được chỉ có ba bó, là do ba người khác nhau tặng, sau đó... vốn không có sau đó.

Sau đó nàng nghe nói, người tặng hoa nói nàng đều không tỏ ý gì, cho nên bọn họ nhất định là bị từ chối rồi.

Nhưng nàng cần phải tỏ ý gì đây? Lập tức đáp ứng làm bạn gái bọn họ sao?

Chẳng có ai nghĩ đến đạo lý này cả, đồn đãi xoi mói nàng càng ngày càng nghiêm trọng, sau đó thì không có ai dám theo đuôi nàng nữa.

Không nghĩ tới khi đến cổ đại, nhanh như vậy đã đụng phải số đào hoa, hơn nữa còn là loại hoa đào siêu cấp chất lượng Hách Liên Dạ trăm năm khó gặp này.

Hách Liên Dạ là người đầu tiên nghiêm túc theo đuôi nàng, mặc dù không hề nói lời yêu đương nào. Nàng xem trong ti vi, cho dù là trong kịch tình yêu thiếu nhi, đàn ông chịu tổn nhiều tâm tư cho nữ sinh đã ít lại càng thêm ít.

Nàng vô lương, nhưng cũng không phải là loại người không tim không phổi, Hách Liên Dạ đối tốt với nàng, nàng đều nhìn thấy ở trong mắt, nói không cảm động là không thể nào.

Thế nhưng kiểu cảm động càng ngày càng sâu này, đối với người có kinh nghiệm yêu đương là con số không là nàng mà nói, lại biến thành một phiền toái không nhỏ.

Có lúc nàng cảm thấy mình động tâm với Hách Liên Dạ, nhưng cũng có lúc, nàng lại nghi ngờ sự rung động này, có phải là vì quá cảm động mà sinh ra ảo giác không.

Nếu xa nhau một thời gian, có thể biết rõ lòng mình hay không?

Khác với bánh dẻo ngọt ngào mềm mại lần trước, cái bánh bị nhét vào trong miệng y lần này có vỏ ngoài vô cùng xốp giòn, khẽ động một chút thì sẽ làm cho nhân bánh bên trong tràn ra.

“...” Lại là nhân bánh ót cay – mù tạc! Môi Hách Liên Dạ cứng đờ không thể động, vừa bực mình vừa buồn cười hơi nhướn mày, dùng ánh mắt hỏi thăm tiểu nha đầu vô lương nào đó.

Giang Ngư Ngư chớp chớp mắt, rất “lấy lòng” nói, “Cái này kỳ nha, Vương gia không thích ăn đồ ăn vặt, lại càng không thích ăn hai khối bánh ngọt có mùi vị giống nhau!”

Nói xong, nàng hạ giọng, thần thần bí bí nói cho y biết, “Lần này là nhân bánh mỡ đồ* mù tạc.”

(* mỡ đồ là một nguyên liệu nấu nướng, có vị cay, là công nghệ độc đáo trong món cay Tứ Xuyên, hình bên dưới nhé)

“...” Khóe miệng không thể tùy tiện run rẩy, lần này chỉ có khóe mắt Hách Liên Dạ co rút mà thôi.

Co rút thì co rút, nhưng y vẫn nhìn chăm chăm vào Giang Ngư Ngư trong chốc lát, đột nhiên y khẽ mỉm cười, rất kiên định, rất bình tĩnh, cắn bánh ngọt

nuốt xuống.

Giang Ngư Ngư cả kinh khẽ hút không khí một tiếng.

Nhưng Hách Liên Dạ lại bình tĩnh thong dong ăn nó, ừ, nhân trong mồm vừa miệng, bên ngoài xốp giòn, hương vị cực kỳ không tệ.

Trên mặt Giang Ngư Ngư biến hóa đủ loại màu sắc, cuối cùng giống như không cam lòng mà nói, “Cầm nhầm bánh ngọt rồi, cái này là cái tôi muốn ăn.”

Người nào đó không có đáp, chỉ cười đến mức tâm tình không tệ ăn miếng bánh da xốp nhân giò hun.

Biết nên nhanh chóng nói sang chuyện khác, nhưng nhẫn nại vài giây, Giang Ngư Ngư vẫn không kim nén được lòng hiếu kỳ, giả bộ lơ đãng hỏi y, “Tại sao anh lại ăn vậy?”

Mỡ đồ mù tạc... Loại nhân bánh này nghe qua rất hải hùng.

Hơn nữa mặc dù y ăn cay, nhưng cũng không thể trực tiếp ăn mỡ đồ... Rốt cuộc lúc ấy y suy nghĩ cái gì mà lại ăn nó?

Hách Liên Dạ liếc nàng một cái, cười đến mức ý vị thâm trường, “Ta đang đánh cuộc... Nàng sẽ đau lòng vì ta.”

“...” Người nào đau lòng vì y chứ!

Giang Ngư Ngư chợt nhảy dựng lên, ngay sau đó liền phát hiện phản ứng của mình rất giống con mèo bị giẫm đuôi xù lông lên, nhưng người đã đứng dậy một nửa, đành phải làm bộ sửa sang lại màn rèm trên cửa sổ xe, tiếp tục giả bộ bình tĩnh ngồi về vị trí cũ.

Hách Liên Dạ nín cười, rất nể tình nàng nên không vạch trần.

Không để ý đến nàng phản đối mà kiên quyết kéo tay của nàng nắm ở trong lòng bàn tay, mặt mày phơi phới đang tỏ rõ tâm tình vui mừng của y, “Ăn liền hai cái bánh cay như vậy, dạ dày nhất định không thoải mái, nàng không nỡ để ta khó chịu, đúng không?”

Đôi mắt của Hách Liên Dạ thường ngày đã vô cùng xinh đẹp, chỉ nhìn qua thôi, cũng làm cho người ta không dời mắt được, giờ cười như vậy, khoe mắt đuôi mày lại phong tình lưu động hơn, đẹp đến mức câu hồn đoạt phách khiến lòng người thần thờ.

Mỹ nhân mỹ nhân, thật đúng là mỹ nhân đẹp đến vô tận, thật sự không dễ phân biệt là nam hay nữ, đẹp đến nỗi sống mái khó phân, những câu nói này đúng là không hề khoa trương chút nào.

Khuôn mặt này của Hách Liên Dạ, cộng thêm giọng nói giống như ni non, ngược lại giống như một mỹ nữ mềm mại dịu dàng, ít nhất là Giang Ngư Ngư nghĩ như vậy.

Bởi vì như vậy, chỉ ít nàng sẽ có cảm xúc khéo léo hơn, nói không chừng còn cảm thấy hình tượng này buồn cười, cười ha ha mà xem nhẹ sức hấp dẫn mạnh mẽ của tên yêu nghiệt trước mắt.

Nhưng... Nhưng!

Bất kể khuôn mặt này đẹp thế này, bất kể giọng nói hiện tại của y dịu dàng ra sao, bởi vì khí thế tôn quý bề ngễ này, nàng thật sự không cách nào gần y với cái từ “dịu dàng” này lại với nhau được, chứ đừng nói chỉ là xem y như phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nàng bị tên phúc hắc này trêu chọc

Giang Ngư Ngư nàng không ngờ lại bị tên yêu nghiệt này hỏi một câu không có cách nào phản đối được? Giang Ngư Ngư, mày...mày không thấy có lỗi với danh hiệu em gái họ của Nghiêm Thiếu Huân sao!

Nghĩ tới anh họ đại nhân vừa vĩ đại lại truyền kỳ kia, Giang Ngư Ngư âm thầm đổ mồ hôi lạnh một chút, cảm thấy mình không nên chịu thua kém.

"Quả thật tôi sợ làm tổn hại đến dạ dày của anh, bởi vì mấy đời nhà họ Giang chúng tôi theo nghề y, có một điều trong gia quy chính là không được tùy tiện làm tổn hại đến thân thể của người khác."

Cái viện có "cầm nhầm" này rất là bình thường, với trình độ khôn khéo của tên yêu nghiệt kia nhất định sẽ không bị mắc lừa, cho nên nàng dứt khoát lôi ra một lý do đường đường chính chính.

Nhưng nàng cũng không có nói láo, quả thật nhà họ Giang có một gia quy như vậy.

Bình tĩnh cười một tiếng, thật ra nhìn thấy Giang Ngư Ngư đột nhiên bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc như vậy, Hách Liên Dạ đang âm thầm mài răng ở trong lòng.

Tiểu nha đầu không có lương tâm này lại lời biếu ca của nàng ra rồi?

Chung đụng với Giang Ngư Ngư lâu như vậy, Hách Liên Dạ đã phát hiện ra tiểu nha đầu này có một pháp bảo, bất kể là tình huống gì khiến người ta không thể bình tĩnh được, nàng chỉ cần nghĩ đến người biếu ca kia của nàng thì sẽ lập tức bình tĩnh lại ngay.

...Rốt cuộc “tình địch” số một của y là hạng người gì, lại có thể có tầm ảnh hưởng lớn đối với nha đầu này như vậy!

Thật ra chuyện ghen tuông này có thể để sang một bên trước, Hách Liên Dạ không ngừng cố gắng, tiếp tục vạch trần sự không thành thật của nha đầu nào đó.

"Nếu đã như vậy tại sao lại còn cố ý cầm miếng bánh có vị mặn?"

"Có ý gì?"

"Ta không thích ăn ngọt, nhất là buổi sáng, một chút ngọt cũng không đụng vào, nếu không cẩn thận ăn vào một ít, ngay cả cơm trưa cũng lười ăn, vỏ ngoài của bánh này lại quá xốp giòn, nàng sợ ta không cẩn thận thật sự ăn nó, cho nên cố ý cầm miếng bánh mặn nhân giò hun, đây không phải là đau lòng ta sao?"

"..."

Nhìn khuôn mặt của tên yêu nghiệt nhích lại gần, "Tiểu nha đầu, sau khi nàng tới trong phủ, ta nhớ ta chỉ có một lần ăn nhầm bánh ngọt của nàng rồi không ăn trưa, không nghĩ nàng lại ghi nhớ trong lòng."

Thật ra... Tiểu nha đầu này so với trong tưởng tượng còn dễ y hơn, có phải không? Suy đoán này, khiến cho đôi mắt phượng cười đến mức thỏa mãn mà dịu dàng, phong tình dòn dập như vậy, làm người xem ngất ngây tâm thần.

Nhưng Giang Ngư Ngư không có tâm tình thưởng thức trai đẹp, hiện tại đang nghiêng rằng muốn cắn người, kén ăn nghiêm trọng như vậy, y còn không biết xấu hổ mà nói ra!

Nhưng khiến người ta phát điên chính là... Y không hề đoán sai, mỗi câu mỗi chữ y nói đều đúng...

Y đã đẹp đến mức nhân thần cảm phẫn, lại còn cố tình thông minh đến không giống người thường, người như vậy không nên tồn tại ở Địa Cầu nha!

Có phải Hách Liên Dạ là một nửa kia của nàng mà lão anh họ không xa vắn dặm đặc biệt chọn từ ngoài hành tinh đến cho nàng không?

Khó trách nàng ngủ một giấc lại đột nhiên xuyên qua, anh họ đại nhân lại không đi dạo đến cổ đại, nhân tiện xách nàng trở về... Thật ra những điều này đều là do anh họ đại nhân đặc biệt sắp xếp, để nàng và Hách Liên Dạ bồi dưỡng tình cảm?

...Ngừng! Một nửa kia cái gì, bồi dưỡng tình cảm cái gì, nàng và siêu cấp đại phúc hắc này không có tình cảm!

Giang Ngư Ngư tức giận nhìn y, "Ai nói đặc biệt chọn cho anh hả? Tôi tiện tay cầm thôi."

Còn phản ứng của Hách Liên Dạ thì sao? Tìm ra chứng cứ để phản bác nàng?

Thân làm một yêu nghiệt siêu cấp phúc hắc, y sao có thể dùng cách thông thường như vậy...

Cung chiều cười một tiếng vỗ vỗ đầu nàng, nhưng ngay sau đó, lại không hề báo trước mà nghiêng người về phía trước, mạnh mẽ hôn lên đôi môi y mơ ước đã lâu.

Cảm giác tốt đẹp này khiến cho y hoàn toàn không ngờ buông môi nàng ra, nhưng vì tránh chuyện bạo lực đổ máu xảy ra...

Ở trong lòng khẽ cười một tiếng, trước khi Giang Ngư Ngư hoàn hồn, Hách Liên Dạ lại tao nhã ngồi thẳng người, giọng nói thong dong mà ảm áp, "Ta còn tưởng tiểu nha đầu nàng mạnh mẽ không biết nghe lời..."

Làm như một "chính nhân quân tử", hiển nhiên Hách Liên Dạ không muốn nói thẳng ra, chỉ có ánh mắt vô cùng ý vị sâu xa lướt qua môi Giang Ngư Ngư, sau đó bỗng nhiên dịu dàng cười một tiếng, "Không ngờ hôn lên vẫn mềm mại như vậy."

"..." Giang Ngư Ngư sững sờ chừng mười mấy giây, sau đó ‘à’ một tiếng, khí nóng xông thẳng đến đỉnh đầu, đến lúc phản ứng lại kịp thì nàng bị y trêu chọc...

Mắt thấy mặt của Giang Ngư Ngư mau chóng hồng thành một trái cà chua nhỏ, ánh mắt Hách Liên Dạ hơi tối lại, trên mặt vẫn treo nụ cười tao nhã, nụ cười này giống như trăng thanh gió mát, tôn lên khuôn mặt xinh đẹp như ngọc quả thực chính là đáng đáp của tiên nhân xuất trần, vừa nhìn liền biết sẽ không làm ra loại chuyện gì không trong sáng rồi...

Sẽ không làm ra loại chuyện gì không trong sáng! Giang Ngư Ngư nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng lặp lại câu này, mắt nhìn ngoài cửa sổ, "Đây là một nơi tốt để giết người vứt xác..."

Hách Liên Dạ cũng vén màn lên nhìn ra ngoài, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng nhìn rừng trúc thanh tịnh và đẹp đẽ ở ngoài xe, gật đầu nói, "Càng là một nơi tốt không ai đến quấy rầy."

Không ai đến quấy rầy... Làm cái quái gì?

Nếu là người khác nói như vậy thì cũng thôi, nếu như là Hách Liên Dạ nói vậy... Nàng tuyệt đối không thể xem nhẹ độ dày da mặt của y!

Đang suy tính xem nên đáp y xuống xe ngựa như thế nào, Hách Liên Dạ bỗng nhiên thu nụ cười lại, than nhẹ kéo tay của nàng, "Ngư Ngư, nàng quan tâm đến ta, ta rất là vui vẻ."

Đây là một câu không hề xinh đẹp không hề hoa lệ, dựa vào bản lĩnh của Hách Liên Dạ, y nhất định có vô số cách nói biến nó thành một câu thâm trầm cảm động hoặc là khiến người ta mặt đỏ tim đập loạn xạ.

Chỉ có một câu nói thẳng thắn đơn giản như vậy, lại đột nhiên làm cho trái tim của Giang Ngư Ngư đập nhanh vài nhịp.

Trên mặt y hiếm khi không mang theo nụ cười, thậm chí còn cúi nửa đầu, làm nàng không nhìn rõ bây giờ ánh mắt của y là như thế nào.

Thật ra cũng không cần thiết phải nhìn, trong giọng nói của y tràn đầy vẻ hạnh phúc và thỏa mãn hoàn toàn không chứa điều gì khác, khiến nàng nghe xong giống như cũng lấy nhiễm tâm tình tốt của y, khóe miệng không nhịn được mà muốn nhếch lên.

Trong lúc nàng vô tình để lộ ra chút quan tâm kia, có thể khiến y vui vẻ như thế...

Ý nghĩ muốn đáp y xuống xe ngựa đã sớm ném sang một bên, Giang Ngư Ngư cũng không cố gắng muốn rút tay ra nữa, để tùy ý cho y nắm, khóe môi cuối cùng vẫn là nhếch lên, tâm tình cũng trở nên rất khá.

Nhưng bầu không khí yên tĩnh mà ấm áp như vậy, vẫn phải bị phá vỡ...

Mắt thấy xe ngựa rời khỏi rừng trúc, chạy nhanh vào cảnh nội huyện Đào, Giang Ngư Ngư do dự trong chốc lát, mở miệng, "Hay là... Anh xuống xe trước đi."

"..." Hách Liên Dạ ngẩng đầu, vừa bực mình vừa buồn cười liếc nhìn nàng một cái, nhưng đợi đến khi tầm mắt lướt qua nàng, nhìn rõ cảnh vật ngoài cửa sổ thì lại hiểu rõ dụng ý của nàng.

Giang Ngư Ngư cũng không có cách nào khác, lúc này mở miệng đuổi người, thật sự là rất phá hư không khí, nhưng mà...

Lần này nàng không phải ra ngoài chơi, mà là được Trình đại nhân giao phó, đưa Ngũ tiểu thư Trình gia Trình Ti Vũ đến tòa nhà bí mật đó ở.

Chuyện liên quan đến Trình đại nhân, nàng không thể tùy tiện làm chủ, thứ nhất là hoàn toàn không nên để Hách Liên Dạ biết vị trí cụ thể của toàn nhà kia, thứ hai...

Ngoại hình của Hách Liên Dạ thật sự rất bắt mắt, nếu xuống xe cùng với y, đừng nói là tránh tai mắt của người khác, phỏng chừng vài năm sau, dân chúng huyện Đào đều sẽ nói đến ngày nào tháng nào năm nào đó, tại sao trong huyện Đào lại có một vị công tử tựa như tiên hạ phàm đến đây.

Tiếp tục liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, Giang Ngư Ngư rất bất đắc dĩ nghĩ đến, Hách Liên Dạ đẹp đến mức không có gì để soi xét, trừ khi y mang mặt nạ, che kín đầu lại, sau đó khoác thêm một cái áo khoác rộng thùng thình có thể hoàn toàn che giấu thân hình hoàn mỹ của y, nếu không chỉ cần y vừa xuất hiện, thì toàn trường lại sẽ kinh ngạc.

Nhưng trang phục như vậy, nếu ở trong kinh thành có nhiều người quái dị thì còn có thể được, còn nếu ở huyện Đào này... Đừng nói là dân chúng bình thường, ngay cả quan phủ có lẽ cũng sẽ bị kinh động, còn cho là đạo tặc che mặt tới đây.

Lúc ra cửa, Hách Liên Dạ còn tưởng rằng muốn cùng Giang Ngư Ngư phiêu bạt chân trời... cho nên y đặc biệt chuẩn bị mấy cái mặt nạ da người bình thường, hiện tại ngược lại vừa vận phát huy tác dụng.

Mang mặt nạ vào, y liếc nhìn một quán trà xe ngựa đang đi qua, "Ta ở chỗ này chờ nàng."

"... Ừ." Lời tạm biệt tình ý triền miên, quyến luyến không rời như thế, khiến trên mặt Giang Ngư Ngư có chút nóng.

Cười nhẹ vỗ vỗ đầu của nàng, Hách Liên Dạ vốn có thể phong độ nhẹ nhàng nhảy xuống xe ngựa, nhưng mà...

Tầm mắt vừa di chuyển, y lại nhìn đến cái rương mình mang đến...

Cũng may có mặt nạ che giấu nên không nhìn ra mặt y đen lại vài phần, Hách Liên Dạ mắt tự nhiên vác cái bao quần áo trên lưng, tiếp tục mang cái rương kia, chuẩn bị xuống xe.

"À, đứng rồi, dọc đường đi không thấy anh sử dụng cái gì nha." Giang Ngự Ngự vừa mới kịp phản ứng lại, một cái rương "hành lý" lớn kia hoàn toàn không phát huy tác dụng. "Anh mang cái gì vậy?"

Nói đến chuyện mình bí mật đem cái này, Hách Liên Dạ liền hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Cũng mau bên ngoài quán trà cho y linh cảm, "Đồ ăn."

"... Há?"

"Ta không quen dùng đồ ăn bên ngoài."

Vậy cũng không cần một rương lớn như vậy chứ? Giang Ngự Ngự vẫn rất mờ mịt.

Không cho nàng cơ hội hỏi tiếp, Hách Liên Dạ giả bộ rất bình tĩnh cười với nàng một tiếng, bay vút đi rời khỏi xe ngựa.

Giang Ngự Ngự cũng không nghĩ nhiều nữa, sau khi vào thành, xe ngựa không có cách nào chạy nhanh, tốc độ rất chậm, qua thêm hai mươi phút, mới dừng ở trước tiểu viện lịch sự thanh nhã và đẹp đẽ.

Giang Ngự Ngự nhảy xuống xe ngựa, chuẩn bị đi gõ cửa.

Nhưng ở sau lưng nàng, lại bỗng nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp lạnh lùng của đàn ông trẻ tuổi, "Tiểu tiểu thư."

"..." Nếu không phải từ nhỏ đã bị anh họ rèn luyện ra thói quen bình tĩnh, Giang Ngự Ngự có thể sẽ bị hoảng sợ mà nhảy dựng lên.

Vào lúc giữa trưa, bóng người ở trên mặt đất chiếu rất rõ ràng, chung quanh rõ ràng chỉ có hai người nàng và người đánh xe!

Người đánh xe này là Trình đại nhân sắp xếp, nghe nói là lão gia tộc của phủ Thượng thư, tuy rằng biết võ công, nhưng bản lĩnh cũng chỉ ở cấp bậc hộ vệ, hơn nữa vừa câm lại vừa điếc, ngược lại không làm được cái gì, nhưng Trình đại nhân niệm tình ông đáng thương, vẫn giữ ở lại phủ.

Chuyện lần này cần phải che dấu tai mắt người khác, đúng lúc cần một người đánh xe không nói chuyện lung tung, cho nên Trình đại nhân mới đem phái ông đi.

Thế nhưng người này có thể nói chuyện?

Trong lòng vừa sợ vừa nghi, nhưng trên mặt Giang Ngự Ngự vẫn tĩnh bơ không biến sắc, âm thầm cài ngân châm vào trong tay áo, thoát nhìn rất tự nhiên hơi xoay người lại, "Ừ."

Liếc mắt nhìn phu xe, trong lòng nàng lại càng khiếp sợ.

Lúc trước Trình đại nhân nói rất chắc chắn, nên nàng cũng không nhìn bộ dáng của người đánh xe này nhiều, vừa rồi còn tưởng rằng mình sơ sót.

Thế nhưng nhìn thế nào, nàng cũng không phát hiện dấu vết dịch dung của người này, nhưng nghe giọng thì vẫn còn trẻ, khuôn mặt hơn năm mươi tuổi này nhất định là giả.

"Tiểu tiểu thư, tiểu nhân Tần Phán, phụng mệnh chủ nhân, ần vào Trình gia bảo vệ tiểu tiểu thư."

Tần Phán cũng không hoài nghi thân phận của Giang Ngự Ngự, giọng nói cung kính tự giới thiệu.

"Ừ." Giang Ngự Ngự tiếp tục giả vờ bình tĩnh, nhưng sự kinh ngạc lại ùn ùn kéo đến trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Yêu nghiệt này quá thông minh (1)

Bây giờ nàng đã hiểu rõ, lúc trước nàng hoài nghi Trình Ti Nghiên có thân phận bí mật gì, nhất định chính là "Tiểu tiểu thư" này rồi.

Nhưng "Chủ nhân"? Đây là nói ai?

Bạn trai Trình Ti Nghiên? Nhưng nghe lại không giống, nàng đến cổ đại cũng được một thời gian rồi, nếu "chủ nhân" kia thật sự có quan hệ tình nhân với Trình Ti Nghiên, không có khả năng lâu như vậy cũng không tới gặp nàng một lần.

Nhưng nghe nói, "chủ nhân" này rõ ràng đối xử với Trình Ti Nghiên rất tốt, âm thầm sắp xếp thủ hạ ở Trình gia chính là vì bảo vệ an toàn của nàng.

Trước kia Tần Phấn cũng chỉ ở xa ra mắt Trình Ti Nghiên, nghe những người khác nói, tính tình Cửu tiểu thư Trình phủ cổ quái, buồn vui thất thường, cho nên hắn cũng không cảm thấy thái độ hiện tại của Giang Ngư Ngư có cái gì không đúng.

Bởi vì thời gian cấp bách, Tần Phấn cũng không nói lời thừa, trực tiếp hỏi nàng, "Tiểu tiểu thư, vừa rồi tiểu nhân nhìn thấy tín hiệu của các huynh đệ khác, bên ngoài quán trà đã bố trí thuốc nổ xong rồi, các huynh đệ muốn xin chỉ thị của tiểu tiểu thư, hiện tại có muốn ra tay không?"

Quán trà?

Giang Ngư Ngư cả kinh trong lòng, đây rõ ràng là nói Hách Liên Dạ đang đợi nàng ở trong quán trà, thuốc nổ được châm mà thân không biết quý không hay, cho dù Hách Liên Dạ có bản lĩnh thông thiên, cũng không kịp chạy ra.

Nàng vốn cho rằng Trình Ti Nghiên chỉ là trùng hợp kết giao bằng hữu trên giang hồ gì đó, mà bây giờ nhìn lại, chuyện vốn dĩ không đơn giản như vậy!

Ở trong lòng người bình thường, thân phận Vương gia vốn là trên cao vọi vọi, hơn nữa tiếng tăm của Hách Liên Dạ cũng không hề lương thiện, cho dù y đã chết, thủ hạ của y cũng sẽ không bỏ qua cho người dám mưu hại chủ tử bọn họ, trên đời này, có mấy người dám giữ thân sắc bình thường muốn lập kế hoạch nổ chết Hách Liên Dạ?

Rốt cuộc Trình Ti Nghiên quen với người nào?

Giang Ngư Ngư đột nhiên cảm thấy vui mừng vì mình bất ngờ xuyên tới đây, hơn nữa còn xuyên đến thân thể của Trình Ti Nghiên có chút phiền toái này, bằng không nếu như hôm nay là Trình Ti Nghiên chân chính đứng ở chỗ này, Hách Liên Dạ nhất định phải chết là điều không thể nghi ngờ.

Kiểm chế siết chặt quả đấm, Giang Ngư Ngư cố gắng để giọng của mình ổn định hơn, "Gọi bọn họ thu thuốc nổ lại."

"Vì sao?" Tần Phấn cả kinh, buột miệng hỏi.

Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp, Hách Liên Dạ không mang theo bất kỳ thủ hạ nào, cũng không có phòng bị, hơn nữa huyện Đào này cũng là một địa điểm tốt, bằng không nếu như động thủ ở kinh thành, sau khi cho nổ xong, bọn họ có thể chạy ra khỏi thành đô hay không là một vấn đề.

Ánh mắt Giang Ngư Ngư lạnh lẽo, hừ một tiếng, nhưng không trả lời.

Tần Phấn kinh hãi một phen, vội vàng cung kính cúi đầu, "Thỉnh tiểu tiểu thư thứ tội, là tiểu nhân quá phận, tiểu nhân sẽ đi truyền lời ngay, để bọn họ thu thuốc nổ lại."

Giang Ngư Ngư thầm thở nhẹ trong lòng, may mắn mình đã thành công rồi.

Đối với Tần Phấn mà nói, lời của Trình Ti Nghiên tựa như thánh chỉ, hắn chỉ có bốn phận tuân mệnh, hoàn toàn không có tư cách nghi ngờ, không có tư cách hỏi "Vì sao" .

Nhìn thấy Tần Phấn vội vàng rời đi, Giang Ngư Ngư trộm lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, nâng tay gõ cửa.

Hiện tại nàng phải cẩn thận khắp nơi, không để cho mình lộ ra sơ hở.

Lúc đầu cảm thấy hạ nhân trong ngôi nhà này nhất định đều là tâm phúc của Trình đại nhân, nhưng nhìn Tần Phấn là biết, người bên cạnh nàng, không có ai là có thể tin nhiệm hoàn toàn.

Ngoại trừ Hách Liên Dạ.

Tên yêu nghiệt kia rõ ràng đã phúc hắc khôn khéo đến mức khiến người ta không nói được lời nào, dùng "giáo hoạt" để hình dung cũng đã coi như là hạ thấp y. Nhưng có đôi khi, y lại tựa như một đứa bé nhiệt huyết đơn thuần, nói tin nàng là thật sự tin, cho dù nàng có lai lịch đáng nghi thân phận trở thành một câu đố, y cũng không hề nghi ngờ chất vấn nàng, ngoan cố đắm chìm hoàn toàn tin tưởng nàng.

Nghĩ đi nghĩ lại, Giang Ngư Ngư liếc nhìn quán trà ở nơi xa, đột nhiên phát hiện, chính mình có chút nhớ y.

Bên trong cánh cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng, có hạ nhân trong nhà đi tới mở cửa, Giang Ngư Ngư đột nhiên có chút xúc động muốn ném Trình Ti Vũ ở nơi này, còn mình trực tiếp đi tìm Hách Liên Dạ.

"Kèo kẹt" một tiếng, sau khi cánh cửa gỗ mở ra, Giang Ngư Ngư thu hồi tầm mắt, đang muốn nói chuyện với người đàn ông trung niên vừa mới ra khỏi cửa, lại đột nhiên sững sốt một lát, cảm giác khóe mắt của mình dường như mới quét qua cái gì đó.

Mạnh mẽ quay đầu lại, nhìn về phía quán trà, lần này nàng không cần tiếp tục nhìn về nơi xa, bởi vì bóng dáng nàng vừa quét qua bây giờ đã đứng trước mặt nàng.

Dùng sức chớp chớp mắt, Giang Ngư Ngư hoài nghi là mình hoa mắt.

Nàng đang nghĩ đến y, y lại bất ngờ xuất hiện...

Bộ dáng trong lúc kinh ngạc mang theo vui vẻ, lại không thể dẫn tới sự trêu chọc hay thấy thường ngày.

Trên mặt Hách Liên Dạ vẫn là thần sắc bình thường, nhưng bước chân lại rõ ràng nhanh hơn bình thường rất nhiều, bay vút tới bên người nàng, không nói một lời kéo lấy tay nàng.

Lạnh.

Trong ấn tượng của nàng, lòng bàn tay của Hách Liên Dạ luôn luôn tản ra nhiệt độ ấm áp, nhưng bây giờ, người đàn ông mới tách ra khỏi nàng chưa tới nửa canh giờ, lòng bàn tay lại lạnh buốt, đột ngột nắm lấy tay nàng thế này, nó lạnh đến mức khiến nàng rung mình một cái.

Hách Liên Dạ vẫn luôn cẩn thận, nhưng hôm nay lại giống như không chú ý tới những việc này, nắm lấy tay nàng như cũ.

Không, đây không phải nắm tay, mặc dù thoát nhìn đúng là nắm tay, nhưng hai ngón tay của y rõ ràng đặt lên động mạch của nàng.

Hơn nữa trong lòng bàn tay y còn giấu cái gì đó, tròn vo, chạm vào lòng bàn tay mơ hồ thấy trơn mịn, Giang Ngư Ngư không có xa lạ gì với loại thuốc viên này, hơn nữa còn hai viên một lớn một nhỏ.

Về y thuật, Hách Liên Dạ chỉ hiểu sơ sơ, nhưng mạch tượng bình thường hay không, y vẫn nhìn ra được.

Xác định thân thể của Giang Ngư Ngư không có gì trở ngại, trái tim đang treo ở trên cổ họng lúc này mới được buông xuống, cơ thể vì lo lắng mà lạnh buốt cũng chậm rãi khôi phục lại nhiệt độ bình thường, nhếch môi nhìn nàng cười một tiếng.

Không sao là tốt rồi.

Lão gia bộc đi ra mở cửa sừng sờ đứng ở cửa, bộ dáng của Cửu tiểu thư ông biết, nhưng vị công tử áo trắng mới xuất hiện...

Giang Ngư Ngư coi như mình không thấy nghi vấn trong mắt người này, cũng không giải thích, chỉ dặn ông ta tìm người đến giúp đỡ, chuyển xe nhỏ trên xe ngựa xuống.

Tần Phần vừa mới báo tin cho những người khác xong trở về, nhìn thấy Hách Liên Dạ dịch dung xuất hiện thì hân hừng sốt, nhưng ngay sau đó bày ra vẻ mặt thần thờ cúi đầu tiếp tục giả vờ làm người đánh xe vừa cầm vừa điếc.

Công việc sắp xếp cho Trình Ti Vũ coi như thoải mái, hạ nhân trong ngôi nhà này không ít, bàn giao mọi việc lại cho bọn họ là được rồi, bởi vì vội vã đi theo nói chuyện với Hách Liên Dạ, cho nên Giang Ngư Ngư cũng không cho Trình Ti Vũ ăn giải được, giả vờ mình đường xá mệt nhọc cần nghỉ ngơi, dặn dò mấy câu rồi trở về căn phòng hạ nhân đã chuẩn bị cho nàng.

Bị Hách Liên Dạ kéo vào trong phòng, nàng lập tức trở tay đóng cửa lại, còn chưa mở miệng, chợt nghe thấy Hách Liên Dạ cười nói, "Ngư Ngư, từ lúc nào nàng trở nên nóng lòng như vậy?"

Xác định Giang Ngư Ngư không sao, y lại có tâm tư vui đùa.

Giang Ngư Ngư không khách khí giờ nắm đầm về phía y, ngấm lại, dứt khoát trực tiếp đánh y một quyền, "Sao anh lại đột nhiên tới đây?"

"Lúc ta mới xuất hiện, nàng tưởng mình hoa mắt sao?" Hách Liên Dạ hết sức "thành thật" mặc cho nàng đánh, thậm chí còn phối hợp nhúc nhích thân thể, tránh cho nàng đánh vào nơi rắn chắc của cơ thể, sẽ đau tay.

Bộ dạng "mặc cho đánh mặc cho mắng" này, ngược lại làm cho Giang Ngư Ngư không nổi xuống tay, tay cũng chỉ nhẹ nhàng đánh ở trên người y một cái, "Uh." Nàng không nghĩ nhiều mà gật đầu thừa nhận.

"Tại sao lại cho rằng mình hoa mắt? Là vì... lúc đó nàng đang nghĩ đến ta?"

"..." Siêu cấp phúc hắc này biết quá nhiều rồi! Cũng chỉ là hai cái vấn đề đơn giản, tại sao cái gì y cũng đều biết?

Sinh ra thông minh như vậy để làm chi chứ!

Giang Ngư Ngư tức giận thu cái tay muốn đánh y về, "Sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Thành thật trả lời vấn đề, không nên nhiều lời như vậy!

Lần này Hách Liên Dạ không làm khó nàng, cười cười kéo nàng ngồi xuống cái ghế bên cạnh, cầm bình trà trên bàn lên, nhìn thoáng qua Giang Ngư Ngư dò hỏi, thấy nàng gật đầu, mới bắt đầu châm trà.

Giang Ngư Ngư không khỏi cảm thán anh quá thông minh, xem ra nàng không đoán sai, y thật sự cái gì cũng biết, cho nên mới có tâm phòng bị nặng như vậy, ngay cả uống trà cũng phải xác nhận với nàng trước trong trà có độc hay không.

"Ngồi trong quán trà được một lúc, ta ngửi thấy mùi thuốc nổ."

"... Ngửi thấy?"

"Vi bọn họ muốn chắc chắn, nên đặt nhiều thuốc nổ."

Hách Liên Dạ qua loa nói, nhưng Giang Ngư Ngư biết, điều này y phải cẩn thận cỡ nào mới phát hiện ra điểm bất thường.

Nàng không nghiên cứu về thuốc nổ, lúc đi học có học qua cách phối chế thuốc nổ ở cổ đại là lưu huỳnh, kali và than củi.

Cho dù cách làm ra thuốc nổ không hoàn mỹ như hiện đại, cũng không nổ mạnh, nhất định là mặt ngoài được cái gì đó bao bọc lại, không lộ rõ mùi của nó.

Hơn nữa lúc ấy nơi Hách Liên Dạ đang ngồi là trong quán trà, hương trà hương trái cây hương điểm tâm, đủ loại hương vị đồ ăn lẫn vào nhau, hơn nữa bên cạnh quán trà là quán rượu, gió nhẹ phát qua một cái, hương rượu nồng đậm xông vào mũi, ở trong hoàn cảnh phức tạp như thế, y vẫn có thể ngửi thấy mùi thuốc nổ?

Ngoại trừ mạnh mẽ, Giang Ngư Ngư quả thực không biết nên đánh giá y như thế nào.

Sự lo lắng lúc trước của nàng là dư thừa rồi, y mạnh mẽ đến mức căn bản không thể đánh ngã được, cho dù thực sự ném y vào trong đồng thuốc nổ một giây sau sẽ nổ, y...

Có lẽ y có thể gọi phi thuyền ở vụ trụ tới đón y?

Thật sự là tưởng tượng không ra đến lúc đó y sẽ dùng biện pháp gì chạy trốn, nhưng lại cảm thấy nhất định y sẽ có biện pháp, Giang Ngư Ngư đành phải huyền hoặc đoán như vậy.

Nhưng trước đó, suy đoán đặc sắc dồi dào về ngoài hành tinh như vậy, lúc luôn luôn đối mặt với anh họ đại nhân mới có. Không biết từ lúc nào, trong lòng nàng, Hách Liên Dạ đã mạnh mẽ ngang với anh họ đại nhân rồi...

Thật ra bọn họ đều là người ngoài hành tinh nhỉ? Nhất định là vậy!

Nhận lấy ly trà Hách Liên Dạ đưa trời, yên lặng uống một ngụm, Giang Ngư Ngư hỏi tiếp, "Tiếp đó là anh tới đây hả?"

"Không, nếu ta đột nhiên rời đi, sợ sẽ khiến nàng lâm vào nguy hiểm."

Giang Ngư Ngư lặng đi một chút, không kịp phản ứng.

"Đoạn đường này của chúng ta nhất định không có ai theo dõi, nhưng người ở chỗ tới lại có thể nắm rõ hành tung của chúng ta, khả năng lớn nhất, chính là người đánh xe báo tin tức cho bọn chúng, cho dù không phải hẳn ta làm, trong địa phận huyện Đào này, chắc chắn cũng sắp xếp không ít người của bọn chúng, những người này chờ nàng rời khỏi mới xuống tay, chứng minh mục tiêu chỉ có một mình ta, không muốn làm hại đến nàng. Nhưng những người đó cảm thấy kế hoạch của mình an toàn tuyệt đối, nếu đột nhiên ta đào thoát, phản ứng đầu tiên của bọn chúng không phải là ta nhận ra cái gì, mà là sẽ bắt đầu đa nghi, hoài nghi trong bọn chúng có kẻ phản bội, nàng không phải là Trình Ti Nghiên chân chính, thậm chí cũng không thật sự thấy qua nàng ta là hạng người gì, trong lúc hành động khó tránh khỏi lộ ra sơ hở, nếu để bọn chúng nhìn ra nàng bất thường, nàng sẽ nguy hiểm."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Yêu nghiệt này quá thông minh (2)

Y sợ y sẽ không kịp tới cứu nàng, cho nên dù ngửi thấy mùi thuốc súng, nhưng vẫn ngồi trong quán trà không nhúc nhích.

Giải thích liên hồi này khiến Giang Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, chợt hỏi y, "Anh... suy nghĩ mất bao lâu mới nghĩ tới những thứ này?"

Hách Liên Dạ hơi sững sờ, dường như có chút kỳ lạ sao nàng lại hỏi như vậy, nghĩ một chút mới không xác định nói, "Động não một chút thôi."

"..." Quả nhiên là đáp án khiến người ta không nói được câu nào.

Nếu không phải quen biết Hách Liên Dạ một thời gian dài, hiểu rõ y thông minh cỡ nào, nàng nhất định sẽ hoài nghi, câu trả lời này của y luôn dùng để châm chọc chỉ số thông minh của người khác...

Nhìn giọng điệu không xác định này của y, nàng thậm chí nghi ngờ, lúc ấy ngay cả xoay chuyển đầu óc y cũng không chuyển, chỉ trong khoảng khắc đã suy nghĩ mọi mặt đến mức này, quá trình kia nhanh đến nỗi y hoàn toàn nhớ không rõ, cho nên y mới chần chừ như vậy

Rốt cuộc đầu của y cấu tạo bằng cái gì vậy hả...

Chuyện kể tiếp cũng không cần hỏi nữa rồi, nhất định là đám người Tần Phấn kia vùng trộm thả tín hiệu, bị yêu nghiệt đã sớm cảnh giác này nhận ra, hơn nữa mùi thuốc súng dần dần biến mất, y biết kế hoạch hủy bỏ, không biết nàng có nguy hiểm gì không, mới lập tức rời khỏi quán trà, chạy tới tìm nàng.

Về phần lúc ấy y trực tiếp rời khỏi quán trà, không cần phải quanh quẩn hơn nữa cái huyện Đào mới tìm được nơi này tới...

Cái này càng đơn giản rồi, lúc Tần Phấn thả tín hiệu, y liền xác định phương hướng tổng thể, cho nên một đường đuổi tới đây.

Y tính toán thật sự không bỏ sót thứ gì, khiến nàng không bội phục cũng không được.

Nhưng trong lòng cực kỳ chịu phục mà cảm thấy khâm phục, ánh mắt của nàng đã bắn ra tia nóng, trà cũng bị nàng uống hết, nàng không có chuyện gì làm, đành phải đâm từng nhát lên quả vải ở trên bàn, giả vờ đang trí hỏi y, "Anh không sợ đây là do tôi thiết kế..."

Phản ứng của người bình thường, chủ mưu phía sau màn tất cả chuyện này không nên là nàng sao?

Là nàng mang y tới huyện Đào, cũng là nàng để cho y xuống xe ở trong quán trà đó, thậm chí người đánh xe bị Hách Liên Dạ hoài nghi, rất rõ ràng đã nghe theo mệnh lệnh của nàng, mỗi một điểm đều đáng nghi như vậy, nhắm thẳng nàng chính là chủ mưu phía sau.

"Sợ." Giọng nói có chút trầm thấp, nói ra câu trả lời rất nằm ngoài sở liệu của người khác.

"... Hà?" Không tiếp tục đâm quả vải nữa, lần này đổi thành Giang Ngư Ngư kinh hãi.

"Cho nên ta đã hạ độc vào trong ly trà nàng vừa mới uống." Hách Liên Dạ liếc nhìn nàng một cái, "Nàng không phải là người ở đây, cho nên dù y thuật cao bao nhiêu, cũng có một vài thảo dược không biết nên, muốn hạ độc nàng, thật ra cũng không phải khó như vậy."

Mặt của y hiếm khi nghiêm túc, thậm chí trong mắt còn thấp thoáng sát ý khát máu, đôi mắt phượng kia cười lên liếm điểm mê người, hiện tại lại như đường cong sắc bén khắc ở trên mặt, lộ ra hơi thở rét lạnh khiến người ta giật mình.

Giang Ngư Ngư nhìn bộ dạng này của y, chớp chớp mắt, lại chớp chớp thêm mấy cái, đột nhiên hỏi, "Nếu vậy, có phải anh không muốn lấy tôi nữa không?"

"... Tiểu nha đầu không có lương tâm," Hách Liên Dạ bị nàng chọc tức đến bật cười, trên mặt cũng không còn vẻ nghiêm túc dọa người nữa, cực kỳ tức giận nheo nheo mắt của nàng, "Hết hi vọng đi Ngư Ngư, cho dù nàng thực sự muốn giết ta, đời này của ta không phải nàng không cưới."

Giang Ngư Ngư nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, mới thành khẩn đề nghị, "Vương gia, thật ra nếu anh nói không phải tôi không gả, nghe sẽ càng cảm động lòng người hơn đây."

"..." Bật cười nâng lấy khuôn mặt vô lương muốn nheo lại muốn bóp kia đưa đến trước mặt, Hách Liên Dạ không để nàng tiếp tục "kiêu ngạo" nữa, cho nên hỏi nàng, "Tại sao không tin ta hạ độc nàng? Bởi vì biết ta một lòng với nàng, tín nhiệm nàng vô điều kiện?"

"..." Tại sao tên yêu nghiệt này lại chiếm thượng phong trong vấn đề này rồi?

Còn lâu Giang Ngư Ngư mới trả lời vấn đề này, cố gắng đề tài, "Lúc trở lại, thuốc anh cầm trong tay là gì thế?"

"Huyền Cơ đan và Ly Minh tán." Hách Liên Dạ thuận miệng trả lời, xoa xoa mặt của nàng, cười nói, "Tiểu nha đầu, không được nói sang chuyện khác."

Dường như y cảm thấy câu trả lời đó hoàn toàn không có gì đặc biệt, Giang Ngư Ngư nghe xong lại đàn ra, mặc cho y nắn bóp khuôn mặt mình không có phản ứng gì.

Ly Minh tán... Đó là trân phẩm trong cung dùng để kéo dài tính mạng, chỉ cần còn một hơi thở là có thể khiến người ta chống cự được.

Thuốc này quá trân quý, nhưng điều khiến Giang Ngư Ngư thật sự kinh ngạc chính là Huyền Cơ đan kia.

Huyền Cơ đan là thần dược giải độc, cũng là tác phẩm thần dược tâm huyết cả đời của một vị Huyền Cơ lão nhân trên mảnh Đại lục này, trên đời này chỉ có ba viên, có thể nói, là trân quý trong trân quý, cho dù là cường đại như Hách Liên Dạ, trong tay cũng chỉ có một, hơn nữa chắc hẳn vĩnh viễn cũng chỉ có một.

Lúc chạy tới, có thể Hách Liên Dạ sợ nàng bị nội thương, lại sợ nàng trúng độc, cho nên lấy ra hai viên thần dược này, nếu lúc y xuất hiện nàng thực sự trúng độc, y nhất định sẽ không chút do dự cho nàng ăn viên Huyền Cơ đan kia.

Hách Liên Dạ hoàn toàn không cảm thấy mình vừa mới làm một chuyện khiến người ta cảm động, y vẫn đang xoa nắn chơi đùa mặt của nàng, nửa thật nửa giả cười nói, "Tiểu nha đầu, nếu không thành thật trả lời vấn đề này, ta sẽ hôn nàng đấy!"

"... Ừm." Giang Ngư Ngư chột gật gật đầu.

Phản ứng này khiến cho Hách Liên Dạ sửng sốt trong chốc lát, "Nàng nói... ừm?"

Không phải y vẫn luôn thông minh sao? Sao lúc này lại phản ứng chậm như vậy! Giang Ngư Ngư khinh bỉ y, "Trả lời vấn đề khi nãy của anh, tôi nói 'Ừm!'"

Quả thực bởi vì biết những việc này, nên nàng mới không tin y diễn thật giống như đã "hạ độc" như vừa nói.

Đã quen với một Giang Ngư Ngư không nghe lời, đột nhiên nghe nàng thành thật trả lời như thế, Hách Liên Dạ lại sững sốt vài giây, mới thỏa mãn cười một tiếng ôm chặt lấy nàng, "Sao hôm nay ngoan vậy?"

"Nếu tôi không trả lời, anh sẽ luôn hỏi tôi."

"Sau đó thì sao?" Y buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gạt người lại bày ra vẻ tội.

"Sau đó sẽ làm trễ thời gian tôi ăn cơm trưa!"

Viện có nghĩ một đằng nói một nẻo này, dĩ nhiên Hách Liên Dạ sẽ không cho là thật, biết ngay nàng sẽ không ngoan tới cùng!

Nếu một khi tiểu nha đầu này không có lương tâm như thế...

Ngưng cười, thậm chí còn rất hiếm thấy chủ động thu hồi cánh tay đang ôm Giang Ngư Ngư lại, trong sự nghiêm túc trên mặt của Hách Liên Dạ còn có chút vẻ bất đắc dĩ, "Thật không rõ tại sao chuyện ăn cơm ở trong lòng nàng lại quan trọng như vậy," Giọng nói của người nào đó rất bình tĩnh, "Rõ ràng so với chúng nó thì ăn ta ngon hơn nhiều."

"..." Bên ngoài đã có người gõ cửa, Giang Ngư Ngư đang vô cùng vui vẻ chuẩn bị đi lấy cơm trưa của mình, nghe vậy thì thiếu chút nữa té trên đất.

Hách Liên Dạ nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nàng, thay nàng đi mở cửa, lúc đi lướt qua người nàng còn bình tĩnh nói, "Chờ đến lúc ăn nàng sẽ biết."

"..." Nhịn, nhịn, nếu nàng cứ như vậy mà dùng một quyền đánh chết một người là không có đạo đức!

Hơn nữa nàng cũng đánh không chết được y...

Nhưng lúc nàng vừa vào Tĩnh Vương phủ, mỗi ngày Hà Nghiêm đều phòng nàng như phòng trộm, chỉ sợ khuôn mặt đẹp đến mê người này của Hách Liên Dạ khiến nàng nổi lên sắc tâm mà nhào tới, phá hủy "trong sạch" của y!

Hơn nữa bởi vì quả thật có rất nhiều nữ nhân muốn bỏ nhào vào y, trên dưới Tĩnh Vương phủ vẫn luôn cực kỳ cực kỳ có ý nghĩ chết người xem Hách Liên Dạ là hoàng hoa khêu nữ mà bảo vệ, mặc dù lúc trước nàng cảm thấy y phúc hắc lại biến thái, nhưng quả thực là một đứa bé thuần khiết... Nhưng mà, nhưng mà!

Cầm cái giỏ đựng đồ ăn trưa, Hách Liên Dạ đóng cửa xong xoay người lại, đối mặt với ánh mắt đặng đặng sát khí của Giang Ngư Ngư, y nhíu mày cười lên.

Đối mặt với những nữ nhân "ngây thơ" khác là phải giữ mình trong sạch, nhưng đối mặt với người trong lòng "ngây thơ" thì phải là hiền như khúc gỗ rồi.

Hơn nữa, y cũng đã xác định trong lòng tiểu nha đầu này có y, nên mới có thể trêu chọc nàng như vậy, nếu không đây chính là hành vi của một kẻ dâm xồm.

Hách Liên Dạ cảm thấy hành vi của mình hết đúng lý hợp tình.

Cho nên... Ăn cơm xong lại tiếp tục trêu chọc ~

Một bữa cơm bị Giang Ngư Ngư ăn đến nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi lần cắn thức ăn đều giống như muốn cắn người, nhưng người nào đó ngồi ở bên cạnh nàng, vừa dịu dàng cười vừa săn sóc, giúp nàng bóc vỏ tôm giúp nàng múc canh, cẩn thận lại chu đáo.

Giang Ngư Ngư rất "nguy hiểm" phát hiện, y cứ cười cười như vậy, dường như nàng sẽ không tức giận.

Thậm chí bị không khí ám áp này cuốn hút, khóe môi của nàng cũng có chiều hướng nhếch lên.

Không được không được, tuyệt đối không được cười, nếu không về sau lúc tên yêu nghiệt này nói chuyện sẽ không kiêng kỵ gì nữa!

Giang Ngư Ngư quyết định tìm một chủ đề nghiêm túc một chút để nói, nghĩ nghĩ, "Đám người này đều nghe theo mệnh lệnh của Trình Ti Nghiên, người đánh xe tên Tần Phán kia, nhiệm vụ của hắn khi lưu lại phủ Thượng thư, chính là bảo vệ Trình Ti Nghiên."

"Cho nên..." Nàng suy nghĩ một chút, "Chờ tôi trốn hôn rồi, bọn chúng cũng sẽ rút lui." Như vậy cũng không tệ, một công đôi việc.

Cho dù Hách Liên Dạ có mạnh mẽ hơn nữa, một đám người trong bóng tối nhìn chằm chằm vào y như hổ rình mồi, thay đổi phương pháp muốn lấy mạng y, lúc nào cũng khiến người ta không an tâm, nếu đám người kia thật sự rút lui vậy cũng tốt.

Trong lòng Hách Liên Dạ lại xuất hiện cảm xúc vừa bực mình vừa buồn cười.

Tiểu nha đầu này phá vỡ thói quen ăn không nói ngủ không nói, vừa mới bắt đầu vẫn chỉ muốn tìm một đề tài nghiêm túc, nhưng nói xong, vì lo lắng an toàn của y mà ngừng đùa lại, phát ngôn trước mặt một nữ thực, y có nên cảm thấy vui vẻ hay không?

Thế nhưng nàng lại thoải mái thảo luận chuyện trốn hôn với y như vậy, quyết định chủ ý nhất định phải rời khỏi y, hơn nữa còn có tự tin nhất định có thể chạy trốn... Thật khiến cho y muốn kéo người qua, hung hăng trừng phạt tiểu nha đầu không ngoan này.

Đương nhiên, quá trình "trừng phạt", phi lễ chó nhìn.

Giang Ngư Ngư không phát hiện cái nhìn chăm chú của y, còn như đang suy nghĩ cái gì đó hỏi y, "Tần Phần gọi tôi là tiểu tiểu thư, hơn nữa sau lưng Trình Ti Nghiên còn có người, Tần Phần gọi hẳn là "Chủ nhân"... Anh có nghĩ đến người nào khả nghi không?"

Người phía sau màn này, có lẽ không có thù gì với Hách Liên Dạ, chỉ là cho Trình Ti Nghiên có quyền lực đủ lớn, cho phép nàng tùy ý sai sử thù hạ của hẳn, còn Trình Ti Nghiên không biết xuất phát từ nguyên nhân gì... Có lẽ là hận Hách Liên Dạ từng từ hôn? Tóm lại xem ý tứ của Tần Phần, ra lệnh muốn giết Hách Liên Dạ, chính là do nàng ta chủ mưu.

Nhưng đừng nói là Nguyệt Loan quốc, đưa mắt nhìn toàn bộ Đại Lục, cho dù người có thực lực rất mạnh mẽ, thù hạ của hẳn nghe nói muốn ám sát Hách Liên Dạ, nhất định đều sẽ kinh hãi sợ sệt, không có mấy người thật sự dám ra tay động thủ.

Nhưng đám người Tần Phần kia, lại hoàn toàn không e ngại thực lực mạnh mẽ của Hách Liên Dạ, một mực âm thầm chờ đợi cơ hội.

Thậm chí Tần Phần còn dám giấu diếm thân phận theo sát Hách Liên Dạ đồng hành một đường.

Hoặc là thân kinh của bọn Tần Phần rất thô, hoặc là "chủ nhân" bọn họ quá mạnh mẽ, có người chủ nhân kia làm chỗ dựa, ngay cả Hách Liên Dạ bọn họ cũng không sợ.

"Tiểu tiểu thư?" Hách Liên Dạ nhíu mày, "Tức là bên cạnh tên chủ nhân kia còn có mấy nữ tử ngang vai ngang vế với nàng, nàng xếp hạng nhỏ nhất, hay là giữa nàng và hẳn, còn có một "tiểu thư" hiện tại hẳn là trung niên?"

Giang Ngư Ngư ngẩng mặt lên, rất bội phục tốc độ phản ứng của y, bởi vì lúc trước nàng hoàn toàn không nghĩ tới có thể từ góc độ này phỏng đoán thân phận của "chủ nhân" kia.

Vậy là có hai khả năng, một là "chủ nhân" kia là người phong lưu bên cạnh có một đám nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi vây quanh, hai là một ông già lớn tuổi, bên cạnh còn có một nữ tử có lẽ là đã trung niên, lại không lấy chồng, cho nên được người ta gọi là "tiểu thư".

Xem ra Hách Liên Dạ cũng không biết người nọ là ai, song có đặc điểm rõ ràng như vậy, muốn tìm ra người đó, cũng không khó lắm.

Giang Ngư Ngư gật gật đầu, cầm đôi đũa tiếp tục ăn cơm, "Chờ tôi đi rồi, anh nên tìm ra người này đi, bằng không để đối thủ của anh biết sự tồn tại của người này, kéo hẳn về phe bọn chúng, anh sẽ khó xử lý."

"Giang Ngư Ngư." Hách Liên Dạ vô cùng hiếm thấy gọi cả họ lẫn tên nàng.

"Vương gia có việc gì dặn dò?" Lập tức để đũa xuống ngoan ngoãn ngồi đằng hoàng, mắt còn chớp chớp nhìn y, bộ dáng của Giang Ngư Ngư giống như một tiểu nha hoàn vừa hiền lành lại trung thực.

"..." Không dễ gì làm mặt nghiêm lại suýt chút nữa phá công mà bật cười, Hách Liên Dạ ho nhẹ một tiếng, vẫn nghiêm mặt, "Bổn vương cảnh cáo nàng, sau này không được nói đến chuyện trốn hôn nữa!"

Giang Ngư Ngư bị y "giáo huấn" đến luôn miệng vâng dạ, bộ dáng cau mày rất rõ ràng là đang tiến hành tự kiểm điểm cảnh tình mình, sau đó nàng ngẩng đầu, rất thận trọng hỏi, "Nói nữa sẽ không cho ăn cơm sao?"

"..." Nén cười, Hách Liên Dạ gật đầu, "Đúng vậy!"

Giang Ngư Ngư bắt mắt, "Động một chút là không cho ăn cơm, sao tôi phải gả cho anh chứ? Tôi muốn trốn hôn!"

Nàng còn dám nói? Cho là y không trị được nàng đúng không? Hách Liên Dạ vô cùng bình tĩnh liếc nàng một cái, "Không cho ăn cơm nhưng ta có thể tùy ý ăn."

"..." Nàng nhất định là đã giải thích sai rồi, giải thích sai rồi...

Trong mắt hiện lên ý cười, Hách Liên Dạ "khéo hiểu lòng người" bổ sung, "Ta là nói, nàng có thể tùy ý ăn ta."

"..." Đi chết đi!

Giang Ngư Ngư nổi giận, đứng dậy bước đi... Đương nhiên, lúc đi còn phải mang theo bữa trưa chưa ăn xong.

Kế hoạch vốn là sắp xếp cho Trình Ti Vũ an ổn ở huyện Đào, buổi chiều bọn họ sẽ trực tiếp trở lại kinh thành.

Nhưng chuyện Tần Phần đã vượt ra ngoài dự liệu của nàng, hiện tại Giang Ngư Ngư không vội đi, muốn ở lại huyện Đào hai ngày, cũng nhân cơ hội thăm dò lai lịch của Tần Phần.

Theo như Hách Liên Dạ nói, quả thật võ công của Tần Phấn rất bình thường, nếu như ngay cả y cũng nói như thế, vậy chuyện này cũng không có gì bất thường để nghi ngờ.

Nhưng... thuật Dịch Dung của Tần Phấn rất cao minh, nàng không nhìn ra được sơ hở nào, điều này làm cho lòng nàng rất không yên, cảm thấy "chủ nhân" đến nay vẫn chưa lộ diện kia, có khả năng chính là một nhân vật vô cùng khó lường.

Không vội đi, lại không muốn ở trong phòng với Hách Liên Dạ siêu cấp phức tạp kia mất to trường mắt nhỏ, Giang Ngự Ngự cầm bữa trưa đi tìm Trình Ti Vũ, muốn nhân cơ hội thăm dò thêm chút chuyện có liên quan đến Trình Ti Nghiên.

Xách cái giỏ thức ăn ra cửa, quẹo phải, vòng qua một hòn non bộ giả, tiếp tục đi qua một gian Noãn các* nhỏ không người... Cánh cửa của Noãn các đột nhiên mở ra, một cánh tay vươn ra đột nhiên kéo nàng vào trong. (* buồng lò sưởi)

"Bịch" một tiếng, cánh cửa theo đó mà đóng lại.

Độc châm đã gài trong tay, Giang Ngự Ngự sững sờ rất lâu mới thu hồi ngân châm muốn đâm vào cổ tay đối phương, lại hoài nghi là mình bị hoa mắt lần nữa.

Không ngờ là Thái tử.

Không đúng, phải nói, không ngờ là "Tiểu Trần tử".

Người trước mặt mặc quần áo vải thô vô cùng bình thường, vẻ mặt cả lơ phát phơ cười, trên bàn phía sau còn bày ra một túi giấy dầu cỡ lớn tản ra hương thơm nồng đậm, hình tượng này rõ ràng chính là "Tiểu Trần tử"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Cô muốn gả cho y?

Hách Liên Thần tựa như bị mất trí nhớ vậy, hoàn toàn quên chuyện bọn họ "tuyệt giao" ngày hôm qua, còn ôm lấy cánh tay nàng, rất bất mãn nhìn nàng, "Tiểu quý nước, cả ngày không thấy ta, vậy mà không hề tiểu tụy chút nào? Cô thật lòng với ta đấy à?"

Giang Ngự Ngự sững sờ nhìn hắn, thật ra lần cuối cùng nàng nhìn thấy Thái tử chính là xế chiều ngày hôm qua.

Mặc dù hai người bọn họ không có cái nhau... Nhưng chuyện Hách Liên Thần muốn giết nàng so với cái nhau thì nghiêm trọng hơn nhỉ?

Sau đó mặc dù đã thu tay lại rồi, nhưng lúc xoay người đi, Hách Liên Thần không nói một lời, thái độ quyết tuyệt kia rõ ràng không chừa lại cho nàng đường sống, hôm nay nàng còn nghĩ, nếu như trở lại kinh thành lúc bọn họ gặp nhau, chắc sẽ xem như là người xa lạ, nhưng bây giờ...

Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Hách liên Thần sẽ đến tìm nàng, hơn nữa còn lấy thân phận Tiểu Trần Tử để xuất hiện, càng không nghĩ tới, mới có một ngày mà hắn lại xuất hiện lần nữa.

Hách Liên Thần bị nàng nhìn có chút không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, trên mặt vẫn là nụ cười cả lơ phát phơ, thuận tay nhận lấy cái giỏ trong tay nàng, vừa mở ra liền nhũn mảy tỏ vẻ ghét bỏ.

"Hách Liên Dạ cho cô ăn cái này sao?"

"..." Lúc này ánh mắt của Giang Ngự Ngự rốt cuộc cũng có chút phản ứng, hơi nhíu mày nhìn hắn.

Hách Liên Thần lại càng lắc đầu, "Quả nhiên con gái lớn không dùng được, thiếu gia ta đây nói với cô nhiều câu như vậy, thế nhưng nhắc tới Hách Liên Dạ, cô mới coi như là có chút phản ứng."

"Con gái lớn không dùng được ... Không phải dùng như vậy..."

"Sao lại không phải dùng như thế? Mặc dù ta không nuôi cô lớn, nhưng nói thế nào thì cũng kéo cô từ trong hồ lên đấy? Cô nói, ta không xứng làm một nửa trưởng bối của cô sao?"

"..."

Hách Liên Thần ấn nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, nghiêng ngang tháo bọc giấy ra, sau đó đẩy đồng hồ ăn ngon đến trước mặt nàng, "Tiểu quý nước, chắc cô nhìn ra được, thiếu gia ta là người xuất trần thoát tục... Bỏ đi, mấy lời này thiếu gia ta nghe chán rồi, ta sẽ không nói lại với cô." Hách Liên Thần cực kỳ "kiêm tốn" vậy vậy tay, "Ý của ta là, những lời bát quái lúc trước trong cung hay trong kinh thành, ta đều không để ý đến."

Dù những câu nói trước rất động kinh, nhưng những câu nói sau, Giang Ngư Ngư có chút tin tưởng là thật, nếu không hẳn đã sớm biết nàng là ai.

“Sáng hôm nay ta mới biết chuyện cô đi cùng Hách Liên Dạ.” Lúc nói câu này âm thanh có chút thấp, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng cao lên, khôi phục lại giọng điệu vui vẻ của ngày thường, Hách Liên Thần ra dáng trưởng bối liếc nàng một cái, “Cho nên, hôm nay thiếu gia ta đến là vì cứu vớt một thiếu nữ sa chân.”

Từ kinh thành đến huyện Đào cần phải đi nửa ngày đường, nói cách khác, sau khi biết chuyện của nàng đi cùng Hách Liên Dạ, hẳn liền lập tức chạy tới.

Tốc độ phản ứng như thế khiến Giang Ngư Ngư hơi sững sờ, nhưng trên mặt lại rất rồi rắm nhìn hắn, “Anh biến thành thiếu nữ?”

“...” Hách Liên Thần bị nàng chọc tức đến mức lông mày dựng đứng, “Tiểu quý nước không có mắt, cô nhìn thấy có thiếu nữ nào uy vũ hùng tráng như thiếu gia ta không hả?”

“Chưa từng thấy.” Giang Ngư Ngư lập tức thành thật lắc đầu, “Nhưng đã thấy qua đại thẩm như vậy.”

“...” Khóe miệng sắp co rút đến tận mang tai, Hách Liên Thần mất khí thế hồi lâu, cuối cùng vỗ bàn một cái, “Không được, ta muốn ăn cái gì một chút trước đã.”

Nói xong liền cướp lấy đồ ăn vốn mang cho Giang Ngư Ngư, không khách sáo gặm lấy gặm để.

Xem “Thái tử” rốt cuộc là có đáng về gì, nhìn “Tiểu Trần Tử” ở trước mắt này, Giang Ngư Ngư cảm thấy hết sức huyền hoặc.

Hình tượng hai người này, chênh lệch quá xa...

“Tại sao anh...” Nàng cực kỳ rồi rắm hỏi.

Nhưng vừa mới mở miệng, Hách Liên Thần đã khoát khoát tay cắt ngang lời nàng, “Tại sao ta đẹp trai đến vậy? Đừng hỏi ta, bởi vì ta cũng thường xuyên tự hỏi như vậy.”

Giang Ngư Ngư nghe xong thì sững sờ, suy nghĩ một chút, đột nhiên vui mừng hỏi hắn, “Có ai từng nói anh rất giống một người chưa?”

Hách Liên Thần bất ngờ, “Người nào?”

“Người có mặt rất lớn.”

“...” Khóe miệng lại bắt đầu run rẩy, nhưng ngay sau đó, Hách Liên Thần chỉ lắc đầu than thở, vẻ mặt tiếc nuối, “Quả nhiên, ta biết ngay mà, trên đời này không có người nào uy vũ hùng tráng lại có khí chất mát mẻ như ta cả.”

Ánh mắt Giang Ngư Ngư sáng lên hòa theo, “Lão ngài quả thật là một đóa nam tử như vậy.”

“Tiểu quý nước, cô có thể đổi lượng từ khác không?”

“Vây... một đồng?”

“Cô... Chờ ta ăn no cái đã.” Hách Liên Thần phát hỏa, giọng đôi đứa lên chuẩn bị hóa bị phần thành sức ăn.

Nhưng nửa giây sau, hắn bộc phát ở trong bị phần.

“Đùi gà của ta đâu?”

Giang Ngư Ngư chuẩn bị tiếp tục ăn cơm, nghe vậy thì sững sờ lần, “Anh thật muốn biết?”

“Hỏi thừa.”

“Nhưng mẹ nói, làm chuyện tốt không nên để lại danh tính.” Giang Ngư Ngư không chút hoang mang lấy cái đùi gà vừa mới cướp được ra cắn một miếng, vẻ mặt nhu thuận.

“... Tiểu quý nước!” Hách Liên Thần giật giật miệng, cứng rắn nuôi câu “Ta liều mạng với cô” trở về bụng.

Bởi vì kinh nghiệm nói cho hắn biết, mỗi lần hắn la xong như vậy, đều bị tiểu quý nước này ghim cho một thân ngân châm, giống con nhím đứng nguyên tại chỗ không cử động được.

Lại nói, tiểu quý nước này rõ ràng không biết võ công, nhưng động tác tay lại cực nhanh!

Cũng giống như Hách Liên Dạ, thật ra hắn cũng không chú ý đến tin tức của “vị hôn thê” Trình Ti Nghiên này, thế nên chuyện Cừu tiểu thư Trình gia biết y thuật, hắn cũng không hoài nghi.

Tâm tình Thái tử thống khổ nhìn đôi gò mình thích nhất từ từ bị người khác nuốt vào bụng, mặt càng lúc càng ngưng trọng. “Tiểu quý nước, nàng không hiểu.”

Giang Ngư Ngư suy nghĩ một chút mới trả lời, “Thật ra tôi hiểu.”

“... Cô hiểu cái gì?” Chính hắn cũng không biết mình động kinh nói gì.

“Ban ngày không hiểu đêm đen, mặt nhỏ không hiểu thống khổ của mặt to.” Về mặt Giang Ngư Ngư đồng tình nhìn hắn.

“...” Khóe miệng Hách Liên Thần rút đến tận mạng tai lần nữa.

Nếu còn ngồi ở đây nữa, chẳng những phải chịu đựng “thống khổ” cùng cực còn còn bị cướp đoạt đồ ăn ngon, thậm chí còn bị tiểu quý nước vô lương này làm cho tức đến nổi muốn đập đầu vào tường, suy nghĩ cho sức khỏe của mình, Hách Liên Thần lựa chọn không thèm nhìn mặt Giang Ngư Ngư.

Về mặt “Thiếu gia ta xem tường là một loại khí chất, cô không hiểu” cao thâm khó lường, Hách Liên Thần xoay người, lặng yên nhìn bức tường, rốt cuộc mới bắt đầu nói đến chính sự hắn tìm Giang Ngư Ngư.

“Tiểu quý nước, nàng muốn gả cho Hách Liên Dạ?”

“Không có.”

Nàng sao dám công khai mình ở chung một chỗ với Hách Liên Dạ chứ?

Trong mắt người cổ đại, nếu như công khai đi đâu cũng có đôi có cặp như vậy, thì chính là không thể không gả cho đối phương.

Thái tử sùng sốt, đáp án ngoài dự liệu này khiến hắn đã chuẩn bị xong lý do thoái thác, toàn bộ đều không thể dùng được.

Hắn dứt khoát đổi suy nghĩ, “Vậy cô muốn gả cho mẫu nam nhân như thế nào?”

“Xem cảm giác ~”

“... Không có? Một chút yêu cầu chết tiệt gì cũng không có?”

Giang Ngư Ngư suy nghĩ một chút, “Yêu cầu cứng nhắc cũng có, đó là ta không thích ngựa đực.”

“... Ngựa đực là cái gì?” Hách Liên Thần hết sức mờ mịt với cái từ này.

“Chính là ngựa chuyên dùng để lai giống, công việc chủ yếu hằng ngày chính là cái đó.”

“... Nàng không chấp nhận nam nhân đã chạm qua nữ nhân khác?” Hách Liên Thần buột miệng nói ra, cũng không ý thức được giọng của mình có chút khác thường.

“Cũng không hẳn là vậy, lúc yêu đương thì làm gì ngược lại cũng không sao, nhưng hôm nay cùng người này oxxx, ngày mai lại cùng người kia xxoo, không có tình cảm với đối phương, căn bản chỉ là để phát tiết, tôi cảm thấy rất bẩn.”

“... Có đôi khi, làm như vậy không phải là để phát tiết, mà vì cảm thấy phiền chán, nên mới làm như vậy.” Hách Liên Thần theo bản năng giật giật môi.

“Anh nói cái gì?” Hắn nói quá nhỏ, Ngư Ngư không thể nghe được.

“Không có gì.”

Thái tử lắc đầu, lại nhớ tới đồ ăn trên bàn, tiện tay gấp thức ăn bắt đầu ăn, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Thì ra đây chính là tiêu chuẩn chọn tướng công của tiểu quý nước.

Trong tất cả các nam nhân hắn biết, quả thật Hách Liên Dạ là người xứng đáng nhất, từ đầu tới đuôi rất sạch sẽ, không có một nữ nhân nào chạm vào, thậm chí y còn không cho nữ nhân đến gần mình.

Trừ tiểu quý nước này ra.

Trong lòng dấy lên một loại tư vị khó nói ra lời, hắn không ngừng thúc ngựa chạy tới đây, vốn nghĩ chỉ muốn khuyên tiểu quý nước tránh xa tên hoàng đế yêu nghiệt thoát nhìn dẫu dăng mê người nhưng thật ra là tính tình biến thái, thủ đoạn âm độc, đầu có lại quá thông minh, bởi vì nam nhân như vậy không thể khống chế, thật sự không phải là một phu quân tốt để phó thác chung thân cả đời.

Nhưng khi nghe Ngư Ngư nói như thế, hắn mới đột nhiên cảm thấy, cái mà hắn gọi là khuyết điểm kia thật ra cũng không quan trọng.

Quả thật không thể nào khống chế được Hách Liên Dạ, nhưng Ngư Ngư căn bản cũng không cần khống chế y, bởi vì bất kể làm chuyện gì, trong lòng nam nhân này đều có tính toán, y có thể đánh vỡ nguyên tắc để một nữ nhân bên người, chắc chắn sẽ không lật lọng, Ngư Ngư chỉ cần thành thoi chờ y

cung chiều là được rồi.

Huống chi, nếu y động tâm, hơn nữa còn động tâm với Ngự Ngự, vậy cái ‘không thể không chế’ này căn bản không có.

Hôm nay hấn chạy tới đây, quả thật là làm chuyện thừa rồi.

Thật ra Thái tử cũng không phải là người thận trọng kín đáo gì, nhất là khi lấy hình tượng Tiểu Trần Tử để xuất hiện, thì càng thích động kinh mà lái nhai, thế nhưng bây giờ, hấn lại ngồi rất lâu mà không nói lời nào.

Quay đầu lại, nhìn tiểu quý nước nào đó đang dùng cơm, vẻ mặt hấn thâm trầm, “Đột nhiên ta nhớ tới, thiếu niên rớt xuống nước hôm qua, ta lại quên cứu hấn... Hôm nào gặp nhé!”

“...” Giang Ngự Ngự hoàn toàn không phát hiện hấn có gì bất thường, chỉ im lặng nhìn rồi biến mất nhanh như chớp, nàng cho là bệnh động kinh của hấn lại tái phát.

Hài lòng gặm xong cái đùi gà, Ngự Ngự thu đồ ăn lại, giữ nguyên kế hoạch, đi tìm Ngũ tỷ của Trình Ti Nghiên – Trình Ti Vũ.

“Muội, muội tới làm gì?”

Trình Ti Vũ vừa thấy nàng thì sắc mặt thay đổi rõ rệt, thậm chí còn nhìn xuống mặt đất, muốn tìm cái bóng của Giang Ngự Ngự.

Giang Ngự Ngự không trả lời, chỉ cười híp mắt đi tới, vẻ mặt ‘thân thiết’ kéo tay nàng ta, “Ngũ tỷ, tỷ đã ăn cơm trưa chưa?”

“... Ăn rồi.”

Mặt dù vẻ mặt tỷ muội thâm tình này rất dọa người, nhưng tay Giang Ngự Ngự mềm mại lại ảm áp, chứng tỏ là người sống, trong lòng Trình Ti Vũ trấn định hơn nhiều.

Ngay sau đó, nàng ta chợt nghe Giang Ngự Ngự bình tĩnh nói.

“Vậy chúng ta hàn huyên một chút đi, bắt đầu từ việc tỷ giết muội...”

Trình Ti Vũ sợ tới mức thét chói tai, “Cái gì mà giết chứ, tỷ chỉ hạ độc thôi, nhưng muội hoàn toàn không chết!”

Thì ra là hạ độc.

Giang Ngự Ngự im lặng nhìn nóc nhà, chẳng có tính khiêu chiến gì hết, không cần phải dùng kỹ xảo vòng vèo gì, vừa hỏi đã có đáp án rồi.

Nhưng đáp án này, lại làm cho nàng cảm thấy bất ngờ.

Nàng xuất thân từ thế gia trung y, từ nhỏ đã học y, quả thật thảo dược nơi này có một số loại nàng không biết, nhưng trong thân thể có trùng độc hay không thì nàng vẫn biết được.

Lúc nàng đến đây, rõ ràng thân thể của Trình Ti Nghiên rơi xuống hồ chỉ có đông cứng, còn có chút suy yếu thôi, chứ không hề có gì khác thường cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: “Chủ nhân” thần bí của nàng

Chắc hẳn Trình Ti Nghiên sẽ không tự mình giải độc, bởi vì hai loại hoa nguyệt kiến thảo và man yêu ở trong sân nhỏ có tính thượng thức rất cao, nhưng trời sinh tương khắc, đặt chung một chỗ sẽ ảnh hưởng đến sinh trưởng, cho dù là người không thích bảo vệ hoa cỏ, chỉ cần tinh thông y thuật quen thuộc đặc tính của thực vật, đều sẽ không chịu được mà để sai lầm cấp thấp như vậy xuất hiện ở trước mặt mỗi ngày.

Hơn nữa Trình Ti Vũ và biểu ca của nàng cũng không ngu, nhất định là trước khi Trình Ti Nghiên ‘đào hôn’ xuất phủ mới hạ độc, như vậy mới có thể đảm bảo Trình Ti Nghiên bị độc phát giữa đường, đến lúc đó thần không biết quỷ không hay, ngay cả Trình đại nhân cũng không biết con gái của mình chết ở ngoài.

Chẳng lẽ... Trong khoảng thời gian Trình Ti Nghiên rời khỏi Trình gia đến lúc rơi xuống hồ, có người từng cho Trình Ti Nghiên ăn giải độc?

Vậy sau đó người này đi đâu? Tại sao Trình Ti Nghiên lại rơi xuống hồ, thật sự là bị trượt chân, hay là bị người đi cùng đẩy xuống hồ?

Nghĩ như thế nào, thì về sau có tính khả năng tương đối lớn.

Sự tình trọng đại, ngay cả cơm Giang Ngư Ngư cũng không thèm ăn tiếp, quyết định nghiệm máu của mình một chút, tốt nhất là có thể xác nhận trong cơ thể nàng không có lưu lại độc tính.

Đối với thể chất của đại tiểu thư được nuông chiều từ bé là Trình Ti Nghiên này nàng không có nắm chắc, để đảm bảo an toàn, Giang Ngư Ngư còn đặc biệt đi tìm Hách Liên Dạ, phòng ngừa vạn nhất mới nhỏ ra có chút máu đã ngất đi, thì bên cạnh còn có người giúp đỡ nàng.

Trên bàn bày xong mấy thảo dược cần dùng cho thử máu, Giang Ngư Ngư rút ra ngân châm, sau khi trừ độc thì đâm vào đầu ngón tay.

Những động tác này nàng đã làm thành thạo, hoàn toàn không hề khấn trương.

Nhưng mắt thấy số lượng máu trong đĩa sứ đã được rồi mà nàng vẫn không có động tác gì, Hách Liên Dạ lại giật mình, nhanh chóng cướp lấy cái đĩa sứ nhỏ nàng nhỏ máu, để trước mũi ngửi, trên mặt xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Sao vậy? Có thể làm cho Hách Liên Dạ bát phong bất động cũng phải chấn động, nhất định là đại sự kinh động lòng người, Giang Ngư Ngư có chút khấn trương.

Chẳng lẽ trong máu nàng có chứa kịch độc? Hơn nữa còn là độc dược cao minh khiến nàng hoàn toàn không phát giác ra?

Hách Liên Dạ trấn an khoát khoát tay, nhưng thần sắc trên mặt cũng không dịu đi, “Nàng... Nàng đã từng dùng qua một viên Huyền Cơ đan.”

Y tuyệt đối sẽ không lầm, trong máu của Ngư Ngư có mùi hương của tranh tâm thảo và linh lan quỳện vào nhau.

Hách Liên Dạ mang theo Huyền Cơ đan ở bên người quanh năm cho nên không mấy xa lạ với mùi hương này, vì vậy rất nhanh nhận ra nó.

Trình Ti Nghiên từng ăn qua một viên Huyền Cơ đan!

Huyền Cơ đan có thể giải bách độc, khó trách độc của Ngũ tử không ảnh hưởng đến nàng.

Nhưng... Đan dược này là ai đã cho nàng? Chính là “chủ nhân” trong miệng Tần Phần?

Huống chi, loại hành vi “đối với Trình Ti Nghiên rất tốt” này không phải là loại bình thường có thể giải thích.

Người đời đều biết, trên đời này chỉ có ba viên Huyền Cơ đan, Hách Liên Dạ dựa vào thân phận mình chủ Phong minh mới có thể cướp được một viên, mà thiên hạ hiện nay chia ra tứ quốc, nói cách khác, cho dù là quân chủ một nước, cũng chưa chắc đã có thực lực lấy được.

Thế nhưng chủ nhân nắm giữ một trong ba viên Huyền Cơ đan này, lại dễ dàng đưa cho Trình Ti Nghiên ăn như vậy.

Nếu như người nọ quý trọng cung chiêu Trình Ti Nghiên... Giang Ngư Ngư xuyên qua cổ đại cũng đã được một thời gian, nhưng vị ‘chủ nhân’ kia vẫn không xuất hiện, dường như cũng không nhớ Trình Ti Nghiên.

Giang Ngư Ngư cảm thấy mình càng ngày càng không nhìn thấu được thân phận của Trình Ti Nghiên.

“Có lẽ nào... ‘chủ nhân’ này là Huyền Cơ lão nhân?” Ông ta biết cách điều chế Huyền Cơ đan, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, có thể tùy tiện cho người bên cạnh ăn.

“Không phải, nghe nói có thần y biết cách điều chế Huyền Cơ đan, cái khó chính là dược liệu khó tìm, trên đời này thực sự chỉ có ba viên.”

“Hơn nữa... Bởi vì có quá nhiều người đánh chủ ý lên Huyền Cơ đan, không muốn dẫn tới phiền toái nên thân phận của chủ nhân của ba viên Huyền Cơ đan này không được công khai.”

Như vậy... Đầu mối bị chặt đứt rồi.

Giang Ngư Ngư chống cằm, nghĩ không ra chuyện này là sao, Hách Liên Dạ cũng giống nàng nhìn nàng một lát, lại đột nhiên nói, “Ngư Ngư, da nàng thật tốt.”

Thấy thế nào đây cũng là lời không đứng đắn, nhưng giọng nói của y hơi ngưng trọng, nghe qua vô cùng quan trọng.

“Sao vậy?”

Hách Liên Dạ cũng không vội trả lời, chỉ kéo tay nàng qua, nắm trong lòng bàn tay chơi đùa.

Thân thể hiện tại của Giang Ngư Ngư quả thực có da dẻ rất tốt, lúc nàng vừa mới xuyên tới đây, cũng vì điểm này mà từng nghi ngờ, tại sao có người mặc y phục thô bình thường, lại sở hữu làn da mềm mại nhẵn nhụi như vậy.

Sự thật chứng minh, thân thể này đúng là được nuông chiều từ bé.

Da dẻ tốt tuyệt đối là ưu điểm, nhưng chỉ áp dụng cho những tiểu thư mềm mại yếu ớt vẫn luôn ngây ngô trong khuê các mà thôi, đối với người thích chơi đùa khắp nơi như Giang Ngư Ngư mà nói, da dẻ quá mềm mại rất dễ bị thương là một phiền toái.

Không nói đến đao thương côn bổng đánh tới, cho dù một cây cỏ có gai sắc nhọn một chút cũng có thể gây ra thương tích.

Huyền Cơ đan thật sự quý hiếm, cũng vì nó quý hiếm lại có giá trị, nên đưa mắt nhìn tứ quốc, chỉ cần người có chút quyền thế, đều nằm mơ giữa ban ngày muốn cướp một viên.

Dưới tình huống như thế, cho dù những người này chưa từng nhìn thấy Huyền Cơ đan, cũng biết được hình dạng và công dụng của nó.

Máu của người dùng Huyền Cơ đan có mùi thơm kỳ dị, đối với những người đó mà nói, đây quả thực là một thương thức.

Nếu như có người bắt được Ngư Ngư, uống cạn máu của nàng, cũng tương đương với ăn một viên Huyền Cơ đan.

Hiện tại Ngư Ngư là một viên Huyền Cơ đan biết di động, làn da nàng lại yếu ớt, lỡ như ở bên ngoài không cẩn thận bị thương, chảy ra một chút máu, lại trùng hợp để cho người thèm khát Huyền Cơ đan nhìn thấy, nhất định sẽ dẫn tới họa sát thân.

Tình cảnh của Ngư Ngư bây giờ, rất nguy hiểm.

Hiện tại Hách Liên Dạ mới cảm thấy may mắn, lúc còn nhỏ nhất thời cao hứng, sáng lập ra Phong minh, bây giờ mới có đủ thế lực lớn, đầy đủ tai mắt, có thể bảo vệ Ngư Ngư.

Động não một chút, Giang Ngư Ngư cũng biết sự lo lắng của y.

Giang Ngư Ngư không phải là loại người gặp nguy hiểm chỉ biết núp sau lưng người khác run lấy lấy, mặc dù nàng không biết võ công, nhưng dựa vào y thuật cao minh của nàng, cũng làm cho nàng có lòng tin ứng phó khi nguy hiểm ập đến.

Nhưng mà... Nàng phải chuẩn bị nhiều độc dược lợi hại mới được.

Thảo dược trong kinh thành không nhiều lắm, đúng lúc bọn họ đang ở huyện Đào, bốn phía núi cao không ít, có thể tìm được một ít.

Nói là làm liền, Giang Ngư Ngư rút bàn tay bị Hách Liên Dạ nắm lấy, “Tôi muốn đi hái thuốc, Vương gia gặp lại.”

Bình tĩnh bỏ lại hấn ở phía sau, đi ra cửa...

Tâm tình Hách Liên Dạ phức tạp đánh mắt nhìn sang cái giỏ thức ăn bên cạnh, nắm chắc ước lượng, rõ ràng bên trong có không ít thức ăn.

Có phải y nên an ủi mình, tốt xấu gì lần này y và thức ăn đều bị ném sang một bên, tiểu nha đầu kia quả nóng vội nên cái gì cũng quên?

Đang suy nghĩ, lại thấy Giang Ngư Ngư vác về mặt ngưng trọng trở lại, “Thiếu chút nữa quên mang theo đồ ăn.” Nói xong, cực kỳ yêu thích ôm lấy cái giỏ thức ăn, lại xoay người đi ra ngoài.

Từ đầu tới cuối, cũng không thèm nhìn Hách Liên Dạ lấy một cái.

Khóe miệng Hách Liên Dạ giật giật, vừa bức mình vừa buồn cười đứng dậy đuổi theo, “Tiểu nha đầu, tuy ta không am hiểu thảo dược, nhưng nơi rừng sâu núi thẳm này, ta đi theo vẫn có thể giúp nàng.”

Giang Ngư Ngư hết sức không đồng ý, “Vương gia thật sự quá khiêm nhường rồi, lấy năng lực của Vương gia, bất kể làm cái gì cũng là bậc nữ nhân không thua đáng mày râu.”

Nữ nhân... Không thua đáng mày râu.

Bị nàng nói thành nữ nhân, Hách Liên Dạ cũng không tức giận, ngược lại nín cười tiếp tục nhắc nhở, “Tiểu nha đầu, có phải nàng nên nói gì với ta không?”

Cước bộ Ngư Ngư không ngừng, nghe vậy, hết sức gạt đầu đồng ý, “Đó!”

Buổi trưa vẫn chưa ăn cơm xong nha...

Câu trả lời có lực này, cực kỳ giống với câu đầu tiên khi nàng mới vừa bước vào Vương phủ.

Nhớ lại cảnh tượng cả hai mới gặp gỡ, rốt cuộc Hách Liên Dạ không nhịn được nữa cười ra tiếng, “Tiểu nha đầu, sao nàng đáng yêu đến thế?”

Giang Ngư Ngư bị y hỏi có chút mờ mịt, vẻ mặt vô tội bộ dạng cực kỳ hiền lành, “Có thể là bởi vì Vương gia biến thái?”

Nam nhân ở trước mắt lại cười ha ha một trận, cười cười, đột nhiên an tĩnh lại, “Tiểu nha đầu, mẹ nàng có nói với nàng câu này chưa? Đứa nhỏ ngoan, có thưởng.”

Y hơi cong người, giữ vững độ cao bằng Ngư Ngư, bộ dáng này có chút giống đang đỡ trẻ con. Giọng của y cũng mềm mại hòa dịu, “Phần thưởng là trong lòng nàng chỉ có tướng công của nàng, được không?”

Mẹ nàng chỉ nói với nàng, người quá yêu nghiệt, chính là yêu quái. . .

Giang Ngư Ngư thật sự rất muốn đáp một câu như vậy để phá hủy bầu không khí, nhưng khi y hỏi vậy, nhất thời lại quên mở miệng.

Tại sao lại có người luôn luôn thay đổi đủ loại lời thổ lộ, hơn nữa mỗi lần thổ lộ, đều mê người đến mức khiến người ta hoàn toàn không thể nào bình tĩnh được?

Giang Ngư Ngư vô cùng im lặng mà nhìn trời.

Anh họ à, anh thật sự không bớt chút thời gian đến cổ đại một chuyến sao, thay trời. . . Không đúng, thay người ngoài hành tinh hành đạo, vì dân trừ yêu sao?

Nàng lại nghĩ đến biểu ca của nàng?

Động tác này lại khiến cho người nào đó trong nháy mắt biến thành thùng dấm chua lớn.

Nhưng y còn chưa mở miệng, vẻ mặt Giang Ngư Ngư vừa mê man vừa kinh ngạc chỉ lên trời, “Có người bay..”

Câu này nghe rất có hiệu quả như câu “Nhìn kia, máy bay”, nhưng nàng thật sự không phải muốn dời lực chú ý của người nào đó mà nói lung tung, mà là... trên trời quả thật có người đang “bay”.

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt Ngư Ngư như vậy, Hách Liên Dạ lập tức ngừng đầu, nhưng người nọ đã sớm ‘bay’ qua đỉnh đầu của bọn họ, y chỉ thấy một chút tàn ảnh ở nơi xa.

Có người bay qua trên đỉnh đầu y vậy mà y lại không hề phát hiện?

Cho dù khoảng cách giữa bầu trời và mặt đất rất xa, nhưng điều này cũng có chút lạ lùng.

“Ngư Ngư, nàng vội đi hái thuốc không?” Khi cúi lời này, y đã mang theo người bay vút về phương hướng của người nọ

“Không vội, đuổi theo!”

Giang Ngư Ngư nhìn thấy người nọ ‘bay’ qua thì sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt, muốn thấy rõ mặt của người đó.

Khoảng cách quá xa, nàng không thể thấy rõ dung mạo của người, thậm chí cũng không nhìn ra là bao nhiêu tuổi, chỉ biết là áo trắng tóc đen.

Nói trắng ra là quần áo không mấy chính xác, bởi vì y phục ngoài của người nọ, khoác một lớp lụa mỏng có màu sắc quái dị, giống như sao trắng chói lọi, chỉ lộ ra màu bạc nhẹ nhàng. Vừa rồi người nọ bay qua quá nhanh, thật sự là thánh khiết phiêu dật như trích tiên

Thật ra . . . Nàng nóng lòng như vậy không phải vì bắt quái.

Bởi vì có “chủ nhân” làm chỗ dựa đằng sau, Trình Ti Nghiên dám hạ lệnh ám sát Hách Liên Dạ, hơn nữa Trình Ti Nghiên còn được “chủ nhân” tặng cho một viên Huyền Cơ đan vô cùng trân quý.

“Chủ nhân” kia nhất định là rất hùng mạnh.

Cho nên đột nhiên xuất hiện một cao thủ thần bí như vậy, không khỏi khiến nàng hoài nghi.

Tin tưởng Hách Liên Dạ cũng suy nghĩ giống nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Nàng bỏ được sao?

Dồi mắt nhìn tứ quốc, khinh công của Hách Liên Dạ tuyệt đối thuộc hàng đầu, cho dù có mang theo Giang Ngư Ngư – một người không có nội lực, thì y chỉ cần dốc hết sức lực cũng có thể giữ vững tốc độ bình thường.

Thế nhưng y lại không thể đuổi kịp người nọ.

Nhìn nơi xa, bạch y nhân đang bay một cách phiêu nhiên, tư thế có chút lười biếng, giống như bị gió nhẹ đẩy về phía trước, nhưng chỉ trong giây lát, lại có thể cách một khoảng xa như vậy, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

Mắt thấy bạch y nhân hoàn toàn biến mất trong tầm mắt của bọn họ, Hách Liên Dạ đành buông tha dùng chân lại, “Thật không biết lại có một người như vậy.”

Khinh công tinh diệu lại độc đáo như thế, cho dù ở xa cũng cảm nhận được khí chất đặc biệt, nhân vật như vậy đáng lý đã sớm danh dương thiên hạ. Nhưng trong tứ quốc, y chưa từng nghe qua nơi nào có một cao thủ như vậy.

Ngay cả Hách Liên Dạ có cấp bậc phúc hắc cao của cũng không tìm ra manh mối, thân phận người này, dường như vĩnh viễn là một câu đố.

Nhưng Giang Ngư Ngư đã tính trước mọi việc cười một tiếng, “Tôi biết có thể tìm được hấn ta ở đâu.”

“Nơi nào?”

“Cửa hàng tơ lụa.”

“...” Lần đầu tiên Hách Liên Dạ phát hiện, cũng có lúc y không theo kịp kiểu suy nghĩ này.

Nhưng chuyện này thật ra không liên quan đến tốc độ phản ứng của đầu y, thật sự là...

Ngư Ngư bình tĩnh giải thích với y, “Tôi đã từng tiến cung, nhưng y phục của Hoàng hậu và một đám phi tần không có ai mặc cùng loại vải khi này cả.”

Lụa mỏng lỏng ngoài y phục của người vừa rồi, chất liệu và màu sắc thật sự rất đặc biệt, cho dù người có tư sắc bình thường, một khi mặc vào cũng có mấy phần khí ‘tiên’. Nếu biết có loại vải này thì mấy vị phi tần trong cung, vì muốn tranh thủ tình cảm hấn sẽ nghĩ đến võ đầu để giành tới tay, làm vài bộ y phục xinh đẹp.

Võ công cường đại... Cũng không thể nào biết dệt vải nhỉ?

Đã có người mặc, nhất định sẽ có nơi làm!

Cho nên mặc kệ người nọ có mở cửa hàng tơ lụa hay không, thì loại vải đặc biệt này cũng chỉ cung cấp cho những người hiểu biết, hoặc hấn đã cố định mua vải ở cửa hàng tơ lụa nào đó, thiên hạ tuy có nhiều cửa hàng tơ lụa, nhưng những người có tay nghề giỏi, nổi tiếng thiên hạ cũng chỉ có mấy nhà, lần theo manh mối này, muốn tìm người cũng không quá khó khăn.

Nhưng đừng nói là đến phi tần trong cung mặc y phục gì, nếu không phải vì Giang Ngư Ngư, ngay cả Trình đại nhân làm hàng xóm nhiều năm với Hách Liên Dạ, y cũng chưa từng chú ý qua... Thế nên y mới không nghĩ tới điểm này.

Y phục của y đều là do thuộc hạ chuẩn bị, còn Ngư Ngư thì hoàn toàn không biết rõ nơi này, chuyện của cửa hàng tơ lụa có gấp cũng không được, cho nên hai người quyết định đi hái thảo dược trước, những việc khác về kinh hấn nói.

Chẳng mấy chốc hai người đi tới một ngọn núi lớn hiểm trở ở ngoài huyện Đào, Ngư Ngư đeo bao tay đặc chế, bắt đầu bận rộn.

Nàng làm việc hết sức nghiêm túc, Hách Liên Dạ cũng không quấy rầy nàng, chẳng qua lúc nàng ngưng lại, y sẽ ở bên cạnh dứt nàng ăn một miếng.

Hết cách rồi, buổi trưa tiêu nha đầu này vẫn ăn cơm chưa no...

Y không nỡ để nàng đói bụng.

Thảo dược bình thường, Ngư Ngư không để vào mắt, nhưng bởi vì có Hách Liên Dạ phụ trợ, không cần sợ chuyện nguy hiểm ngoài ý muốn, nên những nơi ít ai lui tới nàng cũng dám đi, thu hoạch dần dần cũng phong phú hơn.

Đi tới đi lui, nàng đột nhiên dừng bước, nhỏ giọng kêu lên, “...A?”

“Sao vậy?” Giọng của Hách Liên Dạ cũng ép tới cực thấp.

Tiểu nha đầu này nói thảo dược cao cấp thật ra cũng có linh tính, nói chuyện lớn tiếng sẽ quấy nhiễu chúng, lúc ngắt dược hiệu cũng hao tổn rất nhiều.

Y không hiểu những thứ này, nhưng cũng toàn lực phối hợp.

Ngư Ngư cẩn thận quan sát thực vật bốn phía một vòng, mới nói, “Anh lui ra phía sau.”

Tuy Hách Liên Dạ không rõ chân tướng, nhưng vẫn làm theo.

Đợi y lui đến một khoảng cách an toàn, Ngư Ngư mới cầm một nhánh cây thật dài, cẩn thận đâm vào khối gì đó có hình dáng kì quái màu nám đen trên mặt đất.

Sau một tiếng “xì”, nhánh cây tiếp xúc với dị vật nám đen kìa, dùng mắt thường cũng có thể thấy nó bị ăn mòn như thế nào.

“Thực sự là mình xà!” Trên mặt Ngư Ngư biến sắc, lập tức ném nhánh cây kia, lùi đến bên người Hách Liên Dạ.

Không tới nửa phút, hai người trở mắt nhìn nhánh cây dài chừng hai cánh tay cứ như vậy mà biến mất trong không khí, không lưu lại chút tung tích nào.

Ngư Ngư không có chuẩn bị, lục tìm trong túi một lát, mới tìm ra vài viên thuốc phối hợp, đưa cho Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ không hỏi nhiều, trực tiếp ăn nó.

Ngư Ngư cũng không nghĩ tới động tác của y lại nhanh như vậy, sững sốt một chút, “Anh không sợ tôi hại anh. . .”

Hách Liên Dạ không đáp, lại đột nhiên kề sát nòng, tiếng cười hơi thấp vang lên bên tai nàng.

“Tiểu nha đầu, nàng bỏ được sao?”

Bỏ được! Hôn nữa còn là vì dân trừ hại!

Lỗi tại Ngư Ngư đồ bùng, nghiêng đầu tránh né, tức giận trùng y, “Muốn nói gì thì cứ nói đi, sao phải kề sát như vậy?”

“Không phải nàng nói cho ta biết, vì không muốn ảnh hưởng đến dược tính, lúc hái thuốc không được nói lớn tiếng sao? Tiểu Vương phi của ta nói gì, ta đều nghe theo.”

Mặc dù giọng nói kia mang theo ý cười trêu chọc, nhưng sự mềm mại cùng cực trong đó khiến người ta cảm thấy y đang thề non hẹn biển, nghe xong người người đều say sưa.

Mê người đến thế, yêu nghiệt này là thật sự là người địa cầu sao?

Lần này Giang Ngư Ngư không nhìn trời nữa, yên tĩnh trong chốc lát, đột nhiên kéo tay của y, thành khẩn hỏi, “Tỷ tỷ, bụng của tỷ thật to thật xinh đẹp, là có rồi sao?”

“...” Khuôn mặt đẹp đến yêu nghiệt có chút cứng ngắc.

Nếu là người khác hỏi thế đã đành, có thể đang vờ ngớ ngẩn, nhưng tiểu nha đầu này...

Đêm gấp gờ ở phủ Thượng thư tái hiện, Hách Liên Dạ cảm thấy, y phục vốn rất vừa người lại trở nên có chút chặc...

Quá rõ ràng, Ngư Ngư lấy ra thuốc chính người bản biến thái để đối phó với sự biến thái phức tạp của Hách Liên Dạ.

Ho nhẹ một tiếng, Hách Liên Dạ cự tuyệt cúi đầu, về mặt mây trôi giữa trời, khép áo choàng lại, che kín dáng người hết sức không thích hợp lúc này của mình, sau đó nhìn sang Ngư Ngư cười một tiếng, “Đi thôi, hái thuốc đi.”

“Được, Tiểu Dạ tỷ tỷ.”

“...”

Khóe miệng Hách Liên Dạ co giật, Ngư Ngư chính người rất vui vẻ, thế nhưng hai người đều không có nghĩ tới, khúc đệm nhỏ vô lương này, trong lúc vô tình lại giúp họ một đại ân.

Vừa rồi Ngư Ngư đưa viên thuốc cho Hách Liên Dạ, bởi vì nàng muốn đốt cái vật kỳ lạ có màu nám đen kìa, sợ Hách Liên Dạ hút phải khí độc, nên mới cho y ăn giải được trước.

Về phần nàng, Trình Ti Nghiên đã ăn Huyền Cơ đan, hiện tại nàng bách độc bất xâm, căn bản không cần lo lắng những thứ này.

“Không biết động vật nhỏ nào bị mình xà cắn chết, hiện tại máu của nó gần như có tác dụng của phần hóa thi, chỉ cần dính vào một chút sẽ giống như nhánh cây vừa rồi, bị ăn mòn sau đó biến mất.” Ngư Ngư vừa đốt vừa giải thích.

Mặc dù nơi này là thâm sơn hiểm cảnh, ít ai lui tới, nhưng lỡ như có người lạc đường xông vào thì sao?

Nàng không thể giữ vật này ở lại để hại người.

“Mình xà?”

“Ừ... Có lẽ ở đây các người gọi khác? Bị nó cắn, người trúng độc sẽ cảm thấy mình đang ở trên giàn thiêu, một phút đồng hồ... chính là trong sáu mươi giây, cả người sẽ cháy đen mà chết.”

Loại sinh vật này ở hiện đại đã sớm bị diệt sạch, nàng cũng chỉ gặp qua trong sách thuốc ở nhà, không nghĩ tới ở Nguyệt Loan quốc thật sự tồn tại sinh vật kịch độc này.

Hách Liên Dạ quả thực chưa nghe đến cái tên này, nhưng y lại nghĩ tới một chuyện khác.

“Ngư Ngư, không phải nói, vạn vật tương sinh tương khắc, các vật kịch độc ở gần đây, nhất định sẽ có thảo dược có thể giải độc.”

Tuy y không hiểu biết về y thuật, nhưng cũng biết những cơ sở lý luận này.

“Không sai... Nhưng trong sách thuốc nói, chỉ có Liên Tâm thảo mới có thể giải độc minh xà được thôi, không còn cách nào khác.”

Còn nằng nằng mấy loại dược vật khác phối hợp cũng có thể đạt tới hiệu quả như vậy, cho nên không đáng mạo hiểm bị minh xà cắn, đi hái Liên Tâm thảo.

“Liên Tâm thảo?” Hách Liên Dạ vô cùng khiếp sợ, mơ hồ hít một hơi khí lạnh.

“...Sao? Anh nghe qua rồi?”

“Đã nghe qua.” Hách Liên Dạ vẫn có chút không dám tin vào may mắn này, “Đây là một trong những dược liệu quan trọng của Huyền Cơ đan, thiên hạ khó tìm.”

Y vốn chỉ cảm thấy, bên cạnh minh xà có thể mọc lên thảo dược quý hiếm nào đó, mới thuận miệng hỏi, thật không ngờ lại cho ra đáp án khiến người ta vui mừng như vậy.

“...” Ngư Ngư sợ ngây người.

Vạn tốt bày ra ở trước mắt, bọn họ không có lý nào mà bỏ qua.

Nhưng...

“Tiểu nha đầu, có phải nàng quên chuyện gì rồi thôi?” Âm thanh của người nào đó nguy hiểm nhắc nhở.

“Không có, tôi nhớ kỹ lắm!” Ngư Ngư rất vô tội biện giải cho mình, “Ngay cả không mang theo thuốc giải dược thuốc chính người ta cũng nhớ!”

“...” Xem ra trước khi về nhà, y phải vác lấy cái hình tượng này.

Thật sự là tiểu nha đầu vô lương, Hách Liên Dạ bật cười nhéo mặt nàng.

Đội Ngư Ngư chuẩn bị xong giải dược, lại dặn dò Hách Liên Dạ chú ý một số việc, hai người cẩn thận đi sâu vào, truy tìm tung tích Liên Tâm thảo.

Sơn núi thanh tịnh không một bóng người, mặc dù lúc nào cũng phòng bị minh xà xuất hiện, nhưng trong lúc hai người nắm tay bước chậm, trong không khí mang theo mùi thơm của cỏ non tươi mát, nghe con chim không biết tên véo von cất tiếng hót, cũng có những dã thú nhàn hạ khác.

Thật ra vì phải xử lý chuyện ở Phong Minh, Hách Liên Dạ thường xuyên rời kinh, rừng núi kiểu như thế này, y thường hay đi ngang qua, nhưng chưa bao giờ lưu ý nhiều.

Cũng vì có Giang Ngư Ngư bên cạnh, ngay cả chuyện nhỏ bình thường nhất trong sinh hoạt cũng bắt đầu trở nên bất đồng.

Y đột nhiên cười cười, “Tiểu nha đầu, cảm ơn nàng đã xuất hiện.”

“...” Ngư Ngư không đáp lại lời nào, dường như hoàn toàn xem tên yêu nghiệt bên cạnh bỗng nhiên đi trên con đường thâm tình là không khí.

Hách Liên Dạ cũng không nhất định muốn nàng đáp lại, nhìn lỗ tai nàng hơi ửng đỏ thì thỏa mãn cười một tiếng.

Tiểu nha đầu này ~ rõ ràng lúc vô lương có thể chọc người ta tức chết, lúc nghe y thổ lộ, lại xấu hổ đến lỗ tai đều đỏ lên, thật sự là nhìn đáng yêu chết đi được!

Đến khi y phát hiện vùng gần eo thay đổi có gì đó không đúng... Hách Liên Dạ vẫn kiên trì cho rằng, tiểu Vương phi nhà y dù có vô lương gieo tai họa, vẫn rất đáng yêu.

Chỉ là y kiên quyết không cúi đầu nhìn hình dáng bây giờ của mình như thế nào, ừ, kiên quyết không.

Hai người cứ như vậy mà cẩn thận đi về phía trước, đột nhiên, Giang Ngư Ngư ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc.

“Có người đang đốt Ngân Nhiễm thảo?” Loại cỏ này vô cùng thông thường, sau khi đốt có thể xua đuổi rắn, côn trùng, chuột, kiến.

Trên núi này thật ra xà trùng cũng không nhiều, nếu đi lại bình thường, vốn không cần làm điều thừa này, trừ phi... người nọ tính toán ở lại một thời gian dài, cho nên mới xua đuổi xà trùng xung quanh, giữ lại cho mình một nơi yên tĩnh.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều cùng dừng bước.

Nơi này không phải sơn cốc bỏ mạng, có người cũng có thể lí giải, chẳng qua là... cái này dường như có chút vừa vặn.

Hai người đều cùng suy nghĩ, không cần thương lượng, tự mình lấy từ trong ngực ra mặt nạ dịch dung mang lên.

Lỡ như người nọ cũng đánh chủ ý lên Liên Tâm thảo thì sao?

Tuyệt đối không thể dễ dàng để vụt mất bảo bối Liên Tâm thảo này, giả sử đối phương trúng độc cần dùng gấp, Giang Ngư Ngư liền ra tay cướp lại.

Vì để tránh phiền toái sau này, dĩ nhiên cần phải che dấu tai mắt người, dịch dung một chút.

Thật ra lúc ra cửa Hách Liên Dạ đã dịch dung rồi, nhưng khuôn mặt này buổi chiều đã từng xuất hiện ở trong quán trà và tiểu viện Trình đại nhân thuê, để bảo đảm, vẫn nên đổi thành khuôn mặt khác.

Đội dân xong mặt nạ, vừa đi về phía trước vài bước, vòng qua một cây đại thụ ba người mới ôm hết, rốt cuộc hai người đi tới nơi phát ra mùi Ngân Nhiễm thảo, nhìn thấy một nam nhân đang đốt một lá thảo được dài màu xanh biếc.

Sau đó, hai người nhất tề sững sốt.

Không ngờ lại là bạch y nhân 'bay' trên trời lúc trước!

Thật ra lúc đó bọn họ không thấy được mặt của nam nhân này, hiện tại hắn lại đưa lưng về phía bọn họ, nhưng bộ y phục này quá đặc biệt, chắc chắn bọn họ sẽ không nhận lầm người.

Hiện tại hai người gần như có thể xác định, nam nhân này là vì Liên Tâm thảo mà đến. Nếu không phải cao thủ tuyệt đỉnh, cho dù đi ngang qua ngọn núi nhỏ không có danh tiếng gì, thì cũng không nên dừng lại sớm như vậy, bày ra dáng vẻ quyết định ở lại nơi này thời gian dài.

Nhìn khinh công của nam nhân này tuyệt diệu, ắt hẳn nội lực của hắn cực kỳ thâm hậu, có thể đã sớm phát hiện ra có người đi tới.

Nhưng bọn họ đã đứng chỗ này hơn một phút, hắn cũng không quay đầu lại.

Không biết là quá tự tin, vốn không để bọn họ vào mắt, hay là vì tính cách lạnh nhạt, không thích nói chuyện với người xa lạ.

Nam nhân áo trắng vẫn đưa lưng về phía bọn họ, im lặng đốt thảo dược trong tay, đột nhiên nâng tay trái lên có lẽ là che môi, cúi đầu ho khan một tiếng.

Hách Liên Dạ nghe xong thì mi tâm nhíu lại, nội thương trầm trọng.

Y không hiểu y thuật nhưng biết võ công, nghe âm thanh này cũng biết được chút.

Ngư Ngư thì càng thêm kinh hãi.

Nội thương nặng như vậy... Ngũ tạng đều tổn hại, cho dù gọi thái y tới, nói không chừng đều sẽ cảm thấy người đàn ông này hết hy vọng rồi.

Nàng hắn là... có thể trị.

Vẫn chưa xem qua mạch tượng của người này, nàng cũng không nắm chắc mấy.

Nàng học y từ nhỏ, cho dù bèo nước gặp nhau, cũng sẽ không thấy chết mà không cứu, chẳng qua người đàn ông trước mắt này bằng hữu chưa phân, nàng không thể quyết định được.

Nàng đâu thể ăn no rồi việc đi cứu một sát nhân cuồng ma chứ?

Ngư Ngư xem trong sách thuốc, Liên Tâm thảo đã sớm biến mất hoàn toàn, hơn nữa cũng không có nhiều công dụng lắm, cho nên lúc ấy cũng không quan tâm đến.

Đứng nhớ lại một lúc lâu nàng mới nhớ tới, hình như trong sách có nói, Liên Tâm thảo không thể gặp ánh nắng, cho nên chỉ có thể ngắt trong đêm.

Điều này cũng vừa vặn giải thích cho hành động của người đàn ông trước mắt.

Xem ra bọn họ cũng phải ở lại chờ đến tối rồi.

Nhưng mà... Bọn họ có thể cướp từ trong tay bạch y nhân thoát nhìn rất không đơn giản này sao?

Chống lại ánh mắt nghi ngờ của Giang Ngư Ngư, Hách Liên Dạ thản nhiên cười một tiếng, bộ dạng tin tưởng mười phần.

Tại sao? Ngư Ngư dùng ánh mắt hỏi y.

Mặc dù người đàn ông này bị thương rất nặng, nhưng từ dáng vẻ thi triển khinh công của hắn lúc trước, dường như hắn có biện pháp áp chế nội thương.

Bởi vì bốn vương biến thái.

Người nào đó rất bình tĩnh dùng khẩu hình miệng trả lời nàng.

Hai mắt Ngự Ngự chợt sáng lên, sừng bái nhìn y. Vương gia thật sự là biết người biết ta!

Hách Liên Dạ bật cười nhéo nhéo mặt nàng, tiểu nha đầu này lại trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn lừa người.

Gỡ móng vuốt xấu xa của y ra, Ngự Ngự tiếp tục dùng ánh mắt lóe sáng nhìn người biến thái nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Đây là đang cầu hôn sao?

Đúng là thế thật... Người đàn ông này quá thông minh, thậm chí nàng còn hoài nghi dù y không có võ công, cũng có thể dựa vào mức độ biến thái công lực phúc hắc để đánh bại mọi đối thủ.

Trong lúc hai người “liếc mắt đưa tình”, nam nhân áo trắng rút cuộc cũng đốt xong số Ngân Nhiễm thảo trong tay, xoay người lại muốn rầy đều cò vụn.

Lần này, Giang Ngự Ngự mới chân chính nhìn thấy mặt hắn.

Phải hình dung tướng mạo như thế nào đây? Mày kiếm chạp tóc mai, đôi mắt phượng tiêu chuẩn, đường cong nhu hòa, ánh mắt giống như là trời sinh thích cười, nhưng đáy mắt lại u tịch như đầm sâu, nhìn không ra chút vui buồn nào. Sắc môi rất nhạt, màu da trắng nõn, giống như dương chi ngọc thượng vọng khai có một chút ánh sáng màu hoa đào, không lòe loẹt, nhưng đủ để khiến cho hô hấp người ta chậm lại.

Lúc xoay người, áo bào mang theo ánh bạc nhẹ nhàng, càng làm cho người nọ xuất trần lúc ẩn lúc hiện tới cực điểm, quả thật khiến người ta nhìn vào sẽ nghĩ đến ngay hai từ “thánh khiết”.

Kính hãi với tướng mạo của bạch y nhân trước mặt, nhưng không kéo dài tới nửa phút, bởi vì Giang Ngự Ngự tinh tường nhìn thấy, cách chỗ của bạch y nhân một bước xa, có một gốc cây thảo được nhò dài chập chờn theo gió, phát ra ánh sáng màu lam óng ánh.

Thật sự là Liên Tâm thảo.

Bình thường bên cạnh Liên Tâm thảo đều có mình xà nhưng giờ không biết đã đi đâu rồi, nhưng nhìn bản lĩnh của người đàn ông này, hắn sẽ không sợ độc của mình xà.

Liếc nhìn Hách Liên Dạ bên cạnh, tâm tình Ngự Ngự đột nhiên tốt lên cười đến híp mắt, sau đó chạy đến chào hỏi Bạch y nhân.

“Chào công tử, tôi là Giang Tiểu Cửu.” Nàng lại lấy tên giả của mình ra.

Nhưng nam nhân áo trắng vốn không để ý tới nàng, thậm chí ngay cả mi mắt cũng không thèm nhúc nhích.

Ngự Ngự cũng không để ý tới thái độ lạnh nhạt của hắn, lại nhiệt tình tiếp tục giới thiệu người bên cạnh, “Đây là đại tẩu hàng xóm nhà tôi, phu gia họ Cơ, nên gọi là Cơ đại tẩu.”

Cơ đại tẩu... Gà đại tẩu.

(cơ [jī], gà [jī]: cách phát âm giống nhau)

Hách Liên Dạ lại bị cô nàng vô lương đảo hồ tựa như hoàn toàn không e ngại, cũng không mở miệng, chỉ nhàn nhạt mỉm cười, bộ dạng vâng lời, nụ cười kia còn có mấy phần... hiền lương thực đức.

Dung mạo của Hách Liên Dạ quá mức tuyệt sắc, cho dù mang mặt nạ có ngũ quan cực kỳ bình thường trên mặt nhưng trong nụ cười này lại lưu chuyển sóng mắt, câu hồn khiến người không nỡ dời mắt.

Ngay cả nam nhân áo trắng vẫn luôn không để ý đến người khác, đuôi khóe mắt quét qua nụ cười khuynh thành kia cũng giương mắt lên nhìn y.

Ngự Ngự đợi hắn ngừng đầu lên lập tức cười híp mắt hỏi, “Công tử, anh nhìn Cơ đại tẩu có xinh đẹp không? Lúc còn trẻ là một cành hoa của thôn chúng tôi, đáng tiếc lại lập gia đình sớm như vậy.”

Vừa nói vừa lộ ra ánh mắt tiếc hận nhìn vào bụng “gồ lên” của tên yêu nghiệt nào đó.

Tiểu nha đầu này, thật là càng ngày càng vô lương, Hách Liên Dạ cố nén cười đến vật vã, nhưng cũng không ngại mất mặt, không có ý định phản bác.

Khó suy đoán được thân phận và thực lực của bạch y nhân này, nếu thật có thể biến y thành phụ nữ mang thai, nhân lúc hắc không có phòng bị, vậy may ra bọn họ chiếm được tiện nghi.

Thật ra Giang Ngư Ngư cũng có ý định này, vừa có thể mê hoặc kẻ địch vừa thuận tiện đào hố Hách Liên Dạ, trong lòng vô cùng thoải mái.

Còn phản ứng của nam nhân áo trắng là...

Ánh mắt hắc vẫn luôn dừng ở trên mặt Hách Liên Dạ, nhìn khoảng một phút mới mở miệng.

Giọng của hắc rất đặc biệt, nhẹ nhàng thông dong, giống như gió nhẹ chậm rãi lướt qua từng dây đàn, như âm phủ từ từ tản ra trong rừng, khẽ nhảy đến bên tai, như tình thâm nước nở nhu hòa, rồi lại ưu nhã, xa cách mà thân mật, mâu thuẫn với cảm giác thần bí, nghe xong có chút say.

Chỉ có điều, nội dung câu nói của hắc là, “Lập gia đình rồi sao?” Hắc nhìn Hách Liên Dạ hỏi.

Ngư Ngư cảm thấy có một cơn sấm sét đánh xuống.

Chẳng lẽ nam nhân áo trắng này nhìn trúng Hách Liên Dạ rồi!

Sấm sét vang dội, nam nhân áo trắng mở miệng lần nữa, “Ta đang hỏi ngươi.” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt đổi hướng chuyển sang Giang Ngư Ngư, trực tiếp chống lại ánh mắt nàng.

Muốn cướp người của y?

Hách Liên Dạ lăng lăng thân nhiên đứng nguyên tại chỗ, dường như không có ý định mở miệng.

Còn Ngư Ngư sững sốt vài giây, đột nhiên ánh mắt sáng lên, “Đây là đang cầu hôn sao?”

Nhìn dáng vẻ dường như rất cao hứng rất mong đợi.

Nam nhân áo trắng không có nói chuyện, nhìn không ra cảm xúc trong mắt, vẫn nhìn chằm chằm từng cử động của Giang Ngư Ngư.

“Nhưng chúng ta không quen biết nhau, công tử có thể nói cho tôi biết điều kiện của ngài như thế nào không?” Dáng vẻ của Giang Ngư Ngư vẫn là cảm xúc dâng trào.

“Điều kiện rất tốt, trong nhà có phòng ốc, đất đai, cá, heo, sư đệ... Cái gì cũng có!” Nam nhân áo trắng thật thà trả lời.

“...” Thật ra Ngư Ngư muốn biết một chút về thân phận của người trước mắt này, nhưng bây giờ nàng rất muốn hỏi một chút, tại sao lại liệt ‘sư đệ’ vào danh sách, còn đặt ngang hàng với cá, heo...

Nhưng vì không muốn làm hỏng kế hoạch của mình, nàng đành phải bỏ qua nghi vấn này, hai mắt trông mong nhìn nam nhân áo trắng, bộ dạng giống như muốn hắc nói tiếp.

Không có ai trả lời nàng, Ngư Ngư bồi người ta chơi trò mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, mới khẽ kinh ngạc hỏi, “Nói xong rồi? Công tử nói nhiều như vậy, lại quên mất điểm quan trọng!”

“Điểm nào?”

“Giới tính đó, tôi vẫn chưa biết ngài làm nam hay nữ!”

Nam nhân áo trắng, “...”

Hách Liên Dạ tỏ vẻ tâm tình rất tốt.

An tĩnh một lúc lâu, nam nhân áo trắng mới bình tĩnh nhắc nhở, “Cô gọi ta là công tử.”

“Ý của ngài là...” Ngư Ngư lại bắt đầu rối rắm, bẻ ngón tay tính một cái, “Nhưng nếu tôi gọi ngài là mẫu tử (mẹ và con), vậy chữ này nói tới hai người rồi!”

(t nghĩ Ngư Ngư muốn chơi chữ “tử” công tử - mẫu tử)

Hách Liên Dạ cố nín cười đến mức khóe miệng cũng sắp run rẩy, nhìn tiểu nha đầu đào hố người khác, đặc biệt là đào hố cho nam nhân hư hư thực thực cầu thân nàng, tâm tình thật đúng là sáng khoái.

Còn nam nhân áo trắng thì trái tim sắp run rẩy...

Về đề tài thành thân này, nói thêm chút nữa có thể xảy ra án mạng, nhưng không biết nam nhân áo trắng này đang suy nghĩ cái gì, dường như rất có hứng thú nói chuyện phiếm với Giang Ngư Ngư.

Nhưng hiện tại Ngư Ngư không muốn tán gẫu với hắn.

Bởi vì đến giờ cơm tối rồi...

Lúc bọn họ đi có mang theo một giỏ đồ ăn, nhưng buổi chiều đi lại trong núi rất hao tổn thể lực, cho nên thức ăn trong giỏ bị Ngư Ngư ăn gần hết rồi.

Trên núi đương nhiên có thể săn thú, nhưng hiện tại bọn họ muốn trông chừng Liên Tâm thảo, không thể đồng thời đi xa, địa thế nơi này quá hiểm trở, Ngư Ngư lại không có khinh công, tự mình rời đi quá nguy hiểm, về phần Hách Liên Dạ... Y không thể bỏ Ngư Ngư ở chỗ này, để một mình nàng đối mặt với tên nam nhân khả nghi kia.

Ngư Ngư rất buồn bực...

Chẳng lẽ tối nay nàng phải đói bụng?

Hách Liên Dạ dĩ nhiên không nỡ để nàng đói bụng, nhưng vì có nam nhân áo trắng ở đây, y không muốn bại lộ võ công, cho nên xé miếng lót trong của áo choàng, tập trung một chỗ với nhánh cây, dùng đồ ăn còn lại của Ngư Ngư làm mồi dụ, làm một bẫy thú đơn giản, sau đó thì nhóm lửa.

Nhóm lửa không tính, đây là kỹ năng căn bản của người cổ đại, nhưng sao tên yêu nghiệt này còn biết cách săn thú nguyên thủy? Ngư Ngư ngạc nhiên.

Mấy phút sau, một con gà rừng không lớn hơn con chim cú bao nhiêu sa lưới, chuyện xảy ra sau đó càng khiến nàng ngạc nhiên hơn.

Hách Liên Dạ rút thanh chủy thủ ra, đi đến bên cạnh dòng suối nhỏ ở một bên, giết gà nhỏ lông rửa sạch gà hết sức lưu loát, cánh gà đuôi gà cũng bẻ ra, dùng nhánh cây mềm đã làm sạch đâm xuyên qua con gà, còn ở trên cánh gà và đuôi gà có da có thịt vạch mấy đao, sau đó lấy từ trong túi áo ra hình như là hộp gia vị đặc chế, rắc lên trên con gà và cánh, đuôi.

Y làm thức ăn!

Ngư Ngư thấy vậy thì ngẩn tò te, hiện tại chính mình cũng bắt đầu hoài nghi người bên cạnh không phải là Tĩnh Vương gia mọi chuyện đều có người hầu hạ, mà là “Cổ đại tấu” hiền lành.

Đem cánh gà và đuôi gà bỏ lên trên đồng lửa nướng, Hách Liên Dạ cũng không nhàn rỗi, loay quanh ở vùng lân cận một vòng, mới túm lấy áo choàng đựng nằm với quả đại trở về.

Trong núi sâu cũng coi như dễ tìm thức ăn, nhưng y không muốn Ngư Ngư rời khỏi tầm mắt của y, nên Hách Liên Dạ chỉ hoạt động trong phạm vi nhỏ, tạm thời cũng chỉ có thể tìm được một ít thức ăn.

Vừa xâu được hai chuỗi nấm đi nướng, Hách Liên Dạ rửa sạch hai quả đại cho mình, lúc này mới ngồi xuống nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lật qua lật lại thức ăn trên kệ nướng.

Lấy công lực của y, thật ra không ăn mấy ngày cũng có thể chịu đựng được, giờ ăn quả đại, cũng là vì không muốn nam nhân áo trắng kia nghi ngờ.

“Vị hàng xóm này của cô, khí chất rất không tầm thường!” Nam nhân áo trắng im lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng.

Ngư Ngư gật đầu lia lịa, “Các chàng trai trong thôn tôi cũng thường nói như vậy!”

Hách Liên Dạ rất bình tĩnh.

Nam nhân áo trắng cũng rất bình tĩnh, “Không nói một lời vui đầu nấu cơm, người có cảm giác tồn tại mạnh như vậy, thật là hiếm thấy.”

“Vậy ư?” Biết hắn có chút nghi ngờ thân phận của Hách Liên Dạ, Ngư Ngư cũng không có khấn trương, nghiêm túc nhìn Hách Liên Dạ một hồi, mới “bùng tỉnh đại ngộ”, “Là vì bụng bầu ấy lớn, nên cướp mất đường kính?”

Nam nhân áo trắng, “...”

Hách Liên Dạ cười rất “hiền lành” đưa nấm mới nướng xong cho Ngư Ngư, giống như không hề tức giận.

Thức ăn đến tay, Ngư Ngư cũng không thèm quản nam nhân áo trắng đó nữa, thổi thổi vài cái, cắn một miếng, “Ừ... Rất ngon!”

Hai mắt đều sáng lên, sừng bá xen lẫn kinh ngạc khen ngợi Hách Liên Dạ.

Hiếm khi thấy tiểu nha đầu này chịu dàng hoàng khen y một câu, nhưng lại vì một xâu nấm...

Hách Liên Dạ dờ khóc dờ cười, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hài lòng của Ngư Ngư, lại cảm thấy gần đây tối nào cũng không ngủ, liên tục vụng trộm học nấu ăn thật là đáng giá.

Cánh gà nướng xong cũng trực tiếp đưa cho Giang Ngư Ngư.

Thật sự là ăn rất ngon! Ngư Ngư liên tục tán thưởng gặm xong cánh gà, lúc ngẩng đầu lên, phát hiện hai cái đùi gà cũng đã nướng xong, nhưng Hách Liên Dạ cầm trong tay cũng không có ăn, có lẽ là để dành cho nàng.

Sao anh lại không ăn? Có nam nhân áo trắng ở đây, Hách Liên Dạ không tiện mở miệng, Ngư Ngư dùng ánh mắt hỏi y.

Không phải đã đáp ứng nàng rồi sao, món gì ngon cũng cho nàng hết? Người nào đó bình tĩnh cười một tiếng, vẻ mặt cứng chiều.

Con gà rừng này cũng chẳng có bao nhiêu thịt, đương nhiên là phải cho tiểu nha đầu nhà y ăn rồi.

Trên mặt Ngư Ngư có chút nóng, muốn đem chân gà vừa mới đưa tới trả lại cho y.

Mặc dù nàng rất thích ăn, nhưng một bữa ăn ăn ít một chút cũng sẽ không chết. Hách liên Dạ cười cười vỗ vỗ đầu nàng, ngoan ngoãn ăn đi, ta không muốn để nàng đói bụng.

Nụ cười này quá mức dịu dàng, rõ ràng ý tứ chính là như vậy.

Hách Liên Dạ đưa lưng về phía nam nhân áo trắng cho nên hắn không nhìn thấy được vẻ mặt của y, nhưng lại nhìn ra được sự thân thiết trong động tác lúc y vỗ đầu Ngư Ngư.

“Hắn thường xuyên vỗ đầu cô như vậy?” Nam nhân áo trắng đột nhiên đặt câu hỏi.

“Đúng vậy!” Ngư Ngư hào phóng nói hắn biết, “Ta cũng thường xuyên vỗ bụng tẩu ấy như vậy.”

[chỗ này chữ ‘hắn’ của bạch y nhân với chữ ‘tẩu ấy’ của GNN thật ra đều là một từ 他 [tā] THA nghĩa là nó; anh ấy; hắn; người ấy (đại từ nhân xưng, chỉ ngôi thứ ba số ít, phái nam). Có lẽ bạch y nhân đã nhận ra là nam nên gọi ‘hắn’, còn GNN gọi là Cơ đại tẩu nên t sửa thành ‘tẩu ấy’]

Nói xong liền đẩy Hách Liên Dạ nửa vòng, để y đối mặt với nam nhân áo trắng, sau đó kéo áo choàng của y ra, tâm tình vô cùng tốt vỗ lên cái bụng “rất lớn rất đẹp” của Hách Liên Dạ.

Nam nhân áo trắng, “...”

Nhìn thế nào cũng thấy cái bụng này hoàn toàn có sẵn, không hề có yếu tố lừa gạt... Hiện tại rốt cuộc hắn đã tin tưởng Hách Liên Dạ là một phụ nữ có thai không có uy hiếp gì.

Hách Liên Dạ cũng sắm vai hình tượng “hiền lành” tới cùng, vẫn để cho Ngư Ngư ăn cánh gà và đùi gà, còn mình thì ăn hai quả đại, sau đó bắt đầu bận rộn.

Trong giỏ thức ăn có một bát canh, hiện tại đúng lúc phát huy tác dụng, cắt thịt còn gà còn dư lúc trước thành miếng nhỏ, cho thêm chút nấm vào, liền thành một bát cháo gà ngon tuyệt.

Hách Liên Dạ chỉnh cho lửa vừa, đủ để hâm nóng canh, chuẩn bị làm đồ ăn khuya cho Ngư Ngư cũng vừa vặn xua tan khí lạnh.

Y thích tiểu nha đầu thích ăn này, lần nào cũng không có lương tâm chạy trốn khỏi y, cho nên y đã sớm quyết định chủ ý, muốn luyện tài nấu nướng thành thiên hạ đệ nhất.

Nếu không phải hôm nay là tình huống đặc biệt, y vẫn sẽ tiếp tục lên luyện tập, chờ đến lúc nổi tiếng, sẽ cho Ngư Ngư một kinh hi.

Thật ra hiện tại Ngư Ngư đã đủ vui mừng rồi... Làm gì có người đàn ông nào vì muốn theo đuổi vợ mà đi học nấu nướng chứ?

Quả thật là có, chính nàng từng thấy qua, là anh họ nhỏ của nàng.

Anh họ nhỏ rất yêu rất yêu chị dâu nhỏ của nàng... Cho nên Hách Liên Dạ đối với nàng, cũng giống như vậy sao?

Ngư Ngư phui đất chạy tới bên cạnh dòng suối nhỏ rửa tay.

Còn Hách Liên Dạ nhìn hai tai nàng hơi ửng hồng thì thỏa mãn cười một tiếng.

Tiểu nha đầu này lại đỏ mặt.

Lúc rửa tay, Ngư Ngư còn cẩn thận soi khuôn mặt của mình.

Nàng đã dịch dung, khuôn mặt lúc này không có gì đặc biệt, chẳng có lý nào để nam nhân áo trắng như tiên giáng trần kia vừa thấy đã yêu.

Câu hỏi “Lập gia đình chưa” kia là có ý gì?

Nếu hần biết Trình Ti Nghiên, vậy câu vừa rồi là để dò xét nàng.

Nhưng dường như cũng không đúng, nàng vô cùng tin tưởng thuật dịch dung của mình, nhìn tới nhìn lui một lượt cũng không nhìn ra sơ hở nào, hơn nữa cho dù nhìn ra sơ hở, vậy người đàn ông kia cũng không nhìn thấu, mắt cũng không thể xuyên qua lớp mặt nạ, nhận ra nàng là Trình Ti Nghiên.

Ngư Ngư có chút mờ mịt.

Đợi đến khi ngồi trở lại bên cạnh đồng lửa, nàng hứng chí bùng bùng nhìn nam nhân áo trắng, bộ dạng giống như rất muốn tán gẫu với hần.

“Công tử, sao anh không ăn gì vậy?”

Nam nhân áo trắng rất bình tĩnh, “Mấy ngày trước ta đã ăn rồi.”

Mấy ngày trước... ăn rồi.

Người thiếu đi một bữa cơm đã muốn phát điên rồi, Ngư Ngư cảm thấy mình và đối phương hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Nhưng có một điều, ngược lại nàng có thể chắc chắn.

“Tẩu ấy là người tốt.” Hai mắt Ngư Ngư sáng ngời nhìn bạch y nhân.

Tại sao? Hách Liên Dạ chau mày, dùng ánh mắt dò hỏi nàng.

Trừ tài nấu nướng, y chưa từng nghe tiểu nha đầu quả quyết khen ngợi y như vậy.

“Bởi vì tẩu ấy không bao giờ cướp đồ ăn của tôi.”

Trong hoàn cảnh thiếu thức ăn trầm trọng như thế này, không cướp đồ ăn của nàng tất cả đều là người tốt! Dĩ nhiên chỉ vào lúc này, một khi ra khỏi đây, y có phải người tốt hay không lại là một chuyện khác.

Hách Liên Dạ: “...”

Lời nói này khiến khóe mắt của nam nhân áo trắng hơi co giật một chút, rốt cuộc bị đả kích đến mức không muốn nói chuyện với Ngư Ngư nữa.

Nhưng mà bây giờ Ngư Ngư lại hết sức “thích” hần.

Thấy hần dường như muốn nghỉ ngơi, nàng lập tức đi qua, rút chiếc khăn tay ra, lau lau tảng đá lớn giúp hần.

“Đa tạ cô nương.”

“Không cần khách sao.” Ngư Ngư hào phóng khoát khoát tay, “Dù sao anh cũng không phải không trả tiền.”

Hách Liên Dạ và nam nhân áo trắng, “...”

Có điều Hách Liên Dạ không nói gì là vì muốn nín cười, còn nam nhân áo trắng an tĩnh trong chốc lát là vì...

“Đó là cái gì?” Hần đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Cái gì là cái gì?”

“Tiền.”

“... Chính là bạc.”

Nam nhân áo trắng mặt không đổi sắc nhìn nàng, giống như nàng đang nói thiên thư* gì đó. (văn chương chữ viết khó đọc hoặc khó hiểu)

Ngư Ngư theo bản năng ngược nhìn trời.

Mặc dù khí chất của người này rất giống trích tiên không màng sự đời, nhưng đây chỉ là một cách nói, tại sao đến ngay cả bạc có người cũng không biết!

Hần cũng không thể là từ trên trời rơi xuống được!

Ngư Ngư không tin, chẳng lẽ hần thật sự chưa bao giờ tiêu tiền?

“Vậy anh sống như thế nào?”

Không phải Ngư Ngư coi trọng nhất là ăn, mà có thể mang quần áo từ nhà ra cửa... Nhìn Tiểu Long Nữ sẽ biết, cao thủ như thế, chỉ cần một sợi dây tung là có thể ngủ ngon được, nhưng lúc đi ra cửa, đâu thể không ăn được chứ?

“Tìm sư đệ ta.”

“...Vậy hiện tại người đó đâu?”

“Không mang theo.” Giọng nói giống như đang nhắc đến cái ví tiền.

Lại liên tưởng đến lời nói lúc này, đặt cá và heo ngang hàng với đồng học sư đệ.... Vẫn chưa gặp qua sư đệ của hắn nhưng Ngư Ngư đã cảm thấy đồng tình rơi nước mắt cho đối phương rồi.

Nhưng... “Anh đói bụng rồi thì gọi người tới kiếm gì?” Chẳng lẽ là to? Nhìn khí chất của hắn, không giống lắm.

“Làm như thế này.”

Nam nhân áo trắng vẫn rất bình tĩnh, vừa nói vừa lấy từ trong lồng ngực một vật ra, ném lên không trung.

Sau khi vang lên một tiếng “phịch”, một ánh sáng bạc lóa mắt bỗng nổ rộ, sau khi ánh sáng lưu chuyển, một chữ “Đói” rõ to vuông một thước (= 30cm) bất thành linh treo ở trên bầu trời.

Giang Ngư Ngư tròn mắt há hốc mồm nhìn chữ “Đói” kia hồi lâu, mới lẩm bẩm nói, “Cái chữ “Đói” này, thật là có lực...”

Đây là phương thức gọi sư đệ rất ngoài hành tình rồi, Ngư Ngư thật sự kinh hãi, cho nên cũng không có chú ý tới vẻ mặt nhìn như hồ hững của nam nhân áo trắng, sau khi ném ra tín hiệu, vẫn luôn quan sát phản ứng của nàng, sau khi nhìn thấy phản ứng chỉ có kinh hãi của nàng, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Một màn này, dĩ nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Hách Liên Dạ phúc hắc.

Quả nhiên, nam nhân này biết Ngư Ngư, hoặc là nói, hắn biết Trình Ti Nghiên.

Nhưng rốt cuộc “biết” đến mức độ nào, mới có thể để hắn đối mặt với khuôn mặt xa lạ, tính cách xa lạ vẫn có thể nhìn một cái là nhận ra.

Nhưng nếu nói hắn và Ngư Ngư có quan hệ tình nhân, thì thái độ này lại không giống.

Ngư Ngư không có thời gian suy nghĩ những thứ này, chờ trong chốc lát cũng không thấy bóng dáng sư đệ đâu, đành phải rồi rắm hỏi, “Sư đệ anh đâu?” Chẳng phải thấy tín hiệu thì nên chạy vội tới sao?

“Đệ ấy biết ta đã ăn mấy ngày trước rồi, nên sẽ không để ý tới ta.”

“...”

Cho nên rốt cuộc là nam nhân áo trắng này xem sư đệ như ví tiền đến lúc ăn một bữa cơm cũng muốn sư đệ hầu hạ là lão đại hay là sư đệ nắm giữ vấn đề ăn uống của nam nhân áo trắng một khi không vui có thể để sư huynh đói chết mới là lão đại?

Ngư Ngư lại mờ mịt.

Bởi vì sợ quấy nhiễu Liên Tâm thảo, nên lúc bọn họ ngồi xuống nghỉ ngơi ăn cơm, thuận tiện ngồi cách gốc Liên Tâm thảo một khoảng cách.

Chỉ có một gốc Liên Tâm thảo, ắt hẳn buổi tối sẽ có một cuộc ác chiến, nhưng chẳng có ai nhắc đến vấn đề này, giống như không có chuyện gì, đều tự ngồi yên một chỗ.

Ngư Ngư nhàn rỗi nhàm chán, nhặt vài cọng cỏ xanh trên mặt đất, vòng tới vòng lui bện thành một con thỏ không ra dáng.

Cầm con thỏ nhỏ trên tay, cẩn thận đánh giá, Ngư Ngư lại nhặt một bông hoa nhỏ màu hồng trên mặt đất lên làm khuyên tai cho thỏ, lúc này mới hài lòng gật đầu, “Thế này tương đối giống thật.” Nàng vô cùng chân thành đưa con thỏ nhỏ bằng cỏ xanh cho Hách Liên Dạ, “Cho cục cưng chơi.”

Nói xong, mắt còn ý vị thâm trường nhìn bụng y

“Cảm ơn.”

Hách Liên Dạ đột nhiên mở miệng, dọa Ngư Ngư sợ hết hồn.

Bởi vì không để cho nam nhân áo trắng nghỉ ngơi, hiện tại Hách Liên Dạ không dùng giọng nói vốn có để nói chuyện, cuống họng cứ sần sật nghe qua giống như bị cảm nặng, không nghe rõ là giọng nam hay nữ.

Buồn bực một hồi lâu, rốt cuộc cũng có thể trao đổi giọng nói bình thường cùng Hách Liên Dạ, sau khi kinh ngạc, Ngư Ngư liền vui vẻ trở lại.

...Hả? Tại sao nàng phải vui vẻ?

Nàng cảm thấy mình đã đủ vô lương rồi, nhưng đối mặt với phúc hắc biến thái này, chỉ cần y mở miệng, nàng sẽ vĩnh viễn không "âm ỹ" thắng y!

Quả nhiên Hách Liên Dạ nhận lấy con nhỏ nhỏ ngu ngốc cài bông hoa màu hồng phấn kia, cười đáp ứng: "Được, giữ lại cho cục cưng."

Mắt nhú lại cười đến mức sâu xa, nhìn kiểu gì cũng như đang nói giữ lại cho cục cưng của hai người bọn họ chơi.

Giang Ngư Ngư cảm giác mình bị đùa giỡn...

Bởi vì có nam nhân áo trắng ở đây, Hách Liên Dạ đã thu liễm rất nhiều, hai người cứ như vậy mà trò chuyện câu được câu không, Hách Liên Dạ đột nhiên vươn tay ra, kéo Ngư Ngư ôm vào lòng, "Mệt rồi thì ngủ một lát đi."

Nam nhân áo trắng thấy vậy, nghĩ hai người đối diện đều là nữ nhân... Cho nên động tác này không có bất kỳ không thích hợp nào. Hiện tại nếu Ngư Ngư giãy dụa, ngược lại càng đáng nghi hơn.

Ngư Ngư sao có thể ngoan ngoãn âm thầm chịu đựng chứ? Cho nên về mặt lo lắng nói, "Không được đâu, muội sợ đè lên cục cưng trong bụng tẩu." Nói xong còn nhẹ nhàng sờ lên bụng của Hách Liên Dạ.

Giọng của Hách Liên Dạ thấp thoáng có chiều hướng nghiêng rằng, "Tiểu nha đầu, nàng thật sự lo lắng cho ta."

"Đương nhiên rồi," Ngư Ngư kéo tay y, nói ra lời từ đáy lòng, "Mặc dù tẩu đã lập gia đình, những trong lòng muội, tẩu vĩnh viễn là Tiểu Dạ tỷ tỷ của muội."

"..." Hách Liên Dạ vô cùng kiên định kéo tiểu nha đầu nào đó đang giận điên người trở lại trong lòng mình, quyết định trở về sẽ nói cho nàng biết mức độ phúc hắc biến thái rốt cuộc là dạng gì.

Nửa đêm còn phải cướp Liêm Tâm thảo với nam nhân áo trắng, bây giờ nàng quả thật cần nghỉ ngơi, hơn nữa trong núi gió to, đêm xuống có chút lạnh... Ngư Ngư thì thầm hai lý do trong lòng, cũng không giãy dụa nữa, hiếm khi ngoan ngoãn dựa vào trong lòng Hách Liên Dạ, trùm lấy áo khoác của y ngủ thiếp đi.

Ngư Ngư ngủ nhất định khó mà đánh thức, chỉ là hôm nay nàng ngủ thấy mùi của canh gà, tâm tình hết sức tốt mà tự tình ngủ.

Mở mắt ra, nhìn thấy Hách Liên Dạ bưng bát canh gà, đưa đến gần nàng.

Đột nhiên nàng nhớ tới trước kia nàng nói với y, lúc nhỏ nàng rất khó bị đánh thức, lúc đi nhà trẻ luôn luôn đến muộn, cho nên anh họ đã nghĩ ra cách dùng mùi hương đồ ăn để đánh thức nàng, khi đó mỗi buổi sáng rời giường đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc đó nàng cũng chỉ tùy ý nói vài câu, không ngờ y vẫn còn nhớ.

Thật ra có nam nhân áo trắng ở bên cạnh, ánh mắt của Hách Liên Dạ thoát nhìn hết sức bình thường, thật sự giống như đang nhìn hàng xóm có quan hệ tương đối gần vậy, nhưng trong ánh mắt bình thường kia, dường như Ngư Ngư nhìn ra sự dịu dàng và săn sóc mười đủ mười.

Trên mặt hơi nóng, Ngư Ngư muốn ngồi thẳng người dậy, nhưng mới động một chút, mặt nàng đỏ hoàn toàn.

Tay của nàng... Tại sao lại ôm lấy Hách Liên Dạ? Hơn nữa còn ôm rất chặt, giống như gấu koala quấn y vậy.

Trên mặt Ngư Ngư mang mặt nạ nên mặt biến đỏ sẽ không nhìn ra, nhưng... Hách Liên Dạ nhìn thấy lỗ tai nhỏ của nàng lại bắt đầu đỏ lên, rất thỏa mãn mỉm cười.

Ngư Ngư cũng rất bình tĩnh nở nụ cười.

Trước khi rời khỏi ngực y, nàng còn chủ động ôm y một cái, sau đó thành thật bình luận, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, sau khi có cục cưng, eo của tỷ to ra rất nhiều đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chương 58. Ta vĩnh viễn sẽ không để cho nàng thất vọng

Nói xong câu này, Ngư Ngư phui đất nhảy ra khỏi ngực y, trốn qua một bên uống canh gà.

Tính toán một chút, thời gian Hách Liên Dạ học nấu ăn cũng không lâu lắm, hơn nữa gia vị có thể dùng ở trong núi cũng có hạn, thật sự ảnh hưởng đến sự phát huy của y, nhưng mùi vị của bát canh gà này không hề thua kém đầu bếp ở vương phủ làm chút nào.

Nam nhân này quả nhiên rất thông minh, chuyện gì cũng không làm khó được y.

Uống xong bát canh gà, Ngư Ngư bắt đầu từ từ hoạt động thân thể.

Nhìn sắc trời, mới hơn nửa canh giờ, chưa đến thời gian tốt nhất để hái Liên Tâm thảo.

Đến lúc đó, chuyện đánh giao đều phải giao cho Hách Liên Dạ, nhưng chuyện đào thảo được, nhất định nàng phải tự mình làm, nàng không thể bị cản trở được.

Nhìn nàng trên mặt đất lúc ẩn lúc hiện, nam nhân áo trắng có chút cảnh giác, "Cô đang làm gì vậy?"

"Dạy tâu ấy làm động tác dưỡng thai à." Về mặt Ngư Ngư chất phát trả lời hần.

Hách Liên Dạ và nam nhân áo trắng: "..."

Lại qua hơn mười phút, nam nhân áo trắng đứng lên, "Đội lất nữa ra tay sẽ làm lỡ thời gian tốt nhất để hái thảo được, hiện tại nên bắt đầu nhì."

Cao thủ quyết đấu, thật ra cũng là chuyện trong phút chốc, nhưng thoát nhìn, dường như hần cũng có chút kiêng kỵ Ngư Ngư, giữ lại hơn mười phút đánh nhau.

"Được," Ngư Ngư lập tức cao hứng đứng ở bên cạnh Hách Liên Dạ, nhìn vào giống như đang nhường chỗ cho nam nhân áo trắng, "Thì ra anh cũng muốn làm động tác dưỡng thai."

"..." Khóe môi của nam nhân áo trắng có hơi co quắp một chút, biết mình nói không lại Ngư Ngư, cũng không lên tiếng nữa.

Chậm rãi nâng tay phải lên, ánh sáng rực rỡ óng ánh thoáng hiện, giữa ngón tay của hần đột nhiên có thêm một cây sáo ngọc.

Ánh mắt của hần vẫn luôn hồ hững, gió đêm chậm chậm, gió thổi bay áo bào lung linh của y, nam nhân đó đứng yên một chỗ, nét mặt như ngọc, phiêu dật xuất trần, cả người không mang theo chút khí sát phạt.

Ngư Ngư lại theo bản năng cảm nhận được nguy hiểm.

Nàng không quay đầu lại, nhưng biết Hách Liên Dạ đứng ở sau lưng nàng, đuôi khóe mắt nhìn qua góc áo choàng bị gió thổi lên, thật kỳ lạ khiến lòng nàng ổn định lại.

Ở trong lúc nàng hơi thất thần, nam nhân áo trắng áo trắng đột nhiên kinh hoàng phát sáo ngọc trong tay, không biết là khống chế nội lực nội lực, hay là thật sự tác dụng đơn giản của gió, có tiếng sáo réo rất vang lên, mới nghe thì êm tai như âm thanh tự nhiên, nhưng ngay sau đó...

Sau lưng đột nhiên bị một luồng nội lực hùng hậu rót vào, gần như là trong cùng một lúc, tiếng sáo dễ nghe này dường như hóa thành kiếm, hung hăng đâm vào trong lòng người, đau đến ngũ tạng lục phủ giống như đều thít chặt lại.

Nếu không phải Hách Liên Dạ phản ứng kịp thời, bây giờ nàng có thể đã bị nổ tim mà chết rồi.

Ngư Ngư hít vào một hơi, không ngờ nam nhân áo trắng ra tay ác độc như thế, còn chưa kịp kinh ngạc, lỗ tai lại nghe thấy tiếng sấm sét rất nhỏ mà tàn suất cực cao.

Có rắn? Nhưng rắn bình thường sẽ không bò nhanh như vậy, là minh xà.

Nam nhân áo trắng phản ứng nhanh hơn nàng rất nhiều, nhất là nghe thấy nơi phát ra âm thanh, minh xà này hiển nhiên là hướng về phía hần.

Bất chấp tiếp tục công kích Ngư Ngư, hần xoay người lại tung ra một chưởng, chém về nơi phát ra âm thanh.

Nhưng mà... Chỗ đó không có thứ gì, hoàn toàn không có minh xà gì cả.

Trong lòng biết đã bị mắc lừa, nam nhân áo trắng còn chưa kịp thu thế chưởng về, sau lưng lại có kinh phong ập đến.

Chưởng lực rất mạnh mẽ!

Lúc hần ở trạng thái bình thường, hần cũng chỉ có thể ngang tay với người đánh sau lưng, hiện tại bị nội thương nặng như vậy, hoàn toàn không hề có phần thắng.

Nam nhân áo trắng không phải là người cố chấp, lập tức từ bỏ Liên Tâm thảo, nương theo thế chưởng của người sau lưng tấn công tới, cực nhanh nhảy lên trước.

Hần chạy quá nhanh cho nên không thấy, có lẽ cũng hoàn toàn không nghĩ tới, người ra tay công kích hần là Hách Liên Dạ, mà không phải là Giang Ngư

Ngư hấn vẫn luôn phòng bị.

Từ lúc nam nhân áo trắng lác lư sáo ngọc chính thức bắt đầu ra tay, đến bóng dáng của hấn ở trong tầm mắt bọn họ cũng biến mất, cả quá trình kéo dài không đến mười lăm giây.

Trong thời gian ngắn như vậy tâm trạng mấy phen lên xuống, Ngư Ngư trở mắt đứng nhìn, thật lâu vẫn còn thần thờ.

"Tiểu nha đầu?" Lúc này không có người ngoài ở đây, rốt cục Hách Liên Dạ có thể không cần đóng giả, cười cười cúi đầu, "Nếu không hoàn hồn ta sẽ hôn nàng đấy?"

Giọng điệu phúc hắc quen thuộc này, làm cho Ngư Ngư sau khi hoàn hồn, không khỏi vỗ vỗ y, chân thành thăm ý nói, "Phải chú ý dưỡng thai."

Hách Liên Dạ cũng cười vỗ vỗ nàng, "Yên tâm đi, những thứ này ta đều sẽ từ từ học, đợi đến lúc nàng có cục cưng, mọi thứ đều không cần nàng quan tâm."

"..." Nàng nói là "cục cưng" trong bụng y!

Rõ ràng là đang vô lương đào hồ y, tại sao lại biến thành cơ hội cho y thổ lộ vậy?

Ngư Ngư còn chưa mở miệng, Hách Liên Dạ đột nhiên hỏi, "Giữ sống?"

"Không cần."

Hai người nhanh chóng một hỏi một đáp, cho dù câu hỏi này của Hách Liên Dạ không ăn nhập với câu trước, nhưng Ngư Ngư cũng có thể lập tức hiểu ý của y, trao đổi hoàn toàn không có chướng ngại.

Quả nhiên, ngay cả y ra tay thế nào Ngư Ngư cũng không thấy rõ, chỉ nghe thấy tiếng xé gió mạnh mẽ, sau đó định thần lại nhìn, một con rắn nhỏ dài bằng bàn tay có màu đỏ bị đóng đinh chết tươi trên mặt đất.

Là mình xà nàng vẫn luôn lo lắng!

Còn thứ xuyên qua nó, cũng chỉ là một lá cây.

Võ công cao tới trình độ nhất định, Niêm Hoa Phi Diệp cũng có thể đã thương người, sớm đã nghe qua những lời này, cuối cùng hôm nay Ngư Ngư đã nhìn thấy bản thực nghiệm rồi.

Chỉ là Ngư Ngư không ngờ loại rắn nguy hiểm như vậy, dường như nó lại hiểu tính người, muốn lặng yên không một tiếng động tới gần đánh lên bọn họ, bởi vì nàng cẩn thận không nhìn thấy trong sách đề cập tới tiếng bò sát, thật không biết làm thế nào mà Hách Liên Dạ phát hiện thấy nó.

Vừa rồi Hách Liên Dạ bày ra sự cẩn thận và võ công xuất thần nhập hóa vượt xa người thường, nhưng trên mặt lại không có chút vẻ đắc ý nào, ngược lại ánh mắt của y thoát nhìn có chút u sầu, lại cúi đầu thờ dài một tiếng.

"... Làm sao vậy?"

"Liên tiếp cứu hai mạng, vậy mà không có ai nói muốn lấy thân báo đáp ta."

"..." Tên phúc hắc này! Ngư Ngư âm thầm mải răng, "Không nói nữa, cũng sắp đến giờ rồi, tôi muốn chuẩn bị đào Liên Tâm thảo này!"

Hách Liên Dạ cũng không quấy rầy, vô cùng phối hợp đứng ở một bên, nhận tiện cười nói một câu, "Được, đợi bao lâu ta cũng sẵn lòng."

"..." Không phải y nên nói "Vậy đợi nàng làm xong thì tán gẫu tiếp" là được rồi sao? Tại sao phải nói có nghĩa khác như vậy!

Người đàn ông này thật đúng là vĩnh viễn có thể tạo ra cơ hội thổ lộ.

Ngư Ngư rất không bình tĩnh nắm cái xẻng đào thuốc, tưởng tượng đây chính là cái cổ của tên yêu nghiệt nào đó.

Gốc của Liên Tâm thảo rất yếu ớt, nếu không cẩn thận sẽ làm nó bị thương, cho nên nàng nghiêm túc làm việc. Ngư Ngư nín thở ngưng thần, vút toàn bộ ý nghĩ mờ ám ra sau đầu.

Cho đến khi thuận lợi đào Liên Tâm thảo lên, thừa dịp ánh sáng xanh còn óng vẫn chưa yếu đi, động tác cực nhanh xử lý gốc rễ của nó, sau đó đặt nó ở trong hộp thuốc, việc lớn đã thành rồi, Ngư Ngư vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Thật sự lấy được Liên Tâm thảo rồi sao?

Nhìn ra được sự kinh ngạc của nàng, Hách Liên Dạ cười cười đi tới, kéo người ngồi xổm trên mặt đất lên, "Ta đáp ứng nàng giải quyết nam nhân áo trắng kia thì sẽ làm được, yên tâm, ta vĩnh viễn sẽ không để cho nàng thất vọng."

Ngư Ngư nháy nháy mắt, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ thật tốt."

"... Tiểu nha đầu, nếu như nàng không gọi hai chữ 'tỷ tỷ' kia, ta sẽ rất vui về."

Làm như một đứa bé hiền lành đáng hoàng khôn ngoan lanh lợi, Ngư Ngư lập tức nghe lời sửa miệng, "Được, Tiểu Dạ muội muội."

"..."

Trước khi tên yêu nghiệt nào đó phản kích lại, Ngư Ngư lập tức cướp đường hỏi y, "Minh xà giả vừa rồi là chuyện gì thế?"

Nếu như đối phó với người thường thì thôi, trong miệng phát ra tiếng sần sật, bắt chước tiếng minh xà bò, có thể lừa được một vỏ lớn, thế nhưng cao thủ giống như nam nhân áo trắng, có thể nghe thấy nơi phát ra âm thanh!

Nhưng khi đó rõ ràng Hách Liên Dạ đứng ở sau lưng nàng, cũng không di chuyển, y làm sao mà làm được?

"Lúc làm bầy gà rừng, thuận tay bố trí một đồ chơi nhỏ."

"..." Thì ra y đã sớm làm một cái bẫy rồi... Hơn nữa bầy bắt gà rừng nàng cũng chỉ nghe nói qua, cũng chưa từng thấy vật thật, y thu xếp gì đó căn bản là nhìn không hiểu lắm, lại càng không cần phải nói nam nhân áo trắng ngay cả bạc cũng không biết kia.

Trong lúc Hách Liên Dạ động tay động chân, quả thực không ai phát hiện.

Không cần hỏi Ngư Ngư cũng biết, nhất định là kẻ sách y vừa nghĩ đã ra.

Người đàn ông này quá thông minh, thông minh đến sắp thành tinh rồi.

Quay đầu nhìn lại, Hách Liên Dạ đã tháo mặt nạ dịch dung xuống, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành.

Ngư Ngư im lặng ghen hờn.

Bộ dáng của y cũng... không đúng, bộ dáng của y đã sớm thành tinh rồi... Thật đúng là một yêu nghiệt bằng xương bằng thịt.

Không nhìn vào khuôn mặt làm cho người ta thất thần nữa, Ngư Ngư nhìn giỏ trúc nhỏ đựng thảo dược Hách Liên Dạ đang cầm giúp nàng, "Tôi muốn tranh thủ thời gian trốn hôn."

Rốt cuộc nam nhân áo trắng kia có quan hệ với Trình Ti Nghiên hay không, nàng vẫn không xác định được, nhưng vì sự xuất hiện của hắn, Ngư Ngư đã bắt đầu cảm thấy bất an.

Trên mảnh đại lục này có lẽ là nhân tài ẩn dật, cũng không có thiếu những cao thủ lãnh đời như nam nhân áo trắng kia, "chủ nhân" trong miệng Tàn Phấn có lẽ chính là một trong số đó, bởi vì thực lực cũng không thua kém Hách Liên Dạ, cho nên đám người Tàn Phấn kia mới dám cả gan thương lượng lập kế hoạch muốn nổ chết Hách Liên Dạ.

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy mình là một quả bom không hẹn giờ, nếu tiếp tục ở lại kinh thành, bất cứ lúc nào cũng sẽ mang đến nguy hiểm cho người bên cạnh, bây giờ nàng nhất định phải trốn hôn, để đám người đồng bọn của Tàn Phấn đang ẩn nấp ở Trình gia đều rời đi cùng nàng, cũng phải nghĩ đủ mọi cách moi ra thân phận của "chủ nhân".

Ngư Ngư lăm lăm kế hoạch, "Chờ tôi xử lý xong hết những dược liệu này, tối nay chúng ta mau chóng trở lại kinh thành, tôi muốn rời đi, cũng phải nói với Trình đại nhân một tiếng."

Dù sao nàng cũng chiếm giữ thân thể của Trình Ti Nghiên, nàng cũng không thể không cáo biệt mà đi, khiến cho cha mẹ Trình Ti Nghiên lo lắng.

Hách Liên Dạ vừa bực mình vừa buồn cười ở bên cạnh lắng nghe, "Tiểu nha đầu, có phải nàng quên chuyện gì rồi không?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn lanh lợi sùng sờ nhìn y mấy giây, Ngư Ngư đột nhiên đột nhiên hít sâu một hơi, "Lúc sáng dặn dò đường về nhà, tôi quen nói cho bọn họ biết, chừa điểm tâm lại cho tôi."

"..."

"Thôi, vẫn là trốn hôn quan trọng nhất, đến lúc đó tùy tiện mua một chút điểm tâm trên đường cũng được."

Vị hôn phu nào đó sắp bị "ruồng bỏ" đứng bên cạnh nàng, mắt phượng mê người cười ra gọn sóng liếm liếm, bộ dạng thoát nhìn chẳng những không tức giận, còn giống như tâm tình không tệ.

Trốn hôn phải không?

Tiểu nha đầu này quyết tâm chủ ý vứt y lại?

Hách Liên Dạ cũng không nói cho Ngư Ngư biết, nam nhân áo trắng kia dường như thật sự quen biết nàng, hơn nữa còn có thể biết rõ nàng dịch dung nguy trang.

Nàng cướp Liên Tâm thảo của hắn, nam nhân áo trắng kia sẽ không từ bỏ ý định, chắc chắn sẽ tìm tới tận cửa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chương 59. Đi nào, trốn hôn thôi!

Lúc này mà tiểu nha đầu tự mình chạy ra ngoài, thật sự là phạm vào đại kỵ. Nhưng những lời này, một câu Hách Liên Dạ cũng không nói.

Về chuyện trốn hôn... Siêu cấp đại phúc hắc nào đó tự có chủ ý.

Trên đường trở về không ai nói gì, thời gian đã muộn lắm rồi, Ngư Ngư hơi mệt, ngồi vào xe, không đến một lát thì ngủ thiếp đi, ngay cả bị đại phúc hắc ở bên cạnh ôm vào trong ngực cũng không biết.

Xe ngựa dừng ở cửa sau của phủ Thượng thư, Hách Liên Dạ cầm giò trúc nhỏ chất một đồng thảo dược của Ngư Ngư, sau đó cầm hành lý của mình xuống xe cùng nàng.

Thế nhưng y lại tiện tay giao giò trúc nhỏ của Ngư Ngư cho hạ nhân phủ Thượng thư, cũng không chào hỏi Ngư Ngư, xoay người đi về Tỉnh Vương phủ của mình.

"... Hách Liên Dạ?"

Người nào đó không nói gì, quay khuôn mặt giống như oán phụ lại.

"Có một tiểu nha đầu muốn vứt bỏ ta."

Chẳng lẽ tên yêu nghiệt tức giận?

Trong lòng Ngư Ngư đột nhiên có chút lo lắng.

Nhưng trong giây lát, khuôn mặt giống như oán phụ lại đột nhiên lộ ra nụ cười khuynh thành, "Tiểu nha đầu, không phải đã nói rồi sao, bốn vương có một khuyết điểm."

Về mặt Ngư Ngư kính nể, "Vương gia ngài lại khiêm nhường rồi, sao ngài có thể chỉ có một khuyết điểm chứ?"

Không ngờ lần này Hách Liên Dạ không phản bác, còn thuận theo nàng nói, "Đúng vậy, bốn vương còn có một khuyết điểm, chính là rất quyết một lòng, động lòng với người nào thì sẽ không thay đổi, cho dù tên tiểu nha đầu kia không có lương tâm muốn rời bỏ ta, ta cũng không muốn buông tay."

Đây là "khuyết điểm" sao? Còn nữa, tên yêu nghiệt này nhất định phải tỏ lộ trong lúc này hả?

Ngư Ngư đã sớm quyết định chủ ý trốn hôn, nhưng thế tiến công tình sâu như vậy, trong lòng cũng loáng thoáng lung lay.

Nhưng mà... Nghĩ đến hiểm cảnh sống chết ngàn cân treo sợi tóc ở huyện Đào ngày hôm qua, Ngư Ngư lại kiên định lòng tin.

Dù y thông minh nhưng cũng không phải là thần tiên, lỡ như có lúc buông lỏng thì sao? Nàng nhất định phải trốn hôn, dẫn đám người Tần Phấn đi, không thể hại Hách Liên Dạ rơi vào trong cạm bẫy nữa.

"Tiểu nha đầu, sao không hỏi ta khuyết điểm đó là gì?"

Ngư Ngư rồi rảo nhìn sắc trời, "Khuyết điểm của Vương gia có nói mấy giờ cũng không hết, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng đến chuyện tôi ra ngoài mua bữa sáng."

"Thật ra bốn vương có nhiều khuyết điểm như vậy, đều là vì mao bệnh lớn nhất kia của bốn vương."

"Ồ? Là cái gì?"

"Bốn vương là biến thái."

Ánh mắt Giang Ngư Ngư sáng lóng lánh nhìn y, vô cùng sùng bái nói, "Vương gia anh minh! Vương gia lúc nào cũng nói lời chân lý!"

Hách Liên Dạ nuốt chút nữa cười ra tiếng, xoa nắn khuôn mặt nhỏ khôn ngoan gạt người của nàng, giọng nói dịu dàng, "Cho nên bốn vương bèn ngắm

trông người mình thích trốn hôn."

"..." Giang Ngư Ngư bắt đầu cảm thấy không ổn.

"Như vậy bốn vương mới có có 'trùng phật' nàng."

"..." Nàng căn bản cũng sẽ không bị y bắt trở lại, nhìn xem đến lúc đó y muốn phật người nào!

Trở về phủ Thượng thư, Ngư Ngư đi tìm Trình đại nhân trước, nói cho ông biết đã thu xếp ổn thoả cho Trình Tĩ Vũ, sau đó thương lượng cùng ông, nói là muốn ra ngoài đi dạo.

Trình đại nhân vẫn luôn cực kỳ cưng chiều con gái nhỏ của mình, theo tình huống thông thường mà nói, con gái nói gì đều đáp ứng cái đó, nhưng lần này...

"Không được! Lúc trước đi đến huyện thì thôi đi, con là thân con gái đi ra khỏi nhà một mình, quá nguy hiểm!"

Ngư Ngư suy nghĩ một chút, bình tĩnh nói, "Vậy con sang Tĩnh Vương phủ xách một người đi cùng." (là xách, tác giả ghi là xách, không phải là tìm hay kiếm =.=)

Hà Nghiêm vốn phụng mệnh Hách Liên Dạ, vội vàng mang bữa sáng đến cho Ngư Ngư, lúc Ngư Ngư nói câu này y vừa lúc xẹt qua óc thư phòng của phủ Thượng thư.

Nghe được câu này, hần kinh ngạc vui mừng suốt chút nữa té từ óc nhà xuống, Vương gia sắp bị xách đi rồi!

Bữa sáng cũng không kịp đưa, hần lập tức xông về Tĩnh Vương phủ, đi thông báo "tin vui" này.

Nhưng nói xong, hần mới phản ứng lại.

Không đúng, Vương gia của bọn họ tùy tiện đi hay đứng chỗ nào đó cũng có thể khuynh đảo mọi người, sao có thể luân lạc tới mức bị người khác xem như hành lý, cũng sẽ vui vẻ nửa ngày với số phận này?

Kể từ khi Vương phi xuất hiện, thế giới này thật sự rất giày vò...

Nhưng chuyện càng khiến hần muốn khóc đã nhanh chóng xảy ra.

Hần vừa mới nói với Hách Liên Dạ xong tin vui đặc biệt này, Ngư Ngư đã lách mình vào cửa rồi.

Trong tay ôm giỏ đồ ăn vặt vừa mới vợ vét từ phòng bếp Tĩnh Vương phủ, tầm mắt của nàng quay vòng trên người của mấy người trong phòng, cuối cùng nhìn về phía Hà Nghiêm, "Được rồi, là anh."

"Vương phi có gì phân phó?" Hà Nghiêm lập tức phản chấn tinh thần tiến lên một bước.

Người chủ tử nhìn trúng, cũng là chủ tử hần phải thề chết thành tâm cống hiến sức lực, bất kể Vương phi muốn hần làm gì hần cũng không chối từ!

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe Ngư Ngư bình tĩnh nói, "Trình đại nhân lo lắng tôi ra ngoài một mình, cho nên anh theo giúp tôi trốn hôn đi."

"..." Hà Nghiêm rất muốn khóc.

Hiện tại tinh thần phản chấn của hần không vừng dậy nổi, nhưng thần kinh của hần rất tỉnh táo, tỉnh táo đến mức bắt đầu co rút rồi!

Vương phi nói "xách một người", chính là tùy tiện tìm một người, vốn không phải là muốn 'xách' Vương gia?

Tầm mắt run rẩy di chuyển, rơi vào trên người đệ đệ Hà Túc của mình.

Còn đứng đấy làm gì? Không qua đây giúp đỡ!

"Ca, đệ không giúp được ca," bởi vì 'áy náy', giọng của Hà Túc nghẹn ngào há, "Là vì đệ rất đáng hoàng."

"..." Hà Nghiêm cắn uất, oắt con, cho là huynh không trị được đệ có phải không?

Hần lập tức thay đổi đối tượng giúp đỡ, "Lãnh Mộc! Ngươi không thể 'chít' một tiếng sao!"

Hà Nghiêm biết, bởi vì đi theo Lãnh Mộc cùng trông coi trọng địa Vương phủ một thời gian dài, thật ra người đệ đệ hần sợ nhất chính là Lãnh Mộc này.

Lãnh Mộc mặt không thay đổi nhìn về mặt bi thống của Hà Nghiêm, nể tình bọn họ cộng sự nhiều năm, rất nể mặt mở miệng, "Chít."

"... Mẹ kiếp!" Sau khi im lặng thời gian dài, Hà Túc cắn uất quát to một tiếng, không nhin được mà chạy ra ngoài.

Biết ngay đệ sợ cái này.

Mặc dù mình nghe cũng run run một chút, nhưng cuối cùng trong lòng Hà Nghiênn vẫn dễ chịu đôi phần, quay đầu lại muốn giải thích... Ồ!? Vương phi đâu? Tại sao ngay cả Vương gia cũng không ở đây?

Mọi người đâu rồi? Hân vẫn chưa nói xong đâu đấy! Vương phi tuyệt đối đừng thật sự dẫn hân đi trốn hôn đấy nhá! Vương phi, chẳng lẽ ngài đã quên lần trước ở chỗ Hoàng hậu, ngài "nhiệt tình phóng khoáng" nói một câu "Lúc đi ngủ Vương gia dùng rất tốt" sao!

Sắp tới mùa hè rồi, dường như lúc trước ngài nói, buổi tối lúc ngủ, 'bà' Vương gia ở trên giường, có thể... có thể đuổi muỗi! (ㄟ_ㄟ)

Vương gia 'dùng tốt' như vậy, sao ngài có thể cam lòng để ngài ấy ở nhà không mang theo...

Thật ra từ lúc Hà Nghiênn kêu tên Lãnh Mộc, Giang Ngư Ngư liền phui đất chuẩn mất.

Hu... Vừa rồi không thấy Lãnh Mộc cũng ở đây!

Ôm cái giỏ thức ăn chạy ra cửa, Ngư Ngư không hề bình tĩnh lấy sữa đậu nành nóng hổi ra uống một hớp lớn.

Biểu ca đại nhân phiên bản Địa Cầu cổ đại cũng thật đáng sợ!

Hon nữa cũng lạnh rét như nhau!

Sữa đậu nành trong miệng vẫn chưa nuốt xuống, trên vai đột nhiên có thêm một chiếc áo choàng, giống như vừa mới cởi từ trên người ra, nhiệt độ có chút ấm áp.

Quay đầu lại liền nhìn thấy tên yêu nghiệt nào đó đứng ở sau lưng nàng, không biết đang nghĩ đến cái gì, rõ ràng vừa biết nàng sắp trốn hôn, hon nữa còn không định dẫn theo y đi, trên mặt vẫn không có chút vẻ tức giận nào, đôi mắt cười đến mức cong lên, tâm trạng vô cùng tốt.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần đến nỗi ngay cả lông mi của y Ngư Ngư cũng đếm được, lông mi của Hách Liên Dạ rất dài rất dày, nhìn gần có thể thấy độ cong cuốn lên vô cùng tự nhiên lại xinh đẹp, dù đồ người ta muốn vươn tay ra chạm nhẹ vào.

Người đàn ông này thật sự rất yêu nghiệt rồi, không có chỗ nào là không bày ra vẻ mê người.

"Tiểu nha đầu, nàng đang nhìn cái gì vậy?"

Nhìn bộ dáng có chút bản thân của Ngư Ngư, tâm trạng Hách Liên Dạ tốt lên.

"Đương nhiên là nhìn Vương gia." Ngư Ngư hết sức thành thật trả lời, ánh mắt sáng lóng lánh, "Dáng dấp của Vương gia thật đẹp!"

"Sau đó thì sao?" Y mới không tin tiểu nha đầu này lại thành thật khen y như vậy.

Càng nhìn vẻ mặt khôn khéo bịp bợm của Ngư Ngư càng cảm thấy đáng yêu, Hách Liên Dạ nói xong xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, còn giúp nàng vuốt vuốt mái tóc.

Mặc dù y không nói lời nào, nhưng trong động tác nhỏ này để lộ ra cảm xúc rất rõ ràng, tựa như nhìn thấy tiểu oa nhi mình thích, lúc nào cũng không nhịn được mà vươn tay ra chạm vào, muốn thân mật thêm một chút.

Ngư Ngư chưa từng yêu đương nhưng cảm xúc như vậy cũng có thể nhìn ra được.

Ngắn người một lát nàng mới tiếp tục vô lương nói, "Nhưng nhìn một chút, tôi cảm thấy trên mặt Vương gia thiếu thiếu gì đó."

"Thiếu hạnh phúc."

Không ngờ Hách Liên Dạ vừa mới mặt mày tươi cười lại thở dài một tiếng, cứ thế mà nói ra.

Lần này y không nói thẳng ra như thường ngày, mà là yên lặng nhìn Ngư Ngư, trong ánh mắt kia tràn đầy thâm tình, nhưng lại có chút đấu tranh cùng đau đớn, rõ ràng là đang nói Ngư Ngư chính là hạnh phúc của y, nhưng bây giờ, "hạnh phúc" của y sắp vứt y chạy mất rồi.

"..." Tên yêu nghiệt này tại sao ngay cả diễn xuất cũng có thể mạnh mẽ đến vậy!

Vốn muốn vô lương nói trên trán y thiếu chữ "Vương", nhưng hiện tại Ngư Ngư lại quên mình muốn nói gì rồi.

"Đau lòng?" Thấy nàng hơi ngần người, tâm trạng Hách Liên Dạ hết sức tốt khôi phục lại vẻ mặt bình thường.

"Ừ, đau lòng!" Lại thành thật gật đầu, giọng điệu của Ngư Ngư có chút khổ sở, "Nói chuyện với Vương gia lâu quá, để lỡ thời gian ăn sáng..."

Hách Liên Dạ bị chọc cho bật cười, "Thời gian qua nhanh như vậy? Muốn lừa một câu thổ lộ chân tình của nàng tại sao lại khó như vậy." Nói xong cầm lấy tay Ngư Ngư dẫn nàng đi ăn cơm.

"Vương gia muốn nghe tôi thổ lộ chân tình sao? Vậy giờ tôi nói," Về mặt Ngự Ngự khâm phục nhìn y, "Vương gia, ngày thật đúng là một kẻ biến thái!"

Hách Liên Dạ tựa như không nghe thấy câu này, 'lắm bầm' nói, "Ngày hôm qua nghe nói có người muốn ăn tôm sủi cảo, bữa sáng hôm nay ta đặc biệt sai nhà bếp chuẩn bị một lòng..."

Có tôm sủi cảo ăn!

Ánh mắt Ngự Ngự sáng lên, lập tức sửa miệng, "Vương gia, mới không thấy ngài có mấy phút, ngài lại càng đẹp trai hơn!"

"Tiểu nha đầu." Hách Liên Dạ bật cười xoa xoa mặt nàng.

Lúc nịnh nọt vẫn không quen vô lương chọc giận y một câu.

Dựa theo kế hoạch của Ngự Ngự, ăn xong bữa sáng, đáng lẽ ra nàng nên xuất phát trốn hôn.

Nhưng Hách Liên Dạ cái gì cũng thuận theo nàng, nghe nói nàng muốn trốn hôn cũng không mất hứng, lúc này lại kiên quyết phản đối.

"Trở về phòng ngủ, ngủ dậy rồi nói sau."

"Nhưng bây giờ là buổi sáng."

"Tôi hôm qua nằm ở trong rừng, sau đó lại ngồi xe ngựa, vẫn không được nghỉ ngơi tốt."

Ra ngoài vốn không thể so với ở nhà, đường đi mệt nhọc, nếu lúc ra ngoài nàng không được nghỉ ngơi đầy đủ, nói không chừng trên đường sẽ mệt đến mức ngã quỵ.

Thật ra Ngự Ngự cũng không phải là búp bê sứ, nhưng Hách Liên Dạ lại tuyệt đối không chịu để cho nương tử tương lai của y có bất kỳ bệnh khó chịu nào.

Ngự Ngự không cãi với y, bởi vì quả thật nàng cũng có chút mệt.

Thân thể này không phải là của chính nàng, Trình Ti Nghiên được cưng chiều từ nhỏ, không có chút sức sống như nàng tung tăng nhảy nhót mỗi ngày.

Nhưng dựa theo bản tính vô lương của Ngự Ngự, trước khi ngoan ngoãn trở về ngủ, đương nhiên phải đào hố một chút.

"Mẹ nói, phụ nữ nhất định phải bảo đảm giấc ngủ chất lượng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sắc đẹp." Khuôn mặt nhỏ không khéo vô cùng sùng bái nhìn y, "Vương gia thật đúng là một phụ nữ biết bảo dưỡng."

Đại phúc hắc nào đó bình tĩnh tiếp chiêu, "Nhưng mẹ nàng không nói cho nàng biết sao? Không có người trong lòng phụng bồi, có ngủ sớm cũng vô dụng."

"..." Tại sao lại biến thành tạo cơ hội cho y thổ lộ rồi?

Ngự Ngự mất bình tĩnh chạy đi.

Chạy tóe khói trở về phủ Thượng thư, trở lại tiểu viện mệnh mông không người của Trình Ti Nghiên, nàng mặc nguyên quần áo trực tiếp ngã lên giường, đưa tay sờ sờ, trên mặt có chút nóng.

Nàng sẽ không... thật sự yêu chứ?

Lật người, vùi mặt vào trong chăn gấm hơi lạnh, động tác của Giang Ngự Ngự bỗng nhiên cứng đờ.

Dường như nàng vừa mới nhìn thấy...

Thầm hít thở sâu một hơi, Ngự Ngự giữ chặt cơ quan có thể trong nháy mắt phát ra hơn mười cây độc châm, lúc này mới chậm rãi ngồi thẳng người.

Người đồng nghị.

Phải nói, là trên xà nhà, đồng nghị người.

Bởi vì Trình Ti Nghiên ra lệnh, trong tiểu viện này không có ai hầu hạ không có ai cầm đèn, thậm chí không có ai dám tới gần, cách viện một đoạn đường không có ngọn đèn nào.

Hôm nay trời đầy mây, ánh sáng không tốt, cộng thêm nàng đi đường cũng không nhìn trời, sau khi Ngự Ngự vào cửa căn bản không phát hiện, không ngờ lại có nhiều người núp trên xà nhà như vậy.

Lặng yên không một tiếng động, một đám hắc y nhân cùng nhau nhảy xuống, Tần Phấn nàng đã từng thấy qua đứng ở phía trước, vô cùng cung kính cúi

đầu, "Đường chủ Mê Tung đường Tần Phấn, dẫn toàn bộ 72 người trong đường, phụng mệnh chủ nhân bảo vệ tiểu tiểu thư."

Ngư Ngư âm thầm kinh hãi, sao lại có nhiều người ẩn vào Trình gia như vậy?

Duy nhất khiến nàng an tâm một chút chính là, Hách Liên Dạ đã giúp nàng chứng minh, thuật dịch dung của Tần Phấn mặc dù ngay cả nàng cũng không nhìn ra sơ hở, nhưng võ công của hắn quả thật bình thường vô cùng, nếu hắn có thể đảm nhận chức Đường chủ... Mặc dù những người này nhân số đông đúc, nhưng cũng không tính là khó đối phó.

"Tiểu tiểu thư, nghe nói ngài muốn rời khỏi Trình phủ, không biết có phân phó gì với chúng thuộc hạ."

Dù sao tính tình của Trình Ti Nghiên nặng mưa thất thường, mỗi một lát thì một dáng vẻ, Ngư Ngư cũng không sợ bị lộ tẩy, suy nghĩ một chút, "Tối nay tôi sẽ dẫn một người của Tĩnh Vương phủ ra ngoài, mấy người đều xuất phủ theo tôi, nhưng trước tiên không được lộ diện."

Nàng đang lo nghĩ thuộc hạ của "chủ nhân" kia nấp trong Trình phủ quá lâu, che dấu quá sâu, quả thật chính là một quả bom hẹn giờ, đây là một cơ hội tốt, chỉ một lần rút hết bọn họ ra ngoài.

"Vậy Hách Liên Dạ..."

"Trước tiên cứ giữ lại đó, bốn tiểu thư tự có an bài." Giọng điệu Ngư Ngư hết sức lớn lối, thật ra trong lòng rất muốn liếc mắt khinh thường.

Nàng thật sự rất hiếu kỳ "chủ nhân" kia có thân phận gì, sao những người này có thể tự tin như vậy.

Hách Liên Dạ dễ giết lắm sao?

Nhìn tình hình ở huyện Đào sẽ biết, cho dù đã sẵn sàng chôn thuốc nổ ở vùng phụ cận quán trà thoạt nhìn không có chút sơ hở nào, không phải cũng bị tên yêu nghiệt kia dễ dàng phá bỏ à.

Người đàn ông đó... Thật sự rất thông minh rất cường đại.

Nghĩ vậy, trong lòng lại thấp thoáng cảm thấy có chút hãnh diện vì y.

Sắc mặt Ngư Ngư bỗng chốc lại nóng lên, cũng may ánh sáng trong phòng quá mờ, đám người kia cũng nhìn không ra.

Nàng có loại tâm lý này... Thật sự giống như đang yêu vậy.

Đuổi đám người Tần Phấn đi, Ngư Ngư lại đuổi tên yêu nghiệt nào đó ra khỏi đầu.

Ngủ! Ngủ đủ rồi sẽ trốn hôn!

Buổi tối hôm đó

Hà Nghiêm cảm thấy mình nhất định là điên rồi.

Tại sao hắn lại ở bên ngoài Tĩnh Vương phủ! Tại sao ngồi bên cạnh hắn còn là Vương phi của bọn họ!

"Tôi đang trốn hôn." Ngư Ngư hiếm khi đại phát từ bì, lần thứ ba mươi một giải thích nghi hoặc cho hắn.

Nhưng Hà Nghiêm lại ước gì nàng có thể tiếp tục vô lương.

Hắn thật sự không muốn tiếp nhận sự thật tàn khốc này!

Tại sao Vương phi lại trốn hôn thành công?

Xế chiều hôm nay, Vương phi cầm một gói đồ nhỏ, tung tăng nhảy nhót đến tìm hắn, "Đi nào, tôi phải trốn hôn rồi."

Lúc đó hắn còn tưởng rằng Vương phi đang nói đùa!

Thậm chí hắn còn động kinh mà nghĩ, hắn nên phối hợp với tâm tình đang tốt của Vương phi một chút, cho nên cũng hết sức nhanh nhẹn hí ha hí hửng theo sát Vương phi ra cửa...

Hà Nghiêm không biết trên đời này còn có chuyện xuyên không, nếu không hắn nhất định sẽ muốn xuyên về buổi chiều, quất chết con thỏ nhỏ giống mình kia... Ta để cho ngươi nhảy! Cho ngươi nhảy!

Ngư Ngư ngồi trên xe ngựa đám người Tần Phấn chuẩn bị, mấy giờ sau đã thành công rời khỏi kinh thành, hiện tại đang nghỉ ngơi ở huyện Lê – nơi Ngư Ngư xuyên qua.

Bởi vì tối giờ com tối rồi...

Cảm xúc dâng trào tìm tởu lâu có nhiều khách nhất, Ngự Ngự gọi mấy tiểu nhị đề cử món ăn chiêu đãi, sau đó thì chờ đợi mang thức ăn lên.

Hà Nghiêm cũng đang đợi, chỉ là hắn đang đợi Hách Liên Dạ.

Vương gia không có khả năng để mặc Vương phi đi như vậy, nhất định sẽ đuổi theo!

Không đúng, vốn dĩ không phải đuổi theo, lấy sự hiểu biết của hắn với Vương gia, ngay từ đầu Vương gia hẳn vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ, vẫn luôn bảo vệ Vương phi!

Nhưng tại sao Vương gia không lộ diện chứ?

Chẳng lẽ là... tức giận?

Cũng có thể lắm chứ!

Làm một thủ hạ trung thành và tận tâm, Hà Nghiêm lập tức vì chủ tử của mình mà mưu cầu phúc lợi, tiểu nhị nhất đẳng mang thức ăn lên xong, người ở bên cạnh cũng không nhân rồi mở miệng hỏi, "Vương phi ngài... ngài cứ đi như vậy, chẳng lẽ ngài không hề nhớ Vương gia sao?"

Lúc nói xong một câu này, khuôn mặt nhỏ của Ngự Ngự xem ra vô cùng cao hứng đột nhiên sụp xuống, đôi mắt buồn bã ỉu xìu rủ xuống, thậm chí ngay cả đầu nàng cũng buông ra, cúi đầu, ra vẻ đáng thương trông vô cùng ủy khuất.

Hà Nghiêm lại thấy chán phần.

Quả nhiên! Làm sao có thể không nhớ đến!

Hắn lập tức rên sất khi còn nóng, "Vậy Vương phi, hay là..." Hay là hiện tại thuộc hạ đưa ngài trở về.

Mới mở miệng nói được đoạn đầu, Ngự Ngự liền thương xót oán hận nhìn cái bàn trước mặt, nói cho hắn biết, "Com không ngon..."

"..." Một tia chớp đánh xuống, Hà Nghiêm ngẩn ngang.

Nhưng khỏe môi mới giật giật một nửa Hà Nghiêm lại đột nhiên nghiêm túc, mặt mày đóng băng, "Vương phi cẩn thận."

Vừa dứt lời, sắc trời giống như đột nhiên tối xuống, trong tửu lâu tràn ngập tiếng thét kinh hãi chói tai.

Không, không phải là thời tiết thay đổi, mà là bên ngoài tửu lâu đột nhiên xuất hiện một đoàn kiếm khách áo đen. Bọn họ nhảy đến chỗ của Ngự Ngự ở lầu hai, bởi vì nhân số đông đúc, ngay cả sắc trời ngoài cửa sổ cũng bị che hơn phân nửa.

Là nhằm vào nàng sao? Thật không nghĩ tới, một tiểu thư nhà quan nhìn có vẻ bình thường vậy mà trên người lại có nhiều bí mật đến thế.

Ngự Ngự cần tay muốn rút kiếm của Hà Nghiêm, tay phải khẽ nhấc lên, ở trong không trung làm một thế tay.

Lấy một địch đông, cho dù Hà Nghiêm là trợ thủ đắc lực do Hách Liên Dạ tự tay huấn luyện ra, cũng sẽ không chịu nổi đánh luân phiên nhiều người như vậy.

Không cần uống phí đám người Tần Phấn, vừa vặn mượn cơ hội này nhìn xem những người này rốt cuộc có võ công như thế nào.

Ngự Ngự không hề lo lắng, còn Hà Nghiêm đang nhìn bọn Tần Phấn đột nhiên xuất hiện từ bốn phương tám hướng, hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh.

Cũng không vội, chỉ cẩn thận nhìn chằm chằm chung quanh, đề phòng lúc hai nhóm người đánh nhau, có binh khí ngộ thương đến Ngự Ngự.

Làm một người sành ăn, Ngự Ngự chưa bao giờ lãng phí thức ăn...

Cho nên mặc dù cảm thấy com thật sự không ngon, nàng cũng chuẩn bị ăn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chương 60. Y là tên yêu nghiệt (1)

Chỉ nửa phút sau, tâm trạng thanh thoi vừa ăn com vừa nhìn kịch võ hiệp trực tiếp hoàn toàn biến thành khiếp sợ.

Nàng sợ mình nhìn lầm rồi, còn đi hỏi Hà Nghiêm ở bên cạnh, "Giống nhau?"

Hà Nghiêm hiểu nàng đang hỏi cái gì, cực kỳ chắc chắn gật đầu, "Hoàn toàn giống."

Dường như địa vị của Trình Ti Nghiên rất lớn, có rất nhiều người đuổi giết nàng, Ngư Ngư vẫn có thể hiểu được, nhưng mà...

Chiêu số võ công của bọn hắc y nhân này giống hệt với bọn Tần Phấn!

Hai nhóm người cắn xé chém giết nhau, sát khí ngút trời, nhưng chiêu số xuất thủ lại cùng một bộ võ thuật, chợt nhìn lại, còn tưởng rằng là sư huynh đệ của một môn phái đang tỷ thí với nhau.

Hiển nhiên Tần Phấn cũng ý thức được không đúng, ra lệnh đám thuộc hạ tạm thời dừng tay, sau khi nhảy ra ngoài trận đấu, đưa tay lấy lệnh bài trong ngực ra, "Tại hạ là Đường chủ Mê Tung đường Tần Phấn, phụng mệnh chủ nhân bảo vệ tiểu tiểu thư, các người là ở đường nào, có phải có hiểu lầm gì hay không?"

Đám sát thủ áo đen kia không nói gì, nghe hần tự giới thiệu, thế công trên tay ngược lại ác liệt hơn, quả thật là liều mạng đánh.

"Thật to gan! Biết lúc này là tiểu tiểu thư vẫn dám động thủ!" Tần Phấn và đám người còn lại của Mê Tung đường cũng nổi giận gầm lên một tiếng, xông vào trong vòng vây chém giết.

Lời của bọn họ, Hà Nghiêm hoàn toàn nghe không hiểu, hần nằm mơ cũng không nghĩ tới tiểu Vương phi của bọn họ còn có một thân phận khác, hơn nữa còn liên quan đến nhân sĩ giang hồ.

Nhưng đây là người chủ từ hần chọn, cho dù xảy ra tình huống gì, hần cũng sẽ tiếp tục thân phục.

Đám người Tần Phấn có lẽ chủ yếu am hiểu dịch dung và ngụy trang, võ công vốn chẳng phải cao siêu gì, đối phó với cường đạo bình thường còn được, đối mặt với sát thủ xuất kích cường thế như vậy không kiên trì được bao lâu.

Kiểm trong tay Hà Nghiêm đã ra khỏi vỏ, ngăn ở trước bàn ăn, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Vương phi yên tâm, nhất định thuộc hạ sẽ để ngài an tâm ăn xong bữa trưa."

Nói xong chính hần cũng muốn co rút trong gió...

Nhưng hần cảm thấy lời này không có nói sai, đây mới là chuyện lúc này Vương phi đề ý nhất...

Quả nhiên, Ngư Ngư rất cảm kích gật đầu, "Mười phút nữa tôi sẽ ăn xong."

Hà Nghiêm yên lặng lau mồ hôi lạnh.

Lời đối thoại của hai người dẫn tới một tiếng cười khẽ.

Nhưng không giống với tiếng cười mềm mại mang theo hương vị trêu chọc người của Hách Liên Dạ, tiếng cười mới xuất hiện âm u lạnh lẽo thấu xương, cho dù là đang cười, người nghe được không rét mà run.

Bóng người nhoáng một cái, một nam nhân cao gầy toàn thân đồ đen xuất hiện ở lầu hai từ lâu, "Lâu không gặp, tiểu sư muội của ta ngược lại đáng yêu không ít."

"Chỉ tiếc, thứ đáng yêu này, đa phần đều... A!"

Một câu uy hiếp "sống không được bao lâu" không có cơ hội ra khỏi miệng, ngược lại biến thành một âm cuối buồn cười.

Không ai nhìn rõ thứ đó xuất hiện lúc nào, nhưng trên cổ của hắc y nhân, hiện đang cắm một chiếc đũa, người ngoài chỉ thấy khiếp sợ, còn bản thân hắc y nhân thì sắp sợ đến mức gan mật đều vỡ ra.

Độ chính xác và độ mạnh yếu của chiếc đũa này được xem là vừa phải, như bây giờ, mặc dù nhìn khiến người ta sợ hãi, thật ra hần chỉ bị thương ngoài da, rút đũa ra, tùy tiện xử lý vết thương một chút là không sao rồi.

Chỉ là... Chỉ là!

Chỉ cần chiếc đũa này hơi chuyển lên xú nữa thì sẽ đâm rách yếu huyệt của hần, thần tiên cũng cứu hần không được.

Hiện tại hần không dám lộn xộn, không dám phát ra tiếng, chỉ sợ thanh đới của mình rung lên làm cho chiếc đũa đâm thủng yết hầu.

Hoạ vô đơn chí chính là, cho dù hần nhìn hướng nào, đuôi khố mắt đều có thể nhìn đến chiếc đũa giống như bùa đòi mạng này.

Cố tình hiện tại tay của hần cũng đang phát run, không dám tự mình rút nó ra, nếu động tác tay mất ổn định, hần sẽ mất mạng như chơi.

"Vương gia!" Hà Nghiêm vui mừng hô nhỏ một tiếng, muốn gạt lệ.

Hắn biết ngay mà, Vương gia nhất định đang ở đây!

Mặc dù vẫn không thấy bóng người đâu, nhưng hắn khẳng định, thủ pháp đả thương người lại hết sức tra tấn người như vậy, chính là tác phong của Vương gia bọn họ.

Vương gia của hắn chính là biến... khụ, ý hắn là, Vương gia làm việc, chính là cá nhân đặc sắc rực rỡ như vậy...

Quả nhiên, nhìn thấy hắc y nhân bị một kích chết không kịp ngáp kia, một đám sát thủ đều kinh hãi dừng tay, đề phòng lại có chút sợ hãi nhìn xung quanh.

Ở trong bầu không khí như vậy, Hách Liên Dạ thong thả xuất hiện, mắt nhìn thẳng đi qua đao quang kiếm ảnh, y không dịch dung, hiện tại trên dung mạo yêu nghiệt tuyệt sắc là nụ cười sung sướng.

Y không nói chuyện với đám người Ngư Ngư, ngược lại đi thẳng đến hắc y nhân đứng cứng ngắc tại chỗ, "Rất hân hạnh được biết người."

Giọng nói vô cùng thân thiết vui vẻ, giống như thật sự vui mừng vừa quen được một người bạn mới, nghe xong tất cả mọi người ở lầu hai đều bất ngờ, còn tưởng rằng y đột nhiên bị điên rồi.

Động tác của y cũng hết sức "thân thiết", giống như là... giống như đang chơi đùa cùng "bạn mới" vậy.

Bộ dạng y thoải mái chơi với chiếc đu, đúng vậy, chính là chiếc đu cắm ở trên cổ hắc y nhân, hơi bất cẩn một chút sẽ xuyên qua yết hầu hắn, lập tức lấy mạng của hắn...

Hách Liên Dạ gây gây chiếc đu, trái lắc lắc, lại lắc lắc, rất dễ nhận thấy, Hách Liên Dạ nắm chắc trong lòng, biết gây thế nào mới không để cho hắn chết nhanh, còn hắc y nhân trừng đến mức hai mắt cũng sắp nứt ra, hoảng sợ khiến trong mắt của hắn rỉ ra tơ máu.

Chơi một lát, Hách Liên Dạ mới thân nhiên mở miệng, giọng nói dịu dàng đến cực điểm, "Đám đùng đến người của ta? Rất tốt, đã lâu rồi không có ai dám đến trêu chọc ta."

Đúng vậy, không có nơi nào là y không biến thái. Ngư Ngư im lặng nghĩ thầm.

Tinh thần bị giầy vò đến mức rệu rã, hắc y nhân chịu không được mà hôn mê bất tỉnh.

Thân phận của nam nhân cao gầy áo đen này không tầm thường, võ công lại càng mạnh mẽ, hắn vừa ngã xuống, khiến cả đám sát thủ áo đen đều hít một hơi lạnh.

Tác phong của Hách Liên Dạ rất rõ ràng, rơi vào trong tay hắn, chết còn tốt hơn cả sống...

Một đám sát thủ nhìn nhau mấy lần, ý nghĩ đều nhất trí, khiến Hách Liên Dạ tha cho bọn họ là không thể nào, chỉ bằng liều mạng!

Giết!

Đối mặt với một đám sát thủ đông nghịt đột nhiên tấn công này, về mặt Hách Liên Dạ không có chút biến hóa, bình tĩnh rút chiếc đu giống như bùa đòi mạng trên cổ hắc y nhân kia ra, nội lực trùng trùng, chiếc đu trở thành những cây châm trúc cỡ nửa cây tăm.

Ngư Ngư chỉ nhìn thấy tay y tùy ý nâng lên, đám sát thủ đờ đờ sát khí kia đều đứng bất động tại chỗ, không thể động đậy.

Nhìn lại gần mới biết cây châm trúc kia đâm vào huyệt vị của bọn họ, một đám người cứ như vậy bị hắn đánh gục.

Giá trị vũ lực này... mạnh mẽ đến mức nghịch thiên.

Ngư Ngư lặng lẽ trở lại bên bàn, uống một ngụm trà nóng.

Sau đó thì rồi rầm, chỉ vào hắc y nhân ban đầu bị giầy vò đến ngất xỉu, "Tốt xấu gì cũng phải báo tên, làm diễn viên quần chúng cũng không dễ dàng đâu."

Nhìn sự xuất hiện của hắc y nhân kia, rõ ràng cũng có thân phận.

Đáng tiếc gặp phải Hách Liên Dạ... Bị kích.

"Lâu rồi không ra tay với người yếu thế, nhất thời không khống chế tốt lực đạo." Người nào đó còn tỏ ra có chút tiếc nuối.

Cái này hoàn toàn không phải là xát muối lên vết thương người ta, mà là xát bột tiêu...

Duy trì vẻ mặt bình tĩnh, Hách Liên Dạ lại tiện tay rút một đôi đu ở trên bàn, kẹp lấy góc áo của người té xỉu, giống như gấp đồ ăn 'gấp' người đó lên, nhìn vào hai mắt, "Còn cứu được."

Giọng điệu này, giống như thợ sửa điện gia dụng, hai mắt đánh giá tủ lạnh đã bãi công, bình tĩnh nói "Sửa rất tốt"...

Nhân sinh biến thái, quả nhiên không cần giải thích...

Ngư Ngư lặng lẽ tiếp tục ăn cơm.

Nhưng Hách Liên Dạ vẫn luôn cứng chiu nằng lại dè dũa của nàng, "Không phải nói ăn không ngon sao?"

Câu nói phản nản vừa rồi của tiểu nha đầu hắc cũng nghe thấy.

Ngư Ngư cực kỳ kiên quyết, "Ăn không ngon cũng không thể ném, tôi chưa bao giờ lãng phí thức ăn!" Nàng là một người sành ăn đúng chuẩn.

Hách Liên Dạ bị chọc cho cười ra tiếng, xoa bóp khuôn mặt nhỏ hiem khi nghiêm túc của nàng, "Vậy ta làm lại giúp nàng."

Nói xong, cũng không để ý tới đám hắc y nhân bị y đánh ngã đầy đất, bụng mâm bình tĩnh nhảy xuống lầu, đi làm đồ ăn...

Hà Nghiêm yên lặng ngửa đầu nhìn trời, muốn ngăn lại nước mắt bi thương.

Cuộc sống này... Càng lúc càng không thể nào sống nổi rồi.

Nhưng dù sao cũng là người chính tay Hách Liên Dạ chọn, thần kinh coi như kiên cường dẻo dai.

Trong chốc lát Hà Nghiêm ổn định lại thần trí, hỏi tiểu nhị tìm đây, trối đám hắc y nhân bị điểm huyết đạo thành một xâu.

Hắn muốn đi theo chủ tử, hiện tại đi không được, cho nên trối đám người kia xong liền phóng tín hiệu lên trời, chờ người tới tiếp ứng.

Thủ hạ của Phong Minh trải rộng thiên hạ, chưa tới một phút thì có bốn người xuất hiện ở ngoài tửu lâu, nhanh chóng lướt tới bên này.

Vừa nhìn thấy mấy xâu người giống như xâu hồ lô sau lưng Hà Nghiêm, bọn họ liền hiểu ra chuyện gì, người dẫn đầu lập tức cao hứng lên tiếng, "Ôi chào ~ hàng tới, hàng tới rồi!"

Giọng điệu đúng là cao hứng bùng bùng.

Đây là... Giọng điệu năm tới có thể giết heo ăn thịt đấy!

Đám sát thủ áo đen bị điểm huyết trụ (là thân thể bất động á), nhưng thính giác và thị giác đều rất tốt, nghe vậy, lại chịu đựng thêm một vòng kinh hãi.

Ngư Ngư cũng mất bình tĩnh theo.

Thật sự là... Có chủ tử biến thái, thủ hạ không thể nào là người bình thường được...

Người của Phong Minh xuất hiện, chẳng mấy chốc liền đi, qua nửa phút sau, Hách Liên Dạ bụng mâm thức ăn được qua gia công đi lên.

Sắc hương vị đều đủ, ném một miếng, nếm vị điều hoà, hương vị tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với bản chính của đầu bếp chuyên nghiệp trước đó.

Hà Nghiêm biết buổi tối chủ tử nhà mình đều lên học nấu ăn, cho nên cũng không kinh ngạc, chỉ là khoe mắt rơi lệ nhìn Ngư Ngư, Vương phi, ngài xem Vương gia "dùng tốt" biết bao... ngài ấy là hàng thật giá thật ở nhà du lịch giết người phóng hỏa đều cần thiết đó!

Ngài thật sự cam lòng bỏ ngài ấy ở nhà, tự mình trốn hôn sao?

Hà Nghiêm muốn khóc, còn Hách Liên Dạ là người trong cuộc lại có dáng vẻ tự nhiên, không hề có chút bộ dạng oán phụ nào.

Lúc ăn cơm Ngư Ngư hoàn toàn không nói chuyện, cho nên lúc Hách Liên Dạ bụng đồ ăn lên nàng chỉ cao hứng khen mấy câu, hiện tại thì không nói câu nào.

Hách Liên Dạ quay đầu, cười nhạt nhìn bọn Tần Phấn vẫn còn ở lầu hai, "Các người, xảy ra chuyện gì?"

Tần Phấn sớm có chuẩn bị, về mặt không chút bối rối, tiến lên một bước, "Tại hạ chịu sự quản lý của Phong Minh, nhận ủy thác của người khác bảo vệ Cửu tiểu thư."

Phong Minh hành sự thần bí, mặc dù thế lực trải rộng thiên hạ, phóng mắt nhìn toàn minh, chỉ có một người phụ trách việc buôn bán, Tần Phấn tìm có này nghe thì quang minh chính đại, dường như không tìm được sơ hở nào.

Chỉ là... lời nói dối này, trực tiếp đụng phải họng súng rồi.

Phong Minh... Hoàn toàn là do Hách Liên Dạ lúc niên thiếu nhất thời cao hứng khai sáng thế lực nhà.

Hà Nghiêm suy nghĩ một chút, bi kịch của bọn Tần Phán chỉ có một nguyên nhân chính là Vương gia quá cường đại...

Nhưng Hách Liên Dạ cũng không vạch trần bọn Tần Phán, chỉ cười nhạt gật đầu, "Người Phong Minh làm việc, bốn vương yên tâm. Đã như vậy, ta sẽ càng không cần lo lắng an toàn của Nghiên Nghiên."

Ở trước mặt người ngoài, y đều gọi Ngư Ngư là "Nghiên Nghiên", giúp nàng che giấu thân phận.

Nói xong, anh liền đứng dậy, mỉm cười vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, "Tiểu nha đầu, ta đi trước, nàng trốn hôn cho tốt nhé."

"..." Khóe miệng Ngư Ngư co gật một chút.

Rõ là... Gợi cảm trọng vọng vào nàng nha!

Hà Nghiêm cũng hỗn loạn, còn tưởng rằng chủ tử nhà mình giận đến hồ đồ rồi, "Vương gia, ngài..." Sao ngài có thể để Vương phi tiếp tục trốn hôn chứ!

Hách Liên Dạ cắt đứt lời hắn, không chút lo lắng lấy từ trong ngực ra một bọc giấy, "Bốn vương tới đưa đồ."

Ngư Ngư nhận lấy bọc giấy, mở ra nhìn, "Ồi, là hạt dưa của tôi! Đa tạ Vương gia đưa tới, tôi để quên ở nhà mất!"

"..." Hà Nghiêm hoàn toàn không muốn sống nữa,

Đưa xong hạt dưa "quý báu" lại "quan trọng", Hách Liên Dạ thật sự xoay người rồi đi.

Nhân sinh biến thái, vốn không cần nói rõ lý do, tác phong của y luôn luôn kỳ lạ, bọn Tần Phán tưởng rằng y chỉ động kinh, cũng không hoài nghi gì.

Ngư Ngư ăn com xong, phân phó Hà Nghiêm, "Người đi ra ngoài tản bộ trước, tôi có chuyện muốn nói với người Phong Minh."

Hà Nghiêm biết Tần Phán vốn dĩ không phải là người của Phong Minh, nhưng vừa rồi chủ tử không vạch trần hắn, vậy nhất định chủ tử có tính toán khác.

Cho nên Hà Nghiêm cũng không dị nghị, lập tức trung thực lui ra ngoài.

Vẫn chưa đi xuống bậc thang, sau lưng vang lên giọng nói trịnh trọng nhắc nhở của Ngư Ngư, "Hà Nghiêm, anh vẫn chưa ăn com trưa đấy, đừng quên ha!"

... Nhưng Vương phi à, ta không coi trọng việc ăn giống ngài!

Nhưng... Vẫn nên đi ăn thôi.

Cuộc sống gần đây quá tra tấn người, ăn nhiều một chút, bồi bổ... (T_T)

Lâu hai đã không còn người ngoài, Tần Phán lập tức tiến lên một bước, "Thuộc hạ hành sự bất lực, xin tiểu thư tha tội."

Ngư Ngư khoát khoát tay, "Chuyện vừa rồi là sao?"

"... Hồi tiểu thư, thuộc hạ không biết." Giọng của Tần Phán có chút khản thương, "Nhưng Tam thiếu gia cũng xuất hiện... Sợ rằng trong môn phái đã xảy ra chuyện."

Tam thiếu gia, sư huynh đứng hàng thứ ba? Hắn là nói người đàn ông cao gầy áo đen kia.

Tần Phán gọi nàng là "tiểu thư", như vậy cũng vừa vặn với vai vế người đàn ông cao gầy gọi nàng là "tiểu sư muội".

Chỉ là không biết, đây là một môn phái này, Trình Ti Nghiên là một tiểu thư nhà quan, tại sao lại có nguồn gốc sâu với đám nhân sĩ giang hồ này.

Chẳng lẽ Trình Ti Nghiên là nhân vật mấu chốt gì? Nếu không cho dù trong môn phái đấu đá nhau, tại sao lại phải nhiều sát thủ đến giết nàng như vậy.

Chỉ có điều, thế này cũng đúng lúc.

Cuối cùng Ngư Ngư cũng chắc chắn mục đích trốn hôn, "Đi, trở về xem một chút."

"... Về lại trên núi?" Tần Phán cả kinh, "Tuyệt đối không được! Tiểu thư, không biết trên núi đã xảy ra chuyện gì, cho dù võ công của ngài có cao hơn nữa, cũng song quyền nan địch tứ thủ (hai quyền khó địch lại bốn tay), huống hồ chủ nhân lại không có ở đây, không ai có thể che chở cho ngài..."

Một câu nói, Ngư Ngư hoàn toàn kinh hãi.

Cho dù nàng... "võ công có cao hơn nữa"? Nàng có võ?

Nói ra, nàng quả thực cảm thấy tính dẻo dai của thân thể này rất tốt, cũng rất linh hoạt, nhưng thể lực thật sự rất bình thường, đừng nói là so với cao thủ

võ công, cho dù so với nữ sinh bình thường thích chơi thể thao cũng kém xa.

Huống hồ ngày ngày nàng ở chung một chỗ với Hách Liên Dạ, dựa vào sự cường đại của tên yêu nghiệt kia, nếu nàng có võ công, tên yêu nghiệt kia sao có thể không phát hiện?

Nhưng nhìn về mặt Tần Phấn lại không có chút nói dối nào, hơn nữa, lúc nhắc tới võ công của nàng, giọng điệu của hắn còn mang theo kính nể rõ ràng, giống như rất sùng bái nàng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngự Ngự nghĩ không ra.

Làm một nam nhân tốt siêu cấp vô địch cung chiêu thể tử, đương nhiên Hách Liên Dạ sẽ không để cho nương tử sau này của mình mờ mịt như thế đâu, cho nên buổi tối hôm đó...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thể Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 60.2. Y là tên yêu nghiệt (2)

Ngự Ngự vừa mới tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, trong phòng có thêm một bóng người.

Ngự Ngự nhìn thấy y thì rất cao hứng, "Vương gia, ngài lại xuất hiện theo cách biến thái!"

Hách Liên Dạ lại là vẻ mặt thành thật, "Không có, chỉ là ta nhớ nương tử tương lai thôi."

"..." Mặt Ngự Ngự thoáng chốc đỏ lên.

Tên yêu nghiệt này, thô lộ cũng không báo hiệu trước hả?

Uống một hớp nước, Ngự Ngự tựa như tài mạo lạnh lùng bình tĩnh nhắc nhở y, "Vương gia, tôi đang trốn hôn."

Có từng nghe nói có người nào trong quá trình trốn hôn, thỉnh thoảng vị hôn phu xuất hiện tắm xà đầu chưa?

Nhưng Hách Liên Dạ lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, "Ta đang bảo vệ nàng trốn hôn."

"... Vương gia, người tôi đang trốn hôn chính là anh..."

"Nhưng bốn vương biến thái."

Ngự Ngự cao hứng, "Tôi thích nghe Vương gia nói chân lý nhất!"

"Tiểu nha đầu vô lương." Hách Liên Dạ bật cười nắm lấy tay nàng, "Tối đây, ta nhìn lại xem rốt cuộc nàng có võ hay không."

Thật ra theo tình huống thông thường mà nói, có tập võ hay không, chỉ cần đặt ngón tay lên mạch môn đối phương là đoán được, thế nhưng từ trên mạch tượng của Ngự Ngự nhìn không ra bất cứ vấn đề gì, Hách Liên Dạ hơi nhíu mày, véo nhẹ xương cổ tay Ngự Ngự.

Sau khi véo xong, động tác dừng lại một lát, lấy từ trong ngực ra một cái hộp đẹp tròn nhỏ, mở nắp hộp ra, đột nhiên dạn dò nàng, "Kiên nhẫn một chút." Nói xong, tay còn lại ôm nàng vào ngực.

Giọng nói và động tác đều rất dịu dàng, Ngự Ngự nhất thời quên nên kháng cự, nhưng ngay sau đó, trên cổ tay lại đau một trận.

"A." Ngự Ngự không phòng bị, cúi đầu kêu đau một tiếng.

Hách Liên Dạ lập tức nói lỏng sức tay ra, ngón tay ở một bên đã sớm lấy thuốc trong hộp đẹp nhanh chóng bôi cho Ngự Ngự.

Thuốc mỡ lạnh lạnh, gần như lập tức hóa giải cơn đau trên cổ tay.

Ngự Ngự biết y đang làm gì, cho nên cũng không trách y, chỉ vẫy vẫy cổ tay, "Không sao đâu, tiếp tục đi."

Thật ra cũng không đau đến nỗi nào, chỉ là ban nãy nàng không phòng bị gì, lại cảm giác có người dùng lực lớn nắm chặt cổ tay mình nên mới kêu thành tiếng như vậy.

Nhưng Hách Liên Dạ lại chậm chạp không có động thủ, nhìn dấu đỏ trên cổ tay nàng, lắc đầu một cái, "Ta sẽ nghĩ ra cách nghiệm chứng khác."

Thời gian Ngư Ngư quen biết y không tính là quá lâu, nhưng vẫn biết rõ một hai đối với tác phong của Hách Liên Dạ.

Thật sự không ngờ lại nhìn thấy bộ dáng khó xử của y, Ngư Ngư nuốt chút nữa bật cười, "Làm gì nghiêm trọng như vậy, nếu không tự tôi ngắt."

Dụng ý của Hách Liên Dạ, nàng đoán ra được.

Xem mạch tượng, Trình Ti Nghiên không hề có nội lực, nhưng nếu như dùng cách gì đó để che dấu thì sao? Mặc dù nghe qua có điểm khó tin, nhưng khinh công tinh xảo của nam nhân áo trắng trước kia chính là ví dụ, trên mảnh đại lục này, quả thật có rất nhiều chuyện bọn họ không biết nó tồn tại.

Nhưng cho dù nội lực có thể che dấu, người từng luyện võ, đặc biệt là cao thủ nội công, khung xương đều kiên cường dẻo dai hơn người bình thường. Hách Liên Dạ từ từ tăng thêm lực đạo, nếu sức lực lớn có thể khiến cho người bình thường gãy xương, còn xương cõ tay của Ngư Ngư vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì, vậy đã nói rõ, cỗ thân thể này xác thực từng luyện qua võ công.

Nhưng... nghe thấy tiếng kêu đau ban nãy của Ngư Ngư, Hách Liên Dạ không hạ thủ nữa.

Đề tay Ngư Ngư tự mình muốn thí nghiệm, về mặt Hách Liên Dạ hiếm khi nghiêm túc, "Không thể."

"... Tôi không dễ hồng như vậy." Ngư Ngư nói thầm.

Dù trong lòng y có hiểu rõ đi nữa, cũng sẽ không thật sự bóp nát xương cốt của nàng, đau một chút, nhịn một chút sau đó bồi thuốc là không sao rồi.

Nhưng Hách Liên Dạ lại hoàn toàn không thỏa hiệp, bế nàng lên giường, "Ngoan, đi ngủ sớm một chút. Ta sẽ nghĩ cách nghiệm chứng khác."

Làm gì có cách khác, nhìn lần ngoài ý muốn ở quán trà huyện Đào là biết, người đàn ông này quá thông minh, cho dù tình huống phức tạp gian khổ hơn nữa, y cũng có thể nghĩ ra phương án ứng đối trong nháy mắt, nếu y nói cần phải "nghĩ lại", vậy căn bản không có hi vọng.

Ngư Ngư không để ý tới y, quyết định tự lực cánh sinh, tự mình bóp mình.

Hách Liên Dạ cũng nằm dài trên giường, từ phía sau lưng ôm lấy nàng, tiện thể còn giữ chặt hai tay không thành thật của nàng, "Tiểu nha đầu, không cho phép làm mình bị thương, ta không nỡ."

"..." Tại sao y có thể bình tĩnh nói ra những lời buồn nôn vậy chứ?

Ngư Ngư im lặng nhìn ván giường, tiếp tục thì thầm, "Cũng không phải thật sự bị thương."

Sau lưng, tiếng cười dịu dàng nỉ non, "Nhưng nàng là bé cưng của ta, cho dù bị thương có chút xiu, ta cũng cảm thấy không có cách nào tha thứ."

"..." Hơi nóng xông thẳng lên đỉnh đầu, ngay cả lỗ tai của Ngư Ngư cũng đỏ lên.

Được rồi, nói không lại y, đi ngủ!

Ngư Ngư nhắm mắt lại, không để ý tới yêu nghiệt sau lưng chỉ biết bất cơ hội là nói lời buồn nôn, nhưng... hình như có gì đó không đúng lắm?

Vừa mới nghe người nào đó thổ lộ, đầu óc Ngư Ngư hơi rối loạn, mờ mịt mấy giây, mới phản ứng lại...

Nàng phúi đất xoay người, "Tại sao anh lại nằm trên giường tôi!"

Giọng điệu Hách Liên Dạ vô tội, "Ta đã tắm rồi."

"..." Ai quản y có tắm hay không chứ!

Nhưng hình như người nào đó cảm thấy Ngư Ngư cần phải trông nom quan tâm, bình tĩnh nói, "Không tin nàng nhìn xem "

(từ quản = trông nom)

"..." Nhìn cái gì? Lột quần áo của y nhìn xem có tắm rửa sạch sẽ hay không sao?

Ngư Ngư nghiêng răng xòe xoẹt trong lòng, nhưng đông sờ tây chạm quần áo của y, nàng đột nhiên lại cười đến mức vô cùng vui vẻ, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ lại xuất hiện rồi hả!"

Cùng lúc đó, cảm giác quen thuộc xuất hiện, Hách Liên Dạ lại cảm thấy y phục vừa người của mình bắt đầu chặt hơn...

Nhưng lúc này đây, phản ứng của y hết sức bình tĩnh.

Không, phải nói là, phản ứng của y hết sức cao hứng.

"Đúng vậy, ta lại xuất hiện rồi."

Động tác dịu dàng giúp Ngư Ngư xuôi tóc, y cười nói, "Nếu là tỷ muội, vậy thì không cần kiêng kị gì nhiều."

"..." Trước mắt Ngư Ngư sấm sét vang dội một trận, nghiêng rặng nhanh chóng lấy thuốc giải ra, để 'bụng' của người nào đó biến mất.

Trong lòng Ngư Ngư bị đả kích lớn, bởi vì không chỉ lúc này, thuốc chinh người bản biến thái chuẩn bị riêng cho trình độ phúc hắc biến thái của Hách Liên Dạ, từ nay về sau chỉ cần bọn họ ở chung một phòng thì đều không thể dùng!

Nếu không ai biết được đến lúc đó tên yêu nghiệt này sẽ làm ra chuyện gì!

Đội đã! Nàng còn một loại thuốc khác! Không tin không trị được y!

Cho nên nửa phút sau

Trên mặt Hách Liên Dạ thỉnh linh xuất hiện hai chữ "biến thái" lớn màu xanh, trong bóng đêm huỳnh quang sáng lóng lánh.

Tâm trạng Ngư Ngư lại thay đổi tốt hơn, cực kỳ tán thưởng nói, "Bộ dáng của Vương gia thật là tri kỷ, đánh dấu thuộc tính của mình ở trên mặt luôn đấy!"

Hách Liên Dạ vẫn rất bình tĩnh.

Nhóm người dậy, liếc nhìn gương đồng ở một bên, thế nhưng thoát nhìn tâm tình của y không tệ, "Như vậy cũng tốt."

Sau khi cười xong, y nhìn Ngư Ngư thật lâu, thở dài, "Nhan sắc có thể phát sáng trong bóng đêm rất đáng chú ý, như vậy nàng sẽ không thể tiếp tục xem nhẹ ra, đã quên bên cạnh nàng còn có ta."

"..."

Ngư Ngư yên lặng, yên lặng lấy thuốc giải ra, ngoan ngoãn tẩy sạch chữ trên mặt y...

Nàng không thể đấu lại y sao? Siêu cấp đại phúc hắc!

Cho dù phương pháp chinh người đều mất hiệu lực, còn có thể nói lý lẽ!

"Canh ba nửa đêm, vì sao Vương gia ở trong phòng cô nương? Như vậy không hợp quy củ."

"Lúc ngủ ta dùng rất tốt." Hách Liên Dạ bình tĩnh lời cách nói của Ngư Ngư ra, dùng giọng điệu như tự giới thiệu nói, "Ví dụ như, có thể đuổi muỗi."

"... Trong phòng này căn bản không có muỗi!" Trước khi đi ngủ nàng đã dùng thảo dược huân qua, trong phòng này cực kỳ thanh tịnh, muỗi bay kiến bò đều không có!

"Có." Hách Liên Dạ không chút đỏ mặt nói càn, giơ tay lên vỗ một cái, tiếp tục bình tĩnh chứng minh "công năng đầy đủ" của mình, "Vừa mới đánh chết một con."

"Lấy ra cho tôi xem"

"Đừng xem tốt hơn." Người nào đó rất bình tĩnh.

Ngư Ngư kiên quyết không đồng ý, "Không được, tục ngữ nói, sống phải thấy muỗi, chết phải thấy xác!"

Hách Liên Dạ lắc lắc đầu, tay vung về phía mặt đất, giọng điệu hoàn toàn là trách trời thương dân, "Nên để nó nhập thổ vi an đi."

"..." Ngư Ngư bị y quật ngã rồi.

Phúc hắc lại vô sỉ đến trình độ này, y nhất định không phải là người Địa Cầu!

Nhưng tại sao vẫn chưa có ánh trăng thay mặt anh họ đại nhân tiêu diệt y... (T_T)

Tâm trạng Ngư Ngư cực kỳ buồn bã, xoay người lại, coi y như phong cảnh, mặc kệ y! Hách Liên Dạ hải lòng, ôm chặt vị hôn thê bảo bối "đang trốn hôn" vào trong ngực, nhắm mắt ngủ!

Sáng ngày thứ hai, lúc Ngư Ngư mở mắt ra, đã không thấy bóng dáng Hách Liên Dạ đâu.

Nhưng trong phòng, có thêm một cái lông xú mại "đẹp mắt" hơn so với Hách Liên Dạ nhiều!

Hương xú mại nồng đậm như vậy, bộ dạng nhất định đẹp mắt!

Ừ, theo logic của người sành ăn, chính là cường đại như vậy...

Ngư Ngư cấp tóc thay quần áo rửa mặt, sau đó xông đến bàn bắt đầu ăn điểm tâm.

Thật ra cùng đưa tới với xiu mại, còn có một chén cháo trắng và hai đĩa thức ăn, nhìn đồ đựng, vốn không phải là thức ăn mua, nhưng cháo trắng mềm dẻo thơm ngát, thức ăn tươi mát ngon tuyệt, mọi thứ đều là tiêu chuẩn chế tác. Lại phối với mùi vị nồng đậm mê người của xiu mại thịt bò...

Ừm, cuộc sống thật tốt đẹp~

Ngư Ngư ăn rất vui vẻ, ăn xong rồi, cảm lồng nhỏ đựng xiu mại xuống lầu, muốn hỏi thăm đây cái này mua quán nào, lúc hồi kinh đi ngang qua huyện Lê, nhất định phải ăn lần nữa.

Không ngờ, nàng chỉ cảm một lồng trúc nhỏ thôi, cũng không phải ôm núi vàng núi bạc gì, khách ăn điểm tâm sáng trong khách điểm, lại có không ít ánh mắt hâm mộ nàng.

Vẫn là tiểu nhị giải thích nghi ngờ của nàng, "Cô nương thật đúng là có lộc ăn, xiu mại quán này à, chắc chắn, cách điều chế nhân bánh là bí truyền độc môn truyền thừa mấy đời, mỗi lần vừa ra lồng, mùi thơm này có thể thổi qua mấy con phố~ đáng tiếc, một ngày hán chỉ bán một canh giờ, mỗi người chỉ có thể mua một lồng, nếu ai thêm ăn muốn đi mua, trời còn chưa sáng phải bắt đầu xếp hàng cũng chưa chắc mua được."

Nói xong, tiểu nhị tổng kết một câu, "Bằng hữu của cô nương thật có lộc."

Tối hôm qua hán nhìn thấy Ngư Ngư và Hà Nghiêm cùng đến ở trọ, cho nên còn tưởng rằng đây là Hà Nghiêm mua.

Bởi vì bọn Tần Phấn vẫn còn ở vùng lân cận, Hà Nghiêm lập tức khoát tay, giúp Vương gia nhà mình che dấu hành tung, "Không có gì không có gì."

Thật ra vốn cũng không có gì, chỉ là một bữa sáng mà thôi, đương nhiên Vương gia bọn họ đều cấp thứ tốt nhất cho Vương phi. Hơn nữa, chuyện Vương gia bọn họ làm vì tiểu Vương phi, còn nhiều hơn cả chuyện này.

Chỉ là... Ngẫm lại đám vương công quý tộc ở kinh thành vì muốn lấy lòng mỹ nhân, đều là vung tiền như rác tặng vật phẩm đắt tiền nào đó, Vương gia bọn họ lại tặng lồng xiu mại kia... Tâm tình Hà Nghiêm thật là phức tạp.

Tiểu Vương phi của bọn, vì sao lại thích ăn như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Chương 61. Thái tử Pk yêu nghiệt phúc hắc

Bởi vì đã lộ diện trước mặt Hách Liên Dạ, bọn Tần Phấn cũng không cần tiếp tục che dấu hành tung nữa.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Tần Phấn hiện thân trước mặt Ngư Ngư, chờ Hà Nghiêm rời đi, hán liền lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, "Xin tiểu thư thứ tội, tối hôm qua thuộc hạ đã cẩn thận suy nghĩ, ngài thật sự không thể trở về trên núi."

Ngư ngư không nói chuyện, chờ nghe phân tích của hán, xem xem có thể biết thêm tin tức gì đó không.

"Tam thiếu gia cả gan phái người đuổi giết ngài, nhất định trên núi đã xảy ra chuyện lớn, ngoại trừ chủ nhân ra, ở trên núi, võ công của ngài có thể đứng hàng thứ ba, những người khác hợp lực cũng không thể làm gì được ngài, nhưng mà..."

Tần Phấn cẩn thận liếc nhìn nàng một cái, "Mặc dù thiếu chủ không có quan tâm đến tục sự, nhưng lúc trước ngài ấy..."

Lại dừng hồi lâu, Tần Phấn xác nhận nàng không có dấu hiệu tức giận, mới dám nói tiếp, nhưng vẫn không dám trực tiếp nói thẳng chuyện lúc đó, chính là âm ờ nói, "Sau đó, thiếu chủ vẫn luôn đối với ngài... có ấn tượng không tốt. Nếu trên núi thực sự xảy ra chuyện, hán hoặc là không thêm đề ý, hoặc là... cùng bọn Tam thiếu gia đối phó ngài."

"Hơn nữa còn có quân gia ở đó, thời khắc mấu chốt, nhất định quân gia sẽ giúp đỡ sư huynh hán."

Thiếu chủ? Dựa theo vai vế trong miệng Tần Phấn, hán là Đại sư huynh của nàng, hơn nữa... không quan tâm đến tục sự?

Còn có quân gia kia tuyệt đối sẽ giúp đỡ sư huynh...

Trong lòng Ngư Ngư mơ hồ suy đoán, nhưng vẫn không thể xác định.

Mấy đặc thù này, nghe sao giống nam tử áo trắng gặp qua lúc trước vậy?

Nhưng theo cách nói của Tần Phấn, quần gia kia là cao thủ võ công đứng thứ hai trên núi, cũng sẽ không bị kịch đến luân lạc tới mức xuất hiện ngang hàng cùng heo và cá chứ...

Đang suy nghĩ, một bóng trắng chớp động trong tầm mắt, một con chó con mập mập lông trắng chạy lên lầu hai, tốc độ nhanh nhẹn hoàn toàn không tương xứng với thân hình của nó bay thẳng đến chỗ Ngư Ngư, thuận theo vạt áo của nàng leo lên đến trong lòng nàng.

Ôi ~ Trọng lượng này...

Ngư Ngư nâng con chó nhỏ mập mập kia về phía trước, hình như người ta vốn không cảm kích, móng vuốt nhỏ cào cào lục lợi cái túi của Ngư Ngư, sau khi người thấy đồ ăn trong túi, vui vẻ ngậm gói bò khô trượt xuống dưới, ngồi xồm ở một bên cần.

Nhưng mới cần được một miếng bò khô, chó nhỏ mập đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt nhỏ đen lay lay nhìn Giang Ngư Ngư một cái, để phòng giấu bò khô dưới bụng, lúc này mới yên lòng lắc cái đầu, tiếp tục hăng hái chiến đấu với bò khô.

"..." Ngư Ngư lại này sinh nghi ngờ sâu sắc với nhân phẩm của mình.

Chỉ là con chó mập này... Thật sự rất quen mắt nha!

Chẳng lẽ nhìn mặt nàng giống như cướp đồ ăn với nó sao? Lần trước lúc nó xuất hiện dường như là bị nàng đoạt đồ ăn, cũng ăn no rồi ừ ừ nằm sấp xuống, còn vô cùng kiên quyết nuốt nửa cái bánh trứng cuối cùng vào.

Đây là chó của Tiểu Trần Tử nha. Tiểu Trần Tử đang ở gần đây?

Nói với Tần Phấn mình cần phải suy nghĩ thêm một chút, để cho hần đi về trước, sau đó Ngư Ngư liền ôm lấy con chó mập trở lại phòng trên lầu.

Quả nhiên, bên cạnh không có người ngoài, có một bóng người chớp hiện, trong phòng nàng bắt ngờ có thêm một người.

Nhưng... Khiến Ngư Ngư ngoài ý muốn chính là, người vừa mới xuất hiện, thật ra không phải là "Tiểu Trần tử", mà là Thái tử trong miệng mọi người kia.

Hách Liên Thần một thân cẩm bào màu đen, nổi bật lên thân hình cao gầy, nhưng màu đen kia cũng quá ngưng trọng, hơn nữa, ánh mắt hần lạnh lẽo đến mức không mang theo chút khí người, cả người càng lộ ra vẻ lạnh lùng bức người.

"Trình tiểu thư." Mặt hần không chút thay đổi mở miệng, trong giọng nói thấp thoáng mang theo băng tuyết, "Mời cô hồi kinh."

Giọng nói nhạt nhẽo, cũng không thể nói là ra lệnh, nhưng nghe qua cũng tuyệt đối không thân thiện.

Đương nhiên, lấy thân phận Thái tử cùng tác phong trước sau như một mà xem, thái độ như vậy, quả thực có thể nói là "dịu dàng" rồi.

Ngư Ngư cũng không vội vã đáp lại, không nhanh không chậm lục đồ ăn vật trong túi, "Ngày hôm qua mua được một bao đậu phộng vị gà cay, ngon hơn đậu phộng bán trong kinh thành... A, tìm được rồi."

Hôm qua Ngư Ngư chỉ tính mua thử ăn một chút, ăn cho đến bây giờ vốn không còn dư lại bao nhiêu, phòng chừng ăn vài miếng là hết.

Ánh mắt Thái tử lạnh lùng nhìn người trước mặt ăn ngon lành, đậu phộng đang dần dần giảm bớt, "Chuyện vừa nói lúc nãy, Trình tiểu thư suy nghĩ kỹ càng, trong kinh thành có chuyện phức tạp, cáo từ."

Nói xong, không chút lưu luyến lắc mình ra cửa.

Mười giây sau ...

"Tiểu quý nước!" Cùng với tiếng chào hỏi vô cùng thân thiện, Hách Liên Thần lại mặc bộ y phục vải thô giống bình thường, tùy tiện đẩy cửa tiến vào, một phát bắt được bao đậu phộng không còn dư bao nhiêu trong tay nàng, trên mặt thấp thoáng có vẻ kinh ngạc.

"Sao cô còn đặc biệt chuẩn bị đồ ăn hoan nghênh ta vậy?"

Ngư Ngư vẫn chưa nói được lời nào, hần đột nhiên nâng tay ngăn cản nàng, cảm khái quay đầu, "Cô không cần phải nói, ta hiểu, thật ra... vẫn luôn như vậy. Mặc kệ ta khiêm tốn như thế nào, sức hấp dẫn của ta vẫn có thể lần lượt chinh phục được người hâm mộ." [anh này mặt hơi bị dày =)))]

Giang Ngư Ngư: "..."

Hần vừa nói vừa liều mạng kéo bao đậu phộng trong tay Ngư Ngư ra, Ngư Ngư không cho hần, Hách Liên Thần lại làm ra vẻ mặt thành khẩn nói tiếp, "Ai hâm mộ ta cũng đều giống cô, chủ động chuẩn bị đồ ăn hoan nghênh ta... Ta hiểu mà, cô buông tay ra đi."

"..." Tuy Hách Liên Thần không dùng nội lực, nhưng nam nữ trời sinh thể lực khác xa nhau, Ngư Ngư tranh đoạt với hần, cuối cùng đành phải khinh bỉ buông tay.

Rốt cục Hách Liên Thần cũng ăn được đậu phộng nhớ thương hồi lâu, mới ăn một viên hai mắt liền sáng lên, sau đó phì dạt chạy ra ngoài, để phòng

Ngư Ngư cướp đậu phộng lại.

Ngư Ngư tiếp tục khinh bỉ hấn.

Đối diện với ánh mắt khinh bỉ của nàng, Hách Liên Thần hơi nhú mày, vẻ mặt giải thích nói, "Ta biết cô đang suy nghĩ cái gì. Thật ra không gạt cô, ta vẫn luôn hỏi mình, vì sao không thể bắt đẹp trai một chút."

"..." Ngư Ngư co rút khoe miệng, đè nén xúc động muốn đá người ra ngoài, "Thái tử vừa mới tới."

Hai chữ "Thái tử", cần rất nặng.

Đáng tiếc... Hách Liên Thần chính là thần như vậy đấy.

Thay đổi quần áo, hấn có thể bình tĩnh giả bộ làm một người khác, tóm lại chính là tinh thần phân liệt.

Tay cầm đồ ăn hơi dừng lại, chau mày càng chắc hơn, giọng nói có chút phiền não, "Ý của cô là nói, Thái tử cũng bị khí chất anh vĩ bất phàm của ta hấp dẫn, một đường đi theo ta đến đây?"

Ngư Ngư suy nghĩ, thận trọng nói, "Rất có thể, dù sao tất cả mọi người đều nói Thái tử thích nam nhân."

"..." Lúc này đổi thành khoe miệng Hách Liên Thần co rút, hấn ăn mấy miếng hết số đậu phộng còn lại, "Tiểu quý nước, ta tới tìm cô, là có chính sự muốn nói."

Cho nên hấn mới phải lấy thân phận Thái tử xuất hiện, thế nhưng tiểu quý nước vô lương này lại lấy bao đậu phộng ra hấp dẫn hấn, hại hấn nhìn không được lấy hình tượng Tiểu Trần Tử xuất hiện, càng làm cho người ta giận sôi gan chính là... Bao đậu phộng này chỉ còn dư lại có chút! Hoàn toàn không đủ cho hấn ăn!

Hách Liên Thần nhấp một ngụm trà, càng nghĩ càng cảm thấy được không thể nhẫn nhịn, vỗ bàn một cái đứng dậy, "Cô chờ đó cho ta!"

Sau đó liền lao ra cửa đi mua đậu phộng...

Mấy phút sau, hai người thích ăn canh giữ một đồng lớn đồ ăn vặt, rốt cục bắt đầu thảo luận chính sự.

"Tiểu quý nước, hiện tại cô tốt nhất nên hỏi kinh." Tiểu Trần Tử cũng hiếm khi có giọng điệu nghiêm chỉnh, "Cô ra ngoài, Thập Nhất cũng rời kinh đi theo bảo vệ cô... Máy ngày nữa chính là sinh nhật của mẫu hậu ta, đến lúc đó sứ giả các nước tới chơi rất nhiều."

Hách Liên Dạ đứng hàng thứ mười một, cho nên Hách Liên Thần luôn luôn gọi y như vậy.

Hấn dừng một chút, "Năm nay có một vài người không nên tới cũng tới đây, nếu Thập Nhất không ở kinh thành... Ta lo sẽ có chuyện xảy ra."

Thái tử không biết Hách Liên Dạ chính là mình chủ Phong Minh, nhưng biết trình độ của y luôn luôn cường đại đến biến thái, cộng thêm tác phong làm việc của y vô cùng khảo nghiệm người... Cái chết không đáng sợ, đáng sợ chính là bị Hách Liên Dạ bắt sống...

Cho nên theo tình huống thông thường mà nói, chỉ cần đầu óc không rút gân, sẽ không ai dám lỗ mãng trước mặt y.

Có y trấn thủ, kinh thành an toàn không ít.

Ngư Ngư không trả lời, chỉ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận lên, thoát nhìn hết sức vô tội nhìn hấn.

Hách Liên Thần khinh bỉ trừng nàng, "Cô yên tâm, thời gian này hằng năm đều có thương nhân đi theo sứ giả tới chơi, đến lúc đó trên chợ sẽ xuất hiện rất nhiều quán nhỏ buôn bán các món ăn ngon đặc sắc của các quốc gia, cô hỏi kinh sẽ được thưởng thức rất nhiều món ngon trong thiên hạ."

Lẽ ảm thực nha!

Ngư Ngư lập tức đổi thành vẻ mặt chính nghĩa nghiêm nghị, "Bảo vệ quốc gia, mỗi người đều có trách nhiệm, tôi sẽ chuẩn bị hỏi kinh! Đúng rồi... Ngày nào bắt đầu có đồ ăn ngon?"

"... Ngày mốt."

"Được rồi, ngày mai tôi trở về bảo vệ kinh thành!"

"..." Khoe miệng Hách Liên Thần co rút, đang chuẩn bị khinh bỉ nàng thì đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, "Tiểu nha đầu?"

Là Hách Liên Dạ!

Trong kinh thành có sắp xếp toàn bộ tai họa ngầm, Thái tử tìm đến Hách Liên Dạ giúp đỡ, đó là vì lấy đại cục làm trọng, thật ra quan hệ của hai huynh đệ này không được gọi là tốt cho lắm.

Cho nên Ngư Ngư đá Hách Liên Thần đến sau tám bình phong, lúc này mới chạy đi mở cửa.

"Trên đường nhìn thấy có bán dâu tây." Hách Liên Dạ cười hỏi nàng, "Muốn ăn liền, hay là làm sữa chua dâu tây?"

Hách Liên Dạ đã sớm nghe đầu bếp Vương phủ kể đồ ăn thức uống Ngư Ngư yêu thích, kể cả các loại thức ăn nàng ăn ở hiện đại người xưa thấy ly kỳ cổ quái, y cũng bình tĩnh mà cố chấp học hết tất cả.

Ngư Ngư cười đến mức hạnh phúc, "Đều muốn ăn!"

"Mèo con tham ăn." Hách Liên Dạ bật cười xoa bóp mặt nàng, "Được, ta xuống lầu làm giúp nàng."

Y nói xong thì muốn xoay người xuống lầu, không hề cảm thấy đường đường là Tĩnh Vương gia chạy trước chạy sau hầu hạ người khác như thế có cái gì không đúng.

Y chính là thích hầu hạ người mình thích, ai dám phản đối?

Đương nhiên không ai phản đối, Ngư Ngư giương mắt nhìn y rồi đi, đợi chút nữa là có lộc ăn, đương nhiên, cũng đợi Hách Liên Dạ xuống lầu, nàng mới có thể đi Thái tử rồi đi.

Nhưng mà...

Hách Liên Dạ vừa mới xoay người sang bên, Ngư Ngư chợt nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân vang lên.

Đúng vậy, sau lưng, sau lưng nàng là phòng của nàng.

Khóe miệng co rút, Ngư Ngư quay đầu, phát hiện thật sự là Hách Liên Thần đi ra khỏi tám bình phong ẩn thân.

Chống lại ánh mắt khiếp sợ của Ngư Ngư, Hách Liên Thần bắt đầu đi lác đầu, "Tiểu quỷ nước, cô không biết."

"Một tám bình phong tầm thường này, hoàn toàn không thể ngăn cản hào quang của ta."

Giang Ngư Ngư: "..."

Không phải hấn động kinh đã lâu nên đã động đến đầu óc hồ đồ rồi chứ?

Hách Liên Dạ quả nhiên không phải người bình thường, mặc dù y chưa bao giờ nghĩ tới hoàng huynh vô tình máu lạnh của y còn có một mặt động kinh thế này, cũng không ngờ Ngư Ngư và Thái tử quen biết nhau, hơn nữa dường như còn rất quen thuộc, bây giờ y vẫn có thể duy trì bình tĩnh, giúp Ngư Ngư "phiên dịch" câu nói động kinh kia, "Huynh ấy biết chân của mình lộ ra ở dưới tám bình phong."

Thái tử không nói chuyện với Hách Liên Dạ, mà là nhìn về phía Ngư Ngư trước, giọng thâm trầm hỏi, "Khí chất của ta có biến hóa sao?"

"... Không có." Nhìn vẫn vô si như vậy.

"Quả nhiên," Thái tử thất vọng buông tiếng thở dài, "Có tiếp tục giải thích với phạm phu tục tử, cũng không thể ảnh hưởng đến khí chất của ta."

Hắn lại thán một tiếng, "Ta chỉ có thể vĩnh viễn đẹp trai như vậy."

Giang Ngư Ngư: "..."

Thái tử không để ý tới Ngư Ngư bị hấn đánh sét cho choáng váng, bình tĩnh đi đến trước mặt Hách Liên Dạ, chấp tay, "Tại hạ là Tiểu Trần Từ, không biết huynh đài xưng hô như thế nào?"

"Hách Liên Dạ." Yêu nghiệt nào đó cũng vô cùng bình tĩnh, ngay cả khóe môi cũng không run rẩy, trên mặt nở nụ cười, dường như đang thật sự chào hỏi bạn mới.

"Liên Diệp? Tên rất hay!" Hách Liên Thần lập tức khen ngợi "Liên Diệp chính là lá sen, lá sen gạo nếp, lá sen bánh nướng, lá sen ghiền hấp xương..." (Dạ [yè]; Diệp [yè] => đồng âm với nhau)

Hắn nói một đồng tên thức ăn, sau đó mới cảm khái nói, "Có thể làm nhiều đồ ăn ngon như vậy, tên này thật là hay."

"..." Ngư Ngư yên lặng tự rót cho mình một ly trà, đột nhiên phát hiện, Thái tử mới thật đúng là tuyển chọn ở nhà du lịch giết người phóng hỏa đều cần thiết.

Ví dụ có hắn ở đây, rốt cuộc cũng không cần lo lắng ba thiếu một khi chơi mệt chực, nếu thật sự không được, còn có thể để Thái tử tinh thần phân liệt chia làm hai người thay thế nha...

Nghĩ đến đây, khiến Ngư Ngư chỉ có thể không bình tĩnh ngược nhìn xà ngang trên đỉnh đầu.

Nhưng giọng của Hách Liên Dạ vẫn hết sức bình tĩnh, "Trần huynh hiểu lầm rồi, Hách Liên là họ kép, tại hạ tên chỉ một chữ Dạ."

"Thì ra còn có họ kép này..." Thái tử trầm ngâm một lúc lâu, khoát tay, "Làm người quả nhiên không thể quá uyên bác, tri thức cũng rất tạp nham... Thôi, chúng ta không nói cái này nữa, người xem... Người mua nhiều dẫu như vậy, hai người các người ăn hết không?"

Hách Liên Dạ và Giang Ngự Ngự: "..."

Ba phút sau, Ngự Ngự cầm cái đĩa xứ nhỏ đựng dẫu tây vừa mới rửa xong ngồi trên ghế ăn, cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Hách Liên Dạ đặt sữa chua dẫu tây vừa mới làm xong vào trong gói băng, chờ nó hạ nhiệt độ. Hiện tại Ngự Ngự không vội ăn, nếu không y có thể dùng nội lực biến sữa chua thành hơi lạnh.

Về phần Thái tử...

Thái tử bị đuổi ra cửa.

Tất cả những người muốn cướp đồ ăn của nàng đều là người xấu! Ừm.

Ngự Ngự vô cùng giữ vững điểm này...

Chỉ là... Thái tử rời đi được mấy phút rồi, hiện tại Hách Liên Dạ cũng nhàn rồi, nhưng vẫn không hỏi một chữ vì sao Thái tử xuất hiện ở đây, vì sao hấn lại động kinh như vậy.

Lại đợi thêm một lát, Ngự Ngự nhin không được nữa, "Sao anh không hỏi tôi và Thái tử đã xảy ra chuyện gì?"

Hách Liên Dạ vô cùng phối hợp hỏi, "Hai người quen nhau lâu rồi?"

"Ừm, ở chỗ này, người đầu tiên tôi quen chính là anh ta." Dù sao cũng đã bị y phát hiện, Ngự Ngự thành thật thú nhận.

Hách Liên Dạ nín cười vỗ vỗ đầu nàng, "Nàng chịu khổ rồi."

"..." Ngẫm lại mỗi lần Thái tử lấy hình tượng "Tiểu Trần Tử" xuất hiện, khóe miệng Ngự Ngự đều giật giật, cảm thấy Hách Liên Dạ nói... quá đúng.

Nếu Hách Liên Dạ thật sự không muốn hỏi, Ngự Ngự cũng không hao tâm tốn trí giải thích, chỉ là trước đây, nàng chưa từng nghĩ Hách Liên Dạ thật sự cho nàng tự do kết giao bạn bè như vậy.

Hách Liên Dạ cũng không phát hiện tiểu nha đầu bên cạnh đang cảm động, mắt nhìn sắc trời, "Hôm nay không trốn hôn sao?"

"Không trốn nữa," Ngự Ngự rất có tinh thần trọng nghĩa nói, "Tôi muốn trở lại kinh thành, kinh thành cần tôi."

Nhiều đồ ăn ngon như vậy, đều đang chờ nàng tiêu diệt! Ừm.

Hách Liên Dạ hoàn toàn không nhớ rõ mấy ngày nữa là sinh nhật hoàng hậu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Chương 62. Phúc hắc rất nguy hiểm, kẻ bịp bợm cần phải cẩn thận

Nhưng sau khi nghe Ngự Ngự giải thích xong, ngược lại lần đầu tiên y cảm ơn sinh nhật của Hoàng hậu.

"Tiểu nha đầu, sứ giả các nước tới chơi, thật ra các món ăn ngon gì đó đều được đưa đến trong cung."

Hách Liên Dạ nói xong còn nhắc nhở nàng một điểm rất quan trọng, "Hơn nữa có một vài món ăn sẽ được trực tiếp làm trong cung yến, coi như cung yến đã kết thúc lên lấy đồ ra, vị cũng trở nên kém hơn."

"Tiểu nha đầu, đến lúc đó, có muốn theo ta tiến cung không?"

"Muốn!" Ngự Ngự lập tức gật đầu.

Hách Liên Dạ nhéo nhéo khuôn mặt như con mèo nhỏ tham ăn của nàng, cười đến mức khóe mắt hơi giương lên, tuyệt sắc khuynh thành khiến người ta động tâm không thôi, "Nhưng vì lý do an toàn, trong cung yến không được mang tùy tùng, chỉ có thể mang thân thích tiến vào..."

Ngư Ngư bình tĩnh không đếm xỉa đến mỹ nam kế của người nào đó, suy nghĩ một chút, rất thân thiết nói, "Chỉ là Vương gia biến thái như vậy, nhất định phải mang theo một người bên cạnh để nhắc nhở ngài uống thuốc đúng giờ nha."

Hách Liên Dạ sớm đã quen với sự vô lương của nàng, bình thường nghe nàng nói lời những lời thế này còn có thể bị chọc cười ra tiếng.

Nhưng hôm nay, chân mày của y bỗng nhíu lại, vẻ mặt có chút khó coi.

Sau đó...

Y không tức giận, càng không rống Ngư Ngư, nhưng sắc mặt cũng không khôi phục như bình thường, cứ thế mà trực tiếp ngã lên vai Ngư Ngư, cánh tay thuận thế nâng lên, hai người liền biến thành tư thế ôm nhau thân mật.

"...Vương gia?" Không tránh được cái ôm của y, Ngư Ngư mơ hồ mải rã.

Giọng nói của Hách Liên Dạ ngưng trọng, "Không ổn, ta quên uống thuốc rồi."

"..." Đại phúc hắc này! Ngư Ngư tiếp tục mải rã, "Vậy trước tiên Vương gia buông tôi ra đã, ta đi tìm thuốc cho Vương gia uống."

"Không kịp nữa rồi," Hách Liên Dạ thờ dãi một tiếng, "Đã phát tác."

"..."

Lần trước Hách Liên Dạ cũng thế, Ngư ngư cũng tự thử nghiệm đào hố một lần, sau đó cảm giác tự mình sứt hố...

Nàng rất thành khẩn hỏi y, "Bệnh của Vương gia, là vô tâm một chút sẽ lộ ra bản chất biến thái sao?"

"Không phải," Hách Liên Dạ rất bình tĩnh rất nghiêm túc nói, "Là không cẩn thận thì sẽ không khắc chế được mình, muốn nói cho người mình thích biết, ta rung động nàng nhiều bao nhiêu."

Mặt Ngư Ngư hoàn toàn đỏ lên, ngay cả lỗ tai dường như cũng đang bốc hơi nóng.

Được rồi, nàng đào một cái hố liền hoàn... Cho nên hiện tại nàng liền tục rót hố hai lần...

Nhưng mà... "Vương gia, anh nói chuyện buồn nôn như thế, có cảm tưởng gì không?" Lần này Ngư Ngư không vô lương đào hố y, mà là thật lòng cầu hỏi.

Kết quả đáp án của Hách Liên Dạ vẫn bình tĩnh.

"Chỉ cần có thể cưới được tiểu nha đầu ta thích, bảo ta làm cái gì cũng được."

"... Có thật không?"

"Thật." Hách Liên Dạ đáp rất chắc chắn.

"Được rồi," Trong giọng nói của Ngư Ngư tràn đầy vẻ chờ mong, "Vậy anh mặc váy cho tôi xem."

Hách Liên Dạ không chút do dự mà đứng thẳng người, nâng tay bắt đầu cởi áo khoác.

"... Anh muốn làm gì?" Khóe miệng Ngư Ngư co rút.

"Chuẩn bị đổi váy." Phúc hắc rất bình tĩnh nói.

"... Anh có thể đến phòng Hà Nghiêm đổi."

Hách Liên Dạ tạm thời dừng động tác lại, trong tiếng cười đầy vẻ dịu dàng say mê chết người, "Nhưng ta không nỡ để nàng đợi."

"..." Giang Ngư Ngư bị phân.

Chẳng lẽ nàng không đầu nổi tên đại phúc hắc này sao?

Hình như... Quả thật đầu không lại.

Nhưng chuyện này tuyệt đối cũng không mất mặt gì, trình độ phúc hắc biến thái kiểu này của Hách Liên Dạ, nếu có người có thể đầu lại y, vậy chỉ có thể nói rõ người kia...biến dị.

Lần này Ngư Ngư trốn hôn, chỉ kéo dài không đến một ngày. Nàng lập kế hoạch là trước tiên trở lại kinh thành, đợi thọ yến của Hoàng hậu chấm dứt, nàng cũng ném đủ mĩ thực của các nước, lại tiếp tục hành trình trốn hôn của nàng.

Nhưng... Cho dù thông minh như Hách Liên Dạ cũng sẽ không nghĩ tới, ở trên cung yến, sẽ xảy ra chuyện mà bọn họ hoàn toàn không thể lường trước được.

Thật ra chuyện Ngư Ngư không trốn hôn mà hồi kinh trước, người vui nhất ngược lại là bọn Tần Phấn.

Giống như Ngư Ngư suy đoán, Mê Tung đường của Tần Phấn am hiểu dịch dung và che dấu hành tung. Bình thường ở trong môn phái chuyên môn phụ trách ẩn nấp các nơi dò la tin tức.

Để bọn họ ở Trình gia bảo vệ Trình Ti Nghiên thì không có vấn đề gì, nhưng phải bảo vệ "Trình Ti Nghiên" tránh né từng cuộc truy sát, bọn họ hoàn toàn không có cách nào đảm nhiệm. Cho nên Ngư Ngư nói muốn hồi kinh, Tần Phấn nghe xong vô cùng vui mừng, sợ Ngư Ngư sẽ thay đổi chủ ý, cho dù Ngư Ngư nói nàng muốn tự mình về kinh, để bọn Tần Phấn ở lại huyện Lê chờ nàng phân phó, hắn cũng không dám có chút dị nghị nào.

Mặc dù lần "đào hôn" này tiến hành không lâu, nhưng cũng coi như đạt được mục đích lúc đầu lừa những người có uy hiếp đến sự an toàn của Hách Liên Dạ và trên dưới Trình gia đi.

Như lời Thái tử nói, bởi vì sứ giả các quốc gia lần lượt đến đây, mấy ngày này kinh thành rõ ràng náo nhiệt hơn rất nhiều, trên đường cũng có rất nhiều thương nhân mặc phục sức* của các nước khác nhau. (* quần áo và trang sức)

Trên dưới hoàng cung khung chiêng gõ trống làm thọ yến mong muốn sắp xếp cuối cùng là phóng tầm mắt ra kinh thành, chuẩn bị nhiều nhất cho sinh nhật của Hoàng hậu, có thể phải kể tới Tĩnh Vương phủ

Vì chuyện này, thậm chí bọn họ còn đặc biệt thuê một viện nhỏ bên ngoài phủ!

Bởi vì đường phố kia vốn là chợ phiên náo nhiệt nhất ở kinh thành, hiện tại bởi vì tiểu thương ở các quốc gia tràn vào, gần như biến thành một phố mĩ thực, từ đầu phố đến cuối phố, tất cả mọi người có thể ném hết tất cả món ăn đặc sắc trên mảnh đại lục này.

Đúng vậy, thuê tòa nhà này, chính là để Ngư Ngư thuận lợi mua đồ ăn ngon.

Giống như hiện tại, Ngư Ngư đạp lên cái thang nằm sắp ở bên tường, đang cầm một bát sữa hai lớp (giống caramen), vừa ăn vừa quan sát trên đường còn có thứ gì chưa ăn qua.

Hóa ra các loại đồ ăn vặt trên mảnh đại lục này không khác với hiện đại là mấy, chỉ có một vài món ở Nguyệt Loan quốc không có, còn ở quốc gia khác thì đổi thành một cái tên nàng không biết, cũng như bát sữa hai lớp trong tay nàng này.

Cái này nàng không phải lo lắng mình chỉ biết ăn mà không biết làm, cùng đầu bếp Vương phủ nghiên cứu hồi lâu, cũng không biết những thứ đó ở hiện đại làm như thế nào ~

Ừm, cuộc sống thật tốt đẹp.

Hà Nghiêm đi theo bên cạnh nàng rất muốn khóc, Vương phi... Sao Vương phi có thể ăn nhiều vậy mà không mập vậy!

Hai ngày này hắn đi theo Vương phi ăn khắp nơi, cả người đều "phù" một vòng, ngay cả mặt cũng có xu thế thành mặt bánh bao.

Hắn... Hắn vẫn chưa có cưới vợ đấy!

Hôm nay có thể không cần ăn nữa rồi! Hà Nghiêm vô cùng nghiêm túc hô khẩu hiệu trong lòng.

Về phần Vương gia tại sao không tự mình đi bồi tiểu Vương phi của bọn họ ...

Bởi vì Vương gia phải tới dịch quán bồi sứ giả các nước.

Thật ra nếu là lúc trước, Vương gia sẽ mặc kệ những người đó, nhưng năm nay lại không giống vậy, Vương gia nói, y đến dịch quán, mới có thể vừa dỗ vừa lừa chuyển nhiều nguyên liệu quý hiếm đặc biệt của các quốc gia, giữ lại về sau cho tiểu Vương phi ăn...

Hà Nghiêm yên lặng nhìn trời, trong lòng rất ưu thương.

Vì sao sau khi tiểu Vương phi xuất hiện, trên dưới vương phủ, bốn phía đều là đồ ăn lớn vồn...

Nhìn Ngư Ngư bên cạnh vẫn còn đang ăn, Hà Nghiêm rối rắm trong chốc lát, nói với nàng, "Vương Phi, hôm nay lúc ta trở về Vương phủ, đụng phải người hầu Thuận Từ của Thành Vương gia ở sát vách, nghe Thuận Từ nói, gần đây Thành Vương phủ bận tới mảy tới mọt, bởi vì Thành Vương gia mới có được một sợi dây chuyền trân châu phẩm chất vô cùng tốt, mỗi một viên..."

"Trân châu..." Hà Nghiêm còn chưa nói xong, Ngư Ngư liền sừng sốt, thì thào lặp lại hai chữ này, như có điều suy nghĩ.

Hà Nghiễm vui mừng, chẳng lẽ cuối cùng Vương phi cũng để đồ ăn qua một bên, cảm thấy hứng thú với trang sức? Hắn đang cao hứng, chợt nghe Ngự Ngự nói, "Đã lâu không ăn gạo nếp trên châu thịt viên..."

Ngự Ngự nói xong liền bỏ xuống cái thang, ăn vài miếng hết sữa hai lớp trong tay, phấn khởi vui sướng gọi hắn, "Đi, đi ra ngoài mua gạo nếp trên châu thịt viên đi."

"... Vương phi, nghe đến bảo vật, cái thứ ngài nghĩ đến đầu tiên là gì?"

"Bánh nướng chà bông hoàng kim." Ngự Ngự dĩ nhiên trả lời.

Hà Nghiễm: "... (T_T)"

Đối với đa số người mà nói, gạo nếp trên châu thịt viên có thể xem như là thức ăn trong bữa chính rồi, bây giờ không phải là thời gian ba bữa cơm, cho nên trước quầy hàng bán gạo nếp trên châu thịt viên chỉ có ba khách hàng, không cần xếp hàng đợi lâu.

Ngự Ngự hết sức phấn khởi nhìn chủ quầy thuần thực làm nhân thịt, bóp thành viên, tiếp theo lăn ở trên gạo nếp đã ngâm qua nước, sau đó thì tha thiết chờ mong nhìn lòng hấp chăm chăm, chờ phần của mình ra lò.

Gạo nếp thịt viên phải hấp hai mươi phút, trong lúc chờ đợi, lúc nào cũng phải có vài nhân vật nhỏ đi ra để cho người ta giết thời gian.

Tỷ như

"Ôi ~ Đôi mắt của tiểu mỹ nhân này thật là đẹp." Bên cạnh Ngự Ngự chợt vang lên giọng nam ngả nón.

Dáng dấp của Ngự Ngự rất đẹp, nhưng hoàn toàn không phải là loại yêu nghiệt như Hách Liên Dạ, cho dù bày ra vẻ mặt vô cảm cũng có thể khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng đôi mắt của nàng thực sự làm cho người ta kinh diễm, con ngươi màu đen trong suốt sáng ngời, như nước hồ thanh u được nắng ấm chiếu xuống, nhìn một cái có thể thấy trong suốt đến tận cùng. Cảm giác kia rất hiếm thấy cũng rất hoàn mỹ, khiến người ta không nhịn được sinh lòng hảo cảm với chủ nhân của đôi mắt này.

Nhưng ở trong mắt những tên đặng đồ tử đã quen chọc người trên phố, thì "hào cảm" này lập tức biến thành tâm tư bất chính.

Làm một đứa bé ngoan ngoan hiền lành, có người nói chuyện với mình, Ngự Ngự tuyệt đối sẽ không coi thường đối phương.

Nàng quay đầu nhìn người mới đến, người này vóc dáng hạng trung, tuổi rất trẻ, ngũ quan coi như đoan chính, đáng tiếc sắc mặt tái nhợt mí mắt sưng phù, Ngự Ngự phán đoán, có chút dấu hiệu của tưng dục quá độ.

Hắn mặc một bộ áo lam, chi tiết trên cổ áo và vạt áo không giống với phục sức của Nguyệt Loan quốc, chắc hẳn không phải là người của bốn quốc, cộng thêm dám ở trên đất nước khác chọc ghẹo gái nhà lành, thái độ phách lối không sợ gây chuyện, hơn phân nửa thân phận không phú thì quý.

Ngự Ngự vừa quay sang, ánh mắt tên áo lam lập tức càng sáng ngời, "Chắc chắn, nhìn chính diện lại càng đẹp hơn, thật đúng là tiểu mỹ nhân nha."

Ngự Ngự không nói chuyện, ánh mắt chỉ vô cùng vô tội nhìn hắn.

Hà Nghiễm cũng không sót ruột ra tay đuổi ruồi, Vương gia dận dỏ, có phiền toái thì để Vương phi tự mình xử lý trước, chờ Vương phi chơi đủ rồi, hắn ra tay đánh người lần nữa.

Tên áo lam bị Ngự Ngự nhìn, tâm tư đại nam nhân bành trướng cực nhanh, nói ra lời thoái mái trăm ngàn năm qua đặng đồ tử vẫn hay dùng, "Đi theo bốn thiếu gia, chỉ cần hầu hạ thiếu gia ta vui vẻ, sau này muốn cái gì có cái đó."

Cuối cùng Ngự Ngự cũng nói chuyện, "Muốn cái gì cũng được?"

"Đúng vậy! Dưới gầm trời này, không có việc gì có thể làm khó bốn thiếu gia!"

"Thật sự cái gì cũng không làm khó được anh?" Đôi mắt nhỏ sùng bái sáng ngời.

"Đương nhiên!"

"Vậy anh đi áp trứng đi."

"..."

"Phốc ha ha ha..." Bên cạnh Ngự Ngự tụ tập không ít người, nghe thấy đoạn đối thoại cuối cùng này thì cười vang.

Tên áo lam bị trêu chọc, mặt lúc xanh lúc trắng, trên trán nổi gân xanh, "Thật to gan! Người đâu!"

"Khoan." Ngư Ngư nâng tay, rất nghiêm túc nói, "Tôi không thể đánh với anh."

Nghe giọng điệu, hình như đang kiêu kị cái gì đó.

Con tức của tên áo lam cuối cùng dịu đi một chút, đắc ý cười một tiếng, "Như thế nào? Sợ? Sợ thì quỳ cho thiếu gia..."

Ngư Ngư bình tĩnh ngắt lời hắn, "Thịt viên của tôi sắp hấp xong rồi, tôi không có thời gian."

Gạo nếp trên châu thịt viên phải ăn nóng mới ngon, ừm.

"... Đánh cho ta!" Tên áo lam tức giận đến mức huyết học máu, sắc mặt âm trầm, rồng to ra lệnh.

Thật ra bên cạnh tên áo lam chỉ có bốn tùy tùng, nhưng theo tiếng ra lệnh này, hơn hai mươi người từ trong tửu lâu gần đấy chạy tới.

Hà Nghiêm lập tức lắc mình về phía trước, công việc đánh người cứ giao cho hắn.

"Hà Nghiêm, anh phải cẩn thận đấy." Ngư Ngư đặc biệt nghiêm túc dặn dò hắn.

Nhìn thái độ này, hình như là rất sợ Hà Nghiêm sẽ bị thương.

Thế nào, thấy hắn nhiều người nên sợ rồi sao? Tên áo lam lại có chút đắc ý, nhưng hắn cũng không tính là ngu, nghĩ đến bài học kinh nghiệm vừa rồi, sắc mặt hắn dữ tợn nhẫn nhịn chịu đựng, không nói một lời nào.

Quả nhiên, Ngư Ngư tiếp tục dặn dò Hà Nghiêm, "Mùi máu tươi ảnh hưởng đến khẩu vị."

"..." Hà Nghiêm cũng vô cùng trịnh trọng cam đoan, "Ngài yên tâm, ta đánh chết hắn cũng sẽ không để cho hắn có máu, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến khẩu vị của ngài."

Quản chúng vây xem: "..."

"Được." Ngư Ngư yên tâm, quay đầu lại nhắc chủ quầy đang ngây người xem cuộc vui nói, "Thịt viên có thể ra khỏi lồng rồi, tôi nghe thấy mùi thơm đấy." Giọng nói vô cùng cao hứng bùng bùng.

"..." Chủ quầy lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, vội vàng bùng lồng hấp xuống, chia cho mấy người khách mấy viên.

Ngư Ngư nhận phần của mình đứng ở bên đường, cầm que trúc nhỏ ăn rất vui vẻ, ngay cả nhìn cũng lười nhìn kết cục cuối cùng của tên áo lam kia là gì.

Buổi tối hôm đó, sau khi Hách Liên Dạ trở về, Hà Nghiêm báo cáo chuyện này cho chủ tử của mình, về phần bản thân Ngư Ngư, xế chiều hôm đó đã quăng loại chuyện vớ vẩn này ra sau đầu rồi, cũng không nghĩ tới sau này còn có thể gặp lại hắn.

Nhưng dựa vào sự vô lương của Ngư ngư... Có gặp lại, người xui xẻo nhất định vẫn chính là tên nam nhân áo lam kia...

Hôm sinh nhật của Hoàng hậu, Ngư Ngư hưng trí bùng bùng dậy thật sớm, thời gian ăn ngon đã đến rồi!

Hách Liên Dạ cũng đến phủ Thượng Thư thật sớm, bình tĩnh cười chào Trình đại nhân, "Nhạc phụ đại nhân chào buổi sáng."

Cút sang một bên, lão phu mới không có con rể như người! Trình đại nhân hàm hừ phẩy tay áo một cái, "Người sang đây sớm như vậy làm gì?"

"Lần đầu tiên Nghiên Nghiên tham gia cung yến, phải chuẩn bị rất nhiều, ta tới giúp nàng làm cố vấn."

Cố vấn cái gì! Cứu nhi đang cùng mẹ nó thương lượng xem nên mặc bộ y phục nào, ta đây làm cha cũng không tiện đi giúp nghĩ kế, người thì có chuyện gì!

Nhưng sự thật chứng minh, Ngư Ngư thực sự cần Hách Liên Dạ giúp đỡ.

Trình đại nhân là một người thành thật, chỉ cười một vị phu nhân, cả đời cũng chỉ tiếp xúc thời gian dài với một mình phu nhân của mình.

Trong suy nghĩ của ông, ý của việc "chuẩn bị y phục ra ngoài" chính là bày một đồng lớn quần áo ở trên giường khiến người ta hoa mắt, bọn thì nữ bạn trước bọn sau, giúp phu nhân ông đi đi lại lại mặc mặc cởi cởi, thời gian cứ thế trôi qua một canh giờ. Cho nên ông mới có cảm thấy ông làm cha không tiện cố vấn giúp con gái.

Nhưng tình hình thực tế thì...

Ngư Ngư nhìn một đồng lớn quần áo trước mắt, hiếm khi bày ra vẻ mặt đau khổ, "Thật phức tạp..."

Cung yến chính quy, lại là để ăn mừng sinh nhật của Hoàng hậu, quần áo Trình phu nhân chuẩn bị giúp nàng đều là màu sắc rực rỡ, thoát nhìn rất có không khí vui mừng.

Ngư Ngư cũng không chê bai màu sắc tươi diễm, nhưng cái khác trước không nói đến, ống tay áo phức tạp nhiều hoa văn, lại kéo dài như vậy... Mặc cái này vào, lúc gấp đồ ăn sẽ rất bất tiện!

Nếu không cẩn thận, tay áo sẽ chạm vào thức ăn.

Ngư Ngư đi cung yến chính là vì đồ ăn, cho nên kiên quyết không chịu mặc quần áo ảnh hưởng đến sự phát huy của nàng...

Hách Liên Dạ nghe tin chạy tới, nín cười giúp nàng nghĩ cách, "Chọn đại bộ nào mặc lúc thường là được!"

"Như vậy sao được!" Trình đại nhân trợn mắt, quả nhiên kể bậy!

"Dạ tiệc hoàng cung không phải là chuyện đùa, huống hồ hôm nay còn có sứ giả các nước, làm sao có thể thất lễ như thế được?"

Trình phu nhân không nóng nảy như Trình đại nhân, nhưng cũng lo lắng nói, "Hiện tại Cửu nhi... mọi việc đều phải cẩn thận một chút, nhất là lúc tiến cung, không thể càng quấy."

Đã từng định là Thái tử phi nay đột nhiên ở chung một chỗ với Tĩnh Vương gia, thân phận này vốn đã đủ nhạy cảm rồi, chỉ cần xảy ra một chút sai sót, cũng có thể bị người khác nắm được nhược điểm, trừng trị theo trọng tội.

"Y phục ngày thường của Cửu nhi đều rất mộc mạc, mặc đến thọ yến của Hoàng hậu nương nương, quả thật có chút thất lễ."

Đối mặt với Trình phu nhân, Hách Liên Dạ cười hết sức khiêm nhã có lễ, "Nhạc mẫu đại nhân nói rất đúng, nhưng chúng ta có thể thêm một ít đồ trang trí lên y phục ngày thường của Nghiên Nghiên."

Nói xong, sai người mang văn phòng tứ bảo* tới. (* bút, nghiên, giấy, mực)

Đang nói đến trang sức quần áo, người cần bút mực để làm cái gì! Còn có, người đừng tưởng rằng gọi phu nhân ta là nhạc mẫu, thì chúng ta sẽ thực sự thừa nhận người con rể!

Trình đại nhân lại bắt đầu tức giận, nhưng khi nhìn thấy phu nhân nhà mình dường như rất hưởng thụ một tiếng nhạc mẫu này, cũng chỉ có thể hàm hừ chịu đựng không phát ra tiếng.

Ngư Ngư ở một bên thấy vậy thì cười trộm, thật ra nàng cảm thấy vị Trình đại nhân thân cư cao vị tính khí nóng nảy lại có chút sợ vợ này vô cùng đáng yêu.

Động tác của Hách Liên Dạ rất nhanh, đợi bút mực được mang ra, y liền bình tĩnh cầm y phục ngày thường của Ngư Ngư lên, múa bút ở trên tay áo viết vài chữ to.

Chữ của y vốn vô cùng đẹp, hơn nữa lúc này y còn đặc biệt tốn tâm tư sắp chữ, liếc mắt nhìn sang, linh động mà tự nhiên, thật đúng là có hiệu quả hơn so với trang sức quần áo, hơn nữa hiệu quả của trang sức này hết sức độc đáo.

... Nếu không quan tâm mấy chữ đó viết cái gì.

Trình đại nhân còn cho là mình hoa mắt, nhìn hồi lâu, xác nhận mình không nhìn lầm, vừa muốn tức giận rống người thì phát hiện ánh mắt của phu nhân nhà mình đầu tiên là không dám tin, sau đó là chuyển sang kinh ngạc vui mừng, hiện tại rõ ràng chính là cực kỳ vui mừng, sắc mặt may mắn cảm thấy mình nhặt được con rể quá tốt.

Phu nhân cảm thấy mấy chữ này tốt?

Trình đại nhân đành phải hàm hừ sờ sờ cái mũi, lại kiên quyết áp chế cơn giận lần nữa.

Chữ Hách Liên Dạ viết vừa rồi là...

Người của bốn vương,

Ừm, chính là bốn chữ to khoa trương này.

Người của Hách Liên Dạ y, mặc cái gì ai dám dị nghị? Ai dám nói đó là thất lễ?

Phong cách "trang trí" này thật sự đúng là... quá biến thái.

Tâm tình Ngư Ngư hết sức phức tạp yên lặng nhìn trời.

Đợi lúc nàng bình tĩnh lại thì phát hiện Hách Liên Dạ đang ngồi bên cạnh nàng, khóe môi hơi nhếch lên, đôi mắt phượng liễm diễm hơi híp lại, nhuộm hết sắc hoa đào, bộ dáng yêu nghiệt kia hoàn toàn không có cách nào có thể dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Ngư Ngư lại muốn nhìn trời.

"Tiểu nha đầu, vừa rồi suy nghĩ cái gì vậy?"

"Nghĩ Vương gia thật sự là một kẻ biến thái." Ngự Ngự đáp vô cùng thành khẩn.

Nhưng Hách Liên Dạ lại giống như nghe được đáp án gì đó làm cho người ta vui mừng, ý cười trong mắt sâu hơn, nhưng cũng chỉ nhìn nàng chứ không nói lời nào.

Y đang cười cái gì?

Ngự Ngự bị y cười làm cho có chút hoảng hốt, cho dù từ nhỏ nàng đã được anh họ đại nhân tôi luyện ý chí, bình tĩnh hơn so với người thường rất nhiều, nhưng ở trước mặt yêu nghiệt bậc này, đặc biệt là nụ cười khuyếch thành như vậy, hoàn toàn không ai có thể thật sự thờ ơ được.

Cũng may, có một việc hết sức quan trọng bày ra trước mặt nàng.

"Tôi muốn đi hỏi phòng bếp xem trưa nay ăn cái gì." Ngự Ngự vô cùng có sứ mệnh đứng dậy đi ra cửa.

Tuy buổi tối sẽ có một bữa tiệc lớn, nhưng buổi trưa cũng không thể đói bụng!

Thân là một người sành ăn đủ tư cách, chính là cần phải có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Chương 63: Yêu nghiệt nào đó rất phách lối

Hách Liên Dạ cũng không ngăn nàng, chỉ cười đi theo nàng ra cửa.

Nụ cười khuyếch thành này làm cho hạ nhân của phủ Thượng thư cả kinh rồi rít né tránh, đáng đáp kia... Tỉnh Vương gia thành tỉnh.

Không đúng... Tỉnh Vương gia vốn đã thành tỉnh rồi, dù là võ công mưu kế hay dung mạo, không có cái nào không ở cấp bậc yêu nghiệt...

Không thềm để ý đến trai đẹp bên cạnh mình, Giang Ngự Ngự kiên quyết chạy thẳng đến phòng bếp, bọn hạ nhân bỗng cảm thấy thật ưu thương...

Trên đường đi Hách Liên Dạ cũng không nói chuyện, cố tình chờ đến lúc Ngự Ngự gọi đồ ăn xong, lại cẩn thận lựa chọn hoa quả ở phòng bếp mang đi, lúc tâm tình tốt nhất, không phòng bị nhất mới nói với nàng.

"Tiểu nha đầu, trước kia mỗi lần nàng nhìn trời, đều là nhớ tới biểu ca của nàng ư."

Nhưng vừa rồi, người tiểu nha đầu này nhớ tới chính là y. Địa vị của y trong lòng nàng đã càng lúc càng nặng rồi.

"..." Ngự Ngự cả kinh, cái mâm đựng trái cây trong tay cũng rơi xuống.

Hách Liên Dạ tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy giúp nàng, cũng không vội bức nàng thừa nhận, lựa trái anh đào trong mâm trái cây sang một bên rửa giúp nàng.

Tỉnh, Tỉnh Vương gia lại rửa hoa quả sao? Chẳng lẽ y vì Cừu tiểu thư của bọn họ, đặc biệt xuống bếp học nấu ăn là thật?

Nhóm đầu bếp của phủ Thượng thư kinh hãi, hóa đá hồi lâu liền tông cửa xông ra, không dám tiếp tục quấy rầy yêu nghiệt nào đó ở chung một chỗ với Cừu tiểu thư của bọn họ.

Chờ Hách Liên Dạ rửa sạch anh đào cầm trở về, Ngự Ngự đã bình tĩnh lại, vô cùng lạnh nhạt nói, "Biểu ca đại nhân luôn luôn ở trong lòng tôi, tôi vốn không cần đặc biệt nhớ tới huyênh ấy."

Câu này là lời nói thật, nếu dám quên mất lão ta, thật sự sẽ không bị người ngoài hành tinh bắt đi sao. (T_T)

Nhưng Hách Liên Dạ vốn không để ý tới nàng nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng không có bị câu giải thích của nàng đã kích, chỉ cúi thấp đầu cười, tựa như dụ dỗ đứa bé đứt anh đào.

Lúc sau, tiếp tục đứt.

Ngự Ngự tuy rằng thích ăn, nhưng tướng ăn rất nhã nhặn, ăn cái gì cũng chậm rãi, y cũng không ngại mất kiên nhẫn, vẫn ở bên cạnh chờ, chờ Ngự Ngự ăn hết một quả lại dứt tiếp một quả, lúc ở chung một chỗ yên tĩnh như vậy cũng đã khiến y hài lòng.

Cứ thế liên tục ăn hơn mười quả, Ngư Ngư không có cách nào tiếp tục giả vờ bình tĩnh nữa, vứt hạt anh đào trong tay, muốn nói chuyện.

Nhưng Hách Liên Dạ lại giành trước một bước mở miệng, mang theo tiếng cười trầm thấp dịu dàng, dịu dàng đến mức nghe y nói như vậy, cả người như được âm áp vây quanh.

Y hỏi nàng, "Vậy nàng giữ lại một vị trí trong lòng cho ta, được không?"

"..." Ngư Ngư lại rất không tiền đồ mà chạy trốn.

Lần chạy trốn này, nàng nghĩ ít nhất phải đợi đến sáng sớm mai mới có thể thấy Hách Liên Dạ, nàng cần có nhiều thời gian để bình tĩnh lại.

Vì lúc trước Hách Liên Dạ không gạt nàng, xuất phát từ lo lắng an toàn, trong cung yến quả thật không được phép mang theo tùy tùng, khách được mời chỉ có thể mang theo gia quyến của mình tiến cung, nhưng... nàng có thể không muốn thừa nhận mình là Tĩnh Vương phi tương lai.

Cho nên buổi tối hôm đó, nàng lấy thân phận Cửu tiểu thư của Trình gia, tiến cung cùng Trình đại nhân, đến lúc đó đương nhiên là ngồi chung một chỗ với Trình đại nhân, cách xa yêu nghiệt kia.

Nhưng... yêu nghiệt nào đó lại bình tĩnh coi mình là người nhà của Trình đại nhân, bỏ qua danh hiệu Tĩnh Vương gia, quyết định lấy thân phận con rể Trình đại nhân tiến cung.

Trình đại nhân tức giận tới mức muốn đánh người, "Lão phu vẫn chưa thừa nhận ngươi là con rể!" Cho nên rút qua một bên đi!

Hách Liên Dạ bình tĩnh chỉ tay áo Ngư Ngư, trên tay áo kia viết bốn chữ "Người của bốn vương" rất rõ ràng.

"..." Trình đại nhân không nói lên lời.

Ngư Ngư... cảm giác tối nay có chút không ổn.

Cung yến được bố trí ở cung Trường Nhạc, mới vừa đi vào cung Trường Nhạc, Ngư Ngư liền bị vây xem.

Tầm mắt mọi người đại ra, đều tập trung ở trên chữ "trạng tri" bên ống tay áo phải của Ngư Ngư.

Người của bốn vương.

Giọng điệu phách lối lại muốn đánh này... Mới mấy ngày không gặp, Tĩnh Vương y càng biến thái hơn rồi.

Ngư Ngư không chú ý đến những ánh mắt hóa ở đây, có một người vừa mới bắt đầu cũng bàng hoàng khiếp sợ, nhưng ngay sau đó, tựa như phát hiện ra bí mật lớn gì, tính toán trong mắt có mấy phần đắc ý.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, không ngờ nữ nhân này chính là Cửu tiểu thư Trình gia theo như lời đồn đãi!

Bị mọi người vây xem như vậy, nét mặt Ngư Ngư trở nên có chút ngưng trọng, thấp giọng hỏi người bên cạnh, "Khi nào thì dọn cơm?"

Trên trán Trình đại nhân bỗng trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Ngư Ngư cũng không nói đùa, nàng thật sự rất gấp nha...

Mọi người vẫn chưa nhập tiệc, nhưng trên bàn đã bày lên mấy món ăn, trong đó có một món, nhìn là biết đĩa cất lát.

Món ăn này nhất định phải ăn lúc còn nóng, mới có thể cảm nhận được vị nước trào ra trong miệng, nguội ăn sẽ không ngon.

Là ai phụ trách mang thức ăn lên vậy? Rất không chuyên nghiệp rồi. Ngư Ngư rất mất hứng.

Song thật ra nàng cũng không cần rối rắm, bởi vì trong cung Trường Nhạc này, có một người cũng gấp như nàng, chính là Thái tử.

Rốt cuộc là ai sắp xếp thứ tự mang thức ăn lên thế? Đám khốn nạn các người thật lãng phí thức ăn ngon! Thái tử phần nộ rít gào trong lòng.

Lúc Hách Liên Thần lấy thân phận Thái tử xuất hiện thì vốn là toàn thân lạnh lùng rét căm muốn sống thì chớ lại gần, hiện tại bởi vì lửa giận trong lòng rất lớn, cảm giác cả người lại càng khiến cho người ta khiếp sợ.

Tất cả mọi người cảm thấy áp suất thấp trong cung Trường Nhạc, trong lòng thầm lý giải gặt đầu.

Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt. Hách Liên Dạ mang theo Thái tử phi đã định phách lối xuất hiện, Thái tử tức cũng đứng.

Tất cả mọi người suy nghĩ quá nhiều rồi...

Làm một nam nhân tốt siêu cấp cung chiêu thê tử, đương nhiên Hách Liên Dạ sẽ không để Ngư Ngư rối rắm.

Y cũng không trả lời Ngự Ngự về vấn đề thời gian ăn cơm, nín cười hỏi thái giám bên cạnh chỗ ngồi của Trình đại nhân trong bữa tiệc, sau đó lập tức đặt tay Ngự Ngự đi tới ngồi xuống.

Trong cung Trường Nhạc, thấp thoáng có tiếng hít không khí.

Y tự mình ngồi xuống trước cũng thôi đi, nhân sinh biến thái thực sự không cần giải thích, nhưng y còn dẫn nữ nhân bên cạnh theo qua, cũng rất không thỏa đáng rồi.

Dù sao hôm nay cũng là thọ yến của Hoàng hậu nương nương, khách đến tham dự không chỉ có người của Nguyệt Loan quốc, coi rẻ vương quyền ở trước mặt các vị sứ giả nước khác như vậy, cách làm có phải có chút quá phận hay không?

Phát hiện có người dám nghi ngờ y, trên mặt Hách Liên Dạ vẫn ý cười thần nhiên, cũng không giải thích, chỉ khẽ nâng tay lên, ý bảo mọi người nhìn vào tay áo của Ngự Ngự.

Người của bốn vương.

Bốn chữ to được viết rất rõ ràng, người này y coi trọng đương nhiên phải cung chiêu rồi, dám có bất mãn gì? Được thôi, trước tới nói chuyện cùng y.

"..." Mọi người đồng loạt thu hồi tầm mắt, trong lòng mỗi người cũng rất đổi ngạc nhiên.

Không ngờ... Tên yêu nghiệt này hình như rất nghiêm túc.

Nói thật, trước đó còn có người suy đoán nói, Hách Liên Dạ vốn không thật sự thích Cửu tiểu thư Trình gia, nhưng từ trước đến nay tác phong của y là "Thấy người mất hứng, ta sẽ cao hứng", mới có thể có ý cướp người cùng Thái tử.

Chỉ là... Khẩu vị của biến thái, không phải là nên không giống với người thường sao?

Theo như lời đồn đãi Cửu thiên kim Trình gia tài mạo song toàn, thi từ ca phú mọi thứ tinh thông, vũ kỹ thiên hạ vô song.. Điều kiện tốt như vậy, quả thực sẽ khiến vô số người động lòng. Nhưng lấy tính cách li kinh bạn đạo* của Hách Liên Dạ mà nói, thật sự sẽ thích loại tiểu thư khuê các truyền thống này sao?

(*li: rời bỏ, không tuân thủ. Nguyên chi trái với phong kiến giai cấp thống trị sở tôn kính kinh điển cùng giáo điều. Hiện nói về rời bỏ chiếm chủ đạo địa vị lý luận hoặc học thuyết/ly kinh bội đạo)

Ngự Ngự hoàn toàn không quan tâm mọi người đang suy nghĩ gì, bởi Hách Liên Dạ đã sớm chú ý tới nàng nhìn chăm chăm vào cái khay đĩa nướng kia, cho nên vừa ngồi xuống, liền khẽ giơ giơ tay lên, "Ăn."

Vì vậy Ngự Ngự hết sức cao hứng mà ăn cơm.

Một màn này ở trong mắt Trình đại nhân, tuy rằng không mấy tình nguyện, nhưng không thể không thừa nhận, hành động này của Hách Liên Dạ, khiến cho ông có chút thay đổi cách nhìn về vị Vương gia quái gở này.

Mặc dù đã đi qua ngồi rồi, nhưng nếu Cửu nhi chủ động cầm đĩa lên ăn, nhất định sẽ lưu lại danh tiếng xấu không có lễ phép. Nàng là Tĩnh Vương phi chính hiệu, ở bên ngoài không ai dám nói gì, nhưng sau lưng nhất định sẽ có người tìm cách nói móc.

Mà có một chữ ăn "Ăn" thì sẽ không giống vậy, Cửu nhi chỉ làm theo lời y nói mà thôi, ai cũng không thể moi ra tật xấu nào.

Tuy nam nhân này không giống người thường, nhưng đối với Cửu nhi cũng rất tốt, hơn nữa lúc nào cũng vì con bé mà suy nghĩ chu đáo.

Ngự Ngự tiến cung là để ăn, nhưng những người khác đều vì chúc thọ Hoàng hậu nương nương.. Cho nên sau khi cung yến bắt đầu, tiếng nhạc vui mừng nổi lên, nhóm vũ lĩnh nhẹ nhàng nhảy múa, trong điện lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Ngự Ngự không có hứng thú với mấy thứ này, chỉ biết vui đầu vào ăn.

Song mặc kệ nàng ăn bao nhiêu, lúc nàng ăn rất ít khi nói chuyện, tướng ăn cũng nhả nhặn, bộ dáng kia hết sức tiểu thư khuê các, hoàn toàn chính là bộ dáng Cửu tiểu thư Trình gia theo như lời đồn đại nên có.

Trong cung Trường Nhạc, có người cười lạnh một tiếng, đột nhiên đứng dậy, xuyên qua đám vũ lĩnh đang hiển vũ trong cung điện, đi tới đứng lại bên cạnh bàn của đám Ngự Ngự.

"Nghe nói tài múa của Cửu tiểu thư Trình gia là thiên hạ vô song, xem ra Cửu tiểu thư nhất định phải hiển vũ một khúc để chúc thọ Hoàng hậu nương nương. Hôm nay chúng ta thật là có phúc được thấy."

Người nói chuyện là Tam hoàng tử của Tề Hưng quốc, Khánh Vương Hạ Lan Đồ, đây cũng là lần đầu tiên hắn đến Nguyệt Loan quốc.

Nhưng hắn hiểu rõ chuyện của Trình Ti Nghiên như thế, ở đây không có ai cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì...

Phải hình dung độ nổi tiếng và danh tiếng của Hách Liên Dạ như thế nào đây? Lấy một ví dụ, trên mảnh đại lục này phân ra làm bốn nước, mà cho dù

đứng ở trên đường phố của một quốc gia nào đó hô to "Có yêu quái!" thì chín mươi tám phần trăm dân chúng trên đường đều vội vã hỏi "Tình Vương gia xuất hiện sao?"

... Cho nên vấn đề hôn sự của y, thật đúng là đề tài buôn dưa nóng nhất của toàn bộ dân chúng bốn nước.

Nhất là nghe nói đoạn nhân duyên này hết sức máu chó, y đột nhiên yêu mến thiên kim phủ Thượng thư từng bị y từ hôn, thậm chí mặc kệ đối phương đã được xác định là Thái tử phi, nhưng y vẫn khăng khăng muốn cưới người ta về nhà.

Dưới tình huống như vậy, Trình Ti Nghiên trở thành nhân vật nổi tiếng tứ quốc, về sở thích và sở trường của nàng, trên dưới bốn nước đều biết rất rõ.

Hạ Lan Đồ vừa nói như thế, những người khác trong cung yến cũng nổi lên lòng hiếu kỳ, đều vô cùng chờ mong nhìn sang.

Trình đại nhân đồ mồ hôi lạnh từng giọt nhỏ xuống, đều tại ông cả! Lúc đầu ông nên đổi lại phương thức bảo vệ thanh danh của con gái, không nên lựa chọn con đường khoác lác này!

Hiện tại làm sao mới tốt đây, đừng nói là thiên hạ vô song, con gái ông hoàn toàn không biết múa cũng không biết nhảy! Bây giờ làm thế nào để kết thúc?

Ngư Ngư rất mất hứng buông đĩa xuống, Nàng ghét nhất là người làm chậm trễ chuyện dùng cơm của nàng!

Nhưng... Nàng không quan tâm Hạ Lan Đồ là ai, ngược lại có chút tò mò tính toán mang theo ý đồ xấu trong mắt hắn là như thế nào.

Chẳng lẽ người này biết Trình Ti Nghiên?

Làm một nam nhân tốt che chở cho nương tử mọi nơi, hiện tại Hách Liên Dạ lại bình chân như vại ngồi ở một bên, giúp Ngư Ngư lựa xương cá, dường như hoàn toàn không có ý định giúp Ngư Ngư giải vây.

Thật ra y cũng như Ngư Ngư, cũng chú ý tới tính toán ở trong mắt Hạ Lan Đồ. Có ý tứ, dám tính kế tiểu Vương phi của y?

Chẳng qua... Y vừa ra tay, sẽ trực tiếp dọa cho người ta tê liệt, chơi như vậy không vui chút nào.

Trước hết để cho tiểu nha đầu này chơi đủ rồi nói sau.

Yêu nghiệt nào đó kiên quyết không đổi con đường biến thái của mình, hết sức bình tĩnh nghĩ ở trong lòng.

Thật ra Ngư Ngư biết khiêu vũ, lúc ở hiện đại, nàng bị đám chị dâu họ kéo đi học nhảy Latin cùng, mặc dù nhảy không bằng vũ sư chuyên nghiệp, nhưng cô nhân chưa từng thấy qua điệu múa Latin mới lạ này, tuy trình độ nghiệp dư chắc hắn cũng đủ để bọn họ ngạc nhiên rồi.

Nhưng... Nàng không muốn nhảy.

Bởi vì nàng còn chưa có ăn cơm xong!

Cho nên Ngư Ngư chớp chớp mắt, về mặt tiếc nuối nói: "Nhưng bầu không khí và cảnh tượng này, tôi muốn nhảy nhất chính là 'búp bê khiêu vũ cùng gấu chó', điệu nhảy này cần có người giúp sức."

Tên 'điệu nhảy' thật đúng là xa lạ, cộng thêm tốc độ nói của nàng nhanh, dường như không có tự tin, nói có chút qua loa, Hạ Lan Đồ đứng gần nàng như vậy cũng không nghe rõ tên 'điệu nhảy' kia.

Còn muốn viện cớ thoái thác?

Hạ Lan Đồ cười càn đặc ý hơn, cho dù biết Hách Liên Dạ đáng sợ đang ngồi ngay bên cạnh, nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục che giấu.

Thật ra Ngư Ngư đã nghĩ sai rồi, người Hạ Lan Đồ biết không phải Trình Ti Nghiên, mà là nàng.

Hắn chính là nam tử áo lam ngày đó trêu chọc Ngư Ngư ở quầy bán gạo nếp trên trâu thịt viên.

Ngày đó Hạ Lan Đồ trêu chọc không thành, bị Ngư Ngư đùa bốn xoay vòng vòng, cuối cùng bị Hà Nghiêm đánh cho đầu sưng vù, hoàn toàn không còn mặt mũi, đối với loại hoàng thân quốc thích quen ăn trên ngồi trước như hắn mà nói, thật sự vô cùng nhục nhã.

Lúc đầu hắn dò la tin tức của Ngư Ngư khắp nơi, muốn biết rốt cuộc là ai to gan lớn mật như vậy, không ngờ lại thấy nàng xuất hiện ở trong cung yến.

Cửu tiểu thư Trình gia dịu dàng tao nhã, trư thi đạt lễ, có thể nói là thiên kim mẫu mực như trong lời đồn đại kia? Nàng có chỗ nào mà giống chứ!

Càng quan trọng chính là, hôm nay thoát nhìn Ngư Ngư không hề vô lương, bộ dáng nhu thuận im lặng ngồi ở đằng kia, không hề khác so với trong lời đồn.

Bởi vì nàng đang bận ăn...

Hạ Lan Đồ cũng không nghĩ tới chuyện 'xuyên qua' mới lạ này, nhưng... người trước người sau hoàn toàn là hai người, hoặc là lời đồn đãi đều là khoác

lác, hoặc là... Hạ Lan Đồ âm hiểm cười, hoặc là, Trình tiểu thư này hoàn toàn chính là giả!

Bất kể tình huống nào, đều đủ để hình thành tội khi quân, kết cục chờ đợi nàng tuyệt đối là chém đầu!

Cho nên hôm nay Hạ Lan Đồ nhất định phải giựt giây Ngư Ngư khiêu vũ, đợi đến khi nàng lộ tẩy, thì có thể vạch trần nàng.

Đưa lưng về phía mọi người cười hiểm một tiếng, lúc hần mở miệng thì giọng nói hết sức thân thiết, "Tiểu Vương bắt tài, có chút am hiểu vũ đạo, có thể làm trợ thủ của Cừu tiểu thư."

Về mặt Ngư Ngư hiển nhiên nhìn hần, nói chậm lại, "Điều nhảy kia là búp bê khiêu vũ cùng gấu chó, ta nhảy búp bê."

Nói xong, chớp chớp đôi mắt to trong sáng, "Anh muốn nhảy gấu chó sao?"

Phốc... Những người khác chỉ có thể cười ở trong lòng, nhưng...

"Ha ha ha ha, nha đầu này nói chuyện rất thú vị, ta thích!"

Đi theo tiếng cười to sang sảnh này là hai vị khách đến trễ bước vào cung Trường Nhạc.

Nam nhân đi ở phía trước thân hình cao lớn, mặc một bộ áo bào màu đen đơn giản nhưng trông uy nghiêm quý khí làm người ta sợ hãi. Đường viền mặt sáng sủa, mày kiếm mắt sáng, đúng là một mỹ nam chính hiệu.

Là Thái tử Vệ quốc!

Mọi người còn chưa đứng dậy chào đón, Thái tử Vệ quốc vừa mới vào cửa ánh mắt đã hướng về phía Ngư Ngư, đột nhiên toàn thân chấn động, nhìn chăm chú chừng ba phút, bỗng vui mừng chạy qua ôm lấy cổ của Ngư Ngư, "Tiểu muội! Tiểu muội, rốt cuộc huynh cũng tìm được muội rồi! Huynh biết muội sẽ không chết!"

Cho dù phúc hắc khôn khéo như Hách Liên Dạ, hiện tại cũng không nhận được mà giật giật khóe môi hai cái.

Có nam nhân dám ôm Ngư Ngư trước mặt y? Không cần suy nghĩ, một quyền đánh bay!

Nhưng... Nam nhân này là Thái tử Vệ quốc.

Lấy trình độ biến thái của Hách Liên Dạ, y đương nhiên sẽ không kiêng kỵ thân phận Thái tử nước láng giềng này, cái ý đồ y chính là...

Bốn nước đều biết, năm đó do kẻ gian mà muội muội Thái tử Vệ quốc Phong Ngư Vũ mất tích mười hai năm, tất cả mọi người đều nói tiểu công chúa Vệ quốc đã sớm bỏ mình, chỉ có Phong Ngư Vũ chưa bao giờ từ bỏ, bao nhiêu năm nay vẫn luôn phái người tìm kiếm khắp nơi.

Những chuyện trải qua này gần như giống y, chỉ là muội muội của hần đã mất tích mười hai năm.

Đối mặt với tâm tư ca ca lo lắng cho muội muội, tuy rằng biết rõ Ngư Ngư hoàn toàn không phải người nơi này, cũng không thể nào là muội muội của Phong Ngư Vũ, quả thật Hách Liên Dạ không có cách nào để so đo bất mãn một cái ôm này.

Y nhìn hai cánh tay ôm lấy Ngư Ngư thật ngứa mắt, cũng không chú ý đến những người "không quan trọng" khác.

Cho nên kinh ngạc trong lòng y hoàn toàn không bằng Ngư Ngư.

"Anh... Anh?" Ngư Ngư hiếm khi không tìm được lời để nói, ngay cả đẩy người đột nhiên ôm mình ra cũng quên mất, trợn mắt há mồm mà nhìn nam tử áo trắng trước mắt.

Không sai, chính là tên đàn ông áo trắng kỳ quái đã từng gặp ở trên núi của huyện Đào.

Nam tử áo trắng nhìn Ngư Ngư, ánh mắt không nhìn ra là vui hay giận, áo trắng không nhiễm một hạt bụi, phiêu dật giống như trích tiên.

Ngư Ngư vừa thấy bộ dáng này của hần thì cảm thấy rối rắm, lại nghĩ đến Hách Liên Dạ từng nói, xuất phát từ lo lắng an toàn, người tới tham gia cung yến chỉ có thể mang theo thân quyến tham dự.

Cho nên... "Anh ta chính là sư đệ anh?" Ngư Ngư vô cùng chờ mong chỉ vào Thái tử Vệ quốc Phong Ngư Vũ.

Nghe vậy, rốt cục vẻ mặt của nam tử áo trắng cũng có chút biến hóa, khẽ nhíu mày, thử dò xét gọi, "Sư đệ?"

Không ai để ý đến hần.

Vì thế nam tử áo trắng lại khôi phục bộ dạng mặt than, "Không phải."

"..." Ngư Ngư hết chỗ nói, "Ngay cả bộ dạng của sư đệ anh thế nào anh cũng không nhớ rõ?"

"Ta chưa từng thấy mặt sư đệ, " Nam tử áo trắng hoàn toàn không cảm thấy mình nói có cái gì không đúng, "Sư đệ nói bộ dạng của đệ ấy rất lạ lùng, cho nên mỗi ngày đều dịch dung."

"..." Bộ dạng xấu đẹp nàng có thể hiểu được, nhưng bộ dạng lạ lùng là có ý gì? Ngự Ngự lại đầy lòng hiếu kỳ với đồng học sư đệ.

Nhưng trước mắt, có một vấn đề quan trọng hơn phải giải quyết.

Ngự Ngự rất chân thành nghiêm túc mở miệng, "Vị công tử này, mời anh buông tay ra." Không ai nói cho nàng biết người này là ai, nên Ngự Ngự đành phải xưng hô với hắn như vậy, "Tôi vẫn chưa ăn cơm xong."

Phong Ngự Vũ bị chọc cho bật cười, "Muội vẫn giống như lúc còn bé, trời đất bao la đều không lớn bằng ăn cơm."

Hắn nhìn ra Ngự Ngự không mấy thân thiện với hắn, trên mặt cũng không có vui mừng khi nhìn thấy huynh trưởng xa cách đã lâu, nhưng hắn không hề để ý.

Tiểu muội bị kẻ gian bắt đi lúc còn nhỏ, cũng không thể nào nhớ rõ, chắc hẳn hoàn toàn không có nhớ được ca ca là hắn.

Hắn buông cánh tay đang ôm Ngự Ngự ra, "Lúc còn nhỏ, muội thích ăn nhất là đậu phộng bơ đường, đã qua mười hai năm rồi, không biết muội có còn thích mùi vị này nữa không."

Nói xong, lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc nhỏ tinh xảo, mở ra, bên trong là bốn miếng đậu phộng bơ đường nguyên vẹn không sức mẻ gì, "Còn nhớ cái hộp này chứ? Năm đó muội vẫn luôn quấn quýt đòi ta làm cho muội."

Đậu phộng bơ đường này chỉ dùng bột đậu phộng làm mà không phải cả hạt đậu phộng, chất lượng bơ mềm mịn, vị vô cùng tốt, nhưng không rất tốt để mang theo, chỉ va chạm rất nhỏ thôi cũng có thể làm cho đường tan thành nghìn mảnh nhỏ.

Hộp ngọc nhỏ bé này thoát nhìn được đo đạc rất tinh vi.

Ngự Ngự rất xác định người trước mắt không phải là ca ca của mình, nhưng vì phần tâm tư tìm kiếm này của hắn mà cảm động.

Nhưng Trình đại nhân ở một bên đã rất mất hứng.

Con gái do phu nhân ta nhọc công khổ sở hoài thai mười tháng sinh ra, sao có thể là tiểu công chúa Vệ quốc được! Hắn nói là muội muội của hắn thì chính là muội muội của hắn à?

Nhưng ngại đối phương là Thái tử nước láng giềng, Trình đại nhân cũng không tiện tức giận, ngay tại lúc này, mới hiếm khi cảm thấy biến thái là một ưu điểm.

Ánh mắt Trình đại nhân không ngừng chuyển về phía Hách Liên Dạ, còn đứng đó làm gì?

Hách Liên Dạ "nghe lời" cười một tiếng, "Ta nghe theo nhạc phụ đại nhân."

"..." Trình đại nhân lại muốn đánh người rồi.

Nhưng đánh người thuộc về đánh người, dựa theo tác phong của Hách Liên Dạ, Trình đại nhân cho rằng y sẽ trực tiếp kéo Ngự Ngự trở lại, sau đó phách lối chỉ vào tay áo Ngự Ngự, nhắc nhở Phong Ngự Vũ "Người của bốn vương".

Nhưng trên thực tế...

Nhìn thấy Phong Ngự Vũ, Hách Liên Dạ cười rất thân thiết mà thân thiện, thậm chí có thể nói là có chút vui mừng, "Sư huynh, xem ra sau này chúng ta chính là người một nhà."

"..." Trình đại nhân bắt đầu bóp cái đĩa.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người trong cung Trường Nhạc đều choáng váng, sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại. Hách Liên Dạ mạnh mẽ đến biến thái, cũng không thể có khả năng mới mấy tuổi đã có thể tự nghĩ ra một bộ võ công, y nhất định có một sư phụ.

Rốt cục Phong Ngự Vũ cũng chịu tạm thời dời tâm mắt đi, nhìn nhìn Hách Liên Dạ, sang sang cười lớn một tiếng, "Đúng vậy, sư đệ, thật là không ngờ."

Sau đó, hai sư huynh đệ cách xa nhau lâu lắm mới gặp lại ôm nhau một chút.

... Đây là kết quả quan sát của những người khác trong cung Trường Nhạc.

Còn Ngự Ngự cách gần đó, nghe thấy rõ Ngự Vũ thấp giọng hỏi Hách Liên Dạ, "Vì sao người gọi ta là sư huynh?"

"Ta không nhớ rõ tên người là gì."

Phong Ngự Vũ: "..."

Im lặng một hồi, Phong Ngự Vũ mới hỏi tiếp, "Vậy người biết ta là ai không?"

"Biết, " Hách Liên Dạ rất bình tĩnh, "Bởi vì muội muội của người bị thất lạc."

Ngự Ngự im lặng nhìn trời.

Bên này quả thực chính là đại hội nhận thân, tin tức kinh người cái này chồng lên cái kia, thấy mọi người trong cung Trường Nhạc sững sốt, đã sớm quên mục đích chính đến cung yến của ngày hôm nay.

Cũng bị bỏ quên sang một bên, còn có Tam hoàng tử, Thành vương Hạ Lan Đồ của Tề Hưng quốc vốn đầy bụng đắc ý, muốn vạch trần Ngự Ngự.

Thật ra khoảng cách của hắn cũng không xa, nhưng hoàn toàn không thể bị tâm tình vui sướng của Phong Ngự Vũ cuốn hút.

Mặc kệ nữ nhân này có phải là tiểu công chúa Vệ quốc mất tích nhiều năm về trước hay không, nhất định phải ngăn cản Phong Ngự Vũ và nàng nhận nhau!

Phong Ngự Vũ nổi danh cung chịu muội muội, lúc nhỏ cũng như thế, hơn nữa muội muội của hắn lưu lạc dân gian nhiều năm như vậy, trên tâm lý hắn cảm thấy thiếu nợ, nếu thật sự đón người hồi cung, vậy nhất định muội muội nói gì hắn cũng đồng ý, hận không thể cung chịu lên tận trời nhi!

Bản thân Hạ Lan Đồ chính là một người hẹp hòi, hơn nữa thân là hoàng tử, vẫn luôn không có ai dám trêu chọc hắn. Ngự Ngự trêu đùa hắn mấy câu đã trở thành nỗi nhục của hắn, nói gì thì nói đều phải trả thù lại gấp trăm lần nghìn lần.

Nhưng... Một Hách Liên Dạ, một Phong Ngự Vũ, hiện tại hai nam nhân này đều che chở cho nữ nhân chết tiệt kia, hơn nữa hai nam nhân này lại rất không dễ chọc.

Hắn phải trở về lập một kế hoạch thật tốt mới được.

Ánh mắt âm hiểm siết chặt quả đấm, Hạ Lan Đồ xám xịt trở về chỗ ngồi của mình.

Phong Ngự Vũ mới vừa tìm được muội muội thất lạc nhiều năm, tâm tình rất kích động, sau khi đưa lễ vật mừng thọ lên thì yêu cầu muốn dẫn muội muội rời đi trước.

Tất cả mọi người đều hiểu được tâm tình của hắn, cũng không có người cảm thấy hắn thất lễ.

Ngự Ngự bị hắn dẫn đi, đương nhiên Hách Liên Dạ cũng rời đi theo, nam tử áo trắng vốn xuất hiện cùng lúc với Phong Ngự Vũ, hiện tại nhân tiện cũng xuất cũng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 63.2

Trước hết để cho tiểu nha đầu này chơi đủ rồi nói sau.

Yêu nghiệt nào đó kiên quyết không đổi con đường biến thái của mình, hết sức bình tĩnh nghĩ ở trong lòng.

Thật ra Ngự Ngự biết khiêu vũ, lúc ở hiện đại, nàng bị đám chị dâu họ kéo đi học nhảy Latin cùng, mặc dù nhảy không bằng vũ sư chuyên nghiệp, nhưng cô nhân chưa từng thấy qua điệu múa Latin mới lạ này, tuy trình độ nghiệp dư chắc hắn cũng đủ để bọn họ ngạc nhiên rồi.

Nhưng... Nàng không muốn nhảy.

Bởi vì nàng còn chưa có ăn cơm xong!

Cho nên Ngự Ngự chớp chớp mắt, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Nhưng bầu không khí và cảnh tượng này, tôi muốn nhảy nhất chính là 'búp bê khiêu vũ cùng gấu chó', điệu nhảy này cần có người giúp sức."

Tên 'điệu nhảy' thật đúng là xa lạ, cộng thêm tốc độ nói của nàng nhanh, dường như không có tự tin, nói có chút qua loa, Hạ Lan Đồ đứng gần nàng như vậy cũng không nghe rõ tên 'điệu nhảy' kia.

Còn muốn viện cớ thoái thác?

Hạ Lan Đồ cười càng đắc ý hơn, cho dù biết Hách Liên Dạ đáng sợ đang ngồi ngay bên cạnh, nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục che giấu.

Thật ra Ngư Ngư đã nghĩ sai rồi, người Hạ Lan Đồ biết không phải Trình Ti Nghiên, mà là nàng.

Hắn chính là nam tử áo lam ngày đó trêu chọc Ngư Ngư ở quầy bán gạo nếp trên trâu thịt viên.

Ngày đó Hạ Lan Đồ trêu chọc không thành, bị Ngư Ngư đùa bốn xoay vòng vòng, cuối cùng bị Hà Nghiên đánh cho đầu sưng vù, hoàn toàn không còn mặt mũi, đối với loại hoàng thân quốc thích quen ăn trên ngồi trước như hắn mà nói, thật sự vô cùng nhục nhã.

Lúc đầu hắn dò la tin tức của Ngư Ngư khắp nơi, muốn biết rốt cuộc là ai to gan lớn mật như vậy, không ngờ lại thấy nàng xuất hiện ở trong cung yến.

Cửu tiểu thư Trình gia dịu dàng tao nhã, trư thi đạt lễ, có thể nói là thiên kim mẫu mực như trong lời đồn đại kia? Nàng có chỗ nào mà giống chứ!

Càng quan trọng chính là, hôm nay thoát nhìn Ngư Ngư không hề vô lương, bộ dáng nhu thuận im lặng ngồi ở đằng kia, không hề khác so với trong lời đồn.

Bởi vì nàng đang bận ăn...

Hạ Lan Đồ cũng không nghĩ tới chuyện 'xuyên qua' mới lạ này, nhưng... người trước người sau hoàn toàn là hai người, hoặc là lời đồn đại đều là khoác lác, hoặc là... Hạ Lan Đồ âm hiểm cười, hoặc là, Trình tiểu thư này hoàn toàn chính là giả!

Bất kể tình huống nào, đều đủ để hình thành tội khi quân, kết cục chờ đợi nàng tuyệt đối là chém đầu!

Cho nên hôm nay Hạ Lan Đồ nhất định phải giựt giây Ngư Ngư khiêu vũ, đợi đến khi nàng lộ tẩy, thì có thể vạch trần nàng.

Đưa lưng về phía mọi người cười hiềm một tiếng, lúc hắn mở miệng thì giọng nói hết sức thân thiết, "Tiểu Vương bắt tài, có chút am hiểu vũ đạo, có thể làm trợ thủ của Cửu tiểu thư."

Về mặt Ngư Ngư hiền lành nhìn hắn, nói chậm lại, "Điều nhảy kia là búp bê khiêu vũ cùng gấu chó, ta nhảy búp bê."

Nói xong, chớp chớp đôi mắt to trong sáng, "Anh muốn nhảy gấu chó sao?"

Phốc... Những người khác chỉ có thể cười ở trong lòng, nhưng...

"Ha ha ha ha, nha đầu này nói chuyện rất thú vị, ta thích!"

Đi theo tiếng cười to sang sảnh này là hai vị khách đến trễ bước vào cung Trường Nhạc.

Nam nhân đi ở phía trước thân hình cao lớn, mặc một bộ áo bào màu đen đơn giản nhưng trông uy nghiêm quý khí làm người ta sợ hãi. Đường viền mặt sáng sủa, mày kiếm mắt sáng, đúng là một mỹ nam chính hiệu.

Là Thái tử Vệ quốc!

Mọi người còn chưa đứng dậy chào đón, Thái tử Vệ quốc vừa mới vào cửa ánh mắt đã hướng về phía Ngư Ngư, đột nhiên toàn thân chấn động, nhìn chăm chú chừng ba phút, bỗng vui mừng chạy qua ôm lấy cổ của Ngư Ngư, "Tiểu muội! Tiểu muội, rốt cuộc huynh cũng tìm được muội rồi! Huynh biết muội sẽ không chết!"

Cho dù phúc hắc khôn khéo như Hách Liên Dạ, hiện tại cũng không nhìn được mà giật giật khóe môi hai cái.

Có nam nhân dám ôm Ngư Ngư trước mặt y? Không cần suy nghĩ, một quyền đánh bay!

Nhưng... Nam nhân này là Thái tử Vệ quốc.

Lấy trình độ biến thái của Hách Liên Dạ, y đương nhiên sẽ không kiêng kị thân phận Thái tử nước láng giềng này, cái y để ý chính là...

Bốn nước đều biết, năm đó do kẻ gian mà muội muội Thái tử Vệ quốc Phong Ngư Vũ mất tích mười hai năm, tất cả mọi người đều nói tiểu công chúa Vệ quốc đã sớm bỏ mình, chỉ có Phong Ngư Vũ chưa bao giờ từ bỏ, bao nhiêu năm nay vẫn luôn phái người tìm kiếm khắp nơi.

Những chuyện trải qua này gần như giống y, chỉ là muội muội của hắn đã mất tích mười hai năm.

Đối mặt với tâm tư ca ca lo lắng cho muội muội, tuy rằng biết rõ Ngư Ngư hoàn toàn không phải người nơi này, cũng không thể nào là muội muội của Phong Ngư Vũ, quả thật Hách Liên Dạ không có cách nào để so đo bất mãn một cái ôm này.

Y nhìn hai cánh tay ôm lấy Ngư Ngư thật ngứa mắt, cũng không chú ý đến những người "không quan trọng" khác.

Cho nên kinh ngạc trong lòng y hoàn toàn không bằng Ngư Ngư.

"Anh... Anh?" Ngư Ngư hiếm khi không tìm được lời để nói, ngay cả đây người đột nhiên ôm mình ra cũng quên mất, trợn mắt há mồm mà nhìn nam tử

áo trắng trước mắt.

Không sai, chính là tên đàn ông áo trắng kỳ quái đã từng gặp ở trên núi của huyện Đào.

Nam tử áo trắng nhìn Ngư Ngư, ánh mắt không nhìn ra là vui hay giận, áo trắng không nhiễm một hạt bụi, phiêu dật giống như trích tiên.

Ngư Ngư vừa thấy bộ dáng này của hắn thì cảm thấy rối rắm, lại nghĩ đến Hách Liên Dạ từng nói, xuất phát từ lo lắng an toàn, người tới tham gia cung yến chỉ có thể mang theo thân quyến tham dự.

Cho nên... "Anh ta chính là sư đệ anh?" Ngư Ngư vô cùng chờ mong chỉ vào Thái tử Vệ quốc Phong Ngư Vũ.

Nghe vậy, rốt cục vẻ mặt của nam tử áo trắng cũng có chút biến hóa, khẽ nhíu mày, thử dò xét gọi, "Sư đệ?"

Không ai để ý đến hắn.

Vì thế nam tử áo trắng lại khôi phục bộ dạng mặt than, "Không phải."

"..." Ngư Ngư hết chỗ nói, "Ngay cả bộ dạng của sư đệ anh thế nào anh cũng không nhớ rõ?"

"Ta chưa từng thấy mặt sư đệ, " Nam tử áo trắng hoàn toàn không cảm thấy mình nói có cái gì không đúng, "Sư đệ nói bộ dạng của đệ ấy rất lạ lùng, cho nên mỗi ngày đều dịch dung."

"..." Bộ dạng xấu đẹp nàng có thể hiểu được, nhưng bộ dạng lạ lùng là có ý gì? Ngư Ngư lại đầy lòng hiếu kỳ với đồng học sư đệ.

Nhưng trước mắt, có một vấn đề quan trọng hơn phải giải quyết.

Ngư Ngư rất chân thành nghiêm túc mở miệng, "Vị công tử này, mời anh buông tay ra." Không ai nói cho nàng biết người này là ai, nên Ngư Ngư đành phải xưng hô với hắn như vậy, "Tôi vẫn chưa ăn cơm xong."

Phong Ngư Vũ bị chọc cho bật cười, "Muội vẫn giống như lúc còn bé, trời đất bao la đều không lớn bằng ăn cơm."

Hắn nhìn ra Ngư Ngư không mấy thân thiện với hắn, trên mặt cũng không có vui mừng khi nhìn thấy huynh trưởng xa cách đã lâu, nhưng hắn không hề để ý.

Tiểu muội bị kẻ gian bắt đi lúc còn nhỏ, cũng không thể nào nhớ rõ, chắc hẳn hoàn toàn không có nhớ được ca ca là hắn.

Hắn buông cánh tay đang ôm Ngư Ngư ra, "Lúc còn nhỏ, muội thích ăn nhất là đậu phộng bơ đường, đã qua mười hai năm rồi, không biết muội có còn thích mùi vị này nữa không."

Nói xong, lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc nhỏ tinh xảo, mở ra, bên trong là bốn miếng đậu phộng bơ đường nguyên vẹn không sứt mẻ gì, "Còn nhớ cái hộp này chứ? Năm đó muội vẫn luôn quần quít đòi ta làm cho muội."

Đậu phộng bơ đường này chỉ dùng bột đậu phộng làm mà không phải cả hạt đậu phộng, chất lượng bơ mềm mịn, vị vô cùng tốt, nhưng không rất tốt để mang theo, chỉ va chạm rất nhỏ thôi cũng có thể làm cho đường tan thành nghìn mảnh nhỏ.

Hộp ngọc nhỏ bé này thoát nhìn được đo đạc rất tinh vi.

Ngư Ngư rất xác định người trước mắt không phải là ca ca của mình, nhưng vì phần tâm tư tìm kiếm này của hắn mà cảm động.

Nhưng Trình đại nhân ở một bên đã rất mất hứng.

Con gái do phu nhân ta nhọc công khổ sở hoài thai mười tháng sinh ra, sao có thể là tiểu công chúa Vệ quốc được! Hắn nói là muội muội của hắn thì chính là muội muội của hắn à?

Nhưng ngại đối phương là Thái tử nước láng giềng, Trình đại nhân cũng không tiện tức giận, ngay tại lúc này, mới hiếm khi cảm thấy biến thái là một ưu điểm.

Ánh mắt Trình đại nhân không ngừng chuyển về phía Hách Liên Dạ, còn đứng đó làm gì?

Hách Liên Dạ "nghe lời" cười một tiếng, "Ta nghe theo nhạc phụ đại nhân."

"..." Trình đại nhân lại muốn đánh người rồi.

Nhưng đánh người thuộc về đánh người, dựa theo tác phong của Hách Liên Dạ, Trình đại nhân cho rằng y sẽ trực tiếp kéo Ngư Ngư trở lại, sau đó phách lối chỉ vào tay áo Ngư Ngư, nhắc nhở Phong Ngư Vũ "Người của bốn vương".

Nhưng trên thực tế...

Nhìn thấy Phong Ngự Vũ, Hách Liên Dạ cười rất thân thiết mà thận thiện, thậm chí có thể nói là có chút vui mừng, "Sur huynh, xem ra sau này chúng ta chính là người một nhà."

"..." Trình đại nhân bắt đầu bóp cái đĩa.

Nghe xong lời này, tất cả mọi người trong cung Trường Nhạc đều choáng váng, sững sốt hồi lâu mới phản ứng lại. Hách Liên Dạ mạnh mẽ đến biến thái, cũng không thể có khả năng mới mấy tuổi đã có thể tự nghĩ ra một bộ võ công, y nhất định có một sư phụ.

Rốt cục Phong Ngự Vũ cũng chịu tạm thời dời tầm mắt đi, nhìn nhìn Hách Liên Dạ, sang sang cười lớn một tiếng, "Đúng vậy, sư đệ, thật là không ngờ."

Sau đó, hai sư huynh đệ cách xa nhau lâu lắm mới gặp lại ôm nhau một chút.

... Đây là kết quả quan sát của những người khác trong cung Trường Nhạc.

Còn Ngự Ngự cách gần đó, nghe thấy rõ Ngự Vũ thấp giọng hỏi Hách Liên Dạ, "Vì sao người gọi ta là sư huynh?"

"Ta không nhớ rõ tên người là gì."

Phong Ngự Vũ: "..."

Im lặng một hồi, Phong Ngự Vũ mới hỏi tiếp, "Vậy người biết ta là ai không?"

"Biết, " Hách Liên Dạ rất bình tĩnh, "Bởi vì muội muội của người bị thất lạc."

Ngự Ngự im lặng nhìn trời.

Bên này quả thực chính là đại hội nhận thân, tin tức kinh người cái này chồng lên cái kia, thấy mọi người trong cung Trường Nhạc sững sốt, đã sớm quên mục đích chính đến cung yến của ngày hôm nay.

Cũng bị bỏ quên sang một bên, còn có Tam hoàng tử, Thành vương Hạ Lan Đồ của Tề Hưng quốc vốn đầy bụng đắc ý, muốn vạch trần Ngự Ngự.

Thật ra khoảng cách của hắn cũng không xa, nhưng hoàn toàn không thể bị tâm tình vui sướng của Phong Ngự Vũ cuốn hút.

Mặc kệ nữ nhân này có phải là tiểu công chúa Vệ quốc mất tích nhiều năm về trước hay không, nhất định phải ngăn cản Phong Ngự Vũ và nàng nhận nhau!

Phong Ngự Vũ nổi danh cung chịu muội muội, lúc nhỏ cũng như thế, hơn nữa muội muội của hắn lưu lạc dân gian nhiều năm như vậy, trên tâm lý hắn cảm thấy thiếu nợ, nếu thật sự đón người hồi cung, vậy nhất định muội muội nói gì hắn cũng đồng ý, hận không thể cung chịu lên tận trời nhi!

Bản thân Hạ Lan Đồ chính là một người hẹp hòi, hơn nữa thân là hoàng tử, vẫn luôn không có ai dám trêu chọc hắn. Ngự Ngự trêu đùa hắn mấy câu đã trở thành nỗi nhục của hắn, nói gì thì nói đều phải trả thù lại gấp trăm lần nghìn lần.

Nhưng... Một Hách Liên Dạ, một Phong Ngự Vũ, hiện tại hai nam nhân này đều che chở cho nữ nhân chết tiết kia, hơn nữa hai nam nhân này lại rất không dễ chọc.

Hắn phải trở về lập một kế hoạch thật tốt mới được.

Ánh mắt âm hiểm siết chặt quả đấm, Hạ Lan Đồ xám xịt trở về chỗ ngồi của mình.

Phong Ngự Vũ mới vừa tìm được muội muội thất lạc nhiều năm, tâm tình rất kích động, sau khi đưa lễ vật mừng thọ lên thì yêu cầu muốn dẫn muội muội rời đi trước.

Tất cả mọi người đều hiểu được tâm tình của hắn, cũng không có người cảm thấy hắn thất lễ.

Ngự Ngự bị hắn dẫn đi, đương nhiên Hách Liên Dạ cũng rời đi theo, nam tử áo trắng vốn xuất hiện cùng lúc với Phong Ngự Vũ, hiện tại nhân tiện cũng xuất cũng luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 118: Chương 64.1. Phúc hắc nào đó lại nhân cơ hội bày tỏ

Trình đại nhân ở lại cung Trường Nhạc không đi, nhưng cũng không có tâm tư nhìn biểu diễn trong cung yến chúc thọ.

Hách Liên Dạ không phải là người không biết suy nghĩ, trong lòng ông cũng biết rõ Cửu nhi không phải là muội muội của Phong Ngự Vũ. Nếu là người khác thì cũng thôi đi, còn có thể nhìn trúng cái thân phận tiểu công chúa Vệ quốc này, mới muốn để Cửu nhi mạo danh thế thân, nhưng cái đồ biến thái này...

Một chữ “tiểu” này, ông hoàn toàn thấy chướng mắt.

Rốt cuộc Hách Liên Dạ đang suy nghĩ cái gì vậy?

Mang người ra khỏi cung, Phong Ngự Vũ liền dẫn theo bọn họ chạy thẳng tới hành quán, sau đó sai người lấy một bức họa tới, "Đây chính là muội muội ta, các người nhìn sẽ hiểu."

Cái này...

Đừng nói là Phong Ngự Vũ, ngay cả chính Ngự Ngự nhìn thấy cũng cho rằng đáng vẽ của bé gái trong bức họa chính là đáng vẽ của mình bây giờ.

Cũng khó trách Phong Ngự Vũ lại nhận lầm.

Nhưng nhìn có giống thì cũng chỉ là suy đoán, chuyện lớn như vậy chỉ dựa vào dung mạo tương tự liền đưa ra kết luận vẫn còn quá sơ suất.

Phong Ngự Vũ cũng hiểu suy nghĩ trong lòng bọn họ, liếc nhìn hai nam nhân “người ngoài” là Hách Liên Dạ và nam tử áo trắng, đột nhiên xoay người lại, cầm bút viết mấy chữ lên giấy, sau đó lại quay lại đưa cho Ngự Ngự, "Cô nương có thể tự mình nhìn xem."

Hắn biết Ngự Ngự sẽ không chấp nhận người ca ca này, cho nên cũng tạm thời sửa miệng, tránh cho Ngự Ngự cảm thấy áp lực.

Trên tờ giấy viết là sau lưng vai phải của muội muội hắn có một cái bớt màu đỏ cỡ bằng móng tay, hình dáng rất đặc biệt, là một hình trái tim hết sức tiêu chuẩn.

Gương đồng ở đây vốn không rõ lắm, hướng chỉ vị trí kia là ở phần lưng, tự mình nhìn cũng không dễ thấy, cho nên Ngự Ngự cũng không có chú ý tới vị trí này.

Nhưng trong lòng nàng đã xác định rồi, trên vai phải mình khẳng định không có hình trái tim màu đỏ kia, hiện giờ đi qua căn phòng cách vách nhìn xem, chỉ là vì xác nhận lại mà thôi.

Nhưng một phút sau, Ngự Ngự kinh ngạc đến ngây người nhìn mình trong gương, sao lại có cái bớt thật thế này?

Lấy tay sờ sờ, vùng da trơn mịn nhẵn nhụi kia không sờ ra được điều khác thường nào, ít nhất cái bớt kia nhất định không phải dán lên, nhưng tí mĩ hơn nữa thì nàng không thấy rõ.

Hiện tại Ngự Ngự cảm thấy tình huống bắt đầu nghiêm trọng rồi.

Trình đại nhân hồ đồ, nàng cũng hiểu được tại sao Hách Liên Dạ lại không phủ nhận, còn giống như rất sẵn lòng giúp nàng nhận lại hoàng huynh Phong Ngự Vũ này.

Bởi vì người đàn ông áo trắng kia ở đây.

Dưới gầm trời này không có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, người đàn ông áo trắng kia lại lịch thần bí, hết lần này tới lần khác lại giống như có quan hệ dây mơ rễ má với Trình Ti Nghiên, khả năng lớn nhất chính là "Đại sư huynh" trong môn phái mà Tàn Phấn nói.

Hướng chi người đàn ông áo trắng kia ngay cả bạc là gì cũng không biết, thậm chí ăn một bữa cơm đều phải gọi cho sư đệ, rất rõ ràng là không sống cuộc sống theo lẽ bình thường, trước kia hơn phân nửa ở tại môn phái, rất ít xuống núi.

Vậy bây giờ, tại sao hắn lại đi theo bên cạnh Thái tử Vệ quốc Phong Ngự Vũ? Hơn nữa còn trùng hợp là muội muội mất tích nhiều năm của Phong Ngự Vũ lại có dáng dấp rất giống Trình Ti Nghiên.

Còn cái bớt này...

Cái này nhất định là giả, chỉ là gương đồng mờ quá thôi, nàng không thấy rõ được cái này làm giả như thế nào.

Chẳng lẽ theo lời Tàn Phấn nói, môn phái kia đặc biệt sắp xếp Trình Ti Nghiên giả làm Công chúa mất tích nhiều năm của Vệ quốc, người đàn ông áo trắng đó cũng vì chuyện này nên đến gần Phong Ngự Vũ?

Càng nghĩ càng có khả năng, Ngự Ngự mặc y phục xong trở lại căn phòng cách vách.

"Thế nào? Có phải có cái bớt kia không?" Vừa nhìn thấy nàng, Phong Ngự Vũ liền kích động đứng lên.

Ngự Ngự rất muốn hiểu rõ âm mưu của đám người đàn ông áo trắng, nhưng lại không muốn giả thành muội muội Phong Ngự Vũ, để hắn trải qua đã kích

tỉnh thần từ mừng rỡ đến thất vọng một lần nữa.

Đang muốn mở miệng phủ nhận, nam nhân áo trắng lúc nào cũng tiết kiệm ít nói đột nhiên lên tiếng, "Rất nhiều người sau khi lớn lên, cái bốt liền biến mất."

Quả nhiên có vấn đề!

Nhưng bọn họ để Trình Ti Nghiên giả thành Công chúa Vệ quốc làm cái gì? Vì oán ngòi?

Nhưng khi nhìn thân thủ của người đàn ông áo trắng, một mình xông vào hoàng cung, lại thân không biết quý không hay giết một người, hoàn toàn không làm khó được hắn.

Còn có Tần Phấn vô cùng am hiểu dịch dung, khả năng bất chúc lời nói và hành động của người khác cũng xuất thần nhập hóa. Nếu bọn họ thật sự muốn oán ngòi, trực tiếp giết chết Hoàng đế Vệ quốc, không phải dễ dàng hơn sao?

Đâu cần phải lãng phí nhiều công sức như vậy.

Bị nam tử áo trắng nói như thế, ngay cả phương pháp phán đoán qua cái bốt cũng không đúng.

Phong Ngự Vũ sững sốt một lát, đột nhiên cười lớn lắc đầu, "Ta thật sự vui mừng đến hồ đồ rồi, muội có phải là Tiểu Tĩnh hay không, chỉ cần trở về Vệ quốc với ta là biết ngay."

"Nhưng cô nương yên tâm, dung mạo của cô và Tiểu Tĩnh giống nhau tám phần, bất kể cô có phải là muội ấy hay không, ta cũng sẽ đối đãi với cô như muội muội của mình, sẽ không để cho bất kỳ ai bắt nạt cô."

Phong Ngự Vũ nói xong, cười đến mức rất có thâm ý nhìn Hách Liên Dạ.

Cổ đại không có khoa học kỹ thuật tân tiến nghiệm ADN, tại sao về đến Vệ quốc là có thể biết được nàng có phải là tiểu Công chúa Vệ quốc hay không?

Chẳng lẽ Vệ quốc có bí mật gì? Bí mật kia... đa phần chính là mục đích của bọn người đàn ông áo trắng.

Trong lòng Ngự Ngự rất tò mò, nhưng những lời của Phong Ngự Vũ hơi dời đi lực chú ý của nàng.

Ở hiện đại, Ngự Ngự có anh họ bên nội, anh họ bên ngoại, đám em họ bên ngoại của anh họ bên nội... Nàng có rất nhiều thân thích.

Hơn nữa vì cha mẹ nàng qua đời sớm, thân thích trong nhà đều rất chăm sóc nàng, cho nên bây giờ nhìn thấy Phong Ngự Vũ cũng chịu đựng, Ngự Ngự cảm thấy rất thân thiết.

Nàng cười đến mức ngoan ngoãn khéo léo nói với Phong Ngự Vũ, "Không có ai khi bắt nạt tôi, chỉ có biến thái..."

Phong Ngự Vũ còn chưa mở miệng, yêu nghiệt nào đó "không phải người ngoài" ở một bên u uẩn thờ dài, "Ta theo đuổi nàng lâu như vậy, nàng cũng không trả lời, nàng trốn hôn, ta còn chủ động đi theo hộ tống, rõ ràng là nàng đang bắt nạt ta."

"Nhưng đây là vì trong lòng biến thái có nàng, cho nên mới bằng lòng để nàng bắt nạt."

"..." Khóe môi Ngự Ngự hung hăng co rút hai cái.

Tại sao dường như cho dù nàng nói cái gì, đào bao nhiêu hố, yêu nghiệt này đều có thể bình tĩnh biến cái hố này thành cơ hội thả lộ?

Rõ là... phúc hắc đến biến thái.

Đây là lần đầu tiên Phong Ngự Vũ nhìn thấy Hách Liên Dạ, nhưng trước đây hắn đã từng nghe qua rất nhiều truyền thuyết về Hách Liên Dạ.

Cho nên hiện tại nghe thấy lời thả lộ buồn nôn này ruột cũng hấn cũng sắp xoắn lại, tưởng chừng như muốn kéo xé khuôn mặt tuyệt sắc trước mắt này ra, nhìn xem có phải có người đang giả trang thành y hay không

Bởi vì theo như lời đồn đãi, Hách Liên Dạ chỉ biết dịu dàng nói, "Ngươi nói, ta nên chặt chân của ngươi thành mấy khúc?"

Đây mới là kẻ lục thân không nhận lòng dạ độc ác trong truyền thuyết, rơi vào tay y còn không bằng trực tiếp chết đi, yêu nghiệt ah...

Làm một đứa bé hiền lành chất phát, Ngự Ngự lập tức an ủi Phong Ngự Vũ, "Đừng kinh ngạc, y chỉ quên uống thuốc mà thôi."

Nói xong còn thật sự lấy túi thuốc ở trong ngực ra, nhét một viên thuốc vào miệng Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ nhìn cũng không thèm nhìn cái mình ăn là gì, chỉ bình tĩnh rót chén nước uống, nuốt viên thuốc xuống, tiếp tục cười dịu dàng giải thích, "Nàng cho ta cái gì ta cũng dám ăn."

Bộ dáng ngoan ngoãn kia, thật là... rất hiền lành.

Phong Ngự Vũ suy nghĩ hồi lâu, lại chỉ tìm được một từ để hình dung.

Hắn cảm thấy mình hơi nhức đầu.

Lời này của Hách Liên Dạ như thể đang khảo nghiệm thần kinh người ta, ở chỗ này, cũng chỉ có nam tử áo trắng là có thể cố gắng giữ tỉnh táo.

Ngự Ngự nháy nháy mắt, hỏi hắn, "Không biết nên xưng hô với công tử như thế nào?"

Nam tử áo trắng mặt không thay đổi nhìn nàng, "Tùy tiện."

"Được rồi, bệnh thần kinh."

"... Ta họ Dung."

"À, Dung ma ma." Ngự Ngự lập tức cảm thấy nhìn hắn càng thêm thân thiết hơn rất nhiều.

"..." Khuôn mặt tuấn nhã như trích tiên của nam tử áo trắng mơ hồ có khuynh hướng biến thành màu đen, nhưng vẫn kiềm chế, cũng không nói thêm cho Ngự Ngự biết rốt cuộc hắn tên là gì.

Cũng chỉ là cái tên mà thôi, tại sao lại thần bí như vậy, ngay cả gọi là "Dung ma ma" mà cũng phải nhịn.

Nhưng làm một đứa bé hiền lành chất phát, Ngự Ngự thân thiết sửa lại cách gọi, "Dung ma ma là một phụ nữ rất lớn tuổi, nhưng nhìn anh còn trẻ... Dung tiểu ma ma lại quá dài."

"..." Chẳng lẽ chỉ có tuổi là không đúng? Nàng không phát hiện giới tính cũng có vấn đề rất lớn sao?

Gân xanh trên trán nam tử áo trắng hung hăng nhảy lên.

"Không bằng đổi chữ khác, tôi gọi anh là Dung bánh bao nha, " Rốt cục Ngự Ngự cũng quyết định, "Vừa vặn anh cũng mặc áo trắng."

"..."

"Anh không thích cái tên này? Vậy Dung mần thầu cũng được, đằng nào cũng là một thứ."

Nam tử áo trắng... Không, phải là Dung bánh bao tông cửa xông ra ngoài.

Hách Liên Dạ thường thấy Ngự Ngự vô lương cho nên hiện tại cũng chỉ bị chọc cho bật cười mà thôi, nhưng hôm nay lần đầu tiên Phong Ngự Vũ thấy Ngự Ngự, không những không bị nàng hù dọa, ngược lại vẻ mặt thay đổi vừa khâm phục vừa vui mừng, "Muội thật đúng là giống hệt khi còn bé, người bên cạnh đều bị đặt theo tên thứ ăn, muội còn nhớ rõ đám đậu phụ vàng, bánh chưng đường, bánh bao xá xíu không? Còn có bánh bột mì lúc nào cũng đánh nhau với bánh dẻo."

"Đó là..."

"Heo nhó và cá chép muối nuôi." Coi như tìm hai mươi năm cũng không tìm được chút tin tức, muốn tự an ủi mình cũng được, Phong Ngự Vũ không muốn thừa nhận người trước mắt hơn phân nửa không phải là muội muội của mình, cho nên tự nói với mình, năm đó khi muội muội bị bắt ra khỏi cung là lúc còn nhỏ, có thể không nhớ rõ nên mới không nhớ đến thú cưng khi nhỏ của mình.

Heo và cá đánh nhau như thế nào... Ngự Ngự rơi vào trạng thái trầm tư.

Nhưng nói thế nào đi nữa, vị Tiểu công chúa Vệ quốc chưa từng gặp mặt này, khiến nàng cảm thấy hết sức thân thiết, kèm thêm càng lúc càng thích Phong Ngự Vũ.

Thời gian Hách Liên Dạ biết Ngự Ngự thật ra cũng không tính là lâu, nhưng bởi vì là người y rất dễ tâm đến, hiện tại chỉ cần nét mặt Ngự Ngự thay đổi một chút, y cũng nhìn ra được.

Hiện tại y cảm nhận được cảm giác nguy hiểm rất mãnh liệt.

Hơn nữa rất khiến người ta không có cách nào hiểu ra, loại cảm giác thân thiết này... Trừ phi y đổi tên thành Hách Liên bánh bao...

Nếu không y sẽ không có hi vọng nào để thắng được Phong Ngự Vũ.

Phong Ngự Vũ tìm muội muội đã rất nhiều năm, hiện tại có rất nhiều lời muốn nói. Từ nhỏ Ngự Ngự đã quen sống trong một đại gia đình có anh có chị xung quanh lúc nào cũng náo nhiệt, hiện tại cuối cùng cũng nhìn thấy một người rất có khí chất huynh trưởng thì cảm thấy thân thiết, nên cũng rất nguyện ý nói chuyện phiếm cùng hắn.

Hai người kia hăng say trò chuyện, rõ ràng xem nhẹ khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc, bỏ quên Hách Liên Dạ rất không dễ gì bị người ta bỏ quên sang

một bên.

Yêu nghiệt nào đó rất bình tĩnh, đột nhiên đứng dậy đi ra cửa, cũng không chào hỏi hai người Ngư Ngư, không biết là đang làm gì.

Y vừa ra khỏi cửa, Phong Ngự Vũ liền dừng lại để tài thảo luận khí thế ngút trời vừa rồi, rất thần bí nhìn Ngư Ngư cười một tiếng, "Nam nhân này rất cứng chịu muối, tại sao muối không muốn gả cho y?"

Đối mặt với nhân vật giống như huynh trưởng thế này, Ngư Ngư cũng đành hoang vắng thẫn, "Tôi không biết mình có thích y hay không."

Phong Ngự Vũ cười đến mức rất có phong phạm của huynh trưởng, "Có muốn ta giúp muối một tay không?"

"Giúp thế nào?" Mặc dù đều nói người ngoài cuộc thì sáng suốt, nhưng từ trước đến nay nàng đều vô lương, những người khác muốn biết nàng đang suy nghĩ cái gì, vẫn có chút khó khăn nha...

Phong Ngự Vũ cũng rất thần bí lắc đầu, "Chờ Hách Liên Dạ trở lại ta sẽ nói cho muối biết."

Hắn nói xong thì thay đổi đề tài thảo luận, đợi thêm mấy phút thì thấy Hách Liên Dạ xách theo một giỏ đồ ăn nhỏ trở lại, mới cười nói, "Ta có thể giúp muối trốn hôn, bảo đảm lần này muối có thể chạy ra khỏi tầm mắt của y, để y không có cách nào 'hộ tống' muối trốn hôn nữa."

Giọng nói hết sức phóng khoáng, không hề ngần ngại mỡ nam bên cạnh hắn sắp bị vứt bỏ.

Phản ứng của Hách Liên Dạ bình tĩnh hơn hắn, ngay cả lông mày cũng không nhíu lấy một cái, chỉ lấy thức ăn và trái cây trong giỏ ra, sau đó cầm khăn ướt còn ẩm trên tay, hết sức cẩn thận giúp Ngư Ngư lau sạch tay.

Phong Ngự Vũ thấy thế thì quả thật không thể tin vào mắt mình.

Nam... Nam nhân "hiền lành" này thật sự là Hách Liên Dạ sao?

Không thể trách hắn không tìm được từ ngữ thích hợp, một màn trước mắt này thật sự chỉ có thể dùng từ "hiền lành" để hình dung.

Nếu không chẳng lẽ phải nói "hiền thê lương mẫu"?

... Phong Ngự Vũ cảm thấy đầu mình càng đau hơn.

Hách Liên Dạ vẫn giữ bộ dáng ngoan hiền, "Muốn trốn hôn như thế nào? Nói nghe một chút, nói không chừng ta còn có thể giúp hai người nghĩ kế."

Nhưng người nàng muốn trốn hôn chính là y đó!

Dù sao Phong Ngự Vũ cũng là Thái tử Vệ quốc, thường thấy nhiều sóng gió, nghe thấy lời nói của người không có tư duy bình thường vẫn có thể cố gắng giữ tỉnh táo, "Hách Liên huynh hiểu lầm rồi, ý của ta là, ta trực tiếp mang tiểu muội đi, trong khoảng thời gian này Hách Liên huynh không thể ngăn cản, chờ chúng ta rời đi khỏi kinh thành... Nếu Hách Liên huynh có thể tìm được chúng ta, coi như ta thua."

Hách Liên Dạ thì khỏi bàn tới, y hoàn toàn xứng với phong cách biến thái, nhưng Phong Ngự Vũ là Thái tử Vệ quốc, không thể can quấy, thân phận của hai người đều có chút nhạy cảm, hắn không muốn nhắc tới quan hệ của hai quốc gia.

Cho nên lời nói lúc này, không đề cập tới thân phận hai người, chỉ làm hai người bình thường đang trao đổi với nhau.

Hách Liên Dạ cười cười, "Tại sao ta phải đáp ứng chuyện như vậy?"

Thật ra thì lần trước Ngư Ngư trốn hôn, Hách Liên Dạ đã không ngăn cản.

Bởi vì khi đó y có chủ ý muốn "hộ tống" Ngư Ngư trốn hôn... Nhưng lần này, không giống vậy.

"Cùng lắm người chỉ thắng người đại ca là ta, sao ta có thể yên tâm giao muối muối cho người?"

Phong Ngự Vũ nói năng hùng hồn, nhưng Hách Liên Dạ vẫn chưa nói gì, Ngư Ngư đã phản bác trước.

Nếu dựa theo logic này, Hách Liên Dạ vĩnh viễn cũng đừng nghĩ... Không đúng, là phóng mắt cả Địa Cầu, đều vĩnh viễn không có ai muốn kết hôn với nàng.

Bởi vì nàng có một anh họ đại nhân vĩnh viễn không thể nào thua.

Ngư Ngư lòng mang kính ngưỡng yên lặng nhìn trời, lão anh họ chính là thần...

Bộ dáng thành kính lại sùng bái này của Ngư Ngư, Hách Liên Dạ liếc mắt nhìn cũng biết nàng đang suy nghĩ gì.

Vì vậy người nào đó lại nhanh chóng hóa thành thùng dấm lớn...

Không biết biểu ca của tiểu nha đầu này rốt cuộc là nhân vật nào, tại sao Ngư Ngư lại sùng bái hẳn cứ như ăn sâu bén rễ vậy.

Y phải thắng biểu ca của nàng.

Nếu có cơ hội gặp mặt, nhất định phải mài dũa một chút.

Nếu Ngư Ngư biết hiện tại y đang nghĩ gì, nhất định sẽ không nói hai lời nhét y vào trong tủ treo quần áo, sau đó dùng tất cả mọi thứ có trong tay che y lại, tránh cho y bị bạn bè ngoài hành tinh phát hiện...

Thật không có chút tự giác thân là người Địa Cầu! Không biết cái ý nghĩ muốn khiêu chiến với anh họ đại nhân, có thể gây ra Star Wars sao!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chương 64.2

Cũng giống như tất cả mọi người bên cạnh Nghiêm đại thiếu, chỉ cần là chuyện dính đến Nghiêm đại thiếu, ý nghĩ trong lòng Ngư Ngư lúc nào cũng trong đôi huyễn ảo.

Hách Liên Dạ bị ánh mắt của Ngư Ngư đã kích, hiện tại cũng thiếu cơ hội chứng minh sự cường đại của mình, cho nên...

"Được." Y cười đáp ứng, "Phong huynh mang Nghiên Nghiên rời đi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản."

Mặc dù Ngư Ngư và Phong Ngư Vũ cực kỳ hợp nhau, nhưng dù sao cũng là người ngoài lần đầu gặp mặt, ở trước mặt hẳn, Hách Liên Dạ vẫn gọi Ngư Ngư là "Nghiên Nghiên".

"Cứ quyết định như vậy." Phong Ngư Vũ vỗ tay, "Ta muốn mang muội ấy trở về Vệ quốc, nếu như Hách Liên huynh có thể tìm được chúng ta trước khi chúng ta tới biên cảnh Vệ quốc, vậy coi như người thắng."

Siêu cấp phúc hắc nào đó bình tĩnh cười một tiếng, cần gì dùng nhiều thời gian như vậy, chỉ cần bọn họ ra khỏi kinh thành, cuộc chơi bắt đầu là y có thể tìm được bọn họ.

Phong Ngư Vũ không biết Hách Liên Dạ tự tin như vậy, quay đầu hỏi Ngư Ngư, "Khi nào có thể lên đường?"

"Bây giờ đi." Về mặt Ngư Ngư nghiêm túc, gương mặt có chút lo lắng, "Trong bảy ngày này mỹ thực đường phố đều còn, còn có rất nhiều thứ tôi chưa ăn qua đây."

Hách Liên Dạ & Phong Ngư Vũ: "..."

Nhưng sau khi nén cười, Phong Ngư Vũ có chút đắc ý liếc Hách Liên Dạ một cái, sau đó nói với Ngư Ngư, "Tiểu muội, khi còn bé muội đã muốn ăn mỹ thực khắp thiên hạ, những năm này đại ca từng phái mấy vị ngự trù đến các quốc gia du lịch, bây giờ bọn họ cũng đã học thành trở về, chỉ cần muội hỏi cung cùng ta, không cần bước chân ra khỏi nhà vẫn có thể thưởng thức thức ăn ngon khắp thiên hạ."

Tốt như vậy!

"Anh đúng là một ca ca tốt." Hai mắt Ngư Ngư lờ lờ sáng.

Trong không khí vị chua bỗng nhiên nồng nặc, yêu nghiệt nào đó không được ai để ý biến thành thùng dấm chua.

Người thành thật giống Ngư Ngư chưa bao giờ bắt nạt người khác, cho nên nàng cũng rất chân thành khen Hách Liên Dạ một câu, "Vương gia, ngài là một biến thái tốt."

Khẽ nhếch khóe môi, nụ cười khuyếch thành chậm rãi hiện lên, Hách Liên Dạ yên lặng nhìn Ngư Ngư, "Cho dù biến thái cũng tốt, nàng có thể khen ta một câu tốt ta đã thỏa mãn rồi."

"..." Sau đó nàng bị buồn nôn chết.

Y lại biến đổi tình huống thành cơ hội thổ lộ!

Ngư Ngư từ từ rút tay của mình về, làm bộ mình rất bình tĩnh cúi đầu ăn đồ ăn.

Phong Ngư Vũ không biết cái từ kỳ đã cán mũi này, nhưng nhìn hai người trước mắt cũng cảm thấy mình thật sự quá là chướng mắt không nên tiếp tục ở

lại nơi này...

Cho nên hấn liền... vững vàng ổn thỏa ngồi lại trên ghế.

Nói giỡn, muốn cười muối mè hấn, đương nhiên phải trả qua khảo nghiệm của người ca ca hấn!

Nhưng... tiểu cô nương này thật sự là muối mè của hấn sao?

Trong mắt Phong Ngự Vũ thoáng hiện lên chút buồn rầu.

Đáp án chỉ có thể trở lại Vệ quốc mới biết được.

Nhưng nàng là tiểu muối cũng tốt, nếu như không phải... Hấn thật ra rất thích tiểu cô nương có bộ dáng giống tiểu muối tám phần này, coi như là hi vọng người tốt có thể được đền đáp cũng được, hi vọng có một người nào đó trên cõi đời này, cũng có người có thể nhiệt tình giống như hấn, lúc tiểu muối cần phải vươn tay giúp đỡ.

Đám Ngự Ngự ở lại trong phòng rất lâu, nam tử áo trắng cũng không thấy xuất hiện.

Ngự Ngự đợi một lát không thấy hấn, bèn hỏi Phong Ngự Vũ, "Dung bánh bao là ai?"

Cái tên này khiến khoe miệng Phong Ngự Vũ giật giật hai cái, mới bật cười đáp, "Nếu không phải hôm nay muối hỏi, ta cũng không biết hấn họ Dung."

"... Vậy tại sao anh dẫn hấn tới cung yến, không phải nói chỉ có thể mang theo thân quyến vào cung sao?"

Phong Ngự Vũ chần chờ trong chốc lát, "Thật ra là hấn là hoàng đệ ta. Chẳng qua mẫu thân hấn chưa bao giờ vào cung, chính hấn cũng không chịu thừa nhận thân phận hoàng tộc của mình."

Hấn rất khó để gặp vị hoàng đệ này, lần này trùng hợp tình cờ gặp ở trên đường, liền kiên quyết mang hấn tới Nguyệt Loan quốc.

Về mặt Ngự Ngự chợt chìm xuống, "Nói như vậy, thật ra hấn họ Phong, chẳng qua chỉ là hấn không thừa nhận?"

"... Phải." Phong Ngự Vũ chần chờ đáp. Có cái gì không đúng sao?

Giọng điệu của Ngự Ngự trở nên ngưng trọng, "Sớm biết thế sẽ không đặt cho hấn cái tên bánh bao rồi... Phong bánh bao, bánh bao sấy..." (bánh bao sấy là Phong Can bánh bao; Can là khô)

Nàng rất ưu thương mà cảm khái, "Nghe thật khó ăn."

Bánh màn thầu mới ra lò vẫn là ăn ngon nhất, ừm.

Hách Liên Dạ & Phong Ngự Vũ: "..."

Ngoài cửa, nam tử áo trắng vừa muốn vào cửa sắc mặt lại biến thành màu đen trực tiếp bỏ đi.

Hách Liên Dạ rất hiểu Ngự Ngự, mặc dù nàng tham ăn nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ động kinh, đột nhiên nhắc tới cái tên "Phong bánh bao" này, nhất định là có dụng ý của nàng.

Cho nên buổi tối hôm đó, khi bọn họ rời khỏi hành quán, trên đường trở về Tĩnh Vương phủ, Hách Liên Dạ liền trực tiếp hỏi nàng.

"Vương gia anh thử đoán đi." Ngự Ngự cảm xúc dâng trào giật dây y.

Hách Liên Dạ cười khẽ một tiếng, "Không muốn đoán."

"Bởi vì Vương gia ngu ngốc, nên đoán không ra sao?"

Lúc này Hách Liên Dạ không cười, rất hiếm thấy có chút nghiêm túc nhìn nàng, than nhẹ một tiếng, "Là vì thích nhất tiểu nha đầu đang ở trước mắt, bốn vương hoàn toàn không muốn phân tâm nghĩ đến những chuyện khác."

Ngự Ngự: "..."

Im lặng hồi lâu, nàng mới dùng giọng điệu thành khẩn nhất thương lượng cùng y, "Vương gia, anh có thể đừng buồn nôn như vậy không?"

"Nhưng bốn vương là có sao nói vậy, nếu nàng cảm thấy buồn nôn, có thể là vì... bốn vương thật sự rất thích nàng."

"..." Ngự Ngự phui đất bỏ chạy.

Nói không lại y, nàng tránh đi được chưa?

Đáng tiếc yêu nghiệt nào đó hoàn toàn không để cho nàng trốn, y đuổi theo, ôm nàng từ sau lưng, "Lừa gạt trái tim của bốn vương xong rồi còn muốn trốn sao?"

Y cười liếc nhìn lỗ tai đỏ rùng rục của nàng, thật sự rất muốn cắn một cái.

Nhưng mà... Thôi, y không muốn hù tiểu nha đầu này.

Ngư Ngư hoàn toàn không biết nam nhân phía sau đã từ yêu nghiệt "tiến hóa" thành yêu nghiệt muốn ăn người...

Nghiêng răng, nàng tựa như rất bình tĩnh nói, "Tôi không có lừa gạt trái tim Vương gia."

Dùng một chút, lại bình tĩnh bổ sung, "Lại không thể ăn."

"Nhưng là người bốn vương có thể ăn."

Giống Ngư Ngư, Hách Liên Dạ cũng dùng một chút, mới bình tĩnh bổ sung, "Còn ăn rất ngon."

"... Hách Liên Dạ!"

Bị nàng điểm danh như vậy, cánh tay đang ôm bên hông nàng bỗng cứng đờ, không biết Hách Liên Dạ nghĩ tới điều gì, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, "Thật ra bốn vương rất ít đi tẩu lâu."

"..." Ngư Ngư không hiểu tại sao lại nhảy qua đề tài này.

Nếu nói thanh lâu, nàng còn có thể hiểu được, nhưng tẩu lâu... có quan hệ gì đến chuyện y không có khí tiết tự khen mình?

Giọng nói êm tai sau lưng vẫn có chút bất đắc dĩ, "Nhưng bốn vương cũng hiểu, vừa rồi nàng gọi tên ta... Là để gọi thức ăn?"

Hoàn toàn là giọng nói "hiền lành" ngoan ngoãn "Một khi người đã gọi món rồi, vậy thì ăn đi"...

"..." Tổ huấn nhà họ Giang, học y là vì trị bệnh cứu người, không thể dùng để đả thương người...

Ngư Ngư siết chặt nắm tay, không ngừng lăm lăm trong lòng câu này, tránh cho bị xúc động đâm tên yêu nghiệt sau lưng thành con nhím.

Đáng tiếc tên yêu nghiệt sau lưng hoàn toàn không muốn thu liễm, còn "thân thiết" nắm lấy tay nàng, "Ban đêm gió lớn, nên trở về phòng ăn thì tốt hơn."

Ngư Ngư không nhịn được nữa, lặng lẽ hít sâu ba lần, mới đột nhiên thân mật nắm lại tay y, "Mẹ nói, phụ nữ sau khi mang thai, bản năng của người mẹ sẽ bộc phát."

Nói xong, vừa kinh ngạc vui mừng vừa tán thưởng nhìn y, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ quả nhiên mềm mại săn sóc hơn trước đây rất nhiều, còn hơn cả phụ nữ!"

"..." Hách Liên Dạ cứng ngắc tại chỗ.

Cái tên "Tiểu Dạ tỷ tỷ" này không phải là lần đầu tiên y nghe thấy, nhưng mà...

Y phục của y vẫn như cũ, cũng không xu hướng căng lên.

Nói cách khác, bụng của y... không phình lên.

Ý nghĩ này làm cho Hách Liên Dạ không có cách nào bình tĩnh nổi mà co rút khóe miệng.

Dù biết hình tượng hiện tại của y bình thường, nhưng Hách Liên Dạ lại không có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, ngược lại chỉ cảm thấy không tốt.

Y biết tiểu nha đầu này sẽ không chịu thua thiệt.

Lần trước y dùng biện pháp cởi quần áo để đối phó thuốc chinh của cô nàng vô lương này, xem ra hiện tại nàng đã nghĩ ra loại thuốc khác để chinh y.

Lần này là thuốc gì đây?

Trong lòng thấp thoáng có suy đoán, y cẩn thận không mở miệng, chỉ bật cười nhếch mày, dùng ánh mắt dò hỏi Ngư Ngư.

Tiểu nha đầu, nàng làm cái gì?

"Tiểu Dạ tỷ tỷ, sao tỷ không nói chuyện, hay sợ giọng nói quá quyến rũ, dụ hái hoa tặc tới?"

"..." Quả nhiên là giọng nói...

Lần này Hách Liên Dạ thật sự không có cách nào mở miệng. Nhìn tiểu nha đầu giương mắt nhìn y, ánh mắt kia vẫn sạch sẽ vô tội, vừa nhìn liền biết là bộ

dạng vô cùng chất phát hiền lành.

Thật đúng là tiểu nha đầu lừa gạt chết người không đền mạng.

Hách Liên Dạ thật sự nhìn không được, cúi đầu cười, hôn lên mắt của nàng. Sau đó, xuống tiếp.

Rất không cam lòng cứ như vậy mà buông tha cho người mình luôn ngày đêm mong nhớ, môi dờ xuống, lại hôn lên mắt nàng.

Động tác của y rất nhanh, không đợi Ngư Ngư kịp phản ứng lại đã ôm lấy cổ nàng, cười kéo tay nàng qua, viết từng nét chữ cho nàng nhìn.

Cũng chỉ có nàng mới dám chơi ta như vậy.

Theo lý mà nói, chữ viết ra so với nói thẳng yếu thế hơn rất nhiều.

Nhưng mấy chữ đơn giản, lại hàm chứa rất nhiều sự dung túng và cung chịu, y hoàn toàn không cần nói ra, cũng đã khiến cho lòng nàng rung động.

Có lẽ thật sự giống như y nói, là y quá thích nàng, cho nên tùy tiện nói một câu, cũng làm cho người ta đỏ mặt tim đập.

Ngư Ngư đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, Hách Liên Dạ không phải loại người ngu ngốc mặc cho người ta định đoạt, từ trước đến nay nàng có thể vô lương với y như vậy, cũng là vì có y dung túng.

Ngư Ngư cúi đầu, buồn buồn không lên tiếng, chỉ lấy thuốc giải ra, dâng hoàng bôi lên cho y.

Tính toán thời gian, chờ giải được phát huy tác dụng, Ngư Ngư mới mở miệng, "Có thể nói chuyện."

Hách Liên Dạ bật cười xoa xoa hai má của nàng, "Không nữa sao?"

"Ừ!" Ngư Ngư thành thật gật đầu, "Không nữa dùng thuốc của tôi."

Đáp án vô lương này không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt của Hách Liên Dạ, y bắt tiểu nha đầu nào đó đang muốn chạy trốn trở lại, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, không để cho nàng chạy trốn, cười hỏi nàng, "Người ở đây, bỏ được sao?"

"..." Bỏ được!

Ngư Ngư thật rất muốn lớn tiếng trả lời một câu như vậy, nhưng nhìn đôi mắt phượng trước mắt cười đến mức dịu dàng, không biết là bị mỹ nam kế cường đại này mê hoặc, hay là nghĩ đến bình thường y đối với nàng rất tốt, nên câu bác bỏ này đột nhiên không thể nói ra miệng.

Anh họ đại nhân, anh thật sự không tới cứu em sao? Nơi này... có yêu nghiệt.

Nàng vừa mới nghĩ vậy, liền phát hiện Hách Liên Dạ trước mặt đột nhiên cảnh giác đứng thẳng người lên, cũng cùng thời khắc đó, nàng nghe được một loạt âm thanh kỳ quái, giống như có gió to thổi qua, nhưng luồng khí lưu bên cạnh bọn họ rõ ràng rất yên tĩnh.

... Không phải anh họ đại nhân thật sự tới đây đây chứ?

Theo bản năng Ngư Ngư liếc nhìn trời, vẫn là thời tiết trắng sáng sao thưa, bầu trời đêm nay quá yên tĩnh, lão anh họ ra sân, sao có thể không có gió chứ...

Nhưng âm thanh kỳ quái kia, quả thực chạy thẳng đến chỗ bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chương 65: Người thích nàng

Rốt cuộc là thứ gì?

Dù sao Ngư Ngư cũng không có võ công, nhĩ lực không tốt, dùng ánh mắt dò hỏi chuyển sang Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ cũng không trả lời nàng, chỉ đột nhiên ôm lấy nàng nhảy lên một đại thụ bên cạnh, ẩn thân ở trong nhánh cây rậm rạp.

Ngư Ngư buồn bực.

Nàng không có khinh công, ở trên độ cao gần ba tầng này chỉ có thể dựa vào Hách Liên Dạ mới ngồi yên được.

Cái ôm sau lưng kiên định mà ấm áp, hô hấp của Hách Liên Dạ cực kỳ chậm, nhưng Ngư Ngư vẫn cảm thấy hơi thở của y từng chút từng chút phả ở bên tai nàng, làm cho toàn thân nàng đều không được tự nhiên.

Còn tâm tình hiện giờ của Hách Liên Dạ rất tốt, nhìn hai lỗ tai gần trong gang tấc càng lúc càng đỏ, cực kỳ không khách khí ôm nàng chặt hơn.

Nếu không có chuyện quan trọng phải làm, hiện tại y thật muốn ôm người về thẳng nhà.

So với nắm cổ tay thì lúc tốt đẹp nhất chính là được ôm người trong lòng vào ngực thế này, nhưng y chẳng có bao nhiêu thời gian nghiêm túc hưởng thụ.

Bởi vì..

Ngư Ngư cực kỳ ngoài ý muốn nheo mắt lại, nhìn bầu trời cách đó không xa bỗng nhiên xuất hiện một mảng màu đen thật lớn.

Không ngờ là người.

Số người đến rất đông, tốc độ di chuyển lại rất nhanh, mới có thể tạo ra tiếng xé gió mạnh mẽ như vậy.

Hơn nữa trước đó Ngư Ngư cũng không nghe nhầm, nhóm người này quả thật chạy thẳng đến chỗ bọn họ.

Có người muốn ám sát Hách Liên Dạ?

Ngư Ngư tính toán số người áo đen, lấy từ trong túi áo ra hai viên thuốc cỡ nhỏ bằng trứng chim, nắm ở trên đầu ngón tay.

Nếu đúng là tìm bọn họ, vậy thì không cần nói nhiều, trực tiếp phóng ra.

Ngư Ngư nâng cao toàn bộ tinh thần cảnh giác, nhưng Hách Liên Dạ ở đằng sau lại không làm cái gì hết.

Không đúng, thực ra y vẫn có chút "bận rộn".

Ban đêm gió mát, trước đó Ngư Ngư đi tham gia cung yến nên không mặc nhiều quần áo, hiện giờ tay lộ ra ngoài tay áo bị gió thổi lạnh băng.

Hách Liên Dạ lập tức nắm lấy bàn tay lạnh băng kia ở trong lòng bàn tay mình, giúp nàng làm ấm tay.

Khinh công của những hắc y nhân kia thật sự rất cao, xem ra võ công cũng không kém, Ngư Ngư sợ bọn họ phát hiện ra nên không dám dùng lực gãy gậy, chỉ có thể quay đầu tránh mặt yêu nghiệt nào đó.

Thực lực của những hắc y nhân kia vừa nhìn đã biết không phải là hạng tầm thường, y không có chút lo lắng gì sao?

Hách Liên Dạ cười, dùng khẩu hình trả lời nàng, bốn vương biến thái.

Tôi nhìn ra được! Ngư Ngư lập tức thay đổi thành vẻ mặt sùng bái, lộ ra ánh mắt rất tán đồng hợp lòng người.

Vậy nàng có nhìn ra bốn vương rất thích nàng không?

Yêu nghiệt nào đó tiếp tục dùng ánh mắt hỏi..

Nàng chỉ nhìn ra hiện tại bản thân rất muốn thay trời hành đạo, giết chết tên yêu nghiệt này...

Trên mặt Ngư Ngư lại đỏ lên, vội vàng quay đầu đi, không để ý tới y nữa.

Trong khoảng thời gian bọn họ dùng ánh mắt trao đổi, đám hắc y nhân kia đã đến gần bọn họ.

Cách gần đó, Ngư Ngư cẩn thận quan sát, không đến vài giây thì kinh ngạc mở to mắt.

Tại sao người dẫn đầu dường như... là Tiểu Trần Từ?

Tuy người nọ dùng khăn đen che mặt, nhưng nàng và Tiểu Trần Từ cũng coi như rất quen thuộc, còn từng giằng co với Tiểu Trần Từ che mặt ở trong thạch động của Tinh Vương phủ, cho nên liếc mắt một cái là nhận ra được.

Tiểu Trần Từ muốn giết Hách Liên Dạ, cho nên dẫn người đuổi tới đây?

Nhưng rất nhanh Ngư Ngư lại phát hiện, nàng đã đoán sai.

Tiểu Trần Từ và đám hắc y nhân kia rõ ràng là đề phòng lẫn nhau, chỉ giống như đang vội vàng đi làm chuyện gì đó, không muốn rước lấy rắc rối khác, nên mới không động thủ tiêu diệt đối phương.

Khi còn cách cây đại thụ bọn họ ẩn thân không quá một trăm thước, đám hắc y nhân lặng lẽ ngừng lại.

Dường như Tiểu Trần Tử cũng sửng sốt, không ngờ mục đích của bọn họ đều ở trên con phố bình thường, hắc hoi ngừng lại một chút nhưng cũng không quan nhiều, tiếp tục lao nhanh đi tìm kiếm mục đích của mình.

Nhìn thời gian, hiện tại cung yến hẳn là mới kết thúc, Tiểu Trần Tử che mặt là muốn đi đâu?

Ngư Ngư cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, hiện giờ đám người hắc y nhân kia đều ngừng lại, Ngư Ngư mới thấy rõ, thật ra những người kia cao thấp mập ốm đều có, thân hình không ai giống ai, chỉ đều thống nhất là mặc áo đen mang khăn che mặt màu đen, còn có sát khí khát máu quanh thân kia nữa, vừa nhìn liền khiến người ta cảm thấy bọn họ quả thực được khắc một khuôn mẫu ra.

Rốt cuộc những người này là ai?

Đang nghĩ ngợi, có một người trong đám áo đen đứng ra làm một thế tay.

“Ta nghĩ thấy mùi Huyền Cơ đan trên người hắc, tuyệt đối không sai.”

“Hắn bị thương nặng chưa lành, lại một mình xuống núi, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, dù có phải trả giá bằng tính mạng của mọi người, nhất định phải giết chết hắn!”

Ngư Ngư và Hách Liên Dạ nghe xong đều ngẩn người, sao lại là Huyền Cơ đan?

Hơn nữa... bị thương nặng chưa lành, một mình xuống núi, chẳng lẽ mục tiêu của bọn hắc là nam tử áo trắng kia?

Nhưng cho dù lợi hại như Hách Liên Dạ, cũng phải ngửi thấy mùi máu của Ngư Ngư mới có thể phát hiện ra nàng từng dùng Huyền Cơ đan, nhưng lúc này không ai chảy máu, sao bọn họ có thể nghe thấy mùi đó?

Nhưng... cho dù bị thương cũng có thể khiến nhiều cao thủ kiêng kị như vậy, võ công của nam tử áo trắng kia thật sự thâm sâu khó lường.

Đúng lúc đám người Ngư Ngư cũng muốn biết rốt cuộc nam tử áo trắng kia có thân phận gì, hiện tại đều không lên tiếng mà ngồi yên trên nhánh cây đợi nam tử áo trắng xuất hiện.

Nhưng đợi hơn mười phút, cũng không thấy nửa bóng người, không biết đám hắc y nhân bên dưới nghĩ cái gì, rõ ràng là bọn họ che mặt như muốn giấu hành tung, nhưng lại không che đầy thân hình, cứ như vậy mà đứng ở giữa ngã tư đường.

Trừ khi nam tử áo trắng bị văng đầu, nếu không nhìn thấy đám người này, tuyệt nhiên sẽ không đến gần.

Mấy phút đồng hồ sau, bên dưới nhỏ giọng nói chuyện mới giải được nghi vấn trong lòng Ngư Ngư.

“Có phải thiếu chủ hoài nghi chúng ta hay không?”

“Không thể!” Có người quả quyết phủ nhận, “Hắn vốn không hỏi chuyện vật vãn, huống hồ xưa nay uy tín cực cao, hoàn toàn sẽ không nghĩ tới có người dám làm phản.”

“Nhưng vài ngày trước Tam sư huynh dẫn người đi giết tiểu sư muội, đến nay vẫn chưa về... Có thể bị thiếu chủ biết hay không?”

Một hắc y nhân trong số đó hừ lạnh một tiếng, “Chưa về thì chưa về, không chừng lão Tam bị mỹ nữ kia mê hoặc không thích trở về, nếu không chẳng lẽ còn có thể xảy ra chuyện rắc rối gì? Võ công của Trình Ti Nghiên có cao tới đâu nhưng trời sinh nàng ta có thân thể yếu, sức chịu đựng cực kém, lão Tam dần theo nhiều cao thủ như vậy, nguyên nhân một đám người tập kích đánh, nàng ta muốn trốn cũng không trốn được, về phần bọn Tần Phán bên cạnh nàng ta... Hừ, phế vật Mê Tung đường thì có gì đáng sợ chứ!”

Tin tức đến nhanh như lũ bão, Ngư Ngư nghe xong thì há hốc mồm.

Không ngờ đêm nay lại thu hoạch ngoài ý muốn nhiều như vậy.

Cuối cùng nàng cũng biết quan hệ của người đàn ông áo trắng kia với Trình Ti Nghiên, hai người này không ngờ là sư huynh muội, còn người đàn ông áo trắng chính là thiếu chủ của đám người này, chỉ là không biết trong môn phái đã xảy ra chuyện gì, những người này muốn diệt trừ Trình Ti Nghiên, thậm chí còn muốn giết chết người đàn ông áo trắng mà bọn họ cực kỳ e ngại kia.

Hơn nữa... nói như vậy, quan hệ của người đàn ông áo trắng kia và Trình Ti Nghiên không tệ? Nếu không cũng sẽ không cùng lúc trở thành cái đinh trong mắt của những người này.

Nói không chừng... chính là quan hệ yêu đương. Ngư Ngư đột nhiên nhớ tới tiểu nha hoàn Tiểu Đào từng nói một câu, Trình Ti Nghiên muốn tìm một tướng công “đẹp mắt lại dùng tốt”.

Xem ra đàn ông áo trắng kia hoàn toàn hợp tiêu chuẩn.

Nhưng lần đầu tiên khi nàng nhìn thấy người đàn ông áo trắng đó thì hoàn toàn không nhận ra hắn, lần này ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, bí mật

hoàn toàn bị tiết lộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 66: Nụ hôn chúc ngủ ngon

Nếu hẳn thực sự có quan hệ yêu đương với Trình Ti Nghiên, vậy người đàn ông áo trắng kia nhất định sẽ muốn giết chết đồ giả mạo là nàng nhỉ...

Ngư Ngư suy nghĩ, rất bình tĩnh nâng cằm lên, cũng không biết là đang tính toán cái gì.

Nàng suy nghĩ cái gì? Yêu nghiệt nào đó ở sau lưng quay mặt nàng qua, dùng ánh mắt hỏi.

Nghĩ vài ngày tới sẽ ăn cái gì.

Hách Liên Dạ: "..."

Ngư Ngư rất nghiêm túc, nếu thật sự có người đuổi giết nàng, vậy khi đó nhất định nàng sẽ hao phí một ít thời gian, thường xuyên đi lại... ăn com nguội mắt.

Cho nên nhất định phải nghĩ kỹ, mấy ngày này phải ăn đồ ăn có hương vị thật ngon, ừm.

Nếu không phải quanh đây có hắc y nhân vây rình, Hách Liên Dạ đã cười ra tiếng rồi.

Ngư Ngư vẫn là vẻ mặt thành khẩn, cười cái gì mà cười, đây là vấn đề quan trọng đấy!

Lần nào cũng ở thời điểm vô lương, người nào đó còn có thể tìm được cơ hội để thô lộ.

Yên tâm, có ta ở đây rồi, những thứ này đều không cần nàng quan tâm.

Ngư Ngư hiếm khi tiếp nhận lời thô lộ của y, hai mắt sáng lên, mặc kệ là ai đuổi giết, nàng đều có thể yên tâm ăn com?

Không sai. Yêu nghiệt nào đó bình tĩnh gạt đầu, lại dùng ánh mắt bổ sung thêm: Cũng có thể yên tâm ăn ta.

"..." Ngư Ngư hết sức kiên cường toa lên mặt của yêu nghiệt không có khí tiết nào đó một lớp thuốc độc.

Thuốc này và thuốc chinh người mỗi lần khiến Hách Liên Dạ biến thành "Tiểu Dạ tỷ tỷ" là cùng một nguyên lý.

Nhưng mục đích của Ngư Ngư là chinh người chứ không phải đã thương người, bởi vì dùng ở trên mặt, sợ sẽ làm hồng làn da, hiệu quả của thuốc gần như cũng không quá rõ ràng, nhìn mặt chỉ mập thêm một vòng.

Hách Liên Dạ có gương mặt bánh bao, nhất định là nhìn rất buồn cười nhỉ?

Nhưng sự thật đã chứng minh, người có ngũ quan đáng đáp xinh đẹp, cho dù có thay đổi khuôn mặt, cũng sẽ không trở nên xấu xí khó coi.

Còn Hách Liên Dạ yêu nghiệt đến mức độ này, nếu đổi thành mặt bánh bao, chắc hẳn... nhìn sẽ rất đáng yêu.

Ngư Ngư rất không cam lòng thừa nhận điểm này.

Hách Liên Dạ cũng không vội che mặt, bình tĩnh như không ôm Ngư Ngư, dường như tâm tình không tệ.

Liếc nhìn xuống, xác định đám hắc y nhân bên dưới vẫn không có động tĩnh gì, y an tâm thoải mái dùng ánh mắt nói với Ngư Ngư, có thể làm cho nàng cảm thấy thân thiết, mặt bánh bao ta cũng nhận.

Chỉ lo mặt Ngư Ngư còn chưa đủ hồng, y còn bình tĩnh giải thích tường tận câu này, dù sao ta cũng chỉ để ý đến cái nhìn của nàng, nàng cảm thấy thích là được.

"..." Ngư Ngư đằng đằng sát khí nhìn đám người áo đen đứng cách đó không xa, những người này rốt cuộc có đi hay không đây.

Bọn họ không đi, nàng không có cách nào chinh tên yêu nghiệt này!

Đám người áo đen kia hiển nhiên đợi cũng chán rồi, một người tiến đến trước mặt người dẫn đầu, "Đường chủ, thiếu chủ, hẳn... có thể sẽ không xuất hiện

không.”

“Không thể! Nhất định là hắn ở trong kinh thành, hơn nữa... Các người đã quên rồi sao? Đã mười ngày hắn không ăn cơm rồi.”

Hắc y nhân dẫn đầu đã tính trước nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, “Cho dù hắn không xuất hiện, chúng ta chỉ cần chờ chữ “đổi” kia xuất hiện là có thể tìm được hắn!”

Khỏe miệng Ngư Ngư giật giật hai cái.

Không tự mình tìm cơm ăn... là chuyện khá nguy hiểm đấy.

Đám người áo đen kia cũng không ngại cách tìm người chết người này, dứt khoát tìm chỗ ngồi xuống, im lặng nhìn lên bầu trời trên đỉnh đầu, thật sự chờ cái chữ “đổi” kia xuất hiện.

Cứ như vậy, Ngư Ngư và Hách Liên Dạ cũng không đi được.

Hách Liên Dạ mừng rỡ nhìn kết quả như vậy, khẽ làm động tác mở rộng áo choàng bọc người trong lòng lại, sau đó vỗ vỗ nằng, dùng khẩu hình miệng nói, ngoan, ngủ đi.

Nói xong còn hết sức tự nhiên hôn nằng một cái, giống như nụ hôn chúc ngủ ngon này là chuyện đương nhiên vậy.

...Vương gia không định giải thích một chút sao? Ngư Ngư rất muốn đánh người.

Bởi vì bốn vương thích nằng. Hách Liên Dạ vẫn rất tự nhiên.

Chẳng lẽ Vương gia thích ai sẽ không hỏi mà hôn luôn người đó sao?

Không biết. Ánh mắt của tên yêu nghiệt nào đó thật sự bình tĩnh lại dịu dàng, bốn vương không thích người khác.

Giang Ngư Ngư : "..."

Vì sao lúc nào nằng cũng không đầu lại được tên đại phúc hắc chờ có cơ hội là lập tức thổ lộ này chứ?

Một người bình tĩnh thông dong, một người đàng đàng sát khí, hai người lại trao đổi ánh mắt thêm vài hiệp nữa, sau đó... Ngư Ngư bại trận.

Cũng không biết có phải nằng tức giận quá rõ ràng hay không, đám người áo đen bên dưới đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

“Đường chủ, chúng ta mang nhiều người đến kinh thành như vậy... Nghe nói, tổng bộ Phong Minh có thể ở kinh thành. Bởi vì Phong Minh chỉ công khai lộ mặt ở Tiền gia, thường xuyên xuất hiện ở kinh thành.”

Những người khác cũng giật mình một phen, có chút lo lắng, “Đúng vậy đó đường chủ, có cần lên tiếng chào hỏi Phong Minh trước hay không, nếu không ngộ nhờ chọc phải tên Phong Tử Ý biến... Khụ khụ khụ.”

Người nọ ho khan một tiếng, cố gắng nuốt cái từ “biến thái” trở về, còn cẩn thận quay đầu nhìn bốn phía, sợ bị người khác nghe thấy.

“Ngộ nhờ trêu chọc mình chủ Phong Minh mất hứng, vậy...” Trong giọng nói còn mang theo âm điệu sợ hãi rõ ràng.

Ồ? Ngư Ngư cảm thấy hứng thú, ánh mắt cực kỳ chờ đợi nhìn Hách Liên Dạ, thì ra trên đời này còn có người biến thái giống như Vương gia? Cái người tên Phong Tử Ý kia là ai?

Nhưng Ngư Ngư đã quên, trên đời này làm gì có nhiều biến thái như vậy... Vậy còn có thể nhường cho người bình thường sống sao.

Thật ra lúc Ngư Ngư vừa mới tiến vào Tỉnh Vương phủ, Hách Liên Dạ từng lấy thân phận mình chủ Phong Minh xuất hiện trước mặt nằng một lần, còn mang nằng đi ra ngoài ăn.

Nhưng Ngư Ngư rất bình tĩnh là quên cái người "không quan trọng" kia.

Hách Liên Dạ bị nằng hỏi, nhú mồm cười thần bí. Ngoan ngoan ngủ đi, sáng mai sẽ nói cho nằng biết.

Ngư Ngư lập tức nhắm mắt lại, thuận tiện kéo áo choàng che khuất mặt mình, miễn cho tên yêu nghiệt nào đó lại hôn nằng.

Mặc dù cái ôm có sự tồn tại quá mạnh mẽ, khiến nằng không có cách nào xem nhẹ... Nhưng Ngư Ngư tự an ủi mình, phía sau chỉ là một tấm bình phong "dùng tốt" khi đi ngủ, thể che mưa che gió, có thể giúp nằng đuổi muỗi, ừ, cứ cho là như vậy đi.

Sáng ngày thứ hai, khi Ngư Ngư tỉnh lại thì phát hiện mình đã về đến Tỉnh Vương phủ rồi.

Trên bàn bày biện điểm tâm sáng tinh xảo, dĩa tầm mắt sang bên trái, có thể nhìn thấy ánh mắt tỏa sáng của Hà Nghiêm.

Về phần dôi mắt sang bên phải... Ngư Ngư bình tĩnh không để ý đến tên biến thái nào đó.

"Vương phi, đã chuẩn bị xong nước ấm cho người rồi." Hà Nghiêm không biết kích động cái gì, giọng nói cũng không ổn định.

Thật ra không cần Hà Nghiêm nhắc nhở, điểm tâm ngon bày ở trước mắt... Ngư Ngư làm sao có thể chậm trễ được?

Dùng thời gian nhanh nhất để rửa mặt, lại trở về phòng thay y phục, sau đó Ngư Ngư tâm tình rất tốt chuẩn bị dùng bữa.

Hà Nghiêm lập tức cướp lời mở miệng trước, "Vương phi, nghe nói người tò mò về mình chủ Phong Minh? Thật ra Phong Tứ Ý chính là một thân phận khác của Vương gia!"

Mà khi đó Vương gia còn trẻ tuổi cảm thấy nhàm chán, không biết thế nào lại tạo ra một thân phận khác! Về phần hiện nay thế lực của Phong Minh trải dài khắp thiên hạ, thực ra Vương gia cũng không dụng tâm nhiều cho việc kinh doanh, có thể phát triển tốt như vậy, đơn giản là vì... vì Vương gia mạnh mẽ đến biến thái rồi.

Cuối cùng Hà Nghiêm cũng chờ được cơ hội khoe khoang Vương gia nhà mình, đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt một phen, liền thấy Ngư Ngư buông đũa xuống, dường như rất có hứng thú thì thảo luận lại, "Phong Tứ Ý?"

Đúng vậy, tên này rất hào hiệp phải không?

Hà Nghiêm còn chưa kịp hỏi, đã nghe thấy giọng nói hào hứng bùng bùng của Ngư Ngư, "Phong Tứ Ý, kẻ điên nhất, kẻ điên số một?"

"Tên rất thân thiết, chẳng những nói rõ thân phận, ngay cả cấp bậc cũng chỉ rõ luôn!"

Ngư Ngư nói xong liền nhìn về phía Hà Nghiêm, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Mặt Hà Nghiêm thoáng chốc đen xì lại, "Ta không phải là kẻ điên số hai!"

Hà Nghiêm nói xong, liền hận không thể đập đầu vào tường ngắt đi.

Hắn vừa nói cái gì vậy trời!

"Vương, Vương phi... Ý của thuộc hạ là, tên này không phải lý giải như vậy..." Hà Nghiêm rất muốn khóc.

Ngư Ngư như một đứa trẻ thành thật, đương nhiên sẽ không bắt nạt người khác, "Hóa ra là ta hiểu sai..."

Nàng lập tức tiếp thu lời giải thích của Hà Nghiêm, sau đó suy nghĩ một chút, "Đó là... Phong Tứ Ý, Phong treo cổ, Phong tự sát? Là ý này sao?" Ánh mắt sáng ngời lại hiện ra.

(Mấy cái tên Ngư Ngư nghĩ ra là do nó đọc đồng âm vs chữ "Tứ Ý" :D)

Đương nhiên càng không phải?

Nhưng vì sao lý giải của Vương phi lúc nào nghe dường như cũng rất có đạo lý vậy?

Hà Nghiêm không biết nên giải thích như thế nào, lúc này thật sự rất muốn khóc.

Hắn không chơi nữa, hắn muốn về nhà...

"Tiểu nha đầu." Tiếng cười hết sức dịu dàng cuối cùng cũng vang lên.

"Vương gia, người gọi tôi?" Ngư Ngư lập tức quay đầu nhìn y, bộ dạng tha thiết chờ mong muốn có bao nhiêu ngoan ngoãn thì có bấy nhiêu.

Yêu nghiệt nào đó vừa bị nàng bẻ cong tên giả thành nhiều kiểu giải thích không hề tức giận, chỉ vỗ đầu nàng cười, "Tiểu nha đầu, nàng nói đúng, khi lấy cái tên này, quả thực là suy nghĩ không thấu đáo."

Hiếm khi có lúc Hách Liên Dạ bình tĩnh như vậy, dĩ nhiên Ngư Ngư cũng sẽ phối hợp với y.

Cho nên nàng rất khôn khéo nói, "Vương gia tự mình chơi đi, ta ăn cơm trước đã." Ừ, rất "phối hợp"

"..." Hà Nghiêm run rẩy dừ dừ, chủ tử của bọn họ... lại không bằng một bữa cơm.

Thân là một kẻ biến thái cấp bậc phúc hắc, Hách Liên Dạ hoàn toàn không để ý đến sự vô lương của Ngư Ngư.

Đồ ăn trên bàn đều được bày trên đĩa nhỏ, y cười lấy mấy món Ngư Ngư thích ăn đặt trước mặt nàng, bình tĩnh mở miệng, "Cho nên về sau tên của cục cưng để cho nàng đặt đi."

"..." Đôi đũa thiếu chút nữa rơi xuống, Ngư Ngư khó khăn nuốt thức ăn trong miệng xuống, sau đó thì rất cao hứng hỏi y, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ nói vậy

không lẽ trong bụng tỷ có em bé sao?"

"Ta nói là cục cưng của hai người chúng ta." Hách Liên Dạ cười rất dịu dàng.

"Nhưng chúng ta đều là nữ mà."

"Nàng nhìn lầm rồi."

"Nhưng thị lực của tôi rất tốt." Ngự Ngự dùng ánh mắt sáng long lanh chứng minh mình không nói ngoa.

"Nếu vậy..." Hách Liên Dạ ung dung giơ tay lên, "Ta coi y phục cho nàng nhìn lại."

Hà Nghiêm run rẩy vịn tường rồi đi từ sớm rồi.

Từ sau khi Vương phi xuất hiện... Cuộc sống ở Vương phủ này rất khảo nghiệm người. (T_T)

Hà Nghiêm bị dọa chạy mất, trong phòng chỉ còn lại đối thoại phúc hắc vô lương vẫn đang tiếp tục.

Đương nhiên Ngự Ngự sẽ không để cho tên yêu nghiệt nào đó coi y phục ra, mãi mãi rằng, về mặt khó hiểu nói, "Không phải anh nói anh là đàn ông.. Vậy đàn ông sao có thể mang thai được hả?"

"Không biết." Phúc hắc nào đó cực kỳ bình tĩnh, "Nhưng trên đời này, chuyện bốn vương không biết có rất nhiều, giống như trước đây, bốn vương không biết mình sẽ động lòng với tiểu nha đầu vô lương."

"..."

Rốt cuộc não của y cấu tạo từ cái gì vậy, vì sao lúc nào cũng có thể vòng chủ đề sang thổ lộ thể?

Càng làm nàng tức giận hơn chính là, mỗi lần y vòng đều vô cùng hợp lý!

Còn nàng mỗi khi nghe thấy lời thổ lộ của y, luôn luôn không biết phải tiếp chiêu như thế nào.

Ngự Ngự ôm bữa sáng chạy mất.

Tình Vương phủ và phủ Thượng Thư cách nhau rất gần, nàng một đường trở về tiểu viện của Trình Ti Nghiên ở phủ Thượng Thư, vừa mới vào cửa, thiếu chút nữa đụng phải Tiểu Trần Tử đang khó chịu.

"Cô làm sao vậy?"

"Lúc nào cũng có người quấy rầy, ăn bữa sáng không ngon!"

Ừ... Người sành ăn theo đuổi điều này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cưng Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Chương 67. Vương gia rất biết cách dỗ nương tử vui vẻ

Nhìn thấy Ngự Ngự, cuối cùng về mặt của Tiểu Trần Tử cũng hòa hoãn một chút, lập tức bắt chuyện với nàng, "Tiểu quý nước, cô thật có phúc, hôm nay có thể ăn điểm tâm cùng bốn thiếu gia!"

"Ngừng uống thuốc rồi sao?" Ngự Ngự khích lệ nhìn hân, "Đừng như vậy, kiên trì uống thuốc đi, bệnh thần kinh của anh vẫn có thể chữa khỏi."

Tiểu Trần Tử co rút khóe miệng, tiếp đó cả khuôn mặt cũng đều co rút, đột nhiên nện vào cánh cửa một cái, "Không được, ta phải ăn cơm xong trước đây!"

Ở điểm này, hai người sành ăn đều cùng theo đuổi, cho nên ai cũng không nói nhảm nữa, vùi đầu bắt đầu ăn.

Thật ra hôm nay Ngự Ngự đang muốn tìm hân, ăn uống no đủ, liền hỏi, "Tối hôm qua sau khi cung yến kết thúc, anh đã đi đâu?"

Tiểu Trần Từ sùng sốt, sau bắt đắc đi lặc đầu, "Vẫn là như thế, dù cho có mặc hắc y che mặt, thì với phong thái nhẹ nhàng của ta vẫn trở thành một phong cảnh lóe sáng ở trong đêm tối, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ bị người ta nhìn ra."

Sau khi xúc động xong, hấn rất chân thành nhìn Ngư Ngư, "Tin tưởng ta, ta thật sự cũng không muốn có một khí chất tốt như vậy đâu."

Ngư Ngư dùng ánh mắt so với hấn còn chân thành hơn để nhìn lại hấn, "Tôi nhận ra anh, là vì thức ăn trong ngực anh rơi ra ngoài."

"Roi chỗ nào?" Sắc mặt Tiểu Trần Từ lập tức thay đổi, "Chuyện quan trọng như vậy sao ngươi không nói sớm? Nhặt lên chưa? Còn ăn được không?"

Ừ... Quả nhiên là một khí chất kinh người.

Động kinh xong, cuối cùng Tiểu Trần Từ cũng chịu thành thật trả lời vấn đề tối hôm qua.

Thật ra đáp án cũng rất đơn giản hấn ăn cái gì.

Thức ăn ngon trong cung yếm nhiều vô số, nhưng hấn thân là Thái tử, lại là một Thái tử lúc nào cũng lạnh như núi băng, không hề có khí tức của người bình thường nên có, về cơ bản cũng không có cơ hội ăn cái gì.

Cho nên sau khi cung yếm kết thúc, hấn liền thay y phục dạ hành, chạy vội tới bên hồ... nướng thịt.

"Vậy anh nhìn thấy đám người áo đen kia, sao không tránh đi?" Ngư Ngư cảm thấy hết sức kỳ quái.

Đám người áo đen kia rõ ràng không phải là dạng hiền lành gì, chẳng những Thái tử không tránh đi, còn giống như thi đấu cùng đám người áo đen kia coi ai có tốc độ nhanh hơn?

Tiểu Trần Từ khinh bỉ trừng nàng một cái, "Như vậy sao được, lỡ bọn họ muốn cướp đồ ăn của ta thì sao?"

Giang Ngư Ngư: "..."

Hiện tại sứ giả của các quốc gia vẫn đang ở lại trong kinh thành, ban ngày Thái tử bề bộn nhiều việc, không thể tiếp tục ở chỗ của Ngư Ngư giờ chứng động kinh, cho nên hai người hàn huyên thêm mấy câu, hấn liền vội vã rời đi.

Ngư Ngư cũng không nhàn rồi, Tiểu Trần Từ vừa mới rời đi, Phong Ngư Vũ phái người đến đưa tin tới, nói với nàng khí hậu ở Vệ quốc không giống nơi này, hấn muốn giúp nàng chuẩn bị chút đồ dùng trên đường đi, hỏi nàng có cái gì đặc biệt dặn dò gì không.

Có thể thấy, Phong Ngư Vũ thật sự xem nàng là muội muội mà chăm sóc rồi.

Ngư Ngư cũng không khách khí, có gì cần đặc biệt chuẩn bị, liền nói cho người truyền tin.

Chẳng qua... Nàng cũng sẽ không chiếm tiện nghi của người khác, có một số việc, trước khi nàng rời kinh cần phải biết rõ.

Cài cửa lại, Ngư Ngư đứng ở trước gương đồng, cởi áo ra, cẩn thận nhìn cái bớt trên vai phải.

Không được, vẫn không thấy rõ.

Ngư Ngư trừng đến mỏi cả mắt, thuốc nhỏ mắt tự chế cũng trào ra, nhưng vẫn không có cách nào nhìn rõ cái bớt này ở trong cái gương đồng mù mờ, cái bớt trên vai rốt cuộc là như thế nào.

Xem ra, nhất định phải tìm người hỗ trợ.

Nhưng người quen của cô ở cổ đại có hạn, người quen là phụ nữ càng không có ai.

Thật ra Trình phu nhân cũng có thể tính là một người, nhưng chuyện này liên quan đến sự việc quan trọng, càng ít người biết càng tốt. Ngư Ngư nghĩ tới nghĩ lui, buồn bực phát hiện, nàng chỉ có thể tin nhiệm Hách Liên Dạ.

Thật ra cái bớt trên vai phải này, nếu như ở hiện đại, mặc áo cổ rộng một chút, hoặc là mùa hè ăn mặc mát mẻ, có rất nhiều người để vai trần vị trí này.

Nhưng nơi này là cổ đại... Đừng nói là bả vai, ngay cả lộ cổ tay cũng không được.

Đang suy nghĩ thì có người ở ngoài viện khá xa gọi nàng, nói Trình đại nhân gọi nàng qua.

Gã sai vật đến tìm nàng nhìn có chút quen mắt, nhìn thấy Ngư Ngư, hấn liền bày ra bộ dáng đăm chiêu ừ dột muốn nói lại thôi.

Ngư Ngư giật giật, cũng nhớ ra hấn ta là ai.

Lần trước Trình đại nhân tìm nàng, cũng là gã sai vật này tới đưa tin, hơn nữa hấn vào phủ khi Trình Ti Nghiên còn chưa là tài nữ, xem ra là tâm phúc Trình đại nhân.

Bởi vì lời kế tiếp gã sai vật muốn nói sẽ rất khảo nghiệm thần kinh của nàng, cho nên Ngự Ngự hết sức tự giác nói, "Câu thứ nhất của Tam Tự kinh tôi vẫn nhớ rõ..." Cho nên nếu tâm tình Trình đại nhân không tốt, nàng có thể "biểu diễn" đọc thuộc lòng dụ dỗ Trình đại nhân vui vẻ. (T_T)

Ngự Ngự rất hiếm khi muốn khóc.

Còn phản ứng gã sai vật kia là...

Thở dài một tiếng, không nói gì.

Nhưng ánh mắt khi nhìn Ngự Ngự có vui mừng, cũng có thương xót.

Cửu tiểu thư trốn hôn một lần, sau khi trở về thì trở nên lương thiện hơn rất nhiều... Cũng sẽ nói những lời nói dối có thiện ý an ủi người khác!

Đáng tiếc... Mặc dù Cửu tiểu thư lương thiện, nhưng thật sự không hề thông minh.

Đã nhiều ngày như vậy rồi, câu thứ nhất của Tam Tự kinh sao nàng có thể nhớ rõ được.

Mặc dù hẳn không nói gì, nhưng Ngự Ngự nhìn vào ánh mắt hẳn cũng đoán được hơn nửa cảm xúc trong lòng hẳn.

Ồ trong mắt bọn họ, rốt cuộc Trình Ti Nghiên là loại người ngu ngốc đến mức nào vậy...

Hà Nghiêm nói rất đúng, cuộc sống ở nơi này quả thật là mệt nhọc. (T_T)

Thật ra gã sai vật lo lắng hơi nhiều, tâm tình Trình đại nhân không có tồi tệ như vậy.

Nhìn thấy Ngự Ngự, ông lập tức đuổi những người không có nhiệm vụ trong phòng ra, "Cửu nhi, Thái tử Vệ quốc... Cha đã nghe ngóng cẩn thận, những năm này việc hẳn cố gắng nỗ lực nhiều nhất là tìm hoàng muội mất tích của hẳn, chuyện này hẳn sẽ không từ bỏ. Vừa rồi cha mới dò hỏi được một bí mật, trên vai phải của tiểu Công chúa Vệ quốc có một cái bớt, bây giờ con lập tức đến chỗ mẹ con để bà ấy nhìn xem, nắm được bằng chứng, cha cũng có thể ra mặt giúp con đuổi Thái tử Vệ quốc đi."

Lần này Ngự Ngự không có lựa chọn khác.

Nàng nhất định phải lập tức nhớ rõ cái bớt giả này, nhưng bây giờ không thể nhìn rõ, nàng hoàn toàn không có cách nào phán đoán cái bớt này dùng được liệu gì để làm giả, càng không nói tới tìm được liệu tẩy cái bớt này.

Trình đại nhân là một người cha tốt, Trình phu nhân đối với nàng không tốt cũng không tệ, nhưng cũng là người tốt, nàng không muốn để cho hai vợ chồng này bị cuốn vào trong âm mưu không sao nói rõ được.

Đang suy nghĩ nên kiểm soát gì để chuẩn bị, cửa sổ trong thư phòng đang đóng chặt đột nhiên xuất hiện giọng nói của một người khác.

"Nhạc phụ đại nhân."

"..." Trình đại nhân hận không thể viết lên trên mặt bốn chữ to "Cút sang một bên", gần đây thường xuyên xuất hiện Vương gia quái dị nào đó.

Đáng tiếc Hách Liên Dạ không có chút tự giác nào.

Y còn hết sức thân thiết đỡ Trình đại nhân, "Nhạc phụ đại nhân, đã lâu không gặp."

"Tôi hôm qua ngại còn đi theo lão phu đến cung yến!"

Hách Liên Dạ hơi nhú mi, "Vậy sao?"

"..." Ngươi cứ việc nói thẳng người hoàn toàn không nhìn thẳng vào ta là được! Thật là... Cút sang một bên!

Trình đại nhân giận đến trừng mắt dựng râu, nhưng yêu nghiệt nào đó vẫn bình tĩnh vô cùng, "Xin lỗi nhạc phụ đại nhân, tối hôm qua Nghiên Nghiên cũng có mặt, ánh mắt của ta luôn đặt ở trên người Nghiên Nghiên, không có chú ý đến những người khác."

Vốn đang thành thoi uống xong ly trà trái cây, Ngự Ngự chuẩn bị rót thêm ly nữa lạnh lẽo mãi răng.

Nhưng rất rõ ràng, sắc mặt của nàng cũng không được tự nhiên, có chút ửng đỏ.

Xem ra Cửu nhi cũng có chút hảo cảm với vị Vương gia quái dị này.

Trình đại nhân là người từng trải, liếc mắt một cái liền nhìn thấy manh mối.

Hách Liên Dạ lại ở một bên thấp giọng nhắc nhở, "Nghe nói sáng nay nhạc mẫu đại nhân gây gỗ với ngài..."

Trình đại nhân là người thông minh, có mấy lời Hách Liên Dạ không cần nói thẳng ông cũng hiểu được,

Chẳng qua sau khi hiểu ra, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên.

Ý này là muốn ông nói mấy lời ngon tiếng ngọt, dụ dỗ phu nhân vui vẻ sao?

Nói vậy, lão phu không sợ vạ... Đúng, không sợ!

Về mặt Trình đại nhân chính nghĩa lắm rồi, "Lão phu còn có việc, Tĩnh Vương gia xin cứ tự nhiên."

Nói xong, ông vội vàng bước ra khỏi thư phòng, nhìn hướng đi, là đang muốn đi tìm Trình phu nhân.

Nhưng không tới một phút, ông lại quay trở lại.

Hơn nữa lần này, ánh mắt của ông rất là nghiêm túc, ý bảo Hách Liên Dạ qua một bên với ông, sau đó thấp giọng hỏi y, "Người cố ý nói vậy là muốn dỗ Cừu nhi vui vẻ, thật ra người không chỉ chú ý đến Cừu nhi đúng không?"

"Câu nói vừa rồi quả thật không tính là nói thật, " Hách Liên Dạ bình tĩnh như không nhìn sắc mặt Trình đại nhân loáng thoáng có dấu hiệu nổi giận, "Tôi hôm qua lúc vừa tới Tĩnh Vương phủ, ta có chào hỏi Trình đại nhân, lúc ấy ta có nhìn thấy ngài."

... Ý này chính là sau đó người liền coi ta là không khí đúng không?

Trình đại nhân không biết mình nên nổi giận hay nên hài lòng, tròn mắt nhìn Hách Liên Dạ rồi phát tay áo bỏ đi.

Ngư Ngư ôm ly trà đi ra ngoài, làm bộ bình tĩnh nói, "... Ta có việc muốn huynh giúp một tay."

Thật ra lời Trình đại nhân nói lúc này, Hách Liên Dạ đều nghe thấy, cho nên cũng đoán được Ngư Ngư định nhờ y giúp việc gì.

Sắc mặt không có gì thay đổi, thoát nhìn y cũng rất bình tĩnh theo sát Ngư Ngư trở về phòng.

Trên người Trình Ti Nghiên có quá nhiều bí mật, cho nên hạ ra cấm lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần tiểu viện nơi nàng ở.

Viện này không có ai phục vụ, cho nên hiện tại Ngư Ngư cũng không cần cố ý giả bộ.

Tiền thì tiền thật đấy, nhưng... nơi này chỉ có hai người, cộng thêm chuyện bọn họ sắp làm thật sự là có chút mập mờ.

Ngư Ngư uống một hớp trà, ở trong lòng thầm nhắc nhở mình, không có việc gì không có việc gì, coi như mùa hè mặc ít đi.

"Ngư Ngư."

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói nghiêm túc hiếm thấy của Hách Liên Dạ.

Ngư Ngư ngẩng đầu nghi ngờ, phát hiện vẻ mặt y cũng có thể dùng từ "nghiêm túc" để hình dung.

"Ta không có thuộc hạ nữ tin cậy, " Hách Liên Dạ chậm rãi giải thích, "Nếu không ta sẽ gọi người đến giúp nàng chuyện này."

"Ta rất thích nàng, cũng nhận định không phải nàng không cưới, nhưng ta sẽ không ở lúc chúng ta còn chưa thành thân có hành động lỗ mãng nào với nàng. Nàng yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào cả."

"... Ồ." Lần đầu tiên thấy bộ dạng này của y, Ngư Ngư ngẩn người.

Bình thường lúc đấu võ mồm với y đều anh tới tôi đi cực kỳ vui vẻ, ngược lại hiện tại lại không biết nên nói cái gì.

Nhưng dường như trong lòng vì thái độ trịnh trọng và quý trọng này của y mà có thêm chút ảm áp.

Có lời tự bạch vừa rồi của Hách Liên Dạ, thái độ của hai người cũng trở nên tự nhiên hơn rất nhiều.

Nhưng sau khi Ngư Ngư lộ vai phải ra để Hách Liên Dạ giúp nàng kiểm tra, cho ra kết luận cái bốt kia hình như là thật.

Làm sao có thể!

Trình đại nhân không phải là người hồ đồ, Trình Ti Nghiên có phải là con gái của ông hay không, chẳng lẽ ông còn không biết hay sao?

Huống chi, dung mạo của Trình Ti Nghiên cũng có chút tương tự với mấy vị thiên kim Trình gia, nàng xác thực là người của Trình gia!

Ngư Ngư không tin chuyện quỷ quái này, mặc xong y phục thì cau mày, bắt đầu nghĩ có phải có được liệu gì có thể làm giả cái bốt mà nàng không nghĩ tới hay không.

Còn Hách Liên Dạ thì im lặng hồi lâu, đột nhiên mở miệng, "Chúng ta cần phải biết 'chủ nhân' là ai."

Chương 123: Chương 68. Nói cho ta biết, nàng thích ta

Ngư Ngư kinh hãi lắp bắp, "Là ai? Anh biết sao?"

Nhưng nếu suy nghĩ nghiêm túc, đôi mắt khắp bốn nước, Hách Liên Dạ chính là nhân vật được công nhận cường đại đến biến thái, hoàn toàn không ai có thể đoạt lấy danh tiếng của y.

Là cao thủ lãnh đời gì đó thì cũng thôi đi, còn nếu là người biết Hách Liên Dạ, làm sao không biết danh tiếng vang dội như thế?

Hách Liên Dạ đã có dự tính trong lòng cười nói, "Thật ra nàng cũng đã từng nghe qua tên của người đó, chỉ là cũng giống như ta, không muốn dùng thân phận thật để làm những chuyện này."

"Ý anh muốn nói..." Ngư Ngư sừng sốt hồi lâu, đột nhiên hiểu ra, "Huyền Cơ lão nhân?"

"Không sai, chính là ông ta."

Thuật dịch dung của Tần Phán cao siêu đến ngay cả Ngư Ngư cũng không nhìn ra sơ hở, "chủ nhân" kia có thể dạy ra thủ hạ như Tần Phán, cộng thêm cái bớt Ngư Ngư không nhìn ra là dùng được liệu gì để làm giả... vậy nhất định là một cao nhân tinh thông được lý.

Hơn nữa gần đây bọn họ nghe được manh mối, ở trong môn phái thần bí đó, số tuổi của Ngư Ngư xấp xỉ nam tử áo trắng được gọi là "Thiếu chủ", vậy tính ra tuổi của "chủ nhân" nhất định không nhỏ.

Cộng hai manh mối này lại, đôi mắt khắp bốn nước cũng chỉ có Huyền Cơ lão nhân là người phù hợp với điều kiện nhất.

"Nhưng..." Ngư Ngư giật giật khóe miệng, cảm thấy không thể tin nổi.

Từ nhỏ nàng đã học y, đối với người có y thuật sao mình nàng đều mang lòng sùng bái, còn kết quả này thì có chút không thể tưởng được.

Nếu là lúc mới vừa xuyên qua, nàng còn có thể không có kỳ gì hoài nghi Huyền Cơ lão nhân.

Bởi vì khi đó, "chủ nhân" ở trong mắt nàng chỉ là người thần bí rất quan tâm đến Trình Ti Nghiên, và cũng rất có quyền thế mà thôi.

Nhưng bây giờ, chuyện nàng biết càng ngày càng nhiều, "chủ nhân" đó lại không biết vì cái gì mà muốn để Trình Ti Nghiên giả thành Tiểu công chúa Vệ quốc mất tích nhiều năm trước...

Thấy thế nào thì hành động này cũng có hơi tiểu nhân.

"Lấy y thuật của Huyền Cơ lão nhân, ông ta muốn cái gì, hoàng đế Vệ quốc nhất định sẽ dâng lên bằng hai tay..."

Không nói đến những chuyện khác, năm đó lúc ông làm ra Huyền Cơ đan, chỉ cần ông đặc biệt để lại cho hoàng đế Vệ quốc một viên, hoàng đế Vệ quốc sẽ lập tức cảm tạ ân đức, cam tâm tình nguyện dùng tất cả bảo bối để trao đổi nhỉ?

Dù sao bất kể là bảo vật trân quý nhiều như thế nào, cũng sẽ không quan trọng bằng tính mạng.

"Vậy cũng không chắc." Hách Liên Dạ cười đến mức có thâm ý khác.

Ngư Ngư đang nhừ đầu, không hề có ý thức người nào đó lại bắt đầu phúc hắc, còn tò mò hỏi, "Tại sao không chắc?"

"Nếu để ta dùng nàng đổi lấy Huyền Cơ đan, vậy ta nhất định sẽ không đổi." Người nào đó bình tĩnh bổ sung, "Cho ta bao nhiêu bảo bối cũng sẽ không đổi."

"... Vương gia, ngài có thể đứng ở trong trường hợp nào cũng thổ lộ có được không?" Ánh mắt Ngư Ngư cực kỳ thành khẩn.

Nhưng câu trả lời của người nào đó là...

"Không thể."

Sau khi từ chối chắc như chém đinh chặt sắt, phúc hắc nào đó còn khoa trương than thở một tiếng, "Nàng vốn không thích ta, nếu ta không tích cực thổ

lộ, thì càng không có hy vọng."

Ngư Ngư: "..."

"Thật ra cũng có một cách khiến ta không thường xuyên thổ lộ nữa."

"... Cách gì?"

"Nàng nói nàng thích ta."

Ngư Ngư lập tức thành thật thừa nhận, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, ta có thể thích tỷ."

"Có thật không?"

"Thật!"

"Vậy nàng hôn ta một cái đi."

"..." Ngư Ngư bại trận lần nữa.

Cái tên đại phúc hắc này!

Cho dù "chủ nhân" có phải là Huyền Cơ lão nhân hay không, việc cấp bách trước mắt là phải xóa cái bớt này trước.

Ngư Ngư mất rất nhiều sức lực, thử qua rất nhiều loại dược liệu, mới có thể làm cho cái bớt này miễn cưỡng biến mất hơn mười phút.

Thật ra vùng da đó bây giờ nhìn cũng không được tự nhiên, cũng may Trình phu nhân không hiểu ý được, hẳn sẽ không nhìn ra sơ hở gì.

Bôi thuốc xong, Ngư Ngư sợ được hiệu biến mất, nên để cho Hách Liên Dạ mang theo nàng lướt nhanh đến phòng của Trình phu nhân.

Quả nhiên, Trình phu nhân không phát hiện ra điều khác thường nào.

Thật ra thì Trình phu nhân cũng chỉ đi theo tình thế, trên người con gái của mình có bớt hay không chẳng lẽ bà còn không biết?

Hiện tại đặc biệt nhìn xem cũng là vì cho Phong Ngư Vũ một công đạo.

Kiểm tra xong, bà giúp Ngư Ngư mặc quần áo tử tế, đột nhiên có chút do dự nói, "Cửu nhi, bởi vì chuyện từ hôn cho nên cha con vẫn cùng chịu con nhất, con nói gì ông ấy cũng đồng ý, mẹ sợ trong lòng các huynh tỷ còn lại của con cảm thấy không công bằng nên chăm sóc cho bọn họ nhiều hơn, trong lòng con sẽ không trách mẹ chứ?"

"Không đâu ạ." Ngư Ngư quả thật có thể lý giải cách làm của bà, cho nên đáp ứng rất nhanh.

Bộ dáng khéo léo này chọc cười Trình phu nhân, không khỏi vỗ vỗ tay của nàng, "Nữ nhân ấy à, chính là nên có nam nhân cưng chiều, nhìn xem, sau khi gặp được Tĩnh Vương gia, Cửu nhi của chúng ta càng ngày càng đáng yêu rồi."

Nhưng cái tên yêu nghiệt đó càng ngày càng biến thái... Ngư Ngư cảm khái trong lòng.

Ai làm mẹ cũng hi vọng con gái hạnh phúc, mặc dù lúc nào Ngư Ngư cũng cảm thấy mình đang đấu trí đấu dũng với một biến thái có trình độ đại phúc hắc, nhưng Trình phu nhân nhìn thần sắc của nàng, cảm thấy bây giờ con gái rất hạnh phúc.

Rất hài lòng nhìn một lát, Trình phu nhân đột nhiên thật thấp giọng "A" một tiếng, "Thiếu chút nữa đã quên rồi, cái này nên đưa sớm cho con..."

Bà tự lẩm bẩm nói, đứng dậy đi tới tủ đồ bên cạnh, lôi từ trong góc dưới cùng ra một bọc nhỏ thêu uyên ương ở ngoài.

Thứ gì mà phải giấu kỹ như vậy?

Ngư Ngư đang tò mò, về mặt Trình phu nhân thần bí cầm bọc nhỏ giao cho nàng, "Những chuyện này mẹ nên dạy con sớm một chút, lại sợ da mặt con mỏng nghe thấy sẽ xấu hổ, cho nên kêu người ra ngoài mua cái này về."

Hiển nhiên Trình phu nhân cũng biết con gái của mình không phải là tài nữ gì, còn an ủi Ngư Ngư, "Con yên tâm, đây đều là bán được hoan nghênh nhất trên phố, vẫn hay tranh đẹp, phổ thông dễ hiểu, con vừa xem khẳng định sẽ hiểu ngay."

Ngư Ngư nghe mà mờ mịt chẳng hiểu gì, bà đang nói gì vậy, nàng hoàn toàn nghe không hiểu gì hết.

Mờ mịt mở bọc ra, Ngư Ngư phát hiện, trong tay là một xấp sách.

Đếm sơ sơ cũng khoảng chừng bảy tám quyển.

Mà bìa ngoài của những quyển sách này đều khác nhau, cách đóng sách cũng khác, nhưng có một cái tên giống nhau là... xuân cung đồ.

Khóe miệng Ngư Ngư hung hăng co quắp.

Trình phu nhân, ngài... thật hào sảng.

Là một người hiện đại, Ngư Ngư cảm thấy mình thua một cách thảm bại rồi.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Trình phu nhân, Ngư Ngư chỉ có thể ôm một xấp xuân cung đồ đi ra ngoài, đứng ở cửa, yên lặng rung rung nhìn trời.

Rốt cuộc là ai nói người cổ đại bảo thủ há ... Đứng ra ngay cho nàng!

"Sao rồi, qua không?" Hách Liên Dạ còn ở bên ngoài chờ nàng.

Ngư Ngư nghĩ mình vừa tiếp nhận một phen giáo dục rung động, tâm tình hết sức phức tạp, "Hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh."

Hách Liên Dạ không hỏi gì, trên gương mặt tuyệt sắc xẹt qua vẻ cô đơn, "Được."

Nói xong xoay người rồi đi.

Ngư Ngư sững sốt.

Yêu nghiệt này xưa nay phúc hắc lại không có tiết tháo, nàng vô lương đấu võ mồm với y đã quen, không ngờ chỉ nói một câu như vậy y lại cho là thật

"... Hách Liên Dạ." Nàng đuổi theo, kêu y một tiếng.

"Không có chuyện gì." Hách Liên Dạ cười vỗ vỗ đầu của nàng, nhưng độ cong của khóe miệng, thoát nhìn thật sự miễn cưỡng.

Trong lòng Ngư Ngư càng áy náy hơn, "Tôi không có ý đó, tôi..."

"Tiểu nha đầu." Người nào đó lại than nhẹ một tiếng, "Thật sự không có chuyện gì, ta cũng chẳng phải là mới biết nàng không thích ta."

Lần này Ngư Ngư càng không biết nên làm sao cho tốt.

Rốt cuộc Hách Liên Dạ vẫn là cung chiều nàng, ngay cả làm khó nàng một lát cũng không nỡ, cuối cùng bật cười, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Tiểu nha đầu, nàng thông minh như vậy sao cũng bị ta lừa chứ?"

"..." Y già bộ?

Hiện tại Ngư Ngư mới phục hồi lại tinh thần, đứng vậy, người có tính cách giống Hách Liên Dạ, chỉ có thể càng ngăn cản càng hăng hái, huống chi, y thông minh như vậy, làm sao lại nghe không ra ý đùa trong câu "Hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh"!

"Bởi vì Vương gia biến thái." Ngư Ngư mải răng, câu trả lời xuất phát từ tận đáy lòng.

Yêu nghiệt này làm cái gì cũng đều có thể làm đến tốt nhất, diễn xuất cũng mạnh đến không thể địch nổi, nếu có thể xuyên đến hiện đại, nhất định sẽ không mất chút công sức vẫn tranh được giải Oscar Vua màn ảnh!

"Ta còn tưởng rằng có một tiểu nha đầu quan tâm ta, không đành lòng thấy ta khổ sở, mới có thể dễ dàng bị mắc lừa như vậy."

Ánh mắt Ngư Ngư sáng lên, "Tiểu Dạ tỷ tỷ phát hiện rồi sao, quả thật muội luôn luôn lo lắng lúc nào tỷ sinh tiểu bảo bảo ra."

Tiểu nha đầu này lại bắt đầu vô lương rồi.

Hách Liên Dạ bật cười vỗ vỗ đầu nàng, sau đó thì luôn nhìn nàng cười, không nói năng gì.

"... Vương gia đang nhìn cái gì?"

Giọng điệu người nào đó tự nhiên, vô cùng bình tĩnh, "T ại sao lúc mạnh miệng nàng cũng đáng yêu như thế."

"..." Vậy tại sao y không soi gương, nhìn xem trên Địa Cầu này sao lại có người yêu nghiệt lại phúc hắc như vậy đi?

Ngư Ngư mải răng lần nữa, kéo kéo tay y, vô cùng thành khẩn nói, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, qua hai ngày nữa muội sẽ rời khỏi đây cùng Phong Ngư Vũ, tỷ ở lại kinh thành nhất định phải cẩn thận... đừng để động thai khí."

Nửa câu cuối vô lương này khiến Hách Liên Dạ thiếu chút nữa bật cười, nhưng mấy câu trước cũng làm y nhũn mảy, "Tiểu nha đầu, nàng cho rằng ta thật sẽ dễ dàng rời ta mà đi?"

"Nhưng Vương gia đã đáp ứng với Phong Ngư Vũ, trước khi chúng tôi rời khỏi kinh thành, đều sẽ không can thiệp và sẽ không lén lút theo dõi."

"Vậy ta cũng có thể tìm tới các nàng. " Hách Liên Dạ cười nhắc lại, "Bởi vì bốn vương cường đại đến biến thái."

Ngư Ngư lập tức gật đầu phụ họa, "Đúng vậy, Vương gia cường đại nhất, ngay cả mang thai cũng có thể vừa nhanh lại tốt!" Nói xong, ánh mắt bao hàm thâm ý nhìn bụng Hách Liên Dạ.

"..." Hách Liên Dạ co rút khóe miệng.

Cái gì là... vừa nhanh lại tốt.

Cái hình dung này khảo nghiệm thân kinh người ta như thế, khiến cho Hà Nghiêm có chuyện bầm báo run rẩy một cái, khóc ròng ròi đi.

"Hà Nghiêm"

"... Có "

Hà Nghiêm đáng thương chỉ có thể chạy về lại, cẩn thận liếc nhìn sắc mặt chủ tử nhà mình, mới nói, "Thái tử Vệ quốc... mời Vương Phi đi dịch quán ở."

Muội muội Phong Ngư Vũ mất tích quá nhiều năm, hiện tại vất vả lắm mới tìm được một người có thể là muội muội của mình, cho nên hoàn toàn không an lòng tách khỏi muội muội, nhất định phải đặt người ở trước mặt mới an tâm được.

"Dịch quán có đồ ăn ngon không?" Ngư Ngư lập tức rất cảm thấy hứng thú hỏi.

"Có... Nhưng Vương phi, trong vương phủ cũng có không ít cho ngài ăn." (T_T)

"Nhưng trong vương phủ có biến thái." Ngư Ngư cũng nghiêm túc giải thích.

Nhưng ngài nhìn thử xem, biến thái đẹp mắt như vậy, đi đâu mà tìm được...

Hà Nghiêm giật giật, thiếu chút nữa nói ra câu này.

Lúc này hần không dám mở miệng, chỉ có thể cúi đầu yên lặng rơi nước mắt.

Ngoài dự liệu của Hà Nghiêm, nghe được lời mời này của Phong Ngư Vũ, tâm tình Hách Liên Dạ dường như không tệ.

"Nếu thái tử Vệ quốc có lời mời, tiểu nha đầu, nàng ở lại hai ngày đi."

"Vậy tạm biệt Vương gia ~" Ngư Ngư hứng chí bưng bưng thẳng bước rời đi.

"Nếu không phải Trình đại nhân đề phòng khắp nơi, nếu nàng còn ở lại phủ Thượng Thư, ban đêm ta sẽ không có cách nào đi tìm nàng." Người nào đó ở sau lưng nàng bình tĩnh nói.

"..." Ngư Ngư lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Sau đó nàng lập tức chạy về, động tác hết sức dịu dàng, ánh mắt vô cùng kiên định sờ soạng hai cái lên tóc của Hách Liên Dạ.

Sau liền lại rất vui vẻ rời đi.

Cho nên chỉ còn lại mình Hà Nghiêm... trơ mắt nhìn Hách Liên Dạ có hai túm tóc "xẹt" một cái liền dựng thẳng lên, huỳnh hoang đón gió ở trên đỉnh đầu y, giống như hai lỗ tai thật dài...

Hà Nghiêm thật sự không muốn sống nữa rồi.

Vương Phi, vì sao ngài có thể luôn luôn thần như vậy... Rốt cuộc ngài nghĩ như thế nào chế ra những loại thuốc chinh người này?

Còn nữa... Ngài không phát hiện, ngài và Vương gia... là tuyệt phối sao! (T_T)

Ngư Ngư cho rằng, mang theo "lỗ tai thỏ" thật dài kia, Hách Liên Dạ sẽ không có cách nào ra cửa trước khi nước thuốc hết hiệu lực.

Nhưng buổi tối hôm đó, sau khi nàng ăn xong, nói chuyện phiếm với Phong Ngư Vũ một lát, trở lại phòng chuẩn bị tắm rửa đi ngủ...

Đẩy cửa ra, liền nhìn thấy yêu nghiệt nào đó ngồi ở bên cạnh bàn, cười nhạt nhìn nàng.

Dịch quán này chuyên dùng để chiêu đãi sứ thần nước khác, bố trí đẹp, nhưng dù sao vẫn không so được với vương phủ.

Nhưng bởi vì một tiếng cười khuyh thành kia, cả căn phòng dường như trở nên mờ lung, xinh đẹp hơn.

Nam nhân này quả thật rất "dùng tốt", cho dù là dùng để trang trí phòng hiệu quả cũng xuất chúng...

Ngư Ngư rất là buồn bực, "Anh làm cách gì để tóc hạ xuống?"

Tại sao mỗi lần nàng lấy thuốc gì chỉnh người, người đàn ông này đều có thể nhanh chóng tìm được biện pháp đối phó?

Hách Liên Dạ rất bình tĩnh ý bảo nàng nhìn kỹ tóc của mình, "Dùng thuốc nước giữ lại."

"..." Khóe miệng Ngư Ngư co quắp hai cái, "Rất khó chịu nhì..."

"Quả thật không thoải mái cho lắm, " Hách Liên Dạ cười đến thâm tình khẩn thiết, "Nhưng nếu không làm vậy, tối nay ta sẽ không thấy được người ta muốn gặp, trong lòng càng không thoải mái hơn."

"..." Lại thỏ lộ, lại thỏ lộ!

Ngư Ngư lặng lẽ, lặng lẽ lại thành thật lấy giải được ra, giúp y xử lý mái tóc.

Trong phòng nhất thời không ai nói gì, Ngư Ngư đùa nghịch tóc của y, có chút kinh ngạc khi thấy chất tóc tốt đến kinh người, đặt ở trên tay trơn mịn mát lạnh, nếu như nhắm mắt lại, thật sự sẽ cho rằng mình đang sờ gấm vóc thượng hạng.

Đây mới thật sự là yêu nghiệt, toàn thân không tìm ra chút khuyết điểm nào.

Ngoại trừ y có chút biến thái.

Không đúng, là hết sức biến thái.

Trong lúc đang bình luận trong lòng, đột nhiên Ngư Ngư nghe thấy một tiếng nổ quen tay vang lên ở nơi xa.

Ồ? Ngư Ngư sững sốt, phản ứng của Hách Liên Dạ nhanh hơn nàng một bước, đi nhanh mở cửa sổ ra, quả nhiên thấy trên bầu trời phía đông nhấp nháy ánh bạc, trên không trung hiện ra một chữ "Đôi" cực lớn có khí thế lấn liệt!

Rất dễ nhận thấy, nam tử áo trắng rốt cuộc cũng muốn ăn cơm.

Nói cách khác, đám người áo đen nhìn thấy tối hôm qua kia ôm cây đợi thỏ thành công, lập tức sẽ hành động.

Võ công của nam tử áo trắng kia dường như thâm sâu khó lường, nhưng hắn bị thương nặng chưa lành, sẽ thoát khỏi một kiếp này sao?

Hơn nữa, ở thời điểm hai phe chống đối nhau, nhất định bọn họ sẽ nói ra rất nhiều tin tức mấu chốt.

Cho nên Ngư Ngư kích động dị thường, lập tức... có thể nhìn thấy đồng học sư đệ được đặt cùng hàng với heo và cá xuất hiện!

Còn có... Không biết sư đệ cho nam tử áo trắng kia ăn cái gì, có thể là đồ ăn ngon...

Ừ, điểm quan tâm của người sành ăn, chính là khí chất đặc biệt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Chương 69. Càng nhìn càng thấy thích

Nơi nổ ra tín hiệu triệu tập sư đệ cách bọn họ hơi xa, Hách Liên Dạ mang theo Ngư Ngư nhanh chóng lướt đến nơi cần đến.

Đó là một đình nghỉ mát nhỏ có chút sơ sài ở bên bờ hồ, hiện tại nam tử áo trắng đang ngồi thẳng trên ghế đá, ánh mắt lạnh nhạt giống nhau trích tiên trên trời cao vợi vợi, cho nên đã không còn buồn vui nhân gian mà chỉ chăm chú nhìn vào... bát ngọc trước mặt hắn.

Cái chén trống không, xem ra sư đệ của hắn vẫn chưa tới...

Ngư Ngư vui mừng vì mình vẫn chưa để mất cơ hội xem đồng học sư đệ xuất hiện, nín thở ngưng thần chờ đợi.

Nửa phút sau, tiếng xé gió mạnh mẽ quen tai vang lên, là đám người áo đen mới gặp tối hôm qua!

"Thiếu chủ."

Đã đuổi tới trước mặt, đám người áo đen đều cung kính vãn an, người đứng trước đình nghỉ mát thoáng chốc quỳ đầy đất.

Xem ra đám người áo đen này thật sự sợ nam tử áo trắng, bọn họ đông người như vậy, lại biết rõ nam tử áo trắng bị nội thương nghiêm trọng, cũng không dám tùy tiện động thủ.

Nam tử áo trắng không nói lời nào, thậm chí ánh mắt cũng chưa từng liếc đám người quỳ trên mặt đất, chỉ chậm rãi nâng tay đưa về phía ngực, dường như muốn lấy vật gì đó.

Đám người áo đen đều che mặt, nhưng ánh mắt vẫn có thể nhìn thấy.

Ngay lúc nam tử áo trắng nâng tay lên, bọn họ đều chấn động, ánh mắt kia sợ hãi lại hoảng hốt, giống như thấy tử thần giáng xuống.

Nhưng lúc bọn họ đến, đã ôm quyết tâm phải giết chết hắn, cho nên mấy giây sau liền khôi phục lại trạng thái bình thường.

Nhưng cũng chính mấy giây này, nam tử áo trắng lấy được thứ hắn muốn lấy.

Là thứ gì đó được bọc bằng vải gấm màu xanh nhạt, lúc mở ra Giang Ngư Ngư mới nhìn thấy, đó là... một đôi đũa đá bằng ngọc tinh xảo khéo léo.

Đám người áo đen vừa mới như lâm đại địch có phản ứng gì thì nàng không biết, tóm lại là khóe miệng của nàng đang co rút.

Bát đũa đều chuẩn bị xong, nhưng sư đệ vẫn chưa tới, nam tử áo trắng im lặng nhìn bát đũa trước mắt ba giây, Ngư Ngư còn tưởng rằng hắn lại muốn làm ra hành động kinh người gì, nhưng hắn lại đột nhiên nhú mày, giọng điệu coi như cũng có chút dao động, tựa như có phần không kiên nhẫn, "Động thủ đi."

"Thiếu, thiếu chủ?"

Không ngờ lại bị hắn đoán được, ánh mắt đám người áo đen hoảng hốt, thậm chí không có một ai dám động đậy.

"Không phải các người muốn giết ta sao? Ra tay."

Bộ dạng của nam tử áo trắng đã khôi phục lại vẻ tĩnh lặng, nhưng không thềm ngược nhìn đám người áo đen kia, không cảm vũ khí, cũng không có chút phòng bị, giống như hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

"... Thiếu chủ, thuộc hạ cũng là bị ép buộc bắt đắc dĩ."

Một người trong đám người đó đột nhiên đứng ra, cắn răng một cái, tháo khăn che mặt xuống. "Sau khi chủ nhân xuống núi vân du, ngài liền hạ lệnh kết thúc kế hoạch lên vào hoàng cung Vệ quốc, kế hoạch này tiểu sư muội mới là nhân vật mấu chốt, nhưng nàng ta ý có chủ nhân làm chỗ dựa dám chống đối với ngài, nhưng sau đó không biết xảy ra chuyện gì, nàng ta đột nhiên tuyên bố rút lui, còn nói muốn nói cho Phong Ngự Vũ nghe kế hoạch của môn phái!"

"Thiếu chủ, kế hoạch này không chỉ là chuyện của hai người, cũng không phải thiếu hai người là không thể làm được, hi vọng bao nhiêu năm nay của toàn môn phái, dựa vào cái gì vì hai người các ngài quyết định hủy là hủy!"

Người áo đen nói đến lòng đầy căm phẫn, còn phản ứng của nam tử áo trắng là...

"Thật ra ngươi lấy hay không lấy khăn che mặt xuống đều như nhau." Giọng điệu vô cùng lạnh nhạt.

Người áo đen dẫn đầu về mặt mờ mịt.

"Dù sao ta cũng không biết ngươi."

"..."

"Trong môn phái ta chỉ biết mỗi sư đệ."

"Cùng với heo đệ ấy nuôi."

"Còn có cá nữa."

"Đúng rồi, trước khi ta đi, đệ ấy có ôm một con gà về nuôi."

Nam tử áo trắng tựa như nhớ lại nói.

Người áo đen im lặng rất lâu không mở miệng, dưới ánh trăng, mặt của hắn hiện ra bộ dáng vắn vẹo rồi rầm.

Thật ra khóe miệng của Ngư Ngư cũng đang co quắp.

Thì ra người đàn ông áo trắng... cũng độc miệng.

Nhưng kiểu độc miệng này không giống với kiểu độc miệng của Hách Liên Dạ, ở trong tình huống này, hẳn tự nhiên gây tho... tạo thành lời độc miệng tự nhiên.

Lực sát thương của lời thoại này còn mạnh hơn so với công kích võ lực bình thường, đám người áo đen này đều im lặng rất lâu.

Đột nhiên, lại có người đứng ra, giật mạnh khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt trắng mắt tam giác, cười lạnh một tiếng.

"Thiếu chủ thật sự thích nói đùa, trong môn phái, ngoại trừ Nhị gia ra, ngài vốn cũng biết tiểu sư muội Trình Ti Nghiên nhỉ?"

Nam tử áo trắng không phản ứng, chỉ là ánh mắt vô cùng nhìn chuyên chú vào... cái bát không trước mặt.

Dưới ánh trăng, bát đĩa được làm bằng đá ngọc hiện ra vẻ óng ánh sáng bóng, cũng giống như chủ nhân của nó, có một hương vị xuất trần thoát tục, yên tĩnh đậm bạc.

Nhưng Giang Ngư Ngư cảm thấy, nam tử áo trắng này... cho dù ngoại hình nhìn khí chất có vẻ giống trích tiên, nhưng hẳn thật sự là người.

Nam nhân mắt tam giác cũng không bị đá kích, lại cười nhạt, "Trên dưới môn phái ai ai cũng biết tiểu sư muội si mê ngài, nhưng si mê thì si mê, kế hoạch lên vào hoàng cung Vệ quốc nàng ta vẫn luôn một mực nói muốn tiếp tục. Tình tình nàng ta bướng bỉnh, nếu không phải xảy ra chuyện lớn gì, tuyệt đối sẽ không đổi ý."

"Thiếu chủ am hiểu khinh công, nội công tâm pháp rất đặc biệt, trước hai mươi lăm tuổi không thể gần nữ sắc, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc, sau cùng còn có thể bị tâm pháp này cản lại, tạo thành nội thương vô cùng nghiêm trọng."

"Lấy võ công của Thiếu chủ, trong thiên hạ này có mấy ai có thể làm ngài bị thương?"

"Thời gian trùng hợp như vậy, chẳng lẽ..."

Nam nhân mắt tam giác cười đến mức quỷ dị, "Không ngờ Thiếu chủ vì chiêu hàng Trình Ti Nghiên, ngay cả người cũng dâng lên."

"..." Khóe miệng Ngư Ngư đã sắp run đến bên tai rồi.

Đừng nói chuyện chết người như vậy...

Trình Ti Nghiên thích người đàn ông áo trắng? Vậy cũng thật phù hợp với tiêu chuẩn "tướng công đẹp mắt lại dùng tốt" của nàng ta, nhưng người đàn ông áo trắng bị nội thương nặng như vậy là vì Trình Ti Nghiên...

Nơi này không có thù cung sa, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện đó... Cho nên hiện tại nàng không biết suy luận của người đàn ông mắt tam giác kia là thật hay giả.

Cũng may nàng không rối rắm quá lâu, nam tử áo trắng thận trọng kín đáo lập tức nói cho nàng biết đáp án.

"Trình Ti Nghiên?" Trong giọng nói luôn luôn không nghe ra vui giận, hiếm thấy trộn lẫn chút cảm xúc.

Chỉ là... cảm xúc này là chán ghét và khinh thường.

Cũng may cũng may, Ngư Ngư thờ phào nhẹ nhõm.

Dù sao bị ghét cũng không phải chính nàng, Ngư Ngư hoàn toàn không chú ý đến.

Chán ghét cũng tốt, như vậy nam tử áo trắng sẽ không lấy cái gì đó của mình ra làm lợi thế, mượn sức Trình Ti Nghiên.

Bên trong sấm sét vang dội, Ngư Ngư yên tâm tiếp tục xem trò vui.

Nhưng nàng càng lúc càng hiếu kỳ với chuyện này rồi.

Rất cuộc trong hoàng cung Vệ quốc có bí mật gì có thể làm cho nhân vật lợi hại như Huyền Cơ lão nhân cũng bận tâm sắp xếp kế hoạch ẩn nấp trong đó, hơn nữa một lần sắp xếp này liên xếp mấy năm trời.

Còn sự kiên nhẫn của nam tử áo trắng dường như đã hết, nói xong câu đó thì không nói lời nào nữa, chỉ tập trung tinh thần nhìn chăm chú cái bát không trước mặt.

Nam nhân mắt tam giác cười lạnh một tiếng, "Nhị gia sẽ không tới."

Nếu Nhị gia xuất hiện, bọn họ còn dám ở chỗ này thao thao bất tuyệt sao? Phải biết rằng, cho dù Thiếu chủ có bị thương nặng hơn nữa, chỉ cần Nhị gia đến, bọn họ sẽ không có ai chạy thoát!

Nam tử áo trắng ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ, "Dục vào đám người các người cũng muốn giết sư đệ?"

"Heo và cá đệ ấy nuôi còn chờ đệ ấy cho ăn, đệ ấy sẽ không yên tâm mà chết."

Nói xong, nam tử áo trắng mới nghĩ tới cái gì, "Đúng rồi, bây giờ còn thêm một con gà nữa."

Rất hiển nhiên, đối với vị "thành viên mới" này, nam tử áo trắng vẫn chưa quen, lúc nào cũng đến phút chót mới nhớ đến nó.

Giang Ngự Ngự: "..."

Cho nên đến cùng là đồng học sư đệ võ công cao không dễ dàng bị đánh bại, hay là hấn tướng nhớ đám động vật nhỏ mình nuôi không có cách nào yên tâm mà chết, cho nên gặp phải tình huống nào cũng sẽ kiên cường chống đỡ đến hơi thở cuối cùng?

Ngự Ngự rồi rầm rồi.

Nhưng lời của nam tử áo trắng, có lẽ tất cả mọi người trên núi đều chung nhận thức, bởi vì Ngự Ngự nghe xong cũng bắt đầu rung rung nhìn trời, nam nhân mắt tam giác lại không có biểu cảm gì thay đổi, ngược lại rất đặc ý nói, "Chúng ta bảo huynh đệ trên núi động tay động chân, hiện tại heo và cá của Nhị gia đều ngã bệnh, Nhị gia vội vàng chăm sóc chúng nó, hoàn toàn không quan tâm ngài có đói bụng hay không."

Ngự Ngự: "..."

Bây giờ rốt cuộc nàng đã hiểu, xuất hiện ngang hàng cùng heo và cá, hoàn toàn không tính là bị kịch.

Chân chính bị kịch là như đàn ông áo trắng kia, rõ ràng là sư huynh, còn là Thiếu chủ được người ngưỡng mộ, vậy mà có địa vị thua cả heo và cá...

Đoạn đối thoại này rất khảo nghiệm thần kinh người ta, thế cho nên Ngự Ngự nhìn yêu nghiệt nào đó bên cạnh cảm thấy vô cùng thân thiết.

So với bọn họ, Hách Liên Dạ có vẻ bình thường hơn rất nhiều...

Nghe nói mình sắp không có cơm ăn, nam tử áo trắng vẫn không có phản ứng quá lớn, rất cố chấp tiếp tục nhìn chăm chăm cái bát không trước mặt.

Còn trong đám người áo đen, đột nhiên phát ra tiếng kêu la hoảng sợ, "Heo! Heo của Nhị gia!"

Đâu đâu đâu?

Ngự Ngự lập tức phản chấn, nhìn lại nơi phát ra tiếng động.

Hai xung hô Thiếu chủ và tiểu tiểu thư này nghe qua tương đối nhỏ nhẽ, còn "Nhị gia", nghe thấy có chút đàn ông.

Xuất thân cùng một môn phái, nhưng nhờ có hai hình thức xung hô phong cách khác thường này, hiển nhiên là vì khí chất người được gọi không giống nhau.

Cộng thêm tin tức Ngự Ngự đã biết, ví dụ như vị đồng học sư đệ được gọi là Nhị gia dường như giá trị võ lực rất cao, ví dụ như đồng học sư đệ tự nói, đáng đáp của hấn vô cùng... không bình thường.

Cho nên ở trong lòng Ngự Ngự, bộ dáng của sư đệ có lẽ oai phong vạm vỡ, tính cách hào sảng.

Trong tưởng tượng, heo sư đệ nuôi chắc cũng có phong cách giống chủ nhân.

Cho nên Ngự Ngự dặt dào cho rằng mình sẽ thấy một dã trư* to lớn mạnh mẽ. (* chắc là heo rừng)

Thế nhưng sự thật là...

Một con heo nhỏ cao chừng hai mươi phân, tròn vo hồng hào trái xòng phải tránh ở trong đám người, lấy tốc độ nhanh nhẹn không hề tương xứng với chân ngắn của nó chạy tới chỗ nam tử áo trắng.

Trên người nó thậm chí còn vác theo một túi nhỏ.

Không đúng, là một bọc nhỏ còn nhỏ hơn cả quả táo một vòng. Chỉ là có hai dây đeo nhìn có vẻ giống túi sách...

Ngự Ngự bị đá kích lớn.

Hách Liên Dạ không có hứng thú với mấy chuyện này, chỉ có chút hăng hái nhìn sắc mặt Ngự Ngự thiên biến vạn hóa, càng nhìn càng cảm thấy thích.

Ngự Ngự bình tĩnh bỏ quên yêu nghiệt cười đến mức khuynh thành ở bên cạnh mình, chuyên tâm nhìn heo nhỏ hồng hồng bên dưới.

Hết cách rồi, túi sách nhỏ trên người nó thật sự rất lóe sáng.

Thoạt nhìn, nam tử áo trắng cũng có cùng một ý nghĩ với Ngự Ngự.

Từ lúc heo nhỏ xuất hiện, hần liền nhìn chăm chăm vào nó, chờ nó nhảy lên bàn, rồi về mặt hồ hững... cầm đĩa lên.

Heo nhỏ lắc lắc móng trước, sau đó lại vẫy vẫy.

Hết sức có hiệu suất vẫy túi xách nhỏ sau lưng xuống, nam tử áo trắng đang chuẩn bị đưa tay đón, heo nhỏ nhún lại, lấy từ trong túi ra một thứ có hình dáng quả đại, tự mình chạy qua bên gầm cần.

Thì ra đồ ăn trong túi là của nó, mà không phải là com mang đến cho nam tử áo trắng..

Nam tử áo trắng dừng đĩa ở trên không trung, nửa phút sau, lại im lặng nhìn cái bát không của mình.

Ngư Ngư đã còn không trông chờ mình có thể nhìn thấy người bình thường.

Bây giờ nàng chỉ muốn yên lặng nhìn trời.

Nếu điều kiện cho phép, nàng còn muốn trao đổi với Hà Nghiêm.

Hà Nghiêm nói rất đúng, cuộc sống này quả thật rất tra tấn người...

Hình tượng heo nhỏ hồng hồng mặc dù có chút lông lánh, nhìn có vẻ cũng linh hoạt hơn mấy con heo nhỏ bình thường, nhưng sau khi xuất hiện thì không làm gì cả thoát nhìn rất không có tính công kích.

Nhưng đám người áo đen kia lại như lâm đại địch, không ngừng run rẩy, "Ra, ra mắt Nhị gia..."

Không có ai trả lời, hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thấp thoáng tiếng heo con ăn đồ ăn.

Ngư Ngư cũng nín thở ngưng thần chờ đợi.

Nhìn những người kia, hiển nhiên bọn họ cũng rất dễ tâm đến đám động vật nhỏ sur đệ hần nuôi, heo nhỏ này có lan lợi đi chăng nữa cũng chỉ là một con vật nhỏ bé không có sức chiến đấu, huống chi... nó đang ăn.

Môn phái thần bí kia không biết ở nơi nào, nhất định sur đệ sẽ không để cho heo nhỏ nguy hiểm tự mình chạy đến.

Nhất định hần đang ở gần đây.

Trong không gian yên tĩnh lộ ra chút không khí khẩn trương.

"Ta nhận thua! Nhường cho ngươi!" Giọng nói cả lợ phát phơ hết sức quen tai.

Ngay sau đó, bởi vì câu lời nhai đặc sắc quá rõ ràng, cho nên càng hiện về quen tai hơn, "Thật là, nếu cứ đứng mãi thế này đồ ăn sẽ nguội hết, ăn không ngon chút nào! Cho dù không phải ta ăn, ta cũng không thể trơ mắt nhìn thức ăn bị lãng phí ngay trước mắt được! Hơn nữa... giờ đồ ăn lớn như vậy, một mình ngươi ăn hết không?"

Ngư Ngư ưu thương ôm trán, Thái tử... Không đúng, tính cách động kinh này nên nói là Tiểu Trần Tử.

Tiểu Trần Tử cũng xuất hiện, xem ra tối nay nhất định là một đêm sấm sét vang dội.

Sau câu "nhận thua" kia, trên nóc lầu lầu cách bọn họ bốn năm trăm mét xa đột nhiên xuất hiện một người.

Khoảng cách quá xa, không thấy rõ thân hình, cũng không biết trước đó hần ẩn thân ở đâu.

Nhưng người nọ dường như chỉ hơi nhoáng lên, liền đột nhiên xuất hiện ở nơi cách bọn họ hai ba trăm thước, tiếp tục nhoáng một cái, hần đã tiến vào đình nghỉ mát rồi!

Thấy chủ nhân xuất hiện, con heo nhỏ hồng hồng kia ngừng ăn, chân ngắn đập một cái, nhảy lên trên người chủ nhân, nằm vững ở trên vai hần.

Mà cũng vào thời khắc đó, một cái đầu nhỏ từ trong ngực người kia chui ra, nương theo trợ lực của chủ nhân đứng ở trên đầu heo nhỏ, vênh vao tự đắc vỗ vỗ cánh nhỏ.

... Là một con gà con nhỏ như quả táo.

Đến lúc này, đồng học sur đệ chính thức lên sàn.

Lúc bình thường ở trong lần đầu tiên nhìn thấy người lạ, cho dù đẹp hay xấu, dung mạo của đối phương khiến người ta chú ý nhất, cũng là ấn tượng đầu tiên.

Ví dụ như đôi mắt rất lớn, lông mi rất dài, xương gò má rất cao, làn da rất kém... ví dụ như thế này đây.

Còn Ngư Ngư sau khi rút cuộc cũng nhìn thấy bộ dạng của đồng học sư đệ, chớp mắt rất lâu, cuối cùng cho ra ấn tượng đầu tiên là sư đệ... mặt thật to.

Vừa nghĩ như vậy, có lẽ heo nhỏ bắt mắt với con gà lông vàng nào đó vẫn đứng trên đầu mình, đột nhiên lắc lắc đầu.

Cái lắc này không cần thận trọng phải mặt chủ nhân.

Mặt chủ nhân quá lớn... quá thật rất dễ đụng.

Vì thế Ngư Ngư tròn mắt há mồm nhìn mặt sư đệ lồm vào một mảnh lớn.

Ngược lại về mặt của sư đệ sóng nước chẳng xao, lấy gương đồng ra, lại lấy được liệu dùng để dịch dung, bình tĩnh "chữa" khuôn mặt lại, chẳng mấy chốc đã khôi phục lại khuôn mặt lớn mượt mà chắc nịch.

Từ đầu đến cuối, hần đều không nhìn nam tử áo trắng lấy một cái, mặc cho nam tử áo trắng vẫn luôn gio đùa chờ đợi, hần không có dấu hiệu mang giỏ thức ăn tới, không hề có ý định giải quyết vấn đề ám nọ của sư huynh trước,

Quả nhiên vẫn là sư đệ tương đối lớn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Chương 70. Cái gì là đại siêu cấp phúc hắc

Nhưng sư đệ không vội, Tiểu Trần Tử sẽ lo lắng.

Mặc dù hần che mặt, nhưng từ ánh mắt có thể nhìn ra được, hiện tại trong lòng hần rất rối rắm, tưởng chừng như không có cách nào dùng lời để hình dung được.

"Rút cuộc các người có ăn hay không!" Âm thanh của hần có chút bức tức.

Làm một người sành ăn, hần tuyệt đối không thể chấp nhận có người bày ra mỹ thực nóng hổi mà không ăn, cứ như vậy sẽ khiến chúng nó từ từ nguội lạnh, mỹ vị giảm bớt đi nhiều!

Loại chuyện này quả thực khiến người ta giận sôi gan!

Lấy thân phận của Tiểu Trần Tử xuất hiện, hình tượng của Thái tử giống như tên côn đồ nóng nảy lại có chút động kinh.

Nhưng bây giờ, hần nhìn chằm chằm sư đệ và nam tử áo trắng giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Sư đệ vốn xem ai cũng là không khí đột nhiên ánh mắt biến đổi, ngẩng đầu lên có chút vui mừng liếc nhìn Tiểu Trần Tử.

Sau đó, rốt cục sư đệ cũng chịu mở giỏ thức ăn ra.

Lấy cái đầu tiên ra là một đĩa thịt dứa màu sắc tươi sáng chua ngọt khai vị.

Ngư Ngư nhận ra, đây là món ăn chiêu bài của tửu lâu Hoan Hi Thiên nổi tiếng nhất Kinh Thành, mỗi ngày bán ra với số lượng có hạn.

Vừa khéo nơi sư đệ xuất hiện ở chỗ xa chính là tửu lâu Hoan Hi Thiên.

Khó trách Tiểu Trần Tử lại nói "Nhường cho người", xem ra hai người cũng là vì phần thịt dứa xào chua ngọt số lượng có hạn này mới có thể quen biết nhau.

Quả nhiên, Tiểu Trần Tử vừa thấy đĩa thịt dứa xào chua ngọt kia, ánh mắt lập tức sáng lên.

Ngược lại sư đệ hào phóng đẩy cái đĩa về phía trước, "Cho người."

Tiểu Trần Tử không nói không rằng, móc từ trong người ra một bảo vải, tìm được đĩa liền bắt đầu ăn.

Không mang theo bộ đồ ăn* trong người, sao có thể không biết xấu hổ nói mình là một sành ăn...

(* dụng cụ dùng khi ăn như chén, đũa, nĩa, muỗng)

Nhưng nam tử áo trắng cũng mang theo bộ đồ ăn trong người nhưng bây giờ lại không có đồ ăn.

"... Sư đệ." Mắt thấy đĩa thịt dưa nhanh chóng vơi đi, rốt cục nam tử áo trắng cũng lên tiếng, "Đó là đồ cho ta ăn."

Sư đệ không quay đầu lại, lại lấy từ trong giỏ ra một cái chậu có đồ gì đó màu xanh, quăng đến trước mặt nam tử áo trắng.

Ánh mắt hết sức thoải mái có chút tiền khí của nam tử áo trắng hết nhìn thịt dưa xào chua ngọt lại nhìn sang đồ ăn màu xanh trong chậu, rồi lại liếc nhìn bóng lưng chẳng chút nương tình của sư đệ, nhận mệnh cầm đĩa lên, gắp một miếng đồ ăn trong chậu, rất tao nhã bắt đầu ăn.

Xác thực là một "chậu"...

Mặc dù trong chậu này không có đất, nhưng Ngư Ngư thật sự cảm thấy đó là hình dáng của một chậu hoa...

Hơn nữa đồ ăn trong chậu là mọc lên.

Cách khá xa nên nhìn không rõ lắm, tóm lại thoạt nhìn đó là một chậu cỏ xanh...

Ngư Ngư cảm thấy sư đệ nuôi động vật nhỏ thành nghiện rồi, cho nên xem sư huynh mình là dê mà nuôi...

Im lặng nhìn trời mấy lần, Ngư Ngư quay đầu nhìn yêu nghiệt bên cạnh.

Trên đời này thậm chí có người có tính cách càng lóe sáng hơn Hách Liên Dạ nha... So với sư đệ quá mức thần bí, Ngư Ngư cảm thấy quả thật ngay cả Hách Liên Dạ cũng phải nhận thua.

Làm một người siêu cấp yêu nghiệt lại siêu cấp phúc hắc, chắc Hách Liên Dạ sẽ không dễ dàng tha thứ cho người còn biến thái hơn cả mình...

Cho nên cười nhạt một tiếng, hần đột nhiên dán mặt nạ dịch dung lên mặt mình, hướng về phía Ngư Ngư làm một thế tay.

Ngư Ngư đã sớm muốn lại gần một chút nhìn sư đệ, cho nên cũng rất phối hợp mà dịch dung.

Hai người đều thay đổi thành khuôn mặt bình thường trong nháy mắt, Hách Liên Dạ mang theo nàng nhảy xuống lầu các ẩn thân, chạy thẳng tới đình nghỉ mát.

Tiểu Trần Tử không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng ăn thịt trong đĩa, phản ứng của hần... có thể xem nhẹ thì xem nhẹ.

Nam tử áo trắng bị nội thương nghiêm trọng, nội lực tổn hao nhiều, nhìn không khác người bình thường là mấy, tính cảnh giác giảm xuống ở mức độ lớn, cho nên hần hoàn toàn không phát hiện có người trên gác xếp.

Bất quá hần trời sinh tính tình lạnh nhạt, mặc dù kinh ngạc, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi gì, vẫn nhàn nhã ăn đồ ăn giống cỏ xanh trong chậu.

Về phần sư đệ...

Hần mới thật sự lạnh lùng.

Nhìn về mặt, dường như hần đã sớm biết trên gác xếp có người, nhìn thấy hai người bọn họ từ trên trời giáng xuống cũng không có cảm giác bất ngờ.

Võ công của sư đệ quả nhiên vô cùng mạnh mẽ.

Hách Liên Dạ mang theo Ngư Ngư nhảy xuống, nhưng không phải để cho người ta vây xem.

Một chút cũng không có tự giác "Môn phái này có việc riêng phải xử lý, hiện tại nên tránh đi", y khẽ cười một tiếng, rất bình tĩnh mở miệng, "Có bán heo không?"

Ngư Ngư giật giật khóe miệng.

Nhân sinh biến thái, quả nhiên không cần giải thích... Trước đó nàng thật sự không nên nghi ngờ mức độ biến thái của y!

Xem ra sư đệ cũng là người nhìn quen sóng gió, thậm chí không bị vấn đề chết người này hù ngã, chỉ ôm con heo hồng hồng đang nằm trên vai xuống để trên bàn đá, "Người có thể cho nó ăn trái cây gì đó ở ngoài, ta sẽ bán cho người."

Đây coi là điều kiện gì? Chẳng lẽ heo nhỏ này cực kỳ kén ăn?

Ngư Ngư cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Hiển nhiên Tiểu Trần Tử cũng không tin lắm, rốt cục cũng chịu để đĩa xuống, lấy từ trong ngực ra một hộp trúc nhỏ khéo léo, mở ra, chọn một khối điểm tâm nhỏ trong đó, thả đến bên cạnh heo nhỏ.

Mặc dù hẳn không có kinh nghiệm chăn heo... nhưng đây là món bánh dứa gạo tím mềm mà ngự trù đặc ý nhất gần đây, ăn ngon đến mức mỗi lần đều hận không thể tắm rửa dâng hương một phen mới thưởng thức nó, cho dù heo nhỏ này kén ăn cỡ nào, cũng sẽ thích nhỉ?

Kết quả... cái đầu nhỏ của con heo hơi nghiêng một chút, dùng mũi ngửi ngửi, sau đó hết sức chán ghét xoay thân, hướng cái mõng về phía Tiểu Trần Từ.

Tiểu Trần Từ: "..."

Nhưng hẳn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, lần này dứt khoát xé một phần nhỏ của thịt dứa xào chua ngọt, di chuyển dĩa đặt đến trước mặt heo nhỏ.

Nam tử áo trắng liếc nhìn heo nhỏ, tâm tư có chút muốn có ăn thịt, lại nhìn chậu cỏ xanh trước mặt mình, im lặng trong chốc lát, tiếp tục cúi đầu ăn com.. ừ, ăn cỏ.

Đáng tiếc heo nhỏ hoàn toàn chú ý mất miếng thịt kia, sau khi ngửi ngửi, mắt đen tròn vo bỗng nhiên trừng lớn, ngơ lại dùng đồ ăn không thể ăn đến làm phiền ta!

Heo nhỏ phát hỏa, đứng phắt dậy, chân ngấn đạp một cái liền đạp vào mũi của Tiểu Trần Từ.

Tiểu Trần Từ bị đạp đến đầu nghiêng sang bên, tâm trạng rất lâu không thể bình tĩnh...

Ngư Ngư nhân cơ hội cầm lấy hộp trúc đựng điểm tâm ở trong tay hắn.

Dường như có vẻ ăn rất ngon, ừm.

Hách Liên Dạ lại vô cùng bình tĩnh, nhìn rõ một màn này, cười cười với sư đệ, "Mượn một người dùng một chút."

Nói xong, ngón tay vạch một đường, một người áo đen trong đám người vẫn còn đang run rẩy kia giống như bị sợi dây nào đó dắt lấy, không kiềm chế được dĩa "bay" vào trong đình nghỉ mát.

Bị Hách Liên Dạ "dắt" đến, chính là nam nhân mất tam giác lộ mặt thứ hai, nhìn thấy Hách Liên Dạ lộ liễu như vậy, hẳn không khỏi kinh hãi.

Làm một yêu nghiệt có giá trị võ lực cao, mạnh mẽ đến mức biến thái... Hách Liên Dạ sớm đã quen với ánh mắt như thế.

Cho nên hẳn cũng không để ý người khác nghĩ như thế nào, chỉ xuống cái đuôi nhỏ ngắn ngủi của heo nhỏ, "Nắm chặt."

Thấy sư đệ không phản đối, nam nhân mất tam giác thật sự nắm chặt lấy cái đuôi.

Hắn đã sớm nhìn con heo này không vừa mắt! Ở trên núi, quả thật nó chính là tổ tông!

Trong lúc nam nhân mất tam giác nắm đuôi, động tác Hách Liên Dạ cực kỳ nhanh cướp lấy dĩa thịt không còn dư mấy miếng ở trước mặt Tiểu Trần Từ nhét vào trong tay nam nhân mất tam giác.

Cái đuôi bị nắm, heo nhỏ đang gặm trái cây nổi giận.

Khốn kiếp!

Cũng giống như vừa rồi, cả người nhảy lên, hướng về phía lỗ mũi của nam nhân mất tam giác, hai chân trước ngấn gối cùng lúc đánh liền hơn mười cái.

Đối với heo nhỏ có hình thể hết sức mini mà nói, đánh mặt rất có kỹ thuật khó khăn... đánh vào mũi tương đối thực tế một chút...

Đánh xong, dường như có vẻ chưa hết giận, lúc nhảy xuống, vừa vặn nhìn thấy trên tay mất tam giác còn bưng đồ ăn.

Hừ, ta bảo ngươi ăn, ta bảo ngươi ăn!

Cái dĩa là đầu không đi (chịu chết, không biết là gì ~ _~), dứt khoát nhảy lên tay mất tam giác, cắn mấy miếng thịt còn sót lại, sau đó vừa nhìn lên nam nhân mất tam giác vừa nuốt vào.

Tất cả mọi người có mặt tại chỗ: "..."

Ngư Ngư cảm thấy cái kiểu mọi việc đều thuận lợi này, cho dù đại siêu cấp phúc hắc đối mặt với sinh vật gì đều có thể làm ra chuyện dối gạt, thật sự là... quá biến thái.

Hách Liên Dạ hết sức hài lòng với kết quả này, đợi heo nhỏ ăn xong, ôm nó quay trở lại, lau lau cái mũi và miệng của nó, lúc này mới nhét vào trong ngực Ngư Ngư.

Quá nhỏ!

Ôm vào trong ngực, liền cảm thấy hình thể của heo nhỏ mini này vô cùng đáng yêu, nếu không phải có nam nhân mất tam giác là bài học kinh nghiệm,

Ngư Ngư thật sự rất muốn sờ sờ cái đuôi nhỏ của nó.

Cũng không biết có phải là vì quá mức kén ăn hay không, mỗi ngày đều chỉ chịu ăn một ít trái cây, trên người heo nhỏ còn thấp thoáng có hương trái cây, hương táo và hương chuối hòa quyện vào nhau, hết sức dễ ngủ.

Ngư Ngư càng nhìn càng cảm thấy thích, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Hách Liên Dạ, "Đa tạ tỷ tỷ!"

Bởi vì muốn che giấu thân phận, nàng cực kỳ hiền lành không gọi Hách Liên Dạ là "Tiểu Dạ tỷ tỷ". Ừm.. "hiền lành".

Hách Liên Dạ cười vỗ vỗ đầu nàng, heo nhỏ vừa xuất hiện, ánh mắt tiểu nha đầu này liền dính ở trên người nó không chịu rời đi, vừa nhìn đã biết nàng cực kỳ cảm thấy hứng thú với heo nhỏ này.

Làm một nam nhân tốt siêu cấp cung chiêu nương tử, Ngư Ngư thích, phúc hắc nào đó đương nhiên sẽ giúp nàng thu được vào tay, hoặc là... lừa tới tay, ừm

Sư đệ nói lời giữ lời, thật sự đồng ý bán heo nhỏ cho bọn họ, vươn tay ra, "Một trăm lượng."

Hách Liên Dạ cũng không mặc cả, sáng khoái cầm ngân phiếu ra, đưa tới.

Biến cố chính là xảy ra trong nháy mắt này.

Đình nghị mất vốn bình tĩnh, bầu không khí đột biến, tất cả mọi người bắt đầu chuyển động.

Nam tử áo trắng vẫn luôn cúi đầu im lặng ăn cơm không ngừng đầu lên, nhưng lại cảm bắt đầu cùng chậu "cô" chưa ăn xong nhảy ra nhanh như chớp, đáp ở trên một tảng đá lớn ở phía xa tiếp tục ăn, cả quá trình không thấy thần sắc biến hóa chút nào.

Ngư Ngư không có khinh công, bèn ôm lấy heo nhỏ trốn sau cây cột!

Về phần Tiểu Trần Tử... sau khi bị heo nhỏ đập vào mũi một phát, hắn vẫn luôn dờ dằng ở trên ghế, không biết cảm uất thứ gì, bây giờ lại bị Hách Liên Dạ một cước đạp đi, ngã ở trước cây cột Ngư Ngư ẩn thân, trở thành một tấm chắn thịt người.

Cùng lúc đó, Hách Liên Dạ cũng thoải mái chặn thế chương của sư đệ tấn công tới, nội lực ngưng ở đầu ngón tay, đoạt lấy bốn cây châm độc trong tay sư đệ.

"Thần thủ không tệ." Hách Liên Dạ nhìn ánh sáng màu lam lấp lánh trong tay, rõ ràng là độc châm được ngâm trong độc, cười đến mức ung dung.

"Tĩnh Vương gia cũng thật sự danh bất hư truyền."

"Sai rồi, danh tiếng này rất già." Hách Liên Dạ cười càng bình tĩnh hơn, "Bốn vương lợi hại hơn so với lời đồn."

Ngư Ngư im lặng nhìn trời.

Sư đệ không định tháo mặt gương mặt to kia ra cho Hách Liên Dạ chứ?

Hai người họ... rất xứng đôi đũa.

Hiển nhiên sư đệ cũng bị ghen lại, im lặng trong chốc lát, mới nói, "Đây là chuyện nội bộ của môn phái chúng tôi, mời Tĩnh Vương gia đừng nên nhúng tay vào."

"Nhưng các ngươi đến Kinh thành nhiều người như vậy, không đến Tĩnh vương phủ thông báo một tiếng, nên nói như thế nào đây?"

Trong giọng nói, trang nghiêm như lão đại hắc bang đang chờ người đến đưa tiền bảo hộ.

Mất thấy sư đệ nhà mình sắp bị lường gạt, nam tử áo trắng đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt sư đệ, nhỏ giọng nói một câu với hắn.

Sư đệ có chút kinh ngạc nhìn về phía Ngư Ngư.

Người đó là Trình Ti Nghiên dịch dung?

Hơn nữa theo như lời sư huynh nói, dường như Trình Ti Nghiên này mất trí nhớ, tính tình còn biến đổi lớn?

Ngư Ngư bị hắn nhìn khề nhều mày, nam tử áo trắng biết Hách Liên Dạ luôn đi cùng nàng, nếu nhận ra Hách Liên Dạ đương nhiên cũng nhận ra nàng.

Thân phận của nàng bây giờ, chính là tiểu sư muội Trình Ti Nghiên trong môn phái bọn họ... lúc này bị nhận ra, có chút khó xử à.

Hách Liên Dạ mang theo nàng đi ra nơi ẩn thân, thật sự có chút thất sách.

Thật ra Ngư Ngư suy nghĩ nhiều rồi.

Đối với Hách Liên Dạ có trình độ phức hắc bực này mà nói, trên đời này không tồn tại hai chữ "sai lầm".

Y chòe chính là nam tử áo trắng đến "vạch trần".

Quả nhiên như y dự đoán, sư đệ nhìn chăm chăm vào Ngư Ngư trong chốc lát, đột nhiên nói, "Không sợ Tĩnh Vương gia cười nhạo, chứ thật ra trên núi không có thứ gì đáng giá, chúng tôi muốn hiểu kính Tĩnh Vương gia, thật sự không có bản lĩnh đó."

"Sau khi sư phụ xuống núi vân du, trên núi do sư huynh làm chủ."

Hiển nhiên sư đệ là người rất coi trọng thứ tự lớn nhỏ, liếc nhìn nam tử áo trắng, bình tĩnh nói tiếp đi, "Nhưng sư huynh chưa ăn no, ta sẽ giúp huynh ấy làm chủ."

Tất cả mọi người có mặt tại chỗ: "..."

Nam tử áo trắng "chưa ăn no" im lặng đi trở về, tiếp tục ăn "cỏ"...

"Chuyện lần này là chúng tôi không đúng, cho nên ta thay mặt sư huynh quyết định tặng tiểu sư muội cho Tĩnh Vương gia, mời Tĩnh Vương gia vui lòng nhận cho."

"..." Ngư Ngư hung hăng cắn điểm tâm vừa mới giành được.

Cảm thấy cắn điểm tâm mềm này thật sự không đã ghiền, nàng lục tìm trong túi hồi lâu, cuối cùng cũng tìm ra một bao đậu tằm ngũ vị hương vàng óng xốp giòn, tiếng cắn "răng rắc" vang lên, sát khí rung trời.

Hách Liên Dạ nhìn thấy trong mắt nàng muốn chặt chém người nào đó, y cười đến mức nheo mắt phượng lại, đường cong khóe môi nâng lên, dịu dàng giống như nước mùa xuân khẽ dao động, người xem trái tim cũng muốn say.

Ngư Ngư nghĩ lúc trở về nên ra tay như thế nào để giáo huấn siêu cấp đại phúc hắc này một chút.

"Một khi đã như vậy, được, người ta nhận."

Sư đệ thờ phào một hơi.

Trình Ti Nghiên có võ công rất cao không tiện không chế, lại là người được chủ nhân coi trọng nhất trong môn phái, hiện tại mặc dù chủ nhân đi vắng, nhưng tâm phúc của chủ nhân lại chỉ chịu giúp đỡ Trình Ti Nghiên.

Hết lần này tới lần khác nàng ta không cùng một lòng với hần và sư huynh, cả ngày đều tư tưởng đến sắc đẹp của sư huynh, loại phiền toái này đẩy ra ngoài càng nhanh càng tốt.

"Vậy từ hôm nay trở đi, Trình tiểu thư không có bất kỳ quan hệ gì với bốn môn, chúc mừng Vương gia ôm được mỹ nhân về nhà."

Nói xong, lập tức sai người lấy giấy bút, lập chứng từ.

Phúc hắc nào đó muốn chính là kết quả này, vừa có thể để cho Ngư Ngư danh chính ngôn thuận thoát khỏi môn phái thần bí cổ quái kia, lại có thể để Ngư Ngư trở thành người của y.

Phúc hắc ra tay, chính là thành công như vậy...

Cười nhạt nhận lấy chứng từ, Hách Liên Dạ vươn tay kéo Ngư Ngư vẫn đang mải răng, chuẩn bị rời đi,

Nhưng hần nghe thấy kế hoạch chúng ta muốn lên vào Vệ quốc đấy! Đám người áo đen đều muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng bị ánh mắt của sư đệ hù dọa cản lại, không dám nói lời vô ích.

Song sư đệ cũng nói ra suy nghĩ của mình.

"... Tĩnh Vương gia, vị công tử này là bằng hữu của các ngươi sao?" Sư đệ chỉ vào Tiểu Trần Tử chẳng biết tại sao vẫn luôn hiện ra trạng thái hóa đá bị phần.

Thứ trái tim đồng tình này...

Hách Liên Dạ không quen hần.

Cho nên hần rất bình tĩnh cười cười, "Không phải."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Chương 71. Lúc nào y cũng có thể thổ lộ!

Đội đám người Hách Liên Dạ đi rồi, hần mới mở miệng gọi Tiểu Trần Tử hoàn hồn, "Công tử, công tử?"

Thật ra Tiểu Trần Tử đã sớm nghe thấy, hần chỉ không muốn hoàn hồn mà thôi.

Bởi vì điểm tâm và đĩa thịt hần chưa ăn hết đã bị đôi phu thê vô lương là Hách Liên Dạ và Ngư Ngư cướp đi rồi...

Vừa lỗ điểm tâm lại lỗ cả thịt, đối với một người sành ăn mà nói, đây tuyệt đối là đau đớn trong sinh mệnh không thể thừa nhận.

Hần không muốn đối mặt với sự thật thảm thiết như vậy.

Nhưng người trước mắt này... Mặc dù mặt rất lớn, nhưng cách ăn mặc cùng giọng điệu nói chuyện hiển nhiên là người bình thường.

Cho nên lại im lặng một hồi, cuối cùng Tiểu Trần Tử chịu lên tiếng, "Chuyện gì?"

Gần đây hần liên tiếp bị Ngư Ngư vô lương và Hách Liên Dạ phúc hắc đả kích, rất cần nói chuyện với người bình thường để chữa trị.

Sau đó hần liền nghe thấy giọng nói hòa ái của sư đệ hỏi hần, "Công tử thành thân chưa?"

"Chưa." Không có đại hôn chính thức.

Thân là Thái tử, có rất nhiều người quan tâm khi nào hần cưới Thái tử phi, lúc nào cũng bị người dò hỏi chuyện cưới xin, Tiểu Trần Tử đều bị hỏi đến chết lặng, cho nên hoàn toàn không ý thức được vấn đề này có nguy hiểm gì.

Nhưng giọng sư đệ càng thêm hòa ái vang lên... Còn mạng theo chút vui mừng hỏi hần.

"Vậy công tử có ấn tượng như thế nào về sư huynh của ta?"

Động tác ăn "cò" của nam tử áo trắng dừng lại một lát, ngẩng đầu lên liếc nhìn bóng lưng rất không nể mặt của sư đệ, lại nhìn đồ ăn không ngừng phát ra mùi thơm, rõ ràng cho thấy cái giỏ đồ chứa không ít đồ ăn ngon, cuối cùng vẫn cúi đầu tiếp tục ăn đồ của hần, không nói chuyện.

Nhưng Tiểu Trần Tử hoàn toàn không có cách nào bình tĩnh.

Hần mạnh mẽ ngẩng đầu lên, đặng đặng sát khí, "Ý ngươi là, ta có đồng ý thành thân cùng sư huynh của ngươi không?"

"Tại hạ chính là có ý đó."

"Àm" một tiếng, Tiểu Trần Tử không dùng nội lực cũng có thể đánh cái bàn phát ra tiếng động rất lớn, đủ để thấy hần tức giận cỡ nào.

"Ta và sư huynh ngươi? Vậy mà ngươi lại có thể hỏi ra vấn đề này?"

Tất cả mọi người có mặt ở đây: "..."

Tiểu Trần Tử vẫn còn đang tức giận chỉ, "Chưa từng nghe qua câu này sao? Không phải ta tộc, tất có dị tâm!"

"Sao có thể ở cùng một chỗ với người một ngày có thể ăn sáu bữa cơm cùng sáu ngày đều không cần ăn một bữa?"

Nói xong, Tiểu Trần Tử đặng đặng sát khí cầm giỏ thức ăn có trọng lượng không nhẹ ở trên bàn lên rồi đi.

Đã đi rồi...

Một đám người không ai ngăn cản hần, chỉ có tầm mắt ngây ngốc ngược nhìn bóng lưng của hần, tâm trạng rất lâu không thể bình tĩnh lại...

Thật ra tâm trạng không có cách nào bình tĩnh, còn có Giang Ngư Ngư đã sớm đi xa.

Heo nhỏ vừa mới giăng bẫy lừa ôm về dường như hoàn toàn không nhận chủ nhân, bị nàng ôm đi không hề nao loạn, nhưng...

Ngư Ngư vừa mới ăn xong một khối bánh gạo dừa màu tím mát lạnh, heo nhỏ kén chọn ghét bỏ mùi vị kia...

Cho nên không hề cho chủ nhân mới chút mặt mũi, nó ở trong tay Ngư Ngư xoay người sang chỗ khác, không hề khách khí hướng phần mông về phía Giang Ngư Ngư...

Tâm trạng Ngư Ngư thật là phức tạp.

Nhưng nàng cũng không định dời tầm mắt đi, bèn nhìn chăm chăm vào heo nhỏ.

Nếu không chẳng lẽ nhìn chăm chăm vào yêu nghiệt đang cười đến cao hứng ở bên cạnh?

Từ khi cầm tờ giấy "chuyển nhượng" Ngư Ngư, Hách Liên Dạ vẫn luôn cười hạnh phúc, bộ dạng kia giống như thắng khắp thiên hạ vậy.

Không đúng, Vương gia y quá mạnh mẽ, thật ra sớm đã xem như thắng khắp thiên hạ rồi, cũng không thấy y vui vẻ như vậy.

Cho nên nói, phản ứng của y như vậy là ở trong lòng y, nàng còn quan trọng hơn cả thiên hạ sao?

Mặt Ngư Ngư hơi nóng lên, tiếp tục cố chấp nhìn chăm chăm vào heo nhỏ.

Thật ra cái mũi nhỏ hồng hào núc ních thịt này cũng rất dễ nhìn...

Nhưng còn nhìn nữa, nàng nhất định sẽ không kiềm chế được mà nắm lấy cái đuôi nhỏ rất ngắn kia...

Bài học kinh nghiệm của người áo đen ở trước mặt, không muốn bị heo nhỏ tức giận tát một phát, nàng tuyệt đối không nên làm như vậy...

Cho nên Ngư Ngư đành phải ngẩng đầu lên tìm một đề tài đánh vỡ bầu không khí bị yêu nghiệt bên cạnh cười đến mức khiến cho gió đêm cũng trở nên ấm áp.

"Để một mình Tiểu Trần Tử ở lại nơi đó, có an toàn không vậy?"

Bản lĩnh của Thái tử nàng đã từng thấy, ở trong bốn nước, hẳn có thể coi là cao thủ trong cao thủ rồi.

Chỉ là võ công của sư đệ và nam tử áo trắng thật sự sâu không lường được, cộng thêm khinh công của môn phái bọn họ rất cổ quái, nếu Thái tử đánh không lại, muốn chạy cũng không thể chạy thoát.

Hách Liên Dạ lại phớt lờ, "Nàng quá coi thường hắn rồi, hắn tuyệt đối có biện pháp rồi đi."

A?

Ngư Ngư sùng sốt, nhưng ngay sau đó nhớ tới, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tiểu Trần Tử lấy thân phận Thái tử xuất hiện là ở trên đường phố.

Lúc ấy giọng điệu của Hà Nghiễm hiem khi có chút kiêng kỵ nói cho nàng biết thân phận của Thái tử.

Thái độ đó, rõ ràng cho thấy Thái tử là một trong những đối thủ của Hách Liên Dạ.

Yêu nghiệt này quá mạnh mẽ, trên đời này có lẽ không có mấy người có tư cách làm đối thủ của y.

Người bình thường cũng chỉ xứng làm trò tiêu khiển cho Vương gia y...

Ví dụ như đám người trong cung bị y đùa giỡn đến xoay vòng vòng...

Liếc nhìn khuôn mặt khuy nhiên thành tuyệt sắc bên cạnh, tâm trạng Ngư Ngư càng phức tạp hơn.

Hách Liên Dạ cười cười, tâm trạng cực kỳ tốt, "Tiểu nha đầu, nàng đang nhìn cái gì vậy?"

"Nghĩ đến một đại biến thái." Ngư Ngư thành khẩn đáp.

"Bốn vương quả thật mạnh mẽ đến biến thái," Người nào đó "khiêm tốn" thừa nhận, sau đó lại nhún mày cười lên, "Nhưng tiểu nha đầu à, tạm thời nàng chỉ nhìn thấy một nửa."

"Ý của Vương gia là... Trước mặt tôi có hai biến thái?"

Ngư Ngư rồi rầm cau mày, "Nhưng Tiểu Dạ tỷ tỷ à, cục cung của tỷ còn chưa ra đời đó, bây giờ hai người chỉ có thể tính là một."

Hách Liên Dạ cũng không tranh cãi với nàng về vấn đề xưng hô "Tiểu Dạ tỷ tỷ" kia, bật cười xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Tiểu nha đầu, ta là nói, trước mắt nàng rõ ràng còn có một nam nhân vô cùng yêu thích nàng."

Ngư Ngư: "... Lại thổ lộ, lại bày tỏ!

Những lúc giống như thế này, Ngư Ngư cần phải ăn chút gì đó để bình tĩnh lại.

Nhưng tùy tiện cầm bao đồ ăn trong túi ra, vừa mở túi...

Lại nghĩ thấy mùi thức ăn mới, heo nhỏ càng ghét bỏ hơn, chân ngắn đạp Ngư Ngư một cước.

Ngư Ngư: "..."

Mặc dù không đau, nhưng nằng bị đá kích rất lớn...

Hiện tại nằng nhất định phải ăn chút gì đó để an ủi mình.

Giao heo nhỏ kén ăn lại nóng tính cho Hách Liên Dạ, phúc hắc nào đó vui vẻ nhận lấy, nhưng lại yếu ớt thờ dài một tiếng.

"Lúc nào nằng có thể giao lòng của nằng cho ta như thế này thì tốt biết mấy."

Ngư Ngư: "..."

Bị đá kích liên tục, khóe miệng của nằng đã sắp rút đến bên tai rồi.

Đợi đến khi trở về, nằng nhất định phải nghĩ biện pháp tốt chỉnh yêu nghiệt này mới được!

Ngư Ngư hi hà hi hục gặm đồ ăn, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Gió thổi qua, có mùi hương đồ ăn bay tới, heo nhỏ lại bắt đầu chán ghét, hai chân trước cào cào, cứng rắn cào rách vạt áo Hách Liên Dạ đang mặc, đầu chui vào trong "tránh nạn", chỉ chừa lại cái mõng nhỏ đầy thịt ở bên ngoài.

"..." Lúc này Ngư Ngư thật sự buồn rầu.

"Nó kén ăn như thế, làm sao dứt nó ăn đây."

Thức ăn sư đệ cho nó là trái cây, nhưng trái đó nằng hoàn toàn chưa từng nhìn thấy nó, tuyệt đối không phải là hoa quả bán trên thị trường, vậy nằng cho heo nhỏ ăn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nằng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Chương 72. Vô lương và phúc hắc là tuyệt phối

Phương pháp lừa gạt heo nhỏ ăn vừa rồi của Hách Liên Dạ phúc hắc ngược lại có thể học, nhưng mỗi lần lừa nó đều phải có người hy sinh cái mũi của mình để heo nhỏ tát mấy cái...

Công việc cho ăn này nên giao cho ai đây?

Hách Liên Dạ thoải mái nhìn ra phiên não của Ngư Ngư, bình tĩnh nói, "Hoàng thượng này, Hoàng hậu này, trong cung nhiều người như vậy, thay phiên dứt cho nó ăn cũng được."

Ngư Ngư: "..."

Y còn có thể biến thái hơn nữa không!

Ngư Ngư đã đáp ứng lời mời của Phong Ngư Vũ, hiện tại đang ở trong dịch quán chuyên tiếp đãi sứ giả các nước.

Nhưng đi đến nơi cách dịch quán còn một con phố, lập tức có người mang thần sắc lo lắng đi đến, người đó nhìn hai người rõ ràng thờ phào một hơi.

"Tĩnh Vương gia, Trình tiểu thư."

Người đến là một trong những tâm phúc của Phong Ngư Vũ.

Trong mắt hần, người trước mắt có lẽ chính là công chúa nhỏ của Vệ quốc, cho nên mặc dù gọi là "Trình tiểu thư" nhưng giọng điệu vô cùng cung kính.

"Chủ tử nói, tối nay dịch quán không thanh tịnh cho lắm, nên chỉ có thể làm phiên hai vị quay về nhà trước, sáng mai ngài ấy sẽ tới cửa giải thích."

"Sao vậy?" Ngư Ngư thu đồ ăn lại.

Xảy ra chuyện gì sao? Nếu không Phong Ngự Vũ cũng sẽ không phải tâm phúc ngăn đón bọn họ, không để cho bọn họ tới gần dịch quán.

"Không có gì," Sở nàng lo lắng, tâm phúc vội vàng ăn ngay nói thật, "Là Khánh Vương của Tề Hưng quốc còn ghi hận chuyện ngày đó, muốn tìm ngài tính sổ, nhưng chủ tử nói, đây là ranh giới của Nguyệt Loan quốc, cộng thêm Phong Minh và... Tình Vương gia đều ở đây, hắn không dám làm xằng làm bậy."

Thật ra tâm phúc rất muốn lau mồ hôi lạnh, Kinh thành của Nguyệt Loan quốc này là một nơi thái bình nhưng lại khiến người ta không thể bình tĩnh, trên mảnh đại lục này có hai nhân vật biến thái nhất, sao có thể đều tụ tập ở đây...

Nếu để hắn biết, hai người kia căn bản chính là một người, không biết hắn có ngất xỉu hay không...

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ nói xong, Hách Liên Dạ và Ngự Ngự đều không có phản ứng gì, chỉ nhìn hắn, giống như rất mong đợi bộ dáng kẻ tiếp.

Trên trán vị tâm phúc trượt xuống một giọt mồ hôi lạnh, "Hai vị đã quên Khánh Vương gia là ai rồi?"

Ngự Ngự ngạc nhiên, "Tôi biết người đó sao?"

"... Nghe nói, ngày đó Khánh Vương gia không biết thân phận của Trình tiểu thư ngài, trên đường gặp ngài... lời nói có phần không tôn trọng, nhưng ngược lại lại bị ngài đùa bỡn một trận. Còn có ngày trên cung yến, ngài còn cười nhạo hắn là gấu chó..."

"À..." Rốt cuộc Ngự Ngự cũng hiểu rõ, sau đó bình tĩnh nói, "Không nhớ lắm."

Làm sao có thể nhớ được, hắn không có cướp đoạt đồ ăn của nàng nha!

Tâm phúc không biết suy nghĩ trong lòng Ngự Ngự, nhưng vẫn cảm thấy mồ hôi lạnh không ngừng trượt xuống.

Ngự Ngự lại hăm hở, "Đến tìm phiền toái? Đi xem một chút đi!"

Phong Ngự Vũ ngại thân phận nên không có cách nào chinh người, nói không chừng còn bị Khánh Vương gia gì đó chèn ép, nàng không thể nhìn "ca ca" đối rất tốt với nàng chịu thiệt được.

Ngự Ngự muốn đi, đương nhiên Hách Liên Dạ cũng sẽ đi theo.

Nhưng sự xuất hiện của Hách Liên Dạ, lại làm cho sắc mặt của Khánh Vương gia thay đổi mấy lần.

Cái đồ biến thái này sao cũng tới!

Tích góp lá gan một lúc lâu, hắn mới dám mở miệng, "Không ngờ Tình Vương cũng tới, chỉ là... vừa rồi chúng tôi trao đổi, hiếm khi người của bốn nước đều ở đây, không bằng tỷ thí một trận, nhưng nếu Tình Vương gia ra tay... cho dù so cái gì, kết quả này ngài đều không cần lo lắng nữa."

Hách Liên Dạ lười biếng đi qua một bên ngồi xuống, bờ môi chậm rãi nâng lên, "Các người chơi đi, hôm nay bốn vương không có hứng thú bắt nạt người."

Nói thì nói như thế, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Khánh Vương gia, giống như người sẽ bị bắt nạt chỉ có mình hắn.

Thật sự đầu không lại Hách Liên Dạ, Khánh Vương gia cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, trên mặt còn phải bồi cười, "Ha ha, Tình Vương thật sự vui tính."

Ngự Ngự ngồi ở một bên uống trà, tâm trạng rất tốt.

Yêu nghiệt nào đó chỉ cần phụ trách công việc biến thái là được rồi, tối nay nàng có hứng thú bắt nạt người!

Nếu tỷ thí, bốn nước đều phái ra người đại diện, Phong Ngự Vũ, Khánh Vương gia, Ngự Ngự...

Về phần sứ giả của nước còn lại, Ngự Ngự hoàn toàn không nhìn kỹ.

Có gì hay mà phải nhìn, lại không thể ăn.

Liếc nhìn mấy người bên cạnh, Ngự Ngự cười đến mức hết sức khôn khéo thân mật, "Các vị đều có thân phận đặc biệt, trong khi tỷ thí làm ai bị thương đều không tốt, không bằng... chúng ta dùng phương thức hòa bình chút để tỷ thí đi."

Phong Ngự Vũ đang sợ Ngự Ngự bị thương, nghe vậy thì lập tức đồng ý.

Khánh Vương gia cổ quái cười một tiếng, "Bốn vương cũng đồng ý."

Hắn đã gọi thủ hạ ngó chừng, tìm đúng thời cơ gian lận, cho dù tỷ thí cái gì, cũng chỉ muốn tìm một có quang minh chính đại trừng phạt người thua.

Đương nhiên nữ nhân này rất đáng giận, chỉ một chút ít trừng phạt vẫn chưa đủ, hắn nhất định phải vạch trần bí mật nàng lừa gạt, để nàng gánh tội khi

quân!

Còn một sứ giả nước khác... hần chỉ đi ngang qua. Đang ngủ thì bị người đánh dậy, hần cũng chỉ đến tham gia náo nhiệt, thắng thua đều không quan trọng.

Nếu tất cả mọi người đồng ý, Ngư Ngư lại bắt đầu nghĩ cách tỷ thí, "Đầu văn đầu võ thì thường quá rồi, các vị đều là nhân trung long phượng, nhất định khinh thường dùng phương pháp tỷ thí cũ kỹ này."

Một câu làm ghen phẫn bác của những người khác, Khánh Vương gia mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không cách nào phản đối.

"Trình tiểu thư có chú ý gì?"

Ngư Ngư chớp chớp mắt, cực kỳ tốt bụng nói, "Chúng ta đi bán đồ đi."

"Bán đồ?" Khánh Vương gia cười đến mức cổ quái.

Còn tưởng nàng muốn giở trò gì, không ngờ là một cách tỷ thí ngu ngốc như vậy!

Rất hiển nhiên, hần chưa từng nghe qua truyền thuyết trò chơi "giả làm quả táo" kia của Ngư Ngư... Nếu không hần sẽ không lạc quan như vậy.

Còn tưởng rằng là muốn thi đấu ai có thể bán được nhiều đồ nhất, muốn gian lận thật sự rất dễ dàng, Khánh Vương gia chỉ e Ngư Ngư đổi chủ ý, lập tức đồng ý, "Được, vậy thì thi bán đồ!"

"Khánh Vương thật đúng là người sáng khoái!" Về mặt Ngư Ngư trong sáng khen ngợi một tiếng, sau đó nói, "Quy tắc rất đơn giản, mỗi người cầm một giỏ đồ đi vào cửa chính của Hoan Hi Thiên, đầy nhiệt tình nói, chào mọi người, ta tới bán đồ gì gì đó, người bán hết đầu tiên sẽ thắng!"

Hoan Hi Thiên là lâu đài, thời gian này luôn vô cùng náo nhiệt.

"Nhưng tiếng rao hàng bán đồ kia chỉ có thể dùng một chữ để nói, ví dụ như cái ghế, có thể nói bán ghế, để khảo nghiệm tốc độ phản ứng của mọi người một chút, lúc đi đến trước cửa chính của Hoan Hi Thiên, đều không cho nhìn xem đồ trong giỏ là cái gì, không thành vấn đề chứ?"

"Không thành vấn đề!" Khánh Vương gia cảm thấy quy tắc lắm điều này quá ngu ngốc, sắp không thể chờ được mà muốn trừng phạt Ngư Ngư rồi.

Làm một quần chúng vây xem có thân phận rất có phân lượng, món đồ trong giỏ mọi người phải rao đương nhiên sẽ do Hách Liên Dạ phân phó người chuẩn bị.

Sự thật chứng minh, Ngư Ngư vô lương cùng Hách Liên Dạ siêu cấp đại phúc hắc chính là một tuyệt phối.

Hoàn toàn không cần Ngư Ngư nhắc nhở y, Hách Liên Dạ tự biết mình nên chuẩn bị như thế nào.

Vì vậy một đám người đi đến cửa chính của Hoan Hi Thiên, Khánh Vương gia tràn đầy tự tin xốc cái giỏ đồ được đầy một lớp gấm ở trên lên, trong nháy mắt liền chết ngất.

Bởi vì đó là một giỏ bạc.

Dựa theo quy tắc của Ngư Ngư, hần phải đi vào cửa, đầy nhiệt tình đi theo tất cả thực khách nói: "Chào mọi người, ta đến bán bạc ~"

Ngư Ngư xách theo giỏ táo của nàng, dễ dàng rao bán một tiếng, sau khi trở về, rất vô tội hỏi, "Vương gia, sao ngài không lên tiếng?"

"Bỏn vương... không kêu được."

Khánh Vương gia nắm chặt nắm đấm, hận không thể giết Ngư Ngư ngay tại chỗ, nhưng vừa nhìn thấy Vương gia biến thái nào đó đứng ở sau lưng hần...

Hần chỉ có thể nhịn.

Cứ chờ xem! Hần không vạch trần nàng là đồ giả mạo, hần thề không làm người!

Hiện tại Khánh Vương gia đã nhận định Ngư Ngư hoàn toàn là Trình Ti Nghiên giả mạo, hoàn toàn không phù hợp với Trình Ti Nghiên chân chính theo như lời đồn.

Dù không xứng cũng có giới hạn, thân là thiên kim tiểu thư phủ Thượng thư, cổng lớn không ra cổng nhỏ không đi, làm sao có thể biết nhiều phương pháp chính người như vậy!

Mặc dù Khánh Vương gia không dám trực tiếp mở miệng mắng Ngư Ngư, nhưng tính toán trong mắt đều không giấu được.

Phong Ngư Vũ nóng lòng bảo vệ muội muội, đương nhiên sẽ không khoanh tay ngồi nhìn, cho nên về mặt thông dong đi về phía trước đứng, giọng nói cứng nhắc âm lượng rất nhỏ nói, "Chào mọi người, ta đến bán gạo."

Mở miệng rao hàng rồi, nhưng không đạt được yêu cầu "đầy nhiệt tình" của Ngự Ngự, coi như không thắng không thua.

Ai cũng biết Khánh Vương gia Tề Hưng quốc lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, sứ giả đi ngang qua của nước còn lại không muốn rước lấy phiền toái nên lập tức học theo bộ dạng của Phong Ngự Vũ, kết quả không thắng không thua.

"Vậy xem ra là tôi thắng."

Dựa theo quy tắc, người thắng có thể tùy ý xử phạt người thua.

Nhưng Ngự Ngự nói xong câu này, vẫn rất khéo léo đứng ở một bên, cười đến mức mặt mũi đầy vẻ trong sáng thuần lương, cũng không vội nói muốn trừng phạt gia như thế nào.

Liên tục bị nàng giăng bày lọt hố, trong mắt Khánh Vương gia, bộ dáng nụ cười trong sáng khéo léo này quả thật chính là dấu hiệu Ngự Ngự đang vùng vẫy không ngừng đảo hầm để bọn họ nhảy...

Cho nên mắt thấy Ngự Ngự im lặng nở nụ cười hồi lâu như vậy, hẳn cảm thấy mình sắp rơi vào một vực sâu vạn trượng...

"Ngừng!" Liên tưởng này khiến Khánh Vương gia đột nhiên hét to một tiếng.

Ý thức được mình luống cuống, vất vả lắm Khánh Vương gia mới áp chế xúc động muốn chửi ầm lên, mở miệng, "Tiểu vương có mấy lời muốn nói riêng với Trình tiểu thư."

Lời này cho thấy rõ là muốn đuổi người.

Có Hách Liên Dạ ở đây, Phong Ngự Vũ cũng không cần lo lắng cho an toàn của Ngự Ngự, cho nên lấy cơ thời gian không còn sớm muốn đi về trước nghỉ ngơi.

Sứ giả đi ngang qua kia đương nhiên cũng không muốn ở lâu, nên tìm cơ rời đi.

Mặc dù Khánh Vương gia luyện tiết, nhưng cũng chỉ có thể xấu hổ lấy từ trong tay áo ra một cây sáo cỡ bằng ống trúc.

"Trình tiểu thư, Tình Vương gia, lần này bốn... ta thua, chỗ này của ta có một bảo bối, không biết hai vị nhìn có vừa mắt không."

Sợ Ngự Ngự nghĩ ra biện pháp trừng phạt gì đó khiến hắn về sau không còn mặt mũi gặp người, hắn chỉ có thể chủ động trước lấy thứ này ra.

Ngự Ngự cảm thấy có chút hứng thú, "Cái gì vậy?"

Nhìn đáng đáp quả thật rất quý.

Nhưng Khánh Vương gia lại do dự một chút, sau đó nhấn ba cơ quan mới mở ngọc đồng, cẩn thận lấy ra, là... một cọng cỏ xanh.

Ngự Ngự và Hách Liên Dạ đều sững sờ trong lòng, nhưng trên mặt lại không có biến hóa gì.

"Cỏ xanh" này không phải chính là thứ sư đệ đưa cho nam tử áo trắng ăn hay sao?

Chẳng lẽ "cỏ xanh" này là dược liệu quý hiếm gì? Khánh Vương gia đau lòng đến mức trái tim cũng rỉ máu, nhưng hắn lấy "cỏ xanh" này ra kỳ thật cũng có suy tính ngầm của mình.

"Có thể hai vị chưa từng thấy thứ này, thật ra ta cũng không biết nó tên là gì, chỉ là... nó có tác dụng trị hết nội thương vô cùng thần kỳ."

Quả nhiên, khó trách sư đệ lại đối xử vô tình với nam tử áo trắng như vậy, ngay cả miếng thịt cũng không cho ăn, nam tử áo trắng bị nội thương nghiêm trọng hiện tại chính là thời điểm cần phải chữa thương.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 73. Cuộc sống vô lương lúc nào cũng tràn đầy niềm vui bất ngờ

"Thảo dược này ta cũng chỉ có một cọng, rất trân quý, không có cách nào biểu diễn hiệu quả ngay tại chỗ cho hai vị xem được."

Sợ Hách Liên Dạ và Ngư Ngư không tin, Khánh Vương gia vội vả giải thích, "Nhưng mời Vương gia xem, thảo dược này đã được hái nhiều ngày rồi nhưng vẫn có thể duy trì hình dạng xanh tươi ướt át, hương chỉ... trong lòng Tĩnh Vương ngài hiểu rõ, đôi mắt nhìn bốn nước, hoàn toàn không có ai dám ở trước mặt ngài làm ra chuyện lừa gạt, cho ta mượn một trăm lá gan cũng không dám lừa gạt Vương gia ngài."

"Thật ra là có người dám." Hồi lâu đều không lên tiếng, Hách Liên Dạ đột nhiên mở miệng.

Chẳng lẽ Hách Liên Dạ phát hiện tính toán của hắn rồi? Khánh Vương gia cả kinh trong lòng.

Nhưng Hách Liên Dạ hoàn toàn không nhìn hắn, bình tĩnh cười nói, "Có một tiểu nha đầu mỗi ngày đều vô lương với ta, lừa lừa gạt gạt, chiêu trò gì cũng đều dùng tới, nhưng bốn vương chẳng hề để ý."

"Ai bảo bốn vương thích nàng."

"Vô cùng thích."

Người nào đó hết sức bình tĩnh nói một câu.

Ngư Ngư: "..."

Yêu nghiệt này thẳng cấp, ngay cả người khác nói chuyện hắn cũng có thể tìm được cơ hội tỏ lộ!

Ngư Ngư nhìn trời, lại nhìn người bên cạnh nghiêm nhiên thẳng lên cấp hai.

Hách Liên Dạ lại u uẩn thờ dài một tiếng, "Chú ý đến thân thể thì có ích lợi gì, người trong lòng ta lại không thích ta."

Ngư Ngư: "..."

Ngư Ngư cắn răng lập kế hoạch làm sao chinh người, Khánh Vương gia lại bị đoạn đối thoại này hành hạ đến tâm lực mệt nhọc...

Cho nên cũng không quan tâm Hách Liên Dạ có tức giận hay không, lập tức lên tiếng cắt ngang, "Tĩnh Vương gia, gốc thảo dược này..."

"Được, chúng tôi nhận, cuộc tỷ thí hôm nay cứ tính như vậy đi."

Hách Liên Dạ vươn tay nhận ngọc đồng, nhìn nhìn, rốt cục cũng hỏi câu Khánh Vương gia mong đợi nhất.

"Thảo dược này tìm được ở đâu?"

Thật tốt quá! Chỉ sợ người không hỏi!

Khánh Vương gia vội vàng che dấu suy tính ở trong mắt, thoát nhìn rất nhanh đáp, "Không dối gạt Tĩnh Vương, thảo dược này mọc ở phía sau vương phủ của ta, vốn luôn bị xem như cỏ dại. Cũng ở trong lúc vô tình ta mới phát hiện công hiệu của nó, nhưng... thảo dược này có người chuyên trách trông coi, năm vừa rồi ta có thể hái hơn mười cây, còn năm nay thì không biết thế nào mà một cây cũng không cho hái, mặc dù là nhà của ta, nhưng người canh giữ phía sau núi có võ công thật sự lợi hại... Ta cũng chỉ có thể nhìn một vùng thảo dược lớn chứ không làm được gì."

"Còn có, ta đã thử qua, thảo dược này hoàn toàn không mọc ở những nơi khác."

Xem ra thật sự là đám người sư đệ rồi.

Năm trước đã đành, nhưng năm nay nam tử áo trắng bị nội thương nghiêm trọng, cần số lượng lớn của thảo dược này, cho nên một cộng cũng không thể tặng.

Khó trách, nam tử áo trắng bị nội thương quá nghiêm trọng, cho dù là ngự y chẩn trị cũng hơn phân nửa sẽ nói một khắc sau hắn sẽ chết, nhưng mà hắn còn sống đến bây giờ, hơn nửa thỉnh thoảng vẫn có thể sử dụng võ công.

Xem ra thảo dược này thật sự không phải thần kỳ bình thường.

Vốn chỉ muốn trêu chọc Khánh Vương gia, không ngờ có thể thu hoạch niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn như vậy.

Kỳ thật Khánh Vương gia vẫn chưa từ bỏ ý niệm "báo thù", nhưng hiện tại hắn hận cả luôn Hách Liên Dạ.

Kiểu người biến thái như Hách Liên Dạ... Hắn biết mình không đối phó được, nên muốn lợi dụng cao nhân thần bí phía sau núi vương phủ của mình.

Tốt nhất hai người này vì tranh giành thảo dược mà đánh đến sức đầu mẻ trán, hai bên đều tổn hại đi!

Đắc ý tính toán trong lòng, hiện tại Khánh Vương gia làm bộ nịnh bợ cười, đợi Hách Liên Dạ mở miệng yêu cầu trở về Tề Hưng quốc cùng hắn, đến nhà hắn nhìn xem chút.

Kết quả hắn chờ đợi chính là

"Ngươi là ai?"

Giọng điệu của Hách Liên Dạ rất tự nhiên...

Khánh Vương gia đang đắc ý tức giận đến mức mặt mày xanh lét.

Không dễ gì áp chế xúc động muốn học máu, hắn đang chuẩn bị trả lời chợt nghe thấy Hách Liên Dạ lại mở miệng:

"Sáng mai đến Tĩnh vương phủ, tự mình đi tìm Hà Nghiêm báo danh."

Mặc dù giọng nói kia không rõ ràng, nhưng cũng tỏ rõ ý nghĩ là "Nếu không kiểu người không quan trọng như ngươi, đến ghi danh bốn vương cũng lười ký"...

Đối với cách làm đả thương người ta một đao, còn bình tĩnh tưới một chén nước tiêu nóng lên vết thương người ta của đồ biến thái nào đó...

Ngư Ngư xúc động nhìn trời, lần đầu tiên cảm thấy mình thật sự rất hiền lành rất không thích bắt nạt người.

Bắt nạt Khánh Vương gia xong, Hách Liên Dạ cầm lấy chiến lợi phẩm bình tĩnh dẫn Ngư Ngư về nhà.

"Tiểu nha đầu, nàng có cảm giác hai chúng ta là tuyệt phối không?"

"Cảm thấy à!" Hai mắt Ngư Ngư lóe sáng hùa theo, "Ngay cả giới tính chúng ta cũng giống nhau!"

"Đúng vậy, thật khéo." Người nào đó vô cùng bình tĩnh cười một tiếng, "Không bằng quay về cùng nhau chúc mừng đi."

Ngư Ngư: "..."

Im lặng rất lâu, nàng thành khẩn hỏi y, "Vương gia, ngài có thể khống chế số lần biến thái mỗi ngày của ngài chút không?"

"Không thể." Hách Liên Dạ thờ dãi, lắc đầu, "Thật ra tính tự chủ của bốn vương rất kém."

"Nếu quả thật có thể khống chế tâm tình của mình, bốn vương sẽ có thể khiến cho mình không thích nàng rồi."

"..." Ngư Ngư mài răng vang lên tiếng 'kèo kẹt kèo kẹt', "Vương gia, ngài có nên cân nhắc xuất bản một quyển bách khoa toàn thư lời âu yếm buồn nôn không?"

Đây đã là tiêu chuẩn chuyên nghiệp rồi!

"Trên bìa sách viết tặng cho nương tử tương lai quý giá nhất của ta sao?" Người nào đó cười cực kỳ dịu dàng.

"..." Rốt cuộc đầu của y được cấu tạo như thế nào vậy hả!

Ngư Ngư bị đả kích lớn, ôm heo nhô mới "mua" được từ chỗ sự đệ muốn chuồn đi.

Nhưng Hách Liên Dạ lại ôm heo nhô về, "Nhóc con này quá kén ăn, vừa nghe thấy mùi đồ ăn sẽ đá người, sẽ ảnh hưởng đến đồ ăn của nàng. Vẫn nên để ở chỗ của ta trước, dù sao ta cũng luôn bên cạnh nàng, nàng muốn thấy nó thì bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy."

Ngư Ngư: "..."

Lúc nào y cũng có thể tìm được cơ hội thổ lộ trong mỗi một câu nói...

Ngư Ngư đã tâm phục khẩu phục rồi...

Nhưng lời thổ lộ này cũng không phải là lời đường mật rồng tuếch, nếu không y cũng sẽ không cẩn thận như thế, ngay cả chi tiết phiền phức khi ăn đồ ăn của nàng cũng suy nghĩ đến.

Đêm nay nghe được nhiều lời thổ lộ, đợi về đến dịch quán, Ngư Ngư tắm rửa xong, ngã lên giường đi ngủ.

Ngày mai nhất định sẽ không tiếp tục sấm sét vang dội như vậy nữa!

Nhưng sự thật là...

Sáng ngày thứ hai, Ngư Ngư mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Hà Nghiêm và một thiếu niên xa lạ đứng ở trước cửa phòng của nàng mắt to trừng mắt nhỏ.

Thiếu niên xa lạ này...

Ngư Ngư không khỏi nhìn hắn vài lần, trong lòng chân thành ngưỡng mộ Hà Nghiêm có thể bình tĩnh hoà nhã mặt đối mặt với hắn.

Mặt của thiếu niên này là khuôn mặt nhỏ cỡ bằng bàn tay rất phổ biến rất nổi tiếng.

Chỉ là ngũ quan đáng đáp của thiếu niên này hơi... không bình thường, khiến hiệu quả tổng thể của gương mặt này làm cho người ta rất muốn tát một cái...

Ngư Ngư cảm thấy mình có chút ngứa tay.

Hắng giọng, nàng hỏi, "Sư đệ?"

"Là ta." Đồng học sư đệ rất bình tĩnh.

"..." Thật đúng là hắn.

Hôm qua là một gương mặt siêu cấp bự, hôm nay thì đổi thành khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay... Khoảng cách phong cách tạo hình không cần lớn như vậy đâu.

Tâm trạng Ngư Ngư thật sự là phức tạp.

Sư đệ bình tĩnh giải thích, "Hiện tại trời nóng, đổi thành tạo hình khoan khoái nhẹ nhàng."

"..." Thật đúng là... 'khoan khoái nhẹ nhàng' nha.

Ngư Ngư rồi rầm hồi lâu, mới đưa ra sáng kiến, "Không bằng... Anh kéo mũi dài ra chút đi?"

Sư đệ lấy gương đồng ra soi soi, bình tĩnh từ chối, "Vậy thì giống với khuôn mặt mừng ba tháng chín năm trước ta dịch dung rồi."

Ngư Ngư: "..."

Nàng đột nhiên phát hiện ra, sau khi nàng đến cổ đại nhìn thấy cao thủ võ công...

Tiểu Trần Tử, Hách Liên Dạ, nam tử áo trắng, sư đệ...

Có một người tính một người, không ai là người bình thường cả.

Ngư Ngư nặng nề vỗ trán, không muốn tiếp tục nhìn thấy tạo hình mới quá mức lóe sáng của sư đệ, "Hôm nay công tử tới đây, là..."

"Tại hạ có việc muốn thương lượng với Tĩnh Vương gia."

Ngư Ngư nhìn về phía Hà Nghiêm, "Vương gia đâu?"

"Vương gia..." Hà Nghiêm khó khăn đọc từng chữ, "Vương gia cho heo ăn rồi..."

Mới một đêm không thấy, tại sao Vương gia lại ôm con heo nhỏ kén ăn kia trở về... Hà Nghiêm thật sự không muốn sống nữa.

Ngư Ngư hiếm khi hiền lành một lần, vỗ vỗ bả vai hắn, "Đi khóc một lát đi."

Hà Nghiêm lập tức đưa giỏ thức ăn cho Ngư Ngư, rồi lẹ chạy đi...

Lại có đồ ăn ngon!

Ôm giỏ thức ăn, trong nháy mắt Ngư Ngư cảm thấy một ngày tốt đẹp lại bắt đầu.

Hách Liên Dạ đặc biệt chuẩn bị điểm tâm sáng cho Ngư Ngư, đương nhiên là phong phú lại mỹ vị, Ngư Ngư liệt kê ưu điểm của mỗi món ăn xong liền ngồi xuống ăn ngấu ăn nghiến.

Đồng học sư đệ có tạo hình rất kỳ lạ không vội vã rời đi.

Mặc dù tướng ăn của Ngư Ngư nhả nhặn, nhưng quan sát hồi lâu, cảm thấy đáng vẻ lúc nàng ăn cái gì cũng rất thành kính... Vừa nhìn đã biết là một người thích ăn.

Trạng thái này, khiến cho hai mắt sư đệ cũng phải tỏa sáng, cảm thấy nàng giống với Tiểu Trần Tử xuất hiện buổi tối hôm qua, quả thật ưu điểm rất vượt trội, hết sức đáng được mang về núi.

Nhưng người này là Trình Ti Nghiên.

Cho nên sư đệ kiềm chế hồi lâu mới nhìn xuống xúc động lấy sư huynh của mình ra làm "mồi nhử" lừa người trở về núi.

Nhưng nhìn cảnh này, tính tình của Trình Ti Nghiên đúng là thay đổi lớn.

Sau khi Ngự Ngự xuyên không, nàng không có ký ức của Trình Ti Nghiên, nàng không biết thân thể này xảy ra chuyện gì, nhưng sư đệ lại biết.

Cho nên hiện tại sư đệ cực kì do dự, nàng thật sự bị sư huynh đã thương sau đó hoàn toàn mất trí nhớ?

Vậy ngộ nhờ ngày nào đó nàng nhớ lại chuyện trước kia... Dựa theo mức độ cung chiêu hiện tại của Tĩnh Vương đối với nàng, có thể giúp nàng loại bỏ nợ nần với sư huynh không?

Đang nghĩ ngợi, sau lưng có giọng nói cứng nhắc vang lên, "Công tử, người không nên nghỉ quán."

Sư đệ quay đầu lại, phát hiện Hà Nghiên roi lệ rồi đi đã quay lại, hiện tại đang bày ra vẻ mặt ngưng trọng nhìn xem hắn.

"Hắn công tử có nghe qua, Vương gia nhà chúng tôi sợ nhất là không có người 'chơi đùa' với ngài, lúc năm tuổi ta đã đi theo Vương gia, suốt những năm qua đây là lần đầu tiên nhìn thấy Vương gia coi trọng một người như vậy."

Hà Nghiên bình tĩnh nói những lời cảnh cáo rất có phong cách của Tĩnh Vương phủ, "Cho nên mặc kệ công tử có chú ý gì với Vương phi, tốt nhất nên thu về sớm, nếu không sau này Vương gia không để ý đến ai hết, nửa đời sau đều sẽ chuyên tâm 'chơi đùa', làm cho người hiểu được mỗi ngày Địa phủ đều có thể tăng thêm một tầng."

Biến thái cũng có thể thẳng cấp mỗi ngày... Hà Nghiên kín đáo nhìn về nơi xa, nuốt câu này trở về bụng.

Sư đệ: "..."

Hà Nghiên đợi hồi lâu cũng không đợi được câu nói mình muốn nghe, không khỏi rồi rầm hỏi, "Tại sao người không nói cảm tạ ta?"

"... Cảm tạ?" Bị hắn uy hiếp một trận, vì sao phải nói cảm tạ?

"Không cần cảm tạ, " Cũng chẳng quan tâm người ta có nói hay không, Hà Nghiên lập tức thành khẩn kéo tay sư đệ, "Ta chỉ rất thành thật mà thôi."

Thật là, không nói cảm tạ, bảo hắn nói câu thoại này như thế nào!

Hà Nghiên không hề phát hiện, chính hắn cũng càng ngày càng không bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 74. Thái tử muốn thổ lộ?

Đã được chứng kiến chứng động kinh của Hà Nghiên, sư đệ cẩn thận bước ra cửa hai bước, chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào...

Khó khăn lắm hắn mới chờ được Hách Liên Dạ trở lại.

Sư đệ lập tức tiến lên một bước, "Vương gia, tại hạ..."

"Ta chỉ có hứng thú nói một đề tài với người." Hách Liên Dạ không có hứng thú ngắt lời hắn.

"Đề tài gì?"

Hách Liên Dạ lấy heo nhỏ trong ngực ra, "Kỹ thuật nuôi heo."

Sư đệ: "..."

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, vẻ mặt sư đệ gượng gạo, "Không dám đối gạt Tĩnh Vương gia, những thứ ta từng nuôi, chỉ có sư huynh là tương đối thành công."

Nghĩ nghĩ, lại bỏ sung, "Nhưng sư huynh cũng rất kén ăn."

"Đương nhiên, heo nhỏ càng kén hơn." Sư đệ rất bất đắc dĩ, "Sau khi ta nhặt được nó ở trên núi, nó có ăn nhiều bao nhiêu cũng không tăng thêm được cân thịt nào."

Đúng lúc nam tử áo trắng đi ngang qua cửa: "..."

Đáng tiếc ở đây không ai là hệ trị... (trị ở đây là trị bệnh, điều trị ý, cũng ko hiểu đoạn này lắm)

Không cần chủ tử phân phó, Hà Nghiêm lập tức tiến lên một bước, rất thành khẩn rất phát ra từ đáy lòng nói, "Công tử đi thông thả."

"..." Không hiểu kỹ thuật nuôi heo thì thật sự không thể nói chuyện

Còn nữa, đây rõ ràng là đuổi người, tại sao lại còn dùng giọng điệu và biểu cảm này!

Đôi mắt nhỏ của sư đệ hiện lên sự oán giận rõ ràng, Hà Nghiêm chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, "Bởi vì ta thành thật mà..."

"..." Sư đệ nhịn không nổi trực tiếp bỏ đi.

"Tiểu nha đầu," Hách Liên Dạ ôm heo nhỏ, cười cười ngồi xuống bên cạnh Ngư Ngư, "Tâm phúc của ta học hư theo nàng rồi."

"Không sao," Ngư Ngư lập tức an ủi y, "Chỉ cần cục cưng của anh không học theo cái xấu là được."

"Làm gì có cục cưng," Về mặt Hách Liên Dạ u sầu, thở dài một tiếng, "Nương của cục cưng không chịu gả cho ta." Nói xong, nhìn nàng đầy thâm ý.

Ngư Ngư nghiêng răng, cười híp mắt nhắc nhở, "Ý tôi là nói cái trong bụng Vương gia kia."

"Trong bụng bốn vương không có gì cả," Hách Liên Dạ hết sức bình tĩnh, "Ngược lại trong lòng chỉ có một tiểu nha đầu vô lương tâm."

"..." Một ngày y không thổ lộ, sẽ chết sao.

Cãi không lại siêu cấp phúc hắc này, Ngư Ngư dứt khoát thay đổi đề tài, "Sư đệ tìm anh có chuyện gì thế?"

Mặc dù sư đệ còn chưa có cơ hội mở miệng, nhưng thông minh như Hách Liên Dạ nhất định đã sớm nghĩ ra mục đích đến của hắn rồi.

Quả nhiên, Hách Liên Dạ rất vô tình nói, "Lần đầu tiên nàng đào hôn, có một đám người áo đen muốn truy sát nàng."

"À..." Ngư Ngư vừa nhớ tới, "Thiếu chút là quên mất bọn họ."

Hiện tại nàng đã biết những người đó là đồng môn với Trình Ti Nghiên, vậy sao còn muốn truy sát nàng.

Bởi vì không biết vì sao, đột nhiên Trình Ti Nghiên muốn buông tay kế hoạch lên vào hoàng cung Vệ quốc kia, đã vậy thì thôi, thế nhưng nàng còn muốn nói rõ chuyện này với Phong Ngự Vũ!

Người trong môn phái này đương nhiên sẽ không để cho nàng sống.

Chỉ là không rõ... Vì sao Trình Ti Nghiên lại có quyết định này.

Dường như đáp án của vấn đề này là ở hoàng cung Vệ quốc, cũng tốt, ngày mai chính là lần "đào hôn" thứ hai của nàng, rất nhanh nàng có thể làm rõ mọi thứ.

"Vương gia không muốn thả những người đó đi sao?"

"Lúc này chính là thời điểm dùng người," Hách Liên Dạ cười đến mức dịu dàng lại bình tĩnh, "Heo cần phải có người đút ăn."

Ngư Ngư: "..."

"Mặc dù những người trong cung đó có thể giúp ta cho heo ăn, nhưng ngày mai nàng đào hôn, ta phải đuổi theo, những người trong cung không tiện mang đi cùng."

Thật mạnh mẽ, lý do thật biến thái... Khóe miệng Ngư Ngư liên tục run rẩy.

Nhưng...

"Vương gia đừng quên, anh đã đồng ý với Phong đại ca, trước khi chúng tôi chưa rời khỏi kinh thành, anh không thể đuổi theo."

Phong đại ca?

Xung hô rất thân thiết này khiến người nào đó lâm râm khó chịu, y phát hiện rằng tiểu nha đầu này vô cùng coi trọng tình thân, đáng về lúc đối đãi với huynh trưởng cũng vô cùng dịu dàng.

Nhưng làm một yêu nghiệt biến thái phúc hắc, trên mặt Hách Liên Dạ rất bình tĩnh, vỗ đầu Ngư Ngư, cười nói, "Đương nhiên ta nhớ, tất cả chuyện có liên quan đến nàng, ta đều nhớ rất kỹ." Giọng nói dịu dàng lại cứng chiều này, vừa nghe liền cho rằng nàng là bảo bối quý trọng nhường nào.

Mặt Ngư Ngư thoát cái đỏ lên, y lại thổ lộ, lại thổ lộ!

Không thể bình tĩnh nổi nữa, nàng đứng dậy thu thập hành lý.

Thật ra Ngự Ngự cũng không có gì cần thu thập, Phong Ngự Vũ vốn là huynh trưởng rất cung chịu muối muối, hơn nữa đã xa muối muối hơn mười năm, hiện tại càng hận không thể cung đến tận trời.

Cho nên sáng sớm hôm sau, Ngự Ngự một thân quần áo nhẹ nhàng ra trận, trong tay chỉ có gói đồ nhỏ chứa đủ loại dược liệu.

Phong Ngự Vũ cười tiếp nhận gói đồ giúp nàng, bỏ vào trong xe ngựa, "Về sau việc xách đồ này không cần tự mình làm."

"Cảm ơn Phong đại ca." Ngự Ngự cười đến ngọt ngào.

"Khụ." Yêu nghiệt nào đấy bị xem nhẹ ho nhẹ một tiếng.

Ngự Ngự dường như vừa nhìn thấy y, vui mừng quay đầu lại, "Vương gia, anh lại biến thái rồi hả?"

"Không." Hách Liên Dạ thờ dài một tiếng, "Bỏ vương tới tiền người trong lòng."

Khỏe miệng Phong Ngự Vũ run rẩy hai lần, thật sự không quen nhìn Tĩnh Vương gia thâm tình khản thiết, lấy cớ đi sắp xếp lại hành trình, xoay người bước đi.

Ngự Ngự vươn tay ra muốn nhận lấy con heo, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, ta đi trước."

Hách Liên Dạ lại không chịu trả con heo cho nàng, "Ta nuôi nó giúp nàng."

"Nhưng tôi phải đào hôn, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không về đây."

"Tiểu nha đầu, nàng cảm thấy ta sẽ tìm không thấy hai người?" Hách Liên Dạ cười nhắc nhở, "Đừng quên, bỏ vương mạnh mẽ đến biến thái đấy."

Không đợi Ngự Ngự trả lời, dường như y lại nghĩ đến cái gì đó, ý cười trên mặt càng sâu, "Có muốn biết rốt cuộc bỏ vương mạnh mẽ đến mức nào không?"

Không cho Ngự Ngự thời gian phản ứng, vừa dứt lời, y liền kéo nàng ôm vào trong ngực, cúi thấp đầu mạnh mẽ hôn xuống.

Thật ra nụ hôn này cùng với sự biến thái không hề có liên quan gì, ngược lại còn rất mềm mại rất dịu dàng, nhưng mà...

Đối người cổ đại mà nói, quá kinh thế hãi tục.

Kỳ thực hai người cũng chỉ là môi kề môi, đối với hôn môi mà nói thì là một nụ hôn đơn thuần, không hề thái quá.

Nhưng đừng nói là hôn, ngay cả nam nữ công khai dắt tay, ở cổ đại đã là ít lại càng ít.

Cho nên xung quanh vang tiếng hít khí lạnh.

Tất cả mọi người đều khiếp sợ, nhưng lại có một "người" tức giận.

Khốn kiếp! Không ai phát hiện đụng phải ta sao!

Bị vây ở trong ngực hai người đang ôm nhau, heo nhỏ nổi giận, chân ngắn núc ních thịt vươn ra chuẩn bị đập người một cái.

Người phúc hắc như Hách Liên Dạ đương nhiên không có khả năng bị đập...

Nhưng heo nhỏ đang nóng giận, chỉ cần dè chân nó xuống, nhất định sẽ làm nó mất hứng.

Cho nên không buông cánh tay đang ôm Ngự Ngự ra, Hách Liên Dạ bình tĩnh dùng một tay nâng heo nhỏ lên đưa về phía người gần nhất.

"Bốp!"

Bị heo nhỏ đá trúng nửa mặt bên phải, Tiểu Trần Từ vừa mới xuất hiện lại bị đá mặt nghiêng đi, cứ như vậy mà hỗn độn trong gió...

Tuy rằng không đau chút nào, nhưng trái tim... từng mảnh từng mảnh vỡ nát, y như túi hạnh nhân đường hần mưa hôm nay.

Đúng rồi, túi hạnh nhân đường kia vẫn chưa ăn xong.

Tiểu Trần Từ lấy một túi giấy nhỏ, tâm tình cực tốt bắt đầu ăn.

Tư duy của người thích ăn chính là phát tát ở điểm này, năng lực tự mình chữa trị mạnh mẽ đến mức ấy... ừm.

Hách Liên Dạ không để ý đến hoàng huynh động kinh ở bên cạnh, y hôn nhẹ Ngự Ngự một cái, "Đợi ta đến đón nàng."

"..." Nhưng nàng không muốn đợi!

Ngự Ngự âm thầm mài răng, rất muốn vô lương chính chết yêu nghiệt này, nhưng trên mặt lại vù vù bốc hơi nóng, bộ dạng này mà chính người ... thật sự không có chút khí thế nào.

Cũng may, thấy y bận "việc" xong, Tiểu Trần Tử có chuyện muốn nói vừa vặn giảm bớt sự xấu hổ của Ngự Ngự.

"Tiểu quý nước, cô thật sự muốn rời khỏi kinh thành sao?"

Bất đồng với biểu hiện động kinh vừa rồi, giọng điệu hiện tại của hán ngưng trọng, giống như đang hỏi việc gì lớn có quan hệ đến hạnh phúc nửa đời sau của hán vậy.

Bên cạnh lại vang lên tiếng rút khí lạnh.

Trừ khi hán thực sự điên rồi, nếu không đương nhiên Tiểu Trần Tử sẽ không xuất hiện hình tượng Thái tử.

Bây giờ hán mang khăn đen che mặt, che mặt rất cẩn thận.

Nhưng mặc dù trên người hán mang quần áo vải thô hết sức tùy tiện, nhưng vẫn nhìn ra được thân hình thon dài, dáng người có tỷ lệ vô cùng cân đối của hán.

Cho dù không nhìn thấy mặt, dựa vào dáng người như vậy cũng có thể xem như một nửa soái ca rồi.

Hơn nữa khăn che mặt không che được đôi mắt thâm thúy như biển lộ ra ở bên ngoài, có mày kiếm hay không thì không biết nhưng "mắt tinh" là nhất định phải có.

Người bịt mặt này dường như có ngoại hình không tệ...

Cho nên hán thật sự có tình ý với Trình tiểu thư, hiện tại muốn lên tiếng giữ người lại?

Vậy mà có người dám làm tình địch của Hách Liên Dạ!

Tất cả mọi người đều khiếp sợ.

Ngay cả người luôn luôn lạnh nhạt như Hách Liên Dạ, hiện tại cũng hơi nheo mắt lại.

Chỉ có Ngự Ngự là rất bình tĩnh, "Đúng."

"Muốn đi Vệ quốc?" Giọng nói ngưng trọng hơn.

"Đúng"

Tiểu Trần Tử không vội vã nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm vào nàng.

Sự đấu tranh trong mắt hán rất rõ ràng, thế nên quần chúng vây xem đều toát mồ hôi đầm đề, lo lắng một khắc sau hán sẽ vì tình sâu mà mất đi lý trí, cướp người với Hách Liên Dạ giữa đường phố.

Trong lúc mọi người nín thở, Tiểu Trần Tử chậm rãi mở miệng, "Tiểu quý nước, tuy rằng thời gian quen biết của chúng ta không lâu, nhưng cô có cảm thấy ta có đối tốt với cô không?"

Ngự Ngự rất muốn trợn mắt, "Nói thẳng đi, anh muốn cái gì?"

"Lập xương!" Tiểu Trần Tử lập tức đổi lại một vẻ mặt vui mừng khôn xiết, "Các người xuất phát từ kinh thành, muốn đến Vệ quốc phải nhập cảnh thành Truy Vân, nghe nói lập xương ở thành Truy Vân là thiên hạ nhất tuyệt..."

Ở trong ánh mắt chán kinh rớt cẳng của mọi người, Tiểu Trần Tử rõ ràng rành mạch nói từ thịt heo đến nước dùng rồi đến gia vị, giải thích với Ngự Ngự vì sao lập xương thành Truy Vân lại có tiếng tăm vang dội như vậy.

Sau đó hai người sánh ăn đều cùng nhau nhìn về phương xa, ngăn người mê mẩn.

Chờ khi mặt sắc tượng tượng xong, Tiểu Trần Tử vừa quay đầu thì phát hiện ra tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào hán.

Sừng sốt, hán lắc đầu, "Các người đừng nhìn chăm chăm vào ta như thế," Hán thở dài, "Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta cũng không muốn mình đẹp trai như vậy đâu."

"..." Tất cả mọi người hận không thể bóp chết hán.

Tiểu Trần Từ vẫn giữ nguyên thái độ động kinh của mình, nhưng giọng điệu lại trở thành "Hạnh phúc nửa đời sau của ta ở trong tay cô rồi", "Tiểu quý nước, có thể mang bao nhiêu thì mang bấy nhiêu, lạp xương... rất dễ bảo quản."

Phong Ngự Vũ đã nhìn không được, vội vàng lên tiếng cắt ngang, "Trình tiểu thư, chúng ta nên xuất phát thôi."

Cảm thấy những lời này thật sự không có trọng lượng, do dự một chút, nhằm vào điểm yếu của Ngự Ngự, Phong Ngự Vũ bỏ thêm một câu, "Nếu không... sẽ lỡ mất cơm trưa."

"Tôi phải đi rồi, gặp lại sau!" Ngự Ngự lập tức sáng khoái lên xe.

Hà Nghiêm giãy giụa che mặt.

Từ sau khi quen biết Vương phi, muốn làm một người bình thường sao lại khó như vậy...

Xe ngựa Phong Ngự Vũ chuẩn bị cho Ngự Ngự có bề ngoài cực kì khiêm tốn, thậm chí có thể nói có chút đơn sơ.

Nhưng Ngự Ngự vừa mở cửa xe, mọi người mới nhìn thấy bên trong xe ngựa mọi thứ được bố trí rất tỉ mỉ.

Bốn vách xe được lót đệm mềm mại thoải mái, tránh cho ngồi lên xóc nảy không nói, đây coi như là nền tảng cái trang, bên trong còn có rất nhiều ngăn kéo nhỏ vững chắc, trên mặt được dán nhãn cẩn thận, tùy tiện kéo ra một cái ra, bên trong chính là chút đồ ăn vặt tinh xảo.

Hai mắt Tiểu Trần Từ sáng lên, lập tức ra vẻ hào phóng, "Tiểu quý nước, ta tiễn cô ra khỏi thành!"

Ngự Ngự vừa muốn nói chuyện, hần liền vung tay lên, "Cô không cần phải nói, ta hiểu mà. Người phóng khoáng lỗi lạc lại nói nghĩa khí giống như ta, quả là thế gian hiếm có."

Ngự Ngự cực kỳ kiên cường không bị hần làm lung lay, còn rất tốt bụng nhắc nhở, "Hách Liên Dạ ở sau lưng anh."

Quả nhiên, Tiểu Trần Từ vừa quay đầu liền nhìn thấy nụ cười đầy thâm ý của Hách Liên Dạ.

Muốn ngồi chung một chiếc xe ngựa với tiểu nha đầu này? Không có cửa đâu!

Hách Liên Dạ cũng không khách khí, nhắc Tiểu Trần Từ lên xoay người rời đi.

Đương nhiên, lúc gần đi còn vừa cười vừa nói với Ngự Ngự một câu, "Đội ta đến đón nàng."

Tiểu Trần Từ phẫn nộ rít gào, "Ngươi thả ta xuống! Ngươi... Ít nhất để ta lấy chút đồ ăn đã chứ!"

Không có ai tranh đồ ăn với nàng, tâm tình Ngự Ngự cực kỳ tốt bước lên xe ngựa.

Bên Trình đại nhân, Ngự Ngự đã sớm chào hỏi qua, Trình đại nhân rất cưng cô con gái này, biết nàng chỉ ra ngoài chơi, sau này chắc chắn sẽ quay lại kinh thành nên đồng ý cho nàng ra cửa.

Muốn hoàn toàn rời khỏi ranh giới kinh thành, thật ra chỉ cần hai ba giờ thôi, vì né tránh Hách Liên Dạ, thuận lợi mang Ngự Ngự về hoàng cung Vệ quốc, Phong Ngự Vũ đã chuẩn bị rất nhiều.

Tuy Ngự Ngự không muốn thừa nhận, nhưng vẫn cảm thấy những trò nguy trang thế này hoàn toàn không lừa được đại phúc hắc Hách Liên Dạ kia.

Nhưng ... dường như nàng đã đoán sai rồi.

Bọn họ thuận lợi ra khỏi kinh thành, cái trang lại sau đó ăn cơm trưa, cơm chiều... Thậm chí buổi tối hôm đó, bọn họ tìm khách sạn nghỉ ngơi cũng không thấy bóng dáng Hách Liên Dạ đâu.

Hơn nữa, lần biết mất này của Hách Liên Dạ, là ba ngày liền.

Lúc này ngay cả Phong Ngự Vũ cũng cảm thấy không đúng lắm.

Chẳng lẽ trước đây Hách Liên Dạ thề thốt nhũn như vậy là chờ tiểu muội vừa ra khỏi kinh thành, y quăng tiểu muội muội ra sau ốt rồi?

Sợ Ngự Ngự không vui, Phong Ngự Vũ cẩn thận không nhắc đến Hách Liên Dạ, chỉ âm thầm phái thủ hạ hồi kinh, dò la xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thủ hạ hồi báo, nói kinh thành Loan Nguyệt quốc một mảnh yên bình, mấy ngày gần đây Hách Liên Dạ đều không lộ diện, chỉ là trước kia y cũng từng xuất quỷ nhập thần nên hiện tại không biết rốt cuộc y đang ở đâu.

Cho nên có phải y đã quên tiểu muội này rồi không?

Trước khi xuất phát, Phong Ngự Vũ muốn dùng tất cả các biện pháp để trốn Hách Liên Dạ, nhưng lúc này hần lại bắt đầu ngày ngày trông ngóng Hách

Liên Dạ xuất hiện.

Lần trông này liền trông đến mười ngày, đoàn người đã hoàn toàn ra khỏi Nguyệt Loan quốc, tiến vào biên cảnh Vệ quốc.

Thời gian đã quá muộn, không tiện tiếp tục lên đường nên bọn họ chỉ có thể tá túc ở một khách điểm duy nhất giữa trấn nhỏ.

Không nghĩ tới, chương quây khách điểm lại không cho bọn họ ở lại.

Mấy người đều mặc trang phục khiêm tốn, nhưng người khác cũng thôi đi, Phong Ngự Vũ là Thái tử, có khiêm tốn cũng không khiêm tốn đến nơi đến chốn, quần áo trên người vừa nhìn là biết chất liệu quý giá ngay cả nhưng kẻ có tiền thông thường cũng không mặc nổi.

Nhưng chương quây đánh giá Phong Ngự Vũ vài lần, lại còn ra vẻ thần bí lắt đầu, "Thực không dám dấu diếm, hôm nay bốn điểm có khách quý giá lắm, không tiện tiếp đãi các khách nhân khác, thỉnh các vị thứ lỗi."

Rốt cuộc là khách quý gì mà có thể làm cho chương quây đánh giá cao như vậy?

Ngự Ngự bắt đầu tò mò rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đây mới là phúc hắc chân chính

Ngự Ngự chỉ tò mò, còn tâm phúc của Phong Ngự Vũ thì đã có chút bất mãn.

Ở trấn cực nhỏ này, chỉ có khách điểm này không nói, các hộ gia đình trấn trên cũng không nhiều lắm.

Hơn nữa suốt chặng đường đi này của bọn họ, trên trấn này dường như không có hộ gia đình nào lớn cả.

Bởi vậy, nếu bọn họ muốn vào nhà dân ở nhờ thì nhất định phải tách ra, hơn nữa dựa theo số người của bọn họ, e rằng phải phân vào ba bốn hộ gia đình mới ở được, như thế rất không an toàn.

"Người nào có mặt mũi lớn như vậy, chẳng lẽ là hoàng thân quốc thích sao?" Một người già vờ hỏi.

Nếu thật sự hoàng thân quốc thích, vậy là người quen rồi.

Không nghĩ tới chương quây chợt nhíu mày, thậm chí trên mặt còn có chút đắc ý, "Thực không dám dấu diếm, vị gia này chính là..."

Giọng điệu này rõ ràng có là hoàng thân quốc thích so ra cũng kém tôn quý hơn vị này.

Người này rốt cuộc là ai?

Mọi người đang tò mò chờ đáp án, trên lầu thấp thoáng có tiếng bước chân vang lên, sắc mặt chương quây chợt thay đổi thành vừa kinh sợ lại sùng bái, vui vẻ chạy tới nghênh đón, "Tĩnh Vương gia."

Mọi người: "..."

Quả nhiên là người quen.

Phong Ngự Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra Hách Liên Dạ vẫn luôn đuổi theo.

Nhưng khi bọn họ vừa quay đầu lại

Nam nhân bước từ lầu hai xuống mặc áo bào màu xanh nhạt, kiểu dáng đơn giản, vật liệu may mặc đẹp để quý giá, thoát nhìn khiêm nhường mà vẫn xa hoa, nhưng không mấy tương xứng với phong cách của Hách Liên Dạ.

Y luôn biết mình là yêu nghiệt, mặc cho nước miếng người khác cứ chảy xuống...

Ngự Ngự nhớ lại hình ảnh mỗi lần Hách Liên Dạ lên sân khấu, luôn khiến cho lòng ngưỡng mộ của nàng bị bóp chết.

Ngự Ngự đã sớm có chuẩn bị, về phần những người khác...

Đội nam nhân ở trên lầu hai đi xuống thêm mấy bước lộ ra khuôn mặt, bọn họ mới khiếp sợ trừng lớn mắt.

Người này có một đôi mắt đào hoa giống như đang cười, môi hồng răng trắng, lại phối với làn da trắng nõn lộ ra vẻ hồng nhuận, quả thật là một nam nhân rất rất đẹp mắt.

Đúng, chính là người.

Nhưng so với yêu nghiệt Hách Liên Dạ thì y vẫn là đẹp nhất...

Vậy mà có người dám giả mạo Hách Liên Dạ!

Chẳng lẽ thật sự có người muốn biết biến thái được luyện thành như thế nào?

Tất cả mọi người nhìn mà choáng váng.

Chỉ có Ngư Ngư dường như rất cao hứng, nàng không muốn nhìn mặt trời tỉnh thời gian, liền hỏi Phong Ngư Vũ, "Hiện tại là giờ nào rồi?"

"... Còn nửa canh giờ nữa là ăn cơm chiều." Phong Ngư Vũ trả lời mà khóe miệng co quắp.

Suốt dọc đường đi, hần càng ngày càng quen thuộc tác phong của Ngư Ngư, biết lúc Ngư Ngư hỏi thời gian, thật ra chỉ quan tâm có chậm trễ thời gian ăn cơm của nàng hay không thôi...

Quả nhiên, Ngư Ngư yên tâm, "Muội tìm hần chơi đùa."

Nói xong, nàng hưng trí bưng bưng đi đến trước mặt Vương gia giả, ngira khuôn mặt nhỏ nhắn lên, "Tỉnh Vương gia của Nguyệt Loan quốc làm sao có thể tới nơi này, công tử, anh là giả mạo à?"

Nàng hỏi rất hiếu kỳ, ánh mắt mờ mịt lại vô tội, vừa thấy là biết người rất thành thật, không biết che giấu tâm tư, mới hỏi trực tiếp như vậy...

Đám người Phong Ngư Vũ vô cùng rối rắm nhìn về phương xa.

Vương gia giả bị nàng hỏi nghẹn lời.

Tục ngữ nói có tật giật mình, nếu là người bình thường hỏi như vậy, Vương gia giả này nhất định sẽ động sát niệm, nhưng trước mặt lại là cô nương đơn thuần nhu thuận như vậy...

Chẳng những không phòng bị, Vương gia giả còn nổi lên một chút sắc tâm.

Cho nên Vương gia giả cười đến mặt mày thong dong, "Cô nương nói đùa, trên đời này có ai dám giả mạo bốn vương?"

"Nhưng tôi nghe nói, Tỉnh Vương gia vô cùng cường đại, cái gì y cũng làm được, cái gì cũng đều biết đến."

"Bốn vương quả thật như thế."

Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, "Thật là cái gì cũng biết?"

"Thật."

Ánh mắt Ngư Ngư càng vô tội, "Nếu trả lời không được, Vương gia sẽ nhường khách điểm này lại chứ?"

"Được." Cũng chỉ là chút tiền đặt cược râu ria, lúc này Vương gia giả càng cho rằng Ngư Ngư là một tiểu cô nương ngây thơ khờ khạo, người đơn thuần như vậy, sẽ hỏi ra vấn đề hoàn toàn không khó.

Vương gia giả tràn đầy lòng tin, sau đó nghe thấy Ngư Ngư rất chờ mong hỏi hần.

"Mẹ của tôi tên gì?"

Vương gia giả: "..."

Năm phút sau, Vương gia giả nguyện thua cuộc, mọi người thoải mái để chịu vào ở khách điểm, chường quầy lại cứng ngắc ở lâu một, nhìn Ngư Ngư đến hóa đá.

Hiện tại Ngư Ngư cảm thấy thực sự vô tội, "Tôi đã rất thu liễm rồi."

Nàng cảm thấy Vương gia giả kia có chút kỳ lạ, còn muốn tiếp tục quan sát cho nên không muốn bại lộ thân phận, vấn đề này đã là vấn đề thiện lương nhất nàng có thể nghĩ rồi.

Vì sao chường quầy vẫn cứ hỗn độn vậy?

Tâm phúc Phong Ngự Vũ tạm dừng việc chuyển hành lý, "Vậy cô nương muốn hỏi...?"

"Rất nhiều," Về mặt Ngự Ngự thuần lương theo sát hần giới thiệu, "Ví dụ như hần nói bản thân cái gì cũng làm được, tôi có thể để hần đề trứng cho tôi xem."

"..." Tâm phúc yên lặng lau mặt, giúp chủ tử dọn dẹp phòng.

Phong Ngự Vũ ho khan mấy tiếng mới khiến cho bản thân thoát nhìn bình thường chút, nín cười hỏi Ngự Ngự, "Thật ra cho dù là Tĩnh Vương thật, cũng không chắc trả lời được vấn đề vừa rồi của muội."

Phong Ngự Vũ không biết Ngự Ngự là người xuyên không, hần cho rằng "mẹ" trong lời Ngự Ngự, chính là chỉ Trình phu nhân.

Nhưng cổ đại không thể so với hiện đại, khuê danh nữ tử không được xưng hô trực tiếp, mạo muội hỏi thăm cũng là loại hành vi cực kì mạo phạm, bình thường mà nói, Hách Liên Dạ hần là quả thật không biết tên của Trình phu nhân.

Hách Liên Dạ quả thật không biết.

Điểm ấy Ngự Ngự cũng thừa nhận.

Nhưng vấn đề này, cũng tuyệt đối không làm khó được cái tên đại phúc hắc kia...

Ngự Ngự rồi rầm xa nhìn về phương xa, "Y sẽ đáp..."

"Ta không thể gọi thẳng tên hỷ của nhạc mẫu đại nhân."

Phía sau mọi người, đột nhiên có một âm thanh lễ phép tao nhã bình tĩnh tiếp lời.

Ngự ngự: "..."

Bị đoạt lời kịch, Ngự Ngự không hề muốn quay đầu nhìn xem người nói chuyện là ai, bởi vì âm thanh này nàng rất quen thuộc.

Hướng hồ đáp án có phong cách cá nhân như vậy, người bình thường đều không nói ra được.

Bởi vì người bình thường không phải là phúc hắc cấp biến thái...

Đây là sự thật!

Trong lòng Phong Ngự Vũ vui vẻ, lập tức đối với đáp án khinh bỉ của yêu nghiệt này cũng không để ý, vui mừng quay đầu lại, "Hách Liên huynh! Người tới lúc nào vậy?"

"Vẫn luôn không đi." Yêu nghiệt nào đấy cười đến mức vô cùng bình tĩnh.

Phong Ngự Vũ: "..."

Khóe miệng run rẩy hồi lâu, Phong Ngự Vũ mới tìm lại được giọng của mình, "Người luôn đi theo chúng ta? Vậy sao không lộ diện?"

"Âm thầm quan sát, tiện thể xem có bao nhiêu người theo dõi."

Phong Ngự Vũ ngẩn người, "Bao nhiêu người?"

Hách Liên Dạ vốn đang cười nhìn Ngự Ngự, bị hỏi thì sa sầm mặt, giống như không mấy cao hứng.

Tất cả mọi người đều rét lạnh trong lòng, có thể làm cho mặt Hách Liên Dạ biến sắc... chẳng lẽ số lượng người theo dõi bọn họ rất nhiều, hơn nữa rất khó đối phó?

Đến cả Phong Ngự Vũ cũng bắt đầu khẩn trương, Hách Liên Dạ lại nói cho bọn họ biết

"Chỉ có một nhóm."

Giọng điệu có chút tiếc nuối này là sao?

Nghi ngờ vừa mới nổi lên trong lòng, Hách Liên Dạ liền giúp bọn họ trả lời

"Rất dễ dàng đối phó, không có tính khiêu chiến."

Mọi người: "..."

Phong Ngự Vũ bóp bóp ấn đường, mới có thể làm cho giọng nói trở nên bình thường hỏi, "Nhưng với thực lực của ngươi, ngay cả có lộ diện cũng có thể phát hiện có người theo dõi hay không mà?"

Hách Liên Dạ lạnh nhạt lắc đầu, "Nếu ta xuất hiện, trong lòng bọn họ có kiêng kị, rõ ràng không dám đi theo nữa rồi."

"..." Ý của ngươi là thực lực của ta quá kém, người bọn họ không sợ là ta!

Lúc này, đột nhiên Phong Ngự Vũ rất muốn trao đổi với Trình đại nhân một chút...

Nề mặt Phong Ngự Vũ đối xử rất tốt với Ngự Ngự, hiếm khi Hách Liên Dạ tốt bụng an ủi hắn, "Người bình thường, lấy trình độ như ngươi cũng đã là cao thủ tuyệt đỉnh rồi."

"Hóa ra Vương gia cũng biết bản thân không bình thường!" Ngự Ngự cảm thấy rất vui mừng, rốt cuộc cũng chịu quay đầu lại nhìn y.

Hách Liên Dạ cười nhìn nàng, giọng điệu thâm tình khấn thiết lại có chút bùi ngùi, "Người bình thường, cũng sẽ không giống ta thích một người như vậy."

Ngự Ngự: "..."

Nhìn khuôn mặt Ngự Ngự dần dần hồng lên, Hách Liên Dạ lại không tiếp tục, cười cười vỗ đầu nàng, "Buổi tối muốn ăn gì? Ta làm cho nàng."

Xuống, xuống bếp? Biết Hách Liên Dạ rất cưng chiều Ngự Ngự, nhưng lại không biết y có thể chiều đến mức này, đám Phong Ngự Vũ kinh ngạc đến mức cảm cũng sắp rớt xuống.

Hai mắt Ngự Ngự lại sáng lên, "Vương gia anh tốt quá đi!"

"Ta chỉ tốt với mình nàng thôi." Yêu nghiệt nào đó cực kỳ bình tĩnh.

"..." Nề mặt bữa tối mỹ vị này, Ngự Ngự quyết định nhịn, hào hứng đi theo Hách Liên Dạ đến phòng bếp nhìn xem có nguyên liệu gì, chuẩn bị gọi món.

Nhưng...

Lúc đi ngang qua cửa chính lâu một, Ngự Ngự nhìn thấy Hà Nghiêm đang đứng ở cửa, đấu tranh tư tưởng nhìn cánh cửa trước mặt, nâng một chân rất lâu cũng không bỏ xuống được.

"Hà Nghiêm, sao anh không tiến vào?"

Hà Nghiêm giả vờ nhìn Ngự Ngự, trong mắt có lệ.

Hắn... Hắn muốn làm người đằng hoàng (T_T)

Mấy ngày nay, Hà Nghiêm tiến hành tư tưởng sâu sắc, càng ngày càng cảm thấy bản thân giống một người động kinh chạy tới chạy lui trên đường, kéo cũng kéo không được.

Hơn nữa hắn cảm thấy, nếu bước vào khách điểm này, tiếp tục nhìn Vương gia Vương phi nhà mình hằng ngày ở chung, hắn thật sự phải đi trên con đường không có lối về rồi...

"Vương phi, ta... ta vẫn chưa có thành thân đâu..." Hà Nghiêm lệ rơi đầy mặt hỏi Ngự Ngự, "Người xem ta còn có hi vọng không..."

Thật sự có cô nương nguyện ý gả cho người không bình thường như hắn sao?

Ngự Ngự nghĩ nghĩ, "Chỉ cần có thể thành thân là được?"

"Ta không kén chọn..."

Ngự Ngự nhẹ nhàng thở ra thay hắn, "Vậy anh có thể đi theo Tiểu Dạ tỷ tỷ, làm nha hoàn hồi môn đi."

"..." Hà Nghiêm bị phần chạy đi.

Nhưng hắn chạy là chạy đi tìm chương quầy khách điểm...

Rất dễ nhận thấy, hắn muốn hóa bị phần thành động lực, nỗ lực học tập theo Ngự Ngự, làm một kẻ bịp bợm vô lương...

Bấy giờ Hà Nghiêm xong, Ngự Ngự quay đầu, rất hiền lành nhìn Hách Liên Dạ, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ có cục cưng, không nên chạy loạn như vậy."

"Ai nói mang thai không thể chạy loạn?" Người nào đó không hề có ý định tranh cãi với Ngự Ngự về giới tính của y, làm bộ nghiêm túc nói với nàng, "Chờ khi nương tử ta mang thai, ta còn đồng ý cho nàng đi khắp nơi chơi đùa, bởi vì người ta thích là tiểu nha đầu tính tình hoạt bát, hoàn toàn không chịu ngồi yên."

Nói xong còn tự nhiên cam đoan, "Dù sao cũng có ta ở bên người nàng, nhất định sẽ không để nàng gặp nguy hiểm."

"..." Ngự Ngự cảm thấy mình thua thật thảm.

Bởi vì đoạn đối thoại vừa rồi, đối lại là nàng, nhất định sẽ không tìm thấy cơ hội hở hõ, hơn nữa đề tài này còn có thể chuyển đổi tự nhiên như vậy...

Mấu chốt nhất chính là, trước kia bên cạnh yêu nghiệt này không có phụ nữ, y cũng không động tâm với ai cả.

Nói cách khác, y hoàn toàn không có cơ hội luyện tập hoặc học tập trước.

Cho dù cuộc sống biến thái không cần giải thích, y cũng không cần nghịch thiên như vậy chứ...

Ngự Ngự cực kỳ rối rắm, thành khẩn thương lượng với y, "Vương gia, chuyện hở hõ này, ngài có thể thỉnh thoảng bớt một lần hay không..."

"Không thể."

"... Vậy thật sự bất cứ lúc nào, anh cũng có thể tìm được cơ hội hở hõ?"

Hách Liên Dạ nhìn bộ dáng rối rắm của Ngự Ngự, đột nhiên hơi rũ mắt xuống, cười nói, "Thật ra cũng không phải."

Hả? "Lúc nào thì không thể?"

"... Nàng thật sự muốn biết?" Giọng điệu của Hách Liên Dạ tràn đầy dung túng và yêu thương, tựa như hoàn toàn hết cách với nàng, cho dù vấn đề này làm y có chút khó xử, nhưng vì Ngự Ngự, y cũng sẽ thành thật trả lời.

Đáng tiếc Ngự Ngự đã sớm quen các loại hình thức thâm tình khẩn thiết của y, không ý thức được "nguy hiểm" tới gần.

"Muốn biết!" Hiếm khi thái độ của Ngự Ngự thành khẩn như vậy.

Hách Liên Dạ yêu chiều cười với nàng, rất ôn nhu nói:

"Thời điểm nàng chủ động hôn ta."

"..." Đại phúc hắc này!

Ngự Ngự vung ra một đồng ngân châm, đằng đằng sát khí vọt vào phòng bếp.

Nhưng yêu nghiệt nào đẩy trở thành con nhím dường như không hề cảm thấy hình tượng của mình rất dọa người, đi theo phía sau Ngự Ngự vào phòng bếp, chọn mấy thứ Ngự Ngự thích ăn, sau đó phân phó Hà Nghiêm đi ra ngoài mua thịt tươi về.

Cũng không quản Hà Nghiêm thấy "tạo hình" mới của y đang ở trong trạng thái hỗn độn trong gió, Hách Liên Dạ cúi đầu bắt đầu rửa rau, bộ dáng này... cực kỳ ngoan ngoãn, cực kỳ chịu khó, cực kỳ giống... cô vợ nhỏ.

Hà Nghiêm sục đồ chạy đi.

Ngự Ngự mài răng, không để ý đến Hách Liên Dạ, nàng ngồi xỏm trước lò thuốc nấu thuốc của nàng, chờ đưa cho đại phúc hắc nào đấy "hương dụng".

Bất quá nàng không để ý đến Hách Liên Dạ, không có nghĩa là tất cả mọi người đều không để ý.

Chương quầy đáng thương cuối cùng cũng hoàn hồn, nhớ tới nên đi qua tiếp đãi khách.

Thật ra hẳn cũng không biết rõ "Tình Vương gia" trước đó rốt cuộc là thật hay giả, nhưng hiện tại vương gia này tự động đi tới, đương nhiên chính là vị khách lợi hại hơn.

Cho nên chương quầy vui vẻ chạy tới, nở ra nụ cười thân mật nhất chạy tới cửa phòng bếp, sau đó... kém chút ngã ra trên mặt đất.

Hách Liên Dạ mặc áo choàng xuất hiện, sau khi đi vào cũng không lấy mũ xuống, cho nên chương quầy không thấy được khuôn mặt khuynh thành của y, chỉ nhìn thấy trên người y có một đồng ngân châm giống như con nhím..

Điều này cũng thôi đi, có lẽ vị gia này đang châm cứu chữa bệnh, nhưng...

Tầm mắt chương quầy run run, dừng ở trên đầu Hách Liên Dạ.

Ở trên đỉnh đầu y, một trái một phải cầm hai cây ngân châm dài bằng ngón tay, ở giữa ngân châm có một tranh thư có thể tích cũng không lớn lắm, trên mặt tranh thư dùng huỳnh quang nhấp nhánh viết bốn chữ to "Ta là biến thái".

Lạc khoản* là một khuôn mặt khóc nhỏ vô cùng đau đớn. (* nơi để tên người viết thư)

Chường quây run rẩy nhiều lần, không biết là vì khuôn mặt khốc khoa trương này, hay là vì chữ viết này quá mức tinh tế, khiến cho ông ta cảm thấy bốn chữ này thoát nhìn cực kỳ thành khẩn, cực kỳ nghiêm cẩn...

"Vị gia này... ngài đây là..." làm loạn sao! Chường quây cũng gia nhập đội quân không muốn sống.

Hách Liên Dạ vừa để đồ ăn vừa mới rửa sạch qua một bên, vừa than nhẹ một tiếng, "Chọc nương tử tương lai mất hứng."

Trong nháy mắt chường quây đã bị làm cảm động. Nam nhân tốt!

Vì đồ nương tử vui vẻ, có thể hy sinh lớn như vậy!

Trong lòng đang cảm khái, Hà Nghiêm vội vội vàng vàng chạy về, "Chủ tử, trên chợ không có thịt."

Đây là thôn trấn nhỏ, ngày thường có rất ít khách lạ ngủ lại, mỗi ngày bán bao nhiêu thịt đều có thể biết trước, hiện giờ đã trễ thế này, đương nhiên là cái gì cũng bán hết rồi.

"Không có thịt hả?" Hách Liên Dạ bình tĩnh nhìn nhìn đồ ăn đã rửa sạch, phân phó Hà Nghiêm, "Bắt nam nhân vừa rồi trở về đây."

Hách Liên Dạ nói, chính là cái người dám giả mạo y kia.

Nhưng chường quây không quan tâm y nói tới ai, trong nháy mắt liền rơi lệ.

Lúc này đột nhiên nói như vậy, nghe rất giống muốn ăn thịt người...

Vị gia này, ngài không cần tích cực phối hợp với tranh thư trên đầu ngài như vậy đâu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Nhân loại đã hết cách ngăn cản yêu nghiệt nào đó

Vương gia giả là người ngoài, hơn nữa phần lớn là kẻ thù, cho nên không chờ Hách Liên Dạ nói gì, Ngư Ngư chủ động đứng dậy giúp Hách Liên Dạ thu ngân châm và tranh thư nhỏ trên người Hách Liên Dạ về.

Hách Liên Dạ hài lòng cười, "Không nhờ ta bề mặt ở bên ngoài sao?"

Ngư Ngư rất không tán thành, "Vương gia ngài lại khiêm tốn rồi, hoàn toàn không có ai có thể làm ngài bề mặt..." Bởi vì y biến thái, không phải là người!

Đáng tiếc Ngư Ngư vẫn chưa nói xong, Hách Liên Dạ liền bày ra vẻ mặt bình tĩnh tiếp lời nàng, "Đúng là không có ai có thể làm bốn vương bề mặt, bởi vì tiểu nha đầu nào đó đã giúp bốn vương rồi."

Nói xong, bắt lực lại cung chịu thở dài một tiếng, "Ai bảo ta thích nàng chứ."

"..." Ngư Ngư nghiêng răng mấy lần, mới nhịn xuống xúc động gấn tranh chữ nhỏ lên lại trên đầu y.

Chường quây khách điểm hần nên may mắn, may mắn lúc Hà Nghiêm rời đi, thuận tay xách ông ta đi luôn, nếu không nghe thấy đoạn đối thoại này, nhất định ông ta càng cảm thấy nhân sinh vô vọng.

Hai phút sau, Hà Nghiêm làm việc rất có hiệu suất ôm Vương gia giả trở về.

Thật ra người này vẫn luôn không chạy khỏi tầm mắt của bọn họ, chỉ là trước đó Hách Liên Dạ bề bọn nhiều việc, tạm thời không nghĩ để ý hần mà thôi.

Y bận làm cơm tối cho Ngư Ngư... ừm, 'bận lắm'.

Người có võ công giỏi, làm bếp cũng có ưu thế trội kỹ thuật xắt rau tốt.

Lúc Vương gia giả bị xách trở lại, liền nhìn thấy một nam nhân rất cao thành thoi đứng ở trong phòng bếp, tay trái cầm một củ măng tây, tựa như thái rau nhưng lại không cần dùng thớt, hình như tay phải chỉ lay nhẹ cổ tay, trong bóng đao lập lều, sợi măng vừa mới thái ra như có người chỉ huy, rất có trật tự bay qua nằm ngay ngắn trong mâm đặt bên cạnh.

Bản lĩnh này rất tốt, nhưng cũng không đến mức khiến cho người ta xem mà than thở, bởi vì thái rau củ mà thôi, dù nói thế nào cũng không cần dùng võ công khai thiên tích địa gì đó...

Thật sự khiến Vương gia giả kinh sợ, chính là khoe môi thoáng cười của nam nhân trước mắt kia.

Người này đội nón áo choàng, không thấy rõ dung mạo, chỉ nhìn thấy cằm có đường cong hoàn mỹ, còn có đôi môi đỏ tươi cong lên, dường như cười rất vui vẻ.

Hình ảnh này cực kỳ mỹ cảm, nhưng phối hợp với động tác bóng đao 'thái rau' liên tục đó, không hiểu sao làm cho người ta cảm thấy không rét mà run, tựa như...

Chân của Vương gia giả mềm nhũn, 'bịch' một tiếng liền quỵ xuống, âm thanh sợ hãi, "Tĩnh, Tĩnh Vương gia..."

Ngư Ngư kín đáo vỗ trán, xem ra thanh danh biến thái của y thật sự vang danh thiên hạ, chỉ dựa vào một động tác thái rau cũng có thể bị người khác nhận ra.

Hách Liên Dạ vừa 'khiêm tốn' lại 'an phận' tiếp tục thái rau, ánh mắt chưa từng nâng lên hạ xuống, âm thanh lạnh nhạt hỏi hần, "Không có thịt, ngươi nói phải làm sao bây giờ?"

Trong nháy mắt, đủ loại tin đồn có liên quan đến Hách Liên Dạ xông lên đầu, sắc mặt Vương gia giả tái mét, run như cày sấy nói, "Xin, xin Vương, Vương gia cân nhắc, mỗi ngày tiểu nhân ăn chơi đàng điếm, chưa già đã yếu, chất thịt của tiểu nhân... rất kém, không thể ăn được ạ!"

"..." Ngư Ngư mở cửa sổ hóng mát, muốn dùng cảnh sắc tuyệt vời ở ngoài cửa sổ cứu vớt mình.

Hà Nghiêm hoàn toàn không có tinh thần đi từ từ đến bên cửa sổ, trực tiếp ngồi xồm xuống, tâm trạng bị phản ôm đầu.

Hần vô cùng muốn biết, trên đời này còn có bao nhiêu người bình thường.

Vì sao bên cạnh hần, hình như một người cũng không có...

Cuối cùng Hách Liên Dạ cũng thái xong củ măng tây, lạnh nhạt liếc đồ giả mạo nói mình chất thịt rất kém quỳ trên đất, giọng nói vui vẻ phân phó Hà Nghiêm, "Tìm người trông hần, mỗi ngày chạy mười vòng, đợi đến khi thịt trở nên tốt hơn thì làm thịt ~"

"..." Rốt cục Vương gia giả không chịu nổi nữa, đột nhiên nhảy lên, lão đảo bồ nhào đến bên cửa sổ, ngửa mặt lên trời rít dài, "Nhị gia! Nhị gia, cứu mạng với..."

Nhị gia? Hóa ra là thù hạ của sư đệ.

Lúc này Ngư Ngư mới sực tỉnh, âm thầm tỏ vẻ khinh bỉ với thủ đoạn bức cung biến thái của yêu nghiệt nào đó.

Nhưng Vương gia giả đã kêu cứu đến tê tâm liệt phế như vậy rồi, thế mà chẳng ai chú ý tới hần.

Vương gia giả không nản chí, giọng nói nghẹn ngào lớn tiếng hứa hẹn, "Thuộc hạ sẽ học, về núi... về núi ta có thể giúp ngài chăn heo!"

Nương theo sau một tia sấm chớp, bóng dáng sư đệ anh vĩ bất phàm xuất hiện...

Tia chớp này là trong lòng mọi người, bởi vì bọn họ đều bị sấm đánh đến choáng váng rồi...

Không biết rốt cuộc heo trên núi đã xảy ra vấn đề gì, trong lòng nam tử áo trắng, sư đệ, còn có tất cả mọi người trên núi, dường như đều rất xem trọng chúng nó...

Đương nhiên, xác thực thân hình sư đệ cũng nhanh như thiểm điện, tựa như Vương gia giả đột nhiên biến thành nhân tài khan hiếm gì đó, hết sức đáng giá để cứu.

Sau khi xuất hiện, thân hình sư đệ chớp lóe, ngăn ở trước mặt Vương gia giả, "Không đối gạt Tĩnh Vương, sau khi sư phụ xuống núi vân du, tại hạ vô năng, không cách nào trối buộc hành vi của tất cả mọi người, rước thêm phiền toái cho Vương gia."

Vương gia giả biết hiện tại chỉ có sư đệ có thể cứu hần, cũng lập tức hỗ trợ làm chứng, "Đây quả thật là mục đích của tiểu nhân cùng... một vị sư huynh, không liên quan gì đến Nhị gia, mong Vương gia minh xét."

Nhân vật nhỏ như Vương gia giả, Hách Liên Dạ hoàn toàn lười phản ứng lại, y biến thái như vậy thật ra chỉ muốn ép sư đệ hiện thân thôi.

Y lạnh nhạt liếc mắt sư đệ một cái, "Nói đi, tại sao theo dõi chúng tôi."

Bởi vì ta muốn biết, có thật Phong Ngư Vũ sẽ mang đám người các ngươi đến nơi sư phụ từng nhắc tới không!

Cũng muốn biết, Trình Ti Nghiên đến nơi đó, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì!

Đáp án như vậy, đương nhiên sư đệ sẽ không nói.

Trình Ti Nghiền mắt trí nhớ, dường như không còn nhớ gì, trừ phi hấn ngực, nếu không tuyệt đối sẽ không chủ động để lộ bí mật của môn phái.

Nhưng chọc giận Hách Liên Dạ thật không dễ chơi, trước mắt hấn phải nêu ra một lý do dọa người.

Khẽ chau mày, sư đệ thờ dài một tiếng, "Thực không dám giấu diếm... Sư huynh của ta huynh ấy... thích Vương gia đã lâu rồi!"

Mấy ngày này nam tử áo trắng luôn đi cùng sư đệ, hiện tại vừa mới đi vào phòng bếp: "..."

Liếc nhìn sư đệ nhà mình, nhưng sư đệ lại không để ý tới hấn, nam tử áo trắng bèn im lặng cúi đầu.

Bộ dáng kia chợt nhìn qua giống như đang trầm tư, nhưng Ngư Ngư cảm thấy hấn là đang nhìn lồng ngực của mình.

Hấn ngay cả bạc là gì cũng không rõ, đương nhiên ngực không có túi tiền.

Chỗ đó cất một chén ngọc và đôi đũa ngọc thạch...

Sau khi nhìn sơ qua, nam tử áo trắng lại ngẩng đầu, ánh mắt nhìn không ra buồn vui nhìn vào Hách Liên Dạ, "... Dáng dấp của ngươi rất đẹp mắt."

Răng rắc, một tia sấm sét đánh xuống, mọi người: "..."

Bị một người đàn ông thô lỗ, Hách Liên Dạ sẽ khiếp sợ, tức giận, hay là phẫn nộ?

Làm một biến thái cấp yêu nghiệt, sao y có thể có phản ứng như người bình thường..

Ngay cả nháy mắt y cũng không nháy lấy một cái.

Nghe thấy lời 'thô lỗ' này, dường như tâm tình của Hách Liên Dạ không tệ, lăm bầm lâu bầu cười nói, "Thì ra là tình sâu mãi mãi với ta."

Mọi người: "..."

Nhưng Hách Liên Dạ vẫn làm theo ý mình đi trên con đường biến thái, cười nói, "Đã như vậy... Hà Nghiêm, xem trong vương phủ có chỗ nào thiếu người trang trí, xách người này về bày biện."

Hà Nghiêm đang roi lệ lau lau mặt, trong nháy mắt biến thành bộ dáng tâm phúc giỏi giang tháo vát của Tĩnh Vương, lấy từ trong ngực ra một bó dây thừng, chuẩn bị đóng gói nam tử áo trắng lại, "gởi vận chuyển" về kinh thành.

Sư đệ và nam tử áo trắng: "..."

Thật ra sư đệ vẫn rất có tình đồng môn, vội vàng bỏ cứu, "Không sợ Vương gia chê cười, sư huynh của ta huynh ấy... rất kén ăn, rất khó nuôi."

Xem ra, tình đồng môn cũng không nhiều lắm...

Hách Liên Dạ cũng không bắt bẻ, lấy heo nhỏ đang ngủ gấu ở trong áo choàng của y ra, rất hào phóng nói, "Dù sao cũng đã nuôi heo nhỏ kén ăn rồi, thêm sư huynh của ngươi cũng không sao."

Sư đệ và nam tử áo trắng: "..."

Ngư Ngư cầm túi hạt dưa vừa ăn vừa xem kịch, rất hiểu cho sư huynh đệ thoát nhìn rất không bình thường rất khảo nghiệm thần kinh người, hiện tại vì sao không nói lời nào.

Bởi vì có thể nói lại đại phúc hắc này, vậy nhất định không phải là người Địa Cầu rồi...

Cũng may sư đệ là người thông minh, liếc nhìn rau cải vừa mới rửa xong thái được một nửa ở sau lưng Hách Liên Dạ, lập tức nghĩ đến kế sách kéo dài thời gian, "Xin Tĩnh Vương đợi lát, tại hạ liền đến huyện Lâm mua thịt cho các người."

Môn phái của đám người sư đệ có khinh công kiệt xuất thiên hạ, cho dù võ công cao như Hách Liên Dạ cũng không sánh bằng, dùng để chạy rất thích hợp...

Quả nhiên, Hách Liên Dạ hài lòng gật đầu, sau đó không để ý tới bọn họ nữa, xoay người làm rau trộn măng tây cho Ngư Ngư.

Nam tử áo trắng bị sư đệ vớt làm con tin, cũng không có phản ứng buồn bực, không nói lấy lời nào đứng yên ở đó.

Nhưng Vương gia giả hình như rất kiêng kỵ hấn, lại không dám làm ra động tác quá lớn, mặt lộ vẻ kinh hoàng di chuyển từ từ đến bên cạnh, thẳng đến khi đến chỗ tương đối an toàn mới há miệng run rẩy nói, "Ra mắt Thiếu chủ."

Nam tử áo trắng không để mắt tới hấn.

Vương gia giả nhẹ nhàng thở ra một hơi, ngoan ngoãn rút ở một bên, không dám lên tiếng nữa.

Nhưng trước đó âm thanh kêu cứu của Vương gia giả quá lớn, Phong Ngự Vũ nghỉ ngơi trên lầu cũng xuống kiểm tra, "...Hoàng đệ?"

Phong Ngự Vũ là người rất coi trọng tình thân, cho nên nhìn thấy đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình thì hết sức vui mừng.

Nhìn thấy tình huynh đệ rất hiếm có trong hoàng tộc, Hà Nghiêm rơi lệ nửa ngày trong nháy mắt có một dòng nước ấm chảy mạnh vào ngực.

Bị tra tấn lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể kéo theo một người xuống nước!

Ừm, quen biết Ngự Ngự và Hách Liên Dạ đã lâu, làm sao có thể có phản ứng của người bình thường được đây...

Cho nên Hà Nghiêm lập tức đứng dậy, giọng điệu hết sức vui vẻ thuật lại "lời thổ lộ" của nam tử áo trắng với Hách Liên Dạ, cùng với phản ứng của Hách Liên Dạ khi được thổ lộ.

Khỏe miệng Phong Ngự Vũ co quắp, tần suất so với giọng điệu của Hà Nghiêm còn nhanh hơn.

Thật ra nam tử áo trắng vẫn luôn không thích thừa nhận thân phận của hoàng tộc Vệ quốc của mình, những năm này rất ít khi lộ diện, đều là xuất quỷ nhập thần, thậm chí trước đó Phong Ngự Vũ còn không biết hắn là Thiếu chủ của môn phái nào.

Nhưng chuyện có nặng nhẹ, trước tiên nên giải cứu hoàng đệ ra khỏi tay của biến... Vương gia nào đó mới là quan trọng.

Cho nên Phong Ngự Vũ lập tức mở miệng, "Hách Liên huynh, Dung..." Phong Ngự Vũ chỉ biết nam tử áo trắng họ Dung, nhất thời có chút mắc kẹt.

Ngự Ngự lập tức thân thiết nhắc nhở, "Dung Mô Mô." (mô mô là bánh bao á => Dung bánh bao :v)

Phong Ngự Vũ: "..."

Vội ho một tiếng hắn bỏ qua cái tên khảo nghiệm tinh thần người này, "Tình tình của đệ ấy rất lạnh nhạt, mặc dù đáng đẹp mắt nhưng không thích nói chuyện, mặt cũng không có biểu cảm gì, thật ra... cũng không có tác dụng gì cho việc trang trí phòng ở. Mong Hách Liên huynh nghĩ lại."

Hà Nghiêm tuyệt vọng.

Vì sao ngay cả vẻ mặt cũng chính trực kiên cường như vậy, vừa nhìn đã biết Phong Ngự Vũ là nhân tài trụ cột cũng không bình thường rồi.

Thật ra hắn oan uổng Phong Ngự Vũ rồi, Phong Ngự Vũ chỉ đang cố gắng hết mức phối hợp với tác phong biến thái của Hách Liên Dạ, chính hắn cũng yên lặng học máu trong lòng...

Nhưng hy sinh của hắn không nhận được sự thông cảm của biến thái nào đó, Hách Liên Dạ cười đến mức mây trôi nước chảy, "Không sao, bày khó coi cũng có thể ném."

"Dù sao cũng không tốn tiền." Y vô cùng bình tĩnh bổ sung.

Vương gia giả sợ tới mức run rẩy, thậm chí còn phản xạ nâng tay lên ngăn cản, tựa như đoán được sẽ có đại chiến xảy ra, sợ gỗ vụn bắn ra đánh trúng đầu hắn.

Kết quả trong phòng bếp yên lặng một mảnh, không xảy ra chuyện gì cả.

Thiếu chủ sao thế này, mặc cho người ta "bắt nạt" cũng không bây giờ phản ứng là sao.

Vương gia giả là nhân vật nhỏ trong môn phái, chẳng qua là vì chiều cao của hắn xấp xỉ Hách Liên Dạ, nên mới có thể bị phái đi đóng giả Hách Liên Dạ.

Cho nên hiện tại không dám hỏi bậy, vội vàng để tay xuống, ngoan ngoãn đứng yên.

Phong Ngự Vũ không chú ý cử chỉ bên này, hiện tại cả người hắn mới không tốt...

Phẩm chất hiền lành tốt đẹp kiểu này, hắn chẳng trông mong có thể xuất hiện trên người Hách Liên Dạ, chỉ có thể bắt đầu nhìn về phía Ngự Ngự.

Ngự Ngự rất thích nhân vật giống như huynh trưởng này, đương nhiên sẽ không bỏ mặc không giúp, chỉ là... có vài vấn đề nàng cũng muốn biết đáp án.

Cho nên nàng đi tới gần, "Dung Mô Mô, tại sao người đi theo chúng tôi?"

"Ta theo chân sư đệ."

"Tại sao đi theo hắn?"

Dựa theo biểu hiện trước kia của nam tử áo trắng, chỉ có lúc cần ăn cơm hắn mới gọi sư đệ... bình thường đều hành tẩu một mình.

Rốt cục nam tử áo trắng cũng chịu ngừng đầu, nét mặt tuần nhã xuất trần như tiên giáng trần, ánh mắt của hắn trước sau như một không nhìn ra buồn vui,

giọng điệu thoải mái trả lời Ngự Ngự.

"Ta muốn ăn thịt."

"..." Ngự Ngự bị kinh hãi.

Những người khác đều choáng váng, chỉ có Hách Liên Dạ khẽ cười một tiếng, đẩy kín mắng tây vừa mới trộn xong rồi để qua một bên, mới thản nhiên đi tới, "Bao lâu rồi không ăn thịt?"

"Tám mươi sáu ngày."

Tính ngày rõ ràng như thế, xem ra thật sự là oán hận sâu nặng lắm đây...

Làm một người sành ăn, Ngự Ngự rất hiểu rất rõ tâm tình bây giờ của nam tử áo trắng.

Nhưng làm một người đã sớm phúc hắc thành tinh, hiển nhiên Hách Liên Dạ hiểu chuyện quan trọng hơn.

"Tám mươi sáu ngày chính là thời gian ngươi bị thương?"

Ngự Ngự sùng sốt, sau đó cẩn thận tính toán, tám mươi sáu ngày... hình như cũng vừa đúng lúc nàng xuyên qua!

Cho nên nam tử áo trắng bị thương là có liên quan đến Trình Ti Nghiên?

Còn có... dựa theo lời Tần Phấn, Trình Ti Nghiên biết võ công, hơn nữa võ công còn vô cùng cao, vậy nàng không có khả năng vì rơi xuống hồ mà chết chìm, tám mươi sáu ngày trước, hai người này một người chết, một người bị thương nặng... Xem ra hai người đã trải qua một trận ác chiến rồi.

Chỉ là không biết mối dẫn hòa là cái gì.

Trong lúc vô tình để lộ tin tức quan trọng, nói không chừng sai sót này còn có thể làm hại môn phái bọn họ bị diệt, nam tử áo trắng vẫn là trung ra khuôn mặt bình tĩnh.

Hắn im lặng nhìn Hách Liên Dạ một lát, đột nhiên mở miệng nói, "Không phải, đó là thời gian ta thích ngươi."

"..." Ngự Ngự càng lúc càng có thể hiểu nỗi niềm của Hà Nghiên rồi.

Hắn nói rất đúng, cuộc sống này... quá giày vò người.

Nhưng nam tử áo trắng vác khuôn mặt xuất trần thoát tục, vẫn còn tiếp tục "thở lộ", "Có người nói chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp, cho nên sau khi ta thích người, mỗi ngày đều tắm rửa đốt hương, chay tịnh như tổ*."

(* chay tịnh: thời xưa khi cúng quý thần, ăn mặc nghiêm chỉnh, bỏ hẳn mọi đam mê như; không uống rượu, không ăn đồ mặn...biểu thị sự thành kính như tổ là nghĩ không dính dầu mỡ, hành động ngồi không => kết hợp lại thì không hiểu cho lắm v)

Do dự một lát, vẫn có thể bình tĩnh nói, "Để ngươi cũng có thể thích ta."

Nam tử áo trắng lấy cớ này mặc dù động kinh chết người, nhưng đúng lúc khớp với lý do thoái thác trước đó của sư đệ, cho dù đám Ngự Ngự không tin, nhưng cũng không có chứng cứ, không thể nói được cái gì.

Nhưng không có nghĩa Hách Liên Dạ không có biện pháp.

Yêu nghiệt nào đó cười đến mức được gọi là tâm trạng thoải mái, hơi nâng tay lên, "Hà Nghiên."

"... Chủ tử." Hà Nghiên đã sớm sụp đổ lập tức giùng giàng đứng lên, đợi ý phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Làm thế nào để chứng minh người thích ta

Hách Liên Dạ hăng hái, chỉ ngón tay về phía nam tử áo trắng, "Đi, hôn hắn đi."

"..." Hà Nghiêm vừa mới đứng lên lại ngã xuống đất.

Nước mắt lưng tròng, hấn nhìn về phía Ngự Ngự.

Vương phi, cứu mạng với...

Là một đứa nhỏ ngoan ngoãn hiền lành, hiển nhiên Ngự Ngự sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nàng lập tức nghĩa chính nghiêm từ trách mắng Hách Liên Dạ, "Vương gia anh quá đáng rồi đấy, hạ mệnh lệnh này về sau Hà Nghiêm xuất giá thế nào?"

(chính xác là xuất giá, xuất giá là lấy chồng đó, không phải thú thê, cưới vợ đâu :3, anh này bị chị chuyển giới rồi :v)

"..." Hiện tại Hà Nghiêm thật sự muốn khóc rồi.

Vương phi, ngài đừng có như vậy mà...

Ta, ta không có cướp đồ ăn của ngài...

Nhưng dường như Hách Liên Dạ rất tán thành lời của Ngự Ngự, cười gật đầu, "Nói cũng phải."

Nói xong, nhìn về phía Phong Ngự Vũ, "Vậy chỉ có thể làm phiền Phong huynh rồi."

Ngươi muốn làm cái gì!

Khóe miệng Phong Ngự Vũ co giật đến mức cả người cũng sấp co lại, nhìn ánh mắt của Hách Liên Dạ, tựa như đang nhìn sắc lang.

Ngự Ngự sâu sắc cảm thấy rằng, Phong Ngự Vũ chỉ còn thiếu dùng hai tay che ngực mà thôi.

Mất rất nhiều sức lực, Phong Ngự Vũ mới có thể làm cho âm thanh bình thường được chút, "... Hách Liên huynh, cái này... không tốt lắm đâu."

"Phong huynh cũng sợ chậm trễ chuyện xuất giá sau này sao?" Hách Liên Dạ cười hết sức khéo hiểu lòng người.

"..." Phong Ngự Vũ sắp bị nghẹn chết rồi.

Nhưng Hà Nghiêm lại hiểu rõ trong nháy mắt, thì ra chủ tử và Vương phi hoàn toàn không muốn bắt hấn!

Chủ tử cố ý nói như vậy, Vương phi chỉ đang liên thủ với chủ tử đào bẫy, xoay trong hai huynh đệ Phong Ngự Vũ mà thôi.

Trầm tư rất lâu, Hà Nghiêm cảm thấy chỉ số thông minh của mình theo không kịp hai người họ.

Hấn thật sự không thể lý giải, trước đó hai người này đều không cần bàn bạc, thậm chí ngay cả trao đổi ánh mắt cũng không có, làm sao có thể hợp tác ăn ý như vậy, đào ra một cái hố vô lương rõ to.

Suy nghĩ cả buổi, Hà Nghiêm rút ra một kết luận khiến cho hấn rơi lệ.

Có lẽ là vì hấn hiền lành đáng hoàng...

Tóm lại một câu, sau khi quen biết Vương phi, làm sao lại trở nên khảo nghiệm thần kinh người thế chứ...

Trong lúc Hà Nghiêm rối rắm, Phong Ngự Vũ đã vật lộn xong cho ra quyết định.

Mặc dù không biết sự thật thế nào, nhưng hấn nhất định nghiêng về phía đệ đệ nhà mình, hơn nữa... nếu không phải liên quan đến tính mạng, với tính tình lạnh tanh của hoàng đệ, nhất định sẽ không lấy cái cớ trời đánh thế này.

Cho nên nghiêm mặt lại, tâm trạng Phong Ngự Vũ có chút bi tráng tiến lên một bước, "Được, ta..."

"Không bằng... để tiểu nhân làm đi." Một âm thanh yếu ớt xen vào.

Người nói là Vương gia giả lúc trước.

Hấn phạm sai lầm, đang tìm cơ hội tích cực chuộc tội, hiện tại đã nghĩ ra vỗ đuôi ngựa (nịnh hót), ít nhất để ca ca Thiếu chủ tránh thoát một "tai nạn".

Thiếu chủ và Nhị gia có mối quan hệ tốt, đợi đến lúc trở về núi, Nhị gia cũng có thể phạt hấn nhẹ chút.

Đáng tiếc... Cái vỗ này thật sự vỗ tới móng ngựa.

Nam tử áo trắng tiết kiệm ít lời đột nhiên ngừng đầu lên, hỏi hấn, "Ngươi thật sự muốn học nuôi heo?"

"... Chắc ạ."

Nam tử áo trắng thần sắc lạnh nhạt thu tay lại, "VẬY còn sống trước hẵng nói."

"..." Vương gia giả im lặng rơi lệ.

Hắn.. Hắn chỉ muốn vỗ mông ngựa một cái thôi mà! (T_T)

Đối với kiểu khảo nghiệm tinh thần người này mà nói, trong mắt Hách Liên Dạ không đáng kể chút nào.

Bởi vì Vương gia y biến thái hơn cái này rất nhiều..

Cho nên hoàn toàn không bị ảnh hưởng, y vẫn chưa quên chủ đề trước đó, "Người không tìm người hôn người, chứng minh người thật sự thích ta như thế nào?"

"..." Có thể chứng minh như vậy sao... Ngự Ngự yên lặng liếc nhìn trời, cảm thấy thời gian cũng sắp rồi, liền... bụng khay măng tây vừa trộn xong để lên bàn.

Xem kịch vui cũng không thể làm trễ cơm tối, ừm.

Trước đó đám hắc y nam đuổi theo giết cũng đã nói, nội công nam tử áo trắng luyện, trước năm hai mươi lăm tuổi không thể gần nữ sắc, nếu không thất bại trong gang tấc, nội lực có thể phản phệ lại.

Cho nên nam tử áo trắng chưa từng nói chuyện yêu đương, nhất thời bị giọng điệu đương nhiên của Hách Liên Dạ làm cho luẩn quẩn.

Người tiết kiệm ít lời vốn không có khả năng lừa dối người khác...

Cái cơ chế người lúc trước cũng chỉ thuận theo lời nói của sư đệ mà thôi.

Cho nên hiện tại nam tử áo trắng bí từ rồi.

Mặt không đổi sắc nhìn Hách Liên Dạ, hắn im lặng một lúc lâu, mới nói, "Tâm sự của ta đều nói cho sư đệ, đợi đệ ấy quay lại sẽ nói cho người biết."

"Hả? Vậy tại sao người không trực tiếp nói cho ta biết?"

Nam tử áo trắng không vội vã trả lời, chỉ cúi đầu, nhìn như đang trầm tư.

Ngự Ngự lại cảm thấy hắn đang nhìn chén đĩa của hắn...

Nửa phút sau, nam tử áo trắng ngẩng đầu lên, giọng nói vô cùng bình tĩnh, ánh mắt rất thoải mái.

"Ta xấu hổ."

"..." Mọi người đều bị phần.

Cho dù là yêu nghiệt như Hách Liên Dạ, cũng không nhịn mà giật giật khóe miệng.

Tâm trạng Ngự Ngự rất phức tạp, phức tạp đến mức ngay cả đĩa cũng đặt xuống.

Dựa theo suy đoán của nàng, quá trình kể sách vừa rồi của nam tử áo trắng chính là như vậy:

Hắn nói bậy gây họa, nếu không bỏ cứu* kịp thời, khiến cho sư đệ mất hứng, đệ ấy sẽ không cho hắn ăn cơm.

(*dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi)

Từ nay về sau cho dù hắn có gọi sư đệ thế nào, sư đệ cũng sẽ không xuất hiện.

Cho nên nam tử áo trắng cúi đầu nhìn chén đĩa của mình, bất chấp rồi.

Nhớ lại câu nói "Ta xấu hổ" kia của nam nhân áo trắng... trong lòng sấm sét vang dội một trận, Ngự Ngự vui đầu khô ăn, cảm thấy mình cần bồi bổ.

Suy nghĩ của những người khác cũng vậy...

Chỉ là bọn họ không ăn được bữa tối tình yêu của Hách Liên Dạ, bèn cùng nhau vịn tường lạng lẽ rời khỏi phòng bếp, đi theo chuông quây gọi món ăn.

Lúc sư đệ trở về, cảm thấy bầu không khí trong khách điểm có chút bất thường, về mặt của mấy vị ngồi bên kia đợi cơm có chút bí tráng.

Mờ mịt chẳng hiểu gì đi vào phòng bếp, giao thịt bò mới mua cho Hách Liên Dạ, sau đó lại đưa hộp điểm tâm bên tay phải cho Ngự Ngự, "Trình tiểu

thư, đây là điểm tâm của quán nổi tiếng nhất ở huyện lân cận, ta đã hỏi ông chủ, mấy cái này rất dễ bảo quản, ngày mai ăn cũng sẽ không ảnh hưởng đến cảm giác.

Hai mắt Ngự Ngự sáng lên, "Anh đúng là người tốt!"

"..." Sư đệ lau mồ hôi lạnh.

Hách Liên Dạ đã sớm thái rau xong, rốt cuộc bây giờ có thể bắt đầu xào rau, y cười cười quay đầu lại nhắc nhở, "Tiểu nha đầu, ở đây khói dầu nhiều, nàng đi ra ngoài chờ trước, sẽ có cơm ăn ngay."

Nói xong, lại bồi thêm một câu, "Thuốc của nàng ta sẽ trông hộ nàng."

Trong giọng nói tràn đầy cung chiêu, hoàn toàn không để ý thuốc kia vốn nấu là để chỉnh y.

Ngự Ngự cười híp mắt nhìn động tác lưu loát của y, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ thật hiền huệ."

Tay đang bận, Hách Liên Dạ không thể vỗ đầu của nàng, lại cười một tiếng cúi đầu xuống, "Tiểu nha đầu, thật ra ta còn học rất nhiều thứ, nếu không làm sao chăm sóc tốt cho nương tử?"

"..." Không muốn nhìn khuôn mặt muốn nhéo đang ở gần trong gang tấc, phải bung cái khay đã ăn được một nửa phôi đất chuẩn đi.

Để lại một mình sư đệ đối mặt với nam nhân nào đó trong truyền thuyết rất là biến thái vô cùng máu lạnh, thế nhưng vừa rồi lại có biểu hiện dịu dàng săn sóc, quả thật có thể giữ chức tướng công kiểu mẫu cung chiều thế tử, hần lạnh lẽo hỗn độn...

"Với tuổi của ngươi, trình độ võ công không tệ." Hách Liên Dạ không quay đầu lại, đột nhiên mở miệng.

Ý của biến thái chính là... mặc dù rất nhiều người hận y nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn không thể không thừa nhận, quả thật y mạnh mẽ đến mức có thể làm cho tất cả mọi người ngửa mặt lên nhìn.

Cho nên có thể làm cho Hách Liên Dạ khen một câu, quả thực vô cùng vinh dự.

Nhưng sư đệ cũng không tự mãn, thành thật thừa nhận, "Tại hạ chiếm được tâm pháp bí truyền độc môn của môn phái."

Thiên tư* của hần chỉ có thể nói là trung thượng, còn Hách Liên Dạ... Thôi, không nên nhắc tới chủ đề đả kích người khác này.

(* tư chất tự nhiên)

Hách Liên Dạ gạt đầu, nhìn như hoàn toàn không liên quan hỏi một câu, "Có từng thích người nào chưa?"

Cái này đúng là hỏi khó sư đệ rồi, hần do dự, "Động vật nhỏ được không? Ta thích heo, cá, còn có con gà ta vừa mới nhặt về..."

Hách Liên Dạ đợi một lát cũng không đợi được nam tử áo trắng đặt song song cùng bọn nó...

Hiện tại y muốn học theo Ngự Ngự nhìn trời rồi.

Ho nhẹ một tiếng, Hách Liên Dạ mới nói tiếp, "Thật ra ta không quan tâm tại sao ngươi muốn đi theo chúng ta, bao gồm các người muốn làm gì ta cũng không có hứng thú muốn biết."

"Nhưng giấu ta không nói, không phải là chuyện tốt gì."

"Bởi vì ta muốn bảo vệ tiểu nha đầu kia chu toàn, để ngăn chặn ngộ nổ, ra tay sẽ chịu khó chút."

Vừa nói, y vừa làm đồ ăn.

Bởi vì y không thể làm trễ giờ cơm của Ngự Ngự...

Khi nói chuyện, y đã cắt xong thịt rồi cho vào nồi.

Ở nhiệt độ cao, trong nồi lập tức phát ra tiếng 'xèo xèo'.

Sư đệ không có cách nào khác để bản thân đừng suy nghĩ nhiều...

Sắc mặt có chút cứng, hần hỏi Hách Liên Dạ, "Ra tay trong lời Vương gia... là ném người xuống vạc dầu sao?"

Hách Liên Dạ liếc nhìn thịt trong nồi, lạnh nhạt cười một tiếng, "Sao có thể chứ."

Cũng may cũng may. Sư đệ nhẹ nhàng thở ra.

"Xảo chiến trong nồi sẽ chết nhanh, giải thoát quá sớm."

"..." Vừa mới thở ra giờ lại chẹn họng, hơn nữa lần này là trực tiếp sắp bị nghẹn chết.

Hắn thật sự quá ngây thơ rồi, vậy mà đi hoài nghi trình độ biến thái của Hách Liên Dạ...

Sư đệ sâu sắc sám hối.

Nhưng Hách Liên Dạ lại cảm thấy hôm nay mình đặc biệt nhân từ.

"Đây là lần đầu tiên bốn vương cánh cáo người khác." Nếu là ngày thường y đều trực tiếp động thủ, "Bởi vì tiểu nha đầu kia có chút cảm tình với sư huynh đệ các người."

Liếc nhìn sư đệ lần nữa, "Hơn nữa nàng thích con gà người mới nhặt về."

Ý tứ cướp bóc trong lời này rất rõ ràng, cho nên sư đệ có chút khó khăn, "... Nhưng con gà đó còn quá nhỏ, ta sợ nó không chịu được đường xá xa xôi, hãy để người khác mang nó về núi trước đã."

Người khác không nói gì, chỉ có Vương gia giả yên lặng rơi lệ trong góc.

Con gà "còn quá nhỏ"...

Nghe giọng điệu này... Động vật trên núi đều là đại gia đấy!

Sư đệ lại hoàn toàn không cảm thấy suy nghĩ của mình khác lạ, không thể lấy con gà con này 'hồi lộ' Hách Liên Dạ, hắn lập tức cam đoan xin thề, "Xin Vương gia yên tâm, tại hạ nhất định sẽ không làm bất cứ chuyện gì gây bất lợi cho Trình tiểu thư."

Bởi vì ta biết người là một biến thái. Sư đệ thậm chí bổ sung thêm một câu ở trong lòng.

"Chỉ là... Gần đây trên núi hơi loạn, tại hạ vẫn luôn không thể gọi tất cả mọi người về núi, có thể có vài tiểu lâu la tới quấy rầy thanh tịnh của Vương gia."

Nhưng những nhân vật nhỏ này, ở trong mắt Hách Liên Dạ hoàn toàn không đáng giá được nhắc tới, cho nên cũng không lo lắng.

Quả nhiên, Hách Liên Dạ thờ ơ cười cười, "Vậy cũng tốt, gần đây muốn tìm người đút cho heo nhỏ, đang thiếu hụt nhân viên."

Sư đệ: "... " Hắn thật sự muốn lặp lại câu cảm khái trước đó một lần nữa...

Những gì nên nói đã nói xong, Hách Liên Dạ không phải là người ít nói, nhưng y không thích đề ý tới người ngoài...

Cho nên y tiếp tục làm cơm của mình, xem sư đệ như không khí.

Ngược lại sư đệ ngửi mùi thơm sức nức trong phòng bếp, nhìn khay thức ăn sắc hương vị đều đủ, chần chờ một lúc, chủ động hỏi, "" Không biết trù nghệ* của Trình Vương gia... là học từ đâu?" (* tài nghệ nấu nướng)

Sợ Hách Liên Dạ cho là hắn đang tìm chuyện để nói, sư đệ giải thích thêm, "Heo trên núi đều kén ăn, nếu đầu bếp trên núi có trù nghệ lợi hại như Vương gia, có lẽ đám heo sẽ thích ăn cơm."

"... Ngự trù trong cung, còn có tất cả cửa hàng lâu năm ở trên phố, bốn vương đều đến bái phỏng."

Ngự Ngự thích ăn, cho nên Hách Liên Dạ đặt tâm tư ở trên phương diện ăn uống vô cùng nhiều.

Nhưng y thông minh, học đủ loại thực đơn ở các nơi, còn có thể thông hiểu đạo lý, sau đó dựa vào khẩu vị của Ngự Ngự điều chỉnh chút, tự nghĩ ra một bộ tự điển món ăn (hệ thống những phong cách đặc thù về lý luận, phương thức, phong vị về những kiểu chế biến thức ăn của các địa phương khác nhau).

Người thường nào có bản lĩnh này của y.

Cho nên sư đệ có chút khó xử cúi thấp đầu, bắt đầu nghĩ đối sách.

Nếu không phải thêm mấy người xuống núi, mỗi người đi kiếm một sư phụ? Biện pháp này dường như có thể thực hiện.

Dù sao chăn heo... chính là đại sự đấy.

Hách Liên Dạ liếc nam tử áo trắng vẫn luôn lưu lại trong phòng bếp nhưng không mở miệng, cảm giác tồn tại trở nên rất yếu, nhắc nhở sư đệ, "Sư huynh của người cũng kén ăn."

Hắn không tiện suy tính xem nuôi sư huynh như thế nào cho tốt sao?

Sư đệ nương mảy, "Nhưng sư huynh không ăn cơm ta có thể đánh huynh ấy, heo và cá không ăn... ta không thể ngược đãi động vật nhỏ."

Nam tử áo trắng im lặng hồi lâu ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn vào bóng lưng sư đệ.

Ánh mắt hắn nhìn như bình tĩnh nhưng thật ra oán khí rất sâu nặng, không thể khiến cho sư đệ chú ý...

Cuối cùng nam tử áo trắng vẫn mở miệng, "... Sư đệ, ta vẫn chưa đi."

"A," Dáng vẻ của sư đệ vô cùng tự nhiên quay đầu lại, "Có chuyện gì sao?"

Nam tử áo trắng: "..."

Ở trong phòng bếp luân phiên bị đá kích, buổi tối hôm đó, lúc ăn cơm mọi người đều rất im lặng.

Vui đầu khổ cật, ăn nhiều bỏ nhiều! Nếu không cuộc sống này rất gầy vò người ta, thân thể suy yếu hoàn toàn không chịu nổi nha...

Đợi đến lúc cơm nước xong xuôi, khi mọi người đều đi lên lầu, Phong Ngự Vũ mới nhớ tới chuyện quan trọng.

"Tiểu muội, ta đang dẫn muội trốn hôn đấy..." Hắn ngón ngang trong gió nhìn Ngự Ngự bên cạnh Hách Liên Dạ.

Sau khi Hách Liên Dạ xuất hiện vẫn luôn biến thái... cho nên hiện tại hắn mới ý thức tới điểm này.

Ngược lại Hách Liên Dạ rất hào phóng, "Các người tiếp tục trốn, ta từ từ đuổi theo."

Khỏe miệng của những người khác giật giật, chỉ có Ngự Ngự nhìn yêu nghiệt bên cạnh thật lâu, trong ánh mắt hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Hách Liên Dạ lập tức cười lên cam đoan, "Đợi khi nào sắp đến giờ cơm tối, ta nhất định đuổi theo nấu cơm cho nàng."

"Vương gia, bệnh biến thái của anh đã chữa hết rồi!" Ngự Ngự cực kỳ vui mừng cực kỳ thành khẩn khen y.

"Có lẽ thế," Người nào đó vừa rồi còn đang cười đùa lại về mặt buồn thiu, thờ dãi, "Nhưng hiện tại bốn vương lại bị bệnh tương tự."

"Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ đến cục cưng của tỷ sao?" Ngự Ngự khéo hiểu lòng người an ủi y, "Yên tâm, mang thai thêm mấy tháng nữa, tỷ có thể nhìn thấy nó rồi."

"Không phải," Yêu nghiệt nào đó cực kỳ bình tĩnh phủ nhận, "Mặc dù nghĩ đến cục cưng sau này của chúng ta, nhưng bây giờ trong lòng bốn vương bị hình bóng của tiểu nha đầu vô lương lấp đầy, không chứa thêm được người nào nữa."

Ngự Ngự bị cảm động, ánh mắt sáng ngời vô cùng chân thành, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ thật đúng là nữ nhân tốt."

Vừa mới cơm nước xong... Ngự Ngự tràn trề lực chiến đấu, vẫn chưa bị lời thổ lộ của người nào đó đánh ngã.

Nhưng làm một biến thái cấp yêu nghiệt, cho dù lúc nào, sức chiến đấu của Hách Liên Dạ đều sôi trào.

Y cười dặt tay Ngự Ngự, thẳng thắn thừa nhận, "Thật ra bốn vương vốn chẳng phải là người tốt."

"Nhưng vì nàng, ta nguyện ý làm nam nhân tốt."

Ngự Ngự: "..."

Được rồi, nàng lại hết chữ để nói rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Tiểu nha đầu này có chút thích y

Ngự Ngự không biết võ công, sau khi đi ra khỏi Nguyệt Loan quốc, Phong Ngự Vũ lo lắng buổi tối nàng ở một mình không an toàn, đặc biệt an bài một tỷ nữ có võ công, buổi tối ngủ ở gian ngoài phòng ngủ của Ngự Ngự.

Nhưng sau khi Hách Liên Dạ xuất hiện... Không chút đỏ mặt đuổi tỷ nữ kia đi.

Người muốn làm gì!

Phong Ngự Vũ xem Ngự Ngự như muội muội, hiện tại hai người vẫn chưa kết hôn, đương nhiên hắn không thể nhìn Hách Liên Dạ "bất nạt" người khác.

Nhưng hắn còn chưa phát hỏa, Ngự Ngự đã đẩy Hách Liên Dạ đi vào phòng trong, bình tĩnh trấn an Phong Ngự Vũ, "Yên tâm, Tiểu Dạ tỷ tỷ không phải loại phụ nữ như huynh nghĩ."

Phong Ngự Vũ đột nhiên cũng muốn học Hà Nghiêm một chút, nét mặt bị phần chạy đi...

Đẩy người vào cửa, Ngự Ngự không có làm loạn, vẻ mặt có chút nghiêm túc, "Hôm nay Vương gia già kia, cậu ta bắt chước anh rất giống."

Mặc dù Vương gia già không dịch dung, dung mạo tuy đẹp nhưng không cùng một cấp bậc với Hách Liên Dạ.

Nhưng trên thực tế, người nọ bắt chước y cực kỳ giống, giống đến cả những động tác nhỏ nhất, lúc cười lên, độ cong của khóe môi cũng hoàn toàn tương tự.

Dân chúng bốn nước đều nghe qua truyền thuyết của Hách Liên Dạ, nhưng thật sự nhìn thấy y thì lại ít càng thêm ít, nhìn phản ứng hôm nay của ông chủ khách điếm là biết, ông ta không hề biết dung mạo của Vương gia già có gì bất thường.

Nếu chỉ muốn đóng giả Tĩnh Vương, lừa gạt dân gian kiếm chút đặc quyền, cần gì phải bắt chước chính xác như vậy!

Sự đệ nói, hiện tại trên núi không được thái bình, có vài người không nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Rốt cuộc những người này muốn làm cái gì? Âm thầm diệt trừ Hách Liên Dạ, tiếp tục dùng chiêu Vương gia già?

Chuyện này không phải chuyện đùa, nhưng Hách Liên Dạ nghe xong lại không hề có sắc mặt khảm trương, ngược lại lại cười lên.

Không phải là cười ha ha, nhưng cạnh môi của y hiện ra vết cười thật sự rất rõ ràng, tỏ rõ tâm tình của y đang rất tốt.

Ngự Ngự đành phải chân thành bàn bạc với y, "Vương gia, ngài có thể đợi lát nữa rồi biến thái được không?"

"Không thể." Người nào đó cự tuyệt không chút do dự, giọng nói cũng vui vẻ cười hơn, "Hiện tại tâm tình của bản vương rất tốt."

"Nhưng Tiểu Dạ tỷ tỷ à, cục cưng của tỷ còn mấy tháng nữa mới ra đời đấy."

Hách Liên Dạ bật cười nheo nheo mắt nàng, "Tâm tình của ta tốt, là vì có một tiểu nha đầu thật ra luôn đặt ta ở trong lòng, ngay cả động tác nhỏ nhất của ta cũng cẩn thận quan sát."

"... Vương gia biến thái đến mức có đặc sắc riêng của mình, người bình thường đều rất khó xem nhẹ ngài."

"Nhưng tiểu nha đầu ta thích cũng không phải là người bình thường, nàng ở trong lòng ta, độc nhất vô nhị, là đặc biệt nhất."

"..." Ngự Ngự im lặng nhìn Hách Liên Dạ thật lâu.

Hách Liên Dạ cũng không buồn bực, vẫn cười mặt đối mặt với nàng.

"Vương gia, lời anh vừa nói..." Rốt cuộc Ngự Ngự cũng mở miệng, giọng nói nếu không phải là vô lương thì là có ý chân thành bày người ta, thế nhưng lúc này thật sự rất chân thành rất nghiêm túc, tựa như muốn ra quyết định quan trọng gì đó.

Trái tim Hách Liên Dạ chợt nảy mạnh lên, sống lưng cũng theo bản năng thẳng băng.

Lần đầu tiên y thấy nàng bày ra vẻ mặt này.

Quyết định gì có thể làm cho nàng nghiêm túc như vậy?

Chẳng lẽ y được mây mờ trắng tỏ, rốt cục tiểu nha đầu này cũng bắt đầu đáp lại y?

Ngự Ngự không chú ý đến sự biến hóa trong mắt của y, lại do dự một chút, "Vương gia, anh thật sự rất biết tìm cơ hội thổ lộ đấy... Cho dù là phim thần tượng của quê tôi cũng không chống chọi đa dạng như anh."

"Không được, tôi nhất định phải tìm cách trở về, cũng sẽ mang theo anh trở về, tôi muốn để anh dạy tiểu biểu ca của tôi, nếu không không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể rước tiểu biểu tâu về nhà."

Ngự Ngự không biết, anh họ nhỏ của nàng không có kinh nghiệm yêu đương nhưng có kinh nghiệm bảy năm thâm mến, sau khi chính thức lừa được chị dâu nhỏ về nhà, sẽ biến thành cảm thú phức tạp, vậy mà nàng vẫn đang bận tâm đến chuyện yêu đương của anh họ nhỏ.

(Tác giả có viết một bộ về anh họ nhỏ này, độ dài cũng tương đương với bộ này, hoàn rồi, nhưng bối cảnh là hiện đại thì phải á)

Hách Liên Dạ: "..."

Tốt, rất tốt, nàng chẳng những không muốn đáp lại y, nghe xong lời tỏ lộ của y còn nghĩ đến nam nhân khác!

Hơn nữa lần này không phải là "biểu ca đại nhân" nàng thường hay nhắc tới, mà đổi thành tiểu biểu ca.

Cho dù có nghe thấy nhân vật tiểu biểu tầu, nhưng người nào đó vẫn lặng lẽ hóa thành thùng chấm chua lớn hình người.

Bởi vì so ra, địa vị của y trong lòng Ngư Ngư, thật sự không có cách nào so với biểu ca của nàng được...

Đừng nói là thứ nhất, trước mười y cũng không chen vào được...

Đếm lại số lượng biểu ca đường ca còn có đám đường đệ, Hách Liên Dạ phát hiện, có thể trước hai mươi y vẫn không thể chen vào được.

Tại sao tiểu nha đầu này có nhiều thân thích như vậy...

Còn có đồ ăn...

Thùng dấm chua nào đó nhìn đồ ăn vặt, trái cây trên bàn trong phòng Ngư Ngư, không thể không thừa nhận, "kẻ địch" là ngàn ngàn vạn vạn...

Ngư Ngư không chú ý đến những thứ này, nàng còn đang suy nghĩ chuyện xuyên trở về thế giới của mình.

Anh họ đại nhân hết sức bận, mặc dù nàng không biết lão ta đang bận cái gì...

Có lẽ là bận bảo vệ hòa bình giữa các vì sao nhỉ... Ngư Ngư rồi rầm nhìn trời.

Cho nên hẳn là lão ta không rảnh đến đón nàng trở về rồi.

Nhưng không sao, thân là em gái họ của Nghiêm Thiếu Huân, loại "chuyện nhỏ" xuyên qua thời không này, chắc hẳn nàng có thể tự mình hoàn thành.

Ba chữ "Nghiêm Thiếu Huân" này khiến cho Ngư Ngư run rẩy chút, lập tức phấn chấn lên.

Không thể làm mất mặt anh họ đại nhân, nàng nhất định phải tự mình xuyên về!

Hạ quyết tâm, Ngư Ngư kéo tay áo người bên cạnh, cũng không đùa giỡn nữa, rất có năng xuất tiến hành chủ đề trước đó, "Vương gia, anh thật sự phải cẩn thận đây, đám người trên núi kia không có ai có võ công cao hơn anh, nhưng khinh công của bọn họ rất quái dị, anh đã quên rồi sao, lần đầu tiên Dung Mộ Mộ xuất hiện, anh không hề phát hiện anh ta bay qua đầu anh."

Cho nên nếu phải từ từ ra, cho dù có liều mạng cũng phải ám sát Hách Liên Dạ, như vậy mới có thể thành công...

Thùng dấm chua nào đó hơi sững sờ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc bên cạnh mình, tâm trạng đột nhiên khá hơn.

Thì ra tiểu nha đầu này cũng không vút y sang một bên, trong lòng vẫn luôn nhớ tới an nguy của y.

Trong lòng nàng, những người thân chăm sóc nàng từ nhỏ dĩ nhiên quan trọng, nhưng địa vị của y cũng không kém lắm, đúng không?

Yêu nghiệt nào đó đang nở gan nở ruột, cười đến mức cực kỳ hạnh phúc, bèn ôm người bên cạnh vào lòng.

Ngư Ngư tránh không được, đành phải vỗ vỗ y, lo lắng khuyên can, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ như vậy... sẽ ép cục cưng trong bụng tỷ đấy."

"..." Hách Liên Dạ xem nhẹ y phục của mình lại dần dần biến chắc, tiếp tục ôm nàng.

Ngư Ngư đã sớm chứng kiến biến thái của y, cũng không trông cậy vào thuốc này có thể đổi phó y, nhưng...

Sự lo lắng xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn khéo léo, "Vương gia, anh thật sự muốn ép tôi ra tuyệt chiêu sao?"

Nàng rất tốt bụng nhắc nhở, "Hôm nay tôi mới hãm một phần thuốc mỡ." Hơn nữa là bản cấp biến thái.

Mắt phượng hơi híp lại, ý cười trong mắt liếm điểm gọn sóng, mê người đến mức người ta hi vọng thời gian có thể dừng lại vào giờ khắc này, lúc đó sẽ chìm đắm trong vẻ mặt hơn hờ kia.

Khoảng cách gần như vậy bị vây bởi nữ nam kẻ mạnh mẽ, trên mặt Ngư Ngư cũng có chút nóng lên.

Hách Liên Dạ hài lòng nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nàng, chẳng những không buông tay, cánh tay còn ôm chặt hơn.

Được rồi, vậy nàng chỉ có thể ra tuyệt chiêu... Ngư Ngư có chút xúc động sờ sờ khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt sắc trước mắt.

Sau đó, sờ lại sờ.

Lúc đầu Hách Liên Dạ không cảm thấy có gì thay đổi, trên mặt không đau không ngứa, nhưng sau đó... hình như đuôi khóc mất thấy gì đó.

Mặt của y, có một thứ đang... nổi lên.

Khóc môi Hách Liên Dạ hơi run rẩy nghĩ hình dáng của cái này.

"Tiểu nha đầu, nàng làm cái gì thế?" Y nín cười hỏi.

Ngư Ngư hơi ngửa đầu ra sau, cực kì hài lòng thưởng thức "tác phẩm" trước mặt, "Mặt của Vương gia trở nên càng lập thể càng xinh đẹp hơn."

Cái gì là "lập thể"? Miệng mũi của Hách Liên Dạ đều sưng lên, khiến cho ngũ quan của y càng thêm "sâu sắc"?

Như vậy cũng rất không có mỹ cảm rồi...

Dung mạo yêu nghiệt như Hách Liên Dạ, thể gian khó tìm, lãng phí rất đáng tiếc, lấy ra làm bản âm rất tốt.

Ừm, bản âm điều khắc nổi.

Hách Liên Dạ đi đến trước gương đồng, nhìn thấy vẫn là gương mặt đỏ của mình, chỉ có điều ở hai bên má, một trái một phải viết hai cái chữ to "Biến thái".

Ngư Ngư có đi theo đường ca học chút thư pháp, cho nên hai chữ to này viết rất mạnh mẽ có lực, quan trọng nhất là, chữ này là hình lập thể điều khắc nổi, phát thảo ra từng nét bút, lỗi lổm đần xen ở trên mặt y...

"Vương gia, lúc này anh dán bao nhiêu mặt nạ cũng không che được nó." Dùng bàn ủi ủi cũng không được đâu.

Ngư Ngư phát phát tay, "Ngủ ngon~"

Sau khi mang theo tâm trạng vô cùng tốt đi ngủ, để lại một mình Hách Liên Dạ yên lặng hóa đá...

Sáng ngày thứ hai, Hách Liên Dạ hết sức "hiền lành" thức dậy chuẩn bị bữa sáng cho Ngư Ngư, khác với ngày thường là hôm nay y che mặt.

"Chủ tử, ngài..." Hà Nghiêm cực kỳ không hiểu.

"Tiểu Dạ tỷ tỷ là bé gái đó, tỷ ấy rụt rè, không muốn xuất đầu lộ diện." Ngư Ngư tốt bụng giúp đỡ giải thích.

Nói xong, nàng tựa như đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, hỏi Hà Nghiêm, "Có phải tuổi của anh cũng xấp xỉ tuổi của Tiểu Dạ tỷ tỷ không?"

"... Thuộc hạ lớn hơn Vương gia một tháng." Hà Nghiêm vẫn còn chìm đắm ở trong đả kích xưng hô "Tiểu Dạ tỷ tỷ", giọng nói hơi run lên.

Nhưng ngay sau đó, vận mệnh còn tàn khốc hơn đang chờ đợi hắn...

Ngư Ngư nhiệt tình nghĩ kế cho hắn, "Vậy nếu anh gấp gấp thành thân, đáng lẽ nên học theo Tiểu Dạ tỷ tỷ, anh ta nhỏ hơn anh một tuổi, ngay cả cục cưng cũng sắp có rồi."

Hà Nghiêm run rẩy nhìn đôi mắt rõ ràng mang theo ý cười của chủ tử... Hắn muốn về nhà!

Hà Nghiêm roi lệ chạy đi.

Ngư Ngư vừa quay đầu, liền đối diện với tầm mắt chứa ý cười của yêu nghiệt nào đó, "Tiểu nha đầu, sao nàng lại đáng yêu như thế?"

"Vương gia, sao anh lại biến thái như vậy?"

"Ngư Ngư, nàng hỏi ngược lại, là hai vấn đề này có cùng một đáp án sao?" Người nào đó thổ lộ, "Ta biến thái, là vì ta thích nàng."

Ngư Ngư cẩn thận suy nghĩ, đồng ý gật đầu, "Quả thật, tôi cũng rất thích bản thân tôi."

Đáng tiếc luận đầu vô mồm, phúc hắc nào đó chắc chắn sẽ không thua...

Y bình tĩnh tiếp nhận khái niệm lén đổi lại của Ngư Ngư, cười đáp, "Nhưng nhất định sẽ không thích giống bốn vương, bởi vì khi bốn vương thích nàng, còn nhiều hơn cả thích bản thân mình."

"Cái đó không phải là vì Vương gia không hề đáng yêu sao?"

Yêu nghiệt như Hách Liên Dạ, đương nhiên không có khả năng dễ dàng bị hỏi.

Thế nhưng câu hỏi này, dường như gọi lên cảm khái trong lòng y.

Vui vẻ trong đáy mắt dần dần biến mất, y thở dài một tiếng. "Quả thật trước kia bản vương không hề đáng yêu."

"Xảo trá máu lạnh, thủ đoạn độc ác, trước kia trên người bản vương đều không có mùi vị của con người."

"Cũng may, sau đó ta được gặp nàng."

Ngư Ngư: "..."

Thật ra trong lời thổ lộ các kiểu hoa văn đa dạng này tương đối kín đáo rồi, nhưng kín đáo chỉ là phương thức biểu đạt, ý trong lời nói vẫn tình sâu như biển làm cho mặt Ngư Ngư nóng lên.

Ngày thường vào lúc này, nàng đều đơn giản trực tiếp co cẳng chuẩn đi.

Hôm nay nàng cũng chạy đi được hai bước.

Nhưng... thời tiết nóng lên, cho dù mặc vải mát cỡ nào, thời tiết này mà che mặt thật đúng là không thoải mái chút nào.

Ngư Ngư có chút buồn bực, nàng lại nhớ tới Hách Liên Dạ bên cạnh, lấy thuốc giải ra, chủ động làm mất hai chữ to trên mặt y.

"Tiểu Dạ tỷ tỷ là vì để cho mấy người chú ý tới, tỷ ấy có một đôi môi anh đào."

Lần này Hách Liên Dạ không nói đùa nữa, cũng không thẳng thắn hỏi nàng có phải luyện tiết y hay không, nhưng bộ dáng cười đến hạnh phúc này rõ ràng là ý như vậy.

Ngư Ngư mỉm cười, đột nhiên nghĩ đến, "Ngày hôm qua mua quả anh đào vẫn chưa ăn xong hết!"

Nhanh chóng giúp Hách Liên Dạ bôi thuốc giải, nàng xoay người chạy về phòng.

Sau đó nàng vớt Hách Liên Dạ qua một bên, tập trung ăn đồ ăn của mình?

Đương nhiên không phải.

Hơn mười phút sau, bữa sáng trên bàn ăn

Hà Nghiêm gắt gao vịn bàn, ngăn cho mình ngã xuống, "Chủ, chủ tử... trên miệng, trên miệng ngài..." tại sao dán một quả anh đào vậy!

Miệng Hách Liên Dạ bị niêm phong, hoàn toàn không có cách nào nói chuyện...

Cho nên Ngư Ngư nhiệt tình trả lời giúp y, "Bởi vì Tiểu Dạ tỷ tỷ hi vọng các người chú ý tới, tỷ ấy có một đôi môi anh đào~"

Bên bàn ăn thoáng chốc vui đi hơn phân nửa người...

Tất cả mọi người chạy tới bàn bên cạnh, vui đầu khỗ ăn.

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ không vội vã chạy đi, chỉ xúc động nhìn Thái tử nhà mình, nước mắt cũng sắp trào ra.

Trước kia thật sự không biết tiếc phúc, hẳn có một chủ tử bình thường như vậy, hẳn thật sự rất may mắn!

Hà Nghiêm là một người tốt.

Nam nhân làm quen rất nhanh, hẳn là tâm phúc của Phong Ngự Vũ nên gặp qua rất nhiều lần, hiện tại coi như là bằng hữu,

Nhìn thấy bằng hữu nước mắt lưng tròng như vậy, hẳn đương nhiên phải an ủi một chút, cho nên nắm chặt tay của đối phương, chân thành nói, "Huynh đệ đừng như vậy, chúng ta chỉ là rất đáng hoàng mà thôi."

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ: "..."

Hà Nghiêm nhìn bóng lưng hắn rời lệ chạy đi, cảm thấy vô cùng vui mừng...

Vì duy trì lòng hảo tâm này, hẳn dùng tư thế cổ quái đi đến bàn bên cạnh, kiên quyết không nhìn chủ tử nhà mình nữa.

Nhưng Hách Liên Dạ mang theo hình tượng mới kéo sáng, trên mặt lại không thấy chút bối rối nào, vẫn bình tĩnh ung dung.

Thật ra khách quan mà nói, đẹp đến trình độ như Hách Liên Dạ, cho dù động tay động chân gì ở trên mặt y, đều không thể làm cho y trở nên khó coi...

Nếu trên môi người khách có dính một quả anh đào, hơn phân nửa là buồn cười nhìn giống như thằng hề, thế nhưng đối diện trên người Hách Liên Dạ, lại khiến cho y nhìn vào có chút... mê người.

Cố tình yêu nghiệt này lại không hề thu liễm, vẫn luôn nhìn Ngự Ngự cười, cười rồi lại cười, y đột nhiên nghiêng người, "Tiểu nha đầu..."

Hả? Tại sao y vẫn có thể nói chuyện?

Ngự Ngự cảm thấy không ổn, muốn chạy trốn nhưng bị y kéo lại, trơ mắt nhìn khuôn mặt yêu nghiệt càng lúc càng gần mình, càng lúc càng gần... Có thứ gì đó mềm mềm nóng nóng chạm vào môi nàng, đầy dứa một hồi, tràn đầy hương quả trong veo.

Dựa vào trình độ biến thái của Hách Liên Dạ, ban ngày ban mặt hôn người ta, dường như đã không thể tính là gì...

Cho nên dù là Phong Ngự Vũ làm huynh trưởng, cũng chỉ co rút khóe môi một chút, không có ý định ngăn cản.

Nhưng, trong lúc một đám người lặng lẽ vậy xem, lại đột nhiên có người hét lớn một tiếng, "Buông nàng ra!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 134: Tình địch của phúc hắc nào đó

Tiếng hô đột nhiên bay tới kia có âm lượng rất chấn động tai người, hù dọa mọi người giật mình một phen.

Đương nhiên, càng làm cho bọn họ giật mình hơn chính là trên đời này thậm chí có người dám rống Hách Liên Dạ, còn dùng giọng điệu ra lệnh.

Nhìn về phía phát ra tiếng... Há?

Mọi người càng kinh ngạc đến ngây người, nhưng người rống lại tựa như hoàn toàn không e ngại Hách Liên Dạ, trực tiếp vọt tới, "Nói lại lần nữa, người thả nàng ra!"

Trong giọng nói, sát ý lộ lệt.

Nhưng người nọ không ngờ là tiểu nhị của khách điểm.

Có phải thích Ngự Ngự rồi, cho nên xem Hách Liên Dạ là tình địch?

Mặc dù khóe môi co quắp hai lần, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy tình huống trước mắt coi như thú vị.

Chỉ là... Bọn họ nghĩ quá đơn giản rồi.

Hách Liên Dạ là ai? Chuyện y muốn làm, sao có thể vì một tiếng rống to của người ngoài mà đổi chủ ý.

Cho nên ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, y làm theo ý mình tiếp tục... không đứng đắn.

Bọn Phong Ngự Vũ hoàn toàn không thấy tiểu nhị di chuyển, nhưng chưa tới một cái chớp mắt, lúc đầu tiểu nhị cách Hách Liên Dạ hơn mười thước bỗng nhiên xuất hiện ở ngay bên cạnh y!

Một thanh lợi kiếm sắc bén đặt trên cần cổ Hách Liên Dạ, hàn khí dày đặc.

Nhưng Hách Liên Dạ lại không có phản ứng gì.

Là vì đang hôn Ngự Ngự, rất tập trung cho nên không chú ý nguy hiểm tới gần?

Trong tiếng kinh hô thấp thoáng, đám người Phong Ngự Vũ lập tức chạy tới cứu người.

Sư đệ và nam tử áo trắng có khinh công tốt, đến trước một bước, nhưng lại ngăn người, hai người đều im lặng xoay người trở về, cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Không đúng, nam tử áo trắng không ăn cơm, hẩn ngồi ở chỗ đó, lặng lẽ nhìn sư đệ của hẩn ăn...

Hai người kia đang làm cái gì vậy! Trong lòng Phong Ngự Vũ vốn có chút tức giận, nhưng lúc chạy tới bên cạnh Hách Liên Dạ, sau khi nhìn rõ tình hình, hẩn cũng im lặng...

Từ đầu tới đuôi, Hà Nghiêm đều không di chuyển không khăn trương.

Bởi vì hắn biết rõ, Vương gia nhà hắn... là một kẻ biến thái đó. Ừm, mạnh mẽ đến biến thái.

Chút thủ đoạn này muốn đả thương Vương gia nhà hắn? Đừng nằm mơ nữa.

Hách Liên Dạ hoàn toàn không nhìn thanh kiếm bên cổ kia, bình tĩnh tự nhiên đứng thẳng người, cười đến mức cực kỳ thoải mái, "Cũng may hắn ngừng sớm, nếu không sẽ thiếu một người đút cho heo nhỏ ăn."

Ngư Ngư không nói không rằng... ngồi xuống ăn cơm.

Nếu không thức ăn sẽ nguội ăn không ngon,

Giữa tiểu nhị và Hách Liên Dạ, có vài sợi tơ bạc gần như không thể nhìn thấy, tơ bạc này phân bố vị trí vô cùng xảo diệu, nếu vừa rồi tiểu nhị tiếp tục tiến lên phía trước một bước, nhất định sẽ bị tơ bạc này cắt thành tám khối lớn, ngay cả thời gian kêu thảm cũng không có.

Kiếm của tiểu nhị dĩ nhiên không thể đưa lên trước được nữa.

Nhưng thân ở trong hiểm cảnh như vậy, về mặt tiểu nhị tức giận kích động, nhưng lúc này hắn chỉ nhìn Ngư Ngư.

"Tiểu tiểu thư, cô, sao cô có thể..."

Lúc này hắn không giả giọng nữa, cộng thêm xưng hô đặc biệt này, Ngư Ngư lập tức nhận ra, hóa ra là Tàn Phấn.

Nàng để bọn Tàn Phấn ở lại huyện Đào đợi lệnh, không ngờ hắn lại đuổi theo.

Tàn Phấn không biết đang giận cái gì, tức giận đến độ sắp nói không ra lời.

Ngư Ngư nhướn mày, "Hà Nghiêm."

"... Vâng, Vương phi." Không cần nàng phân phó, Hà Nghiêm biết ngay nàng đang lo lắng cái gì.

Lau mặt, Hà Nghiêm hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi tới... giúp Ngư Ngư chuyển bàn ăn sang một bên.

Ngư Ngư rất hài lòng gật đầu, "Ta sợ hắn kích động, lật bàn." Vậy rất lãng phí đồ ăn ngon!

Mọi người yên lặng quay đầu nhìn trời.

Hách Liên Dạ híп mắt, đang chuẩn bị bắt đầu thẩm vấn Tàn Phấn, Tàn Phấn lại mở miệng trước.

Về mặt hắn giả dụa, dường như rất quyết tâm, đột nhiên hỏi, "Tiểu tiểu thư, có phải cô mất trí nhớ hay không?"

Ngư Ngư sững sốt.

Dựa theo lời của hạ nhân trong phủ Thượng thư, từ trước tới nay Trình Ti Nghiêп luôn là người có tính tình cổ quái, gần như một ngày một dáng điệu, ai cũng không đoán được nàng đang nghĩ gì.

Cho nên dù Trình đại nhân rất thương con gái, cũng không nghi ngờ Ngư Ngư điều gì.

Nhưng mặc dù Tàn Phấn dùng câu nghi vấn, nhưng giọng nói kia gần như khẳng định.

Ngư Ngư rất bình tĩnh nuốt đồ ăn trong miệng xuống, "Tại sao nói vậy?"

"Nếu cô không mất trí nhớ, sao có thể cho phép nam nhân này đụng vào cô!"

Tàn Phấn tức giận chỉ vào Hách Liên Dạ, thậm chí đáng về có chút ghét bỏ.

"Trước kia cô từng nói, nam nhân như Hách Liên Dạ vui đùa chút còn có thể, nghiêm túc thì không được, nếu thành thân, thì phải chọn Thiếu chủ... như thế đấy!"

Ngư Ngư: "..."

Giọng điệu này... nghe hơi quen tai.

Nếu chuyển đổi giới tính, dường như càng quen tai hơn.

Hoa hoa công tử trong tiểu thuyết thường hay nói một câu như vậy.

Dáng dấp của Hách Liên Dạ rất yêu nghiệt, người lại quá thông minh không tiện khống chế, nhập nhằng một chút cũng được, nếu muốn thành thân, nên

chọn kiểu như nam tử áo trắng... nên nhà nên phòng rất tốt.

Cổ lễ Trình Ti Nghiên nghĩ như vậy...

Ngư Ngư nhìn mọi người đã sớm bị sét đánh, bình tĩnh quyết định cho thêm một cú nữa.

Nàng giải thích với Tần Phấn, "Su huynh bộ dáng tiểu thư khuê các của su huynh, Tĩnh Vương gia cũng có bộ dáng xinh đẹp động lòng người của y."

Bởi vì giả làm Trình Ti Nghiên, nàng đổi giọng gọi nam tử áo trắng là "su huynh".

Nhưng không ai để ý nàng dùng xưng hô gì, ai còn để ý đến những chuyện nhỏ nhặt kia chứ, bọn họ đều không muốn sống nữa...

Chỉ có Tần Phấn vẫn trung ra vẻ mặt ngưng trọng, thậm chí... có chút đề phòng nhìn Ngư Ngư.

Có một bí mật hắc không nói với bất kỳ ai.

Chủ nhân đã thông báo, một khi Trình Ti Nghiên xuất hiện triệu chứng mất trí nhớ, không cần tiếp tục cung phụng như tiểu tiểu thư, đã thương hay làm tàn phế đều được, yêu cầu duy nhất chính là nhất định phải lập tức trở về núi, nhốt vào thạch thất phía sau núi.

Chuyện này ngay cả sư đệ và nam tử áo trắng cũng không biết, nhưng khi nhìn bộ dạng của Tần Phấn, bọn họ đều nhìn ra chỗ bất thường.

Trình Ti Nghiên vẫn luôn cực kỳ thần bí, ở trong phủ Thượng thư không cho phép người khác tới gần tiểu viện của nàng, Ngư Ngư không hỏi thăm được bao nhiêu chuyện, hiện tại đối chất cùng Tần Phấn, gần như không có chút phản kháng, nói mấy câu sẽ lộ tẩy.

Thật ra sư đệ và nam tử áo trắng cũng không hiểu nhiều về Ngư Ngư, hiện tại chỉ có thể lo lắng suông.

Thế nhưng...

Khẽ cười một tiếng, yêu nghiệt nào đó đột nhiên mở miệng, "Mất trí nhớ? Ngược lại ta hy vọng nàng ấy có thể mất trí nhớ."

Mặc dù là y đang cười, nhưng trong lời nói lại mang theo chút lo lắng, tỏ ra có chút... u oán.

Ngư Ngư lập tức làm như vuốt đuôi chó nhỏ sờ sờ tóc y, khuyên y, "Bình tĩnh, bình tĩnh, không nên khiến cho tâm tình không tốt, rất dễ già."

Nhưng Hách Liên Dạ không hề định đổi tác phong, vẫn có chút ánh mắt u oán bất đắc dĩ, khẽ than liếc Ngư Ngư một cái.

Trái tim Ngư Ngư 'phốc' một cái, nhảy rất lớn tiếng.

Ánh mắt này... quá mỉa mai rồi.

Cho nên Ngư Ngư không chút do dự lấy nước thuốc ra, bôi lên tóc Hách Liên Dạ, ừ một chút, một lọn tóc 'đứng' lên, dọc theo trên đầu Hách Liên Dạ đón gió phấp phới.

Thoạt nhìn giống như một dây anten.

Ngư Ngư hài lòng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nàng là vì dân trừ hại, miễn cho y tiếp tục thi triển mỹ nam kế.

Trong lúc hai người này luân phiên đã kích, Tần Phấn vốn coi như bình tĩnh rốt cục cũng có chút muốn hóng rồi...

Hách Liên Dạ chọn đúng thời cơ nói lòng phòng tuyến tâm lý này, thông thả mở miệng, "Nếu nàng ấy thật sự mất trí nhớ, bản vương cũng không cần ăn dấm chua của Phong Ngự Vũ."

Có ý gì?

Từ trước đến nay Phong Ngự Vũ là người đáng hoàng... Nghe lời đối thoại vô lương của bọn họ, vốn đã đủ khảo nghiệm thần kinh của hắc rồi, hiện tại lại càng cảm thấy từng trận sấm sét đánh xuống.

Những người khác cũng kinh hãi, ánh mắt di chuyển qua lại giữa Ngư Ngư và Phong Ngự Vũ.

Chỉ có Tần Phấn loáng thoáng thờ phào một hơi, không đầu không đuôi hỏi, "Làm sao ngươi biết?"

"Sao bản vương có thể biết nàng ấy thích Phong Ngự Vũ?" Hách Liên Dạ thờ dài một tiếng, "Ngươi cũng biết, nàng ấy không thể xem trọng ta, cũng hoàn toàn không sợ làm tổn thương trái tim của bản vương, trực tiếp nói cho bản vương biết, trong lòng nàng đã có người khác."

"..." Mọi người đều bị sấm sét đánh chết rồi.

Chỉ có Ngư Ngư rất phối hợp gật đầu, nói với Tần Phấn, "Anh xem, thật ra Tĩnh Vương là tiểu tức phụ, từ nay về sau đừng có thành kiến với anh ta nữa."

Lúc này Tần Phấn hoàn toàn tin, lại còn an ủi Hách Liên Dạ, "Thật ra Tĩnh Vương không cần lo lắng, nếu tiểu tiểu thư quyết định nhận Thiếu chủ và Phong Ngự Vũ, thật ra hai người hay ba người đều không kém bao nhiêu, người cố gắng vẫn có hy vọng."

Nhận...

Lúc này ngay cả Ngư Ngư cũng không thể nào chịu đựng được.

Trình Ti Nghiên rõ là... Có lý tưởng có khát vọng mà.

Những người khác không theo kịp ý nghĩ của Hách Liên Dạ, sợ bị lộ tẩy nên không cách nào mở miệng hỏi bậy.

Thật ra Tần Phấn cũng phụng Trình Ti Nghiên như chủ tử đã quen, nhất thời cũng không muốn thật sự trở lại người trở về, cộng thêm còn có Hách Liên Dạ và bọn nam tử áo trắng sư đệ ở đây, nếu muốn trở lại người sợ rất khó làm.

Cho nên tin Ngư Ngư không mất trí nhớ, hẳn cũng nhẹ nhàng thờ ra, "Tiểu tiểu thư, là thuộc hạ hồ đồ, xin tiểu thư trách phạt."

Ngư Ngư vung tay lên, "Thôi, người đi về trước đi."

"Vâng."

Đội Tần Phấn đi xa, xác định hẳn không nghe thấy bọn họ nói chuyện, Phong Ngự Vũ liền nhảy dựng lên, "Lời các người mới vừa nói là có ý gì?"

Hách Liên Dạ lạnh nhạt nhìn hẳn cười một tiếng, "Đánh thắng được ta, ta sẽ nói cho người biết."

Phong Ngự Vũ: "..."

Vẫn là Ngư Ngư hiền lành một chút, trước khi bị Hách Liên Dạ kéo lên lầu, còn vội vã nói, "Chờ tôi xuống lầu sẽ giải thích cho anh biết, nhưng anh yên tâm, tôi chỉ xem anh là đại ca mà thôi."

Phong Ngự Vũ thờ phào nhẹ nhõm, không sót ruột nữa.

Hai người trở về gian phòng lầu hai, Ngư Ngư cực kỳ hiếu kỳ, "Làm sao anh biết Trình Ti Nghiên thích Phong Ngự Vũ?"

"Trước đó Tần Phấn nói 'Nếu thành thân, thì phải chọn Thiếu chủ... như thế đấy' Đẳng sau Thiếu chủ, hẳn dừng lại một chút."

Vậy rõ ràng cho thấy lời còn chưa nói hết.

Đến cái này cũng chú ý đến... Ngư Ngư không phản đối.

Nhưng... "Tiếp đó anh liền nghĩ đến Phong Ngự Vũ?" Chuyện này dường như không đúng lắm.

Hách Liên Dạ cười hỏi ngược lại, "Vậy nàng nói tại sao Trình Ti Nghiên đột nhiên đổi ý, từ bỏ kế hoạch ẩn vào hoàng cung Vệ quốc?"

À ha... Lúc này Ngư Ngư mới sực tỉnh.

Muốn ẩn vào hoàng cung Vệ quốc, bước đầu tiên của kế hoạch chính là phải giả thành muội muội của Phong Ngự Vũ, thế nhưng Trình Ti Nghiên lại nhìn trúng Phong Ngự Vũ, nếu không buông kế hoạch này, vậy bọn họ là "huynh muội" rồi, từ nay về sau vĩnh viễn không thể nào.

"Hơn nữa, Trình Ti Nghiên rất ghét ta." Hách Liên Dạ cười nhắc tới một bằng chứng khách, "Nhìn khí chất của Dung công tử, chắc hẳn Trình Ti Nghiên rất hứng thú với nam nhân hào nhiên chính khí như Phong Ngự Vũ."

Ngư Ngư gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn khích lệ y, "Đừng thương tâm, từ nay về sau anh rút rè chút, vẫn có hi vọng gả ra ngoài."

"Đương nhiên ta sẽ không đau lòng," Yêu nghiệt nào đó cực kỳ bình tĩnh, cười cười cúi đầu, "Bởi vì khắp thiên hạ này, bốn vương chỉ để ý đến một tiểu nha đầu có thích ta hay không."

Ngư Ngư có chút khổ sở, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, trong bụng tỷ còn có một cục cưng đấy, sao tỷ có thể hoàn toàn không quan tâm đến thái độ của nó chứ?"

"Bởi vì ta vẫn chưa thành thân, không có kinh nghiệm sống chung với trẻ nhỏ." Giọng điệu của người nào đó rất nghiêm túc rất dẹt, khiến khuôn mặt tựa như yêu nghiệt nhìn như thành khăn.

"Nhưng những thứ này ta sẽ từ từ học, tựa như sau khi gặp nàng, từ từ học làm như thế nào để đối tốt với một người, làm thế nào để cung chiều người mình thích."

Ngư Ngư: "..."

Y thật đúng là từ từ học... Những thứ không nói khác, tác dụng của lời thổ lộ càng ngày càng cao rồi...

Trên mặt Ngự Ngự nóng lên, phải đất chạy đi, "Tôi xuống lầu giải thích rõ với Phong Ngự Vũ."

Nhưng Hách Liên Dạ lại kéo nàng trở lại, cực kỳ cẩn thận giúp nàng xuôi tóc, cười dặn dò, "Vừa mới com nước xong, đừng chạy nhanh như vậy."

Từ nhỏ Ngự Ngự đã học y, những kiến thức cơ bản này biết rất rõ, nhưng vừa rồi lại quên mất.

Ý thức được Hách Liên Dạ có ảnh hưởng tới mình càng lúc càng lớn, trên mặt Ngự Ngự càng nóng hơn.

"Tiểu nha đầu?" Hách Liên Dạ cười nhắc nhở nàng, "Mặt nàng đỏ."

Ngự Ngự chớp chớp mắt, cũng rất thành thật nói, "Vương gia, ngài biến thái."

"Ừm." Người nào đó cười cười thừa nhận mình biến thái, kéo tay Ngự Ngự qua đặt ở trước ngực mình, "Hon nữa trái tim của ta còn động."

Có cam đoan của Ngự Ngự, Phong Ngự Vũ đã tỉnh táo lại, nhưng dưới lầu lại có một người rất gấp.

Ngự Ngự và Hách Liên Dạ vừa mới xuống lầu, sư đệ lập tức đứng lên, "Tỉnh Vương gia, Trình tiểu thư, tại hạ muốn về núi nhìn xem một chút, cáo từ trước."

Mặc dù không biết Tần Phán âm thầm tiếp nhận mệnh lệnh, nhưng sư đệ nhìn ra chỗ bất thường, muốn về núi tìm manh mối.

Trước kia hắn đã cảm thấy, sư phụ đối xử với Trình Ti Nghiên quá tốt, nhìn vào quả thực kỳ lạ, hiện tại xem ra... chuyện không đơn giản như vậy.

Sư đệ vốn là đột nhiên xuất hiện, đám người Ngự Ngự không muốn mang theo hắn lên đường, cho nên đều không có ý kiến.

Nhưng... nam tử áo trắng thì sao?

Dù sao nam tử áo trắng bị nội thương, không thích hợp bốn ba qua lại, nhưng đám người trên núi kia nổi sát niệm với sư huynh.

Ngày thường đương nhiên không có gì, nhưng trạng thái bây giờ của sư huynh không ổn định, rất dễ gây ra tai họa.

Sư đệ hơi cau mày, Ngự Ngự cảm thấy... Trạng thái bây giờ của sư đệ, tựa như cha mẹ đang lo nghĩ nên cho con cái đến nhà trẻ nào...

Một lát sau, rốt cục sư đệ làm ra một quyết định, quyết định của hắn là hoàn toàn không để ý tới nam tử áo trắng..

Tạm biệt mọi người, hắn xách người giả mạo Hách Liên Dạ lên, liền đi ra cửa.

Nam tử áo trắng cũng không ngăn cản hắn, thậm chí cũng không có ý định nói tạm biệt với sư đệ, mà là mặt không thay đổi ra cửa, đi về hướng ngược lại.

Lúc này cuối cùng sư đệ cũng chịu liếc hắn một cái, "Sư huynh, huynh đi đâu vậy?"

Những người khác đều đợi đáp án của nam tử áo trắng, ý của sư đệ nguoi, chẳng lẽ mặc kệ vứt bỏ nguoi, để nguoi đi theo chúng ta?

Nam tử áo trắng chậm rãi đảo mắt nhìn đám người Ngự Ngự, vẫn là ánh mắt và giọng điệu không nhìn ra buồn vui, lạnh nhạt nói: "Lúc nào bọn họ cũng ăn thịt."

Câu trả lời nặng nề oán khí...

Sau khi bị sét đánh xong, đám người Ngự Ngự đều cảm thấy, người mà tám mươi mấy ngày không ăn thịt nói như vậy... vẫn có thể hiểu.

Đương nhiên, nếu hắn đừng mang theo khuôn mặt tựa như trích tiên nói như vậy, càng có thể lý giải hơn.

Cuối cùng, nam tử áo trắng vẫn ở lại.

Bởi vì hắn bị thương, đánh không lại sư đệ của hắn...

Cho nên năm phút sau, hắn vác một cái túi lớn trên đầu đồng loạt xuất phát cùng mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Phát hiện kinh hỉ

Hiện tại bọn họ đã tiến vào biên cảnh Vệ quốc, nếu muốn đến Kinh thành Vệ Quốc, hẳn phải luôn đi về hướng Nam mới đúng.

Nhưng Phong Ngự Vũ lại chỉ huy thuộc hạ đi về hướng Đông Nam.

"Không phải chúng ta đi Kinh thành sao?"

Phong Ngự Vũ có chút chần chờ nhìn Ngự Ngự một cái, im lặng gần một phút mới nói, "Không phải."

Lời vừa dứt, bên người hắn bỗng xuất hiện một yêu nghiệt.

Phong Ngự Vũ giật giật khoe miệng, "Không phải Hách Liên huynh nói là ta tiếp tục mang tiểu muội trốn hôn, còn người ở phía sau chậm rãi đuổi theo sao?"

Tại sao đột nhiên hiện thân rồi.

Hách Liên Dạ cười cực kỳ thân thiết, đặt tay lên vai hắn, mạnh mẽ kéo người xuống xe ngựa, "Ta nhớ tình địch của ta rồi."

Nói xong, mặc kệ Phong Ngự Vũ phản kháng, cứng rắn kéo người đến rừng cây nhỏ bên cạnh...

Tất cả mọi người đều có tâm tình phức tạp đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, ngay cả nam tử áo trắng vẫn luôn "Thần tiên ta đây, không quan tâm phạm nhân các ngươi đang làm cái gì", cũng nhìn theo bọn họ mấy lần.

Ngự Ngự cực kỳ hiền lành an ủi hắn, "Anh yên tâm, bọn họ sẽ không lên trốn đi ăn thịt đâu."

"..." Nam tử áo trắng im lặng cúi đầu.

Chẳng qua Ngự Ngự cảm thấy lúc này hắn không phải nhìn bát đĩa trong ngực mình... mà là bóng dáng của hắn.

Cục u to lớn sáng ngời trên đầu nhắc nhở hắn, bây giờ hắn chỉ có thể đi theo đám người Ngự Ngự, có bị "bắt nạt" cũng không thể giận dỗi trốn đi.

Bằng không sẽ bị sư đệ đánh...

Đánh không lại sư đệ rất đánh thương. Ngự Ngự cũng phải xoắn xuýt thay hắn.

Bên kia, Hách Liên Dạ kéo Phong Ngự Vũ tới nơi không có người mới buông tay ra, ung dung thành thói quen ngồi xổng, nhìn điệu bộ dường như muốn đám phán dài.

"Ngươi biết, muội muội ta cũng mất tích, tất cả mọi người đều nói nó rơi xuống vách núi chắc chắn phải chết là điều không thể nghi ngờ, chỉ có ta là không từ bỏ tìm kiếm."

Hách Liên Dạ đột nhiên nói ra một câu, ngăn chặn chất vấn của Phong Ngự Vũ.

Hắn thở dài một tiếng, cũng ngồi xuống.

Gặp được người giống mình, Phong Ngự Vũ cũng có vài phần tin nhiệm Hách Liên Dạ, hướng hồ trong lòng hắn hiểu rõ, bản thân không thể gạt được nam nhân thông minh sắp thành tình này.

"Trình tiểu thư không phải là muội muội của ta?" Hắn đột nhiên hỏi Hách Liên Dạ.

"Nàng ấy không nói dối người, vẫn luôn nói cho người biết nàng ấy không phải, là do người không tin." Hách Liên Dạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho người hiểu lầm Ngự Ngự.

Giọng điệu bao che này làm Phong Ngự Vũ bật cười, ai có thể nghĩ đến Tĩnh Vương tâm lạnh máu lạnh còn có chút biến thái theo như lời đồn, sau khi động tâm sẽ là hình tượng nam nhân bá đạo lại cẩn thận như vậy.

Phong Ngự Vũ bất đắc dĩ gật đầu, "Quả thật ta không tin, nhưng hôm nay nghe tiểu nhị giả kia nói những lời đó, khiến ta không thể tiếp tục tự lừa mình dối người nữa rồi."

"Vậy vì sao người còn mang nàng ấy tiến vào Vệ Quốc, mà không phải là đưa nàng về nhà?"

"Không phải Hách Liên huynh đã biết đáp án rồi sao?" Phong Ngự Vũ thở dài một tiếng, "Thực không dám đầu đầu, Trình tiểu thư luôn nói nàng ấy không phải là muội muội của ta, mà ta lại thấy nàng ấy quả thực rất giống, cho nên khi còn ở Nguyệt Loan quốc, ta mua chuộc được một tỷ nữ hỏi thăm qua, tỷ nữ kia nói, trên vai của Cữu tiểu thư bọn họ quả thật có một cái bớt."

Chuyện trên vai muối muối hẳn có bột, hoàn toàn không có mấy người biết, mặc kệ người sau màn là ai, riêng việc sắp xếp người giả mạo này, nhất định là có âm mưu.

Còn có kình công của Tần Phần, thật sự chỉ có thể dùng từ xuất thần nhập hóa để hình dung, sư đệ cùng cha khác mẹ kia của hắn, lại càng không phải là nhân vật tầm thường.

Phong Ngự Vũ không ngốc, nhất định biết mình bị môn phái cường đại nào đó theo dõi.

Cho nên hắn dứt khoát tương kế tựu kế, nhìn xem những người đó rốt cuộc muốn làm cái gì.

Chuyện xảy ra không khác mấy với suy đoán của y, Hách Liên Dạ gật gật đầu, còn có một nghi vấn, "Phong huynh, lúc trước người nói muốn mang Nghiên Nghiên trở về Vệ quốc... là muốn dùng phương thức nghiệm chứng gì để biết nàng ấy có phải là muối muối của người hay không?"

Phong Ngự Vũ trầm ngâm một lúc lâu, "Đợi đến lúc đó người sẽ biết."

Lấy bản lĩnh của đám người bọn họ, đương nhiên trên đường sẽ không gặp nguy hiểm gì, cho nên năm ngày sau, bọn họ cực kỳ thuận lợi đi đến khu rừng rậm phía Đông Nam của Vệ quốc.

Duy nhất đáng nhắc tới chính là, đoạn đường này càng chạy càng hoang vắng, hơn nữa tiến vào biên cảnh Vệ quốc không lâu, Phong Ngự Vũ lại để một đám tùy tùng của hắn về kinh trước, chỉ lưu lại một tâm phúc của hắn.

Ngự Ngự thẳng lưng nhìn về phía xa, liếc mắt nhìn một mảnh xanh biếc không thấy điểm kết, sắc mặt của nàng có chút ngưng trọng, "Chúng ta phải xuyên qua khu rừng này?"

"Vương phi, có cái gì không bình thường sao?" Hà Nghiêm lập tức cẩn thận hỏi.

Trong khu rừng rậm u ám cổ xưa kiểu này, rất dễ có độc vật độc xà lui tới, mà bản lĩnh y thuật và dùng độc của Vương phi bọn họ đều là hạng nhất, chẳng lẽ phát hiện cái gì sao?

Ngự Ngự rất nghiêm túc gật đầu, "Đồ ăn dự trữ của tôi không đủ."

Trong rừng rậm... đương nhiên không tìm thấy đồ ăn.

Mọi người: "..."

Nhưng vài ngày nay ở cùng Ngự Ngự, tất cả mọi người bắt đầu nhận thức được lối suy nghĩ của nàng rồi.

Ăn cơm là việc quan trọng nhất! Nếu không người xem mỗi lần bọn họ ăn thịt, biểu cảm của nam tử áo trắng nhìn chăm chăm vào cái khay...

Bọn họ nhìn đều rồi rầm thay hắn.

Ngự Ngự nói rất đúng, làm người chính là nên ăn ngon, ngủ ngon, tình ngủ tiếp tục ăn thật ngon... ừm.

Cho nên trước khi mọi người tiến vào rừng đều tản ra bốn phía, xác định xem nơi này có thể tìm thấy cái gì ăn hay không.

Hơn mười phút sau, mọi người hội hợp, kết luận là đi săn thú cực kỳ dễ dàng, đủ loại nấm đại cùng rau đại đa dạng phong phú, nhưng không gặp được cây ăn quả, vấn đề hoa quả không có cách nào giải quyết.

"Phong huynh, chỗ sâu trong rừng này có cây ăn quả không?" Hách Liên Dạ đột nhiên hỏi một câu.

"... Ta cũng không biết."

Cái gì? Ngự Ngự có chút ngạc nhiên, nơi này sao lại thần bí như vậy, ngay cả Phong Ngự Vũ cũng chưa từng tới?

Nhưng "chủ nhân" kia để cho Trình Ti Nghiên giả mạo muối muối Phong Ngự Vũ, hơn phân nửa là vì nơi có thể nghiệm chứng thân phận hoàng tộc của Vệ quốc, hiện tại nàng vô cùng tò mò, nhất định phải làm sáng tỏ việc này.

Trên đường đi đến đây, ước chừng hơn mười phút trước, bọn họ có đi qua mấy nhóm cây ăn quả đại, hiện tại đúng lúc có thể hái xuống.

Việc này không cần hàm lượng kỹ thuật, cho nên những người khác đều lưu lại tại chỗ, chỉ có Hà Nghiêm và tâm phúc của Phong Ngự Vũ quay trở lại hái.

Trong rừng rậm không thể cưỡi ngựa không thể ngồi xe ngựa, những người khác thì không sao, nhưng đối với người không có võ công như Ngự Ngự mà nói, muốn đi bộ ra khỏi rừng rậm, chính là khảo nghiệm lớn với thể lực.

Cho nên Ngự Ngự không muốn lãng phí thời gian, tìm một khối đá sạch sẽ lớn ngồi nghỉ ngơi.

Hách Liên Dạ cũng muốn ngồi xuống theo.

Tiểu nha đầu này đi không nổi, y còn có thể chống nạng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tiểu nha đầu vô lương này chịu leo lên lưng y.

Nhưng khi Hách Liên Dạ vừa mới khom người, có một cái đầu nhỏ xuất hiện chỗ vạt áo bị hở của y, đôi mắt nhỏ đen bóng xoay xoay, giống như đánh giá cảnh vật chung quanh.

"Heo con tỉnh rồi?" Ngư Ngư rất vui mừng, muốn ôm heo nhỏ này qua chơi đùa một chút.

Nhưng heo nhỏ lại không cho người chủ là nạng chút mặt mũi nào, chân ngắn đạp một cái, nhảy ra khỏi vạt áo Hách Liên Dạ, xoạt xoạt xoạt chạy đi.

Lấy bốn móng vuốt dính thịt của nó mà nói, nó chạy cực kì nhanh, động tác nhanh nhẹn đến kinh ngạc, dù vậy vẫn không nhanh bằng tốc độ cao thủ khinh công, cho nên Ngư Ngư cũng không sợ nó bị lạc mất, liền để mặc nó ở trong rừng rậm vui vẻ làm càn.

Mấy ngày này bọn họ đều gấp rút lên đường, hẳn con heo con này vô cùng buồn bực.

Chỉ là... chạy đến nơi cách bọn họ khoảng ba mươi thước, heo con đột nhiên ngừng lại, cái mũi và hai cái móng trước cùng ra trận, cố gắng một lúc, đào ra được một gốc cỏ xanh.

Con heo con này cực kỳ thích sạch sẽ, đừng nói là buổi tối trước khi ngủ, cho dù dứt nó ăn xong cái gì đó mà quên lau miệng cho nó, nó sẽ phát cáu nhảy đến trước mặt người, đánh một cái tát... Ừm, nên nói là đánh cho một cái móng heo.

Cho nên Ngư Ngư nhìn thấy vì đào cỏ xanh, trên mũi heo con dính cỏ vụn cùng bùn đất, cảm thấy thật không thể tin nổi.

Nhưng ngay sau đó, chuyện càng khiến bọn họ khiếp sợ đã xảy ra.

Heo con vẫn luôn kén ăn tới cực điểm, trừ quả màu đỏ có hình dáng kì lạ kia ra, nó không chịu ăn cái gì cả, thế nhưng lại nhét cọng cỏ xanh này vào miệng!

Chẳng qua, sau khi cắn một miếng, heo con lại kiên định... nhả ra.

Nhưng ngay sau đó nó lại cắn miếng thứ hai.

Sau lại nhả ra...

Lặp lại động tác như vậy vài lần, trên móng thịt của heo con chỉ còn lại một đoạn nhỏ bằng hạt đậu... Lỗi cỡ? Cỏ xanh có lỗi sao?

Tóm lại, đoạn nhỏ trong móng heo con có màu xanh nhạt, trông rất đẹp mắt.

Còn heo con không chút do dự ăn nó, mọi người sửng sốt đợi năm phút, ngay cả bọn người Hà Nghiêm đi hái quả đại trở lại, heo nhỏ cũng không có nhả ra.

Hai mắt Ngư Ngư đột nhiên từ từ tròn to, đến cuối cùng, chính là khiếp sợ đến mức xém chút nữa trợn ra khỏi hốc mắt.

Nàng đột nhiên chạy tới, nhặt mấy miếng "cỏ xanh" heo con nhả ra.

Thật ra cũng không phải nhả, sau này bọn họ đều biết, là heo con ghét vỏ ngoài không muốn ăn, móng heo lại không linh hoạt giống tay người... không thể lột da "cỏ xanh", nó liền cắn chỗ mình không ăn ném đi.

Cẩn thận nhìn chỗ vỏ bị heo nhỏ cắn bỏ, Ngư Ngư đột nhiên hít một ngụm khí lạnh.

"Sao vậy?" Những người khác đều chạy tới bên người nàng.

"... Đây không phải là cỏ xanh, mà là... một loại thảo dược có thể kéo dài tuổi thọ, tất cả dược hiệu đều tập trung ở lõi. Hơn nữa chung quanh có nhiều thực vật như vậy, chỉ có một gốc cây này là có thể dùng được."

Là trùng hợp hay là heo con đã xác định rõ mục tiêu, chạy hơn ba mươi thước là vì nó đã sớm phát hiện cây thảo dược này?

Nơi này và hiện đại rất nhiều thảo dược không giống tên, Ngư Ngư nhìn Phong Ngư Vũ và nam tử áo trắng bên cạnh, không muốn bại lộ thân phận nên ậm ọ nói.

Vừa nói, nàng vừa nhanh chóng lấy đồ ăn vặt ở trong ngực ra, có cả vài cọng thảo dược bình thường hái được trên đường, nghĩ nghĩ, lại lấy ra một cái hộp khóa cực kì cẩn thận, mở ra...

Đây là lần đầu tiên khi nhìn thấy nam tử áo trắng, cươp Liên Tâm thảo từ trong tay hắn, cũng chính là một trong những dược liệu chế tạo Huyền Cơ đan.

Kết quả heo con không để ý tới đồng đồ ăn vặt mỹ vị kia, cũng không nhìn đến thảo dược có thể đuổi muỗi của Ngư Ngư, có vài cọng thảo dược có mùi hương kỳ dị, chân ngắn đạp một cái, không chút do dự chạy tới cái hộp chỉ mở một khe nhỏ trên tay Ngư Ngư.

Tốc độ cực nhanh, khiến Ngư Ngư không thể phản ứng kịp.

Cũng may Hách Liên Dạ tay mắt lanh lẹ, cầm hai cái đuôi của nó mạnh mẽ kéo lại.

Không đếm xỉa tới tiểu tử hậm hực vùng loạn bốn móng kia, Hách Liên Dạ kinh ngạc nhú mày, nhìn về phía Ngư Ngư.

Ngư Ngư cũng rất kinh ngạc, hít sâu nhiều lần, mới gạt đầu, "Nó có thể nhận thức thảo dược... Hơn nữa chỉ nhận thức thảo dược trân quý..."

Cho nên trên dọc đường này, mặc dù nàng hái không ít thảo dược, nhưng đều là thuộc loại phổ thông, tiểu tử này hoàn toàn không để vào mắt.

Về phần nàng vẫn luôn mang theo Liên Tâm thảo bên cạnh, là vì cái hộp này rất kín, sẽ không làm ảnh hưởng đến dược hiệu, mới không bị heo con này phát hiện.

Còn có, xem tình huống này, heo con vốn không kén ăn, nó chỉ chịu ăn quả đại màu đỏ kia, nó xoi mói đồ ăn bình thường, vốn là không thèm ăn.

Chỉ là không biết quả đại màu đỏ kia là bảo bối gì.

Đối với người học y mà nói, bản lĩnh này của heo con quả thực chính là nằm mơ cũng không dám mơ đến, Ngư Ngư vẫn rất tin tưởng vào vận tốt của bản thân.

Hách Liên Dạ cũng không nghĩ tới, heo con mình vô lương lừa được từ trong tay sư đệ, lại có bản lĩnh lớn như vậy.

Kinh ngạc đi qua, hai người đồng loạt nhìn nam tử áo trắng.

"Ta và sư đệ chỉ biết được vài thảo dược thôi."

Hèn gì dễ dàng tặng bảo bối này cho người khác.

Ngư Ngư tỏ vẻ đồng tình thấm thiết với bọn họ, đồng thời quyết định... kiên quyết không trả heo con lại.

Phát hiện kinh ngạc này, làm cho Ngư Ngư hết sức phấn khởi, trên đường đi vô cùng có tinh thần, đi theo mọi người mấy giờ trong rừng cũng không cảm thấy mệt.

Đương nhiên, mấy giờ sau, bọn họ cũng dừng lại nghỉ ngơi rất nhiều lần.

Bởi vì bên trong những loại rừng rậm kiểu cũ này, hiển nhiên có không ít bảo bối, heo con thường xuyên nhảy ra khỏi ngực Hách Liên Dạ chạy ra ngoài, đào thảo dược ăn.

Vóc dáng của tiểu tử này rất nhỏ, sức ăn có hạn, ăn một chốc thì không ăn nữa, nhưng nhìn thấy thảo dược quý hiếm, vẫn muốn đào ra.

Hơn nữa hiển nhiên nó vẫn còn tức Ngư Ngư vì không cho nó ăn Liên Tâm thảo, cho dù không ăn được, nó cũng muốn ôm đóng thảo dược kia dưới móng của nó, không chịu đưa cho bất cứ ai.

Ngư Ngư giật giật khóe miệng, tâm tình cực kỳ phức tạp lấy ra một cái túi sách nhỏ... hoặc nói là một gói đồ nhỏ.

Chính là cái túi trên lưng của heo con lần đầu tiên xuất hiện cùng sư đệ.

Cuối cùng heo con cũng vừa lòng, hai móng thả thảo dược vào trong túi nhỏ, sau đó dung mũi đèn đẩy vài cái, làm cho túi nhỏ thoát nhìn ngăn nắp chút, tiếp đó thì tỏ vẻ sáng khoái nhận "hầu hạ" của Ngư Ngư, dưới sự giúp đỡ của nàng, đeo túi sách lên lưng.

Ngư Ngư sâu sắc cảm nhận được tiểu tử này ăn nhiều thảo dược quý hiếm nên thành tinh rồi.

Mấy người ở trong rừng rậm đi một chút ngừng một chút, đến giữa trưa tìm nơi rộng rãi, dừng lại... nướng thịt.

Hết cách rồi, trong rừng rậm thì săn thú là tiện nhất, ăn thịt nướng có thể làm tại chỗ, mới lạ lại nhanh gọn.

Sợ Ngư Ngư ăn ngấy, Hách Liên Dạ làm cho Ngư Ngư chút thức ăn nhẹ như nấm trộn với rau.

Những người khác không ăn được bữa ăn tình yêu của Hách Liên Dạ, chỉ có thể hậm mộ ghen ghét tự mình học làm, cũng may tâm phúc của Phong Ngư Vũ coi như có chút thiên phú nấu ăn, cố gắng một lát, lần qua lần lại cũng coi như ngon miệng, chỉ là bề ngoài có chút độc đáo.

Một đám người bận rộn, chỉ có vẻ mặt của nam tử áo trắng là thoải mái, vẫn không nhúc nhích ngồi ở một bên.

Đương nhiên, khi mọi người bận rộn xong bắt đầu hưởng thụ mỹ vị, hắn cũng chỉ có thể ngồi ở chỗ đó nhìn xem..

Mọi người đều không hiểu nội thương của hắn là xảy ra chuyện gì, vì sao không thể ăn cơm, nhất là không thể ăn thịt, đành phải nhìn bóng dáng hắn phiêu dật như trích tiên, để lại nước mắt cảm khái... Thịt nướng này thật sự ăn quá ngon !

Ai cũng không nghĩ tới, người tỏ vẻ "quan tâm" đầu tiên tới nam tử áo trắng, lại là đại biến thái Hách Liên Dạ.

Y đi đến bên cạnh nam tử áo trắng, "Ngươi không ăn cơm gần mười gần rồi, vì sao không gọi sư đệ ngươi đến?"

Trên khuôn mặt tuyệt sắc chậm rãi lộ ra nụ cười khuyếch thành mê chết người, thật sự một tên yêu nghiệt sống.

Càng đáng sợ hơn là, tên yêu nghiệt này không chỉ rất xinh đẹp, y còn thông minh...

Đã định liệu trước, y cười hỏi nam tử áo trắng, "Sư đệ của ngươi xuất hiện quá nhanh, để cho chúng ta phát hiện nơi này là đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136

Giọng của Hách Liên Dạ rất thấp, Ngự Ngự cách y gần nhất mới nghe được câu hỏi của y, nàng không khỏi sùng sốt.

Đây là nơi nào?

Thật ra nam tử áo trắng không biết gì cả, ngay cả bạc cũng không biết dùng, vừa nhìn đã biết là người ít đi ra cửa, nơi hắn có thể biết tổng cộng cũng chỉ có mấy cái.

Cho nên... giương mắt nhìn lên, cảnh lá sum xuê của cổ thụ cao ngút trời che chắn tầm mắt, nhưng trước khi đi vào rừng rậm, dường như nàng mơ hồ nhìn thấy có một ngọn núi ở nơi xa.

"Đây chính là... núi theo lời bọn họ?"

Hách Liên Dạ không trả lời, chỉ cười nhắc nhở, "Nàng nhìn kỹ xung quanh xem."

Ngự Ngự bắt đầu nhìn chung quanh, có lẽ rừng rậm này có rất ít người đi qua, động vật nhỏ trong rừng cũng không sợ con người, giống như hiện tại, có một con sóc nhỏ ngồi bên cạnh nàng, đang gặm một quả tùng...

Hả! Ngự Ngự biết nơi này không hề bình thường.

Nhìn bộ dạng uể oải gặm quả tùng của con sóc này, dường như hoàn toàn không thích ăn quả đó, hơn nữa không chỉ có nó, cẩn thận nhớ lại, từ khi bắt đầu đi vào rừng, nàng chưa từng thấy động vật nhỏ ăn cái gì mà vui vẻ.

... Cũng như sư đệ thường hay nhắc tới, heo nuôi trên núi hình như cũng giống vậy.

Xem ra không phải kỹ thuật chăn heo của bọn sư đệ kém, mà là hoàn cảnh nơi này có điểm gì đó lạ.

Nghĩ thông suốt, Ngự Ngự nhu chặt mày, làm một người sành ăn hợp quy cách, nàng nhìn chỗ này thật sự không vừa mắt!

Nhưng... Ngự Ngự cảm khái cắn một miếng thịt nướng, chi tiết nhỏ như vậy cũng có thể quan sát ra được, người nào đó thật sự sắp thành tinh rồi.

Kết quả nàng còn chưa bắt đầu nhai nuốt, lập tức cảm thấy có một ánh mắt nhìn trực tiếp vào mặt nàng... nhảm rồi, là tay nàng.

Ngự Ngự ngẩng đầu, nhìn nam tử áo trắng có khuôn mặt như trích tiên, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào đĩa thịt nướng trên tay nàng không rời, nàng hết sức tốt bụng nói cho hắn biết, "Thật ra tôi có thể trị được thương thế của anh."

"Hơn nữa trong quá trình trị thương, anh có thể ăn thịt."

Nam tử áo trắng: "..."

Mặc dù không nói lời nào, diễn cảm trên mặt cũng không biến hóa, nhưng tầm mắt của hắn rốt cục cũng chuyển tới trên mặt Ngự Ngự.

"Điều kiện là anh phải nói cho chúng tôi biết, đây là nơi nào, đi sâu vào bên trong có cần chú ý cái gì không."

Môn phái thần bí này tuyệt đối không đơn giản, nếu chỉ là người có võ công cùng chuyên dùng độc, sợ là càng đi về phía trước, càng đến gần địa bàn môn phái bọn họ, cơ quan rải rác trong rừng rậm này làm cho bọn họ khó lòng phòng bị.

Nam tử áo trắng không nói chuyện.

Ngư Ngư cũng không nản lòng, về mặt chân thành mà cam đoan, "Anh cũng biết tài nấu nướng của Hách Liên Dạ cực kỳ giỏi, nếu anh nói cho chúng tôi biết, hiện tại tôi sẽ bảo anh ấy làm... thịt kho tàu cho anh."

Do dự một chút, Ngư Ngư lựa chọn món ăn này.

Ngư Ngư cảm thấy, đối với người hơn tám mươi ngày không được ăn thịt mà nói, thịt kho tàu tuyệt đối là món ăn giải thèm nhất.

Không ngờ im lặng ba giây, tầm mắt của nam tử áo trắng lại dời đi, "Ta sẽ không đáp ứng."

Từ trước đến nay, giọng điệu của hắn luôn không nghe ra buồn vui, cho nên tiếng từ chối này cũng không có lực mấy.

Nhưng bộ dáng nghiêng nhìn về phương xa của hắn, hơi có mấy phần trong trẻo lạnh lùng cô độc và kiêu ngạo, làm cho hắn càng nhìn càng thấy giống trích tiên không vì lợi ích phạm tục mà thay đổi.

Vậy phải làm thế nào? Ngư Ngư đang cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết, chợt nghe thấy nam tử áo trắng bổ sung thêm:

"Thịt kho tàu ăn không ngon."

"..." Khóe môi Ngư Ngư sắp rút đến mang tai rồi.

Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là Hách Liên Dạ bình tĩnh, bật cười hỏi, "Vậy người muốn ăn cái gì?"

"Nướng nguyên một con dê." Lúc này đáp không chút do dự.

Ngư Ngư và Hách Liên Dạ: "..."

Xem ra thật sự là đói đến sốt ruột rồi...

Hách Liên Dạ đang chuẩn bị gọi người đi săn thú, nam tử áo trắng lại nói tiếp, "Chỉ là ta không biết cơ quan bố trí trên núi."

"Không phải anh là Thiếu chủ của môn phái sao?"

"Ta không xuống núi." Nam tử áo trắng rất bình tĩnh, "Nếu xuống núi thì có sư đệ đưa ta đi."

"Vậy anh muốn trở về thì sao?" Lời còn chưa dứt, Ngư Ngư cảm thấy vấn đề này có chút quen tai.

Quả nhiên, nam tử áo trắng ung dung trả lời nàng, "Gọi sư đệ tới đón ta."

"... Gọi thế nào?" Ngư Ngư lại nói ra nghi vấn giống lần trước.

Nam tử áo trắng cũng không phải giấu giếm, "Giống vậy nè." Nói xong, lấy từ trong ngực ra một quả phát tín hiệu ném lên không trung.

Vẫn giống như lần trước, tia sáng chói mắt bỗng nhiên nổ ra, ánh sáng bạc lấp lánh, dần dần phác họa một chữ "Ngốc" cực lớn ở trên trời.

Lần thứ hai Ngư Ngư bị kinh hãi.

Chữ "Ngốc" này rất lâu không biến mất, nó treo lơ lửng ở giữa không trung khiến mọi người cảm thấy... quả thực vênh váo tự đắc, ngốc đến cực kỳ tự hào.

Phong Ngự Vũ là người thiện lương... Huống hồ đây là đệ đệ khác mẹ với hắn, cho nên hắn không nói một lời, cúi đầu yên lặng ăn thức ăn.

Chủ tử nhà mình không mở miệng, đương nhiên tâm phúc của Phong Ngự Vũ cũng không thể nói lung tung, đành phải rồi rắm nhét thịt nướng vào miệng.

Hà Nghiêm nhai hồi lâu, cuối cùng xúc động nói, "Dung công tử, những thứ khác không nói, riêng dung khí bạo đạn thừa nhận mình ngốc, người chính là một hảo hán! Bội phục, bội phục!"

"... Lần đầu tiên ta thả nó ra." Im lặng hồi lâu, cuối cùng nam tử áo trắng cũng mở miệng, "Sư đệ nói với ta, phóng tín hiệu này sẽ ra ba chữ 'Tới đón ta'."

Mọi người: "..."

Nam tử áo trắng không nói gì, không biết đang suy nghĩ gì mà cúi đầu.

Ngư Ngư cảm thấy, hắn đang nhìn cái bóng của hắn...

Cục u trên đầu hắn đã tiêu sưng không ít, nhưng nhìn kỹ, vẫn nhìn ra chỗ đó phồng lên cục nhỏ.

Cho nên nam tử áo trắng nhìn chằm chằm vào cái bóng của mình hồi lâu, ánh mắt siêu thoát nhìn về phương xa, yên tĩnh chờ sự đệ tới đón hắn.

Ngư Ngư rồi rầm thay hắn, "Lúc anh không bị nội thương, anh có đánh thắng được sự đệ không?"

"Đánh thắng được."

Sự đệ này không sợ sau khi nam tử áo trắng lành thương "trả thù" sao?

Ngư Ngư vừa nghĩ như vậy, chợt nghe nam tử áo trắng mở miệng lần nữa, "Nhưng ta không biết nấu ăn."

"..." Hơn nữa hắn còn không biết mua cơm... Vốn cho rằng không đói chết, hắn bị sự đệ "bắt nạt" từ nhỏ đến lớn sao?

Ngư Ngư càng rồi rầm, "Tại sao anh không học nấu ăn?"

Ánh mắt của nam tử áo trắng rất hiếm khi mà dao động cảm xúc, nhìn Ngư Ngư tròn mườì giây, mới nói cho nàng biết: "Người biết làm cơm trên núi, đều sẽ bị phải đi chăn heo."

"... Mấy người ở trên núi, có người nào có địa vị cao hơn heo không?"

"Có." Nam tử áo trắng đáp cực kỳ chắc chắn.

Ngư Ngư cảm thấy kính nể người đó, "... Ai?"

"Đầu bếp."

Mọi người: "..."

Có thể thấy, mặc dù bản lĩnh của hai sự huynh đệ này không nhỏ, nhưng đều không có hứng thú với âm mưu quỷ kế hoặc là quyền thế, lý tưởng của sự đệ... có lẽ chính là chăn tốt đám heo trên núi.

Huống hồ đôi mắt nhìn bốn nước, hắn là không có ai muốn trêu chọc đối thủ là Hách Liên Dạ biến thái này, cho nên chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mệnh của người trong môn phái, bọn họ đều bằng lòng phối hợp.

Nam tử áo trắng gọi sự đệ ngược lại gọi rất sung sướng, thế nhưng... mọi người nóng lòng chờ đợi đến mặt trời lặn phía tây, bọn họ đã bắt tay vào làm cơm tối, mới đợi được bóng dáng trắng trắng mập mập của sự đệ.

Quả thật là trắng mập, hôm nay mặt sự đệ tựa như một bánh mì trắng mới ra lò, giống đến mức khiến người ta phải nhìn thẳng...

"Mặt của anh..." Ngư Ngư cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày rồi rầm.

Không biết rốt cuộc sự đệ có đáng đáp khác thường cỡ nào, chẳng lẽ so với hình tượng mỗi lần hắn dịch dung còn độc đáo hơn...

Bản thân sự đệ ngược lại rất bình tĩnh, "Heo trên núi không biết ăn phải thứ gì, mặt đều sưng phồng lên, ta sợ chúng nó không vui lại càng không chịu ăn cơm, cho nên cũng đổi hình tượng theo chúng."

Khóe miệng co giật, mọi người đồng loạt nhìn về phía nam tử áo trắng.

Sự huynh người bị đánh trên đầu u cục to như cái bánh bao, hắn cũng không vui vẻ gì, người không có ý định bồi theo hắn đổi lại hình tượng khác sao?

Ánh mắt của mọi người rất rõ ràng, sự đệ cũng liếc theo nhìn nam tử áo trắng.

Sau đó thì bình tĩnh quay đầu đi...

Vác khuôn mặt như bánh màn thầu, sự đệ nhìn mọi người, "Mấy người gọi ta tới đây, là...?"

"Tôi có thể trị hết nội thương của sự huynh anh," Ngư Ngư cũng không vòng vo, "Nhưng anh phải nói cho chúng ta biết tuyến đường an toàn xuyên qua rừng rậm này."

Trước đó bọn họ đã thương lượng rồi, Phong Ngự Vũ chỉ xem qua trong ghi chép mặt quyền* hoàng cung, chưa từng đích thân đến nơi này, thậm chí hắn cũng không rõ vị trí cụ thể mà hắn đang tìm trong rừng rậm này.

(* sổ sách bí mật)

Bây giờ bọn họ quả thực cần một người giúp đỡ.

"... Có thể trị hết?" Sự đệ có chút xúc động, im lặng một lát, mới cẩn thận đỡ một con thỏ nhỏ từ trong tay áo ra, "Cô nói cho ta biết, nó có bị sao không."

Con thỏ nhỏ này không lớn hơn bàn tay bao nhiêu, lông trắng mềm mại, chỉ có chỗ lỗ tai có một nhúm lông màu đen, tựa như đeo một bông hoa nhỏ trên đầu, nhìn càng đáng yêu hơn.

Có điều con thỏ nhỏ này hình như rất sợ người, đột nhiên bị lấy ra khỏi tay áo, còn bị nhiều người vây xem, không khỏi phòng bị nhe hai răng thỏ ra, móng của thỏ nhỏ cũng hùng hổ vung lên.

Sư đệ trấn an sờ sờ lỗ tai con thỏ nhỏ, nhìn có vẻ hẳn thật sự thích động vật nhỏ.

Ngư Ngư đi qua kiểm tra cho thỏ nhỏ, một lát sau thì cau mày lại, cẩn thận phân tích vết thương đã sớm khép lại, "Chân của nó từng bị ngã gãy, cũng từng có người trị liệu cho nó... Tôi có thể dùng ngân châm không?"

Sư đệ do dự trong chốc lát, mới gật đầu đồng ý.

Vị trí Ngư Ngư ghim kim rất xảo diệu, thỏ nhỏ không hề cảm thấy đau, chỉ trừng to đôi mắt nhỏ tròn xoe đề phòng nhìn quanh, rõ ràng không mấy yên tâm về bọn họ.

Ngư Ngư rút ngân châm ra, rắc thêm chút thuốc lên cây kim, cẩn thận quan sát cây kim biến hóa, lúc mờ miệng, giọng nói có chút ngưng trọng, "Lúc nó bị ngã, trên chỗ xương bị gãy có dính một loại độc, được liệu trong độc này ngăn cho khung xương phát triển, cho nên chân của nó mới không dài ra thêm..." Nhưng ai lại hạ độc với một con thỏ nhỏ?

Từ nhỏ Ngư Ngư đã học y, nghiên cứu làm thế nào để trị bệnh cứu người, sau khi biết Hách Liên Dạ, mới bắt đầu cân nhắc đủ loại biện pháp chính người, đối với thuốc độc có thể hại người, thật ra nàng cũng không thông thạo mấy.

Cho nên cẩn thận phân tích thành phần, nàng suy nghĩ một lúc lâu mới có thể đoán ra tác dụng của thuốc độc này, "Đây là... độc có thể làm tiêu tan chân khí trong cơ thể người, nếu là hạ độc người luyện võ, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến sự tăng trưởng của nội lực."

Trong tiểu thuyết võ hiệp có nhắc tới Hóa Công Tán, có lẽ có hiệu quả như vậy.

Chỉ là độc này có công hiệu chậm, độc hết sức bí mật.

Chân của thỏ nhỏ vẫn luôn không tốt, sư đệ mang nó xuống núi nhiều lần hỏi rất nhiều đại phu cũng không rõ vấn đề nằm ở chỗ nào, cho nên hẳn vốn chỉ muốn khảo nghiệm Ngư Ngư, không ngờ hỏi ra kết quả kinh người như vậy.

Về mặt có chút ngưng trọng, hẳn và sư huynh hai mặt nhìn nhau, mới giải thích nghi hoặc với bọn họ, "Đây là thỏ hoang trong núi, nó thích phòng của sư huynh nên thường xuyên chạy vào chơi."

"Mùa hè năm ngoái, nó lại chạy vào, nhưng không cẩn thận đựng ngã ly trà trên bàn, còn té từ trên bàn xuống."

"Lúc chúng tôi phát hiện, nó đã ngã nằm ở trong nước trà đổ dưới đất, chắc bị trúng độc lúc đó."

Sư đệ im lặng một lát, "Sư huynh vẫn luôn phản đối kế hoạch của sư phụ, hơn nữa sư huynh có thiên tư tốt, những năm này, võ công càng lúc càng tiến vào cảnh giới cao, qua thêm mấy năm nữa chắc hẳn sẽ vượt qua sư phụ."

Cho nên sư phụ kia liền hạ độc đồ đệ, tránh cho hắn về sau sẽ ảnh hưởng đến mình?

Tất cả mọi người nghe xong đều thấy trong lòng nguội lạnh thay cho nam tử áo trắng, lại không biết nên an ủi như thế nào, đành phải kí gửi hy vọng vào Ngư Ngư.

Cũng may Ngư Ngư không biết chen đua, suy nghĩ một chút cực kỳ chắc chắn nói, "Độc kia tôi có thể giải, chỉ là cần nghiên cứu một thời gian."

Đến nước này, sư đệ hoàn toàn tin tưởng vào y thuật của Ngư Ngư.

Mặc dù không rõ vì sao "Trình Ti Nghiên" hẳn rất quen thuộc kia có thể trở thành một người có y thuật cao minh, nhưng bây giờ cũng không kịp nghĩ nhiều.

Về phần điều kiện Ngư Ngư nói...

Sư đệ cau mày, nghiêm túc hỏi, "Có thể nhân tiện chữa khỏi bệnh kén ăn của đám heo không?"

"... Nếu tôi nói không thể, anh sẽ từ bỏ cơ hội chữa trị sư huynh của anh sao?"

"Không biết." Sư đệ đáp cực kỳ nhanh.

Vậy cũng tốt.

Mọi người quả thật muốn roi lệ thay cho nam tử áo trắng một phen, địa vị của hắn rốt cục cũng có thể cao hơn heo trên núi một lần!

Nhưng trên mặt nam tử áo trắng lại không lộ ra thần thái cao hứng gì, thật ra từ khi Ngư Ngư chứng minh y thuật của mình, hắn vẫn rất chuyên chú nhìn

sư đệ của hắn.

Tựa như đã từng rất chuyên chú nhìn bát đĩa của hắn...

Nhưng cũng giống như bát đĩa không nói chuyện, sư đệ hoàn toàn không quan tâm đến hắn...

Nam tử áo trắng đành phải chủ động mở miệng gọi người, "... Sư đệ."

Sư đệ không nhìn hắn, hắn cũng bình tĩnh nói tiếp, "Ta muốn ăn thịt."

Mọi người: "..."

Đây là yêu cầu hồn nhiên chất phác lại phát ra từ đáy lòng cỡ nào nha... Hiếm khi Ngư Ngư tốt bụng một lần, ăn hai ba miếng giải quyết xong cơm tối của mình, rửa tay sạch sẽ, nghiền cứu mạch tượng của nam tử áo trắng trong chốc lát, sau đó bắt đầu châm kim cho hắn.

Hiện tại nói hết bệnh rất không thực tế, nhưng ít ra có thể làm cho tình hình của hắn tạm thời ổn định một lát, có thể tự do... ăn thịt.

Mọi người đều là người tập võ, động tác rất nhanh, Hà Nghiêm sẵn sàng trở về ngồi xổm ở một bên với tâm phúc của Phong Ngự Vũ, dựa theo phân phó của Hách Liên Dạ bắt đầu dọn dẹp.

Hách Liên Dạ nói lời giữ lời, bắt tay vào làm đồ gia vị chuẩn bị lát nữa cần dùng đến, muốn phá lệ tự mình xuống bếp nấu cho người ngoài.

Nhưng đây cũng là vì đồng ý với Ngư Ngư, nói cho cùng vẫn là vì Ngư Ngư.

Chỉ có Phong Ngự Vũ là không giúp được gì, bèn ở một bên trợ giúp cho Ngư Ngư, giúp nâng chuyển châm cầm được liệu.

Hiện tại cuối cùng sư đệ cũng đồng ý nhìn sư huynh nhà mình rồi, nhưng phương thức chung đụng của hai sư huynh đệ này rất chết người, nhưng cũng tình cảm thật sự không tệ, hai người ăn ý trao đổi ánh mắt, ai cũng xem không hiểu bọn họ đang "nói" cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Thế mà Thái tử lại đến đây

Một lát sau sư đệ mở miệng trước, "Chúng tôi có thể dẫn đường, nhưng chuyện liên quan đến hơn trăm tính mạng của toàn thể môn phái, trừ lần này ra, chúng tôi sẽ không nói thêm bất cứ điều gì."

Ngừng một chút, sư đệ thẳng thắn thừa nhận, "Thật ra chúng tôi biết cũng không nhiều, trong chuyện này, sư phụ vẫn luôn thần bí."

Ngư Ngư gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng giữ lời tiếp tục giúp nam tử áo trắng trị liệu.

Tài nấu nướng của Hách Liên Dạ quả nhiên không phải bình thường, mùi thơm dễ dàng xông vào mũi, vừa mới bắt đầu, mọi người còn thỉnh thoảng tán gẫu vài câu, đợi đến khi mùi thơm thịt nướng bắt đầu tản ra bốn phía, thì đều dừng động tác trên tay lại, trong ánh mắt chăm chăm lộ ra một thông tin rõ ràng.

Ta muốn ăn thịt.

Điểm này, nam tử áo trắng kín đáo hơn bọn họ nhiều.

Trên thực tế, trong năm phút này, hắn hoàn toàn không nhìn Hách Liên Dạ lấy một cái, có điều hắn đã sớm lấy bát đĩa của mình ra, nhìn chăm chăm vào cái chén không mà thôi...

Trong khi an tĩnh chờ đợi, trong rừng đột nhiên vang lên tiếng cành cây khô bị gãy.

Có người.

Ở thời kỳ đặc biệt, lòng phòng bị của mọi người đều rất mạnh, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm nơi phát ra tiếng.

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy một người... vô cùng hứng phấn.

Thật ra người nọ che mặt, dáng vẻ đi đường thoạt nhìn cũng bình thường, nhưng không biết vì cái gì, tất cả mọi người đều cảm thấy người nọ vui như nhật được tiền vậy...

Đối diện với đám người kia, người mới tới cũng sững sờ, ngay sau đó, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng, mắt thấy sắp lẹ nóng lưng trông rồi, "Tiểu quỷ nước!"

Giọng nói cũng vui sướng kích động như nhìn thấy người thân thất lạc nhiều năm.

Tiểu Trần Từ?

Ngư Ngư cũng nhiệt tình hoan nghênh, "Đã mua Lạp Xưởng, trong tay Hà Nghiêm."

Người mới tới... Cũng chính là Tiểu Trần Từ lập tức bỏ lơ Ngư Ngư, đầy nhiệt tình xông về phía Hà Nghiêm..

Đây mới là ánh mắt muốn ăn thịt! Hà Nghiêm sợ tới mức ném Lạp Xưởng đi, phúi đất lùi về sau mấy bước.

Bất được Lạp Xưởng, Tiểu Trần Từ không định chào hỏi bất cứ ai, cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Thật ra hắn muốn chào hỏi mọi người, nhưng không có ai để ý đến hắn, bởi vì mọi người đều bị hắn làm cho kinh hãi..

Nhưng Tiểu Trần Từ coi như hiền lành, hắn che mặt xuất hiện, nếu không mọi người biết hắn chính là Thái tử, nói không chừng sẽ trực tiếp bị dọa cho ngất xỉu nhỉ...

"... Tiểu Trần Từ, sao anh lại tới đây?" Ngư Ngư tạm coi là trấn định đại diện mọi người đặt câu hỏi.

Tiểu Trần Từ đang muốn nấu nước chung Lạp Xưởng thì khựng lại, "Lần trước cô nói... mẹ ta trúng độc, ta đã tìm người nghiên cứu ra thuốc giải, nhưng trong thuốc giải còn thiếu một vị thuốc, có người nói cho ta biết ở chỗ này có thể tìm được."

Tiểu Trần Từ là một đứa nhỏ hiếu thảo, hưởng hờ Hoàng hậu là bất tri bất giác bị người ta hạ độc, người bên cạnh cũng không thể tin tưởng, chuyện này quan trọng, hắn đành phải tự mình rời kinh, đi ra ngoài tìm thuốc giải.

Thật ra hắn cũng không ngờ sẽ gặp được đám người Ngư Ngư, ban đầu hắn vui vẻ xuất hiện, là vì... hắn nghĩ thấy mùi thơm thịt dê nướng.

"Dạng người nào?" Sư đệ đột nhiên xen vào. (câu hỏi này của sư đệ là hỏi người nói cho TTT biết tìm được thuốc ở chỗ này ý)

"Rất cao, còn cao hơn cả ta, mặc áo choàng màu đen, mũ lớn, không thấy rõ mặt, nhưng kiểu mẫu của áo choàng này rất đặc biệt, móc cài ở cổ là một viên hắc diệu thạch, dây buộc là Lưu Tô cùng màu, mặc dù đều là màu đen, nhưng áo choàng thoát nhìn cực kỳ hoa lệ. Nghe giọng thì còn rất trẻ, hắn không già lắm. Không nhìn ra võ công nông sâu, hoặc là thật sự không biết võ, hoặc là mạnh hơn ta rất nhiều, làm cho ta hoàn toàn không có cách nào phân biệt."

Tiểu Trần Từ chỉ thích động kinh, vốn chẳng phải ngốc thật... Cho nên mặc dù thời gian gặp mặt người nọ không dài, nhưng quan sát cực kỳ cẩn thận.

Ngư Ngư tưởng tượng ra hình ảnh này, trong đầu chậm rãi hiện lên hình ảnh một vị Boss thần bí mạnh mẽ phía sau màn, hơn nữa đa phần còn là một mỹ nam.

Trong lúc mọi người đều tự mình mặc sức tưởng tượng, giọng nói lạnh lùng bình tĩnh của sư đệ đột nhiên chen vào, "Người hắn nói là sư phụ ta."

"... Sư phụ người?" Ngay cả Hách Liên Dạ cũng ngoài ý muốn nhíu mày, "Sư phụ của các người không phải là Huyền Cơ lão nhân sao?"

"Là ông ấy."

"Nhưng Tiểu Trần Từ nói, giọng của người đó rất trẻ." Ngư Ngư cũng cảm thấy kỳ lạ.

Truyền thuyết Huyền Cơ lão nhân, trên mảnh đại lục này lưu truyền đã lâu, hắn là phải là người cao tuổi mới đúng.

Sư đệ và nam tử áo trắng liếc mắt nhìn nhau, thẳng thắn thừa nhận, "Thật ra chúng tôi cũng chưa từng thấy mặt ông ấy, nhưng quả thực giọng của người trẻ tuổi."

"Có lẽ là dùng thuốc gì đó duy trì, tóm lại từ khi chúng tôi còn nhỏ cho đến đầu năm nay ông ấy xuống núi vân du, giọng nói chưa từng thay đổi."

"..." Hai mươi năm, giọng nói không thay đổi?

Hình tượng Boss mỹ nam thần bí trong nháy mắt sụp đổ, trong đầu Ngư Ngư hiện tại xuất hiện thêm bộ dáng một Quái lão đầu thích giả bộ nai tơ lại máu lạnh.

Tiểu Trần Từ không quan tâm những thứ kia... Hắn chỉ quan tâm lúc nào Lạp Xưởng được chưng xong..

Trong lúc hắn hết sức chăm chú tính thời gian, đợi thời gian tốt để nướng lửa, sư đệ đột nhiên hỏi hắn, "Người là ai?"

Trên đời này không có chuyện trùng hợp như vậy, sư phụ cũng không phải là người lấy giúp người làm niềm vui, ông ấy gọi Tiểu Trần Từ đến chỗ này

nhất định có mục đích của ông, ông ấy muốn làm gì?

Vấn đề này khiến Tiểu Trần Từ cực kì lo lắng, lòng mày cũng nhúu chặt lại.

Do dự một chút, hần ngưng trọng hỏi, "Tiểu quý nước, có phải ta làm sai gì rồi hay không?"

Ngư Ngư đồng ý, nhìn chằm chằm lạp xường trong nôi, "Anh không làm luôn phần của tôi!"

Tiểu Trần Từ dùng ánh mắt "nhìn xem tiền đồ này của cô" hung hăng liếc nàng một cái, nhìn thấy sư đệ vẫn đang chờ đáp án của hần, nét mặt cứng đờ, lại thờ dài một tiếng, "Ta thật sự không muốn lúc nào cũng bị hỏi như vậy, nhưng mà... tiểu quý nước cô nói cho ta biết, có phải phong thái nhẹ nhàng của ta lại chinh phục một người sùng bái không?"

Sư đệ cực kỳ kiên cường, cướp trả lời trước, "Không phải, ta chỉ là muốn biết ngươi là ai."

Mọi người: "..."

Đương nhiên Tiểu Trần Từ không có khả năng nói cho người khác biết mình chính là Thái tử của Nguyệt Loan quốc, cho nên mặc sức động kinh, chính là muốn vòng vo đề tài này.

Nói xong câu nói sấm đánh chết mọi người này, về mặt hần xúc động nhìn về phương xa, đang chuẩn bị nói thêm gì đó.

"Bịch" một tiếng, có người gõ mạnh một cái lên đầu của hần.

Ai? Sao hần không phát hiện có người tới gần hần?

Tiểu Trần Từ quay đầu lại, liền nhìn thấy nam tử áo trắng phiêu dật, khí chất xuất trần đứng sau lưng hần.

Vừa đánh người xong, ánh mắt của nam tử áo trắng cực kỳ bình tĩnh, giọng nói cũng cực kỳ bình tĩnh nốt, "Ngươi bắt nạt sư đệ ta."

"..." Về mặt của mọi người chậm rãi biến thành trạng thái □

Thì ra tình cảm của hai sư huynh đệ này tốt như thế, sư đệ bắt nạt hần thế nào hần cũng không ngại, nhưng người ngoài bắt nạt sư đệ hần lại không được!

Mọi người đang cảm khái, chợt nghe nam tử áo trắng nói tiếp, "Đệ ấy không vui, sẽ không muốn làm con."

"..." Thôi, coi như bọn họ chưa nghe thấy hần nói gì.

Nhưng trong nháy mắt Tiểu Trần Từ lại cảm thấy nam tử áo trắng thân thiết, đây mới là lý tưởng thanh niên theo đuổi!

Ngư Ngư kịp lúc góp một viên gạch cho tình bạn sắp được thành lập của bọn họ, "Đê Hách Liên Dạ nướng là làm cho anh ta, hơn nữa đây là chúng ta đáp ứng với anh ta, người khác không thể ăn."

... Khốn kiếp!

Tiểu Trần Từ lập tức hung hăng trừng mắt nhìn nam tử áo trắng, vung tay đi tới.

Hần và hần ta không đội trời chung!

Mọi người: "..."

Cũng may dê chưa nướng xong, Tiểu Trần Từ vẫn luôn luôn ngày đêm mong nhớ lạp xường rất nhiều ngày cuối cùng cũng có thể ăn, trong thời gian bọn hần động kinh, lạp xường đã chưng xong, hần mang cái đĩa bụng ra hong mát trước, giờ thì có thể ăn được rồi!

Nhưng mà khi quay người lại... "Lạp xường của ta đâu!!!"

Tiếng ngân chất vấn lượn lờ hồi lâu không tan, trong đó đầy ắp bi thống, quả thực là nghe mà đau lòng, nghe mà rơi lệ.

Là một người thích ăn, cũng rất hiểu nỗi bi thống của hần, giọng điệu cũng rất trầm trọng, "Không đủ ăn."

"Ta liều mạng với cô!!!!!"

Tiểu Trần Từ hét lớn một tiếng, thì chạy như điên... cách xa Ngư Ngư, chạy đến chỗ sâu trong rừng rậm...

Ngư Ngư nhìn ánh mắt hỗn độn không hiểu của mọi người, bình tĩnh giải thích, "Anh ta đi săn thú rồi."

Mọi người: "..."

Bọn họ vẫn không đủ trình độ... Tư duy của người thích ăn sắp thành tinh rồi, bọn họ hoàn toàn theo không kịp...

Động tác của Tiểu Trần Từ rất nhanh nhẹn, đợi một lát hán bắt đầu nướng con gà của mình, lúc sắp ăn, cả người nhìn có vẻ bình tĩnh bình thản không ít...

Nhưng sư đệ vẫn luôn có điều suy nghĩ nhìn hán.

Cuối cùng cũng nướng xong, Hách Liên Dạ hết bận đi đến dòng suối nhỏ rửa tay, "Nơi chúng ta muốn đến rất nguy hiểm?"

Sư đệ sùng sốt, "Sao lại nói vậy?"

"Thân phận của hán (chỉ Tiểu Trần Từ) không có đặc thù gì, chỉ khác người khác một chỗ, chính là võ công rất cao, hơn nữa có thể tín nhiệm"

Bất kể Tiểu Trần Từ động kinh thế nào, hán cũng là Thái tử có mối quan hệ căng thẳng hơn mười năm với Hách Liên Dạ.

Nghe thấy câu nói "Có thể tín nhiệm" lạnh nhạt lại khẳng định kia, hán sùng sốt, quay đầu nhìn người mình đề phòng rất lâu, thực sự đúng là đệ đệ khác mẹ với hán. (câu này là suy nghĩ của Tiểu Trần Từ đấy)

Hán không am giỏi biểu đạt tình huynh đệ, hướng chỉ nhiều người nhìn như vậy, hán cũng không thể thừa nhận mình chính là Thái tử của Nguyệt Loan quốc

Cho nên do dự trong chốc lát, hán chủ động cắt đuôi gà còn lại, cầm một nhánh cây đâm xuyên qua, sau khi nướng chín thì đưa cho Hách Liên Dạ, "Hách Liên huynh, cho ngươi cái này."

Đối với một người thích ăn mà nói, đây là thành ý lớn cỡ nào...

Mỗi ngày như hình với bóng với Ngự Ngự, Hách Liên Dạ đã sớm lý giải tư duy của người thích ăn rồi, cho nên cười đến mức rất thích người huynh đệ này, "Đừng khách khí như thế, vừa rồi ngươi chưng lạp xưởng, ta đã ăn một cây rồi."

"..." Lại là một tên khôn kiếp!

Phủ đất thu đuôi gà về, Tiểu Trần Từ hưng dữ cắn một miếng, cắn mạnh đến mức răng cũng sắp nát ra. Một mình hán chạy qua một bên buồn bực, Hách Liên Dạ mới bình tĩnh nói tiếp, "Sư phụ ngươi sẽ không có lòng tốt như vậy, cho người giúp đỡ chúng tôi tới đây, giải thích duy nhất là nơi chúng tôi muốn đến rất nguy hiểm, có thêm một cao thủ có thể tín nhiệm thì sẽ thêm một phần cơ hội thành công."

"Vì sao ông ấy muốn chúng ta thành công?" Phong Ngự Vũ vẫn không giải thích được.

"Không biết," Hách Liên Dạ nhìn về phía nam tử áo trắng và sư đệ, "Có lẽ nơi chúng ta muốn đi chính ông ấy cũng không thể đi."

Im lặng hồi lâu, sư đệ cực kỳ im lặng mà thờ dài một tiếng, "Tĩnh Vương quả nhiên danh bất hư truyền."

"Danh rất giả." Giống như lần trước, Hách Liên Dạ lại bình tĩnh phủ nhận, nguyên nhân hán phủ nhận chính là... "Lời đồn chưa nói ta cực kỳ cung chiêu người mình thích."

Ngự Ngự đang gặm trái cây sau khi ăn: "..."

Nàng còn tưởng rằng yêu nghiệt này cái tà quy chính rồi, một hồi lâu rồi mà vẫn chưa thổ lộ với nàng, không ngờ là y bộc phát trong thâm lặng..

Hiển nhiên sư đệ cũng nghe qua truyền thuyết của Hách Liên Dạ, cho nên cực kỳ không quen bộ dáng y hào phóng lại thẳng thắn thổ lộ như vậy, khỏe mỗi cơ bắp hồi lâu, mới tìm về được giọng nói của mình, "Năm ta mười hai tuổi, có một lần sư phụ xuống núi gần một tháng mới quay trở lại, hơn nữa lúc hán trở lại, toàn bộ nửa người bên phải đều không thể cử động được, nghỉ ngơi trên núi hơn nửa năm mới có thể miễn cưỡng xuống giường đi vài bước."

Sư đệ tạm dừng một lát, hỏi Hách Liên Dạ, "Sư phụ của ngươi là ai?"

"Không có, võ công ta vốn cao." Yêu nghiệt nào đó rất bình tĩnh.

Nhưng mọi người đều đã quen y mạnh mẽ đến biến thái, cũng thoải mái đón nhận kết quả trò giỏi hơn thầy, sư đệ gật đầu, cực kỳ chắc chắn nói, "Trên mảnh đại lục này, không có ai có thể gây tổn thương cho sư phụ của ta."

Trước kia hán còn hoài nghi tới sư phụ của Hách Liên Dạ cũng là thế ngoại cao nhân, hiện tại khả năng này có thể loại bỏ.

"Ý ngươi muốn nói, nơi chúng ta muốn đến rất nguy hiểm, cho dù là cao thủ như sư phụ ngươi cũng bị thương suýt chết?" Phong Ngự Vũ không tin mấy, "Nhưng trên mặt quyền không có nói nơi đó có nguy hiểm gì."

"Có lẽ đối với hoàng tộc Vệ quốc của các ngươi mà nói, mới không có nguy hiểm."

Nơi có thể phân tích huyết thống, còn tự động công kích người khác? Tất cả mọi người nghe xong thì nửa tin nửa ngờ, nếu không phải đây là dự đoán Hách Liên Dạ đưa ra, bọn họ dứt khoát cho rằng đây là ý nghĩ viển vông.

Mặc dù trời đang chuẩn bị âm u, nhưng mấy người đều bắt đầu sốt ruột, muốn biết rốt cuộc nơi đó có hình dạng gì.

Đội nam tử áo trắng ăn xong, bọn họ liền xuất phát!

Quay đầu nhìn lại, trong bát ngọc tinh xảo trước mặt nam tử áo trắng, có mấy miếng thịt dê được cắt lát đều đặn, hẳn đang hết sức nhã nhặn ăn nó.

Với một người hơn tám mươi ngày chưa ăn thịt mà nói, tương ăn nhả nhận của hắn quả thật khiến cho người ta giận sôi gan.

Dựa theo tốc độ này, đến trời sáng hẳn cũng không ăn hết một chân dê!

Còn thừa lại bao nhiêu? Tất cả mọi người đảo mắt tìm thịt dê nướng còn lại, sau đó phát hiện... dê đâu?

Mờ mịt nhìn một vòng cũng không nhìn thấy, bọn họ lại quay đầu nhìn nam tử áo trắng, không ngờ phát hiện, hắn tựa như đã ăn xong rồi, hơn nữa không biết rửa tay rửa mặt khi nào, ngay cả bát đĩa cũng được rửa sạch sẽ bóng loáng để ở một bên, chỉ chờ cho khô rồi cất thôi...

Vừa mới xảy ra chuyện gì... Tất cả mọi người đều hỗn loạn.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, nam tử áo trắng hiếm khi chủ động mở miệng, "Ta có khinh công tốt."

"Ta cũng vậy." Sư đệ cũng hiếm khi có biểu hiện của một người sư đệ... phụ họa theo sư huynh của mình.

"..." Có ý gì?

Vẫn là Hách Liên Dạ ở một bên bình tĩnh giải thích, "Một người ăn nhanh, một người cắt nhanh, mấy người không thấy rõ động tác của bọn họ."

"..." Khóe miệng mọi người co quắp lại, đều không muốn sống nữa rồi.

Thì ra khinh công còn có công dụng này...

Nếu nam tử áo trắng ăn xong rồi, mặc kệ trái tim mọi người bị đá kích vỡ nát bao nhiêu, bọn họ còn phải xuất phát lên đường.

Phong Ngự Vũ không rõ nơi hắn muốn đi cụ thể là ở đâu, bọn sư đệ lại biết.

Bởi vì đó là cấm địa của môn phái bọn họ, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần.

Cho nên đi ra ngoài hơn nửa canh giờ, lúc cảm giác được gió trong rừng đột nhiên trở lớn, sư đệ cẩn thận dừng bước lại, chỉ vào hàng liễu phía trước không ăn khớp với cổ thụ xung quanh, "Đó là nơi sư phụ đích thân chọn, ở phía sau hàng liễu đó, chính là nơi các ngươi muốn đi, ta chỉ có thể đưa các ngươi tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Ngự Ngự sắp bị bại lộ

Giọng điệu sư đệ nghiêm túc ngưng trọng khiến bầu không khí trở nên có chút khẩn trương.

Trò chuyện với Hà Nghiên trong chốc lát, Tiểu Trần Tử đại khái hiểu rõ chân tướng, hiện tại hẳn cũng cau mày, "Chỉ cần có người giả mạo tiểu công chúa mất tích của Vệ quốc, nhất định Phong Ngự Vũ sẽ dẫn người tới nơi này nghiệm chứng, nhưng sư phụ kia của bọn họ tại sao nhất định phải chọn cô đóng giả?"

Nếu nói là vì dung mạo gần giống, nhưng nhìn thuật dịch dung cao siêu của Tần Phấn sẽ biết, đối với người của môn phái kia mà nói, muốn không lộ ra bất cứ sơ hở nào để thay đổi khuôn mặt, là chuyện vô cùng dễ dàng.

Vậy tại sao phải tìm Trình Ti Nghiên - thiên kim phủ Thượng thư?

Chẳng lẽ trên người Trình Ti Nghiên còn có bí mật gì?

Thật ra những người có mặt ở đây, đa số không biết Trình Ti Nghiên của ngày trước, cho nên cũng như bọn Tiểu Trần Tử, hoàn toàn không cảm thấy Ngự Ngự diễn vai "Trình Ti Nghiên" có gì đó không đúng.

Ngược lại bọn sư đệ biết hai người chênh lệch bao nhiêu, nhưng bọn họ đều cho rằng là vì Trình Ti Nghiên mất trí nhớ, còn nguyên nhân nàng mất trí nhớ

lại là vì bị nam tử áo trắng đả thương.

Lo lắng Hách Liên Dạ sẽ vì chuyện này mà trở mặt với bọn họ, cho nên bọn họ im rú không nói chữ nào.

Cho nên một đám người không nghĩ ra nguyên nhân đặc biệt gì, chỉ có thể không hiểu nhìn chăm chăm vào Ngự Ngự mà nghiền ngẫm.

Tiểu Trần Tử dẫn đầu đặt câu hỏi, "Tiểu quý nước, có phải cô dấu chúng ta chuyện gì không? Nhất định trên người cô có chỗ khác với mọi người!"

Ngự Ngự cực kỳ vô tội, "Chính là chỉ rất hiền lành đáng hoàng thôi."

Mọi người: "..."

Thật ra lúc mọi người bị sấm đánh, trong lòng Ngự Ngự cũng lộp bộp chút.

Chỗ khác với mọi người... Nàng có! Là nàng xuyên không.

Mặc dù chưa từng thấy sự phụ của bọn nam tử áo trắng, thế nhưng ngồi trên đại lục này, truyền thuyết về Huyền Cơ lão nhân có rất nhiều, theo như lời đồn, tuổi của vị lão nhân rất lớn này dường như thật sự rất thần.

Những thứ khác không nói, chỉ cần nhìn kinh công cao tuyệt của bọn nam tử áo trắng sẽ biết, nàng đã hỏi rồi, nghe nói đây là kinh công tâm pháp mà sự phụ bọn họ nghĩ ra.

Chẳng lẽ ông ấy giống như trong truyền thuyết không gì không biết không gì là không làm được, cho nên sớm đã dự đoán được, một ngày kia của nhiều năm sau, nàng sẽ xuyên qua thời không, thay thế cuộc sống của Trình Ti Nghiên ở cô đại?

Chẳng lẽ nơi thần bí phía sau rừng liễu đó, có liên quan đến xuyên không? Nhưng mà... có thật là thần như vậy không?

Nếu Huyền Cơ lão nhân thật sự lợi hại như vậy, ông ấy sẽ không vì để khống chế nam tử áo trắng tăng tốc võ công mà hạ độc đồ đệ của mình.

Ngự Ngự lắc đầu, gần đây nàng vẫn luôn nghĩ đến biện pháp trở về nhà, cho nên mới hay nghĩ đến chuyện này.

Hách Liên Dạ cũng không biết chữ "xuyên không" mới mẻ này, hẳn chỉ xác định, người trước mắt tuyệt đối không phải Trình Ti Nghiên, ít nhất linh hồn hoàn toàn không phải.

Cho nên y mơ hồ đoán được điều gì đó, quét mắt nhìn mọi người, kéo Ngự Ngự đến bên cạnh, "Ta mang..."

Hắn vừa định nói mình mang Ngự Ngự đi vào trong, những người khác ở lại, bọn Phong Ngự Vũ gần như đồng thời mở miệng, "Chúng tôi cũng đi vào."

Thời khắc mấu chốt, Tiểu Trần Tử lại rút lui, thậm chí hắn còn thật sự lui về sau mấy bước, giọng điệu phòng bị, "Bên trong có thể rất nguy hiểm."

Hà Nghiêm không biết hắn là ai, nhưng rất khinh bỉ hắn, "Sợ cái gì, cùng lắm là chết thôi." Hà Nghiêm nói rất hào hùng.

"Nói hưu nói vượn!" Tiểu Trần Tử phát hỏa, tức giận chất vấn hắn, "Chết cái gì mà chết! Lỡ như bị vây hãm ở bên trong, không có đồ ăn thì phải làm sao!"

Mọi người: "..."

Làm một người sành ăn đẳng cấp, bất cứ lúc nào Ngự Ngự cũng quan sát xung quanh có thể có đồ ăn gì hay không...

Cho nên nàng bình tĩnh chỉ chim bay trên trời, "Có chim có thể bay ở sau rừng liễu, vậy có thể săn thú."

"Vậy đi thôi!" Tiểu Trần Tử lập tức không có chút áp lực nào. Vui mừng sai bước đi về phía trước.

Mọi người: "..."

Thật ra tất cả mọi người không phải là người lỗ mãng, mặc dù biết vấn đề này không tầm thường, bọn họ cũng tràn đầy hiếu kỳ, nhưng tâm tư cũng nhất trí xem trước thế nào, chỉ là không vọng động mà thôi.

Tất cả mọi người cho rằng nơi này khuyếch đại đến vô cùng kì diệu, từ trong lối vào sẽ tràn ngập hơi thở thạch thất hoặc là mộ huyết thần bí khủng bố, không ngờ đợi đến khi đi qua rừng liễu, xuất hiện trước mặt bọn họ lúc này lại là một hồ nước có diện tích rất nhỏ.

Bọn họ dừng ở nơi cách bờ hơn trăm mét, ít nhất nhìn từ góc độ của bọn họ, bờ hồ này không có bất thường gì.

"Phong huynh, trong mật quyền nói thế nào?" Hách Liên Dạ hạ giọng hỏi.

Phong Ngự Vũ cũng chân chờ, "Trong mật quyền chỉ nói... Hoàng tộc Vệ quốc chân chính, có thể thuận lợi đi qua mật cảnh."

Trên thực tế, Phong Ngự Vũ không hề biết nơi quan trọng đến kỳ lạ kia, trong mật quyền cũng chỉ ậm ừ qua loa, nói quyết không cho phép lộn xộn

huyết thống hoàng tộc, nếu không thể xác định trẻ em nào có phải xuất thân từ hoàng tộc ra hay không, nhất định phải tới nơi này nghiệm chứng.

Nhưng mấy đời liên tiếp, trong cung đều không có hoàng tử hoàng nữ nào khả nghi về quan hệ huyết thống, cái gọi là mật cảnh, cũng dần dần không có ai nhắc tới.

Đi qua?

Mọi người đều sùng sốt.

Vậy chẳng phải là muốn đạp nước mà đi, đi qua mặt hồ, mới có thể tính hợp quy cách?

Người tập võ cũng thôi đi, hồ này diện tích nhỏ, còn có thể kiên trì đi qua, nhưng không biết võ công thì sao?

Hiện tại mọi người càng không tin cái gọi là mật cảnh này, bắt đầu cảm thấy cái này đơn giản chỉ là lừa dối người ta.

Mấy người đều ngưng thần nhìn hồ nước thần bí cách đó không xa, ai cũng không có chú ý đến, heo con vốn ở trong ngực Hách Liên Dạ nghỉ ngơi lại chui ra, tròng lớn đôi mắt tròn xoe, cũng nhìn quanh theo bọn họ.

Bản năng của động vật khiến nó cảm thấy phía trước có nguy hiểm, nhưng đồng thời nó cũng ngửi thấy mùi thảo dược quý hiếm nó thích nhất, heo con rói rầm hồi lâu, quần tới quần lui trong ngực Hách Liên Dạ, rốt cục vẫn đạp chân ngăn một cái, chạy vọt ra ngoài.

"Heo con!" Tình hình trước mặt mù mịt không rõ, Ngư Ngư lo nó gặp nguy hiểm, lập tức muốn đuổi theo bắt nó trở lại.

Đương nhiên Hách Liên Dạ không có khả năng để nài mạo hiểm, y kéo người lại, tự mình đuổi theo.

Động tác của y rất nhanh, thật ra đây chỉ là chuyện trong một cái chớp mắt, nhưng gần như cũng trong lúc y bay đi, gió trong rừng liễu hơn lớn đột nhiên trở nên lớn hơn, phút chốc biến thành cuồng phong gào thét, cuốn lên cành khô và lá xanh trong rừng, cọ quét khiến mọi người không thể mở mắt ra được.

Hách Liên Dạ không rối bời, híp mắt, quơ lấy heo nhỏ dường như không chịu ảnh hưởng của cuồng phong còn muốn chạy về phía trước, lùi trở về bên cạnh đám người Ngư Ngư.

Thấy y không có việc gì, tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng...

"Chủ, chủ tử..." Hà Nghiêm khiếp sợ đến mức cả lạnh, "Người xem đây là... hồ?"

Nói xong lời cuối cùng, Hà Nghiêm không thể xác định đây thật sự là hồ.

Mặt nước màu xanh vừa mới nhìn thấy đã sớm biến mất không thấy bóng dáng, thay vào đó là một đám sương trắng đậm tới mức nhìn không thấy đáy, liếc nhìn lại, giống như biển mây bốc lên khiến người ta phân không rõ đây là hồ nước hay là vực sâu vạn trượng.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

Hiện tại trừ phi bọn họ rất ngốc, nếu không chả ai dám mạo hiểm đi qua.

Cho nên ngay cả thương lượng cũng không cần, một đám người cẩn thận rời khỏi rừng liễu, mặc kệ rất hiếu kỳ với cái "hồ" tự động biến hóa cũng quay về nơi an toàn trước rồi nói sau.

Vừa thấy bọn họ đi ra, sư đệ lập tức nghênh đón, "Thế nào?"

Nghe mọi người nói tình cảnh bên trong, sư đệ cũng sùng sờ, "Hồ biến hóa?"

Sau khi đi ra, Ngư Ngư vẫn luôn không nói chuyện, nài ôm heo con từ trong ngực Hách Liên Dạ qua, cẩn thận kiểm tra bốn móng của nó, muốn xác nhận nó không bị thương.

Nhưng sau khi kiểm tra, nài cũng không nói kết quả, chỉ nhíu chặt mày nhìn trời.

"Sao vậy?" Tất cả mọi người cực kỳ lo lắng.

Chẳng lẽ heo con bị thương?

Ngư Ngư rất rối rắm, "Bây giờ đi về, sáng mai sẽ không đến được thị trấn Thạch Đầu ăn mì hoành thánh cực ngon của quán kia."

Thời gian không còn kịp nữa! Khởi hành sớm chút thì tốt rồi.

Mọi người: "..."

Ngay cả Tiểu Trần Tử cũng là người thích ăn cũng khinh bỉ nàng. "Xem cô kia! Chỉ là một bát hoành thánh..."

"Quán hoành thánh kia còn có bán lạp xường ở Vạn thành nữa." Ngự Ngự rất bình tĩnh cắt đứt lời hấn.

"... Còn đứng ngây đó làm gì! Hiện tại xuất phát thôi!" Tiểu Trần Tử lập tức nôn nóng thúc giục Ngự Ngự dẫn đường.

Mọi người: "..."

Chỉ có hai người bọn họ động kinh thì cũng thôi đi, mấu chốt là, ngay cả Hách Liên Dạ cũng theo chân bọn họ, "Hồ đồ", cũng không định giải thích điều gì, cất bước đi, dường như thật sự chuẩn bị rời đi khu rừng rậm, thậm chí rời khỏi Vệ quốc, trở về Nguyệt Loan quốc.

"... Hách Liên huynh?" Phong Ngự Vũ bối rối khó xử gọi y lại, "Vừa rồi cái hồ kia..."

Trước khi tận mắt nhìn thấy cái hồ đó, Phong Ngự Vũ cảm thấy đám người bọn họ, bản lĩnh võ lực trí kế kể cả dùng độc đều là hạng nhất, lại có đám sư đệ dẫn đường, gần như có thể đánh đâu thắng đó rồi.

Nhưng khi nhìn "hồ" biến hóa, nơi thần bí kiểu này vốn không phải để con người giải thích, khiến hấn cực kỳ bất an.

Hắn là Thái tử Vệ quốc, an nguy của dân chúng Vệ quốc hấn cần phải lo lắng, hồ kỳ quái kia nằm ở địa phận Vệ quốc, có thể nghiệm chứng thân phận hoàng tộc Vệ quốc, hiện tại nó lại bị Huyền Cơ lão nhân đại danh鼎鼎 để mất tới, không biết muốn dùng nó để làm gì.

Cho nên hiện tại hấn cực kỳ muốn Hách Liên Dạ giúp đỡ.

Hách Liên Dạ lại thần thần bí bí, cười nhạt nhắc nhở, "Vi đuổi theo heo con, thật ra Nghiên Nghiên có bước tới một bước, nhưng hồ này không có thay đổi gì, đến khi ta đuổi theo."

"Ý ngươi muốn nói..."

Phong Ngự Vũ sững sốt, "Người bình thường thật sự không thể tới gần hồ này? Trình tiểu thư không phải là hoàng tộc Vệ quốc, cho nên trên người nàng thật sự có chỗ đặc biệt?"

Rốt cuộc là chỗ nào?

Ngự Ngự đi ở phía trước đột nhiên quay người lại, "Suýt, đừng nói nữa."

"... Được." Phong Ngự Vũ là người chính trực, nếu Ngự Ngự có bí mật không muốn nói, đương nhiên hấn sẽ không ép hỏi.

Kết quả Ngự Ngự nghiêm túc nói cho hấn biết, "Nói thêm nữa sẽ làm trễ giờ ăn điểm tâm ngày mai."

"..." Phong Ngự Vũ co quắp khóe môi, sai bước đuổi tới trước mặt.

Ngự Ngự vốn cũng muốn đi, nhưng Hách Liên Dạ cười cười kéo người trở lại bên cạnh, "Tiểu nha đầu, có phải nàng có lời gì muốn nói với ta hay không?"

Mặc dù đoán được đại khái, nhưng y rất muốn nghe chính miệng chính mồm nói ra, "Rốt cuộc nàng có gì đặc biệt?"

"Tôi nói, tôi đặc biệt hiền lành đáng hoàng." Làm một người khiêm tốn an phận, Ngự Ngự hết sức không muốn tự mình khen mình hai lần như thế, cho nên thờ dài một tiếng đáp.

"À?" Yêu nghiệt nào đó cười rất bình tĩnh, "Ta còn tưởng rằng đặc biệt để bổn vương yêu thích."

"Vương gia," Ngự Ngự nhú mày, hết sức không hiểu nổi, "Ngài có thời gian mỗi ngày thổ lộ, tại sao không thể đi làm chút chuyện mình truy cầu? Ví dụ như, ăn thêm một chén cơm!"

Hách Liên Dạ suýt chút nữa bật cười, thanh thanh yết hầu, còn nghiêm trang nói, "Ăn cơm quan trọng như vậy sao?"

"Đương nhiên!"

"Nhưng bốn vương bị bệnh tương tư, hiện tại cơm nước không vô, làm sao bây giờ?"

Ngự Ngự thận trọng hỏi, "Nhường cơm cho tôi?"

"..." Lần này rốt cục Hách Liên Dạ không nhịn được nữa cười lên, nhưng chung đụng với Ngự Ngự, dường như y cũng bị tư duy sành ăn truyền nhiễm, chẳng mấy chốc lại bày ra vẻ mặt nghiêm túc, "Tuyệt đối không thể nhường cơm cho nàng ăn."

Nghĩa chính nghiêm từ nói hết câu này, y bình tĩnh bổ sung, "Người thì có thể."

"..." Ngư Ngư co quắp khoe miệng, không còn cách nào bình tĩnh nhìn yêu nghiệt nào đó trước mặt tự nguyện "hiến thân", rất thích để cho nàng ăn.

Trong chuyện thổ lộ này, từ trước đến nay Hách Liên Dạ đều không nóng vội ép buộc Ngư Ngư, cho nên thấy nàng không nói gì, liền kéo người đến bên cạnh mình, miễn cho nàng lại tìm cơ chuẩn đi.

"Tiểu nha đầu, heo con không có chuyện gì chứ?"

"... Không sao." Nàng cẩn thận kiểm tra, trải qua trận gió kỳ lạ kia, heo con không bị thương chỗ nào.

Ngư Ngư nhét heo con không an phận vào lại trong áo choàng, nhưng heo con luôn muốn chui ra, lưu luyến nhìn rừng liễu phía sau bọn họ.

Không biết trong rừng liễu này rốt cuộc có bảo bối gì, khiến cho tiểu tử xoi mói này nhớ thương như vậy.

Heo con không biết nói chuyện, đương nhiên sẽ không nói cho nhóm nàng biết đáp án, chỉ luôn giương mắt nhìn rừng liễu, cho đến khi bọn họ quẹo rẽ, không thấy cái gì ở đằng sau, tiểu tử kia mới buồn bã ỉu xìu níu lấy áo choàng Ngư Ngư, càng không ngừng đạp chân ngắn, muốn bò lên trên.

Ngư Ngư vô cùng tốt bụng giúp nó một tay.

Nhưng heo con không muốn sự tốt bụng của nàng..

Dựa vào giúp đỡ của chủ nhân bò lên vai nàng, heo con không chút do dự xoay người, đưa cái mông về phía Ngư Ngư, tiến hành kháng nghị lạng lẽ.

Ngư Ngư: "... " Tiểu tử này thật sự thành tinh rồi.

Nhưng... thật sự không thể nắm cái đuôi của nó sao? Thoạt nhìn rất q đó...

Mặc dù còn có thắc mắc không có lời giải, nhưng hiện tại tâm trạng của Ngư Ngư và Hách Liên Dạ đều rất thoải mái.

Bởi vì rất rõ ràng, sự phụ của đám người nam tử áo trắng muốn Ngư Ngư giúp đỡ, hơn nữa cái giúp này nhất định là muốn Ngư Ngư tự nguyện mới được, nếu không ông ta đã sớm xuất hiện kiên quyết bắt Ngư Ngư đi rồi.

Thế tội lúc này vốn là ở phía bọn họ, tại sao bọn họ phải cấp bách?

Có nghi vấn cũng không sao, bọn họ thành thoi trở về Nguyệt Loan quốc, chờ sự phụ của nam tử áo trắng thiếu kiên nhẫn chủ động tìm tới cửa, cũng như đang chờ ông ta chủ động giải thích nghi hoặc cho bọn họ biết.

Ăn ngủ trong rừng quá cực khổ, cho nên tất cả mọi người muốn suốt đêm rời khỏi đây, đến thị trấn Thạch Đầu ở gần đây nhất nghỉ ngơi một chút rồi lên đường.

Có điều đáng tiếc chính là... Bọn họ xuất phát quả thật muộn, chờ đến lúc tới thị trấn Thạch Đầu, quán mì hoành thánh ăn ngon kia đã bán hết rồi...

Nhưng Ngư Ngư cũng không để ý đến cái này, bởi vì nàng có Hách Liên Dạ vạn năng..

Ở trên trấn tìm khách điểm ngủ lại, Hách Liên Dạ hỏi Ngư Ngư muốn cái ăn gì, sau đó bình tĩnh xuống bếp làm đồ ăn cho Ngư Ngư.

Nhìn xem, Vương gia nhà hần... Dừng tốt biết bao!

Hà Nghiêm không chế mình không nên động kinh, chuẩn bị nhân cơ hội nhấn mạnh với Ngư Ngư một chút, Vương gia nhà hần tuyệt đối là kiểu mẫu kiệt xuất "Ồ nhà du lịch giết người phóng hỏa đều cần thiết."

Nhưng hần vừa mới đứng bên cạnh Ngư Ngư, liền thấy Tiểu Trần Tử trầm mặt đi tới, nhỏ giọng nói, "Đi mau, nơi này không thể ở lâu."

... Sao vậy?

Chẳng lẽ sự phụ của nam tử áo trắng xuất hiện lúc này? Nhưng không phải ông ấy không thể dùng sức mạnh sao? Bọn họ liền đợi ông ấy chủ động hiện thân thôi!

Trừ lần đó ra, đối với đám người kia mà nói, còn có chuyện gì được xưng là nguy hiểm?

Thật ra... Thật đúng là "có".

Tiểu Trần Tử ngưng trọng nói cho bọn họ biết nguy hiểm là gì, "Ta đi xem rồi, đầu bếp nơi này làm cơm rất khó ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 139: Thăng thấn với yêu nghiệt nào đó

Tiểu Trần Tử nhìn nét mặt hận không thể bóp chết hán của tất cả mọi người, không khỏi sùng sốt.

Ngay sau đó, hán bùng tình nhú mảy, "Xin lỗi, ta sai rồi."

Thì ra hán cũng biết hán động kinh! Mặc dù vừa bị nín, nhưng mọi người vẫn cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Tiểu Trần Tử vẫn thành khẩn xin lỗi, "Ta thật sự sai rồi, ta không nên dùng giọng điệu uy nghiêm cơ trí vừa rồi để nói chuyện... Ta đã đủ đẹp trai rồi, không nên tăng thêm ưu điểm hạng nhất cho mình!"

Hán rất khiêm tốn mà thờ dài một tiếng, nói xong liền bay vút về phía cửa, "Ta không thể tiếp tục ở lại nhận sùng bái của các nguoi, thứ cho ta đi trước một bước!"

Sau đó liền chuồn ra ngoài mua đồ trước khi mọi người ra tay đề bẹp hán...

Suốt dọc đường đi, mọi người đều chịu đựng rất nhiều khảo nghiệm... Cho nên mặc dù bị Tiểu Trần Tử đặt mìn làm cho ngổn ngang trong gió nhưng nửa phút sau bọn họ vẫn đánh mặt, đến tửu lâu bên cạnh ăn cơm.

Bởi vì cơm quán này không thể ăn...

Bởi vậy, khách điểm này chỉ còn lại hai người Hách Liên Dạ và Ngư Ngư, thật sự mấy ngày nay hiếm khi hai người có thời gian ở riêng.

Mặc dù bọn họ đều không nói chuyện, nhưng trong mắt Ngư Ngư, vài món đồ ăn kia còn quan trọng hơn cả hán...

Yêu nghiệt nào đó không thể bình tĩnh nhìn một bàn "tình địch" của mình.

Ngư Ngư không để ý tới thùng dấm chua bên cạnh, vùi đầu khổ ăn.

Tài nấu nướng của yêu nghiệt này quả thực rất tốt, cho dù là một đĩa rau dưa trộn bình thường cũng có thể làm ra nhiều hương vị khác nhau.

Quan trọng nhất là, y liên tục lên tay nghề. Lần đầu tiên nàng ăn món y làm thì gạt nãy mình, nhưng suốt dọc đường ăn rất nhiều món, nàng phát hiện tài nấu nướng của y thật sự là càng ngày càng giỏi.

Nhưng rõ ràng bọn họ luôn gấp rút lên đường, không biết y rút thời gian lên lút nghiên cứu lúc nào.

Y tốn tâm tư ở trên người nàng, quả thật nhiều không kể xiết.

Ngư Ngư vô lương nhưng không phải không có lương tâm, y tốt với nàng bao nhiêu, trong lòng nàng đều hiểu.

Lúc ăn cơm, thỉnh thoảng Ngư Ngư sẽ liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh một cái, cuối cùng vẫn quyết định... thăng thấn.

Nhưng lúc Ngư Ngư mở miệng, lại chọn một cách thức mở mồm hời hợt.

"Vương gia, anh có từng nghe qua mụon xác hoàn hồn chưa?"

Hách Liên Dạ đang cắt hoa quả cho Ngư Ngư dùng sau bữa cơm, nghe vậy, ngay cả nháy mắt cũng không nháy một cái, "Lúc đầu nàng chết như thế nào?"

Giọng nói mơ hồ có chút hung ác, hình như muốn giúp Ngư Ngư báo thù.

Ngư Ngư: "..."

Phản ứng toát ra suy nghĩ này khiến Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, "Vương gia, đứng trước mặt anh có thể là người đã chết, anh không có điều gì khác muốn nói à?"

"Có."

"Điều gì?"

"Ta thích nàng." Yêu nghiệt nào đó cực kỳ bình tĩnh.

"..." Ngư Ngư hít một cái thật sâu, thật sâu, mới có thể rất chân thành hỏi, "Vương gia, anh không thể có chút phản ứng của người bình thường được sao?"

"Ví dụ?"

"Ví dụ đánh tôi một chưởng bay đi." Chỉ ít cũng nên phòng bị chứ?

Đừng nói là cổ nhân phổ biến rất tin tưởng quỷ thần, cho dù là người hiện đại đã nghe quen khái niệm xuyên không trọng sinh, đột nhiên có người đứng ở trước mặt bạn nói mình xuyên không tới, người nghe không phải nên đều bàng hoàng khiếp sợ chút sao?

Kết quả Hách Liên Dạ trả lời là

"Không nở đánh."

"Hơn nữa đánh cũng đánh không đi, nàng đã sớm cắm rễ ở trong lòng ta rồi." Người nào đó cười đến mức cực kỳ dịu dàng.

Ngư Ngư: "..."

Ngư Ngư sâu sắc cảm thấy, trong chủ đề quỷ dị kinh hãi này yêu nghiệt kia cũng có thể tìm được cơ hội tỏ lộ, còn tiếp nhận đề tài này tự nhiên như vậy... hai chữ biến thái đã không đủ để hình dung y...

Nhưng làm một đứa bé trung thực, hẳn là Ngư Ngư nghe không hiểu lời tỏ lộ này.

Cho nên nàng lặng lẽ ăn hoa quả đã cắt xong, về mặt chân thành, "Tôi biết, người cướp đồ ăn của tôi, tôi cũng sẽ vĩnh viễn không quên."

"Thật?"

Hách Liên Dạ không hề để ý nàng giả ngu, thậm chí còn cười hết sức tốt.

"Thật!" Thái độ Ngư Ngư cực kỳ kiên định đâm một quả đào bỏ miệng ăn.

Kết quả... Không đợi nàng kịp phản ứng, đột nhiên trước mắt xuất hiện một khuôn mặt yêu nghiệt, người nào đó rất bình tĩnh cướp nửa quả đào của nàng, còn thuận thể hôn trộm môi nàng một cái.

"Như vậy, có phải nàng sẽ vĩnh viễn nhớ đến ta không?" Yêu nghiệt nào đó hôn trộm người ta không hề có dự định chạy trốn, còn thoải mái ôm lấy Ngư Ngư, cười rất thâm tình chân thành.

Ngư Ngư hung hăng nghiêng răng, hết sức kiên định... tóm lấy cái đuôi của heo con đang ở nằm trên bàn vẫn luôn đưa móng về phía nàng.

Quả nhiên chơi cái móng rất vui.

Sau đó, động tác Ngư Ngư cực kỳ nhanh kéo tay Hách Liên Dạ qua.

Khốn kiếp! Dám nắm lấy đuôi của ta!

Heo con quay người lại, liền nhìn thấy tay Hách Liên Dạ ở sau lưng mình, nó tức giận tới mức hừ hừ, đập đập chân ngăn chạy lấy đà mấy bước, nhảy mạnh lên về phía mặt của Hách Liên Dạ, không chút khách khí đập một cước.

Hách Liên Dạ bị đập nghiêng mặt qua bên, "vừa vặn" hôn lên môi của Ngư Ngư...

Ngư Ngư cắn răng "kêu kệt kêu kệt". Hách Liên Dạ lại dùng ánh mắt hết sức chính trực nói với Ngư Ngư, cái này là hoàn toàn ngoài ý muốn.

Cái gì là siêu cấp phúc hắc? Chính là hoàn cảnh xấu trong mắt hẳn đều là mây bay, cho dù đối mặt với tình huống nào, y đều có thể bình tĩnh lợi dụng tình huống đó, làm chuyện y muốn làm...

Nửa phút sau, yêu nghiệt nào đó bị Ngư Ngư đuổi ra cửa, hài lòng cười một tiếng đi tìm Tiểu Trần Tử.

Không muốn bại lộ thân phận của Thái tử, cũng không muốn dịch dung sau khi xuất hiện, Tiểu Trần Tử vẫn luôn che mặt.

Nhưng cho dù chỉ lộ ra đôi mắt, Hách Liên Dạ cũng nhìn ra được cảm xúc sa sút hiện tại của hắn.

Y đi qua, đi thẳng vào vấn đề, "Thuốc giải của Hoàng hậu thiếu dược liệu nào?"

Tiểu Trần Tử sững sốt rất lâu, "... Nhiễm Nguyệt thảo."

Hắn tìm rất lâu rồi mà vẫn không tìm thấy, nam nhân mặc áo choàng kia nói trong khu rừng này có, bây giờ nhìn lại, cũng chỉ muốn gạt hắn tới đây.

Hi vọng lần nữa bị thất bại, mặc dù Tiểu Trần Tử động kinh ở trước mặt người khác, nhưng thật ra trong lòng hắn rất vội.

Hách Liên Dạ gật đầu, "Trong Tĩnh vương phủ có hai cây, khi nào hồi kinh ta bảo Hà Nghiêm đưa cho ngươi."

Lúc này Tiểu Trần Từ thật sự choáng váng, "Ngươi..."

Hắn biết độc kia không phải do Hách Liên Dạ hạ, nhưng lấy tính tình của Hách Liên Dạ sao có thể giúp mẫu hậu của hắn giải độc?

"Nghe nói trước kia là do ngươi kéo tiểu nha đầu kia lên, nàng mới có thể sống lại, đây là tạ lễ."

"Nhưng đám người trong cung, bốn vương không có hứng thú tiếp tục hành hạ." Hách Liên Dạ cười cười, "Qua một thời gian nữa ta sẽ rời kinh."

"... Không bao giờ quay lại?"

"Không nhất định, nếu tiểu nha đầu kia muốn trở về, ta sẽ trở về theo."

Nhưng hiện tại tiểu nha đầu kia nhớ nhà, y cũng muốn giúp nàng nghĩ cách về nhà, một khi rời đi, có lẽ sẽ không trở về trong thời gian ngắn.

Đáp án ngoài ý muốn luân phiên xuất hiện, khiến Tiểu Trần Từ cảm thấy khó tin, "Ngươi... thật sự có thể buông bỏ tất cả chuyện ở Kinh thành?"

"Bốn vương chỉ không bỏ tiểu nha đầu kia." Hách Liên Dạ cười híp mắt, "Nàng ở đâu, ta sẽ ở đó."

Người nào đó... thổ lộ không hề có áp lực, đối mặt với người ngoài cũng thoải mái thừa nhận tình cảm của mình.

Tiểu Trần Từ lại sững sờ hồi lâu, không khỏi bội phục từ đáy lòng, "Ngươi đúng là lợi hại, ta không kiên định như ngươi."

Hắn nhìn về phương xa, ánh mắt rồi rầm, "Những thứ khác không nói, riêng thù đời dâm nường với đời gà nường, ta sẽ không tha một ai."

Hách Liên Dạ: "..."

Sau khi ăn bữa sáng xong, mọi người đều trở lại khách điểm, rồi thương lượng hành trình kế tiếp.

Nam tử áo trắng bị nội thương nghiêm trọng, Ngự Ngự có thể trị, nhưng điều trị cần phải tốn rất nhiều thời gian, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể đi theo đám người Ngự Ngự.

Về phần sư đệ... Sư phụ hắn sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, sư đệ cũng quyết định đi theo đám người Ngự Ngự trở lại Loan Nguyệt quốc.

Nhưng... Trước khi đi, hắn muốn dàn xếp ổn thỏa cho heo trên núi,

Cho nên vội vàng báo một tiếng, hắn vút nam tử áo trắng ở lại, nôn nóng quay về núi...

Mọi người rồi rầm nhìn bóng lưng của hắn, trước khi đi, tốt xấu gì ngươi cũng nên nhìn sư huynh của ngươi một cái chứ!

Sư huynh của ngươi, hắn... hắn không nên thua heo ở trên núi!

Lặng lẽ lau mặt, mọi người tiếp tục thương lượng với những người khác vấn đề đi ở.

Phong Ngự Vũ cực kì quan tâm chuyện này, nhưng thân là Thái tử Vệ quốc, không thể rời khỏi Vệ quốc quá lâu.

Cho nên do dự một chút, hắn để tâm phúc của mình ở lại, có thể tùy thời báo cáo tin tức bên này cho hắn.

Trong nháy mắt tâm phúc của Phong Ngự Vũ rơi lệ, chủ tử, chủ tử ngài không thể ném ta cho bọn họ...

Hà Nghiêm rất nhiệt tình hoan nghênh bạn mới, "Đừng sợ, lời đồn không thể tin, thật ra trong Tĩnh Vương phủ của chúng tôi đều là người đảng hoàng!"

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ được an ủi đến run rẩy, bất chấp tất cả nói, "Chủ tử, thuộc hạ thú nhận, thật ra ta vẫn muốn phản bội ngài, thuộc hạ không thể tin được nữa!"

Phong Ngự Vũ cười ha ha, vỗ vỗ bả vai hắn, "Chúng ta cùng nhau lớn lên, ngươi là ai, ta hoàn toàn biết rõ, từ nhỏ ngươi đã chất phát hiện lãnh không để tâm chuyện gì."

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ vốn còn muốn cảm khái chủ tử không hề có chút đáng về tự cao tự đại nào, hoàn toàn coi hắn như bằng hữu, thế nhưng nghe xong câu cuối cùng, hắn thật sự muốn khóc rồi.

Không chơi trò mắng người như thế!

Đáng tiếc đến cuối cùng, kháng cự không có hiệu quả, tâm phúc của Phong Ngự Vũ vẫn rung rung tiễn chủ tử, cùng những người đảng hoàng kia lên đường trở về Nguyệt Loan quốc.

Sư đệ đối với heo trên núi... vẫn luôn hết sức dụng tâm.

Cho nên hắn trì hoãn thời gian có hơi lâu, không thể đuổi theo kịp bọn họ.

Bọn họ rời khỏi kinh thành rất nhiều ngày rồi, Ngự Ngự muốn về phủ Thượng thư đi gặp Trình đại nhân, Hách Liên Dạ còn có một đồng chuyện của Phong Minh phải xử lý, Hà Nghiêm cũng vội vã đi làm chuyện chủ tử giao, chạy đến thạch thất ở sau núi tìm Nhiễm Nguyệt thảo đưa cho Thái tử.

Cho nên Hà Nghiêm chỉ tới kịp vội vàng nói cho quản cho Hà thúc, có sự đệ đang trên đường đến, nhưng không biết lúc nào sẽ đến.

Hà thúc lớn tuổi rồi, hơn nữa rất ít bị mìn, có thể trái tim thiếu kiên cường..

Cho nên mọi người chạy đi hết, Hà Nghiêm lại quay trở lại, còn đặc biệt nhắc nhở một câu, "Vị sự đệ này... lúc hắn xuất hiện sẽ mang một khuôn mặt rất không bình thường, lão ngài tuyệt đối phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, đừng để bị dọa."

Đáng tiếc Hà Nghiêm để sót một câu cực kỳ mấu chốt, khuôn mặt của sự đệ này rất khảo nghiệm thần kinh người, là được dịch dung ra.

Đương nhiên, dựa theo lời sự đệ nói, dung mạo của hắn vốn cũng rất không bình thường..

Hà thúc là người thiện lương.

Ừm, thật sự thiện lương..

Cho nên ông vừa nghe thấy lời này liền không đồng ý, sao Hà Nghiêm đi ra ngoài có mấy ngày lại trở nên trông mặt mà bắt hình dong như thế chứ?

Hơn nữa đều là người, có xấu thì xấu đến mức nào? Còn đặc biệt nhắc nhở một câu, nếu để cho vị công tử kia nghe thấy, rất dễ thương lòng tự trọng của người ta đấy!

Lấy tác phong biến thái của Hách Liên Dạ, hoàn toàn không có ai dám tới Tĩnh Vương phủ.

Cho nên Hà thúc làm quản gia lâu như vậy, rốt cục cũng có thể tiếp đãi khách một lần, kích động đến mức quả thực muốn lệ nóng lưng trông.

Cùng ngày hôm đó, trời về chiều tối, ông vừa bố trí người dọn dẹp phòng khách, còn luôn nghĩ đến những chữ tán thưởng dung mạo người ta.

Ngũ quan, da dẻ, dáng người, còn có tóc... Nơi có thể tán thưởng nhiều lắm, cho dù người khó coi cỡ nào thật ra đều có ưu điểm!

Cho nên chuẩn bị suốt buổi chiều, rốt cục sự đệ cũng tới Tĩnh vương phủ, Hà thúc tràn đầy tự tin lại đầy nhiệt tình đi đón khách..

Cuối cùng khi nhìn thấy khuôn mặt của sự đệ, Hà thúc nhìn thấy trước mắt đều là tối đen, thật sự không thể suy nghĩ được nữa..

Nhưng cả một buổi chiều đều nghĩ "Nhất định có thể tìm được ưu điểm, nhất định phải lịch sự phải hiền lành", hiện tại căn bản ông cũng có phản xạ có điều kiện...

Cho nên ông ghen hờn hồi lâu, sau khi cẩn thận tìm kiếm ưu điểm về ngoại hình của sự đệ, ông đột nhiên nói, "Vị công tử này... quần áo rất sạch sẽ đấy!"

"Cũng tạm, năm ngoái có tắm." Sự đệ vô cùng bình tĩnh khiêm tốn.

Hà thúc: "..."

"Về sau vẫn luôn không tắm"

"..." Vương phi, Vương phi, ta không muốn chơi với bọn họ nữa.

Hà thúc bị từng đợt thiên lôi đánh đến phần chấn, nhưng ông hy vọng mình chóng mặt ngất đi..

Bắt đầu dĩ những người khác sớm đã chạy xa, Hà thúc làm quản gia, chỉ có thể yên lặng rơi lệ nhìn bóng lưng mọi người xa dần, trong lòng rơi lệ theo bọn họ...

Hà thúc sâu sắc cảm thấy, nhân vật như sự đệ, chỉ có Vương phi của bọn họ với trấn được.

Thế nhưng Hà thúc phái người đi tìm Ngự Ngự cầu viện, gã sai vặt chạy đến phủ Thượng thư ở bên cạnh lại mang một đáp án khiến người ta khóc không ra nước mắt, đừng lo lắng, mang sự đệ đến chuồng heo của vương phủ đi.

Hà thúc không muốn sống nữa rồi..

Nhưng nghĩ đến lúc Ngự Ngự vừa bước vào phủ, trò chơi giả làm quả táo nghe qua rất ngu ngốc, nhưng khiến Hà thúc vẫn nỗ lực, ông không mang sự đệ đến phòng cho khách mà là tâm trạng hết sức bi tráng dẫn người đến chuồng heo.

Sự đệ... Sự đệ đối với đám heo có thể trắng phiêu phi của Tĩnh vương phủ xem mà than thở, không nói không rằng ở lại học tập, còn cần cù chăm chỉ bắt đầu ghi chép,

Rốt cục Hà thúc có thể yên tâm rồi lẽ trở về phòng...

Ông sai rồi, ông thật sự sai rồi, ông lại cho là mình sẽ tiếp đãi một vị khách bình thường...

Bởi vì sự đệ đến, trên dưới Tỉnh vương phủ đều chấn động.

Còn phủ Thượng thư ở cách vách, bầu không khí lại rất bình thường.

Thấy con gái rời nhà nhiều ngày, Trình đại nhân cực kỳ cao hứng, kéo Ngự Ngự hỏi han ân cần rất lâu.

Ngự Ngự lại luôn cau mày, đợi rất lâu cũng không đợi được Trình đại nhân chủ động mở miệng, đành phải tự động hỏi, "Sau khi con vào cửa, dường như ngài không mấy vui về thì phải?"

Sắc mặt Trình đại nhân cứng đờ, không muốn thừa nhận, "Không có!"

Rõ ràng là tâm trạng không tốt, còn không muốn thừa nhận... Ngự Ngự buộc lòng phải nín cười suy đoán, "Ngài bị mẹ mắng?"

... Càng không có! Trình đại nhân mặt già đỏ lên, suýt chút nữa nhảy dựng khỏi ghế, lão phu... lão phu chưa bao giờ bị phu nhân mắng!

Nhưng cánh cửa thư phòng mở toang, bên ngoài thỉnh thoảng sẽ có hạ nhân đi qua, Trình đại nhân hết sức nghiêm túc đánh mặt lại, không nói ra những lời này...

Nhưng biết không lừa được Ngự Ngự, Trình đại nhân đành thành thật thú nhận, "Là... cha muốn con điều tra một nam nhân."

Có điều thấy con gái vừa trở về, ông không muốn để cho nàng lại bôn ba tiếp nên khi này Trình đại nhân không nói ra sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Nam nhân thần bí

Đàn ông? Lần này Ngự Ngự kinh ngạc không thôi, Trình đại nhân là cổ nhân tương đối bảo thủ, nếu không xảy ra chuyện gì lớn, ông sẽ không bao giờ để con gái chưa xuất giá của mình đi điều tra một người đàn ông.

Ngự Ngự cực kì hiếu kỳ, "Là ai?"

"Là..." Trình đại nhân cẩn thận đóng cửa thư phòng, lúc này mới nhỏ giọng nói, "Lúc trước không phải đã đưa Ngũ tỷ của con đến huyện Đào sao, mấy ngày trước mẹ con đến huyện Đào thăm nó."

"Ừm..." Trình đại nhân không nói, Ngự Ngự cũng sắp quên mất Trình Ti Vũ, "Đúng rồi, con còn muốn đợi tỷ ấy bình tĩnh lại, rồi giới thiệu cho tỷ ấy một mối nhân duyên tốt." Tránh cho Trình Ti Vũ nhớ đến tên biểu ca cận kề kia.

Giọng của Trình đại nhân có chút cổ quái, "Đừng, Ngũ tỷ con nó... nó... Mẹ của nó nghe hạ nhân nói, bây giờ lúc nào nó cũng kiếm cớ đi thăm hàng xóm mới chuyển đến."

Quên tên biểu ca cận kề nhanh thế à? Ngược lại Ngự Ngự cảm thấy đây là chuyện tốt, xem ra trước đó nàng đoán không lầm, Trình Ti Vũ chỉ luôn ở trong phủ Thượng thư, gặp đàn ông quá ít, mới dễ dàng bị lừa như vậy.

Trước tiên mặc kệ vị hàng xóm mới tới đó có thể tín nhiệm hay không, nàng ta bắt đầu phóng mắt nhìn đàn ông khác, đúng là có tiền bộ lớn.

Ngự Ngự không cần Trình đại nhân nói thêm, rất sung sướng đáp ứng, "Được, con sẽ đi xem nhân phẩm của vị hàng xóm mới tới như thế nào."

Nhìn sắc trời, "Hiện tại xuất phát vẫn còn kịp, trước khi trời tối có thể tới huyện Đào."

Trình đại nhân vội vàng ngăn cản, "Không được không được, con vừa mới hồi kinh, nghỉ ngơi trước đã rồi nói sau."

Ngự Ngự rộng rãi khoát tay, "Không sao, dù sao huyện Đào cũng có nhiều món ngon."

"..." Lý do này khiến Trình đại nhân giật giật khóe môi trong chốc lát, mặc dù bị con gái chọc cho bật cười, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy băn khoăn.

"Theo lý thuyết, cha không nên có chuyện gì cũng để con ra ngoài bôn ba, nhưng mà..." Nếu bàn về ánh mắt nhìn nam nhân, đừng nói là Trình gia, cho dù

đôi mắt nhìn toàn bộ người trong kinh thành, có thể sẽ không có mấy người vượt qua được Cửu nhi nhà bọn họ.

Nghĩ đến Hách Liên Dạ, Trình đại nhân liền muốn dựng râu trừng mắt, nhưng không thể không thừa nhận, giao con gái cho nam nhân kia, ông cực kỳ yên tâm.

"Cửu nhi, con không thương lượng với Trình Vương quyết định khi nào thành thân sao?" Con gái của ông vẫn luôn nói không lấy chồng, nên ông cũng không chuẩn bị đồ cưới cho nó, vì thể hiện tại chuyện cần làm không ít chút nào.

Ngư Ngư hết sức vô tội đáp, "Không có, vẫn luôn thương lượng khi nào thì trốn hôn."

"... Trốn hôn?" Lúc này khỏe môi Trình đại nhân sắp rút đến bên mang tai rồi, suy nghĩ rất lâu mới tìm được từ để nói, cẩn thận nhắc nhở con gái, "Cửu nhi... Ngũ tỷ con, không hoạt bát như con... Con giúp nó tìm nam nhân bình thường là được rồi..."

Ngư Ngư hết sức không đồng ý với câu nói này, nàng chỉ tương đối hiền lành đáng hoàng thôi.

Đi ra khỏi chỗ Trình đại nhân, đi chưa được mấy bước, Ngư Ngư liền nhìn thấy yêu nghiệt nào đó còn hiền lành đáng hoàng hơn cả nàng.

Ngư Ngư bình tĩnh không chú ý đến y, vừa đi vừa suy nghĩ, trên đường đi nên ăn đồ ăn vặt nào là tốt...

Ngay cả nhìn Ngư Ngư cũng không nhìn y lấy một cái, Hách Liên Dạ cũng không gấp, chỉ giống như ảo thuật lấy từ phía sau ra một cái hộp, mở nắp ra, mùi thơm bánh trứng nồng đậm lập tức bay ra.

"Vương gia!" Ngư Ngư lập tức chuyển hướng, nhiệt tình chào hỏi y, "Hôm nay anh đẹp lắm!"

"Hôm nay bốn vương cũng thật sự thích nàng."

"..." Vì để ăn bánh trứng, Ngư Ngư nhin, về mặt vô tội nhìn y, "Chẳng lẽ hôm qua Vương gia không thích tôi sao?"

Vấn đề này đã đủ buồn nôn rồi, nhưng người nào đó còn có bản lĩnh đáp trả càng khiến nàng buồn nôn hơn.

"Đương nhiên hôm qua cũng thích, mỗi ngày đều thích," Y cười cực kỳ dịu dàng, "Nhưng càng ngày càng thích thì phải làm sao đây?"

"..." Biện pháp chính là trước tiên đoạt lấy bánh trứng, nàng muốn chạy!

Ngư Ngư không nói không rằng đoạt lấy bánh trứng, chuẩn bị chuồn đi.

Người nào đó ngược lại cho nàng bánh thật, nhưng lúc đưa cho nàng, thuận thế lôi kéo, cũng kéo người đến bên cạnh mình.

"Hôm nay gió lớn," Người nào đó bình tĩnh giới thiệu mình có bao nhiêu vạn năng dùng tốt, "Nàng đứng bên cạnh ăn, ta có thể chắn gió giúp nàng."

Ngư Ngư: "..."

Hung hăng cắn một miếng bánh trứng, Ngư Ngư thật sự hết cách đành phải đứng bên cạnh yêu nghiệt.

Cổ đại đương nhiên không có bánh trứng, nhưng Ngư Ngư từng đề cập với Tiểu Trần Tử món bánh này, Tiểu Trần Tử tự mình nghiên cứu làm ra, lại dạy cho ngư trù trong cung, Hách Liên Dạ cũng theo đó mà học.

Nhưng công bằng mà nói, bàn về kinh nghiệm xuống bếp, Hách Liên Dạ hoàn toàn không có cách nào theo kịp bọn họ, nhưng y nướng đồ ăn lại ngon nhất.

Yêu nghiệt này quả nhiên mạnh mẽ, bất kể làm cái gì cũng làm ra cái xuất sắc nhất.

"Tôi muốn đến huyện Đào." Cắn bánh trứng mềm xốp thơm ngọt, lần này hiếm khi Ngư Ngư chủ động nói cho hắn biết hành trình của mình.

"Tìm Trình Ti Vũ? Xảy ra chuyện gì sao?" Hách Liên Dạ biết Trình đại nhân yêu con gái, nếu không phải tình huống đặc biệt, sẽ không để cho nàng vừa trở về lại ra ngoài bốn ba.

Ngư Ngư cắn tiếp một miếng bánh trứng, không trả lời y.

Nhưng đối với yêu nghiệt nào đó thông minh đến sắp thành tinh mà nói, câu trả lời đó đoán vô cùng chuẩn.

Cắn bản ngay cả thời gian tự hỏi cũng không có, Hách Liên Dạ nhú mày, có chút bất ngờ, "Trình Ti Vũ động tâm với nam nhân nào sao?"

"..." Tại sao y không thể có chút tốc độ phản ứng của người bình thường chứ? Ngư Ngư hết sức buồn bực.

Nhưng người nào đó không chỉ có điểm tốc độ phản ứng này, y còn nghĩ tới chuyện quan trọng hơn.

"Xảy ra chuyện như vậy, Trình đại nhân đưa con gái đi, nhất định sẽ không để cho nàng ấy tiếp tục tùy tiện lộ mặt, để giữ bí mật, sắp xếp trong tòa nhà

kia đều là hạ nhân đáng tin cậy ở phủ Thượng thư nhiều năm, vậy người nàgng ấy có thể quen biết, chỉ có thể là hàng xóm của mình rồi."

"Từ khi chúng ta mang Trình Ti Vũ đến huyện Đào cho tới giờ, cũng không mất bao lâu, nếu nhớ không lầm, lúc đó Trình đại nhân đặc biệt thuê chỗ ở yên tĩnh, chung quanh sân đều không có người ở."

"Cho nên nam nhân này mới chuyển đến, hơn nữa còn trong thời gian rất ngắn, khiến Trình Ti Vũ động lòng với hắn... nam nhân này có chút khả nghi."

Ngư Ngư vẫn luôn im lặng không nói chỉ lắng nghe phân tích của y, người có phản ứng nhanh tư duy kín đáo như vậy... Ngoại trừ biến thái, nàng không biết phải hình dung y như thế nào.

Hơn nữa thông minh cũng thôi đi, y còn có diện mạo nữa.

Còn là dung mạo khiến người ta hận không thể đem hết tính từ miêu tả sắc đẹp tuyệt trần dùng ở trên khuôn mặt xinh đẹp của y...

Ngư Ngư rồi rầm nhìn trời, thật là, còn có để cho người bình thường sống không đây...

Nhưng câu phân tích cuối cùng của Hách Liên Dạ, thật sự rất quan trọng, sau khi y nói xong, Ngư Ngư cũng cảm thấy chuyện này có chút khả nghi.

Chẳng lẽ sư phụ của đám người nam tử áo trắng xuất hiện rồi? Trước tiên ra tay với Ti Vũ bên kia, sau đó mượn cớ tiếp cận bọn họ?

Nhưng sư phụ của nam tử áo trắng, hắn rất già rồi... Mặc dù biểu ca của Trình Ti Nghiên rất cận bã, nhưng ngoại hình coi như không tệ, hơn nữa rất biết nói lời đường mật dỗ người ta vui vẻ, cho nên muốn xua đuổi biểu ca ra khỏi lòng Trình Ti Vũ, cần phải có chút khó khăn.

Mặc dù sư phụ của nam tử áo trắng rất am hiểu dịch dung, nhưng... ít nhất ông ta cũng phải bảy tám mươi tuổi rồi nhỉ?

Tương tượng chút, Huyền Cơ lão nhân bảy tám mươi tuổi dịch dung thành bộ dáng mỹ nam trẻ tuổi, còn nói lời đường mật với tiểu cô nương...

Ngư Ngư rung mình một cái, cảm thấy quá choáng rồi.

Thủ hạ của Huyền Cơ lão nhân rất nhiều, đương nhiên ông ta cũng có thể phái người khác tới tiếp cận bọn họ, thế nhưng người được phái ra cần phải tiếp xúc với Hách Liên Dạ thời gian dài...

Hỏa nhân kim tinh của Hách Liên Dạ không phải dễ dàng giấu như vậy chứ?

Chuyện này quan trọng như vậy, y hẳn nên tự mình ra tay mới đúng.

Hiện tại nghĩ nhiều cũng chỉ là suy đoán, vẫn nhanh đi gặp bộ mặt thật của vị hàng xóm thần bí kia rồi nói sau.

Cho nên Ngư Ngư lập tức trở về nhà lấy hành lý, nhân tiện sắp xếp với những người khác vấn đề đi ở. (là đi với ở lại đó)

"Chúng tôi rất hiểu sư phụ, cho dù ông ấy giả thành hình dạng gì, chúng tôi liếc mắt một cái nhất định sẽ nhận ra ông ấy, nếu chúng tôi đi cùng... sẽ làm xáo trộn kế hoạch của ông ấy, nói không chừng sẽ chọc cho ông ấy trở mặt." Sư đệ không định đi cùng bọn họ.

"Tính tình sư phụ người thế nào?" Hách Liên Dạ bỗng nhiên hỏi hắn.

Sư đệ do dự một chút, vẫn có thể trả lời, "Nhìn không hiểu, dường như sư phụ không biết giận, nhưng ta lại cảm thấy, ông ấy là không thèm tức giận với chúng tôi."

Hách Liên Dạ gật đầu một cái, không hỏi thêm gì nữa.

"... Dường như ta cũng không cần đi." Tâm phúc của Phong Ngự Vũ rơi lệ cầu xin bỏ qua.

Thời gian hắn biết bọn họ quá ngắn, trái tim của hắn vẫn chưa đủ kiên cường dẻo dai... Trên đường hồi kinh, không biết hắn đã rơi lệ biết bao nhiêu lần rồi.

Hà Nghiêm với hắn rất thân quen, cho nên hiền lành an ủi, "Người yên tâm, nhiều người cùng đi huyện Đào thật sự làm cho người ta đề phòng, người không cần đi cùng chúng ta cũng được."

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ yên tâm, trong nháy mắt cảm thấy trời cũng biến thành màu lam rồi.

Hà Nghiêm tiếp tục vui vẻ hoà nhã an ủi hắn, "Nhưng vị Trần công tử cùng chúng ta hồi kinh đã từng thấy Huyền Cơ lão nhân mặc áo choàng, lần này cũng nên đến huyện Đào nhìn xem, người xuất phát cùng lúc với hắn đi."

Trần công tử, nói đúng hơn là Thái tử Tiểu Trần Tử...

Nghĩ đến hình ảnh động kinh của Tiểu Trần Tử, tâm phúc của Phong Ngự Ngổn ngang run rẩy, rơi lệ đi chuẩn bị hành lý.

Ngư Ngư viết một tờ giấy, đề đệ đệ của Hà Nghiêm là Hà Túc đưa cho Tiểu Trần Tử, sau đó mới xuất phát.

Từ kinh thành đến huyện Đào chỉ có nửa ngày đường, tối hôm đó, đám người Ngư Ngư, Hách Liên Dạ, Hà Nghiêm đến tòa nhà nhỏ Trình đại nhân thuê.

Còn chưa kịp đến cửa, mấy người đã nghe thấy mùi hương hoa hòe nồng đậm.

Hiện tại đã là tháng Sáu, sớm đã qua thời kỳ ra hoa của hoa hòe, cho nên mùi hương này khiến mấy người đều hơi kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, bước chân hơi ngừng một chút, bọn họ định đi vào cửa.

Chỉ có Ngư Ngư vẫn đứng tại chỗ, nghiêm túc phân tích trong chốc lát, mới nói, "Gia đình này là người tốt."

"... Tại sao?" Hà Nghiêm lập tức quay trở lại, ngoan ngoãn chờ nghe Ngư Ngư giải thích.

"Bởi vì bánh hoa hòe này ăn rất ngon."

Hà Nghiêm lão đảo một cái, gạt lệ nhìn về phía chủ tử, lại phát hiện chủ tử rất mạnh mẽ nhưng cũng rất mất kiên nhẫn của hán binh tinh đi đến gõ cửa hàng xóm sát vách, bộ dáng điềm đạm muốn thành khăn có thành khăn muốn thân thiết có thân thiết.

Chủ tử vì một câu của Vương phi, liền muốn đi học làm bánh hoa hòe... Hà Nghiêm rất muốn khóc.

Bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến trong kinh thành, vương công quý tộc vì để giành một nụ cười của hồng nhan, đều là vùng tiền như rác mua bảo bối quý hiếm gì đó, còn Tĩnh vương phủ bọn họ...

Ngắm lại gần đây Vương gia bọn họ học làm đủ loại món ăn ngon, tâm trạng Hà Nghiêm cực kỳ phức tạp, bụng... rất đói.

Hách Liên Dạ gõ cửa xong, vẫn rất kiên nhẫn chờ, Ngư Ngư lại đột nhiên đi lên phía trước mấy bước, đứng ở giữa y và cửa chính.

Yêu nghiệt nào đó nhướng mắt, "Sao thế?"

Ngư Ngư rất chân thành, "Tôi sợ người đó không mời tôi ăn bánh hoa hòe, vậy người hai lần cũng được rồi."

Thật sự là vì cái này? Hách Liên Dạ bật cười véo khuôn mặt nhỏ chát phát gợn người của nàng.

Chẳng lẽ không phải là vì nếu quả thật Huyền Cơ lão nhân ở nơi này, cả thiên hạ đều biết ông ta có y thuật cao minh, bản lĩnh dùng độc cũng xuất thần nhập hóa, còn y cho dù võ công có cao hơn nữa nhưng không am hiểu dùng độc, vậy trúng chiêu thì sao?

Tiểu nha đầu này rõ ràng là lo lắng cho y, còn không chịu thừa nhận.

Đương nhiên Hách Liên Dạ không có khả năng để Ngư Ngư ngăn cản nguy hiểm giúp y, cho nên cực kỳ kiên quyết ôm người vào lòng, đưa ra phía sau mình.

Ngư Ngư không thoát được, đành phải kiễng mũi chân lên, thò mặt ra khỏi vai y, "Vương gia."

Ngư Ngư vốn muốn vô lương một chút, nhưng mới nói được xưng hô liền nhìn thấy người nào đó hơi cúi đầu, mỉm cười nhìn nàng, nụ cười kia rất dịu dàng, khiến nàng nhất thời quên mất muốn nói gì.

Hách Liên Dạ cười nhìn cái đầu nhỏ bên vai mình, "Tiểu nha đầu," Y vỗ đầu nàng, "Cúi đầu liền nhìn thấy nàng bên cạnh ta, cảm giác này thật tuyệt."

Ngư Ngư không mấy cao hứng cau mày lại, "Cảm giác của tôi không tốt."

"Vì sao?" Hách Liên Dạ không hề bị đá kích, vẫn cười hỏi nàng.

"Bởi vì thế này không tiện cho tôi ăn đồ ăn."

"Cũng may, có thể ăn ta." Người nào đó lại bắt đầu bình tĩnh chào hàng chính mình.

Chủ tử... Ta, ta vẫn ở đây đây!

Hà Nghiêm bị lời nói buồn nôn lại không có trung tiết làm cho run rẩy, hiện tại lại không thể rời lệ chạy đi, chỉ có thể đau đớn ôm đầu.

Cũng may, lúc Hà Nghiêm sắp chống đỡ không nổi nữa thì có tiếng bước chân vang lên, sau đó "kéo kẹt" một tiếng, người ở trong trạch viện này rốt cuộc cũng tới mở cửa.

Ở trên đường tới đây, Ngư Ngư còn nghĩ, nếu người này thật sự là sư phụ của nam tử áo trắng, vậy ông ta lợi dụng Trình Ti Vũ, ôm lấy vòng tròn tiếp cận bọn họ, vậy nhất định ông ta sẽ chọn một hình tượng dịu dàng vô hại để xuất hiện, sẽ đánh bại cảnh giác của bọn họ.

Nhưng cửa vừa mở ra, người xuất hiện trước mặt bọn họ lúc này

Toàn thân trang phục màu đen, dáng người cao gầy, cả người giống như một thanh lợi kiếm đã ra khỏi vỏ, có một luồng sát khí không thể xem nhẹ.

Người này chỉ thiếu không khác sáu chữ "Ta không phải là người tốt" lên mặt mà thôi.

Dù thế nào Ngư Ngư cũng không thể ngờ sẽ là tình huống này, nàng không khỏi sửng sốt.

Mà càng khiến bọn họ kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau, thế nhưng người này không hề có dấu hiệu muốn che giấu, nhìn bọn họ, hơi nhếch khóe miệng, lộ ra biểu cảm cười như không cười, "Rốt cuộc các người đã tới."

Không ngờ lại đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp làm rõ hấn thật sự vì bọn họ mà tới.

Ngư Ngư cũng không vòng vo với hấn, ngửa khuôn mặt vô cùng thành thật, nói với hấn, "Tôi muốn đi ăn cơm, gấp lại sau."

Nói xong liền nghênh ngang đi vào trong sân, chạy thẳng đến phòng bếp, để lại một mình nam nhân mới ra sân ngổn ngang trong gió...

Đương nhiên Hách Liên Dạ muốn đi theo Ngư Ngư, vừa đi đến cửa trong, vừa hí mắt cười, "Người đang tìm chúng ta? Tại sao?"

"Xem ra Tỉnh Vương thật sự không biết." Nam tử áo đen cũng không hoàn toàn che dấu mình biết thân phận của Hách Liên Dạ, "Ba ngày trước, có người thả tin tức, nói Cửu tiểu thư Trình gia đã từng dùng một viên Huyền Cơ đan, hiện tại khắp nơi trên giang hồ đều treo thưởng giá trên trời, bất kể là ai, chỉ cần bắt sống Cửu tiểu thư Trình gia trở về, là có thể lấy được tài phú mấy đời cũng không xài hết."

Ngư Ngư không biết tại sao lại quay trở lại, nghe thấy mấy lời này, nàng cực kỳ kinh ngạc, "Nhiều tiền như vậy?"

"Đương nhiên," Nam tử áo đen cười lạnh, "Dù sao uống cạn máu của Cửu tiểu thư chẳng khác nào ăn một viên Huyền Cơ đan, tiền nhiều hơn cũng không quan trọng bằng mạng, hiện tại có vô số người thả rằng tán hết gia sản, cũng muốn cướp Cửu tiểu thư."

Lời này nói hết sức tanh tưởi, Ngư Ngư nghe xong cau mày lại, dường như tâm trạng cũng xuống thấp, hơn nữa càng có xu hướng càng lúc càng thấp.

Nhưng xưa nay Hách Liên Dạ cưng chiều Ngư Ngư dường như cũng không quan tâm, không hỏi một câu.

Ngược lại nam tử áo đen lại cười nhạt một tiếng, "Cửu tiểu thư sợ? Năm đó lần đầu tiên ta thấy máu cũng giống như cô, chỉ là bây giờ... Ta đã làm sát thủ nhiều năm, giết qua rất nhiều người, nhiều đến nỗi đã sớm không đếm được rồi."

"Người nói lấy máu của ta..." Giọng của Ngư Ngư cực kỳ khỏ sở, "Ta đột nhiên muốn uống tiết canh vịt rồi. Nhưng lúc này không có ai bán tiết vịt."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Cùng nhau đào hố

(hở ở đây là lừa bịp người ta ý)

Nam tử áo đen: "..."

Hà Nghiêm lặng lẽ lau mặt, "Thuộc hạ sẽ đi tìm ngay."

"Không cần phiền toái thế." Cổ đại không có tủ lạnh, món ăn như tiết vịt không tiện bảo quản, đến lúc này rất khó mua được.

Làm một đứa nhỏ hiền lành chất phát, chắc chắn Ngư Ngư sẽ không giày vò Hà Nghiêm vì một bát tiết vịt mà chạy khắp nơi, cho nên nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời nhìn nam tử áo đen, "Đây không phải có sẵn rồi sao."

Nam tử áo đen & Hà Nghiêm: "..."

Phản ứng của Ngư Ngư hiển nhiên không ở trong dự liệu của hấn, khóe môi nam tử hắc y giật giật hai cái, mới lạnh lùng hỏi, "Ý của Cửu tiểu thư, là muốn dùng máu của ta làm canh?"

"Sao tôi phải dùng máu của anh?" Ngư Ngư cực kì buồn bực, giống như tự lẩm bẩm nói, "Chắc hấn kém hơn cả tiết vịt nhỉ?"

Giọng điệu ghét bỏ này, dường như hấn cảm thấy mình còn kém hơn cả con vịt, khiến gân xanh trên trán của nam tử hắc y cũng sắp nhô ra.

Nhưng Ngư Ngư vẫn cực kỳ hào hứng, "Không phải anh nói anh là sát thủ sao? Là lúc để anh bày ra giá trị cá nhân rồi đấy!"

Nàng cực kì háng hái chỉ vào phòng bếp, "Đi, giết con vịt đi."

Nam tử áo đen: "..."

Hắn đã sớm đoán chắc hai người Hách Liên Dạ sẽ xuất hiện, cũng là kế hoạch được nhìn thấy hai người bọn họ, hắn muốn nói cái gì đó.

Nhưng hắn chuẩn bị nhiều hơn nữa, cũng không bao giờ nghĩ tới, Ngư Ngư có phản ứng khảo nghiệm thần kinh người như thế.

Thế nhưng phản ứng vô lương này của Ngư Ngư, nhìn trong mắt Hách Liên Dạ y lại cảm thấy đáng yêu, cho nên y vô cùng lạnh nhạt ung dung mang nam tử áo đen tiến vào phòng bếp, để hắn "bày ra giá trị cá nhân của hắn"...

Sau đó y cười cười cúi đầu hỏi Ngư Ngư, "Tại sao không cướp bánh hoa hòe của hắn?"

Ngư Ngư rất nghi hoặc khó hiểu, "Sao tôi có thể cướp đồ ăn của anh ta chứ?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lợi tràn đầy vô tội, nhìn vào thật sự cực kỳ hiền lành đáng hoàng, "Nguội rồi, ăn không ngon."

Hà Nghiênr "..." (ㄟ_ㄟ) Vương phi ngài để cho ta làm mặt nạ dịch dung được không? Muốn được thành thật như ngài vậy! Ta rất nhớ cảm giác lĩnh hội khuôn mặt lừa bịp kia!

Trong lúc Hà Nghiênr yên lặng rơi lệ, Hách Liên Dạ bật cười vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, "Lập tức có thể dọn cơm ăn rồi." Sau đó hết sức tự nhiên vén tay áo lên, cũng không ngại bộ dạng chữ phu* "hiền lành" này làm mất mặt, bình tĩnh đi vào phòng bếp.

(* chữ phu: chữ là nấu, đun, luộc; phu là chồng => có thể hiểu là ông chồng nhà bếp)

Tựa như hoàn toàn quên mục đích nam tử áo đen tiếp cận bọn họ vậy, hiện tại nhìn vào ánh mắt của Hách Liên Dạ, nó hết sức thân thiện lễ độ, đầu tiên là khiêm tốn thỉnh giáo cách làm bánh hoa hòe và cháo hoa hòe, sau đó lại hỏi rõ hắn thời kỳ ra hoa của hoa hòe, rồi làm thế nào hắn lấy được hoa hòe tươi mới.

Có lẽ đã hỏi tới công việc hắn thích, giọng điệu của nam tử áo đen cũng không lạnh lùng sắc bén chích người nữa, vươn tay chỉ vào hậu viện, "Ta vẫn luôn thích gọt giữa những thứ này."

Theo phương hướng hắn chỉ nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy hậu viện trồng một cây hòe, tháng bốn đến tháng năm hằng năm hoa hòe mới nở hoa, thời kỳ ra hoa không quá nửa tháng, nhưng bây giờ là tháng sáu, hoa trên cây vẫn chưa nở nụ, chính là trạng thái tốt nhất để dùng làm thức ăn.

Đồ ăn theo mùa như bánh hoa hòe cháo hoa hòe, một năm chỉ có những ngày này mới có thể ăn, có thèm ăn cũng không ăn được mấy lần.

Cho nên cây này là một bảo bối.

Hách Liên Dạ vẫn cười đến mức thân thiết, "Ý của huynh đài, là cây hoa hòe này đã qua cải tiến hòa toàn, không cần chăm sóc đặc biệt cũng có thể nở hoa bốn mùa?"

"Đúng vậy."

Hách Liên Dạ hài lòng gật đầu, bình tĩnh phân phó, "Hà Nghiênr, đào ra, mang về phủ."

"Vâng." Lúc nên lão luyện, Hà Nghiênr tuyệt đối không động kinh không rơi lệ, không nói không rằng nhảy đến bên cạnh tìm công cụ, chuẩn bị đóng vai cường đạo.

Cho dù người có tính tình tốt hơn nữa, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành động cướp bóc trắng trợn như vậy...

Đặc biệt là vị nam tử áo đen này, thoạt nhìn thật đúng là không có liên quan đến tính tình tốt.

Cho nên sắc mặt nam tử áo đen biến hóa, sát khí toàn thân cũng bỗng nhiên nồng đậm, "Tĩnh Vương có ý gì?"

Yêu nghiệt nào đó bình tĩnh cười một tiếng, liếc nhìn hắn một cái, "Chờ ta nướng xong bánh hoa hòe sẽ nói cho ngươi biết."

Có cảm giác truy cầu, có trách nhiệm! Trong lòng hết sức đồng ý tán thưởng một tiếng, bụng đĩa lên, ánh mắt trong chờ đợi ở bên cạnh.

Chờ bánh và cháo hoa hòe ra nồi, Ngư Ngư thỏa mãn múc bát cháo hoa hòe, ngồi ở một bên, vừa ăn vừa nhìn trò hay.

Hương trứng, hương mì còn có hương hoa thấm vào ruột gan, cộng thêm cảm giác ngoài xộp trong mềm, Ngư Ngư ăn mà hai mắt sáng long lanh cả lên.

Đương nhiên, trong lòng nàng vẫn còn thương nhớ canh tiết vịt của nàng.

Nhưng... Đông tiết vịt cần có thời gian, vẫn nên để lại làm thức ăn khuya ha~

Không ăn bữa này thì dành cho bữa sau, cũng ngại nói mình là một sành ăn...

Ngư Ngư vui vẻ, nam tử áo đen thâm hại trầm trọng, trong lòng không sao tốt lên nổi, "Tĩnh Vương đối xử với người mặt báo tin tức cho người như vậy sao? Truyền ra ngoài, không sợ có người nói người lấy oán trả ơn à?"

Lúc này không cần Hách Liên Dạ trả lời, Hà Nghiêm đang đào cây ở ngoài sân kinh hãi, thò đầu vào, "Cái gì? Chủ tử trong lời đồn thiện lương như vậy?"

Nam tử áo đen: "..."

Ngư Ngư vô cùng thông cảm hân, cái này không thể trách Hà Nghiêm được, phần lớn thời gian Hà Nghiêm đều là người thành thật, chỉ có chủ tử của hắn là quá mức biến thái, nghe lời nói thật mới sét đánh chết người.

Nam tử áo đen ổn định tinh thần, quyết định đổi một chủ đề an toàn khác, "Xem ra, Tĩnh Vương thật sự có đủ tự tin bảo vệ Cửu tiểu thư chu toàn. Nhưng Tĩnh Vương đừng quên, dưới trọng thưởng tất có dũng phu, cho dù biết Cửu tiểu thư ở bên cạnh người, nhưng tiền thưởng giá trên trời này quá mê người, lần này không phải chỉ có mình ta hành động."

Kết quả hắn lại thất sách...

Vừa dứt lời, Hách Liên Dạ và Ngư Ngư cùng nở nụ cười.

"Rất tốt, lại thêm một nhóm người nuôi heo." Hách Liên Dạ hết sức hài lòng.

Heo con có thân hình mini lại có bản lĩnh thần kỳ kia vẫn hết sức soi mói, hiện nay muốn để cho nó ăn bình thường, chỉ có thể dùng phương pháp vừa đổ vừa lừa, hết sức hao phí nhân lực.

Ngư Ngư cũng cực kỳ vui thích, "Thật tốt quá! Vừa vặn mấy ngày nay tôi muốn ăn bánh dĩa!" (đã có nghĩa là đánh, đập)

"Đó là cái gì?"

"Chính là chưng chín gạo nếp, rồi dùng một chày gỗ lớn đập liên tục, như vậy nó sẽ nát ra, so với dùng bột gạo nếp có cảm giác tốt hơn nhiều! Làm xong có thể bọc đủ loại nhân bánh hoặc cắt thành miếng nhúng bột đậu hũ hoặc những đường những mật ong nhúng sữa đặc," Ngư Ngư giới thiệu xong xuôi, cực kỳ hướng về nó làm tổng kết, "Làm cái gì ăn cũng ngon cả."

Hà Nghiêm bị ánh mắt của nàng cuốn hút, cũng ngăn người mê mẩn theo...

Vì vậy Ngư Ngư bình tĩnh làm cho hắn trở lại hiện thực, "Nhưng nghe nói phải đập hơn nửa canh giờ. Hơn nữa không có được dùng đến võ công, không thể dùng xảo kinh, chỉ có thể ngoan ngoãn vùng mạnh chày. Chày gỗ kia có lẽ dài bằng cánh tay, hết sức nặng."

Hà Nghiêm: "..."

Làm bánh này rất mệt người, ở hiện đại rất khó mua được bánh chính tông của nó, cho nên mặc dù Ngư Ngư muốn ăn nhưng vẫn luôn không nói ra, miễn cho Hách Liên Dạ thật sự làm cu li.

Chỉ là bây giờ vấn đề được giải quyết rồi! Sẽ có một nhóm người lao động... Không đúng, là một nhóm động sát thủ tìm đến nàng!

Ngư Ngư quả thật muốn hoan hô một tiếng.

Nhìn tâm trạng hai người trước mặt quả thật hết sức tốt, nam tử áo đen: "..."

Hiển nhiên hắn quá ngây thơ rồi, lại trông cậy vào hai người một biến thái một vô lương có phản ứng bình thường...

Nhưng nam tử áo đen vẫn không từ bỏ, "Ta biết võ công Tĩnh Vương cao cường, thế nhưng bàn về bản lĩnh ám sát, Vương gia không thể hơn sát thủ được."

Hách Liên Dạ cười cười, "Quả thật bản vương không biết ám sát, bản vương lớn như vậy, vẫn chưa từng giết người đâu." Giọng nói kia hết sức hiền lành.

Hà Nghiêm nghe xong yên lặng rơi lệ, chủ tử, ngài biết mỗi ngày có bao nhiêu người ngóng trông ngài giết bọn họ không.. Trên tay ngài quả thật không dính máu tanh, ngài cũng chưa bao giờ dụng hình với người... Nhưng ngài, ngài biến thái đó!

Chủ tử ngài hoàn toàn không cần ra tay, nói mấy câu là có thể dọa cho người ta tâm lực mệt nhọc, hận không thể đâm đầu chết đi cầu được giải thoát...

Trong phòng bếp, Hách Liên Dạ vẫn bình tĩnh nói tiếp, "Nhưng người nói, người có võ công cao cường bình thường mới có thể đối mặt với tình huống như thế, mạnh mẽ đến mức độ này như bản vương hoàn toàn không cần e ngại bất cứ ai."

Ngư Ngư cực kỳ rối rắm dừng đưa lại, chân thành hỏi, "Vương gia, hôm nay lúc ra cửa, ngài đã quen mang theo mặt ra ngoài sao?"

"Có lẽ thế," Yêu nghiệt nào đó vẫn nghiêm túc trả lời, "Kể từ khi đặt trái tim lên người tiểu nha đầu nàng, chuyện khác bốn vương đều không quan tâm."

Ngư Ngư nhú mày, "Ngay cả ăn cũng không để ý sao?"

"Không để ý."

"Mới có vậy mà không coi trọng đồ ăn!" Ngư Ngư rất bất mãn, "Đạo bất đồng tương bất vi mưu*! Tôi và Vương gia không có tiếng nói chung, hẹn gặp lại!"

(* Người không cùng phương hướng và mục tiêu phát triển chắc chắn sẽ không thể cùng xử lý cùng một công việc)

Hách Liên Dạ nín cười kéo người đến bên cạnh, thân làm một người phúc hắc siêu cấp, dĩ nhiên y cũng không lấy lý do gì để giải thích, mà là khề thờ dài, hết sức bất đắc dĩ hỏi, "Nhưng bốn vương rất thích nàng, trong lòng thật sự không chứa được những cái khác, phải làm sao bây giờ?"

Hà Nghiêm roi lệ lần nữa, chủ tử, ở đây còn có sát thủ đấy... Ngài, ngài chú ý trường hợp a!

Nhưng quả thật Hách Liên Dạ không cần trông nom tên sát thủ kia, bởi vì hắn đã sớm bị ý nghĩ quỷ dị của đối thoại kia làm cho cả kinh hóa đá.

Người thường, thật đúng là không có thần kinh mạnh mẽ như vậy...

Hách Liên Dạ không thích ăn giống Ngư Ngư, nhưng y cũng phải ăn cơm.

Hà Nghiêm đã đào gốc cây hoa hòe ở hậu viện ra, gọi thủ hạ của Phong Minh ở huyện Đào tới bảo bọn họ cẩn thận vận chuyển về Tỉnh vương phủ ở kinh thành.

Cho nên đợi đến lúc chuẩn bị cơm tối xong, Hách Liên Dạ hoàn toàn không đếm xỉa đến sát thủ áo đen tuyên bố lấy máu Ngư Ngư, ngồi xuống ăn cơm.

Từ nhỏ Hà Nghiêm đã đi theo Hách Liên Dạ, giao tình gần hai mươi năm sớm đã không còn những quy tắc dài dòng kia nữa, sau khi trở lại cũng ngồi xuống, ngồi cùng bàn với bọn họ ăn cơm.

Xưa nay Hách Liên Dạ cẩn thận lại kín đáo, nhưng hôm nay dường như y đã quên một chuyện.

Heo con ghét mùi thức ăn trong bếp, sớm đã chạy ra ngoài chơi, trước khi ăn cơm, Hách Liên Dạ đi vào trong sân dứt cho nó một cây thảo dược, lúc trở lại cũng thuận tay ôm nó trở về.

Cho nên vừa nghe thấy mùi thức ăn, heo con nào đó liền không vui, đáng ghét, lại mang đồ ăn không dễ ăn đến làm phiền ta!

Tiểu gia hỏa duỗi chân ra, nhảy ra khỏi ngực Hách Liên Dạ, lại muốn tự mình chạy ra ngoài chơi.

Thế nhưng trước mặt Hách Liên Dạ bày đầy chén đĩa, nó vừa nhảy ra, không thể tránh khỏi đập trúng một đĩa sứ nhỏ, một cọng rau trong đĩa sứ bay ra, bắn đến trên đầu heo con.

Chân ngắn ưu thương... Có nhanh hơn cũng chỉ có thể nhảy khoảng cách xa như vậy.

Đáng ghét đáng ghét đáng ghét!

Heo con tức giận tới mức hừ hừ, bất đắc dĩ móng quá ngắn, không sò tới trên đỉnh đầu...

Đều là khôn kiếp!

Lung lay đầu nhỏ mấy cái, mới thành công hất rớt cọng rau kia, cọng rau bị hất này bay về phía Hách Liên Dạ, lập tức có thể dính vào quần áo y.

Hách Liên Dạ khề chau mày, dường như rất không vui, vung tay áo lên, muốn hất cọng rau này đi.

Nhìn tình thế này, rau cỏ bay trở về nhất định sẽ bắn trúng heo con.

Y vung tay áo lại thêm nội lực, tiểu tử kia hình thể rất nhỏ, bị thương là điều không thể tránh được.

Ngư Ngư là người chủ tốt, không thể trơ mắt nhìn tiểu tử kia bị thương, lập tức đứng lên, vươn tay ra cản lại, muốn giúp heo con đỡ một kích này.

Lúc ở hiện đại, Ngư Ngư đi theo anh họ nhỏ của nàng học thuật phòng thân rất lâu, sau khi nàng xuyên qua đây vẫn luôn không ngừng rèn luyện, mặc dù không thể sánh với cao thủ võ công, nhưng động tác nhanh nhẹn hơn người bình thường rất nhiều.

Cho nên ngăn một kích này, cũng là xảy ra ở trong một cái nháy mắt.

Nhưng có một người lại còn phản ứng kịch liệt hơn so với bọn họ, có thể nói, động tác của người đó nhanh hơn bọn họ gấp hai lần.

Hoàn toàn không thấy người đó di chuyển, một bóng đen bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Ngư Ngư, mạnh mẽ kéo về phía sau, để nàng tránh khỏi một

Kích kia của Hách Liên Dạ.

Di chuyển quá nhanh, lực cản quả thật chính là cấp bậc cuồng phong, thậm chí Ngự Ngự cảm thấy mặt có chút đau.

Cho nên sau khi đợi nàng đứng vững, nàng cực kì lo lắng, "Không biết thức ăn có bị thối nguội không..."

Người thích ăn chính là truy cầu điểm này đây.

Nói xong, tiện tay thả heo con vừa mới "tranh cứu" lên mặt đất.

Hai cái chân ngắn chuyển động rất nhanh, tiểu tử thích sạch sẽ kia xoẹt xoẹt xoẹt chạy đi, tự mình tìm nước sạch rửa mặt.

Hách Liên Dạ giống như người không liên quan, sờ sờ đáy đĩa, bình tĩnh nói với Ngự Ngự, "Không nguội."

Ngự Ngự yên tâm, ngồi xuống lần nữa, cầm đĩa lên ăn.

Đương nhiên, nàng vừa ăn vừa nhìn trò hay.

Hách Liên Dạ cười nhìn nam tử áo đen, trên mặt hoàn toàn không có vẻ ngoài ý muốn, "Nhìn khinh công rất quen mắt, dùng xuất thần nhập hóa để hình dung, không hề khoa trương chút nào."

Đúng vậy! Tốc độ quý dị này, không cùng con đường với nam tử áo trắng còn có sư đệ của hắn.

Đến lúc này, Hà Nghiên mới phản ứng lại, giống thường ngày, chủ tử nhà hắn cùng Vương phi tiếp tục phối hợp ăn ý cùng diễn một vở kịch mà không cần thương lượng trước, vì cái gì, chính là dò xét thân phận thật sự của nam tử áo đen này.

Hắn nói tại sao chủ tử đột nhiên đại biến tính tình, so đo với heo nhỏ có tính khí đại gia kia.

Thế nhưng... Suy nghĩ lại, Hà Nghiên yên lặng rơi lệ trong lòng.

Ngay cả heo nhỏ cũng ở trong kế hoạch của chủ tử ra sân, hơn nữa còn là nhân vật quan trọng.

Nhưng tại sao chủ tử không nghĩ tới hắn... Sự thông minh của hắn, có phải bị khinh bỉ không..

Thật ra suy nghĩ của Hách Liên Dạ, xa hơn chuyện này rất nhiều.

"Vừa rồi bốn vương vung tay áo đánh qua, nếu Nghiên Nghiên tránh không được, phần lớn cánh tay sẽ gãy xương. Nhưng người khản trương cái gì?"

"Người rất sợ nàng ấy bị thương?"

"Sư đệ của Dung công tử từng nói, thật ra trên núi cũng chỉ có hai người bọn họ muốn vứt bỏ kế hoạch của sư phụ bọn họ, những người khác đều hết sức điên cuồng với kế hoạch này."

"Cho nên Nghiên Nghiên đột nhiên muốn rút lui, thậm chí lúc muốn mật báo cho Phong Ngự Vũ, bọn họ đều nổi lên sát niệm với Nghiên Nghiên. Đám người kia, thấy nàng bị thương nhất định sẽ không khản trương."

"Bọn Tần Phấn ngược lại vẫn luôn trung thành và tận tâm với chủ tử, vẫn luôn nghe theo mệnh lệnh của ông ta, bảo vệ Nghiên Nghiên, nhưng bọn họ cũng không cần thiết phải bịa đặt một thân phận giả với chúng tôi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Vương gia sắp bị bỏ? (1)

"Cho nên..." Hách Liên Dạ thoáng nhíu mày, âm thanh rõ ràng có chút ngoài ý muốn, "Huyền Cơ lão nhân?"

Thật ra Ngự Ngự cũng có cùng một tâm trạng với y, cực kỳ khó khăn nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cẩn thận nhìn chăm chú nam tử áo đen trước mặt, ngó trái ngó phải, đều không cảm thấy hắn giống một ông lão.

Đối với người am hiểu dịch dung mà nói, dung mạo, âm thanh thậm chí dáng người đều có thể thay đổi, thế nhưng người tuổi trẻ giả thành ông lão cũng thôi đi, người bảy mươi tám mươi... Cho dù hắn biết y được, am hiểu bảo dưỡng, đứng ở chỗ nào đó tịnh khí thần, cũng không hoàn toàn giống thanh niên hơn hai mươi tuổi được?

Rốt cuộc hắn làm sao làm được?

Nam tử áo đen im lặng một lát, lúc mở miệng, bỗng nhiên cả người thay đổi cảm giác, "Thật ra ngươi không cần thiết gọi nàng là Nghiên Nghiên."

Giọng nói trước đó là lạnh lẽo, hiện tại, lại trở thành âm thanh ấm áp dịu dàng.

Có điều giọng nói khiến người ta không hề phòng bị như vậy, lại nói lời cực kỳ sắc bén trực tiếp.

"Ta biết nàng ấy không phải là Trình Ti Nghiên rồi, ít nhất, linh hồn không phải."

Hắn cũng chẳng quan tâm bọn Hách Liên Dạ có phản ứng gì với lời này, nói xong, chậm rãi giơ tay lên, lấy từ trên mặt xuống một mặt nạ mỏng như cánh ve, lộ ra... một mặt khác?

Ngư Ngư nhìn chằm chằm vào hắn, vốn tưởng rằng đã bị vạch trần, bây giờ hắn nên để lộ khuôn mặt thật.

Không ngờ dưới lớp mặt nạ, là một khuôn mặt thậm chí còn trẻ hơn so với vừa rồi.

... Giả bộ nai tơ cũng thôi đi, đã lớn tuổi như thế rồi còn thích đóng giả thiếu niên.

Ngư Ngư cảm thấy mình bị sấm đánh chết rồi.

Nhưng nam tử áo đen vẫn bình tĩnh nâng mắt lên, "Ta họ Ôn, Ôn Ngôn, rất nhiều người gọi ta là Huyền Cơ lão nhân."

Dừng một chút, hắn nhìn thẳng vào ánh mắt Ngư Ngư đang bị sấm đánh đến không chịu nổi, bình tĩnh nói, "Ta không dịch dung, giọng nói cũng không thay đổi."

Ngư Ngư: "..."

Hóa đá hồi lâu, Ngư Ngư mới tìm được giọng nói của mình, "Anh đã giết Huyền Cơ lão nhân lúc trước?"

"Không có lão nhân Huyền Cơ lúc trước, vẫn luôn là chính ta."

Thần sắc Ôn Ngôn bình tĩnh, "Cô không cảm thấy sắp hai trăm năm đều là một khuôn mặt, rất dọa người sao? Cho nên trước giờ ta không lộ diện, đối ngoại vẫn luôn tự xưng Huyền Cơ lão nhân." (tuổi thì sắp 200, dung mạo đáng người như 20, t chả biết nên xưng họ Ôn này là hắn hay ông nữa :3 thời thì hắn đi vậy, dù sao cũng là 1 "tiểu" soái ca >_<)

"..." Chẳng lẽ chuyện dọa người không phải là hắn đã sắp hai trăm tuổi nhưng lại có bộ dáng thiếu niên sao?

Mặc dù nghe qua giống như đầm rỗng hang hổ, nhưng Ngư Ngư cẩn thận nhìn hắn, lại đột nhiên tin lời hắn.

Ôn Ngôn là người đàn ông trông rất xinh đẹp.

Thật ra lúc ở hiện đại, biểu ca đường ca còn có đám đường đệ của biểu ca trong nhà đều là trai đẹp, sau khi xuyên không đến cổ đại, mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của Hách Liên Dạ lác lác trước mắt, Ngư Ngư đối với hai chữ "xinh đẹp" dường như có chút chết lặng.

Nhưng người đàn ông trước mặt không giống vậy.

Ném cái ngũ quan xinh đẹp qua bên, nhìn hắn có vẻ cực kỳ trẻ tuổi, chỉ chừng hai mươi thôi, thế nhưng ánh mắt lại dường như trải qua tích lũy thời gian dài đằng đặc, có một loại trầm ổn vượt xa năm đó.

Cảm giác mâu thuẫn này giống như hắn đã nói, hắn thực sự sống nhiều năm rồi, chỉ có dung mạo vẫn luôn không thay đổi có thể giải thích.

Hắn là loài người sao?

Ngư Ngư đột nhiên cực kỳ xóc nổi nảy ra nghi vấn này.

Chắc chắn nói Ngư Ngư không phải là Trình Ti Nghiên chân chính, cũng đã đủ khiến người ta kinh ngạc, không ngờ Ôn Ngôn lại quăng ra một câu kinh động lòng người, "Thật ra ta cũng không phải là người của thời đại này."

"Hơn nữa, ta biết làm thế nào để trở lại thời đại ta sống lúc trước."

Ngư Ngư cả kinh, bất chợt đứng dậy khỏi ghế, "Làm thế nào?"

Ôn Ngôn không đáp, chỉ là ánh mắt phức tạp khó phân nhìn vào mặt Hách Liên Dạ, mới nói, "Ta che giấu thân phận tiếp cận hai người, chắc hẳn cho các ngươi ấn tượng đầu tiên rất kém, thật ra, dự tính ban đầu của ta là tốt."

Nói vậy, hắn lại dời ánh mắt về phía Ngư Ngư, "Quyết định ban đầu của ta, là muốn ở bên cạnh các ngươi, tìm cơ hội thâm nhập chia rẽ, để các ngươi

ran nứt."

Hà Nghiêm khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy có người sắp gặp xui xẻo.

Vậy mà có người dám ở trước mặt y nói lời như thế, Hách Liên Dạ không nói chuyện trong chốc lát lại lạnh nhạt cười cười, "Nói thế nào?"

"Các người đã nhìn thấy hồ có thể phân biệt thân phận hoàng tộc Vệ quốc, cũng biết nó rất tà môn, rất bài xích người thường tới gần nó."

"Vị tiểu thư này, trước sau gì cũng phải về thời không nàng sống lúc đầu, nhưng người không thể đi theo nàng trở về."

"Nếu không có kết quả, vậy không cần thiết phải có bắt đầu."

"Đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại ta chia rẽ hai người cũng tốt hơn chờ nàng rồi đi hai người đều đau khổ."

Nói một tràng dài, thật đúng là khiến người ta không vui tới cực điểm.

Nhưng Hách Liên Dạ vẫn có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí y còn nhoẻn miệng cười, "Sau đó thì sao? Người có thể dùng cách gì để Ngư Ngư trở về?"

Nếu Ôn Ngôn đã biết Ngư Ngư không phải là Trình Ti Nghiên chân chính, Hách Liên Dạ cũng không tiếp tục giả bộ, trực tiếp kêu tên Ngư Ngư.

Ôn Ngôn nhìn y mấy lần, "Tĩnh Vương hà tất phải hỏi thêm câu hỏi này, cách rất đơn giản, vị này..."

"Tôi họ Giang." Ngư Ngư đã tỉnh táo lại, âm thanh coi như bình tĩnh.

"Chỉ cần Giang tiểu thư vượt qua hồ thời gian kia, là có thể trở về ngôi nhà lúc đầu của nàng."

"Đã như vậy, người cũng có thể trở về," Hách Liên Dạ cười cười, "Vậy tại sao người còn hao tổn tâm huyết cho kế hoạch này nhiều năm như vậy, muốn lừa Ngư Ngư đến cái hồ đó? Bởi vì trong hồ kia có thể gặp nguy hiểm, người không muốn tự mình mạo hiểm?"

"Quả nhiên không giấu được Tĩnh Vương chuyện gì." Thần sắc Ôn Ngôn thản nhiên, "Năm đó ta nghe một vị đạo trưởng chỉ điểm, biết cách một trăm năm, hồ này sẽ mở một lần, ta chỉ muốn canh đúng giờ xuyên qua nó, là có thể về đến nhà của mình."

"Nhưng khi năm ta bị kẻ thù đuổi giết, đợi đến khi ta vứt bỏ bọn họ chạy tới hồ này thì đã qua canh giờ rồi."

"Lúc ấy ta nghĩ sẽ xông vào, chỉ là... Khi ta tỉnh lại lần nữa, ta bị trọng thương, hơn nữa ta mất đi ký ức dưới hồ. Nhưng sau đó, dũng mạo của ta không hề thay đổi chút nào."

"Về sau ta tiếp tục thử rất nhiều lần, nhưng thời gian không hợp, mỗi lần ta đụng đến hồ nước này đều bị một sức lực cường đại tấn công, mỗi lần đều bị thương nặng quay về."

"Đây hồ có thể sẽ gặp nguy hiểm, ta muốn tìm người giúp đỡ mình, nghe vị đạo trưởng kia chỉ điểm xong, cũng biết một ngày kia trong tương lai nhất định sẽ có người giống như ta, linh hồn tiến vào trong thân thể Trình Ti Nghiên, cho nên khi nàng còn nhỏ đã tìm nàng, dốc lòng dạy nàng võ công."

"Ta để nàng đóng giả tiểu công chúa Vệ quốc mất tích, là vì trăm ngàn năm trước, Phong gia là người bảo vệ hồ này, ta nhớ đến trong mật quyền của hoàng tộc Vệ quốc có ghi chép lại cách bọn họ làm thế nào có thể bình an xuyên qua hồ này, mới có thể dùng phương thức này khiến Trình Ti Nghiên tiếp cận Phong Ngự Vũ."

Ôn Ngôn không hề giấu diếm chuyện gì, giải thích rõ mọi chuyện.

Nói xong những lời này, hắn lui về phía sau một bước, nhìn về phía Ngư Ngư, "Giang tiểu thư, ta không hiểu tại sao ngày đó lại đến nơi này, thật ra đó là ngày ta kết hôn."

"Hai nhà chúng ta là kẻ thù truyền kiếp, ta vì để có thể lấy nàng ấy, đã quỳ trước cửa nhà nàng bảy ngày bảy đêm, sau đó nàng nói dối đã mang thai, trong nhà nàng mới miễn cưỡng đồng ý. Ta không biết ta mất tích trong ngày kết hôn đó, nàng phải đối mặt với lời chỉ trích trong nhà như thế nào."

"Cho nên sắp hai trăm năm rồi, ta chưa bao giờ từ bỏ hi vọng trở về nhà."

"Năm đó ta đã từng hỏi vị đạo trưởng chỉ điểm ta, đạo trưởng nói, chỉ cần ta trở lại thời không ta sống lúc đầu, tất cả chuyện liên quan tới ta ở nơi này đều sẽ không tồn tại, sẽ không có ai nhớ rõ ta, tựa như ta chưa bao giờ xuất hiện vậy."

"Cho nên cô không cần phải lo lắng sau khi cô rời đi, Tĩnh Vương sẽ thương tâm."

"Tám tháng sau, chính là thời gian cái hồ kia mở ra, ta đợi câu trả lời của Giang tiểu thư."

Nói xong, Ôn Ngôn xoay người nhảy ra cửa sổ, trong chớp mắt liền biến mất ở trong tầm mắt của bọn họ.

Trong phòng bếp không ai nói chuyện, Hà Nghiêm căng thẳng đến mức không dám thở mạnh.

Vương phi sẽ chọn như thế nào? Thật sự sẽ vứt bỏ chủ tử quay về nơi ngài ấy sống lúc đầu?

Ôn Ngôn kia, nếu xuất hiện thì xuất hiện muộn chút đi, chờ tình cảm của Vương phi và chủ tử ổn định, Vương phi sẽ không dễ dàng vứt bỏ đoạn cảm tình này.

Nhưng bây giờ... Rốt cuộc Vương phi có cảm giác gì với chủ tử không?

Đang nghĩ ngợi, xa xa mơ hồ truyền đến khiêu âm* bén nhọn. (* tiếng rít)

Đây là...

Âm thanh quen thuộc khiến Hà Nghiêm lập tức lao ra cửa, quả nhiên thấy nơi chân trời xa, nổ ra một tín hiệu màu lam.

Sắc mặt Hà Nghiêm thay đổi rõ rệt, "Là tín hiệu cầu cứu của Lãnh Mộc!"

Vừa đúng lúc là hướng Kinh thành, mà Lãnh Mộc phần lớn đều ở ngoài mật thất vương phủ canh giữ, chẳng lẽ vương phủ đã xảy ra chuyện?

Hách Liên Dạ cũng nhíu chặt mày, kéo Ngư Ngư qua, muốn trở lại Kinh thành.

Nhưng bọn họ vừa mới di chuyển vài bước, hướng nơi Kinh thành lại nổ ra một tín hiệu, lần này là sương mù màu trắng rất lâu không tan.

Hà Nghiêm lặng người, "Đây là tín hiệu chứng minh bình an, vẫn là Lãnh Mộc."

Ngư Ngư thở phào nhẹ nhõm, "Đây là... Vừa rồi hấn không cẩn thận phóng nhầm tín hiệu hả?"

"Không có khả năng, nếu là người khác thì không nói, nhưng tính tình Lãnh Mộc trầm tĩnh, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm này!"

Cho nên...

Là người khác đã xảy ra chuyện, đến Tĩnh vương phủ cầu cứu, bọn Lãnh Mộc vội vã tìm Hách Liên Dạ trở về, lại sợ y lo lắng cho nên liền thả hai tín hiệu?

Tất cả mọi người nghĩ đến điểm này, sắc mặt Hách Liên Dạ hơi khó coi, "Tiểu Trần Tử vẫn chưa tới."

Ngư Ngư cũng vừa kịp phản ứng, nhìn thời gian, hấn sớm nên đến rồi!

Chẳng lẽ Tiểu Trần Tử đã xảy ra chuyện?

Không có thời gian trì hoãn nữa, Hách Liên Dạ lập tức ôm Ngư Ngư xoay người lên ngựa, cầm áo choàng bọc nàng lại, nhanh chóng trở lại kinh thành.

Ngựa của bọn họ đều là ngựa tốt, dốc hết tốc độ chạy kinh người, chỉ là, có người có thể chạy còn nhanh hơn tuần mã.

Bọn họ mới chạy không được một phần ba đường, liền nhìn thấy nam tử áo trắng cùng sư đệ thi triển khinh công quý dị, từ đằng xa bỗng nhiên "thôi" đến trước mặt bọn họ.

Sư đệ đưa tới một tờ giấy, "Có người để ta đưa cho người." Nói xong vờn tay ra, ra dấu bảo Hách Liên Dạ giao Ngư Ngư cho hấn.

Hách Liên Dạ nhìn tờ giấy, chỉ lạnh nhạt an ủi Ngư Ngư một câu, "Tiểu Trần Tử không sao."

Nhìn bộ dáng, hình như hấn không vội, nhưng cũng không từ chối nam tử áo trắng giúp đỡ bọn họ, nhảy xuống ngựa, quay đầu dặn dò Hà Nghiêm, "Người không cần về gấp, tốc độ bình thường trở về."

"Vâng."

Hai người nam tử áo trắng và sư đệ xuất hiện, liền đảm nhiệm chức trách phương tiện giao thông... Cho nên hai người một mang theo một, nhanh chóng lướt về phía Kinh thành.

Biết Tiểu Trần Tử không sao, Ngư Ngư nhẹ nhàng thở ra, cũng có tâm trạng nói chuyện với người bên cạnh.

Có đôi lời, nàng nhận được một lát rồi...

"... Nhị gia," Ngư Ngư dùng xưng hô của những người trên núi gọi sư đệ, "Anh có cảm thấy, mặt anh quá lớn, lực cắn cũng sẽ lớn, làm ảnh hưởng đến anh thi triển khinh công..."

Sư đệ vốn không phải là người tính tình hấp tấp, phần lớn thời gian hấn đều ở trên núi, cũng có rất ít chuyện cấp tốc đòi hấn xử lý.

Cho nên Ngư Ngư nói tới vấn đề tốc độ này, lần đầu tiên hấn cân nhắc...

Do dự một lát, hần gật đầu, bình tĩnh nói, "Tay của ta không rảnh, cô đập xuống giúp ta đi."

Đập xuống...

Ngư Ngư nhìn khuôn mặt tháo ra là có thể làm tấm thớt, thật ra rất muốn nện cho một đám...

Nàng hiềm khi rồi rầm như vậy, "Nhị gia, tại sao anh vẫn luôn dịch dung thành khuôn mặt lớn như vậy?"

Sư đệ rất bình tĩnh, "Lúc xuống núi đi gấp, mấy cái mũi dịch dung rất không thuận tay."

"... Ngày mai tôi giúp anh làm mặt nạ dịch dung nhé." Khóe môi co quắp, hiện tại Ngư Ngư rất hiểu tâm trạng của Hà Nghiêm mỗi lần muốn rơi lệ.

Sư đệ lắc đầu từ chối, "Làm mặt nạ dịch dung, cần phải dán sát vào khuôn mặt thật của người dịch dung, như vậy nhất định cô sẽ thấy dung mạo của ta."

Sư đệ vẫn rất bình tĩnh, "Mặt của ta cực kỳ không bình thường, tốt nhất đừng để lộ ra ngoài nếu không sẽ dọa người ta sợ."

Ngư Ngư: "..."

Chẳng lẽ khuôn mặt thật còn khó coi hơn so với khuôn mặt hần dịch dung à... Vậy phải dài hơn Quỷ Phủ thần công nhiều nhỉ.

Ngư Ngư rồi rầm hồi lâu, cảm thấy không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Hơn nữa... Không biết vì sao, nàng cảm thấy sư đệ sẽ có một khuôn mặt đặc biệt dễ nhìn... Cái ý nghĩ này có phải quá không bình thường hay không?

Có sư đệ và nam tử áo trắng giúp đỡ, lộ trình nửa ngày đổi thành chưa tới một canh giờ bọn họ đã tới Kinh thành.

Đội bọn họ đến hoàng cung, đệ đệ Hà Túc của Hà Nghiêm vội vàng nghênh đón, sơ lược giải thích lại mọi chuyện, Ngư Ngư không khỏi sững sờ.

Gặp chuyện bất trắc lại là mẫu thân của Tiểu Trần Tử, Hoàng hậu đương triều.

Trước đó Tiểu Trần Tử lấy được Nhiễm Nguyệt thảo từ Tĩnh vương phủ, cuối cùng cũng phối được thuốc giải, bèn sốt ruột muốn giải độc cho mẫu hậu của hần, không ngờ vừa mới uống hết thuốc, Hoàng hậu liền ói ra máu hôn mê bất tỉnh.

Tất cả mọi người trong Thái Y Viện nhanh chóng bắt tay chữa trị, nhưng một đám Thái y đều bó tay hết cách, chỉ có thể nhìn hơi thở Hoàng hậu càng lúc càng yếu ớt.

Tiểu Trần Tử không có biện pháp khác, chỉ có thể cầu trợ Tĩnh vương phủ, để bọn họ lập tức đưa Ngư Ngư trở về.

Ngư Ngư không có chút hảo cảm nào với Hoàng hậu, đặc biệt là lần đầu tiên hai người gặp mặt, Hoàng hậu còn cho người bưng ly trà sẽ khiến nàng mất đi khả năng sinh đẻ cho nàng uống.

Có điều người này là mẫu thân của Tiểu Trần Tử, nàng cũng không có thể thấy chết không cứu.

Cẩn thận chắn mạch, Ngư Ngư mở miệng trước để Tiểu Trần Tử yên tâm, "Tôi có thể cứu."

Tiểu Trần Tử nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng sắc mặt cũng hòa hoãn xuống.

Ngư Ngư có thể cứu, nhưng cũng không thể nghĩ ra phương pháp ngay lập tức được, nơi này cực kỳ nhiều thảo dược nàng chưa từng thấy qua, lúc dùng thuốc, thường sẽ lưỡng lự.

Cho nên nói hết câu này, nàng châm kim cho Hoàng hậu trước, bảo vệ tâm mạch của bà, cũng ngăn không cho độc tính lan ra.

Trong lúc chạy tới, trên mặt Hoàng hậu loáng thoáng hiện ra màu nâu xanh, sau khi Ngư Ngư châm kim mới dần dần có chút khí tức của người sống.

Hiệu quả này xấu hay tốt đều bày ra cả đấy, có điều không ai tỏ vẻ tán phục, chẳng những không có, lúc Ngư Ngư châm kim phải hết sức chăm chú, đợi đến khi thần kinh buông lỏng xuống, mới nghe thấy âm thanh kỳ quái trong phòng.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Thái y trong phòng sợ tới mức run cầm cập, tận lực rụt người lại, muốn đứng cách xa yêu nghiệt nào đó trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Vương gia sắp bị bỏ? (2)

Thật ra Hách Liên Dạ hoàn toàn không nhìn bọn họ, nơi có Ngư Ngư đương nhiên y chỉ để ý tới Ngư Ngư.

Chỉ có thể nói, sức uy hiếp của biến thái chính là cường đại như vậy...

Tiểu Trần Tử cũng chú ý tới ánh mắt của Ngư Ngư, cho nên khẽ giương tay, "Lui xuống hết đi."

"Tạ ơn Thái tử điện hạ!" Một đám Thái y quả thật cảm động đến rơi nước mắt, chạy nhanh ra khỏi phòng, cho dù là lão thái y râu bạc đầy một bó, bước đi cũng vô cùng mạnh mẽ.

Ngư Ngư xem mà than thở, lập tức phát hiện một chỗ "dùng tốt" nữa của Hách Liên Dạ, "Thì ra Vương gia còn có công hiệu thanh trường*! Vậy sau này xếp hàng mua đồ ăn, rốt cuộc không cần lo xếp hàng đến lượt mình hết đồ!" (* thanh là thanh lọc, dọn sạch; trường là trận, cuộc, bãi => ý là ở đâu có HLD thì ở đó một mảnh yên tĩnh ý, dọa người ta chạy hết sạch)

Nàng chân thành tán thưởng, "Vương gia thật sự có rất nhiều công năng đấy!"

Hách Liên Dạ cười lên, "Thật sự lợi hại như vậy?"

"Thật!" Ngư Ngư hết sức thành khẩn gật đầu.

Hiếm khi nghe thấy Ngư Ngư khen y, yêu nghiệt nào đó lại u uẩn thở dài, "Nếu quả thật có thể như thế, bọn vương chỉ muốn đuổi hết những người tồn tại trong lòng tiểu nha đầu mình thích đi, để trong lòng nàng chỉ có một mình ta, tựa như trong lòng ta đều chỉ có mình nàng!"

Người nào đó dường như hoàn toàn không bị lời nói của Ôn Ngôn trước đó làm ảnh hưởng, còn không ngại buồn nôn, bình tĩnh nắm lấy cơ hội thổ lộ.

Lại nói tiếp, sau khi Ôn Ngôn rời đi, bọn họ liền gấp rút lên đường, không biết y sẽ cho đáp án gì với lời nói kia của Ôn Ngôn.

Nhưng, hiện tại hiển nhiên không phải là lúc tán gẫu những chuyện này.

Cho nên Ngư Ngư rất chân thành kéo tay hắn, "Vương gia ngài thực sự quá lo lắng rồi, địa vị của ngài ở trong lòng tôi, tuyệt đối sẽ không thua bất cứ ai! Bởi vì người khác chỉ là một người, còn ngài có thêm cái bụng thịt, thể tích không giống với người ta!"

Nói xong, vẫy vẫy tay với Hà Túc, rất có phong phạm thầy thuốc dặn dò, "Mang Tiểu Dạ tỷ tỷ trở về an thai đi, tối nay tôi sẽ ở lại trong cung không thể đi về, không thể tiễn các người."

Sau đó bình tĩnh đá yêu nghiệt nào đó có "thể tích khác người" ra cửa, xoay người đi vô.

Lần đầu tiên Hà Túc nhớ ca ca Hà Nghiêm của hắn đến vậy.

Ca... Vì sao ca vẫn chưa trở lại, đệ không muốn chơi đùa cùng Vương phi! Đệ thà bị Lãnh Mộc mỗi ngày đều xông về phía đệ "A" một tiếng!

Hà Túc ở ngoài cửa âm thầm gạt lệ, Ngư Ngư trong cửa lại có tâm trạng hết sức tốt, bởi vì nàng nghĩ ra giải dược cứu chữa Hoàng hậu.

Vô lương có trợ giúp kích thích linh cảm, ừm.

Còn Hách Liên Dạ thì bật cười một trận, cũng thật sự không kiên quyết ở lại, chỉ mở cửa ra, nói với Ngư Ngư đợi lát nữa y sẽ mang đồ ăn khuya tới đây, sau đó thì rời đi.

Mẫu thân của Hách Liên Dạ uất ức mà chết ở trong hậu cung, đây là bóng mờ lúc nhỏ trong trí nhớ của y, cho nên y không thích hoàng cung, đặc biệt là hậu cung, có thể không đến sẽ không bao giờ đến.

Thật ra Ngư Ngư cũng biết điểm này, nên mới cứng rắn đuổi y đi.

Nàng đã bận rộn thì nửa câu cũng không có, Tiểu Trần Tử cũng không giúp được một tay, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn.

Thật ra trong Thái Y Viện nhiều người như vậy, bọn họ không thể giúp Hoàng hậu giải độc, thế nhưng giúp Ngư Ngư làm việc thì tuyệt đối có thể đảm nhiệm được, cũng không đến mức khiến Ngư Ngư bận bịu liên tục.

Phương thuốc giải độc tuyệt đối không có vấn đề, phối đủ sắc xong thuốc lại đưa đến chỗ Hoàng hậu thì biến thành kịch độc có thể lấy mạng người, trong thời gian này người phụ trách đều là tâm phúc của Hoàng hậu, thế nhưng rất dễ nhận thấy, trong những người này có người phản bội.

Đôi mắt nhìn cả hoàng cung, hiện tại hắn có thể tin nhiệm tuyệt đối lại chỉ còn mỗi mình Ngư Ngư - người hắn mới quen biết trong thời gian ngắn nhất, còn là vị hôn thê của đối thủ lớn nhất trong đời hắn.

Tiểu Trần Tử cười khổ một tiếng, cảm thấy mình thật đáng thương.

Công việc trong tay Ngự Ngự vừa vụn chấm dứt, lúc thu ngân châm, chợt nghe thấy Thái tử này cười khỏ một tiếng.

Cho nên nàng lập tức nhú mày lại, cực kỳ lo lắng hỏi, "Chưa ăn đúng không?"

"... Ăn rồi." Trong góc, lập tức có một giọng nói nghẹn ngào đáp trả.

Là của Hà Túc đáng thương.

Vương gia lo lắng Vương phi đói bụng, sớm đã chuẩn bị xong đồ ăn khuya, để cho hán đưa tới đây, chỉ là Vương gia cũng đặc biệt dặn dò, đừng quấy rầy Vương phi làm việc, trước khi Vương phi nói chuyện thì hán không được mở miệng nói lung tung.

Việc này ngược lại không có gì to tát cả, thế nhưng Hà Túc ngồi đợi ở chỗ này, bỗng nhiên hiểu ra một chân tướng khiến người ta không muốn sống.

Vừa nghĩ tới tâm phúc của Phong Ngự Vũ thì lệ rơi đầy mặt, nghe nói Tiểu Trần Tử vẫn luôn vui vẻ đến động kinh chính là Thái tử đương triều - Hách Liên Thần, cái người mà lạnh đến mức không giống người thường, toàn thân tan ra khí tức người lạ chớ lại gần.

Cuộc sống này rất tra tấn người rồi!

Cho nên cuối cùng chờ đến khi Ngự Ngự mở miệng, Hà Túc mang giỏ thức ăn qua nhét vào trong tay Ngự Ngự, rồi lệ chạy đi.

Làm một đứa bé ngoan ngoan hiền lành, mặc dù Ngự Ngự không biết Hà Túc đang rơi lệ chuyện gì, nhưng cũng rất bằng lòng rèn luyện một chút cho trái tim của tâm phúc Hách Liên Dạ trở nên khoẻ mạnh.

Vậy nên nàng gọi Hà Túc lại, hiền lành chỉ bảo hán, "Lần sau lúc rơi lệ, có thể vừa gạt lệ vừa chạy tiểu nội bát*, như vậy càng có cảm giác hình ảnh đấy."

(* là cách hơi giống kiểu con gái chạy á, 2 đầu gối chụm vô 2 chân tách ra; như hình ở bên dưới ý)

Hà Túc: "... Huhu ...

Ngự Ngự rất bình tĩnh ôm giỏ thức ăn xoa người lại, nói với Tiểu Trần Tử, "Độc đã được giải hết, yên tâm đi, sáng mai bà ấy sẽ tỉnh lại."

Lần này Tiểu Trần Tử hoàn toàn yên tâm, nhưng trong lòng rất kích động, rõ ràng bình thường động kinh co rút đã quen, giờ chỉ có thể vỗ vai Ngự Ngự mấy cái, cuối cùng nghẹn ra một câu, "Cảm ơn!"

Ngự Ngự rất không quen với bộ dáng này của hán, cho nên khuyên hán, "Đừng bày ra vẻ mặt đau khổ nữa, khiến người ta nhìn vào còn tưởng rằng tôi cướp đồ ăn của anh đấy."

"..." Tiểu Trần Tử khinh bỉ nhìn nàng, "Nhìn điểm tiền đồ này của cô nè, nói cái gì cũng đều nghĩ đến đồ ăn, cô nhìn thiếu gia ta xem, cho tới bây giờ đều là... Đây là món gì?"

"Bánh xoài." Ngự Ngự không hề để ý tới khuôn mặt "Ta muốn ăn ta muốn ăn" của Tiểu Trần Tử, cứ thế cắt một phần nhỏ ném ăn.

Ừm... Vô ngoài cực kỳ mềm, mùi sữa thơm nồng, bơ sữa đánh nhuyễn, cắn một miếng mềm nhẵn mịn màng, cộng với vị ngọt của xoài, hoàn mỹ!

Hách Liên Dạ quả thật cường đại, nàng chỉ mới miêu tả ra thứ kia có hình dạng trông như thế nào, có mùi vị gì, có thể dùng nguyên liệu gì, vậy mà y cũng có thể làm ra được.

Ăn hết một phần nhỏ, Ngự Ngự vô tội chớp chớp mắt, "Vừa rồi anh luôn nói, không thể lúc nào cũng nghĩ tới ăn, cho nên tôi cảm thấy tôi không thể cho anh nếm thử, nếu không sẽ phá hoại khí chất của anh."

Tiểu Trần Tử vốn nôn nóng nhìn chăm chăm vào món điểm tâm ngọt chưa từng thấy qua, nghe vậy có chút nổi nóng mà nhú mày, "Tiểu quý nước, đừng có lúc nào cũng dậm vào vết sẹo của ta."

Hán thở dài, "Nếu thật sự dễ bị phá hoại như vậy cũng tốt, cô biết rõ, đời này chuyện ta phiền não nhất, chính là ta làm cái gì, cũng đều đẹp trai như vậy."

"Có đúng vậy không?"

"Đúng vậy đấy." Tiểu Trần Tử cực kì ưu sầu.

"À..." Ngự Ngự thành thật gật đầu, "Vậy tôi cũng không cho anh ăn."

"Cô... tiểu quý nước, cô chờ đấy."

Bị Ngự Ngự lấn qua lấn lại, Tiểu Trần Tử hoàn toàn ném chuyện phiền lòng qua một bên, gấp rút chạy tới Ngự thiện phòng đánh cướp, sau đó khiêng một đồng lớn đồ ăn trở về, chuẩn bị làm thịt nướng ăn.

Đây là cung Trường Ninh nơi Hoàng hậu ở, nhưng Hoàng hậu trúng độc, nội gián nhất định là người bên cạnh bà, cho nên Tiểu Trần Tử đã sớm giao mọi

người cho Hình bộ kiểm tra, hiện tại trong cung Trường Ninh không có người ngoài, vừa vận thuận tiện cho chứng động kinh của hần.

Ý tứ của người sành ăn chính là bất kể trước đó có cảm xúc gì, sau khi ăn vào, cả người sẽ trở nên ôn hoà nhã nhặn...

Cho nên Tiểu Trần Từ cũng không ghi hận "thù" Ngư Ngư không chịu cho hần ăn, nhìn chung quanh một chút nói, "Tiểu quý nước, sao Hách Liên Dạ không tới tìm cô?"

"Đã đến rồi, "Ngược lại Ngư Ngư rất hiểu tâm tư Hách Liên Dạ, "Y không can thiệp chuyện tôi kết bạn."

Đoán chừng là thấy nàng và Tiểu Trần Từ đang cướp đồ ăn cho nên đã trở về.

Tiểu Trần Từ do dự một chút, "Tiểu quý nước, nếu không phải ngày đó Hách Liên Dạ phát hiện ta ở đó, cô sẽ nói cho y biết chúng ta quen biết nhau sao?"

"Trong thời gian ngắn thì không, dù sao người bình thường rất khó lý giải hai người sành ăn vì một cái đùi gà mà sinh ra tình hữu nghị."

Nhưng Hách Liên Dạ không phải người bình thường, Vương gia y là biến thái.

Tiểu Trần Từ vì ba chữ "tình hữu nghị" mà vô cùng xúc động, lúc đang định nói chút gì đó, Ngư Ngư cũng rất chân thành mà nhìn hần, "Đương nhiên, nếu ngày đó anh cướp được đùi gà, tôi sẽ không làm bằng hữu với anh."

Lúc nàng nói lời này, hai người đang tranh đoạt con tôm nướng cuối cùng.

Ánh mắt Tiểu Trần Từ dao động giữa con tôm nướng và Ngư Ngư trong chốc lát, vẻ mặt vật lộn, "Ngày mai ta sẽ trả lại cho cô một sọt."

Ngư Ngư quyết định còn nhanh hơn cả hần, hết sức bình tĩnh buông tay ra, "Anh cướp thắng, tôi không làm bằng hữu với anh nữa."

"Cho nên hai con tôm còn dư lại không có phần của anh." Nói xong, hết sức bình tĩnh lấy hai con tôm nướng đã lấy trộm trước đó ra bắt đầu ăn.

... Giận!

Kinh nghiệm máu và nước mắt không biết bao nhiêu lần nói cho Tiểu Trần Từ biết, tranh đồ ăn với Ngư Ngư sẽ không có kết cục tốt.

Cho nên vừa rồi Tiểu Trần Từ còn bày ra vẻ mặt "Ta liều mạng với cô", bỗng nhiên đổi lại thành vẻ mặt cảm khái.

Đáng tiếc lúc này, Ngư Ngư không cho hần có cơ hội động kinh.

"Tôi cho anh biết một chuyện, thật ra tôi không phải là Trình Ti Nghiên." Ngư Ngư vô cùng bình tĩnh mở miệng.

Tiểu Trần Từ tỏ vẻ đã hiểu, "Ngươi là Trình Tư Ngật?" (tư ngật có nghĩa là nghĩ đến ăn)

Ngư Ngư: "..."

Rối rắm cắn con tôm nướng một miếng, Ngư Ngư thay đổi cách nói, "Ý của tôi là, giống như mấy người nói là nưộn xác hoàn hồn á."

"..." Khuôn mặt Tiểu Trần Từ ngừng ở trên nét mặt "Thiếu gia ta vì sao luôn ngọc thụ lâm phong như vậy", nhưng lại vì bàng hoàng khiếp sợ mà run rẩy chỉ vào Ngư Ngư, thoát nhìn có chút đặc sắc.

Cái từ xuyên không này, đối với người xưa mà nói thật sự có chút vô lý, cho nên Ngư Ngư ăn hai ba miếng giải quyết tôm nướng trong tay, qua loa giải thích mình không phải là người ở đây, chỉ chiếm cứ thân thể Trình Ti Nghiên thôi.

Lần này ngay cả tay cũng không run rẩy nữa, Tiểu Trần Từ hoàn toàn hóa đá rồi.

Muốn gọi một người sành ăn hoàn hồn, cách hiệu quả nhất chính là cướp đồ ăn của hần...

Cho nên Ngư Ngư nhàn nhã duỗi tay về phía hộp cơm, "Thật ra tôi còn giấu một xiên cánh gà nướng."

"... Nói như vậy, ta không cần áy náy vì ta giấu năm xiên thịt dê rồi," Quả nhiên, Tiểu Trần Từ lập tức hoàn hồn, "Vừa rồi thấy ngươi giấu hai con tôm nướng, ta đã không có ý lấy ra."

Sau đó cảm khái nói, "Thì ra cô đúng là tiểu quý nước."

Năng lực tiếp nhận của Tiểu Trần Từ cũng coi như kiên cường, không bị Ngư Ngư hù ngã.

Ngư Ngư nghĩ nghĩ, đành phải nói cho hần biết, "Nhưng ta giấu mười xiên đấy."

"..." Lúc này Tiểu Trần Từ thật sự phát hỏa, "Giấu mười xiên???"

Cướp đồ ăn hán có thể nhẫn, lãng phí thực vật tuyệt đối không thể bỏ qua!

Ngư Ngư rất bình tĩnh, "Hộp thức ăn của tôi có thể giữ ấm."

"Giữ ấm? Hách Liên Dạ kiểm ở chỗ nào, ta cũng đi tìm một cái!"

Sự thật chứng minh, muốn tìm một chủ đề cho hai người sành ăn trò chuyện nghiêm túc, rất khó khăn...

Hai người vừa nói vừa ăn, nói một hồi, Ngư Ngư giải thích rõ lai lịch của mình, cũng nói sơ lược lại lời của Ôn Ngôn nói cho nàng biết tối nay.

"... Cô muốn về nhà?" Tiểu Trần Từ không khỏi sùng sốt, hơn nữa còn khiếp sợ trong lòng, thậm chí so với biết Ngư Ngư vốn không phải là người nơi này càng khiếp sợ hơn.

Hắn không ngờ, đương nhiên biết tối nay Ngư Ngư đột nhiên nói thẳng thân phận của mình cho hắn biết, là vì người hắn từng nói chính là Ôn Ngôn kia, nàng muốn tìm người nghĩ kế cho nàng, hoặc đơn thuần là muốn tìm người tâm sự.

Nhưng cho dù là mục đích gì, dường như đều chứng minh, nàng động tâm với lời đề nghị của Ôn Ngôn, "Cô... Cô cam lòng bỏ lại Hách Liên Dạ, từ nay về sau sẽ không gặp lại đệ ấy nữa?"

Người ngoài cuộc thì sáng suốt, hắn vẫn cảm thấy, thật ra tiểu quý nước này đã động tâm với Hách Liên Dạ rồi.

Ngư Ngư không trực tiếp trả lời vấn đề này, chỉ nói cho hắn biết, "Tôi nhớ nhà."

Cho nên nàng thật sự luyến tiếc Hách Liên Dạ, nhưng nàng cũng rất nhớ nhà, chỉ là không nghĩ ra một biện pháp xử lý hai bên, nên mới phiền não?

Đáp án này khiến Tiểu Trần Từ không biết nên yên tâm hay nên cảm thấy buồn phiền.

Ngư Ngư cũng biết, không dễ dàng gì nghĩ ra biện pháp, nàng cũng chỉ muốn tìm người trò chuyện thôi.

Cho nên ăn xong đồ ăn, tán gẫu cùng Tiểu Trần Từ một hồi, Ngư Ngư trở về phòng đi ngủ.

Mặc dù đã giải được độc cho Hoàng hậu nhưng sợ tình huống của bà có biến hóa, nên tối nay Ngư Ngư vẫn phải ở lại trong cung, để có thể quan sát bất cứ lúc nào.

Ngư Ngư là một đại phu tốt xứng với chức vụ, cách nửa canh giờ sẽ tỉnh dậy một lần, đi kiểm tra mạch đập của Hoàng hậu, cho nên cả đêm đều không thể ngủ ngon.

Trong lúc nửa ngủ nửa thức, dường như nàng nghe thấy có người nói với mình.

Người kia nói... "Tiểu quý nước, cô... ở lại đây đi, dù sao cô vẫn luôn ở lại bên cạnh Thập Nhất, ta cũng không muốn sau này không được nhìn thấy cô."

Sáng ngày thứ hai, Ngư Ngư ôm chần ngồi ở trên giường suy nghĩ cả buổi, cũng không biết tối hôm qua rốt cuộc là mình nằm mộng hay là Thái tử thật sự nói câu như vậy.

Lại nói, Hách Liên Dạ đứng hàng thứ mười một, lúc Tiểu Trần Từ dùng thân phận Thái tử xuất hiện đúng là gọi y như vậy, nhưng nghĩ kỹ lại, dường như cũng chỉ gọi một lần. Còn nàng thì không mấy quen thuộc với thứ bậc, nếu như nằm mơ, hình như sẽ không mơ về xưng hô này.

Cho nên...

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Trần Từ ở bên ngoài nôn nóng gọi nàng, "Tiểu quý nước tiểu quý nước!"

Lúc trời vừa sáng, Hoàng hậu đã tỉnh lại, Ngư Ngư xác định tình huống của bà ta sẽ không xuất hiện bất thường.

Nếu vậy thì hình như trong cung không còn chuyện gì khẩn cấp nữa.

Cho nên Ngư Ngư vẫn tưởng rằng Tiểu Trần Từ lại giờ chứng động kinh, thông thả ung dung sửa sang lại quần áo, "Sao thế?"

"Cô mau ra đây!" Tiểu Trần Từ không thể vào phòng Ngư Ngư, gấp đến độ xoay vòng vòng, "Có người..."

Âm thanh của hắn ngừng một chút, rõ ràng là nhẹ nhàng thờ ra, "Thập Nhất đến rồi, ta không thể trì hoãn thêm nữa, phải đi tảo truyền rồi, để cho đệ ấy nói với cô vậy."

Nói xong, vội vội vàng vàng rời đi.

Thật sự đã xảy ra chuyện?

Ngư Ngư sùng sốt, lập tức nhảy dựng lên, xông tới kéo cửa ra.

Đúng lúc Hách Liên Dạ cũng vừa đi đến cửa phòng, trong tay cầm thứ gì đó giống tờ cáo thị, nhìn tờ cáo thị, xem ra là vừa mới kéo xuống từ chỗ nào xuống, bởi vì tương hồ ở mặt sau vẫn chưa khô.

Cực kỳ khiến Ngư Ngư ngoài ý muốn chính là, giấy trắng mực đen trên tờ cáo thị này rõ ràng là viết tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Yêu nghiệt nào đó không hề có chút tiết hạnh nào cả

Trên tờ bố cáo có rất nhiều chữ, Ngư Ngư quét mắt nhìn cũng không nhìn thấy trọng điểm nằm ở đâu, cho nên mới cẩn thận hỏi Hách Liên Dạ, "Bữa sáng hôm nay có hơi lạnh thì phải?"

Hách Liên Dạ bật cười lắc đầu, "Không có."

Ngư Ngư yên tâm, dùng tốc độ nhanh nhất quay về rửa mặt, sau đó vừa ăn vừa nhìn tờ bố cáo.

Chi bằng nàng nên ăn sáng xong trước rồi hẵng nói, ừ.

Cách dùng từ trên tờ bố cáo này nho nhã, nhưng nội dung lại không hề câu nệ, Ngư Ngư càng nhìn càng thấy kinh ngạc, người viết tờ bố cáo này hóa ra muốn vạch trần nàng không phải là Trình Ti Nghiên thật sự!

Càng khiến nàng kinh ngạc hơn nữa là không những vạch trần nàng, mà trên đây còn nói nàng kém xa Cửu tiểu thư Trình gia Trình Ti Nghiên tinh thông cầm kỳ thư họa, ôn nhu nhã nhặn trong lời đồn kia, với trí thông minh của Tĩnh Vương Hách Liên Dạ, không thể không nhận ra được.

Vậy tại sao y lại không nói ra? Bởi vì tất cả những điều này chính là âm mưu của Tĩnh Vương.

Hách Liên Dạ âm mưu hãm hại thiên kim Trình gia đích thực, đưa kẻ giả mạo là nàng nhét vào trong phủ Thượng Thư, mọi người đều biết Trình đại nhân công chính liêm minh, là nhân vật cốt lõi trong thế lực của Thái tử, hành động lần này của Hách Liên Dạ chính là muốn ly gián quan hệ giữa Thái tử và Trình đại nhân, làm tan rã thế lực phe Thái tử.

Nhớ lại năm đó Hách Liên Dạ không chút lưu tình giải trừ hôn ước với Cửu tiểu thư Trình gia, hiện tại lại say mê một lòng với Trình Ti Nghiên, chính là vì nguyên nhân này.

Tờ bố cáo này từng câu từng chữ đều rất mạch lạc, trôi chảy, cảm xúc kích động rõ ràng, cộng thêm tình thế hiện nay càng khiến nội dung có thêm căn cứ chắc chắn, quả thực khiến người khác phải tâm phục khẩu phục.

Chỉ là... Dựa theo mức độ biến thái và danh tiếng lẫy lừng của Hách Liên Dạ, vậy mà có người cả gan dám chọc vào y cơ đấy!

Không đơn giản, không đơn giản!

Ngư Ngư vừa ăn vừa lắc đầu cảm khái, trình độ đại dột của người này nhất định không đơn giản!

Nói cách khác, không phải ngu bình thường!

Bộ dáng rung đùi đắc ý của nàng khiến Hách Liên Dạ không nhịn được khẽ véo khuôn mặt nhỏ của nàng, "Tiểu nha đầu, nàng thấy thế nào?"

Ngư Ngư liếc nhìn cái bàn, vô cùng cẩn thận cân nhắc trong lòng một hồi, cái nhìn của nàng chính là: "Thêm ba phút nữa... Ừ, chưa tới thời gian một nén nhang là tôi ăn xong rồi, đến lúc đó có thể đi."

Cung Trường Ninh của Hoàng hậu cách Tĩnh Vương phủ không xa, để không chậm trễ thời gian bữa sáng, nàng liền trực tiếp trở về Tĩnh Vương phủ.

Hách Liên Dạ bật cười, "Tiểu nha đầu, trong mắt nàng chẳng lẽ chỉ có như vậy thôi sao?"

Ngư Ngư bất mãn, "Vương gia, sao ngài có thể hiểu lầm lớn đến vậy? Trong mắt tôi trừ ăn ra, rõ ràng còn có đôi đũa mà!"

Dù sao phần lớn đồ ăn cũng không thể dùng tay cầm lên được, quên đôi đũa sao được!

"Đường như trong mắt ta trừ nàng ra, còn có nửa đời sau của đôi ta nữa, có giống nhau không?" Yêu nghiệt nào đó cười rất thâm tình, rất chân thành.

"Điều đó đương nhiên là không giống nhau rồi, mắt tôi sinh ra là của người bình thường, nhưng Vương gia thì là của biến thái đấy!"

Người nào đó vẫn bình tĩnh tiếp chiêu, yên lặng nhìn nàng, cười thầm một tiếng, "Độ biến thái của bốn vương có lớn tới đâu, khi ở trước mặt người mình yêu mến, cũng chỉ là một nam nhân bình thường mà thôi."

"..." Ngư Ngư nghiêng răng, kiên quyết không bị y đánh gục ngã, "Vương gia ngài lại khiêm tốn rồi, bất kể thời gian nào thì ngài cũng không phải là người đàn ông bình thường được", ánh mắt của nàng rất chân thành, "Ngài nhiều nhất chỉ có thể là Tiểu Dạ tỷ tỷ."

"Thật sao?"

"Đúng vậy!"

Hách Liên Dạ không hề tức giận, ngược lại dường như tâm trạng rất tốt.

Khóe môi hơi cong lên, đôi mắt liễu khê cười tỏa sáng lòng người, y cực kỳ dịu dàng vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, "Tối hôm qua chắc ngủ không ngon nhỉ? Tiểu Dạ tỷ tỷ ngủ cùng nàng nhé."

Ngư Ngư: "..."

Đương nhiên Ngư Ngư biết có nói thế nào thì yêu nghiệt không có tiết tháo này cũng không đơn giản chỉ ngủ "cùng" nàng một lát thôi đâu...

Thế nhưng sau khi ăn xong bữa sáng, nàng vẫn quay về phủ Tĩnh Vương cùng với Hách Liên Dạ.

Trên đường về, hai người cùng nói chuyện về tờ bố cáo kia.

"Thời gian thật trùng hợp, tối qua Hoàng hậu trúng độc, nàng chạy đến hoàng cung để chữa trị, toàn bộ Thái y có mặt ở trong tầm cung đều được tận mắt chứng kiến y thuật của nàng, còn tờ bố cáo này lại được dán vào đêm hôm qua."

Ngư Ngư sững sốt, "Hoàng hậu rất rõ thủ đoạn của anh, cho nên sẽ không thể ngu xuẩn đến mức chọc vào anh. Vậy thì... đây rõ ràng không phải khó nhọc kẻ, xác thực đã có kẻ hạ độc bà ta, hơn nữa còn có khả năng cùng với người dán bố cáo là một?"

Thật ra Ngư Ngư cũng không mấy quan tâm đến chuyện của Hoàng hậu, cứu bà ta cũng chỉ vì bà ta là mẫu thân của Tiểu Trần Từ mà thôi.

Cho nên nàng không muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao Hoàng hậu uống giải được lại thành độc được, tuy nhiên tình hình bây giờ lại không giống như trước nữa.

"Tôi đi xem lại bã thuốc còn dư lại của ngày hôm qua."

Ngư Ngư dụi mắt, nói xong muốn xoa người trở lại cung Trường Ninh.

Hách Liên Dạ nhanh chóng kéo tay nàng lại, "Về ngủ đi, không cần phải kiểm tra đồng bã thuốc đấy."

"Tại sao? Chẳng lẽ đã có người động tay động chân rồi?"

Yêu nghiệt nào đó bình thân cười, "Hoàn toàn không cần phải điều tra gì cả, chỉ cần chờ hán tự chui đầu vào rọ, tức khắc sẽ có kẻ trị hán thay chúng ta."

Loại việc âm thầm đấu trí đấu dũng với kẻ địch này Hách Liên Dạ hoàn toàn không có hứng thú lắm, bởi vì Vương gia y đây quá mạnh...

Dường như tất cả kẻ địch trong mắt y đều chỉ như con kiến con gián, không đáng để y phải động não ra tay giải quyết. Cái gì mà mình thương để tránh ám tiên khó phòng, điều này chỉ đối với người bình thường mà thôi. Cho dù ám tiên có nhiều hơn nữa, ở trước mặt y cũng không đủ thương được dù chỉ là một sợi tóc.

Cuộc sống biến thái chính là không cần giải thích nhiều, ừ.

Đang nói, bỗng Hà Nghiêm vội vã chạy tới, vẻ mặt kích động.

"... Chủ tử, trong Kinh thành có tổng cộng sáu trăm hai mươi bảy tờ bố cáo, hiện giờ đã thu lại toàn bộ, Hà Túc và Lãnh Mộc đã thẩm tra đối chiếu qua, căn cứ từ loại hồ dán và thủ pháp ra tay, có tổng cộng mười hai người dán bố cáo."

Tâm phúc do chính Hách Liên Dạ đào tạo, bất kể bình thường có động kinh điên điên khùng khùng dờ hơi đến mức nào, thực tế chính là những người vô cùng cẩn thận, kín đáo, có nhiều việc không cần chờ Hách Liên Dạ phân phó đã có thể suy nghĩ thấu đáo hơn người bình thường rất nhiều lần.

Nhưng Hà Nghiêm càng nói càng như muốn khóc đến nơi, "Căn cứ theo báo cáo của các huyện lân cận, đêm qua còn có mấy cửa chợ huyện cũng bị dán tờ bố cáo này, xem ra thế lực của người âm thầm làm việc này, chỉ riêng từ sĩ mà đã có được nhiều đến vậy rồi."

Hà Nghiêm nói nửa ngày, cuối cùng cũng nói đến trọng điểm rồi, ừ... "trọng điểm" ở trong mắt của người trong Tĩnh vương phủ.

"...Chủ tử, sau khi được nghe hồi báo, Tiên Khiêm Khoái kích động đến chết đi được, nhất định sẽ đội mồ sống dậy nói chắc chắn phải kiểm được một món hời lớn, bọn thuộc hạ không thể ngăn cản hán nổi."

Mấy người bọn họ đều hiểu, chiếu theo tính tình của chủ tử chắc chắn sẽ không động thủ giết người, chủ tử hẳn ngay cả động ngón tay còn lười nữa là.

Chỉ khi sự việc bại lộ, những người kia nhất định sẽ tự sát, tránh phải rơi vào trong tay chủ tử...

Tiệm quan tài, xác thực là sản nghiệp khổng lồ trong tương lai không xa đây...

Thật ra võ công của mấy người bọn họ cũng không đến nỗi nào, chỉ là một khi nhắc tới việc kiếm được tiền, dường như Tiền Khiêm Khoái còn nhanh hơn cả cắt tiết gà, dùng mảnh phi thường gấp mấy lần bình thường.

Hà Nghiêm day trán, tâm trạng vô cùng bi phẫn.

Ngư Ngư cũng lặng lẽ không nói gì nhìn trời, quả nhiên, người bình thường sao có thể làm thủ hạ của Hách Liên Dạ được... sớm đã bị y hù chết rồi thì đúng hơn.

Thật ra nàng chưa từng thấy Tiền Khiêm Khoái, chỉ biết hắn là một trong những tâm phúc của Hách Liên Dạ, phụ trách quản lý tất cả sổ sách chi tiêu trong Tỉnh Vương phủ cũng như Phong Minh, việc buôn bán của Phong Minh trải rộng khắp tứ quốc cũng có công lao của hắn.

Nhưng cho dù mỗi ngày kiếm được rất nhiều bạc của người khác, thì Tiền Khiêm Khoái vẫn không từ bỏ bất cứ cơ hội có thể kiếm ra tiền, như thể trong túi áo đã có rất nhiều đồ ăn vặt rồi nhưng nhìn thấy cái gì ngon thì vẫn muốn mua vậy...

Ừ, là một người có truy cầu.

Sau một tràng lập luận logic thâm ở trong lòng thì Ngư Ngư đã rút ra được kết luận, sau đó rất cầu toàn nói với Hách Liên Dạ, "Anh xem, cửa hàng bán dưa kia có rất nhiều người xếp hàng."

Hà Nghiêm coi như may mắn, trước đó hắn đã được Hách Liên Dạ ra lệnh, về mặt như được giải thoát quay về vương phủ, ngăn cản Tiền Khiêm Khoái mở tiệm quan tài giết người kia ra.

Nếu không hẳn chỉ có thể khóc ròng...

Hách Liên Dạ luôn luôn cưng chiều Ngư Ngư, nàng muốn ăn cái gì, đương nhiên y sẽ tự mình nghiên cứu xem nên làm như thế nào, hoặc là mua cho nàng, nhưng hôm nay lại là ngoại lệ.

"Về ngủ trước đi, thức dậy ta mua cho nàng ăn."

Ngư Ngư đấu tranh, "Mua trước rồi về, tôi dậy là ăn được luôn."

Hách Liên Dạ không tranh cãi với nàng, chỉ vừa mỉm cười vừa nhìn nàng.

Ngư Ngư bại trận tại đây, được rồi, ở trong mắt người sành ăn, không có thể làm cái gì trước rồi mới ăn... đồ ăn ngon vừa mua tới tay, sao có thể không nếm thử cơ chứ?

Ngư Ngư lưu luyến không rời nhìn những quả dưa ngon lành cách tầm mắt nàng không xa, tự an ủi mình đến chiều sẽ được gặp lại các em sau.

Ừ, trở về Tỉnh vương phủ, đi ngủ thôi!

Ngư Ngư không hề ý thức được, đây là lần đầu tiên nàng nghe lời người khác khuyên bảo, chịu tạm thời bỏ ý nghĩ ăn cái gì, đi làm chuyện khác.

Trong lòng nàng, thật ra địa vị của Hách Liên Dạ càng ngày càng quan trọng hơn rồi.

Chuyện Hách Liên Dạ là Minh chủ Phong Minh, chỉ có những người thân cận y nhất mới được biết.

Người ngoài đều cho rằng, bản thân y là người quá mạnh mẽ đến mức không chân thật, còn về Tỉnh Vương phủ... Nhìn qua thì có vẻ thực lực cũng không quá kém so với những vương phủ bình thường, không có gì đáng sợ cả.

Thế nhưng lần này, tở bố cáo dán trên các bảng truy nã của cả Kinh thành chỉ chưa tới một phút đã bị xé bỏ toàn bộ, hơn nữa còn làm trong im lặng, không một ai biết là do người nào làm, rốt cuộc thế lực phải như thế nào mới có thể huy động ngàn ấy thủ hạ kia chứ?

Người âm thầm giờ trò, hiển nhiên cũng khiếp sợ trước thế lực như vậy, mấy ngày tiếp theo cũng không có thêm động tĩnh nào, không biết có phải đang ẩn giấu một kế hoạch ngầm ngầm nào đó không.

Cho nên cuộc sống tạm thời yên bề trở lại rồi sao? Đương nhiên không phải vậy!

Đám người Hà Nghiêm nước mắt lưng tròng nói cho bạn biết, cái ý nghĩ này

quá thực quá ngây thơ...

Thật ra suốt hai ngày này, Tỉnh Vương phủ xảy ra chuyện lớn.

Hơn nữa chuyện lớn này vẫn liên quan đến chủ tử nhà họ...

Bởi vì Ngư Ngư và Hách Liên Dạ vẫn luôn cẩn thận đều quên một chuyện rất quan trọng là bọn họ đã "dẫn" về một con heo nhỏ rất hiểu tính người.

Khi ở huyện Đào, để thăm dò Ôn Ngôn, Hách Liên Dạ từng để heo nhỏ diễn xuất chút, thành ra heo nhỏ thường luôn xoi mói, cực kỳ chán ghét mùi đồ ăn bình thường, bị một cọng rau xanh "tấn công", một đường đẹp mắt đụng trúng đầu.

Hừ, ta biết nhà ngươi là một tên bại hoại mà.

Không thể không nói, nhóc con này ăn rất nhiều thảo dược quý hiếm, thông minh đến sắp thành tinh rồi, khi bọn họ từ huyện Đào trở về, nó cũng biết bọn họ lo lắng, nên lúc đó cũng không quấy nhiễu gì.

Đợi đến khi độc của Hoàng hậu được giải, bọn họ không bận rộn gì nữa, nó mới bắt đầu báo thù...

Phương pháp "báo thù" của nó hết sức đơn giản mà hữu hiệu.

Mỗi ngày canh giữ ở bên người Ngư Ngư, chỉ cần Hách Liên Dạ muốn tiếp cận Ngư Ngư thì nó liền... quay cái mông nhỏ về phía Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ cường đại lại biến thái cũng vô dụng, heo nhỏ đoán chắc Hách Liên Dạ sẽ không thật sự làm gì sùng vật của Ngư Ngư, bất kể y có làm gì, nó đều... vậy vậy cái mông nhỏ trước mặt y.

Ừ, đây chính là bằng chứng cho sự khinh bỉ của heo nhỏ đây mà.

Hiện tại cho dù Hách Liên Dạ muốn dắt tay Ngư Ngư một chút cũng không được, bởi vì giữa hai người luôn luôn có một vật cản là cái mông của heo nhỏ...

Cho nên Hách Liên Dạ hết cách rồi sao?

Đương nhiên là không! Đừng nói heo nhỏ sắp thành tinh, cho dù nó thật sự đã thành tinh thì cũng không thể làm khó Hách Liên Dạ được.

Nếu không sao có thể xưng là biến thái được...

Một ngày nọ, Hách Liên Dạ híп mắt nhìn cái mông tròn tròn của heo nhỏ, đột nhiên cười nói, "Lấy dao đến đây, bắt nó cạo lông."

Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Cạo, cạo sao?

Chẳng phải như vậy sẽ từ tròn xoe trở thành trần truồng rồi sao?

Ngươi biến nó thành như vậy thì sau này làm sao nó ngẩng cao đầu trước mặt những con heo khác được! Sao... sao có thể khoe mông nhỏ được!

Không thể chỉ vì cơ thể người ta nhỏ bé mà bắt nạt người ta được!

Heo cũng có quyền của heo mà!

Mọi người đều vô cùng căm phẫn, heo nhỏ cũng phát hỏa. Khốn kiếp!

Cái chân ngắn đạp một cái, nó lại nhảy lên muốn bay qua đạp một cước.

Cũng giống lần trước, thân là một siêu cấp đại phúc hắc, Hách Liên Dạ tuyệt đối sẽ không bị đạp trúng.

Y bình tĩnh nâng tiểu tử kia lên, ném sang một bên

Lúc này Tiểu Trần Tử lại không có ở đây

Cho nên bị kịch đã xảy ra trên người Hà Túc – nghe nói có náo nhiệt để xem nên đặc biệt chạy đến đây.

Heo nhỏ hạ xuống đạp ngay trên mũi hán, mặc dù chệch một chút, không cảm thấy đau, nhưng mà... nhưng mà cú đạp này khiến hán đụng trúng mặt của Lãnh Mộc đứng bên cạnh!

Hà Túc hóa đá nửa ngày, bị phần gào to, "...Mẹ kiếp! Nụ hôn đầu của ta! Ta giữ lại cho vợ ta mà!"

Hà Túc cảm xúc dâng trào mặt đầy nước mắt chạy ra ngoài.

Lãnh Mộc khuôn mặt không cảm xúc, hết sức bình tĩnh tháo mặt nạ da người mỏng manh trên mặt xuống.

Dưới lớp mặt nạ đó vẫn chính là khuôn mặt kia của hắn...

Đối với ánh mắt nghi hoặc của mọi người, hắn dùng giọng nói cứng ngắt lạnh giá trả lời, "Buổi sáng dậy muộn, không có thời gian rửa mặt."

Cho nên mới tạm thời mang mặt nạ để che đi một chút sao....

Ở trong sấm sét vang dội, Ngư Ngư sâu sắc vỗ trán. Nàng thật sự không trông mong mình có thể nhìn thấy một cao thủ võ công bình thường...

Sự việc của Hà Túc và Lãnh Mộc xen vào khiến tất cả mọi người đều quên đi yêu cầu trước đó của Hách Liên Dạ.

Đợi đến khi mọi người đã hoàn hồn lại thì phát hiện heo nhỏ đã bị Hách Liên Dạ xách đi thu phục, hiện tại đại phúc hắc nào đó đang thẳng tay chém xuống, không hề khách sáo cạo sạch lông của tiểu tử kia.

Có lẽ là vì "tuổi còn nhỏ", lông trên người heo nhỏ mềm mượt hơn nhiều so với những con heo bình thường, cảm giác khi sờ lên rất mượt, nhưng nếu thật sự cạo thì rất khó, có lẽ cũng chỉ có thân thủ của Hách Liên Dạ mới dám cam đoan làm điều này mà không làm nó bị thương.

Thế nhưng cho dù y đã cẩn thận đến mức nào thì cũng là tên khốn kiếp! Trong lòng tất cả mọi người đều trách móc y thay heo nhỏ.

Chỉ là... Theo một loạt động tác của Hách Liên Dạ, cái móng từ tròn xoe dần dần trở nên tron bóng, ánh mắt của mọi người cũng chột căng thẳng hơn.

"Đây... Đây là cái gì?" Cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi ở trước mắt khiến mọi người đều không thể nói lưu loát được.

Hách Liên Dạ nhìn chăm chăm vào cái móng nhỏ đầy "hoa văn" của heo nhỏ hồi lâu, tâm trạng cũng vô cùng tốt, "Địa đồ."

Quả nhiên trước kia y không nhìn nhầm, trên cái móng tròn tròn của nhóc con này có hình hoa văn gì đó.

Địa đồ....

Heo nhỏ này vốn thông nay đến thành tinh, cộng thêm bản lĩnh thần kỳ có thể nhận biết thảo dược quý hiếm, tuyệt đối không phải là động vật nhỏ bình thường.

Địa đồ trên cái móng của nó nhất định có một ý nghĩ vô cùng phi thường!

Sau khi sừng sốt, tất cả mọi người đều lao tới, muốn nhìn cho thật rõ ràng.

Vì vậy cái móng trần trụi của heo nhỏ bị nhìn thấy hết rồi...

Càng khiến nó bị phản hơn chính là móng của nó quá ngắn, không thể che hết cái móng!

... Cũng không đủ che mặt luôn!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Nhiệt liệt hoan nghê các sát thủ tới (1)

Mấy người các người đều là những tên khốn kiếp! Các người chờ đấy! Chờ ta... không khoe móng giữa ban ngày!

Cũng may, vì để cạo sạch lông cho nó mà Hách Liên Dạ đã đặt nó lên bàn...

Heo nhỏ nổi giận phát ra mấy âm thanh hừ hừ, lúc này mới phát hiện bên cạnh có ly trà bỏ.

Dùng mũi chạm chạm, nhóc con vô cùng hiểu tính người kia phát hiện ly trà này mát mát, chứng tỏ bên trong không có trà, cho nên mới to gan lớn mật dùng chút lực nhích lại gần chút, lật ly trà lại, sau đó... chui vào dưới cốc trà, giấu mặt đi...

Heo cũng có sĩ diện đấy nhé!

Người ta bị lộ móng cũng sẽ ngượng ngùng! Không tìm thứ gì đó giấu mặt đi sao được!

Mọi người: "..."

Hình vẽ địa đồ trên móng bé heo vô cùng phức tạp, chỉ xem qua vài lần sẽ không thể nhìn ra được thứ gì, cho nên Hách Liên Dạ cầm theo giấy bút, cần

thận về lại tấm địa đồ này, sau đó mới chịu thả nó đi.

Nhóc con kia không nói không rằng, phui mông nhảy lên chạy ra ngoài, biến mất ngay trước mắt họ không tới một khắc.

Một đám loài người vô lương tâm bật cười ha ha một trận...

Nhưng đến cuối ngày bọn họ lại không thể cười được nữa.

Bởi vì nổi giận nên heo nhỏ "bỏ nhà ra đi" rồi.

Chắc chắn là bỏ nhà ra đi, mặc dù diện tích của Tĩnh Vương phủ khá lớn, nếu nó chơi ở chỗ nào thì mấy người họ có thể sẽ nhất thời không tìm ra nó, nhưng mất tích cùng với nó còn có một túi sách nhỏ...

Hơn nữa sau khi Hà thúc phái người kiểm tra, xác nhận trong phủ còn bị mất đi ba gốc nhân sâm.

Dược liệu quý hiếm của Tĩnh Vương phủ không ít, nhưng đều được trồng ở trong mật thất phía sau hậu viện, những cây nhân sâm này lại được đặt ở trong phòng bếp, giữ lại cho chủ tử để hầm cách thủy hoặc nấu canh pha trà, vốn cũng không phải là trân phẩm ngàn năm có ngàn vạn bạc cũng không mua được.

Cho nên cả một hộp nhân sâm đều bị xới tung lên, chỉ có ba cây có "tuổi" nhất, phẩm vị tốt nhất đều bị heo nhỏ vor vét mang đi hết, những thứ khác đều không thuận mắt nó...

Ngay cả thực vật cũng chuẩn bị đầy đủ, nhóc con này chắc chắn đã bỏ nhà ra đi rồi!

Nhân tài ở Tĩnh Vương phủ và Phong Minh đều có rất nhiều, thế nhưng lần này cả một đám người lại lâm vào thế khó, không biết nên làm thế nào để tìm heo nhỏ này về.

Chẳng lẽ phải tìm trên đường lớn, thấy người nào thì cản lại, hỏi họ xem có nhìn thấy một con heo dáng hình nhỏ nhỏ, trên lưng đeo một cái túi sách nhỏ xinh theo hay sao?

Vấn đề này... Dường như không được đúng lắm...

Cũng không biết nhóc con kia đi từ lúc nào, mặc dù nó thông minh đến sắp thành tinh rồi, nhưng hình dáng quá nhỏ, về cơ bản không có bất kì năng lực phản kháng nào, mà nó lại còn là con heo con, nó có thể bị làm thịt...

Nó hồng hào như vậy, so với lợn sữa bình thường còn ngon mắt hơn nhiều...

Tất cả mọi người đều lo lắng đến đau đầu, chỉ có lão thần Hách Liên Dạ vỗ tay khắp nơi, "Triệu tập tất cả mọi người điều tra trong vương phủ, không được bỏ qua bất kì góc ngách nào!"

Trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Hách Liên Dạ chỉ bình tĩnh giải thích, "Mông của nó còn trần truồng như thế, đuổi nó đi nó cũng sẽ không đi."

"..." Nói rất đúng.

Thế nhưng heo nhỏ hiểu tính người này... sùng vật của phủ Tĩnh Vương nuôi, cũng khảo nghiệm thần kinh người như thế...

Toàn bộ phía sau núi đều được tìm hết cả, diện tích của Tĩnh Vương phủ lớn đến đáng sợ, sợ không đủ người, Hà Nghiêm còn đặc biệt canh chừng đám người đi ra đi vào ở công thành.

Xem ra, nó quyết định "làm ổ" ở trong này, bởi vì nhóc con kia thích sạch sẽ lại thích bắt bẻ nên đã biến nơi này thành hang ổ nhỏ của mình, trên mặt đất còn trải một mảnh gấm màu xanh nhìn hơi quen mắt.

Quả nhiên nhìn vô cùng quen mắt, Hà Nghiêm phân biệt nửa ngày, xác nhận mảnh vải này chỉ có kéo từ quần áo của chủ tử xuống mới có...

Nhưng lần này nhóc con kia thật sự tức giận rồi, cho dù biết mình đã bị lộ, nó cũng không chịu chạy ra ngoài, ngay cả liếc bọn họ một cái cũng không thèm, ngồi một góc gặm cắn củ nhân sâm của nó.

Đương nhiên, thời điểm đặc biệt, nằm sấp cũng là một kỹ xảo.

Heo nhỏ không đặt túi xách nhỏ của nó xuống dưới đất, mà là đặt ở trên "thảm", cho nên cái túi xách nhỏ trông như cái quần ngắn kia che chắn cho cái mông trần truồng của nó...

Ngư Ngư nín cười nhìn bộ dạng này của heo nhỏ, đột nhiên trong mắt thoáng qua tia sáng, "Chỉ bằng chúng ta làm quần áo cho nó đi."

Ý kiến hay!

Nói liền làm, Hà Nghiêm cấp tốc đi tìm những người phụ nữ am hiểu nữ công nhất trong Tĩnh Vương phủ, may cho heo nhỏ một chiếc áo choàng dài màu xanh.

Còn suy tính đến việc nhóc con kia sẽ bắt bẻ này nọ, nên trong bộ quần áo này còn được làm theo chủ ý của Ngư Ngư, ở trên ống tay áo thêu hoa văn chìm hình Liên Tâm thảo.

Liên Tâm thảo chính là cây thảo được quý hiếm mà Ngư Ngư đã dành được từ trong tay nam tử áo trắng, cũng là một trong những nguyên liệu để chế ra Huyền Cơ đan.

Thật ra người thường vốn không nhận biết được Liên Tâm thảo... Nhưng heo nhỏ lại biết rất rõ.

Trong mắt của kẻ dùng thảo dược quý hiếm làm thức ăn như heo nhỏ thì Liên Tâm thảo này tuyệt đối là biểu tượng cho "thân phận" cao quý, cho nên nhóc con kia vô cùng thỏa mãn, vừa thấy bộ quần áo này thì hai mắt đã sáng rực lên, dưới sự trợ giúp của Ngư Ngư mặc quần áo lên người, phải mong chạy biến ra ngoài.

Mọi người suy đoán, chắc là nó đi soi gương...

Sư đệ nhìn theo bóng lưng kích động của heo nhỏ, được ích lợi không nhỏ, "Ta thật không ngờ... Heo cũng có thể mặc quần áo, khi nào quay về núi ta cũng phải thử xem sao."

Nói không chừng lúc nào đó cao hứng, chúng nó cũng sẽ thích ăn cơm cũng nên.

Sư đệ đúng là lúc nào cũng ghi nhớ sự nghiệp chăn heo của mình...

Tất cả mọi người bắt đầu im lặng nhìn trời, sư đệ vẫn còn ở bên cân nhắc, "Nhưng heo trên núi lại không biết thảo dược, việc thêu hoa văn chìm kiểu này không phù hợp với chúng nó... Xem ra chỉ có thể tốn công đoạn tìm vật liệu may mặc cao cấp thôi."

"Về thử dùng băng lăng sa (một loại lụa mỏng) may quần áo cho nó xem sao." Sư đệ thì thảo nói tự rút ra kết luận.

"..." Nghe thấy cái tên quen thuộc, người trầm mặc ít khi chủ động mở miệng như nam tử áo trắng cũng không cách nào cầm nín được nữa, "... Sư đệ, sản lượng băng lăng sa hàng năm chỉ đủ làm bốn bộ quần áo, sư phụ đã lấy hai bộ, ta chỉ còn hai bộ mà thôi."

Mọi người nhìn thấy bộ quần áo sáng lung linh lấp lánh ánh hào quang, chất liệu đặc biệt trên người nam tử áo trắng thì lúc này mới chợt hiểu, thì ra đây chính là băng lăng sa mà hần nói tới.

Lần này, sư đệ lại nhìn thẳng vào chính sư huynh của mình!

Thậm chí hần còn nhìn nam tử áo trắng vô cùng chân thành một lần nữa, sau đó mới gật đầu, "Đúng lúc trên núi có bốn con heo, chúng nó không thích ăn cơm nên thịt không nhiều, hai bộ quần áo còn thừa đủ sức phân chia cho chúng nó."

Địa vị của nam tử áo trắng lần này còn kém hơn cả heo trên núi: "..."

Mọi người không có ý định đồng tình liếc nam tử áo trắng lấy một cái, chỉ ngăn người với bốn con heo "có địa vị"...

Ngư Ngư đợi một lúc lâu, không thấy nam tử áo trắng có thêm hành động gì, đành phải lúng túng mở miệng, "Sao anh không nhìn vào bát của anh đi?"

Ánh mắt nam tử áo trắng vô cùng bình tĩnh, giọng điệu vô cùng thoát tục: "Bị sư đệ tịch thu rồi."

Ngư Ngư: "..."

Cũng vì nguyên nhân về quần áo khiến nam tử áo trắng buồn bực, còn heo nhỏ thì đã một bước lên mây rồi.

Nhóc con này hơn phân nửa thời gian là ngồi soi gương, hết sức hài lòng trước hình tượng mới của mình, ngày nào cũng mặc quần áo mới, lưng đeo cái túi nho nhỏ, đặc ý mà đi lại khắp toàn bộ vương phủ.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người không muốn sống nữa rồi.

Cũng may, chỉ hai ngày sau cũng có một chuyện khiến lòng dạ của tất cả mọi người đều phấn chấn hẳn lên.

Sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Nhiệt liệt hoan nghê các sát thủ tới (2)

Không một ai muốn gặp loại người như sát thủ cả, một khi có rất nhiều sát thủ cùng xuất hiện trong nhà mình thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì.

Nhưng người của Tỉnh Vương phủ lại không như vậy, bọn họ lại thể hiện vô cùng hoan nghênh các sát thủ nổi danh trong giới xuất hiện.

Chỉ vì bọn họ có một chủ tử... biến thái, còn rất có thể sẽ có thêm một Vương phi tham ăn.

Các bằng hữu thân mến, rốt cuộc cũng đã đợi được các người rồi.

Khi nhóm sát thủ đầu tiên từ trên trời giáng xuống muốn hợp lực bắt Ngư Ngư đi, trên dưới vương phủ đều vui đến mức muốn vỗ tay vang dội, không cần Hà thúc phải phân phó, đã có người xông vào phòng bếp chuẩn bị gạo nếp và đầy đủ dụng cụ đem theo rồi.

Từ khi nghe Vương phi nói đến loại bánh tên là bánh dĩa, bọn họ đều nhớ tới, đều ngồi chờ nguồn lao động... à nhầm, chờ sát thủ đến đây!

Ngư Ngư vốn đang nghiên cứu địa đồ trên cái mông của heo nhỏ cùng với Hách Liên Dạ, nghe thấy có người báo cáo cũng cực kì vui mừng, "Nhiều người vậy! Quá tốt rồi!"

Sau đó quay sang phân phó Hà Nghiêm, "Đi chuẩn bị đi, phân tách một nhóm sát thủ đến đây để làm thịt yến." (vâng là thịt, không phải thị yến nhé)

"... Đó là cái gì vậy?"

"Cũng không khác mì hoành thánh cho lắm, nhưng thịt yến là thịt bình thường được băm xay nhỏ nhiều lần thành thịt nát, dùng làm vỏ ngoài," Ngư Ngư vô cùng nhanh nhạy giải thích kỹ xảo làm thịt yến, "Nói một cách đơn giản, thì chính là bánh bao thịt." Cho nên hương thơm khi bắt đầu ăn sẽ nồng đậm ngon vô cùng.

Nói tới lại thấy đói, Ngư Ngư lấy một gói bò khô ra ăn, vừa ăn vừa thấp thỏm suy nghĩ chờ đợi, "Lần này không chuẩn bị cá, đợi cho nhóm sát thủ kia tới, tôi có thể ăn bữa cá mập viên rồi."

"Cá viên hiện giờ có thể để hậu trù làm mà."

"Nhưng cá mập viên chính thống ném xuống đất có thể bắn lên cao hơn đầu người, có độ co giãn đàn hồi, vị cũng khác xa. Bởi vì khi chế biến, phải nắm hai cây gậy, đánh sáu tiếng đồng hồ đối với loại thịt cá bình thường, ừ, khoảng ba canh giờ, mới có thể thành cá viên được."

Ba canh giờ... trước mắt Hà Nghiêm bỗng tối sầm, hiện tại Tỉnh Vương phủ rõ là... quá cần đến sát thủ!

Mọi người đều đồng dạng như nhau, nghe thấy cách ăn uống kì lạ mới mẻ, đều tò mò muốn nếm thử hương vị một chút.

Cho nên khí thế hiện tại trong Tỉnh Vương phủ có thể nói là ngút trời...

Những món ăn này bình thường không thể mua được, lại quá hao tổn nhân lực, để lỡ cơ hội này thì từ nay về sau nhất định sẽ không được ăn ngon nữa.

Hách Liên Dạ là chủ tử tiền bộ, cho nên cao thấp lớn bé trong vương phủ đều được nghĩ, dùng hết mọi chuyện trong tay, hàng ngày đều chuyên tâm... xếp hàng.

Trong đội ngũ thường xuyên có người đặt câu hỏi, "Vì sao chúng ta... đều thành như vậy?"

"...Không biết."

Tại sao sau khi Vương phi xuất hiện, bọn họ càng ngày càng chú ý đến ăn nhiều hơn...

Mọi người âm thầm rơi lệ, vừa đứng vừa bụng bát xếp hàng, vô cùng nóng lòng chờ đồ ăn ngon xuất hiện. (đoạn này ý ngầm quá nhiều, ai đọc kĩ mới hiểu được tác giả đang ám chỉ điều gì)

Mấy ngày trôi qua, người trong Tỉnh Vương phủ tròn thêm một vòng rồi...

Nhưng tất cả mọi người lại cảm thấy u buồn, bọn họ sắp sửa gầy như xưa rồi.

Bởi vì trong hoàn cảnh lao động với cường độ cao lại không thể dùng võ công, thành ra một đám sát thủ hơn hai mươi mấy người... đều mệt mỏi rồi.

Chết tiệt! Tại sao không có một đám sát thủ mới tới nấu cơm cho họ... Không đúng, là hành thích Vương phi nhà họ!

Lúc mới đầu mọi người nhìn thấy những loại cây quý hiếm kia, hận không thể một ngày ăn năm lần, hiện giờ ý niệm này bỗng nhiên bị đánh gãy, thật sự thấy vô cùng buồn bực.

Cho nên đến ba ngày sau...

Đêm khuya, Tĩnh Vương phủ chìm trong sự im lặng.

Thật ra mọi người đều biết, canh phòng trong Tĩnh Vương phủ không nghiêm ngặt chút nào, bởi vì mọi người đều biết đây là nhà của đại biến thái Hách Liên Dạ, căn bản không ai dám lơ đãng.

Nhóm sát thủ thứ hai im hơi lặng tiếng xuất hiện cũng nghĩ như vậy.

Nhưng ngay khi mấy tên sát thủ từ trên trời giáng xuống, chân còn chưa kịp đứng vững thì đột nhiên có một đám người từ trong góc xông ra, ánh mắt khẩn thiết giống như nhìn thấy người thân đã thất lạc từ rất nhiều năm trước vậy.

Nhưng đã để các người chờ lâu rồi!

Những người xông ra đầu tiên vô cùng nhiệt tình, vô cùng quan tâm vịn lấy đầu của mấy tên sát thủ, "Đều đã mệt rồi đúng không? Đừng nóng đừng nóng, uống chén nước cái đã."

"Đứng, đứng, đứng, hôm nay trời nóng, nhưng cũng đừng để bị cảm nắng đấy."

Hiện tại đám sát thủ mới tới không thốt nên lời.

Bọn họ không phải bị hù vì thái độ quá mức nhiệt tình này, mà là... bọn họ vẫn luôn tự cảm thấy võ công của bản thân rất cao, nhưng lại bị những người bình thường trông giống hạ nhân này "vịn" cổ, chỉ riêng không thể vận nội công, mà ngay cả nhúc nhích mấy người họ cũng không làm được.

Rốt cuộc là ai nói thực lực của Tĩnh Vương phủ bình thường, chỉ toàn những hạ nhân bình thường?

Bọn họ thật sự quá ngây thơ rồi, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, thủ hạ của kẻ biến thái... sao có thể là người thường được...

Hiện có hối hận cũng đã chậm, một đám sát thủ đau đớn chỉ có thể cam chịu bị lôi xuống phòng bếp, sau khi đã trải qua huấn luyện, nấu đồ ăn cho một đám đã thèm ăn mấy ngày...

Vì vậy Tĩnh Vương phủ đã khôi phục lại bầu không khí thế ngất trời của mấy ngày trước...

Thân làm một người sành ăn, đương nhiên Tiểu Trần Từ cũng sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy.

Nhưng đến sáng ngày thứ hai, sau khi lâm triều hán liền vội vàng chạy tới tìm Ngư Ngư, thật ra cũng không hoàn toàn là vì ăn.

"... Tiểu quý nước," khi Thái tử dùng hình tượng Tiểu Trần Từ xuất hiện, hiếm khi thấy được bộ dạng chán chờ này của hắn, "Người hạ độc trong thuốc giải của mẫu hậu ta đã tra ra được rồi, là một tiểu cung nữ trong cung Trường Nhạc."

Tiểu Trần Từ liếc nhìn Ngư Ngư, "Nhưng cung nữ kia làm gì cũng không chịu nói, nàng ta kiên quyết muốn gặp Thập Nhất."

Dứt lời, lại nhấn mạnh một câu, "Nàng ta không nói bản thân nhận lệnh từ Thập Nhất, mà là có mấy lời trước khi chết nàng ta phải được nhìn thấy Thập Nhất mới bằng lòng thú nhận, nếu không cho dù bị dùng hình, cũng đừng mong nàng ta mở miệng."

Hả? Lần này Ngư Ngư cũng ngạc nhiên, gặp Hách Liên Dạ làm gì?

Ai cũng biết Hách Liên Dạ không phải người có tính kiên nhẫn, coi như người Hình bộ đặc biệt tới mời Hách Liên Dạ thì y cũng sẽ bức mình, tiểu cung nữ này càng không gặp may rồi.

Nếu nói là hăm hại... cái này cũng không thể được rồi, toàn bộ trong ngoài hoàng cung đều biết, với trình độ biến thái của Hách Liên Dạ, y hoàn toàn không cần phải âm thầm làm mấy chuyện hạ độc người khác này.

Tiểu Trần Từ bắt lặc, "Độc là do cô giải, cô cũng hiểu được đặc tính của loại độc này, một tiểu cung nữ bình thường cho dù thế nào cũng không thể hiểu được vấn đề này, sau lưng nàng ta nhất định có người ra lệnh, cho nên... ta muốn cô đi nói với Thập Nhất, để đệ ấy đi gặp cung nữ này xem sao."

Thập Nhất tính tình nóng nảy, ai nói cũng không lay động được y, người duy nhất mà y nghe lời chỉ có tiểu tùy nước trước mặt này thôi.

Yêu cầu này khiến Ngư Ngư vô cùng rối rắm.

Nàng nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, nghiêm túc hỏi, "Anh xác định là tới đây tìm tôi nhờ giúp đỡ?"

Dứt lời, ánh mắt rơi trên chén cá viên trên tay của Tiểu Trần Từ.

Bên kia cái bát là tay của Ngư Ngư...

Thật ra hai người đã tranh đoạt được nửa ngày rồi... Vừa tranh vừa nói chuyện, chính là vậy.

"Đã nói sớm rồi!" Tiểu Trần Từ vô cùng hào sảng mà lắc đầu, "Giao tình của đôi ta sao có thể dùng một chén cá viên để so sánh được! Cô yên tâm buông tay ra đi! Ta sẽ đối xử thật tử tế với chén cá viên này, ăn nó thật ngon lành!"

Ngư Ngư: "..."

Đúng là người bị động kinh cũng sẽ có cách đối nhân xử thế khác người, cho nên Ngư Ngư hết sức bình tĩnh buông tay ra, lấy từ trong lồng ngực ra viên Liên Tâm thảo rất quý hiếm.

Ở trong mắt người thường, Liên Tâm thảo này không có gì đặc biệt, nhưng ngay khi chiếc hộp được mở ra, xa xa liền xuất hiện một bóng dáng màu lam theo tốc độ ánh sáng vọt tới trước mặt Ngư Ngư.

Heo nhỏ trong chiếc áo bào màu xanh, trên lưng đeo túi xách nhỏ xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Vấn đề quay trở về hiện đại (1)

Hai ngày trước Tiểu Trần Tử vẫn đang bận bịu với công việc điều tra sự việc trúng độc của Hoàng hậu, không có thời gian đến Tĩnh Vương phủ, nhưng hần cũng được nghe câu chuyện xưa kể về một con heo nhỏ bị cạo lông mỏng rồi.

Cho nên ngay khi nhìn thấy heo nhỏ mặc quần áo chỉnh tề cực kỳ tức giận vọt vào, thì hần nhin không được nữa cười lớn, "Mông của con heo này..."

Tiểu Trần Tử không có cơ hội nói hết lời thì...

Mông heo gì chứ...

Khốn nạn! Không được phép đặt loạn tên cho ta! Không được phép... nhớ thương cái mông của ta!

Heo nhỏ phát hỏa, ngay cả Liêm Tâm thảo cũng tạm thời mặc kệ, xoay người, hai cặp chân ngắn đạp hai cái trên bàn lấy đà, chạy như bay tới, một cước... ừ, một móng đạp trúng mặt của Tiểu Trần Tử.

Cũng giống như lần trước, Tiểu Trần Tử bị nó đá vào mặt hơi lệch một chút...

Thật ra hần đã che mặt, cho nên không nhận ra được cụ thể hần đang có cảm giác gì, nhưng ánh mắt đau đớn kia có phần cổ quái, hơn nữa hần còn trầm mặc hồi lâu mới khôi phục lại được trạng thái bình thường.

Hà Túc đuổi theo heo nhỏ tới đây, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng này.

Từ khi Hà Túc biết Tiểu Trần Tử chính là Thái tử thì không thể nhìn thẳng vào hình tượng điển điển động kinh của hần.

Nhưng mà... vùng vẫy hơn nửa ngày, Hà Túc vẫn không kim nén được mà hỏi, "Vị công tử này, vừa rồi người bị..."

Dù sao cũng là Đông Cung Thái tử gia, từ nhỏ đã lớn lên trong cung, bắt ngờ bị heo nhỏ đạp cho một cước thì chắc chắn trong lòng sẽ không thể chịu đựng nổi, cho nên mới có thần sắc cổ quái như vậy phải không?

Kết quả Tiểu Trần Tử nghĩ còn thấy sợ vỡ ngực, "Nguy hiểm thật, bị nó đá cú này xem chút nữa khiến ta nhỏ ra miếng cá viên vừa bỏ vào trong miệng."

Hần mất rất nhiều công sức mới nuốt được nó xuống đây!

Hà Túc: "..."

Vật áo cũng sắp bị hần vụn véo nát rồi, cuối cùng Hà Túc vẫn không thể khống chế được mình mà nước mắt lưng tròng chạy đi.

Về mặt của Tiểu Trần Tử mờ mịt, trước tiên bỏ thêm một miếng cá viên vào miệng, sau đó mới hỏi Ngư Ngư, "Vừa nãy hần hỏi ta cái gì vậy?"

"... Hồi anh làm thế nào có thể sống an toàn ở trong cung đến tận bây giờ." Ngư Ngư trả lời vô cùng thành khẩn.

Hần động kinh đến mức này, vậy mà không bị lộ tẩy, không để cho người trong cung thay mặt toàn thể người bìn thường tiêu diệt hần sao?

Tiểu Trần Tử không trả lời, chỉ tức giận trừng mắt nhìn Ngư Ngư.

Sau cái nhìn này, hần liền tranh thủ thời gian tiêu diệt đám cá viên trong tay.

Nếu không lạnh mắt thì không thể ăn được nữa.

Ăn xong, hắn mới tiếp tục chủ đề đang dang dở lúc nãy, trong giọng nói vẫn nghe ra được sự tức giận, "Ta đã nói rồi, đừng nhắc lại vấn đề này nữa! Ngoại trừ việc ta quá đẹp trai phóng khoáng ra, chẳng lẽ còn có thể có nguyên nhân khác..."

"Cô biết rõ ta không muốn luôn khen bản thân mình... Cô nói xem, tiểu cung nữ này nhất định phải được gặp Thập Nhất mới bằng lòng khai ra, có phải bởi vì nàng ta thích Thập Nhất không? Cô đừng thấy Thập Nhất nổi tiếng vì tính tình cổ quái đáng sợ, nhưng chỉ cần cái mặt kia thôi cũng có không ít nữ nhân thích nó đâu."

Hiển nhiên khi Tiểu Trần Tử kích động thật ra vẫn không quên chính sự...

Cũng khổ cho tinh thần kiên cường dẻo dai của Ngư Ngư mới chịu được cái tư duy nhảy vọt này của hắn, nghĩ nghĩ, "Dùng một mạng đổi lại cơ hội gặp y một lần? Có người sẽ ngu như vậy sao?"

Lúc này Tiểu Trần Tử thật sự khinh bỉ nàng, "Ngây thơ! Cô không hiểu chuyện này sâu xa ở chỗ con người có thể làm được những chuyện gì! Ví như thiếu gia ta..."

Nói được một nửa, Tiểu Trần Tử liền nhú lông mày, "Dường như thật sự không có."

Lại nghĩ kĩ lần nữa, "Quả thật không có, cho dù dùng mạng để đổi lấy một cái đùi dê nướng hay chân gà nướng thì ta cũng không vui!"

"Đúng đấy," Ngư Ngư gật đầu, "Mạng vẫn quan trọng hơn, tục ngữ nói chỉ cần giữ được mạng thì sợ gì không có thịt ăn!"

"Nói rất hay!"

Hai kẻ tham ăn dùng ánh mắt anh hùng nhìn thấy lược đồng chăm chú nhìn đối phương mười giây, sau đó cùng cúi đầu, không nói lời nào.

Bởi vì có người vừa mang tới một mâm đồ vừa được rửa xong...

Lúc ăn, cố gắng không nên nói chuyện.

Nếu không đồ ăn ngon sẽ bị người ta cướp hết.

Nhưng ăn ăn, bỗng nhiên Tiểu Trần Tử lại mở miệng, "...Tiểu quý nước, trong lòng cô thật sự không có người mình thích hay sao? Không có người khiến cô vì hắn mà cả tính mạng cũng không cần tới."

"Không có," Ngư Ngư cảm thấy hứng thú nhìn hắn, "Chẳng lẽ anh có?" Nếu không sao tự dưng hắn lại đi hỏi vấn đề này.

Tiểu Trần Tử nhìn nàng một cái, đột nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc hẳn, "Tiểu quý nước, cô có biết tại sao ta lại hỏi cô vấn đề vừa rồi không?"

"Không biết."

"Quả nhiên, người quá đẹp trai nhất định sẽ phải cô đơn," Tiểu Trần Tử tỏ vẻ buồn rầu, "Người thường các cô làm sao mà hiểu được ta."

Ngư Ngư: "..."

Cũng vì Tiểu Trần Tử quá..., cho nên Ngư Ngư định đi tìm Hách Liên Dạ, thương lượng với y để y vào gặp tiểu cung nữ muốn hạ độc hại Hoàng hậu kia.

Đương nhiên trước khi đi nàng còn bắt chấp và khinh bỉ lời kháng nghị của Tiểu Trần Tử, mang theo một nửa mâm đồ đi...

Gần đây Hách Liên Dạ khá bận, từ sau khi về lại bản địa đồ trên cái móng của heo nhỏ, y vẫn luôn cảm nó đi đối chiếu so sánh khắp nơi, muốn tìm ra địa điểm trên tấm địa đồ này ở đâu.

Ở thời cổ đại, bản đồ của các quốc gia đều là bí mật quân sự, ngoại trừ phần bản đồ của nước mình ra, Hách Liên Dạ thân là Minh chủ của Phong Minh nhưng cũng chỉ có được trong tay một vài phần không rõ ràng trong bản đồ của các quốc gia khác mà thôi.

Cho nên trên thực tế công việc kiểu này rất khó.

Ngư Ngư đã quen với sự cường đại của Hách Liên Dạ, cũng giống như từ khi bọn họ biết nhau đến giờ, bất kể vấn đề có phức tạp đến cỡ nào, thì y cũng đều không cần phải suy nghĩ nhiều, gần như có thể ngay lập tức nói ra được biện pháp để giải quyết.

Cho nên khi đi sang đó, lúc này xác định y đang cầm tấm bản đồ cùng với bản vẽ lãnh thổ các khu vực lân cận nghiên cứu nửa buổi sáng rồi, Ngư Ngư mới thấy hết sức ngạc nhiên.

"Vương gia, anh... đang nhìn cái gì vậy?"

Yêu nghiệt nào đó ngẩng đầu lên cười, trong đáy mắt đều là nhu tình, "Bây giờ bản vương đang nhìn người trong lòng."

"Vương gia," Ngự Ngự vô cùng thành khẩn, "Mỗi buổi sáng anh đều đứng dậy soi gương, chẳng lẽ không muốn đánh một quyền lên mặt mình hay sao?"

"Ta rất ít khi soi gương."

Người nào đó vô cùng bình tĩnh, chỉ là khoe môi mềm mại đang khẽ cong kia thật sự mê hoặc chúng sinh, dù có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng đáng.

Y mang theo bộ mặt tươi cười như vậy yên lặng nhìn Ngự Ngự, giọng nói nhu hòa chậm rãi, "Nhưng trong khoảng thời gian này mỗi buổi sáng khi ta tỉnh dậy đều sẽ ngồi ngốc một chút, nghĩ xem rốt cuộc đến bao giờ ta mới có thể cưới được tiểu nha đầu nàng về, để có thể từ nay về sau mỗi buổi sáng thức dậy, mở mắt ra là có thể nhìn thấy nàng ở bên cạnh ta."

Hách Liên Dạ thường sẽ tỏ lộ đủ loại lời tâm tình buồn nôn, Ngự Ngự đã nghe không biết bao nhiêu lần, sắp sửa có năng lực miễn dịch rồi.

Nhưng hôm nay lại khiến nàng nghe đến ngậy ngẩn cả người.

Sau khi nghe Ôn Ngôn nói nàng có thể trở về, Hách Liên Dạ vẫn không nói với nàng về đề tài này, mặc dù y vẫn nắm bắt lấy tất cả mọi cơ hội để tỏ lộ, nhưng đối với những vấn đề trọng đại ngay trước mắt thì biểu hiện của y lại điềm nhiên như không, dường như những việc cực lớn đều không thể bình thường được.

Thậm chí nàng còn cho rằng y đã có ý nghĩ buông tay.

Không ngờ lời tỏ lộ ngày hôm nay, y nói đến sau này, lại nói muốn kết hôn với nàng.

Bộ dạng kinh ngạc của nàng khiến lông mày của Hách Liên Dạ nhếch lên đầy nguy hiểm, "Tiểu nha đầu, không phải nàng đang cho rằng ta muốn buông tay đây chứ?"

Ngự Ngự không nói gì, thật ra nàng không biết nên trả lời y như thế nào.

Tựa như cái kiểu khi nàng nói chuyện với Tiểu Trần Từ vậy, nàng muốn về nhà.

Nàng không biết những người khác khi xuyên không sẽ nghĩ gì, nhưng nàng thật sự không thể bỏ được những người nhà đã từng chăm sóc nàng từ khi còn nhỏ, nàng rất nhớ họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Vấn đề quay trở về hiện đại (2)

Hách Liên Dạ lại nhìn ra được suy nghĩ trong lòng nàng, vỗ đầu nàng, "Nhớ nhà?"

"Ừ." Ngự Ngự thành thật gật đầu, khó có được lúc ngoan ngoãn như vậy.

"Ta cũng nhớ."

"..." Ngự Ngự nháy mắt mấy cái, "Ở đây không phải là nhà của anh sao?" Y không phải là hoàng tộc của Nguyệt Loan quốc, sinh ra và lớn lên ở Kinh thành sao?

Yêu nghiệt nào đó bình thân đáp, "Ta nói là ta nhớ nhà của nàng."

"...Anh nhớ nhà tôi làm gì..." Y cũng chưa từng gặp người nhà nàng mà.

Quả thật Hách Liên Dạ chưa từng gặp người nhà của Ngự Ngự, ngay cả tên của họ cũng không hề biết.

Nhưng y đang ăn dấm chua của một vài người trong đó.

Người nào đó lại mơ hồ xuất hiện dấu hiệu biến thành thùng giấm, nhưng trên khuôn mặt vẫn mang vẻ bình tĩnh, "Ta vẫn luôn muốn được thấy biểu ca của nàng."

"Còn cả tiểu biểu ca của nàng."

"Còn có cả đường ca, đám đường đệ của biểu ca nàng nữa."

Hách Liên Dạ không hề bình tĩnh bỏ sung từng câu một.

... Tại sao tiểu nha đầu này có nhiều người thân đến vậy, hơn nữa nghe nói ngoại hình của mỗi người đều xuất chúng cả, tất cả còn là những nam nhân tốt nữa.

"..." Ngự Ngự nhanh chóng rót cho mình một ly trà, cũng không sợ hiện giờ đang là mùa hè nóng bức, uống cạn một hơi, sau đó mới nghiêm túc căn dặn y, "Lần sau anh nhắc tới bọn họ, đừng gộp chung... biểu ca đại nhân với bọn họ."

Xuất hiện cùng lúc với biểu ca đại nhân, áp lực quá lớn... Nàng không thể hại bọn tiểu biểu ca được.

Giọng điệu kính sợ của Ngự Ngự khiến Hách Liên Dạ không có cách giả bộ bình tĩnh được nữa, hoàn toàn biến hình thành bình dấm chua.

Được, rất tốt.

Trong khoảng thời gian này tiểu nha đầu không nhắc tới biểu ca mình, y còn tưởng rằng nàng đã thấy được sự cường đại của y, không còn sùng bái biểu ca của nàng như vậy nữa.

Không ngờ là y đã suy nghĩ nhiều rồi...

Tiểu nha đầu này từ nhỏ đã bắt đầu sùng bái biểu ca của nàng đến mức ăn sâu bén rễ rồi, xem ra y không đổi mặt quyết đấu với biểu ca của nàng một lần thì vĩnh viễn sẽ không thể thay đổi quan niệm của tiểu nha đầu này.

Hách Liên Dạ là cô nhân, y đã quen với chuyện người cường đại là biết võ công, cho nên trong khái niệm của y thì quyết đấu cũng bao gồm cả luận bàn võ nghệ.

Nếu Ngự Ngự biết y đang suy nghĩ điều gì, thì nhất định sẽ nhét y vào chỗ sâu trong hang động phía sau núi, tránh cho bằng hữu của y ở bên ngoài phát hiện ra...

Quyết đấu cùng với biểu ca sao... Ý chẳng phải là Star Wars sao? Thực sự quá khác biệt rồi! Có tự cảm thấy mình thân là người Địa Cầu không?

Hách Liên Dạ tuyệt đối không phải kẻ ghen trong yên lặng, y nhìn vào địa đồ trước mặt, "Ta nhất định sẽ để nàng trở về, hơn nữa ta còn phải về cùng nàng."

Y nhất định phải gặp được cái tên biểu ca kia của nàng, xem hán rốt cuộc thần thánh cỡ nào!

Ngự Ngự không thể nói ra trong lòng có mùi vị gì, nhưng nhắc nhở y, "Ôn Ngôn..."

"Không có Ôn Ngôn gì hết," Hách Liên Dạ cười ngẩng đầu lên, "Tên đó chỉ là có cơ duyên có thể trường sinh bất tử mà thôi, không có nghĩa hán là thần."

Ngấm lại thật sự cũng có chuyện như vậy. Ngự Ngự vừa kinh ngạc cũng vừa sùng bái Ôn Ngôn, hiện tại không khác là bao nhiêu.

"Khi ta bái sư học võ, sư phụ có nói bộ võ công này của môn phái chúng ta có uy lực gấp mười lần, nhưng học lại rất chậm, thể chất tốt thì nhất định đến năm hai mươi lăm tuổi có thể độc bộ thiên hạ."

"Nhưng ta đến năm mười sáu tuổi đã làm được." Người nào đó vô cùng bình tĩnh.

Ngự Ngự trầm mặc nhằm tính hai mươi lăm trừ mười sáu là bao nhiêu... Lần đầu tiên cảm thấy phép trừ hai số này cũng có thể đánh đổ người khác.

Nhưng Hách Liên Dạ vẫn cực kì bình tĩnh, "Thiên hạ này, không có chuyện gì là bốn vương không làm được."

Ngự Ngự: "..."

Mặc dù nàng rất muốn khinh bỉ sự khoát lác đáng xấu hổ của y một chút, nhưng lại không tìm được lời nói trả treo nào hay ho...

Mà yêu nghiệt cường đại đến quá đáng nào đó nói xong thực lực của mình thì cười cười kéo tay Ngự Ngự, "Ta tin nàng là từ một không gian khác tới đây, sau đó để ta gặp được nàng, duyên phận của chúng ta sẽ không chỉ ngắn ngủi như thế này đâu."

Ngự Ngự: "..."

Đây có thể nói là câu bày tỏ ít hoa mỹ nhất từ trước tới giờ của Hách Liên Dạ, thế nhưng câu nói đơn giản này lại khiến Ngự Ngự ngây ngẩn cả người lần nữa.

Trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân có thể gặp được một cô nhân vô cùng mê hoặc phúc hắc thập toàn thập mỹ, cũng vì quá cường đại cho nên dường như chỉ có hai chữ biến thái mới có thể hình dung một cách rõ ràng nhất.

Nhưng nàng thật sự đã gặp được một người như vậy.

Hơn nữa vị cổ nhân đó lại vô cùng cung chiều nàng, vì nàng mà tự tay xuống bếp, học cách chăm sóc người khác, y còn có thể biến đổi mỗi ngày theo yêu cầu của nàng.

Ngẫm lại thì cuộc sống trong mấy tháng này thật sự có phần khó có thể tin được.

Đâu chỉ là muôn núi nghìn sông, giữa bọn họ còn có một khoảng cách về không gian vô cùng xa xôi quá mức rõ ràng, nhưng cho dù như vậy thì bọn họ vẫn có thể gặp được nhau. Có lẽ duyên phận này quả thật do trời định.

Đối với việc theo đuổi tiểu Vương phi của y, Hách Liên Dạ tin có chí ắt làm nên, cho nên cũng không gấp gáp.

Vì vậy y cũng không ép Ngư Ngư phải trả lời ngay bây giờ, thấy nàng bắt đầu im lặng thì bình tĩnh nói tiếp, "Hơn nữa chuyện để nàng trở về nhà ta có chút manh mối. Chờ đến khi xác thực chính xác rồi ta sẽ báo lại cho nàng biết."

Ngư Ngư chỉ có thể câm lặng nhìn trời, không biết phải nói cái gì.

Hách Liên Dạ có một ưu điểm vô cùng cường đại là y chưa bao giờ nói mạnh miệng.

Trong từ điển của y, "xác định" chính là đại biểu cho việc y nhất định sẽ thành công.

Cho nên vấn đề khiến Ôn Ngôn phải phiền não hơn trăm năm, y đã rất nhanh đã giải quyết rồi sao...

Tại sao tất cả những chuyện phiền não của người phạm, đến tay y lại thành cái dạng này?

Vương gia quả thật biết cách biến mình thành kẻ biến thái, khiến người khác phải ngược nhìn...

Ngư Ngư nhìn trời một lúc lâu, sau đó mới nhớ tới mục đích tới đây tìm người để làm gì.

Hách Liên Dạ tuyệt đối không phải người dễ nói chuyện, nhưng Ngư Ngư bảo y làm cái gì thì y nhất định sẽ đồng ý.

Đương nhiên, bảo y không được tỏ tình thì y kiên quyết không đồng ý...

Cho nên khi có được đáp án chắc chắn, Ngư Ngư trở về báo lại cho Tiểu Trần Tử, bảo hắn yên tâm, chờ đến thời gian sau cơm trưa, Hách Liên Dạ sẽ tới nhà lao Hình bộ một chuyến.

Hôm nay nhất định sẽ là một vị khách có rất nhiều thời gian.

Ngư Ngư vừa tiến bước Tiểu Trần Tử thì Hà thúc đã dẫn một người khác vội vàng đi tới.

Lần này, người tìm đến nàng là gã sai vặt của phủ Thượng thư, cũng là tâm phúc của Trình đại nhân.

"... Lại cần ta trở về đọc Tam Tự Kinh, đồ dành cha ta vui vẻ sao?" Ngư Ngư vừa nhìn thấy bộ dạng khổ sở của gã sai vặt, thì ruột cũng sắp quặn thắt lại rồi.

Người thường căn bản sẽ không hiểu rõ công việc "học thuộc Tam Tự Kinh" kia "nguy hiểm" tới cỡ nào...

Trình đại nhân vẫn cho rằng con gái nhà mình là một kẻ vô dụng, lần trước Ngư Ngư dùng một canh giờ đọc một nửa câu đầu tiên của Tam Tự Kinh... Ừ, chính là ba chữ "Nhân Chi Sơ" kia, cũng khiến cho Trình đại nhân vui mừng đến mức không ngậm miệng lại được...

Cho nên Ngư Ngư vô cùng lo lắng đợi đến khi nàng "biểu diễn" đọc thuộc lòng xong, thuận lợi đọc nốt nửa dưới "Tính Bổn Thiện" ra.

Biểu hiện "uyên bác" đến như vậy, sẽ hại nàng bị lộ mất...

Gã sai vặt lắc đầu, "Bẩm Cữu tiểu thư, lần này không biết đã xảy ra chuyện gì, sau thời gian lâm triều một khoảng thời gian dài lão gia mới trở về, hơn nữa từ khi xuống kiệu thì khuôn mặt trở nên đen lại, đây là lần đầu tiên tiểu nhân thấy lão gia tức giận đến như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Có người muốn ngăn cản nàng lập gia đình (1)

Lúc lâm triều đã xảy ra chuyện gì? Nếu vậy thì khi Tiểu Trần Tử tới hắn nên nhắc với nàng chứ.

Ngư Ngư vẫn luôn rất thích Trình đại nhân nên hiện tại khó tránh khỏi có bận tâm đôi chút, nói với Hà thúc một tiếng, đề ông báo lại với Hách Liên Dạ là nàng về nhà một chuyến trước, sau đó cùng gã sai vặt của phủ Thượng thư vợ và quay trở về.

Cửa thư phòng ở phủ Thượng Thư mở lớn, từ xa Ngư Ngư đã nhìn thấy bóng dáng của Trình đại nhân đang chấp tay sau đít đi tới đi lui trong thư phòng, sắc mặt vô cùng khó coi, lông mày nhíu chặt lại, hiển nhiên là đang nổi giận.

Nhưng ngay khi nhìn thấy Ngư Ngư thì sắc mặt của ông hòa hoãn đi không ít, vẫy vẫy tay với nàng, "Cửu nhi, đúng lúc cha có chuyện muốn nói với con."

Là chuyện có liên quan đến nàng sao? Ngư Ngư đi nhanh bước vào thư phòng, kết quả câu nói đầu tiên của Trình đại nhân lại dọa nàng sợ hết hồn.

"Cửu nhi, chuyện con biết y thuật..."

Lúc này Ngư Ngư mới cảm thấy biểu hiện của bản thân không được tốt cho lắm.

Trình đại nhân vẫn luôn cho rằng con gái mình là một kẻ ngu dốt, vô dụng, nhưng bây giờ cái kẻ vô dụng này lại am hiểu y thuật? Học từ bao giờ?

Huống hồ, y thuật cũng không phải là thứ ngày một ngày hai là có thể học được, tại sao lại lên học, ai dạy nàng, hơn nữa với chỉ số thông minh chỉ duy trì trong ba canh giờ... sao có thể học được y thuật phức tạp cơ chứ?

Vấn đề này thật khó trả lời, nếu không để ý sẽ bại lộ bí mật mình không phải là Trình Ti Nghiên chân chính mất.

Nhưng chuyện giải độc cho Hoàng hậu quả thật quá nóng vội, nàng cũng không nghĩ tới điểm này.

Thật ra Trình đại nhân cũng không có ý này, hiện tại ông đang nổi nóng nên hoàn toàn cũng không suy nghĩ được sâu xa.

"Cứu Hoàng hậu thì sao chứ? Cửu nhi, nếu có người hỏi, con cứ nói là đêm đó là cha tìm con tới không phải để giải độc cho Hoàng hậu, cũng sẽ giúp con đỡ bị kẻ khác nói xấu."

Ngày hôm nay sau khi lâm triều, mấy người Từ đại nhân lại kỳ quái ngăn cản ông, hỏi con gái của ông có phải muốn gả vào Tĩnh Vương phủ hay sao, tại sao lại giúp giải độc cho đối thủ một mất một còn của Tĩnh Vương, có phải nghĩ lại cảm thấy vẫn là chức Thái tử phi tốt hơn, sắp sửa từ bỏ Tĩnh Vương, nên mới tới cứu Hoàng hậu nịnh nọt Thái tử.

Cái rắm ấy! Con gái của ông y thuật cao minh, muốn cứu ai thì cứu, mắc mớ gì đến bọn họ!

"Hừ, con gái của lão phu, muốn gả cho ai thì gả cho người đó!"

Trình đại nhân nói qua rồi an ủi con gái, "Cửu nhi, con cứ mặc kệ những điều này đi, thích gả cho ai thì gả, không nắm chắc được mục đích thì suy nghĩ lại, bất kể cuối cùng con chọn ai cha đều ủng hộ con!"

Trình đại nhân không biết hình tượng động kinh của Thái tử, cũng sẽ không ngờ tới Thái tử lại có giao tình với Ngư Ngư, cho nên quả thật ông đã hiểu lầm rồi.

Nhưng hiểu lầm thì hiểu lầm, ông vẫn giữ thái độ bảo vệ con gái, Ngư Ngư nghe vậy vô cùng cảm động.

Mặc dù sống chung không lâu, nhưng nàng thật sự cảm thấy Trình đại nhân là một người cha tốt.

Nàng rất nhớ đến người nhà ở hiện đại, nhưng cũng không muốn từ nay về sau sẽ không được nhìn thấy Trình đại nhân nữa.

Hách Liên Dạ nói y sẽ tìm cách để nàng được trở về....

Ngư Ngư vừa nghĩ đến y, chợt nghe thấy giọng nói cùng với tiếng cười quen thuộc, "Sáng nay là ai nói nhảm thế?"

Hiển nhiên, Hách Liên Dạ đã nghe được lời nói lúc trước của Trình đại nhân, biết sáng nay có người nói linh tinh gì đó rồi.

Trong những lúc thế này, Trình đại nhân hiếm có dịp cảm thấy biến thái cũng là một loại phẩm chất tốt đẹp...

"Từ Đức Từ đại nhân."

Hách Liên Dạ gạt đầu, phân phó Hà Nghiêm đứng sau lưng, "Đi tới nhà người này, nói ngày khác ta sẽ tới nhà ông ta ngồi một chút."

"Vâng."

Hà Nghiêm thả thứ gì đó trong tay xuống, xoay người nhanh chóng rời đi, đi... nghe ngóng xem Từ đại nhân này là ai đã.

Không thể trách Hà Nghiêm... Có một chủ tử biến thái như Hách Liên Dạ, hẳn hoàn toàn không thiết để ý tới những triều thần ở trong triều đình...

Ngư Ngư thật sự cảm thấy bất ngờ, "Anh thật sự muốn tới nhà ông ta?"

Mặc dù lấy danh tiếng của Hách Liên Dạ, sau khi xuất hiện, chỉ e Hách Liên Dạ không làm bất cứ điều gì thì Từ đại nhân kia cũng đã sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng rồi, nhưng với tính tình nóng nảy của Hách Liên Dạ, thì y cũng không "lãng phí thời gian" làm loại chuyện này.

Sự thực đã chứng minh, Ngư Ngư quá coi thường Hách Liên Dạ rồi...

Yêu nghiệt nào đó cười đến mức cực kỳ bình tĩnh, "Không cần thiết, ông ta nghe thấy tin tức này thì mỗi ngày đều sẽ chờ đợi trong lo lắng, ít nhất cũng phải nửa tháng không ăn không ngủ."

Ngư Ngư: "..."

Nàng sai rồi, nàng vẫn chưa nhớ kĩ mức độ biến thái của vị Vương gia này...

Ngư Ngư đang sâu sắc kiểm điểm bản thân mình, Trình đại nhân lại hừ một tiếng, "Nửa tháng? Vương gia thật thích nói đùa! Năm Vương gia mười lăm tuổi đã sớm được đưa ra khỏi cung, người ngoài vẫn chưa biết trong Tỉnh Vương phủ có ai, quân gia của quý phủ là Hà Túc ra ngoài làm việc suốt chút nữa bị Triệu gia lần át, nếu không nhờ Hà Nghiêm đuổi theo kịp thời, thì có thể đã bị tên tiểu tử Triệu gia kia tặng cho thêm vài đường roi nữa, sau khi người nghe xong cũng chỉ 'À' một tiếng. Tin tức này truyền đi, tiểu tử Triệu gia kia bị bệnh suốt cả một năm! Đến bây giờ chỉ cần nghe thấy tiếng 'À' thôi thì đã run rẩy rồi!"

Ngư Ngư: "..."

Hách Liên Dạ khiêm tốn cười, "Đó là ai?"

"...Con trai độc nhất của Tả tướng Triệu đại nhân! Là con trai duy nhất của hắn!"

Hách Liên Dạ gật đầu, "Thì ra Tả tướng họ Triệu."

Trình đại nhân: "..."

Mãi cho đến khi ăn cơm trưa xong, nàng lên xe ngựa ngồi cùng với Hách Liên Dạ, chuẩn bị đến đại lao Hình bộ gặp tiểu cung nữ, Ngư Ngư vẫn im lặng không nói gì.

Nàng không phải là người ở đây, nghe thấy truyền thuyết về Hách Liên Dạ cũng quá ít, cho nên mãi cho đến ngày hôm nay mới biết, ở cổ đại sự tồn tại của Hách Liên Dạ tương đương với anh họ của nàng ở hiện đại..

Lặng lẽ liếc nhìn yêu nghiệt bên cạnh, tâm trạng của Ngư Ngư vô cùng phức tạp.

Nhưng cũng bởi vì vậy, nàng càng hiếu kỳ hơn.

Ở hiện đại, ngoại trừ anh họ nhỏ ra, hoàn toàn không ai dám chủ động tới tìm anh họ đại nhân... Cái cô tiểu cung nữ gì kia rốt cuộc là có bao nhiêu dũng khí mới ngu ngốc kiên quyết đòi gặp mặt Hách Liên Dạ cơ chứ?

Không phải muốn để Hách Liên Dạ dọa nàng ta đến chết, mới có thể được chết một cách thoải mái nhất đấy chứ...

Hơn mười phút sau, cuối cùng Ngư Ngư đã gặp được cung nữ khiến nàng nảy sinh lòng hiếu kỳ vô cùng lớn suốt thời gian qua.

Ánh sáng trong đại lao mờ ảo, Ngư Ngư vừa bước từ ngoài vào nên hai mắt nhất thời không kịp thích ứng, còn chưa kịp thấy rõ bộ dạng của cung nữ kia ra sao thì đã nghe thấy một tiếng khóc nức nở, sau đó là chút nhút nhát e lệ, nhưng rõ ràng là giọng nữ mang theo niềm vui bất ngờ, "Hoàng huynh! Muội... muội là Ngôn Ngôn..."

Tất cả mọi người đều hóa đá.

Ngôn Ngôn? Thập thất Công chúa mất tích hơn hai mươi năm, là muội muội ruột cùng mẹ của Hách Liên Dạ?

Khác với muội muội của Phong Ngự Vũ, khi Công chúa Thập thất của Nguyệt Loan quốc mất tích thì mới chỉ được ba tuổi.

Tuổi còn quá nhỏ, đánh đập vốn chưa hình thành nhất định, cộng với sự cách biệt 20 năm tuổi tác, chỉ riêng dung mạo cũng đã không thể phán đoán được nàng ta là thật hay giả rồi.

Hơn nữa việc nhỏ máu nhận người thân thật ra cũng không có tính khoa học, ở cổ đại không có kỹ thuật giám định ADN, cho nên Hách Liên Dạ sẽ bị làm khó hay sao?

Đương nhiên là không!

Nụ cười trên khuôn mặt y vẫn không biến mất, cũng không có hứng thú nghe người trước mặt thuật lại quá khứ, giọng nói vẫn vô cùng ôn hòa, "Thật ra có một bí mật, chỉ có hai người ta và Ngôn Ngôn cùng biết."

Người nào đó nói vô cùng nhân nhã, "Ngôn Ngôn có một năng lực kì dị, là muội không sợ bị hòa thiêu."

Mọi người: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Có người muốn ngăn cản nàng lập gia đình (2)

Ngư Ngư rồi rảo nhìn trời, xem ra đồ thêm dầu vào lửa rồi... Thời tiết khô ráo thế này, không thích hợp ăn hạt dưa.

Cũng may nàng có mang theo một bát thạch hoa quả tự làm...

Ngư Ngư nghiêm túc chuẩn bị đồ ăn vặt xem cuộc vui, Hách Liên Dạ vẫn nhớ rõ Ngư Ngư từng nói thạch hoa quả kia càng lạnh ăn càng ngon, cho nên không cần Ngư Ngư nói, tự động cầm cái bát nhỏ được bọc kín kia, dùng nội lực giúp hạ nhiệt, còn bình tĩnh phân phó Hà Nghiêm, "Nhóm lửa, thử ném vào xem sao."

"Dạ." Hiển nhiên Hà Nghiêm đã quen nghe các thể loại mệnh lệnh biến thái của chủ tử nhà mình rồi, hai mắt không chớp lấy một cái, vững bước đi về phía trước.

Đợi đến khi đứng trước mặt tiểu cung nữ tự xưng là Hách Liên Ngôn kia, hắn còn quay đầu bình tĩnh hỏi, "Chủ tử, là lửa nhỏ, lửa vừa hay lửa lớn?"

Chủ tử vô cùng tự nhiên thể hiện sự lưỡng lự như khi trao đổi kỹ thuật nướng thịt vậy....

Sắc mặt tiểu cung nữ có phần xanh xao, nhưng lại không bị dọa đến mức cầu xin tha thứ, mở miệng nói với giọng hơi run run, "Thật ra muội không nhớ rõ lắm chuyện lúc nhỏ, nhưng nếu hoàng huynh đã nói muội như vậy, thì muội nhất định sẽ làm vậy."

Lại vẫn giả hoạt nói mình là Hách Liên Ngôn nữa.

Hách Liên Dạ không để ý đến nàng ta, cười trả lời Hà Nghiêm, "Lửa lớn đi, dù sao cũng không phải ăn, không cần sợ nướng lên sẽ bị cháy."

"..." Tâm trạng Ngư Ngư vô cùng phức tạp nhìn vào mực nướng trong túi, không biết từ nay về sau phải dùng thái độ gì để đối mặt với nó đây...

Mùa đông ở cổ đại thì việc sưởi ấm trong phòng giam không được quan tâm tới, đến mùa hè cũng chỉ đặt một chậu than ở một góc, cho nên đủ loại dụng cụ để đốt lửa ra đời.

Hà Nghiêm nhanh chóng tạo một cái lò lửa lớn, vô cùng bình tĩnh nói với tiểu cung nữ, "Mời."

Giọng nói kia vô cùng khách khí giống như khoan nghênh khách quý tới nhà chơi vậy.

Dưới cái nhìn soi mói đến mức nín thở của mọi người, tiểu cung nữ này lại đứng dậy, ngoan cố không chùn bước đi về phía chậu than.

Chuyện ngày hôm nay lớn như vậy, Thái tử... cũng chính là Tiểu Trần Tử đương nhiên có mặt, thấy một màn này thì khẽ nhíu mi, ánh mắt bận tâm nhìn Hách Liên Dạ.

Hắn dùng hình tượng Thái tử xuất hiện thì biểu cảm trên mặt rất ít ỏi, tuy nhiên trong giờ phút này hắn hoàn toàn không mấy lo lắng biểu cảm của mình bị lộ.

Bởi vì tất cả mọi người đã không còn tâm tư quan sát hắn làm gì, đều nóng lòng đến mức muốn mọc thêm đôi mắt nữa để nhìn tiểu cung nữ này, còn một đôi khác thì dùng để quan sát Hách Liên Dạ.

Y thật sự không ngăn cản sao!

Thực ra những kẻ làm ở Hình bộ rất ít tiếp xúc với Hách Liên Dạ, tuy nhiên với những lời đồn được nghe trong mấy năm nay thì bọn họ cũng hiểu được phong cách hành sự của y.

Cho nên bất kể y nói năng bình tĩnh đến mức nào thì bọn họ cũng sẽ không tin chuyện Thập Thất công chúa không sợ bị lửa thiêu.

Một đám người đều khẳng định đây là chiêu mà Hách Liên Dạ dùng để tiểu cung nữ kia phải lòi đuôi chuột, một phương pháp đánh bại đánh bại của một vị biến thái.

Thế nhưng mặc dù mắt nhìn thấy tiểu cung nữ đang khấn hương, lại không lòi đuôi, thật sự đi về phía chậu than, tất cả mọi người đều không ngồi yên được nữa rồi.

Cho dù động tác có nhanh thế nào đi nữa, nhưng ngọn lửa vô tình, chỉ đốt cháy một chút cũng sẽ để lại một vết sẹo lớn, chẳng lẽ y không sợ muối muối ruột của mình bị thương hay sao?

Trước phản ứng của tiểu cung nữ, cả đám người bắt đầu có hành động, cảm thấy có lẽ nàng thật sự chính là Thập Thất Công chúa mất tích nhiều năm nay.

Thấy tiểu cung nữ này sắp sửa bước một chân vào chậu than, Tiểu Trần Tử không nhìn được nữa, muốn sai người ngăn cản, tiểu cung nữ này lại đột nhiên như sụp đổ ngồi sững trên mặt đất, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, "Cửu tiểu thư, người nói sẽ giữ lại mạng của ta, sẽ không để cho ta chết mà!"

Bị nhiều người vây xem như vậy, Ngự Ngự cảm thấy áp lực rất lớn.

Nhiều ánh mắt cùng nhìn chăm chăm như vậy, khiến nàng có loại ảo giác giống như bọn họ đang muốn cướp giật đồ ăn của nàng...

Cho nên Ngự Ngự ra dấu, quay lưng tiếp tục ăn...

Hà Nghiêm vẫn rất trấn tĩnh, "Vương phi nói các người nói cho xong đi, nàng đang nghe."

Quần chúng: "..."

Những người khác đã hóa đá, Hách Liên Dạ nín cười, nhưng tiểu cung nữ này lại như bị những lời này chọc thẳng vào trái tim, sắc mặt thoáng cái xám như tro tàn, "Cửu tiểu thư, người thật sự không quan sống chết của ta hay sao..."

Ngự Ngự không thể không thừa nhận diễn xuất của tiểu cung nữ này vô cùng xuất thần nhập hóa, nàng quay lưng lại nên không nhìn thấy bộ dạng nàng ta, cũng không thấy được nét mặt của nàng ta, nhưng vẫn có thể lay động đến tâm tình của nàng. Lối kịch này có lực công kích không phải bình thường.

Trong đại lao hoàn toàn im lặng.

Trong mấy tháng gần đây, ai cũng biết cái vị không thể chọc vào kia ở Tĩnh Vương phủ kia sủng ái Cửu tiểu thư đến mức nào, tiểu cung nữ này giả mạo Thập Thất công chúa thì có lẽ còn có đường sống, nhưng nếu dám vu oan giả họa cho Cửu tiểu thư Trình gia...

Tương tự đến con thịnh nộ của Hách Liên Dạ, tất cả mọi người đều cảm thấy không rét mà run.

Nhưng... nếu đây không phải là vu oan, mà là sự thật thì sao?

Ý nghĩ đáng sợ này xẹt qua trong đầu mọi người, cả đám người kinh hãi rung mình một cái, không dám tiếp tục suy nghĩ thêm nữa.

Qua một hồi lâu, cuối cùng Ngự Ngự cũng ăn xong thạch hoa quả tự chế của nàng, lau tay sạch sẽ, xoay người lại... cầm quả đào vừa đưa tới bắt đầu ăn, tiểu cung nữ ngồi sững trên mặt đất lại bắt đầu mở miệng.

Nàng ta nhìn chăm chăm đồ vật đang biến dạng trên tay Ngự Ngự, rất lâu sau đó mới cười khò một tiếng.

"Là ta ngu ngốc nên mới tin vào lời hứa hẹn của Cửu tiểu thư..."

Nàng ta biểu lộ nụ cười bi thảm, lại mở miệng, ánh mắt trở nên kiên định, "Cửu tiểu thư, A Nguyệt là người sợ chết, ban đầu do tham tiền mới nhất thời hồ đồ mà đáp ứng giúp người hạ độc, người lại bất chấp sự sống chết của A Nguyệt, A Nguyệt sẽ không giúp người bảo vệ bí mật nữa."

"Ban đầu là Cửu tiểu thư cầm theo một bao thuốc bột đến tìm ta, để ta trộn vào trong thuốc giải của Hoàng hậu nương nương, lúc ấy Cửu tiểu thư có nói khắp thiên hạ này chỉ có mình nàng có giải được, bởi vậy nàng mới có thể cứu mạng của Hoàng hậu, tiêu tan hiềm khích với Hoàng hậu nương nương khi trước, nương nương cũng sẽ không ngăn cản nàng gả cho Thái tử điện hạ nữa."

"Cửu tiểu thư nói, tâm tư của Tĩnh Vương gia bây giờ đã thay đổi, không muốn tranh đoạt giang sơn, nàng theo Tĩnh vương thì từ nay về sau nàng là Vương phi, nếu như gả cho Thái tử điện hạ thì nàng là Thái tử phi, từ nay về sau... còn là Hoàng hậu."

A Nguyệt nói năng đứt đoạn, lời này nghe ra cũng có phần hợp lý.

Hướng hồ điều kì quái nhất chính là theo như lời đồn thì Cửu tiểu thư Trình gia tinh thông đủ cầm kỳ thư họa, lại là tiểu thư khuê các, nhưng theo như lời đồn thì chưa bao giờ đề cập đến chuyện nàng biết y thuật cả.

Nhưng sự thật ngày đó phơi bày ra trước mặt, loại độc này toàn bộ Thái y viện đều không giải được, vậy mà Cửu tiểu thư lại hoàn toàn giải được vô cùng nhẹ nhàng.

Là y thuật của nàng thật sự cao minh, hay do nhân duyên lấy được loại độc được lợi hại, đúng lúc trong tay có thuốc giải mới xuất thần được như vậy?

Cả đám người nghe thấy lời này lại không dám thờ, rất muốn nhìn xem mấy vị kia hiện giờ xuất hiện biểu cảm gì, nhưng đều không dám ngẩng đầu lên.

Thật ra Ngự Ngự cũng rồi rắm không kém gì mấy người họ.

Tại sao nhất định phải làm Hoàng hậu? Nàng vô cùng nghiêm túc hỏi, "Chẳng lẽ thức ăn trong cung rất ngon sao?"

"Khỏi bầm Vương phi, mấy đầu bếp có tay nghề tốt nhất trong Ngự Thiện Phòng đều đã bị xách về vương phủ rồi ạ." Giọng nói Hà Nghiêm cứng ngắt đáp lại.

Làm tâm phúc của Hách Liên Dạ thì cần phải có tố chất tâm lý như thế này...

Bất kể ở trong hay ở ngoài vương phủ, bên cạnh đều là người của mình thì là chó là mèo đều được (ý nói cư xử như kẻ điên kẻ dại hay khóc lóc cười đùa), ở trước mặt người ngoài thì bất kể trong tình huống nào cũng đều phải bình tĩnh thông dong, toàn bộ vương phủ biến thái đều khiến người khác muốn học máu giữa đường.

Ngự Ngự thấy đáng tiếc, "Nói như vậy thì thức ăn của Hoàng cung cũng chỉ bình thường thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Thành thân mới là một chuyện lớn (1)

Trong mắt tiểu Trần Từ thấp thoáng có ngọn lửa chớp động.

Cướp đoạt đầu bếp nhà hán, còn ghét bỏ thức ăn trong cung...

Chờ đấy, tối nay hán phải cướp sạch phòng bếp của Tĩnh Vương phủ!

Khi xuất hiện với hình tượng Thái tử, Tiểu Trần Từ chỉ mang theo một bộ mặt lạnh vạm vỡ năm không đổi, cho nên khi ánh sáng lửa xuất hiện trong đáy mắt, thì trong mắt quan viên Hình bộ chính là dấu hiệu của sự nổi giận.

Không ổn, Thái tử nổi giận rồi!

Có người muốn nịnh bót Thái tử, nhưng lại sợ Hách Liên Dạ, nói một câu đứt quãng, "Nhưng Thái... Thái tử...."

Ngự Ngự chấn kinh, "Có liên quan gì đến hán? Chẳng lẽ Thái tử có thể ăn?"

Nàng nói rất chân thành mà dò xét Thái tử, có phần khó xử, "Nhưng đầu hán quá lớn, nhìn thịt có vẻ rất dai, như vậy sẽ không nhai được..."

Đang nói, heo nhỏ vừa tỉnh ngủ thò đầu từ trong ngực Hách Liên Dạ ra hít khí trời, dùng ví dụ thực tế để chứng minh thì sinh vật như thế nào mới ăn ngon...

Hiện trong kinh thành có một vài tin tức được truyền ra, nghe nói Tĩnh Vương phủ có một con heo sùng vật vô cùng thần kỳ, nhưng khi tận mắt nhìn thấy nó...

Bộ quần áo nhỏ màu xanh, lưng đeo túi xách nho nhỏ, nhóc con này khiến cả đám người phải tròng mắt đến mức có thể rút ra ngoài bất cứ lúc nào.

Bầu không khí vô cùng quý dị, sắc mặt của Hà Túc - đệ đệ của Hà Nghiêm trầm xuống, vội vàng chạy tới.

Trọng địa của Hình bộ đương nhiên không thể ra vào tùy tiện, nhưng người của Tĩnh Vương phủ khắp cả kinh thành, không, khắp tứ quốc cũng không ai dám ngăn lại...

Ai mà không biết chủ tử của họ là một người vô cùng biến thái!

Dưới tình huống thông thường mà nói thì Hà Túc đều ở trong mật thất sau núi để trông giữ vương phủ, lần này chắc chắn phải có việc rất gấp mới ra ngoài.

Không ai ngờ rằng trước đó kinh thành được dán kín rất nhiều tờ thông cáo, nói Ngự Ngự không phải là Trình Ti Nghiên chân chính, chỉ sau vài ngày im hơi lặng tiếng đã có người ra tay.

Điều phiền toái hơn chính là lần trước kẻ kia dán thông cáo khắp trên đường ngõ lớn ngõ nhỏ, mặc dù số lượng nhiều nhưng Phong Minh nhiều nhất là thù hạ, chỉ trong chớp mắt đã xé sạch toàn bộ thông cáo trong thành, chắc chắn sẽ không để cho những dân thường kia nhìn thấy được những lời đó.

Nhưng lúc này lại...

Còn may là do một thị vệ trong vương phủ đích thân báo tin, người nọ nói cho hần biết, giữa trưa nay hần vốn muốn hầm cách thủy con cá mới mua, kết quả khi mổ cá ra lại phát hiện tờ giấy được cất giấu trong bụng con cá này.

Trên tờ giấy vạch trần Vương phi bọn họ không phải là Trình tiểu thư chân chính.

Lúc này đã là giữa trưa, không biết đã có bao nhiêu con cá bị đụng tay đụng chân được mua rồi, tin tức trên tờ giấy chắc chắn đã được truyền ra ngoài.

Giọng nói hồi báo của Hà Túc vô cùng thấp, tuy vậy Hà Nghiêm đứng gần đó vẫn có thể nghe thấy rõ ràng đệ đệ mình đang nói cái gì, sắc mặt cũng trở nên khó coi hơn.

Nếu lúc trước thì còn dễ, đại đa số mọi người sẽ không nghĩ đến mượn xác hoàn hồn hay thuật dịch dung cao minh, cho dù có vỡ lở ra thì cũng chỉ cần dùng một câu "vu oan giá họa" là có thể đối phó qua loa, nhưng bây giờ...

Trên tờ giấy còn đặc biệt ghi rõ, nếu Trình Ti Nghiên bây giờ không phải là kẻ giả mạo, nàng ta là thiên kim chưa bao giờ rời khỏi kinh thành, sao có thể học được y thuật còn cao minh hơn cả một đám ngự y trong cung chứ.

Ngày đó mười mấy Thái y đều ở trong cung, đều đã tận mắt chứng kiến y thuật tuyệt diệu của Ngư Ngư, chuyện này hoàn toàn không có biện pháp không chế.

Hà Nghiêm và đệ đệ của mình đều cảm thấy chuyện này vô cùng khó khăn.

Nhưng sau khi Hách Liên Dạ nghe báo cáo của Hà Túc thì vẫn đeo nụ cười trên mặt, nụ cười kia còn có xu hướng nở rộ.

Tâm tình của hần có vẻ rất tốt, không vội trấn an Ngư Ngư, ngược lại còn đi đến trước mặt tiểu cung nữ trước đó hần còn chẳng muốn thấy mặt.

Y đi thẳng tới chỗ của tiểu cung nữ kia, thậm chí còn ngồi xổm xuống, "Xem ra kẻ bất chấp sự sống chết của ngươi không phải là Vương phi của bốn vương, mà là kẻ đã phái ngươi tới."

"Ngươi vẫn chưa thoát khỏi nhà lao Hình bộ, vậy mà người kia đã không thể tiếp tục chờ đợi được nữa, bắt đầu bước thứ hai trong kế hoạch của hần rồi, thật sự không sợ chết thảm đây mà."

"Cũng đúng, hiện giờ là thời cơ tốt nhất để truyền tin tức Nghiên Nghiên là đồ giả mạo."

Tiểu cung nữ rõ ràng rất sợ y, cả khuôn mặt tái xanh rụt cả cơ thể lại, "Nô, nô tỳ không hiểu Tĩnh Vương đang nói cái gì."

Trong giọng nói tràn ngập khản khản trương e ngại, xem ra cũng có chút chột dạ.

Tuy nhiên lần này Ngư Ngư không còn muốn tán thưởng diễn xuất tốt của nàng ta nữa.

Suy nghĩ vẫn chưa đủ chu đáo nha, tiểu cung nữ này bị lộ tẩy rồi.

Quả nhiên đạt được đáp án thỏa mãn, Hách Liên Dạ liền đứng dậy, "Nhìn mặt ta ở khoảng cách gần như thế mà mặt không đỏ sao? Xem ra là đã có người trong lòng rồi, hơn nữa còn quyết một lòng với kẻ kia nữa đây."

Mọi người: "..."

Phương pháp nghiệm chứng kiểu này... Thật không thể nói được điều gì.

Càng khiến mọi người cảm nín chính là bọn họ lại không thể nói y mắc bệnh tự kỷ! Bởi vì những điều y nói là sự thật...

Với gương mặt đó của Hách Liên Dạ, thật sự là đẹp quá mức chỉ có thể dùng hình ảnh điện ảnh chúng sinh để hình dung ra, cho dù biết được đủ loại truyền thuyết khủng bố về y, hay trong lòng mặc niệm hàng trăm hàng nghìn lần y là kẻ biến thái, nhưng khi y đứng trước mặt người cười một cái...

Một đám người lặng lẽ che tim mình, không muốn nghĩ thêm nữa.

Yêu nghiệt nào đó còn không biết thu liễm lại, vẫn làm theo ý mình mà cười đến khuynh quốc khuynh thành, "Khó trách lại không sợ chết đến như vậy, là vì người trong lòng của ngươi sao?"

Hóa ra là nam nhân.

Kẻ kia ở trong bóng tối, hiển nhiên đã lên kế hoạch vô cùng chặt chẽ chu đáo, tất cả những chiêu này đều công kích Ngư Ngư, nếu là một nữ nhân ghen ghét Ngư Ngư cốt để được lòng của y thì cũng thôi đi, đằng này phạm vi quá lớn, không thể xác định được thân phận của đối phương.

Nam nhân...

Hách Liên Dạ quay đầu, cười nhìn về phía Ngư Ngư, "Tiểu nha đầu, nàng từng kết thù với nam nhân sao?"

Ngư Ngư vô cùng rối rắm, "Đoạt đồ ăn của người khác có tính không?"

"Không tính," yêu nghiệt nào đó vô cùng bình tĩnh, "Nàng còn đoạt mất lòng của ta đây này."

Ngư Ngư: "..."

Hà Nghiêm và Hà Túc luôn luôn làm vẻ vang cho vương phủ, khuôn mặt luôn đứng đắn nghiêm túc không hề có bất cứ dấu hiệu nào muốn roi lệ, nhưng trong lòng lại âm thầm tuôn rơi.

Vương gia à, đây đâu phải là thời điểm để tỏ tình đâu...

Ngư Ngư không phải là người thù dai.

Thứ nhất nàng là kiểu người có thù báo luôn ngay tại chỗ, thứ hai... kẻ thù không thể ăn...

Cho nên nàng thật sự không nghĩ ra.

Nhưng Hách Liên Dạ có một quan điểm, nàng không đồng ý chút nào.

Tại sao đàn ông nhắm tới nàng lại không thể là tình địch của nàng? Đàn ông cũng có thể thích Hách Liên Dạ được cơ mà.

Cho nên chờ cho đến khi đoàn người đã ra khỏi nhà lao Hình bộ, đến khi ngồi lên xe trở về vương phủ, Ngư Ngư rất chân thành tán thưởng, "Vương gia, anh phải có lòng tin với bản thân mình, đáng đáp của anh rất quyến rũ."

"Thật sao?"

"Thật."

"Nhưng bốn vương vẫn cảm thấy trên đời này người có thể đảm đương nổi hai chữ 'quyến rũ' cũng chỉ có tiểu nha đầu nàng thôi," yêu nghiệt nào đó thờ dài, cảm thấy có chút bất lực, "Chẳng lẽ là vì bốn vương quá yêu mến nàng chăng?"

"Không phải, vì Vương gia anh không có chút tiết tháo nào." Giọng điệu của Ngư Ngư càng thêm thành khẩn chân thành.

"Tiết tháo là cái gì?" Yêu nghiệt nào đó rất chăm chỉ học hỏi.

Vấn đề từ ngữ của thời đại này có chút rắc rối để giải thích, cho nên Ngư Ngư nói qua loa, "Dù sao cũng không thể ăn."

Người nào đó khi nói chuyện với Ngư Ngư vẫn luôn giữ thái độ nghiêm túc, chưa bao giờ qua loa.

Cho nên hiện tại y vẫn tiếp tục 'nghiêm túc' trả lời đề tài này, "Nhưng bốn vương có thể ăn."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Thành thân mới là một chuyện lớn (2)

"..." Cái câu không hề có chút tiết tháo này Ngư Ngư đã được nghe qua mấy lần rồi, cho nên sau khi nghiêng răng nghiêng lợi, rốt cuộc nàng cũng nghĩ ra được biện pháp đáp trả lại.

Nàng rất thành khẩn khuyên y, "Vương gia, một khi đã là đồ ăn thì nên có cảm giác của đồ ăn, anh xem những món ăn vặt này của tôi có cái nào mỗi ngày giờ tay nói bản thân ăn rất ngon không?"

Nếu chỉ có như vậy mà đã bị Ngư Ngư hạ gục thì Hách Liên Dạ này không phải là Hách Liên Dạ nữa rồi...

Y vẫn rất bình tĩnh.

"Nhưng những đồ ăn kia đều có thể ở cùng với nàng 12 canh giờ," người nào đó u uất thờ dài, giọng điệu bất lực, "Nhưng bốn vương thì không thể."

Ngư Ngư: "..."

Người bình thường... không, tính cả những người ngoài hành tinh bình thường, thật sự có thể tìm được cơ hội thổ lộ từ trong lời nói vừa rồi sao?

Ngư Ngư quả thật có loại xúc động muốn làm một cuốn sách tổng hợp ghi chép, nếu thật sự ghi lại toàn bộ lời thoại của tên yêu nghiệt này thì đến khi nàng trở về hiện đại có thể xuất bản thành quyển bí kíp tình yêu được rồi.

Nhìn trời trong chốc lát, Ngư Ngư lặng lẽ lấy một túi hạt đậu giòn ra, dùng sức cắn nát, nghe qua thật giống như đang ăn thịt người vậy.

Nhưng cứ ăn mãi ăn mãi, vậy mà nhìn bộ dạng của yêu nghiệt trước mặt vẫn không khác gì so với lúc trước, nàng bỗng nhiên muốn hỏi y.

"Vương gia, kẻ kia ở trong bóng tối không dám tùy tiện chọc vào anh, nhưng khi nhìn cách hành xử của người đó rõ ràng là nhắm vào tôi. Nếu kẻ sách lần này lại không thành công, bước tiếp theo nói không chừng người đó sẽ cố ý châm ngòi, nói tôi thực sự là đồ giả mạo, mà tất cả những điều này đều do anh an bài, anh không sợ kéo theo rắc rối hay sao?"

"Ta chỉ sợ tiểu nha đầu mà ta thích sẽ không yêu ta thôi." Yêu nghiệt nào đó cười vô cùng thâm tình vô cùng chân thành, liên tục gật đầu không chút chán chừ.

"...Vương gia, tôi đang nói chính sự với anh đấy."

"Tề gia trị quốc bình thiên hạ, trong đó tề gia đứng đầu, bốn vương muốn theo đuổi tiểu nha đầu mình thích, muốn thành thân cùng nàng, điều này mới là chính sự."

Ngư Ngư rất thành khẩn, "Nhưng Vương gia, trước câu này còn có chí công vô tư và tu thân nữa." Cho nên Vương gia anh phải loại bỏ tật xấu 'biến thái' trước đã.

Đáng tiếc Ngư Ngư còn chưa nói xong, yêu nghiệt nào đó đã bình tĩnh cười, "Trong lòng bốn vương chỉ có một tiểu nha đầu, đã không cần chí công vô tư nữa rồi, còn về tu thân, cũng đã tu xong rồi."

Người nào đó nói mà mặt không đỏ, còn nói trôi chảy như gió nhẹ mây trôi, "Nếu không để ta cho nàng xem thử nhé."

Ngư Ngư: "..."

Y muốn nàng xem cái gì?

Mặc kệ chí công vô tư trước đã, tu thân nói đúng ra là tu dưỡng tính cách của bản thân, không phải chải chuốt cho bản thân!

Đúng lúc xe ngựa trở lại Tỉnh Vương phủ, Ngư Ngư nhảy xuống xe ngựa, không để ý tới yêu nghiệt không có tiết tháo nào đó.

Hà Nghiêm đuổi theo, "Vương phi, thuộc hạ đã nhớ ra kẻ nào từng kết thù chuốc oán với người rồi, là Tam hoàng tử Tề Hưng quốc, Thành vương Hạ Lan Đồ!"

Ngư Ngư dừng bước, vẻ mặt mờ mịt, "Là ai vậy? Ta chỉ biết Hà Lan Trư và Hà Lan Đậu thôi)." (chắc ám chỉ heo Hà Lan và đậu Hà Lan :))

"... Thì là kẻ lúc trước ở trên đường suýt chút nữa làm trễ giờ mưa vân thần của ngài ấy."

"A, là hần ta à." Ngư Ngư chợt nhớ ra.

Hà Nghiêm lặng lẽ lau mặt, quả nhiên chỉ khi liên quan đến ăn thì vương phi nhà họ mới nhớ ra...

Thật ra trọng điểm của chuyện đó vốn dĩ không phải là vì làm trễ thời gian mưa vân thần! Là Thành vương Hạ Lan Đồ của Tề Hưng quốc không có mặt ở trên đường đưa giỗ Vương phi nhà họ, bị Vương phi đưa bỏn lại một trận.

Điều này thì cũng thôi đi, khi tham gia cung yến, Hạ Lan Đồ kia lại nảy ra suy nghĩ kì lạ muốn làm xấu mặt Vương phi, kết quả lại một lần nữa bị Vương phi đưa bỏn, mất hết cả thể diện trước mặt sứ giả của bốn nước.

Chỉ là... nghe nói Thành vương Tề Hưng quốc bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, nhưng chỉ mới xảy ra chút chuyện như vậy mà ngay cả Vương gia nhà họ cũng không sợ, to gan lớn mật muốn lật đổ Vương phi nhà họ sao?

Dường như cũng không thực tế cho lắm.

Hách Liên Dạ cũng xuống xe ngựa, phân phó Hà Nghiêm, "Đi gọi Dung công tử và sư đệ hần tới đây."

Suýt chút nữa là đã quên mất hai người này rồi! Lúc này Hà Nghiêm mới nhớ tới, những kẻ hận không thể giết được Vương phi còn có đám người trên núi kia!

Nam tử áo trắng và sư đệ của hần cũng biết chuyện tờ giấy kia, trước đó họ chỉ cho rằng Ngư Ngư đã mất ký ức lúc trước, bây giờ xem ra...

Biểu hiện của sư đệ vô cùng quái dị, "Cô không phải là Trình Ti Nghiên? Cô... mượn xác hoàn hồn sao?"

"Cứ cho là vậy đi."

Bọn sư đệ biết được quá nhiều, hoàn toàn không thể giấu được bọn họ, cho nên Ngự Ngự cũng hào phóng thừa nhận, "Tôi tên là Giang Ngự Ngự."

Ngự Ngự cũng luôn hiếu kì về chuyện đó, "Ban đầu Trình Ti Nghiên chết như thế nào?"

"Bị ta dùng một chưởng đánh chết." Nam tử áo trắng từ trước đến nay vẫn luôn ít lời vậy mà lại chủ động mở miệng, đương nhiên, trong giọng nói của hắn vẫn không biết được vui hay buồn.

"Tại sao?"

Ngự Ngự hiếu kì hỏi, nhưng nam tử áo trắng lại không nói.

Vẫn là sư đệ khéo léo hiểu lòng người ở bên cạnh nói, "Sư huynh còn chưa ăn no, câu chuyện này để ta kể tiếp cho."

Mọi người lặng lẽ nhìn nam tử áo trắng 'chưa ăn no'...

Bọn họ ở trên núi lâu ngày quá nên không biết viện cớ khác sao...

Tâm tình hiện giờ của sư đệ vô cùng tốt, cũng không quá nhỏ mọn giấu diếm chuyện ban đầu.

Bởi vì nghiêm túc mà nói. Hách Liên Dạ còn phải cảm tạ sư huynh, nếu không nhờ sư huynh đánh chết Trình Ti Nghiên thì vị Giang tiểu thư này cũng sẽ không xuất hiện bên cạnh y!

Thật ra sự việc cũng rất đơn giản, Trình Ti Nghiên vẫn luôn thích nam tử áo trắng, tiếc rằng nam tử áo trắng không để ý đến nàng ta, cho nên ngày đó nàng ta nhân lúc nam tử áo trắng xuống núi một mình thì âm thầm hạ độc hắn, muốn nhân cơ hội... chiếm đoạt nam tử áo trắng.

Thuốc mà Trình Ti Nghiên lấy được là sản phẩm của Huyền Cơ lão nhân, mang từ trên núi xuống, hiệu quả vô cùng tốt, được hạ ở trong nước, mặc dù nam tử áo trắng không uống nhiều nhưng tình huống lúc ấy cũng không được lạc quan cho lắm.

Cho dù sức mạnh của hắn có lớn đến đâu thì cũng chỉ có thể gắng gượng chống lại một lát, hết lần này tới lần khác Trình Ti Nghiên vẫn không từ bỏ ý định, muốn cưỡng chế chiếm đoạt hắn... thành ra hai người liền đánh nhau.

Thật ra từ trước đến nay nam tử áo trắng vốn không thích nàng ta, nhưng lại kiêng dè tình nghĩa sư huynh muội đồng môn, cộng thêm việc sư phụ đối đãi vô cùng tốt với vị sư muội này, hắn cũng không muốn ra tay quá nặng, nhưng Trình Ti Nghiên biết nếu để lỡ cơ hội lần này thì nàng sẽ không có khả năng thành công nữa, cho nên sau đó ra tay chẳng chút nương tình.

Lúc này thật đúng với câu "trên đầu chữ sắc có một con dao".

Mọi người bị thiên lôi giáng xuống đầu không hề nhẹ, khóe miệng Ngự Ngự cũng run rẩy, "Không phải lúc trước đám người trên núi đã nói Dung Mộ Mộ học nội công, trước hai trăm tuổi không thể gần nữ sắc, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc, còn dễ dàng bị nội công cản trở, bị thương nghiêm trọng hay sao?"

"Trình Ti Nghiên cũng biết điểm này."

"Nàng ta còn...."

"Nàng ta còn hi vọng toàn bộ võ công của sư huynh bị phế bỏ đi, có như vậy thì từ nay về sau nàng ta mới có thể muốn làm gì sư huynh thì huynh ấy cũng không thể phản kháng." Sư đệ bình tĩnh đáp.

"..." Mọi người thật sự sắp bị thiên lôi đánh chết rồi.

"Lần đầu tiên sư huynh trông thấy cô, còn tưởng rằng cô đang giả vờ, nên mới hỏi cô có đồng ý gả cho huynh ấy hay không, nếu như Trình Ti Nghiên không mất trí nhớ, nếu nghe được câu hỏi này thì nhất định không thể tỉnh táo giả vờ được nữa."

Hóa ra có chuyện như vậy. Tất cả mọi người nghe được đều liên tục gật đầu, sư đệ uống hớp nước, chuẩn bị nói tiếp chuyện của những kẻ ở trên núi kia, tại sao lại nhắm vào Trình Ti Nghiên không buông tha.

Nhưng thật ra điều mà Hách Liên Dạ muốn hỏi lại không phải là những thứ này.

Y mỉm cười, bỗng nhiên mở miệng, "Môn phái các người có phải có bốn phân đà?"

Cho dù hồ hững như nam tử áo trắng, nhưng hiện giờ mặt cũng biến sắc, sư đệ dứt khoát đứng phắt dậy, y làm sao biết được!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Nàng thật sự có thể trở về nhà (1)

Đáp án rất đơn giản, bởi vì Hách Liên Dạ là kẻ biến thái...

Những chuyện trên đời này chỉ có chuyện Vương gia y muốn biết, chứ không có chuyện y không thể biết.

Muốn giấu diếm bí mật trước mặt y sao? Chờ cho ngươi trở thành người ngoài hành tinh đi rồi tính sau...

Phản ứng của sư đệ và nam tử áo trắng cũng chính là đáp án tốt nhất, Hách Liên Dạ vô cùng hài lòng mỉm cười, quay đầu hỏi Ngư Ngư, "Tiểu nha đầu, ngày mai có muốn ra khỏi kinh thành không?"

"Ngày mai?" Ngư Ngư cẩn thận nhú mào, "Hình như không được tốt lắm."

Đúng đúng, không tốt lắm!

Sư đệ biết, với tính cách kia của Hách Liên Dạ thì bản thân có nói gì cũng vô dụng, hiện tại hắn chỉ có thể gửi gắm toàn bộ hi vọng lên Ngư Ngư thôi, chỉ cần Ngư Ngư nói không muốn đi ra ngoài, thì Hách Liên Dạ nhất định sẽ yên phận ở lại kinh thành.

Nhưng tuyệt đối không thể để y tới một trong bốn phân đà của môn phái được!

Nhưng sự thật đã chứng minh... Yêu nghiệt phúc hắc cùng với vua ham ăn vô lương đều là những kẻ không sống cùng trong một thế giới với người thường...

Hách Liên Dạ mỉm cười, vô cùng bình tĩnh giảng giải, "Yên tâm, dọc đường mua đồ ăn cũng rất thuận tiện."

"A, vậy ngày mai xuất phát đi!" Trong nháy mắt Ngư Ngư thoải mái đáp ứng...

Những người khác: "..."

Sau khi bị sét đánh hóa thành đá, sư đệ vẫn chưa chịu buông bỏ, "Tĩnh Vương..."

"Ta không muốn để ngươi đi." Bên cạnh hắn bỗng nhiên có giọng nói trầm tĩnh mờ mờ nói.

Người nói chuyện là nam tử áo trắng.

Hơn nữa còn nhìn vào Hách Liên Dạ nói...

Mặc dù giọng điệu nghe ra bình thường, nhưng nội dung sao nghe có phần u oán, khiến khóe miệng Hà Nghiêm sắp ngoác đến mang tai rồi.

Ngư Ngư thì không đến mức đó, nhưng nàng cũng rất ngạc nhiên.

Vừa rồi nam tử áo trắng không nhìn vào cái bát của hắn!

Thật đúng là lần đầu tiên thấy hắn chủ động không đếm xỉa gì đến như vậy!

Bốn phân đà của môn phái này rốt cuộc có bí mật gì quan trọng, có thể khiến cho nam tử áo trắng mất bình tĩnh đến như vậy?

Thật ra mặc dù trước kia nam tử áo trắng không muốn thừa nhận thân phận này, nhưng hắn vẫn là hoàng tử Vệ quốc, điều này vẫn không thể thay đổi được.

Nếu như không phải hắn nói hahwns thích Hách Liên Dạ, còn muốn phát triển quan hệ với y... thì dường như Hách Liên Dạ cũng đối xử với hắn cũng không kém mấy.

Ít nhất, cũng sẽ không một chương đánh bay hắn.

Tác phong của Hách Liên Dạ có chút biến thái, nhưng sẽ không liên lụy đến người vô tội, nếu làm lớn việc này sẽ ảnh hưởng đến bang giao hai nước, kẻ chịu khổ vẫn chỉ có dân chúng mà thôi.

Cho nên Hách Liên Dạ đã hết cách rồi?

Đương nhiên là không!

Yêu nghiệt nào đó không hề chịu áp lực nhìn nam tử áo trắng, cười đến độ vô cùng thân thiết, luôn miệng nói ra những tiếng mềm mại đến say lòng người, "Đừng lo lắng, ta ra ngoài đương nhiên cũng sẽ mang ngươi theo."

Mọi người: "..."

Nam tử áo trắng quả nhiên không thẹn với khuôn mặt như trích tiên kia, lại không bị sét đánh ngang tai, còn có thể bình tĩnh mắt đối mắt với Hách Liên Dạ.

Nhưng nửa phút sau, ánh mắt của hắn đã điều chỉnh phương hướng.

Không, lúc này hắn vẫn không cúi đầu nhìn bát, mà là quay đầu nhìn về phía sư đệ của mình...

Mặt sư đệ phẳng lặng như tờ giấy khô lớn, bình tĩnh hỏi, "Huynh nhìn đệ làm gì?"

"Không biết tiếp theo."

Hiển nhiên, là một kẻ bình thường vẫn luôn thận trọng lại không có kinh nghiệm tình trường, nên nam tử áo trắng không biết nên nói gì với Hách Liên Dạ, vì vậy đang cầu xin sự giúp đỡ của Sư đệ...

Bình tĩnh nói xong câu này, hắn cúi đầu xuống

Nhưng hắn lại nhanh chóng ngẩng đầu lên, "... Sư đệ, hôm nay mặt đệ quá lớn."

Sư đệ hoàn toàn không thèm để ý, sáng khoải khoát khoát tay, "Thì cứ nhìn đỡ đi."

"... Che ánh sáng."

Sư đệ nhìn ánh nắng gay gắt xung quanh, lại nhìn bóng bản mặt của mình chiếu bên người sư huynh... hắn nghĩ nên bắt đầu hủy mặt của mình thì tốt hơn.

Nhìn động tác của sư đệ tựa như chỉ có chữ "hủy" này mới xứng với hắn...

Ngư Ngư vô cùng muốn biết, hằng ngày hai người bọn họ chung đụng với nhau khảo nghiệm thần kinh người như vậy, hay là bọn họ đang ở đường cong cứu nước, cố tình muốn mình chết bọn họ, để cho bọn họ không có cách nào tiếp tục chủ đề lúc trước...

Dù sao nàng không chịu nổi nữa rồi...

Tất nhiên Hách Liên Dạ sẽ không để Ngư Ngư chịu khổ, cho nên hiếm khi tốt bụng một lần, nói với bọn sư đệ: "Các người đang lo lắng cho tánh mạng của người trong môn phái? Thật ra lời đồn sai rồi, ta chưa bao giờ giết người cả."

Nói xong thì nhìn về phía Ngư Ngư, "Tiểu nha đầu, nàng nói có đúng hay không?"

"Đúng đó, tay Vương gia chưa bao giờ dính máu cả."

Bởi vì rơi vào tay y, sống chỉ bằng chết đi còn sướng hơn... Ngư Ngư không ý thức được vấn đề này là một cái hố, còn cảm khái trong lòng.

Kết quả yêu nghiệt nào đó cười vô cùng dịu dàng, nắm tay Ngư Ngư, "Cho dù tất cả mọi người trên đời này hiểu lầm ta, chỉ cần tiểu nha đầu ta thích hiểu ta là loại người gì, ta đã thỏa mãn rồi."

Ngư Ngư nghiêm túc nhíu mày, "Vậy tôi có thể khiến Vương gia thất vọng rồi, tôi chỉ biết Vương gia là dạng người biến thái thôi."

"Ý của nàng là, bốn vương là một biến thái?"

"Đúng vậy" Ánh mắt Ngư Ngư hết sức thành khẩn.

"Biến thái giống ai?" Người nào đó khiêm tốn hỏi.

"Vương gia ngài lại khiêm tốn rồi, có ngài làm mẫu, những người khác ngại nói mình biến thái." Ngư Ngư chân thành khen ngợi, hết sức khẳng định nói, "Trên đời này chỉ có một mình ngài mới biến thái như vậy."

Người nào đó vẻ mặt hạnh phúc cười một tiếng, "Thì ra ta là độc nhất vô nhị trong lòng nàng, là người rất đặc biệt."

Ngư Ngư: "..."

Cái gì là siêu cấp đại phúc hắc? Ở đây có một người sống này!

Sư đệ nghe xong quả thật muốn chém người, đây là thời điểm thổ lộ ư, có phải không?

Thật ra sư đệ hắn là hỏi, ở trong mắt yêu nghiệt phúc hắc nào đấy còn có chuyện gì quan trọng hơn theo đuổi nương tử không?

Thật ra đúng là có...

Chính là giúp nương tử chuẩn bị đồ ăn...

Đối với lời thoại của Hách Liên Dạ và Ngư Ngư, người bình thường đều không có dũng khí đi nghe... Ví dụ như Hà Nghiêm hiện tại đã bỏ chạy rồi.

Nếu ở thời điểm bình thường, sư đệ cũng đã sớm chạy đi, nhưng hôm nay hắn lại cắn răng chịu đựng.

Thật ra sư đệ vẫn luôn đợi Hách Liên Dạ hỏi hắn một vài chi tiết về phân đà môn phái, hắn cũng nhân cơ hội này yêu cầu Hách Liên Dạ trao đổi chút điều kiện.

Sư đệ không phải là người có dã tâm, nhưng chuyện này có quan hệ quá lớn, hắn cũng không thể không cẩn thận.

Thế nhưng Hách Liên Dạ hoàn toàn không muốn hỏi gì cả...

Thân là một phúc hắc thông minh đến sắp thành tinh, rất nhiều việc chính y có thể biết.

Cho nên bình tĩnh mà xem nhẹ ánh mắt tràn đầy hi vọng nhưng cũng cực kỳ khắt khe của sư đệ, Hách Liên Dạ mang theo Ngư Ngư rời đi.

"Bốn phân đà của môn phái nào, có bí mật gì quan trọng sao?"

Chờ bọn họ đi xa, xác định sư đệ không nghe thấy bọn họ nói chuyện, Ngư Ngư lập tức đặt câu hỏi.

Hách Liên Dạ không trả lời, chỉ cười kín đáo đưa cho nàng một mảnh vải lụa.

"Đây là?" Đường cong phức tạp vẽ trên mảnh vải, Ngư Ngư xem mà chóng mặt.

"Địa đồ trên móng của heo nhỏ." Hách Liên Dạ cười cười, chỉ vào nơi trung tâm địa đồ, "Nàng xem, vòng tròn rất nhỏ này, nàng nhìn kỹ vào, trong vòng tròn thật ra vẽ bốn đường, chia vòng tròn ra làm bốn phần."

Hình thể của heo nhỏ rất nhỏ... Cho nên trên móng của nó, tổng cộng diện tích cũng không có bao nhiêu tỉ lệ xích của bản đồ này rất nhỏ, đường vẽ dày đặc, lấy đôi mắt của người bình thường có lẽ nhìn vào sẽ choáng, ắt hẳn sẽ không nhìn ra được nội dung gì.

Nhưng Hách Liên Dạ không phải là người bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Nàng thật sự có thể trở về nhà (2)

"Nếu không phải hôm nay Hà Nghiêm nhắc tới, ta đã quên Hạ Lan Đồ của Tề Hưng quốc rồi."

"Dung công tử thân bị trọng thương nhưng vẫn có thể duy trì được, là dựa vào một loại thảo dược phía sau núi vương phủ Hạ Lan Đồ chế tạo."

Lần đầu tiên sư đệ xuất hiện, chính là cho nam tử áo trắng một "chậu" tựa như cỏ xanh, lúc ấy bọn họ còn tưởng rằng nam tử áo trắng chịu đựng để sư đệ lãng nhịch, đối bụng chỉ có thể ăn cỏ...

"Hạ Lan Đồ từng nói, phía sau núi vương phủ hắn có một đám cao thủ canh giữ mà hắn không biết là ai, một mực trông coi những thảo dược kia."

Hạ Lan Đồ còn nói, trước kia những thảo dược đó hắn còn có thể hái mấy cây, năm nay không biết là đã xảy ra chuyện gì người canh giữ không cho hắn hái lấy một cây.

Hách Liên Dạ chỉ xuống một khu vực nơi góc phải phía dưới bản đồ, "Đây là Kinh thành của Tề Hưng quốc, nhà hắn ở chỗ này."

Được Hách Liên Dạ nhắc nhở, Ngư Ngư cũng khiếp sợ hiểu ra.

Trong vòng tròn này, đường phân cách kéo dài ở góc phải phía dưới nếu thuận theo phương hướng đó về xuống, vừa vặn xuyên qua Kinh thành của Tề Hưng quốc!

Đây không phải là đường vẽ bậy, thật ra cũng là một bản đồ?

Cho nên trong vòng tròn này...

Hách Liên Dạ gật đầu, "Nhìn chung quanh địa hình, đây chính là cái hồ kỳ quái của Vệ quốc."

Hai nơi này, có một điểm chung không hề có ai biết, hơn nữa cũng không nên tồn tại ở trên thế giới này.

Còn nhìn bản đồ này, tựa hồ cũng có quan hệ với cách nàng về nhà.

Hồ này của Vệ quốc rất kỳ quái, bọn họ không thể tùy tiện xông vào, nhưng phía sau núi vương phủ của Hạ Lan Đồ nếu người trong môn phái của bọn sư đệ có thể ở lại nơi đó canh giữ, Hạ Lan Đồ cũng sống ở chỗ đó, vậy nói rõ chỗ đó có thể tùy tiện tiếp cận!

Cách đường về nhà dường như càng ngày càng gần, trái tim Ngư Ngư nhảy loạn thành thịch, xoay người muốn rời đi, "Tôi đi nói với Trình đại nhân một tiếng, ngày mai sẽ rời đi."

Nhưng vừa đi được hai bước, Ngư Ngư lại quay trở lại, vẻ vui mừng trên mặt biến mất hơn phân nửa, "Trình đại nhân... Cũng đã nhìn thấy tờ giấy nhét vào bụng con cá rồi sao."

Thật ra Ngư Ngư hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Trình đại nhân quả thật đã thấy tờ giấy trong bụng cá rồi, nhưng ông hoàn toàn không tin.

Bởi vì ông vẫn cho rằng con gái nhà mình là một kẻ ngốc, về phần cảm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ, hoàn toàn là do ông sợ thanh danh con gái bị ảnh hưởng nên mới thôi phồng lên giúp con gái... Cho nên hiện tại bị người ta nghi ngờ, ông cũng rất bình thường.

Còn về y thuật... Vừa nhìn thấy Hách Liên Dạ đi theo Ngư Ngư trở về, Trình đại nhân liền hừ một tiếng, "Không ngờ người còn biết y thuật."

Quái nhân này thật đúng là cái gì cũng biết.

Bởi vì Hách Liên Dạ xưa nay mạnh mẽ đến biến thái, cho nên y thuật tuyệt diệu vượt qua tất cả ngự y này dường như cũng chỉ có ý mới có thể nắm chắc.

Trình đại nhân tự động tự phát nghĩ đến trên người y, hoàn toàn không nghi ngờ Ngư Ngư điều gì.

Hách Liên Dạ cười đến mức vô cùng bình tĩnh, "Đáng tiếc y thuật của bản vương cao tới đâu cũng không thể trị hết bệnh tương tư của mình."

"..." Nếu Trình đại nhân có râu, hiện tại nhất định râu sẽ run rẩy lên.

Hách Liên Dạ vẫn không chút đỏ mặt nói, "Lời bản vương mới vừa nói là thật, thật ra còn có rất nhiều người đều nghĩ như vậy, chẳng qua là ngại nói ra, để nương tử của mình vui vẻ một chút."

"... Người nói chuyện này với ta làm gì? Lão phu đã lớn tuổi như vậy rồi, không cần lấy lòng phu nhân của mình!"

Sắc mặt Trình đại nhân cổ quái nói, sau đó phất tay áo bước đi.

Thế nhưng không đầy một lát, ông lại xoay người trở về, nhìn chằm chằm vào cái bàn bên cạnh không chớp mắt, lấy đi quyển sách mình mới xem được một nửa, lúc đi ngang qua bên cạnh Hách Liên Dạ thì, "... Thật sự sẽ vui vẻ sao?"

Hách Liên Dạ nén cười, "Thật."

Nghe thấy đáp án này, vẻ mặt Trình đại nhân hạo nhiên chính khí mà bước đi...

Nhìn phương hướng ông muốn đi, không ngờ là cửa chính phủ Thượng thư.

Nhưng vừa bước ra khỏi tầm mắt của Hách Liên Dạ với Ngư Ngư, Trình đại nhân liền thay đổi phương hướng, chính khí trên mặt càng đậm... đi đến sân của phu nhân mình.

Bởi vì ngày hôm sau phải rời đi, cơm tối ngày hôm đó, Ngư Ngư ăn ở phủ Thượng thư.

Trình đại nhân là phụ thân rất sáng suốt, trong lòng không có quy tắc cứng nhắc của người xưa nên có, ông cảm thấy người trẻ tuổi rất thích bốn ba dạo chơi khắp nơi, dù sao có Hách Liên Dạ ở đây, ông cũng không lo lắng nữ nhân sẽ gặp nguy hiểm gì, cho nên Ngư Ngư chạy tới chạy lui như vậy, không đến mấy ngày lại muốn rời kinh, ông cũng không phản đối.

Chỉ là... Nhìn con gái nhỏ sống hạnh phúc như vậy, ông cũng buồn rầu chuyện lão Ngũ nhà mình.

"Cửu nhi, con nói, Ngũ tử con..."

Trước đó Trình Ti Vũ lại thích một người, vì chuyện này Ngư Ngư còn đặc biệt chạy đến huyện Đào một chuyến nhưng người nọ là sư phụ Ôn Ngôn của nam tử áo trắng đóng giả... Hai người này tuyệt đối sẽ không có khả năng.

Huống chi hiện tại Ôn Ngôn cũng dọn đi rồi.

Ngư Ngư cũng đang muốn nói chuyện này, "Thật ra con cảm thấy tỷ ấy bị chiều hư từ nhỏ rồi. Làm việc không suy nghĩ hậu quả, rất dễ xúc động." Ngư

Ngư Ngư xong thì yên lặng nhìn trời, "Chuyện này, ngược lại con có một chủ ý."

Không cần hỏi Ngư Ngư, vừa nhìn thấy động tác nhìn trời quen mắt kia, Hách Liên Dạ liền hiểu, bật cười gật đầu, đồng ý nói, "Lúc nhỏ Hà Túc cũng thích xúc động, gây họa nhiều lần, sau khi đi theo Lãnh Mộc mới trở nên chừng chặc."

Ngư Ngư cũng liên tục gật đầu, đúng, chuyện nhỏ này đương nhiên không cần làm phiền đến anh họ đại nhân, cứ mời phiên bản Địa Cầu cổ đại của lão anh họ là được rồi.

Trình đại nhân nghe xong thì ngạc nhiên, "Lãnh Mộc? Vị này là?" Thần thánh phương nào vậy?

Lãnh Mộc rất ít công khai lộ mặt, người bình thường cũng chưa từng thấy hắn. Hách Liên Dạ gọi một gã sai vặt đến để hắn đi đến Tỉnh Vương phủ báo tin, mời Lãnh Mộc tới đây.

Khoảng cách hai nhà rất gần nhau, cho dù là đi bộ bình thường, cũng năm sáu phút là đến.

Cho nên không đầy một lát, Lãnh Mộc lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đẹp trai bảnh bao nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm của loài người nên có, chỉ đứng chứ không làm gì, giống như có từng đợt khí lạnh xuất ra thấm vào xương, lập tức đông cứng không khí chung quanh.

Ừ, so với bất cứ máy lạnh nào đều có tỷ lệ hữu dụng nhiều hơn.

Mọi người trên bàn ăn đều hóa đá... Ngay cả lúc Lãnh Mộc đi khi nào bọn họ cũng không có chú ý...

Qua một hồi lâu, Trình đại nhân mới mở miệng, âm thanh ngưng trọng, "... Gọi phòng bếp cho thêm canh nóng."

Ngư Ngư yên lặng rơi lệ, mới cấp bậc này mà mấy người đã cảm thấy đáng sợ rồi sao? Đó là đám các người chưa từng thấy anh họ đại nhân đấy!

Bởi vì sự xuất hiện của Lãnh Mộc, trong ngày hè chói chang, một đám người chịu một bữa cơm tối vô cùng mát mẻ...

Ăn cơm xong, Ngư Ngư và Hách Liên Dạ tản bộ trở lại Tỉnh Vương phủ.

Vừa bước vào cửa chính, liền nhìn thấy Hà thúc chỉ huy một đám người bận đến khí thế ngất trời ở trong sân.

Mấy ngày nay trời càng ngày càng nóng, buổi tối thì khá hơn, nhưng ban ngày gấp rút lên đường nên bị mặt trời phơi nắng là chuyện thử thách người nhất, trong xe ngựa cũng sẽ như lông hấp.

Cho nên Hà thúc đang chỉ huy người cải tạo xe ngựa, bốn vách xe ngựa cùng trên nóc đều đều thêm một lớp chiếu, che ánh sáng cũng cách được nhiệt.

Thật ra hiện trường còn có một người... là Tiểu Trần Từ.

Hắn vốn muốn đến đánh cướp phòng bếp Tỉnh Vương phủ, không ngờ lại nhìn thấy bọn họ đang bận bịu cho mọi thứ cho đám người Hách Liên Dạ đi ra ngoài.

Tiểu quý nước kia lại muốn rời kinh.

Hơn nữa dường như đã quen đi chào hỏi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Không nỡ để nàng rời đi (1)

Tiểu Trần Từ ngồi trên nóc lầu Tỉnh Vương phủ, Ngư Ngư không biết võ công, nên cũng không phát hiện đang có người tiến lại gần, Hách Liên Dạ lại phát hiện ra nhưng Tiểu Trần Từ không chủ động xuất hiện nên y cũng không vạch trần.

Ngư Ngư không vội vã trở về phòng mà là ở lại cùng bọn người Hà thúc nghiên cứu làm cách nào mới có thể khiến gạch băng chảy chậm lại, đặt trong xe ngựa một cái tù băng nhỏ hay gì đó.

Tiểu Trần Từ nhìn bộ dạng bưng bưng sức sống của Ngư Ngư, càng nhìn càng cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Tiểu quý nước này thật sự không biết nàng còn có chuyện khác nên làm hay sao?

Quen nhau đã được một thời gian lâu như vậy rồi, chẳng lẽ không nên lên tiếng chào hỏi người bạn này trước khi ra khỏi cửa à?

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Ngư Ngư tự "tĩnh ngộ", Tiểu Trần Từ sửa sang lại khăn vải che mặt, từ trên nóc lầu nhảy xuống dưới.

Người kia là ai?

Ngư Ngư liếc một cái liền nhận ra hắn, thế nhưng đám thị vệ bình thường trong Tĩnh Vương phủ thì không biết hắn, nên không tránh khỏi phải sững sờ.

Chẳng lẽ là một đám nhân công mới... không, là một đám sát thủ mới sao?

Bị ánh mắt quá mức nóng bỏng của một đám người vậy xem...

"Không tốt!" Tiểu Trần Từ chột vồ đuôi một cái, nét mặt ngưng trọng, "Hôm nay ta trở nên đẹp trai hơn rồi!"

Mọi người: "..."

Bọn người Hà Nghiêm mới thật sự là gặp chuyện không may kia....

Mọi người đều không dám ở lại lâu, ngay cả chào cũng không để lại một tiếng, tất cả đều bỏ chạy, miễn cho bị hắn đánh sấm chết.

Tiểu Trần Từ bị bóng lưng chạy trốn của mọi người đã kích, ánh mắt đau thương, "Quả nhiên, ta đẹp trai đến mức tất cả mọi người đều không đủ tự tin để đứng bên cạnh ta."

Ngư Ngư: "..."

Thời gian bọn họ biết nhau cũng không ngắn, Ngư Ngư biết tâm trạng của Thái tử càng không tốt thì càng trở nên buồn bực, cũng như khi hắn xuất hiện dưới cái tên Tiểu Trần Từ, thì sẽ càng trở nên điên cuồng hơn.

Cho nên hiếm khi hắn hiền lành được một lần, liền nói cho hắn biết, "Hiện giờ trong phòng bếp hắn là còn một đồng đồ ăn đấy."

Không cần nàng nói đến lần thứ hai, Tiểu Trần Từ đã thành con gió lốc đi mất từ bao giờ...

Không đầy một khắc sau, hắn ôm một đồng đồ ăn vật trở về, vừa ăn còn vừa hờ hững hỏi, "Tiểu quý nước, đã trễ như vậy rồi sao Tĩnh Vương phủ vẫn còn nhiều đồ ăn vật như vậy?"

Ngư Ngư sững sốt, "Anh không biết sao? Ngày mai tôi phải ra ngoài rồi, không phải tôi đã bảo Hà thúc tiến cung nói với anh rồi hay sao, còn bảo anh ăn cơm tối xong rồi đến vương phủ một chuyến."

Tay đang cầm đồ ăn vật của Tiểu Trần Từ khựng lại, hắn mới từ đại lao Hình bộ trở về, vẫn chưa hồi cung...

Thì ra tiểu quý nước đã kêu người thông báo cho hắn biết? Coi như nàng còn có lương tâm.

Tâm trạng của Tiểu Trần Từ đã tốt hơn nhiều, vỗ vỗ Ngư Ngư, "Tìm bản thiếu gia có chuyện gì? Nói đi!"

Giọng điệu Ngư Ngư vô cùng trịnh trọng, "Tôi có một phần đồ ăn vật không thể mang đi, chỉ có thể giao phó cho anh thôi."

Tiểu Trần Từ khinh bỉ nhìn nàng, "Coi như cô có mắt nhìn!" Dứt lời liền vung tay lên, tự hào vỗ ngực, "Tầm nhìn của cô không thể xa hơn chút sao, chỉ lo lắng cho những món đồ ăn vật có thể dễ dàng mang theo trên đường kia..."

Người thành thật như Ngư Ngư, đương nhiên sẽ khiêm tốn tiếp nhận lời phê bình của người khác.

Cho nên nàng lập tức phối hợp gật đầu, "Vậy anh hãy đem toàn bộ những đồ ăn vật dễ mang đi này mang cho ta đi."

Tiểu Trần Từ: "..."

Hách Liên Dạ hoàn toàn không can thiệp vào chuyện kết giao bạn bè Ngư Ngư, cho nên mặc dù tình cảm huynh đệ giữa y và Tiểu Trần Từ không được tốt cho lắm, nhưng cũng không phá hư quan hệ tình hữu nghị ăn uống của đôi bằng hữu này, hiện tại cũng chỉ đưa Ngư Ngư về tiểu viện mà nàng thường ở, sau đó xoay người rời đi.

Đồ ăn vật trong phòng Ngư Ngư rất nhiều, hiện giờ nàng lôi hết toàn bộ từ trong tủ, trên tường ra, "phó thác" hết cho tiểu Trần Từ.

"Tiểu quý nước, cô định sẽ đi trong bao lâu?" Nhìn đồng đồ ăn vật chất thành núi trước mắt, Tiểu Trần Từ liền nhú mày.

"Không biết nữa." Ngư Ngư cũng hoàn toàn không biết được.

Đâu ai biết tình hình ở ngọn núi phía sau phủ của cái tên Hạ Lan Đồ của Tề Hưng quốc như thế nào đâu, e rằng đơn giản xông vào cũng mất tới một tháng thời gian của bọn họ, hiện giờ cũng không thể nói chính xác được điều gì.

Lo lắng một năm tới có thể bản thân sẽ không quay trở lại, cho nên Ngự Ngự chuyển hết tất cả những vò rượu mà mình gom góp ra.

Nàng không phải sâu rượu, rượu này được ủ từ hoa mai ở hậu viên của phủ Thượng thư, cả thiên hạ chỉ có duy nhất một phần, nồng độ còn không cao, rất dễ uống.

...Đáng tiếc không thể mang đi theo!

Ngự Ngự lưu luyến không rời đi chào tạm biệt với mấy vò rượu.

Vò rượu này Tiểu Trần Tử đã nhớ nhưng từ rất lâu rồi, sử dụng bao nhiêu chiêu lừa đảo cốt để được uống nó, thế nhưng tính về chiêu số lừa đảo thì hẳn vẫn không sánh được với Ngự Ngự...

Bây giờ lại xuất hiện trước mặt nhiều vò rượu ngon như vậy, mặt hắn lập tức biến sắc, có muốn vui mừng cũng không nổi.

Vừa mới xảy ra chuyện có người giấu tờ giấy trong bụng cá, hơn nữa hôm nay còn vừa từ đại lao Hình bộ ra, lời 'nhận tội' của tiểu cung nữ kia, cùng với kế hoạch được triển khai vô cùng tốt của kẻ đó, một loạt bấy liên hoàn chỉ nhắm vào một mình tiểu quý nước.

Ai nấy đều có thể thấy được Hách Liên Dạ rất sùng ái tiểu quý nước này, không ai có thể bắt nạt nàng dù chỉ một cọng tóc.

Dựa theo tính tình nóng nảy trước kia của y, hiện giờ hẳn nên bình tĩnh nhàn nhã đi bắt kẻ giờ trở sau lưng kia, sau đó thì giày vò người đó đến mức sống không bằng chết... cũng vì cái truyền thuyết khủng bố đó của y.

Thế nhưng... hiện giờ y lại muốn dẫn tiểu quý nước này rời khỏi kinh thành.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì rất gấp, hơn nữa còn là việc gấp vô cùng quan trọng.

Nhưng hắn tới cũng được một lúc rồi, vậy mà tiểu quý nước vẫn không nói lí do tại sao nàng lại phải rời khỏi kinh thành.

Tiểu Trần Tử cũng không tiện hỏi, không biết là không muốn thấy Ngự Ngự khó xử, hay là trong lòng nàng, hẳn không có địa vị giống như với Hách Liên Dạ, có một vài bí mật nàng chỉ có thể chia sẻ với một mình Hách Liên Dạ thôi.

Tiết trời nóng bức, Ngự Ngự hết tìm từ đông sang tìm tây nên có hơi nóng lên rồi, đúng lúc Hách Liên Dạ gọi người mang nước ô mai ướp lạnh tới, nàng múc cho mình một chén, cúi đầu uống thêm một ngụm lớn.

Quá đã!

Bộ dáng hưởng thụ này khiến Tiểu Trần Tử phải bật cười thành tiếng, trong thoáng chốc dường như nhớ lại cảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Lúc đó chỉ vì cướp hai cái đùi gà của hắn mà liều mạng lừa gạt hắn hết lần này đến lần khác, bộ dạng lúc đó cũng vô cùng hưởng thụ giống như hiện giờ.

Không biết lần này đi sẽ đi bao lâu.

Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy hụt hẫng, Tiểu Trần Tử nuốt chút nữa nói thành lời, yêu cầu cùng đi với Ngự Ngự.

Chỉ là... Mặc dù uy danh của Hách Liên Dạ lớn, nhưng trong cung cũng chỉ làm một chức quan nhàn tản, còn có thể tùy tiện rời khỏi kinh thành.

Nhưng hắn lại là Thái tử, ngàn vạn gánh nặng vác trên vai, có nhiều lúc không thể tự do làm theo ý mình được.

"Tiểu quý nước, cô nói xem làm Thái tử, là Hoàng đế... thì có cái gì tốt?"

"Được ăn nhiều! Cái gì ăn ngon cũng đều được đưa vào trong cung, ở chỗ chúng ta ý mà, những đồ ăn có nhãn hiệu thì giá cả đều phải thay đổi rất nhiều lần."

Tiểu Trần tử: "..."

Nói thật, hắn cũng đã từng nghĩ như vậy.

Nhưng nhìn đồng hồ ăn chất thành núi trước mặt, lại nhìn sang cái kẻ ngày mai sẽ phải rời khỏi kinh thành không biết khi nào mới quay trở lại này, lần đầu tiên Tiểu Trần Tử cảm thấy có nhiều đồ ăn ngon hơn nữa cũng không có người nào để ăn cùng, vậy thì có ngon cũng sẽ uống phí cả.

Sáng ngày thứ hai, sau khi mọi người ăn xong, Hà Nghiêm xách hành lý lên xe ngựa, chuẩn bị xuất phát.

Xem ra bốn phân đà trong môn phái của nam tử áo trắng quả thật có ý nghĩa vô cùng to lớn, đã đến nước này rồi mà sự đệ vẫn chưa từ bỏ ý định ngăn cản họ lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 156: Không nữ đế nàng rời đi (2)

"... Tỉnh Vương gia, nếu người cố ý muốn đi, thì tại hạ cũng chỉ đành thông báo cho sư phụ thôi."

"Không cần thông báo đâu." Xa xa trong không trung bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói ôn hòa vô cùng trẻ tuổi vang lên, thân hình người nọ nhanh như quỷ mị, tiếng vang còn chưa dứt đã thấy người đó xuất hiện ngay trước mặt họ, "Vi sư đã biết rồi."

Là Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn mặc một bộ đầu bông màu đen, hình như chính là bộ đầu bông mà Tiểu Trần Tử đã từng miêu tả qua, màu sắc đen nhánh nhìn qua như khiên tón, những chi tiết trên đó lại mang vẻ đẹp vô cùng tinh tế. (đầu bông là mũ trùm khăn bên ngoài)

Nam tử áo trắng cùng sư đệ đã sống trong môn phái từ khi còn nhỏ, chiếc đầu bông này họ đã được nhìn trong hơn hai mươi năm qua.

Đương nhiên Ôn Ngôn có thể thay y phục... Chỉ là hắn vẫn luôn yêu thích kiểu dáng này, cho nên tất cả đều mang kiểu dáng đầu bông giống nhau.

Có thể thấy Ôn Ngôn quả thực là một kẻ chung tình.

Thế nhưng hôm nay Ôn Ngôn lại không đội đầu bông...

Bọn người Ngự Ngự đã từng nhìn thấy mặt thật của Ôn Ngôn, nhưng đây cũng là bí mật lớn nhất của hắn, bọn người Ngự Ngự cũng chưa bao giờ nói ra, đợi đến lúc để hắn tìm cơ hội thích hợp tự nói cho hai tên đồ đệ của hắn biết.

Sư đệ thì tạm thời không nói tới... hắn luôn dịch dung ra một khuôn mặt kì lạ, khiến bọn họ không thể biết được cảm xúc trên mặt hắn.

Về phần nam tử áo trắng... hắn quả thật không uống công đeo cái mặt xuất trần như trích tiên kia.

Nhìn thấy sư phụ mà mình đã kêu suốt hơn hai mươi năm, trong lòng vẫn luôn cho rằng Huyền Cơ 'lão nhân' lại có khuôn mặt trẻ hơn mình không biết bao nhiêu, thậm chí hắn không bằng hoàng chút nào, chỉ đặc biệt quay đầu nhìn sư đệ.

"Sinh nhật tám tuổi năm đó của ta, kẹo đường người tặng cho ta, ta chưa ăn mà đã mất đầu rồi."

"Ta nói là sư phụ trộm, người nói sư phụ lớn rồi không ăn đường."

"Xem ra là ngài ấy trộm thật."

Hắn vẫn dùng giọng nói không nghe ra buồn hay vui, nhưng mỗi câu đều vô cùng bình tĩnh.

Nhưng người của Tỉnh Vương phủ ra tiễn lại cảm thấy bên tai âm âm, như có sấm chớp đánh xuống. . .

Mọi người bị thiên lôi đánh đến đứng không vững, Ngự Ngự cũng muốn lên xe ngựa trước ngòi một lúc...

Ôn Ngôn đột nhiên xuất hiện, đương nhiên là không thể nào đi du ngoạn ngang qua được, mà hai trăm năm vốn tích lũy cũng không phải chuyện đùa, võ công của hắn chỉ có thể dùng cụm từ sâu không thấy đáy để hình dung.

Cũng may vị trí của Ngự Ngự cách Ôn Ngôn một khoảng ngắn, xem ra cũng coi như an toàn, Hách Liên Dạ cũng sẽ không bị phân tâm để chăm sóc cho Ngự Ngự.

Chỉ là... ai cũng không ngờ được ngay khi Ngự Ngự đi ngang qua bên cạnh nam tử áo trắng thì cái kẻ nhìn có vẻ vẫn luôn ôn hòa bỗng nhiên đưa tay, một cây sáo ngọc giấu trong tay áo khẽ sát yết hầu Ngự Ngự.

"... Thực xin lỗi, ta không có ác ý gì đâu."

Hiển nhiên nam tử áo trắng cũng không có thói quen uy hiếp người khác như thế này, giọng nói có chút mất tự nhiên, "Nhưng ta không thể để các người tới phân đà của môn phái được."

Khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà bỗng chốc trở nên khó xử, Ngự Ngự vô cùng bối rối, "Nhưng trên ngân châm của ta có độc, làm sao bây giờ?"

"..." Nam tử áo trắng cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện trên vùng bụng của mình cắm rất nhiều ngân châm, còn tại sao hắn lại không có cảm giác, thì có lẽ là... trúng độc, cơ thể mất cảm giác rồi.

Tốc độ ra tay của Ngự Ngự đương nhiên cũng không nhanh đến vậy, cũng không đến mức thần không biết quỷ không hay được, đây là vì sự phòng bị

của nàng đã đến cấp bậc cao thủ, đặc biệt nghiên cứu ra một cơ quan.

Nếu không đụng phải kẻ địch có khinh công quá lợi hại thì cho dù nàng thi châm có tẩm độc, người đó chưa kịp phản ứng cũng đã bị châm rồi, đến cơ hội phản kháng cũng sẽ không có.

Cơ quan này ngày hôm nay lại có chỗ dùng rồi.

Cúi đầu nhìn cái bụng như con nhím của mình, phản ứng của nam tử áo trắng lại là "Ta chưa ăn no," vẻ mặt hần thoải mái buông tay xuống, "Ngươi đừng so đo với ta."

Ngư Ngư: "..."

Tất cả mọi người đều bị sấm đánh đến khóc rồi, vậy mà đã xong rồi sao?

Đương nhiên là không!

Bạn đã bao giờ thấy cơn mưa nào mà chỉ có một đạo thiên lôi đánh xuống đất chưa? Sự thực đã chứng minh, thiên lôi giáng xuống luôn có rất nhiều...

Nam tử áo trắng đang suy nghĩ xem những ngân châm này có thể nhổ xuống cùng một lúc hay không, thì đột nhiên cảm thấy bả vai có người vỗ một cái.

Ai vậy? Sao có thể có người tới gần hần mà hần lại không biết?

Nam tử áo trắng lập tức quay đầu lại, kết quả lại phát hiện heo nhỏ lưng đeo túi xách, mặc quần áo màu xanh nhỏ đang đứng trên vai mình...

Hơn nữa hần còn cảm thấy con heo nhỏ này đang trừng hần.

Hình thể của heo nhỏ quá nhỏ, cả việc 'đạp' vai nhà người ta cũng chỉ giống như có người vỗ vai mà thôi...

Nam tử áo trắng không nhìn lầm, xác thực heo nhỏ đang rất không vui.

Khốn nạn! Dám uy hiếp chủ nhân của ta sao? Xem trào!

Cái chân ngắn đạp một cái, heo nhỏ bay qua bay lại khắp nơi, một trào của heo đánh tới hốc mắt của nam tử áo trắng

Trong nháy mắt, hốc mắt của nam tử áo trắng từ trắng thành thâm: "..."

Đánh người xong, heo nhỏ 'thành công lui thân', trực tiếp nhảy vào trong ngực Ngư Ngư.

Ngư Ngư lập tức tiếp lấy nó, nhóc con này... được nâng niu trog tay, giống như một cục bột nhỏ vậy.

Nhưng cục bột nhỏ này còn mặc quần áo nữa.

Dĩ nhiên còn có cả túi xách nữa...

Heo nhỏ chui vào trong ngực Ngư Ngư không phải chỉ để trốn tránh, chờ đến khi đã đứng vững, nó liền đắc ý ngẩng đầu nhỏ lên, cái mõm heo khẽ hừ một tiếng.

Biểu hiện này giống như đang tranh công vậy...

Ngư Ngư nghĩ một chút, móc cây Băng Phách thảo từ trong túi thuốc tùy thân ra.

Mặc dù Băng Phách thảo không quý hiếm như Liên Tâm Thảo, nhưng cũng là một loài hiếm có, chắc hẳn kẻ thích ăn thảo được quý hiếm như heo nhỏ sẽ để mắt đến nhỉ.

Khốn nạn mà!

Heo nhỏ nôi giận, cho rằng nó giúp nàng 'báo thù' chỉ vì muốn ăn mấy món thế này thôi sao?

Đây là đang sỉ nhục 'heo cách' của nó mà! (nhân cách của heo)

Heo nhỏ giương móng heo đoạt lấy cây Băng Phách thảo kia, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm Ngư Ngư.

Ừ, việc ăn không thể chậm trễ được....

Rốt cuộc vẫn là Hách Liên Dạ thông minh, cười hỏi sư đệ, "Trước kia đã từng gặp sư phụ ngươi rồi?"

Sư đệ lắc đầu, "Từ sau khi sư phụ xuống núi thì ta mới nhận được nó."

Ngư Ngư cũng nín cười hiểu ra, "Người muốn có một chiếc đầu bông?"

Xem ra đây là cảm thấy trang phục của Ôn Ngôn rất có phong cách, nhóc con này cũng có hứng thú rồi...

Tiểu Trư không nói gì, đương nhiên nó cũng đâu có nói được...

Chỉ vung chi trái một cái, vung chi phải một cái, vô cùng lổ măng quăng cái túi xách ra trước, đẩy cái mõm, đem Băng Phách thảo còn đang ăn dở cho vào trong túi xách nhỏ, sau đó lại làm ra hành động vô cùng lộ liễu ngẩng cao cái đầu nhỏ, chờ Ngư Ngư lau sạch miệng cho nó.

Con người cũng không lịch sự được như nó...

Hà Nghiêm thoáng lắc lư xoay người, "Thuộc hạ phải đi tìm ngay một người làm một cái..."

Dù sao sư phụ của nam tử áo trắng cũng đã xuất hiện rồi, bọn họ cũng không thể lập tức đi ngay được, đúng lúc vẫn đủ thời gian để đặt may trang phục cho tiểu Trư.

... Nhân tiện hần cũng phải xuống phòng bếp, ăn chút gì đó giảm bớt áp lực này đã.

Thật ra với vóc dáng của heo nhỏ, tùy tiện tìm cái khăn đan vào nhau là có thể làm thành cái đầu bông được rồi...

Cơ mà người ta là đại nhân, 'quần áo' không cầu kì thì heo nhỏ tuyệt đối sẽ không hài lòng.

Còn về Ôn Ngôn... hần đã sớm bị mọi người vứt sang một bên rồi.

Điều bi ai nhất trong cuộc đời con người không phải là bạn không đủ mạnh, mà là bạn sống hai trăm tuổi còn có thể duy trì dung mạo của mỹ thiếu niên, võ công cũng đủ để độc bộ thiên hạ, vậy mà vẫn có thể bị một con heo nhỏ cướp kính một cách quá đơn giản...

Nhưng Ôn Ngôn cũng không gấp gáp, hôm nay hần tới đây chủ yếu là muốn ngăn họ xuất phát, không tiếc bất luận phải trả cái giá lớn đến mức nào.

Mà theo ý hần, ở đây cũng sẽ không có ai là đối thủ của hần cả, kể cả kẻ đó có là Hách Liên Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Chuyện gì cũng không làm khó được yêu nghiệt nào đó (1)

Với trí thông minh Hách Liên Dạ, đương nhiên y cũng hiểu được Ôn Ngôn tới đây để làm gì, chỉ là thoát nhìn y cũng không hoàn toàn lo lắng gì, nhìn Ôn Ngôn vài lần, cười hỏi một câu dường như không có liên quan gì cả, "Không biết Ôn công tử đã từng nghe qua sư phụ của bản vương là ai chưa?"

"Chưa hề."

Thật ra với kinh nghiệm cũng như thân phận của Ôn Ngôn, hần hoàn toàn không quan tâm đến việc chém gió buồn đùa lê của người thường, nhưng Hách Liên Dạ lại không phải là người thường...

Khi Hách Liên Dạ được mười mấy tuổi thì đã có được võ công mạnh mẽ đến mức người thường dù có tu luyện cả đời cũng khó có được, khiến người khác không chú ý đến y cũng khó khăn.

Ôn Ngôn cũng đã nghe ngóng từ rất lâu, rốt cuộc vị cao nhân đó là ai mà có thể dạy ra được một đồ đệ lợi hại như vậy, nhưng đã nhiều năm qua mà câu hỏi này vẫn không có lời đáp.

Hách Liên Dạ cười có phần thờ ơ, "Ôn công tử không cảm thấy kì quái sao? Danh tính sư phụ không truyền, lại dạy dỗ được một đồ đệ như bản vương, huống hồ lúc bản vương thành danh sau một trận đánh, trông có vẻ giống như mới có mười mấy tuổi hay sao?"

"Ý người muốn nói là..." Ôn Ngôn chấn động, y cũng giống hần, tuổi thật cũng đến trăm tuổi rồi, chỉ là có thể trường sinh bất lão hay sao?

Điều này dường như dễ giải thích hơn, bằng không Ôn Ngôn không có cách nào hiểu được, sao có người tuổi còn nhỏ mà đã mạnh đến như vậy.

Trong mắt của kẻ đã hai trăm tuổi như Ôn Ngôn, thì kẻ mới có hai mươi tuổi như Hách Liên Dạ quả thật là 'nhỏ tuổi', quá nhỏ...

Hách Liên Dạ không thể phản bác điều gì, chỉ cười vươn tay ra, "Hân hạnh được gặp mặt."

Cái tư thế bắt tay này là y học được từ Ngự Ngự.

Ôn Ngôn không phải từ hiện đại xuyên tới nên chưa thấy cảnh bắt tay bao giờ, nhưng ở quê hương hán, tục lễ khi mọi người chào hỏi nhau không giống như ở Nguyệt Loan quốc.

Cho nên khi Hách Liên Dạ vươn tay, trong lòng Ôn Ngôn càng tin tưởng hơn.

Nhưng Hách Liên Dạ là hoàng tử, sống trong thâm cung, bộ dạng lúc trước mười mấy tuổi, người ở ngoài cung đều không biết, sau mười mấy tuổi, dung mạo của y có còn biến đổi hay không? Chẳng lẽ mấy năm gần đây, y đã từng xuyên không?

Bởi vì bệ hạ hoàng, trong lòng có quá nhiều câu hỏi nên nhất thời Ôn Ngôn cũng không suy nghĩ nhiều, học theo động tác của y cũng vươn tay ra, nắm tay y.

Nửa giây sau, Hách Liên Dạ từ từ rút tay về, đưa ngón châm cất giấu trong tay trả lại cho Ngự Ngự.

Sư đệ và nam tử áo trắng: "..."

Có phải đã có chuyện gì đó xảy ra...

Hai người cũng không phải kẻ ngốc quay sang nhìn sư phụ mình đã hóa đá, cũng từ từ hóa đá theo.

Ngự Ngự thu hồi ngón châm, rất tốt bụng nói cho hai người họ biết, "Sư phụ các người đã trúng độc, hiện giờ không thể cử động được."

Huyền Cơ lão nhân quá tự tin, hán cảm thấy trên đời này không có bất kỳ kẻ nào có thể gây thương tổn cho hán, cho nên hán tinh thông y dược, lại chưa từng ăn bất cứ loại thảo dược nào có công dụng giải bách độc được cả, hiện tại mới trúng chiêu như thế này.

Nam tử áo trắng cùng sư đệ của mình tiếp tục hóa đá.

Không sống trong khu vực đại lục này, thì rất khó lý giải được địa vị của Huyền Cơ lão nhân ở trong lòng mọi người.

Dùng một cách nói thông tục dễ hiểu thì chính là trên đời này thật sự có thần tiên, thì mọi người sẽ cảm thấy Huyền Cơ lão nhân nhất định là một trong những vị đó.

Mặc dù sư phụ từ một ông lão già nua trên 80 tuổi biến thành một mỹ thiếu niên, thì sự sùng bái của hai người nam tử áo trắng đối với sư phụ mình vẫn không thay đổi.

Thế nhưng bây giờ ngay cả đánh nhau vẫn chưa có, sư phụ bọn họ lại đột nhiên không thể động đậy được...

Qua một lúc lâu sau, sư đệ xoay cái cổ cứng ngắc, "Những điều ngươi nói khi nãy, về việc danh tính của sư phụ ngươi không nổi, còn có ngươi mới mười mấy tuổi đã lợi hại như vậy, là vì..."

"Là vì bôn vương đã mạnh mẽ đến mức biến thái rồi." Người nào đó rất khiêm tốn bình tĩnh nói đáp án cho hán biết.

... Cho nên vừa rồi là y hoàn toàn nói bậy, cốt để sư phụ giảm phòng bị trong lòng xuống, nhân cơ hội đó mà hạ thủ.

Đương nhiên, biện pháp này nghe thì đơn giản, nhưng làm thì lại là chuyện khác.

Không phải ai cũng có thể bình tĩnh đến mức thoải mái diễn trò ngay trước mặt một kẻ mạnh mẽ cường đại như Ôn Ngôn này... Điều này đích thị là khảo nghiệm cả về diễn xuất cũng như tố chất tâm lý con người.

Hơn nữa, cũng cần phải có loại thuốc có hiệu lực cực nhanh của Ngự Ngự cung cấp, khiến cho Ôn Ngôn không có thời gian phản ứng.

"Tiểu nha đầu, đây có được tính là phu thê đồng tâm, sắt cũng mài thành kim được không?" Hách Liên Dạ cười nhìn về phía Ngự Ngự.

"Vương gia, ngài không cảm thấy, hiện tại không phải là lúc buồn nôn không?" Ngự Ngự vô cùng chân thành hỏi ngược lại.

"Nhưng bất kể lúc nào, trong lòng bôn vương người quan trọng nhất vẫn là nàng, làm sao bây giờ đây?"

Ngự Ngự cẩn thận suy nghĩ, "Rau trộn đi, thói tiết quá nóng bức, rất thích hợp để ăn rau trộn."

Hách Liên Dạ cũng nghiêm túc gật đầu, "Được, buổi tối làm thêm mấy món rau trộn," sau đó rất tự nhiên nói thêm một câu, "Tiếp không cho Dung công tử ăn thịt."

Nam tử áo trắng lại sắp không có thịt ăn: "..."

Hách Liên Dạ sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai có ý muốn ức hiếp Ngự Ngự, trước đó nam tử áo trắng đã uy hiếp Ngự Ngự, cho dù là bị bắt buộc phải làm như vậy, chưa tạo ra vết thương nào cho Ngự Ngự, phạt lớn có thể bỏ, nhưng phạt nhỏ thì không thể tránh khỏi được.

Xem ra cả đoạn đường này, nam tử áo trắng thâm rồi.

Rốt cuộc sư đệ cũng hoàn hồn hoàn toàn, lập tức kháng nghị giúp sư phụ, "Sao Tĩnh Vương có thể giờ trò lừa gạt vậy? Điều này không công bằng chút nào!"

Hách Liên Dạ bình tĩnh cười, "Nếu đã vậy, cũng tốt thôi, đừng nói nhiều nữa, sư phụ ngươi năm nay cũng đã sắp hai trăm tuổi, để hắn luyện thêm một trăm năm công lực, bốn vương có thể nhường hắn ba chiêu."

Sư đệ và nam tử áo trắng: "..."

Thôi, từ bỏ cái đạo "công bằng" đi...

Vóc dáng của heo con nhỏ, cho nên làm cái đầu bông chẳng mấy chốc đã xong.

Hà Nghiêm một đường co quắp khoe miệng trở về, hòa nghi trong tương lai sẽ có một ngày heo con này yêu cầu bọn họ làm một đôi giày để đi mát.

Không đúng, phải là hai đôi...

Cũng không đúng, hai chi sau để đi giày, hai cái chi trước, chắc là... đeo bao tay nhỉ?

Hà Nghiêm hoàn toàn loạn rồi.

Với sự trợ giúp của Ngư Ngư, heo con mang cái đầu bông lên đầu của mình.

Cũng mang sắc xanh giống như bộ y phục nhỏ, cổ áo gấp lại, đeo một lam bảo thạch giá trị xa xỉ, dây buộc cũng được làm từ lụa Lư Tô màu xanh.

Một con gió thổi qua, vạt dưới đầu bông tung bay, bông chốc ụp phong dạt dào.

Như thế này đã xong rồi sao?

Đương nhiên không phải!

Quan trọng nhất là khi nhìn vào bên trong vạt vải và áo mới phát hiện, phía trong rõ ràng thêu ám văn Liên Tâm Thảo để "thể hiện rõ thân phận".

Đây mới gọi là khiêm tốn...

Trong nháy mắt, bọn người Hà Nghiêm cảm thấy bản thân ăn mặc quá mức mộc mạc rồi...

Heo con rất thỏa mãn với bộ trang phục mới của mình, từ trong ngực Ngư Ngư nhảy xuống, trước mặt mọi người ngẩng đầu uốn ngực đi quanh một vòng.

Dáng điệu này quả thực là phong tư cao ngạo...

Làm người thật sự quá khó khăn... Bọn người Hà Nghiêm thật sự muốn khóc.

Bật cười trong phút chốc, Hách Liên Dạ mới bế heo con lên giúp nó lau sạch tứ chi, vừa lau vừa hỏi nam tử áo trắng, "Nói đi, tại sao nhất định phải ngăn cản bọn ta tới bốn phân địa."

Nam tử áo trắng và sư đệ vẫn đang hóa đá sau dư chấn mà heo con để lại.

Mặc dù ngay từ đầu, heo con vốn là do sư đệ nhặt về, hắn cũng làm chủ nhân của nó được vài ngày, nhưng cách thức hắn 'chăn heo' dường như không được đúng lắm...

Tóm lại, con heo con này ở trong tay bọn họ nhìn qua chỉ nhanh nhẹn cơ trí một chút thôi, cũng không có vẻ gì là hiểu tính người.

Cho nên sư đệ chậm phản ứng mất mấy giây, mới nhìn sang hướng sư phụ mình.

Ôn Ngôn không thể động đây, nhưng con mắt vẫn có thể chuyển động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chuyện gì cũng không làm khó được yêu nghiệt nào đó (2)

Hiểu rõ ý của y, sư đệ chân chờ trong chốc lát, chân thật mở miệng, "Nếu đến sư phụ cũng không ngăn cản được ngươi, vậy tại hạ chỉ có thể nói thẳng, thật ra đây là lời thề độc mà năm đó sư phụ đã định ra, môn phái chúng tôi phải thề trấn thủ bốn ngọn núi này, không thể để cho bất kì người ngoài nào xâm nhập, nếu không tất cả mọi người đều phải chết oan uổng."

"Là thề với vị đạo trưởng đã từng chỉ điểm cho ngươi?" Lúc này đây, Hách Liên Dạ trực tiếp hỏi Ôn Ngôn.

Con mắt Ôn Ngôn hơi chuyển động, dáng vẻ xem như là thừa nhận.

Hách Liên Dạ gật đầu, lại quay sang hỏi sư đệ, "Trừ phi các người chết trận, nếu không tuyệt đối sẽ không bỏ việc bảo vệ bốn ngọn núi này sao?"

"Đúng vậy."

Loại thề độc này có rất nhiều người có thể thuận miệng nói ra, hoàn toàn không sợ điều đó sẽ xảy ra.

Trước kia sư đệ coi trọng lời thề này cũng vì lòng tin phục đối với sư phụ mình, Ôn Ngôn không phải là một kẻ lắm lời, vậy mà trước kia chuyện này lại căn dặn hần rất nhiều lần, để hần phải nhớ thật kĩ lời thề đó.

Lúc trước hần không rõ, nhưng giờ thì hần đã hiểu.

Một khi sư phụ đã có thể sống đến gần hai trăm năm mà vẫn duy trì bộ dạng thiếu niên, loại chuyện mà trên thế gian này không ai có thể lí giải nổi, nếu bọn họ còn không nghe theo thì toàn bộ mấy trăm người trong môn phái đều sẽ phải mất mạng chỉ trong tích tắc.

Nét mặt sư đệ ngưng trọng, vẻ mặt Hách Liên Dạ lại thoải mái tươi cười, "Hóa ra lại có chuyện như vậy."

Trong lúc nói chuyện, y đã tới gần bên cạnh hai người sư đệ và nam tử áo trắng, trên người không xuất hiện bất kì tia sát khí nào, nhưng không hiểu sao vẫn khiến người khác cảm giác được hơi thở nguy hiểm.

Thành thật mà nói, khinh công của Hách Liên Dạ không bằng hai người họ, hai sư huynh đệ còn có cơ hội trốn thoát.

Thế nhưng khi Hách Liên Dạ tiến sát lại gần, nội lực sâu tựa đáy biển mang theo áp lực cường đại, khiến mỗi bước đi của bọn họ phải vô cùng gian nan chật vật, đến nội lực cũng không thể vận được chứ đừng nói tới sử dụng khinh công đào tẩu.

Trong tình huống này Hách Liên Dạ từ từ bóp chặt khớp xương ở cổ tay và cổ chân của sư đệ và nam tử áo trắng, giọng điệu thoải mái, "Đã nói rồi mà, các ngươi không thắng được ta đâu."

Lời nói trấn định đến vậy cũng chỉ có Hách Liên Dạ mới nói ra được, còn khiến người khác sau khi nghe xong phải sức nghiêng răng nghiêng lợi không thể không rơi lệ thừa nhận, y nói rất đúng..

Hách Liên Dạ sử dụng lực ở tay cực kì chú ý, hai sư huynh đệ không cảm thấy đau, lại thấy hai cánh tay như gặp phải dòng điện, mềm oặt buông thông xuống, chân cũng mềm nhũn theo, đứng cũng không xong.

Chẳng qua vấn đề này bọn họ cũng không cần phải lo lắng.

Hai huynh đệ Hà Nghiêm và Hà Túc đã sớm hiểu rõ ý đồ của chủ nhân, chạy vội về phủ, chuyển tới đây hai chiếc ghế mây thoải mái đặt đằng sau hai sư huynh đệ.

Đợi đến khi hai huynh đệ nam tử áo trắng ngã xuống, hai huynh đệ họ Hà chuyển hai cái ghế mây lên xe ngựa, còn thân thiết mở cửa sổ xe hai bên ra, tiện thể giúp hai người bọn họ ngắm phong cảnh.

Tự thấy đầu tiên là gãy tay gãy chân sau đó bắt đầu được phục vụ từ đầu đến chân, tâm tình của hai sư huynh đệ bọn họ... chỉ có thể dùng "....." sáu dấu chấm này để hình dung mà thôi.

Điều duy nhất khiến bọn họ cảm thấy vui mừng chính là cũng vì như vậy mà mọi rắc rối đã được giải quyết.

Thương thế kia có thể chữa trị được, lấy y thuật của Ngự Ngự sẽ không để cho bọn họ xuất hiện bất kỳ di chứng nào, nhưng hiện tại tay chân bọn họ đều không thể dùng lực được, cũng không thể ngăn cản Hách Liên Dạ, xem như dùng thương vong nhỏ nhất hoàn thành lời thề, sẽ không khiến bất cứ ai trong môn phái phải bỏ mạng.

Ngự Ngự vốn quyết định chỉ xem cuộc vui.

Nhưng nàng vừa nắm lấy nắm hạt dưa thì mọi việc đã được giải quyết rồi..

Cho nên sau một hồi rồi rắm, nàng chân thành hỏi Hách Liên Dạ, "Vương gia, trên đời này có chuyện gì có thể làm khó được ngài không?"

Sợ yêu nghiệt nào đó lại nhân cơ hội để thổ lộ, Ngư Ngư còn đặc biệt tặng thêm một câu, "Ngoại trừ theo đuổi người khác."

Suy nghĩ một lát, lại bồi thêm một câu đảm bảo, "Còn cả làm thế nào mới có thể không thích một người."

Nhưng đối với trình độ phức tạp yêu nghiệt này của Hách Liên Dạ mà nói... y có thể tìm được tới tận một vạn cơ hội để thổ lộ.

Cười nhìn Ngư Ngư, người nào đó nói cực kì dịu dàng, "Đương nhiên là có, bốn vương vẫn cảm thấy học cách làm sao để cưng chiều một người rất khó."

Người còn muốn cưng chiều thế nào nữa!

Một đám hò hét trong lòng...

Nhưng yêu nghiệt nào đó lại đặc chỉ nói, "Nhưng mà tiểu nha đầu ta vô cùng thích kia bất kể có sủng ái đến thế nào thì vẫn luôn lo lắng bản thân không thể chăm sóc tốt được cho nàng."

"... Vương gia, chỉ bằng chúng ta chơi trò chơi giả bộ không ai nói gì đi."

"Được," người nào đó cười vô cùng chân thành, thâm tình, "Chỉ cần nàng ngồi bên cạnh bốn vương, thì không cần nói gì bốn vương vẫn cảm thấy rất hạnh phúc."

Ngư Ngư: "..."

Tuyệt đối không thể nói lại được yêu nghiệt kia rồi, Ngư Ngư rất muốn kéo theo hai chiến hữu, liền hỏi hai huynh đệ nam tử áo trắng này giờ vẫn chưa mở miệng nói gì, "Các anh có cảm thấy buồn nôn không?" Không ngờ nam tử áo trắng lập tức chối bỏ không hề do dự, "Không buồn nôn."

Ngư Ngư không khỏi sùng sốt, "Tại sao?"

Giọng điệu nam tử áo trắng vô cùng thanh thoát, "Lại không thể ăn thịt rồi."

Bởi vì không thể ăn thịt nữa, nên hoàn toàn không cần thận nghe Hách Liên Dạ nói gì... Ủ.

Tâm trạng của Ngư Ngư vô cùng phức tạp, nhưng vẫn rất hiền lành nói, "Từ nay về sau cũng đừng nghĩ đến chuyện được ăn nữa."

"... Buồn nôn."

Ngư Ngư hài lòng.

Nam tử áo trắng quay đầu nhìn về phía sư đệ của mình, "Sư đệ, buồn nôn là cái gì?"

Không biết sư đệ có nghe thấy hắn nói chuyện hay không, cau mày ngắm nhìn phương xa, "Cũng đã rất lâu không trở về, không biết heo trên núi thế nào rồi."

Dứt lời còn thờ dài một tiếng, bộ dạng vô cùng lo lắng.

Nam tử áo trắng: "..."

Ngư Ngư cũng thấy rối rắm thay cho hắn, hỗ trợ hỏi, "Sư đệ, anh có nhìn thấy Dung Mô Mô không?"

Sư đệ bình tĩnh quay đầu, "Tạm được."

"... Tạm được là có ý gì?"

"Có thể nhìn thấy, chỉ là không nhớ rõ."

"... Sư đệ, ta còn chưa đi."

"Cô xem, ta lại quên mất rồi."

Ngư Ngư và nam tử áo trắng: "..."

Hai sư huynh đệ nhà này luôn thích khảo nghiệm tính nhẫn nại của người khác mà, lần đầu tiên Ngư Ngư cảm thấy lời nói của nàng và Hách Liên Dạ vẫn còn tương đối là của người Trái Đất.

Hách Liên Dạ ngồi bên cạnh, nàng liền hỏi Hách Liên Dạ, "Ngài nói xem, cái người muốn vạch trần tôi không phải là Trình Ti Nghiên thật kia có thật là Hạ Lan Đồ không?"

Cho dù lòng dạ hẹp hòi đến mức muốn báo thù thế nào đi chăng nữa, hẳn cũng không dám chọc tới ôn thần Hách Liên Dạ đâu nhỉ.

Người bình thường nào có gan lớn đến vậy?

Hách Liên Dạ không để ý mỉm cười, "Có lẽ biết được bản thân có chỗ dựa vững chắc chăng."

Y quả thật không cần phải để ý tới, trong mắt Vương gia y đây, trên đời này hoàn toàn không có việc gì khó cả...

Cho nên người sau màn kia là ai, Hách Liên Dạ cũng lười đoán, chỉ cần ngồi không chờ tên đó bỗng dưng xuất hiện tới tìm y là đủ.

Ngư Ngư cũng rất hiếu kỳ, chỗ dựa nào mà ngay cả Hách Liên Dạ cũng dám chọc vào?

Cả đám người bọn họ ai cũng không ngờ tới, chỉ chưa tới một canh giờ sau, vấn đề này liền có đáp án.

Buổi sáng khi xuất phát đã làm mất không ít thời gian, cho nên gần giữa trưa bọn họ mới đi đến khe núi ngoại ô.

Ngựa bỗng nhiên phát ra tiếng hí bất an, Ngư Ngư liền kéo rèm xe ra nhìn một cái, trong khe núi tĩnh lặng không một bóng người, nhưng khi những cơn gió nhẹ lướt qua, nòng mớ hồ ngửi thấy mùi hương kịch độc của kiến huyết phong hầu.

Mùi hương rất nhạt, có lẽ chất độc không cách xa họ lắm, nhưng mùi này rất lâu vẫn chưa thấy tan, xem ra lượng độc này không hề nhỏ.

Hơn phân nửa được tẩm ở trên mũi tên. Ngư Ngư quan sát hoàn cảnh xung quanh, hơi nhướng lông mày lên.

Có mai phục?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Phúc hắc và vô lương là tuyệt phối (1)

Hà Nghiêm vốn ngồi đánh xe ở đằng trước, bây giờ cũng đã nhảy xuống xe, đi tới bên cửa sổ nơi Hách Liên Dạ đang ngồi, sắc mặt còn khó coi hơn cả Ngư Ngư.

Nói thật, Hà Nghiêm cũng không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu thực tế cho lắm.

Từ nhỏ hắn đã đi theo Hách Liên Dạ, mà trên đời này cũng không có nhiều người dám chọc tới Hách Liên Dạ...

Trước đó, hắn đã từng đối mặt với trận chiến lớn nhất, đó chính là lần "hộ tống" Ngư Ngư "đào hôn", hơn mười mấy sát thủ áo đen đồng loạt xuất thủ.

Thế nhưng lần này... mặc dù trên núi cao này bốn phía không có một bóng người, nhưng Hà Nghiêm lại nhạy bén cảm giác được bầu không khí tràn ngập sát khí của đại quân, số người mai phục ở nơi này ít nhất cũng phải có vài trăm.

Nét mặt Hà Nghiêm trở nên trầm trọng, "Chủ tử, Vương phi, sắp đến giữa trưa rồi, có thể sẽ phải chậm trễ giờ cơm trưa, làm sao bây giờ?"

... Từ sau khi Ngư Ngư xuất hiện, chuyện có thể khiến toàn bộ người của Tỉnh Vương phủ khản trương, chắc hẳn cũng chỉ có ăn...

Hách Liên Dạ không bị những lời này lung lay, liếc mắt nhìn cảnh vật chung quanh, "Trưa nay cấm trại ăn cơm ngoài trời đi, ăn thịt dê nướng."

Nghe thấy tên đồ ăn quen thuộc, ánh mắt nam tử áo trắng liền đảo qua đây.

Hách Liên Dạ cũng quay đầu lại, khẽ nhếch khóe môi liếc hắn một cái, "Sau đó chuẩn bị cho Dung công tử vài xiên nướng đi."

Nam tử áo trắng không được ăn thịt: "..."

Ngư Ngư cảm thấy rất bất mãn, kháng nghị giùm hắn, "Sao có thể đối xử với anh ta như vậy được? Nói thế nào cũng phải thêm vài xiên rau dại vào nữa chứ?"

Nam tử áo trắng vẫn không có thịt để ăn: "..."

Hà Nghiêm được ra lệnh, xuống xe đi săn thú, hoàn toàn không có chút khái niệm nào là "Dịch có quá nhiều nên ta phải ở lại để bảo vệ chủ tử và Vương phi" cả... (==))

Chú tử cần phải bảo vệ sao? Sao có thể! Tưởng ai cũng có thể dùng cụm từ "Mạnh đến mức biến thái" để hình dung à...

Dường như ngay khi Hà Nghiêm xuống xe, mấy trăm hắc y nhân che mặt gương cung xuất hiện ở cả bốn phía đỉnh núi, cung tên trong tay kéo căng, được ánh mặt trời chiếu sáng, đầu mũi tên lóe lên sắc xanh đen ẩm ướt tượng trưng cho chất kịch độc, hướng về phía xe ngựa của họ.

Lần đầu tiên Ngư Ngư được nhìn tận mắt hiện trường thập diện mai phục này, có chút tò mò, "Quả nhiên là ở khắp bốn phương tám hướng, chỉ cần động một chút là sẽ bị biến thành con nhím ngay."

"Biết là tốt rồi."

Một giọng nói khàn khàn khó nghe bỗng nhiên vang lên, sau khi hần mở miệng, bốn phía đều vang thêm những âm thanh tê tê, giống như tiếng giấy giám mài trên mặt tường, nghe ra có phần thấp thỏm nóng nảy.

Trung ra vẻ mặt thật thà, Ngư Ngư cực kì sùng bái nhìn về phía đỉnh núi xa xa, "Khoảng cách xa như vậy mà vẫn nghe được rõ ràng những gì ta nói, nội lực thật thâm hậu!"

Không ai không thích nghe mấy lời nịnh hót, nhất là từ người trông qua vô cùng thật thà, có thể nói được lời nói chân thành đến vậy...

Đầu tiên giọng nói khàn khàn kia 'hừ' một tiếng, dường như có chút đắc ý.

Ngư Ngư tiếp tục nói, "Vì để đối phó anh, tên có nội lực thâm hậu này còn mang theo mấy trăm cung thủ trợ trận nữa, Hách Liên Dạ, anh thật lợi hại!"

Kẻ ở trên đỉnh núi xa kia không phản ứng... đoán chừng là bị ghen chết rồi.

Hách Liên Dạ bật cười vỗ đầu Ngư Ngư, vô cùng khiên tốn nói, "Bổn vương quả thật rất lợi hại, nhưng thật ra người trên đỉnh núi xa kia cũng chả có bản lĩnh gì cả."

"Nhưng hần có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện đấy." Ngư Ngư chớp chớp mắt, vẻ mặt thật thà lạnh lợi.

Đối đầu với kẻ địch mạnh, nàng còn rối rắm đến mức này, trông thật có chút... ngốc.

Nhưng Hách Liên Dạ cũng rất kiên nhẫn tiếp tục đề tài này với nàng, cười nói, "Ta cho nàng mượn nửa thành nội lực, nàng cũng có thể nghe được hần đang nói cái gì."

Dứt lời, liền cầm lấy tay Ngư Ngư, dường như đang thật sự vận nội lực cho nàng mượn.

Ngư Ngư khê cau mày, bộ dạng kia trông có vẻ vô cùng nghiêm túc, sau vài giây, nàng bất ngờ vui mừng nở nụ cười, "Thật sự có thể nghe thấy! Hần nói biết chắc hôm nay phải thua thì đã không đưa mấy thằng nhóc này đi theo rồi (ý chỉ cung thủ)."

"Chó má!" Người ở trên đỉnh núi xa kia chửi ầm lên, "Dám nói bảo bối của lão phu là thằng nhóc?" Máng xong, trong miệng hần đột nhiên phát ra một tiếng tê tê khàn khàn, âm điệu lộ nét quý dị khó diễn tả bằng lời, người nghe dựng thẳng tóc gáy.

Đi theo một tiếng này, nơi cách bọn họ không đến 200m đột nhiên có một mảng xà lớn màu trắng dài mấy thước, ngẩng cao đầu, khủng bố thê lương thật dài ra.

"Thì ra là rắn." Cuối cùng Ngư Ngư cũng biết âm thanh tê tê kỳ quái lúc nãy là cái gì rồi.

Trong núi cỏ dại sinh trưởng tốt, gần như cao gần đến bắp chân, con măng xà lớn màu trắng này bò chậm ở trong đó, bọn họ không nhìn thấy nó cũng có thể lý giải được.

Chỉ là không biết tại sao, con măng xà lớn này bò đến nhưng không phát ra chút âm thanh nào, cho dù là lợi hại như Hách Liên Dạ cũng không phát hiện nó tới gần.

Người ở trên đỉnh núi xa kia, lúc này mới phát hiện mình trúng kế, cũng bởi vì bị Ngư Ngư kích động, nhất thời mất bình tĩnh sớm để lộ con măng xà này.

Nếu không con măng xà này lặng yên không tiếng động bò đến chỗ gần bọn họ, há miệng một cái là có thể nuốt toàn bộ bọn họ, để bọn họ ngay cả thời gian bị thương cũng không có.

Nhỏ giọng mắng một câu, người ở trên đỉnh núi xa kia lại âm trầm cười rộ lên, "Lộ ra rồi thì sao? Dựa vào thân thể bình thường của các người cũng muốn đấu thắng con măng xà này? Hiện tại cầu xin tha thứ vẫn còn kịp, giao con bé Trình Ti Nghiên kia ra đây, lão phu sẽ tha cho các người một mạng!"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện tràn ngập vẻ vô tội, "Tại sao muốn bắt tôi?"

"..." Người ở trên đỉnh núi xa kia nuốt chút nữa buột miệng nói ra, vừa nghĩ tới kinh nghiệm lúc nãy bị Ngư Ngư dụ một trận thì hừ một tiếng, dứt khoát không mở miệng.

"Không chơi nữa, hết vui rồi."

Ông ta không nói Ngư Ngư liền mất hứng nhiều lời với ông ta, chuyển sang chơi với những người khác.

Ừm... Chơi với những sinh vật khác.

Trong tay nàng là thanh kiếm mượn ở chỗ sư đệ, kiếm vẫn chưa ra khỏi vỏ, lắc lắc hai cái về phía con măng xà màu trắng, như là đang chào hỏi nó.

Một màn khiến người ta ngạc nhiên đã xảy ra, con măng xà vẫn luôn đứng tại chỗ, chỉ dùng đôi mắt rần lạnh băng vô tình nhìn bọn họ... cũng lắc lắc hai cái theo thanh kiếm trong tay Ngư Ngư.

Bộ dáng kia thể nhưng lại thật thà chất phác, nhìn có chút ngốc ngếch.

Người trên núi rõ ràng cũng sững sốt, con măng xà này ông nuôi mấy chục năm rồi, xưa nay chỉ nghe theo mệnh lệnh của ông, sao hôm nay lại như thế?

Tiếng tê tê trong miệng lại vang lên, ông điều khiển con măng xà muốn nó đi cắn chết Hách Liên Dạ.

Thế nhưng con măng xà lớn kia hoàn toàn không nghe theo điều khiển của ông, vẫn luôn nhảy múa theo mũi kiếm Ngư Ngư vung vẩy.

Hà Nghiêm chưa từng thấy Latin, nhìn thấy cảnh này thì trợn mắt há mồm, rất lâu mới tìm lại giọng của mình, "Không ngờ rất đẹp mắt..."

Ngư Ngư lại rất tiếc nuối, "Nó không có eo à... Nếu không nhảy điệu múa này càng đẹp hơn."

"..." Một đám người đều lặng lẽ lau mồ hôi lạnh.

"Cô, cô rút cuộc là ai!" Phát hiện măng xà mình một tay huấn luyện đến lớn thật sự không nghe theo điều khiển của mình, người ở trên đỉnh núi đối diện có chút kinh hãi.

Rút cuộc nàng làm sao làm được!

Ngư Ngư bị ông hỏi có chút sững sốt, chớp chớp mắt, cực kỳ vô tội nói, "Người thành thật chứ ai."

Chuyện rõ ràng thế này rồi tại sao còn phải hỏi? Chẳng lẽ nhìn nàng không thành thật à?

"..." Mọi người tiếp tục lau mồ hôi lạnh.

Người ở trên đỉnh núi đối diện hiển nhiên cũng bị Ngư Ngư làm cho ghen, qua một hồi lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi ra lệnh, "Bắn..."

Mệnh lệnh này hẳn là "Bắn tên", nhưng mới nói được một chữ, người kia liền im bật.

Hơn nữa âm đuôi chữ "Bắn" kia còn mang theo âm rung hoảng sợ rất rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Phúc hắc và vô lương là tuyệt phối (2)

"Tất cả xạ thủ đều bị bốn vương điểm huyết đạo." Âm thanh cực kỳ ưu nhã dễ nghe bình tĩnh địa cười lên, "Chỉ mang theo có mấy trăm người mà dám đến mai phục bốn vương, lá gan thật sự không nhỏ chút nào."

"Ngươi, ngươi lên núi lúc nào..."

"Được một lát rồi." Hách Liên Dạ vẫn cực kỳ bình tĩnh, "Ưu thế của núi này bình thường."

"Ngươi... Cô... Cô cô ý!" Người trên núi kia cũng coi như kịp phản ứng lại, Ngư Ngư để con măng xà này nhảy múa chính là vì dời đi lực chú ý của hắn, để cho Hách Liên Dạ có cơ hội lên lút lên lên núi.

Dưới núi, Hà Nghiêm lặng lẽ nhìn trời.

Chủ tử cùng Vương phi... Từ trước đến nay đều là như vậy, liên thủ giăng bẫy ta người đều không cần bàn bạc, vô cùng ăn ý.

Phúc hắc và vô lương, chính là tuyệt phối...

Không đầy một lát, Hách Liên Dạ dắt theo một chuỗi dài người xuống núi.

Thật sự là một chuỗi dài, đi đầu là một ông già áo đen gầy lùn, đi theo sau là một đám người áo đen cao thấp mập ốm đều có, bị Hách Liên Dạ dùng dây thừng dài trói thành một chuỗi, nghiêng ngả lao đảo đi sau lưng y.

Vừa nhìn thấy bọn họ, lông mày liền nhíu lại.

Ngoại trừ ông già hắc y đi đầu, người phía sau đều chấn động, sắc mặt trắng nhợt nhìn nam tử áo trắng cùng sư đệ.

Hách Liên Dạ chau mày, “Người trên núi?”

“... Đúng” Sư đệ không có cách nào phủ nhận, “Nhưng ở trên núi chúng tôi không phân nhiều nhân thủ như vậy, những xạ thủ khác không hẳn là người trên núi.”

Hách Liên Dạ gật đầu, y tìm mấy người có võ công cao nhất mới trói lại, người còn lại đều ném ở trên núi không để ý đến.

Đối với kiểu tiểu nhân này, từ trước đến nay Hách Liên Dạ đều không thèm để ý, cho nên xách mình ông già áo đen lên, khoát tay, “Còn lại giao cho người.”

“... Thiếu chủ, Nhị gia.”

Từ trong tay Hách Liên Dạ có thanh danh kinh khủng chuyển tới trong tay bọn sư đệ thoạt nhìn coi như ôn hoà thiện lương, một đám người áo đen lại không có phản ứng thờ phào nhẹ nhõm, âm thanh của ai nấy đều run rẩy gay gắt.

Ngư Ngư tò mò ở một bên nhìn xem, hết sức không hiểu, hai người bọn sư đệ có gì đáng sợ chứ.

Nam tử áo trắng từ trước đến nay thận trọng kín đáo, cũng chỉ ở trước mặt sư đệ của mình mới có thể nói nhiều một chút, mặc dù đa phần sư đệ đều không để ý tới hắn...

Hắn không nói gì, sư đệ lại nói ra suy nghĩ của mình, “Tiết Hữu.”

“... Nhị gia.” Một người áo đen trong đó khẽ run rẩy, lập tức đứng dậy đi ra.

Sư đệ rất bình tĩnh, “Tóc mái khó coi quá, cắt.”

Ngư Ngư: “...”

Trong thoáng chốc, dường như Ngư Ngư nhìn thấy thầy chủ nhiệm của mình xuyên qua...

Quay đầu nhìn khuôn mặt to chiếm diện tích rộng của sư đệ, Ngư Ngư càng rối rắm, tại sao không có ai nói với sư đệ, “Mặt to quá khó coi, đập” chứ?

“Các người yên tâm, hiện tại trên núi cần người, ta sẽ không xử phạt các người.”

Sư đệ hết sức bình tĩnh ung dung, “Tất cả mọi người có mặt ở đây, về núi một người nuôi một con heo, trong vòng một tháng, ít nhất phải khiến chúng nó tăng năm cân thịt, thiếu một cân, ta khoét một miếng thịt của các người.”

Ngư Ngư: “...”

Hách Liên Dạ ở bên cạnh đã soát người ông già áo đen xong, đưa qua một túi đựng chai lọ, “Có thể dùng không?”

Ngư Ngư đã rửa tay, đợi ăn dê nướng...

Cho nên nàng lười đụng vào, “Hỏi heo nhỏ đi.”

Vì vậy heo nhỏ cả người tạo hình đầu bồng xuất hiện... Bị chủ nhân ôm ra ngoài, nhóc con kia đứng ở bên túi chai lọ, giơ cái đầu nhỏ lên, cẩn thận phân biệt trong chốc lát. Có chút ghét bỏ hừ một tiếng, xoay người rời đi...

Rất rõ ràng, những dược liệu này nhóc con này cũng nhìn không thuận mắt...

Đề đối phó Hách Liên Dạ, đương nhiên trên người sẽ không mang theo những dược liệu bình thường trị cảm mạo hay bị thương gì đó, ở trong mắt người thường, những đồ ông già áo đen cất giữ đã rất trân quý rồi.

Mặc dù lần đầu tiên trông thấy heo nhỏ, không biết nó có bản lĩnh thần kỳ phân biệt dược liệu quý hiếm, nhưng phản ứng ghét bỏ rõ ràng này của nó vẫn khiến ông già áo đen tức đến mức cả khuôn mặt sắp tái đi.

Cuối cùng Hà Nghiêm nướng xong con dê, gia vị là tự tay Hách Liên Dạ chế biến.

Hiện tại đã rửa sạch tay, đi qua hỏi Hách Liên Dạ, “Chủ tử, cần trói người này lại không?”

Hách Liên Dạ thờ ơ lắc đầu, “Không cần, dù sao ông ta cũng không biết võ.”

“...” Thật sự là... xác muối lên vết thương mà!

Ông già áo đen tức đến miệng sùi bọt mép, sur đệ cũng tò mò nhìn qua, hỏi Tiết Hữu, “Người đó là ai?”

Khỏe môi Tiết Hữu cũng sắp rút đến bên tai rồi, cảm thấy bây giờ nói ra đáp án thật sự quá tàn nhẫn..

“Ông ta là... Đệ nhất cao thủ của Tề Hưng quốc, hơn nữa bản lĩnh dùng độc và ngự xạ đều xuất thần nhập hóa.”

Mọi người: “...”

Chỉ có Ngư Ngư vẫn bưng bưng sức sống, hiếm khi gặp được người cùng nghề.

Cho nên không ngại rửa tay lần nữa, nàng cực kỳ cao hứng rải ra chút thuốc bột.

Nhưng... Vẫn chưa tới ba giây, nụ cười trên mặt nàng liền sụp xuống, “Mất cả hứng, nhanh như vậy đã gục rồi.”

Sau khi vứt ông già áo đen mặt mày tím xanh té xỉu ở trên mặt đất, rầu rĩ không vui đã đi rửa tay...

Tiết Hữu cũng sắp ngất đi, “Nhị, Nhị gia, rốt cuộc cô nương đó là ai?”

Bản lĩnh của ông già áo đen cũng không phải thổi phồng, bao nhiêu năm qua đều an ổn ở trên chiếc ghế số một võ lâm ở Tề Hưng quốc, không có bất kỳ người nào có thể lay động.

Nhưng đến trước mặt tiểu sư muội này, sao lại lộ ra vẻ yếu kém như vậy?

Tha thật sự là Trình Ti Nghiên mà hắn biết sao?

Sur đệ ngừng lại thân phận của Ngư Ngư, thật ra cũng không có gì đặc biệt, chỉ là... “Cô ấy rất hiền lành.”

Tiết Hữu: “...” (T_T)

Tay sur đệ vẫn bị phế, không thể dùng lực, nhưng vừa vặn có bọn Tiết Hữu ở đây, liền ân cần giúp hắn chia thịt thành miếng nhỏ, thuận tiện để hắn ăn.

Một đám người vui vẻ ăn thịt dê nướng, chỉ có nam tử áo trắng ngồi ở một bên, lặng lẽ nhìn xâu nấm nướng ở trước mặt...

Hà Nghiêm lắc đầu thờ dài, ai bảo người uy hiếp Vương phi của chúng tôi chứ? Lúc ấy cho dù cầm kiếm chỉ vào chủ tử, chủ tử cũng chưa hẳn so đo với người, nhưng Vương phi...

Chủ tử sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn hại đến Vương phi dù chỉ một chút.

Ngắm lại, nam tử áo trắng không yêu ai cũng không thích ai, hơn phân nửa là không hiểu tâm tính xem người trong lòng là bảo bối mà cưng chiều, cho nên lại thờ dài một tiếng, Hà Nghiêm rất có lòng đồng tình... đưa cho hắn một xâu rau dại nướng.

Dù sao cũng không cho hắn ăn thịt...

Ăn gần hết, sur đệ hỏi Tiết Hữu, “Những xạ thủ khác là ai? Các người muốn bắt Trình Ti Nghiên làm cái gì?”

Đột nhiên bên cạnh có người phát ra tiếng cười âm trầm quái dị.

Thuốc độc trước đó của Ngư Ngư cũng không mấy lợi hại, hiện tại đủ thời gian, độc sẽ tự động giải, cho nên ông già hắc y có thể tỉnh lại cũng không mấy ngạc nhiên, tất cả mọi người đều không để ý đến.

Ông già hắc y bị Ngư Ngư và Hách Liên Dạ đùa giỡn đến xoay vòng vòng, bây giờ nghe đến vấn đề này, lại đắc ý, “Hỏi cái này thì có ích lợi gì, dù sao các người cũng không thể sống được mấy ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cưng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Bắt nạt người khác thì không thể nương tay

Lời nói thật âm ngoan, đáng tiếc không một ai để ý tới ông ta cả... Cả đoàn người không ai nhìn ông ta lấy một cái, vẫn luôn chờ đợi câu trả lời của Tiết Hữu.

Ông già áo đen không thể chấp nhận được đái ngộ này, hận không thể gọi mắng xà của mình ra nuốt gọn cả bọn, tiếc rằng...

Con mắng xà lớn không nghe lời lão đã đánh, dưới sự chỉ huy của Ngư Ngư, con mắng xà màu trắng kia ngoan ngoãn cuộn thành một cục, còn phá lệ thân thiết giấu cái đầu có phần dọa người kia đi, nhìn qua giống như một cái đệm tựa màu trắng không lồ vậy.

Bọn người Ngư Ngư quả thật cũng đang sử dụng nó làm đệm tựa, không hề cảm thấy sợ hãi nướng thịt ăn trên cơ thể của nó.

Trời nóng nha, được dựa vào vật mà trời sinh đã có nhiệt độ cơ thể là lạnh, thì quả thật không khác gì một cái điều hòa tự nhiên cả.

Mọi người cảm thấy vô cùng thích thú...

Thua không đáng sợ, mà điều đáng sợ chính là kẻ thắng kia hoàn toàn không coi ngươi ra gì, còn biến thứ vũ khí mà xưa nay ngươi vẫn tự hào thành một món đồ chơi...

Đả kích tâm lý kẻ khác mới là điểm yếu chí mạng nhất.

Ông già áo đen tức muốn chết, chẳng qua nghĩ đến bí mật chỉ có ông ta biết, cuối cùng còn cảm thấy đã hòa nhau, liền cười lạnh một tiếng, “Mặc dù các ngươi đang cười, nhưng để lão phu xem các ngươi còn có thể cười đến khi nào!”

Nhìn qua sắc mặt của đội ngũ hai phe, mồ hôi Tiết Hữu chảy ròng ròng, vô cùng khó xử mà mở miệng, “... Nhị gia, ngài biết ta vẫn là thủ hạ của Tam sư huynh, mệnh lệnh của ngời, ta không thể không nghe theo.”

Sư đệ phát tay, “Chuyện trên núi, trở về rồi hãy nói.”

“... Vâng.” Thật ra Tiết Hữu càng sợ hãi hai người sư đệ và nam tử áo trắng hơn, chẳng qua trước kia vẫn luôn đi theo Tam sư huynh, chỉ đành nghe theo sự sai bảo của cấp trên, cấp trên bảo hắn làm gì thì hắn phải làm cái đó, hiện giờ rơi vào trong tay sư đệ thì cũng không dám nói dối, ngoan ngoãn ăn ngay nói thật, “Những cung thủ đó... là thủ hạ của Tam hoàng tử Tề Hưng quốc Thành Vương Hạ Lan Đồ.”

“Thành Vương ở Nguyệt Loan quốc bị tiểu sư muội cho ăn một vỏ lớn, vẫn luôn muốn trả thù, Tam sư huynh nghe được tin tức liền chủ động tìm tới cửa, nói có thể giúp hắn ta.”

Trái tim nhỏ bé của Tiết Hữu đập thình thịch liếc nhìn sắc mặt của sư đệ, “Tam sư huynh còn sử dụng uy danh của sư phụ...”

Tên của Huyền Cơ lão nhân đã thuộc hàng đầu, có thể nói gần như không gì là không làm được, khó trách Hạ Lan Đồ lại nóng máu tự cho có thể đối đầu với Hách Liên Dạ.

Sư đệ chỉ xuống ông già áo đen, “Vậy còn chuyện kẻ này nói là sao?”

“... Ta không biết.” Tiết Hữu thật sự cũng không rõ lắm.

Tiếp tục hỏi mấy người khác trên núi cũng có đáp án giống như vậy.

Tình hình này khiến ông già áo đen lại thêm đắc ý, “Dù gì cũng chỉ là một đám nhóc, có thể biết được cái gì?”

“Nếu các ngươi quý xuống dập đầu với ta ba cái, thì ta có thể nói ra bí mật kia, để các ngươi nhặt về một cái mạng, nếu không, trong vòng năm ngày tới...” Ông già áo đen cười khặc khặc, giọng nói khó có thể diễn tả đầy đủ độc ác băng giá.

Lời này của ông ta khiến Ngư Ngư phải nhui mày, cảm xúc có phần trầm trọng.

“Sợ rồi sao? Sợ rồi thì quý xuống dập đầu đi!”

Chân mày Ngư Ngư càng nhui chặt hơn.

Hách Liên Dạ vô cùng phối hợp hỏi nàng, “Tiểu nha đầu, nàng làm sao vậy?”

“Nhà tôi có một quy tắc, đó là không thể ức hiếp quần thể yếu thế...” Ngư Ngư cực kì khổ sở, “Chỉ số thông minh của ông ta thấp như vậy có phải cũng được tính là quần thể yếu thế hay không, vậy tôi không thể ức hiếp ông ta được rồi.”

Mọi người: “...”

Bị ảnh hưởng bởi bộ dạng khôn khéo chân thành của Ngư Ngư, Hách Liên Dạ cũng trở nên lương thiện hơn, ngồi thẳng người, nhắc nhở Ngư Ngư, “Vậy thì không nên cướp đồ của ông ta nữa.”

“Được rồi, trả răn lại cho ông ta.” Ngư Ngư vô cùng đồng ý gật đầu, cũng đúng lúc đã gỡ xong miếng sườn dê trong tay, quơ quơ sau lưng con mắng xà.

Sau đó... con mãng xà khi này vẫn còn bộ dạng chất phác thật thà đột nhiên thay đổi, lưỡi phun dài, đánh tới chỗ ông già áo đen.

Ông già áo đen sợ đến mức tay chân đều mềm nhũn, giọng khàn khàn luôn phát ra đủ các loại mệnh lệnh, muốn ngăn cản mãng xà tới gần, nhưng dường như mãng xà không nghe thấy gì, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Đệ nhất cao thủ của Tề Hưng quốc cũng không gặp phải bi kịch như vậy... Ông già áo đen đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ con rắn khổng lồ đến nuốt chửng, thì triển khinh công bỏ chạy, tiếc rằng tốc độ di chuyển của mãng xà vô cùng nhanh, ông ta chạy đã rất xa rồi nhưng vẫn chỉ có thể tránh né một cách chật vật trước sự công kích đuổi giết của mãng xà.

“... Vương phi, tại sao con rắn kia lại không nghe lệnh của ông ta nữa?” Hà Nghiêm không nói nên lời trước tình cảnh này.

“Nó không nghe thấy được.” Ngư Ngư rất bình tĩnh, “Lần đầu tiên khi tôi đánh một kiếm lên nó, thì liền dùng thuốc ảnh hưởng đến thính lực của nó, kể cả đến sáng mai thì nó cũng chưa khỏi được.” Khi nằng tháo tung con rắn này cũng phải dùng đến được vật.

Sự thật hóa ra lại đơn giản như vậy.

Hà Nghiêm lặng lẽ lau mồ hôi lạnh, mặc niệm cho tất cả những kẻ đối kháng với Vương phi nhà bọn họ.

Hơn nữa đợi đến khi chủ tử và Vương phi thành thân rồi, thì trình độ biến thái của Tĩnh Vương phủ có phải sẽ càng tăng lên thêm hay không..

Con mãng xà này từ nhỏ đã được ông già áo đen cho ăn được vật, mặc dù không thể có thân thể cứng rắn như thép, nhưng chỉ những cú đánh đơn giản cũng không thể làm nó bị thương được, ông già áo đen sợ chọc giận con mãng xà nên không dám mạnh tay, chỉ đành thực mạng chạy trốn, tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cái mạng của ông ta cũng khó bảo toàn.

Nhìn lại đám người kia vẫn thành thói ăn thịt nướng...

“... Người bảo nó dừng lại đi!” Rốt cục ông già áo đen đã không chịu đựng được nữa liền mở miệng, nhưng giọng điệu vẫn mang vẻ ra lệnh.

Ngư Ngư ngồi đó không nhúc nhích, chỉ nhìn về phía ông ta vô cùng gian xảo cười vang.

Nhìn thấy hành động cũng như nụ cười gian xảo này của Ngư Ngư, ông già áo đen thực sự muốn thổ huyết...

“... Được! Người hãy bảo nó dừng lại, bây giờ lão phu sẽ nói!”

Bất đắc dĩ càng khiến lão tức giận hơn, nhưng chung quy vẫn phải cầu xin Ngư Ngư tha thứ.

Ngư Ngư gật đầu, “Người dẫn nó quay về đây.”

“...” Ông già áo đen đành phải cắn chặt răng chạy về phía bên cạnh Ngư Ngư, coi bản thân như con mồi dẫn dụ mãng xà quay về.

Mãng xà lập tức đứng lại trước đoạn xương đã được Ngư Ngư bôi thuốc bột lên, ngoan ngoãn cuộn lại thành một cục, chỉ còn lại cái đuôi nho nhỏ lộ ra ở bên ngoài, nín nọt giờ giờ lên trước mặt bọn họ.

“Thật...” Hà Nghiêm day trán, cảm thấy tình cảnh này thật sự không đúng logic chút nào, “Thật đáng yêu...”

Có người sẽ cảm thấy một con mãng xà dài mấy thước là đáng yêu hay sao? Nhưng thực tế trước mắt lại “tàn khốc” đến vậy...

Ông già áo đen cũng bị tình cảnh trước mắt đánh cho choáng váng đầu óc đến nửa ngày, ngoài miệng không phục nhưng trong lòng lại không thể không thừa nhận Ngư Ngư vẫn có chút bản lĩnh.

Sự đệ nóng nảy vội vàng hỏi, “Tại sao ông lại nói mấy ngày tới chúng ta sẽ chết?”

Hắn lo lắng có thể trên núi có kẻ động tay động chân, nếu thật sự có điều gì gây tổn hại đến Ngư Ngư, vậy thì đừng trách Hách Liên Dạ sẽ bỏ qua cho mấy người họ.

Nhưng đáp án lại nằm ngoài dự liệu của mấy người họ.

“Người cho rằng với thân phận của lão phu, tại sao phải nhận lời mời của một Vương gia nhỏ nhỏ?”

Mặc dù ông già áo đen rất bị thảm trước bọn người Ngư Ngư, nhưng trước giới võ lâm của Tề Hưng quốc, sức uy hiếp của ông ta quả thật không phải chuyện đùa.

Hạ Lan Đồ vốn cũng chẳng phải là Vương gia có quyền thế, với địa vị của ông già áo đen, quả thật không cần phải đến ý đến hắn.

Sự đệ hơi sững sờ, “... Người biết cái gì?”

Trên mặt ông già áo đen hiện lên vẻ khinh thường, “Người thật sự cho rằng chỉ môn phái của các người biết được hang động bí mật kia? Hang động kia

nằm trong biên giới của Tề Hưng quốc, trên bề mặt lại mọc rất nhiều loại thảo dược trị thương có hiệu quả, chúng ta thân là môn phái đứng đầu của Tề Hưng quốc làm sao lại có thể không biết được.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Bắt nạt người khác thì không thể nương tay

Lúc này tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đúng vậy, cho dù Ôn Ngôn có lợi hại thì cũng mới chỉ sống hơn 200 năm, trên mảnh đại lục này vẫn còn rất nhiều môn phái lâu đời, dòng lịch sử được ghi chép lại phải nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với trí nhớ của một mình Ôn Ngôn.

“Từ cách đây hơn 200 năm, các vị tổ sư của môn phái đã phát hiện ra tòa thạch thất này, nhưng...”

Ông già áo đen vẫn đặc ý, trong giọng nói hiện giờ cũng mang theo một chút sợ hãi, “Đó là thời đại cường đại nhất của môn phái chúng ta, theo như lịch sử ghi chép lại, thì lúc ấy chỉ ít có đến mười vị tổ sư, trình độ võ công cao hơn ta bây giờ, thế nhưng... tông cộng có 18 vị tổ sư đã vào tòa thạch thất này, sau đó... đến cả hài cốt cũng không còn.”

Sau đó, nhân khí của môn phái bị tổn thương nghiêm trọng, mặc dù nhớ tới trong tòa thạch thất này cất giấu rất nhiều những món bảo bối tuyệt thế, nhưng cho dù năm đó đã tập hợp một đội hình còn lợi hại hùng mạnh hơn thế nữa cũng không ai dám vào thử, chỉ có thể mang theo niềm tiếc nuối xuống mồ.

Cho nên lần này Hạ Lan Đồ tìm tới cửa, ông già áo đen không nói hai lời đồng ý ngay lập tức.

Ai cũng biết Hách Liên Dạ vô cùng mạnh, hơn nữa điểm lợi hại nhất của y không phải là võ công mà chính là trí thông minh, nếu như trên đời này có người nào thật sự có thể rời khỏi tòa thạch thất này mà còn sống thì kẻ đó cũng chỉ có thể là y.

Ông già áo đen đã tính toán vô cùng cẩn thận, muốn dùng Ngư Ngư để bức ép Hách Liên Dạ phải mở đường, giúp lão bài trừ tất cả những cạm bẫy, đợi đến khi nhìn thấy được bảo bối trong thạch thất thì Hách Liên Dạ hẳn cũng bị trọng thương rồi, không có bất cứ điều gì ỷ hiếp được lão cả.

Sắc mặt Hách Liên Dạ vẫn không thay đổi, “Đến xương cốt cũng không còn?”

“Năm đó phải chờ đến hơn nửa năm nhưng cũng không thấy các vị tổ sư trở về, có người... đốt Thiên Sát hương ở cửa động, nếu trong động có thi cốt thì khi gặp phải Thiên Sát hương đáng lẽ ra phải có mùi gay mũi, nhưng đốt Thiên Sát hương liên tục ba ngày, thế nhưng trong thạch thất lại không có bất kỳ phản ứng nào cả.”

Mười tám vị tổ sư này như thế biến mất hoàn toàn.

Ngư Ngư và Hách Liên Dạ cùng liếc mắt nhìn đối phương, thật sự không còn xương cốt, hay là xuyên không đến nơi nào khác?

Bọn họ đoán rằng thạch thất kia cách bọn họ chưa đầy một thước, nhưng cũng trở nên nguy hiểm hơn, giống như cái hồ ở Vệ quốc, không nên tùy tiện tiến lại gần.

Bọn họ đã ăn cơm trưa xong, Ngư Ngư đi tới bên cạnh dòng suối nhỏ rửa tay, “Chúng ta trở về đi.”

Sau lưng không có người trả lời, thật ra đáp án của những người khác không quan trọng, tất cả mọi người đều cẩn thận không nhìn Hách Liên Dạ, nhưng lỗ tai vẫn dựng thẳng đứng, chờ phản ứng của y.

“Đi xem đi.” Hách Liên Dạ hời hợt đáp.

“Nhưng mà...”

“Đi xem thử.” Hiếm khi Hách Liên Dạ không nghe theo lời Ngư Ngư, chỉ ngắt lời nàng, lặp lại lời nói một lần nữa.

Ngư Ngư hết cách, đành phải hạ quyết tâm, đi tới phía sau núi của phủ Hạ Lan Đồ, nếu như Hách Liên Dạ đã muốn vào thạch thất này thì nàng chỉ có thể hạ độc cho y chóng mặt rồi kéo ra thôi.

Hành trình kế tiếp cũng rất thuận lợi, những người ở trên núi khác đã bị sự đệ đuổi về, chẳng qua hiện tại hắc và nam tử áo trắng cũng không tiện đi lại, Tiết Hữu đành xưng phong nhận việc, ở lại chăm sóc bọn họ.

Một đêm trước vương phủ của Thành vương Hạ Lan Đồ...

“Nhị gia, “ Tiết Hữu dè dặt mở miệng, “Tĩnh Vương sắp sửa đến phân đà rồi, không cần thông báo với sư phụ sao?”

Trên núi, Tiết Hữu chỉ là một kẻ tầm thường, không biết lời thề độc năm đó của Ôn Ngôn, chẳng qua cảm thấy vị trí của phân đà là một trong những bí mật lớn của môn phái, không thể để người ngoài xâm phạm được.

Thật ra hắn đã sớm muốn nói ra những lời này rồi, nhưng hắn sợ sư đệ mắng cho nên vẫn luôn im lặng không dám mở miệng.

Tâm trạng của sư đệ hiện giờ vô cùng phức tạp liếc nhìn hắn một cái, vẫn nên tìm một câu trả lời tốt nhất cho câu hỏi này đi, “Sư phụ biết Tĩnh Vương muốn tới, nhưng người đã bị Tĩnh Vương đã thương rồi.”

Về mặt của Tiết Hữu hiện lên dấu chấm hỏi to đùng, hoàn toàn không kịp phản ứng trước đáp án của sư đệ.

Sư đệ thờ dài, “Người không nghe lầm đâu, sư phụ cũng phải bại trong tay y rồi.”

Dù sao đây vẫn là cách diễn đạt nhẹ nhàng nhất rồi, tình huống thật sự phải là... sư phụ bị Hách Liên Dạ “giết chết” rồi.

Thật ra cũng không phải do võ công của Hách Liên Dạ cao cường hơn sư phụ, mà là con người y quá thông minh..

Sức mạnh cộng với trí thông minh như vậy, quả thật trên đời này chẳng có kẻ nào có thể là đối thủ của y được.

Đúng rồi, y còn có một Vương phi vô lương hỗ trợ nữa, hai vợ chồng bịp bợm này cùng liên thủ thì sức mạnh sẽ vô cùng to lớn.

Sư đệ càng nghĩ càng thấy nhức đầu, nhắc nhở Tiết Hữu, “Cho nên ta vẫn luôn muốn các người cách xa Hách Liên Dạ ra, không ngờ các người còn chủ động đưa người tới cửa.”

Tiết Hữu hoàn toàn không nghe thấy những câu dằn dò này của hắn, nhưng không nghe thấy cũng không sao.

Tiết Hữu hiện giờ hoàn toàn loạn rồi, nhưng tâm tư của mỗi người đều khác nhau, sang đến sáng ngày hôm sau cũng phải đứng dậy, ăn sáng sau đó tiếp tục gấp rút lên đường.

Đến tối ngày hôm sau rút cuộc đoàn người cũng đã tới ngọn núi phía sau phủ Thành Vương Tề Hưng quốc, được tận mắt nhìn thấy thạch thất trong truyền thuyết.

Ngoài dự đoán, thạch thất này trông qua không có điểm nào đặc biệt, so với những địa phương thần bí khác thì có vẻ như nó đơn sơ hơn rất nhiều.

Thật ra cái gọi là cửa vào kia cũng chỉ là một cái hố nằm trong thửa ruộng trồng rất nhiều loại thảo dược có hiệu quả cao, từ bên cạnh hố nhìn xuống dưới là một mảng tối đen sì, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Trở về đi.” Trong tay Ngư Ngư thủ sẵn một cây châm độc, đề phòng Hách Liên Dạ thật sự muốn xuống dưới, bất kì lúc nào nàng cũng có thể hạ độc y được.

Hách Liên Dạ còn chưa nói dứt lời, heo nhỏ trong lòng không an phận bắt đầu giãy giụa.

Nơi này gieo trồng thuốc tiên, thật ra ngay từ khi gần tới giữa núi thì heo nhỏ đã có ý nghĩ muốn nhảy xuống rồi.

Nhưng nam tử áo trắng lại đột nhiên bị nội thương nghiêm trọng, phải để Ngư Ngư chữa khỏi cho hắn cần phải sử dụng rất nhiều loại dược thảo này nọ mới có thể cứu sống tính mạng của hắn, mà số dược thảo còn lại cũng không còn nhiều, không thể để cho heo nhỏ ăn bậy được.

Cho nên Hách Liên Dạ vẫn luôn cầm nó theo, không cho nó chạy loạn.

Heo nhỏ vốn cũng dễ dàng tiếp nhận sự thật, nhưng bây giờ lại bỗng nhiên kích động hẳn lên, mấy cái chi nhỏ nhún nhảy đạp loạn xạ, thậm chí không còn kiêng kị gì “tạo hình” hiện giờ nữa, chiếc nón rộng vành trên đầu bị nhàu nát cũng không để ý tới.

Trước đây, cho dù đối mặt với Liên Tâm thảo thì nhóc con này cũng không phản ứng dữ dội đến vậy.

Nơi này rút cuộc trồng cái gì? Hay là trong cái hố của thạch thất này có cái gì đó?

Mấy cái chi ngắn ngủn giãy đạp đến mệt rồi, heo nhỏ đành phải thay đổi phương án tác chiến khác, bắt đầu dùng đầu mõm cọ cọ vào tay Hách Liên Dạ, tiếp tục cọ, tiếp tục cọ...

Hách Liên Dạ nhìn thấy bộ dạng kiên quyết này của nó, đột nhiên nhớ tới một việc, “Tại sao nó không coi người thành chủ nhân của nó?”

Câu hỏi này của y chính là đang hỏi sư đệ.

Náo loạn thì có náo loạn, nhưng thật ra heo nhỏ lại rất biết che chở cho chủ nhân, có người ức hiếp Ngư Ngư một cái là nó sẽ lập tức tiến tới báo thù cho Ngư Ngư, nhưng đối với chủ nhân sư đệ kia thì dường như nó đã không còn nhớ được hắn là ai nữa rồi.

Sư đệ bị hỏi bỗng nhiên sững sốt, sau đó thật thà thừa nhận, “Ta không được các loài động vật nhỏ yêu thích.”

“Nhưng người đã nuôi nó được mấy ngày, nhóc con này hiểu tính người, đáng lí nó không thể không nhớ.”

Dường như Hách Liên Dạ đoán được điều gì đó, trực tiếp hỏi trọng điểm, “Loại trái cây màu đỏ mà người cho nó ăn là từ nơi nào? Loại quả này ta chưa được thấy có gieo trồng trong rừng rậm ở môn phái của các người.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Chương 98.1: Nam nhân cung chiều nương tử có phúc khí

Sư đệ không ngờ rằng sự việc này lại có thể trở thành vấn đề quan trọng, sững sờ trong chốc lát mới nói, “Quả này...hình như trên núi của bọn ta quả thật không có, là nó mang theo bên người.”

Lúc trả lời câu hỏi này, sư đệ cảm thấy dường như không thể tưởng tượng được, bởi vì trước kia chính hắn cũng không nghĩ nhiều đến vấn đề này.

Hắn phát hiện heo con ở dưới một gốc cây bình thường ở trên núi, lúc đó thằng nhóc này đang ngủ, bên cạnh chất một đống quả màu đỏ thành một núi nhỏ rực rỡ.

Ngay từ khi còn nhỏ, sư đệ đã rất thích những động vật nhỏ như vậy, nhìn thấy con heo nhỏ nhẩn hờn hào kia thì lo sợ nó ở trong núi một mình sẽ bị dã thú ức hiếp, muốn ôm nó về núi, heo nhỏ không kháng cự lại có người ôm nó, nhưng lại mạnh mẽ kháng nghị trước hành động ôm nó không ôm trái cây lên của sư đệ.

Cuối cùng, sư đệ cởi áo khoác ngoài ra, gói lại tất cả những quả đỏ mà ước chừng một bao tải mang theo, lúc này heo con mới đồng ý đi theo hắn.

Nghe thấy những lời thuật lại của sư đệ, tất cả mọi người đều thấy choáng váng, quả đỏ đó chừng một bao tải? Thân mình nhóc con này cũng chỉ to bằng hai quả táo cỡ lớn, chẳng lẽ do chính nó hái sao? Nhưng làm sao nó có thể chuyển được toàn bộ chỗ đó đến bên cạnh mình đây?

Đâu thể chỉ đeo từng cái từng cái túi nhỏ mang trên lưng cộng tới được...

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm về phía túi sách nhỏ của bé heo.

Ánh mắt của Hách Liên Dạ cũng chiếu đến cùng hướng với mọi người.

Nhóc con này quả nhiên rất hiểu tính người, đoạn thời gian đi theo sư đệ kia nó vẫn ăn rau củ quả, cho nên trong khái niệm của nó, sư đệ cũng chưa từng chăm sóc cho nó, nên cũng không tính là chủ nhân của nó, nói như vậy...

Y chợt nhíu mày nói, “Cái túi sách nhỏ này của nó cũng không phải do người làm cho nó sao?”

Điều này không thể nào! Hách Liên Dạ cũng quá coi trọng nhóc con này rồi!

Cho dù nó thông minh hiểu tính người, nhưng cũng sẽ không thể nào tự may túi cho mình được.

Không ngờ sư đệ lại sững sốt hồi lâu, liếc nhìn sư huynh mình, mới lúng ta lúng túng nói, “Khi ta nhặt được nó... thì trên lưng nó có đeo một cái túi.”

“...”

Mọi người choáng váng.

Qua một lúc lâu, bọn họ mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt cùng nhìn về phía heo nhỏ, muốn lấy cái túi nhỏ của nó ra tìm hiểu cho thật rõ ràng.

Chết tiệt! Các người muốn làm gì!!!

Bi kịch cái môn bị cạo sạch bị nhìn thấy toàn bộ mới xảy ra gần đây kia vẫn còn đọng lại vô cùng chân thật trong ký ức, lúc này heo nhỏ cũng không sợ làm bẩn 'tay chân' nữa, chân trước chi sau đều hoạt động một cách nhanh nhất, trong nháy mắt đào bới một cái hố nhỏ, mạnh mẽ ngồi ở đáy hố, giấu cái môn ở phía dưới, sau đó tức giận nhìn nhóm người trước mặt.

Không được phép lại có ý đồ gì với cái môn của nó nữa!

Nhìn thấy bộ dạng này của heo nhỏ, Hà Nghiêm quả thực vô cùng nhức óc, bất chấp Hách Liên Dạ mới là chủ tử, hết sức chính nghĩa chỉ trích, “Chủ tử, lần trước người... hơi quá đáng! Ưc hiếp heo nhỏ rồi!”

Dứt lời, thừa dịp nhóc con này không phòng bị gì, hần liền không nói lời nào cấp tốc ôm heo nhỏ ra khỏi hố nhanh chóng tháo túi sách của nó xuống, đem qua cho chủ tử của mình nhìn.

Mọi người: “....”

Hà Nghiêm thực sự càng ngày càng thật thà rồi..

... Mẹ, kiếp!

Heo nhỏ nổi giận, nhưng lại không trực tiếp đánh mà là giấy dựa uốn éo treo xuống, từ từ đi đến dòng suối bên cạnh phui đất.

Nhóc con này đặc biệt thích sạch sẽ, vừa rồi bắt đắ đi lăm mới phải làm một con thỏ đào hang, làm dơ móng và chân của nó, hiện giờ phải nhanh chóng đi tắm rửa, vậy nên tất cả mọi người cũng không thấy lạ gì, cũng cùng đi theo nó.

Sau khi cười xong, tất cả mọi người lại vây xung quanh Hách Liên Dạ, nhìn nhìn túi sách nhỏ trong tay y.

Heo nhỏ thích sạch sẽ, mỗi ngày đều phải thay đổi quần áo một lần... túi nhỏ kia ít nhất hai ngày cũng phải giặt một lần.

Đây không phải lần đầu tiên Hách Liên Dạ cầm cái túi này, nhưng lần này lại phát hiện thứ này không phải là cái túi bình thường.

Cẩn thận xem xét, y hoài nghi trong mảnh vải có vẽ tâm thư này có pha lẫn với Thiên Tâm Ti.

Thiên Tâm Ti được dùng làm nên Nhuyễn Giáp có giá vô cùng cao, thứ nguyên liệu vô cùng quý giá được con người mặc lại được may thành cái túi sách cho heo nhỏ chơi.

Theo như mọi người nói trước kia, cho dù heo nhỏ có thông minh thì cũng không thể tự may một cái túi nhỏ như thế này, không biết chủ nhân trước kia của nó là ai mà lại giàu có đến như vậy.

Túi này rất nhỏ, Hách Liên Dạ cẩn thận lật qua lật lại xem xét, rốt cuộc đến khi nhìn thấy rõ được tám lốt bên trong lại khiến tất cả mọi người xung quanh không thể hít thở thông được nữa rồi.

Sau lưng tám vải dệt không ngờ lại là một đồ án thêu, hơn nữa nhìn theo nét vẽ này thì rất có thể chính là một tấm địa đồ (bản đồ dưới lòng đất)!

Sư đệ và nam tử áo trắng cùng liếc nhìn nhau, yên lặng không nói gì.

Khắp người heo nhỏ thực sự đều là bảo vật, nhưng chính tay bọn họ lại giao heo nhỏ ra...

Mà lúc đó, Hách Liên Dạ thấy Ngư Ngư có hứng thú với bé heo nhỏ hồng hào này mới mở miệng muốn con heo khó nuôi này, thoát nhìn quả thật nên nói là hầu hạ nhóc con cực kỳ phiền toái này.

Nam nhân cung chiêu nương tử có phúc khi*, một câu nói đùa của dân gian thôi vậy mà lại thật sự trở thành chân lý đối với bọn họ...

(* còn được gọi là may mắn)

Nghiêm túc mà nói, nam tử áo trắng cùng sư đệ, đám người Ngư Ngư cũng không tính là đứng cùng một thuyền, nhất là khi dính dáng đến sứ mạng môn phái, thậm chí họ còn có thể là đối thủ trong một số chuyện nữa.

Cho nên đám người sư đệ cũng không muốn đứng lại xem tiếp, tìm một cái cớ tránh né, để Tiết Hữu đưa hai người qua một bên ngồi.

Thân là người hiện đại, Ngư Ngư cũng đã quen với tỉ lệ vẽ bản đồ chính xác đến từng milimét này rồi, ngay cả những tòa kiến trúc bên cạnh cũng có thể được vẽ vô cùng chi tiết đến như vậy.

Với một hán tử bình thường mà nói thì những đường vẽ trước mắt này là địa đồ, nhưng đối với nàng mà nói thì nó không khác gì một cuốn Thiên thư (Cuốn sách viết toàn những điều cao siêu khó hiểu).

Nhưng nàng học y thuật từ nhỏ, lúc nhỏ đã được luyện tập rất nhiều lần cách nhận biết các loại thảo dược to nhỏ khác nhau, cho nên cũng luyện ra được bản lĩnh kiên nhẫn.

Cho nên hiện tại cũng không thấy phiền toái nhìn chăm chăm vào những đường vẽ cong queo loằng ngoằng này, xem không hiểu thì nhìn theo từng đường đi vậy, cuối cùng, Ngư Ngư ngắt người, “Bản đồ này có bốn mảnh?”

Đường vẽ ở giữa đã hoàn toàn bị ngăn cách ra, hơn nữa còn có bốn lối ra.

“Bốn mảnh?” Hách Liên Dạ mơ hồ có cảm giác với mấy chữ này.

Đường như heo nhỏ có quan hệ dây mơ rễ má với chốn thần bí này, cộng thêm với cái địa đồ trước đó ở mộng nó, ngoại trừ hồ nước thần bí ở Vệ quốc ra thì còn có cả ở những địa điểm khác nữa.

Nơi mà bọn họ đang đứng chính là một trong bốn địa điểm đặc biệt đó.

Chẳng lẽ một trong bốn tấm bản đồ này chính là địa đồ trong mật thất trước mặt?

Heo nhỏ đã tắm xong, vẩy khô nước, sạch sẽ quay trở lại.

Trông bộ dạng của nó thì hình như đã hoàn toàn quên sạch chuyện vừa rồi nó bị Hà Nghiêm bắt nạt vậy, tập trung tinh thần chạy vào trong thạch thất này.

Ngư Ngư cảm thấy tò mò, thử cầm ngọn Liêm Tâm thảo mà bản thân vẫn luôn cất kỹ trong hộp kia ra, đưa tới trước mặt heo nhỏ.

Kết quả tiểu từ kia lại ngoảnh mặt làm ngo, cái chi nho nhỏ không ngừng giẫy đạp, muốn nhanh chóng chạy vào trong thạch thất.

Nếu những trái cây màu đỏ kia thật sự do chính nó mang ra, thì những thảo dược quý hiếm nào nhóc con này cũng đều biết, nhưng lại chỉ mang theo loại trái cây màu đỏ đó. Rốt cuộc loại trái cây màu đỏ này có công dụng gì vậy mà còn quan trọng hơn cả Liêm Tâm thảo, thứ nguyên liệu vô cùng quan trọng vô cùng quý hiếm để chế ra Huyền Cơ đan?

Hà Nghiêm vẫn luôn túc trực bên cạnh hầu hạ, thấy bộ dạng do dự của Ngư Ngư và Hách Liên Dạ, nhỏ giọng dò hỏi, “Chủ tử, Vương phi, thuộc hạ xuống dò xem một chút được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Chương 98.2. Nam nhân cung chiều nương tử có phúc khí

“Không được.” Ngư Ngư ngay lập tức lắc đầu.

Cho dù đây đúng là địa đồ của thạch thất, có thể dẫn bọn họ thoát khỏi cơ quan bày rập, nhưng cũng khó bảo đảm cho họ tránh thoát những nguy hiểm mới khác, năm đó có hơn mười đại cao thủ đã cùng nhau xuống đó, cuối cùng rơi vào kết cục chết đến hài cốt cũng không còn, bây giờ không thể để thêm một ai khác phải đi mạo hiểm.

“Nhưng mà...” Hà Nghiêm còn muốn nói lại, không bàn đến việc Vương phi có thể mang chủ tử nhà bọn họ về hay không, mặc dù gần đây hai người đều không nói gì, nhưng Hà Nghiêm biết đây là chuyện lớn trong lòng của chủ tử.

Đương nhiên Hách Liên Dạ cũng không thể để thủ hạ của mình phải mạo hiểm được, thân là một kẻ đại phúc hắc, thật ra y cũng đã từng nghĩ đến vấn đề nan giải này, hơn nữa cũng đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng.

“Đi gọi cái tên mò đồ đen tới đây.”

... Mặc đồ đen? Tầm mắt Hà Nghiêm đồng thời xoay về phía nơi Tiết Hữu và ông già áo đen đang đứng, không rõ chủ tử muốn tìm người nào.

Hơn nữa, lúc này bọn họ thì có lợi ích gì.

Đây bọn họ xuống dưới đi mạo hiểm thay sao?

Nhưng sau khi bọn họ xuống dưới, thì hoàn toàn có thể tìm một cái xó an toàn mà trốn vào một lát, sau đó quay ra nói với bọn họ đi theo bản đồ này không có nguy hiểm gì cả.

Chủ tử là người thông minh, người sẽ không thể không nghĩ tới điều này đấy chứ.

Hà Nghiêm mù mờ không hiểu gì dẫn hai người mặc đồ đen tới, Hách Liên Dạ khẽ nâng tay của ông già áo đen lên, nói một câu như không thể không làm, “Dạy bốn vương điều khiển rắn.”

Ông già áo đen cười một tiếng, “Đúng là nực cười, lão phu tạm thời không chấp, rơi vào tay người, người cho rằng có thể tùy ý ra lệnh cho lão phu hay sao?”

“Không dạy?”

“Không dạy!”

Hiển nhiên Hách Liên Dạ là người hiền lành, không hề tức giận, còn khẽ cười gật đầu, giọng điệu vô cùng tự nhiên phân phó, “Hà Nghiêm, lột da.”

“Vâng.” Hà Nghiêm như thể đang làm ảo thuật lôi từ trong bao quần áo sau lưng ra một con dao nhọn, tay còn lại cầm theo đá mài dao.

Như đồ tể bán thịt trong chợ, động tác của hắn vô cùng thuần thục tự nhiên mài con dao hai phát trên đá mài, vừa mài vừa quan sát ông già áo đen, “Vương gia, ra tay từ đoạn nào đây ạ?”

“Mặt đi.” Hách Liên Dạ thuận miệng đáp, “Đúng lúc đang cân ít da người làm đèn lồng, cẩn thận chút, đừng làm rách.”

“...” Mặt ông già áo đen khẽ biến sắc xanh, “Người muốn học luôn bây giờ?”

“Đúng vậy.”

Tưởng tượng cái cảnh mặt mình làm thành cái đèn lồng, ông già áo đen đành phải gờ cờ đầu hàng dạy cho y cách điều khiển rắn.

Chỉ là... trước tình huống vô cùng cấp bách, chủ tử học cái này để làm gì?

Đừng nói là ông già áo đen, mà ngay cả Hà Nghiêm đã đi theo y hơn hai mươi năm cũng không rõ mục đích của Hách Liên Dạ là gì.

Đáp án rất nhanh sẽ được công bố.

Hách Liên Dạ muốn học cũng chỉ là các kĩ xảo thao túng rắn đơn giản nhất, hơn nữa con người này vốn đã rất thông minh, nên không đầy một khắc đã học hỏi xong.

Tốc độ này khiến ông già áo đen phải trợn mắt há hốc mồm, dù có thể nào cũng không thể ngờ trên đời này lại có người thông minh đến vậy, đến giờ phút này, lão cảm thấy mình thua cũng không oan uổng gì.

Đuổi hết những kẻ không liên quan đi, Hách Liên Dạ khẽ huyêt một tiếng sáo, vài khắc đồng hồ sau liền xuất hiện hai con rắn màu xanh lá cây.

Dưới sự thao túng của y, hai con rắn màu xanh lá kia trực tiếp bò về phía cửa động bí ẩn, uốn éo thân mình, hoàn toàn chui vào bên trong.

Hà Nghiêm trợn trừng cả hai mắt, đây là... chủ tử muốn điều khiển rắn giúp đám người bọn họ dò đường!

Dù sao trong tay đã có bản đồ, dựa theo con đường trong bản đồ này, rồi để mấy con rắn chạy vài vòng, nếu nó có thể quay về thì đã nói rõ con đường trong này an toàn!

Chiều này của chủ tử thật lợi hại!

Hà Nghiêm hưng phấn cọ xát hai tay, khó trách trong những ngày này gấp rút lên đường, vậy mà chủ tử vẫn kéo theo ông già áo đen mà không ngại phiền hà rắc rối, xem ra ngày đó nghe nói dưới động này sẽ có nguy hiểm, nên sớm đã dự liệu trước rồi.

Vương gia nhà họ....quá đẹp trai quá tiện lợi rồi!

Trên bản đồ không ghi dấu tỉ lệ, không biết trong thạch thất rộng bao nhiêu, một lát sau, Hách Liên Dạ lại dùng chút nội lực huyêt sáo, đứng từ xa thổi, tránh cho hai con rắn xanh lục kia không nghe được.

Âm thanh điều khiển rắn của ông già áo đen lạnh lùng khiến người ta phải rợn tóc gáy, nhưng rõ ràng tiết tấu giống nhau, nhưng khi Hách Liên Dạ thổi lại thành âm thanh trong trẻo vang vọng, khiến người nghe lại thấy vui vẻ thoải mái.

Ngư Ngư ngồi bên cạnh gốc cây đại thụ, trong ngực vẫn ôm heo nhỏ luôn muốn chạy vào trong thạch thất, nhìn người nam nhân quá hoàn hảo toàn tài trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy cho dù không thể quay trở về hiện đại thì cuộc sống như vậy cũng không tồi.

Nhưng ý nghĩ này vẫn mơ hồ chưa hoàn toàn thành hình, thì trong thạch thất bỗng hiện hai bóng dáng mờ ảo, là hai con rắn nhỏ màu xanh đã quay trở lại.

Thành công rồi!!!

Con đường quay về nhà như gần ngay trong gang tấc, ngay cả thời gian cơm chiều sắp Ngư Ngư cũng quên đi, muốn xuống dưới đó ngay lập tức.

Bởi lời thề độc năm đó, nên sư đệ và nam tử áo trắng không thể đi cùng bọn họ xuống dưới, Hách Liên Dạ cũng đã để cho bọn họ đi về trước, về phần những người khác, không thể tín nhiệm cũng không thể bắt ép đi cùng, hiện tại chỉ còn lại ba người Ngư Ngư, Hà Nghiêm và y.

Hách Liên Dạ xưng phong, kéo theo tay Ngư Ngư, Hà Nghiêm đi theo phía sau, ba người cẩn thận dò dẫm xuống động dưới lòng đất.

Đến khi thật sự đi xuống dưới, họ mới biết được tình hình mê cung dưới lòng đất này, dường như mỗi lần bước hai ba bước lại phải đối mặt với một ngã rẽ, nếu không có tấm địa đồ này thì không biết bọn họ đã gặp phải những rắc rối gì rồi.

Hiếm khi Ngư Ngư khen ngợi một câu thật lòng, “Vương gia, anh thật lợi hại.”

Lại hiếm khi thấy Hách Liên Dạ không nhân cơ hội này mà tỏ lộ, chỉ mỉm cười kéo người bên cạnh lại, “Tiểu nha đầu, chúng ta thành thân trước, sau đó trở về gặp biểu ca của nàng được không?”

Ngư Ngư rung mình một cái, “Người không cần phải đột nhiên nhắc tới lão nhân gia nhà người ta trong cái nơi không có ánh sáng này đâu.”

Nhìn xung quanh những ngọn lửa đỏ không chiếu tới những góc tối u ám, ngay cả bốn chữ 'biểu ca đại nhân' Ngư Ngư cũng không dám nói ra.

Người nào đó chẳng những không ăn giấm chua, ngược lại tâm trạng còn rất tốt, càng ôm eo Ngư Ngư gần hơn, cúi thấp đầu, đôi mắt đen láy xinh đẹp khẽ cong lên, yên lặng nhìn nàng, “Tiểu nha đầu...”

Ngư Ngư lo lắng, “Vương gia, người muốn thành tinh?”

Yêu nghiệt nào đó càng không an phận, trong mắt vô cùng vui vẻ, “Bốn vương đẹp đến vậy sao?”

Những lời này tự nhiên đến mức nào... Nhưng do Hách Liên Dạ nói ra, lại khiến người ta chỉ có thể ngờ ngác gật đầu, sau đó thì chết ngất trước nụ cười tuyệt đẹp đến mức khuyh thành này.

Yêu nghiệt này thực sự đã thành tinh rồi... Ngư Ngư âm thầm ổn định nhịp tim của mình, nhưng vẫn không có cách nào khiến nó không loạn nhịp được.

Ngón tay thon dài như ngọc xoa lên khuôn mặt đang nóng bừng của Ngư Ngư, “Tiểu nha đầu, lúc này ta nói tới việc thành hôn, nàng không bác bỏ, trong lòng nàng đã dần tiếp nhận ta rồi đúng không?”

Nên đây chính là chuyện khiến Hách Liên Dạ vui vẻ đến vậy.

Hách Liên Dạ hoàn toàn không để cho Ngư Ngư có cơ hội phản bác lại, nói đến chữ cuối cùng thì đột nhiên cúi đầu xuống, khẽ hôn lên môi nàng, sau đó... lại hôn triền miên, như là lời thề đính ước.

Chủ tử... Còn có ta ở đây mà!

Nhìn cảnh tượng của hai người trước mắt có phần không hợp với hoàn cảnh này, Hà Nghiêm làm cây cột cũng không được, xoay người úp mặt vào tường cũng không thể, bị thương không biết nên làm gì, nên đi sang chỗ khác nhìn.

Cũng bởi vì nụ hôn này, cho nên trên đường đi Ngư Ngư đều không nói thêm lời nào, lặng lẽ nghiêng răng, yêu nghiệt nào đó cười mỹ mãn, vẫn luôn luôn nắm tay nàng không chịu buông ra.

Thạch thất này rất đơn sơ, diện tích lại rất lớn, bọn họ phải đi thật cẩn thận, đúng một giờ sau mới đi đến nơi được đánh dấu trên bản đồ.

Ba người nhìn rõ cảnh tượng trước mắt đều phải lặng thinh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Chương 99: Hách Liên Dạ biến mất

Hiện ra trước mắt họ là một gốc cây ăn quả cao hơn hai người.

Nơi đây rõ ràng là không đủ đất, cũng không có ánh sáng chiếu rọi, vậy mà cây ăn quả này lại phát triển tươi tốt, cành lá xum xuê, từng trái từng trái màu đỏ mọng mà căng mọng kết đầy trên cây, nhìn vào cực kỳ thích.

Cẩn thận nhìn lại, đây đúng là loại quả mà lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy lúc heo nhỏ ăn, nó ăn loại trái cây này...

Tầm mắt lại nhìn lên trên, có thể nhìn thấy thân cây rất lớn, có một viên ngọc màu trắng to bằng nắm tay, không phải là dạ minh châu, so với dạ minh châu thì sáng hơn gấp mấy lần, còn chiếu sáng một vùng rất lớn, phát ra một thứ ánh sáng óng ánh long lanh bao trùm cả cây.

Dường như... hoàn toàn nhờ có nó chiếu rọi mà cái cây này mới có thể lớn lên.

Có lẽ sự thật chính là như vậy.

Ba người đều không phải là những kẻ thiếu kiến thức, nhưng cảnh tượng siêu nhiên trước mắt vẫn khiến họ cảm thấy hai mắt mình nhìn vẫn chưa đủ

hiều.

Nhìn trái ngó phải cái cây này, từ tán cây đến rễ cây, ánh mắt của mấy người đều dừng lại, nhìn cái ổ phía dưới góc phải cái cây.

Không đúng... dựa vào mức độ sang trọng đẹp đẽ mà nói thì nên gọi là một tòa biệt thự.

Chỉ có điều tòa biệt thự này quá mức huyền ảo mà thôi.

Dọc theo bậc thang nho nhỏ đi lên... Đúng thế, quả thật là có bậc thang... mỗi bậc cao khoảng một đốt ngón tay.

Sau khi “lên lầu”, bên trái là một cái bàn đá lớn như quả táo, dưới bàn chỉ có một cái ghế đá, nhìn kỹ chắc không quá năm centimet...

Bên phải là một chiếc giường lớn tinh xảo bằng gỗ lim... Ừm, là giường nhỏ.

Trên bốn cọc góc giường treo màn che màu lam nhạt tinh xảo, hiện tại màn thu về một bên cho nên có thể nhìn rõ mọi thứ chần nhỏ gói nhỏ trên giường, tất cả đều một màu lam đậm đậm nhạt nhạt, nhìn có vẻ rất tinh tế.

Lúc đám Ngư Ngư nhìn thấy heo nhỏ thì heo nhỏ đã ăn trái màu đỏ cuối cùng của hàng tồn rồi, bây giờ đã cách lúc đó lâu như vậy, lại gặp được loại quả mình yêu thích nhất, nhóc con kia hưng phấn khác thường, cái chân ngắn ngắn nhỏ nhỏ đòi xuống dưới.

Đang lúc nhìn cái ổ đó... phía sau tòa biệt thự ấy, Hách Liên Dạ hơi giật giật khóe miệng, cuối cùng thả cánh tay đang ôm nó ra.

Heo nhỏ từ trong lòng Hách Liên Dạ nhảy xuống, một chút cũng không chần chừ, dẫm lên mấy chỗ lồi ra của thân cây, vô cùng thuần thục nhảy lên nhánh cây, lấy cái mũi đẩy đẩy mấy cái, một trái màu đỏ rơi xuống.

Vậy mà không sợ trái cây đó rơi xuống, rơi xuống đất cũng không có dấu hiệu dập nát.

Heo nhỏ cao hứng phấn chấn lại nhảy xuống, hướng thẳng về phía quả nằm dưới đất, sau đó... thì ngoạm một miếng?

Đương nhiên không phải!

Còn lịch sự hơn cả người nữa...

Heo nhỏ kéo kéo móng mấy cái, kéo từ trong vạt áo trước màu xanh lam ra một cái khăn nhỏ.

Ba người yên lặng nhìn heo nhỏ cầm khăn tay, nghiêm túc chăm chỉ mà lau lau bữa tối của nó...

Trong Tinh vương phủ có chuyên gia quản lý, sạch sẽ đến mức một hạt bụi nhỏ cũng không có, bọn họ cũng không ngờ nó lại khủng hoảng đến mức này, cũng ra cửa mới biết được... lau sạch sẽ cái bàn, nó vẫn chưa nằm xuống...

Cho nên Hà Nghiêm rung rung nước mắt tìm người may cho nó một cái khăn nhỏ, mỗi cái đều có nhỏ nhưng cỡ bánh quy...

Cuối cùng cũng lau sạch cái trái màu đỏ kia, heo nhỏ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang nâng nó đi lên bậc thang nhỏ, đặt nó lên trên bàn đá nhỏ.

Sau đó... nó lấy dáng vẻ như Hứa Văn Cường trong Bến Thượng Hải, nhìn rất đáng ghét nâng áo lên, lúc này mới bằng lòng ngồi xuống bắt đầu ăn.

Ba người: “...”

Có điều bọn họ không định trêu chọc heo nhỏ, cảnh tượng trước mắt, cho dù là người có phản ứng chậm cũng nhìn ra được, đây là nhà trước kia của heo nhỏ...

Ở thế giới của thú cưng, nhóc con này chính là lão Đại đấy... Nó phát áo choàng rồi mới chịu ngồi xuống, thật sự là quá khiêm nhường rồi...

Nhìn kỹ lại ngôi nhà trước kia của heo nhỏ, Ngư Ngư thậm chí cảm thấy lúc trước cô để heo nhỏ ngủ chung giường, nhóc con đó không dùng móng đánh nằng vì chiều dài không chu đáo đã là quá khách khí đối với nằng rồi...

Ngư Ngư đang thăm kiểm điểm bản thân, chuẩn bị trở về sẽ tạo một khu nhà siêu cao cấp cho heo nhỏ thì nghe thấy Hách Dạ Liên đột nhiên nói, “Nó không lau bàn.”

Lại dám chọn ra điểm sai của nhóc con này? Ngư Ngư và Hà Nghiêm cùng ngẩng đầu nhìn tới.

Hách Liên Dạ bật cười nhắc nhở bọn họ, “Nó cũng không lau ghế đá, hai người nhìn kỹ đi, mặc dù căn nhà này rất lâu không có người ở nhưng một chút bụi cũng không có, tiểu tử kia lau trái cây, có lẽ vì trái cây rơi trên mặt đất, nơi mà... chúng ta giẫm qua.”

Hà Nghiêm và Ngư Ngư yên lặng đánh giá cảnh vật xung quanh, phát hiện quả đúng như Hách Liên Dạ nói...

Nhưng bọn họ đâu có đi về phía trước! Mặc dù cách một bước xa nhưng cũng khó tránh khỏi có bụi bay qua...

Vậy nên ba người bọn họ bị ghét bỏ: “...”

Tận mắt nhìn thấy cảnh tượng siêu nhiên như vậy, lại thêm lai lịch thần kỳ của thú cung, tâm tình Ngư Ngư trở nên vô cùng phức tạp, khiến cho những việc khi nãy muốn làm đều quên hết luôn.

Đương nhiên Hách Liên Dạ cũng rất ngạc nhiên, nhưng cấp bậc yêu nghiệt như y, đại não luôn không ngừng suy nghĩ.

Những thứ trước mắt này, thật ra hấp dẫn ánh nhìn của y nhất chính là viên ngọc màu trắng kia.

Hách Dạ Liên nhìn chăm chăm viên ngọc hồi lâu, lại nhìn heo nhỏ đang gặm trái cây, đột nhiên ra hiệu cho Hà Nghiêm.

Hà Nghiêm sững sốt, chủ tử là nói...

Hoàn toàn không rõ tại sao Hách Liên Dạ lại bảo hắn làm như vậy, có điều Hà Nghiêm luôn trung thành, phục tùng mệnh lệnh của y vô điều kiện, cho nên lập tức đáp ứng.

Ngư Ngư còn đang bận kinh ngạc nên không chú ý tới động tác của hai người này.

Đã lâu không được ăn loại quả mình thích nhất, heo nhỏ liền gặm một hơi hết cái quả màu đỏ này, sau đó... ăn no rồi.

Nhìn bọn Ngư Ngư không có ý định rời đi, nhóc con kia liền đi đến cạnh giường nhỏ của mình, quăng cái túi nhỏ xuống, móng heo cố gắng một hồi, thành công cởi áo choàng ra, sau đó chui vào chăn nhỏ đi ngủ.

Ngư Ngư: “...”

Thật sự rất muốn biết, chủ nhân trước kia của heo nhỏ là ai...

Nói chung không thể là người bình thường được, hơn nữa nhất định là một người bí mật xuyên không.

Ngư Ngư suy nghĩ rất lâu, thậm chí ngay cả heo nhỏ là thú cưng của thần tiên cũng nghĩ đến.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, xem ra vị chủ trước của heo nhỏ cũng rất thân thiện, hắn cũng không phải không cho phép bất cứ kẻ nào xuyên qua, nếu không cũng sẽ không lưu lại địa đồ ở trên móng và túi sách của heo nhỏ, làm như vậy, có lẽ chính là đang tìm người hữu duyên.

Chỉ là nếu người xuyên không quá nhiều, có khả năng lịch sử sẽ bị rối loạn, cho nên cái hồ nước ở Vệ quốc đó mới một trăm năm mở một lần.

Nếu nơi đánh dấu trên bản đồ là nơi này, vậy mối liên quan giữa xuyên không và căn phòng kia là...

Phát hiện Ngư Ngư đang suy nghĩ đến xuất thần, Hách Liên Dạ đột nhiên nói, “Tiểu nha đầu, nàng còn nhớ cái bản đồ trên móng heo nhỏ không? Trung tâm bản đồ, có một cái vòng tròn.”

“Nhớ...” Ngư Ngư nói xong liền sững sốt, trong cái vòng ấy, vẽ bốn vòng tròn!

Lúc đó vẫn không cảm thấy gì, bây giờ nhìn lại... Ngư Ngư ngẩng đầu nhìn về phía viên ngọc màu trắng, chẳng lẽ năm đó Ôn Ngôn đồng ý trông coi bốn khu đất cấm đều có một viên bảo ngọc kỳ dị như vậy, thu đủ bốn viên là có thể khởi động vòng tròn xuyên không?

Vậy có phải là có thể mang người bình thường xuyên không rồi đúng không? Nàng có thể mang Hách Liên Dạ về hiện tại đúng không, mà còn muốn về lúc nào cũng được?

Thành công tới quá nhanh khiến nàng cảm giác không chân thật.

Ngư Ngư đang nhìn viên ngọc ấy, nhưng Hách Liên Dạ lại đang nhìn Ngư Ngư.

Y yên lặng nhìn nàng hồi lâu mới cười vỗ vỗ đầu nàng, “Tiểu nha đầu, ta đi lấy viên ngọc đó xuống.”

Ngư Ngư đang nghĩ đến chuyện xuyên không nên không chú ý hành động kỳ quái của y, theo bản năng gật đầu, “Được.”

Sau khi phục hồi lại tinh thần thì vội kéo y lại, “Cẩn thận có nguy hiểm!”

“Trước kia heo nhỏ ở chỗ này, nhóc con đó không hiểu lãnh gì, thích chạy loạn lung tung, không phải cũng chưa từng xảy ra chuyện gì sao?”

Cũng đúng. Ngư Ngư yên tâm liền buông tay để Hách Liên Dạ đi.

Lúc này Hà Nghiêm căng thẳng hơn ai hết, việc vừa rồi chủ tử giao cho hắn... tại sao thế nhỉ?

Mà còn...hắn thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ suôn sẻ sao?

Liếc nhìn Ngư Ngư, Hà Nghiêm vô cùng nghi ngờ.

Chiều cao của hai người rất cao, đối với cao thủ khinh công mà nói thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Còn chưa thấy Hách Liên Dạ có động tĩnh gì thì cả người đột nhiên nhẹ nhàng nhào lên, vươn tay lấy viên ngọc nhìn xem, vừa nhìn là biết không phải là trân châu ngọc bạch bình thường.

“... Chủ, chủ...”

Trong khoảng khắc Hách Liên Dạ tiếp xúc với viên ngọc ấy, đột nhiên viên ngọc phát ra ánh sáng trắng chói mắt, Hà Nghiêm bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc kêu lên, ngay cả một câu xưng hô đầy đủ cũng nói không xong.

Bằng mắt thường có thể thấy được tốc độ biến mất của cơ thể Hách Liên Dạ!

Lời của Hà Nghiêm vừa mới thốt ra, ngay đến chân của Hách Liên Dạ cũng không thấy đâu nữa.

Ngư Ngư ngậy người nhìn, đây là...

Bọn họ nghĩ sai rồi, viên ngọc ấy, cơ bản chính là có thể trực tiếp khiến người ta xuyên không?

Hách Liên Dạ sẽ bị mang đến nơi nào, y còn có thể trở về không?

Giả sử y tìm được biện pháp trở về, sẽ đối mặt như thế nào với sự chờ đợi của Ôn Ngôn, sự xa cách khiến cho trái tim đợi chờ trăm năm của con người dần mất đi đi hi vọng!

Khi Ngư Ngư còn đang sửng sốt, thân thể Hách Liên Dạ đã biến mất đến đâu rồi.

Y thật sự sắp biến mất!

Suy nghĩ này nặng nề đập nát trái tim, khiến cho hơi thở của nàng như ngưng lại, đột nhiên nàng nhớ tới câu nói của Ôn Ngôn, nếu nàng về nhà, tất cả những dấu vết của nàng xuất hiện ở nơi này cũng đều biến mất, sẽ không còn ai nhớ đến nàng đã từng tồn tại ở nơi đây.

Vậy nếu Hách Liên Dạ xuyên không? Nàng sẽ hoàn toàn quên y, thậm chí không nhớ rõ có một sinh mệnh đã từng xuất hiện như vậy? Lại càng không nhớ nên đi tìm y?

Trong lòng đột nhiên bị khủng hoảng mạnh mẽ chiếm lấy, rốt cuộc Ngư Ngư cũng hoàn toàn hoàn hồn, lại không chút đắn đo mạnh mẽ tiến lên, hai bước thành một tèo lên cây, túm chặt lấy tay của Hách Liên Dạ.

“... Vương phi!”

Lúc này Hà Nghiêm mới kịp phản ứng, nguy rồi, chủ tử đã nhắc nhở hẩn, cho dù xảy ra chuyện gì nhất định phải giữ chặt Vương phi!

Hiện tại quả nhiên xảy ra chuyện...

Nhưng tại sao lại phải giữ chặt Vương phi...

Liên tục kinh ngạc, đầu óc Hà Nghiêm không còn cách để suy nghĩ cái khác, chỉ biết là nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ Hách Liên Dạ giao cho hẩn.

Nhanh chóng chạy lên muốn kéo Ngư Ngư trở về, viên ngọc kia dường như không chịu nổi sức nặng của hai người, đột nhiên phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, khiến cho Hà Nghiêm không thể mở mắt ra được đành lùi về phía sau hai bước.

Đợi ánh sáng ấy biến mất, Hà Nghiêm lại mở to mắt nhìn, không hề thấy tung tích của Ngư Ngư và Hách Liên Dạ đâu nữa?

“Cái này...” Hà Nghiêm gấp đến độ mặt mũi trắng bệch, sau cùng khẽ cắn môi, ôm lấy heo nhỏ còn đang say ngủ, nó cũng không hề kháng cự, tùy tiện nhặt mấy trái cây màu đỏ làm lương thực rồi nhảy lên cây, thờ ơ sờ sờ viên ngọc châu kỳ quái kia.

Luồng sáng lại lóe lên, không tới nửa phút sau Hà Nghiêm cũng biến mất, cuối cùng căn phòng đá cũng khôi phục lại trạng thái yên tĩnh.

Ba người trong căn phòng đá không hề biết, trước lúc Ngư Ngư biến mất, luồng ánh sáng chói mắt ấy không chỉ xuất hiện trong căn phòng mà thậm chí còn xuyên qua mặt đất, bay thẳng đến chân trời, thật lâu không tan.

Cổ đại không có nhiều nhà cao tầng có thể che chắn, cảnh tượng lạ thường như vậy cho dù ở khoảng cách rất xa ít nhiều cũng có thể nhìn thấy chút chút.

Đứng trong cung Trường Ninh của Hoàng hậu Nguyệt Loan Quốc, Thái tử Hách Liên Thần... cũng chính là Tiểu Trần Tử vốn đang trả lời vấn đề của mẫu hậu, nhìn đến nơi xa xôi đột nhiên phát hiện có luồng ánh sáng không bình thường xuất hiện, trong lòng giật mình một cái.

Đó là hướng Tề Hưng quốc! Khoảng cách xa như vậy, rốt cuộc là thứ ánh sáng mạnh mẽ tới nhường nào mà tận nơi này cũng có thể nhìn thấy?

Vừa nghĩ đến loại chuyện siêu tự nhiên như vậy, Tiểu Trần Tử liền nhớ tới lời Ngư Ngư nói với hẩn, nàng vốn dĩ không phải người nơi đây, chỉ là linh hồn

trú ngụ trong cơ thể xinh đẹp này mà thôi.

Tính toán thời gian, hôm nay cũng là ngày tiểu quý nước đó đến kinh thành Tề Hưng quốc, rốt cuộc nàng đi vào đó làm cái gì?

“Thần nhi, Thần nhi!”

Nói với nhi tử hồi lâu mà không thấy đáp lại, Hoàng hậu không khỏi có chút hờn giận l gọi hần hai tiếng.

“... Mẫu hậu, nhi thần nhìn thấy ở bên phía Tề Hưng quốc...”

Tiểu Trần Từ vội vã phái người ra ngoài điều tra, định cáo lui, nhưng Hoàng hậu lại nhíu mày cất ngang hần, “Thần nhi, có phải lại muốn tìm lý do gì không? Tuổi con cũng không còn nhỏ, lúc phụ hoàng con bằng con đã có năm con trai năm con gái rồi, còn con đến bây giờ ngay cả Thái tử phi cũng chưa có cưới!”

Nói xong, đột nhiên hạ giọng, “Thần nhi, tin đồn trong kinh rốt cuộc có phải là thật hay không? Nha đầu nhà họ Trình đó thật sự là vì lấy lòng bản cung mà cố ý hạ độc rồi lại giải độc?”

Tiểu Trần Từ không đi được, vốn trong lòng đã rất nôn nóng, nghe thấy câu đó thì không khỏi nén giận nói, “Mẫu hậu, người đừng nghe bên ngoài nói lung tung, nếu để Thập Nhất biết được, e là sẽ không chịu để yên đâu.”

Sắc mặt Hoàng hậu trầm xuống, dù sao Hách Liên Dạ cũng sẽ không để bà yên, vậy chộc thêm một chút cũng đâu khác biệt gì!

Có điều nói ra lời này thật đúng là mất hết uy phong, cho nên dù là trước mặt con trai, Hoàng hậu cũng chỉ có thể nín nhịn trở lại.

Nhưng mà... Tục ngữ nói không ai hiểu con bằng mẹ, Hoàng hậu không phải là người tốt gì, thường xuyên trêu chọc con trai, có điều cũng rất quan tâm con trai từ nhỏ đến lớn.

Bà nhìn chằm chằm vào sắc mặt Tiểu Trần Từ một hồi, rốt cuộc nhận ra có gì đó không đúng, “Thần nhi, đây không phải lần đầu tiên mẫu hậu nhắc tới nha đầu nhà họ Trình với con, cho dù không tính lần đó, chỉ cần là chuyện có đề tài trọng tâm liên quan đến nàng là mặt con đều biến sắc.”

Dừng một chút, lại nói, “Trước kia con không như vậy, khi chỉ hôn cho con, ngay đến tên của nha đầu ấy là gì con cũng không có hứng thú muốn biết.”

Ở trong cung, cho dù là trước mặt mẫu thân mình, Tiểu Trần Từ cũng vẫn thể hiện hình tượng Thái tử lạnh lùng, lúc này hần tuyệt đối không thể né tránh vấn đề này.

Hần còn chưa kịp mở miệng, Hoàng hậu lại tự mình nói tiếp, “Giả sử con thật sự thích con bé đó, mẫu hậu nhất định sẽ giúp con nghĩ biện pháp, đợi nha đầu kia trở lại...”

Sau đó, Hoàng hậu còn nói gì đó nhưng Tiểu Trần Từ đều nghe không lọt, chỉ nhìn về phía xa xa, trong lòng dâng lên từng đợt bất an mãnh liệt.

Chờ nàng trở lại...

Nhưng tiểu quý nước đó thật sự có thể trở lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Chương 100.1: Phúc hắc thì vĩnh viễn sẽ không sảy tay

Lần trước Ngư Ngư xuyên không là trong lúc nàng đang ngủ ngon, chính mình cũng không biết tại sao lại chạy đến cổ đại.

Cho nên nàng không hề nghĩ tới, xuyên không cũng có thể có bạn bè như vậy.

Trong khoảnh khắc túm lấy Hách Liên Dạ ấy, nàng cảm thấy chính mình giống như bị người ta xem như một cái túi cực lớn kéo mạnh một cái, sau đó vung mạnh dùng sức ném tới một nơi xa.

Nhưng mặc dù cái quãng này rất ác lại không hề đau chút nào.

Ngư Ngư vẫn chưa biết làm sao phản ứng lại, theo phản xạ mở mắt ra, phát hiện khuôn mặt yêu nghiệt của Hách Liên Dạ gần ngay trong gang tấc, yên tâm thở nhẹ một hơi, rồi lại từ nhắm mắt lại, muốn bình ổn trái tim đang đập dồn dập của mình.

Không đúng...

Vừa mới nhắm mắt lại đột nhiên mở mắt ra.

Thì ra trước mắt nàng không nhìn nhầm...

Trước mắt nàng vẫn là khuôn mặt ưu nghịet đó, nhưng không hiểu lúc này y cao hứng cái gì mà mắt phượng mày ngài miệng phong độ xuất chúng cười tới mức tỏa sáng rực rỡ như thiêu đốt trái tim người khác, đẹp mê người, khiến cho người ta hận không thể chìm đắm vào trong nụ cười khuynh thành của y, từ đó si mê không muốn tỉnh lại.

Dáng vẻ này, đột nhiên khiến Ngư Ngư nhớ tới lần đầu tiên hôm về Trình gia, một tên yêu nghiệt nào đó ngồi trên xà ngang trong thư phòng Trình gia, còn cười cười nhìn nàng chăm chăm, bị nàng hỏi, yêu nghiệt kia trả lời, “Nhìn nương tử của ta đến gây người, không được sao?”

Mặt Ngư Ngư có chút nóng lên, hắng giọng, “Anh nhìn cái gì?”

Yêu nghiệt nào đó lại trả lời không giống như lần trước, lúc này lại không có chút khách khí ôm chặt cánh tay Ngư Ngư, “Nhìn tiểu nha đầu nào đó động tâm với ta.” Trong giọng nói tràn đầy hạnh phúc.

“... Anh đang nói Hà Nghiêm à?” Ngư Ngư vô cùng thành thật hỏi y.

Đi cùng với bọn họ còn có Hà Nghiêm: (T_T)

Hách Liên Dạ cũng không trêu tức nàng cô ý nói sang chuyện khác, chỉ bật cười búng nhẹ mũi nàng một cái, “Còn không chịu thừa nhận? Nếu không phải động tâm với ta, vậy sao có thể khi vừa thấy ta sắp biến mất lại không màng đến chuyện gì mà theo ta rồi đi?”

“...” Lúc này Ngư Ngư mới phát hiện, lúc ấy dường như nàng quên mất cả ý nghĩ về nhà, thậm chí ngay cả anh họ đại nhân cũng không nhớ đến... Lúc ấy trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là không thể nhìn Hách Liên Dạ cứ như vậy mà biến mất trong cuộc đời nàng.

Ngư Ngư trầm mặc một lúc mới cẩn thận suy đoán, “Chắc là vì sắp đến giờ ăn tối thôi?”

“Nhưng trên người bốn vương không có đồ ăn,” người nào đó cực kỳ bình tĩnh mà cười hỏi, “Hay là bữa tối nàng muốn ăn là ta?”

“Không được, nơi này không có tủ lạnh,” Ngư Ngư nhủ chặt lông mày, “Một vương gia to như vậy, ăn một lần không thể ăn hết được.”

Hách Liên Dạ bị đáp án vô lương tâm này chọc cho cười to một trận, thừa dịp Ngư Ngư không phòng bị, hôn nàng một cái, “Được, về nhà rồi ăn, bây giờ nghĩ biện pháp ra ngoài trước đã.”

Ra ngoài?

Lúc này Ngư Ngư mới có thời gian đánh giá cảnh vật chung quanh.

Nơi này... lại là một căn phòng đá.

Ngư Ngư rất bất ngờ trước phát hiện này, càng khiến người ta không ngờ tới đó là gian phòng này không có gì chiếu sáng, bọn họ cũng không hề đốt lửa nhưng trên nóc nhà lại có một quang sáng xanh như hồ nước tỏa ra.

“... Đây lại là nơi kỳ quái nào vậy?”

Thật ra Ngư Ngư chỉ đang lăm bằm, không mong sẽ có được đáp án, nhưng người nào đó lại rất chắc chắn nói cho nàng biết, “Là đáy hồ của hồ nước Vệ Quốc.”

“...” Ngư Ngư mờ mịt quay đầu nhìn y, “Cái gì?”

Nàng có chút nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề rồi.

Hách Liên Dạ cười chỉ nóc nhà, “Nàng nhìn màu sắc này xem.”

Đây đúng là màu của hồ nước, nhưng chỉ dựa vào điểm này, y đã có thể đưa ra kết luận như vậy?

Ngư Ngư tự đánh giá mình cũng không phải là người ngu, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nàng không thể sánh với Hách Liên Dạ phúc hắc đã sớm thành tinh này, tốc độ phản ứng của hai người bọn họ hoàn toàn không cùng một cấp bậc...

Cho nên lời Hách Liên Dạ nói không bình thường nhưng Ngư Ngư cũng không vội chất vấn.

Quả nhiên, tên phúc hắc đó hoàn toàn có lý do đầy đủ, “Nàng quên rồi à, khi sư đệ nhặt được heo nhỏ ở trên núi của môn phái bọn họ, mà hồ nước thần bí đó cũng ở trên ngọn núi ấy.”

“Từ kinh thành của Tề Hưng quốc, heo nhò nhà ta đến hồ nước của Vệ quốc, ngựa tốt chạy không ngừng nghỉ cũng phải cần hơn mười ngày, nó có thần kỳ đến mấy cũng không thể ôm một đồng trái cây màu đỏ chạy xa như vậy được.”

“... Cho nên nó là xuyên, xuyên qua sao?” Cùng theo bọn họ tới còn có Hà Nghiêm không nhịn được mà xen mồm vào, “Nhưng chủ tử, làm sao người biết là sẽ xuyên đến nơi nào...” Vương phi không phải là mơ mơ hồ hồ mà chạy tới Nguyệt Loan quốc chứ?

“Nhóc con kia không chịu ở yên, mà viên ngọc châu lại ở ngay dưới tán cây, nó nhảy lên nhảy xuống khó tránh khỏi sẽ đụng phải, nếu có thể xuyên thời không ở bất cứ nơi nào thì nhóc con đó đã sớm không biết xuyên đến thời không nào rồi.”

Hách Liên Dạ vô cùng bình tĩnh mà tổng kết, “Cái hồ này của Vệ Quốc, một trăm năm một hồ mở ra một lần, thật ra trong hồ này bất cứ lúc nào cũng có thể tự do ra vào, chỉ là phải giống như bản đồ vẽ, tức là từ một trong bốn chỗ thần bí trực tiếp tiến vào phòng đá dưới đáy hồ.”

Y đánh giá cảnh vật xung quanh, “Nơi này nhất định cũng có một viên ngọc tương ứng, có thể khiến cho người ta xuyên từ nhà đá về Tề Hưng quốc. Bằng không mỗi lần nhóc con kia chỉ công được tối đa hai trái cây màu đỏ, nhưng khi sự đệ của Dung công tử nhìn thấy thì bên cạnh nó sao có thể nhiều trái cây như vậy.”

Ngư Ngư và Hà Nghiêm: “...”

Làm một yêu nghiệt thông minh đến sắp thành tinh, Hách Liên Dạ hoàn toàn không biết năng lực phân tích của bản thân có bao nhiêu phần không giống người bình thường.

Có điều hai người bọn họ cũng quen rồi, chỉ là ghen lời một phen, cũng chưa bị đá kích tới mức hoài nghi chỉ số thông minh của chính mình.

Nhưng mà... sau khi ghen lời thì Ngư Ngư bắt đầu nghiêng rằng, “Anh nghĩ đến những cái này từ lúc nào?”

Thời gian nàng quen Hách Liên Dạ không ngắn, nhưng rất ít khi thấy y suy nghĩ...

Tốc độ phản ứng của y quá nhanh, nói chuyện cực kỳ phức tạp, thật ra có thể chạy chưa tới nửa vòng đã bị y nghĩ xong.

Quả nhiên, người nào đó vô cùng bình tĩnh thừa nhận, “Sau khi nhìn rõ bên trong căn phòng đá.”

Không cần hỏi nữa, y nói nhất định là căn phòng đá ở Tề Hưng quốc đó.

“...Anh sớm đã biết chạm vào viên ngọc châu sẽ xảy ra chuyện gì?”

Y không nói sớm! Làm hại nàng sợ bóng sợ gió một hồi!

Tiếng Ngư Ngư nghiêng rằng ‘kéo kẹt’ vang lên, Hách Liên Dạ lại cười đến mức vẻ mặt yêu thương cung chịu, “Tiểu nha đầu, nếu ta không thăm dò một phen thì phải mất bao lâu nàng mới có thể nhìn rõ trái tim mình?”

“Vương gia là nói trái tim tôi lại muốn đào hôn lần nữa à?” Ngư Ngư ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, hỏi một cách thành thật.

“Bởi vì bốn vương là một đại phúc hắc cấp bậc biến thái, cho nên nàng muốn đào hôn?” Hách Liên Dạ cũng học được từ ngữ hiện đại Ngư Ngư dạy y.

Hai mắt sáng lên, Ngư Ngư cực kỳ cảm động nắm chặt tay y, “Tiểu Dạ tỷ tỷ, sau khi tỷ mang thai, ngày càng trở nên hiểu ý người rồi!”

“Nhưng bốn vương vẫn hi vọng mình có thể hiểu ý người hơn một chút,” người nào đó cười đến thâm tình, “Tốt nhất là tiểu nha đầu nàng không cần phải nói bất cứ cái gì, bốn vương cũng có thể hiểu tâm tư nàng, mang những thứ nàng thích bụng đến trước mặt nàng, để nàng không còn cần phải quan tâm đến bất cứ điều gì, cứ vô ưu vô lo mà tiếp nhận.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Chương 100.2: Phúc hắc thì vĩnh viễn sẽ không sảy tay

“Vậy thì tinh thần sẽ không được tốt lắm,” Ngư Ngư thương xót xoa xoa đầu y, “Lúc nào cũng cho rằng mình là nam nhân.”

Vậy mà Hách Liên Dạ còn có thể bình tĩnh gật đầu...

“Bốn vương cũng không ngờ tới, chính mình sẽ điên cuồng thích một người đến như vậy, thích tới mức lúc nào cũng muốn chiều chuộng nàng, cho dù chỉ

cần nhìn nàng ngồi yên bên cạnh cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc gấp trăm nghìn lần so với giang sơn vạn dặm,” người nào đó sâu xa thở dài một tiếng, kéo tay Ngư Ngư, “Thích một người tới mức như vậy, chắc là bổn vương bị điên rồi.”

Ngư Ngư: “...”

Cạn lời rồi... Nàng chịu thua rồi...

Cho dù nàng nói cái gì y cũng đều có thể bình tĩnh biến thành lời thổ lộ, càng thổ lộ càng buồn nôn...

Thật ra Hà Nghiêm cũng không bình tĩnh hơn Ngư Ngư là mấy, Ngư Ngư nhìn nóc nhà, hắt thì chỉ có thể rơi lệ nhìn góc tường.

Chủ tử, thời điểm người thổ lộ... xin chú ý tới sự tồn tại của thuộc hạ!

Thuộc hạ... thân thể rất lớn, cực kỳ dễ thấy!

Hiện trường hai người thoải mái đến hết chỗ nói rồi, Hách Liên Dạ vô cùng bình tĩnh ôm Ngư Ngư ngồi dậy, “Được rồi, giờ chúng ta tìm viên ngọc để có thể quay về Tề Hưng quốc.”

“... Anh bị sao vậy?” Ngư Ngư lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Nhìn kỹ sẽ thấy động tác của Hách Liên Dạ chậm hơn so với bình thường.

“Tiểu nha đầu, nàng đang quan tâm ta sao?” Người nào đó cười tới mức trong lòng như nở hoa.

“Phải!” Ngư Ngư hết sức thành thật thừa nhận, “Nếu Vương gia bị thương, làm sao chúng ta có thể tìm được biện pháp quay về, không quay về, sao có cơm tối mà ăn?”

Hách Liên Dạ tiếp tục cười, “Không ăn cơm, sao có sức chạy về nhà ăn ta.”

“...” Khỏe miệng Ngư Ngư có chút giật giật, chân thành khuyên bảo, “Vương gia, thật ra thỉnh thoảng người có thể nhặt tiết tháo về.”

“Tiết tháo” đây là từ ngữ hiện đại, Ngư Ngư từng nhắc qua một lần, lần trước nàng giải thích cho y, nói... thứ này không thể ăn.

Có điều nói liên tiếp hai lần trong ngữ cảnh tương tự nhau, thông minh như Hách Liên Dạ đã có thể hiểu được từ này nghĩa là gì.

Cho nên giọng nói y đặc biệt tự nhiên hỏi Ngư Ngư, “Nhặt về làm cái gì? Gồm bao nhiêu cân tiết tháo có thể đổi được một nương tử?”

Ngư Ngư: “...”

Nàng thật ngại khi nói mình là người hiện đại, thật ngại khi nói chính mình đã dùng cái từ “tiết tháo” này rất lâu rồi...

Bởi vì lúc này nàng lại cạn lời rồi...

Phóng tầm mắt nhìn cả thế giới, tới cùng có mấy người có thể nói lại được tên yêu nghiệt này... Ngư Ngư vô cùng tò mò đáp án.

Thật ra Hách Liên Dạ chưa nhận thấy thương tổn của Hà Nghiêm, chỉ một câu ám áp bọn họ cũng không nghĩ đến.

Dưới đáy hồ nước này, tất cả võ công và nội lực đều bị mất đi hiệu lực.

Lúc hai người bọn họ bị ngã xuống, Hách Liên Dạ sợ Ngư Ngư bị thương nên ôm nàng thật chặt trong lòng mình, khi rơi xuống đất thì làm đệm thịt cho nàng, vậy nên khi ấy Ngư Ngư mới không cảm thấy đau.

Nhưng trọng lượng Ngư Ngư khá lớn, lại thêm ảnh hưởng bởi lực lúc ngã xuống, Hách Liên Dạ bị nện cho tới mức hơn nửa người đau run lên, nhưng không có vấn đề gì, dù sao cũng là người luyện võ từ nhỏ, cho dù hiện tại không thể dùng nội công bảo vệ thân thể, thể chất so với người bình thường cũng vẫn tốt hơn nhiều, Ngư Ngư tỉ mỉ xem qua mạch đập của y, xác nhận y không bị nội thương mới yên tâm đâm mấy cây ngân châm lên người y giúp y làm giảm đau cơ.

Bây giờ đã qua thời gian ăn tối, sau khi lần qua lần lại mấy người đều đã hơi đói.

Đúng lúc trên người Ngư Ngư luôn mang theo đồ ăn vặt, lúc này lấy ra ba người chia nhau ăn.

Thật ra bọn họ cũng rất muốn ăn trái cây... Nhưng nhìn thấy quả màu đỏ rực như vậy ngay trước mắt, ba người lại đều không động tay.

Mặc dù heo nhỏ ăn thật sự rất vui vẻ, nhất định là quả này không có độc, nhưng ai biết được nó có tác dụng gì chứ...

Chính mắt nhìn thấy cái cây kết ra loại quả này thần kỳ cỡ nào, bọn họ không dám tùy tiện ném thử.

Nếu có thể mang mấy quả này về hiện đại thì tốt rồi, dưới công nghệ tiên tiến của hiện đại, nói không chừng có thể kiểm tra đo lường tác dụng của loại

quả này.

Ngư Ngư vừa mới nghĩ tới đó thì đột nhiên căn phòng đá nổi lên biến hóa, vốn dĩ vàng sáng màu lam phân bố đều trên nóc nhà, đột nhiên ngưng tụ thành một chùm tia sáng như dải lụa mỏng, lượn một vòng trong căn phòng đá rồi tụ lại, dần dần ngưng tụ thành một vòng xoáy màu lam nhạt trước mặt nàng.

Phía sau vòng xoáy ấy, vậy mà lại ẩn hiện cảnh tượng của hiện đại, xe cộ đi lại như nước, tòa nhà cao tầng như rừng cây.

Ngư Ngư kinh ngạc, đánh rơi hơn nửa chỗ đồ ăn vặt trong tay xuống đất.

“Làm sao vậy?” Hách Liên Dạ lập tức lên tiếng hỏi nàng.

Ánh mắt Ngư Ngư xoay sang có phần đờ đẫn, lại phát hiện trên khuôn mặt Hách Liên Dạ ngập tràn quan tâm, không có lấy một chút ngạc nhiên, Hà Nghiêm vốn đang cúi đầu ăn đồ ăn vặt, có lẽ thấy nàng không mở miệng trả lời nên tò mò ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Tóm lại, về mặt hai người này cực kỳ bình thường.

Bình thường... có vẻ như bọn họ không nhìn thấy cảnh tượng bất thường nào cả.

... Chẳng lẽ chỉ có một mình nàng nhìn thấy vòng xoáy đó?

Cho nên rốt cuộc dưới hồ nước này chỉ có thể đưa người không cẩn thận tới chỗ này về nhà, có thể xuyên không, chỉ một nàng thôi sao?

Ngư Ngư yên lặng vài giây, sau đó về mặt ngưng trọng nói, “Lúc ta rời kinh, có một bao thoại mai quên chưa giao cho Tiểu Trần Từ!”

Đáp án này rất mang cá tính của Ngư Ngư, hướng hồ nàng chưa bao giờ lãng phí thức ăn... Nếu thật sự nàng quên đồ ăn như vậy thì phản ứng của nàng chính là như thế này.

Cho nên Hách Liên Dạ và Hà Nghiêm đều bị lừa, cười to một trận, không hoài nghi điều gì.

Đương nhiên, cho dù hoài nghi, bọn họ cũng sẽ không đoán được cảnh tượng kỳ ảo đang hiện ra trước mặt Ngư Ngư.

Vòng xoáy màu lam mờ ảo thật lâu không tiêu tan, Ngư Ngư lại không ngẩng đầu, vẫn cứ cúi đầu im lặng ăn đồ ăn vặt.

Lấp đầy bụng, ba người đứng lên tìm đường về nhà, chỉ có mình Ngư Ngư có thể nhìn thấy vòng xoáy màu lam ấy có thể di động, nàng đi, nó liền đi sau lưng nàng.

Mặc dù đáy hồ này lớn, nhưng bố cục không quá phức tạp, rất nhanh bọn họ tìm được trung tâm của căn phòng.

Theo bản đồ vẽ trên móng heo nhỏ, trong căn phòng này quả thật có một cái vòng tròn, mặt trên khảm bốn viên ngọc.

Phiền một nỗi là... bốn viên ngọc này màu sắc kích thước giống nhau như đúc, bọn họ không biết viên nào có thể trở lại Tề Hưng quốc.

Trái lại heo nhỏ có thể phân biệt rất rõ, thằng nhóc này đối với chủ nhân mới là Ngư Ngư rất trung thành, lúc này cũng không đùa giỡn mà để bọn họ tới nhờ nó.

Chỉ là... nó vẫn ghé vào vai Hà Nghiêm, mắt nhỏ đen nhánh, yên lặng nhìn Ngư Ngư, không chịu hành động gì.

Lần đầu tiên heo nhỏ yên lặng “có khí chất” như vậy, Hách Liên Dạ và Hà Nghiêm đều thấy ngạc nhiên.

Ngư Ngư lại cảm thấy chột dạ, có phải thằng nhóc này cũng có thể nhìn thấy cái vòng xoáy màu lam nhạt kia không... Cho nên nó đang đợi, đợi nàng quyết định, rốt cuộc có muốn về hiện đại hay không.

Nàng thậm chí có chút hoài nghi, nếu nàng vẫn vờ như không thấy cái vòng xoáy màu lam nhạt ấy, thằng nhóc này có thể dùng móng heo đập nàng một cái, mạnh mẽ đập nàng một cái về hiện đại...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Chương 101.1. Chuẩn bị sinh lễ giúp Ngư Ngư

Cũng may, Ngư Ngư lo lắng quá mức, heo nhỏ đúng là đang đợi nàng, nhưng không có ý định dùng sức mạnh quyết định thay nàng.

Gần như trong nháy mắt cái vòng xoáy màu lam kia biến mất, heo nhỏ liền nhảy xuống vai Hà Nghiêm, nhảy mấy bước đến trên bàn tròn, động động cái mũi nhỏ, giống như đang nghiêm túc phân biệt mùi vị, lúc sau thì giờ móng heo nhỏ ngăn ngăn núc ních thịt lên, rồi để gần lại một viên ngọc trai trong đó.

Động tác nhân tính hóa đặc biệt này đều chọc cho mấy người bật cười

Lúc này Ngư Ngư luôn bị vòng xoáy màu lam kia đi theo khiến cho tâm phiền ý loạn cho nên cũng không chú ý tới, lúc tìm đường về nhà, thực ra Hách Liên Dạ dẫn bọn họ quanh quần vòng tròn, nhìn khắp cả thạch thất dưới đáy hồ.

Năng lực quan sát của y vẫn luôn nhạy bén, hiện tại lại không thấy được thứ gì đó giống như có thể dẫn bọn họ xuyên qua thời không, bình thường chỉ có một cửa ra vào, nhưng hồ nước thần bí ở ngoài rừng liễu Vệ quốc này, đi ra ngoài mới chính là vùng đất an toàn.

Trước đó y cho rằng chỉ cần y biến mất không thấy bóng dáng, Ngư Ngư vì y, ngay cả rút cuộc có thể về nhà được hay không cũng bất chấp suy tính, trong lòng y cảm thấy cao hứng, nhưng không có nghĩa là y thật sự cam lòng để tiểu nha đầu kia không còn gặp lại được người thân của nàng.

Y cũng chịu nàng, chính là muốn để nàng không chút tiếc nuối, nhưng bây giờ, y lại không tìm được cách nào đưa nàng quay trở về nhà ở hiện đại kia.

Cho nên sắc mặt lúc này của Hách Liên Dạ, thật ra rất khó coi.

Ngư Ngư một lòng muốn trở về thật nhanh, miễn cho cái vòng xoáy màu lam kia lại hiện ra, cho nên thấy heo nhỏ phân biệt được ngọc châu, lập tức tiến lên một bước, "Đi thôi."

Có kinh nghiệm lúc trước, lần này bọn họ không hề vội, từng người một đi qua chạm vào ngọc châu, chưa đến hai phút, ba người đều bình an rồi đi.

Nhưng vừa mới về tới căn phòng đá ở Tề Hưng quốc kia, bọn họ liền cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Trong không khí, có mùi lưu huỳnh rất gay mũi, hơn nữa bọn họ còn mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện.

Lại có người xông vào phòng đá?

Cách quá xa nên không nghe rõ tiếng nói chuyện kia, mấy người im lặng không nói, thuận theo địa đồ, lén lút đi ra phía cửa.

"... Trừ phi các người giao Trình Ti Nghiên ra, nếu không đừng mong sống sót rồi đi phòng đá này."

Đi hơn nửa canh giờ, bọn họ mới nghe rõ người nọ đang nói cái gì.

Cũng không biết người kia đã nói bao lâu, giọng nói mệt mỏi có chút khàn khàn, nói xong câu này thì ho mấy tiếng, mới dùng giọng điệu lấy lòng hỏi, "Tam sư huynh, đã nói lâu như vậy nhưng bên trong không hề có động tĩnh nào, có khả năng... mấy người này đã chết hay không?"

"Không có khả năng!" Một giọng nam ngạo mạn quả quyết phủ nhận.

"... Nhưng năm đó môn phái của bọn người Hạ đại hiệp, hơn mười vị cao thủ cùng nhau đi vào đều có kết cục hải cẩu cũng không còn, bọn họ chỉ có ba người, hơn nữa có tin đồn, Trình Ti Nghiên bị thiếu chủ đánh bị thương, mất hết võ công."

Nghe qua, Hạ đại hiệp này chính là nói ông già áo đen có khả năng điều khiển rắn.

Giọng nam ngạo mạn hừ một tiếng, "Người thì biết cái gì? Có Hách Liên Dạ ở đó, đám người kia tuyệt đối sẽ không có việc gì! Mười mấy cao thủ thì đã sao, đây cũng không phải đánh luân phiên số lượng, bị nhốt ở trong căn phòng đá, quan trọng là ... đầu óc! Đừng nói là mười mấy, một trăm cũng không sánh bằng một mình Hách Liên Dạ."

Người này ngược lại hiểu rõ bản lĩnh đích thực của Hách Liên Dạ.

Hà Nghiêm nghe thấy mà tự hào, để bằng hữu hay thuộc hạ khen ngợi thì có tính là gì, để địch nhân dùng ám chiêu cũng không thể không khen ngợi, mới là hùng mạnh nhất!

Chủ tử của bọn họ đúng là vô địch về khoản này!

Ngư Ngư lại có suy nghĩ khác...

"Tiểu Dạ tỷ tỷ, có phải hần đã phát hiện tỷ là nữ giả nam trang, cho nên thăm mền tỷ hay không?" Khuôn mặt nhỏ nhắn còn thật sự rất chăm chú, Ngư Ngư hỏi hết sức chân thành.

Hách Liên Dạ cũng rất coi trọng vấn đề này, hơi nhíu mày, "Chẳng lẽ là vì buổi tối chúng ta phân phòng ngủ, nên mới lộ ra sơ hở?" Nói xong kéo tay Ngư Ngư, "Xem ra bắt đầu từ đêm nay, chúng ta phải ngủ cùng nhau."

Ngư Ngư vốn muốn lừa y một lần: "..."

Bọn họ không cố ý hạ thấp giọng nói, cho nên đoạn đối thoại khảo nghiệm thần kinh người này cũng truyền tới lỗ tai của bọn người nói chuyện lúc trước.

Nam nhân được xưng là Tam sư huynh kia cũng không phải là kẻ ngốc, háng giọng, "Tĩnh Vương đúng là rất có bản lĩnh, vậy mà không bị phòng đá này vây khốn."

Khỏi ngại xong, lại đột nhiên đổi giọng, cười lạnh nói, "Nói vậy Tĩnh Vương cũng ngửi được mùi thuốc nổ, thực không dám giấu diếm, trong phòng đá này hiện tại chất đầy thuốc nổ, tự các người hiểu rõ, một khi phát nổ, phòng đá này thoáng cái liền biến thành một đồng hoang tàn, cho dù Tĩnh Vương có bản lĩnh thông thiên cũng trốn không thoát."

"Điều kiện của ta rất đơn giản, giao Trình Ti Nghiên ra, nếu không các người chỉ có một con đường chết."

Nếu như được xưng là Tam sư huynh, rất rõ ràng, chính là người đứng hàng thứ ba trong môn phái của nam tử áo trắng.

Theo như Tiết Hữu nói, lúc trước chính hắn tìm được Hạ Lan Đồ, giật giấy Hạ Lan Đồ phái người phục kích bọn họ.

Người này thật đúng là chưa từ bỏ ý định, nhất định phải cướp cho được Trình Ti Nghiên.

Chỉ là không biết sư đệ và nam tử áo trắng đã đi đâu, tại sao không ngăn cản hành vi ngu xuẩn này của hắn.

Tam sư huynh bọn họ đứng ở lối vào phòng đá, nói chuyện xong thì luôn cẩn thận nghe động tĩnh bên trong.

Không đến một phút, Hà Nghiêm mở miệng, "Cửu tiểu thư đã bị đánh gãy xương, người tới đưa nàng ra ngoài đi."

Xưng hô đã trực tiếp từ "Vương phi" biến thành "Cửu tiểu thư", giống như đã coi Ngư Ngư là người ngoài.

Song thái độ chuyển biến rất không tự nhiên, Tam sư huynh vốn không có bị lừa, cười lạnh một tiếng, "Các người cho là ta ngốc sao?"

Hà Nghiêm bị hỏi có chút ngây ngốc, giọng nói khiếp sợ mà tức giận, "Làm sao người biết?"

Tam sư huynh bị ghen đến khó thở.

Hắn còn chưa nói chuyện, chợt nghe thấy trong phòng đá vang lên tiếng của Ngư Ngư, nghiêm túc bắt đầu phê bình Hà Nghiêm, "Tôi đã nói không thể làm như vậy rồi? Lừa dối kẻ ngốc là vô đạo đức! Hơn nữa anh không thể vì anh ta ngốc, thì cho rằng anh ta không có tự mình hiểu lấy, anh xem, anh ta tự mình hiểu rõ hơn đấy!"

Hà Nghiêm sấm hồi sâu sắc, "Là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ chưa thấy qua người nào ngốc như vậy, không có kinh nghiệm, nhất thời khinh thường."

Hai người này kẻ xướng người hoạ, chọc Tam sư huynh tức đến sắc mặt không kém gan heo là bao, ngũ quan đều sắp nhàn thành một nhúm.

"Miệng hai người thật độc!"

Hà Nghiêm hờ hết ở trong lòng, dùng tính phần của ta! Ta là người thành thật!

Coi như hắn thỉnh thoảng vô lương một lần cũng không có công lực cao thâm như vậy... Đây là vừa rồi chủ tử và Vương Phi mỗi người một câu, tự mình làm mẫu cho hắn, hắn chiếu theo bắt chước mà thôi...

Lại nói tiếp, chủ tử và Vương Phi mới thật là vô địch, hai người đều không cần thương lượng trước đã trực tiếp xâu chuỗi xong câu từ... Thật sự là vô lương đến cảnh giới nhất định.

Hà Nghiêm yên lặng lau mặt, đột nhiên nghĩ tới, chờ hai người này thành thân, người khác sống thế nào đây...

Hà Nghiêm xưa nay chỉ quan tâm đến Tĩnh Vương phủ, bắt đầu không nhận được lo nước lo dân...

Tam sư huynh rõ ràng cũng sắp bị tức học máu, đè nén tức giận hồi lâu, mới âm trầm cười, "Nói như vậy, các người thà rằng bị nổ tan xương nát thịt, cũng không muốn giao Trình Ti Nghiên ra sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Chương 101.2. Chuẩn bị sinh lễ giúp Ngư Ngư

Hắn mới vừa hỏi xong câu này, Hách Liên Dạ vừa mới rời đi thời gian ngắn đã trở về, cười nhìn Ngư Ngư gật đầu.

Cho nên tâm tình Ngư Ngư rất tốt nói, "Một phút sau, tôi sẽ nói cho anh biết."

Tam sư huynh nghe không hiểu phương thức tính toán thời gian là “phút” này, có điều cũng không muốn hỏi, đỡ phải nói chuyện với Ngư Ngư, không để ý sẽ bị nằng lăm cho ghen chết...

Vẫn chưa tới thời gian một phút, ở ngoài thạch thất đột nhiên truyền đến tiếng kêu la kinh hoàng, “Tam sư huynh? Tam sư huynh ngươi làm sao vậy!”

Ở ngoài thạch thất, Tam sư huynh mặc một bộ đồ đen tẻ lấm trên đất, sắc mặt tím đen, mặt khác da dẻ bên ngoài cũng lộ ra sắc xanh quý dị, hiển nhiên là trúng độc.

“Các ngươi...” Tam sư huynh gắng gượng lên tiếng, “Vừa rồi là các ngươi cố ý kéo dài thời gian! Thật ra là vì hạ độc!”

Trong thạch thất trước sau không ai đáp lại, rất hiển nhiên, nếu không phải vì kéo dài thời gian, bọn Ngư Ngư vốn không muốn để ý đến hắn...

Khi này Hách Liên Dạ rời đi, chính là đi tìm chỗ Tam sư huynh này đang đứng.

Trong tay y cầm hai loại thuốc khác loại Ngư ngư đưa cho y, loại thứ nhất có tính ăn mòn rất mạnh, có khả năng hòa tan nhanh đỉnh vách thạch thất này, đương nhiên, bọn họ không thể trực tiếp hủy thạch thất này, cần, chính là ăn mòn ra một lỗ hổng ở phần đỉnh phiến đá này.

Xuyên qua lỗ nhỏ kia, loại thuốc thứ hai tẩm trên ngân châm đâm đi ra.

Việc sống còn này chỉ có thể để Hách Liên Dạ tự mình làm, bởi vì y xuống tay chính xác, coi như không nhìn được tình huống bên ngoài, cũng có thể bằng vào việc chịu lực cân lớn nhỏ của ngân châm, phán đoán ngân châm có phải đã xuyên qua vỏ giày của Tam sư huynh, đâm trúng chân của hắn hay chưa.

Một khi chạm tới da của Tam sư huynh, phải lập tức thu hồi, không thể để cho hắn phát hiện, miễn cho Tam sư huynh biết mình trúng độc, càng ngoan độc hơn, trực tiếp chặt đứt một chân của mình để ngăn cản độc tính lan tràn, vậy bọn họ sẽ không có biện pháp tiếp tục uy hiếp hắn.

Hạ độc chính là hạ sao cho hắn không biết, đợi cho độc tính lan tràn khắp toàn thân, hắn muốn giải độc chỉ có thể cầu cứu Ngư Ngư.

Nhưng... Bọn họ đánh giá sai trình độ điên cuồng của Tam sư huynh rồi.

Ngư Ngư không phải là người tàn nhẫn, trúng loại độc này cũng không bị dày vò sống không bằng chết gì đó, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không thể sử dụng được chút sức lực nào, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở.

Nhưng Tam sư huynh đã sắp không chống đỡ được lại vẫn không thả bọn họ đi, nghiêng răng nghiêng lợi cười, “Các ngươi cho là mình đắc thủ sao? Nằm mơ! Cho dù ta chết cũng đáng giá, đại ca của ta không có con nối dõi, luôn luôn chờ đợi nữ nhân sinh con cho ta, cho dù ta chết đi, hôm nay ta cũng nhất định phải bức các ngươi giao Trình Ti Nghiên ra!”

Hà Nghiêm nghe xong sững sờ, hoàn toàn không lý giải được quy luật của lời này ở chỗ nào.

Tại sao bỗng nói đến con chứ?

Tam sư huynh còn không từ bỏ, đã không còn sức lực nào mà vẫn nói mấy lời uy hiếp, nhưng đợi hồi lâu, bên trong lại không có bất kỳ âm thanh gì đáp lại hắn.

Bởi vì bọn Ngư Ngư trở lại phòng đá, chuẩn bị xuyên về hồ nước thần bí của Vệ quốc kia, rời đi từ cửa ra vào bên kia...

Hách Liên Dạ quả nhiên mạnh mẽ đến biến thái, Ngư Ngư cũng không vô lương đến mức đi hãm hại tất cả mọi người ngoại trừ Hách Liên Dạ, nhưng vì mục đích thần bí nào đó, Tam sư huynh đã quá điên cuồng...

Lúc này không còn gì để nói cùng một kẻ điên ngay cả mạng cũng không cần, thật ra là không có kẻ sách gì có thể dùng, cho nên bọn họ cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp quay về Vệ quốc.

Dù sao sau khi ra ngoài, quay về kinh thành Nguyệt Loan quốc, thời gian sử dụng cũng không khác nhiều lắm.

Đợi bọn họ hoàn toàn rời xa cửa ra vào của phòng đá, xác định Tam sư huynh không nghe được bọn họ nói chuyện, Hà Nghiêm mới hỏi, “Rốt cuộc có bao nhiêu chỗ tốt có thể khiến hắn ngay cả đánh mất tính mạng cũng không sợ...”

“Hắn là Ôn Ngôn đã nói bí mật xuyên không với môn hạ đệ tử, nếu như có thể tự do xuyên qua, chỗ tốt quả thật không nhỏ, có thể biết trước tương lai, cho dù là người không có bản lĩnh gì, cũng dễ dàng phát tài, hưởng hơ... Tam sư huynh kia đã tâm không ít, hắn nhắc tới con nối dõi, chỉ sợ hắn muốn, vốn chính là ngôi vị hoàng đế.”

Hà Nghiêm sững sờ hồi lâu, cũng không đợi được đến đoạn sau, “... Chỉ như vậy?”

“Chỉ như vậy.”

“Chính là muốn ngôi vị hoàng đế... ngay cả mạng cũng mang ra đánh cược sao?”

Hà Nghiêm đi theo bên cạnh Hách Liên Dạ rất lâu rồi, với Hách Liên Dạ mà nói, muốn cướp ngôi vị hoàng đế thật sự dễ dàng, điều duy nhất cần xem xét chính là chủ tử có muốn ngồi vào chỗ đó hay không.

Cho nên hẳn không thể hiểu được việc Tam sư huynh làm.

Ngư Ngư cũng nhìn ra là hẳn đang suy nghĩ gì, chân thành nhắc nhở, “Đừng quên, chủ tử của các anh biến thái.” Hà Nghiêm cũng không hi vọng người bình thường giống Hách Liên Dạ!

... Cũng đúng! Hà Nghiêm tỉnh ngộ.

Hách Liên Dạ ở một bên nghe vậy mà liên tục bật cười, kéo Ngư Ngư đến bên người, “Tiểu nha đầu, bỗng dưng hiện tại bốn vương có chút muốn ngôi vị hoàng đế kia.”

Ngư Ngư nghe mà sững sốt, “Vì sao?”

“Bởi vì cuối cùng bốn vương có thể lấy tiểu nha đầu mình thích về nhà, nhưng trong lòng thích người ta như vậy, cho dù là sinh lễ long trọng dường như vẫn uất ức nàng, “yêu nghiệt cười đến bình tĩnh, giọng nói trầm tĩnh, “Không bằng, liền đoạt ngôi vị hoàng đế, chấp tay thiên hạ làm sinh.”

Ngư Ngư: “...”

Đề nghị này rất chết người, đáng chết nhất chính là... Y lại không phải đang qua loa khoác lác, y thật sự có thể làm được!

Trong đầu Ngư Ngư không nhận được mà bắt đầu mô phỏng rất rất nhiều năm sau, lúc đám dân chúng nói chuyện bát quái với nhau:

“Ngươi biết không, năm đó ai kia vì cưới lão bà mà bày mưu làm phản!”

“Cái gì?! Sau đó thì sao?!”

“Sau đó chờ lấy được lão bà về nhà, hẳn hết hứng rồi liền trả ngôi vị hoàng đế lại...”

“... Ngươi đợi lát, để ta đi phun máu trước đã, trở về tiếp tục nói cho người nghe.”

Ngư Ngư bị liên tưởng này làm cho giật mình, cảm giác mình nhất định phải lo lắng cho thân kinh của muôn dân thiên hạ, ngăn cản ý niệm sét đánh trong đầu của Hách Liên Dạ...

Hơn nữa Thái tử đương triều là Tiểu Trần Tử, giang sơn này là của Tiểu Trần Tử, nàng không thể hãm hại bạn tốt của mình như vậy được.

Cho nên nàng lập tức chính nghĩa dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, “Không được, giang sơn không thể ăn.”

Ngư Ngư thật sự khinh thường...

Thân làm một người phúc hắc, thời điểm đào hầm, đào vĩnh viễn chính là cái hố liên hoàn... Để người cảm thấy mình vừa từ bỏ trong cái hố kia ra đã rơi vào trong hố của hố rồi...

Thực ra Hách Liên Dạ chờ câu này của Ngư Ngư, nghe vậy thì cười nhử mồi, “Vừa hay nhắc cho bốn vương biết, tiểu nha đầu bốn vương thích rất thích ăn uống, hẳn bốn vương nên tặng món ăn ngon nhất thiên hạ cho nàng.”

“... Là cái gì?” Làm một người siêu cấp thích ăn, Ngư Ngư không có cách nào khác cự tuyệt lòng hiếu kỳ của mình, cho nên cũng bất chấp phản bác mình còn chưa có đáp ứng gì cho y đã lập tức truy vấn.

Người nào đó cười đến bình tĩnh mà khiêm tốn, “Bản thân.”

Ngư Ngư: “...”

Định thần một lúc lâu, nàng nhìn yêu nghiệt trước mặt tự xưng là món ăn ngon nhất thiên hạ, thâm tình chân thành hỏi, “Vương gia, mặt ngài đâu?”

Người nào đó cũng đáp đến ôn nhu cười, “Đi chơi cùng với tiết tháo rồi.”

Ngư Ngư: “...”

Sự thật chứng minh, làm một biến thái cấp bậc phúc hắc ngay cả tiết tháo cũng ném đi, đừng nói là người Địa Cầu, ngay cả người ngoài hành tinh cũng không ngăn cản được y...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Lời thổ lộ của Ngư Ngư(1)

Ngư Ngư bị yêu nghiệt bản thẳng cấp không có tiết tháo này hoàn toàn đánh bại, yên lặng nhìn nóc nhà, hết sức nghiêm túc suy tư... Đêm nay ăn khuya ăn cái gì là ngon đây?

... Người sành ăn không phải tự chữa bệnh cho mình bằng cách này sao, ừm.

Bởi vì có bản đồ trợ giúp, đường trở về hết sức thông thuận, chỉ là nhớ tới phòng đá ở dưới hồ nước của Vệ quốc, Ngư Ngư không khỏi nhớ tới cái lốc xoáy màu lam lúc trước kia.

Chỉ có mình nàng có thể thấy cái lốc xoáy kia, nhưng nàng cũng không có khả năng dẫn người khác đi xuyên qua đấy?

Lúc nàng đang ngủ thì u u mê mê bay tới Nguyệt Loan quốc, cho nên trước đây, nàng hoàn toàn không biết là xuyên qua lại là chuyện nguy hiểm như vậy.

Nhưng cả hành trình đi từ Tề Hưng quốc vào Vệ quốc này, toàn bộ hành trình nàng đều tỉnh táo mà kinh nghiệm bản thân xuyên qua thần kì, mới phát hiện không có ai chi phối lực lượng thần bí này, kỳ thật có chút đáng sợ.

Ngư Ngư không phải người nhất gan, hiện tại lại hoàn toàn không dám dẫn Hách Liên Dạ thử xuyên không.

Nếu Hách Liên Dạ không nhìn được lốc xoáy, vậy chứng tỏ y không nên xuyên không, nếu như mạnh mẽ phá tan cấm chế này...

Ngộ nhờ xảy ra sai lầm gì... Vậy thì có hối hận cũng không kịp.

Ngư Ngư nhìn tường đá hơi ngần ngừ, linh quang chợt lóe, đột nhiên nghĩ tới một phương pháp làm thí nghiệm.

Vội lại coi như xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không làm hại người vô tội!

Nhưng... Cái này phải đợi quay về kinh thành Nguyệt Loan quốc trước đã rồi hãy nói.

Nghĩ đến phương pháp này, gánh nặng trong lòng Ngư Ngư lập tức được thả lỏng, quay đầu lại thì thấy yêu nghiệt đang cười đến câu hồn nhìn nàng giống như thường ngày.

Ngư Ngư nhú mày, "Vương gia, tôi đột nhiên phát hiện một việc không đúng lắm."

"Chuyện gì?"

"Sinh lễ đều nằm ở trong rương, vì sao anh lại đứng trên mặt đất?" Ngư Ngư chớp mắt, hỏi đến vô tội.

"Bởi vì bốn vương là lấy ra để ăn." Người nào đó vô cùng bình tĩnh đáp, hoàn toàn không đỏ mặt.

"Ăn?" Ngư Ngư sùng sốt, nhú mày càng chắc hơn, "Vậy không phải ăn hết là sẽ không còn sao?"

Giọng nàng tiếc nuối, ánh mắt tiếc hận, "Vậy Vương gia không quá thực dụng rồi."

Ngư Ngư đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác, đợi Hách Liên Dạ nói mình ăn hết cũng không có không đủ, nàng đào sẵn một cái hố to cho y nhảy.

Nhưng phản ứng của Hách Liên Dạ lại là...

Người nào đó hình như rất coi trọng đề tài này của Ngư Ngư, theo đó cũng nhú mày, nghiêm túc nói, "Chuyện này bốn vương cũng chưa có nghĩ tới, không bằng... ăn trước một lần, xem xem sẽ xảy ra chuyện gì?"

"..." Sẽ xảy ra chuyện cường chế giết người!

Ngư Ngư cảm thấy mình cần phải đã kích dáp về bề vế của yêu nghiệt hung hăng can quấy này một chút, không thể để cho y tiếp tục điên cuồng như vậy thêm nữa.

Cho nên lần này Ngư Ngư không nói gì nữa, chỉ vô cùng bình tĩnh vô cùng ung dung vô cùng tự nhiên... Kéo tay Hách Liên Dạ lại.

Quả nhiên, Hách Liên Dạ xưa nay nói nói cười cười, cho dù Thái Sơn có chụp mặt cũng không đổi sắc, lúc này lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Tầm mắt có hơi đại ra, từ trên mặt Ngư Ngư rải chuyển qua chỗ tay hai người đang nắm cùng nhau, yên lặng nhìn một lúc lâu cũng chưa hoàn hồn.

Thường ngày Hách Liên Dạ không ít lần chủ động nắm tay Ngư Ngư, hơn nữa còn khiến cho Ngư Ngư vùng thế nào cũng vùng không ra. Lúc Ngư Ngư

vô lương tâm cũng thường xuyên coi như hết sức chân thành bắt lấy tay Hách Liên Dạ nói cái gì đó.

Nhưng giờ lại không giống như trước như, do Ngư Ngư chủ động, hơn nữa còn là hoàn toàn chân chính tư thế nắm tay, tiêu chuẩn mười ngón đan xen vào nhau.

Loading...

Hơn nữa chủ động như vậy, tuyệt đối là có ý nghĩa khác thường.

Thật ra trong chuyện tình cảm, Ngư Ngư không phải là người khó tính, chẳng qua là nàng không có kinh nghiệm yêu đương, hơn nữa từ nhỏ lại rất chuyên tâm học y, không hề chú ý đến những người khác yêu đương thế nài, cho nên trước đây nàng không xác định được rốt cuộc mình có thích Hách Liên Dạ hay không.

Nhưng lúc trước ở trong phòng đá của Tề Hưng quốc, lựa chọn của nàng cũng đã là đáp án tốt nhất, nàng không hề muốn cách xa yêu nghiệt này.

Lại im lặng hồi lâu, Hách Liên Dạ nhìn tay hai người nắm lấy nhau, ý cười trên mặt sâu thêm một chút, chậm rãi thu ngón tay lại, rất trân trọng bao lấy tay Ngư Ngư ở trong lòng bàn tay.

"Tiểu nha đầu, hiện tại bốn vương cảm thấy rất hạnh phúc, làm sao bây giờ?"

"Thừa dịp vui về thì nhất tiết tháo trở lại đi?" Ngư Ngư rất có lương tâm đề nghị.

"Nhưng trong lòng bốn vương ngoài nương tử tương lai ra, thì không thể chứa thêm được gì nữa."

"Cái gì cũng không chứa được sao?" Ngư Ngư biến sắc, muốn hất tay ra, "Ghét nhất mấy người kiểu nà, y động một chút ăn xong đều quên hết!"

Hách Liên Dạ cười ha ha kéo người về bên mình, "Tiểu nha đầu, có phải nàng có lời gì muốn nói với ta hay không?"

Nghe y hỏi chuyện quan trọng như vậy, Ngư Ngư cũng không để ý tới chủ đề lúc trước, thành thật gật đầu, đôi mắt lấp lánh nói, "Tôi thích anh."

"Trừ nghệ?" Y mới không tin tiểu nha đầu vô lương này chịu thành thật thổ lộ với y.

"Sao vương gia anh có thể tự coi nhẹ mình như vậy chứ? Anh không phải chỉ có trừ nghệ là khiến người ta thích nha." Ngư Ngư chân thành và ngại ngùng nhìn y, "Thật ra tôi cũng thích cái bụng của anh, Tiểu Dạ tỷ tỷ."

"Thật sự thích?" Tâm tình Hách Liên Dạ rất tốt cười nói, rất sùng ái vuốt vuốt mũi nàng, hào phóng mà tỏ vẻ, "Vậy nàng ôm chơi đi."

"..." Ôm... chơi đi...

Vậy không phải là phải ôm Hách Liên Dạ - chủ nhân cái bụng này... "chơi" sao?

Có thể thấy yêu nghiệt không tiết tháo này muốn ở trên đường lớn chạy như điên về phía trước, không định quay đầu lại...

Khỏe miệng Ngư Ngư run rẩy hồi lâu, đột nhiên kéo tay Hách Liên Dạ qua, làm động tác giống như thả một cái gì đó vào trong lòng bàn tay y, về mặt hết sức trịnh trọng, "Nắm đi."

"Đây là cái gì?" Một tay của Hách Liên Dạ nắm lấy không khí, cũng phối hợp nghiêm trang hỏi.

"Một đồng tiết tháo, tôi tặng cho anh, " Ngư Ngư khích lệ nhìn y, "Vấn đề ban nãy, đổi lại đáp án là có thể thấy người."

Từ trước đến nay Hách Liên Dạ cũng chiều Ngư Ngư, đương nhiên nàng nói gì cũng đồng ý, cho nên về mặt nghiêm chỉnh, hết sức "phối hợp" đổi lại cách nói khiêm tốn, "Thời điểm không có ai, ôm chơi đi."

Ngư Ngư: "..."

Trong vòng một ngày, liên tiếp thua Hách Liên Dạ nhiều lần như vậy, Ngư Ngư vô cùng buồn bực.

Rất hiếm thấy chính là, Hà Nghiêm bình thường coi như thành thật lúc này cũng rối rắm, đợi bọn họ đi ra khỏi phòng đá của Vệ quốc trở lại trên mặt đất bằng phẳng thì bắt đầu làm vẻ mặt đau khổ tìm đến Ngư Ngư, "Vương Phi, chúng ta... đi tìm vài người bắt nạt đi."

Bằng không hẳn làm sao xoa dịu tâm tình bi phần của mình... (T_T)

Ngư Ngư rất khéo hiểu lòng người nhìn hấn, "Đề anh nghe những lời này của Hách Liên Dạ, quả thật rất khó đối nhân xử thế, dù sao anh cũng chưa gả cho người khác."

Hà Nghiêm: "... " Hấn muốn đi bắt nạt người khác, ai cũng đừng cản hấn!

Hà Nghiêm chạy như điên về phía trước, lúc chạy đi trong mắt đã ngấn lệ.

Tinh Vương phủ và Phong Minh đều có phép tắc nghiêm ngặt, không được bắt nạt dân chúng bình thường, cho nên theo lời Hà Nghiêm "bắt nạt" người khác, cũng chính là tìm người trừng phạt đúng tội, dạy cho một bài học kinh nghiệm nhớ đời.

Rời khỏi hồ nước thần bí kia, xuyên qua rừng rậm, mấy người tới một trấn nhỏ gần nhất, ở trên đường hơi nghe ngóng một chút, Hà Nghiêm chợt nghe nói, gần đây ở trên trấn này, có thêm một hắc điểm.

Bắt đầu từ mười tháng trước, ở trấn nhỏ yên ả này liên tiếp có ba người mất tích, có tìm thế nào cũng không tìm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Lời thổ lộ của Ngư Ngư (2)

Sai dịch trấn trên điều tra rất lâu rồi, phát hiện ba người này chỉ có một điểm chung, trước khi mất tích đều đi qua một cửa hàng phấn son vừa mới mở không lâu.

Nhưng vì không có chứng cứ khác nên đám sai dịch đều không thể cứ như vậy mà bắt người, đành phải âm thầm báo cho dân chúng trấn trên, nhất định không nên tới gần cửa hàng kia. Hiện tại mỗi người trên trấn đều cảm thấy bất an, dân chúng cũng thử đuổi ông chủ cửa hàng kia đi, nhưng cố gắng mấy lần đều không có thành công.

Còn có chuyện như vậy?

Vốn chỉ muốn tìm một chỗ để chơi, hiện tại bọn Ngư Ngư thật sự muốn đi đến cửa hàng son phấn kia nhìn xem.

Tuy rằng đây không phải là lãnh thổ của Nguyệt Loan quốc, nhưng bọn họ cũng không thể nhìn dân chúng cứ như vậy mà gặp họa, nếu như đã nghe nói thì muốn tiện tay vì dân trừ hại.

Hiện tại đã là đêm khuya, trong trấn nhỏ không cấm đi lại ban đêm, nhưng dân chúng trên trấn vẫn đi ngủ sớm, chỉ có cửa hàng son phấn kia là đèn đuốc sáng trưng, ở trong đêm khuya tĩnh mịch này nhìn có chút quỷ dị.

Không muốn bại lộ thân phận, ba người đều đeo mặt nạ dịch dung, mới đi về phía cửa hàng đó.

Nhìn thấy bọn Ngư Ngư vào cửa, người làm thuê trong cửa hàng hoàn toàn không kinh ngạc vì đã trở thế này tại sao vẫn còn người đi lại trên đường, lập tức cười đi qua nghênh đón, "Mấy vị khách quan mời vào trong, không biết muốn xem thứ gì ạ?"

Ngư Ngư là một đứa bé tốt bụng thành thật, nhìn thấy đối phương khách khí như vậy, nàng cũng không có ý trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, cho nên cũng đầy nhiệt tình trả lời hẳn, "Thực không dám giấu, chúng ta là đến ăn cướp~"

Phong cách của Ngư Ngư từ trước đến nay chính là vô lương như vậy...

Người bình thường lần đầu tiên nghe thấy nàng nói chuyện sẽ yên lặng run rẩy khóe miệng hồi lâu, phản ứng lớn một chút thì nhiều nhất chính là ngo ngoáy nắm tay, muốn điên cuồng đập dẹp gương mặt thành thật gât người trước mặt này...

Người làm thuê vừa rồi còn bày ra khuôn mặt tươi cười, thế nhưng lúc này lại giống như bị Ngư Ngư hù dọa, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi, không chỉ có hẳn, ở phía sau hẳn còn có đám tiểu nhị không vì sao đã trở thế này còn chưa ngủ đều hoảng sợ đứng đờ ra tại chỗ, ngo ngoáy ngẩn ngẩn nhìn Ngư Ngư một hồi lâu, sau đó...

Ngần quang lóe ra, bọn chúng không nói hai lời liền rút binh khí giấu ở dưới đáy bàn của cái tủ bên cạnh ra, đánh thẳng về phía ba người Ngư Ngư.

"Hà Nghiêm!" Hách Liên Dạ phân phó một tiếng, tạm thời tách khỏi Ngư Ngư, xông thẳng về phía góc cửa hàng.

Hà Nghiêm cũng không cần chủ từ nhiều lời, lập tức rút bội kiếm ra, che trước người Ngư Ngư.

Tinh thể quỷ dị trước mặt, bọn họ cũng không ngờ tới, chẳng qua là muốn vì dân trừ hại, nhân tiện vô lương một lần, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Ánh mắt những người này hung ác nhưng võ công lại không cao bao nhiêu, Hách Liên Dạ tiến lên liền chặn ngang bắt được những người muốn rút kiếm xông về phía bọn họ, thế nhưng y lại lên lút thu hồi đồ trên bàn, người kia có ý đồ chạy trốn, liền cướp lấy tờ giấy trong tay hẳn muốn cố gắng giấu đi.

Lúc xoay người trở lại bên cạnh Ngư Ngư, Hách Liên Dạ thuận tay vung tay áo hai lần, đánh bay đám "người làm" còn chưa bị Hà Nghiêm đánh ngã.

Mấy người làm kia giống như tấm giẻ lau, nhẹ nhàng vẽ một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, sau đó "ầm" một tiếng nện ở trên tường, đập đến bể dầu cháy máu, chậm rãi tuột xuống vách tường nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Hách Liên Dạ thực sự chỉ vung tay áo hai lần mà thôi.

Ngư Ngư yên lặng ở bên cạnh xem, hết sức không hiểu vì sao lại có người nghĩ quần trong lòng muốn đối địch với Hách Liên Dạ.

Nếu nàng và Hách Liên Dạ có cừu oán, vậy nhất định sẽ sớm cắt cổ tự sát, van xin được giải thoát, miễn cho bị tên biến thái này bắt được.

Còn có, hạt dưa nhà này không thể ăn, từ nay về sau sẽ không mua.

Nhưng đợi Hách Liên Dạ cướp tờ giấy về mở ra xem, lúc Ngư Ngư nhìn thấy rõ phía trên giấy kia vẽ cái gì thì không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác.

Người trên bức họa có một gương mặt hết sức tuấn mỹ, nhưng vừa liếc mắt nhìn sang, còn chưa kịp tỉnh tể thương thức khuôn mặt của người đó thì tâm mất lập tức bị ánh mắt của người đó hấp dẫn.

Trong đôi mắt xinh đẹp kia tựa như có sông băng vạn năm vắt ngang qua, khí thế sắc bén lạnh lùng này thậm chí có thể phá tan mặt giấy, trực tiếp làm lòng người khiếp sợ.

Không ngờ là Tiểu Trần Tử.

Không, nên nói là hình ảnh mặt lạnh của Thái tử Hách Liên Thần khi xuất hiện ở trước mặt mọi người lúc bình thường.

Những người này... vẽ bản mặt lạnh của Tiểu Trần Tử làm cái gì?

Khuôn mặt này đẹp thì có đẹp thật, nhưng gia đình bình thường cho dù là dùng để trấn trạch... cũng không cần phải dùng một bức vẽ có ánh mắt khiếp người như vậy để hù dọa chính mình chứ.

Huống hồ, vừa rồi người này còn chột dạ muốn giấu bức họa đi.

Chẳng trách nghe thấy Ngư Ngư nói câu vô lương như vậy bọn chúng đều kinh hoảng, hóa ra là nhận ra thân phận của Ngư Ngư.

Không những biết Ngư Ngư, hơn nữa còn vô cùng hiểu rõ tác phong của Ngư Ngư?

Hà Nghiêm chỉ kiếm vào một người còn chưa té xỉu trên mặt đất, "Nói, các ngươi là ai! Muốn làm cái gì!"

Người nọ ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, lại cứng rắn nặn ra nụ cười, "Ngươi giết ta đi! Ta sẽ không nói gì đâu!"

"Hà Nghiêm," Hách Liên Dạ cười ngăn cản thuộc hạ, "Đừng hung dữ như vậy, nếu hù chết bọn chúng rồi bọn vương sẽ không chơi đùa được nữa đâu."

"Dạ." Hà Nghiêm lập tức thay đổi thành mặt cười, khách khí đỡ người nọ đứng dậy, "Vị tiểu ca này, ngươi đừng sợ, vương phủ chúng tôi chưa bao giờ bạc đãi người khác, chỉ cần ngươi vào ở trong địa lao, có thể dưới sự trợ giúp của chúng tôi mà ăn thịt của mình uống máu của mình ngủ trên da của mình, cả đôi áo cơm không lo."

"..." Miệng người nọ sùi bọt mép bị hù ngất đi.

Hà Nghiêm thăm dò hơi thở của người nọ, bình tĩnh bẩm báo với chủ tử, "Không chết, còn có thể chơi đùa."

Ngư Ngư: "... Sau này ai nói nàng không tốt bụng thành thật thì nàng sẽ nổi nóng với người đó.

Chơi thì chơi, tình huống bất thành linh này cũng làm cho bọn Hách Liên Dạ và Ngư Ngư cực kỳ coi trọng.

Đám người ở trong trấn nhỏ hẻo lánh này lại rõ tính tình của bọn họ như lòng bàn tay, còn lén lút vẽ bức họa của Tiểu Trần Tử, hơn nữa còn có ba dân chúng mắt tích không rõ kia... Chuyện này thật sự là nhìn thế nào cũng đều lộ ra mùi vị âm mưu.

Cho nên không tiếp tục trì hoãn thêm nữa người, ba người dẫn theo một đám "người làm" mới bắt được, một đường trở lại kinh thành.

Thật ra bọn họ không biết, hiện tại kinh thành vô cùng không yên ổn, bởi vì mấy ngày nay có một lời đồn lan nhanh ở trong hoàng cung và các phủ hộ vọng tộc nói Tĩnh Vương Hách Liên Dạ đã xảy ra chuyện.

Tin tức này, đương nhiên cũng truyền tới Đông cung Thái tử.

"... Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ tra được, mấy ngày trước Hà Túc và Lãnh Mộc dẫn theo số lượng lớn người ngựa vội vàng rời khỏi Tĩnh Vương phủ, hiện tại Tĩnh Vương phủ không có một cao thủ nào ở lại, thuộc hạ nghĩ... lời đồn hơn phân nửa là sự thật, Tĩnh Vương thật sự gặp bất trắc rồi."

Sắc mặt Tiểu Trần Tử âm trầm như mực, thật lâu sau mới lên tiếng, "Trong nhà Trình đại nhân thế nào?"

Thị vệ đi hỏi thăm tin tức không hiểu, đối thủ lớn nhất của Thái tử xảy ra chuyện, tại sao nhìn Thái tử gia dường như không có chút phản ứng nào vậy,

mấy ngày này vô cùng quan tâm đến tình hình của bên phủ Thượng thư.

Nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ bẩm báo sự thật, "Bẩm điện hạ, nhóm triều thần đều không dám công khai đàm luận thị phi Tĩnh Vương phủ, về phần hạ nhân trong phủ Thượng thư, thuộc hạ đã theo như điện hạ phân phó, đã nhắc nhở bọn họ không được nói nhảm, cho nên bây giờ Trình đại nhân vẫn chưa nghe được tin tức nào."

Thị vệ đáp xong xuôi, trong lòng có hơi động đây.

Trình đại nhân... rất cưng chiều con gái, nghe nói gần đây Cửu tiểu thư Trình gia rất hiểu thuận với Trình đại nhân.

Thái Tử gia làm vậy, chẳng lẽ là che giấu đang giúp Cửu tiểu thư, miễn cho nghe được tin tức con gái gặp chuyện, Trình đại nhân sẽ không chịu nổi đã kích mà bị bệnh?

Nhưng Thái Tử gia... Vì sao phải lo lắng thay Cửu tiểu thư như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cưng Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Thái tử thật là vô địch (1)

Thị vệ càng nghĩ càng kinh hãi, Thái tử gia... chẳng lẽ thích Cửu tiểu thư!

Mà cũng đúng thôi, Cửu tiểu thư thật sự là một vị thiên kim có truyền kỳ nhất toàn bộ kinh thành.

Hồi nhỏ được chỉ hôn cho Tĩnh Vương, sau khi bị từ hôn lại trở thành Thái tử phi, nhưng không được bao lâu thì Tĩnh Vương liền công khai nói không phải nàng không cưới!

Thân phận Cửu tiểu thư này quá mức nhạy cảm, nữ nhân khắp thiên hạ này Thái tử gia có thể tùy ý lựa chọn, duy nhất chỉ có vị này nói cái gì cũng không thể chọc vào được...

Thị vệ không dám mở miệng khuyên bảo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng đứng hồi lâu, ngược lại là Tiểu Trần Tử mở miệng trước, "Người đi xuống đi."

"... Vâng, thuộc hạ cáo lui."

Thị vệ rời đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Trần Tử.

Trong Đông Cung có không ít người hầu hạ, nhưng đều đứng bên ngoài điện hầu, trong nội điện chỉ có ai được hấn cho phép mới có thể tiến vào.

Mấy ngày này luôn có tiếng ồn ào truyền vào tai hấn, hiện tại hiếm khi hấn được yên tĩnh một lát.

Tất cả mọi người nói với hấn, chắc hẳn Hách Liên Dạ đã xảy ra chuyện, cho nên toàn bộ thủ hạ của y mới có thể vội vàng rời kinh, bây giờ là cơ hội tốt nhất để hấn nhân cơ hội này diệt trừ triệt để phủ Tĩnh Vương, chấm dứt hậu hoạn.

Mà phản ứng của hấn chỉ có một câu: Thập Nhất sẽ bình an trở về.

Được rồi, y nhất định sẽ trở về.

Dựa vào bản lĩnh của Thập Nhất, không có gì có thể gây trở ngại cho y, huống chi... tiểu quý nước kia còn ở chung chỗ với y.

Tiểu quý nước... hiện tại hấn không thể giúp nàng được chuyện gì, chuyện hấn có thể làm chính là che dấu Trình đại nhân, miễn cho Trình đại nhân lo lắng.

Còn lại... chỉ có đợi.

Tiểu quý nước, cô mau trở lại đi.

Mấy ngày này hấn không biết đã mặc niệm những lời này ở trong lòng mấy trăm ngàn lần, nhưng hôm nay lại giống như kỳ tích có tiếng đáp lại hấn, "Vì sao anh ngăn người?"

Tiểu Trần Tử chấn động, bỗng quay đầu lại, phát hiện đây không phải là ảo giác của hấn, Ngư Ngư thật sự đứng đằng sau hấn, trong tay cầm một đĩa dương mai, vừa ăn vừa hỏi hấn.

"Cô..." Hấn tin chắc mình không hoa mắt, nhìn vào đôi mắt đen nhìn như vô cùng hiền lành kia... cho dù người khác muốn dịch dung, cũng không dịch dung được ánh mắt gạt người như vậy.

"Tiểu quý nước? Cô thật sự đã trở lại rồi sao?"

Ngư Ngư gật đầu, rất có trách nhiệm diễn cảm nói, "Kinh thành còn nhiều đồ ăn đang chờ tôi như vậy, tôi không bỏ được chúng nó."

Mặt Tiểu Trần Từ lập tức lạnh xuống, "Cô chỉ nghĩ đến đồ ăn thôi sao? Cô cho rằng kinh thành chỉ có đồ ăn đang chờ cô?"

Hấn phui đất đứng lên, phần nộ chất vẩn nằng, "Cô đi ra ngoài dạo chơi một vòng, vậy mà không biết mang chút đặc sản về cho ta sao!"

"Có mang." Ngư Ngư đặc biệt bình tĩnh nháy mắt mấy cái, "Mấy bao lặn."

"Sao không nói sớm." Tiểu Trần Từ lập tức trở nên ôn hoà nhã nhặn...

Ngư Ngư bình an trở lại, còn mang mấy bao đồ ăn về cho hấn, hơn nữa hôm nay vô cùng hiếm thấy, vậy mà hấn có thể thành công cướp lấy mấy viên dương mai của Ngư Ngư...

Với Tiểu Trần Từ mà nói, đây là tam hỉ tới nhà.

Cho nên tâm tình hấn bây giờ vô cùng tốt.

Nhưng thấy Ngư Ngư ăn xong viên dương mai cuối cùng, Tiểu Trần Từ nhìn đĩa sứ kia hình như nhìn có hơi quen mắt, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, "Dương mai này vốn là..."

"Tôi vừa mới lấy từ trên bàn của anh."

"..." Hóa ra là đồ ăn của hấn bị cướp!

Tiểu Trần Từ vừa mới xắn tay áo lên muốn tính sổ với Ngư Ngư, lại thấy Ngư Ngư ngẩng mặt lên hiền lành, thành thật nói cho hấn biết, "Thật ra mấy bao đặc sản tôi mang cho anh kia, trên đường đều bị tôi ăn hết rồi."

"..." Quá ghê tởm!

Ai cũng có thể nhẫn nhưng người sành ăn thì không thể nhẫn!

Tiểu Trần Từ thực sự phần nộ rồi.

Ai cũng đừng ngăn cản hấn!... Đêm nay hấn phải ăn khuya gấp bội, hấn muốn ăn bốn cái chân gà nướng!

Ngư Ngư tựa như không phát hiện ra hấn đang tức giận, lau tay sạch sẽ, lại nhắc tới vấn đề nàng từng hỏi khi mới xuất hiện, "Tại sao khi nãy anh lại ngăn người vậy?" Hơn nữa thoạt nhìn tâm tình còn rất suy sụp.

Ngư Ngư ngoại trừ vô lương ra thì thật sự rất quan tâm đến bằng hữu.

Kết quả là xưa nay Tiểu Trần Từ thích nói nhiều lại không để ý tới nàng, lục tung tìm đồ gia vị chuẩn bị đi nướng chân gà chữa trị cho mình.

Ngư Ngư lấy ra một bao quả có nhân gạo, "Anh giận vì chuyện đặc sản sao?"

Tiểu Trần Từ nghiêm túc hừ một tiếng, "Thiếu gia ta anh tuần lại uy vũ, sao có thể vì mấy bao đồ ăn..."

Ngư Ngư ngắt lời hấn, "Thật ra lúc nãy tôi chọc anh thôi, tôi mang về cho anh năm hộp đồ ăn, xếp chồng lên thì cao ngang người, quá nặng không tiện mang theo, ngày mai anh tự qua lấy đi nhé."

"Vừa rồi cô mới hỏi tôi cái gì ấy nhỉ?" Tiểu Trần Từ lập tức quăng đồ vừa cầm trên tay, cực kỳ hứng thú đi qua hỏi.

Ngư Ngư: "..."

Khinh bỉ nhìn Tiểu Trần Từ, nàng hỏi lần nữa, "Tại sao khi nãy anh lại ngăn người?"

Kết quả Tiểu Trần Từ lại nghiêm túc, "Ngăn người?"

Sắc mặt hơi trầm xuống, hấn cười khở một tiếng, "Thật ra ta có rất nhiều phiền não."

Ngư Ngư không ngắt lời, chờ hấn nói tiếp.

Đây là lần đầu tiên nàng tới Đông cung, đương nhiên là nàng không thể xông vào một mình được, là Hách Liên Dạ mang nàng qua, đến nơi rồi thì y liền trở về.

Đông Cung là chỗ ở của Thái tử, độ xa hoa tất nhiên không cần phải nói, nhưng nội điện to như vậy chỉ có một mình hắn ở, nàng đi vào nơi này, nhìn thấy bóng lưng của hắn thì phản ứng đầu tiên chính là cô độc.

Thái tử trời sinh tính cách coi như bình thường, nhưng trong thâm cung áp lực quá lớn, mới có thể tình phân* ra một hình tượng Tiểu Trần Tử động kinh, hoặc là chính là hắn vốn đã rất động kinh, chẳng qua bởi vì thân phận Thái tử nên mới không thể không kiềm chế bản tính.

(* tình thân phân liệt)

Nói thế nào đi nữa thì thời gian bình thường hắn tuyệt đối không thể gọi là vui vẻ.

Ngắm lại bên cạnh hắn ngay cả một người đề tin nhiệm cũng không có, mỗi ngày còn phải đóng giả thành hình tượng núi băng máu lạnh người lạ chớ gần, trong lòng Ngư Ngư cảm thấy xót xa thay cho hắn.

Nhưng hiếm khi Ngư Ngư thương xuân bi thu một lần, Tiểu Trần Tử "xác thực" cũng rất phiền não.

"Ví dụ như, ta càng ngày càng... soái hơn."

Nói xong, lại thờ dài một tiếng, hiển nhiên rất là buồn rầu.

Ngư Ngư: "..."

Nàng cho rằng vẫn nên nói chuyện chính sự trước thì tốt hơn, miễn cho lát nữa nàng lỡ tay độc cam hắn.

Cho nên lưu luyến không rời thu lại một nửa đồ ăn vặt, lau tay sạch sẽ, Ngư Ngư lấy từ trong ngực ra một bức họa.

Chính là bức họa bọn họ cướp được từ trong cửa hàng sơn phấn cổ quái ở trấn nhỏ vùng biên giới Vệ quốc kia.

Nếu bức họa vẽ Thái tử, âm mưu này nhất định có quan hệ với hắn, thân là bằng hữu, đương nhiên Ngư Ngư sẽ tới nhắc nhở Tiểu Trần Tử.

Kết quả cầm bức họa kia ra, Tiểu Trần Tử nhìn chằm chằm nó một lúc lâu cũng không có mở miệng.

"Có cái gì không đúng sao?" Ngư Ngư cẩn thận hỏi.

Giọng Tiểu Trần Tử tỏ vẻ rất nghiêm túc, "Hóa ra đây là dáng vẽ của ta."

Ngư Ngư: "..."

"Cô không hiểu đâu," Tiểu Trần Tử vô cùng khiêm tốn hạ thấp giọng, "Bởi vì bộ dạng của ta thật sự rất soái, ta rất ít khi soi gương nhìn mặt mình."

Ngư Ngư tỏ vẻ đã hiểu, liên tục gật đầu, "Quả thật những chiếc gương bình thường không thể soi hết mặt của anh."

"Có tiền đồ!" Về mặt Tiểu Trần Tử vui mừng như tìm được tri âm, "Tiểu quý nước, cô thế là lại có thể tiếp thu được ánh sáng rực rỡ đẹp trai của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Thái tử thật là vô địch (2)

Ngư Ngư yên lặng nhìn nóc nhà, bỗng nghĩ đến biểu cảm QQ ở hiện đại, cho nên rốt cục cảm thấy mình có thể đuổi kịp ý nghĩ động kinh của hắn, thành khẩn hỏi, "Có phải mỗi sáng sớm anh đều bị vẻ đẹp trai của mình làm cho tỉnh ngủ hay không?"

"Cái này thì sao có thể được!" Tiểu Trần Tử khinh bỉ loại thuyết pháp khoa trương này, "Ta chỉ biết là mình bị vẻ đẹp trai của mình làm cho choáng váng thôi."

"..."

Cuối cùng Ngư Ngư không nhịn được, gơ tay xuất ra một cây ngân châm đâm hắn thành một con nhím không thể động dậy được, đập qua một bên.

Bởi vì còn có chính sự cần thương lượng, Ngư Ngư không dám á huyết của hắn, nhưng còn chưa nói tiếp đến chủ đề chính thì đã nghe Tiểu Trần Tử hạ giọng, ngưng trọng nói, "Mau dời ta sang chỗ khác đi."

"... Sao vậy?" Có thích khách?

"Nơi này có một gương đồng," Tiểu Trần Tử bày ra về mặt việc lớn không tốt, "Ta lại nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của mình."

"..."

Ngư Ngư không nói hai lời liền đi ra ngoài, "Tôi đi gọi người chia năm hộp đồ ăn kia ra..."

"Toàn bộ kẻ địch của ta đều ghi trong quyển sổ giấu dưới viên gạch ở chỗ giàn hoa kia, mau đào ra chúng ta lần lượt phân tích!"

Quả nhiên vẫn nên dùng đồ ăn để uy hiếp là có hiệu quả nhất, Tiểu Trần Tử lập tức không động kinh nữa...

Ngư Ngư cầm dao găm cạy viên gạch kia lên, vừa cạy vừa hỏi, "Anh cảm thấy sẽ là ai?"

Tiểu Trần Tử hoàn toàn không có đầu mối, "Kẻ địch của ta rất nhiều."

"Nhưng tục ngữ nói, kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu của mình, nếu người nọ chỉ là kẻ địch của anh thì không cần phải hao tâm nghiên cứu Hách Liên Dạ và người bên cạnh y."

Rốt cục Ngư Ngư cũng đào ra quyển sổ kia, vừa lật vừa cân nhắc, "Vốn chẳng có ai có ý nghĩ viên vông, cảm thấy mình có thể cùng lúc vận ngã anh và Hách Liên Dạ chứ?"

Nhưng cho dù là vậy, bọn chúng vẽ bức họa của Tiểu Trần Tử có lợi ích gì?

Hắn và Hách Liên Dạ...

Quả thật, đừng nói là kinh thành, toàn bộ người trong thiên hạ đều biết hắn và Hách Liên Dạ đứng ở hai mặt đối lập, liên hệ duy nhất giữa bọn họ chính là...

Tiểu Trần Tử thấy Ngư Ngư cúi đầu, tại sao nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn hiền lành này trong lòng lại ngửa ngửa, "Có phải là có... nữ nhân nào đó thích Hách Liên Dạ hay không?"

Ngoại trừ đối mặt Hách Liên Dạ, hiếm khi Ngư Ngư cảm thấy tốc độ phản ứng của mình chậm chạp như vậy, "Cho dù là vậy, cô ta vẽ bức họa của anh làm gì?"

Tiểu Trần Tử không đáp mà hỏi ngược lại, "Cô có biết vẽ tranh không?"

"Biết sơ sơ." Ban đầu nàng học vẽ tranh là vì vẽ cây thuốc, có một số cây thuốc từ lâu đã không thấy xuất hiện, nàng thấy trong sách thuốc có ghi lại nên cảm thấy tò mò, cho nên dựa theo miêu tả mà vẽ ra, quanh năm suốt tháng qua đi, kỹ năng vẽ tranh coi như khá lên.

"Hiện tại cô vẽ một bức chân dung của ta đi."

Chính sự quan trọng hơn, Ngư Ngư cũng không cự tuyệt.

Khuôn mặt của Tiểu Trần Tử nàng đã rất quen thuộc, hiện tại không cần quan sát mẫu cũng có thể đặt bút vẽ ra đường nét khuôn mặt hắn.

Sau đó Ngư Ngư ngẩn người ra, cũng hiểu được dụng ý Tiểu Trần Tử muốn nàng làm như vậy.

Đặt bút xuống, lại cảm bức họa cướp được trong cửa hàng sơn phấn kia qua, Ngư Ngư so sánh hồi lâu, mơ hồ cảm thấy rung mình, "Nét vẽ hoàn toàn giống nhau..."

Không ai dạy Ngư Ngư vẽ tranh, đều là do bản thân từ từ luyện tập lĩnh hội được, cho nên bức tranh cũng không tuân theo trường phái của người nào, phong cách vẽ của nàng rất hiện rõ phong cách cá nhân.

Nhưng lúc bọn họ cướp được bức họa kia, thoát nhìn nét vẽ giống Ngư Ngư như đúc, ngay cả bản thân Ngư Ngư cũng không phân biệt được.

"Chẳng lẽ... muốn lén lút nhét bức họa này vào trong phòng tôi, lại tìm cơ hội soát lấy ra nó, sau đó nói trong lòng tôi luôn luôn nhớ anh, cho nên mới trộm vẽ bức họa của anh?"

Ngược lại Ngư Ngư kinh ngạc, không chú ý tới sắc mặt có hơi kỳ lạ của Tiểu Trần Tử nghe nàng nói vậy.

"Cho nên có người muốn theo đuổi Hách Liên Dạ..." Ngư Ngư vẫn rất khiếp sợ, "Hơn nữa còn là người có đầu óc."

Kế sách ly gián này tuy có phần toái chút, nhưng nhìn vào thì thật sự không có sơ hở gì, người này cũng không phải là người ngu nha! Nhưng nàng ta không sợ rơi vào trong tay Hách Liên Dạ thì sẽ có kết cục sống không bằng chết sao?

Buổi tối cùng ngày, Hà Nghiêm đi qua Ngư Ngư quay về Tỉnh Vương phủ.

Bởi vì Hách Liên Dạ phải ở lại trong phủ chuẩn bị đồ ăn giải nhiệt cho Ngự Ngự nên... tạm thời không thể rời đi.

Hà Nghiêm cũng không phải là người ngoài, Ngự Ngự liền nói tin tức lớn này cho hắn nghe, Hà Nghiêm nghe xong thì hơi giật mình trong lòng.

Suy luận này thật sự hết sức hợp lý, sự thật cũng phần lớn là như thế, nhưng... người thường làm sao sẽ nghĩ tới chân tướng lẫn quần này? Không phải chủ tử và Vương Phi không đủ thông minh, mà là... Thái tử động tâm với Vương Phi của bọn họ, vừa nghe đến mối tình tay ba này, người đầu tiên nghĩ đến chính là tình cảm bất hòa, cho nên mới phải nghĩ đến phương diện trên.

Cũng may... Thái tử không phải là người không có lý trí, cho dù là động tâm, hắn là cũng sẽ khắc chế đúng lúc... nhỉ?

Hà Nghiêm đang nghĩ tới đây thì thấy Tiểu Trần Tử vừa mới tách khỏi Ngự Ngự vội vàng đuổi theo, ánh mắt nóng bỏng mà chân thành, như là thiếu niên ngây thơ nhìn thấy người trong lòng.

Trong lòng Hà Nghiêm khẽ động, vội vàng muốn ngăn ở trước người Ngự Ngự.

Kết quả Tiểu Trần Tử hoàn toàn coi thường hắn, lập tức vọt tới trước mặt Ngự Ngự, "Tiểu quý nước, ta không yên lòng về năm hộp đồ ăn kia, ngay bây giờ ta sẽ đi đón bọn nó về nhà!"

Là "Đón" mà không phải là "Lấy", nghe giọng nói tựa như hết sức trân trọng.

Hà Nghiêm yên lặng lau mặt, tránh qua một bên.

Đương nhiên, mặc dù Tiểu Trần Tử rất động kinh nhưng hắn vẫn không hoàn toàn yên tâm, lúc này trên đường đi về Tĩnh Vương phủ, hắn như vô ý cố ý đi ở bên cạnh Tiểu Trần Tử, ngăn cản khoảng cách gần giữa hắn và Ngự Ngự.

Lúc Tiểu Trần Tử lấy hình tượng động kinh xuất hiện thì cho tới bây giờ đều không sử dụng chiêu bài Thái tử ra oai, song bây giờ thấy Hà Nghiêm luôn luôn cách hắn gần như vậy, thế nhưng hắn lại hơi mất hứng.

"Tiểu quý nước," hắn cau mày, "Cô nói, có phải trong lúc vô tình ta lại bắt được một tâm hồn thiếu nữ hay không?" Nói xong, hắn vô cùng áy náy nhìn Hà Nghiêm.

Hà Nghiêm bị hắn nhìn, sát khí lập tức nổi lên xung quanh, lại không thể thật sự bóp chết hắn, ghen đến mặt đỏ rần.

"Nguy rồi!" Tiểu Trần Tử biến sắc, "Ta quên mất, lúc ta nhủ mày, sẽ có vẻ vô cùng u buồn mê người. Chẳng trách hắn lại đỏ mặt!"

"..." Ngự Ngự báo thù thay Hà Nghiêm, đá bay hắn ra ngoài.

Giọng nói cảm kích của Tiểu Trần Tử truyền đến từ xa xa, "Tiểu quý nước, cô làm rất đúng! Nếu tiếp tục đối mặt với sự mê người của ta, hắn sẽ càng hăm sâu hơn!"

Về mặt Hà Nghiêm bị phản muốn chết, "Vương phi..."

Ngự Ngự vô cùng thấu hiểu đưa cho hắn một bao son trà vụn, còn có một túi bò khô, "Một cái có thể dùng ới, một cái có thể cắn cho hả giận."

"..." Vương phi ngài quả thật rất thiện lương!

Hà Nghiêm nhận lấy hai túi đồ ăn, chạy đến góc tường ăn ngấu nghiến.

Bên kia, Tiểu Trần Tử bị Ngự Ngự đá bay chính lại quần áo đi trở về, nhìn về mặt vẫn coi như đứng đắn.

Song thời gian Ngự Ngự biết hắn cũng không tính là ngắn, luôn cảm thấy hắn càng lộ ra vẻ mặt đứng đắn thì khi mở miệng nói chuyện sẽ càng động kinh.

Nhưng...

Nhưng hôm nay không như trước kia, Tiểu Trần Tử không muốn liếc nhìn thấy hắn, cho nên xoay lưng về phía Hà Nghiêm, nhìn về phía Ngự Ngự đang thông thả đi ở đằng trước, đột nhiên nói, "Tiểu quý nước, dường như ta... thích cô rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 174: Cung chiều nương tử như vậy là không khoa học

Đột nhiên nghe được lời thổ lộ, Ngư Ngư không có phản ứng gì, Hà Nghiêm lại...

Hà Nghiêm vốn xoay lưng lại, đang hí hục cắn thịt bò khô cho hả giận, nghe thấy câu này thì thiếu chút nữa bị nghẹn chết, ho khan đến nước mắt cũng sắp chảy ra.

Song xuất phát từ sự trung tâm với chủ tử nhà mình, hấn vẫn ho đến đỏ bừng cả mặt che ở trước người Ngư Ngư, "Nguoi... Khụ khụ... Tự trọng..."

Sắc mặt Tiểu Trần Từ lại biến đổi, "Quả nhiên! Hấn vừa nghe nói ta thích người khác thì gấp đến độ muốn khóc luôn!"

Nói xong không để ý đến sắc mặt muốn chém người của Hà Nghiêm, ý vào khinh công của mình tốt hơn Hà Nghiêm, vụt một cái nhảy ra sau lưng Ngư Ngư, "Tiểu quý nước, cô phải bảo vệ ta."

Ngư Ngư lập tức trưng nghĩa gắt đầu, "Được, tôi sẽ đi tìm hội liên hiệp bảo vệ phụ nữ đến làm chủ cho anh!"

"... Tiểu quý nước, cuối cùng cô vẫn giúp bên kia?"

Ngư Ngư chân thành tha thiết nhìn hấn, "Tôi đương nhiên là giúp chị em phụ nữ chúng ta rồi."

"Cô..." Lúc này Tiểu Trần Từ dường như thực sự tức giận, sắc mặt đấu tranh, nắm chặt nắm tay, ngay cả gân xanh trên mu bàn tay cũng động đậy, "Cô không nên ép ta! Có một câu, ta nhìn đã lâu rồi!"

Thấy Ngư Ngư vẫn không an ủi hấn, Tiểu Trần Từ không nhìn được trừng mắt phần nộ quát lên, "Hai người đi chậm vậy, khi nào ta mới đón được năm hộp đồ ăn kia về!"

Nói xong giống như gió lốc quét qua, giọng nói chính nghĩa nghiêm túc còn truyền từ xa xa tới, "Ta không thể phụ lòng chúng nó chờ đợi, đi trước một bước đây!"

Ngư Ngư và Hà Nghiêm: "..."

Mấy ngày không gặp được Vương phi, không ai động kinh với hấn, hôm nay Thái tử thật đúng là động đến cùng.

Hà Nghiêm yên lặng rơi nước mắt cảm khái trong lòng, sau đó bỗng phát hiện, đưa ra kết luận này, đã nói lên ở trong lòng Thái tử, địa vị của Vương phi bọn họ quả thật không tầm thường... vậy câu thổ lộ lúc này...

Lúc trở lại phủ Tĩnh Vương, rốt cục Hà Nghiêm cũng thông suốt.

Vừa lúc Tiểu Trần Từ chạy đi chạy về xong hai lượt giữa hoàng cung và phủ Tĩnh Vương... Hiện tại trong mắt hấn đều là ý cười mang một hộp đồ ăn cuối cùng lên, chuẩn bị trở về cung.

Đưa Ngư Ngư an toàn vào Tĩnh Vương phủ xong, Hà Nghiêm lập tức chạy đuổi theo, "Thái tử gia xin dừng bước."

Không ai để ý đến hấn (HN), trước khi ra khỏi cung Thái tử đã thay áo bào cầu kỳ ở trong cung ra, hiện tại hấn đang mặc một bộ quần áo vải thô chấp vá, bây giờ hấn chính là Tiểu Trần Từ

Khóe miệng Hà Nghiêm run rẩy hai cái, đành phải sửa miệng, "Trần... công tử?"

Rốt cục Tiểu Trần Từ chịu dừng bước lại.

Có kinh nghiệm lúc trước, Hà Nghiêm hoàn toàn không để cho hấn có cơ hội động kinh, lập tức cướp mở miệng, "Câu thổ lộ lúc này của Trần công tử, thật sự chỉ là muốn động kinh một chút, hay là... biết trở ngại thân phận, câu nói trong lòng này không có cơ hội nói ra miệng, mượn dịp trên đùa nói ra tâm ý của nguoi với Vương Phi?"

Ở trên đường suy nghĩ hồi lâu hấn mới nghĩ ra, dừng nhìn Thái tử hiện tại động kinh như vậy, thật ra nặng nhẹ hấn đều phân biệt rõ ràng, cho dù hấn (TTT) thật sự thích Vương Phi, Vương Phi động tâm với chủ tử, lời thổ lộ này hấn sẽ vĩnh viễn không nói ra miệng.

Nhưng Hà Nghiêm vẫn muốn biết đáp án.

Nghe thấy câu chất vấn trực tiếp như vậy, Tiểu Trần Từ sững sờ trong chốc lát, khẽ cười khổ một tiếng.

Thái độ đứng đắn như vậy, khiến Hà Nghiêm bỗng dưng một dự cảm không tốt.

Đáng tiếc hấn còn chưa kịp chạy trốn... chỉ thấy Tiểu Trần Từ quay đầu, ánh mắt bất đắc dĩ, giọng sâu kín hỏi hấn, "Tiểu Nghiêm Nghiêm, nguoi đây là vì yêu sinh hận ta sao?"

"..."

Mấy phút sau, có rất nhiều người đều nhìn thấy, tâm phúc của Tĩnh Vương luôn luôn trầm ổn đột nhiên hiện ra ánh mắt bị phản, chạy như điên xông vào Tĩnh Vương phủ...

Thật ra tâm tình của đám người đó vốn cũng không bình tĩnh hơn Hà Nghiêm là bao.

Bởi vì bọn họ là hàng xóm của phủ Tĩnh Vương, sống ở trong ngõ cầu Khúc Thủy ở kinh thành giống Hách Liên Dạ.

Trên đời này chuyện ngược tâm nhất chính là ngày hè nắng chói chang, bạn nóng đến ăn uống không ngon, hàng xóm nhà bạn lại thành thói quen nhàn rỗi mang ghế mây ra ngồi ở trong sân ngắm cảnh ngắm trăng, trong tay còn cầm một loại đồ ăn gọi là kem tuyết gì đó thoạt nhìn mát lạnh có thể giải nóng rất tốt.

Bọn họ không dám tùy tiện đi qua phủ Tĩnh Vương, đành phải nói bóng nói gió đi hỏi thăm phủ Thượng Thư, xem làm cái kem kia như thế nào.

Ngư Ngư là một đứa nhỏ rất hiếu thuận, Hách Liên Dạ cũng một con rể xứng chức, có kem ăn, đương nhiên mỗi mùi vị đều đưa qua cho phủ Thượng thư một thùng to, hơn nữa ăn hết còn đưa qua thêm.

Trong hầm băng của phủ Thượng thư dự trữ phong phú, đám người Trình đại nhân thấy nóng thì sai người đi lấy kem ở trong hầm băng ra ăn, cảm thấy ngày hè này quả thật vô cùng thích ý.

Có hàng xóm tới hỏi, bọn họ cũng không giấu diếm, hào phóng nói cho hàng xóm biết phương pháp làm kem.

Sau đó đám hàng xóm liền xup đồ.

Cổ đại không có máy làm kem, muốn thành công làm ra kem mà không phải đóng băng các loại nước đá có mùi vị khác nhau, nguyên liệu đóng băng ở trong hầm băng, mỗi một lần lấy ra phải liều mạng trộn, rồi lại tiếp tục liều mạng trộn.

Làm xong một chén hai chén còn có thể nhin, số lượng càng nhiều mọi người trộn đến văng cả đầu, cánh tay yếu ớt đến độ giống như không phải là của mình, bọn họ nhận thà rằng lần lượt bị trách phạt chứ cũng không chịu làm món đó.

Nhưng phủ Tĩnh Vương không cần lo lắng điểm ấy, bởi vì gần đây trong phủ có rất nhiều người đến gây rối...

Rất nhiều rất nhiều sát thủ bị nhốt lại, sau đó làm bánh ngọt cùng cá viên, bọn chúng lại có nhiệm vụ mới...

Một đám sát thủ bị thúc giục bận đến khí thế ngất trời, người của phủ Tĩnh Vương đều đang cầm kem, tiếp tục dựa theo cách Ngư Ngư dạy bọn họ, dựa theo sở thích của mình thêm vào một vài quả cứng hạnh nhân hạt điều hoặc là các loại hoa quả gì đó, cảm thấy đời người thật sự quá tốt đẹp.

Nhưng nam tử áo trắng và sư đệ không ăn.

... Bởi vì thông tin Hách Liên Dạ xảy ra chuyện, thật ra là do bọn họ truyền đi.

Thật ra bọn họ là có ý tốt, ngày đó Ngư Ngư cố chấp giữ chặt tay Hách Liên Dạ, hai người cùng nhau xuyên qua hồ này đến Vệ quốc, lúc ấy trong thạch thất lóe ra một loại ánh sáng mạnh mẽ ngất trời.

Dị tượng này, ngay cả Tiểu Trần Tử ở Nguyệt Loan quốc xa xa cũng bị kinh động, lúc ấy bọn nam tử áo trắng ở ngay phía trên thạch thất đương nhiên nhìn thấy rõ ràng.

Biết là đã xảy ra chuyện, trong tay bọn họ không có bản đồ, lại không thể tùy tiện đi xuống tìm người, sư đệ do dự trong chốc lát, cuối cùng quyết định tự mình mạo hiểm một lần.

Thật ra Hách Liên Dạ không ra tay nặng, chính vì suy nghĩ đến lời thề độc năm đó của Ôn Ngôn, để tránh cho bọn nam tử áo trắng thật sự ứng với lời thề bị tai ương, mới bẻ các khớp xương của bọn nam tử áo trắng, tùy tiện tìm thấy thuốc là có thể nói lại giúp bọn họ.

Cho nên sai Tiết Hữu lập tức gọi đại phu đến nói lại các khớp xương bị trật cho bọn họ, sư đệ lại cột ở bên hông mình một đầu dây thừng, đầu dây kia cột ở chỗ khác, giao cho nam tử áo trắng đứng ở trên mặt đất trông chừng, ngộ nhờ hấn bị lạc đường, sư huynh hấn còn có thể kéo hấn quay trở về...

Sư đệ rất trọng nghĩa, nhưng khi đó bọn Ngư Ngư đã đến đáy hồ ở Vệ quốc, không nghe thấy sư đệ gọi, mà sư đệ ý vào môn phái mình khinh công tốt, liên tục tránh được vô số cơ quan nguy hiểm, nhưng không có bản đồ trợ giúp nên quanh quẩn vô số vòng đều không có cách nào thuận lợi đi vào trong thạch thất, cuối cùng chỉ có thể bị sư huynh kéo về mặt đất.

Tìm không được người, trong lòng bọn sư đệ sốt ruột, chỉ có thể chạy nhanh quay về kinh thành Nguyệt Loan quốc, bảo Hà Túc sai người đến hỗ trợ.

Khinh công môn phái của bọn họ chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung, với thân thủ của sư đệ, dùng hết sức lực lên đường thì còn nhanh hơn cả bò câu đưa thư, cho nên bọn họ mới bắt chấp tất cả vội vàng quay về Nguyệt Loan quốc.

Cùng lúc đó, Tam sư huynh dẫn người đến chặn ở cửa động thạch thất, muốn uy hiếp Hách Liên Dạ giao Ngư Ngư ra.

Cũng may, cuối cùng không có ai bị nguy hiểm tới tính mạng, bọn Hà Túc cũng nhận được tin tức chủ tử bình an, mấy ngày nữa sẽ trở lại, nhưng sư đệ vốn bị cơ quan dưới thạch thất giầy vò làm cho thể chất và tinh thần quá mệt mỏi, lại liều mạng gấp rút lên đường hao hết thể lực, nguyên khí tổn thương nặng nề, mang tin tức về đến phủ Tĩnh Vương thì hôn mê.

Lúc đó Ngư Ngư còn chưa bình an trở về, nam tử áo trắng lo sư đệ mình gặp chuyện, liền... tiêu hao không ít nội lực, điều trị tốt nội thương giúp sư đệ.

Nhưng bản thân của nam tử áo trắng rõ ràng là đang bị thương, bởi vậy cố gắng lúc trước của Ngự Ngự đều uống phí.

Ngự Ngự không ngại phiền toái điều trị lại lần nữa, hơn nữa hai sư huynh đệ người ta hoàn toàn là vì an nguy của bọn họ nên mới có thể bị giày vò thành như vậy, nàng cũng không phải là loại người vong ân phụ nghĩa.

Nhưng... cách làm lúc ấy của nam tử áo trắng thật ra rất mạo hiểm, quả thực đem mạng ra đánh cược.

Cho nên một đám người bùng kem, nghe sư đệ kể lại tình huống lúc đó, nghe được câu này mọi người đồng loạt nhìn về phía nam tử áo trắng.

Thật ra bọn họ vẫn luôn tò mò, hai huynh đệ nhà này rốt cuộc duy trì tình đồng môn như thế nào.

Rõ ràng nhìn từ bên ngoài, sư đệ cảm thấy sư huynh không quan trọng bằng heo trên núi, còn nam tử áo trắng nhắc tới sư đệ thì giọng điệu tựa như nhắc tới cái ví tiền.

Hay là...

Quen biết Ngự Ngự đã lâu, ý nghĩ của một đám cổ nhân cũng coi mở không ít, đã bình ổn tâm tình bị phẫn, Hà Nghiêm theo chân bọn họ chạy qua đây không khỏi bất quái hỏi, "Hay là... người thích sư huynh của người?"

Sư đệ xoay khuôn mặt to rộng chiếm diện tích qua, Hà Nghiêm suýt nữa bị mặt của hắn đập trúng...

Khóe miệng co rút mấy cái, Hà Nghiêm vội vàng né sang một bên.

Nhưng sư đệ hoàn toàn không có suy nghĩ đổi lại hình tượng khác, cũng không cảm thấy tạo hình dịch dung của mình rất chết người, bình tĩnh trả lời hắn, "Người cảm thấy ta bị thần kinh sao?"

Hà Nghiêm bị hỏi khiến cho trong lòng rối rắm. Việc này... thật đúng là khó nói mà!

Không hỏi được đáp án ở bên sư đệ, Hà Nghiêm đành phải chuyển qua hỏi nam tử áo trắng.

"Dung công tử... Có phải người thích sư đệ người không?"

Thật ra nam tử áo trắng vẫn luôn ở ngoài không gia nhập thảo luận với bọn họ, hắn cũng không mở miệng hỏi lâu rồi.

Ngồi ở bên cạnh bọn họ, hắn vẫn luôn cúi đầu im lặng nhìn ngực mình.

... Chính là nơi hắn để bát đĩa.

Nghe Hà Nghiêm hỏi vậy, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh nhạt trả lời Hà Nghiêm, "Không thích."

Đáp án này thật rõ ràng, cũng đủ kiên quyết.

Hà Nghiêm đang gật đầu ở trong lòng, chợt nghe nam tử áo trắng nói tiếp, "Hắn vẫn không cho ta ăn thịt."

Mọi người: "..."

Lúc trước khi Ngự Ngự chưa trở về, thuốc để cho nam tử áo trắng không đủ xài, sư đệ đành phải dựa theo phương pháp cũ điều trị nội thương giúp sư huynh, cho nên nam tử áo trắng lại phải trải qua những ngày chỉ có thể ăn "rau" lần nữa.

Sư đệ hoàn toàn không để ý tới sư huynh mình lên án, thuận tay cầm một "chậu" thuốc cho hắn, sau đó thì không nhìn nam tử áo trắng nữa, nghiêm túc nói với Hách Liên Dạ, "Tại hạ cảm thấy, chuyện bức họa không chỉ đơn giản như vậy, Tĩnh Vương và Giang tiểu thư nhất định phải cẩn thận hơn trong thời gian tới."

Sau khi Ngự Ngự trở về, liền nói suy đoán của Tiểu Trần Tử cho Hách Liên Dạ nghe, Hách Liên Dạ chỉ cười cười, không hề nói gì, hiện tại sư đệ cũng trực tiếp nói ra lo lắng của hắn.

Sự thật chứng minh, lo lắng của sư đệ không phải là buồn lo vô cớ.

Ngày hôm sau là một ngày thời tiết hiếm khi mát mẻ, ăn điểm tâm xong, Ngự Ngự liền ra ngoài đi dạo, thuận tiện đi khai thác những món ăn ngon ở trong khắp các ngõ ngách.

Đương nhiên, Hách Liên Dạ nhất định sẽ đi theo bên cạnh nàng.

Hơn nữa yêu nghiệt nào đó không sợ hù dọa đến người đi đường, luôn cười đến thâm tình chân thành, hết sức bình tĩnh giờ ô lùa lên, che nắng cho Ngự Ngự.

Thật ra dựa vào thanh danh khủng bố của Hách Liên Dạ, có rất ít người dám nhìn chằm chằm vào y.

Nhưng nghe nói y hết sức cung chiêu nương tử là một chuyện, lúc này tận mắt thấy... Tĩnh Vương y vậy mà lại mở ô che giúp nữ nhân? Coi như y thật sự giờ cái gì đi ra ngoài, chẳng lẽ không phải là một lớp da một bộ xương khô thôi sao?

Lúc này mới phù hợp với phong cách biến thái của y... Dân chúng trên đường đều hết sức khiếp sợ.

Bị nhiều người vây xem như vậy, áp lực của Ngư Ngư rất lớn.

Nàng có chút lo lắng cau mày, hỏi yêu nghiệt bên cạnh, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, bọn họ có nói tôi ăn hiếp phụ nữ có thai hay không?"

Hách Liên Dạ cười an ủi nàng, "Nàng cứ nói trở lại lúc ngủ bốn vương dùng rất tốt là được, đã truyền ra ngoài rồi thì ăn hiếp ban ngày hay ban đêm đều giống nhau."

Nghe nói như thế...

Những lời này đúng là hơi giống phong cách của Tiểu Trần Tử, lần trước Tiểu Trần Tử nghi ngờ một khách điểm tửu lâu nấu cơm quá khó ăn, cảm thấy khách điểm này vô cùng nguy hiểm, nhất định phải lập tức rời xa...

Song Hà Nghiêm nhất thời không phòng bị, lập tức cảnh giác bước lên một bước, "Có người dùng độc?"

Vương phi không có võ công, có thể nhắc nhở bọn họ cảnh giác trước, hẳn là có người dùng độc.

Ngư Ngư nghiêm túc lắc đầu, "Ở đây nhiều người lắm, sẽ dẫm lên tiết tháo của Vương gia."

Hà Nghiêm: "... (T_T) sau này lúc chủ tử nói chuyện với Vương phi, hẳn sẽ không bao giờ dám nói chen vào nữa!

Đáng tiếc Hách Liên Dạ không hề có ý định tiết tháo vỡ òa của mình về, còn cười dịu dàng nhìn Ngư Ngư, "Bốn vương nói sẽ luôn ủng hộ nàng, không để nàng chịu chút oan ức nào, chút chuyện nhỏ này tuyệt đối không thể nhượng bộ. Thật ra nàng không làm gì cả, nhưng bên ngoài đều nói nàng cảm thấy lúc bốn vương ngủ dùng tốt nhất... Bốn vương sẽ không để cho nàng bị oan uổng vô ích."

Vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, y hết sức bình tĩnh ra quyết định, "Đêm nay để cho lời đồn biến thành sự thật đi."

Ngư Ngư vô cùng bình tĩnh nhìn yêu nghiệt không có tiết tháo nào đó, "Nhưng Vương gia chuẩn bị dùng bản thân làm sinh lễ... Sau khi ăn xong, sinh lễ phải làm sao đây?"

Kết quả người nào đó còn bình tĩnh hơn Ngư Ngư, giọng điệu hết sức ung dung giới thiệu bản thân thực dụng thế nào, "Có thể ăn lại bốn vương một lần nữa."

Nói xong bình tĩnh bổ sung thêm câu, "Hơn nữa ăn lúc nào cũng rất ngon."

"..." Ngoài trừ nhìn trời, Ngư Ngư không biết mình có thể làm gì, nhưng vừa ngẩng đầu, nàng liền cảm thấy trước mắt bỗng nhiên có ánh sáng trắng lóe ra.

Hoàn toàn không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, "rào rào" một tiếng, mấy thùng nước tràn ngập mùi thơm của các loại thảo dược đổ từ trên lầu hai của trà lâu bên đường xuống. Hách Liên Dạ cảm thấy không thích hợp, lập tức kéo Ngư Ngư tránh ra, nhưng vì trên đường quá nhiều người, bọn họ tránh không được xa, trên lầu lại sắp xếp nghiêm chỉnh mấy thùng nước, đến cuối cùng, trên thân hai người vẫn bị giội không ít nước lạnh.

Ngẩng đầu, không ngờ trên lầu là một đám nhóc tóc ngắn khoảng bảy tám tuổi, lúc này mỗi đứa đang giơ một thùng gỗ rỗng lên, sững sờ nhìn Ngư Ngư hồi lâu, bỗng "A" một tiếng trốn đi khắp nơi, "Thật không thay đổi!"

"Chạy mau!"

Một đám nhóc tóc ngắn kinh hoàng kêu to, nghe không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thoát nhìn chuyện này không phải là một trò đùa giai thông thường, mục tiêu của bọn chúng chính là Ngư Ngư.

Ngư Ngư không vội vô lương phản bác, cũng không có nhìn trời, mà bỗng nhiên nhíu chặt mày, vẻ mặt ngưng trọng, "Mau rời khỏi nơi này!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Làm sao mới có thể đánh thắng yêu nghiệt này (1)

Ở trong từ điển của Hách Liên Dạ, vốn không tồn tại bốn chữ "hạ thủ lưu tình".

Nhưng thủ đoạn của y có tàn nhẫn thế nào đi nữa cũng không thể xuống tay với một đám nhóc con mới bảy tám tuổi, huống chi những đứa bé này nhất định là bị người khác sai khiến.

Cho nên không vội tức giận, cũng không đi bắt đám nhóc sợ hãi chạy khắp nơi kia trở về, y chỉ thần nhiên cười, tay đặt ở hai bên vai của Ngư Ngư, dùng nội lực giúp nàng hong khô quần áo.

Y bình tĩnh, nhưng có người lại hoàn toàn không thể bình tĩnh.

Cách thời gian không đến một phút, một nam tử trung niên sắc mặt trắng bệch, nghiêng ngả lão đảo chạy tới, nhìn thấy Hách Liên Dạ thì muốn quỵ xuống, "Thảo dân, thảo dân..."

Không chỉ có ông ta, không đến một lúc, có hơn hai mươi thành niên nhanh chóng chạy tới đây, rất có thể là từ xa nhìn thấy Hách Liên Dạ đang cười liên bị dọa đến hai mắt tròn trũng, té xỉu trên đất.

Ngư Ngư rất chặt vật, "Dân phong cổ đại vẫn không đủ cởi mở mà, bọn họ thấy anh mang thai vậy mà cũng bị hù sợ."

Nói xong vỗ vỗ bả vai Hách Liên Dạ, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ đừng để ý đến những chuyện này, nghi ngờ cái thai của mình, tỷ để cho người khác đoán tỷ là nam hay là nữ đi thôi!"

Ngư Ngư nói xong câu này, mấy người đó vẫn chưa hoàn toàn té xỉu, chỉ sợ tới mức hai chân không ngừng run rẩy, người vốn không còn sức lực đi về phía trước dần dần tỉnh táo lại..

Đứng ở bên cạnh Tĩnh Vương, còn dám vỗ vai Tĩnh Vương, vậy nhất định là Cửu tiểu thư Trình gia, Tĩnh Vương phi tương lai!

Hiện tại Ngư Ngư là nhân vật phong vân ở kinh thành, nhưng có rất nhiều dân chúng chưa từng thấy qua nàng.

Bọn họ còn cho rằng, có thể bị loại người biến... khụ, kỳ lạ như Tĩnh Vương để ý, nhất định cũng là... Không ngờ Tĩnh Vương phi hiền lành đáng hoàng như thế!

Về mặt thiện lương ban nãy của nàng là trấn an vỗ vỗ bả vai Tĩnh Vương? Nhất định là đang khuyên Tĩnh Vương đừng nổi giận, đừng lộ da người!

Có Tĩnh Vương phi ở đây, bọn họ được cứu rồi!

Một đám người kích động đến mức nước mắt sắp lưng tràn, cảm kích nhìn Ngư Ngư một cái, nghĩ lại đây là người Tĩnh Vương vừa ý nên cũng không dám nhìn nhiều, vội vàng ổn định lại tinh thần, chạy chậm đến bên cạnh Hách Liên Dạ xin lỗi.

Hà Nghiêm mới thật sự là nước mắt sắp lưng tràn rồi, cảm xúc của những người này đều viết ở trên mặt, vừa nhìn đã biết bọn họ đang suy nghĩ gì.

Các người quá ngây thơ rồi, nếu các người nghe thấy Vương Phi nói gì, các người... ôi... (┐_┐)

Bởi vì có Ngư Ngư "hiền lành đáng hoàng" ở đây, những người này cho dù là bị đưa vào phủ Tĩnh Vương, cũng sẽ không bị dọa đến miệng sùi bọt mép...

Bọn họ đều là cha mẹ của đám nhóc con ban nãy, nghe nói con trai gây đại họa ngắt trời thì đều chạy tới xin lỗi.

Không ai dám nghi ngờ bản lĩnh cùng thủ đoạn của Tĩnh Vương phủ, tất cả mọi người cảm thấy nếu đã xảy ra chuyện như vậy rồi thì có trốn tuyệt đối cũng trốn không thoát, vậy không bằng thành thật tự mình đưa tới cửa.

Nhưng tỉnh táo lại bọn họ mới phát hiện, đám nhóc con bên cạnh cha mẹ trên căn bản là nhìn rất quen mặt, con của bọn họ đều đọc sách ở cùng một trường tư thực, phu tử của trường tư thực họ Triệu, tuổi rất trẻ, vừa tới kinh thành không bao lâu.

Tìm con của mình đưa trở về, hỏi hỏi lâu mới hỏi ra được từ đầu đến cuối sự việc.

Là muội muội của Triệu phu tử nói với bọn chúng, chủ nhân của Tĩnh Vương phủ trời sinh máu lạnh, sống đến bây giờ y đều chưa cho ai có cuộc sống dễ chịu, hiện tại bỗng nhiên say mê một nữ nhân, nhất định là trúng yêu pháp của Ngư Ngư, thật ra Ngư Ngư là một yêu quái.

Đám nhóc con không nghe hiểu lời nói phức tạp như vậy, hiện tại cũng câu được câu không kể lại cho cha mẹ, nhưng hai chữ yêu quái bọn chúng nghe từ bé đến lớn, mỗi lần không nghe lời, cha mẹ hay dùng yêu quái ăn thịt người ra dọa nạt bọn chúng!

Bị muội muội của Triệu phu tử lừa một trận, đám nhóc con đều tràn đầy chính nghĩa muốn vì dân trừ hại, liền hai ba người gom thành một tổ, mỗi tổ nâng một thùng "nước trừ yêu hàng ma" mà muội muội Triệu phu tử đưa cho bọn chúng, nhắm thẳng ngay đầu Ngư Ngư dội xuống.

Trước lúc ra tay, bọn chúng có hơi nghi ngờ, yêu quái lợi hại như vậy có thể sợ nước thuốc này hay không.

Kết quả giội xuống, Ngư Ngư thực sự không hiện nguyên hình...

Cho nên bọn chúng mới sợ tới mức la hét chạy trốn.

Sai người đi ra ngoài tìm, y như suy đoán của bọn họ, Triệu phu tử và muội muội của hắn sớm đã không thấy tăm hơi đâu.

Chuyện dường như rất đơn giản, muội muội của Triệu phu tử có thể cũng thích Hách Liên Dạ, coi Ngư Ngư là tình địch, mới có thể chinh nàng như vậy.

Nhưng Ngư Ngư ăn trái cây ướp lạnh yên lặng nhìn trời, cảm thấy sự đệ nói không sai, gần đây mình nên cẩn thận.

Nàng cẩn thận phân tích nước thuốc kia, không đến mức giống như axit sun-phu-rít hủy dung, nhưng gội lên người rất dễ tổn thương da, nếu gãi da quá nhạy cảm, toàn thân sẽ nổi nên những chấm nhỏ màu đỏ giống như bị bệnh sởi.

Coi như người nọ không biết nàng biết y thuật, nhưng phải biết Hách Liên Dạ có thể tùy ý sắp xếp ngự y vội vàng tới xem bệnh cho nàng, chút vấn đề về da dẻ này rất dễ dàng giải quyết.

Về phần nói nàng là yêu quái... Nói lời này cho đám trẻ con cũng thôi đi, lớn tuổi hơn một chút sẽ không tin tưởng, nếu nói trong Tỉnh Vương phủ có yêu quái, chính bản thân Hách Liên Dạ tương đối giống hơn.

Khuôn mặt kia chính là "chứng cứ" tốt nhất.

Cho nên giăng co một hồi, người gọi là muội muội của Triệu phu tử kia tổn công tổn sức nhiều như vậy thật ra cũng không có hiệu quả thực tế nào.

Hay là che dấu âm mưu nào đó không muốn bọn họ phát hiện?

Vấn đề này, Ngư Ngư nghĩ mãi đến đêm cũng không nghĩ ra đáp án, nhưng hiện tại nàng phải đối mặt với một vấn đề khó khăn còn quan trọng và khó giải quyết hơn chuyện này.

Yêu nghiệt ở lì trong phòng nàng, không chịu đi.

"Vương gia, đêm nay thời tiết tốt như vậy, anh không muốn đi ra ngoài dạo một chút sao, thuận tiện tự hỏi làm sao mới có thể biến thái mà không dính bụi trần?"

Chỉ chỉ mưa như chút nước ở bên ngoài phòng, Ngư Ngư rất nghiêm túc muốn đuổi y đi ra ngoài.

"Nhưng hiện tại bốn vương có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Ngư Ngư sùng sốt, căng thẳng đỡ lấy y, "Tỷ sắp sinh rồi?"

Người nào đó hết sức bình tĩnh gật đầu, "Đêm nay cố gắng nỗ lực, mười tháng sau, sẽ sinh ra được cục cưng."

"... Vương gia, anh đối với chuyện không biết xấu hổ này thấy thế nào?"

"Bốn vương không thấy mặt."

"... Ngư Ngư thành thật đưa cho y một cái mặt nạ dịch dung, "Tôi cho anh mượn một cái, anh nhìn thử xem."

Người cung chiều nương tử giống như Hách Liên Dạ đương nhiên sẽ không cự tuyệt yêu cầu của Ngư Ngư, cho nên nhận lấy mặt nạ dịch dung của Ngư Ngư, cười đến vô cùng thâm tình sửa lại đáp án: "Bốn vương muốn ôm nương tử nhìn."

Ngư Ngư: "..."

Im lặng một lúc lâu, Ngư Ngư đề nghị, "Vương gia, không bằng chúng ta thi đấu đi, người nào thua phải nghe người kia."

"Được," người nào đó không cần suy nghĩ liền trực tiếp gật đầu, "Đấu cái gì?"

"Thi xem ai nhiều tiết tháo hơn."

Làm một đũa lương thiện, Ngư Ngư nói xong liền lo lắng thay đổi thủ, "Nhưng tiết tháo của Vương gia đã đi ra ngoài chơi rồi, nhất định sẽ thua."

"Không sao," Hách Liên Dạ cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Đêm nay trời mưa, nó đã sớm trở lại rồi."

"... Trời mưa... Sớm trở lại..."

Ngư Ngư tỏ vẻ chân thành khinh bỉ tốc độ phản ứng đáng kinh ngạc với ý nghĩ hoàn toàn biến thái không cùng đường đi với người bình thường này, nàng nghiêng răng, "Vậy bắt đầu thi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 176: Làm sao mới có thể đánh thắng yêu nghiệt này (2)

"Được." Hách Liên Dạ nói xong, cũng rất nghiêm túc, rất chính nhân quân tử... kéo Ngư Ngư vào trong ngực.

Ngư Ngư đang chuẩn bị bày ra vẻ mặt nhu thuận thành thật, không hề có chút phòng bị liền bị y mạnh mẽ ôm lấy, không nhận được lại bắt đầu mài răng, chân thành cười một tiếng nhắc nhở, "Vương gia, bây giờ là lúc so tiết tháo."

"Tiết tháo của bốn vương nhiều lắm, quá nặng không tiện mang theo," giọng điệu của ai đó hết sức bình tĩnh ung dung, "Nên đã khóa nó ở trong phòng trước rồi."

Nói xong, còn chính trực yêu cầu, "Nếu nàng không tin, có thể tới phòng của bốn vương nhìn thử."

... Sau đó nàng hoàn toàn rơi vào hố lừa?

Đại não của yêu nghiệt này rốt cuộc có cấu trúc như thế nào vậy!!! Ngư Ngư rất muốn ngửa mặt lên trời gào lớn một tiếng..

Đối mặt với yêu nghiệt cỡ này, mài răng đã hoàn toàn không có khả năng hả giận trong lòng, Ngư Ngư hết sức nhu thuận cười với y, sau đó nhanh chóng ra tay đâm một bổ to ngân châm ở trên người y.

Người trong lòng cứ vậy mà chạy đi, Hách Liên Dạ cũng không vội kéo người trở về, ngay cả ngân châm trên người cũng không quản, chỉ cười nhứu mày, "Tiểu nha đầu, nàng nói ai thắng phải nghe lời người kia."

"Nhưng tiết tháo của tôi ít hơn vương gia," Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, "Ít tiết tháo, chính là nói không có kết quả gì hết."

Ánh mắt dịu dàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhu thuận trước mặt, giọng của Hách Liên Dạ cực kỳ yêu chiều nói, "Bốn vương đã nói, bất kể lúc nào cũng sẽ không bỏ lại một mình nàng."

Nói xong còn bình tĩnh nhanh chóng rút hết toàn bộ ngân châm trên người xuống, lại kéo người kia vào trong ngực, "Bốn vương và nàng đều ít tiết tháo."

"..." Đỉnh đầu Ngư Ngư sắp bốc khói rồi.

"... Vương gia, ngài cảm thấy muốn đánh thắng ngài, thì nên không biết xấu hổ, không cần tiết tháo, hay là nên làm như thế nào đây?" Ngư Ngư kiên quyết tin rằng ngài ở nơi nào thì đứng lên ở nơi đó, cho nên tập trung tinh thần, vô cùng thành khẩn thỉnh giáo.

Hách Liên Dạ cũng hào phóng chỉ cho nàng một con đường sáng, "Hắn không phải là người."

Ngư Ngư: "..."(ㄟ_ㄟ)

Thật ra đêm nay Hách Liên Dạ chỉ muốn đến trêu chọc Ngư Ngư, cũng không thật sự muốn làm cái gì.

Nhưng vì phong cách hành sự trước sau như một của người nào đó, hai chữ quy tắc không có ý nghĩa gì trong mắt của y.

Hôm nay y cũng không khẳng khẳng chứng minh mình "dùng tốt", là vì... bí mật, đó là một bí mật.

Nhưng chuyện mới xảy ra ban ngày, cho dù đây là phủ Tĩnh Vương, Hách Liên Dạ cũng không yên tâm để Ngư Ngư ngủ một mình.

Lúc này ngược lại đám người kia cũng không nóng vội, từng chuyện nhỏ nhắm Ngư Ngư, giống như là đang trừ bị một âm mưu lớn, mấy ngày nay y phải chăm sóc tốt cho nha đầu này.

Dặn Ngư Ngư ngủ trước, Hách Liên Dạ bắt đầu thay quần áo, đi sang phòng bên cạnh tắm rửa.

Hai căn phòng chỉ cách nhau một bức tường mỏng, lại ở cùng một tiểu viện, với võ công của Hách Liên Dạ, chỉ cần có người đi vào sân, y nhất định sẽ phát hiện.

Nhưng Hách Liên Dạ cũng không chú quan, còn phải ba người Hà Nghiêm Hà Túc Lãnh Mộc cùng thủ ở trong sân, tăng cường bảo vệ.

Nhưng... Hách Liên Dạ mới rời đi không đến hai phút, một bóng người yên lặng không một tiếng động bay vào sân.

Không đứng, hoàn toàn không thể nói là bóng người, kinh công của người nọ, mới là chân chính nhanh như quỷ mị, cho dù là trọn to mắt cũng sẽ không phát hiện hắn vừa mới lướt qua trước mặt mình, đừng nói đến ba người Hà Nghiêm phòng thủ ở trong sân, ngay cả Hách Liên Dạ vẫn luôn đề ý động tĩnh trong viện cũng không nghe ra có người xâm nhập.

Cứ như vậy, bóng người kia hoàn toàn không bị ngăn cản, từ cửa sổ mở rộng phòng Ngự Ngự, lách mình một cái đến trước mặt Ngự Ngự.

Ngự Ngự lại không hề lộ ra chút sợ hãi nào, lập tức đứng lên, thậm chí còn vô cùng phối hợp không lên tiếng, tùy ý để người mới xuất hiện đưa mình đi.

Cho dù khinh công của người nọ cực kỳ cao siêu, nhưng mang theo một người hoàn toàn không có nội lực như Ngự Ngự, tốc độ nhất định sẽ chậm lại, cũng không có cách nào tự do khống chế lực cản của gió như lúc trước.

Một chút khác biệt nho nhỏ kia, không thể tránh khỏi lỗi tai của Hách Liên Dạ, Ngự Ngự chỉ nghe thấy cửa phòng sau lưng bị đá văng, sát khí kinh người lập tức ùn ùn kéo đến, kích thích lông tơ trên người đều dựng đứng lên.

Vội vã dẫn người rời đi, người thần bí mới xuất hiện không có cơ hội chạy trốn, cắn răng dùng vai phải đỡ lấy ngọc bội Hách Liên Dạ vừa ném qua, mãi cho đến lúc hoàn toàn dẫn Ngự Ngự rời khỏi địa bàn của phủ Tĩnh Vương, lại thả nàng ở một mảnh đất ngoài kinh thành, xác định tuyệt đối không còn người đuổi theo nữa mới dừng bước lại.

"Nam nhân của ngươi rất mạnh." Người thần bí khẽ hít một ngụm khí lạnh, mạnh mẽ rút ngọc bội đâm vào trong xương ba phần ra.

Là ngọc bội tùy thân của Hách Liên Dạ, cho dù tính chất tốt, cũng làm bằng chất liệu dễ vỡ, nhưng lại bị Hách Liên Dạ dùng nội lực ném như vậy, có thể trở thành ám khí đáng sợ nhất.

Đáng sợ hơn chính là, hần tự nhận khinh công của mình là độc bộ thiên hạ, Hách Liên Dạ ném ám khí vẫn có thể đuổi kịp hần, với tuổi tác của Hách Liên, nội lực thâm hậu như vậy quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

Ngự Ngự nhìn nhìn thương thế của hần, gật đầu đồng ý, "Tiểu cô nương thông thường cũng nghĩ giống như ngài vậy."

Ôn Ngôn: "..."

Đúng vậy, người đến phủ Tĩnh Vương dẫn Ngự Ngự đi, chính là Ôn Ngôn.

Ngoài hần ra, sẽ không có ai có thể dẫn người đi dưới tầm mắt của Hách Liên Dạ được.

Nhưng hiện tại, gần 200 năm nội lực tích lũy của hần, lại bị một người hơn hai mươi tuổi đã thương, mà tính tình bình tĩnh của hần nhờ sống lâu mà dường thành cũng sắp bị Ngự Ngự phá hỏng.

Đôi vợ chồng son này, thật sự là vô địch...

Xử lý vết thương xong, Ôn Ngôn cẩn thận giặt giặt bả vai, liếc nhìn nàng một cái, "Từ từ cô cần, ta đã tìm được rồi, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Thật ra Ngự Ngự không tin hần mấy, sợ hần vọt lại mình mặc kệ không lo, cho nên không trực tiếp trả lời, "Đi dẫn Dung bánh bao ra ngoài trước, còn lại, đạt được mục đích tôi sẽ nói cho ngài biết sau."

Cùng một thời gian, phủ Tĩnh Vương.

Hách Liên Dạ không ngăn được người lại, sắc mặt tái mét muốn đuổi theo ra ngoài.

Ba người Hà Nghiêm cảm thấy thất trách, nhưng bây giờ không phải là lúc kiểm điểm sai lầm, khinh công của bọn họ không đuổi kịp, nhưng dù sao vẫn còn có thể phản công thủ hạ, để bọn họ tìm kiếm tin tức của Vương phi.

Nhưng mấy người kia còn chưa rời khỏi phủ Tĩnh Vương, thị vệ canh cửa đã mờ mịt chạy tới, "Chủ tử, đây là thư Vương phi gửi cho ngài."

Chủ tử và Vương Phi rõ ràng gặp nhau mỗi ngày, tại sao còn phải viết thư chứ?

Thị vệ không biết chuyện Ngự Ngự bị bắt đi, hiện tại không hiểu ra sao.

Sắc mặt mấy người Hà Nghiêm cũng thoáng chốc thay đổi.

Nếu Vương phi có thể để lại thư, vậy chứng tỏ nàng không phải là bị người ta cưỡng ép bắt đi, mà là tự nguyện rời đi theo người ta, hoặc là... tự Vương phi tìm người mang nàng rời đi.

Chẳng lẽ...

Vương phi muốn bỏ lại chủ tử của bọn họ, tự mình trở về nhà? Quay về thời không có cuộc sống hoàn toàn khác với bọn họ, bọn họ đã nghe miêu tả, hoàn toàn không tưởng tượng được hiện đại có đáng về gì.

Bọn họ vừa mới biết bí mật của hồ nước ở Vệ quốc, thời gian trùng hợp như vậy, bọn họ nghĩ như vậy cũng là điều hiển nhiên.

Mấy đại nam nhân nhìn quen sóng gió, hiện tại sắc mặt mỗi người đều tái mét hoảng sợ, run rẩy nhìn Hách Liên Dạ mở tờ giấy Ngự Ngự để lại ra.

Thật ra sắc mặt của Hách Liên Dạ cũng không tốt hơn bọn họ bao nhiêu, nhưng..

Liếc nhìn tờ giấy kia, khóe mắt hơi co rút một chút, lại nghiêm túc nhìn lại lần nữa, Hách Liên Dạ nhìn chăm chăm tờ giấy kia hồi lâu, bỗng bật cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Đây thật ra là lời thổ lộ nhỉ (1)

Vương phi cũng không phải là ra cửa mua một cái bánh bao, đợi lát nữa sẽ quay trở lại? Mặc kệ trên tờ giấy kia viết cái gì, quả thực Vương phi đã tìm người ngoài giúp đỡ, bỏ mặc chủ tử, lên rồi khỏi phủ Tĩnh Vương, tâm tình của chủ tử làm sao có thể tốt được...

Hơn nữa bọn họ cứ đứng như vậy, không phải làm chậm trễ thời gian tìm kiếm Vương phi trở về hay sao? Kéo dài càng lâu, manh mối có thể sẽ bị đứt đoạn.

Hà Nghiêm và đệ đệ của mình liếc nhìn nhau, thần kinh bỗng căng thẳng, chủ tử không phải bị chọc tức đến hồ đồ chứ?

Đang muốn lên tiếng khuyên nhủ, Hách Liên Dạ đã mở miệng.

Hiện tại tuy yêu nghiệt không có cười ra tiếng, nhưng trong mắt phượng hơi cong cong kia lại tràn đầy ý cười, "Chuẩn bị, nửa canh giờ sau lên đường."

"... Vâng" Nhưng lên đường đi đâu mới được, trên tờ giấy Vương phi để lại viết cái gì!

Hách Liên Dạ không để mấy tâm phúc rối rắm quá lâu, mắt nhìn tờ giấy trong tay rồi giơ tay lên, cầm tờ giấy tới trước mặt đám Hà Nghiêm.

Vậy mà vẫn còn bảo bối không muốn buông tay.

Đám người Hà Nghiêm cũng không dám để chủ tử đợi lâu, hơn nữa vì quá tò mò, liền nhanh chóng nhìn tờ giấy từ đầu tới đuôi một lần.

Đây là...

Có thể thấy, tờ giấy là chia ra 2 lần viết.

Mấy dòng phía trên này, hơn phân nửa ở viết trong lúc vội vàng, nét bút nghịch ngoạc viết "Trong hầm băng còn một chén đào đông lạnh, mau gọi người làm thịt nó, bằng không sẽ không thể ăn được nữa!". Phía sau còn vài nét bút vẽ một mặt khóc nhỏ chảy nước mắt hối hận.

Đoán chừng là Vương phi đi rất gấp, vốn định trước khi ngủ ăn quả đông lạnh lại quên mang đi, đến cửa lớn vương phủ mới nhớ ra...

Mấy dòng phía dưới thì cẩn thận hơn nhiều, hẳn là chuẩn bị phải đi, nên sớm đã viết xong trước.

Nét bút rất đẹp viết "Tôi mang đồ ăn cần trông nom đến phòng của anh, đồ ăn ở trong ngăn tủ thứ 3 bức tường phía tây, anh nhất định phải đối tốt với bọn nó, tôi trở lại còn muốn ăn đấy!"

... Vẫn là đồ ăn.

Tờ giấy này rất có phong cách riêng của Vương phi bọn họ, thực sự rất thú vị, nhưng.. hình như cũng không đến mức khiến chủ tử cười vui vẻ như vậy chứ.

Nhưng ý của Vương phi rất rõ ràng, nàng nhất định sẽ trở về, không phải thật sự bỏ lại chủ tử của bọn họ không quản.

Xác định điểm này, Hà Túc an tâm, linh hồn tám chuyện trong lòng bắt đầu hừng hực đốt cháy.

Rốt cuộc chủ tử nhìn thấy cái gì mà cười vui vẻ như vậy? Chẳng lẽ trên tờ giấy có ám ngữ gì hắn không biết.

"Lãnh mộ đầu... Thôi quên đi không hỏi huynh nữa, ca à, huynh nói... Huynh đỏ mặt cái gì?"

Hỏi một nửa, Hà Túc liền phát hiện sắc mặt ca ca mình cổ quái, ánh mắt lại hết sức nghiêm túc nhìn về phương xa.

Hà Nghiêm không để ý tới hắn.

"Ca, ca, ca, ca!" Hà Túc cảm thấy hắn nhất định biết đáp án, kéo mạnh tay áo hắn, muốn thúc giục hắn nói mau.

Hà Nghiêm tức giận, ồn ào ầm ĩ gì, đề trứng hả?! Không thể để hắn trầm lắng thêm một lúc sao? Bọn họ biết hắn vừa mới nghe được thêm điều gì trong

lời kia không?!

Hà Nghiêm khinh bỉ nhắc nhở đệ đệ mình, "Bức tường phía tây phòng chủ tử... Ở đâu ra ngăn tử thứ 3!"

"... A?"

Ngây ngốc hồi lâu, rốt cục Hà Túc cũng kịp phản ứng, bức tường kia, chỉ có hai ngăn tử và... giường!

Người ngủ trên giường kia là chủ tử!

Cho nên Vương phi đặc biệt dặn dò chủ tử chăm sóc cho tốt, chờ nàng trở lại liền làm thịt... cũng chính là bản thân chủ tử?!

... Bọn họ thật sự là rất thuần khiết.

Vương phi thật sự... làm rất tốt!

Bên phủ Tĩnh Vương là sắc xuân dạt dào, bên đám Ngư Ngư bên kia, hiện tại lại là gió lạnh thổi vù vù.

Bởi vì bọn họ "bất cóc" nam tử áo trắng đang tức giận ra ngoài.

Đúng vậy, là giận thật đấy/

Từ khi biết nam tử áo trắng cho đến nay, Ngư Ngư vẫn luôn thấy ánh mắt hờ hững, cùng giọng điệu không nghe ra vui buồn của hắn, bộ dáng trịch tiên xuất trần biết bao.

Cho dù lúc hắn rất tức giận, luồng tiên khí này cũng không biến mất.

Nhưng bây giờ, hắn lại hết sức nghiêm túc cau mày, sắc mặt khó coi, yêu cầu với sư phụ của mình, "Con muốn trở về."

Hắn lặp lại lời này rất nhiều lần rồi, thậm chí còn không tiếc đánh một trận với sư phụ của mình, tiếc là võ công không cao bằng sư phụ, lại đang bị nội thương, không được một lát đã bị sư phụ thu phục.

Cực tuyệt rất nhiều lần, lần này Ôn Ngôn cũng không nhiều lời, nhìn đại đồ đệ của mình liếc mắt một cái, chậm rãi vờn tay ra.

Tuy rằng đã sống gần 200 năm, nhưng Ôn Ngôn vẫn luôn có bộ dáng mỹ thiếu niên, tay hắn cũng trắng mịn như ngọc, mười ngón tay thon dài, ở bên trong áo choàng đen hoa lệ, hình tượng này thực sự rất có mỹ cảm.

Chỉ là... trong tay hắn cầm một thứ gì đó na ná kẹo que, ở Nguyệt Loan quốc, món ăn vặt tên đường bóng này rất được trẻ con ưa thích.

Nhìn cái cách giống như đồ trẻ con này, Ngư Ngư không khỏi co rút khóe miệng.

Nhưng chuyện nàng nghĩ lập tức xảy ra.

Mặt nam tử áo trắng không đổi sắc nhận lấy bóng đường, cất vào trong ngực, sau đó lại tiếp tục phụng phịu yêu cầu với sư phụ, "Con muốn trở về."

"... Anh thích ăn đường?" Ngư Ngư không nhịn được xen vào nói.

"Sư đệ thích." Ánh mắt nam tử áo trắng hết sức bình tĩnh nhìn nàng, "Ta muốn ăn thịt."

"..." Vâng, bọn họ đều biết hắn muốn ăn thịt...

Ngư Ngư hắng giọng, cuối cùng hiểu được nguyên nhân nam tử áo trắng kiên trì như vậy, "Anh không vui là bởi vì ông ấy không dẫn theo sư đệ anh đi cùng?"

"Không phải." Nam tử áo trắng thẳng thắn phủ nhận.

Cái này ngoài dự đoán của Ngư Ngư, "Vậy rốt cuộc là vì sao?"

"... Sư đệ cho rằng hắn liên lụy ta bị thương, mấy ngày nay ta không thể ăn cơm, hắn cũng không ăn."

Ngư Ngư trừng lớn mắt, nhìn đối cùng Dung bánh bao?

Lấy phong cách hành sự trước sau như một của sư đệ, nàng còn tưởng rằng sư đệ sẽ cầm một chén thịt kho tàu lớn, cố ý chạy đến trước mặt sư huynh ăn.

Hình thức ở chung của hai huynh đệ này, nàng thật sự không hiểu nổi.

Nam tử áo trắng bần khoản, ngược lại dễ giải quyết, đi qua một trạm dịch cách bọn họ gần nhất, Ngư Ngư liền viết một mảnh giấy, bảo người mang về

phủ Tình Vương, nói với sư đệ là nàng cho người mang Dung bánh bao ra ngoài, là vì trị thương cho hấn, hiện tại sư đệ có thể ăn cơm như thường, cho nên sư đệ không cần tiếp tục bị đói.

Lúc này rốt cục nam tử áo trắng cũng không kháng nghị nữa, một đường im lặng kiếm lời đi theo bọn họ về phía trước.

Mục đích của Ngự Ngự, là hồ nước thần bí ở Vệ quốc.

Ôn Ngôn ở trên núi gần hồ nước này gần 200 năm, tự cho là nhớ rõ ràng rành mạch địa hình ở gần đây, nhưng lại không phát hiện ra, ở chỗ cách mặt hồ rất xa lại có một cánh cửa đi vào.

Chỉ là cửa ra vào kia quả thật rất bí mật, nếu không phải lúc trước đám người Ngự Ngự đi ra từ đáy hồ, cho dù lấy sức quan sát của Hách Liên Dạ cũng không phát hiện có thể rời đi từ nơi đó.

Ngự Ngự không tin tưởng Ôn Ngôn mấy, cho nên cách khá xa, đã kêu hai người Ôn Ngôn bật kín mắt lại.

Ngược lại Ôn Ngôn rất phối hợp, sau khi bật kín mắt thì tùy ý để Ngự Ngự dẫn hấn đi vòng vo vô số vòng, xoay chuyển đến đầu choáng váng, vốn không phân biệt rõ phương hướng, mới đi đến cửa vào thạch thất dưới hồ nước.

Ngự Ngự liên hợp với Ôn Ngôn, chính là muốn làm một thí nghiệm... một thí nghiệm liên quan đến nàng có thể dẫn Hách Liên Dạ trở về hiện đại hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Đây thật ra là lời thổ lộ nhỉ (2)

Kinh nghiệm xuyên qua thân kỳ của bản thân, Ngự Ngự đối với những sự việc không thuộc khả năng chi phối của mình, trong lòng mang theo sự kính sợ, không thể tùy tiện để Hách Liên Dạ mạo hiểm.

Cho nên nàng mới bảo Ôn Ngôn tìm một tử tù đi ra ngoài.

Nàng là xuyên đến đây, nếu nàng có thể lơ mờ nhìn thấy lốc xoáy dẫn người xuyên qua thời không thì Ôn Ngôn kia nhất định cũng có thể nhìn thấy.

Ôn Ngôn cũng luôn nôn nóng muốn về nhà, hiện tại phải làm chính là để Ôn Ngôn dẫn tử tù kia cùng đi, dù sao tử tù cũng làm nhiều việc ác, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, cũng là trừng phạt đúng tội.

Nhưng, hiện tại Ngự Ngự vô cùng hi vọng người vốn nên róc xương lóc thịt này có thể bình an, nàng căng thẳng đến nỗi trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Ngày đó ở trong thạch thất, nàng không nói cho Hách Liên Dạ biết mình có thể nhìn thấy lốc xoáy kia, nếu thí nghiệm thất bại... nếu quả thật thất bại, nàng định sẽ không bao giờ nói ra chuyện này.

Cho nên không nói thật với Hách Liên Dạ, nàng sẽ giả bộ là mình lại muốn trốn hôn, chạy theo Ôn Ngôn.

Chuyện về nhà này, Ôn Ngôn chờ lâu lắm rồi.

Cho nên vừa nghe Ngự Ngự nói xong, hấn bỗng đứng lên, bất chấp tất cả nói, "Bây giờ đi ngay."

Nói xong kéo tên tử tù bị hấn điểm huyết kia lên, động tác bỗng dừng lại, "Ta cũng nhìn thấy cái lốc xoáy cô nói rồi."

Cách đây 200 năm, mới được nhìn thấy cảnh vật quê nhà lần nữa, giọng Ôn Ngôn cũng bắt đầu run run.

Ngự Ngự nhìn xung quanh, lại hoàn toàn không thấy bóng dáng cái lốc xoáy kia.

Xem ra thực sự chỉ có người muốn về nhà, mới có thể nhìn thấy... Cánh cửa thời gian này, vậy mà giống như có trí tuệ, có thể phân biệt được thân phận của người đứng trước mặt nó.

Trong lòng Ngự Ngự bỗng căng thẳng, lại càng cảm thấy hi vọng xa vời.

Ôn Ngôn nhắc chân muốn đi, nam tử áo trắng bỗng gọi hấn một tiếng, "Sư phụ."

Lúc này Ôn Ngôn mới nhớ ra, mình có rất nhiều chuyện quên chưa nhắc nhở.

Hắn nhìn đồ đệ suất sắc nhất của mình, giọng điệu bất đắc dĩ, "Là sư phụ có lỗi với con, thực ra vì ngăn không cho võ công của con tiến triển quá nhanh, vì sư đã từng hạ độc con... Bởi vì lúc đó, con đã tỏ ra con rất phản đối kế hoạch để Trình Ti Nghiên đóng giả thành công chúa Vệ quốc, sư phụ rất muốn về nhà, không muốn để bất cứ ai phá hỏng kế hoạch của mình."

Nói xong giao cho hắn một cái chìa khóa, "Giải được ở ngay trong mật thất, sư đệ con biết cách tiến vào mật thất, con yên tâm, thật ra nội lực của con vẫn luôn tăng lên, chẳng qua là bị được vật ngăn cản, sau khi ăn giải được xong, trong vòng một tháng sẽ khôi phục toàn bộ."

Nói xong nhìn Ngư Ngư một cái, "Trong mật thất, còn có một cuốn sách thuốc, hai sư huynh đệ các con đều không có thiên phú với y học, cuốn sách thuốc kia sẽ đưa cho Cửu cô nương."

Ôn Ngôn sống gần 200 năm, hơn nữa sau này lại luôn lấy thân phận Huyền Cơ lão nhân xuất hiện, hắn gom góp được rất nhiều thứ tốt, dặn dò xong đã tốn rất nhiều thời gian, nhưng trong mật thất kia, lại chỉ để giải được của nam tử áo trắng và cuốn sách thuốc kia, đủ để nhìn ra sách thuốc kia quý giá thế nào.

Người học y, coi trọng nhất là những thứ này, nhưng hiện tại Ngư Ngư hoàn toàn không có tâm tư quan tâm đến, chỉ lo lắng chờ kết quả thí nghiệm.

Rốt cuộc cũng dặn dò xong chuyện trên núi, Ôn Ngôn dẫn tử tù kia, hít sâu một hơi, nhấc chân bước qua cái lỗ xoáy đó.

Ngư Ngư nhìn chăm chăm vào động tác của hắn, mắt thấy hơn phân nửa thân thể của hắn đều biến mất ở trước mắt... Không có việc gì!

Nàng đang muốn đứng dậy hoan hô, biến cố lại sinh ra ở lúc này.

Thân thể Ôn Ngôn dần dần biến mất, đến lúc trước mặt Ngư Ngư chỉ còn một cánh tay, thì tên tử tù cũng bị kéo đi qua thời không kia, bỗng túa ra nhiều ngọn lửa màu xanh trắng.

Ngọn lửa kia tựa như được khắc ra từ băng, thoát nhìn không chút độ ẩm, chính có quỷ dị, hìn như không có tính nguy hiểm gì, nhưng quần áo trên cánh tay Ôn Ngôn, lại cháy sạch ổng tay áo của Ôn Ngôn trong nháy mắt, hiện tại làn da trên cánh tay hắn cũng bị cháy ra mảng bọt nước lớn, sắp bị thiêu cháy đen tới nơi rồi.

Hoàn toàn khác với sự lo lắng lúc trước của bọn họ, tử tù không có bất kỳ nguy hiểm nào, ngọn lửa kỳ quái màu xanh trắng kia, chỉ đốt một mình Ôn Ngôn!

Ngọn lửa không chút lưu tình, lẳng lặng bùng cháy, giống như là đang trừng phạt Ôn Ngôn làm trái thiên quy, tự mình dẫn một người xuyên qua thời không không thuộc về người đó.

"Tránh ra!"

Một đầu khác của lỗ xoáy, bỗng truyền đến tiếng quát của Ôn Ngôn, nam tử áo trắng bay nhanh qua kéo Ngư Ngư lại, mới tránh thoát được nội lực Ôn Ngôn quăng ra, đánh thật mạnh vào tên tử tù.

Nhìn sức mạnh, chỉ sợ là dùng mười phần công lực.

Xem ra tiến vào lỗ xoáy này, muốn hất người mình dẫn theo cũng không dễ dàng, Ôn Ngôn đành phải dùng toàn lực để thoát khỏi tên tử tù kia.

Cũng may, trong khoảng khắc Ôn Ngôn hất người ra, ngọn lửa kỳ quái kia cũng biến mất, vết bỏng vẫn còn ở trên cánh tay Ôn Ngôn, nhưng không trở nên nghiêm trọng hơn.

Ôn Ngôn là người từng trải, từ đầu đến cuối Ngư Ngư đều không nói nàng làm thí nghiệm này vì ai, nhưng trong lòng Ôn Ngôn hiểu rõ.

Đứng ở một đầu khác của lỗ xoáy, hắn nói với Ngư Ngư, "Ta sẽ thử trở về."

Nói xong, bắt chấp trị thương ở cánh tay, nhanh chóng xuyên qua lỗ xoáy.

Thời gian từng chút từng chút một trôi qua, rốt cuộc Ôn Ngôn không xuất hiện nữa

Xem ra là không về được. (ý là Ôn Ngôn không xuyên về cổ đại được nữa)

Lỗ xoáy này tựa như có trí tuệ vậy, sẽ đưa người ta về nhà, lại không cho phép người ta tùy tiện xuyên qua.

Cho nên nếu Ngư Ngư muốn đi, chỉ có một cơ hội, nàng có thể trở về thăm người thân mà mình luôn nhớ mong, nhưng sẽ không có cách nào để quay trở lại.

Ngư Ngư không nói gì, chỉ im lặng nhìn hướng Ôn Ngôn biến mất, nam tử áo trắng ở bên cạnh nhìn nàng, mấy lần muốn nói lại thôi.

Nhưng một lúc sau, hắn vẫn lên tiếng nhắc nhở, "Tĩnh Vương đến rồi."

Ngư Ngư bỗng quay đầu lại, quả nhiên thấy đám người Hách Liên Dạ đang đứng ở sau lưng nàng, không biết đã đến được bao lâu rồi, nhìn về mặt có lẽ

y đã chứng kiến chuyện lúc này.

Nếu ngọn lửa kia đốt trên người tử tù, vậy Hách Liên Dạ nhất định sẽ mạo hiểm thử một lần, để Ngự Ngự dẫn mình trở về, nhưng... ngọn lửa kia lại đốt Ôn Ngôn.

Ban đầu chỉ đốt cánh tay Ngự Ngự, nếu Ôn Ngôn cố chãos muốn dẫn người qua đó? Có phải cả người đều bị thiêu cháy không?

Bất kể như thế nào, Hách Liên Dạ sẽ không để Ngự Ngự liều lĩnh thử mạo hiểm này, nhưng nếu vậy thì đường về nhà của Ngự Ngự sẽ hoàn toàn bị chặt đứt.

Bọn Hà Nghiêm cũng đi theo Hách Liên Dạ tới đây, hiện tại dây thần kinh trong đầu kéo căng như dây cung, không biết nên nói gì.

Nhìn tờ giấy của Vương phi, mặc kệ kết quả của thí nghiệm này là gì, Vương phi sẽ không bỏ chủ tử lại.

Nhưng... Vương phi không thể về nhà, bọn họ phải an ủi như thế nào?

Hiện tại bọn họ vô cùng hi vọng, Ngự Ngự có thể vô lương một chút, đánh vỡ bầu không khí quá mức nặng nề này.

Ngự Ngự nhìn chằm chằm Hách Liên Dạ phong trần mệt mỏi, bỗng hỏi y, "Vương gia, có phải anh gấp rút lên đường không? Thoạt nhìn không dễ ăn rồi."

Hách Liên Dạ đi qua đỡ nàng, "Trở về tắm rửa sạch sẽ là có thể ăn, cam đoan ăn ngon giống như bình thường." Sau đó nghiêm mặt, bình tĩnh dắt Ngự Ngự đi ra ngoài.

Ba người Hà Nghiêm "..."

Chủ tử và Vương phi là nghiêm túc, hay là chỉ đùa một chút, làm giảm bớt buồn phiền trong lòng đây? Chỉ số thông minh của bọn họ, sao lại không nghe hiểu cuộc đối thoại của chủ tử..

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Dự định quan trọng trước khi thành thân (1)

Qua nửa canh giờ, một đám người ngồi ăn cơm ở khách điểm gần trấn nhỏ, Hách Liên Dạ thì đang tắm rửa ở trên lầu.

Bố trí này khiến linh hồn tám chuyện ở trong lòng bọn Hà Nghiêm lại bắt đầu bốc cháy hừng hực, đều gấp rút lên đường thì long đong mệt mỏi, nhưng khi xông lên lầu thì tắm còn nhanh hơn cả rửa mặt, sau đó thì vội vàng vọt xuống lầu, miễn cho bỏ lỡ phân đoạn quan trọng nào đó.

Về mặt Ngự Ngự lại rất bình tĩnh, bụng một chén nước ô mai ướp lạnh lên uống hết sức nghiêm túc.

Thật ra lúc nàng ăn cái gì đều rất chuyên tâm, nhưng vừa mới xác định chuyện nàng không thể quay về nhà, an tĩnh như vậy khiến cho người khác căng thẳng, bọn Hà Nghiêm đều lo lắng cho Ngự Ngự sẽ khóc lên.

Tìm chút chuyện gì đó để thay đổi lực chú ý của Vương phi?

Nhiệm vụ này nhất định phải giao cho sư đệ, hai sư huynh đệ bọn họ tùy tiện mở miệng thôi cũng sét đánh chết người rồi, ai cũng không có cách nào xem nhẹ bọn họ.

Lúc trước đã từng nói, sư đệ là một người nói nghĩa khí, cho nên nhận được ánh mắt nhắc nhở của Hà Nghiêm, liền quay đầu nhìn nam tử áo trắng, không chút áp lực mở miệng, "Sư huynh, đệ thích huynh."

Nam tử áo trắng đang trừng to mắt nhìn một quả đào rất lâu...

Nghe vậy, hắn không thèm chuyển mắt, giọng hồ hững cứ vậy mà nói, "À."

Sau đó rút một con dao nhỏ cực kỳ tinh xảo ra, một đao... giết chết quả đào kia.

Không phải bọn họ dùng từ lung tung, thật sự là nhìn thấy động tác đâm một đao kia, bọn họ không có cách nào mê muội lương tâm nói đó là đang cắt hoa quả...

Nam tử áo trắng im lặng nhìn quả đào bị mình cắt xong không thích hợp... Nhìn mấy lần, rút dao nhỏ ra, dường như chuẩn bị "giết" một lần nữa.

Nhưng trước khi hạ đao lần thứ hai, hắc bồng quay đầu hỏi, "Vậy đệ cho ta ăn thịt không?"

"Không cho." Sư đệ đáp vô cùng vui vẻ.

"À." Ánh mắt của nam tử áo trắng vẫn không nhìn ra vui buồn, lại quay đầu nhìn quả đao của hắc, "Vậy ta không thích đệ."

Đám người Hà Nghiênr "..."

Ngư Ngư không có cách nào tiếp tục chuyên chú uống nước ô mai ướp lạnh của mình nữa, chịu hết nổi nhiều chuyện nói, "Nếu anh ta nói cho anh ăn thịt? Chẳng lẽ anh sẽ nói "Vậy ta cũng thích đệ" sao..."

Nam tử áo trắng quả quyết lắc đầu, "Không biết."

À, thì ra là rút chút gió*, ít tám chuyện, tất cả mọi người có chút tiếc nuối.

(* từ gió là đây là gió trong từ động kinh á, có thể hiểu là a ni động kinh như động ít hơn a Tiểu Trần Tử)

Không ngờ nam tử áo trắng nhìn chằm chằm quả đao trước mặt, dường như tìm ra chỗ nên hạ đao, bỗng nhiên lại dùng giọng điệu hờ hững nói, "Lúc còn nhỏ đệ ấy đã đồng ý một lần rồi, rốt cuộc vẫn không cho ta ăn thịt."

Mọi người: "... Có chuyện hóng!

"Chẳng lẽ lúc còn nhỏ sư đệ anh đã từng cầu hôn anh..." Tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ.

"Không phải," về mặt nam tử áo trắng hờ hững, thật sự rất có phong thái trích tiên, nhưng lời hắc nói... "Lúc còn nhỏ đệ ấy nói với ta "Ta nuôi rất nhiều heo, để sư huynh của ta lập tức có thịt ăn"."

Mọi người: "..."

Tất cả mọi người sâu sắc cảm thấy, hai mắt thật sự rất không đủ dùng, hiện tại bọn họ không biết nên nhìn ai..

Nhưng rất nhanh bọn họ không cần rồi rầm vắn đề này nữa, bởi vì Hách Liên Dạ xuống lầu.

Khách điểm này bị bọn họ bao hết, chương quầy cảm tiền rất vui vẻ chạy đi, một giây cũng không muốn lưu lại.

Bởi vì trần nhỏ dân phong thuần phác, khuôn mặt to đáng sợ của sư đệ rất lóe sáng... cho nên chương quầy không có dũng khí nhìn nữa.

Bởi vì không có người ngoài ở đây, Hách Liên Dạ cũng không dịch dung, khuôn mặt yêu nghiệt vừa mới được tắm rửa nên có hơi hồng hồng, làm nổi bật ngũ quan lộng lẫy càng xinh đẹp đến mức dụ người, khiến cho người ta trước sau không dời được mắt được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Dự định quan trọng trước khi thành thân (2)

Mắt Ngư Ngư sáng lên, lập tức nghênh đón, "Vương gia, anh đẹp quá!"

Nói xong, còn sờ sờ tóc đen tựa như gấm của y.

"Hơn nữa ăn còn ngon hơn cả nhìn." Cười cười đi qua dắt tay nàng, người nào đó hết sức bình tĩnh tự giới thiệu.

Hách Liên Dạ đề giọng xuống rất thấp, bọn Hà Nghiênr có đuổi thẳng lỗ tai cũng không nghe rõ y nói cái gì.

Thật ra cho dù nghe được, bọn họ cũng nhất định cho là mình nghe lầm..

Nhưng mới qua không mấy ngày, Ngư Ngư "tiến bộ" thần tốc, vậy mà có thể học không có tiết tháo với Hách Liên Dạ...

"Đúng vậy, ăn ngon đến nỗi làm cho người ta không nhớ ăn." Ngư Ngư rất là phiến não, "Nhưng để lâu lại sợ để hư."

Nghĩ một lát, nàng có chủ ý, ánh mắt lóe sáng đề nghị, "Bằng không tôi đào cái hố, chồng đứng Vương gia lên."

Người nào đó cười đến mức vô cùng dịu dàng, "Chồng trong lòng nàng thì sao?"

Ngư Ngư: "..."

Nghĩ tới học xong không tiết tháo, lại quên học buồn nôn...

Ngư Ngư đã xuất ra lời nói hùng hồn, đợi nàng trở về sẽ xoi yêu nghiệt nào đó, hiện tại tuy rằng yêu nghiệt này tự mình chạy tới, làm rối loạn sắp xếp của nàng, nhưng nàng không thể để mình liên tục rơi vào thế hạ phong được.

Nhưng... nói gì thì nói, yêu nghiệt này, Ngư Ngư dứt khoát trực tiếp động thủ, hết sức bình tĩnh kéo vạt áo của Hách Liên Dạ, kiễng đầu ngón chân, nhìn thoáng vào bên trong.

Thật ra Ngư Ngư chỉ muốn củng cố địa vị của mình một chút... nhìn như vậy cũng không thấy được gì.

Nhưng...

"Bộp"! Có đồ gì đó rơi từ trong ngực Hách Liên Dạ ra.

"..." Làm một siêu cấp phúc hắc có thể không chế tất cả trong tay, Hách Liên Dạ giả vờ như chuyện gì cũng chưa xảy ra đi về phía Hà Nghiêm, khẽ nhắc chân lên, muốn thần không biết quỷ không hay đá đồ vật kia đi.

Vậy mà lại chột dạ?

Giang Ngư Ngư ngạc nhiên, nhất định phải tìm hiểu đến cùng.

Yêu nghiệt này vừa mới tắm rửa xong, quần áo cũng chỉ mới thay, cho dù có đồ gì hẳn nên để trong phòng, là thứ quan trọng gì khiến y phải mang theo bên mình?

Chẳng qua đã sớm biết yêu nghiệt này phúc hắc cỡ nào, trị số vũ lực lại mạnh mẽ ra sao, nếu cứ muốn xem như vậy thì nhất định không thể thực hiện được.

Cho nên... Ngư Ngư rất có điệu bộ của hái hoa tặc sờ soạng mặt của Hách Liên Dạ, thừa dịp y khẽ giật mình thì đâm ngón châm xuống, để y tạm thời không có cách nào động đây, sau đó "vèo" một cái nhặt đồ vật ở trên mặt đất kia lên.

Chẳng trách nhìn thể tích không nhỏ, hóa ra là một quyển sách nhỏ, bìa sách tinh xảo, dùng giấy câu kì, văn hay tranh đẹp, đây vốn là một quyển Xuân cung đồ... "cấp cao."

"..." Ngư Ngư hóa đá nhìn ba chữ kia, tiếp tục quay đầu nhìn người nào đó trưng ra khuôn mặt không thể nào bình tĩnh hơn, "Phụt..."

Trong lúc ánh chớp, Ngư Ngư bỗng hiểu rõ, buổi tối nàng rời đi với Ôn Ngôn, yêu nghiệt rất không có tiết tháo muốn chứng minh bản thân mình lúc ngủ dùng rất tốt... Vì sao y chỉ nói đùa để trêu chọc nàng, không có kiên trì đến cùng.

Bởi vì... "Anh... đặc biệt mua một quyển đề... học sao?"

Tuy rằng yêu nghiệt nào đó luôn có thể tìm tới cơ hội, bày ra đủ loại thủ đoạn, nhưng thật ra đừng nói là động tâm, trước khi gặp được Ngư Ngư, bên cạnh y vốn chưa từng xuất hiện nữ nhân nào.

Làm một người xưa nay đều rất trong sạch, cho dù y là một yêu nghiệt siêu cấp phúc hắc, trước đêm động phòng hoa chúc vẫn có một số việc rất cần phải "học" một chút...

Mặt người nào đó đã sớm đi ra ngoài chơi với tiết tháo... bị phát hiện, còn vô cùng trấn định mà lắc đầu, "Không phải."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Dự định quan trọng trước khi thành thân (3)

"Vay anh..."

"Trộm." Giọng điệu hết sức bình tĩnh.

"..." Khóc miệng Ngư Ngư co rút hồi lâu, mới hỏi y một câu từ tận đáy lòng, "Vương gia, lấy thân phận và địa vị của anh, đi trộm một quyển xuân cung

đồ... không được tốt cho lắm nhỉ?"

"Quả thật không tốt," về mặt Hách Liên Dạ bí hiểm, "Cho nên lúc trộm ta đã che mặt lại."

Ngư Ngư: "..."

Quyển xuân cung đồ Hách Liên Dạ cầm trong tay kia, là mua lúc gần tối hôm Ngư Ngư muốn rời đi, sau đó y lại liên tục gấp rút lên đường đuổi theo nương tử, vẫn chưa có thời gian... học.

Lại nói, Ngư Ngư không phải là người cố chấp, chỉ là vừa mới xác định sự thật mình không thể về nhà, thật ra tâm trạng bây giờ của nàng rất chung chung, lúc này không phải là lúc thích hợp để động phòng.

Cho nên hiện tại cần làm... là tản mạn giải sầu, xoa dịu tâm tình buồn bực một chút.

Mục tiêu Ngư Ngư quyết định là ở trên núi môn phái của đám người sư đệ và nam tử áo trắng.

Trước khi Ôn Ngôn rời đi, đã để lại quyển sách thuốc quý giá nhất của mình cho Ngư Ngư, hiện tại đúng lúc nàng đi theo bọn nam tử áo trắng lên núi, lấy nó về.

Chỉ là Ngư Ngư đã quyết định lên đường, nhưng nam tử áo trắng lại không chịu đi.

Hắn vẫn còn ngồi ở trên ghế, cố gắng cắt quả đào đáng thương kia ra.

Mất thấy nam tử áo trắng đâm liên tục dao, quả đào kia vẫn thân tàn chỉ bên dùng tư thế ngay ngắn đứng ở trong mâm, lúc này Hà Nghiêm không nhìn nổi nữa, mấy lần muốn giúp hắn nhưng nam tử áo trắng lại kiên trì tự mình ra tay.

Không thể không nói, có dáng vẻ xinh đẹp khí chất tốt đúng là có ưu thế, cho dù hành động lúc này của hắn giống như đang giả vờ ngớ ngẩn... nhìn vào cũng rất là cảnh đẹp ý vui.

Dù sao cũng không có việc gấp gì, trước kia bọn họ xuất cung rất nhiều lần, đều là gấp rút lên đường, hiện tại khó có lúc được thảnh thơi nhàn nhã, mọi người đều không vội, cùng ngồi xuống một lần nữa, chờ hắn cắt xong trái cây của hắn.

Ngư Ngư là một đứa nhỏ nhiệt tình thân thiện, cho nên nhìn chung quanh một lần, bèn hỏi Hà Túc lần đầu tiên đi theo đám bọn họ ra ngoài, phát hiện ngồi cách nàng xa nhất, về mặt còn rất căng thẳng, "Cậu làm sao vậy?"

"..." Ta sợ Vương phi ngài phát hiện ra ta! (T_T) Ta thật sự là một người thành thật, ta rất sợ ngài!

Đã bị Ngư Ngư chú ý, trốn cũng vô dụng, về mặt Hà Túc thấy chết không sờn, đang chuẩn bị nghe Ngư Ngư vô lương gài bẫy hắn thì nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn thành thật bỗng cứng đờ, sau đó xoay người lại, túm chùm nho ở trên bàn, cúi đầu ăn từng quả từng quả một, không hề ngước mặt lên, bộ dáng kia hết sức nhu thuận.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tất cả mọi người tò mò, ngẩng đầu nhìn chung quanh, phát hiện Lãnh Mộc vừa mới đi từ trong phòng bếp ra, trên khuôn mặt tuần tú không nhìn ra chút cảm xúc nào, ánh mắt cũng không có liên kết gì với người bình thường, không cần làm gì cũng tản ra một loại khí lạnh, nhìn còn lạnh hơn chén đá bào lớn mát rượi giải nóng ở trong tay hắn.

... Đúng rồi, Vương phi của bọn họ sợ Lãnh Mộc!

Trong lòng Hà Túc hâm mộ người kia, "Lãnh Mộc, cho ta mượn mặt của ngươi đi!" Hắn cũng muốn dịch dung thành khuôn mặt như vậy, sau này Vương phi nhất định sẽ không gài bẫy hắn!

Không ai để ý đến hắn. Lãnh Mộc trước sau như một tiếc cười như vàng, hoàn toàn không có hứng thú trả lời vấn đề nhàm chán và động kinh của hắn.

Hà Nghiêm nhận lấy chén đá bào từ trong tay Lãnh Mộc, vừa giúp mọi người cho ra bát vừa nói với Lãnh Mộc, "Nếu ngươi không để ý đến đệ ấy, đệ ấy sẽ lái nhái cả một buổi chiều với ngươi."

Thật ra Hà Nghiêm vẫn rất có tình huynh đệ, trọng điểm những lời này của hắn, không phải nói đệ đệ mình lái nhái, mà là muốn khuyên Lãnh Mộc nhận rõ tình thế.

Chỉ có điều hắn không biết, Lãnh Mộc chuyên trị các loại lái nhái...

Liếc nhìn Hà Túc mới uống xong một ngụm nước nhuận hầu, từ dáng vẻ xem chừng lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, mặt Lãnh Mộc không chút thay đổi hơi cúi đầu, đưa mặt mình đến trước mặt Hà Túc.

Ừm, là đưa mặt cho hắn mượn sao.

Vì thế, trước mặt Hà Túc đang có một bụng lời muốn nói đột nhiên xuất hiện khuôn mặt như điêu khắc rét căm giữa băng lạnh mấy vạn năm, quan trọng

là, khoảng cách kia quá gần, nếu hắn không cẩn thận có thể hôn người ta rồi.

Hà Túc thiếu chút nữa thở không ra hơi, định thần hồi lâu mới bị phần hô to một tiếng, "... Má nó!"

Sau đó roi lệ chạy đi.

Mọi người đều bị Lãnh Mộc làm cho khiếp sợ thật sâu.

Ngay cả nói cũng không cần nói, đây mới thật sự là đang giết người vô hình nha... Phủ Tĩnh Vương quả nhiên không có một người bình thường.

Chỉ có Ngư Ngư từ đầu đến cuối đều không ngẩng đầu lên, một mực yên lặng roi lệ.

Ít nhất Hà Túc còn có sức trốn, ít nhất hắn nhìn Lãnh Mộc ở khoảng cách gần vậy mà hai mắt vẫn chưa báo hồng...

Đừng nói đến cái khác, cái cơ bản nhất, trên mặt Hà Túc vẫn chưa bị đông thành sương, làm sao có thể nói Lãnh Mộc đáng sợ đây...

Mấy người thật sự chưa từng thấy anh họ đại nhân... (T_T)

Nhưng... Có phải nàng sẽ không còn được gặp lại anh họ đại nhân nữa không?

Cũng may, Ngư Ngư không phải là người luẩn quẩn trong lòng, không có việc gì thì tự mình buồn bực lấy, huống hồ, dù sao bên cạnh nàng còn có người động kinh chữa khỏi cho nàng.

Trong lúc mọi người vây xem Lãnh Mộc và Hà Túc, rốt cục nam tử áo trắng cũng cất xong quả đào xui xẻo bị hắn lựa chọn.

Chỉ có điều... bỏ sức cả buổi như vậy, hắn cất xong vậy mà không phải để cho mình ăn, đợi lúc thu đào nhỏ lại, lập tức không chút do dự đẩy đĩa về phía sư đệ.

Sư đệ cũng không có khách khí, cầm một cây tăm nhỏ ở bên cạnh, bình tĩnh ăn từng miếng từng miếng một, giống như hoàn toàn không biết hành động của nam tử áo trắng có ý nghĩa đặc biệt gì.

Nhưng mọi người lại suy nghĩ rất nhiều rất nhiều...

Hách Liên Dạ cũng chiều Ngư Ngư khiến người khác giận sôi, cho dù là việc gọt hoa quả nhỏ xíu y cũng tự mình ra tay. Nương tử bảo bối của y, chỉ cần tự y đích thân chăm sóc là được... Đây là tham muốn giữ lấy trong truyền thuyết.

Chả trách vừa rồi nam tử áo trắng không chịu để cho Hà Nghiêm nhúng tay vào, chẳng lẽ cũng là có ý này?

Ngư Ngư coi như bình tĩnh, thay mặt mọi người hỏi vấn đề nghi hoặc này "Vi sao lại cho sư đệ ăn đào?"

Nam tử áo trắng rất bình tĩnh nhìn bọn họ trả lời, "Cắt quá khó coi, không muốn ăn."

Mọi người: "..."

Trong lúc mọi người nghiêm túc suy nghĩ có nên suy nghĩ cho thần kinh của bọn họ mà ném đôi sư huynh đệ kỳ lạ này không, thì ở ngoài khách điểm bỗng có tiếng rít thanh thúy từ xa truyền đến.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng "phụt" rất nhỏ, pháo sáng màu vàng lóa mắt nổ tung ở trên không trung.

Giống như là truyền lệnh, một lúc sau, ở mỗi vị trí cách nơi này ba bốn cây số, lập tức lại có pháo sáng màu vàng bay lên không trung, sau đó tiếp tục lan chỗ xa hơn.

Người đốt pháo sáng không biết bố trí bao nhiêu điểm châm ngòi, pháo sáng màu vàng kia vậy mà lại có khả năng truyền đi bốn phương tám hướng.

Bây giờ mới gần tối, không phải là lúc tốt nhất để thả pháo sáng, thế nhưng pháo sáng liên tiếp bay lên không trung, cảnh tượng hoa mỹ tráng lệ nên dẫn tới dân chúng sôi nổi đi ra khỏi nhà, tò mò nhìn về phía xa xung quanh.

Mọi người xem đến sôi nổi, sắc mặt bọn Hà Nghiêm trầm xuống.

Bởi vì đây vốn không phải pháo sáng gì, mà là cách thức truyền tin cấp bậc cao nhất của Phong Minh, làm như vậy để là tìm kiếm Minh Chủ, cũng chính là Vương gia của bọn họ.

Mấy người bọn họ không ở kinh thành, người duy nhất có khả năng điều động thủ hạ của Phong Minh chỉ có Tiền Khiêm lưu lại ở phủ Tĩnh Vương, xảy ra chuyện lớn hết sức khẩn cấp gì mới khiến cho Tiền Khiêm vội vã tìm người như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 182: Bị hôn

Xin ý kiến của Hách Liên Dạ xong, Hà Nghiêm lập tức rời khỏi khách điểm, lấy miếng tín hiệu Minh chủ màu trắng bạc từ trong ngực ra, ném lên trời.

Cổ đại không có công cụ truyền tin nhanh như điện thoại di động, cho nên Phong Minh tự có một cách truyền tin riêng, giống như lúc gặp tình huống khẩn cấp, không đợi được bồ câu đưa tin, dựa vào màu sắc và hoa văn của pháo sáng, cũng có thể làm cho người ta biết đại khái đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng bọn họ đều không ngờ, sau khi ném tín hiệu Minh chủ lên, bọn họ chờ tới không phải là pháo sáng, mà là người.

Vội vàng xuất hiện, là Đà chủ phân đà của Phong Minh ở gần đây.

Trông thấy Hách Liên Dạ đang ở gần đây, hắn vừa mừng vừa sợ, tốc độ nói rất nhanh vừa thỉnh tội vừa báo cáo, muốn nhanh chóng nói rõ ràng sự việc.

Hóa ra chỉ thị này không liên quan đến Tiền Khiêm, là vị Đà chủ phân đà này có chuyện quan trọng, không chờ được báo tin cho kinh thành bên kia nên một mình làm chủ, đốt tín hiệu tìm kiếm Minh chủ.

Hắn cũng không ngờ vận khí của mình lại tốt như vậy, còn tưởng rằng phải đợi pháo sáng truyền tới kinh thành Nguyệt Loan quốc mới nhận được hồi báo.

Nói ngắn gọn, một năm trước, có một nhóm hải tặc làm nhiều việc ác cuối cùng bị Hình bộ của Nguyệt Loan quốc bắt được, nhưng nguyên nhân bởi vì đầu lĩnh đạo tặc có quan hệ họ hàng với Hoàng tộc Vệ quốc, Nguyệt Loan quốc không thể tùy tiện giết hắn, đành phải nhốt hắn vào thiên lao.

Nhưng dưới sự trông giữ trùng điệp, đầu lĩnh kia lại vượt ngục, hơn nữa không biết chạy thoát thế nào, chỉ có điều mười ngày trước, thể thân kia của hắn lại chết bất đắc kỳ tử ở trong ngục, lúc khám nghiệm tử thi mới phát hiện không bình thường.

Đây là chuyện lớn, song không liên quan nhiều đến Hách Liên Dạ và Tĩnh Vương phủ.

Phiền toái thực sự chính là, sau khi tin tức đầu lĩnh kia vượt ngục truyền ra, lại có người thổi phồng ở trong trà lâu gần trấn nhỏ này, nói chế độ quản lý hộ tịch chặt chẽ không có chút lỗ hổng nào trong truyền thuyết của Nguyệt Loan quốc cũng chỉ là thường thôi, mặc khác hắn lấy được thẻ thân phận giả mạo rất dễ dàng, một đường thông suốt vượt qua các trạm kiểm soát, trở lại Vệ quốc.

Nói xong, để lại một tấm thẻ thân phận của Nguyệt Loan quốc làm chứng cứ, thừa dịp khách nhân khác còn chưa lấy lại tinh thần, điên cuồng cười lớn một tiếng, biến mất ở trong đám người.

Tấm thẻ thân phận kia được quan phủ giữ lại làm vật chứng, người Phong Minh từng lên ẩn nấp vào quan phủ xem qua, chất liệu kia đúng là thật.

Chuyện này có thể rất lớn. Bởi vì ai cũng biết, thẻ thân phận của Nguyệt Loan quốc, đều do phủ Tĩnh Vương thống nhất chế tạo phát hành, chất liệu dùng để chế tạo thẻ thân phận, theo như cách nói hiện đại, chính là dùng một loại hợp kim tạo thành, chỉ có một vài người biết rèn, pha trộn cho cân đối, người ngoài vốn không thể giả mạo được.

Cho nên lúc Ngư Ngư vừa mới xuyên qua, mới có thể oán niệm nơi này không có người làm chứng minh giả phục vụ cho thực tế, không thể không chui vào phủ Tĩnh Vương.

Người nọ vượt ngục thì thôi, sau khi trốn ra ngoài nên mai danh ẩn tích, cố gắng khiêm tốn, thế nhưng sau khi sự việc bại lộ, lại có ý nhảy ra nói chuyện này, đây rõ ràng là cố ý nhắm vào Hách Liên Dạ.

Quan trọng hơn nữa là, từ lúc bắt đầu chế tạo thẻ thân phận này, phủ Tĩnh Vương chưa từng mất nguyên liệu làm thẻ thân phận, vậy người làm giả thẻ từ đâu tới?

Phân đà Phong Minh quanh đây nhận được tin tức, biết Hách Liên Dạ ở chỗ này, vừa mới thăm dò được tin tức ra ngoài cũng truyền một đường lại đây.

Nơi này là địa giới Vệ quốc, Phong Ngự Vũ là thái tử Vệ quốc, đương nhiên có rất nhiều tai mắt, hiện tại hắn cũng nghe nói chuyện đầu lĩnh kia.

Còn nhớ rõ giao tình với Ngư Ngư và Hách Liên Dạ, Phong Ngự Vũ bảo người áp chế tin tức này xuống, song sự tình trọng đại, áp chế cũng không áp chế được mấy ngày, Phong Ngự Vũ vội vàng phái người đi thông báo cho bọn Hách Liên Dạ biết, muốn để cho bọn họ sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Tuy rằng xác định Ngư Ngư không phải muội muội của hắn, nhưng Phong Ngự Vũ vẫn rất nghĩa khí coi bọn họ làm bằng hữu.

Nghe thủ hạ báo cáo từng điều từng điều một, Hách Liên Dạ khẽ cười một tiếng, "Xem ra gần đây bồn vương rất nhân từ nương tay rồi."

Chính một câu vô cùng đơn giản như vậy thôi, nụ cười trên mặt y cũng rất đẹp, mắt phượng hơi hơi cong lên, say lòng người giống như ngay cả không khí cũng nổi lên dao động, từng chút từng chút một, nhẹ nhàng tiến vào trong lòng người.

Chỉ... chỉ là một câu đơn giản giống vậy, nhưng lại khiến người nghe vụng trộm ứa ra khí lạnh, giống như một bên là nụ cười khuynh thành của yêu nghiệt nào đó trước, một bên là xương trắng đầy đặc kinh khủng...

Hơn nữa những khúc xương trắng này đều là của mình.

Ngư Ngư chân thành bội phục, gật đầu khen ngợi, "Trời nóng rồi, nên để Vương gia ra ngoài biến thái."

Yêu nghiệt nào đó cười lên xoay chuyển đôi mắt phượng, không chút đỏ mặt hỏi, "Có phải bốn vương dùng rất tốt h không?"

Ngư Ngư nghiêm túc suy nghĩ một lúc, "Ráng dùng thôi, dù sao cũng không cần tiền."

Nàng không chọn, ừh.

Ngư Ngư nói xong, lại phát hiện vị Đà chủ phân đà của Phong Minh kia ngây ngốc tại chỗ, giống như bị sét đánh nhìn bọn họ.

Đà chủ đáng thương vẫn là lần đầu tiên thấy Ngư Ngư, lúc trước cũng chưa từng thấy Hách Liên Dạ yêu đương...

Ngư Ngư là một đứa trẻ tốt bụng, cho nên rất lo nghĩ cho người khác khuyên bảo, "Vương gia, tôi có thể thương lượng một chuyện với anh không?"

"Nói."

"Anh phải rút rè." Ngư Ngư kiễng đầu ngón chân, vồ vồ đầu của y, lại cảm thấy thân hình của yêu nghiệt này rất cao, làm động tác này vô cùng bất tiện, cho nên thành thật thu tay về... vồ vồ bụng của y, "Coi như lập gia đình, anh cũng nên duy trì trái tim thiếu nữ rút rè, bằng không anh sẽ dọa bọn họ sợ."

"..." Nhưng Vương phi à, ngài cũng dọa người không kém! (T_T)

Đà chủ đáng thương rất muốn khóc, trên mặt Hách Liên Dạ vẫn mang theo nụ cười, "Tiểu nha đầu, thật ra ta cũng có một chuyện muốn thương lượng với nàng."

"Nói đi, tiểu Dạ tỷ tỷ."

Hách Liên Dạ liếc mắt nhìn Ngư Ngư một cái, cuối cùng vẫn là lắc đầu cười nói, "Quên đi, không hỏi."

... Chẳng lẽ chủ tự thật sự quyết định nghe theo Vương Phi, bắt đầu chạy theo con đường rút rè? Đám Hà Nghiêm đều kinh ngạc, ngay cả Ngư Ngư cũng không phản ứng lại kịp.

Mà Hách Liên Dạ... lại hết sức bình tĩnh nghiêng người, hôn Ngư Ngư, "Vẫn nên trực tiếp hôn thôi."

Uh, không cần hỏi, trực tiếp hôn luôn.

Ngư Ngư bị hôn: "..."

Tên đại phúc hắc này!

Ngư Ngư cân nhắc nên "báo thù" như thế nào, yêu nghiệt hôn trộm thành công thì cười đến vô cùng hạnh phúc trở lại chỗ ngồi, phân phó thủ hạ, "Truyền tin tức trở về, nói bốn vương gần đây muốn trồng hoa."

Trồng hoa liên quan gì đến chuyện này? Đương nhiên có, hơn nữa liên quan vô cùng lớn!

Những lời này rất nhanh đã truyền về kinh thành, cho nên sau đó, toàn bộ người từng đắc tội với Hách Liên Dạ đều bắt đầu cuộc sống hàng ngày khó có thể bình an, chỉ cần vừa mới nhắm mắt lại liền mơ thấy mình bị thủ hạ của Hách Liên Dạ bắt đi, dùng các loại thủ đoạn tàn ác biến bọn họ trở thành phân bón trồng hoa, cống hiến cho Vương gia y tâm huyết dâng trào muốn trồng hoa.

Đến lúc đó, Hách Liên Dạ còn có thể mời người đi phủ Tĩnh Vương ngắm hoa, khiêm tốn theo sát bên cạnh giới thiệu, "Người nhìn cây thược dược kia nở đẹp không? Lấy giống của họ bộ Thị Lang đấy."

... Đừng nói bọn họ nghĩ nhiều, bằng không trong giờ phút quan trọng này, người đó không vội trở về, mà truyền một câu như vậy về làm gì!

Mỗi ngày đều tưởng tượng ra cảnh mình bị giày vò đến sắp hỏng mắt, một đám người hận không thể mỗi ngày đều ngửa mặt lên trời thét dài, người mau trở lại đi! Mau để cho chúng tôi thống khoái đi!

Tình huống hiện tại, Vương gia nào đó rõ ràng không ở kinh thành, nhưng mọi nơi ở kinh thành đều là ác mộng về y.

Đây chính là sức mạnh của biến thái...

Mấy ngày trôi qua, trong triều đình giống như vừa mới trải qua thiên tai, hơn phân nửa mọi người đều gầy một vòng, mỗi ngày mặt xanh mét thảm thương, đi đường đều cúi gằm đầu.

Nhìn thấy các đồng liêu đáng thương, Trình đại nhân vẫn ăn ngon ngủ ngon cũng bắt đầu suy nghĩ.

Con rể này của ông... dùng tốt...như thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ thấy hình dung độc đáo này của con gái thích hợp với Hách Liên Dạ, Trình đại nhân rồi rầm rồi.

Hách Liên Dạ đương nhiên biết kinh thành sẽ xảy ra chuyện gì, y vốn là có mục đích này... Cho nên phân phó thủ hạ xong thì không chút áp lực đi làm cơm chiều cho Ngư Ngư...

Ban ngày mọi người đều lần qua lần lại một mối, thương lượng một chút cũng không vội lên núi của bọn sư đệ, trước tiên ở khách điểm này nghỉ ngơi một đêm, cho nên ăn cơm tối xong, ai nấy đều trở về phòng của mình.

Ngoại trừ Hách Liên Dạ.

Kinh nghiệm vô số lần bấy người nói cho chúng ta biết, từ sáng sớm đến tối muộn, biến thái sẽ không bởi vì liên tục mệt mỏi mà thu liễm, chỉ có sức chiến đấu càng ngày càng mạnh...

Lúc Hách Liên Dạ vào cửa thì Ngư Ngư vừa mới tắm rửa xong, đang ngồi ở bên cạnh bàn, nhìn một đồng lớn đồ ăn vặt, không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn thấy y, Ngư Ngư tốt bụng nhắc nhở, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, đã trễ thế này, một cô nương gia như tỷ không nên đi loạn khắp nơi."

Người nào đó rất bình tĩnh, "Nhưng bốn vương có chuyện rất quan trọng."

Sau khi sâu sắc suy nghĩ, Ngư Ngư tin chắc, đối phó với biến thái, phải biến thái hơn y... Bằng không nàng vĩnh viễn đừng nghĩ sẽ nói thắng được Hách Liên Dạ.

Cho nên nàng vô cùng bình tĩnh vô cùng hào phóng nói, "Trước khi trở lại kinh thành tôi sẽ không ăn anh, còn có chuyện nào quan trọng hơn chuyện ăn?"

Nhưng... Hách Liên Dạ không thể không siêu việt...

Yêu nghiệt nào đó dịu dàng cười, hết sức chu đáo nhắc nhở, "Đúng là liên quan đến chuyện ăn."

Ngư Ngư còn chưa kịp ngăn cản y, y đã thân nhiên nói tiếp "Thời tiết quá nóng, đồ ăn không thể để lâu, nàng không kiểm tra trước một chút sao?"

"..." Kiểm tra như thế nào? Lộ quần áo, mò chỗ này sờ chỗ chia, xem có phải "đồ ăn" này còn ăn ngon hay không sao...

Bị yêu nghiệt này ghen cho gần chết, Ngư Ngư cảm thấy mình thua rất nặng.

Hơn nữa suy nghĩ một lúc lâu, đều cảm thấy mình không có khả năng không có tiết tháo như người này... hiện tại nàng cũng ngại nói mình vô lương.

Cho nên Ngư Ngư chân thành hỏi, "Vương gia, tại sao anh có thể mặt không đổi sắc nói ra những lời này được chứ?"

"Nhìn thấy người vô cùng thích trong lòng, dĩ nhiên là cái gì cũng nói ra miệng được."

Cuối cùng Ngư Ngư tìm được cơ hội đã kích y, tỉnh ngộ gật gật đầu, "Oh, trách tôi không hiểu, hóa ra là tôi không có thứ đặc biệt thích."

Người nào đó hoàn toàn không bị đã kích, còn cười đến hết sức dịu dàng, "Bốn vương thăm nghĩ thứ nàng đặc biệt thích chính là đồ ăn."

Ngư Ngư: "..."

Ngư Ngư mài răng nhìn trời, lại nghe giọng của yêu nghiệt bên cạnh bỗng trầm tĩnh lại, không có ý cười giống như bình thường, giọng nói vừa dịu dàng vừa thâm tình, "Tiểu nha đầu, cảm ơn nàng bằng lòng ở lại."

Đây là lần đầu tiên hai người trực tiếp đàm luận cái đề tài này, Ngư Ngư không khỏi sửng sốt.

Hách Liên Dạ rất dịu dàng vỗ vỗ đầu của nàng, trịnh trọng cam đoan, "Sau này cả đời ta đều mặc cho nàng ăn."

"... Vương gia, anh không biết là sau đó, phải nói chút lời ám áp lãng mạn sao?"

"Được," người nào đó từ trước đến nay cung chiều Ngư Ngư, nàng nói cái gì cũng đều đáp ứng, hiện tại cũng lập tức thâm tình chân thành sửa miệng, "Sau này cả đời ta đều mặc cho nàng ám áp lãng mạn là ăn."

Ngư Ngư: "..."

Ngư Ngư nhìn chằm chằm Hách Liên Dạ nghiêm trang trước mặt, cuối cùng không nhịn được mà bật cười ra tiếng, chút buồn bực nơi đáy lòng cũng tan biến hết.

Vương gia y đúng là vạn năng... Ngay cả lúc đồ người vui vẻ cũng dùng tốt như vậy.

Thật ra Hách Liên Dạ muốn làm, không chỉ có những việc này, trong lòng y mơ hồ suy đoán, cảm thấy Ngư Ngư quay về nhà có lẽ vẫn chưa đến độ tuyệt vọng, chẳng qua... Bây giờ mới chỉ là suy luận, mà y thiếu người làm thí nghiệm, người được chọn cho thí nghiệm này, lại quá khó tìm.

Không muốn để cho Ngư Ngư hi vọng càng nhiều lại thất vọng càng nhiều, Hách Liên Dạ không nói gì cả, chỉ cười vờn tay về phía Ngư Ngư: "Đi ra ngoài một chút không?"

Ngư Ngư vui vẻ đồng ý.

Ánh sáng ở cổ đại không bị ô nhiễm, theo đó lúc về đêm, ở trong thành trấn cũng không có ánh đèn gì để nhìn, cho nên Hách Liên Dạ dẫn Ngư Ngư đi tới khu rừng rậm chỗ môn phái của bọn sư đệ.

Được Hách Liên Dạ dẫn tới, ngồi ở trên một cây cổ thụ tán cây che trời, đỉnh đầu là sao trắng cùng chiếu sang, trước mắt là màu xanh biếc nhân nhạ, đan vào một vùng xanh ngắt ướt át, xa xa, hồ nước thần bí của Vệ quốc như một viên bảo thạch mỹ lệ màu xanh thẳm, lẳng lặng nằm ở bên trong rừng liễu vòn quanh, khoan thai yên tĩnh.

Ngư Ngư rất hưởng thụ hít sâu một hơi, Hách Liên Dạ vốn hơi quay đầu, luôn luôn mỉm cười nhìn nàng, dư quang nơi khóe mắt quét đến cái gì đó, bỗng quay đầu, hai mắt nhìn kỹ, lập tức nhăn mày lại, "Không xong! Bên kia có người!"

Hách Liên Dạ nói, là nơi gần hồ nước thần bí của Vệ quốc kia.

Hồ nước này bài xích bất cứ nhân sĩ nào muốn xuyên qua tới gần, cho dù là nội lực thâm hậu như Ôn Ngôn, nắm đó muốn xông vào cũng rơi vào kết cục gân cốt đứt đoạn.

Lập tức dẫn Ngư Ngư nhảy xuống cây cổ thụ, Hách Liên Dạ thi triển khinh công bay nhanh đuổi tới bên hồ kia, lại phát hiện đã vượt qua rừng liễu nơi của Ôn Ngôn tiến vào mảnh đất nguy hiểm, hiện tại người đang hôn mê nằm trên mặt đất, rõ ràng là nam tử áo trắng!

"Dung bánh bao?" Ngư Ngư cũng lấp bấp kinh hãi.

Tại sao hắn lại không ở trong phòng nghỉ ngơi, tự mình chạy đến đây?

Hắn và sư đệ đều biết hồ này đáng sợ, tại sao hắn lại tùy tiện xông qua?

Phía trên hồ nước đã nổi lên sương mù dày đặc, hơn nữa sương mù dày đặc lần này cũng không che mắt bọn họ giống lần trước, lần này, sương mù giống như đã tức giận, thậm chí biến ảo thành hình bàn tay, kéo nam tử áo trắng từ từ di động, giống như là muốn kéo hắn vào trong đáy hồ vậy.

Loại chuyện thần bí không ai có thể khống chế này, mỗi lần Ngư Ngư chứng kiến đều cảm thấy đáng sợ, hiện tại cũng không còn thời gian do dự, lập tức vọt tới.

Ngư Ngư là người xuyên tới đây, hồ nước thần bí này không bài xích nàng tới gần, sương mù kia cũng không có biến hóa gì.

Ngư Ngư sờ mạch đập của nam tử áo trắng, hơi nhíu mày lại, lập tức nhét một viên đan dược vào trong miệng hắn, miễn cho hắn không chống đỡ được, sau đó cắn răng muốn kéo nam tử áo trắng về mảnh đất an toàn.

Cũng may, trong sương mù kia không có lực lượng thần bí nào chống lại nàng, tuy Ngư Ngư không có nội lực nhưng vẫn lôi được người kéo ra ngoài.

Chỉ là mất đi sự trói buộc của sương mù kia, sinh mạng của nam tử áo trắng dường như cũng bắt đầu mất đi, sắc mặt của hắn, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ xám lại, khi này Ngư Ngư nhét viên đan dược kia vào trong miệng hắn vậy mà không có chút tác dụng nào.

Ngư Ngư hơi hoảng hốt, nhưng Hách Liên Dạ không thể tới gần hồ này, hiện tại cũng không thể để y tiến vào giúp đỡ.

Thời khắc mấu chốt, heo nhỏ vẫn luôn nằm ở trong lòng nam chủ nhân đang trừng mắt bọn họ nhìn chằm chằm, đột nhiên nhảy ra khỏi ngực Hách Liên Dạ ra, chạy thẳng tới chỗ Ngư Ngư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183: Tại sao lại là hắn

Tiểu Trư luôn hiểu tính người một cách rất thần kỳ, thấy nó phản ứng như thế, Hách Liên Dạ còn tưởng là nó có cách cứu nam tử áo trắng.

Không ngờ tiểu tử kia chạy tới, không thèm nhìn nam tử áo trắng lấy một cái, đã giơ chân trước núc ních thịt lên, chọc chọc chỗ này, chọc chọc chỗ kia ở trên đùi Ngự Ngự, bộ dạng rất giống sùng vật làm nũng, muốn gọi chủ nhân chú ý mình.

Lúc này Ngự Ngự mới phát hiện nó qua đây, nhưng hiện tại nàng vốn không có tâm tư để ý đến nó, nàng không thể trơ mắt nhìn nam tử áo trắng chết trước mặt mình, nhưng lại thật sự không biết mình có thể làm gì, trong lúc nhất thời, ngân châm linh được, nghĩ được cách nào đều lấy ra dùng hết.

Thấy chủ nhân bận tới mảy mòi mặt, ngay cả liếc mắt một cái cũng không chịu nhìn mình, heo nhỏ liền mất hứng.

Hừ hừ một tiếng, khề đập chân ngắn nhỏ, tiểu tử kia bỗng nhảy lên, tự mình đón lấy hướng ngân châm Ngự Ngự sắp hạ xuống.

Piu! Ngân châm mạnh mẽ chui vào móng của heo nhỏ.

Chán ghét!

Tiểu tử kia rõ ràng sợ đau, sau khi bị đâm, ngay cả cái đuôi nhỏ sau mông cũng hơi rụt lại, nhưng lại không chậm trễ chút thời gian nào, nhanh nhẹn nhảy đến trên vai nam tử áo trắng, đưa cái móng bị thương của mình tiến đến bên môi của nam tử áo trắng.

Đây là lần đầu tiên heo nhỏ bị thương trước mặt Ngự Ngự, cho nên một giây này Ngự Ngự mới nhìn thấy, máu của Tiểu Trư... như là được pha trộn giữa màu đỏ thuần túy với ánh sao long lánh, là một loại ánh sáng trong màu đỏ rất kỳ dị.

Tiểu tử này quả nhiên không phải động vật nhỏ bình thường..

Đợi vài giây, máu ở miệng vết thương của heo nhỏ ngưng kết thành giọt máu, nhỏ giọt vào trong môi nam tử áo trắng.

Một khắc này, Ngự Ngự cảm thấy mình thật sự gặp được pháp thuật thần kỳ.

Không phải bởi vì ánh trắng chiếu rọi, giọt máu kia chiếu ra ánh sáng lung linh, đẹp hơn mọi loại bảo thạch, mà là vì... chỉ là ba giọt máu thôi, vậy mà khiến cho sắc mặt của nam tử áo trắng ngừng chuyển sang màu xám tro.

Ngự Ngự thấy mà ngây ngốc tại chỗ, không ngờ mạch đập dưới ngón tay bỗng khôi phục nhảy lại một cách bình thường, mới làm nàng chấn động hoàn hồn.

Tuy rằng hiện tại mạch đập của nam tử áo trắng rất mỏng manh, nhưng tuyệt đối có thể cứu chữa, sẽ không chết,

Tiểu tử này sao lại thần kỳ như vậy!

Song ngẫm lại chỗ ở lúc đầu của heo nhỏ, Ngự Ngự liền bình thường trở lại, người từng là chủ nhân của tiểu tử này, thật sự là thần tiên...

Cướp thời gian, nuốt cho nam tử áo trắng một viên thuốc, xác nhận hẳn không nguy hiểm đến tánh mạng, lúc này Ngự Ngự mới nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu nhìn heo nhỏ vẫn đang đứng ở bên chân nàng không đi.

Tiểu tử kia đợi được nàng cúi đầu, lui về phía sau vài bước, nhảy nhảy tại chỗ, rồi bỗng nhiên đập chân ngắn nhỏ lên, chạy nhanh đến bên cạnh Ngự Ngự, dòn sức nhảy lên, piu~ dùng móng heo đập Ngự Ngự một cước.

... Nó vậy mà cũng hiểu được chạy lấy đà.

Đáng tiếc là thân hình quá nhỏ, móng của heo nhỏ cũng cực nhỏ, cú "đập" này, không khác với chọc chọc một chút là bao...

Song bản thân tiểu tử kia ngược lại cảm thấy báo được "đại thù".

Hừ, ai bảo vừa rồi ngươi không để ý đến ta! Ngươi xem thường bản lãnh của ta!

"Đập" người xong, heo nhỏ rất uy phong hất áo choàng lên, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước đi.

Ngự Ngự bị khinh bỉ: "..."

Một lát sau, cuối cùng Ngự Ngự cũng mang được nam tử áo trắng về khu an toàn, bọn sư đệ cũng nhận được tín hiệu của Hách Liên Dạ, vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy Dung bánh bao vẫn đang hôn mê, sắc mặt sư đệ lập tức thay đổi.

Thuật dịch dung của môn phái Ôn Ngôn quả nhiên lợi hại, sư đệ dịch dung thành khuôn mặt lớn như vậy, lại vẫn có thể nhìn ra sắc mặt vốn có của hắn...

Song hiện tại không ai chú ý tới điểm ấy, sắc mặt của sư đệ thật đáng sợ, bọn họ đều chăm chú nhìn chăm chăm cử động của hắn, phòng ngừa hắn xúc động, làm ra hành động gì quá khích.

Cũng may, một lát sau, sắc mặt sư đệ dần dần tỉnh táo lại, hỏi Ngự Ngự, "Thương thế sao rồi?"

"Bị người đánh một chưởng từ sau lưng, chưởng lực..." Ngư Ngư cẩn thận phán đoán, "Hắn là có bảy thành công lực của Hách Liên Dạ."

"Năm thành," Hách Liên Dạ bình tĩnh ngắt lời nàng, "Nàng chưa từng thấy ta sử dụng hết toàn lực."

Mọi người: "..."

Cho nên người vẫn bảo tồn thực lực sao?

Tạm dừng khinh bỉ yêu nghiệt nào đó, Ngư Ngư nghiêm túc giải thích rõ thương thế của nam tử áo trắng.

Khác với lúc trước nàng và Hách Liên Dạ suy đoán, nam tử áo trắng hẳn không phải tự mình muốn đến gần tòa hồ nước này, mà là sau khi bị thương hôn mê, bị người ném vào trong đó.

Nam tử áo trắng liên tục bị thương nặng, bây giờ còn là cao thủ, nhưng trình độ thì không thể sánh được với người đầu tiên, bị người đánh lên cũng có thể hiểu được.

Chỉ có điều... Người đánh lên hẳn cũng biết hồ nước này là nơi nguy hiểm, cho nên... hẳn là người trong môn phái của bọn họ.

"Có năm thành công lực của Hách Liên Dạ, ngoài ta ra, trong môn phái chỉ có Tam sư đệ và Ngũ sư đệ có thể làm được," sư đệ cười lạnh một tiếng, "Xem ra là Tam sư đệ động tay rồi."

"... Không phải còn Ngũ sư đệ sao?"

"Mẹ hắn quản hắn chặt lắm, buổi tối không cho hắn ra cửa đâu."

Mọi người: "..."

Nam tử áo trắng có thể nhặt được một mạng về, hoàn toàn là nhờ vào sự giúp đỡ của heo nhỏ, cho nên trong khoảng thời gian đợi sư huynh tỉnh lại, sư đệ một mực cảm tạ heo nhỏ.

Cho nên lúc nam tử áo trắng rốt cục... tỉnh lại... thì phát hiện bọn Ngư Ngư mặt mày căng thẳng vây quanh bên cạnh hắn, chỉ có sư đệ đứng ở một bên chơi với heo nhỏ...

"... Sư đệ." Vừa mới bị thương nặng, hơi thở của nam tử áo trắng vẫn còn rất yếu, đây mới là "thuyết yếu ớt" danh xứng với thực.

Lúc trước nhìn thấy nam tử áo trắng hôn mê, sắc mặt sư đệ trở nên đáng sợ, nhưng bây giờ lại giống như không có việc gì, rất bình tĩnh hỏi, "Có chuyện gì?"

Mọi người yên lặng nhường ra một con đường, miễn phải cản trở đôi sư huynh đệ này trao đổi.

Chỉ có Ngư Ngư còn đang bắt mạch cho nam tử áo trắng, không thể đi xa, đành phải ôm tâm tình phức tạp tiếp tục ngồi ở ghế bên cạnh giường.

Nam tử áo trắng nhìn sắc mặt hờ hững của sư đệ nhà mình, giọng điệu cũng rất bình tĩnh nói, "Y phục của ta bị đánh hỏng rồi, năm nay chỉ còn một bộ y phục để mặc."

Mọi người: "..."

Mọi người đều bị sấm đánh đến ngónh ngang trong gió, chỉ có Hách Liên Dạ cười nhạt mở miệng, "Các người trò chuyện trước, bản vương đi ra ngoài giết người."

Mọi người: "..."

Đừng dọa chết bọn họ nữa! Vì sao làm người thành thật lại khó như vậy! [

Truyền thuyết về Hách Liên Dạ... Thật sự nhiều lắm, cho nên ngoài thuộc hạ của y ra, những người khác đều không tin trên tay y thật sự không dính máu tanh.

Thật ra đúng là Hách Liên Dạ chưa từng giết người, bởi vì chém một đao thì chết rất thoải mái...

Nhưng sư đệ không biết điểm ấy, còn tưởng rằng y nói thật, lập tức rơi vào trong cái hồ do tên phúc hắc này đào ra, "Tĩnh Vương muốn giết Tam sư đệ?"

Giọng của hắn lạnh như băng ngăn cản, "Cái mạng của Tam sư đệ, xin Tĩnh Vương hãy giữ lại cho tại hạ."

"Vì sao?" Hách Liên Dạ lập tức truy vấn, hoàn toàn không để cho hắn có cơ hội lấy lại tinh thần.

"Sư huynh của ta, ta cũng chưa từng đánh." Giọng sư đệ bình tĩnh, giống như rất đầy đủ lý do, "Không ngờ lá gan của hắn lớn vậy, người nào cũng dám trêu chọc vào."

Dừng một chút, cười lạnh một tiếng, "Thù này ta muốn tự tay đi báo."

Rốt cục cũng hỏi ra được lời thật... Phúc hắc ra tay, đúng là tuyệt đối không thất bại.

Nhưng... nghe thấy lời thật của sư đệ, mọi người roi lệ đầy mặt.

Hơn nữa sư huynh người không phải là sư huynh của một mình người nha! Hắn là Đại sư huynh, tất cả mọi người trong môn phái đều phải gọi hắn một tiếng sư huynh đấy!

Tuy rằng dường như hắn cũng chỉ nhận một sư đệ là người...

Chỉ có điều tình huống đôi huynh đệ này sống chung với nhau, từ trước tới nay chưa từng bình thường, mọi người từ từ roi lệ, cũng từ từ bình tĩnh lại.

Dường như nam tử áo trắng không mấy quan tâm sư đệ mình nói gì, lúc bọn họ nói chuyện, hắn vẫn luôn chậm rãi di chuyển cánh tay, cho vào trong ngực tìm cái gì đó.

Hắn bị thương ở tâm mạch, động tay động chân cũng không có gì đáng ngại, cho nên Ngư Ngư ở bên cạnh nhìn thấy cũng không có ngăn cản hắn.

Nhưng cẩn thận tìm một hồi, sắc mặt lạnh nhạt bình tĩnh trước sau như một của nam tử áo trắng bỗng hơi lạnh xuống, "Không thấy cái chìa khóa cho ta."

Đây là chìa khóa cấm địa môn phái của đám người sư đệ, bên trong có sách thuốc Ôn Ngôn muốn đưa cho Ngư Ngư, cái này thì thôi đi, đây là thu hoạch ngoài ý muốn, có nó như thêm hoa vào trên gấm, không có nó cũng không có ai bị thương, nhưng trong mật thất kia còn có giải được Ôn Ngôn để lại cho nam tử áo trắng, gần đây nam tử áo trắng liên tiếp bị thương, võ công hao tổn rất lớn, giải được này rất quan trọng với hắn.

Hiện tại bản thân nam tử áo trắng bị trọng thương, sư đệ tuyệt đối sẽ không bỏ lại hắn quay về trên núi.

Nhưng đường lên núi, lại chỉ có sư đệ mới biết được.

Cũng may nam tử áo trắng bị thương nhưng vẫn có thể di chuyển được, chỉ cần đừng quá xóc nảy thì không thành vấn đề, cho nên bọn Hà Nghiêm nhanh chóng đỡ một tấm ván giường xuống, làm một cái cang đơn giản, cẩn thận nâng hắn lên, theo sư đệ rời đi.

Đường lên núi cơ quan trùng điệp, sư đệ dẫn bọn họ lòng vòng bảy tám chỗ ngoặt, đi thẳng đến mật thất của môn phái ở phía sau núi.

Cách thật xa, bọn họ đã nhìn thấy cửa đá của mật thất mở toang hoang.

Sắc mặt sư đệ lãnh lẽo giống như phủ một băng sương, phóng mấy bước qua, liếc nhìn xem, mới bình tĩnh quay lại, "Không có việc gì."

Cắt đứt lòng hiếu kỳ của mọi người, bước chân cũng không ngừng lại, đi đến gần mật thất nhìn...

Đồ vật thì quả thật không có việc gì, có việc chính là người.

Mật thất này Ôn Ngôn dùng để giấu đồ vật quan trọng nhất, cho nên hắn luôn luôn hết sức cẩn thận, cửa đá vừa dày vừa nặng hơn ngàn cân ngoài mật thất chỉ có thể dùng cái chìa khóa hắn mang theo không rời mở ra, mà sau khi cửa mở ra lại có thêm mấy cơ quan ngăn cản người xông loạn vào.

Trước khi hắn rời đi, đã nói biện pháp vượt qua cơ quan cho nam tử áo trắng.

Nhưng người trộm chìa khóa không biết... cho nên phía trên cơ quan, hiện tại đang kẹp một cánh tay bị chặt đứt...

Giọng sư đệ hơi tiếc nuối, "Tam sư đệ luôn luôn mặc y phục gấm màu xanh thẫm, mà đoạn tay áo này chỉ dùng chất liệu may mặc bình thường, xem ra là thù hạ của Tam sư đệ."

Ngư Ngư không mở miệng.

Trên thực tế, từ lúc bắt đầu nhìn thấy đoạn cánh tay bị kẹp đứt kia, mắt của nàng chưa từng động lấy một chút, vẫn luôn duy trì trạng thái ngẩn người.

Dù sao Hà Túc cũng có quá ít cơ hội tiếp xúc với Ngư Ngư, vẫn chưa đủ trình độ hiểu nàng..

Cho nên hắn tưởng rằng Ngư Ngư bị dọa sợ đến ngốc, cho dù vô lương thế nào thì Vương Phi cũng chỉ là tiểu cô nương thanh tú xinh đẹp, nhìn thấy hình ảnh máu tanh như vậy, nhất định là bị sợ hãi.

Chỉ có điều tại sao chủ tử không dỗ Vương phi chứ?

Đang muốn đi nhắc nhở chủ tử nhà mình, Hà Túc chợt nghe Ngư Ngư mở miệng.

Nàng gật gật đầu, tâm tình cực tốt nói, "Nghĩ biện pháp giữ tươi, rồi tháo xuống mang đi."

"..." Giữ tươi...

Hà Nghiễm yên lặng lau mặt, cũng không cần hỏi nhiều, đã hỏi nam tử áo trắng cách vượt qua cơ quan này, động thủ tháo đoạn cánh tay kia xuống.

Cả khuôn mặt Hà Túc đều co rút, "... Cái, cái gì?"

"Lấy về lưu trữ," Ngự Ngự rất nhiệt tâm giới thiệu với hắn, "Cậu nhìn xem, cánh tay vừa mới bị đứt, bộ phận còn chưa có thời rửa đầu, bảo quản tốt sau này vẫn còn có khả năng nối lại cho người cần, đây chính là thứ tốt, cần lưu trữ."

Giọng Ngự Ngự hết sức trân quý.

Hà Túc: "..."(T_T)

Vương Phi, ngài nhất định là ông trời phái tới gả cho chủ tử? Nhất định là vậy!

Hai người các ngài đúng là tuyệt phối!

Nam tử áo trắng không nguy hiểm tính mạng, trong mật thất có không ít đồ, nàng lại ngoài ý muốn thu hoạch được một cánh tay... Tâm tình Ngự Ngự vô cùng tốt, hôm nay thật sự mệt mỏi rồi cho nên cũng không còn hơi sức đi tham quan ngọn núi của bọn sư đệ, ngay cả quyển sách thuốc Ôn Ngôn đề lại kia cũng không ngoảnh lại nhìn, vào phòng khách do sư đệ an bài, sau khi tắm rửa xong liền nằm xuống đi ngủ.

Nhưng nàng quên mất một chuyện rất quan trọng, là lúc trước nàng chọc heo nhỏ mất hứng.

Tên tiểu tử kia hiểu tính người như vậy, lúc chủ nhân bận rộn, nó tuyệt đối sẽ không đùa giỡn cái kinh gây thêm phiền toái cho chủ nhân.

Chỉ khi nào xác định chủ nhân rảnh rồi...

Sáng sớm hôm sau, Ngự Ngự mở mắt ra thì thấy trên màn che rủ xuống bên giường có vẽ một quả rắm heo xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đây nhất định là một quả rắm, mà không phải là một ổ bánh mì mập mập... Bởi vì phía trên còn có một đoạn mông vô cùng ngắn và cái đuôi nhỏ...

Tâm tình Ngự Ngự rất phức tạp.

Lúc trước Hách Liên Dạ vì thử Ôn Ngôn mà hại đầu heo nhỏ dính một miếng đồ ăn, nào biết tiểu tử kia có tính thích sạch sẽ vô cùng tức giận, mấy ngày liền tiếp tục định dùng quả rắm với Hách Liên Dạ, biểu đạt bản thân vô cùng khinh bỉ...

Sau đó Hách Liên Dạ phát hiện trên mông nó có vẽ bản địa đồ, khiến cho cái mông tròn xeo kia trở nên nhẵn bóng...

Có kinh nghiệm lần trước, lúc này heo nhỏ không tự mình đến bày tỏ khinh bỉ nữa, heo nhỏ người ta lấy móng vẽ quả rắm với Ngự Ngự...

Thật ra Ngự Ngự có thể tùy ý rời giường, nhưng vì để heo nhỏ kia nguôi giận, nàng chỉ có thể thành thật ngồi ở trên giường, yên lặng nhìn quả rắm kia...

Tiểu tử kia rất vừa lòng với biểu hiện của nàng, lấy dáng vẽ Sơn Đại vương tuần núi, đi tới đi lui ở trước mặt Ngự Ngự...

Đi một hồi, còn rắm thổi giường áo choàng nhỏ lên, ngồi vào trên cái gối đầu của Ngự Ngự, tiếp tục "giám sát" nàng.

Ngự Ngự sâu sắc cảm thấy, chân của nó quá ngắn, nên không thể đặt chân này lên chân khác, bằng không nó nhất định sẽ phách lối bắt chéo hai chân...

Song ngày lạnh của heo nhỏ rất nhanh chấm dứt, bởi vì không đợi được Ngự Ngự ra ngoài ăn điểm tâm, Hách Liên Dạ đến tìm người.

Tiểu tử kia vô cùng cảnh giác, không đợi Hách Liên Dạ tới gần, nó đã phi lên nhảy ra ngoài, vội vã chạy trốn.

Mất nhìn quả rắm heo trên màn che giường, Hách Liên Dạ liền biết chuyện gì xảy ra, nên không vội vã đuổi theo, chỉ hơi nhếch mày lên, giọng hờ hững nói, "Sau này không cần làm quần áo mới cho tiểu tử kia nữa."

... Khốn kiếp!

Tiểu tử kia tức giận hừ một tiếng, nhưng nó không thể tự mình may quần áo được...

Nhìn nhìn áo choàng nhỏ phong cách của mình, còn có y phục nhỏ màu lam vô cùng anh tuấn, tiểu tử kia không cam lòng quay trở lại bên cạnh Hách Liên Dạ, dùng cái mũi nhỏ hơi hơi đẩy y.

Lực sát thương của phúc hắc, quả nhiên là có thể vượt qua chủng tộc... chỉ cần là sinh vật biết thờ, đều không đầu lại Hách Liên Dạ.

Cũng không đúng, không tính loại độc đáo như Tiểu Trần Tử kia... Bởi vì mặc kệ rơi vào trong cái hố sâu bao nhiêu, Tiểu Trần Tử đều có thể tiếp tục động kinh làm theo ý mình...

Nghĩ đến Tiểu Trần Tử, động tác của Ngự Ngự chợt cứng đờ.

Nàng bỗng nhớ tới một chuyện... nguyên liệu phủ Tĩnh Vương dùng để chế tạo thẻ thân phận đúng thật là từng bị mất một miếng. Nàng chuồn êm tiến vào mật thất vương phủ, thiếu chút nữa bị một người áo đen giết chết, mà người áo đen kia, đã thành công đánh cắp một khối nguyên liệu.

Nhưng sau đó bọn họ chứng thực, người áo đen kia là Tiểu Trần Tử.

Cho nên thẻ thân phận lần này dùng để tính kế Hách Liên Dạ, nguyên liệu... là từ trong tay Tiểu Trần Tử truyền ra ngoài?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thẻ Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Hưu thư là đồ Tốt

Lúc Thái tử lấy hình tượng Tiểu Trần Tử xuất hiện, xưa nay vẫn luôn rất động kinh, nhưng thật ra bản thân hắn làm việc rất có chừng mực, hơn nữa cho dù mọi người công nhận, quan hệ giữa hắn và Hách Liên Dạ là quan hệ đối địch, thì hai người này độ sức đều luôn quang minh chính đại, không ai dùng ám chiêu gì.

Cho nên biết rõ Tiểu Trần Tử trộm đi một tấm thẻ thân phận, Hách Liên Dạ cũng không có truy cứu.

Hiện tại Ngự Ngự lại muốn biết, rốt cuộc lúc trước đã xảy ra chuyện lớn gì mà có thể khiến cho Tiểu Trần Tử mạo hiểm xông qua trùng điệp cơ quan, thậm chí còn dẫn đến nguy hiểm bị Hách Liên Dạ phát hiện, tự mình xâm nhập cấm địa của phủ Tĩnh Vương.

Ngự Ngự nghĩ đến ngây người, Hách Liên Dạ lau sạch sẽ móng giúp heo nhỏ, rồi ôm nó trở về trong lòng lần nữa, "Tiểu nha đầu, đang nghĩ gì thế?"

"Vương gia anh đoán xem." Ánh mắt Ngự Ngự lại lấp lánh ánh sáng, vừa nhìn đã biết là điềm báo vô lương.

Hách Liên Dạ nhìn thấy dáng vẻ này của nàng thì hơi rũ mắt xuống, thoát nhìn như có chút bất đắc dĩ thở dài một tiếng, "Bốn vương không đoán được."

Ngự Ngự hết sức kinh ngạc, "Điều này sao có thể, tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ luôn luôn là một nữ nhân thông minh mà."

"Nhưng bốn vương thích một tiểu nha đầu vô cùng đáng yêu," người nào đó lại buông tiếng thở dài, "Sau khi động tâm, không giây phút nào là bốn vương không nhớ đến nàng, nhớ khi ăn cơm, nhớ khi ngủ, cho dù là đi dọc đường, thấy phong cảnh đẹp cũng sẽ nghĩ lần sau nhất định phải dẫn nàng đến xem."

"Trong lòng bốn vương đều là nàng, cho nên càng ngày càng không đoán được, lúc những người khác ngây người, trong lòng họ đang suy nghĩ những điều gì."

Ngự Ngự: "..."

Nàng chỉ muốn vô lương một chút, thật đấy...

Nàng hoàn toàn không ngờ lại dẫn dắt người nào đó thổ lộ tràng giang đại hải, hơn nữa ngữ cảnh này giống như có thể thổ lộ sao?

Vậy mà yêu nghiệt lại có thể thay đổi đề tài hợp tình hợp lý đến vậy...

Cái gọi là phúc hắc cấp biến thái, chính là cho dù có đang làm cái gì, cũng đều có thể thuận tiện đào hố.

Hiện tại Ngự Ngự lại rơi vào trong hố rồi.

Nàng bị lời thổ lộ của người nào đó làm cho rối rắm, không thèm nghĩ nhiều nữa, chỉ thành thật bàn bạc với y, "Vương gia, thật ra anh có thể không cần tích cực thổ lộ như vậy."

"Bởi vì ta thích tiểu nha đầu kia động tâm với ta, còn đồng ý ở lại vì ta, thật ra nàng đã rất yêu thích ta rồi, cho nên ta không cần tiếp tục tích cực theo đuổi nàng nữa sao?"

Ngự Ngự: "..."

Phúc hắc này!

Lúc y thổ lộ, nhất định đã nghĩ đến câu này rồi! Y đợi nàng sẽ ngăn cản y lại tiếp tục buồn nôn đây mà!

Hách Liên Dạ cười vỗ vỗ đầu Ngự Ngự, cũng không quản nàng đang nghiêng rằng, giọng hết sức ung dung nói tiếp, "Nhưng ta theo đuổi tiểu nha đầu kia, lại không đơn giản chỉ vì cưới nàng về nhà, ta muốn nàng vĩnh viễn ở lại bên cạnh ta, để ta luôn luôn có cơ hội cung chiều nàng, cho nên đừng nói là nàng

bắt đầu đáp lại cảm tình của ta, cho dù là rất nhiều rất nhiều năm sau, chúng ta đã con cháu đầy đàn, ta cũng luôn muốn nói cho nàng biết, ta rất yêu thích nàng."

Người nào đó lại tiếp tục bình tĩnh buồn nôn...

Ngư Ngư không nghiêng rằng nữa, im lặng nghe xong lời thổ lộ này của y, còn hơi rối rắm cau mày, "Vương gia, anh thật sự..."

"Làm sao?" Hách Liên Dạ cười cười, đợi nghe nàng tiếp tục vô lương.

Nhưng chờ đợi y lại là

"Anh thật sự rất tốt." Ngư Ngư hết sức bình tĩnh nói xong câu này, chặn ngang hướng của y, kiễng đầu ngón chân thử hôn y một cái, sau đó thừa dịp y khiếp sợ mà phúi đất chuẩn mất.

Nhưng làm một siêu cấp đại phúc hắc... Cho dù bỗng được người trong lòng chủ động hiến hôn, người nào đó cũng sẽ không ngậy người quá aau

Ít nhất trước tiên phải bắt người về, hôn trả lại rồi hãy nói...

Cho nên Ngư Ngư vừa mới chạy được hai bước, đã bị người nào đó không khách khí bế trở về, sau đó... Uhm

Ở trong chuyện yêu đương này, hai người đều không có kinh nghiệm gì, nhưng cùng là thổ lộ, phúc hắc nào đó thuộc loại diễn hình tự học thành tài... Cho nên nụ hôn này, khác với phong cách hôn trộm chuẩn chuẩn lút nước một cái là xong của Ngư Ngư.

Một lúc lâu sau... Ngư Ngư mơ hồ nghiêng rằng, ánh mắt lại đặc biệt chân thành hỏi, "Vương gia, tôi hỏi ngài một chuyện được không?"

"Chuyện gì?" Người nào đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi đỏ lên của Ngư Ngư, cười vô cùng hạnh phúc.

Ngư Ngư bị nét tươi cười của y cuốn hút, cũng cười ngọt ngào, "Tôi muốn biết, hưu thư viết như thế nào?"

Vẫn chưa chính thức thành thân, Vương gia hoàn toàn không lo lắng đứng trước phận bị hưu, còn cười đến mức vô cùng dịu dàng vỗ vỗ đầu của nàng, "Trở về ta viết giúp nàng."

Nói xong, bình tĩnh bắt đầu mặc sức tưởng tượng, "Sau khi hưu lại tiếp tục thành thân, mỗi một lần bài đường đều có thể có thêm một lần đêm động phòng hoa chúc."

Ngư Ngư: "..."

Đạp yêu nghiệt nào đó một hồi, Ngư Ngư không nói hai lời, xoay người muốn rời đi.

"Tiểu nha đầu, nàng đi đâu vậy?"

Ngư Ngư quay đầu, kín đáo nói cho y biết, "Đi bán sỉ mấy cân tiết tháo."

Trải qua một buổi sáng vô cùng giày vò người, Ngư Ngư ăn hết điểm tâm, muốn đi tản bộ xung quanh một chút, tự chữa khỏi cho mình.

Bây giờ bọn họ đang ở trên núi của môn phái sư đệ, trạm đầu tiên, dĩ nhiên là phải đi thăm quan đám heo đại danh鼎鼎 còn quan trọng hơn nam tử áo trắng.

Cho nên hơn mười phút sau, một đám người đứng trước chuồng heo ở trên núi, lệ rơi đầy mặt.

Chả trách sư đệ đi đâu cũng nhớ đến vấn đề ăn cơm của chúng nó... Người từng gặp con heo nào có mặt trái xoan chưa?

Khí hậu trên núi nhất định có vấn đề, nói không chừng là bị cái hồ thần bí gần đó ảnh hưởng, không chỉ đám heo này, toàn bộ động vật nhỏ trong rừng đều kén ăn.

Ngư Ngư rất không thích nhìn thấy có người kén ăn... Cho nên muốn thừa dịp ở lại trên núi này, nghiên cứu một chút làm sao để chúng nó khôi phục lại bình thường.

Nhưng có một chuyện nàng nghĩ rất lâu, hiện tại ngược lại có thể giải quyết.

Nàng quay đầu nhìn sư đệ, "Anh có cảm giác được không, đám heo này không thân thiết với anh, là vì mặt anh quá lớn... nhìn vào không cùng một thế giới với chúng nó."

Sư đệ rối rắm quay qua gỡ xuống một tấm mặt nạ có thể làm tấm thoát... "Dường như có đạo lý!"

Sau đó xoay người nhanh chóng trở về phòng, thay đổi tạo hình đi ra.

Cuối cùng có thể nhìn thấy hán gờ mặt nạ xuống! Tất cả mọi người tinh thần chấn động, chờ đợi hình tượng mới của sư đệ.

Từ nhỏ sư đệ đã ngày ngày dịch dung, động tác vô cùng thuần thực, cho nên không đến hai phút, hấn đã trở lại.

Bọn Hà Nghiêm yên lặng lau mặt, không muốn tiếp tục nhìn hấn nữa.

Ngược lại Ngư Ngư vô cùng dừng cảm nhìn khuôn mặt sét đánh trước mặt, nhìn một chút, càng nghĩ càng không đúng, "... Mặt đàn ông cho dù có nhỏ đi chăng nữa, cũng không thể nhỏ như vậy... Cái này nhìn rất không bình thường."

Sư đệ vì dễ heo trên núi thích... hiện tại không dễ mặt lớn nữa, chỉ hơi thay đổi hình dáng một chút, cho nên bây giờ vác một khuôn mặt người nhỏ đúng cỡ bàn tay.

Bọn Hà Nghiêm đều rất muốn khóc, Vương phi ngài đừng nói giỡn nữa, hấn có chỗ nào là bình thường chứ!

Bởi vì phong cách của sư đệ luôn chết người, không ai coi trọng lời của Ngư Ngư, hơn nữa từ xa lại có tín hiệu của Phong Minh sáng lên, ngay cả lực chú ý của Ngư Ngư cũng nhanh chóng bị đổi vị trí.

Tín hiệu lần này của Phong Minh mang đến là tín hiệu tốt.

Trước đó có người xúi giục đám con nít dội nước thuốc vào Ngư Ngư, nói Ngư Ngư là yêu quái, đám con nít nói, đó là do muối muối của Triệu phu tử xúi bọn nó làm.

Hiện tại không tìm được muối muối, Triệu phu tử dịch dung chạy trốn, nhưng vẫn không tránh khỏi sự lục soát của Phong Minh, bị bọn họ bắt trở về.

Bắt được người ở Tề Hưng quốc, lần này Phong Minh truyền tin, chủ yếu là muốn hỏi nên dẫn Triệu phu tử đến chỗ nào, có cần lập tức đưa đến chỗ Hách Liên Dạ để y thẩm vấn không.

Hách Liên Dạ không vội vã trả lời, mà là quay đầu qua, "Tiểu nha đầu?"

Lúc y nói chuyện với Ngư Ngư, ngoại trừ cổ tình giả bộ đứng đắn thì đều mang theo giọng cười dịu dàng, nhưng giọng điệu câu vừa rồi... rõ ràng là ba chữ đơn giản, gọi Ngư Ngư một tiếng mà thôi, nhưng mà... không biết đặc biệt ở chỗ nào, bọn họ nghe đều không hiểu cái gì, nhưng lại thấy mặt đỏ tím đập.

Ngư Ngư lại cực kỳ bình tĩnh nghiêm túc, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ là đại cô nương, hấn là tự mình có thể trở lại kinh thành rồi. Tôi ở lại đây chơi thêm vài ngày nữa đã."

"Hay là nàng theo ta hỏi kinh trước, đợi xử lý chuyện của Triệu phu tử xong thì chúng ta lập tức trở lại?"

"Được, cứ quyết định vậy đi." Ngư Ngư lập tức xoay người, trở về phòng thu dọn hành lý.

Bọn Hà Nghiêm mờ mịt đứng tại chỗ.

Vừa rồi... Hai chữ tử nói gì vậy? Hai chữ "lập tức" sau cùng của chủ tử ngược lại có hơi nhấn mạnh, thế nhưng hai câu này có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Đương nhiên là có...

Trước đó Ngư Ngư đã hùng hồn nói, khi nào hỏi kinh sẽ ăn Hách Liên Dạ...

Nhưng bị chuyện của Triệu phu tử làm ám ĩ nên nàng hoàn toàn không chuẩn bị tốt tâm lý, cho nên nghe thấy Hách Liên Dạ cam đoan nói "lập tức" sẽ rời kinh, nàng mới bằng lòng yên tâm trở về.

Chẳng qua chỉ là thẩm vấn một người mà thôi, tại sao nhất định phải tự mình Hách Liên Dạ làm, lại tại sao nhất định phải trở về Kinh thành Nguyệt Loan quốc thẩm vấn?

Trên đường trở về, Ngư Ngư cân nhắc đáp án của mấy vấn đề này, nhưng nàng hoàn toàn không hiểu.

Thế nhưng người ở kinh thành, hoặc là nói, là những vương công quý tộc kia ở Kinh thành lại hiểu...

Nghe nói Hách Liên Dạ sắp trở về, hơn nữa y còn bắt được một người từng trêu chọc người của y, những vương công quý tộc kia lâm vào trong khủng hoảng mới.

Thật ra người của phủ Thượng thư, hiện tại áp lực cũng rất lớn.

Bởi vì có cô gia Tĩnh Vương ở đây, hiện tại đều không có ai dám chọc đến người của phủ Thượng thư, thậm chí hôm qua có hạ nhân ra ngoài mua hành lá, mua đồ ăn cũng nhất định tặng hấn một con gà...

Ở trong không khí quý dị như vậy, Hách Liên Dạ dẫn Ngư Ngư trở về Kinh thành.

Lúc bọn họ vào thành, trời vẫn còn sáng sớm, chính là lúc lâm triều.

Cho nên một đám vương công đại thần xui xẻo...

Ở trong mắt Hách Liên Dạ, trên trời dưới đất duy chỉ có y độc tôn, tất cả quy tắc y đều không để vào mắt.

Cho nên không hề có chút áp lực, không có chút chướng ngại tâm lý, cách thức xuất hiện của y là...

Tay phải dẫn Ngự Ngự, tay áo tay trái khẽ vung lên, "Phịch"! Triệu phu tử mặt mũi trắng bệch bị y ném ở trong đại điện, cứng rần ngất tiếng hét lạnh lùng "Có việc khai tấu, vô sự bãi triều" của thái giám.

Một đám đại thần đều làm như không nhìn thấy, lại không bị hành động kinh hãi thế tục của y làm cho hoảng sợ, tựa như đều cảm thấy lấy phong cách biến thái của y, xuất hiện như vậy là chuyện đương nhiên, bèn mắt nhìn thẳng đứng tại chỗ, giả làm thành một cây cột.

Hoàng thượng trên ghế rồng cũng chỉ hóa đá trong một giây, sau đó vô cùng chuyên chú nghiên cứu hoa văn trên long bào, không hề có ý định lên tiếng quở mắng.

Ngự Ngự cảm giác áp lực rất lớn thay bọn họ.

Sinh ra cùng một thời đại với Hách Liên Dạ, vẫn chưa ngu ngốc mà chọc vào y, thật sự là quá bất hạnh...

Hách Liên Dạ lớn lối ném người ở trên điện Kim Loan khi đang lâm triều như vậy, sau khi chuẩn bị rút gân lột da Triệu phu tử, thì dùng gã ta cảnh cáo những người này, đừng nên tiếp tục tùy tiện trêu chọc y?

Sai, hoàn toàn sai! Làm một nhân tài kiệt xuất trong giới biến thái, tác phong của Hách Liên Dạ làm sao có thể máu tanh tàn bạo quần chúng như vậy, làm thế không hề có sáng tạo...

Hà Nghiêm cũng xuất hiện theo Hách Liên Dạ, hiện tại hết sức trấn định đi lên phía trước, cho Triệu phu tử ngậm củ nhân sâm ngàn năm.

Nhân sâm ngàn năm đó, cho dù là ở cổ đại, có nhiều bạc cách mấy cũng chưa chắc đã mua được.

Nhìn xem, đây chính là đặc sắc của phủ Tĩnh Vương, đều là dùng trọng hình, nhưng chỉ có bọn họ là tràn ngập chủ nghĩa nhân văn quan tâm chăm sóc như vậy.

Triệu phu tử ngậm nhân sâm nhưng lại giống như ngậm thạch tín, thoáng chốc lại bị dọa đến sắc mặt xanh đen.

Hà Nghiêm thay mặt chủ tử chất vấn, "Muội muội của ngươi ở đâu?"

Triệu phu tử liền làm nhiều động tác tay, lập tức nói thật hoàn toàn không có muội muội nào cả, đó là do hấn dịch dung thành.

"Ai sai ngươi tới?" Sau đó thăm vấn tiếp.

Nhưng lúc này, Triệu phu tử lại không chịu lên tiếng, mặc dù vẻ mặt hoảng sợ nhưng lại cắn chặt răng không lộ ra một chữ.

Lúc trước cũng vậy, hấn thừa nhận mình vốn chẳng phải là tiên sinh dạy học gì, đi đến Kinh thành là vì vu oan hãm hại Ngự Ngự, nhưng hỏi ai phải hấn tới, hấn lại không chịu trả lời.

Hách Liên Dạ cũng không vội, khẽ nhếch môi cười, cười đến mức vô cùng sung sướng, "Xem ra là muốn bốn vương tự mình động thủ rồi."

Đám hãm hại tiểu Vương phi của y, bây giờ còn dám không thành thật nhận tội, rất tốt.

Xem ra đến lúc Vương gia y biến thái rồi.

Ngự Ngự gật đầu một cái, cầm một túi đồ ăn vặt, chuẩn bị vừa ăn vừa xem kịch.

Thành thật mà nói, trước đó nàng biết Hách Liên Dạ mạnh mẽ đến mức không giống người thường, nhưng trên phương diện thủ đoạn tàn nhẫn này... vẫn chưa được trực tiếp nhìn thấy.

Chỉ là liên tục có người nói với nàng, cho dù là mạnh mẽ đến mức có thể mỗi ngày tự mình cào một miếng da của mình, đến tối lại khâu vào... cũng tuyệt đối không nên đi chọc Hách Liên Dạ.

Nhưng Vương gia y rốt cuộc đáng sợ đến mức nào... Kẻ địch rơi vào trong tay y, y sẽ làm như thế nào?

Ngự Ngự cầm một bánh dứa hương thơm ngào ngạt, sau đó... ừm ực ~ ngón tay cứng đờ, bánh dứa rớt xuống đất, lăn đến gần bên chân Ngự Ngự.

Làm một người siêu cấp thích ăn, Ngự Ngự lớn như vậy, mà đây là lần đầu tiên nàng lãng phí thức ăn...

Nhưng bây giờ nàng ngay cả rồi rấm đau lòng cũng chẳng quan tâm nữa rồi, chỉ hóa đá nhìn động tác của Hách Liên Dạ.

Tay của yêu nghiệt nào đó hiện đang chống lên cánh tay của Triệu phu tử, không thấy y dùng sức, chỉ như tùy tiện đặt tay lên, di chuyển thậm chí có thể nói là rất nhàn hạ tự tại.

Nhưng không biết y làm cái gì, Triệu phu tử đau đến mồ hôi rơi như mưa, trong miệng mơ hồ phát ra tiếng kêu thảm, nhưng vì ngậm nhân sâm nên cho dù hắn muốn ngất đi cũng không ngất được.

Thì ra nhân sâm có tác dụng như vậy...

Lúc hóng chuyện, Ngư Ngư vẫn có thể duy trì bình tĩnh, đây cũng là lúc nàng muốn ăn gì đó...

Nhưng ngay say đó, Hách Liên Dạ khẽ truyền nội lực qua đầu ngón tay, tay áo của Triệu phu tử rách toạt, không, không chỉ rách tay áo, còn có cả một miếng da trên cánh tay hắn nữa.

Còn Hách Liên Dạ không biết nhận lấy chiếc đĩa từ Hà Nghiêm lúc nào, cười hết sức thông dong lấy một mẫu xương vụn ở trong chỗ bị rách trên cánh tay.

Ngư Ngư yên lặng giật giật khóe môi.

Đến đây là xong rồi sao? Đương nhiên không phải!

Thật ra cách này mặc dù dọa người, nhưng vết thương này của Triệu phu tử không kém gãy xương là bao, dường một thời gian là tốt lên.

Nhưng trước đó từng nói, phủ Tĩnh Vương vốn không đề cập tới trọng hình.

Mục đích Hách Liên Dạ lấy mẫu xương vụn kia là...

Nội lực tràn lan, mẫu xương vụn này hoàn toàn hóa thành phần vụn, đã sớm bị Hà Nghiêm cho vào một ly trà.

Sau khi Hách Liên Dạ bưng chén "trà" kia, cười đến mức hòa ái nói với Triệu phu tử, "Ăn gì bỏ nấy, xương của người vừa mới bị thương, uống hết ly trà này rất là bổ xương đấy."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Không ngờ lại nhắm vào Ngư Ngư

Nhìn xem, còn thân thiết cung cấp canh bổ, rồi khỏi phủ Tĩnh Vương rồi thì tìm đâu được sự phục vụ quan tâm đầy đủ đây chuyện như thế? Hách Liên Dạ quả thật là tấm gương của giới bức cung.

Lần này Triệu phu tử quả thật sợ vỡ mặt! Nếu không phải mồm vẫn còn ngậm một miếng nhân sâm ngàn năm, thì không biết đã liệt đi bao nhiêu lần.

Thật ra hắn vốn là một từ sĩ, đã được huấn luyện chuyên môn đối phó hình phạt để làm nhiệm vụ. Dù có là cực hình cầm que hàn nung đỏ đốt cháy da thịt, hắn cũng có thể chịu được. Vừa rồi Hách Liên Dạ cũng chỉ bẻ gãy một mẫu xương của hắn, hắn muốn đánh lừa Hách Liên Dạ nên mới giả bộ thể thảm như vậy.

Nhưng mà... hình phạt của Hách Liên Dạ lại hoàn toàn khác với người khác... Từ trước đến nay Vương gia y đã không đi con đường bình thường rồi.

Tra tấn tâm lý luôn tàn nhẫn hơn bất kỳ loại tra tấn nào. Triệu phu tử không nhịn được mà nghĩ, đây mới chỉ là bắt đầu, nếu hắn tiếp tục ngang ngạnh, đón chờ hắn e không chỉ là món canh hầm xương của chính mình...

Cứ vậy mà do dự mấy giây, chén "trà" trong tay Hách Liên Dạ đã đưa đến bên miệng hắn. Triệu phu tử sợ tới mức không kiên trì được nữa, "Ta nhận! Ta nhận!"

Những đại thần khác đều giả thành cây cột, không dám nhìn nhiều, Ngư Ngư và Hà Nghiêm lại nhìn chăm chăm nơi đó, nhưng hai người bọn họ ai cũng không nhìn thấy một ngân châm nhỏ như lông trâu bay ra từ một góc khuất trên điện Kim Loan, bắn thẳng đến yết hầu của Triệu phu tử.

Triệu phu tử cũng hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đang tới gần, run giọng nói, "Ta là..."

Hách Liên Dạ vốn hơi nghiêng người, đã định đưa chén "trà" kia ra, nhưng giờ lại bỗng đứng thẳng lên, ồng tay áo vung nhẹ. Một cái ngân châm chỉ dài hai ba centimet, không nhìn kỹ thì không tài nào phát hiện nổi đã nằm gọn trong tay y, không thể bay tiếp được nữa.

"Người là người của Tam sư huynh trong môn phái của nhóm Dung công tử."

Y cười đến vui vẻ nói hộ Triệu phu tử cái đáp án mà y đã sớm đoán được, xoay người, “Hơn nữa, trên triều cũng có đồng lõa của ngươi.”

Các triều thần chỉ là giả làm cột, nhưng thật ra đều hận mất mình có thể lẻ đi, nhìn rõ xem Hách Liên Dạ đang làm gì.

Nghe y nói câu này, tất cả đều chấn động, bất chấp mọi thứ mà ngẩng hết đầu lên nhìn.

Ai? Ai lại nghĩ quần như vậy!

Muốn giết Triệu phu tử để diệt khẩu, chỉ là một viên Ti gián cửu phẩm, mới vào triều làm quan chưa lâu, nhưng hiển nhiên cũng biết Hách Liên Dạ đáng sợ cỡ nào nên đã khởi động cơ quan. Sau khi bắn ra cái ngân châm đòi mạng ấy, đã lập tức cắn nát túi độc giấu trong răng, tự sát.

Giờ kịch độc đã phát tác, bụng gã ta đau cuộn, song lại cười hả hê như được giải thoát, vui mừng khi mình thắng được Hách Liên Dạ.

Ai đó muốn làm chuyện xấu gì đó, toàn mạng rút lui mới tính là thành công, nhưng đến lượt Hách Liên Dạ... chỉ cần đừng còn sống mà rơi vào trong tay y, đã gọi là thành công rồi...

Cuộc sống của một kẻ biến thái, ngươi còn nói gì được nữa...

Nhưng gã này vừa cười, liền phát hiện ánh mắt của mọi người đều thương cảm nhìn ra... sau lưng gã.

Sau lưng gã có gì?

Gã ta cả kinh, khó khăn quay đầu lại, phát hiện sau lưng gã là một tiểu cô nương mặc y phục màu xanh nước biển, đang dùng gương mắt nhỏ xinh như búp bê, chặn thành nhìn gã.

Thì ra Ngư Ngư đã đứng sau hắn ta từ lúc nào rồi...

Lòng gã giật thót, bởi vì sợ mà độc tính càng phát tác nhanh hơn, sắp lâm vào hôn mê.

Nhưng gã ta vẫn ngại mình không ngắt đủ nhanh, bởi gã vẫn không tránh được, nghe rõ từng chữ ‘trấn an’ của Ngư Ngư, “Chú cứ yên tâm, nhất định tôi sẽ cứu sống chú.”

... Nếu có thể thì gã cũng chả muốn sống tý nào! Để cho gã chết đi!

Gã ta tuyệt vọng ngắt đi.

Hách Liên Dạ cười đến mức như mây bay gió thổi, “Biết tại sao bốn vương đưa người lên triều không?”

Chẳng lẽ không phải vì ngài biến thái? Tất cả mọi người nói thầm trong lòng.

Thật ra họ đều sai rồi. Nếu là Hách Liên Dạ lúc trước thì không nói, trong cuộc sống của y không có chuyện gì khiến y đặc biệt hứng thú, nên việc y thường làm nhất chính là tự mình ra mặt, đi giày vò những kẻ đã ức hiếp mẫu phi y năm đó.

Nhưng sau khi Ngư Ngư xuất hiện, tâm điểm cuộc sống của y bắt đầu chuyển dời. Trừ tiếp tục báo thù cho mẫu phi, còn không thì những nhân vật nhỏ quấy rối khác, Vương gia y hoàn toàn chẳng muốn tự ra tay dạy dỗ.

Lấy trí thông minh của Hách Liên Dạ, thật ra y đã sớm đoán được, Triệu phu tử bị Tam sư huynh sai khiến. Y có ý lớn lối, đưa người lên triều, bức cung ngay hiện trường, là vì...

“Vị ‘Tam sư huynh’ đó...”

Mọi người nghe xong lời dạo đầu này cũng bó tay, ngay cả người ta tên gì ngài cũng không hứng biết, lại còn gọi bằng ‘Tam sư huynh’... Ngài thật sự coi hắn ta là đối thủ à?

Giờ Triệu phu tử đang nóng lòng muốn phơi bày, vội vàng run rẩy xen vào, “Tam sư huynh họ Trương, trước kia sư phụ gọi hắn là Trương Tam.”

Hách Liên Dạ gật đầu, “Dã tâm của Trương Tam đó không nhỏ, hắn muốn làm Hoàng đế, sau khi soán vị, hắn cũng cần có những thần tử thật sự hiểu chính sự đi phụ tá hắn, có lẽ hắn đã hứa chuyện thăng chức nhanh với những người khác.”

“Còn ai cùng phe với hắn, tự lẫn ra đây.”

Giờ Hoàng đế trên ghế rồng mới biết, vậy mà có có người đang âm mưu cướp ngôi vị hoàng đế của mình.

Bầu không khí trên điện Kim Loan trở nên căng thẳng, chỉ e là những kẻ làm phản không tự đứng ra, Hách Liên Dạ sẽ nhất thời mắc sai lầm, nghi ngờ họ.

Không ngờ, họ lại lo thừa, Hách Liên Dạ vừa dứt lời chưa được một phút, đã có người thật sự đứng ra!

Có người bỗng vượt qua đám triều thần, trông đáng vẻ khoảng tầm năm mươi, nước da hơi đen, mày rậm mắt to, vừa nhìn đã biết là phái cương trực công chính.

Hách Liên không nói lời nào, chỉ cười cười, nhướn mày.

Trình đại nhân đã quen với phong cách của y... Nên lúc này tự động nói cho y, “Đây là Tả tướng Triệu đại nhân.”

Giọng của Trình đại nhân cũng không kém phần khiếp sợ, quan điểm chính trị của ông khác với Tả tướng, quan hệ của hai người họ luôn rất căng thẳng. Nhưng trước đó, ông vẫn cảm thấy Tả tướng là một thần tử trung thành và tận tâm.

Huống hồ, Tả tướng đã là người dưới một người trên vạn người, dù tên Trương Tam gì gì đó ấy có thật sự soán vị lên ngôi thì cũng không thể cho ông ta chỗ nào tốt hơn.

Những người khác cũng nghĩ giống Trình đại nhân, hiện tại cả điện đều sợ hãi.

“Xin Vương gia bớt giận.” Giọng Tả tướng Triệu đại nhân trầm tĩnh vang dội, hoàn toàn không có tí chột dạ nào.

“Thật ra Tĩnh Vương đã hiểu lầm rồi, thật không dám giấu, tên Trương Tam đó quả đã đi tìm mấy người lão thần, nhưng chuyện sau đó thì không giống như Tĩnh Vương đã đoán, chúng thần hợp tác với Trương Tam, không phải vì muốn phản bội Nguyệt Loan quốc, mà ngược lại, còn là vì yên bình dài lâu của Nguyệt Loan quốc, vì bề hạ và...”

Triệu đại nhân đang hùng hồn đồng dục nói, Hách Liên Dạ lại bỗng xoay người rồi đi, “Trương đại nhân cứ nói tiếp cho xong, bốn vương phải đi làm cơm rồi.”

“...” Trương đại nhân gì, người ta họ Triệu! Còn nữa... ngài làm cơm gì! Lúc nào rồi còn làm chứ!

Không ai dám nói lời này ra, đều chỉ hét lên trong lòng.

Nhưng Triệu đại nhân vẫn gan gan ngăn cản Hách Liên Dạ, “Xin Tĩnh Vương đừng bước! Chuyện lão thần muốn nói... có liên quan đến vị Trình tiểu thư này!”

Giọng điệu lại trở nên nghiêm nghị, thậm chí ông còn dùng ánh mắt mang theo lửa giận đầy uy nghiêm mà trừng Ngư Ngư.

Triệu đại nhân sinh ra trong thế gia quan lại, lại làm quan vài thập niên, dù là quan văn nhưng khí thế không hề yếu chút nào, gầm lên một tiếng cũng rất dọa người.

Ngư Ngư bị ông trừng đến hoảng, khẩn trương nói, “Nguy rồi, tôi quên hôm nay là mười lăm! Tiệm mỹ hoành thánh ở ngõ Lý gia thành Đông chỉ bán mì hoành thánh thơm tươi vào sáng sớm hôm nay mỗi tháng!”

Về mặt Hà Nghiêm cũng bày ra vẻ mặt việc lớn không tốt, mấy nay đều đi đường, những ngày sau đều có hơi hồ đồ, quên cả một ngày quan trọng như thế này!

“Vương phi yên tâm, thuộc hạ đi mua ngay.” Nói xong đã như gió lốc quét qua.

Hoàng thượng & các đại thần: “...” Các người... không nên như vậy...

Chỉ có Tiểu Trần Tử bày ra cái mặt Thái tử máu lạnh đầy tính đặc trưng, trong lòng lại yên lặng chảy máu.

Mấy kẻ khốn kiếp các người... chẳng lẽ không ai nghĩ phải gọi một chén cho ta sao!

Hắn không thể vắng mặt trên buổi triều, nên đã nhiều năm chưa từng ăn mì hoành thánh đặc biệt của tiệm đó rồi!

Thấy hôm nay Ngư Ngư không cần mình làm điểm tâm, Hách Liên Dạ cũng không kiên trì rồi đi nữa. Nhưng y xoay người lại liếc nhìn, ánh mắt lại không có tiêu điểm nào.

Rất hiển nhiên, y không chỉ không nhớ rõ cuộc là Triệu đại nhân hay là Trương đại nhân, mà ngay cả vừa rồi ai nói chuyện với mình y cũng đã quên.

Ai cũng biết Hách Liên Dạ thông minh bao nhiêu, đều hiểu rõ trí nhớ của y kinh người bao nhiêu.

Cho nên bây giờ y quên... không phải là không nhớ, mà là hoàn toàn không nhớ mảnh nào...

“Bơ” thẳng thừng như thế, mới đã kích người khác đến tận cùng.

Mặt Triệu đại nhân co giật theo một tần suất kỳ lạ, ông vốn nghĩ rằng, mình nói một câu long trời lở đất như vậy, ngay cả lời kịch tiếp theo cũng đã chuẩn bị rồi, không ngờ phản ứng của người phủ Tĩnh Vương lại như thế!

Nhưng dù sao cũng đã làm quan vài thập niên, giờ lại ở trên cương vị cao là Tả tướng, Triệu đại nhân rất nhanh đã bình tĩnh lại, nhìn Ngư Ngư, về mặt

hiên ngang lắm liệt, “Vương gia, lời kế tiếp của lão thần, rất có thể sẽ khiến người giận tím mặt, nhưng xin nể mặt nhiều thế hệ trung lương của Triệu gia, để cho lão thần nói hết lời này.”

Triệu đại nhân hít thật sâu một hơi, “Thật ra vị ‘Trình tiểu thư’ này hoàn toàn không phải Cửu thiên kim thật sự của Trình gia! Không chỉ như thế, nàng ta còn là gian tế do Vệ quốc phái tới, nàng ta...”

“Cái rắm!” Người tức giận cắt ngang lời ông ta, không phải là Hách Liên Dạ mà là Triệu đại nhân vẫn luôn đề phòng, mà là Trình đại nhân nổi trận lôi đình.

Trình đại nhân tính tình nóng nảy, thấy có người vu oan con gái của mình, cũng bất chấp đây là trên triều, tức giận nống một tiếng, mặt xanh mét chỉ vào Triệu đại nhân, “Các người lục đục tranh đoạt quyền lợi với nhau, tại sao phải kéo cả Cửu nhi vào! Không đâu lại được Hách Liên Dạ thì dứt khoát nhận thua đi cho rồi, vu oan một tiểu cô nương thì còn bản lĩnh gì! Tuổi cao mà không biết xấu hổ!”

Một đám vương công đại thần muốn khóc đến nơi.

Cũng chỉ có mình ông coi con gái của mình là một “tiểu cô nương” bình thường... Con gái của ông mà vô lương lên, còn ai ngoài Tĩnh Vương chịu nổi...

Quả thật Ngự Ngự không cần ai bảo vệ, nhưng phản ứng của Trình đại nhân khiến nàng rất cảm động, vội vàng đi qua trấn an Trình đại nhân, dù sao tức giận vẫn không tốt cho sức khỏe của người cao tuổi.

Đối mặt với con gái, Trình đại nhân lập tức bày ra vẻ mặt ôn hòa, vẫy vẫy tay, ý bảo mình không sao, “Cửu nhi, con không cần lo cho cha, đi ăn cơm trước đi.”

Mọi người: “...”

Đừng xếp ăn cơm lên hàng đầu trong lúc quan trọng như vậy... Có được không? Có được không! (T_T)

Những người khác đều bị sét đánh tới nỗi không nói nên lời, Hách Liên Dạ lại bỗng nhũn mảy, không biết đang nghĩ gì.

Hà Nghiêm đã mua mì hoành thánh về, nhưng trong tay hắn ngoài hai phần mì hoành thánh ra, còn có một cái bàn...

Sau lưng hắn là hai thị vệ của phủ Tĩnh Vương, mặt không có chút cảm xúc, không có chút áp lực nào: một người dọn bàn ghế trong tay, một người đặt cái giỏ mang theo lên bàn, lấy mấy điểm tâm tinh xảo, dọn từng cái một ra.

Tất cả mọi người trong phủ Tĩnh Vương đều mang niềm tin vững chắc rằng, dù đi tới đâu, người trong vương phủ họ luôn là lão đại... Vì vậy nên không cần quan tâm đây là đâu, người vậy xem có thân phận gì, hầu hạ chủ tử và Vương phi trước rồi hẵng nói.

Trên điện Kim Loan, một bữa sáng phong phú đã nhanh chóng được bày ra.

Thậm chí trên bàn còn để một bình hoa trang trí, hoa trong bình là một bó bách hợp vẫn còn vương sương mai... Dù là một bữa ăn “dã ngoại”, nhưng cũng không thể sơ sài, ừm.

Đối mặt với Trình đại nhân, Tả tướng Triệu đại nhân càng không phải suy nghĩ nhiều, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Vậy xin Trình đại nhân giải thích cho, từ khi Tĩnh Vương có quyền chế tạo thẻ bài thân phận, đã rất nhiều năm không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào. Vì sao cổ tình từ khi vị tiểu thư này có thể tự do ra vào phủ Tĩnh Vương, trong phủ liền đánh mất một thẻ bài thân phận?”

Ngự Ngự hơi nhũn mảy, khá là kinh ngạc, lấy thẻ bài thân phận này làm lý do, vậy mà mục đích không phải để lật đổ Hách Liên Dạ, mà là nhắm nàng.

Thế giới này thật nhiều biến số... Vẫn là mì hoành thánh đáng tin, mỗi lần đều ngon như vậy, ừm.

Ngự Ngự vô cùng thỏa mãn ăn hết bát mì hoành thánh tôm tươi.

Triệu đại nhân không nhìn Ngự Ngự, miễn cho mình nói không được nữa... “Vẫn còn một chuyện, có lẽ các vị đã quên, tại thọ yến của Hoàng hậu nương nương, Thái tử Vệ quốc đã từng nhận Trình tiểu thư là muội muội của hắn, sau đó còn nhất quyết muốn mang Trình tiểu thư về Vệ quốc, nghiệm chứng xem nàng ta có phải có huyết thống Hoàng tộc Vệ quốc hay không, nhưng sau đó chuyện này vẫn chưa được giải quyết.”

“Hơn nữa sau việc đó, ở Kinh thành không ngừng xuất hiện việc lạ, Hoàng hậu nương nương trúng độc, Trình tiểu thư thể hiện y thuật kinh người, hạ độc cung nữ muốn giả mạo Thập thất công chúa đã mất tích nhiều năm...”

Triệu đại nhân kể từng việc một, thật ra cũng đúng, gần đây có quá nhiều chuyện lạ, hơn nữa chuyện nào cũng liên quan đến phủ Tĩnh Vương.

Nói một hơi hết cả đồng lớn, Triệu đại nhân không để ý đến sắc mặt phần nộ của Trình đại nhân, cũng không sợ Hách Liên Dạ vẫn đang ở đây, đột nhiên chính nghĩa lắm liệt chỉ vào Ngự Ngự: “Hơn nữa lão phu có chứng cứ xác thực để chứng minh nàng ta không phải Cửu thiên kim Trình gia!”

Với địa vị của Triệu đại nhân, dường như thật sự không cần động tâm với chuyện thăng chức nhanh gì đó. Mọi người vốn hơi do dự, giờ nghe ông nói chắc chắn như vậy, không khỏi hơi dao động.

Nếu như là lúc khác thì Ngự Ngự chẳng tính làm gì.

Nhưng giờ đang là trên triều... Tuy rằng bầu không khí uy nghiêm trang trọng trên điện Kim Loan này đã bị người của phủ Tĩnh Vương phá vỡ hoàn toàn, nhưng dù sao Hoàng thượng và các vị đại thần vẫn còn đấy, nếu không đưa ra được chứng cứ xác thực để phân bác Tả tướng, thì sau này Trình đại nhân sẽ rất khó xử.

Vị phụ thân Trình đại nhân này đối xử với nàng tốt đến không thể tốt hơn, Ngự Ngự cũng không thể gây thêm phiền toái cho ông.

Nên nàng cũng thẳng thắn đứng lên, "Có thể làm giả bất kỳ thứ gì, nhưng thân thể lại không thể làm giả được. Người quen thân với phủ Thượng thư đều nên biết mặt trong cổ tay trái của Cửu tiểu thư Trình gia có một vết bớt hình tim."

Ngự Ngự còn chưa ăn xong điểm tâm... hơn nữa mì hoành thánh cũng bị nô rồi, thật sự không ăn được nữa.

Nên nàng chọn cách đơn giản trực tiếp nhất để chứng minh thân phận của mình.

Song... động tác nàng hơi gấp, lúc kéo tay áo lên đã cọ phải cánh tay. Mà vết bớt rõ ràng đã tồn tại từ lúc mới sinh ra, ngay khi nàng tắm cũng chưa từng nhạt đi, lại bị cọ mất một nửa trước mặt bao người!

Chương sau có tựa đề là "Hách Liên Dạ bị thương", ai có thể làm cho yêu nghiệt biến thái phúc hắc này bị thương được nhi????

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Hách Liên Dạ bị thương

Ngự Ngự không ngờ sẽ phát sinh ra chuyện như vậy, nàng không khỏi sùng sột.

Tối qua lúc tắm rửa, nó vẫn còn rất tốt! Hơn nữa sáng sớm hôm nay, trước khi nàng tới trên điện Kim Loan này, nàng đã rửa mặt rửa tay, lúc đó trên cổ tay cũng dính nước, nhưng cái bớt không hề biến hóa chút nào!

Một đám đại thần cũng sùng sột hồi lâu, sau đó tiếng hít khí khiếp sợ liên tiếp vang lên.

Cái bớt... biến mất!

Nếu không phải là giả, sao có thể mất?

Người bình tĩnh nhất trên triều chính là Tả tướng Triệu đại nhân.

Giọng ông ta nghiêm nghị, "Xem ra không cần lão phu nói thêm nữa, vị tiểu thư này đã tự bại lộ rồi."

Nói xong nhìn về phía Hách Liên Dạ, giọng nói chậm lại rất nhiều, "Tĩnh Vương... Không biết chuyện này nên xử lý như thế nào?"

Hách Liên Dạ khẽ giật lông mày, không cười, cũng nhìn không ra cảm xúc gì trên mặt, chỉ phản phó nói, "Đóng cửa."

"Dạ." Hà Nghiêm không nói không rằng, lập tức đi qua đóng cửa chính của điện Kim Loan lại, nhân tiện đuổi thị vệ bên ngoài đi, tự mình giữ ở cửa.

Cách làm này... đâu thể chỉ dùng bốn chữ "không hợp quy tắc" để hình dung.

Trên dưới phủ Tĩnh Vương vốn không để hoàng cung này vào mắt, hoàn toàn không xem trọng uy nghiêm của Hoàng thượng.

Mà trước đó một trong hai thị vệ đi theo Hà Nghiêm mang bữa sáng tới, hiện tại không chút do dự tiến lên một bước, bình tĩnh mà nghiêm túc trung cầu ý kiến của Ngự Ngự, "Vương phi, tiệm bánh bao hấp ở phố Tây đã mở cửa, có muốn thủ hạ đi mua một lồng cho ngài không?"

Bánh bao hấp không sợ bị nổ như mì! Ngươi vẫn có thể hâm nóng lại, không như vằn thắn, ngâm trong nước một hồi sẽ nổ ra.

Xem ra tạm thời Vương phi không thể giải quyết phiền toái trước mắt, cho nên thị vệ rất chân thành giúp Ngự Ngự thu xếp bữa sáng một lần nữa.

Cái gì mới chân chính gọi là hết mực cung chiều? Chính là chỉ cần người có mắt, đều nhìn ra được người kia đối tốt với người bao nhiêu, coi trọng người bao nhiêu.

Cho nên dù người dò hỏi này chỉ là một thị vệ bình thường trong vương phủ không giống Hà Nghiêm lúc nào cũng đi theo bên cạnh Hách Liên Dạ, dù

hắn ta hoàn toàn không biết Ngư Ngư đã sớm thăng thân với Hách Liên Dạ thân phận xuyên không của mình, Hách Liên Dạ đã biết hết những gì cần biết, chứng cứ xác thực đột nhiên xuất hiện trước mặt này, người thị vệ cũng hoàn toàn không chần chờ, chẳng quan tâm người trước mắt có phải là Cửu tiểu thư Trình gia không, nàng đều vĩnh viễn là Vương phi của phủ Tĩnh Vương bọn họ, là bảo bối của chủ tử.

Chỉ là bây giờ không có ai so đo bọn họ lại đặt đồ ăn lên hàng đầu, một đám vương công đại thần đều bị một câu của Hách Liên Dạ dọa cho mặt không còn chút máu.

Đóng, đóng cửa làm gì? Chẳng lẽ muốn diệt khẩu, cho nên đóng cửa để phòng ngừa bọn họ chạy đi?

Lấy trí thông minh của Hách Liên Dạ, đương nhiên nhìn ra bọn họ đang nghĩ gì, hiếm khi hiền lành mà an ủi, "Bốn vương không phải diệt khẩu."

"Hơn nữa chỉ có mới vài chục người mà thôi, nếu như muốn diệt khẩu, một chương là đủ rồi, hoàn toàn không cần đóng cửa." Giọng điệu hết sức lạnh nhạt.

Chúng đại thần: "... " Hoàn toàn không cảm thấy được an ủi chút nào...

Hách Liên Dạ không nhìn bọn họ nữa, chỉ khẽ nhếch môi, "Tiểu nha đầu?"

Ngư Ngư chau mày, nghiêm túc phân biệt, lần này cảm xúc thật sự sút kém, "Tôi không biết."

Những người khác bị giật mình, nàng lại hiểu được Hách Liên Dạ có ý gì.

Nàng đúng là Trình Ti Nghiên giả không sai, nhưng thân thể này là thật, cái bốt này rõ ràng là sinh ra đã có, trước đó không xuất hiện bất kỳ vấn đề nào, có tính lần này nàng muốn để lộ chứng minh thân phận thì bị cọ mắt.

Nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Khả năng lớn nhất chính là không khí trên điện Kim Loan có vấn đề, có người thả khí độc gì đó.

Cho nên Hách Liên Dạ để Hà Nghiêm đóng cửa, tránh cho khí độc bị không khí mới mẻ bên ngoài pha loãng, khiến nàng càng không có cách nào phân biệt thành phần khí độc.

Nhưng hiện tại Ngư Ngư cũng không phân biệt ra được, thậm chí nàng không cảm thấy không khí có gì đó bất thường.

Triệu đại nhân cũng không cho Ngư Ngư có thêm cơ hội suy nghĩ, "Xin Tĩnh Vương can nhắc! Nếu chỉ giả mạo tiểu thư nhà quan thì thôi, nhưng thân phận nữ tử này khả nghi, mấy án lớn gần đây của kinh thành, nàng ta là người có hiểm nghi lớn nhất, địa vị của ngài không phải bình thường, tuyệt đối không thể giữ nàng ta ở bên cạnh."

Dừng một lát lại nói, "Dù sao nếu những chuyện này đều là nàng ta làm, chính là thông địch phản quốc!"

Chụp cái danh thông địch phản quốc, Trình đại nhân gần đến mức mặt mày sung huyết đỏ bừng, nhưng lại nhất thời không có cách nào nói xen vào.

Không chỉ ông không thể nói được gì, không tìm được chứng cứ phản bác, hiện tại cho dù là Hách Liên Dạ cũng không thể dùng thủ đoạn cứng rắn ngăn Triệu đại nhân mở miệng.

Bởi vì Ngư Ngư còn muốn người phụ thân Trình đại nhân này, phủ Tĩnh Vương gì đó đều không để ý đến, nhưng Trình đại nhân không thể không quan tâm, đòi hỏi Trình gia đều làm quan, cho dù ông có nóng vội cũng không thể phá hủy thanh danh trung lương liệt tổ liệt tông để lại.

Thời khắc máu chốt, lại là...

"Đủ rồi." Hai chữ quá mức ngắn gọn, thật sự không nghe rõ giọng điệu, nhưng từng âm tiết đều như đinh băng sắc nhọn đâm vào màng nhĩ người nghe sinh ra đau đớn.

Thái tử thật đúng là không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã kinh người.

Hơn nữa giọng điệu nói chuyện bây giờ của hắn không tìm được chút bóng dáng của Tiểu Trần Tử.

Hắn không nhìn Ngư Ngư, chỉ lạnh lẽo quét mắt nhìn Triệu đại nhân, "Làm loạn lâu vậy cũng nên kết thúc rồi."

"... Thái tử điện hạ..."

Thái tử xưa nay cẩn thận, không để lộ thân phận Tiểu Trần Tử ở trước mặt người ngoài, người ngoài cũng cho rằng hắn và Hách Liên Dạ như nước với lửa, cho nên Triệu đại nhân không ngờ hắn lại đột nhiên nhảy ra, nhất thời kinh ngạc bất định, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Thấy rõ Thái tử không có mấy kiên nhẫn, tựa như đóng băng cả mặt mày, hiện lên chút mất kiên nhẫn, "Bót trên cổ tay của Cửu tiểu thư là ta ra lệnh cho nàng ấy tẩy đi."

Trên điện Kim Loan, tiếng hít khí lại vang lên.

Thái tử lạnh mặt, "Sao, có người không tin?"

"... Vì thần không dám." Lập tức có người lên tiếng.

Thái tử hừ lạnh một tiếng, "Trên cổ tay của người trong lòng ta cũng có một cái bớt như vậy, ta không hy vọng trên người của kẻ khác cũng xuất hiện điểm đặc trưng giống nhau."

Người trong lòng của Thái tử? Chưa thấy, cũng chưa từng nghe qua, chỉ là đười hủ yêu mến ngược lại hủ có mấy cái...

Đây là ý nghĩ của mấy người trong phủ Tĩnh Vương.

Lũ triều thần lại bắt đầu vất hết óc, cân nhắc người trong lòng của Thái tử gia là ai.

Bởi vì Thái tử và Hách Liên Dạ xưa nay bất hòa, ai cũng không ngờ hủ sẽ nói giúp Hách Liên Dạ, hơn nữa nguyên nhân này nghe qua hết sức ngang ngược, thế nhưng quả thật giống như chuyện Thái tử sẽ làm...

Người bị đối thủ một mắt một còn cướp đi vị hôn thê trước, bây giờ trên cổ tay của người trong lòng đều có cái bớt giống nhau...

Đừng nói là tính tình Thái tử âm trầm cay nghiệt, mà ngay cả bọn họ suy nghĩ một chút cũng cảm thấy chuyện này khiến người ta hết sức khó chịu.

Những người khác đều bị lừa, nhưng Triệu đại nhân lại tức giận bừng bừng, "Điện hạ ngài... Lão phu không ngờ, tâm kế của nữ nhân này sâu như vậy, thậm chí ngay cả Điện hạ đều bị mê hoặc!"

Thái tử biết nếu kéo dài thêm sẽ có hại chứ không có lợi với Ngự Ngự, cho nên ý vào người ngoài đều cho là hủ và Ngự Ngự cùng Hách Liên Dạ có thù oán, liền muốn giả bộ mất kiên nhẫn, khiến người ta kéo Tả tướng Triệu đại nhân xuống.

Nhưng Triệu đại nhân mò mẫm lẫn lộn ở trong quan trường vài thập niên, đã sớm luyện được khôn khéo dị thường, giành mở miệng trước Thái tử, tốc độ nói chuyện cực kỳ nhanh, "Lão phu có chứng cứ vô cùng xác thực, vốn chẳng phải ăn quàng nói bậy, hơn nữa chứng cứ đã sớm chuẩn bị tốt, đã đợi sẵn bên ngoài!"

"Người đâu, dẫn lên!" Triệu đại nhân bắt chấp quy tắc, hô lớn một tiếng.

Xem ra Triệu đại nhân đã sớm chuẩn bị, ông ta vừa hết xong, đã có đi từ bên ngoài cung vào.

Người vừa tới mặc trang phục gia đình bình thường, sau lưng công một bao tải to cao cỡ nửa người, bên trong phình lên không biết là thứ gì.

Thật ra gã ta mặc trang phục gì đều không quan tâm, người của phủ Tĩnh Vương đều biết, nhất định là Tam sư huynh của môn phái bọn nam tử áo trắng, chính là một thủ hạ của Trương Tam.

Hà Nghiêm canh gác ở ngoài cửa, thật ra trong lòng trăm ngàn lần không muốn gã ta đi vào, nhưng nếu thật sự ngăn người lại, vậy sẽ bị nghi là có tật giat mình, Vương phi của bọn họ sẽ có tội danh thông địch phản quốc, coi như vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Hà Nghiêm hết cách, đành phải hơi nghiêng người, cho người vào điện.

Sau khi người đó vào điện, ngay cả Hoàng Thượng cũng không khẩu bãi, động tác cực nhanh cởi bao tải sau lưng xuống, mở ra.

... Không ngờ là một người!

Tiếng hít khí lại liên tiếp vang lên, ai cũng không ngờ, đựng trong bao tải này lại là một bé trai hai ba tuổi!

Đột nhiên nhìn thấy nhiều người như vậy, bé trai có chút sợ sệt, khuôn mặt nhỏ nhút nhát nhìn quanh, lúc nhìn đến Ngự Ngự thì đột nhiên dừng lại, "Mẹ..."

Bé trai này có một khuôn mặt lạnh lợi đáng yêu, nhìn sơ qua thì đúng là có mấy phần giống Ngự Ngự.

Một tiếng "mẹ", cả kinh mọi người trên điện, ngay cả tiếng hít khí cũng không phát ra được.

Người trong lòng Tĩnh Vương... Đã có con rồi?

Lúc này Ngự Ngự giận thật.

Trương Tam kia rõ ràng không đầu lại bọn họ, muốn vu oan hãm hại nàng cũng thôi đi, nhưng hủ ta lại nhìn đúng nàng và Hách Liên Dạ sẽ không ra tay với một đứa bé, nên lợi dụng đứa bé này.

Ngự Ngự thoát nhìn chất phát hiền lành, lúc tức giận sắc mặt cũng không mất đi vẻ đẹp, nhất là bây giờ trong mắt nàng đã có sát khí.

Bé trai hình như bị giat mình, trốn ra sau hai bước, cách nơi Triệu đại nhân đứng càng lúc càng gần.

Còn nhớ chuyện trước đó có người muốn giết Triệu phu tử diệt khẩu, Hách Liên Dạ lo lắng trẻ nhỏ lời nói không để trong lòng, nếu lát nữa diễn trò xuất hiện chỗ sơ suất nào cũng sẽ bị người diệt khẩu, cho nên bước qua mấy bước, muốn đến gần bé trai chút để bảo vệ nó.

Xem chừng bé trai không biết y là ai, chẳng qua cảm thấy dáng dấp của đại ca ca trước mắt quá đẹp, còn cười đến mức hòa ái, điện Kim Loan huy hoàng trang nghiêm rõ ràng khiến bé trai bất an, do dự trong chốc lát lại sợ hãi muốn đi về phía Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ có một đứa cháu hai tuổi, chỉ vì có chút nguyên nhân nên không thể tiếp xúc với nó, chỉ là y thật sự rất thích trẻ nhỏ.

Hiện tại thấy bé trai kia nhích lại gần mình, y cũng không xa lánh, còn cười lên vờn tay ra.

"Ca ca!" Bé trai này nhào vào trong ngực Hách Liên Dạ, có chút xấu hổ cọ cọ lỗ mũi.

Ngư Ngư nhảy cảm nghĩ thấy một mùi hương không đúng, trái tim rung lên, "Lui về phía sau!"

Tiểu là đã không còn kịp rồi, bé trai trước đó còn khôn ngoan rút rề đột nhiên quý dị cười một tiếng, tay kia vốn như đang cọ mũi, vẫn luôn nắm hờ một nữa, hiện tại lại bỗng vung lên, lộ ra chủy thủ kỳ lạ đỏ như máu giấu ở trong tay áo, chẳng chút nương tình đâm về phía Hách Liên Dạ.

Trong đại điện yên tĩnh đến mức tiếng hít thở cũng sắp không nghe thấy, tất cả mọi người bị cái đột nhiên này dọa cho ngây người.

"... Hà Nghiêm, gọi sư đệ mang theo tất cả thảo dược của hắn tới đây!" Ngư Ngư chạy cực nhanh đến bên cạnh Hách Liên Dạ, hai tay đều run lên.

"Ta đi!" Lên tiếng lại là Thái tử vẫn luôn mang gương mặt lạnh.

Võ công của hắn tốt hơn Hà Nghiêm, khinh công nhanh hơn Hà Nghiêm, hiện tại quan trọng nhất chính là thời gian, đương nhiên hắn đi sẽ tốt hơn.

Các vị đại thần vẫn chưa hoàn hồn lại, cũng không ý thức được Thái tử khẩn trương không mấy thích hợp.

Cũng cùng thời gian đó, heo nhỏ ngậy đại cuối cùng cũng giật mình hoàn hồn, chui ra khỏi ngực Hách Liên Dạ nhảy xuống, chạy mấy bước đến chỗ "bé trai" đang muốn chạy trốn, giơ móng vuốt một cái, kéo một tấm mặt nạ từ trên mặt người đó xuống, lộ ra một gương mặt của người trưởng thành.

Bọn Ngư Ngư đều không ngờ, người này trời sinh bị bệnh, chiều cao chỉ như trẻ em, cổ tình đóng giả để đến gần bọn họ.

Dù loại chứng minh trước đó cũng là diễn trò, mục đích thật sự của đám người này là vì muốn diệt trừ Hách Liên Dạ.

Hiển nhiên heo nhỏ tức giận, thường ngày nó không vui thích đập người, hôm nay lại hung dữ cắn một phát.

Miệng của nó rất nhỏ, nhưng một cái cắn này lại khiến tên hung thủ kia lại giống như chịu hình phạt thâm thiết nào đó, chột kêu thảm một tiếng... không, là nửa tiếng, sau đó đau đến hôn mê bất tỉnh.

Heo nhỏ vẫn luôn ngây ngô trong ngực Hách Liên Dạ, phần nhiều thời gian là ngủ, khi vui vẻ, nó sẽ lộ đầu ra nhìn, ở trong mắt nó, Ngư Ngư và Hách Liên Dạ đều là chủ nhân của nó, nhưng hôm nay nó ở bên cạnh chủ nhân lại không thể giúp chủ nhân sớm đề phòng, khiến chủ nhân bị thương.

Tiểu tử này vậy mà tự trách, trong đôi mắt đen lúng liếng nhanh chóng trào nước mắt ra, rồi nâng một móng nhỏ lên lau loạn một cái, lại chạy về bên cạnh Ngư Ngư, vờn móng ra ý bảo Ngư Ngư lấy máu của nó.

Vóc dáng của hung thủ rất thấp, thật ra một đao kia đâm trên đùi Hách Liên Dạ, vốn chẳng phải là vị trí trí mạng, nhưng sau một đao đó, Hách Liên Dạ lập tức hôn mê bất tỉnh, vết thương trên đùi y cũng đang nhanh chóng mở rộng ra, hiện tại màu xanh đen đáng sợ kia đã lan nhanh đến tim y.

Dựa theo suy đoán của lễ thường, khí độc lan tràn đến chỗ trái tim thì sẽ không thể cứu chữa được nữa.

Nhưng Ngư Ngư vốn không biết đây là độc gì.

Hung thủ là thủ hạ của Trương Tam, hiển nhiên là được Ôn Ngôn chân truyền, tinh thông dược lý, còn Ngư Ngư đối với thảo dược của thế giới này không hiểu biết nhiều lắm.

Bây giờ nhìn thấy heo nhỏ ra hiệu báo nàng lấy máu, Ngư Ngư mới hồi phục tinh thần, đứng rồi, Trình Ti Nghiên ăn một viên Huyền Cơ đan, máu của nàng có thể giải độc!

"... Vương phi!"

Hà Nghiêm vừa rồi đi thả tín hiệu, thông báo cho bọn Hà Túc Lãnh Mộc lập tức chạy tới, xoay người liền nhìn thấy Ngư Ngư cắt cổ tay của mình, vội hoảng hốt hét lên.

Heo nhỏ thấy lại có thêm một chủ tử bị thương, trong lòng cấp bách liền nhảy lên, chủ động lấy móng heo cứa vào chủy thủ trong tay Ngư Ngư, sau đó chạy đến bên miệng vết thương của Hách Liên Dạ, để máu của mình nhỏ xuống.

Nhưng máu của heo nhỏ cũng không phải toàn năng, có thể trị nội thương nhưng lại không thể giải độc, vết thương của Hách Liên Dạ vẫn chuyển biến

xấu, ngược lại bên Ngự Ngự, mới lần đầu đã có hiệu quả, máu của nàng nhỏ vào trong miệng Hách Liên Dạ, sắc mặt hơi xám lại của Hách Liên Dạ rõ rệt cũng dần dần chuyển tốt.

Hà Nghiêm gấp đến độ xoay vòng vòng, lại không thể tùy tiện kéo Ngự Ngự ra, lãng phí máu của nàng, bản thân không nghĩ ra cách ngoại trừ trợ mắt nhìn Ngự Ngự trích máu, còn có thể có cách nào cứu Vương gia.

Thái Tử sao vẫn chưa dẫn bọn sư đệ đến!

Loại độc này, chỉ có thể dùng thảo dược kỳ lạ sư đệ mang theo trên người chuẩn bị cho nam tử áo trắng chữa trị!

Thế chất của Ngự Ngự cũng chỉ như người thường, trích nhiều máu như vậy, sắp không chịu nổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thái Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Cả nhà đều mạnh mẽ

Heo nhỏ phát hiện máu của mình không có tác dụng, vốn đang chán nản ngồi ngây ngốc một chỗ, đột nhiên nhảy dựng lên, nhảy đến trên vai Ngự Ngự, chìa ra vết cắt trên móng nhỏ, ý bảo Ngự Ngự hút máu nó trước.

Ngự Ngự mất máu quá nhiều, hiện tại đang cực kỳ chóng mặt, chẳng còn bao nhiêu sức để cử động, miễn cưỡng đỡ tay với Hà Nghiêm, ý bảo hắn ôm heo nhỏ đi.

Nếu không thân thể của tiểu tử này quá nhỏ, nếu xét theo mức độ an toàn khi hiến máu thì nó chỉ có thể cho vài giọt một lần, vừa rồi nhỏ vài giọt cho Hách Liên Dạ, nếu lại nhỏ cho nàng nữa, nàng có thể chống đỡ tiếp được hay không thì chưa thể nói được nhưng tiểu tử này nhất định sẽ bị hao tổn rất nhiều sức lực.

Nhìn thấy Ngự Ngự sắp không chống đỡ được, mà Hách Liên Dạ thì vẫn chưa tỉnh lại, Hà Nghiêm gấp đến độ mặt trắng bệch, bất chấp suy nghĩ, cảm bình thuốc rỗng rã, dơ lên cổ tay của mình, còn đứng vào huyết đạo để máu chảy nhanh hơn, sắp đây một lọ máu liền cứng rắn rút hết cho Ngự Ngự.

Đúng lúc quan trọng thì một tiếng “ầm” vang thật lớn, là sư đệ gấp gấp chạy tới, đá một cú văng cửa điện Kim Loan vọt tới.

Nhìn thấy hắn, trong lòng Ngự Ngự liền yên tâm, Hà Nghiêm cũng thở phào một hơi.

Thật ra sư đệ chả biết gì về y thuật, nhưng trong tay hắn có vài loại kỳ hoa dị thảo, đều là bảo bối chỉ có những người trong phái của Ôn Ngôn mới biết được.

Vừa thấy sắc mặt Hách Liên Dạ, sư đệ không nói câu gì, liền nhét một nhúm cỏ tươi màu tím nhạt vào miệng y.

Thật ra trên người sư đệ còn đem theo Huyền Cơ đan vốn thuộc về Hách Liên Dạ.

Huyền Cơ đan có thể giải bách độc, vô cùng quý giá, sau khi quen người hiểu biết cao về y thuật là Ngự Ngự, Hách Liên Dạ liền cất vào trong mật thất, không mang theo bên người nữa.

Sau khi bọn Hà Túc đuổi tới nơi, thấy sư đệ không lấy Huyền Cơ đan ra mà lại là thảo dược bọn họ không biết tên, trong lòng rung mình một cái.

Độc này... ngay cả Huyền Cơ đan cũng không giải được sao?

Sư đệ chẳng giải thích gì, đưa cho Ngự Ngự một quyển sách nhỏ bằng da dê, “Ta chỉ có thể giúp hắn chống đỡ ba canh giờ thôi.”

Sách sư đệ đưa cho Ngự Ngự là sách thuốc Ôn Ngôn để lại cho Ngự Ngự. Đó là những gì tinh hoa nhất trong gần hai trăm năm nghiên cứu y thuật của Ôn Ngôn, Ngự Ngự đưa tay nhận lấy vô cùng trân trọng, chỉ là ngay từ đơn thuốc đầu tiên, sau khi nghiên cứu phối hợp được lý bảy tám ngày vẫn không hiểu được nguyên lý tương tác của thuốc.

Không nói gì nhiều, Ngự Ngự nhận lấy quyển sách nhanh chóng mở ra xem, tìm kiếm loại độc mà Hách Liên Dạ trúng.

Trên điện Kim Loan, không có bất kỳ ai nói chuyện, chỉ có âm thanh Ngự Ngự thỉnh thoảng lật trang sách.

Sau khi Hà Nghiêm thả tín hiệu, các vị thủ lĩnh tinh anh của phủ Tĩnh Vương và Phong Minh đều chạy tới, hiện tại đều bảo vệ bên cạnh Ngự Ngự, tránh có kẻ quấy rầy hoặc làm nàng bị thương.

Ngoại trừ Lãnh Mộc và Hà Nghiêm tính là quen mắt, mấy vị còn lại đều giấu mặt trong áo choàng không thể nhìn rõ, chỉ thấy toàn thân tỏa ra sát khí rét

lạnh, sắp đông cứng tòa điện Kim Loan này thành địa ngục, khiến cho người ta có ảo giác như xương trắng sắp xuất hiện dày đặc trước mắt.

Lần đầu tiên đối mặt với sức mạnh đáng sợ của phủ Tĩnh Vương, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, nếu hôm nay Hách Liên Dạ không giải được độc, e là bọn họ cũng không thể sống mà đi ra ngoài.

Đang lúc bầu không khí áp lực khàn trướng thì đột nhiên có người phát ra tiếng cười quái dị.

Tên sát thủ bị heo nhỏ liên tiếp cắn cho đau đến ngất đi vừa mới tỉnh lại, lúc này đặc ý cười nói, “Không cần vội vàng, từ trước đến nay độc này không có thuốc nào chữa được, cho dù là Huyền Cơ đan cũng chỉ có thể áp chế độc tính tạm thời! Hách Liên Dạ không sống nổi qua giờ Ngọ!”

“Giữ được mạng.” Ngư Ngư vẫn lật sách xem, đầu cũng không thèm ngẩng lên, giọng điệu lạnh nhạt ra lệnh.

Bọn Hà Nghiêm lập tức dồn lực, một chương đánh ngất tên sát thủ kia, miễn cho hắn nói nữa, làm Ngư Ngư phân tâm.

Lúc này trên điện Kim Loan khôi phục yên tĩnh lần nữa.

Thật lâu sau rốt cuộc Ngư Ngư cũng mở miệng, “...Tôi thiếu một vị Bích Yêu.”

Nàng ngẩng đầu nhìn sư đệ và nam nhân áo trắng, gửi gắm hết hi vọng trên người bọn họ.

Độc Hách Liên Dạ trúng là gì nàng tìm ra rồi, phương pháp giải được cũng thấy luôn, nhưng trong thuốc giải thiếu một vị Bích Yêu.

Bực mình chính là, quyển sách nhỏ này là Ôn Ngôn là viết cho hắn xem, cũng không có nghĩ tới sẽ gặp được truyền nhân gì đó, hắn ta căn bản không vẽ hình minh họa, mà từ trước đến nay Ngư Ngư chưa từng nghe nói qua loại thảo dược Bích Yêu này, bây giờ không biết phải tìm nơi nào.

Lúc nhìn thấy sư đệ và nam nhân áo trắng sắc mặt trắng bệch lắc lắc đầu, Ngư Ngư cảm thấy trong lòng đột nhiên có gì đó đổ sập xuống, những mảnh tường vỡ vụn trong lòng ngực, đến mức nàng sắp không thở nổi, tầm mắt như bị che lấp.

Nghe thấy hai từ “Bích Yêu”, heo nhỏ vung đầu hai lần, sau đó chạy vài bước đến trước mặt Ngư Ngư, muốn hấp dẫn sự chú ý của nàng, lúc này liên tiếp nhảy lên nhảy xuống, dùng tất cả sức nặng “giẫm” lên chân Ngư Ngư, nhưng Ngư Ngư sớm đã chết lặng không còn cảm giác, hoàn toàn không chú ý đến nó.

Không chỉ Ngư Ngư, nhìn thấy sư đệ lắc đầu, bọn Hà Nghiêm cũng chìm trong tuyệt vọng, hiện giờ không nhìn thấy cái gì vào mắt cả.

Heo nhỏ nhảy hồi lâu vẫn không có ai để ý đến nó, sốt ruột hừ hừ mấy tiếng nhưng vẫn không ai để ý, đột nhiên nhanh trí chạy về sau hai bước, sau đó linh hoạt vươn mình nhảy lên, nhìn phương hướng, nếu thuận lợi rơi xuống, sẽ rơi đúng vào ngực Hách Liên Dạ.

“Cái gì đấy!” Bọn Hà Nghiêm dù không chú ý đến thứ khác nhưng từng giờ từng khắc đều chú ý đến an nguy của chủ tử, hiện tại lại nhìn thấy một bóng đen không rõ, liền nổi giận vươn tay đánh một phát, tránh cho thứ đó làm chủ tử đang hôn mê bị thương.

Heo nhỏ bị đánh rớt xuống một bên, bị ngã đến choáng váng đầu óc nhưng hôm nay tiểu tử này vậy mà lại không so đo, chỉ lắc lắc một cái, quăng túi sách nhỏ sau lưng xuống.

Sau đó lập tức đi tới gần, hai móng nhỏ cùng nhau cố gắng lấy ra một gốc cây trong túi sách mà đã từ lâu không để ý đến, vẫn nhìn ra là một loại thảo dược màu xanh nhạt héo rũ, nâng đến trước mặt Ngư Ngư.

“... Đây là?” Ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Heo nhỏ luôn tự mình phát hiện ra loại kỳ hoa dị thảo, người chủ như Ngư Ngư này không thể lúc nào cũng cướp đồ của sủng vật, cho nên mỗi ngày nó phát hiện ra cái gì đó, cho tới bây giờ Ngư Ngư chưa từng hỏi qua.

Cho tới nay bọn họ cũng chưa từng thấy qua loại thảo dược này!

Hướng hồ lấy tài bất bẻ của heo nhỏ, có được nhiều thảo dược trân quý lại không nỡ ăn, bảo bồi thu được cất vào trong túi nhỏ!

Ngư Ngư chớp mắt vài cái, vui mừng tới nỗi sắp không nói nên lời, “Đây là Bích Yêu?”

Sau khi heo nhỏ bị ngã, đầu cực kỳ choáng, đứng mà cứ lung lay lung la, khi Ngư Ngư hỏi nó, nó vẫn đang hoảng sợ, nhìn như đang lắc đầu.

Sợ Ngư Ngư hiểu lầm, tiểu tử kia vội vàng gật đầu hai cái, sợ nàng nhìn không hiểu, lại dùng lực gật đầu liên tục vài cái, kết quả dùng lực mạnh quá, piu~ một cái ngã quỵ trên mặt đất, khiến cho cái mông chổng lên trời, đùn tới đùn lui muốn đứng lên.

Mọi người bị cảnh tượng ấy chọc cho cười lớn một trận, giải được đã có đủ, gánh nặng trong lòng bọn họ liền nhẹ đi phần nào.

Hà Nghiêm lập tức đi tới, bế heo nhỏ thần kỳ đã lập vô số công lao này lên, giúp nó... thay quần áo mới sạch sẽ.

Bởi vì vừa rồi bị người ta quăng ngã xuống đất nên quần áo bẩn hết! Nhưng heo nhỏ lợi hại như vậy, xoi mói thì xoi mói, ai bảo nó thần kỳ như thế nhưng lại trung thành và tận tâm với chủ nhân của mình.

Ngư Ngư cũng không kịp cảm kích heo nhỏ, lập tức bắt tay vào sắc thuốc.

Việc sắc thuốc giải không gặp khó khăn, chưa đầy nửa giờ Ngư Ngư đã nấu thuốc xong, cẩn thận bưng bát thuốc đút cho Hách Liên Dạ đang hôn mê.

Tất cả mọi người nín thở nhìn xuống, màu đen trên mặt Hách Liên Dạ từ từ biến mất, dần dần khôi phục lại sắc hồng bình thường.

Giải được độc rồi!

Hốc mắt Ngư Ngư nóng lên, cuối cùng thần kinh cũng được buông lỏng.

Hách Liên Dạ vừa mới giải độc, lúc này không thể tùy tiện di chuyển, người của phủ Tĩnh Vương đều ở lại trong điện Kim Loan.

Hách Liên Dạ thoát khỏi nguy hiểm, tiếp theo có phải bọn họ không còn việc gì phải làm nữa đúng không?

Đương nhiên không phải! Chính vì Hách Liên Dạ đã giải độc rồi bọn họ mới yên tâm, mới có tâm tư để đi xử lý một việc...

Chưa tới năm phút...

Tên hung thủ làm Hách Liên Dạ bị thương lúc trước đóng giả thành một đứa trẻ kia tỉnh lại trong cơn đau nhức.

Gã phát hiện bản thân đang quỳ rạp dưới đất, nhưng trên người lại vô cùng đau đớn, không để cho gã kịp lấy lại chút sức đứng lên.

Cảm giác đau đớn này giống như có một người cao to vạm vỡ nhảy loạn trên lưng gã vậy, hung hăng giẫm vỡ từng mảnh xương của gã.

Mà gã hung thủ phát hiện, Ngư Ngư - người nên hận gã muốn gã bầm dập gờ lại đang cười thoải mái, ngồi cách gã không tới một cánh tay, hứng trí bưng bưng chơi một bộ đồ chơi như là xếp gỗ.

Dung mạo Ngư Ngư vốn hiền lành đáng yêu, đáng vẻ lúc này lại hết như một đứa trẻ, cảm giác bức tranh này thật ám áp.

Chỉ là... xuất hiện cảnh tượng này, gã hung thủ đã thương Hách Liên Dạ không hiểu sao bắt đầu cảm thấy không rét mà run.

Bộ đồ chơi xếp gỗ ấy có chút thô ráp, thậm chí góc cạnh cũng không được đồng đều, nhưng dường như Ngư Ngư lại không màng tới điều đó, vẫn chơi rất vui vẻ, rất nghiêm túc xếp thành một tòa nhà bằng gỗ.

Đại công cáo thành, Ngư Ngư thỏa mãn vỗ tay, nằng nhậy nháy mắt hỏi hung thủ, “Đẹp không?”, tựa như tranh công mà nói, “Đây là dùng xương của anh để xếp đấy.”

“...”

“Anh đừng sợ, tôi không rút hết xương của anh đâu, tôi chỉ rút mấy đoạn gãy trong người anh ra dùng thôi, bây giờ anh nhìn xem, vẫn rất chỉnh tề.” Ngư Ngư nghiêm túc bảo đảm mình là một thầy thuốc lương thiện, “Anh yên tâm, y thuật của tôi rất tốt, ra tay rất chính xác. Nhất định anh sẽ không chết được.”

Hung thủ bị dọa cho xanh mặt, hai mắt trừng đến độ vỡ vụn, miệng sùi bọt mép, hôn mê bất tỉnh.

Có điều đừng thấy gã quỳ trên đất, thật ra tay chân vẫn hoàn hảo, đừng nói là rút xương, ngoài mấy dấu răng heo nhỏ để lại, trên người gã cơ bản không chảy máu.

Ngư Ngư hoàn toàn không làm gã bị thương, chỉ dùng chút thuốc khiến gã nảy sinh ảo giác mà thôi.

Cắt bộ “đồ chơi xương người” kia đi, Ngư Ngư nghiêm túc nói với mọi người, “Sur phụ tôi nói, thầy thuốc phải có lòng nhân từ, không thể dùng y thuật làm người khác bị thương.”

Thật ra lời này là tổ huấn của nhà họ Giang, nhưng không thể thừa nhận thân phận trước mặt người ngoài cho nên đổi thành sur phụ.

“...” Nhưng người ấy, còn đáng sợ hơn gã ta đấy!

Một đám quan lớn nhìn mà nom nớp lo sợ, cách làm này rất giống phong cách của Hách Liên Dạ! Mấu chốt là... vừa nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Ngư Ngư, lòng bọn họ thật sự ngón ngang rồi.

Thật ra lúc này Ngư Ngư có chút tiếc nuối, “Không chịu được bị dọa gì cả, mới có xú đã ngất rồi, chỉ dọa một cái là quen thôi.”

“Lần sau nên dùng cách gì đây...” Nàng thì thầm cân nhắc một mình, “Cho vào nồi nấu một canh xương thật to? Nhưng mà trời nóng thế, không ăn nổi...”

Ngư Ngư do dự một hồi, đột nhiên vui vẻ vỗ tay một cái, “Có rồi! Có thể nói với gã là da gã bị lột, sau đó luộc da lạnh trước mặt gã!”

“Thời tiết này vừa hay ăn canh da lạnh,” Ngư Ngư vô cùng thích thú, “Sau đó còn có thể nói với gã, thịt của gã cũng bị chúng ta xẻo, sau đó làm giò thạch anh ở trước mặt gã.” uhm, ngon.

Tưởng tượng một hồi, nếu như bản thân đối mặt với đái ngổ như vậy... Khóe miệng của đám đàn ông giật giật, đột nhiên cảm thấy, trực tiếp chết đi có lẽ là điều tuyệt vời hơn.

“... Chối không được vài ngày, sẽ phải điên rồi à...” Có tiếng người nghẹn ngào cảm khái.

“Mấy người yên tâm, cho dù điên, tôi cũng sẽ chữa khỏi,” Ngư Ngư nghiêm túc nhấn mạnh, “Y thuật của tôi rất tốt.”

“...” Nhưng những người chọc phải ngài, có bao nhiêu hi vọng ngài lỡ tay giết họ luôn cho rồi...

Cũng không đúng, phải nói là người chọc vào chủ tử mới đúng. Bọn Hà Nghiêm chợt nhận ra được sự khác biệt ở đây.

Lúc trước người chọc vào Vương phi, Vương phi cũng chỉ đào hồ ngoài miệng, bắt nạt một chút thì coi như xong, nhưng lần này thì thật sự là tức giận, đừng thấy nàng cười nói ngọt ngào vui vẻ, nói một hồi lại chuyển sang chủ đề ăn uống, nhưng đây chỉ là cho bên ngoài xem, trên thực tế nếu là trước đây, thủ đoạn phạt người của nàng căn bản không độc ác như vậy.

Xem ra Vương phi và chủ tử giống nhau, nhìn thấy người mình yêu bị thương còn tức giận hơn cả chính mình bị thương.

Hơn nữa... Vương phi thật sự đặt chủ tử ở trong lòng, nếu không lúc ấy cũng sẽ không cố lấy máu của mình giúp chủ tử ngăn chặn độc tính lan tràn.

Phát hiện này khiến bọn Hà Nghiêm vui mừng quá đỗi, cảm thấy hôm nay có thể xem như trong họa có phúc, đợi khi chủ tử thức dậy, phải nói tin vui này cho ngài ấy biết.

Một đám người lo lắng chờ đợi, rốt cuộc Hách Liên Dạ dần dần tỉnh lại, chậm chậm mở mắt ra.

Vừa liếc thấy Ngư Ngư, mặc dù như đang cười nhưng sắc mặt lại trắng bệch như tờ giấy, Hách Liên Dạ chậm rãi giơ tay lên, muốn đỡ Ngư Ngư, “Đừng sợ, ta không sao,” cũng không quan tâm xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn, y cười trấn an, “Ta còn chưa cung chiêu nàng đủ mà.”

Mọi người: “...”

Vương gia à... ngài không cần vừa tỉnh lại đã vội vàng tỏ lộ vậy chứ!

Ngư Ngư cẩn thận kiểm tra mạch đập của y, sau đó nhận áo choàng từ Hà Nghiêm, cẩn thận đắp lên người y, giọng nói vô cùng bình tĩnh, “Nếu chàng còn lãng phí sức lực vô nghĩa, em sẽ không gả cho chàng nữa.”

(sau khi hỏi ý kiến, t quyết định để xưng hô của NN vs HLD là em-chàng, cho nó có xí mùi cổ đại:D:D)

Đây là Vương phi đồng ý gả rồi.

Một cây châm bạc đâm xuống trúng huyệt ngũ của Hách Liên Dạ, khiến y ngủ mê man, nghỉ ngơi cho tốt.

Được rồi, dù sao thì chủ tử cũng đã tỉnh lại, tỏ lộ cũng thuận buồn xuôi gió... Hơn nữa lúc chủ tử bày tỏ tình cảm, thật sự không thích hợp khiến người ta vậy xem...

Bọn Hà Nghiêm lại bắt đầu thầm lặng roi lệ trong lòng, có điều trên mặt vẫn khôn khéo lão luyện, đáng vẻ tuyệt đối xứng với chức danh tâm phúc của Tĩnh Vương, nhẹ nhàng cẩn thận nâng Hách Liên Dạ lên cang, đưa về phủ Tĩnh vương dưỡng thương.

Về phần hung thủ khiến chủ tử của bọn họ bị thương, còn có Tả tướng Triệu đại nhân rõ ràng là đồng bọn với tên hung thủ, đương nhiên cũng phải dẫn đi, Vương phủ tự khắc có biện pháp “chiêu đãi” bọn họ.

Có điều Tả tướng không phải nhân vật nhỏ bé, bây giờ không thể tùy tiện đưa đi, vì thế Hà Nghiêm ra mặt, nhẹ nhàng để lại tờ giấy, “Người ở phủ Tĩnh Vương, cầm giấy đến phủ đòi người!”

“...” Đó là Tả tướng đương triều, không phải là cục gạch nha... Nhưng ngay cả Hoàng thượng ngồi trên ghế rồng cũng coi như không nghe thấy gì, hoàn toàn không có ý định chọc vào tên con trai đáng sợ này.

Không đúng, hiện giờ sự thật chứng minh, con cháu mới của ông cũng vô cùng đáng sợ...

Còn có con heo của bọn họ nữa! Cả nhà nó ngay đến cả sủng vật cũng mạnh mẽ như người! Thật là quá mạnh mẽ rồi...

Cái nhà này hợp lại, rõ là... vô địch rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Chỉ là vương phi không thích thổ lộ mà thôi

Từ trước đến nay, Hách Liên Dạ vẫn luôn mạnh mẽ vô cùng, dường như y có sức mạnh không gì địch nổi, không ai có thể làm y bị thương.

Vậy nên sau khi biết tin Hách Liên Dạ trúng độc, phủ Tĩnh vương lâm vào hỗn loạn, một đám người biết rõ là độc của y đã được giải, bây giờ không còn nguy hiểm đến tính mạng nhưng vẫn lo lắng đề phòng, làm việc gì cũng xảy ra lỗi.

Trong một đám người này, tinh táo trấn định nhất, lại là người quen biết Hách Liên Dạ chưa lâu, nhưng tính ra, lại là người có mối quan hệ thân thiết nhất với y, đó chính là Ngư Ngư.

Thật ra nàng cũng không phải là bình tĩnh trấn định, nàng căn bản không nói lời nào, bọn Hà Nghiêm cũng không biết hiện giờ nàng là bình tĩnh hay hoảng loạn.

Từ khi bọn Hà Nghiêm mang chủ tử về phủ, đưa vào phòng, đặt người lên giường, sắp xếp ổn thỏa, Ngư Ngư vẫn luôn ngồi bên cạnh giường không rời đi, phần lớn thời gian nàng lặng yên ngồi đó không nhúc nhích, chỉ thỉnh thoảng đưa tay ra bắt mạch cho Hách Liên Dạ, như muốn xác định tính mạng y không có nguy hiểm gì.

Bọn Hà Nghiêm cũng không dám quấy rầy, tất cả đều ở phòng ngoài, trọng tâm tán gẫu từ Vương phi của bọn họ khi nào ăn xong bữa sáng, đến khi nào nhớ đến bữa trưa, thậm chí còn cá cược với nhau cả bữa tối.

Tính cách Hách Liên Dạ như thế nào, Ngư Ngư rất rõ, hôm nay y trúng độc, độc tính cực mạnh, mặc dù lúc này độc đã được giải, nhưng thân thể của y chịu thương tổn lớn như vậy, nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi, cho nên Ngư Ngư không giải huyết ngủ cho y, muốn để y ngủ yên ổn như vậy, trước tiên phải để cơ thể tĩnh dưỡng trong mấy ngày đã.

Cho nên một Ngư Ngư luôn đề ý đến ngày ba bữa cơm lại quăng sang một bên, thay bằng việc bắt mạch cho Hách Liên Dạ, luôn nhớ gọi y dậy, ép y ăn cái này cái kia, sau đó thừa lúc năng lực phản kháng của y suy yếu lại lấy kim đâm một cái, cưỡng ép y đi ngủ.

Bọn Hà Nghiêm từ lo lắng đến yên tâm rồi đến vui vẻ, chủ tử được trông coi đến mây mờ trắng tỏ, thật ra Vương phi chỉ là không thích thành thật thổ lộ mà thôi, chứ trong lòng sớm đã coi chủ tử quan trọng hơn tất cả rồi.

Một đám nam nhân chưa bao giờ tám chuyện mà nay lại thay nhau núp bên cửa sổ, nhìn Ngư Ngư chăm sóc Hách Liên Dạ, vui mừng thay cho chủ tử.

Sau khi nhìn vài lần, bọn Hà Nghiêm liên tục cảm thán thở dài, “Bây giờ xem ra chúng ta đã hiểu được tâm ý của Vương phi, có điều... hôm nay nếu các người chậm thêm chút nữa, hai người bọn họ...”

Đã có thể nguy hiểm rồi!

Hà Nghiêm không muốn nghĩ đến điềm xấu liền vòng qua cái kết đáng sợ ấy, nói tiếp, “May mà lúc ấy có Thái tử ở đó, khinh công của ta không bằng hần, hần gấp gấp trở về báo tin nên mới kịp, nếu bản thân ta trở về...”

“Thái tử nào?” Hà Túc nhíu mày, ông anh cảm khái cất ngang lời.

“...Buổi sáng hôm nay, không phải Thái tử quay về tìm mọi người sao?”

“Bọn đệ thấy huynh đột nhiên phóng tín hiệu, đều tìm đệ và Lãnh Mộc Tiền Khiêm, thậm chí ngay cả người của Phong Minh cũng đồng thời được điều động, cảm thấy nhất định là có chuyện lớn xảy ra.”

Cho dù là phủ Tĩnh Vương hay là Phong Minh, đều là nhà lớn nghiệp lớn, tình huống bình thường đều sẽ để lại một cao thủ giữ nhà, tránh để xảy ra vấn đề gì, cho nên buổi sáng khi Hà Nghiêm triệu hồi, nhìn cực kì không bình thường.

“Lãnh Mộc Đầu nói nếu luận về võ công hay mưu lược, chủ tử sẽ không thua bất cứ kẻ nào, nhất định là có người giờ trò ám sát, cho nên hần mới đặc biệt đi tìm hai công tử họ Dung, mang theo các loại thuốc, sau đó cùng đi với bọn đệ.”

Hà Nghiêm không rảnh cảm phục Lãnh Mộc thông minh, sắc mặt biến đổi mấy lần, “... Đệ nói... các đệ hoàn toàn không nhận được thông báo của Thái tử... Thậm chí các đệ không nhìn thấy hần?”

Nếu không phải Lãnh Mộc nghĩ chu đáo... hôm nay hai chủ tử của bọn họ... còn có thể giữ được tính mạng hay không cũng khó nói rồi.

Hà Nghiêm nghĩ đến mà lạnh sống lưng, nhớ lại những hình ảnh sống động hiện ra, hần cùng Vương phi và chủ tử vô cùng hòa hợp, lại nghĩ đến sáng nay trên điện Kim Loan, Thái tử đã lên tiếng giúp giải vây Vương phi, hần còn vô cùng nghĩa khí đứng ra giúp bọn họ đưa tin trong lúc nguy cấp... Càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, Hà Nghiêm phát hiện, chính mình nhất thời đã không nhìn thấu con người này.

Không muốn ảnh hưởng đến tâm tình của Ngư Ngư trong thời điểm mấu chốt này, bọn Hà Nghiêm nhỏ giọng bàn luận, cũng sẽ không đi báo cho Ngư

Ngư biết, hàn huyền một hồi rồi dần yên tĩnh trở lại.

Đêm đã khuya, bọn họ vẫn chưa hề nghỉ ngơi, chuyện vừa xảy ra hồi sáng nên hiện giờ không ai dám xem thường, đều canh phòng bên ngoài cửa, đồng tâm hiệp lực bảo vệ an toàn cho căn phòng của hai người, ngay cả nam nhân áo trắng và sư đệ cũng chưa từng rời đi.

Qua một lúc lâu sau.

“Có người.” Sư đệ đang cúi đầu viết cái gì đó đột nhiên ngẩng lên.

Ngoại trừ nam nhân áo trắng bị thương, trong tất cả mọi người thì hẳn là người có kinh công cao nhất, cho nên cũng là người phát hiện ra điều bất thường sớm nhất.

Sau khi sư đệ nói không lâu, có một người ngoài ý muốn của bọn họ xuất hiện, đó là Thái tử.

Buổi sáng hẳn vào triều vẫn là cẩm bào đẹp để quý giá, nhưng y phục hiện giờ lại rách bươm, trên người hẳn còn có vết máu loang lổ, quần áo xộc xệch, không rõ máu kia rốt cuộc là của ai, có điều khỏe miệng hẳn bị rách, bên má còn bị tím một mảng, tóc thì không khác gì ổ gà, trên mặt thật sự bị thương.

Bọn Hà Nghiêm nhìn thấy hẳn, còn chưa kịp nói gì thì tất cả đều đứng lên, tản ra phòng thủ trước cửa.

Sát khí bất thường trong vườn kinh động đến Ngư Ngư, nàng nhìn ra xung quanh bên ngoài, khó hiểu nhìn về phía Hà Nghiêm.

“...Bẩm Vương phi, bọn Hà Túc nói, buổi sáng Thái tử điện hạ không có tới vương phủ báo tin, hẳn luôn không xuất hiện.” Hà Nghiêm đành phải nói ngắn gọn sự thật.

Hách Liên Dạ mạnh mẽ là điều rõ ràng, nay y lại bị thương, toàn là những chuyện ngoài ý muốn, sau khi có được bài học này, hẳn phải phòng bị cẩn thận hơn, phòng khi có người lại muốn ám toán y, gần như không có khả năng thành công rồi.

Nhưng buổi sáng hôm nay, nếu Thái tử không đưa tin, có thể khiến cho độc của Hách Liên Dạ bộc phát mà chết, đây là thời cơ tốt nhất để diệt trừ của y.

Mà mọi người đều biết, Thái tử và Tĩnh Vương không hợp nhau, bây giờ dường như không cần phải giải thích nữa rồi.

Thái tử cười khổ trong lòng một tiếng, thật ra hẳn...căn bản cũng không ôm ấp hi vọng gì.

Vội vàng tới cũng chỉ là muốn xác nhận xem hai người bọn họ có thật sự không sao rồi không.

Thái tử xoay người, khóe mắt lóe lên, lại nhìn thấy Ngư Ngư hơi chau mày, trong mắt không oán hận, không chán ghét, chỉ là nhìn đáng vẻ hẳn khó hiểu.

Nàng... trong lòng Thái tử chấn động, tiểu quý nước kia là đang nghi ngờ?

Dù cho trong lòng Ngư Ngư có chút chần chừ, không trực tiếp định tội hẳn, đối với Thái tử mà nói, cũng là điều vui mừng to lớn, đột nhiên hẳn muốn giải thích, “...Mặc kệ mọi người có tin hay không, hôm nay ta thật sự muốn giúp mọi người đưa tin.”

“Nhưng ta xuất cung chưa lâu thì bị một đám người mặc áo đen ngăn lại, ta đánh không lại bọn chúng, bị bọn chúng bắt đi, mãi đến khi này, dường như những tên áo đen ấy nhận được tín hiệu gì đó, vội vã bỏ chạy, ta mới có thể trở về.”

Chân tướng sự việc có chút dọa người, nhưng Tiểu Trần Tử lại nói với tốc độ cực nhanh, hiện tại hẳn chỉ hi vọng tiểu quý nước kia có thể tin hẳn.

Ngư Ngư bình tĩnh ngộ ra, vỗ vỗ trán, “Ban ngày chúng ta đều sơ xuất, nếu Trương Tam đã lên kế hoạch như vậy, nhất định sẽ sắp xếp người ở bên ngoài cung, ngăn cản chúng ta đi gọi cứu binh.”

Người thiệt thòi là Tiểu Trần Tử ra ngoài cầu cứu, nếu là Hà Nghiêm võ công kém hơn thì có khả năng đã gặp độc thủ rồi.

Thuộc hạ của Trương Tam đều là người có thủ đoạn độc ác, mặc dù Tiểu Trần Tử bị thương nhưng nhìn sắc mặt vẫn bình thường, có lẽ chỉ bị thương ngoài da, vậy coi như là trong cái rủi có cái may rồi.

Ngư Ngư lấy sợi chỉ bắt mạch ra, “Tôi xem vết thương của anh một chút.”

Tiểu Trần Tử kinh ngạc hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, mãi đến khi Ngư Ngư không kiên nhẫn đợi nữa, tự mình động tay buộc sợi chỉ lên cổ tay hẳn, hẳn mới kịp phản ứng, Ngư Ngư thật sự tin, còn trực tiếp chuyển sang đề tài trị thương cho hẳn.

“Cô... Cảm ơn cô đã tin tưởng ta.” Lúc xuất hiện trong thân phận Tiểu Trần Tử, hiếm khi Thái tử dùng giọng điệu nghiêm chỉnh như vậy.

“Khách sáo làm gì.” Ngư Ngư chân thành vỗ vỗ hẳn, “Chỉ là tôi cảm thấy, với chỉ số thông minh của anh vẫn còn chưa đủ để tính kế Hách Liên Dạ à.”

Tiểu Trần Tử lại sững sốt, ánh mắt càng trừng lớn hơn, sau cùng nổi giận đấm lên tường một cái, “Ta biết ngay mà, người bình thường thấy ta đẹp trai liền cho rằng ta không thông minh! Bọn họ đều không tin trên đời này có người được ông trời cực kì thiên vị, chẳng những bề ngoài tuần tú khôi ngô, còn có chỉ số thông minh thiên hạ vô địch!”

Xả xong con “phần nộ”, Tiểu Trần Từ phiền não chống trán, ánh mắt cực kì bất lực, “Làm thế nào bây giờ, ta lại bị vẻ đẹp trai của mình liên lụy rồi.”

Bọn Hà Nghiêm “...”

Ngài... từ Thái tử đến Tiểu Trần Từ, đừng biến hóa nhanh như vậy được không! Được không!

Tiểu Trần Từ không vứt bỏ tình bạn của Ngư Ngư, trong lòng cao hứng, cho nên vui vẻ bày ra phong thái ấy, có điều thấy tình trạng của Hách Liên Dạ vẫn chưa tốt hẳn nên hắn cũng không tranh cãi với Ngư Ngư, chỉ hạ thấp giọng, “Tên hung thủ đã thương người đâu?”

Hắn rời khỏi điện Kim Loan rất sớm nên không thấy được hành vi của Ngư Ngư sau đó nên mới có câu hỏi này.

Ngư Ngư xem xong mạch tượng của hắn, phát hiện bị trúng một lượng độc nhỏ, cho hắn uống giải được trước, sau đó viết phương thuốc, không thêm đề ý nói, “Tôi không biết, anh hỏi bọn Hà Nghiêm đi.”

Tiểu Trần Từ sùng sốt, nhưng đó là hung thủ làm Thập Nhất bị thương! Tiểu quý nước này chẳng lẽ không báo thù cho Thập Nhất?

Âm thanh Hà Nghiêm bình tĩnh trả lời, “Bẩm Vương phi, sau khi gỡ ta thức dậy, thuộc hạ nghe theo phân phó của người, nấu một nồi da đông lạnh ở trước mặt gã, có điều lá gan của gã quá nhỏ, lúc sư phụ của phòng bếp nhúng da lợn vào nồi nước đang sôi, mới vừa nói đến đó là da lột từ trên người gã thì gã liền hét lên rồi hôn mê luôn.”

Hiển nhiên Hà Nghiêm cũng là người lương thiện, “Lúc ấy thuộc hạ liền tìm đại phu làm cho gã tỉnh lại, còn nhét vào miệng gã một nhân sâm ngàn năm”

Làm một đứa trẻ hiền lành khôn ngoan, Ngư Ngư thích nhất nhìn thấy hành động thiện lương này, gật đầu cực kỳ tán thành, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó sư phụ phòng bếp vớt da lợn ra, lúc dùng dao cạo mỡ, ngay cả nhân sâm ngàn năm cũng chưa dùng mà gã đã lại hôn mê rồi.”

“Tổ chất tâm lý quá kém,” Ngư Ngư nhú mày cảm khái, “Như vậy đi, vừa hay gã ta nhìn thấy bước cạo mỡ, đợi nửa đêm gã tỉnh lại thì đặt một chiếc đèn dầu trước mặt gã, nói là mỡ trên da gã cạo xuống làm dầu thấp.”

“Vâng.” Hà Nghiêm vô cùng bình tĩnh nhận lệnh.

Tiểu Trần Từ: “...”

Vậy mà hắn còn cho rằng tiểu quý nước muốn thả người... Hắn nghĩ ít quá rồi...

Khỏe miệng co giật hơn nửa ngày, mãi hắn mới tìm lại được giọng nói của chính mình, “Cô, trước kia cô rất hiền...”

“Bây giờ tôi vẫn vậy mà,” Ngư Ngư mở to đôi mắt trong suốt, giọng nhấn mạnh cực kỳ vô tội, “Sau khi gỡ ta rơi vào tay tôi, chả thiếu lấy một cọng lông tóc nào, tôi cũng không để cho gã phải chịu một chút thương đau.”

“Ta... cô...” Tiểu Trần Từ nghĩ hồi lâu, vốn muốn nói giữ lại tên hung thủ kia, hắn muốn tự mình báo thù, nhưng ngẫm lại, trải qua thủ đoạn trả thù của Ngư Ngư, cho dù hắn làm gì với tên hung thủ kia, thật ra vẫn có thể coi là nhẹ nhàng...

Lúc vừa muốn nói đợi Ngư Ngư báo thù thì xong gọi hắn qua xem, vừa hay có thể giải tỏa ác khí trong lòng.

Nhưng nghĩ lại, thật ra hoàn toàn không cần nhìn tận mắt, chỉ nghĩ đến những hình ảnh ấy... Thôi, không nghĩ nữa, buổi tối còn phải ăn khuya.

Có điều còn một việc...

“Tiểu quý nước, cô định xử lý Triệu Tà tướng đại nhân như thế nào?”

Ngư Ngư cau mày, “Rất khó xử lý.”

Đúng thế, quả thật rất khó xử lý, Tà tướng xuất thân gia thế quan lại, căn cơ tại Nguyệt Loan quốc cực kỳ ổn định, lại leo lên địa vị dưới một người trên vạn người như hiện giờ, không dễ động vào được.

Tiểu Trần Từ đang thay nạng nghĩ ra chủ ý thì thấy Ngư Ngư khó xử nói, “Ông ta không biết võ công, chỉ là người có thể chất bình thường, nhất định không chịu được giày vò, cực kỳ dễ hù chết thôi.”

Nghĩ một lúc, nàng nói một cách lương thiện, “Tôi chuẩn bị tắm bồn cho ông ta trước một tháng, chờ ông ta dưỡng thân thể cho tốt tôi sẽ chơi cùng ông ta.”

Tiểu Trần Từ: “...”

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, “Tà tướng... Ông ta...”

“Nếu đã dám chơi, thì phải chấp nhận thua chứ,” Ngư Ngư cực kỳ thành thật nháy mắt mấy cái, “Cũng chẳng phải tôi chủ động muốn bắt nạt ông ta, ai

bảo ông ta muốn hại đám người bọn ta trước làm chi?”

Tiểu Trần Tử bị nghẹn hồi lâu, quả thật có chuyện như vậy, tự mình tìm đường chết, sao có thể trách người khác bụng dạ nham hiểm?

Chỉ là... khỏe miệng Tiểu Trần Tử vẫn đang co giật, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành thật trước mắt, ngấm lại vận mệnh của tên hung thủ kia, cảm thấy bản thân bị đá kích không nhẹ, dứt khoát nhanh chóng cáo từ, tự mình tìm biện pháp chữa trị cho bản thân thôi.

Sau khi Thái tử đi chưa lâu, Ngư Ngư cảm thấy tình hình Hách Liên Dạ khá ổn định, liền giải huyệt ngủ cho y.

Vừa mở mắt ra, Hách Liên Dạ phát hiện người cực kỳ giống bệnh nhân trong vương phủ không phải y, mà là Ngư Ngư vẫn luôn bên cạnh chăm nom y.

Y hơi nhũn mày, vươn tay ôm người lên giường nghỉ ngơi, còn phân phó Hà Nghiêm đưa đồ ăn tới.

Quả nhiên, vừa tỉnh dậy y đã không ngoan ngoãn nằm rồi.

Dù sao thể lực của y đã khôi phục tương đối, Ngư Ngư sẽ không đi tranh cãi với y, hướng hồ nàng thật sự vừa đói vừa mệt muốn chết rồi, ngay cả ngón tay cũng không muốn nâng lên, khi Hà Nghiêm mang đồ ăn tới, nàng phải dựa đầu vào thành giường, ngoan ngoãn để Hách Liên Dạ dứt nàng ăn cơm.

Theo lý mà nói, chuyện mới xảy ra khi sáng, Ngư Ngư lại liều mạng cứu y như vậy, tâm ý biểu lộ cực kỳ rõ ràng, lúc này Hách Liên Dạ phải có rất nhiều lời quan trọng muốn nói mới đúng.

Nhưng đợi Ngư Ngư ăn hòm hòm, sắc mặt dần khôi phục lại bình thường, câu đầu tiên Hách Liên Dạ hỏi lại là: “Tiểu nha đầu, hồi nhỏ nàng trông như thế nào?”

Ngư Ngư sững sốt, Hách Liên Dạ biết là nàng xuyên qua, cũng cực kỳ tò mò hoàn cảnh lớn lên từ nhỏ của nàng, nghe nàng kể không ít chuyện lý thú trong nhà, nhưng từ trước giờ chưa từng hỏi qua vấn đề này.

Dung mạo trước kia của nàng... có vấn đề gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Bọn họ càng ngày càng vô địch

Ngư Ngư nuốt miếng thức ăn cuối cùng, “Bây giờ em về cho chàng xem”

Hách Liên Dạ không phải kiểu người không có việc gì thì kiếm chuyện, y đột nhiên hỏi vấn đề này nhất định là có nguyên nhân quan trọng, Ngư Ngư cũng không hỏi nhiều lần chuẩn bị về cho y xem.

Hách Liên Dạ bỗng kéo người lại, “Nàng nói cho ta đặc điểm chính trước, bức vẽ đội nàng ngủ dậy rồi vẽ.”

“Như vậy sao được, việc của chàng quan trọng hơn.” Giọng Ngư Ngư vô cùng nghiêm túc, “Nói cho cùng, trong lòng em, chàng không chỉ là Tình Vương của Nguyên Loan quốc,” lại rất cảm khái buồn bã mà tiếng thở dài vô cùng, “Chàng còn là phụ nữ có thai đó.” Nói xong vỗ vỗ bụng y.

Bọn Hà Nghiêm còn cho rằng Ngư Ngư đang định thổ lộ: (T_T)

Hách Liên Dạ bật cười nheo nheo má Ngư Ngư, “Có quan trọng thì vẫn không có gì quan trọng bằng tiểu nha đầu vô lương này.”

Thổ lộ thẳng thắn như vậy, đổi lấy là sự sững sốt của Ngư Ngư, sau đó nàng vô cùng hiểu chuyện gật đầu, “Trong lòng mỗi người phụ nữ đều có một cô gái nhỏ mãi mãi không lớn, xem ra Tiểu Dạ tỷ tỷ cũng như vậy.”

Cũng có một cô gái nhỏ không lớn? Người nào đó hoàn toàn không rồi rắm vấn đề giới tính của mình, chỉ là lần đầu tiên nghe thấy cách nói thịnh hành của người hiện đại thì cảm thấy thú vị.

Nhìn khuôn mặt khôn ngoan lừa người trước mắt, ánh mắt Hách Liên Dạ càng lúc càng dịu dàng, “Về sau bốn vương sẽ chỉ cung chiều tiểu nha đầu mình thích kia, để nàng ấy không cần phải lo lắng chuyện gì, muốn làm gì thì làm cái đó, vĩnh viễn không cần lớn lên, vĩnh viễn không cần phải đối mặt với nhiều áp lực, có được không?”

Ngư Ngư có chút khó xử, “Nhưng trong lòng em chỉ có một cô bé ăn không no thôi.”

Hách Liên Dạ bị đùa đến cười ha ha, ôm người vào trong lòng, không chút đỏ mặt cam đoan, “Vậy nàng càng có thể yên tâm, sau khi thành thân, nàng có thể tùy tiện ăn bốn vương, nhất định có thể ăn no.”

“...” Ngự Ngự há hốc miệng hồi lâu, sau đó nghiêm túc hỏi, “Vương gia, lời chàng nói bình thường, chính chàng có thể tiếp tục không?”

“Có thể.” Người nào đó cực kỳ khẳng định.

“... Vậy câu nói vừa rồi, phía sau hẳn nên nói như thế nào để người khác không thể nói được nữa?” Ngự Ngự khiêm tốn thỉnh giáo.

“Rất đơn giản.” Hách Liên Dạ dịu dàng cười cười, cực kỳ cung chiêu dạy nàng tuyệt chiêu đánh bại bản thân, “Nói ‘Vậy bây giờ em ăn cái gì?’ Sau đó bốn vương không cần nói gì nữa, chỉ có thể trực tiếp cởi quần áo, để nàng ăn gì thì ăn thôi.”

“...” Ngự Ngự lôi ra một nắm kim châm, thật sự châm cho y thành con nhím, sau đó vẫy vẫy tay, “Vương gia, bản thân chàng quá biến thái, em phải về nghỉ ngơi rồi, lát nữa em sẽ cho người mang bức họa qua.”

Con nhím Hách Liên Dạ kéo người trở lại, “Kêu Hà Nghiêm chuyển giường qua đi, ta không muốn cách xa nàng.”

Ngự Ngự xoa xoa tóc y, “Tiểu cô nương nhà ta thật là bá m người.” Có điều sau khi vô lương xong, nàng cũng không thật sự đi, chỉ là khó mở lời nhờ Hà Nghiêm chuyển giường giúp nàng.

Đội Hà Nghiêm quay về, Ngự Ngự khẳng khái muốn vẽ tranh, vừa vẽ vừa ở bên cạnh thương lượng với Hách Liên Dạ, “Người buổi sáng ấy để lại cho em nhé, vương gia chàng đừng có nhúng tay vào.”

“Bởi vì người bị thương là tướng công nàng, nàng muốn đích thân báo thù à?” Người nào đó cười đến vô cùng hạnh phúc.

“Vương gia, thì ra mặt chàng dày như vậy!” Ngự Ngự vô cùng kinh ngạc nhìn y, “Vậy mà không biết xấu hổ thừa nhận chúng ta là tỷ muội tình thâm.”

Yêu nghiệt nào đó thông dong cười một tiếng, “Nếu thật sự có thể như vậy thì cũng không tệ, bởi vì trong tim thật sự quá thích tiểu nha đầu nào đó rồi, ta không chỉ hi vọng có thể làm người trong lòng nàng ấy yêu nhất, mà còn hi vọng có thể là người bạn thân thiết nhất của nàng ấy, để khi nàng ấy có tâm sự gì đều nguyện ý chia sẻ cùng ta.”

Người nào đó vô cùng bình tĩnh chớp cơ hội thổ lộ lần nữa...

“... Vương gia, chàng thật sự không suy xét thành thạo thua một lần sao?”

Than nhẹ một tiếng, giọng người nào đó cực kỳ yêu chiều, “Lúc cảm động, bốn vương đã đem cả người thua dưới tay nàng rồi.”

Ngự Ngự: “...”

Đang nói chuyện thì Hà Nghiêm dẫn theo mấy thị vệ nâng một giường lớn khắc hoa vào cửa, có điều Hà Nghiêm còn thuận tiện mang heo nhỏ theo.

Ủm, heo nhỏ trần trụi trực.

Đã quen nhìn tiểu tử kia mặc quần áo nhỏ màu lam, còn khoác một chiếc áo choàng nhỏ rất có phong cách, đột nhiên nhìn thấy nó không mặc gì như vậy, trong khoảnh khắc, Ngự Ngự có loại ảo giác nó đang lửa thể...

“... Chuyện gì thế?”

Hà Nghiêm giật giật khóe miệng, đang định nói chuyện thì đột nhiên heo nhỏ nhảy xuống khỏi lòng hắn, chậm rì rì đi đến góc tường, yên lặng ngồi xồm xuống... à không, là đứng, có điều chân ngắn quá, nhìn như ngồi xồm ấy...

Tiểu tử kia không động đậy đứng ở đó.

Hà Nghiêm luống cuống chỉ vào bóng lưng heo nhỏ, “Là như vậy, lúc về phủ tình hình quá loạn nên không ai chú ý đến nó, vừa rồi thuộc hạ trở về mới phát hiện, không biết tại sao nó cởi quần áo, ngồi chồm hồm trong góc tường.”

Ngự Ngự: “...”

Nàng thật không xứng với chức chủ nhân mà... hoàn toàn không biết lý giải tiểu tử kia đang làm gì.

Trái lại Hách Liên Dạ cực kỳ dễ dàng giải thích hành động của heo nhỏ, bật cười nói, “Nó đang sám hối.”

Vậy mà Hách Liên Dạ lại nói đúng, về phần tại sao nó lại cởi quần áo...

Là phạt, nó không bảo vệ tốt chủ nhân, nó là đồ đần độn, nó không có tư cách mặc quần áo uy phong như vậy!

Tiểu tử kia rất có ý thức trách nhiệm, bình thường đùa giỡn cùng chủ nhân không có vấn đề gì, nhưng lần này ở cùng chủ nhân, lại không giúp được chủ nhân phòng bị ám toán, tro mắt nhìn chủ nhân bị thương, heo nhỏ cảm thấy bản thân vô cùng tức trách, dù không ai mắng nó, nó vẫn bắt đầu trừng phạt chính mình.

Ngắm lại tình hình buổi sáng lúc chủ nhân trúng độc hôn mê, tiểu tử kia lại nước mắt lưng tròng, nâng một bên chân lên lau loạn xạ trên mặt, tiếp tục nghiêm túc úp mặt vào tường.

Về phần phản ứng của Ngư Ngư khi nhìn thấy cái mông tròn tròn kia, nàng rất muốn túm cái đuôi của nó lại...

So sánh mức độ đau lòng của tiểu tử này, Ngư Ngư phát hiện, cảnh giới tư tưởng của mình với heo nhỏ không khác nhau mấy...

Mấy người thay nhau dỗ nó, nhưng tính tình tiểu tử kia cực kỳ ngang ngược, cho dù là Hách Liên Dạ trấn an cũng không khiến nó thay đổi chủ ý, kiên trì tiếp tục úp mặt vào tường.

Ngư Ngư đành phải tìm chuyện khác để dời đi lực chú ý của nó, đúng lúc nàng cũng có vấn đề cấp bách cần làm rõ.

Buổi sáng hôm nay, người làm Hách Liên Dạ bị thương bị heo nhỏ cắn một phát, liền đau đến ngất đi.

Chẳng lẽ heo nhỏ cắn người rất đau?

Hôm nay trái lại heo nhỏ rất phối hợp, Ngư Ngư bảo nó há miệng, nó liền ngoan ngoãn há miệng ra.

Heo có răng sao? Ngư Ngư không rõ vấn đề này lắm, nhưng tiểu tử trước mắt quả thật có, chỉ có hai chiếc, giống như răng nanh, nhọn hoắt, có điều nó quá nhỏ, nhìn không ra uy hiếp gì.

Dù cắn thật mạnh xuống cũng chỉ như kim châm.

Chẳng nhẽ trên răng heo nhỏ có độc?

Rất có khả năng, bởi vì bản lĩnh của heo nhỏ đều có liên quan đến y thuật.

Ngư Ngư quyết định thử xem, nếu dùng châm bạc sợ heo nhỏ lộn xộn sẽ đâm vào nó, cho nên lấy một miếng dưa hấu, để nó cắn một miếng xem có độc hay không.

Miếng heo nhỏ bé xíu, hơn nữa nó ngoài thảo dược quý hiếm ra thì không ăn gì, cho nên Ngư Ngư cầm miếng dưa hấu, kích thước chỉ như cái bánh quy to bằng ngón tay có bọc giấy.

Sau đó một cảnh xảy ra khiến bọn họ kinh ngạc...

Heo nhỏ ngược lại rất phối hợp, nhẹ nhàng cắn một miếng, hoặc là nói, nó ghì răng lên miếng dưa hấu, nhưng miếng dưa hấu bị nó chạm đang nhanh chóng biến mất, hơn nữa nơi hai chiếc răng chạm vào làm khởi điểm tạo thành hai vết dài, phạm vi biến mất của vết dài đó đang từ từ lan rộng!

May mà Hách Liên Dạ phản ứng nhanh, rút tay Ngư Ngư lại, để nàng vớt miếng dưa hấu đang dần dần tiêu mất gần đến ngón tay nàng đi.

Ngư Ngư trợn mắt há hốc mồm nhìn xuống miếng dưa hấu rớt xuống đất đang dần biến thành ba đoạn gọn gàng như bị cắt.

Nếu động tác của nàng chỉ chậm chút thôi, có phải ngón tay nàng cũng sẽ bị cắt thành hai khúc không?

Lúc này Ngư Ngư mới hiểu, trái cây heo nhỏ thích ăn kia, tại sao nhìn chỉ như ghé vào đấy, không thấy nó có động tác gặm nhấm nào cả.

Thì ra tự bản thân có công năng như máy ép nước trái cây...

Ngư Ngư trầm nghĩ, làm người sành ăn, nàng rất không thích công nghệ cao...

Còn cái gã buổi sáng kia...

Cái này không liên quan đến kích thích miệng vết thương, heo nhỏ cắn một phát, dù bên ngoài chỉ là một cái lỗ nhỏ, còn không nghiêm trọng bằng nốt muỗi đốt, nhưng thật ra bên trong cơ thể đã bị mở ra hai đường hầm nho nhỏ...

Nếu heo nhỏ cắn thêm nhiều phát, có phải người kia sẽ bị cắn thủng, gió thổi có thể lừa qua không...

Ngư Ngư co rúm lại, chỉ có thể yên lặng quay đầu nhìn trời.

Hà Nghiêm đứng ở bên cạnh, tận mắt nhìn thấy kỹ năng tiềm ẩn của heo nhỏ, cũng rất muốn khóc.

Thì ra heo nhỏ mạnh như vậy... lại thêm biểu hiện kinh người trên điện Kim Loan sáng nay nữa... phủ Tĩnh Vương của bọn họ có phải quá vô địch rồi không?

Bởi vậy, nào còn ai dám trêu chọc phủ Tĩnh Vương đâu? Không ai chọc bọn hấn, hấn còn ai có thể bắt nạt?

Hấn vừa mới theo Vương phi học được cách làm một người thật thà mà! Tại sao không cho hấn có cơ hội biểu hiện chứ! (T_T)

Thật ra nước mắt cảm khái của Hà Nghiêm đã sớm dâng trào rồi, lúc bọn họ đang nói chuyện, chợt có thị vệ về mặt ngạc nhiên chạy tới, nói với bọn họ, ngoài cửa có người cầm tờ giấy buổi sáng Hà Nghiêm để lại, nói muốn đón Tả tướng về phủ.

Thật là còn chưa nghĩ đến đã tìm tới cửa rồi!

Tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên, sau đó... bình tĩnh coi như không có gì.

Đã muộn thế này, bọn họ còn phải nghỉ ngơi, hoàn toàn không có hứng thú để ý tới người lung tung, người kia sẵn lòng đứng đợi ở cửa, đợi ở bên ngoài chờ đến sáng mai bọn họ rảnh rồi rồi nói sau.

Mọi người đều bị chuyện của heo nhỏ dọa cho sợ hãi, lúc này chụm lại xem, cẩn thận nghiên cứu hai cái răng nanh của nó, Ngư Ngư thì chuyên tâm vẽ tranh.

Trước khi vẽ, Ngư Ngư đã hỏi, Hách Liên Dạ có muốn một bức tranh cực kỳ tỉ mỉ không, nhưng hắn lại chỉ muốn đại khái thôi.

Cho nên rất nhanh Ngư Ngư đã vẽ xong, nhìn chằm chằm tờ giấy trước mặt một lúc, không khỏi có chút buồn bực.

Sau đó... có phải mãi mãi không nhìn thấy mặt mình nữa không?

Hách Liên Dạ thấy nàng như có chút tụt cảm xúc thì đi đến bên cạnh, nhìn bức vẽ chân dung kia, đột nhiên nở nụ cười, “Thì ra nàng xuyên đến trên người Trình Ti Nghiên, lại chịu nhiều thiệt thòi như vậy.”

Dáng vẻ vốn có của tiểu nha đầu này còn đẹp hơn cả Trình Ti Nghiên.

Thật ra Hách Liên Dạ là vì người tình trong mắt hóa Tây Thi, nhìn Ngư Ngư chỉ thấy càng ngắm càng đẹp, bây giờ nhìn thấy dung mạo thật của Ngư Ngư thì càng cảm thấy xinh đẹp không ai sánh bằng.

Mặc dù không khoa trương đến mức đó, nhưng trước kia quả thật Ngư Ngư là một tiểu mỹ nữ.

Nói đầu xa, nàng là em gái họ của Nghiêm đại thiếu... .

Mẹ nàng và mẹ của Nghiêm đại thiếu là chị em, nhìn về ngoài tuần mỹ của hai anh em nhà họ Nghiêm kia thì biết, mẹ của họ nhất định là tuyệt sắc khuynh thành, mà em gái của mỹ nhân, đa phần cũng là mỹ nhân, có gen đẹp như vậy, dung mạo của Ngư Ngư đương nhiên sẽ không kém.

Có điều ở hiện đại, nhà họ Nghiêm và nhà họ Giang đều là tuần nam mỹ nữ, trừ phi nhìn thấy loại đẳng cấp yêu nghiệt là Hách Liên Dạ, này, Ngư Ngư đã miễn dịch đối với gương mặt xinh đẹp cũng cảm thấy chính mình không đẹp bao nhiêu.

Hiện giờ nàng quan tâm chính là “Tại sao muốn biết chân dung của ta trước kia?”

“Nàng đoán xem” Hách Liên Dạ vẫn đang ngắm bức chân dung trước kia của Ngư Ngư, càng nhìn càng thích. Có lẽ liếc mắt một cái, dáng vẻ vốn có của Ngư Ngư, đặc trưng lớn nhất chính là ngoan ngoãn khéo léo thật thà... cho nên mặc dù là lần đầu nhìn thấy khuôn mặt này, Hách Liên Dạ cũng không thấy hoàn toàn xa lạ.

Ngư Ngư không vui, “Vương gia chàng quá không phúc hậu rồi, hát cũng hát rồi, tâm tư của đứa bé gái chàng không cần đoán, vậy sao chàng còn bắt em đoán xem chàng đang nghĩ cái gì chứ?”

Hách Liên Dạ bật cười nói thẳng, “Được, vậy ta chủ động nói, suy nghĩ trong lòng ta đều là tiểu nha đầu không thành thật nào đó, rõ ràng ban ngày lo lắng cho ta, lo lắng đến bất chấp tất cả, đến khi ta tỉnh lại thì lại bắt đầu vô lương tâm.”

“Tiểu Dạ tỷ tỷ, tại sao tỷ lại thẹn thùng thừa nhận,” Ngư Ngư xoa xoa tóc y khích lệ, “Trong lòng tỷ rõ ràng là muốn đợi em tắm rửa quay lại thì mời em ăn kem.”

Suy nghĩ một chút, nghiêm túc chọn món, “Em muốn một phần dưa Cáp Mật*, một phần dâu tây, một phần sữa bò, sữa bò có thêm nho khô.”

(* là dưa Hami, nhưng ở cổ đại ko xài tiếng anh nên để tiếng Hán lun nha)

Hà Nghiêm lau nước mắt, âm thầm ghi nhớ khẩu vị, chuẩn bị chốc nữa đi lấy kem cho Ngư Ngư.

Nhưng mà Vương phi, ngài có thể nói cho ta biết tại sao ngài ăn trước khi đi ngủ mà không béo lên chút nào không... (T_T) trong phủ ai cũng ăn ít hơn so với ngài nhưng gần đây lại càng ngày càng mượt mà, ngài làm cho mọi người ghen tỵ đấy!

Tối nay Ngư Ngư muốn ngủ ở phòng này, nhưng tắm rửa vẫn nhất định sang phòng bên, cho nên chọn món xong phải ra cửa lấy đồ.

Gần như cùng lúc Ngư Ngư đi vào phòng bên, trong khoảnh khắc đóng cửa, Hách Liên Dạ liền phân phó Hà Nghiêm, “Đi phủ Thượng Thư mang mấy gã sai vặt và tỷ nữ đến đây.”

Hà Nghiêm sùng sốt, không hiểu sao lại cảm thấy mệnh lệnh này của chủ tử là có ý tránh Vương phi mà nói.

Cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, hấn lập tức ra ngoài, đi tìm người đến.

Bởi vì liên quan đến Ngự Ngự, bây giờ trên cơ bản phủ Thượng Thư và phủ Tỉnh Vương được tính là người một nhà, hai tòa nhà lại ở trên cùng một con phố, người hai nhà cũng đều rất quen nhau, tất cả mọi người đều không sợ cô gia tương lai Hách Liên Dạ này nữa, cho nên rất nhanh Hà Nghiêm mang bảy tám người về.

Ý bảo Hà Nghiêm đóng cửa lại, Hách Liên Dạ đặt bức chân dung Ngự Ngự vừa vẽ chính mình lên bàn, giọng điệu bình tĩnh hỏi, “Gặp người này bao giờ chưa?”

Hà Nghiêm hoảng sợ.

Đây, đây không phải là gương mặt lúc đầu của Vương phi sao?

Mấy gã sai vặt, nha hoàn đều nghiêm túc nhìn nhìn, lắc đầu, “Chưa gặp bao giờ.” Giọng điệu vô cùng khẳng định.

Hách Liên Dạ cũng không hỏi lại, chỉ là trầm mặc một lát, thay đổi câu hỏi, “Mấy ngày nay có vị khách nào kỳ quái tới thăm hỏi không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Người trong lòng của Thái tử

Đám người nghiêm túc suy nghĩ, lần nữa lắc đầu, “Không có, khách đến mấy hôm nay đều là người quen mặt.”

Hách Liên Dạ không hỏi nhiều, hai câu liên tiếp đều nhận được hai câu trả lời phủ định, trên mặt y không có phản ứng thất vọng, như thể không hề quan tâm đến đáp án.

Nhưng đợi người của phủ Thượng Thư rời đi, y lại phân phó Hà Nghiêm, “Truyền lệnh xuống, tất cả phân đà của Phong Minh, toàn lực tìm kiếm người trong bức tranh.”

“Tìm, tìm Vương phi... có khuôn mặt trước kia?” Lần đầu tiên Hà Nghiêm không có cách nào tin vào tai mình.

“Không phải khuôn mặt trước kia của Ngự Ngự,” Hách Liên Dạ gõ nhẹ mặt bàn, trầm ngâm một lúc mới nói, “Ta nghi ngờ Trình Ti Nghiên quay về rồi.”

“...” Giờ thì Hà Nghiêm thật sự nghi ngờ bản thân điên mất rồi.

Thật ra Hách Liên Dạ cũng dựa vào suy đoán, bằng chứng trong tay không đủ, cho nên giờ cũng hơi nhũn mỳ, “Sáng nay, thái độ của Trình đại nhân đối với Ngự Ngự rất bất thường.”

Lần này Hà Nghiêm bừng tỉnh, “Trình đại nhân, ông ta...”

Chịu ảnh hưởng của Hách Liên Dạ, trên dưới phủ Tỉnh Vương đều đã dần quen đặt thói quen của Ngự Ngự lên hàng đầu mà suy nghĩ, đương nhiên Hà Nghiêm cũng không ngoại lệ.

Ai nấy đều nhìn ra, Vương phi cực kỳ thích vị phụ thân Trình đại nhân này, nhưng hiện tại ý của chủ tử... là Trình đại nhân biết Vương phi không phải là con gái ruột của ông ta, cho nên lập tức đối xử không tốt với nàng?

Vậy nếu Vương phi biết được sẽ rất đau lòng!

Hướng hồ cho dù không có quan hệ huyết thống, sự hiếu thuận của Vương phi cũng không phải là giả, những cái khác không nói, sáng nay trên điện Kim Loan, nếu không lo lắng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh trung thực của Trình gia, Vương phi hoàn toàn không cần để ý tới chất vấn của bọn họ, không cần nghe bọn họ nói nhảm, phải tay là có thể rồi đi, sao có thể xảy ra chuyện chủ tử bị thương!

Hà Nghiêm bắt đầu cảm thấy bất bình thay Ngự Ngự, Hách Liên Dạ lại khoát khoát tay, “Trình đại nhân không phải là người không hiểu chuyện như vậy, hướng hồ buổi sáng Tả tướng vừa mới bắt đầu chỉ trích Ngự Ngự, Trình đại nhân lại phát hỏa. Nếu Trình Ti Nghiên thật sự quay về rồi, ông ta cũng vẫn là đối xử tốt với Ngự Ngự.”

“Vậy ý chủ tử là...”

“Trình đại nhân luôn coi con gái mình là đứa trẻ cần phải chăm sóc, nhưng buổi sáng hôm nay, ông ta đột nhiên tách biệt Ngự Ngự và Trình Ti Nghiên ra, nhớ đến Ngự Ngự luôn coi trọng bữa ăn, lúc ấy ông ta nói ‘đi ăn sáng trước’, nếu là trước đây, ông ta sẽ nói không sao, có cha ở đây, những thứ này không cần con lo lắng.”

Hà Nghiêm sừng sốt, ngấm lại, hình như đúng là như vậy...

Hắn đang định nói tiếp thì có tiếng mở cửa nhẹ, Ngư Ngư đã tắm xong đi ra rồi.

Hà Nghiêm lập tức ngậm miệng lại, lúc này hắn đã hiểu vì sao chủ tử lại hỏi sau lưng Vương phi, bởi vì bây giờ hoàn toàn là dựa vào suy đoán, bọn họ không có đủ chứng cứ, ngộ nhỡ đoán sai, sẽ khiến Vương phi thất vọng.

Ngoài cửa có không ít người canh giữ, Hà Nghiêm đã giao lại nhiệm vụ lấy kem cho Hà Túc, đêm hè, tắm xong, lại ăn một bát kem, thật sự là hưởng thụ chết được.

Ngư Ngư thoải mái thờ dài một tiếng, đang chuẩn bị đánh răng đi ngủ lại có thị vệ vội vàng tới báo.

Lần này, về mặt thị vệ hết sức kinh hãi, "...Chủ tử, Vương phi, ngoài cửa... Hoàng hậu và Thái tử điện hạ đều đến rồi."

Đây... chẳng nhẽ bọn họ không biết tự mình đi tìm đường chết sao?

Thị vệ thật sự không hiểu, bọn họ lấy đầu ra dững khỉ lớn như vậy, dám đêm hôm khuya khoắt tìm đến cửa, tìm phiền toái không nói, lại còn ảnh hưởng giấc ngủ của Vương phi

Hoàng hậu có thể không màng tới, nhưng lại phải nể chút mặt mũi của Tiểu Trần Tử.

Nhất định là hắn không giải quyết được với mẫu hậu của mình, nếu không cũng sẽ không hơn nửa đêm rồi còn bị kéo tới phủ Tĩnh Vương.

Chân Hách Liên Dạ bị thương, võ công của y cao nên đi hai bước ngắn cũng không có vấn đề gì, nhưng đứng lâu sẽ không tốt cho miệng vết thương.

Dưới sự kiên trì của Ngư Ngư, Hách Liên Dạ ngồi lên một chiếc xe lăn mà Hà Nghiêm đã gấp gấp làm ban ngày, rồi được Ngư Ngư đẩy ra cửa.

Thật ra trước khi mấy người Hách Liên Dạ đi ra, Thái tử vẫn chưa bỏ cuộc, cố gắng khuyên Hoàng hậu quay về.

"Mẫu hậu..."

"Con không cần nói nữa!" Thái độ của Hoàng hậu kiên quyết, "Nếu như con không thích nàng ta, sáng nay lúc nguy hiểm như vậy, tại sao con lại vì nàng ta mà bịa chuyện?"

"Nhi thần không có nói dối!"

"Con cho là mẫu hậu dễ lừa vậy sao? Cái gì mà người trong lòng, nếu con có người trong lòng sao không thường xuyên mang theo bên cạnh? Con tiếp xúc..."

Hoàng hậu muốn nói, nữ tử Thái tử tiếp xúc nhiều nhất, chỉ có mỗi mình Ngư Ngư.

Đúng lúc ấy, mấy người Hách Liên Dạ đều đi ra.

Đương nhiên Thái tử hiểu rõ tâm ý của mẫu thân mình, không muốn để mấy người Ngư Ngư nghe thấy mấy lời này, vội vã ngăn lại, dưới tình thế cấp bách bên tay kéo một người đến bên cạnh, "Ai nói nhi thần không mang theo bên cạnh? Nếu không mẫu hậu cho rằng hắn là ai?"

Tất cả mọi người có mặt ở hiện trường: "..."

Mọi người hóa đá nhìn Thái tử ôm chặt một người mặc trang phục thị vệ, yên lặng đến ngón ngang.

Vừa ra đến nơi đã đối mặt với cảnh này, bọn Ngư Ngư cũng bị chấn động.

Dù sao cũng mở màn rồi, Thái tử nghiêng răng tiếp tục diễn trò, nhưng vừa cúi đầu liền nhận ra người mình kéo qua lại không hề quen biết.

Nhìn có hơi quen mắt, chắc là thị vệ Đông cung, chỉ là không nhớ tên.

Thị vệ kia ngược lại khá nhanh nhẹn, ngay ngốc một lúc liền nhắc lời, "Điện hạ, An mẫu..."

"Tiểu An," Thái tử lập tức an ủi hắn, "Người yên tâm, ta sẽ không để bất kỳ kẻ nào thương tổn người!"

Thị vệ An xui xẻo: "..."

"Con... thế này còn ra thể thống gì!" Hoàng hậu hoàn toàn không tin, "Con nói trên cổ tay hắn có bớt hình trái tim, ở đâu vậy!"

"...Cổ tay của người trong lòng con không thể để nhiều người như vậy nhìn được!"

Thái tử bất chấp, cái gì cũng dám nói, nhưng câu nói này thoát nghe rất buồn nôn, kết hợp với Tiểu Trần Tử xuất hiện với hình tượng Thái tử, gương mặt

lạnh lùng ấy, thật sự hiệu quả...

Giống như đang nói “Mùi vị thịt người này không tệ, ai cũng đừng mong tranh giành với ta”...

Tất cả mọi người đều yên lặng mà cảm nhận thiên lôi cuộn cuộn.

Hoàng hậu cũng từng trải qua tuổi trẻ yêu đương, hẳn không dễ dàng bị lừa như vậy được, nhìn thấy con trai vì không muốn gây rắc rối cho Ngự Ngự mà bất chấp ở tất cả trước mặt mọi người như vậy, càng thêm tức giận hơn, “Thần nhi, con đừng làm loạn nữa! Mau buông hẳn ra!”

Mặc dù Thái tử không ngốc trong chuyện tình cảm nhưng cũng không phải là hoa hoa công tử am hiểu nói chuyện yêu đương, bảo hắn tỏ lộ với một người mình không có tình cảm, thật sự là hắn không có cảm giác...

Tình thế cấp bách, đột nhiên hắn một biện pháp.

Lúc ngẩng đầu lên nhìn An thị vệ xui xẻo, Thái tử lập tức tưởng tượng mặt hắn thành một cái chân gà nướng.

Đối với một người sành ăn mà nói, việc này quá dễ dàng, đáng vẽ các loại đồ ăn đều đã khắc sâu trong lòng...

Cho nên chưa tới một giây, vừa rồi sắc mặt còn lạnh lùng, hiện tại mặc dù vẫn hơi lạnh nhưng trong mắt lại không chút che giấu tâm tư nào, “Người thật là xinh đẹp.”

Sắc đỏ ánh lên, da hơi se lại, lại quét chút mặt ong lên, lật mặt nướng thêm chút là có thể ăn rồi.

“Người biết không? Ta đã từng cả ngày nhớ nhung người, hi vọng người ở ngay bên cạnh ta.”

Đúng thế, bởi vì phải làm Thái tử mặt lạnh, không thể lúc nào cũng ăn no, hẳn toàn mơ tưởng có cái chân gà nướng mới ra lò ở bên cạnh mình.

Thái tử nói đến ánh mắt chân thành tha thiết, âm thanh nóng bỏng, tình cảm nồng nàn hoàn toàn không kém gì lúc Hách Liên Dạ bày tỏ tình cảm...

Hoàng hậu sắp bị con trai dọa cho u mê thì nghe thấy gần đó có người cười nhạt nói, “Hoàng hậu nương nương vẫn là tự mình tìm đường chết.”

Không cần nghi ngờ, lời nói ngạo mạn như vậy, trên đời này chỉ có Hách Liên Dạ mới dám nói.

“... Lời này của người có ý gì?”

“Thái tử từng lấy một tấm thẻ bài từ phủ Tĩnh Vương, Hoàng hậu nói xem, hẳn vì ai mà lấy tấm thẻ này?”

“Người...”

Hoàng hậu luôn sợ Hách Liên Dạ, hôm nay dám đến phủ Tĩnh Vương là vì hôn sự của con trai.

Bà cảm thấy lúc này phủ Tĩnh Vương đang bị công kích nặng nề, rất nhiều chứng cứ bất lợi với Ngự Ngự và bọn họ, bà nhân cơ hội này tách Ngự Ngự và Hách Liên Dạ ra, sau đó thì gả cho Thái tử.

Cho nên trước khi đến, bà đã chuẩn bị một chút.

Nhưng còn chưa mở miệng, trong phủ Tĩnh Vương đột nhiên truyền đến tiếng hô to đầy lo lắng, “Chủ tử, heo nhỏ bị người ta bắt đi rồi! Phía tây!”

Trong lòng tất cả mọi người đều rung mình một cái, sự đệ và nam tử áo trắng khinh công giỏi, trong chớp mắt liền đuổi theo, những người khác cũng nhao nhao đuổi theo.

Gần đây Kinh thành không yên bình cho lắm, đã muộn thế này, Thái tử cũng lo lắng khi giao hoàng hậu cho một đám thị vệ võ công không cao mấy, chỉ có thể đứng yên tại chỗ, gấp đến độ mặt tái mét, “Lần này càng tệ hơn rồi! Nếu Hách Liên Dạ cho rằng người và bọn kia thông đồng với nhau, cố ý dẫn bọn họ tới đây để tạo cơ hội cho bọn chúng mang heo nhỏ đi, thì người đừng nghĩ đến ý sẽ bỏ qua cho người!”

“Vốn dĩ cũng đã bồn chồn thương lượng xong với bọn họ.” Trên mặt Hoàng hậu không có chút hối hận.

“... Người, người nói gì?”

“Thần nhi, con thật sự hết thuốc chữa rồi, theo đuổi dùng chút thủ đoạn thì làm sao chứ? Huống chi ấn tượng của nha đầu kia về con không tệ...”

“Người... Người nhanh cầu nguyện cho heo nhỏ không có chuyện gì đi!” Thái tử hoàn toàn không có tâm tình nghe tiếp, gấp tới mức giậm chân bình bịch đuổi theo.

Mang heo nhỏ đi là một người mặc đồ đen che mặt, có điều nhìn thân pháp khinh công, hẳn rõ ràng là người cùng môn phái với sư đệ.

Đệ tử của Ôn Ngôn, là dựa theo võ công cao thấp mà sắp xếp thứ tự, vậy nên cho dù người kia là ai thì khinh công của hắn cũng không nhanh bằng nam tử áo trắng và sư đệ.

Cho nên người này còn chưa kịp chạy xa, mắt thấy sư đệ sắp đuổi tới liền đột nhiên xoay người, “Nhị gia, xin dừng bước, nếu không...”

Nhìn thấy một chùy thủ rét lạnh để trên người heo nhĩ, sư đệ không dám mạo hiểm, vội vã dừng bước.

Mọi người cũng không dám đuổi theo, chỉ có thể tức giận trong lòng nhìn heo nhỏ bị áp chế.

“Hắn là Trương Tam?” Hà Nghiêm nhỏ giọng hỏi sư đệ.

Sư đệ thận trọng nhìn kỹ, “Võ công của Trương Tam cao hơn hẳn.”

Lúc trước tại căn phòng đá dưới mặt đất ở Tề Hưng quốc, Trương Tam từng chịu thua thiệt dưới tay Ngư Ngư một lần, giờ phần lớn vẫn có chút sợ bọn họ, mỗi lần đều phải thuộc hạ ra làm vật hi sinh, còn mình thì không dám lộ diện.

Người này biết rõ chuyện trên triều lúc sáng, mặc dù không rõ người bị heo nhỏ cắn sẽ bị thương ra sao, nhưng cũng cực kì phòng bị, hiện tại lúc tóm được heo nhỏ liền chụp một cái mũ giáp sắt lên đầu nó, không cho nó có cơ hội cắn người.

Lúc này giọng kẻ cường ép heo nhỏ có chút khách khí, “Thiếu chủ, Nhị gia, Tĩnh Vương. Thật ra Tam sư huynh cũng không có ác ý, chỉ là hi vọng Trình tiểu thư giúp chúng tôi một việc, dẫn chúng tôi đến hồ nước thần bí ở Vệ quốc kia.”

“Xin Trình tiểu thư yên tâm, ngài là quý nhân của chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không làm chuyện thương tổn đến ngài, chỉ cần ngài chịu đồng ý đi cùng chúng tôi một chuyến, tại hạ sẽ lập tức thả con heo này ra, nếu không...”

Tuy nói lấp lửng nhưng chùy thủ lại hơi nhích lên trước một phân, uy hiếp hết sức rõ ràng.

Nhìn khuôn mặt tái đi của Hách Liên Dạ và Ngư Ngư, người nọ cười quái dị một tiếng, “Mặc dù heo nhỏ này không phải là người, nhưng lập được không ít công, chắc hẳn Trình tiểu thư sẽ không trơ mắt nhìn nó chết ở trong tay ta chứ?”

Mấy kẻ này quả nhiên độc ác, biết người của phủ Tĩnh Vương đều không dễ chọc, liền ra tay heo nhỏ có địa vị quan trọng nhất, nhưng cũng dễ bắt nhất.

Nhưng mà...

Người nọ vừa dứt lời, heo nhỏ đột nhiên dùng sức vùng vẫy trong tay gã hai lần, sau đó cả người run lên, móng heo cũng cứng lại rồi duỗi ra, cứ thế mà ngã xuống.

... Chết, chết rồi?

Người nọ cũng hoảng sợ, chẳng lẽ mũ giáp kín gió, bị ngạt chết rồi?

Không muốn mất đi con tin tốt như vậy nên gã ta cả kinh vội vàng ném chùy thủ đi, vội vã muốn cời mũ giáp của heo nhỏ xuống.

Nhưng lúc chùy thủ vừa mới dời đi, heo nhỏ vốn thẳng đơ nằm trong tay gã nhảy vọt lên, ý vào mũ giáp kim loại mình đang mang, tạm thời trở thành “cốt thiết thép”, hung hăng vọt tới vành mắt của gã.

Khốn kiếp!

Dám bắt ta làm con tin! Còn dám lấy ta uy hiếp chủ nhân! Hơn nữa người còn lấy thảo dược quý hiếm lừa ta mắc câu! Tên khốn kiếp!

Heo nhỏ đếm từng “tội ác” của gã ở trong lòng, nhảy tới nhảy lui, nổi giận muốn nện vào thứ gì đó một phen.

Từng nghe nói heo nhỏ thông minh, nhưng dù thế nào cũng không thể ngờ nó cũng biết giả chết, còn giả cực giống như vậy, gã ta bị nện bất ngờ, trong nháy mắt một vành mắt bị bầm đen.

Tình hình chuyển biến bất ngờ này khiến mọi người...

Định đầu đều hiện lên sáu vạch đen, chỉ có thể co giật khỏe miệng, yên lặng không nói gì.

Cũng đã sớm nói, đừng nên chọc vào phủ Tĩnh Vương bọn họ... Người cho rằng sùng vật dễ chọc nhất sao? Làm rồi đấy...

Bọn họ đều đứng xem cuộc vui, nghe thấy có người bật cười một tiếng cũng không để ý đến.

Cảnh tượng này vốn khiến cho người ta bật cười mà, nên cười là bình thường.

Nhưng âm thanh không lớn này lại khiến cho toàn thân Ngư Ngư chấn động, nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

"Sao vậy?" Hách Liên Dạ lập tức hỏi nàng.

"Em..." Tự Ngư Ngư cũng cảm thấy mình đang nói chuyện khó tin, "Em nghe thấy âm thanh của em!"

"Không phải, là âm thanh trước kia của em!"

Những người khác không rõ chân tướng, nhưng trái tim Hách Liên Dạ và Hà Nghiêm lại chấn động lên.

Trình Ti Nghiêm thật sự đã trở lại, hơn nữa còn mang theo thân thể Ngư Ngư trở lại?

Không có nhiều thời gian giải thích, trong miệng Hách Liên Dạ phát ra một tiếng rít, vài bóng đen lập tức vọt ra khỏi phủ Tĩnh Vương, mấy người Hà Nghiêm cũng tự mình tản ra, bao quanh bốn phía khu vực này.

Dùng kinh công và nhãn lực của những người này, muốn chạy ra khỏi sự quản chế của bọn họ vốn là điều hoàn toàn không thể.

Thế nhưng lại không có ai muốn chạy trốn, và bọn họ cũng không nhìn thấy ai khả nghi.

Ngư Ngư hơi có chút thất vọng, "Hắn là em nghe nhầm rồi."

Có lẽ tối nay Hách Liên Dạ bảo nàng vẽ chân dung ngày trước nên nàng nhớ đến cuộc sống hiện đại, lẽ vậy mà mới xuất hiện ảo giác.

Thật ra trước đó, Ngư Ngư cũng không quá cố chấp về vấn đề này, nhưng bây giờ biết mình không về được hiện đại nữa, thì cảm thấy nếu như ngay cả thân thể cũng không phải là của mình, vậy thì nàng sẽ hoàn toàn cắt đứt những liên quan đến hiện đại, đến những người thân yêu kia.

Hách Liên Dạ nhìn Ngư Ngư có chút buồn bã ỉu xiu, chỉ âm thầm làm một thế tay với Hà Nghiêm trong bóng tối, ra dấu trước tiên đừng rút người đi, sau đó cẩn thận canh chừng.

Trận chiến lớn bên phủ Tĩnh Vương, phủ Thượng thư cùng chung một con phố cũng bị kinh động đến.

Nghe nói Ngư Ngư vẫn chưa ngủ, Trình phu nhân vẫn đối với Ngư Ngư không tệ nhưng cũng không lặng lẽ chia sẻ với nàng nhiều lại đột nhiên sai người đến tìm Ngư Ngư, nói là có lời muốn nói với nàng, còn đặc biệt chỉ rõ nàng đi qua một mình, hình như là có bí mật gì đó muốn nói với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Phu thê tình thâm

Đã trẻ thế này đáng nhờ Trình phu nhân phải ngủ từ sớm rồi, rốt cuộc chuyện đó phải quan trọng đến mức nào mới khiến bà vội tìm người lúc này?

Dọc con đường về phủ Thượng thư, Ngư Ngư nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Nhưng nàng vừa vào cửa, thì lại thấy Trình phu nhân với vẻ mặt tràn đầy lo lắng, cầm bọc vải nhỏ trên tay, sốt ruột đến mức đi qua đi lại mấy bận.

Vừa thấy Ngư Ngư, bà lập tức nhét bọc vải nhỏ kia vào tay nàng, "Đây là mấy thứ đáng giá nhất trong đồ cưới mẹ chuẩn bị cho con, con cầm đi trước đi, có lẽ đủ để con dùng một thời gian, giờ con đi ngay đi..."

Ngư Ngư sững sờ, cất lời bà, "Mẹ... đuổi con đi?"

"Không đi không được, ai ngờ mấy kẻ đó lại nhìn chăm chăm vào con, cha con giờ ồ còn không mang nổi mình ồ nữa kia..."

"Cha con làm sao cơ?" Ngư Ngư cất lời bà lần nữa, nàng nghe Trình phu nhân nói, càng lúc càng thấy lơ mơ, song nghe thấy Trình đại nhân có việc thì có chút sốt ruột.

"Cha con à..." Trình phu nhân do dự một hồi, nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong nhà gần đây, phu quân mình đều bàn bạc với tiểu nữ nhi này, cuối cùng cũng nói thẳng ra, "Cha con... hình như nuôi một nữ nhân ở bên ngoài."

"... Hả?"

"Con đừng hiểu lầm, cha con không phải loại người như thế, mẹ nghi là ông ấy chộc phải ai đó, bị người ta uy hiếp thôi."

Nàng không hiểu lắm, chỉ thấy hoảng thôi.

Làm sao Trình đại nhân lại có thể lên nuôi nữ nhân bên ngoài được, nếu nói ông ấy sợ vợ thì ngược lại nàng thoải mái tin ngay...

Nhưng nói Trình đại nhân bị uy hiếp, hình như cũng không có khả năng mấy. Địa vị của Trình gia ở kinh thành vốn không phải tầm thường, giờ ai chẳng

biết ông là nhạc phụ tương lai của Hách Liên Dạ, cho dù thật sự có kẻ không có mặt uy hiếp ông. Trình đại nhân cũng hoàn toàn có thể nhờ Hách Liên Dạ giúp đỡ.

Có phải Trình phu nhân đã hiểu lầm gì đó không?

Thấy Trình phu nhân gấp đến độ hoảng lên, Ngư Ngư an ủi bà trước, “Mẹ yên tâm, dù có thật sự xảy ra chuyện gì, cũng còn có Hách Liên Dạ mà.”

“Nhưng sáng nay không phải cả Tĩnh vương cũng bị thương sao? Hơn nữa hung thủ đã thương hẳn vẫn sống êm đẹp kia.”

Trình đại nhân sợ phu nhân mình kinh hãi nên cũng không dám nói quá kỹ càng. Sau đó Ngư Ngư trừng phạt hung thủ đã thương Hách Liên Dạ ra sao, ông lại càng không nhắc tới một chữ. Không ngờ vậy mà lại khiến Trình phu nhân hiểu lầm đối phương chiếm được ưu thế, hơn nữa cho rằng dù là Hách Liên Dạ, cũng rất kiêng kỵ thế lực của đối phương, không dám ra tay tàn nhẫn với hung thủ.

Ngư Ngư đành cố gắng dùng cách xuôi tai nhất thuật lại chuyện xảy ra trên triều sáng nay.

Không ngờ Trình phu nhân lại chẳng hỏi hộp tý nào, đã thế còn phát hỏa!

Trình phu nhân ngày thường ưu nhã đoan trang lại tức đến độ mày liễu dựng thẳng lên, còn vỗ mạnh xuống bàn, “Coi người Trình gia chúng ta dễ bắt nạt lắm à, lại còn dám nhắm vào cha con như vậy nữa!”

... Phụt.

Ngư Ngư nháy mắt vài cái, suýt nữa phì cười, thì ra Trình phu nhân cũng rất đáng yêu, chẳng trách Trình đại nhân lại đối xử với lão bà tốt như thế.

Khuyên can mãi, cuối cùng Ngư Ngư cũng khiến Trình phu nhân tin tưởng, sáng nay trên triều, Trình đại nhân không bị “bắt nạt”.

Thật ra Trình phu nhân vẫn còn hơi tức giận, nhưng trước mắt có chuyện quan trọng, đành nén lửa giận xuống, hơi lo lắng hỏi Ngư Ngư, “Nhưng chiều nay, Như Ý thật sự thấy cha con trên đường, còn nói ông ấy đi vào một ngôi nhà nhỏ yên tĩnh. Như Ý nghe ngóng qua, dân chúng gần đó đều nói tòa nhà đó mới được thuê mấy ngày nay, ai cũng chưa thấy khách mới tới ở. Như Ý mạo hiểm trèo tường nhìn, nói sân sau có pho y phục của nữ tử trẻ tuổi.”

Cái này... Ngư Ngư cũng ngăn cả người ra.

Như Ý là nha hoàn tâm phúc của Trình phu nhân, không cần thiết phải gạt bà, hơn nữa lời nói dối này quá dễ bị vạch trần.

Sáng nay ồn ào một phen ở trên triều như thế, tận đến lúc này vẫn còn phải đi gặp người ta, có thể thấy người ở viện nhỏ đó rất quan trọng với Trình đại nhân...

Trình phu nhân rất lo, “Cha con không thể nào nuôi nữ nhân bên ngoài được, mẹ lo là đã xảy ra chuyện gì đó. Như Ý nhất thời nóng vội nên lỗ mãng quá mức, cũng không biết người trong đó có võ công không, có phát hiện Như Ý không? Mẹ nghe nói chuyện kiểu này thường phải âm thầm đến tận cửa nhà hả? Nhưng nhớ lại lộ ra người phủ Thượng thư không dễ bị lừa, họ lại càng phòng bị cha con hơn thì sao?”

Trình phu nhân rất tin tưởng phu quân mình, giờ bà hoàn toàn chỉ lo mình nên làm sao mới không rước lấy nguy hiểm cho Trình đại nhân.

Họ đã làm phu thê mấy chục năm, nhưng cảm tình vẫn như thuở ban đầu. Ngư Ngư thấy rất hâm mộ, hơn nữa lại càng gần gũi với Trình phu nhân hơn.

Ngư Ngư nghĩ một chút, “Nếu thật sự có người uy hiếp cha, có lẽ họ vẫn đang theo dõi phủ Thượng thư, hiện tại hẳn là biết mẹ kêu con đến đây giờ này. Giờ mẹ làm gì, họ đều cho là con ra chủ ý, nên mẹ không cần lo chuyện đó nữa.”

“Lát con gọi mấy người nữa tới bảo vệ, chân Hách Liên Dạ bị thương, đêm mai hẳn là có thể lành lại rồi, lúc đó khinh công của y sẽ hoàn toàn khôi phục, con bảo y đến thăm dò viện nhỏ kia xem sao.”

Thật ra nhờ ưu thế của tâm pháp độc môn, khinh công của nam áo trắng và sư đệ còn nhanh hơn cả Hách Liên Dạ, nhưng hai người bọn họ đều không có năng lực ứng đối tốt như Hách Liên Dạ. Nếu gặp tình huống như thế này, vẫn nên để Hách Liên Dạ tự đi mới yên tâm được.

Ngư Ngư nói xong, đưa cho bà một tín hiệu của phủ Tĩnh Vương, “Trước đó, cha mẹ nhất định phải chú ý an toàn, nếu có chuyện gì thì cứ phóng tín hiệu này đi, sẽ có người lập tức chạy tới.”

Nghe xong sắp xếp của Ngư Ngư, lòng Trình phu nhân cũng bình tĩnh hơn nhiều. Tuy lấy làm lạ rằng tiểu nữ nhi có chút lạnh lùng thất thường trước kia sao lại thay đổi tính cách nhiều đến thế, nhưng làm bậc phụ mẫu, luôn mong con gái của mình có thể hiểu chuyện, vậy là không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Đội Hà Túc dẫn theo mấy cao thủ Phong Minh đến làm hộ vệ, Ngư Ngư mới yên tâm quay về phủ Tĩnh Vương.

Vừa quẹo một cái, đã thấy Hách Liên Dạ ở trong sân, và cả Tiểu Trần Tử đang nhúi chặt mày, đứng bên vườn hoa đội nạng.

Ngư Ngư cũng nhúi mày, giọng hơi nghiêm khắc, “Anh đừng có đứng ở đây.”

Tiểu Trần Tử sững sờ, u sầu trên mặt đang dần chuyển thành âm đạm thì chợt nghe Ngư Ngư nói một cách nghiêm trọng, “Bởi vì đứng ở đây, ánh trăng

sẽ chiếu vào gò má trái anh tuấn của anh.”

Tiểu Trần Từ sững sờ lần nữa, chẳng những không bị Ngư Ngư chọc cười, mà mày còn nhúu lại chặt hơn, “Ta hiểu nỗi băn khoăn của cô, nhưng vô dụng thôi...” Hắn thở dài một tiếng, “Bồi gò má phải của ta cũng đẹp y vậy.”

Nhưng lần này, chỉ mới động* có chút xú, Tiểu Trần Từ đã lập tức nói sang việc chính, “... Cô thật sự không giận ta ư?” (* động trong động kinh á)

Muộn như vậy mà Tiểu Trần Từ vẫn chưa rời đi, là để xin lỗi với Ngư Ngư.

Ngư Ngư cũng không phải người không hiểu đạo lý, Tiểu Trần Từ đã rất nỗ lực ngăn cản Hoàng hậu rồi, nếu không cũng sẽ không lấy thân phận Thái tử ôm thị vệ thâm tình tỏ tình trước mặt bao người.

Vì vậy, chuyện tối nay hoàn toàn không thể trách Tiểu Trần Từ, hắn có một người mẹ như vậy đã xui xẻo lắm rồi.

Nhưng mà...

“Tôi không trách anh, Hách Liên Dạ cũng sẽ không trách anh.” Ngư Ngư hiếm khi không vô lương, trực tiếp nói đáp án cho hắn biết, nhưng ánh mắt nhìn hắn lại tràn ngập sự đồng tình, “Nhưng anh gặp phải phiền toái lớn rồi.”

Phiền toái gì?

Chưa kịp hỏi, Tiểu Trần Từ đã cảm thấy sau lưng có một cơn gió mạnh thổi đến.

Người tập võ luôn phản ứng nhạy bén, Tiểu Trần Từ lập tức xoay người, nhưng đập vào mắt không phải là kẻ đánh lén nào, mà là heo nhỏ đang sắp nhào lên người hắn.

Một tiếng “bốp” nhỏ vang lên, heo nhỏ đập chắc vào mặt hắn.

Như đã nói, heo nhỏ có thân hình nhỏ nhắn, tuy có vẻ núc ních, nhưng cũng chẳng nặng được bao nhiêu. Đối với người tập võ, lực đập như thế chẳng đau tý nào.

Nhưng ngay sau đó Tiểu Trần Từ thấy miệng hơi lạnh, dường như một loại thảo dược ngọt mát nào đó đã bị heo nhỏ bôi lên mặt hắn rồi.

Với thảo dược, Tiểu Trần Từ gần như đốt đặc cán mai, nghi ngờ nhìn Ngư Ngư, đang định hỏi thì lại phát hiện... hình như có gì đó kỳ lạ.

Ngư Ngư tiếp tục dùng ánh mắt chan chứa sự đồng tình vô hạn nhìn hắn, “Đây lại cỏ Nhân Duyên, nước cỏ có thể dính được mọi thứ, nên miệng của anh... bị dính lại rồi.”

Dính, dính lại rồi... Chỉ một thoáng, Tiểu Trần Từ cảm thấy bị thương không tài nào tả nổi.

... Hắn còn chưa ăn tối đó!

Đối với một kẻ hay ăn, tin này quả thật như sét đánh giữa trời quang.

Nhưng càng đá kích người hơn là, dính miệng của hắn lại, ngăn hắn ăn, lại là một con heo nhỏ...

Con heo này chẳng những biết rõ hắn là một người thích ăn, lại còn ý vào bản lĩnh nhận biết thảo dược của mình, tự nghĩ ra cách xử hắn khủng khiếp như thế... Há chỉ hiểu tính người! Nó căn bản đã thông minh đến mức thành tinh rồi!

Trong lòng Tiểu Trần Từ nước mắt chảy như thác lũ, quả thật muốn nói với nó, “Ta chỉ là một người bình thường, người chấp nhận với ta làm gì”...

Hơn nữa, hai phu thê Ngư Ngư bọn họ một kẻ phúc hắc, một người vô lương, đã đủ khiến người khác không muốn sống rồi, chẳng lẽ không thể nuôi một con sủng vật dần một xú để hạ chỉ số thông minh bình quân của nhà họ xuống chút ư? Không thể ư?!

Lòng Tiểu Trần Từ quá mức bị phản, xoay người vọt vào viện nhỏ của Hách Liên Dạ, đứng trước bàn, múa bút thành văn... lên án “hành vi phạm tội” của Ngư Ngư và heo nhỏ?

Không, hắn phải nghĩ cách nọt heo nhỏ...

Dưới sự trợ giúp của Ngư Ngư, lời Tiểu Trần Từ viết trên giấy được niệm thành từng câu cho heo nhỏ nghe. Một người một heo thương lượng chóc lát, cuối cùng, với kết quả Tiểu Trần Từ hứa làm riêng cho nó một bộ bàn ghế ăn nhỏ, tặng kèm một tấm nệm êm dùng vào mùa đông, heo nhỏ chịu lấy giải được ra... (giờ mới bk heo nhỏ còn biết mời chào như vậy...)

Đương nhiên, đám Hà Nghiêm vẫn chưa đi ngủ, bọn họ đứng vây xem mà không hề có chút lòng đồng tình nào.

Tiểu Trần Từ lại không hề cảm thấy mất mặt, rốt cuộc lúc miệng mở ra được, lập tức khí thế lăm lăm liệt trùng bọn họ.

“Các ngươi cho rằng chuyện này cứ thế là xong à? Ta nói cho các ngươi biết, không đời nào! Chuyện hôm nay, ta sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ!” Tiểu Trần Từ hừ

lạnh một tiếng rất khí phách, “Sau này, trừ phi ta no rồi, bằng không tuyệt đối sẽ không đến phủ Tĩnh Vương các người!”

Nhờ đầu miệng bị dính lại, muộn giờ cơm thì sao!

Mọi người: “...”

Tiểu Trần Từ cũng mặc kệ có bao người chao đảo vì mình, đi như gió lốc chạy về Đông cung ăn bữa tối của mình. .

Nhưng mấy giây sau, hắn đã trở lại, lần này vẻ mặt thật sự rất đứng đắn.

“Tiểu quý nước, giờ cô nhất định phải cẩn thận, từ chuyện hồi sáng trên điện Kim Loan, lần này chúng thật sự đã thiết kế rất chặt chẽ.”

“Đã tâm của chúng quá lớn, hơn nữa đều cho là thành công mở ra được hồ nước của Vệ quốc là có thể trường sinh bất lão, có được giang sơn. Sức hút quá lớn của lợi ích khiến chúng điên cả rồi, dù cô có đe dọa đồng bọn của chúng ra sao, chúng cũng đều biết rơi vào trong tay các người sẽ càng thêm hơn, nên cũng sẽ không thu tay lại. Thất bại bao nhiêu lần thì lại thử thêm bấy nhiêu lần, vĩnh viễn sẽ không buông tha.”

“Xem ra, chúng đã phát hiện cách xử lý trước kia không dùng được nữa. Kế sách bây giờ là phải tách cô và Hách Liên Dạ ra. Khiến người ta đau đầu nhất là có khinh công của môn phái bọn chúng vô cùng kỳ diệu. Nếu không có Hách Liên Dạ, ai cũng không bảo vệ nổi cô, nên cô nhất định phải cẩn thận.”

Tiểu Trần Từ nói, đúng là sự thật, song... ý quan tâm trong lời nói này, hình như hơi nhiều quá thì phải.

Tuy rằng rất cao hứng khi Vương phi của họ có một bằng hữu vừa quan tâm nằng nặt vừa cường đại vô cùng, nhưng mà... đám Hà Nghiêm không ngốc. Dù Thái tử có cố gắng che giấu đến mấy, bọn họ cũng nhìn ra được, Hoàng hậu hiện đang một lòng một dạ muốn tác hợp Tiểu Trần Từ với Vương phi của họ, nên biểu hiện của Tiểu Trần Từ bây giờ, sẽ...

Đám Hà Nghiêm đang nghĩ ngợi, chợt nghe thấy Tiểu Trần Từ dùng giọng điệu trịnh trọng như thể phó thác hạnh phúc nửa đời sau của mình nói rằng, “Đời này ta không thể tùy ý rồi kinh được, nơi đây không giống nhà cũ của cô, mua gì cũng đều dễ dàng. Mà cái đầu óc chết tiệt của mấy người đó lại cứ khăng khăng cho rằng đồ ăn không đắt tiền thì không thể tiếng cống! Ta có thể ăn được đồ ăn vặt bên ngoài hay không... tất cả trông cậy vào cô! Cô nhất định phải chăm sóc kỹ mình đó!”

Mọi người: “...”

Tiểu Trần Từ động kinh đi, sẽ không có ai không có mắt mà tới quấy rầy nữa, mọi người ai phải ngủ thì ngủ, ai nên gác đêm thì gác đêm, cuối cùng một đêm yên tĩnh cũng trôi qua.

Sáng hôm sau, Ngự Ngự ăn điểm tâm xong, đang thay thuốc cho vết thương của Hách Liên Dạ thì nghe có thị vệ báo lại: cái người tới qua cầm giấy đến phủ Tĩnh Vương đòi người kia lại tới. Hơn nữa lần này, xuất hiện cùng với đám người tự xưng là người nhà Tả tướng ấy, còn có người quen – Tam hoàng tử Tề Hưng quốc, Thành vương Hạ Lan Đồ.

Không phải hẳn với Tam sư huynh là một phe à? Bất được hẳn thì có thể hỏi được tung tích của Tam sư huynh rồi!

Cuối cùng Ngự Ngự cũng hào hứng lên, xử lý xong vết thương của Hách Liên Dạ liền lập tức đỡ y giúp y ra ngoài.

Mở cửa lớn Vương phủ ra, Ngự Ngự lại lấy làm hoảng sợ, ngoài cửa đông nghịt người đứng đầy, trình độ náo nhiệt hoàn toàn không thua trên triều sáng qua.

Hơn nữa ngoại trừ một hàng đầu tiên, những hàng phía sau đều là dân chúng bình thường.

Thật ra với thanh danh từ trước đến nay của Hách Liên Dạ, đến xem náo nhiệt đã được lắm rồi, làm gì có người bình thường nào dám tới chất vấn y cái gì? Những dân chúng này ắt đều là thù hạ của Tam sư huynh cải trang. Nhưng người qua đường thật sự trên đường đều không rõ những chuyện này, ngộ nhờ người trong Vương phủ dùng thủ đoạn cực đoạn gì với những dân chúng giả kia, nhất định sẽ tạo nên khủng hoảng.

Vừa thấy đám Ngự Ngự đi ra, nữ tử trẻ tuổi dẫn đầu lập tức lên tiếng, “Kính xin Tĩnh Vương tha cho gia phụ.”

“Tất cả quan lại trong triều đều biết, nhà Tả tướng Triệu đại nhân chỉ có một nhi tử độc nhất, cô nương giả mạo nữ nhi Tả tướng là có ý gì?”

Người nói chuyện là Trình đại nhân vừa hạ triều đã vội vàng chạy tới cứu trận, trên trán đầy mồ hôi là do chạy quá nhanh.

Thật sự nhờ có một câu này của Trình đại nhân, nếu không trên dưới phủ Tĩnh Vương - chẳng ai để Tả tướng vào trong mắt, cũng hoàn toàn không biết nữ nhi này là giả.

Ngự Ngự vội vàng quạt cho Trình đại nhân, lại bảo người mang ít đồ uống giải nhiệt đến, Hách Liên Dạ cũng cười, thấp giọng nói, “Đa tạ nhạc phụ đại nhân.”

Trình đại nhân tức giận trừng y, đa tạ cái gì, lão phu cũng chẳng phải đến giúp người! Sau đó hòa ái nhìn sang Ngự Ngự, “Ăn điểm tâm xong rồi à? Nghe mẹ con nói tới qua mãi khuya con mới ngủ, thế phải nhớ về ngủ bù một giấc, trời nóng như vậy nhất định phải chú ý nghỉ ngơi, không lại tổn hại sức khỏe.”

Đãi ngộ chênh lệch thật quá rõ ràng.

Hà Nghiêm ở bên cạnh nhìn lại thấy yên tâm. Xem ra chủ tử nói đúng, dù Trình Ti Nghiên thật sự có trở về hay không, Trình đại nhân vẫn sẽ đối xử tốt với Vương phi.

Chẳng qua... cái người gọi là nữ nhi Tả tướng này, dám dùng thanh thế lớn như thế đến phủ Tĩnh Vương đòi người, còn có vẻ như rất giàu lực lượng này... đừng tìm được chứng cứ bất lợi gì với Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Muốn tác hợp nàng và Thái tử (1)

Quả nhiên, bị Trình đại nhân vạch trần thân phận, nữ tử trẻ tuổi cảm đầu cũng không cảm thấy ngạc nhiên, "Cha mẹ ruột ta mất sớm, Tả tướng phu nhân thương ta là cô nhi, nhận ta về Triệu gia nuôi dưỡng, chẳng qua là vì trên người ta có một bí mật, Tả tướng phủ vẫn không công khai chuyện này."

Câu này ngược lại không phải nói dối, thật ra nữ tử trẻ tuổi này là đồn sát thủ trong tay Tả tướng, chẳng qua Tả tướng chỉ có một đứa con ruột, hơn nữa đứa con trai kia còn từng vì bắt nạt Hà thúc mà bị Hách Liên Dạ mướn mấy tuổi "A" một tiếng hù dọa... Cho nên hẳn chết sống không dám tới phủ Tĩnh Vương đòi người, hiện tại nữ tử này cũng chỉ có thể tự mình ra tay.

Trên người nàng có bí mật gì? Thật ra Ngư Ngư khá ngạc nhiên về điểm này.

Song nữ tử trẻ tuổi rõ ràng có đề phòng, trước sau không cho bọn họ cơ hội đặt câu hỏi, giới thiệu xong thân phận của mình thì lập tức mở miệng, "Cha ta tin lầm tiểu nhân, nhân chứng dẫn lên triều đình ngày hôm qua xác thực là giả, nhưng thân phận của vị cô nương này cũng quả thật có rất nhiều điểm đáng ngờ, hiện tại chân tướng không rõ, tại sao phủ Tĩnh Vương có thể coi thường vương pháp, bắt cha ta đi như vậy?"

Đám "diễn viên quần chúng" ăn mặc giống dân chúng bình thường đứng phía sau nàng ta lập tức phối hợp, phát ra tiếng nghị luận xôn xao, ngăm lên tiếng ủng hộ nàng ta.

Dân chúng trong kinh... thật ra đã quen Hách Liên Dạ hung hăng càn quấy rồi, trước đó bọn họ đều cảm thấy đám trâu đến trên đầu phủ Tĩnh Vương, thì phải có gan nhận trừng phạt của phủ Tĩnh Vương, chuyện này là chuyện đương nhiên.

Nhưng vừa thấy một đám người phía sau nữ tử trẻ tuổi kia bắt đầu không vừa lòng nghị luận, bọn họ cũng có chút dao động.

Mất thấy dân chúng bình thường chân chính cũng sắp bị kích động, Ngư Ngư cũng không vội cãi nhau với nữ tử trẻ tuổi, trời nóng như vậy, cãi nhau một mội biết bao.

Nàng chỉ hơi hơi ngẩng đầu, nhìn về phương xa, khuôn mặt vô cùng sạch sẽ thành thật trong mắt tràn đầy khiếp sợ, "Có thích khách!"

"Bảo vệ Vương gia!" Hô to một tiếng, không phải phát ra từ đám người Hà Nghiêm, mà là đến từ một "dân chúng bình thường" phía sau nữ tử trẻ tuổi.

Không chỉ như thế, mấy người dân chúng giả khác còn theo phản xạ rút vũ khí ra, vây quanh chỗ nữ tử trẻ tuổi xuất hiện, mà Tam hoàng tử Tề Hưng quốc - Thành Vương Hạ Lan Đồ đứng bên cạnh làm ra một loạt động tác liền mạch lưu loát, giống như một người đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.

"Ha ha ha ha ha..." Kinh ngạc ngăn ngui đi qua, dân chúng chân chính vây xem lập tức bật cười to, "Hóa ra là đóng giả, còn bại lộ nhanh như vậy, thật ngu xuẩn!"

Bởi vì có Hách Liên Dạ ở đây, mọi người đều không sợ đám dân chúng giả hơn phân nửa là thị vệ vương phủ Thành Vương gia Tề Hưng quốc, sôi nổi cười nhạo bọn họ ngu xuẩn.

Bởi vậy, thái độ của mọi người lập tức đại biến, vào trước là chủ mà cảm nghĩ, cái gọi là nữ nhi Tả tướng này dẫn theo một đám thị vệ đóng giả dân chúng, giả thân giả quý như vậy, nhất định là có âm mưu, hiện tại nàng nói cái gì cũng không thể tin.

Nữ tử trẻ tuổi tức giận đến cái mũi cũng sắp lệch qua bên, lại không thể phát tác trước mặt nhiều người như vậy, chỉ có thể yên lặng chịu đựng, mặt nghẹn đến đỏ bừng.

Đứng ở phía sau Ngư Ngư, lúc này Hà Nghiêm vô cùng muốn nhìn trời.

Hiện tại hẳn tin tưởng lời Vương phi nói lúc trước, nàng lớn như vậy, vẫn chưa từng cãi nhau với người khác.

Đối thủ đều bị nàng bẫy đến không có cách nào khác mở miệng, Vương phi muốn cãi nhau, cũng không còn ai để cãi nhau với nàng..

Hôm nay Thành Vương gia Tề Hưng quốc xuất hiện, chính là đến để giữ thể diện, theo lý mà nói, nữ tử trẻ tuổi tức giận đến nói không ra lời, hiện tại hẳn nên mở miệng hoà giải, nhưng vừa nghĩ tới mấy lần trước bị Ngư Ngư trêu đùa giáo huấn... Thành Vương Hạ Lan Đồ làm như không thấy gì đó, trầm mặc đứng ở một bên.

Đội cảm xúc rốt cục ổn định lại, nữ tử trẻ tuổi tức giận trừng mắt nhìn Hạ Lan Đồ một cái, lại làm như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, mở miệng nói, "Thật ra... hôm nay nhiều người ở đây như vậy, tiểu nữ tử cũng có một vấn đề, muốn xin cô nương trả lời."

Dân chúng xung quanh lập tức phát ra từng tiếng xôn xao, mà hiển nhiên giống như lời Tiểu Trần Tử nói, lợi ích hấp dẫn quá lớn, đám người Tam sư huynh kia ngay cả chết còn không sợ, mặt lại càng không cần dùng, nữ tử trẻ tuổi da mặt dày, cười như đã tính trước mọi việc, "Có một việc, trong kinh có rất ít người biết, ca ca của ta từng quý mến Cửu tiểu thư Trình gia nhiều năm, năm trước sinh nhật Cửu tiểu thư, hẳn lại chính tay tặng một món lễ vật cho nàng ấy, vị cô nương này nếu nói mình là Cửu tiểu thư, xin mời nói ra lễ vật kia là cái gì."

Làm sao nàng nói được! Ngay cả con trai duy nhất của Tả tướng từng theo đuổi Trình Ti Nghiên nàng cũng không biết nữa là.

Vấn đề này thật sự làm Ngư Ngư bối rối, đang chuẩn bị vô lương một lần tránh thoát vấn đề này, yêu nghiệt bên cạnh khẽ cười một tiếng, "Quang minh chính đại theo đuổi vị hôn thê của bốn vương?"

Những lời này hoàn toàn không phải sát khí ngút trời chất vấn, yêu nghiệt thật sự đang cười, hơn nữa nụ cười kia rất vui vẻ.

Y nhìn bầu trời, rõ ràng cho thấy tâm tình vô cùng tốt nói, "Sắc trời không tệ, phải thả hai người ra làm da điều."

Mọi người: "..."

"... Lúc ấy Trình tiểu thư vẫn chưa phải là vị hôn thê của Vương gia." Sắc mặt nữ tử trẻ tuổi hơi cứng ngắc.

Yêu nghiệt nào đó vui vẻ hoà nhã cười một tiếng, hết sức tự nhiên hỏi, "Người nhìn bốn vương giống người nói đạo lý không?"

"..." Vấn đề không phải là giống hay không... Mà là có người đúng lý hợp tình nói ra những lời này sao?

Ngư Ngư không nhìn được nhất chính là có người bị bắt nạt, lập tức trấn vị nữ tử trẻ tuổi kia, "Cô đừng lo lắng, Vương gia chỉ là tính tình tiểu cô nương, làm mình làm vậy thôi, cô bảo ca ca cô mang cho y một phần lễ vật giống như vậy nữa thì sẽ không có chuyện gì."

"Dạ Minh Châu trân quý như vậy, đi đâu tìm một viên dâng lên đây!"

Hóa ra là Dạ Minh Châu.

Lời khách sáo chấm dứt, Ngư Ngư về mặt vô tội tiếp nhận nước đưa hầu ướp lạnh thị vệ đưa tới uống, nữ tử trẻ tuổi kia lại hận không thể đánh cho mình một bạt tai.

Tại sao bản thân lại nói ra tên lễ vật! Nàng ta bị câu nói "Điều da người" trước đó của Hách Liên Dạ làm cho kinh sợ thần kinh cũng yếu ớt vài phần, lại bị câu "Tính tình tiểu cô nương" máu tươi ba thước kia của Ngư Ngư dao động, cả người sắp ở ranh giới sụp đổ, lại nghe thấy Ngư Ngư công phu sư tử ngoạn, yêu cầu lễ vật đồng dạng, lập tức bùng nổ.

Đám người Hà Nghiêm mặt không chút thay đổi, thoát nhìn vô cùng oai phong bảo vệ bên cạnh chủ tử, thật ra trong lòng rất muốn yên lặng nhìn trời.

Đã sớm cảnh cáo các người, không nên vọng tưởng tính kế Vương phi của bọn họ...

Còn có, Vương gia và Vương phi diễn kịch, cho tới bây giờ đều không cần thương lượng trước, phối hợp cực kỳ ăn ý, rốt cuộc các người có bao nhiêu luân quần trong lòng, muốn khiêu chiến bọn họ...

Dây công chuẩn bị, cho rằng nhất định sẽ làm cho Ngư Ngư lộ ra điểm mấu chốt cứ thế mà xóa bỏ, hiện tại nữ tử trẻ tuổi thật sự muốn học máu, nhất thời không tìm được lý do thoái thác, liền nghĩ cách rời đi trước.

Đám người Ngư Ngư cũng không ngăn cản, những vai nhỏ này không phải trọng điểm, hiện tại bọn họ chỉ muốn bắt lấy Tam sư huynh của môn phái đám người nam tử áo trắng.

Thời gian dài không thấy bóng dáng của Hạ Lan Đồ, không nghĩ tới là trốn ở trong phủ Tả tướng, hiện tại vừa vặn phái người giám thị hẳn, xem xem có thể thông qua hẳn tìm được tung tích Tam sư huynh hay không.

Lãnh Mộc đã sớm lặng lẽ rời khỏi, phái người đi đến vùng lân cận Tả tướng phủ bố trí canh phòng, một lát sau, Hà Túc lại khẽ cau mày bẩm báo, "Chủ tử, Vương phi... Thuộc hạ nghe ngóng được, nữ tử trẻ tuổi ban nãy kia quả thật là nữ nhi Tả tướng nhận nuôi, chỉ là không ai biết tên nàng ta là gì, ngay cả hạ nhân trong phủ Tả tướng, bình thường cũng chỉ có thể gọi nàng ta là tiểu thư."

Chuyện này có chút kỳ quái, chỉ là một cái tên mà thôi, vì sao thần bí như vậy?

Hách Liên Dạ gọi người điều một nhóm người đặc biệt theo dõi nữ tử kia, thử điều tra rõ thân phận của nàng.

Phủ Tĩnh Vương đang điều động nhân thủ, Trình đại nhân lại hỏi lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Ban nãy ông vừa thấy nhón nha nhón nháo, hiện tại lại không có một bóng người ở trước cửa chính Vương phủ, "Vậy là... Xong rồi?"

Gây ra chuyện lớn như vậy, ông còn tưởng rằng rất khó đối phó, mới vội vàng chạy tới hỗ trợ, kết quả tại sao đối phương mới nói không được vài câu, đã xám xịt bị tổng cổ đuổi đi?

"Nhạc phụ đại nhân quên là, bốn vương biến thái." Yêu nghiệt nào đó đứng ở bên cạnh khiêm tốn lên tiếng.

Trình đại nhân trừng y một cái, "Công ngươi chặn lại cái gì, rõ ràng là Cửu nhi đuổi người đi! Đây là bản lĩnh của Cửu nhi!" Nói xong nhìn về phía Ngư Ngư, "Đúng rồi, Cửu nhi..."

Vừa mới nói được chữ đầu, Trình đại nhân đang cười đến rất hiền từ với con gái lại đột nhiên cứng đờ.

Nguy rồi, chạy tới phủ Tĩnh Vương hỗ trợ lại quên mất thời gian!

Liếc nhìn sắc trời, Trình đại nhân nhanh chóng xoay người, "Cửu nhi, cha còn có chuyện phải làm, buổi chiều... Không, buổi tối con đừng ra cửa, cha có chuyện muốn nói với con."

Dặn dò xong mấy câu này, Trình đại nhân lại lao đi, vội vàng lên xe ngựa trước cửa phủ Thượng thư đứng ở cách đó không xa, giọng nói dồn dập thúc giục phu xe đánh xe nhanh lên.

Một đám người thấy vậy đều ngây ngẩn cả người, mặc dù Trình đại nhân là người tính tình nóng nảy, nhưng bình thường cử chỉ phong độ lại vô cùng trầm ổn, hôm nay bị làm sao vậy?

Ngư Ngư không khỏi nghĩ đến chuyện Trình phu nhân nói với nàng hôm qua, bộ dạng này của Trình đại nhân... quả thật không thích hợp.

Duy nhất làm cho nàng khá yên tâm, là vẻ mặt Trình đại nhân tuy rằng lo lắng, nhưng lại không hoảng hốt, hẳn là không nguy hiểm gì.

Chờ đêm nay miệng vết thương trên đùi Hách Liên Dạ khép lại, nhất định bảo y đi nhìn xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Lúc xoay người trở lại vương phủ, Ngư Ngư mới nhớ ra, trong phòng Trình Ti Nghiên không hề có viên Dạ Minh Châu nào.

Nàng ta nhận lễ nặng như vậy mà không trả lại, có thể đặt ở đâu? Chẳng lẽ Trình Ti Nghiên còn có bạn tốt?

Có kinh nghiệm ngày hôm qua, Ngư Ngư lại tò mò quan hệ của Trình Ti Nghiên với những người lúc trước.

Hách Liên Dạ vốn không cần hỏi, cũng đoán được Ngư Ngư đang suy nghĩ gì, cười nhắc nhở, "Hắn là đưa cho Dung công tử."

Bị điểm danh, nam tử áo trắng ngẩng khuôn mặt xuất trần giống như trích tiên lên, giọng hồ hững hờ, "Đó là cái gì?"

"..." Cũng đúng, người này ngay cả bạc là gì cũng không biết, làm sao biết Dạ Minh Châu... Hà Nghiêm lập tức đỏ mặt hỏi liên tục theo sát nam tử áo trắng giải thích, vốn cho rằng lấy tính cách của nam tử áo trắng, coi như Trình Ti Nghiên thật sự tặng hắn lễ vật, hẳn cũng không nhớ rõ.

Không ngờ cuối cùng hiểu được Dạ Minh Châu là cái gì, nam tử áo trắng không cần nhớ lại, trực tiếp trả lời, "Ta nhìn nó rất giống với khuôn mặt của sư đệ, nên đưa cho sư đệ."

"..." Hay... Lý do hay!

Bị sét đánh đến khóe miệng giật giật, mọi người vẫn không kìm lòng được mà nghĩ, khuôn mặt sư đệ có thể mượt mà no đủ... Dạ Minh Châu kia quả thật là vật trân quý đấy!

Sư đệ cũng nhớ tới chuyện khi đó, vác khuôn mặt to lớn cực kỳ phóng khoáng bắt kham, trấn định nói, "Ta thấy hiệu quả chiếu sáng không tệ, liền treo ở trên ngọn cây tùng phía ngoài môn phái đón khách."

Mọi người: "..."

Bên tai giống như đều vang lên tiếng sấm cuộn cuộn, tất cả mọi người cảm thấy, bọn họ hoàn toàn bị đôi sư huynh đệ này đánh bại.

Không đúng... Không phải tiếng sấm đâu~

Trong lúc bọn họ đang nhìn chăm chú, một chiếc xe ngựa trang trí xa hoa nhẹ nhàng dừng ở trước cửa phủ Tĩnh Vương, phu xe vội vàng nhảy xuống, rõ ràng là rất sợ Hách Liên Dạ, run rẩy hai cái, chạy đến dưới bậc thang ngoài vương phủ, lại căng thẳng không dám tiến lên phía trước, "Cửu, Cửu tiểu thư..." Không ngờ là đến tìm Ngư Ngư.

Hà Nghiêm nhìn người nọ run rẩy cũng thấy mệt mỏi, chặn gã lại rồi đoạt lấy tờ giấy trong tay gã, kiểm tra một lần, xác nhận không có vấn đề gì, mới đưa cho Ngư Ngư.

Trong khoảng thời gian này, không ít người đến tìm Ngự Ngự gây phiền toái, tất cả mọi người nghĩ đây là chiến thư khiêu khích gì đó.

Không ngờ Ngự Ngự tiếp nhận tờ giấy, vội vàng nhìn lướt qua, hơi hơi sừng sốt một chút, rồi trực tiếp nắm chặt tay Hách Liên Dạ, mày cũng nhíu lại.

"Yên tâm, ta bảo bọn họ để lại cơm trưa cho nàng." Không cần Ngự Ngự mở miệng, Hách Liên Dạ đã cười đáp ứng.

Yêu nghiệt này đúng là thành tinh rồi? Y vốn không nhìn thấy được trên tờ giấy kia viết gì! Ngự Ngự rất thán phục nhìn y, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ đúng là một cô nương rất tri kỷ!"

"Đáng tiếc bốn vương cái gì cũng đoán được, cũng luôn tự xưng là rất hiểu rõ tiểu nha đầu mình thích kia, lại không rõ tiểu nha đầu kia vì sao nói chuyện không giữ lời, vẫn chưa đến ăn ta." Yêu nghiệt than nhẹ một tiếng, rất là phiền muộn.

May mà đám người Hà Nghiêm vừa nghe Ngự Ngự "khen ngợi" chủ tử của bọn họ, liền lập tức chạy trốn, bằng không nghe câu này, bọn họ hoàn toàn không muốn sống nữa...

Đề tài biến chuyển, khiến Ngự Ngự mơ hồ nghiêng răng, "Vương gia, ngài không biết là những lời này, không thích hợp hỏi giữa ban ngày ban mặt hay sao?"

"Được," Hách Liên Dạ rất sùng nịch vỗ vỗ đầu Ngự Ngự, "Lời nàng nói, ta đương nhiên sẽ nghe." Nói xong cam đoan, "Đêm nay bốn vương sẽ vào trong phòng nàng hỏi, sau này ban ngày tuyệt đối không hỏi."

"..." Ngự Ngự trốn chạy như một làn khói, trực tiếp lên xe ngựa trước mặt.

Xe ngựa xa lạ, nhưng người ở bên trong lại rất quen thuộc, dĩ nhiên là mẹ của Tiểu Trần Tử, đương triều Hoàng hậu nương nương.

Ngự Ngự chịu lên xe ngựa của bà nguyên nhân cũng rất đơn giản, trên mảnh giấy Hoàng hậu viết, dĩ nhiên là Trình đại nhân ngoại tình, đang gặp gỡ "tình nhân" ở một tòa nhà riêng vắng vẻ.

Đúng lúc nàng đang thấp thỏm Trình đại nhân có gặp phải phiền toái gì hay không, tùy tiện xen vào, lại sợ phá hỏng chuyện của Trình đại nhân, hiện tại nhân cơ hội Hoàng hậu dẫn đường, vừa vặn đi qua tìm tòi kết quả.

Nhưng có một việc, Ngự Ngự đã đoán sai. Nàng cho là Hoàng hậu tới thăm ngòi quan hệ hòa thuận phủ Thượng Thư bọn họ, nhưng trên thực tế bà ta là...

"Nghe bọn họ nói, mấy thứ này đều là điểm tâm người thích ăn, Bốn cung đặc biệt học với ngự trù, người ném thử xem, hợp khẩu vị không."

Ngự Ngự: "..."

Đừng hiểu lầm, Hoàng hậu không phải muốn hạ độc, bà ta thật sự tự mình làm mấy món điểm tâm Ngự Ngự thích ăn, rất lấy lòng muốn Ngự Ngự ném thử.

Đúng vậy, Hoàng hậu là tới tạo quan hệ "mẹ chồng nàng dâu"...

Ấn tượng của Ngự Ngự với Hoàng hậu vẫn luôn không tốt, nhưng cho tới bây giờ mới biết được, tuy Hoàng hậu không phải người tốt, còn toàn gây ra phiền toái cho con trai, nhưng cái này có phần do chỉ số thông minh quyết định... Thật ra bà rất suy nghĩ cho con trai, chỉ là gắng sức dùng sai chỗ.

Hiện tại nàng có thể hiểu tại sao Tiểu Trần Tử hiếu thuận rồi.

Có phần im lặng, nàng khuyên Hoàng hậu, "Nương nương, người công khai đào góc tường của Hách Liên Dạ như vậy, không sợ y tức giận, đi tìm Thái tử gây phiền phức sao?"

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, "Tình yêu nam nữ là tự do cá nhân, nếu như người thích Thần nhi không cần y, y còn có thể đổ sai lầm lên người Thần nhi được hay sao?"

Ngự Ngự hết sức kinh ngạc, "... Nương nương, người nghiêm túc sao?"

Thấy Hoàng hậu không giống như nói giỡn, nàng đành phải dùng lời thoại ban nãy của Hách Liên Dạ, "Người nhìn y giống người phân rõ phải trái sao..."

"..." Hoàng hậu giật giật khóe miệng, vẫn không hết hi vọng, "Nhưng quan hệ giữa người và Thần Nhi không tệ không phải sao? Lại nói người... cũng không tốt bụng hơn Hách Liên Dạ. Người và Thần nhi liên thủ, chưa chắc đánh không lại Hách Liên Dạ."

Tại sao Hoàng hậu lại hiểu lầm lớn như vậy? Ngự Ngự lập tức thành khẩn làm ví dụ khác, muốn cải tạo hình tượng thành thật của mình, "Quả thật quan hệ của ta và Thái tử không tệ, nhưng chúng ta chỉ là bằng hữu. Tình bạn cùng tình yêu, giống như quan hệ giữa kem và đá bào."

"... Đó là quan hệ như thế nào?" Bởi vì Ngự Ngự và Thái tử là hai người thích ăn hàng, trong cung có rất nhiều đồ ăn hiện đại khác, hai loại đồ ngọt này, Hoàng hậu đều ném qua, nhưng bà ta nghe không hiểu Ngự Ngự đang nói cái gì.

"Ăn đều ngon, nhưng không phải ngon cùng một kiểu!"

"..." Hoàng hậu bỗng cảm thấy, nói chuyện với Ngư Ngư mệt chết đi được... Còn rất dài...

So với việc bị Ngư Ngư đả kích, giai đoạn kế tiếp này, Hoàng hậu không nói nữa, hơn nữa mục đích bọn họ muốn đến, cũng cách phủ Tĩnh Vương không xa.

Người hầu của Hoàng hậu sợ Hách Liên Dạ, nhưng lại không sợ những người khác, tới tòa tiểu viện này, lập tức hung hăng càn quấy đá văng cửa chính, sau đó... ngóc tại chỗ.

Hoàng hậu dẫn Ngư Ngư tới là để bắt gian, nhưng bây giờ cũng ngăn người hồi lâu, bà ta làm sao cũng không nghĩ tới, Trình đại nhân thoát nhìn rất nghiêm túc vậy mà lại thật sự kim ốc tàng kiều, hơn nữa còn giấy một tiểu cô nương đủ tuổi làm con gái của ông!

Hoàng hậu và Trình phu nhân xấp xỉ tuổi nhau, hoàn toàn cảm thấy cùng cảnh ngộ, hiện tại cũng quên bản thân chỉ muốn lấy lòng Ngư Ngư, thực sự bị tức đến không kìm được, cất giọng muốn sai người đi qua kéo tiểu cô nương kia đến và miêng.

Choáng váng hồi lâu cuối cùng Ngư Ngư cũng hoàn hồn, vội vàng ngăn cản hoàng hậu, "Không thể đánh!"

Đương nhiên không thể đánh... Người đang theo nói chuyện với Trình đại nhân, chính là nàng!

Một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có, cứ vậy mà thấy khuôn mặt ở hiện đại của mình, Ngư Ngư bối rối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Biện pháp quay về hiện đại

Bên cạnh liên tiếp vang lên hai tiếng "bịch" nhỏ, Ngư Ngư cứng ngắc quay đầu, mới phát hiện là yêu nghiệt nào đó nhìn hết sức quen mắt xuất hiện, không chút khách khí điểm huyết ngù của Hoàng hậu cùng người hầu của bà, vút người qua một bên, miễn cho bọn họ nghe được điều không nên nghe.

Hơn nữa nhìn về mặt của y, dường như y hoàn toàn không hề bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt của Ngư Ngư.

"... Chẳng biết?"

"Đoán được." Phúc hắc nào đó bình tĩnh nhàn nhã cười một tiếng.

Hiện tại Ngư Ngư thật sự có chút không thể lấy lại tinh thần, mà Hách Liên Dạ đột nhiên xuất hiện, còn mang theo dáng vẻ mọi thứ đều bị y nắm giữ, thật sự là giúp nàng một việc lớn.

"Vương gia, ngài thật đúng là chỗ nào cần ngài, ngài sẽ ở chỗ đó, thật biến thái mà." Ngư Ngư cảm thấy trong lòng yên ổn không ít.

"Bốn vương nào có thần thông như vậy," hôm nay chắc mặt trời mọc từ đằng Tây, yêu nghiệt nào đó vậy mà lại rất khiêm tốn, cười nói, "Ta chỉ là rất thích tiểu nha đầu nào đó, không muốn thấy nàng bị chút tổn thương nào, cho nên lúc nàng cần đến ta, ta vĩnh viễn sẽ xuất hiện ở bên cạnh nàng."

"... Vương gia," Ngư Ngư hết sức nghiêm túc thương lượng cùng y, "Hiện tại em bị đả kích rất lớn, chẳng có thể từ bỏ sự nghiệp thổ lộ của chàng trước, nghĩ cách khiến em tỉnh táo lại được không?"

Hách Liên Dạ lập tức phối hợp, "Ta muốn cướp đồ ăn của nàng."

"..." Ngư Ngư liếc y một cái sâu hoắm, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Hách Liên Dạ bật cười ôm lấy nàng, dịu dàng trấn an, "Sao bốn vương có thể cướp đồ ăn của nàng được chứ." Y rất khiêm tốn, rất có có bốn phận bỏ sung thêm, "Cả người ta đều là đồ ăn của nàng."

Ngư Ngư: "...."

Bởi vì tình hình trước mắt rất quý dị, Ngư Ngư quyết định không đếm xỉa đến yêu nghiệt nào đó lại bắt đầu không có tiết tháo, ánh mắt yên lặng nhìn chính mình.

... Không, phải là chính mình trước kia.

Lúc nhỏ Ngư Ngư cũng giống vô số người, đã từng ảo tưởng mình có phân thân, có thể đi học thay nàng...

Nhưng khi phân thân kia thực sự tồn tại, có thể thờ có thể chớp mắt đứng trước mặt người, cảm giác này thật sự rất kinh khủng... Nhất là, khi khuôn mặt đã từng là của người kia, đang dùng một ánh mắt hận không thể xé người ra trùng mắt với người.

Có Trình đại nhân ở đây, Ngư Ngư không rõ tình huống, không muốn tùy tiện mở miệng, một mực nhìn chăm chăm vào người đối diện không nói năng gì.

Không khí có chút khẩn trương, làm một đứa bé không thích gây chuyện chất phát hiền lành, Ngư Ngư không có sở trường giằng co với người ta, cho nên dần dần đánh vỡ trầm mặc.

"Xin chào, gầy quá." Nhất định là không ăn đồ ăn ngon rồi.

Tặng người Ngư Ngư vốn ăn không mập, đáng người cực kỳ thon thả, chính là một người có thân hình thật thon thả, hiện tại lại gầy hắc đi, nhìn qua dường như mới bị bệnh nặng một trận, nhìn quả thật có chút suy dinh dưỡng.

Từ nhỏ Ngư Ngư đã đối với bản thân rất tốt, thể hiện rõ ra đây... nàng chưa bao giờ để mình bị đói bụng.

Cho nên hiện tại nàng cảm thấy được, trong thời gian nàng tách ra khỏi thân thể, thân thể nàng quả thật rất không tốt.

Khỏe mặt Hà Nghiêm đã xuất hiện nước mắt, quả nhiên bất kể khi nào, sự chú ý của Vương phi đều có liên quan tới đồ ăn... Nhưng ở thời điểm này, Vương phi không nghĩ cách để đối phương mở miệng trước, thăm dò lai lịch của đối phương, tại sao lại bắn khoan chuyện ăn cơm...

Nhưng Hà Nghiêm lo lắng quá sớm, chính vì một câu này của Ngư Ngư, khiến cho người đối diện thoáng chốc nổi cơn thịnh nộ, cuối cùng cũng mất kiên nhẫn.

"Cô nói xem ta làm sao lại gầy như vậy?"

Lời của nàng ta, đã làm rõ ràng thân phận của nàng ta, nàng ta chính là Trình Ti Nghiên, nhưng hiện tại đang chiếm thân thể của Ngư Ngư.

Nhưng Ngư Ngư không hề kinh ngạc về thân thể của nàng, cũng hoàn toàn không rảnh đi so đo với người hô to gọi nhỏ với mình, khiếp sợ giật giật miệng, mạnh mẽ bắt lấy tay Trình Ti Nghiên, "Cô... Cô nói đi đi về về? Cô đến quê nhà của tôi? Sau đó trở lại? Cô còn có thể xuyên qua rất nhiều lần? Sao cô làm được?"

Không phải khi đã trở về thời không của mình, sẽ không có cách nào trở lại sao?

Lúc trước Ôn Ngôn nói, hắc sẽ trở lại, nhưng từ đó không hề xuất hiện lại nữa!

Trình Ti Nghiên vốn không phải là người thiện lương gì, nhất là nàng ta còn cảm thấy Ngư Ngư cướp thân thể của nàng ta mới hại nàng ta chịu khổ nhiều như vậy, hiện tại lại không bày ra sắc mặt hoà nhã, hừ một tiếng, không trả lời Ngư Ngư.

Hách Liên Dạ kéo Ngư Ngư đang trong tình trạng kích động trở về trong ngực của mình, "Không cần hỏi nàng ta, bốn vương biết tại sao."

Y giải thích cho Ngư Ngư nghe, "Nàng quên rồi sao? Cái nơi có thể dẫn người xuyên không, thật ra nó rất hoà nhã rất nhân tính hoá, sẽ không bài xích bất cứ ai về nhà."

"... Nhưng nhà cô ấy ở đây." Cho dù đánh bại đánh bại đến hiện đại, không phải sau khi trở về, sẽ không thể xuyên qua lần nữa sao?

"Nhưng khi đó nàng ta dùng thân thể của nàng mà."

"... A." Rốt cục Ngư Ngư cũng phản ứng lại, cho nên Trình Ti Nghiên lúc đó đều có liên quan đến hiện đại và cổ đại, hai nơi chẳng khác gì là nhà của nàng ta, cho nên nàng ta có thể tự do xuyên qua thời không?

Vậy cho nên tình huống của nàng và Trình Ti Nghiên thật ra đều giống nhau, cho nên hiện tại nàng cũng có thể tự do quay về hiện đại, sau đó còn có thể quay trở lại?

"... Mình có thể về nhà?" Nàng có thể nhìn thấy những người thân nàng nhớ thương thật lâu... Còn có thể đi chào hỏi anh họ đại nhân vĩ đại khiến người ta kính sợ kia? (T_T)

Vốn là một chuyện không có hi vọng, đột nhiên lại biến thành nguyện vọng có thể thực hiện được, Ngư Ngư thật sự rất cao hứng, rất kích động, đều đã quên mất mình đang ở đâu, liên tục hoan hô mấy tiếng, thẳng đến Trình Ti Nghiên lạnh lùng mở miệng.

"Ta mặc kệ cô muốn làm gì, trước tiên trả thân thể lại cho ta!"

Ào! Một chậu nước lạnh đổ xuống, Ngư Ngư tỉnh táo lại.

Trả thân thể lại cho nàng ta, vậy nàng quay về hiện đại như thế nào?

Ngư Ngư đang muốn nói chuyện, Trình đại nhân vẫn luôn im lặng rột cục không nhận được, "Nghiên nhi!"

Quát lạnh một tiếng, muốn ngăn con gái nhà mình lại. Trình đại nhân mở miệng trước khi Trình Ti Nghiên gấp rắc rối, nhìn về phía đám người Hách Liên Dạ, "Tĩnh Vương gia, người mang..." Ông nhìn Ngư Ngư, nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào.

"Con họ Giang, Giang Ngư Ngư." Hưng phấn vừa rồi qua đi, Ngư Ngư sững sốt, trong lòng có chút khản trương, cảm xúc cũng xuống thấp theo.

Nàng đương nhiên cao hứng khi có thể về nhà, nhưng Trình Ti Nghiên xuất hiện, cũng có nghĩa thân phận của nàng bị bại lộ, cũng sẽ không có quan hệ gì với phủ Thượng thư.

Nhất là tin tức Trình Ti Nghiên trở về, Trình đại nhân không nói cho bất cứ ai, thậm chí ngay cả Trình phu nhân cũng lừa gạt, Ngư Ngư nhất thời không đoán ra được phương thức xử lý của ông có nghĩa là gì.

Trình đại nhân có trách nàng già làm con gái của ông không.....

Trước kia chỉ có thích Trình đại nhân, hiện tại cả Trình phu nhân cũng đều thích, nhưng đến thời điểm này, nàng phải rời khỏi phủ Thượng thư phải không...

"Giang, Giang cô nương..." Hiển nhiên Trình đại nhân không quen với việc xưng hô như thế này, nhìn Trình Ti Nghiên liếc mắt một cái, có chút không biết nên nói như thế nào, "Lúc....lúc khác nói chuyện, buổi tối ta sẽ đến phủ Tĩnh Vương nói chuyện với hai người."

"Được." Ngư Ngư không muốn khiến Trình đại nhân khó xử, cho nên lập tức đồng ý.

Trình Ti Nghiên lại không muốn buông tha, đứng ra ngăn cản, "Không được! Từ giờ đến khi chúng ta đổi lại, cô đừng mong rời khỏi tầm mắt của ta!"

Hách Liên Dạ lạnh lẽo liếc Trình Ti Nghiên một cái, "Người biết đổi hồn như thế nào? Nếu biết, hiện tại đổi ngay!"

"Nhưng..." Đổi rồi nàng sẽ không về được!

Ngư Ngư vừa muốn phản bác, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu Trình Ti Nghiên ở trong tình huống này có thể xuyên qua cổ kim... Vậy nếu nàng và Hách Liên Dạ thành thân, mang thai đứa bé của hai người, có đứa bé làm dây nối gắn liền cổ kim, vậy hai người bọn họ đều đồng thời có liên hệ với cổ đại và hiện đại, vậy chẳng phải có thể tự do xuyên qua rồi sao?

Cho nên nàng chẳng những có thể về nhà, còn có thể mang theo Hách Liên Dạ về nhà?

"Nghĩ ra?" Hách Liên Dạ cười vỗ vỗ đầu của nàng, tâm trạng hết sức tốt.

Thật ra khi ở trong phòng đá dưới hồ nước Vệ quốc kia, y đã nghĩ đến điểm này rồi, chỉ là không có chứng cứ để chứng thực suy đoán của mình, lại không muốn để Ngư Ngư đi mạo hiểm.

Lúc đó y nghĩ, sau khi trở về sẽ tìm người đến làm thí nghiệm giúp y, nhưng người xuyên qua không dễ tìm như vậy. Không nghĩ tới Trình Ti Nghiên đột nhiên xuất hiện, thật đúng là đã giúp y một việc lớn.

Lúc này cuối cùng y cũng có thể thấy biểu ca của tiểu nha đầu này rồi.

Còn có tiểu biểu ca nàng không thường nhắc tới, nhưng địa vị ở trong lòng nàng cũng không thấp.

Yêu nghiệt nào đó hoàn toàn không thể bình tĩnh mà tính toán danh sách "kẻ địch" ở trong lòng.

Ánh mắt Trình Ti Nghiên lạnh lẽo nhìn bên cạnh, hoàn toàn không tin Ngư Ngư có thể thẳng thắn trả thân xác lại cho nàng ta, "Được, hiện tại đổi, lập tức, lập tức!"

"Không được!" Trình đại nhân lại không quản được nhiều như vậy, lập tức ngăn lại, "Hiện tại ai cũng biết chuyện của Tĩnh vương và... Giang cô nương, hiện tại người nhắm vào Giang cô nương nhiều như vậy, lúc này, nếu con bé lại đột nhiên thay đổi khuôn mặt, chắc chắn sẽ bị đối xử giống như yêu quái!"

Nếu là người khác thì sao cũng được, có thể nói với bên ngoài là Hách Liên Dạ di tình biệt luyện, đi thích người khác, nhưng tính cách Ngư Ngư rất đặc biệt, mặc kệ biến thành bộ dạng gì, chỉ cần mở miệng nói chuyện, người khác đều có thể nhận ra nàng...

Đây chính là bản khoả của Trình đại nhân, cho nên mới ngăn chặn tin tức Trình Ti Nghiên trở về, không nói với bất cứ ai.

Ông cũng không cho phép Trình Ti Nghiên lộ diện, mấy ngày nay cũng đã thương lượng với nàng ta, ít nhất, cần phải đợi chuyện chìm xuống trước rồi mới nói sau, hiện tại, tuyệt đối không thể trao đổi thân thể.

"Nói đi nói lại, cha vẫn thiên vị con gái già này!"

Trình đại nhân sợ là sợ Trình Ti Nghiên để tâm đến chuyện vụn vặt, cho nên vừa rồi mới không nói chuyện với Ngư Ngư, hiện tại vội vàng giải thích, nhưng Trình Ti Nghiên hoàn toàn không cho ông cơ hội mở miệng, "Ta từng ăn một viên Huyền Cơ đan, sư phụ ta đã đi rồi, trên đời này sẽ không bao giờ Huyền Cơ đan mới, hiện tại thân thể kia của ta là bảo bối mà cả vạn dặm giang sơn cũng không đổi được! Nếu cứ tiếp tục như thế này, nàng ta

không chịu trả lại cho ta thì phải làm sao!"

Ngư Ngư không thể trơ mắt nhìn cha con bọn họ cãi nhau, nhưng tình huống này, nàng mở miệng xen vào cũng như đổ thêm dầu vào lửa thôi.

Đương nhiên Hách Liên Dạ sẽ không để Ngư Ngư khó xử, cho nên lạnh nhạt mở miệng, "Chỉ là một viên Huyền Cơ đan thôi mà, hoá ra trong mắt Trình tiểu thư, bốn vương cũng giống như người thường, nhớ thương một viên thuốc nhỏ nhỏ."

Y cười đề nghị, "Có muốn bốn vương khâu cho cô một lồng đèn da người không, để cho cô biết bốn vương không giống người thường?"

Bởi vì nể mặt Trình đại nhân, Hách Liên Dạ nói chuyện với Trình Ti Nghiên rất khách khí rồi, đều dùng giọng điệu thương lượng.

Ừ, khách khí.

Khoé miệng Trình Ti Nghiên giật giật mấy cái, "... Ta cũng có thể không vội đổi thân thể, nhưng ta có một điều kiện, các người phải đáp ứng!"

Hà Nghiêm thật muốn trợn trắng mắt, thế mà dám đặt điều kiện với chủ tử! Trừ Vương phi, người đặt điều kiện với chủ tử... còn chưa sinh ra....

Đúng vậy, trên đời này hoàn toàn không có ai dám nói điều kiện cùng Tĩnh Vương đại danh鼎鼎....

Hà Nghiêm nghĩ chủ tử sẽ không chút lưu tình mà cự tuyệt, không ngờ khi hắn nghe thấy, chủ tử lại vui vẻ cười nói một câu "Được".

Trong lòng Trình Ti Nghiêm vui vẻ, cũng không suy nghĩ nhiều lập tức bắt lấy cơ hội, "Điều kiện của ta, chính là sau khi đổi lại thân xác, các người phải giúp ta bắt Thiệu chủ, để hắn đi theo ta!"

Mọi người: "..."

Những người khác đều biết lúc trước Trình Ti Nghiên chết như thế nào, cho nên cảm thấy như bị sét đánh, Trình đại nhân lại tức giận đến nổi trợn mắt, "Hồ nháo! Nói... nói gì thế hả!"

Bởi vì chuyện từ hôn năm đó, Trình đại nhân vẫn luôn cực kỳ thiên vị sủng ái cô con gái này, chuyện gì cũng đều theo nàng ta, nhưng ông có thể tiếp nhận chuyện con gái không muốn lập gia đình, nhưng không thể trơ mắt nhìn con gái phóng khoáng mạnh mẽ muốn nam nhân nào đó...

Nhưng Trình đại nhân cũng không vội vàng dạy dỗ con gái, tự nhiên sẽ có người làm hộ.

Cùng với một tiếng cười lạnh vang lên là cánh cửa bị đá văng, một người áo đen toàn thân sát khí đi vào, thoáng chốc khiến căn phòng nhỏ này hẹp lại không ít.

Bởi vì khuôn mặt quá lớn... cũng chiếm diện tích nhiều hơn người bình thường.

Nhưng khuôn mặt to của người, hoàn toàn không ảnh hưởng đến khí thế của sư đệ, hắn nhìn Trình Ti Nghiên, "Lần trước là mạng của người lớn tự mình chết đi, ta đang lo chưa kịp xử lý theo môn quy, người còn dám tự mình vác đến cửa!"

Từ khi biết thân phận xuyên không của Ngư Ngư, năng lực thừa nhận của bọn sư đệ đã được tăng thêm rất nhiều, cho nên khi thấy Trình Ti Nghiên chết đi sống lại, còn đổi thân thể, sư đệ cũng không khiếp sợ mấy.

Nhìn ra được, ở trong môn phái, sư đệ không phải là người lương thiện gì, thế mà Trình Ti Nghiên lại có chút sợ hãi, nhưng vẫn mạnh miệng cãi lại, "Ta là người sư phụ đích thân mang lên núi, cho dù đứng ở hàng cuối cùng cũng quan trọng hơn so với các người! Sư phụ không ở đây, không có người nào có thể trói buộc ta, người có tư cách gì giáo huấn ta!"

"Tư cách?" Sư đệ cười lạnh, "Tất cả heo trên núi đều do ta quản, huống chi là trong sạch của sư huynh!"

Mọi người: "..."

Khi cãi nhau mệt mỏi tức chết!

Tất cả mọi người nghe thấy đều im lặng, làm khó Trình đại nhân bị sét đánh đến ngẩn ngơ trong gió rồi, còn muốn nhân cơ hội hoà giải, "Được rồi, được rồi, đừng ồn nữa, các người xem... bữa trưa sắp đến rồi!" Trình đại nhân tìm một cái cớ, cuối cùng đổ mồ hôi phát hiện, hoá ra lời Ngư Ngư hay nói là vạ năng...

Sư đệ nể mặt Ngư Ngư, cho nên cũng nể mặt Trình đại nhân, hừ một tiếng, kéo nam tử áo trắng ra khỏi cửa.

Không nghĩ tới tính tình nóng nảy của nam tử áo trắng lại tái phát lúc này, chẳng những không đi theo sư đệ, còn sợ sư đệ ngăn cản hắn, liền trở tay điểm huyệt sư đệ, sau đó lấy ở trong tay áo ra một cây sáo ngọc.

Ngư Ngư biết uy lực của cây sáo ngọc này, người có nội lực thấp, chỉ sợ mình âm của cây sáo ngọc này vừa ra, sẽ bị chấn động đến đứt tâm mạch.

Ngư Ngư vội vàng chạy đến khuyên hắn, "Đừng động thủ!" Nàng thấp giọng nói, "Trưa hôm nay có vài món thịt đấy, giết người sẽ trễ thời gian ăn cơm!"

"Vậy thì thế nào?" Nam tử áo trắng không hề bị Ngự Ngự ảnh hưởng, chậm rãi nâng sáo ngọc trong tay lên.

Ngón tay thon dài giống nhau với cây sáo nhỏ tinh xảo trong tay hắn, hiện ra màu xanh ngọc ónh nhuận, lại kết hợp với một thân bạch y phiêu dật cùng với khuôn mặt tuấn nhã như trích tiên của hắn nữa, bức tranh này thật đẹp đến không nói lên lời.

Mà thần sắc nam tử áo trắng đậm mạc, giọng điệu nghe không ra vui buồn nói tiếp, "Sư đệ sẽ không cho ta ăn."

"..." Tương phản quá lớn, Ngự Ngự bị sét đánh đến khoé miệng run rẩy, hung hăng vung thuốc bột trong tay lên.

Đúng vậy, nằng sợ không khuyên được nam tử áo trắng, cho nên cố ý tới gần hắn nói chuyện cơm trưa với hắn, là để dùng được khiến hắn tạm thời không thể động đậy.

Không nghĩ tới vừa vung tay lên, thuốc bột không có tác dụng, nam tử áo trắng không động thủ giết Trình Ti Nghiên, ngược lại di chuyển sáo ngọc trong tay, trực tiếp đặt ở cổ Ngự Ngự.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Phải nghĩ cho nương tử ở mọi nơi

Từ khi biết bọn họ, nam tử áo trắng vẫn luôn ở trạng thái bị thương, cho nên mọi người cũng cực ít thấy hắn ra tay, nhưng chỉ cần nhìn võ công của vị sư đệ xếp hàng thấp hơn hắn là biết võ lực của hắn vô cùng cao cường rồi.

Hà Nghiên và Trình đại nhân đều sợ tới mức la toáng lên, nhưng Hách Liên Dạ vốn luôn chiều Ngự Ngự lại không hề căng thẳng tí nào! Thậm chí y còn không thèm liếc Ngự Ngự lấy một cái, trực tiếp đi đến bên cạnh Trình đại nhân, "Trình đại nhân, Hoàng hậu biến mất quá lâu, nhất định trong cung sẽ rối loạn, hay ngài đưa Hoàng hậu về cung trước?"

Giả bộ lấy đại cục làm trọng cái gì chứ! Trình đại nhân tròn trĩnh mắt lên.

Nhưng nhìn cái vẻ lão thần của yếu nghiệt này, Trình đại nhân biết chuyện cũng không như ông thấy, Ngự Ngự cũng không phải bị uy hiếp thật. Ông thờ phào, nhưng khi nhìn thấy cây sáo ngọc chỉ cách một phân nữa thôi sẽ khiến Ngự Ngự ngừng hô hấp, Trình đại nhân vẫn thấy hải hùng khiếp vía.

Hơn nữa... Trình đại nhân không lên tiếng, lông mày nhíu lại vẫn chưa hề giãn ra.

Hách Liên Dạ biết ông đang lo lắng điều gì, cười cam đoan, "Trình đại nhân yên tâm, bốn vương sẽ không làm chuyện tổn thương đến Trình tiểu thư, huống hồ giờ nàng ta đang chiếm thân thể của Ngự Ngự, nếu Dung công tử ra tay với nàng ta, bốn vương cũng sẽ ra tay bảo vệ."

Trình Ti Nghiên cảm thấy Trình đại nhân thiên vị Ngự Ngự, giờ chỉ ước gì ông rời đi, nên cũng hoàn toàn không thấy tai họa đang đến gần, cười lạnh, "Chỉ dựa vào mấy người bọn họ mà cũng tổn thương được ta sao? Trước giờ sư phụ luôn hiểu ta nhất, bảo bối của ông ấy đều truyền hết cho ta, dù võ công của ta có hoàn toàn biến mất, cũng không ai có thể làm khó dễ được ta!"

Khuyên bảo mấy lượt, cuối cùng Trình đại nhân cũng đồng ý rời đi, thuận tiện đưa Hoàng hậu bị điểm huyết bất tỉnh về cung.

Hôm nay hiếm khi Hách Liên Dạ khách sáo một lần, tiễn Trình đại nhân ra ngoài.

"Trình đại nhân, Ngự Ngự không có tình lừa ngài." Đi ra khỏi nhà, xác nhận Ngự Ngự không nghe thấy bọn họ nói chuyện, Hách Liên Dạ mới mở miệng, "Nếu Trình đại nhân cảm thấy không hài lòng trong những ngày Ngự Ngự mạo danh thể thân kia, đều có thể trách ta. Bất kể Trình đại nhân trả thù ra sao, bốn vương hứa tuyệt đối không ghi hận, nhưng trước mặt Ngự Ngự, vẫn xin đừng làm nàng ấy thương tâm."

Với tác phong luôn luôn kiêu ngạo trước giờ của Hách Liên Dạ, lời này quả thật vừa khách sáo lại chân thành, đủ hạ thấp phong thái.

Nhưng Trình đại nhân lại nghe đến tròn trĩnh mắt, "Đừng tưởng lão phu không nghe hiểu, ngươi đây cố ý nói khích ta! Ngươi thông minh đến độ sắp thành tinh rồi, sao lại không nhìn ra được thái độ của lão phu là gì?"

Người nào đó lại hết sức bình tĩnh, "Nhưng từ đầu đến cuối, bốn vương chỉ nghiêm túc nhìn mỗi Ngự Ngự."

"..." Ngươi cứ nói thẳng ra là ngươi không thèm nhìn thẳng ta lấy một cái là được!

Trình đại nhân chỉ hận mình không có râu, tức đến mức muốn thổi dựng râu lên cũng không có để mà dựng, chỉ có thể trừng mắt.

Nhưng trừng rồi lại trừng, Trình đại nhân lại thở dài một tiếng đầy cảm khái, "Tuy ngươi không phải là người tốt, nhưng tuyệt đối là một trượng phu tốt, lão phu vốn cho là con gái của mình đã tìm được một chốn về yên ổn, không ngờ..."

“Nếu Trình đại nhân không chê, ta vẫn nguyện ý gọi ngài một tiếng nhạc phụ đại nhân.”

“... Lão phu lại không thích người làm con rể!” Trình đại nhân lại bắt đầu hực hực, bắt luận ra sao cũng không muốn thừa nhận mình càng ngày càng thuận mắt tên Vương gia yêu nghiệt tính tình kỳ quái thanh danh đáng sợ này rồi.

Thật ra... đương nhiên là ông nguyện ý, chẳng qua... “Ngư... Giang cô nương...”

Cho dù ông vẫn muốn nhận con gái Ngư Ngư này, người phủ Thượng thư cũng hoan nghênh nàng coi phủ Thượng thư thành nhà mẹ, nhưng... không nói những chuyện đó, Ngư Ngư và Nghiên Nhi đã không thể nào ở chung với nhau một cách hòa bình rồi.

Trình đại nhân không phúc hắc, nhưng mò mẫm lẫn lộn nhiều năm tại quan trường như thế cũng không phải không biết gì, năng lực nhìn mặt mà nói là thuộc hàng đầu. Vừa rồi ở trong phòng, thái độ của Ngư Ngư rõ ràng cũng không thích Nghiên Nhi, chẳng qua là nể mặt ông nên không so đo mà thôi.

Dung mạo của yêu nghiệt nào đó quá xuất chúng, xuất chúng đến mức khiến người ta nhìn y không kim lòng được mà ngẩn người, không tài nào mà phiền não nổi nữa. Thế cho nên lúc y thật sự ăn nói nhỏ nhẹ ôn tồn, là có công năng chữa trị trăm phần trăm.

Hiện tại, y vô cùng kiên nhẫn khuyên răn Trình đại nhân, “Sẽ không, chỉ do khoảng thời gian này Trình tiểu thư gặp phải quá nhiều đau khổ, nên mới đồ hết sai lầm lên người Ngư Ngư mà thôi, để ai khuyên nàng ta vài câu là được. Còn Ngư Ngư, ngài cũng biết đấy, Ngư Ngư không phải là người thích mang thù, chỉ cần Trình tiểu thư không gây phiền toái cho nàng ấy nữa, nàng ấy cũng sẽ không chú ý, dù sao Trình tiểu thư cũng không cướp cái ăn của nàng.”

“...” Khóe miệng Trình đại nhân giật giật một hồi lâu, cuối cùng ông cũng hiểu rõ tại sao gần đây Hà Nghiên vẫn luôn phải nhìn trời, “Thường lúc này, không phải nên nói là ‘Dù sao cũng không cướp nam nhân của nàng’ à...”

Trừ hận nước thù nhà ra, chẳng lẽ không phải chỉ có mỗi điều này mới khiến nữ nhân trở thành kẻ thù không đội trời chung với nhau sao?

“Nam nhân của nàng thì không cướp nổi được.” Người nào đó rất bình tĩnh, rất khiêm tốn cười cười, “Đừng nói là cướp, có đuổi cũng không đuổi được, mãi mãi đều ở bên nàng ấy.”

“...” Khóe miệng Trình đại nhân đã giật đến độ không dừng lại được, ông nhìn trái xem phải, cũng không tìm thấy tí mất tự nhiên nào trên mặt yêu nghiệt trước mắt này, “Rốt... rốt cuộc người đã nói ra những lời này như thế nào vậy?”

“Tự nhiên mà nói ra thôi.” Người nào đó vẫn hết sức bình tĩnh, “Nhạc phụ đại nhân cần ta làm mẫu thêm mấy lần không?”

“Không cần!” Trình đại nhân lập tức ngăn cản, ông đã già lắm rồi, không chịu nổi cái buồn nôn đấy!

Sợ Hách Liên Dạ nhiệt tình quá mức mà thực sự làm mẫu gì đó, Trình đại nhân vội vàng trở về chủ đề chính, “Người nói... để ai khuyên Nghiên Nhi vài câu là được?”

“Đúng vậy.” Đường như tâm tư của Hách Liên Dạ vẫn đặt trên việc thổ lộ, y tùy tiện đáp, liền nói tiếp, “Thật ra ta đối với Ngư Ngư...”

Trình đại nhân vội vàng cắt lời y, “Nào có dễ như vậy, ai đi khuyên đây? Nghiên Nhi... chắc không nghe ta đâu.”

Nói đến điều này, lòng Trình đại nhân lại chùng xuống.

Ông vẫn luôn thấy thẹn với cô con gái này, nên mấy năm nay vẫn luôn đối xử với nó tốt nhất. Trước kia con gái không gần gũi gì với ông, quanh năm suốt tháng cũng không nói được mấy câu, ông còn tưởng là do tính cách, không ngờ thực tế lại hoàn toàn không phải như vậy.

Lần này Nghiên Nhi trở về, nói thẳng tất cả với ông. Con gái của mình bá sự học nghệ ở ngoài, dường như còn hành sự rất thuận buồm xuôi gió, ông đương nhiên rất vui, nhưng mà... mỗi lần Nghiên Nhi nhắc đến sự phụ, giọng điệu luôn vô cùng tôn sùng, nhưng đối với người phụ thân không có bản lĩnh gì lớn là ông này, hình như thật sự... khá churong mất.

Tuy cảm thấy đau lòng, nhưng Trình đại nhân không thể không thừa nhận chuyện này.

“Nàng ta nhất định sẽ nghe bốn vương.” Hách Liên Dạ tựa như không biết nhìn sắc mặt người khác vậy, ngay lúc này lại như khoe khoang mà nói thế, sau đó lại tiếp tục chủ đề trước đó, “Nhạc phụ đại nhân, bốn vương đối với Ngư Ngư...”

“Đã nói là không cần làm mẫu!” Trình đại nhân phát hỏa, “Người nói con bé nghe người thì con bé nghe thật à? Có giỏi thì người đi mà thử!”

Vừa dứt lời, Trình đại nhân đã ý thức được có gì đó không hợp lý.

Đáng tiếc Hách Liên Dạ không cho ông cơ hội đối ý, thu lại vẻ mặt, rất nghiêm túc gật đầu, “Được, vậy giao nhiệm vụ khuyên bảo Trình tiểu thư cho ta, ta nhất định sẽ không khiến nhạc phụ đại nhân thất vọng.”

Lúc này Trình đại nhân không chỉ trừng mắt, mà răng cũng bắt đầu nghiến, “Người cố ý!”

Tên này vốn không muốn làm mẫu gì cả, mà chỉ giả bộ cố chấp với cái đề tài kia, để khiến ông phiền muộn không yên, nhất thời nhanh miệng, giao nhiệm

vụ khuyển răn Nghiên Nhi cho y!

“Khuyển bảo” gì chứ, vào trong tay yêu nghiệt này, quả thực là vào trong hổ lửa mà! Tên này biết ông sẽ không dễ dàng đáp ứng, lại ngại mặt mũi Ngư Ngư, cũng không thể mạnh mẽ ép ông đồng ý, nên mới bày ra cái bẫy này!

Ngư Ngư thường gọi cái này là gì nhỉ? Đúng rồi, phúc hắc! Tên này quả thật là hắc từ đầu đến chân!

Đạt được mục đích, ai đó cười đến vô cùng hài lòng.

Thật ra y đã vô cùng nỗ lực xuống tay rồi, cố ý lượn một vòng, cố gắng để Trình đại nhân thua chậm một chút.

Ừm, làm một kẻ phúc hắc cấp bậc biến thái, sau khi hắc người khác xong, hoạt động tâm lý chính là an phận và khiêm tốn như thế đấy...

Tiền Trình đại nhân phiên muộn đến mức lông mi sắp rụng hết lên đi, Hách Liên Dạ quay về phòng. Sư đệ vẫn chưa được giải huyết, nam tử áo trắng vẫn cầm sáo ngọc đặt tại cần cổ Ngư Ngư, trạng thái của mấy người còn lại cũng không hề thay đổi gì.

Nhưng Ngư Ngư nhìn Hách Liên Dạ, sắc mặt lại bỗng u ám đi, “Vương gia, tại sao chàng lại trở về hả?”

Lòng Hà Nghiêm run lên, ý của Vương phi là... có nguy hiểm? Nên muốn chủ tử mau rời đi?

Bởi hai người Hách Liên Dạ phản ứng rất bình tĩnh, nên Hà Nghiêm vốn cho là hành động của nam tử áo trắng không có tính uy hiếp gì, nhưng giờ lại bắt đầu căng thẳng lên.

Giọng của Hách Liên Dạ cũng không nghe ra được là tâm trạng gì, “Sao bốn vương lại không thể về?”

Giọng Ngư Ngư nặng nề, “Chẳng lẽ chàng không thấy được tiểu ca bán dừa trong hẻm kia sao?”

Hà Nghiêm thấy căng thẳng hơn, chẳng lẽ Vương phi và chủ tử đã trao đổi qua về ám hiệu, tiểu ca kia xuất hiện, tức là gặp nguy hiểm?

Hách Liên Dạ lại không nhanh không chậm lấy trái dừa nhỏ trong tay áo ra, “Đương nhiên là thấy, hơn nữa đã ướp lạnh nó rồi.” Hừm, dùng nội lực ướp lạnh...

Lúc y đuổi theo đến hẻm nhỏ này đã thấy rồi, cũng đoán trước được tiểu nha đầu này bị người ta kéo vào, không kịp mua dừa, nhất định vẫn đang nhớ thương nó.

“Vương gia, chàng đem về à, hay quá!” Mắt Ngư Ngư sáng lên, lập tức đổi thành giọng chào mừng nồng nhiệt.

Hà Nghiêm căng thẳng nguyên một lúc lâu: “...” (T_T)

Biết Vương phi lâu như vậy, tại sao vẫn không theo nỗi suy nghĩ của ngài ấy... Có phải hắc quá già nua rồi không...

Ngay lúc Hà Nghiêm roi lệ đầy mặt, nam tử áo trắng im lặng hồi lâu cuối cùng cũng mở miệng, “Giao bí kíp ra đây.” Sáo ngọc trong tay hắn chỉ vào Ngư Ngư, mặt lại hơi nghiêng đi, hiển nhiên là không phải nói với Ngư Ngư.

Nhưng hắn cũng không thấy được Trình Ti Nghiên.

“... Bí kíp gì?” Giọng điệu Trình Ti Nghiên vẫn coi như tự nhiên, nhưng ánh mắt nàng ta lại lóe lên, trông có vẻ như đang giả bộ ngạc nhiên.

Nam tử áo trắng không đáp lại, một tay vẫn dùng sáo ngọc chỉ vào Ngư Ngư, tay kia lại lấy một nén hương trong túi áo ra, đốt lên, dựng sang một bên.

... Người có khí chất vô cùng trịch thượng, giết người cũng phải tắm mình trong hương khói sao? Ngay cả Ngư Ngư cũng ngẩn người ra.

Đương nhiên, sững sờ thì sững sờ, động tác uống nước vẫn không dừng lại... Nước dừa tươi lạnh trong vô cùng, ôm trái dừa lạnh lạnh cũng hết sức thoải mái, thật hưởng thụ quá đi thôi~

Nam tử áo trắng luôn ít nói, nhưng sư đệ chuyên phiên dịch của hắn lại đang bị điểm huyết, giờ không còn cách nào mở miệng, Ngư Ngư đành chủ động hỏi, “Anh đốt hương làm gì vậy?”

“Tính giờ.”

Ngư Ngư vẫn không hiểu, mặt đầy chấm hỏi nhìn hắn.

“Nếu ta đếm ngược, còn phải nói với nàng ta.” Nam tử áo trắng nhìn chằm chằm nén hương ấy, giọng rất bình tĩnh, “Không bằng chờ hương cháy hết, ta liền ra tay.”

Cái cảm giác vừa ngốc lại vừa độc miệng này... Ngư Ngư yên lặng nhìn trời, cảm khái, “Trái dừa này uống ngon quá.”

Vì sao chủ đề lại nhảy cóc nhanh vậy! Hà Nghiêm khóc chạy ra cửa, “Thuộc hạ đi hỏi tiểu ca kia xem ngày mai hắn có mở hàng nữa không...”

Trình Ti Nghiên biết rõ nam tử áo trắng lợi hại, phòng bị nhìn hắn, “Ngươi đã quên lúc trước sư phụ nói thế nào à? Không có chứng cứ, ngươi không thể tổn thương ta!”

Trong lòng những người trên núi, địa vị của Ôn Ngôn quả thật không tầm thường, nếu trước đó không bị Trình Ti Nghiên ép, nam tử áo trắng cũng sẽ không ra tay với nàng ta, nên nghe vậy, phản ứng của hắn là...

Vươn tay, quạt hai cái cực nhanh trên nén hương kia, để nó cháy nhanh hơn... (quỳ=)))

Khóe miệng Ngư Ngư giật giật, Trình Ti Nghiên thấy nén hương kia sắp cháy hết, càng lúc càng bối rối.

Nàng ta biết rõ nam tử áo trắng sẽ không giết người thật, không thì hắn cũng sẽ không dùng sáo ngọc chỉ vào Giang Ngư Ngư, nhưng không giết người mới là đáng sợ, hiện tại Giang Ngư Ngư đang chiếm thân thể nàng ta!

“Vì sao cô không ngăn hắn ta!” Trình Ti Nghiên biết rõ nam tử áo trắng sẽ không nghe mình, bèn ký thác hết hy vọng lên người đám Ngư Ngư, “Cô không sợ hắn sẽ vạch mặt của cô sao? Thời gian này, cô vẫn phải dùng khuôn mặt này để sống!”

“Nhưng trước khi đi, sư phụ cô đã đưa bản sách thuốc ghi chép lại sở học cả đời của ông ấy cho tôi rồi.” Ngư Ngư rất nhiệt tình, rất không có tâm cơ chia sẻ bí mật của mình với nàng ta, “Có sách thuốc, thương tổn gì tôi đều chữa trị được hết.”

“Sao có thể! Nhất định sư phụ đã nhìn ra cô là giả, làm sao ông ấy có thể đưa vật trân quý như thế cho cô!”

“Cô...” Ngư Ngư ngẩn người, mờ mịt nhìn nàng ta, “Cô không biết à?”

Trình Ti Nghiên rung mình trong lòng, “Ta phải biết gì?”

“Vấn đề vừa rồi ấy, đáp án đương nhiên là bởi vì tôi trung thực!”

Trình Ti Nghiên vốn đã nổi trận lôi đình, giờ lại càng tức giận đến sắp học máu, cho rằng Ngư Ngư đang khoe khoang, “Cô đặc ý cái gì! Một quyển sách thuốc mà thôi, cái quan trọng nhất của sư phụ là bí kíp võ công đang ở trong tay ta kia kìa!”

Ngư Ngư lập tức không để ý đến nàng ta nữa, cực kỳ cao hứng nhìn nam tử áo trắng, “Cô ấy đã chính miệng thừa nhận, hiện tại đã có chứng cứ, anh có thể ra tay rồi.”

Trình Ti Nghiên: “...”

Trong mắt Hà Nghiêm vừa về lại có lệ, đã nói rồi, không nên đấu với người thành thật như Vương phi mà...

Sáo ngọc trong tay nam tử áo trắng giật giật, hắn bình tĩnh bàn bạc với Ngư Ngư, “Ta muốn vạch một đường trên khuôn mặt này.”

Dù sao giờ khuôn mặt này là ở trên người Ngư Ngư, hắn vẫn phải truyền tin trước đã.

Ngư Ngư nghe xong liền tức giận, “Tôi tưởng anh nói đùa! Anh thật sự định làm vậy? Hơi quá đáng đó!” Nàng nói đầy chính nghĩa nghiêm trang, khiến trách hắn, “Vạch một đường, vậy khuôn mặt này có thể nhìn sao!”

Nhưng người ngoan ngoãn như Ngư Ngư, cũng không tức giận được bao lâu, nàng lập tức hết giận, lại rất kiên nhẫn chỉ điểm bạch y nam, “Vạch hai đường ở hai bên cho đối xứng mới dễ nhìn.”

“...” Trình Ti Nghiên như ngồi trên xe lửa, vốn cho là Ngư Ngư sẽ thật sự ngăn cản, nhưng chớp mắt đã bị sự vô lương của Ngư Ngư làm tức giận đến mức vỡ gan ra.

Đánh giá tình hình một chút, nàng ta cắn răng xoay người, lấy một quyển sách da cừu từ trong một đoạn cột giường rỗng ra, ném tới trước mặt nam tử áo trắng, “Trả cho ngươi thì sao! Ta có thể trộm một lần, cũng có thể trộm lần hai!”

Lại liếc nhìn khuôn mặt tuấn nhã như trích tiên của nam tử áo trắng, vẻ mặt nàng ta cao ngạo mà nói ra lời hùng hồn, “Hơn nữa không chỉ là bí kíp, ngay cả người cuối cùng cũng là của ta thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 195: Phúc hắc đào hồ như thế nào

Trình Ti Nghiên cho rằng, tuyên ngôn của mình nhất định sẽ khiến họ phản ứng mãnh liệt.

Nhưng mặt nam tử áo trắng vẫn không biểu cảm gì, hoàn toàn coi thường; Ngư Ngư lại tập trung bàn với Hà Nghiêm về lấy cùi dừa ra, chiều làm kem dừa ăn... Nhưng người chưa từng muốn phản ứng với những nữ nhân khác là Hách Liên Dạ, giờ lại có lời muốn nói với Trình Ti Nghiên.

Bởi vì làm một phúc hắc siêu cấp, ai đó rất nguyện ý “đá rét vì tuyết lại giá vì sương”* vào lúc này, đã kích một người.

(* ví với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề)

Thấy nam tử áo trắng lấy được bí kíp rồi, Hách Liên Dạ cười nói, “Thật ra Trình tiểu thư không cần giao bí kíp ra cũng sẽ không có việc gì, bốn vương đã đáp ứng Trình đại nhân phải bảo vệ cô an toàn, thì nhất định sẽ làm được.”

“...” Trình Ti Nghiên lại muốn học máu lần nữa.

Ngư Ngư cũng rất buồn bực, chớp chớp đôi mắt to thuần lương, “Vương gia, giờ chàng mới nói vậy, hình như rất làm người ta giận đó, còn không bằng dứt khoát không nói cho xong.”

Người nào đó cười rất khiêm tốn, “Nhưng trước giờ bốn vương vẫn luôn quang minh lỗi lạc, làm việc không che giấu.”

Chủ tử, ngài có thể khiến người ta càng tức hơn...

Bây giờ thậm chí cả Hà Nghiêm cũng muốn học máu, Ngư Ngư lại bị cảm động, “Vương gia, chàng mua da mặt dày ở đâu vậy? Chất lượng tốt quá!”

“Chất lượng của tấm này cũng không tốt lắm.” Người nào đó lại tiếp tục khiêm tốn, “Bốn vương còn có một tấm chân tình, trong đó chứa đầy hình ảnh tiểu nha đầu duy nhất mà bốn vương thích nhất, không có chút giả dối nào, cũng sẽ mãi mãi không thay đổi. Đó mới thật sự là chất lượng tốt.”

Từ chất lượng đồ vật đến thổ lộ... Ngư Ngư bị phương thức chuyển đổi đề tài thần kỳ này đánh bại, chân thành nói, “... Vương gia, chàng thổ lộ nữa sẽ trễ giờ cơm của em mất.”

“Lúc bốn vương đến, đã phân phó người đưa cơm trưa đến đây rồi.”

“Được, chàng nói tiếp đi.” Ngư Ngư lập tức không còn dị nghị gì nữa.

Hà Nghiêm rất muốn đi ra ngoài chảy hai hàng nước mắt, lắng tâm tình lại. Nhưng vừa ra đến cửa, thì thấy nam tử áo trắng không thèm nhìn cuốn bí kíp lấy một cái, nhét bí kíp vào và lăm lăm cầm về được vào túi khâu trong tay áo sư đệ.

Bí, bí kíp này là lấy về giúp sư đệ sao? Nhưng nghe Trình Ti Nghiên nói thì cái này cũng không phải là quyền bí kíp võ công quan trọng nhất trong môn phái của họ?

Hà Nghiêm chưa kịp hỏi, nam tử áo trắng không giải huyệt hộ sư đệ, cũng không thèm từ biệt với họ, xoay người một mình ra cửa.

“... Dung công tử, ngài định?”

“Ta đi trước.”

“Vì sao?” Thấy thế nào cũng có vẻ định rồi đi một đoạn thời gian vậy?

“Bằng không sư đệ nhúc nhích được, hẳn sẽ đánh ta.”

Mọi người: “...”

Đang lúc Ngư Ngư và Hà Nghiêm xoắn xuýt là nên im lặng nhìn trời, hay là nên giữ nam tử áo trắng lại, vậy xem sư đệ đánh hẳn... sư đệ đã tự nhúc nhích.

Người nam tử áo trắng vẫn còn thương tích, nội lực không được như trước, nên đã tính sai giờ, sư đệ bị điểm huyệt đã sớm giải rồi.

Ngư Ngư vô cùng trượng nghĩa thò tay... chia cho Hà Nghiêm chút hạt dưa.

Giờ đương nhiên nên xem cuộc vui rồi, không thì người thành thật như nàng, lại ngăn người khác ăn ngủ đánh sư huynh ư?

Nhưng ngoài dự đoán của bọn họ, đừng nói đánh, sư đệ hoàn toàn không nhìn nam tử áo trắng lấy một cái, nhắc chân đi, mắt nhìn thẳng, vô cùng bình tĩnh lướt qua người nam tử áo trắng.

Hình như nam tử áo trắng cũng không định đuổi theo sư đệ, dừng bước lại, không vội “rời nhà bỏ trốn” nữa, trên mặt vẫn cái vẻ xuất trần của kẻ đã sớm phi thăng thành tiên nên không hề còn buồn vui của người thường, hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

Hơn nữa lúc này, nhìn theo góc độ cúi đầu, hẳn lại không phải nhìn chén của mình...

Dưới ánh mắt chăm chú đầy tò mò của mọi người, một lát sau, hắn đã ngẩng đầu lên, nhìn Ngự Ngự.

Ngự Ngự cũng lập tức nghiêm túc đối mặt với hắn, chờ xem hắn sẽ nói những lời kinh người gì.

Thật ra nam tử áo trắng chỉ hỏi một câu cực đơn giản mộc mạc... “Buổi trưa thật sự sẽ có rất nhiều thịt để ăn ư?”

“... Đúng.” Đây là lời đáp nghẹn ngào của Hà Nghiêm.

Vì ăn thịt mà người lại mặc kệ sự đệ của mình sao?

Hắn thật sự rất muốn biết, trong lòng đôi sư huynh đệ này, thứ tự quan trọng của mọi chuyện được sắp xếp như thế nào...

Hà Nghiêm cảm giác khóe miệng của mình đã giật nhanh tới nỗi không bình thường được nữa, quay đầu, lại thấy Ngự Ngự không chỉ không động kinh, mà còn hơi nghiêm túc đứng nguyên tại chỗ, nhìn hướng sư đệ rồi đi, ánh mắt tự trách.

“Vương phi, người...”

“Đáng lẽ tôi không nên khuyên sư đệ dịch dung làm mặt nhỏ lại.” Ngự Ngự thật sự rất tự trách, “Nếu mặt anh to hơn một tý thì đã kẹt tại cửa rồi.”

Hà Nghiêm (ㄟ_ㄟ) Vì sao, vì sao không cho hắn một cơ hội được làm người bình thường...

Hà Nghiêm bị kích cho rằng, sư đệ vừa đi, nam tử áo trắng hẳn sẽ không chủ động mở miệng, hơn nữa lập tức phải ăn cơm, Ngự Ngự cũng sẽ không nói tiếp... Thời gian động kinh hôm nay sẽ ngắn lại, nhưng hắn đã quên, Trình Ti Nghiên vẫn còn ở đây.

Từ khi mới xuất hiện, nam tử áo trắng vẫn chưa từng nhìn nàng ta, hơn nữa vừa bị Ngự Ngự và Hách Liên Dạ luân phiên tính kế, Trình Ti Nghiên càng nghĩ càng giận, không muốn ở chung một cái phòng với họ thêm chút nào nữa, cần răng nói từng chữ một: “Tĩnh Vương, cáo từ trước, hy vọng trước khi trao đổi thân thể, chúng ta không gặp nhau nữa!”

“Trình tiểu thư nói đùa.” Hôm nay người nào đó quả thật hiếm khi đi theo phong cách ôn hòa, “Bổn vương vừa đáp ứng Trình đại nhân, nhận nhiệm vụ khuyên bảo cô, đương nhiên là mấy ngày tới chúng ta phải thường xuyên gặp nhau rồi.”

“... Không thể nào!” Lúc này Trình Ti Nghiên đã thật sự hoảng sợ, “Làm sao cha ta có thể giao ta cho người được! Có phải người lại dùng kế âm hiểm gì không!”

Người nào đó cười rất khiêm tốn, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ ôn hòa chỉ ra, “Tính tình Trình tiểu thư có vẻ hơi kiêu căng, bổn vương nghe nói thù thù rất có thể tu dưỡng tâm tính.”

“Không bằng thế này đi.” Giọng y rất sung sướng nói ra quyết định, “Trước hết Trình tiểu thư sẽ đi học thù thù, cố gắng thù ra một bức bách điều triệu phượng trong vòng một tháng.”

Hôm nay hiển nhiên người nào đó vẫn rất dễ nói chuyện, rất thiện lương, “Đương nhiên, thù không tốt cũng không sao, bổn vương sẽ sai người thù bách điều triệu phượng lên mặt cô, như vậy lúc nào cô cũng có thể trông thấy nó, cũng tiện cho cô học tập.” Y cười vô cùng có kiểu cách lương sư, “Từ từ thì sẽ học được thôi.”

“Vương gia, chàng như vậy không phải là ép buộc sao!” Ngự Ngự có phần không nhìn được nữa, đứng ra nói một câu công đạo, “Dù có là khuôn mặt lớn như sư đệ, cũng không thù được bách điều triệu phượng đâu!”

“Cũng đúng.” Hách Liên Dạ khiêm tốn tiếp nhận ý kiến của Ngự Ngự, giọng thoải mái nói tiếp, “Vậy cạo luôn cả tóc đi, thù cả cái đầu luôn.”

Hai người này hợp tác lừa người, hoàn toàn không ai đỡ nổi...

Vậy nên xế chiều hôm đó, Trình đại nhân ngạc nhiên thấy một Trình Ti Nghiên thay da đổi thịt, tính tình đại biến.

Hơn nữa Trình đại nhân nhìn trái ngó phải, cũng không phát hiện bất kỳ dấu hiệu bị thương nào trên người nàng ta, hiển nhiên không hề bị dụng hình bức bách.

Chưa được một canh giờ, làm sao tên Hách Liên Dạ kia... đã làm được rồi?

Nhưng rất nhanh Trình đại nhân đã vứt nghi vấn này qua một bên, rất mừng rỡ bàn bạc chuyện sau này với nàng ta.

Tại phủ Tĩnh vương cách phủ Thượng thư không xa, cũng đang thảo luận cùng một chủ đề.

Trình Ti Nghiên đột nhiên xuất hiện, làm rối loạn rất nhiều kế hoạch của họ, họ vốn định giải quyết mớ hỗn loạn nho nhỏ ở kinh thành xong, sẽ đi du sơn ngoạn thủy vài ngày, chờ Ngự Ngự điều chỉnh tốt tâm tình, sẽ... ăn Hách Liên Dạ.

Nhưng giờ kế hoạch đổi thành đối phó những chất vấn tấp nham ở kinh thành trước, rồi để Ngự Ngự dần nhặt đi trong mắt mọi người, tốt nhất là có thể đổi lại thân xác cho Ngự Ngự và Trình Ti Nghiên.

Song... phải làm thế nào?

Họ đang bàn dở, thì thấy Tiểu Trần Tử đen mặt xông vào, chộp ngay lấy nước ô mai ướp lạnh trên bàn, uống một hơi hết một bát lớn, sau đó quăng bao đồ mình cầm theo lên bàn, lấy đồ bên trong ra, bắt đầu vui đầu đầu khổ ăn.

Lúc không vui, bình thường Tiểu Trần Tử đều sáng khoai động kinh lên, chứ không nói gì, chỉ vui đầu đầu khổ ăn thế này thì đúng là lần đầu tiên.

Làm bạn bè, Ngư Ngư rất lo cho hần, lập tức ân cần hỏi, “Nhiều đồ ăn như vậy, có cần tôi giúp anh không?”

“...” Khóe miệng Tiểu Trần Tử giật giật một hồi lâu, vỗ mạnh xuống bàn, “Tiểu quỷ nước, lương tâm của cô đâu rồi!”

Ngư Ngư rất vô tội chỉ Hách Liên Dạ, “Nó ra ngoài tìm tiết tháo của chàng ấy rồi.”

Yêu nghiệt không có tiết tháo nào đó chỉ cười rất bình tĩnh, ra tay nhanh – chuẩn – độc mà lựa mấy thức Ngư Ngư thích ăn trong cái bao lớn của Tiểu Trần Tử ra, để xuống trước mặt Ngư Ngư...

Tiểu Trần Tử chớp mắt đã bị cướp đi một nửa đồ ăn: “...”

Vô số ví dụ vô cùng thâm nói cho hần biết, đấu với đôi phu thê này luôn không có kết cục tốt...

Vì vậy Tiểu Trần Tử lau mặt, không ồn ào nữa, rất đứng đắn nói chuyện mình phiền lòng ra cho họ, “Một thị vệ ở Đông cung bị thích khách tập kích.”

Mi tâm Hách Liên Dạ nhíu lại, “Kẻ mà tôi qua ngươi thổ lộ hả?”

“... Đúng.” Tốc độ phản ứng siêu nhân loại này khiến Tiểu Trần Tử không nói nổi gì nữa.

Nửa đêm hôm qua, để ngăn cản Hoàng hậu nói lung tung gì trước mặt đám Ngư Ngư, Tiểu Trần Tử đã tiện tay kéo một thị vệ sau lưng, rất “thâm tình chân thành” mà thổ lộ.

Không ngờ sau khi họ rời khỏi phủ Tĩnh vương, trở lại Đông cung, chưa tới nửa canh giờ đã có người lên vào Đông cung ám sát thị vệ đó.

“Anh ta thế nào rồi? Tôi đi xem.” Ngư Ngư đã đứng dậy.

Có thể lên vào Đông cung, vậy thân thù rất không tầm thường, thị vệ bị Tiểu Trần Tử thổ lộ hôm qua kia chỉ là một thị vệ hoàng cung bình thường, võ công sẽ không cao lắm.

“Hần không sao.” Tiểu Trần Tử vẫy vẫy tay, “May mà An thị vệ nhất gan, lót một tầng sắt mỏng trong y phục.”

Nói là không sao, nhưng sắc mặt Tiểu Trần Tử cũng không dịu đi bao nhiêu, “Suýt nữa là một kiếm xuyên tim rồi. Đây là do mạng hần lớn, chứ thích khách đó hoàn toàn không cho hần cơ hội sống.”

Xuất hiện với hình tượng Thái tử, Tiểu Trần Tử vẫn luôn bày ra dáng vẻ máu lạnh tàn khốc. Thật sự thì lòng dạ hần cũng không tệ, suýt nữa hại người vô tội phải bỏ mạng, hần cảm thấy vô cùng băn khoăn.

Càng làm hần phiền lòng hơn là, hần hoàn toàn không đoán được ai đã ra tay.

“Ngươi có tiếp xúc gần gũi với ai không?” Hách Liên Dạ đột nhiên hỏi một câu gần như chả liên quan gì, còn ra dấu tay, ý bảo Hà Nghiêm cầm giỏ đồ ăn qua.

Tiểu Trần Tử sững sờ, “Không.”

Hách Liên Dạ gạt đầu, bắt tay xếp đồ ăn trên bàn vào hết trong giỏ, “Ngươi cố gắng tự mình đi hầu hạ An thị vệ kia đi, thích khách nhất định sẽ hành động lần nữa, ta giúp ngươi bắt hần.”

Sau đó, vô cùng bình tĩnh nói tiếp với Ngư Ngư, “Chuyện của đám Tả tướng có thể giải quyết rồi.”

Ngư Ngư: “...”

Hách Liên Dạ cũng không nói không chắc chắn, y nói có thể giải quyết, vậy thật sự là không thành vấn đề.

Ngư Ngư tỏ vẻ im lặng với hiệu suất này của y, Tiểu Trần Tử lại sững sờ lần nữa, “Bằng cách nào?”

“Lam Vương gia Tề Hưng quốc yêu đơn phương Thái tử Hách Liên Thần của Nguyệt Loan quốc thành si, cầu mãi không được nên tâm lý dần vụn vỡ, vốn đã nghĩ đủ cách hãm hại vị hôn thê trước của Thái tử, biết Thái tử thổ lộ với một người trước mặt mọi người, hần liền không nén được lòng đố kỵ điên cuồng, phái người ám sát người trong lòng Thái tử.”

Đám Ngư Ngư: “...”

Hà Nghiêm rất muốn khóc, chẳng lẽ chỉ mình hấn nhớ kỹ đó không phải là Lam Vương gia, mà là Thành Vương gia thường xuyên mặc trang phục màu lam sao...

Tiểu Trần Từ đã trở thành hồng nhan họa thủy trong nháy mắt: "... Nhưng mà hấn..." Tiểu Trần Từ khó khăn xuôi xuôi khí, "Yêu đơn phương ta thành si... chứng cứ đâu?"

"Hơn hai năm qua, hấn đã viết hơn bảy trăm phong thư tình cho ngươi."

"... Thư đâu?"

"Ngươi không thích hấn, thư nhận được đều bị đốt sạch rồi~" Yêu nghiệt nào đó vô cùng bình tĩnh, "Thư quan trọng như vậy, tuyệt đối không thể dùng bỏ câu đùa tin, phải người đưa thư thì người bình thường lại rất khó xông vào Đông cung, vì vậy Lam Vương gia ủy thác Phong Minh, mỗi ngày truyền tình ý giúp hấn."

Sau đó ra dấu với Hà Nghiêm, "Gọi Tiền Khiêm về, làm chứng cho Phong Minh."

Thế lực của Phong Minh trên đại lục quá mạnh, rất dễ dàng để diệt trừ một người, hoàn toàn không cần phải hăm dọa, nên sẽ không ai nghi ngờ lời họ... Có Tiền Khiêm ra mặt, Thành vương gia đừng nghĩ có thể tẩy sạch tội danh này.

Tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình của phúc hắc siêu cấp đào hố, mọi người: "..."

Qua một hồi lâu, Tiểu Trần Từ mới xuôi được hết khí, "Thế phủ Tả tướng thì sao? Tả tướng bị các ngươi bắt lại, nhưng đưa con gái mà sau khi thu dưỡng ông ta vẫn luôn cất giấu kia... hình như cũng không dễ đối phó."

Sáng nay Tiểu Trần Từ không ở đây, nhưng cũng được hồi báo về chuyện bắt quái trước cổng phủ Tỉnh vương.

"Thiên kim Tả tướng phủ đính hôn với một Vương gia thích nam nhân, chuyện này mà lộ ra, nàng ta cũng sẽ bị cuốn vào gièm pha, cửa cũng không dễ ra."

Người nào đó bình tĩnh cười cười, "Hơn nữa, con gái mà Tả tướng thu dưỡng vẫn luôn lén lút, ngay cả hạ nhân trong nhà cũng không biết tên họ tiểu thư. Thân phận nàng ta kỳ lạ, chuyện đó mà lộ ra, để bảo toàn danh dự, hơn phân nửa là nàng ta sẽ công khai thân phận của mình."

... Một hòn đá trúng n con chim! Tất cả đều phục.

Nhưng rốt cuộc là đầu của y cấu tạo từ cái gì vậy...

Hách Liên Dạ không để ý đến những ánh mắt đầy phức tạp của họ, y đã sớm thu hết đồ ăn trên bàn lại rồi... Thế cho nên hiện tại, đất Ngự Ngự, cầm theo giỏ đồ ăn, xuất phát đến Đông cung của Thái tử.

Tối qua lúc thích khách xuất hiện, Tiểu Trần Từ đang tắm, khoác y phục lao ra thì đã chậm, để cho thích khách chạy thoát mất rồi.

Nhưng có thể trốn thoát từ Đông cung được tầng tầng lớp lớp thị vệ vây quanh, thân thủ của thích khách kia cũng không tầm thường, Hách Liên Dạ vẫn quyết định tự mình đi mới yên tâm.

Dù sao thích khách này cũng liên quan đến một loạt kế hoạch đầy đám Lam Vương gia vào hố, không thể xảy ra sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Có người muốn đính hôn với Ngự Ngự

Ngự Ngự vừa đi, nam tử áo trắng cần nàng chữa trị cũng đi theo, nhưng tất cả mọi người đều không ngờ tới, sự đệ đang chiến tranh lạnh với nam tử áo trắng cũng xuất hiện.

Những vẫn giống như lúc trưa, sự đệ không nhìn nam tử áo trắng lấy một cái, lập tức đi đến bên cạnh Ngự Ngự.

"Lúc sư phụ đi, dặn dò nói có thể hoàn toàn tin tưởng các ngươi." Lúc ấy Ôn Ngôn nói, đây là vì hấn mới gặp phải phiền toái, hấn vội vã về nhà, không thể ở lại dọn dẹp cục diện rồi rắc này, cho nên để hai đồ đệ của hấn toàn lực phối hợp với Hách Liên Dạ.

Sự đệ nói xong liền đưa cho Ngự Ngự một quyển sách nhỏ, "Đây là danh sách tất cả mọi người trên núi, mấy ngày nay ta đã cẩn thận cân nhắc, trừ những người bị đánh dấu, còn lại đều có thể nghe theo lệnh của Tam sư huynh."

Mặc dù phần đông thủ hạ của Tam sư huynh đều là những nhân vật nhỏ, đám người Hách Liên Dạ rất dễ dàng để giải quyết, nhưng những người này cứ xuất hiện từng người một thật sự đáng phiền, cứ chủ động xuất kích bắt bọn họ lại trước, dù sao thể lực của Phong Minh trải rộng khắp thiên hạ, bắt người rất dễ dàng.

Thì ra mấy ngày nay sư đệ luôn viết viết về về, chính là đang làm cái này.

Ngư Ngư thực cảm tạ sự nghiêm túc cùng nhiệt tâm của hấn, nhưng mà....

Nhìn chằm chằm danh sách kia trong chốc lát, càng xem sắc mặt của Ngư Ngư càng rối rắm, cuối cùng thực sự không nhịn được. ".... Tại sao đằng sau của những người thuộc phe của Dung bánh bao, lại vẽ một đoá hoa nhỏ vậy?"

Kiểu đánh dấu nữ tính hoá này, xuất hiện trên danh sách thiết huyết này, rất quái dị đó.

"....Sư đệ." Nam tử áo trắng ở một bên đột nhiên mở miệng, hơn nữa đây là lần đầu tiên trao đổi giữa hai người sau khi sư đệ vút hấn lúc trưa.

Nhưng sư đệ lại làm như không nghe thấy, bình tĩnh nói với bọn họ, "Đó là tên sư huynh của ta."

"Dung bánh bao tên là...Dung Tiểu Hoa?" Trong nháy mắt Ngư Ngư cảm thấy, lúc trước mình đặt tên cho nam tử áo trắng thật sự rất tốt bụng.

"Không phải, đó là tên lúc nhỏ ta đặt tên cho sư huynh." Sư đệ hoàn toàn không nhìn nam tử áo trắng ở phía sau đang yên lặng nhìn hấn, bình tĩnh nói, "Lúc huynh ấy mới lên núi, võ công thấp hơn ta, tạm thời không có vị trí, ta gọi huynh ấy là Tiểu Hoa."

"... Vì sao?"

"Sư phụ không thích quản sự, tất cả mọi việc trên núi đều là ta quản, lúc ấy ta còn nhỏ, không phân biệt được mấy con lợn trên núi, nên buộc lên đuôi của chúng những sợi dây đủ các màu để phân biệt, cho nên mấy cái tên Tiểu Hồng, Tiểu Lục, Tiểu Lam là để gọi lợn."

"...." Cho nên Dung bánh bao là cái tên lợm được do không có cách nào đặt cho mấy con lợn à...

Ngư Ngư thật sự không thể nhìn thẳng hai sư huynh đệ này nữa, cho nên quyết định....vẫn nên ăn đồ ăn vặt thôi, ừ.

Nhưng trước khi lui đi, nàng còn có một vấn đề muốn hỏi.

"... Anh bắt nạt Dung bánh bao như vậy, không sợ anh ta rời nhà trốn đi sao?"

"Không sợ." Sư đệ đáp lại rất chắc chắn.

"... Vì sao?" Tinh sư huynh đệ của bọn họ thật sự tốt như vậy?

Sư đệ bình tĩnh nhìn nàng, "Bởi vì ta thu nạp tín hiệu của huynh ấy rồi."

Mọi người:"..."

Bị sư đệ đá kích nghiêm trọng, Ngư Ngư cảm thấy đôi nơi để ăn đã không đủ để chữa trị cho nàng.

Cho nên nàng rất sung sướng đi đánh cướp kho đồ ăn của Tiểu Trần Từ... Thuận tiện nói cho hấn biết Trình Ti Nghiên đã trở lại và chuyện các nàng đổi lại thân thể.

".... Cô thật sự có thể về nhà?"

Tiểu Trần Từ nghe xong thì sững sốt, tay cướp đồ ăn với Ngư Ngư hơi dừng lại chút, qua loa nhét đủ loại đồ ăn vào miệng, qua vài giây thì giống như người không liên quan, nhìn như thuận tiện hỏi, "Vậy về sau người tính ở lại nơi nào?"

Ngư Ngư không phát hiện vẻ dị thường hấn, "Cổ đại."

Tiểu Trần Từ mơ hồ nhẹ nhàng thở ra, "Vì sao?"

Ngư Ngư vốn vô cùng cao hứng liền suy sụp, "Ta sợ đề Hách Liên Dạ ở hiện đại lâu, sẽ dẫn đến Star Wars." (T_T)

"... Đó là cái gì?"

Đối với một cổ nhân mà nói, từ này thật trừu tượng, giải thích ra thật sự rất khó, Ngư Ngư suy nghĩ, lòng mang kinh sợ yên lặng nhìn trời, "Chờ tôi trở về, nếu có thể, ta sẽ để cho người nhìn thấy biểu ca đại nhân ở bên kia cánh cửa thời gian, người sẽ hiểu ngay..."

Hiện tại Tiểu Trần Từ hoàn toàn hồ đồ, "Người không phải nói, người bình thường không thể xuyên qua, không thể nhìn thấy cánh cửa thời gian?"

"Người không cần nhìn thấy... Nếu biểu ca đại nhân nhìn người một cái, nhất định người có thể cảm nhận được..."

Tại sao nghe qua giống như mười ngày không cho người ăn cơm tồn tại vậy...

Tiểu Trần Từ cảm thấy mình đã hiểu, chỉ là hấn chưa nói ra.

Bởi vì nghe giọng điệu vừa kính sợ vừa sùng bái của Ngự Ngự, hấn hoài nghi nếu mình nói ra, Ngự Ngự sẽ lập tức phóng một ngân châm qua đây, sau đó đá hấn vào phòng tối kiểm điểm, không cho hấn ăn cơm.

Không thể không nói, lựa chọn của Tiểu Trần Từ rất sáng suốt...

Ngự Ngự không dám ở sau lưng nghị luận biểu ca đại nhân nhiều, cho nên lập tức thay đổi đề tài, hai người trò chuyện, Tiểu Trần Từ lo lắng dạn, hiếm khi đứng đắn một lần, "Trình Tỉ Nghiên kia...Lần này ra ngoài, các người nhất định phải cẩn thận, nàng ta vội vã muốn lấy lại thân thể của mình, cũng không muốn để cô thuận lợi lấy lại thân thể, từ nhỏ nàng ta đã được Huyền Cơ lão nhân nhận làm đồ đệ, cho dù võ công hoàn toàn biến mất, nhưng cũng không thể khinh thường."

Ngự Ngự gật đầu, đang muốn nói thì chợt nghe thấy bên ngoài có người lên tiếng, "Chủ tử."

Là giọng của Hà Túc? Hà Túc không theo bọn họ tiến cung, nếu không có việc gấp, sẽ không tìm đến.

Chẳng lẽ Trình Tỉ Nghiên thật sự đã làm rối loạn gì rồi?

Nhưng khi bọn họ đi ra ngoài điện, nhìn khuôn mặt tuần tú của Hà Túc hơi run rẩy, mà ở phía sau hấn, một nam nhân mặc trang phục rất quen mắt, đang ôm cây cột ngoài điện, chết sống không chịu buông tay.

"...Tĩnh Vương gia, Tĩnh Vương phi." Người nọ vừa thấy mấy người Ngự Ngự đi ra, liền run rẩy vãn an.

Hấn vừa nói, cuối cùng ngũ quan cũng trở lại vị trí bình thường, bọn họ dễ dàng nhận ra người này.

Thì ra là tâm phúc của Phong Ngự Vũ.

Trước kia hấn nghe mệnh lệnh của Phong Ngự Vũ, vì biết bí mật của hồ nước thần bí ở Vệ Quốc kia, cho nên hấn theo chân bọn họ trở về Nguyệt Loan quốc, sau khi xác định hồ nước không tạo thành nguy hiểm gì, tâm phúc đáng thương liền lập tức bỏ chạy về nước.

Sợ đám người Ngự Ngự sẽ dùng cái gì đó để đối phó với hấn, tâm phúc của Phong Ngự Vũ vội vàng mở miệng, "Điện hạ có việc gấp cần thông báo cho hai vị."

Sợ tiết lộ bí mật, ngay cả thư Phong Ngự Vũ cũng không viết, thuần túy dựa vào khẩu thuật của tâm phúc mình.

Bởi vì chuyện liên lụy đến Hách Liên Dạ, hơn nữa Tam sư huynh chính là thủ phạm châm ngòi thổi gió, việc nghi ngờ thân phận của Ngự Ngự đã sớm truyền đến ba nước kia, hơn nữa trong lời đồn, tất cả mọi người nói thân phận chân chính của Ngự Ngự, chính là tiểu công chúa mất tích đã lâu của Vệ quốc.

Nếu chỉ là dân chúng bình thường nghị luận một chút thì thôi, nhưng chuyện lại truyền đến trong tai a hoàng tộc Tề Hưng Quốc, bọn họ lại có phản tin tưởng điều này.

Phiền toái nhất chính là, lúc tiểu Công chúa Vệ Quốc còn bé, đã từng định hôn sự với Thế tử Liên Vương phủ của Tề Hưng Quốc.

Ba năm trước, Thế tử Liên Vương phủ sinh bệnh nặng, sau đó gần như không thể đứng lên, suy yếu đến mức chỉ có thể dựa vào xe lăn để di chuyển, Liên Vương quyền khuyên triều dã, lại không cứu được con của mình, hiện tại chỉ cần có một chút hy vọng, mặc kệ cách hoang đường đến nhường nào, cũng sẽ được thử một lần.

Cho nên... Liên Vương tin lời lừa dối của người khác, muốn con mình cưới tiểu công chúa của Vệ Quốc, thử biện pháp xung hi này.

Phủ Liên Vương cũng biết Hách Liên Dạ không dễ chọc, cho nên hiện tại đang bí mật mưu đồ mối hôn sự này, cũng may Phong Ngự Vũ vẫn luôn nhớ đến vị Thế tử thiếu chút nữa thành muội phu này của mình, nhân lúc đi Tề Hưng Quốc thăm hấn, mới phát hiện chuyện này, liền vội vàng gọi người đi thông báo cho đám người Ngự Ngự.

Nhưng chuyện Phong Ngự Vũ lo lắng, không phải là việc Ngự Ngự sẽ bị cướp đi... Hấn muốn để cho Hách Liên Dạ chủ động giải quyết phiền toái, miễn cho người của phủ Liên Vương không biết sống chết đi gây chuyện với Hách Liên Dạ, làm liên lụy đến vị muội phu vô duyên kia của hấn.

Có người... muốn cướp Vương phi của bọn họ?

Hà Nghiêm yên lặng hồi tưởng, trong ấn tượng, vị Liên Vương kia nhìn như là nhân vật tâm ngoan thủ lạt, thanh danh chỉ sau Thái tử Nguyệt Loan quốc của bọn họ, cũng chính là gần giống như Tiểu Trần Từ khi không động kinh.

Không biết lúc nào bị nước đổ vào não nữa! Làm một người thiện lương ở phủ Tĩnh Vương, Hà Nghiêm thực sự ưu thương thay Liên Vương.

Ngự Ngự nghe xong hai mắt lại sáng lên, đó cũng là vương phủ nha! "Đầu bếp của phủ Liên Vương, có món gì đặc biệt không?" Nàng hứng trí bùng bùng hỏi.

Đây là điểm chú ý gì hả... tâm phúc của Phong Ngự Vũ run rẩy một chút, nước mắt sắp rơi ra đến nơi, "Khỏi bữa Vương phi, Thế tử thể yếu, đồ ăn thức uống đều thanh đạm, nghe nói trên dưới phủ Liên Vương đều chiều theo ý hấn, đầu bếp nấu ăn cũng không cho thêm gia vị gì, ngay cả muối cũng tận lực bỏ vào rất ít."

Ngự Ngự thất vọng mếu máo, "Vậy thì thật không có ý nghĩa, không chơi."

Hách Liên Dạ vẫn không có phản ứng gì lại cười cười, "Dù sao cũng cần phải ra ngoài, lúc trở về thuận tiện ghé phủ Liên Vương xem xem."

"Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ đã trở nên có kiên nhẫn rồi." Ngự Ngự vui mừng sờ sờ đầu y.

Tự mình muốn đi trả thù kẻ muốn cướp nương tử của người, có thể tính là có kiên nhẫn sao.... Tâm phúc của Phong Ngự Vũ yên lặng đầm ngực.

Nhưng mà càng đã kích người còn ở phía sau....

Hách Liên Dạ cười đến cực kì bình tĩnh, "Cách ba năm phủ Liên Vương thay đổi thói quen ăn uống một lần, trước kia nghe nói trong tay đệ nhất đại trù của phủ Liên Vương có một cách điều chế nước sốt gia truyền, cực kì am hiểu các món kho."

"Ta nghe nói hấn...." Nước miếng của Tiểu Trần Từ sắp nhanh chảy xuống, dùng ánh mắt gửi gắm kỳ vọng cực cao cho Ngự Ngự.

Nhất định tiểu quý nước này muốn tự mình đến phủ Liên Vương một chuyến, cho dù không không lừa được cách điều chế nước sốt, cũng phải mang cho hấn mấy cái chân lợn kho, cánh gà kho!

Nhưng Ngự Ngự lại khiếp sợ đến chứng thèm ăn cũng bỏ qua, "Vương gia, theo trình độ biến thái của ngài, thế nhưng lại biết đến trên đời này có một phủ Liên Vương."

Chẳng lẽ phủ Liên Vương thật sự có cái gì hơn người, vị Liên Vương kia cũng thật sự đáng sợ, đáng giá để Hách Liên Dạ chú ý đến vậy sao?

Nhưng đáp án của Hách Liên Dạ, hoàn toàn ngoài dự kiến của Ngự Ngự, "Ta gọi thủ hạ ở các nơi, viết một danh sách những nơi có mỹ thực đặc sắc, phủ Liên Vương ở ngay trong danh sách này."

Y vỗ đầu Ngự Ngự, "Chờ xong mọi việc, ta sẽ dẫn nàng hưởng thụ mỹ vị khắp thiên hạ."

Ngự Ngự sùng sốt một hồi lâu, "...Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ thật là tốt."

Hiếm khi được một lời khen thành thật của Ngự Ngự, yêu nghiệt nào đó hoàn toàn không kiêu ngạo, chỉ dịu dàng cười nhìn nàng, "Nếu bốn vương không tốt thì làm sao có thể xứng đôi với tiểu nha đầu đáng yêu này chứ?"

Hà Nghiêm mang theo đệ đệ của mình, còn có tâm phúc của Phong Ngự Vũ đã sớm nghẹn ngào đứng đó đi ra ngoài....

Chủ tử, ngài đừng có mà không báo trước đã thổ lộ vậy chứ!

Trải qua chuyện này, tâm tính của Tiểu Trần Từ vẫn rất bực bội.

.... Bởi vì tên thích khách kia vẫn chưa xuất hiện đấy!

Thích khách không đến, mấy người Hách Liên Dạ sẽ không đi, vậy khi nào hấn mới có thể ăn chân lợn kho của phủ Liên Vương!

Cũng may, hiển nhiên tên thích khách kia không kiên nhẫn chờ đợi, thế mà lại ản vào Đông cung lúc tối, muốn ám sát An thị vệ.

Không hề có sự trì hoãn, hấn bị Hách Liên Dạ luôn ản thân ở chỗ tối bắt được.

Nhưng thân là một yêu nghiệt cấp biến thái, từ trước đến nay Hách Liên Dạ không hề đi theo lối bình thường, bắt thích khách, điểm huyết đạo, khiến gã tạm thời không thể sử dụng nội lực, sau đó ném vào một góc, hoàn toàn không vội thẩm tra..

Lúc này Tiểu Trần Từ toàn thân cảm bào lộng lẫ, cả người toát ra khí thế người lạ chó gần, là hình tượng Thái tử tiêu chuẩn, đang lật xem cuốn sách trong tay, cũng làm như không có hứng thú để ý đến tên thích khách kia.

Về phần Ngự Ngự, nàng đang cúi đầu chuyên tâm vẽ, mà Hà Nghiêm đang dựa theo những bức mà Ngự Ngự đã vẽ, làm một cái thùng tắm bằng gỗ...

Đây đương nhiên là làm để cho heo nhỏ dùng.

Ở dưới phòng đá của Tề Hưng quốc nhìn thấy nhà của heo nhỏ, Ngự Ngự nghiên cứu một hồi, lúc ấy đã nghĩ, về sau nhất định phải cho heo nhỏ làm một bộ "gia cụ".

Nhưng về sau rất nhiều việc, bọn họ vẫn luôn hỏi hả ngược xuôi, hiện tại mới có thời gian để làm

Lần trước chọc heo nhỏ, Tiểu Trần Từ đã chủ động đồng ý, tặng heo nhỏ kia một cái bàn nhỏ, một cái ghế dựa nhỏ dùng để ăn cơm, Hà Nghiêm đã làm

xong một cái giường gỗ nhỏ, hiện tại đang làm thùng tắm, mà Ngư Ngư đang vẽ, là một cái tủ quần áo nhỏ....

Một con heo có tủ quần áo riêng cho mình có quá kì quái không? Nói đùa, người ta cũng không phải là vật cung bình thường!

Nếu không phải Hà Nghiêm roi lệ cản lại, Ngư Ngư muốn làm cho nó một cái phòng chứa quần áo....

Tóm lại người trong phòng, không ai để ý đến tên thích khách kia.

Chờ đợi là một sự dầy vò, nhất là chờ đợi ở trước mặt người có thanh danh khủng bố.

Cuối cùng thích khách cũng không chịu được nữa, không ngán đầu lên nhưng ánh mắt lại lút liếc về phía đám người Hách Liên Dạ.

Nhưng đáng nghi nhất chính là, hắn không nhìn Tiểu Trần Tử - chủ nhân của Động cung này, con mắt di chuyển, dừng lại trên người Ngư Ngư thêm mấy giây.

Không ngờ là nhắm vào nàng? Vậy sao lại chạy tới ám sát An thị vệ?

Nhưng mặc kệ nói thế nào, có người vì nàng mà thiên tân vạn khổ ẩn vào Động cung, đương nhiên Ngư Ngư không thể cô phụ nỗi khổ tâm như vậy rồi, nàng lập tức nhìn về tên thích khách kia, giờ những gia cụ nhỏ trên bàn lên, rất là nhiệt tình nói, "Tình xảo không? Gia cụ nhỏ thế này, rất khó làm, vất vả cho Hà Nghiêm thường xuyên rút xương lột da tù phạm trong vương phủ, thủ pháp rất nhuần nhuyễn rồi."

"...." Thích khách rung mình một cái, sắc mặt đen như than, mồ hôi có xu hướng miệng sùi bọt mép.

Phát hiện mình dọa người ta sợ, Ngư Ngư vội vàng an ủi gã, "Người đừng sợ, chúng ta sẽ không lột da của người đâu."

"Thật, thật sao?" Người ta đều nói Hách Liên Dạ nhất ngôn cửu đỉnh, thích khách cảm thấy Ngư Ngư đi theo hắn, cũng là người của phủ Tĩnh Vương, sẽ không phá hủy quy tắc của phủ Tĩnh Vương, vội vàng muốn nàng cam đoan.

"Đương nhiên là thật!" Ngư Ngư chớp chớp đôi mắt to tròn tinh khiết của mình, "Da của người không đẹp."

Cả người thích khách đều bắt đầu run rẩy.

Đương nhiên, người thiện lương giống như Ngư Ngư, nàng lập tức liền ý thức được giọng điệu ghét bỏ của mình là không đúng, lại vội vàng an ủi một câu, "Nhưng xương cốt vẫn thực rắn chắc mà!"

"..." Nàng, nàng muốn rút xương của hắn.

Thích khách "nghe hiểu", run rẩy như gặp phải kích thích, hận không thể thật sự ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Muốn nghe Ngư Ngư thổ lộ

"Tĩnh, Tĩnh Vương phi, tiểu nhân chỉ đến Động cung ám sát, tiểu nhân không dám chọc đến người của phủ Tĩnh Vương, ngài tha cho ta đi!"

Tiểu Trần Tử nghe xong khoe miệng bắt đầu run rẩy, uống công vẫn luôn trung bản mặt lạnh ra bên ngoài, ngay cả đồ ăn cũng ít ăn đi rất nhiều, tại sao vào trong mắt những người này lại trở thành "hoà ái dễ gần" như vậy, thậm chí còn có thể kéo làm bia đỡ?

Vì "văn hời" hình tượng, Tiểu Trần Tử lên tiếng khuyên Ngư Ngư, "Người ta vào cửa lâu như vậy rồi, ngay cả chén trà cô cũng không cho hắn uống, có cách tiếp đãi khách như vậy à?"

Nói cực khách sao, nhưng âm thanh lại lạnh lẽo đến tận xương, mơ hồ mang theo hương vị khát máu.

Thích khách không phản ứng, ánh mắt vẫn hoảng sợ nhìn Ngư Ngư.

Ngư Ngư lại ăn năn gật đầu, "Đúng vậy, nên châm cho anh ta chén trà."

Thích khách lập tức liền sợ tới mức kinh tủng hô to, "Vương, Vương phi! Tiểu nhân thật sự không biết người của phủ Tĩnh Vương đang ở đây! Ngài đừng có lấy máu của ta mà!"

Tiểu Trần Tử bị lợ đẹp:"...."

Tại sao cảm thấy có chút mất mặt... Nhất là khi hắn bày ra vẻ mặt đàng đàng sát khí, lại không có được dáng vẻ dọa người khiến cho tiểu quý nước này lộ ra vẻ mặt thành thực, thanh âm thành khẩn như vậy.

Tiểu Trần Từ rất buồn bực, chỉ thấy Hách Liên Dạ ngay cả đầu cũng không ngước lên, hơi thở quanh thân cũng không có biến hoá gì, chỉ vô cùng thoải mái tự nhiên cười một tiếng, "A."

Hoàn toàn không dám nhìn Hách Liên Dạ, thích khách run rẩy ngất đi.

Ngư Ngư & Tiểu Trần Từ: "....."

Được rồi, bọn họ đều thua... dưới tay của biến thái, thanh danh của bọn họ còn chưa đủ vang dội...

Hiển nhiên thích khách không ngốc, sau khi tỉnh lại vẫn một mực chắc chắn mình đến ám sát An thị vệ, tuyệt đối không quan hệ đến người của phủ Tĩnh Vương, gã cũng biết mình nhìn lên Ngư Ngư đã bị phát hiện, cho nên chủ động "giải thích" nói, bọn họ nghe thấy lời đồn trong kinh, biết ngày đó biểu hiện kinh người của Ngư Ngư trong triều hôm đó, cảm thấy rất kinh ngạc, cho nên nhìn thấy chính chủ thì nhìn nhiều chút.

Lời giải thích này, nghe thật đúng tình hợp lý, những... có chút quá trùng hợp.

Nhưng dù cảm thấy có chỗ nào không đúng, thì cũng chỉ là suy đoán của bọn họ, trong tay không có chứng cứ, dường như thắm vấn lâm vào cục diện bế tắc.

Đương nhiên, đây là đối với người thường mà nói.

Rốt cục Hách Liên Dạ cũng làm xong việc trong tay, ngẩng đầu liếc nhìn tên thích khách kia một cái.

Không cần thời gian do dự, y trực tiếp hỏi, "Thái tử mới thổ lộ cùng An thị vệ, ngoại liên đến Đông cung ám sát, xem ra là Thái tử thổ lộ khiến người rất tức giận, người cảm thấy Thái tử không nên thích hắn?"

"... Phải."

Thích khách vốn sợ Hách Liên Dạ, hơn nữa mặc dù vấn đề này không khó, nhưng cách thức suy luận cùng lời nói quá nhanh, thích khách nhất thời không phản ứng kịp, cũng không có cách giải thích khác, theo bản năng gật đầu thừa nhận.

"Vậy xem ra là người ghen tị." Giọng điệu của người nào đó giống như chuyên gia tình cảm, vô cùng chuyên nghiệp kết luận, "Người thích Thái tử."

"....." Thích khách cứng đờ, vì mạng sống, vẫn lập tức gật đầu.

Hách Liên Dạ cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, chỉ cười nhạt ngoắc ngoắc tay, "Vậy người lại đây, nhìn vào mắt Thái tử rồi nói cho hắn biết, người thương hắn."

Thích khách & Tiểu Trần Từ: "....."

Có phải mạng sống đi cùng với lần hành động này hay không, nhưng thích khách run run hồi lâu, cảm thấy mình không có khả năng mạng về mặt bình thường mà nói ra những lời này, cho dù thật sự làm theo, cũng sẽ bị Hách Liên Dạ - một kẻ dường như đã thành tinh nhìn ra chỗ không đúng.

Cho nên gã khề cán môi, không dám nhìn Hách Liên Dạ, thương lượng cùng hắn, "Tĩnh, Tĩnh Vương gia.... Tiểu nhân....."

"Ngại mở miệng?" Người nào đó vẫn bày ra dáng vẻ chuyên gia tình cảm, hết sức khéo hiểu lòng người hết sức hòa nhã.

"Vâng!" Thích khách tận lực khiến giọng điệu của mình không mấy vui vẻ.

Thì ra lời đồn đều là giả, Tĩnh Vương không hề đáng sợ như vậy.

"Thân là nam nhân, làm sao có thể ngay cả thổ lộ cũng xấu hổ không dám nói ra?" Người nào đó lại cực chuyên nghiệp, rất dịu dàng đề nghị, "Trực tiếp thổ lộ đi."

Mọi người: "....."

"Vương gia, vài ngày không gặp, ngài biến thái càng ngày càng khác biệt rồi!" Ngư Ngư chân thành khen ngợi.

"Tiểu nha đầu, rằng mỗi ngày chúng ta rõ ràng ở cùng nhau." Yêu nghiệt nào đó cười nhìn ánh mắt Ngư Ngư loé sáng nhìn mình, "Nàng hẳn là rất thích ta, cho nên chẳng sợ chúng ta mỗi ngày gặp nhau, vẫn sẽ cảm thấy nhớ ta sao?"

"..... Vương gia, đây chỉ là một câu hình thức thường dùng thôi."

"Phải không?" Trong mắt yêu nghiệt nào đó hiện lên một chút âm đạm, bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng, "Vậy thì có thể là bản vương rất thích nàng, cũng rất ít khi nghe câu trả lời của nàng, cho nên nghe thấy nàng tùy tiện nói một câu liên tưởng tượng ra đủ điều."

Ngư Ngư!"....."

Đối với loại yêu nghiệt phúc hắc bất kể trường hợp nào cũng đều có thể bình tĩnh thổ lộ, còn thuận tiện hãm hại nàng thổ lộ theo, Ngư Ngư chỉ có một câu.

"Chàng lại đây."

Nàng ngoác ngoác ngón tay về phía Hách Liên Dạ, cau mày, còn có chút nghiền răng nghiền lợi, Hà Nghiêm đứng ở một bên nhìn thấy, thậm chí còn có chút lo lắng đề phòng, hoài nghi Ngư Ngư chuẩn bị vung một quyền qua.

Chỉ là yêu nghiệt nào đó hiển nhiên không có một chút lo lắng nào, còn cười đến mê người cúi đầu, đi tới gần Ngư Ngư.

Ngư Ngư đặc biệt bình tĩnh kéo y qua, hôn một cái, sau đó thoải mái lại hôn một chút, lúc này mới vỗ vỗ đầu Hách Liên Dạ, "Ai nói em không thích chàng."

Hà Nghiêm nhìn thấy toàn bộ quá trình Vương gia nhà mình bị đùa giỡn: (T_T)

Vương phi, ngài vĩnh viễn đừng cường đại như thế chứ....

Nhưng thân là quần chúng vậy xem, phản ứng của nam tử áo trắng hoàn toàn bất đồng.

Hắn không phải là người trong hoàng tộc, Đông cung lại không thể so với phủ Tĩnh Vương, phản đông đều biết, mấy ngày nay hắn vẫn ít khi lộ diện, hiện tại cũng chỉ là ngồi trên xà nhà.

Xem xong hành động của Ngư Ngư, hắn trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên ngoác ngoác ngón tay với sư đệ đang ngồi trên xà nhà cùng hắn nhưng vẫn không nhìn hắn một cái, "Đệ lại đây."

Mọi người kinh toàn tập, cùng ngẩng đầu lên nhìn hai sư huynh đệ bọn họ.

Một phút sau....

Nam tử áo trắng vẫn yên lặng ngồi trên xà nhà như cũ, ánh mắt cũng hờ hững giống như bình thường, chỉ là đỉnh đầu của hắn có thêm một cục u....

"... Dung bánh bao, người đề sư đệ của người đi qua, là muốn làm gì?"

Nam tử áo trắng vừa mới bị đánh:"Ta muốn đòi lại đạn tín hiệu."

... Sau đó có thể thuận lời rời nhà trốn đi đúng không?

Lại đợi trong chốc lát, thích khách nghe câu "Trực tiếp tiến đi" liền ngất xỉu đã tỉnh lại, phát hiện mình vẫn không biến thành thái giám, nước mắt cũng sắp rơi xuống, chỉ lần này không dám... mạo hiểm nữa, cuối cùng cũng thành thật thẳng thắn.

Gã cũng là thủ hạ của Tam sư huynh, bất quá chỉ là đệ tử Tam sư huynh thu ở bên ngoài, vì sợ bọn sư đệ nhận ra, nên không dạy gã khinh công độc môn của môn phái.

Mà mục đích của Tam sư huynh, là trước tiên phái người giết An thị vệ, sau đó giả họa cho Ngư Ngư, nói với bên ngoài Ngư Ngư vẫn muốn gã cho Thái tử.

Hắn ta thật sự không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào, luôn tìm đủ cách để chia rẽ Ngư Ngư và Hách Liên Dạ.

Hà Nghiêm nghe xong liền rối rắm, suy nghĩ của vị Tam sư huynh kia thật sự quá đơn giản rồi, hắn ta thực sự cho rằng để chủ tử rời khỏi Vương phi, Vương phi thiếu đi một bảo vệ cao thủ siêu cấp, là có thể mặc hắn làm thịt sao?

Không có võ công thì thế nào, vô lương.... cũng là một loại thực lực đấy.....

Thích khách này đúng lúc được Tam sư huynh phái tới, là người giỏi nhất trong số họ, cho nên mấy người Ngư Ngư cũng giảm đi một mối phiền toái, sau khi trở lại phủ Tĩnh Vương, lập tức dựa theo kế hoạch cũ, thả ra tin tức Thành Vương gia của Tề Hưng quốc lưu luyến si mê Tiểu Trần Tử, cho nên gần đây làm nên rất nhiều việc lạ, hãm hại Ngư Ngư, ám sát An thị vệ, chính là muốn diệt trừ tất cả những nữ nhân... nam nhân bên cạnh Tiểu Trần Tử.

Đúng như Hách Liên Dạ tính toán, loại yếu tố bất quá kết hợp nhiều tình tiết cầu huyết như thế này, rất nhanh chóng lọt vào trong mắt của tất cả dân chúng trong kinh thành, hiện tại cho dù uy danh của phủ Tĩnh Vương có lớn cỡ nào, cũng không được nhiều người chú ý đến bọn họ, đừng nói là kinh thành, phóng mắt khắp tứ quốc, nơi nơi đều bàn tán về tin đồn kinh thiên này.

Bên trong Đông cung Nguyệt Loan 1uốc, Tiểu Trần Tử - người trong cuộc của bất quá đang tức giận muốn lật bàn

Bất quá thì bất quá đi, quán bán đồ ăn vặt chỉ vì đến quán trà nghe bất quá mà đóng cửa sớm! Khiến hắn không mua được cánh gà phao tiêu của nhà đó!

Mà ở phủ Tĩnh Vương trong kinh thành, hiện tại không khí cũng cổ quái.

Nguyên nhân tương đối đơn giản, chính là con gái được Tả tướng thu dưỡng sau này vẫn luôn cất giấu, giờ lại xuất hiện ở phủ Tĩnh Vương.

Thân thể của nàng ta có chút cổ quái, Hách Liên Dạ cũng sớm đoán được sau khi bắt quái bùng nổ, nàng ta sẽ chủ động tìm tới cửa, mấy người Hà Nghiêm cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng mà.... đối với một nữ tử cổ đại mà nói, sau khi đính hôn nếu hôn sự có biến, đó là một chuyện tổn hại danh tiết, không phải ai cũng có bản lĩnh như Trình đại nhân, có thể để con gái kết thân cùng Thái tử sau khi bị Tĩnh Vương từ hôn.

Hơn nữa bây giờ không phải đơn giản là từ hôn, mà là vị hôn phu của nàng thực sự thích nam nhân.... Thực hư thế nào không quan trọng, quan trọng là..., hiện tại dân chúng khắp thiên hạ đều cho rằng như vậy.

Nhưng vị thiên kim của Tả tướng này, hiện tại thoát nhìn hoàn toàn không có sự tức giận, trên mặt cũng không có chút lo lắng, thậm chí nàng ta còn cười đến cao ngạo đắc ý, giống như đoán được mình sẽ lập tức bay lên biến thành phượng hoàng.

Dáng vẻ này khiến hai huynh đệ Hà Nghiêm trầm nghĩ, nghi ngờ có phải nàng ta chịu đã kích quá lớn hay không, thần kinh không được bình thường.

"Bái kiến Thập Nhất gia." Nhìn thấy Hách Liên Dạ xuất hiện, thiên kim của Tả tướng liền thay đổi xưng hô.

Dựa theo phép tắc của Nguyệt Loan quốc, bình thường hoàng tử đều đến mười tám tuổi mới được phong vương và ra khỏi cung, tự mình xây dựng phủ đệ, nhưng Hách Liên Dạ không phải người bình thường... Y được phong vương sớm, sớm đã được gọi là Tĩnh Vương, hơn nữa chính bản thân y hoàn toàn không nhận những hoàng tử khác làm huynh đệ, rất ít người chiếu theo hàng thứ gọi y.

Nghe xưng hô này dường như có chút thân cận.

Hách Liên Dạ không có phản ứng gì, Ngự Ngự lại cười đến thật vui vẻ.

Bởi vì có người bụng một đĩa gà hoa mới được phòng bếp làm lên....

Thiên kim Tả tướng cũng không bị đã kích, vẫn cười như đã đoán trước, chậm rãi mở miệng, "Thập Nhất gia, cha mẹ thân sinh của dân nữ mất sớm, vẫn không kịp đặt tên cho ta, nhưng cha ta họ Lương, khi còn bé, cha mẹ đều gọi ta là Nhất Nhất."

Từ trước đến nay nam tử áo trắng vẫn luôn không quan tâm đến điều gì đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thiên kim Tả tướng liếc mắt một cái.

Nhưng không ai chú ý tới điều dị thường của hắn, bởi vì một câu thốt ra, ba người Hà Nghiêm, Hà Túc còn có Hà thúc đều thay đổi sắc mặt, ngay cả Lãnh Mộc vẫn luôn mặt không đổi sắc, bày ra khuôn mặt giống như tượng gỗ cũng kinh ngạc hơi trừng to mắt.

Nàng ta là Nhất Nhất?

Những người này đều đi theo Hách Liên Dạ rất lâu, Hà thúc là người hầu trước kia của mẫu phi Hách Liên Dạ, bọn Hà Nghiêm cùng nhau lớn lên với Hách Liên Dạ, đương nhiên biết ý nghĩa của cái tên này.

Nhưng Hách Liên Dạ, vẫn không có biến hoá gì.

Thiên kim Tả tướng còn tưởng rằng y không tin, lập tức lấy từ trong ngực ra một khối ngọc, "Khối ngọc này, là năm đó Mai phi nương nương thưởng cho mẹ ta, nhất định Thập Nhất gia còn nhớ đi?"

Năm đó bên cạnh Mai phi - mẫu thân của Hách Liên Dạ có một thị nữ tâm phúc từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tên là Liễu Nhân, Mai phi không muốn nàng ta đi theo mình, sống một cuộc đời cô độc ở trong cung, đến tuổi kết hôn liền giúp Liễu Nhân tìm người đáng tin cậy để gả đi, rồi mang Liễu Nhân ra cung thành thân.

Vợ chồng Liễu Nhân có cuộc sống sau cưới rất hoà thuận, tiều nuôi duy nhất chính là không có con nối dòng, cho nên sau khi cưới được ba năm thì nhất được một tiểu nữ oa ở trong bụi cỏ hoang bên ngoài thành, lập tức cảm thấy đây là đứa nhỏ trời ban cho họ.

Bởi vì muốn giúp tiểu nữ oa kia tìm kiếm cha mẹ đẻ, vợ chồng Liễu Nhân vẫn chưa đặt tên chính thức cho nàng ta, nhưng mỗi ngày tiểu nữ oa đều bập bẹ y y nha nha nói, cho nên đặt nữ danh cho nàng ta là Nhất Nhất, đương nhiên, cũng sợ vạn nhất không tìm thấy cha mẹ đẻ của nàng ta, sau khi tiểu cô nương lớn lên, nếu biết sẽ rất thương tâm, nên nói với bên ngoài đó là con của bọn họ.

Liễu Nhân bế đứa nhỏ tiến cung tìm Mai phi, khi đó muội muội của Hách Liên Dạ vừa sinh ra không lâu, hai tiểu nữ oa như cục bột hình người cực kì vừa ý nhau, ghé vào nhau liền bị bồm nha nha trao đổi, không biết các nàng có thật sự nghe hiểu được đối phương nói gì hay không hay là chỉ là đang tổn thương thừa lời.

Chờ các nàng hơi lớn lên một chút, vẫn là một đôi bạn tốt, nhưng... lúc muội muội của Hách Liên Dạ bị kẻ gian bắt cóc, đúng lúc Lương Nhất Nhất cũng ở trong cung, cùng nhau bị trói, sau đó theo lời của bọn bắt cóc bị bắt nói, trên đường đứa nhỏ kia bị nhiễm phong hàn, bọn họ liền giết nàng ta, tùy tiện ném ở trên đường, lúc đó vội vã trốn tránh bị đôi giết, nên không nhớ rõ vết người ở đâu.

Việc này Hà Nghiêm đều rõ, hiện tại thấp giọng nói cho Ngư Ngư nghe.

"Khi còn nhỏ bị sốt cao, mặt mũi của muội ấy cũng không thể biến dị được," Cuối cùng Hách Liên Dạ mở miệng, cười nhìn thiên kim Tả tướng, "Nhưng mẫu phi và Liễu di tình như tỷ muội, mặt mũi của Liễu di, bốn vương không thể không cho."

"... Chủ tử." Hà Nghiêm nhìn không được, đứng một bên lo lắng lên tiếng.

Thế nhân đều nói chủ tử vô tình, thật ra bọn họ đều biết, chủ tử rất trọng tình cảm, nhiều năm như vậy, Liễu dưỡng phụ vẫn được Phong Minh chiếu cố bảo vệ ôn hòa, hàng năm đến sinh nhật của Liễu di, chủ tử sẽ đích thân đi chúc thọ, hiện tại biết con gái mà Liễu di vẫn luôn luôn nhớ thương kia vẫn còn sống trên đời, tuyệt nhiên sẽ không bạc đãi nàng ta.

Nhưng... không phải y không niệm tình cũ, thật sự là vị thiên kim Tả tướng này, nhìn trước nhìn sau đều không là người tốt lành gì, nói không chừng lại tham lam đòi hỏi.

Thiên kim Tả tướng còn chưa nói, Hách Liên Dạ đã nở nụ cười trước, "Bốn vương thật là hồ đồ, Liễu di vẫn luôn nhớ thương người con gái này, huống hồ lúc nhỏ người chịu khổ, thật ra cũng là vì Ngôn Ngôn, bốn vương thiếu người nhiều lắm, làm sao có thể cảm tạ bình thường cho qua chuyện được."

"Như vậy đi," Hách Liên Dạ ngừng đầu, dường như đang quyết định chuyện gì, "Đúng lúc vị trí Trắc phi của phủ Tĩnh Vương còn trống, bốn vương thú người đi."

"....." Hà Nghiêm yên lặng nhìn trời, phát hiện vừa rồi mình lo lắng vô ích.

Cho dù hiện tại Vương gia nói mang phủ Tĩnh Vương hay cả Phong Minh cho vị thiên kim Tả tướng này, hẳn đều tin, nhưng Trắc Vương phi... đừng làm rộn...

Quả nhiên, Ngư Ngư vừa nghe thấy lời này hai mắt liền sáng lên, "Cuối cùng coi như ta cũng có tiểu lão bà để chơi rồi!"

Hà Nghiêm đang nhìn trời run rẩy một chút, rồi rầm bắt đầu gạt nước mắt.

Vương phi, lời này của ngài.... nói ra rất giống sắc lang à nha...

Nhưng mặc kệ lời này nghe như thế nào, phối hợp với ánh mắt nhiệt tình đơn thuần như người bạn nhỏ của Ngư Ngư, hơn nữa gần đây có không ít lời đồn đáng sợ về nàng ở bên ngoài....

Trong lòng thiên kim tả tướng nổi lên hàn ý, à chơi như thế nào?

Ví dụ như chặt đi một đầu ngón tay của người ta, ý vào y thuật cao minh, buổi tối liền nối lại, buổi sáng ngày hôm sau, không cần nhìn đến vết thương đã tốt chưa, lại chặt lần nữa.... là cách chơi này sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Vương gia vạn năng chiều nương tử nhất

Thiên kim Tả tướng bị liên tưởng của mình dọa sợ nổi da gà, giọng cũng cứng ngắc lại, "Cô nương... thích nói đùa quá."

"Đây sao có thể là nói đùa chứ." Về mặt Ngư Ngư chờ mong, hứng thú dào dạt giải thích cho nàng ta, "Danh tiếng của Hách Liên Dạ rất đáng sợ, chàng ấy không tìm những cô gái khác, cũng không ai dám chủ động quần quýt lấy chàng. Tôi chơi nhiều trò quá rồi, giờ chả còn trò gì mới cả."

Người còn từng nói là mình đã chơi xếp xương người rồi, thì còn "trò chơi" gì mà người chưa chơi nữa...

Ngư Ngư càng nói, càng làm người ta sờn hết cả gai ốc, tuy cái danh Trắc phi Tĩnh Vương phủ vô cùng mê người, nhưng hiển nhiên vị thiên kim Tả tướng này vẫn chưa ngốc lắm, không dám "chơi" với Ngư Ngư...

Mặt trắng bệch, nàng ta gượng cười, nói, "Đa tạ Thấp Nhất gia đã ưu ái, nhưng Nhất..."

Có lẽ nàng ta muốn đổi cách tự xưng của mình, nhưng vừa mới nói được một chữ trong "Nhất Nhất", dùng một cái đã có một vật gì đó đập vào mặt nàng ta.

Tốc độ đập tới của vật này cực nhanh, đám Hà Nghiêm cũng không thấy rõ nó bay từ đâu tới.

Cả đám người ở đó, cũng chỉ có mình Hách Liên Dạ thấy người ra tay dĩ nhiên lại là nam tử áo trắng trước giờ không vui không giận gì.

Nam tử áo trắng ra ngoài, bạc cũng chẳng thèm mang theo... Trên người hắn cũng chẳng có vật gì khác, cho nên cái nhấc tay vừa rồi chính là hất nước trà trong tay hắn.

Có điều lúc hất trà dùng nội lực, nên nước trà cứ như là đá bào trà xanh vừa mới làm xong vậy, đập lên mặt thiên kim Tả tướng không rớt giọt nào.

Nghe có vẻ rất mát mẻ, nhưng việc mình tự giải nhiệt, với chuyện có người hất vụn băng lên mặt mình, là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau...

Nam tử áo trắng cũng không định giải thích, hất xong thì xoay người đi luôn.

Thiên kim Tả tướng tức muốn chết, trời nóng nực, vụn băng đập vào mặt nàng ta chảy thành nước rất nhanh, nhỏ tí tách xuống, trông rất thảm hại, “To gan! Người đứng lại cho ta!”

Nam tử áo trắng không thèm quay đầu lại, chỉ vung nhẹ tay ra sau, xoẹt xoẹt, gạch trước mặt thiên kim Tả tướng như được cắt gọt sẵn, thoáng chốc đã xuất hiện một khe cực sâu

Cái khe ấy sát gần mũi hài của thiên kim Tả tướng, chỉ một tẹo nữa lại có thể cắt đứt chân nàng ta.

Trừ lần cho rằng Ngư Ngư chính là Trình Ti Nghiên, và đối mặt với Trình Ti Nghiên chân chính kia, đây là lần đầu tiên mọi người thấy hắn nghiêm túc ra tay như vậy.

Chẳng biết tại sao hắn lại tức giận như vậy.

Ngư Ngư cũng không định truy vấn, chỉ nhìn hòn gạch, nói kiểu rất cần kiệm lo việc nhà, “Tiền đổi gạch trừ vào tiền thịt trong bánh bao, mấy ngày tới đừng cho anh ta ăn thịt.”

Nam tử áo trắng: “...”

Hình như hắn thật sự không muốn nhìn thấy thiên kim Tả tướng kia nữa, quay đầu, yên lặng liếc Ngư Ngư, liền xoay người đi tiếp.

Thiên kim Tả tướng không dám bắt nam tử áo trắng ở lại nữa, mà lại đi chất vấn Hách Liên Dạ, “... Thập Nhất gia không định nói gì ư? Đây là đạo đãi khách của phủ Tĩnh Vương sao?”

Trước đó nàng ta dám đến trước cửa phủ Tĩnh Vương khiêu chiến, là vì ý vào có một vị hôn phu là Vương gia, ý vào có chỗ dựa là Tam sư huynh. Mà bây giờ, nàng ta lại ý vào mình là con gái của cố nhân mẫu thân Hách Liên Dạ, cho rằng Hách Liên Dạ sẽ không bạc đãi nàng ta, nên bày ra thái độ hết sức cao.

Dường như Hách Liên Dạ không thèm để ý cái vẻ vênh váo tự đắc này của nàng ta, chỉ cười nhạt nói, “Trong lòng bốn vương có thiên hạ, chuyện trong phủ Tĩnh Vương này đều do Vương phi của bốn vương làm chủ.”

Trong lòng có thiên hạ... Ngư Ngư xoắn xuýt trong lòng, không hỏi được nên lời một câu rằng, chàng có nói được quốc tính (họ hoàng tộc) của ba nước còn lại trên đại lục này là gì không?

Nhưng hỏi không nên lời, cũng tuyệt đối không có nghĩa là Ngư Ngư không thức thời, chỉ là vì... loại nhân vật “nhỏ” này, Vương gia chàng hoàn toàn không để vào trong lòng.

Ai đó nói mà hoàn toàn không biết chốt dạ tý nào, thiên kim Tả tướng cũng bị cái đáp án đường đường chính chính này làm hoảng sợ, lòng thì vẫn khó nhẹn con tức này, nhưng nàng ta vẫn nhớ được chuyện nào quan trọng hơn.

Song vừa bị nam tử áo trắng đập một phát cắt đứt, hiện tại nàng ta đang tìm cơ hội thích hợp để mở miệng.

Ngược lại, Ngư Ngư vô cùng khéo hiểu lòng người, cười híp mắt, chủ động hỏi nàng ta, “Vừa rồi cô đang định nói, cô sẽ không gả vào phủ Tĩnh Vương, nên muốn Hách Liên Dạ mới cho cô một cửa hôn nhân khác tốt hơn đúng không?”

Thiên kim Tả tướng then thùng gật đầu.

Nhưng sắc mặt Ngư Ngư lại lập tức thay đổi, “Cho nên là vì chướng mắt Vương gia, nên cô muốn gả cho nam nhân khác? Hà Nghiêm, điều số sáu trên gia quy phủ Tĩnh Vương!”

Phủ Tĩnh Vương làm gì có gia quy... Không, phải nói nếu có, thì cũng chỉ có một điều duy nhất: Vương phi lớn hơn Vương gia...

Nhưng Hà Nghiêm đi theo họ lâu như vậy, đã vô cùng rõ phải làm một người thành thật như thế nào... Thế cho nên lập tức nghiêm mặt, cao giọng “đọc thuộc lòng”, “Kẻ dám can đảm coi rờ Vương gia, lột da may đèn lồng, treo trước cửa Vương phủ thị chúng!”

Hà thức nghe xong, trong lòng gạt lệ chạy như điên, nhưng làm quan gia phủ Tĩnh Vương, ông cũng gặp qua nhiều sóng gió rồi... Mặt ngoài vẫn vô cùng trấn định, vô cùng thân thiết hỏi thiên kim Tả tướng, “Giờ cô nương đã hiểu, vì sao đèn lồng trước cửa phủ Tĩnh Vương thường xuyên được thay đổi chưa?”

Đèn lồng trước cửa phủ Tĩnh Vương quả thật thường xuyên được đổi... Do Hà thúc thích trang hoàng Vương phủ... Nhưng cũng vừa hay lấy ra để hù người.

Quả nhiên, thiên kim Tả tướng sợ đến mức hai chân nhũn ra, mặt cắt không còn giọt máu.

Ngư Ngư tốt bụng đỡ lấy nàng ta, “Đừng sợ đừng sợ, cô đáp ứng gã vào phủ Tĩnh Vương là được.”

Mắt Ngư Ngư sáng rực, trông thuần lương đến mức dần dần. Nhưng nàng càng như vậy, thiên kim Tả tướng càng thấy đáng sợ. Ngay cả khi Ngư Ngư vỗ vai nàng ta rất hữu hảo, nàng ta cũng thấy tay Ngư Ngư như gắn đầy kim nhỏ, vỗ một cái là găm ra cả đồng lỗ máu trên người nàng ta, sau đó lại rút tay kim ra, găm lên nơi khác...

Tra tấn tâm lý rất đáng sợ, hiển nhiên nàng ta đã rơi vào bẫy của phủ Tĩnh Vương rồi, đáp ứng gã vào phủ Tĩnh Vương, “choi” với Giang Ngư Ngư, hoặc không đáp ứng, bị ban tội coi rề Vương gia, xử theo gia quy...

Chẳng lẽ không có cách nào trốn thoát sao, nàng ta chỉ có mỗi con đường sống không bằng chết này thôi ư?

Đang tuyệt vọng nghĩ thế thì thiên kim Tả tướng chợt nghe thấy một giọng nam ôn hòa mà quyền uy, “Trừ phi người nói mình không phải là Nhất Nhất.”

Đúng, nàng ta không phải là Lương Nhất Nhất! Hách Liên Dạ hoàn toàn không cảm tạ nàng ta, nàng ta đương nhiên không cần phải gả!

Khi quá hãi sợ thì những lời này lại xuất hiện, như một ngọn đèn sáng chỉ đường... Vậy nên thiên kim Tả tướng cũng không nghĩ nhiều, như được cứu mà kêu lớn lên.

Nhưng nàng ta cũng lập tức ý thức được, đó căn bản là một cái bẫy khác, mà mình gặp phải họa ngập đầu rồi.

Nàng ta lại chủ động thừa nhận mình là Lương Nhất Nhất giả!

Nàng ta lại chủ quan như thế, cho họ chỉ là mấy kẻ lòng dạ độc ác mà thôi, vừa này chỉ đang đổi nhiều cách để uy hiếp nàng ta. Không ngờ, mỗi một câu họ nói đều có chung một mục đích, đó là để nàng tự bại lộ mình! /d.d.l.q.d.n.a.n.a.t.r.a.n.g/

Ừm, thủ đoạn bức cung của phủ Tĩnh Vương khác lạ như thế đấy.

Dùng hình bức cung gì đó, đều quá máu tanh và tàn bạo, người thành thật như họ, sao có thể dùng hình – phạt – riêng chứ? Đương nhiên chỉ có thể hữu hảo thân thiết nói chuyện với nhau vài câu thôi ~

Bức cung xong, Ngư Ngư hài lòng ngồi lại ghế, định cầm nước dưa hấu ướp lạnh trên bàn lên uống một hớp, phát hiện trời quá nóng, mới để ra ngoài một tý, nước dưa hấu đã hơi ấm lên rồi.

Nhưng chuyện này đương nhiên không cần Ngư Ngư phải quan tâm, người nào đó đã sớm thò tay qua, nắm nhẹ vào ly, phủ nội lực lên nó. Chỉ nháy mắt, nước trái cây đã tan ra hơi lạnh dịu dịu.

Không chỉ vậy, y còn duỗi một tay ra với Ngư Ngư, hiện tại cả cánh tay y đều lạnh như đá, ôm vô cùng mát, dễ giải nhiệt, thoải mái hơn bất kỳ cái gối lạnh nào.

Đây mới chân chính là đông ấm hạ mát, kiêm cả công năng điều hòa + sưởi ấm + tủ lạnh + lò vi sóng, không cần cả điều khiển từ xa, cực kỳ tri kỷ mà tự động điều chỉnh nhiệt độ.

Vương gia thật sự quá hữu dụng!

Hách Liên Dạ cười cung chiêu, vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, nhưng vừa quay đầu nhìn thiên kim Tả tướng đã thay đổi ngay thái độ.

“Dám giả mạo con gái của Liễu di, người đâu...”

“Tĩnh Vương tha mạng!” Thiên kim Tả tướng vội vàng ném ngọc bội năm đó mẫu phi Hách Liên Dạ đưa cho Liễu Nhi ra, may mà kịp phản ứng, lại vội vàng bỏ nhào qua đó tiếp lấy, tránh miếng ngọc bội mang ý nghĩa phi phạm này bị vỡ ra.

Cũng bất chấp giờ mình đầy bụi đất, nàng ta vội vàng xin tha, “Dân nữ bị ép, là Tả tướng nhặt ta về phủ, bảo ta nói như vậy, ngọc bội cũng là ông ta đưa cho ta!”

“Dân nữ nhất thời hồ đồ, trước đó lại tin lời đầu độc của Trương Tam...”

Thiên kim Tả tướng nói được một nửa, trong mắt bỗng hiện lên một tia sáng hy vọng, “Tĩnh Vương, có phải ngài muốn bắt Trương Tam không? Dân nữ biết chút manh mối!”

Tam sư huynh họ Trương, Trương Tam là tên mà Ôn Ngôn gọi hần hồi trước, rồi hần ra ngoài cũng cứ tự xưng như vậy.

Hách Liên Dạ nhướng mày, cuối cùng cũng hứng thú lên, “Nói đi.”

“Vâng, Trương Tam thích đi dạo... kỹ - viện, hơn nữa hẳn chỉ thích những nữ tử cao gầy.”

Sư đệ nghe, nhú mày, quả thật mạnh mẽ này khá hữu dụng, hẳn làm đồng môn với Tam sư huynh nhiều năm, nhưng cũng không để ý đến chuyện này.

“Phải cao bao nhiêu thì hẳn mới thích?”

“Cái này thì...” Thiên kim Tả tướng nóng lòng lập công, nhớ lại nữ tử mà mình từng thấy Tam sư huynh mang theo kia, “Cao gần ngang với vị công tử này.”

Hà Túc bị điểm danh: “...” Tự đứng thấy không tốt lắm...

Quả nhiên, hẳn vừa quay đầu, đã thấy Ngư Ngư khuyến khích nhìn hẳn, “Tiểu Túc Túc, anh lại có cơ hội mặc váy rồi.”

... Đừng mà!

Hà Túc gạt lệ chạy đi, chuẩn bị đi tìm nam tử áo trắng, bàn nhau kết bạn rồi nhà trốn đi...

Thiên kim Tả tướng không có võ công, có một gia thế tốt nhưng lại là giả, người cũng không thông minh lanh lợi mấy, nên Tam sư huynh hoàn toàn không phòng bị nàng ta.

Ngư Ngư cho nàng ta ăn kẹo nhuận giọng, lừa nàng ta đó là độc lạ tuyệt thế, ba ngày không ăn giải được sẽ chết rất thảm, sau đó để nàng ta về trước, bảo nếu Tam sư huynh đến tìm nàng ta, phải lập tức nghĩ cách truyền tin cho họ.

Đuổi thiên kim Tả tướng đi, không còn người ngoài, Hách Liên Dạ liền cười kéo người bên cạnh vào lòng, “Tiểu nha đầu, lúc ta nói muốn thú trách Vương phi, sao nàng chẳng khăn trương chút nào vậy, hay là biết ngay ta muốn làm gì rồi?” /d.d.l.q.d.n.a.n.a.t.r.a.n.g/

Đương nhiên Ngư Ngư sẽ không thành thật trả lời y, nàng nháy mắt mấy cái, “Bởi vì chàng giống một cô gái, liếc cái là đã biết rồi.”

“Là vì bốn vương rất thích tiểu nha đầu nào đó, trong lòng bốn vương, nàng quan trọng hơn mình rất nhiều, nên nàng mới có ảo giác như vậy sao?” Yêu nghiệt nào đó nghiêm túc thảo luận với nàng.

Hừm, thân là một phúc hắc, phải có bản lĩnh biến bất kỳ một lời vô lương nào thành cơ hội thổ lộ...

“Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ lại ăn nói vớ vẩn rồi, rõ ràng là vì bụng tỷ quá sáng.”

“Là vì trong ngực bốn vương giấu đồ ăn ngon sao?” Người nào đó nói xong, như làm ảo thuật, lấy từ trong ngực ra một bọc bánh ngọt.

Mắt Ngư Ngư sáng lên, chọn một chiếc bánh đậu xanh nhân lòng đỏ trứng, cắn một miếng, cũng mặc kệ để tài vừa rồi, “Vương gia, sao chàng cũng bắt đầu mang đồ ăn vặt từ lúc rồi?”

“Bởi vì bốn vương thích một tiểu nha đầu ham ăn.” Hách Liên Dạ bật cười nhìn Ngư Ngư vừa ăn gì một cái là vô cùng nghe lời, vô cùng nghiêm túc, “Bốn vương thích chiều nàng, luôn muốn khiến nàng vui.”

Ngư Ngư nghĩ một lát, nhiệt tình đề nghị, “Vậy Vương gia có thể thường xuyên đổi kiểu tóc nha, hôm nay kiểu đuôi ngựa, ngày mai đầu công chúa, ngày một búi quý phi ~ như vậy cũng có thể khiến người ta vui vẻ nha.”

Đổi kiểu tóc?

Yêu nghiệt nào đó nhú mày, trông có vẻ thật sự nghe lọt đề nghị vô lương này của Ngư Ngư.

Về phòng mình, y lập tức phân phó Hà Nghiêm, “Đi tìm một cái đồ giống đầu tóc về đây.”

“... Chủ, chủ tử, ngài muốn làm gì?” Hà Nghiêm căng thẳng.

“Tập chải đầu.” Hách Liên Dạ vẫn rất bình tĩnh.

Rầm! Hà Nghiêm quá hoảng sợ, liên tục lùi ra sau, va vào cửa. /d.d.l.q.d.n.a.n.a.t.r.a.n.g/

Không phải là hẳn phản ứng quá mạnh, mà là... chủ tử rất thông minh, học gì cũng chỉ cần nhìn một cái là biết, duy chỉ có mỗi việc chải đầu này là không học được.

Thật ra chất tóc của chủ tử rất tốt, chỉ chải sơ là được, nhưng không biết chủ tử làm gì, cứ chải sơ một cái, chưa cột cả tóc lại, đã giật xuống một đồng sợi...

Hẳn thì “ừ tử” hơn chủ tử nhiều, chỉ mới giật xuống vài sợi thôi...

Tóm lại, cái vụ chải đầu này, hai chủ tớ bọn họ đều không thạo, nhưng giờ chủ tử lại...

Thực ra, nguyên nhân rất đơn giản, Ngư Ngư cũng không thạo chải đầu.

Các kiểu tóc cổ đại đều rất đẹp mắt, nhưng muốn chải thì mỗi tay vô cùng, Ngư Ngư vốn định học, nhưng rồi phát hiện thật sự là quá khó nên đành buông tha.

Hách Liên Dạ gần như không chú ý đến những nữ nhân khác bao giờ, nên trước đó cũng không nghĩ tới chuyện này. Song vừa rồi lúc Ngư Ngư nhắc đến các kiểu tóc, y bỗng nghĩ đến hồi còn bé, lúc mẫu phi y vẫn còn, luôn thường xuyên nghĩ kiểu tóc mới.

Thật ra Hách Liên Dạ là điển hình cho “tình nhân trong mắt hóa Tây Thi”, bất kể Ngư Ngư chải kiểu gì, y đều thấy rất đẹp. Nhưng nữ hài tử đều yêu cái đẹp, tiểu nha đầu không thích học, vậy y học giúp nàng, sau này cũng tiện chải đầu cho nàng luôn. /d.d.l.q.d.n.a.n.a.t.r.a.n.g/

Thế cho nên không lâu sau đó, Hà Nghiêm lên lút cảm về một cây phát trần, Hách Liên Dạ bình tĩnh gắn mớ râu phát trần ấy lên một trái bí đao, cầm trái bí đao có “tóc” ấy lên nghiên cứu...

Chúc mừng Hách Liên Dạ, sau khi học cách xuống bếp, y lại tìm được mục tiêu mới trong đời...

Hơn nữa, tin rằng không lâu sau, Vương gia y sẽ có thêm một kỹ năng mới, trở nên càng hữu dụng hơn...

Tam hoàng tử Tề Hưng quốc giờ đang chuyện xấu quần thân, ốc còn không mang nổi mình ốc; kẻ gọi là thiên kim Tả tướng kia cũng đã tự bại lộ thân phận. Hình như mấy chuyện ở kinh thành đã giải quyết xong rồi, nhưng đám Ngư Ngư cũng không vội rời đi.

Trình Ti Nghiên mới chỉ bị Hách Liên Dạ hù sợ, trông bên ngoài có vẻ an phận thôi, không biết rồi quá trình trao đổi thân thể sẽ phát sinh chuyện gì.

Nên tất cả cũng chưa vội xuất phát, đều tự điều chỉnh trạng thái. Ngư Ngư đã bắt đầu nghiêm túc học bản sách thuốc trân quý mà Ôn Ngôn để lại kia, tránh cho lại trùng bị độc môn của môn phái họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Tiết tháo của Vương gia có điều muốn nói

Quyển sách thuốc này rất mỏng, từ nhỏ Ngư Ngư đã làm quen với sách thuốc, nên chỉ cần đọc qua là rất nhanh có thể nhớ được toàn bộ, nhưng lại có điều phiền toái là Ôn Ngôn sống ở đại lục gần hai trăm năm.....

Trong quyển sách này nói đến một số loại dược liệu, bây giờ đã không còn, nhưng Ôn Ngôn đã từng chế qua mấy lần, hơn nữa còn từng truyền cho đồ đệ.

Vì để ngừa vạn nhất, Ngư Ngư vẫn luôn cân nhắc tất cả các cách phối chế dược lý để làm thuốc giải, muốn nghiên cứu ra thuốc giải thay thế.

Ngày ngày vui chơi ăn uống ở chỗ này, lúc thấy nhàm chán thì đi địa lao tìm sát thủ hại Hách Liên Dạ bị thương lúc trước mà chơi đùa.

Đối với chuyện này Ngư Ngư hết sức kiên trì, mặc dù đã được nàng chữa trị, thương thế ở chân của Hách Liên Dạ đã không còn gì đáng ngại, nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ bỏ qua cho người đã làm tổn thương Hách Liên Dạ, dựa theo danh sách mà sư đệ cung cấp, Phong Minh bắt được một đồng thủ hạ của Tam sư huynh, những người khác nàng đều không để ý tới, nhưng nhất định mỗi ngày đều phải đi “ăn cần hỏi thăm” tên sát thủ đã già làm đứa bé kia.

Thật ra Vương phi thực rất coi trọng Vương gia của bọn họ đấy ~ trên dưới phủ Tĩnh Vương đều rất cao hứng khi thấy cảnh này.

Ngày nọ, Ngư Ngư mới từ địa lao trở về, liền thấy Hà Túc dẫn một nữ tử trẻ tuổi xa lạ đi tới.

Người này là ai? Khoảng thời gian gần đây, ai chủ động tìm đến cửa đều không phải người tốt lành gì, nhưng mà vị trước mắt này, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, khí chất tao nhã, Ngư Ngư thật sự thích cảm giác mà nàng ta mang lại cho người khác.

Đang tò mò, Hà Túc sợ nàng không nhận ra người, đi nhanh vài bước, sắc mặt có chút kỳ quái đi tới nhắc nhở, "Vương phi, Ngũ tỷ của ngài tới tìm ngài."

"..." Ngư Ngư đại ra một lúc lâu.

Ngũ tỷ? Ngũ tiểu thư Trình gia Trình Ti Vũ? Nàng nhớ người này! Nàng còn vì tỷ ta mà chạy đến huyện Đào mấy lần, Trình gia nhiều con như vậy, nàng chỉ có ấn tượng sâu sắc nhất với Trình Tư Vũ.

... Nhưng mà người trước mắt... Trình Ti Vũ? Trừ bỏ cũng mang thai ra, thì đâu còn bộ dạng Ngũ tiểu thư nông cạn tự đại nữa?

Trong nháy mắt, Ngư Ngư nghi ngờ có phải tỷ ta cũng là người xuyên không tới.

Cau mày, Ngư Ngư theo bản năng hỏi, "Cô dùng hằng đi động nào?"

Hiển nhiên Trình Ti Vũ nghe không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

"... Mùa đông ở quê cô có lạnh không?" Có lẽ là từ triều đại khác xuyên tới, giống như Ôn Ngôn vậy.

Lúc này Trình Ti Vũ mới hiểu: "Muội nghi ngờ ta không phải là Trình Ti Vũ?"

Nàng ta dùng một lúc, có chút bất đắc dĩ cười nhẹ một cái, "Cha nghe xong đề nghị của muội, liền bắt ta đi theo bên cạnh Lãnh thị vệ, mấy ngày nay ta đi theo hẳn nên học được rất nhiều."

Hà Túc cũng mang sắc mặt cổ quái đứng ở một bên làm chứng, "Vương phi, quả thật nàng ta vẫn luôn đi theo Lãnh Mộc, lúc mới đi theo, bị Lãnh Mộc liếc một cái thôi đã sợ khóc rồi... đến giờ tính cách của nàng ta đã thay đổi không ít."

Nhưng sau đó, việc ở Vương phủ nhiều, mấy ngày nay hẳn không nhìn thấy Lãnh Mộc đâu, tất nhiên cũng không nhìn thấy Trình Ti Vũ, hôm nay vừa thấy nàng ta, cũng bị nàng ta dọa cho hoảng sợ.

Sự thay đổi này, thật đúng là thay da đổi thịt!

Ngư Ngư nghe đến đoạn "bị Lãnh Mộc liếc một cái thôi đã sợ khóc rồi" nên liền hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì, bởi vì lúc nhỏ khi anh họ đại nhân gọi một tiếng "Ngư Ngư" nàng cũng sợ mà khóc...

Lại nói, nàng cảm thấy tình cách của nàng hiện giờ, chính là bị ảnh hưởng sâu sắc từ anh họ đại nhân... Cho nên lúc trước mới khuyên Trình đại nhân, đưa Trình Ti Vũ đến bên cạnh Lãnh Mộc, không nghĩ tới lại thật sự thành công.

Đây chẳng lẽ là một lực lượng thần bí đến từ ngoài hành tinh sao... Ngư Ngư kinh sợ chỉ biết yên lặng nhìn trời.

Hà Túc còn có việc phải làm, giải thích xong thì đi trước.

Trình Ti Vũ nhìn xung quanh không có ai, câu nói đầu tiên lập tức khiến người ta cực kì khiếp sợ.

"Cô không phải là Trình Ti Nghiên thật đúng không?"

"Tỷ cũng nghe lời đồn thổi bên ngoài?" Ngư Ngư rất trấn định mà nói.

Nhưng Trình Ti Vũ lắc đầu, "Lãnh thị vệ hầu như không ra khỏi phủ, ta đi theo hẳn không nghe được cái gì cả, nhưng cô nhất định không phải Trình Ti Nghiên."

Nàng ta nhìn Ngư Ngư một lúc, rồi khẳng định nói, "Trình Ti Nghiên sẽ không lương thiện như vậy."

Ngư Ngư rối rắm một hồi lâu, quyết định khiêm tốn thuận theo sự thật, "Tỷ nghiêm túc sao?"

Tỷ ta cho rằng... nàng tốt bụng, nên thành thật với nàng.

Nhưng Trình Ti Vũ thật sự rất nghiêm túc, "Cô giúp ta rất nhiều, mặc dù cô không thích ta, nhưng vì để Trình gia được yên ổn, vì cha mẹ, cô sắp xếp ổn thỏa chuyện của ta, nếu không có cô, đoán chừng hiện tại thanh danh của ta nhất định đã bị huỷ hoàn toàn. Trình gia cũng sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành."

Ngư Ngư sờ sờ mũi, có chút không được tự nhiên, "Không đâu, có Trình đại nhân ở đây, ông ấy sẽ không để cho con gái của mình bị bắt nạt."

"Sao cô không gọi là cha?"

Ngư Ngư không lên tiếng.

Trình Ti Nghiên thật đã trở lại, nhưng vẫn chưa công khai, vẫn giống như trước, Trình gia cũng chỉ có Trình đại nhân biết chuyện này.

Mấy ngày nay Trình phu nhân có tìm nàng trở về Trình gia mấy lần, nàng đều chọn những lúc mọi đông đủ mới về, bằng không nàng không biết nên đối mặt với Trình đại nhân như thế nào, người đã từng xem nàng như con gái, thật sự cưng chiều nàng.

"Cha rất thích cô, cô cũng biết, con gái Trình gia ai cũng không thể bớt lo lắng, khó khăn lắm cha mới có một cô con gái hiểu chuyện từ nhỏ, có thể trò chuyện cùng ông, hiện tại là lúc không ổn định, cô hãy tâm thần cha phiền não một mình sao?"

Đi theo Lãnh Mộc một thời gian, bản lĩnh nói chuyện của Trình Ti Vũ cao lên thấy rõ, nói mấy câu liền khiến Ngư Ngư lo lắng, vội vã muốn trở về nhìn xem.

Lúc Ngư Ngư về đến phủ Thượng thư, Trình đại nhân đang tức giận, nhìn thấy nàng thì không lập tức biến thành vẻ mặt dịu như trước đây, mà hét lớn

lên, "Đứa nhỏ này, lâu vậy mà không có trở về! Cha giữ lại rượu hoa mai cho con, vậy mà Tuyết Đoàn do mẹ con nuôi lại uống trộm hết, không những thế uống say rồi còn quậy tung lên, Tuyết Đoàn còn....khụ, cha và mẹ con thật sự tức giận!" Trình đại nhân nghiêm túc lạnh mặt nói.

Tuyết Đoàn là con mèo trắng Trình phu nhân nuôi, bình thường thanh nhã nhu thuận như tiểu thực nữ, sau khi uống rượu thì tính tình đại biến, đầu tiên là vừa lăn vừa nhảy ở trong hoa viên khiến cả người đầy bùn đất, sau đó chui vào tủ quần áo của Trình phu nhân lăn lộn xung quanh.

Hơn nữa bình thường nó rất ngoan, ai cũng không đề phòng nó.... cho nên lúc nó chuẩn bị lăn lên cả mặt của Trình phu nhân, mới phát hiện.... lúc đó quần áo trong tủ đều đã gặp độc thủ của nó. @D.d.L.Q.D%~%NanaTrang~@

Gã sai vật bên cạnh Trình đại nhân nhanh chóng giải thích cho Ngư Ngư, Trình đại nhân vẫn trung vệ mặt nghiêm túc đứng ở đó.

Ngư Ngư "phốc" một tiếng bật cười, "Cha, không phải cha lại bị mẹ đuổi ra ngoài đây chứ?"

"... Làm sao có thể! Nói "lại" cái gì chứ, làm như cha thường xuyên bị đuổi ra ngoài vậy...." Trình đại nhân càng nói càng nhỏ, ho nhẹ vài tiếng, nháy mắt liền khôi phục bộ dạng khí phách uy nghiêm, bắt đầu thúc giục Ngư Ngư, "Mau đi xem cùng cha, nếu Tuyết Đoàn không tỉnh rượu, mẹ con.... sẽ vẫn tức giận với cha!"

Ngư Ngư nhin cười, đi cùng Trình đại nhân vào tiểu viện đang nhốt Tuyết Đoàn.

Nàng và Trình đại nhân đều không phải là người có thể nói những lời xuất phát từ tận đáy lòng cho người ta nghe, cho nên người thường gặp phải tình huống này đều sẽ cùng ngồi xuống tâm sự, nói một câu hóc mắt liên đo, cuối cùng đều tốt đẹp như lúc ban đầu, hai cha con nàng lại bỏ qua rất nhiều bước trung gian, Ngư Ngư vừa đi tới, Trình đại nhân đã rống lên chính là giải thích cho thái độ của ông một cách tốt nhất, những lời khác đều không cần phải nói nữa, ngăn cách ngầm lúc trước đã biến mất không còn.

Nhưng tâm tình Ngư Ngư tốt, đi một chập là tới tiểu viện, nhìn đến Tuyết Đoàn còn đang lăn lộn ở trong sân, tâm tình đột nhiên trầm xuống.

Bình rượu bị đánh nát, Trình đại nhân không biết nó uống bao nhiêu, chỉ lo lắng con mèo trắng uống rượu sẽ khiến thân thể bị thương, còn đặc biệt gọi thái y chuyên về sủng vật đến xem.

Cổ đại không thể so với hiện đại, thái y kiểu này trong kinh thành cộng lại cũng chỉ có ba người, tìm ba người bọn họ, cũng hỏi qua vài vị danh y, đều không có biện pháp khiến Tuyết Đoàn tỉnh rượu.

Sắc mặt Ngư Ngư khó coi, "Đây không phải là uống say, nó căn bản không uống rượu."

Bình rượu kia, hẳn là sau khi tính tình nó đại biến mới vô tình làm đổ.

"Hôm nay nó đã ăn những gì rồi?" Ngư Ngư để hộ vệ bắt Tuyết Đoàn lại, nàng vừa hỏi vừa lấy ngân châm từ trong túi ra. @D.d.L.Q.D%~%NanaTrang~@

Dù sao Trình đại nhân cũng là quan lại dòng dõi con nhà thế gia, từ nhỏ đến lớn thấy được nhiều thứ, ngay lập tức hiểu ra Ngư Ngư nói thế là có ý gì, hơn nữa ông còn suy nghĩ chu đáo hơn cả Ngư Ngư, "Mang chậu nước của Tuyết Đoàn lại đây."

Các vị danh y đều không nhìn ra Tuyết Đoàn trúng độc, độc này cũng không phải loại thường, làm gì có người nào lại nghiêm túc ra tay độc ác với một sủng vật chứ? Độc này dám chắc tám chín phần là bị độc ở trong nước, ý đồ muốn độc Trình gia!

Tay cầm ngân châm của Ngư Ngư hơi khựng lại, ngay lập tức vươn tay qua xem mạch đập của Trình đại nhân.

Cũng may không có chuyện gì xảy ra, Ngư Ngư thở phào nhẹ nhõm.

Trình đại nhân lập tức gọi tất cả hạ nhân trong viện này tới, mấy hộ vệ hỗ trợ bắt Tuyết Đoàn chạy loạn khắp nơi cũng đã quay lại, ôm nó đưa tới trước mặt Ngư Ngư.

Đầu tiên Ngư Ngư nắm một nắm thuốc bột phất qua mặt để nó bình tĩnh lại, cũng tránh cho loại độc này tổn hại đến thần kinh của nó, nhưng dù sao Tuyết Đoàn cũng chỉ là một động vật nhỏ bình thường, không hiểu tính người như heo nhỏ, nhìn thấy ngân châm nhọn trong tay Ngư Ngư thì theo bản năng thấy sợ hãi, kêu meo meo rất uất ức, đôi mắt ngập nước vô cùng đáng thương nhìn Ngư Ngư, sợ tới mức lạnh run người.

Mặc dù Ngư Ngư là bác sĩ giỏi, nhưng nàng lại không phải là bác sĩ thú y, cho nên bây giờ lại sợ mình châm kim sai chỗ, nhìn bộ dạng đáng thương của Tuyết Đoàn lại do dự không dám ra tay nữa.

Cũng may, nghe nói phủ Thượng thư xảy ra chuyện, Hách Liên Dạ lập tức chạy tới.

Từ xa heo nhỏ nhìn thấy tình huống này thì lập tức nhảy xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Ngư Ngư, nhưng vì chạy quá nhanh mà vạt áo của áo chàng bị gió thổi phất lên cao, áo choàng tung bay phấp phới trong gió, nhìn tấm lưng kia, quả thật giống như... anh hùng hiên ngang đón gió.

Hà Nghiêm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ nghĩ đến từ hình dung này khiến hắn im lặng rơi lệ.

Heo nhỏ trực tiếp chạy đến bên cạnh Ngư Ngư, ngay sau đó dùng móng vuốt nhỏ của mình đập mạnh vào con mào trắng bị giữ chặt kia, lỗ mũi khẽ hừ hừ hai tiếng.

Tiếng heo hừ hừ cùng với tiếng mèo kêu meo meo... Quả thật không thể coi là ngang hàng nhau được.

Thế nhưng hai chủng tộc khác nhau này lại có thể thành công giao tiếp với nhau, Tuyết Đoàn không còn run rẩy nữa, giật giật cái tai nhỏ, đôi mắt tròn xoe nhìn chăm chăm heo nhỏ trong chốc lát, sau đó nằm ngoan ngoãn không giẫy dụa nữa.

Heo nhỏ hài lòng, không như ngày thường lập tức nhảy vào lòng Hách Liên Dạ, mà là vênh lên lộ ra khuôn mặt soái ca dưới cái mũ áo choàng.

Khóe miệng Hà Nghiêm giật giật, vô cùng nghiêm túc lý giải cho cái hành động này, nhanh chóng lấy cái mũ xuống, sau đó đặt cái ghế nhỏ của heo nhỏ ra đằng sau lưng.

Heo nhỏ đại nhân, mời ngài ngồi xuống...

Cái ghế này Hà Nghiêm đã tự mình làm theo bản vẽ mẫu của Ngư Ngư, vô cùng tinh xảo khéo léo, ngoại trừ hoa văn "Liêm Tâm thảo" làm nổi bật thân phận của heo nhỏ ra, ở thành ghế cũng có hoa văn điều khắc nhỏ nhỏ.

Nhưng cái này cũng không chỉ để cho đẹp, nơi đó còn thêm công năng hữu dụng khác chính là để heo nhỏ thả đuôi của nó xuống..

Hiện tại nhóc con kia đang "ngồi" trên ghế dựa, nhìn Ngư Ngư thì chăm, nghiêm chỉnh như chỉ huy đến giám sát công việc thi công

Khí chất đó, phong phạm đó, tất cả đều không bị ảnh hưởng bởi đôi chi ngắn cùn cùn kia...

Ngư Ngư nhanh chóng phát hiện ra loại độc Tuyết Đoàn trúng phải, còn giúp nó loại bỏ hết chất độc.

Loại độc này, nếu nói theo cách của người hiện đại, thì sẽ ảnh hưởng tới thần kinh, có thể xâm nhập đại não con người, khiến người trúng độc luôn ở trạng thái phấn khởi, người không hiểu chuyện sẽ cho là trúng tà.

Đáng sợ hơn nữa là, đúng như phán đoán của Trình đại nhân, độc này chính xác nằm trong chậu nước của Tuyết Đoàn, lại còn là lấy từ trong giếng nước của phủ Thượng thư nữa.

Phủ Thượng thư có hầm chứa băng, vào mùa hè tất cả đồ uống của mọi người đều cất trong hầm băng làm đồ uống lạnh, nhưng mèo nhỏ lại không thể uống đồ lạnh, đồ uống sáng nay cũng mới được lấy từ nước giếng, hơn nữa nó quá nhỏ, nên chỉ cần một lượng nhỏ là có phản ứng ngay lập tức.

Đương nhiên sự việc sâu xa cũng không đơn giản như vậy, bọn họ mới vừa đưa ra kết luận, Hà Túc vội vàng chạy tới, Phong Minh vừa mang tin tức tới, trong một canh giờ vừa rồi, những dân chúng uống say trong kinh thành đều có phản ứng như vậy, ngay cả mấy người trong Phong Minh cũng xuất hiện dị trạng.

... Vấn đề xảy ra không chỉ đối với người Trình gia, mà là tất cả nguồn nước giếng!

Mấy người lập tức chạy tới đầu nguồn nước, phát hiện đúng như suy đoán của họ, nguồn nước sông này đã bị đầu độc ô nhiễm.

Độc này trong sách dược Ôn Ngôn để lại có ghi lại, xem ra lại là Tam sư huynh ra tay rồi, rốt cuộc hắn muốn làm gì? Vì để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người mà bịa lý thuyết của Ngư Ngư trước mặt mọi người, để mọi người nghi ngờ nàng lần nữa sao?

Chỉ vì những điều này mà không tiếc hại đến sức khỏe của người dân, đùa sao, loại người này, thật là... "may mắn còn có Hách Liên Dạ."

Loại người này, nếu trực tiếp bỏ một đao giết chết hắn thì quả thật có lợi cho hắn, đáng lẽ nên để cho Hách Liên Dạ tra tấn hắn một trận mới hả dạ. Trên mặt Ngư Ngư đằng đằng sát khí, vừa viết phương thuốc vừa đánh giá.

Xác thực may mắn khi có Hách Liên Dạ, cũng thật tốt khi y đã sáng lập ra Phong Minh, có một tổ chức với những thuộc hạ tài năng hiếm có thế này vô cùng thuận lợi, hiện giờ chỉ cần người ngựa chia nhau ra lên lút vào nhà dân trộn lẫn thuốc giải vào trong giếng nước là được.

Đương nhiên những người này cũng được giải thích tình hình hiện nay một cách rõ ràng, phải phân phát thuốc giải nên bọn họ cũng bớt được nhiều việc, nhưng chắc chắn cũng sẽ khiến kinh thành hỗn loạn, cho nên tốt nhất vẫn nên tiến hành việc này thâm lặng thì tốt hơn.

Chạy đi chạy lại mất nửa ngày, sự việc cuối cùng cũng được giải quyết, Ngư Ngư cũng bị Hách Liên Dạ mang đi, lên lút xem xét những dân chúng bị trúng độc kia, cho họ uống thuốc giải.

Sau khi đã hoàn toàn yên tâm, cả bọn quay trở lại phủ Tỉnh Vương, ngồi dưới gốc cây ăn dưa hấu.

Sư đệ vẫn lo lắng, "Lần này cũng may phát hiện kịp thời, hơn nữa cũng chỉ trong phạm vi kinh thành, nếu như chỉ vì muốn đem lại rắc rối cho chúng ta mà Trương Tam đầu độc nguồn nước của nhiều thành thị khác thì..."

"Không cần lo lắng." Hà Nghiêm vô cùng bội phục giải thích với họ, "Chủ tử đã ra lệnh cho các phân đà của Phong Minh xuất đầu lộ diện, từ nay về sau tất cả những huyện thành này đều sẽ được an toàn, mỗi nơi đều có phân đà của Phong Minh bảo vệ, ai dám làm loạn thì chính là đối đầu với Phong Minh, Phong Minh nhất định sẽ dốc toàn bộ lực lượng truy lùng hung thủ, không chết không ngừng."

Bởi vậy mới nói, trừ phi nào Tam sư huynh bị úng nước, nếu không tuyệt đối sẽ không hãm hại bọn họ, ra tay với những dân chúng vô tội.

Tất cả mọi người nghe xong đều sùng sốt, đây đúng là một kế sách hữu hiệu, nhưng phóng tầm mắt khắp thiên hạ này, cũng chỉ có Hách Liên Dạ mới có thực lực ra mệnh lệnh này.

Ngư Ngư cũng kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng khó có được lần nghiêm túc tán thưởng, "Vương gia, có vẻ như không có gì là chàng không làm được nhỉ."

Người nào đó được khen bình tĩnh mỉm cười, "Nhưng bốn vương thẩm nghĩ phải bảo vệ nha đầu mình thích kia cho thỏa đáng, để nàng an nhàn thoải mái, thích làm gì làm cái đó."

Ánh mắt Ngư Ngư sáng lên, "Còn có thể đánh bay vị Vương gia nào đó bằng một quyền được sao?"

"Đương nhiên có thể," người nào đó cười sùng sịnh, "Nhưng cho dù bị đánh bay, thì trái tim vẫn ở bên cạnh nàng."

Đối mặt với nhiều ánh mắt sùng bái như vậy, yêu nghiệt nào đó hoàn toàn không chú trọng tí hình tượng nào, nghiêm túc tỏ tình thật buồn nôn.

Nhưng Ngư Ngư nghe xong lại thấy rối rắm...

Suy nghĩ một chút, nàng vẫn thận trọng nói, "Vương gia, giúp em nói với tiết tháo của chàng một câu đi."

"Câu gì?"

"Em nhớ nó rồi." Ngừ khí của Ngư Ngư cực kì xúc động.

Hách Liên Dạ bật cười vỗ đầu Ngư Ngư, "Thật ra tiết tháo của ta cũng có một câu muốn nói với nàng."

"Câu gì?"

"Kiếp sau đi."

Ngư Ngư: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Tất cả mọi người đều là thần tiên

Trình Ti Nghiên vẫn luôn gấp gấp phục hồi sức khỏe của mình, đến phủ Tĩnh Vương thúc giục rất nhiều lần, tất cả mọi người đều chờ Ngư Ngư nghiên cứu sách được của Ôn Ngôn xong liền chuẩn bị xuất phát.

Phủ Tĩnh Vương không có tỷ nữ, nên khi chuẩn bị hành lý, Hà Nghiêm phải đích thân giúp Ngư Ngư thu dọn đồ đạc.

Trong hành lý của Ngư Ngư phần lớn là thuốc, mặc dù không nặng, nhưng chai lọ lại phân thành nhiều loại khác nhau, nên cũng phải chú ý trong việc sắp xếp.

Hà Nghiêm vừa sắp xếp vừa suy tính đến hành trình lần này của mấy người họ, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, "Vương phi, hình như đã rất lâu rồi Tàn Phấn không đến tìm người."

Trước kia vì bảo vệ an toàn cho Trình Ti Nghiên, nên Ôn Ngôn phải phái ra tất cả thủ hạ của Mê Tung Đường, dịch dung ẩn thân trong phủ Thượng thư, Tàn Phấn cũng chính là đường chủ của Mê Tung Đường.

Những người này đã quen với Trình Ti Nghiên, từ sau khi nghe phân phó của Ôn Ngôn thì càng trung thành với Trình Ti Nghiên hơn, ngay cả thiếu chủ áo trắng kia cũng không để vào mắt.

Ngư Ngư sợ bản thân để lộ sơ hở liền lập tức viện cớ, bắt bọn họ dọn tới huyện Lâm ở, nhưng Tàn Phấn vẫn không an tâm, thông thường cứ khoảng một thời gian sẽ tới phủ Tĩnh Vương một lần, hỏi thăm Ngư Ngư có cần làm cái gì không.

Đám người Tàn Phấn đều có võ công cao cường, tất cả mọi người đều không cảm thấy lo lắng cho họ, nếu Hà Nghiêm không nhắc tới thì có lẽ Ngư Ngư sẽ thật sự quên luôn đám người này rồi.

"...Vương phi, có phải Trình Ti Nghiên đã trở lại rồi không, chắc biết Ôn Ngôn đã đi rồi, không còn người nào làm chỗ dựa cho nàng ta nữa cho nên vẫn luôn âm thầm lập kế hoạch đối phó với chúng ta, nàng ta còn tìm đến Tàn Phấn để làm rõ thân phận mình, cho nên Tàn Phấn mới không xuất hiện nữa."

"Rất có thể." Hách Liên Dạ vừa đi vừa gật đầu đồng ý.

"Điều này khó nói..." Ngư Ngư nhận bát đá bào nước xoài vừa được Hách Liên Dạ đưa tới, vừa ăn vừa cân nhắc.

Những thủ hạ kia của Tần Phấn ở Mê Tung Đường có võ công cũng không phải là chuyện thần kì gì, một mình Hà Nghiêm cũng có thể đấu lại tất cả bọn họ, nhưng bọn họ lại do chính Ôn Ngôn phân phó, thuật dịch dung hiện giờ quả nhiên cao tay hơn rất nhiều, cho dù dựa vào sự chuyên nghiệp của Ngư Ngư hay như mức độ cẩn thận của Hách Liên Dạ thì cũng không thể nhìn ra bất kì sơ hở nào cả.

Nếu Mê Tung Đường thật sự nghe lệnh của Trình Ti Nghiên, thì cũng sẽ gây bất lợi với bọn họ...

Vậy thì bây giờ đám người Ngư Ngư càng phải chú ý kĩ hơn, cần phải nhận rõ ràng ai bạn ai thù, miễn cho người của Mê Tung Đường dịch dung thành người nào đó thừa dịp bọn họ không phòng bị mà ra tay đã thương họ.

Mấy người ở phủ Tĩnh Vương tuyệt đối sẽ không nhận lầm, hai người nam tử áo trắng và sư đệ kia cũng đã quen thuộc với nhau đến mức không thể thân quen hơn được nữa rồi, nhưng nếu hai nhóm người này tách ra thì cũng có đôi chút khó khăn rồi...

Nghĩ tới nghĩ lui, hai mắt Ngư Ngư bỗng sáng ngời, "Các người có muốn biết đáng về sư đệ của Dung bánh bao trông như thế nào không?"

Hà Nghiêm khẽ run rẩy, "Muốn!" Quá muốn luôn ấy!

Hắn không tin, có khuôn mặt khác có thể ly kỳ hơn khuôn mặt lớn của sư đệ!

Ngay cả khoe miệng của Hách Liên Dạ cũng co quắp lại, bật cười gật đầu.

Ngày qua ngày phải đối mặt với cái bản mặt bao la như mặt biển này của sư đệ, không hiểu kì với khuôn mặt thật của con người này là chuyện không thể nào...

Cho nên cả ba người lập tức đi đến tiểu viện ở tạm của sư đệ, trắng trợn khuyếch đại tính chất nghiêm trọng của sự việc này lên, bắt hắn phải tháo mặt nạ xuống, để bọn họ được chiêm ngưỡng rõ ràng, nghiên cứu tỉ mỉ tất cả những biểu tình biến hóa trên mặt của người này.

Nếu không muốn bị Tần Phấn cải trang thành hắn thì xác suất thành công có thể lên tới 100%.

Nhưng khi đối mặt với ánh mắt mong đợi của mọi người, sư đệ lại vô cùng bình tĩnh từ chối, "Tính cách của ta quá bình thường, cho dù các người có thấy được mặt của ta rồi thì cũng vẫn nhận lầm ta mà thôi."

...Người xác định tính cách của người là bình thường sao.

Sư đệ vẫn rất bình tĩnh, "Chỉ bằng chúng ta thương lượng đến ám hiệu, một khi các người nghi ngờ ta là giả thì chúng ta có thể dùng ám hiệu mà."

"Thế này đi." Sư đệ nói xong liền nghĩ đến vấn đề an toàn, "Các người hỏi ta "Người thích ai nhất?", ta đáp "Sư huynh"."

Mấy người Ngư Ngư:"....."

Hiện giờ bọn họ không còn hiểu kỳ gì về khuôn mặt thật nữa, cả người im lặng đắm chìm trong đáp án khiến người ta không thể nào nhìn thẳng kia, thật lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

Sư đệ lạnh nhạt quay đầu, đi đến bên bàn uống nửa cốc nước trái cây.

Hắn vừa quay đầu, khuôn mặt to tròn cực kỳ tùy tiện hiện ra, ngăn chặn câu nói tiếp theo của Hà Nghiêm...

Hà Nghiêm muốn khóc.

Nhưng việc này thực sự khiến hắn muốn khóc vẫn còn ở phía sau.....

Sư đệ là một người sợ nóng, chậm rãi uống mấy hớp nước trái cây ướp lạnh, mới nói tiếp, "Mấy người Tần Phấn đã quen biết ta nhiều năm, đối với sở thích của ta rất hiểu rõ. Cho nên đáp án không có khả năng nhất, chính là an toàn nhất."

.... Ý người là người không có khả năng thích nhất, chính là sư huynh của người sao?

(T_T) Hai huynh đệ bọn họ, rốt cuộc lúc nào mới không khiến người ta như bị sét đánh...

Vị phòng bị Tần Phấn, không chỉ sư đệ, những người khác cũng phải đặt ám hiệu, chuẩn bị tốt tất cả liên xuất phát.

Trình Ti Nghiên vẫn luôn thần bí, không chịu nói đổi lại thân thể như thế nào, chỉ nói mục tiêu ở rất xa, bảo bọn họ phải mang nhiều hành lý.

Có Hách Liên Dạ, nam tử áo trắng cùng sư đệ ở đây, mấy đại cao thủ cùng tề tụ, hơn nữa mặc kệ đi đến đâu, đều có thể điều động thủ hạ Phong Minh ở đó, đoàn người này của bọn họ, về mặt thực lực tuyệt đối không thua bất cứ kẻ nào, hiện tại phải đề phòng chính là việc Trình Ti Nghiên sử dụng thủ đoạn lừa dối.

Nhưng... có Hách Liên Dạ phúc hắc ở đây, trong lòng mọi người đều rất yên tâm.

Lần này rời đi, không biết đến khi nào mới trở về, tất nhiên Ngư Ngư muốn nói lời từ biệt với Tiểu Trần Tử.

Nhưng gửi thư vào cung nhiều lần, đừng nói là đến thăm Ngư Ngư, ngay cả một phong thư hỏi thăm của Tiểu Trần Tử cũng không có, đến buổi tối trước khi xuất phát, Ngư Ngư vẫn không nhìn thấy hân, đành phải để Hách Liên Dạ mang nằng tiến cung.

Nhưng Tiểu Trần Tử từ trước đến nay luôn yên tĩnh giờ lại thay đổi đến khác thường, hân ngồi trong điện đọc sách, từ bàn hân đến cửa đại điện, hai hàng thị vệ uy phong lẫm liệt đứng đó.

Sao thế này? Không phải gần đây trong cung đều bình thường sao? Ngay cả Hoàng hậu cũng an phận rất nhiều.

Sau khi mang nằng đi "bắt kẻ thông dâm" để bồi dưỡng cảm tình mẹ chồng con dâu, Hoàng hậu từng đi qua tìm nằng mấy lần, Ngư Ngư vẫn luôn không thích Hoàng hậu, nhưng nằng biết bà ta thật sự chỉ vì tốt cho Tiểu Trần Tử, ấn tượng đối với bà cũng đổi mới không ít, mỗi lần gặp mặt không trực tiếp đuổi người nữa, mà sẽ nói rất nhiều chuyện, hết sức khuyên Hoàng hậu đừng có những ý nghĩ kì lạ, tìm phiên toái cho Tiểu Trần Tử.

Vài lần sau, không biết Hoàng hậu là bị sự vô lương của nằng đã động, hay thật sự nghĩ thông, lần cuối chia tay nằng, có nói khi về sẽ ngẫm lại, sau đó không thấy tới tìm nằng.

Ngư Ngư ở ngoài nhìn lên một lúc, nhìn Tiểu Trần Tử dưới sự giám sát của thị vệ, làm bộ đang đọc sách, tay vừa giơ lên trên, liền vụng trộm nhét một miếng thịt bò vào miệng, sau đó tay tiếp tục giơ lên, làm bộ thâm trầm tự hỏi.

Khoé miệng giật giật, Ngư Ngư yên tâm, đây thực sự là Tiểu Trần Tử, không phải có người dịch dung giả trang thành hân.

Có thể bận rộn nhiều việc, không có thời gian xuất hiện nhỉ. Ngư Ngư không nghĩ nhiều nữa, lập tức cùng Hách Liên Dạ trở về phủ Tĩnh Vương.

Không nghĩ đến buổi sáng ngày hôm sau, bọn họ đều đã lên xe ngựa, Tiểu Trần Tử một thân đồ đen bịt mặt, hoá tốc xuất hiện.

Tiểu Trần Tử hôm nay không động kinh, ngay cả vui đùa cũng không có, chỉ thần nhiên nhìn Hà Nghiêm liếc mắt một cái, "Ta không phải người như vậy."

Hà Nghiêm sững sờ, trong lòng có chút áy náy. Hân quả thật nghĩ Tiểu Trần Tử không đứng đắn... Dù sao người ta cũng là Thái tử mà.

Đang suy nghĩ, lại thấy Tiểu Trần Tử nói với hân, "Đến đây, người đừng bị sắc đẹp của ta làm cho choáng váng, người nhìn lần nữa xem, ta là người như vậy sao?"

Thật là, trời nóng như vậy, cho dù ăn mặc như thế nào cũng không muốn ra đường, hân là loại người lãng phí đồ ăn sao!

Có thể đừng động kinh hay không! Có thể không! Hà Nghiêm bị phần chạy đi.

Ngư Ngư vẫn luôn đứng ở một bên xem kịch, không nói điều gì cả, bởi vì nước trái cây trên tay nằng vẫn chưa uống xong....

Doạ Hà Nghiêm chạy đi, Tiểu Trần Tử cũng không mở miệng, chỉ lại thâm trầm, ánh mắt mơ hồ có chút kỳ quái nhìn Ngư Ngư, vài lần muốn nói lại thôi.

Mấy người Hà Túc đi ra tiễn người, giờ cũng bắt đầu khẩn trương, không phải nhờ Vương phi mang đặc sản về sao..... Vậy hân muốn làm cái gì?

Phản ứng này, có hơi không đúng lắm.

Ngư Ngư lại làm như không có việc gì, uống xong nước trái cây, bắt đầu nói chuyện phiếm cùng hân.

Hà thúc mang theo người, kiểm tra hành lý lần cuối cùng, hiện tại nhìn thời gian cũng đã sắp đến rồi, liền nhắc nhở mấy người Ngư Ngư lên xe.

Mất thấy Ngư Ngư thật sự phải đi, ánh mắt Tiểu Trần Tử hiện lên lo lắng, "Tiểu quý nước, lần này cô đi, không biết đến khi nào mới trở về, cô thật sự không có gì muốn nói với ta sao?"

Ngư Ngư nghĩ nghĩ, "Có!" Nằng thực sự có cái muốn nói, "Quán điểm tâm mới khai trương ở phố Tây kia có bánh khoai bọc lòng đỏ trứng cực kì ngon, nhưng chỉ bán trong một canh vào lúc chính ngọ."

Đây hiển nhiên không phải là đáp án mà Tiểu Trần Tử muốn nghe, nhưng tin tức này đối hân là rất quan trọng.....

Cổ đại không tiện mang theo giấy bút, nên trên người hân quanh năm luôn mang theo thẻ tre, chính là phòng những lúc như vậy.....

Hiện tại Tiểu Trần Tử lấy thẻ tre ra, đầu ngón tay vận nội lực, nhanh chóng ghi địa chỉ mà Ngư Ngư vừa nói, trên mặt còn mơ hồ có chút thất vọng hỏi, "Không còn cái khác sao?"

"Hết rồi," Ngư Ngư cũng có chút tiếc nuối, "Gần đây kinh thành chỉ mở mỗi quán ăn này."

"Cô... Ta không hỏi cái này!" Tiểu Trần Tử kích động, cất thẻ tre đi, có chút thờ ơ nói, "Được rồi, cô không nói, ta nói!"

"Khụ khụ khụ!" Hà thúc thấy tình huống có hơi không ổn, vội vàng ho khan vài tiếng, muốn ngăn Tiểu Trần Tử nói chuyện.

Hà Túc sợ đến mức ứa ra mồ hôi lạnh, nhào qua tha Tiểu Trần Tử đi.

Hà Nghiêm vừa chạy đi đã trở về, cùng với Lãnh Mộc, đi qua giúp Hà Túc.

Ba đại thị vệ khó có thể cùng nhau ra tay, nhưng đương nhiên không dám ra tay nặng với Tiểu Trần Tử, Tiểu Trần Tử bị bọn họ kéo, vừa trốn tránh tay bọn họ che miệng hắn lại, vừa phần nộ nói, "Ta chờ cô lâu như vậy, vì sao cô lại giả ngu! Mấy lần trước cô ra ngoài không phải đều mang theo đồ ăn, không mang đi được sẽ đưa cho ta sao? Vì sao lần này lại không cho?"

Ba đại thị vệ:"...(T_T)

Hiện tại bọn họ có một câu xuất phát từ nội tâm, muốn nói với chủ tử.

"Chủ tử, oán vị đi..."

Sau đó bọn họ có thể yên tâm nhốt Tiểu Trần Tử vào trong phòng tối, mỗi ngày đều không cho hắn ăn cơm... Bọn họ rất muốn nhìn phản ứng lúc đó của hắn.

Một màn này hoàn toàn có thể được ghi vào trong sử sách, nếu ai dám sợ lý do tạo phản này bất chính, để cho bọn họ đến xem Tiểu Trần Tử động kinh....

Chào từ biệt Tiểu Trần Tử xong, cuối cùng mọi người cũng chính thức xuất phát, nhưng trước khi xuất phát, Trình Ti Nghiên hận không thể một ngày đi giục họ tám lần, nhưng đến lúc thật sự đi rồi, nàng ta lại hận không thể nghỉ ngơi lâu, rõ ràng là ngồi trong xe ngựa không để cho nàng ta làm gì, vậy mà nàng ta cũng nói mình mệt không chịu nổi, cứ vậy kéo dài một ngày, bọn họ chỉ mới ra khỏi kinh thành, đi đến một thôn trang nhỏ chỉ có hơn hai mươi hộ gia đình.

Hiện tại Trình Ti Nghiên đang chiếm giữ thân thể của Ngư Ngư, ở hiện đại, tuy Ngư Ngư không có võ, nhưng có một quãng thời gian cũng đã cùng anh em nhà họ Nghiêm học qua võ một chút để phòng thân, tuy không thể có thân thủ tốt như Nghiêm Thiếu Hành, nhưng đối phó với một hai kẻ bất cộc, tuyệt đối không có vấn đề, thể lực cũng so với tốt hơn nữ sinh bình thường nhiều.

Cho nên biểu hiện ban ngày của Trình Ti Nghiên có vẻ cực kì khả nghi.

Mọi người không thể không vào nhà dân tá túc, trong lòng đều cực kì phòng bị, nghĩ đến Trình Ti Nghiên cố ý dẫn bọn họ đến nơi này, chắc chắn đã sắp xếp mai phục.

Nhưng thực tế, mục đích của Trình Ti Nghiên là.

"Hiện tại ta không có võ công, ở một mình không an toàn!" Trình Ti Nghiên nhìn mọi người một cái, trắng trợn yêu cầu, "Ta muốn ở cùng phòng với Thiếu chủ, để hắn gác đêm cho ta!"

"...."khoé miệng mọi người giật giật, không nói gì nhìn trời.

Sắp chết một lần, lại bị cảnh cáo đáng sợ như vậy, vậy mà nàng ta còn nhớ thương nam tử áo trắng!

Bị điểm danh, phản ứng của nam tử áo trắng vẫn rất bình tĩnh, "Ta sẽ không gác đêm," vẫn giống như trước, hắn ta không thèm nhìn Trình Ti Nghiên lấy một cái, ánh mắt hững hờ vẫn dừng ở một nơi nào đó ngoài cửa sổ, giọng điệu lạnh nhạt nói, "Nhưng ta có thể túc trực lĩnh cứu cho cô."

Phụt.....

Công lực độc miệng này thật sự cường đại, khiến mọi người sắp cười phì ra, nhưng hiển nhiên nam tử áo trắng không ý thức được mình độc miệng.

Phần lớn có lẽ hắn ta không biết độc miệng là gì.....

Hắn ta chỉ ăn ngay nói thật, biểu đạt hắn ta thật sự muốn giết chết Trình Ti Nghiên, sau đó trông giữ thi thể của nàng ta, túc trực lĩnh cứu cho nàng ta...

Trình Ti Nghiên giận đến mức mặt lúc tím lúc xanh, "Ngươi chờ đấy! Một ngày nào đó, ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện thần phục ta!"

Mọi người: "....."

Hiện tại Ngư Ngư đặc biệt rối rắm... Trước kia nghe người ta kể lại, nàng hoàn toàn không biết rốt cuộc Trình Ti Nghiên là người thế nào, hiện tại nhìn thấy bản tôn.

Nghĩ lại một chút, lúc trước nói không nhận ra nàng là giả, cảm thấy nàng hoàn toàn không lộ ra sơ hở... Thật sự không phải đang mắng nàng sao...

(T_T)

Trình Ti Nghiên tức tối chạy đi, nam tử áo trắng vẫn duy trì tư thế cũ, ánh mắt cũng không chệch đi một chút, vẫn nhìn về một phương hướng.

"Người đã đi rồi." Hà Nghiêm cho là hắn ta không biết, tốt bụng nhắc nhở.

Nhưng nam tử áo trắng vẫn không nhúc nhích, im lặng đứng bên cửa sổ.

Ban đêm gió lên, thổi áo bào trên người nam tử áo trắng tung bay, tầng lụa mỏng nhạt màu kia như sương như khói bao bọc lấy hắn, khiến hắn có thêm vài phần tiên khí mờ ảo, nam tử áo trắng lại như không phát giác, chỉ là lẳng lặng nhìn phía xa, ánh sáng của trăng sao trên bầu trời đều không thể sánh bằng ánh sáng lung linh trong đôi mắt lạnh nhạt kia.

Tất cả mọi người bị cảnh này mê hoặc, ngay cả âm thanh cũng nhỏ xuống, sợ đánh vỡ hình ảnh giống như trong mơ này, "... Người đang nhìn cái gì?"

Cuối cùng nam tử áo trắng cũng mở miệng, "Bên cạnh có người ăn thịt."

"..." Mọi người yên lặng thay đổi sắc mặt.

Về sau bọn họ lại bị bộ dạng như trích tiên của hắn ta lừa, bọn họ... sẽ không bao giờ cho hắn ta ăn thịt nữa!

Nhưng nhìn nam tử áo trắng, không biết là có chỗ nào không đó không đúng, Hách Liên Dạ nhíu mày một chút, lập tức đi đến cạnh cửa sổ, lại như có chút phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Âm mưu của Trình Ti Nghiên

Thôn này rất nhỏ, có lẽ rất ít có người ngoài đi ngang qua đây, trước giờ cũng chẳng có trộm cắp gì, không cần đề phòng bất kỳ thứ gì cả, tường sân tất cả các nhà đều rất thấp.

Trời quá nóng, nhà bên bày bàn com ra sân dùng, mà Hách Liên Dạ đứng bên cửa sổ nhìn mấy lần, hơi nhíu mày, "Sáu người, tám món."

Nhìn kỹ hơn, "Sáu mặn hai chay, không rượu."

Nước mắt Hà Nghiêm sắp rơi xuống, vì sao... chủ tử cũng bắt đầu quan tâm nhà bên ăn gì rồi!

Ngư Ngư an ủi Hà Nghiêm, "Đừng khóc đừng khóc, tiểu cô nương sinh trưởng trong nhà có tiền như anh, không nhìn ra gì cũng không sao cả."

"..." Hà Nghiêm đi góc tường chơi.

Sư đệ và nam tử áo trắng đều rất ít xuống núi, vì vậy ở đây cũng chỉ có mình Ngư Ngư nghe hiểu Hách Liên Dạ đang nói gì.

Cổ đại không thể so với hiện đại, phần lớn những dân chúng bình thường đều mặt trời mọc dậy làm mặt trời lặn ngừng tay, ăn khuya như nhà bên vốn rất hiếm thấy, huống chi họ mặc áo vải thô vãi, nhưng lại ăn vô cùng nghiêm túc.

Nếu có việc vui đặc biệt gì cần chúc mừng, vậy cũng nên uống chút rượu mới đúng.

Hách Liên Dạ không phải là loại hoàng tộc phóng đảng "không thịt không vui" nên liếc một cái đã biết nhà bên có vấn đề.

Lúc này Hà Nghiêm mới biết mình sơ sẩy, lập tức hỏi, "Chủ tử, có bất không ạ?"

"Bất đi." Hách Liên Dạ bình tĩnh vỗ heo nhỏ trong lòng, "Đồ ăn của nhóc con này sắp hết rồi."

Lý do cường đại này... Hà Nghiêm rơi lệ đầy mặt.

Hách Liên Dạ nói, là loại quả màu đỏ sinh trưởng trong thạch thất ở Tề Hưng quốc.

Lúc trước họ hái được một đồng lớn công vẽ, loại quả đó rất thần kỳ, trời nóng thế mà không có chút dấu hiệu bị hỏng nào, vẫn luôn tươi mới như vừa được hái xuống.

Họ vốn định đợi heo nhỏ ăn xong rồi mới đi Tề Hưng quốc hái, nhưng giờ lại bị chuyện của Trình Ti Nghiên kéo dài thời gian ra, loại quả này sắp hết, thế cho nên... họ cần người nuôi heo.

Mấy thôn dân già ở nhà bên đưa tới cửa, vừa hay hợp ý của Hách Liên Dạ.

Hà Nghiêm xách kiếm định ra ngoài, Ngư Ngư lại cẩn thận ngăn hấn lại, “Đợi chút hãy qua.”

“Vi sao?” Đã có kinh nghiệm vừa rồi, Hà Nghiêm cũng không dám kết luận lỗ mắng nữa, lập tức hỏi Ngư Ngư hành động này có thâm ý gì.

“Chúng ta không thể ăn đồ thừa của họ.” Ngư Ngư rất nghiêm túc, “Nếu bây giờ qua bắt người, chẳng lẽ phải vứt đồ ăn thừa đi sao?” Lãng phí đồ ăn rất đáng xấu hổ!

Hà Nghiêmr (T_T)

Song tất cả đều không ngờ, đợi vài phút, trong phòng bếp nhà bên có một người đi ra, bung một cái mâm, hàn huyên đôi câu với mấy người đang ăn cơm, rồi trực tiếp đi tới nhà họ.

“Hôm nay vừa mới làm con heo, xào được vài món, ta thấy mọi người vẫn chưa ngủ nên đem một mâm qua đây cho mọi người nếm thử.” Cửa vừa mở ra, người tới cười rất chất phác, giải thích như vậy.

Nơi này dân phong giản dị, các hương thân đều rất nhiệt tình hiếu khách, lý do thoái thác này nghe rất đáng tin.

Hách Liên Dạ cũng khách khí chấp tay với gã, cười nhắc nhở, “Dung công tử, không phải ngươi vẫn luôn muốn ăn thịt sao?”

Thật ra nam tử áo trắng có một thói quen, hấn chưa từng ăn đồ ai đưa ngoại trừ sư đệ. Chẳng qua hấn vừa đói đã tìm ngay sư đệ... nên mọi người cũng không phát hiện chuyện này.

Nhưng giờ, nghe Hách Liên Dạ điểm danh mình, ánh mắt hấn dao động giữa cái mâm trước mặt và người, yên lặng nhận lấy mâm thịt kho kia.

Trong tích tắc khi tay hấn gần đụng vào cái mâm, như có người ấn chốt mở, da đầu ngón tay hấn lập tức biến thành một hồng sáng, có một sợi dây nhỏ đỏ như máu bò từ đầu ngón tay của hấn lên cánh tay.

Trong đám người này, có Ngư Ngư là cao thủ dùng độc, hiển nhiên người tới cũng không nghĩ dùng độc là có thể giải quyết hết bọn họ, hạ độc trên mâm, chỉ vì...

Thừa lúc nam tử áo trắng không phản ứng gì, chỉ mặt không biểu tình nhìn cánh tay trúng độc của mình kia, người tới cười quái dị một tiếng, một thanh dao găm bỗng trượt từ trong tay áo ra, đặt lên cần cổ nam tử áo trắng nhanh như chớp. Hiển nhiên, gã có phần sợ nam tử áo trắng, không dám trực tiếp đụng vào, một tay khác không cầm dao găm, điểm mạnh một cái lên huyệt đạo của nam tử áo trắng.

Làm xong những chuyện này, dường như hấn cũng yên tâm, đắc ý cười nói, “Các ngươi đừng gấp, hấn chỉ bị ta điểm huyệt thôi, hiện tại không thể nhúc nhích... Hả?”

Từ khoe khoang, biến thành hoảng sợ thét lên.

Vì nam tử áo trắng bị điểm trúng huyệt, “không thể nhúc nhích” kia đang yên lặng quay đầu, ánh mắt không rõ vui giận nhìn hấn.

Tiếng thét vỡ họng này khiến Trình Ti Nghiên ở nhà bên chú ý, nàng ta vội chạy tới, thấy cảnh này thì sắc mặt thay đổi mấy lượt, đứng ở cửa không nói một lời.

Người muốn kèm nam tử áo trắng kia biến sắc, lập tức quỳ xuống, “Tiểu tiểu thư, tiểu tiểu thư, van cầu ngài cứu thuộc hạ một mạng!”

“Đứng lên!” Trình Ti Nghiên đi qua, lời người nọ đứng lên, đẩy ra ngoài cửa, “Ta chẳng cần phải cứu ngươi, bởi vì không ai có thể giết ngươi!”

Nàng ta rất cao ngạo nhìn đám Ngư Ngư, “Đúng, là ta phái người tới, cũng là ta lệnh hấn bắt Thiếu chủ đi, vậy thì sao? Lúc sư phụ rời đi, ta không có ở đây, không thì không biết lệnh bài môn chủ truyền cho ai đâu! Trừ sư phụ, không ai trong môn phái có tư cách quản ta!”

Tuyên ngôn này, lại một lần nữa không được đáp lại...

Vì Ngư Ngư đã sớm tới bên cạnh nam tử áo trắng, giải độc cho tay hấn, sau đó nhìn chằm chằm vào mâm thịt kho kia, vẻ mặt phiền muộn nặng nề.

Hà Nghiêm lau nước mắt, giờ không cần hỏi cũng biết Ngư Ngư nghĩ gì, “Vương phi, cách thôn không xa có một gian miếu đồ nát, trong đó hấn có ăn mấy nghi đêm, thuộc hạ đưa thịt qua, sẽ không lãng phí đâu ạ.”

Ngư Ngư lập tức thở phào, “Vậy cũng được.”

Độc này chỉ hạ trên mâm, thịt thì không có vấn đề, nhưng đã muộn rồi, họ không ăn được, đĩa thịt kho này rất khó thu xếp.

Trình Ti Nghiên không được để ý, lại bị làm cho tức giận mà chạy đi, nhưng sau khi nàng ta rời đi, vẻ mặt Ngư Ngư trở nên thật sự nghiêm túc, “Tội cảm thấy, không đúng lắm.”

Biểu hiện của Trình Ti Nghiên, hình như hơi quá nôn nóng.

Trước kia nghe nha hoàn Tiểu Đào của phủ Thượng thư nói, Trình Ti Nghiên lập chí muốn tìm một tướng công vừa đẹp lại vừa dùng được... Sau này nghe Tần Phần nói, nàng ta định “hạp” cả nam tử áo trắng và Phong Ngự Vũ.

Tuy lý tưởng của nàng ta vô cùng kinh dị, nhưng có thể nhìn ra, mắt nhìn nam nhân của nàng ta không tồi, hơn nữa lúc chọn cũng coi như có lý trí.

Ví dụ như nàng ta rất thích mỹ nam, nhưng Hách Liên Dạ và Tiểu Trần Tử đều là mỹ nam, nàng ta lại đều không chọn, vì hai người này, một kẻ quá phúc hắc, một người quá máu lạnh... Ừm, đó là bề ngoài.

Hai nam nhân này không dễ điều khiển, mà Phong Ngự Vũ lại có tác phong chính nhân quân tử tiêu chuẩn, tuy tính tình nam tử áo trắng ngang ngược ra tay tàn nhẫn, nhưng hẳn là một kẻ ngoan bảm sinh... ít nhất thì trông có vẻ dễ lừa.

Trước kia có võ công, có Ôn Ngôn làm chỗ dựa, Trình Ti Nghiên vẫn có thể nhẫn nhịn nhiều năm, không hao sắc đuổi theo nam tử áo trắng đi khắp nơi; giờ võ công hoàn toàn biến mất, còn có cao thủ như Hách Liên Dạ và sư đệ ở đây, sao nàng ta lại xông lên vậy?

Nàng ta cứ lần lượt bại lộ ý muốn chiếm hữu nam tử áo trắng tràn ngập trong đầu... là để che giấu gì sao?

Ngự Ngự lo lắng không sai, thoát nhìn Trình Ti Nghiên quả thực không đúng lắm.

Sau thất bại hoàn toàn trong ngày đầu tiên họ xuất phát, nàng ta như bị đá kích, không hề nhắc đến chuyện “hạp” nam tử áo trắng nữa, nhưng lại trở nên nóng vội hơn ai hết, chỉ cần mở miệng nói chuyện, nhất định sẽ gục họ mau đi.

Nhưng trừ phần nản ra, nàng ta sẽ không quấy nhiễu gì nữa, dọc đường đều thành thật phối hợp, an phận như thế lại khiến lòng mọi người đều hơi bất an, cảm thấy nàng ta đang chuẩn bị làm chuyện lớn nào đó.

Đi mấy ngày đường, rốt cuộc họ cũng dựa theo bản đồ của Trình Ti Nghiên, đi được đến mục tiêu – hồ nước thần bí của Vệ quốc.

Nghĩ nghĩ, quả thật cũng hợp lý, tráo đổi thân thể giống như xuyên không vậy, nghe rất khó tin, nếu nơi này có cánh cửa thời không, hẳn cũng có lực lượng thần bí, có thể giúp hồn phách của người trở lại thân thể vốn có của mình.

Ngon núi này là nơi nam tử áo trắng và sư đệ lớn lên từ bé, dưới hồ nước là thạch thất, đám Ngự Ngự đã vào đó hai lần, họ đã quen thuộc với địa hình từ trong ra ngoài, nhưng cứ nghĩ đến Trình Ti Nghiên định làm gì đó, lòng đề phòng của họ vẫn không giảm đi.

Trình Ti Nghiên mang theo họ, bày rề tám ngoặt trong núi, “Nhất định các người cũng biết nơi này nhỉ? Trước đó ta đến cái quê quán kỳ lạ kia của nàng ta, mãi mới tìm được cách trở về thì lại bị nhốt trong thạch thất. Đi không biết bao nhiêu ngày, ta mới tìm được cái cửa ra này từ trong cái nơi như mê cung đó.”

Tâm tình của Trình Ti Nghiên có vẻ rất tốt, nói nhiều hơn, và trong giọng cũng tràn ngập sự hưng phấn.

Mọi người nhìn nhau mấy lần, lúc đi theo Trình Ti Nghiên vào thạch thất, sắp xếp lại đội hình.

Trình Ti Nghiên dẫn đầu, người hiện tại có võ công cao thứ hai nhưng khinh công cao nhất là sư đệ theo sau lưng nàng ta, kế đó là nam tử áo trắng, Hà Nghiêm, Ngự Ngự, và Hách Liên Dạ chốt cuối.

Trước đó, tất cả đều cảm thấy, nếu Trình Ti Nghiên nhờ viện trợ bên ngoài, hẳn đã sớm mai phục trong thạch thất, nên để người có võ công cao nhất đi đứng trước, ai ngờ Hách Liên Dạ lại thay đổi kế hoạch tạm thời, nhưng mọi người cũng tin tưởng phán đoán của y, không chất vấn gì.

Vừa vào lối đi, tất cả không ai nói thêm gì nữa. Chắc có lẽ heo nhỏ cũng cảm nhận được không khí căng thẳng không yên, chui từ trong lòng Hách Liên Dạ ra, tung mình nhảy lên vai Ngự Ngự.

Đi một lúc, đến một ngã ba, “Đây không phải là đường đi đến trung tâm thạch thaats.” Sư đệ dẫn đầu đi trước phát hiện sự khác lạ đầu tiên.

“Trung tâm thạch thất sẽ đưa người rời khỏi thời không này, ai nói cho người chỗ đó có thể giúp người ta tráo đổi thân thể?”

Nơi này giống thạch thất dưới lòng đất Tề Hưng quốc, rắc rối phức tạp như mê cung, đám Hách Liên Dạ đã từng vào dưới đáy hồ hai lần, có thể không xông loạn, nhưng cũng không quen đường lắm, hiện tại Trình Ti Nghiên lại chọn một con đường hoàn toàn lạ lẫm.

Sư đệ quay đầu liếc Hách Liên Dạ, không nói gì nữa, chỉ đề phòng cao độ, tiếp tục tiến lên.

Không biết là họ lạc đường, bắt đầu đi vòng quanh trong mê cung, hay là diện tích thạch thất dưới đáy hồ này vốn đã vô cùng lớn, mà lần này bọn họ đã đi sắp được nửa ngày.

Trình Ti Nghiên không có võ công, hiển nhiên thể lực của nàng ta sắp không kiên trì được nữa, đi càng lúc càng chậm hơn, cuối cùng dứt khoát vịn vào tường, đi từng bước một, thỉnh thoảng còn phải dựa vào tường nghỉ một lát.

Tất cả đều rất bình thường.

Nhưng không chút dấu hiệu nào, bức tường nàng ta dựa vào bỗng dịch chuyển, lộ ra một thạch thất khác, nàng ta dùng sức đẩy bức tường vào, cùng lúc

đó, vô số mũi tên từ trong tường bắn ra, ngăn cản sư đệ xông vào bắt người.

Dịch chuyển đi dịch chuyển lại, tổng cộng không quá hai ba giây, sư đệ không bắt được người, mà Trình Ti Nghiên cũng hoàn toàn biến mất trước mắt họ.

Hà Nghiêm thâm rủa, lập tức tiến lên, nhả vào tường vài cái, nhưng tường kia vẫn không chút nhúc nhích.

“Khỏi cần thử, cơ quan này chỉ có thể mở ra từ bên trong, hiện tại trừ phi người cho nổ bức tường này ra, bằng không đừng hòng bắt được ta!”

Bên kia vách tường đá, Trình Ti Nghiên cười to một cách can rở.

Ngư Ngư rất khổ sở, “Thì ra lúc tôi cười to lại khó nghe như vậy...”

Trình Ti Nghiên đang dùng thân thể nàng đó, giọng đó cũng là của nàng.

Hách Liên Dạ vô cùng sẵn sốc an ủi nàng, “Là điệu cười của nàng ta quá mắc ói, không liên quan đến giọng của nàng.”

Bên kia tường đá, Trình Ti Nghiên tức xanh mặt, phàm là kẻ tính kế người khác, đều có một tâm lý chung là thích xem người bị mình tính kế hoảng sợ, cảm thấy trời xanh sụp đổ.

Nhưng phản ứng của hai người bên ngoài này quá mức bình tĩnh, còn không coi ai ra gì mà thăm thì với nhau, điều này khiến Trình Ti Nghiên mất sạch cảm giác thành tựu, nàng ta cắn răng nói, “Có phải các người vui hơi sớm rồi không?”

“Tôi không vui.” Ngư Ngư rầu rĩ đáp, “Tôi đang rất khổ sở.”

“Biết khổ sở là tốt!”

“Còn những hai tiếng nữa mới đến bữa ăn, khó chịu quá...” Ngư Ngư đau buồn lấy một gói thịt bò khô ra gặm.

Đồ ăn vặt vẫn chỉ là đồ ăn vặt, dù nó có là thịt, nhưng cũng không làm giảm đi nỗi chờ mong với bữa ăn chính của nàng, hừm.

“Cô...” Một lần nữa Trình Ti Nghiên bị tức đến hộc máu, không còn lòng dạ thừa nước đục thả câu nữa, cười lạnh, “Đến lúc nào rồi mà cô vẫn còn lòng dạ ăn? Ta nói cho các người biết, các người đều bị ta tính kế hết rồi! Kể cả người – Tĩnh Vương a, kẻ trước nay đều tự xưng là thông minh, cho rằng khắp thiên hạ không ai tính kế được mình!”

“Tráo đổi thân thể? Ha ha, tráo đổi thân thể! Ta nói ta biết cách, các người tin ngay!”

“Ta giả bộ lâu như thế, chỉ để lừa các người đến dưới đáy hồ này! Sao nào? Các người cứ luôn đề phòng Tam sư huynh, sợ Tam sư huynh chộp nữ nhân này tới, mở con đường thông đến thời không khác cho họ, sao lại không ngờ hiện tại các người lại tự đưa mình tới cửa!”

Giọng bên kia tường đá có một sự hưng phấn không tài nào tả được, “Ta nghĩ, đến lúc Giang Ngư Ngư chết, không chừng hồn phách ta có thể tự nhiên trở về thân thể vốn có, trực tiếp cướp lại thân xác.”

“Lại nói, chỉ là một viên Huyền Cơ Đan mà thôi, dù không cướp lại được thì sao nào! Tam sư huynh đã đáp ứng ta, sau này hấn xưng đế, sẽ chia ta một nửa giang sơn!”

“Thêm nữa, Giang Ngư Ngư, ta phải cảm tạ cô, nghe nói cô đã được Phong Ngự Vũ tin tưởng, được hấn đối đãi như muội muội ruột, đến lúc cô chết ở đây, ta sẽ dịch dung về gương mặt vốn có của mình, trở về tìm Phong Ngự Vũ, hấn đã định trước là của ta rồi!”

Hiển nhiên Trình Ti Nghiên vẫn luôn nhớ kỹ hai nam nhân mình xem trọng... Đắc ý cười to một hồi, lại cao ngạo nói, “Còn sư huynh, giờ huynh cầu xin ta nạp huynh, ta còn có thể tha cho huynh một mạng! Cho huynh thời gian một nén nhang để cân nhắc!”

“Đừng rồi, quên nói cho các người biết, người của Tam sư huynh đã mang theo hỏa dược canh ở cửa ra và trung tâm thạch thất, các người đừng quên, trên thạch thất này có một hồ nước, một khi nổ tung, hồ nước sụp xuống, dù các người có bản lĩnh thông thiên cũng đừng hòng sống sót đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Sư đệ bại lộ

Trước giờ Trình Ti Nghiên vẫn luôn ngạo mạn phô trương, mấy ngày nay chẳng dám phát tác, mãi mới có cơ hội lớn lối, thao thao bất tuyệt một hơi hết cả đồng lời.

Đám Hà Nghiêm không phản ứng.

Thật ra dù Trình Ti Nghiêm có nói nhiều hơn nữa, họ cũng không thèm để ý, họ chỉ nôn nóng xem Hách Liên Dạ định làm thế nào.

Nhưng mãi mà Hách Liên Dạ vẫn không mở miệng.

Sợ tăng áp lực cho y, tất cả đều giả như không có việc gì, nhìn đâu thì nhìn chứ không nhìn chăm chăm y, chờ y lên tiếng.

Trong cái yên tĩnh có phần lo lắng này, Hách Liên Dạ bỗng cười khế, “Ai nói trên đời này không có cách trao đổi thân thể?”

Chẳng lẽ Hách Liên Dạ biết?

“Đúng, ai nói không có?”

Mấy người biết võ công đều thầm giật mình, gần chỗ họ có người? Sao họ lại hoàn toàn không phát hiện?

Sau câu phụ họa mang ý cười đó, là từng tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp vang lên trong thạch thất, trong bóng tối phía sau bọn họ, từ từ đi ra một người mặc áo đỏ.

Hắn tuổi người đó không lớn lắm, có phần giống những cậu trai tuổi dậy thì, chỉ chăm chăm cao lên mà “chiều rộng lại không theo kịp chiều dài”, trông cực kỳ mảnh mai. Nhưng cái vóc dáng thiếu niên gầy yếu này, lại khoác lên nhan sắc đỏ tươi đầy diễm lệ, vô cùng mâu thuẫn.

Nói “hắn” tuổi không lớn lắm, vì hắn đeo một cái mặt nạ quý dữ tợn, khiến người ta hoàn toàn không nhìn thấy bộ mặt thật của mình.

Bình thường, lúc thế này, chắc chắn phải có một câu “Ai đó?” cực tiêu chuẩn vang lên.

Nhưng Hà Nghiêm không hồ là người xuất thân từ phủ Tĩnh Vương, tuy trong lòng hoảng sợ và tò mò tới cực độ, nhưng sắc mặt không hề thay đổi tí nào, bình tĩnh theo cái kiểu “Ca biết hết, nguoi đừng tưởng nguoi xuất hiện thì gồm lắm” vô cùng tiêu chuẩn.

Những người khác cũng vậy, bởi hiện tại bọn họ đều trông cậy vào Hách Liên Dạ...

Là một đại phúc hắc siêu cấp, quả nhiên Hách Liên Dạ không để họ thất vọng, thân nhiên cười nói, “Huyền Cơ lão nhân đã từng nói, năm đó hắn đã từng được một vị đạo nhân chỉ điểm, nên biết rõ bí mật trăm năm mở một lần của hồ này; cũng được vị đạo nhân đó dặn dò, nên mới phải đệ tử đến trấn thủ thạch thất bốn nước.”

“Như thế người đời không biết Huyền Cơ lão nhân nên có đệ tử vậy, mọi người đã quên, dù vị đạo nhân đó có lợi hại cỡ nào, khả năng quá nửa là ông ấy cũng thu đồ đệ.” Kể phúc hắc nào đó hoàn toàn không do dự chút nào, trực tiếp vạch trần thân phận người ta, có vẻ đã sớm chuẩn bị.

Thiếu niên áo đỏ cười vỗ tay, “Quả nhiên là Tĩnh Vương, danh bất hư truyền.”

Được khen, phúc hắc nào đó cũng không kiêu ngạo.

Đương nhiên, y cũng không định khiêm tốn.

Hách Liên Dạ chỉ cười lạnh nhạt, “Gần đây có rất nhiều người nói với ta như thế, hình như giờ họ mới nhìn ra bản lĩnh của ta lớn bao nhiêu.”

“Thực ra, bản lĩnh của bốn vương sao chỉ có chừng này, họ hoàn toàn chẳng nhìn thấu chút gì cả.” Phúc hắc nào đó từ từ cong môi lên, ngay cả giọng cũng dần dịu dàng xuống, “Bằng không, sao lại dám giả thân giả quý trước mặt bốn vương?”

Chưa dứt lời, thiếu niên áo đỏ vẫn luôn dựa nghiêng vào tường, thanh thoi xem cuộc vui bỗng hít hơi lạnh một tiếng.

Thấy thiếu niên áo đỏ vươn tay che chân, Ngu Ngu nhướn mày, “Chàng làm gì với chân cậu ta thế?”

“Chưa gãy được.” Ai đó rất bình tĩnh.

“Vây thì tốt.” Ngu Ngu vui mừng, thờ phào, “Không thì lại phải nấu canh thuốc nối xương, rất lâu, và sẽ chậm giờ ăn cơm.”

Hách Liên Dạ cười vỗ đầu nàng, “Vì tính đến điểm này, nên ta mới không xuống tay nặng lắm.”

Hai người nói mà chẳng coi ai ra gì...

Đám Hà Nghiêm: “...”

Sự đệ lặng yên nhìn trời, thấy mình thực sự quá sáng suốt, từ ngày đầu tiên nhìn thấy Hách Liên Dạ, đã gắng hết sức biểu lộ ý hữu hảo, nên giờ mới có thể giữ lại đầy đủ chân tay...

Thiếu niên áo đỏ lần đầu tiên thua một võ đầu trong tay người khác, sừng sốt hồi lâu, cũng không vội tức giận, chỉ khó tin hỏi, “Làm sao nguoi làm

được?”

Hách Liên Dạ cũng không giấu giếm, cười xòe tay ra, “Thiên tâm ti.”

Trong tay y là một cuộn tơ trắng bạc, được y nhắc nhở, mọi người mới nhìn thấy, một đầu cuộn thiên tâm ti này, xuất phát từ lòng bàn tay y, đã kéo dài tới cạnh chân thiếu niên áo đỏ từ lúc nào. Vừa rồi hắn hít một hơi lạnh, cũng là vì sợi thiên tâm ti này đã “cắt” chân hắn không hề có chút dấu hiệu báo trước nào...

Hách Liên Dạ biết đối phương nhất định có thân thủ bất phàm, nên ra tay không nể tình chút nào, đây cũng là một lần hiếm có mà y để đối thủ chảy máu.

Song... Về võ công của Hách Liên Dạ, chỉ cần là người tập võ trên đại lục này đều có thể nói được rõ ràng. Nhưng chưa nghe ai nói thấy y dùng thiên tâm ti làm vũ khí bao giờ.

Ngay cả Hà Nghiêm cũng sững sốt, Vương gia của bọn họ học được kỹ năng mới từ bao giờ thế?

Hách Liên Dạ rất hào hứng giải thích, “Biết nhóm Dung công tử, ta mới biết được trên đời này có khinh công lợi hại như vậy, họ hoàn toàn có thể tới gần ta trước khi ta phát lực. Chân chính chịu thiệt khi giao thủ với họ, nên ta mới nghĩ đến cách này.”

Y quơ quơ cuộn thiên tâm ti trong tay, “Rất mảnh, tới gần cũng sẽ không bị phát hiện.”

Người không thể tới gần không một tiếng động, vũ khí thì có thể, thật ra thì cũng như nhau cả.

Ngư Ngư nhìn chăm chăm vào sợi thiên tâm ti còn mảnh hơn sợi tóc kia hồi lâu, nói thì đơn giản lắm, nhưng làm thế nào để khống chế sợi thiên tâm ti này tới gần mục tiêu?

Dùng ít nội lực quá thì thiên tâm ti không nghe lời mình, chảy thông lòng trên đất; dùng nhiều nội lực quá thì sẽ bị đối phương phát hiện. Căn bản là Hách Liên Dạ quá cường đại, đám sư đệ họ có võ công cao, là y vào tâm pháp độc môn của môn phái. Chứ còn như Hách Liên Dạ, là do có thiên tư quá tốt, bản lĩnh khống chế nội lực đã đạt đến trình độ tuyệt diệu, có thể điều khiển chuẩn không sai một li.

Năng lực này...

“... Em đi ăn gì đây, chàng tự chơi đi.”

Là một người địa cầu bình thường an phận, Ngư Ngư cảm thấy mình không có tiếng nói chung với loại người này.

Hách Liên Dạ bật cười kéo nàng về bên cạnh mình, vẫy vẫy tay với thiếu niên áo đỏ, “Nói đi, làm sao để tráo đổi thân thể?”

Hoàn toàn không có chút áy náy, giọng điệu vô cùng ung dung.

Thiếu niên áo đỏ chỉ chỉ chân của mình, nhắc nhở y, “Người vừa đã thương ta.” Trông có chút thái độ có chuyện cần người nào không?

“Có qua có lại mà thôi, người vừa mới dừng bước lại, rồi bỗng đi non nửa bước về phía trước, dựa người vào tường. Nếu không đoán sai, nơi người dừng bước đầu tiên có cơ quan trên tường.”

Năng lực quan sát của phúc hắc rất đáng sợ, dù là chi tiết cực nhỏ như vậy, cũng không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của y.

“Xem ra sư phụ người đã cho người bản đồ địa hình nơi này, nên người vẫn luôn đi theo chúng ta, thấy Trình Ti Nghiên định lợi dụng cơ quan để trốn, lại không lên tiếng nhắc nhở. Ít nhất, người đi theo chúng ta không phải để hỗ trợ.”

Hắn chỉ định xem cuộc vui, xem xem rốt cuộc Tỉnh Vương gia tiếng tăm lừng lẫy có bao nhiêu bản lĩnh mà thôi.

Thiếu niên áo đỏ cảm thấy giải thích như vậy hơi mất mặt, nhưng Hách Liên Dạ hoàn toàn không cho hắn cơ hội giải thích, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng tốc độ nói chuyện lại cực nhanh, nói tiếp.

“Thế cho nên, đồ đệ của vị cao nhân đắc đạo dường như thông hiểu cổ kim, không gì không biết, có thể chỉ điểm cả nhân vật thần thoại của địa lục là Huyền Cơ lão nhân kia, cũng sẽ tính toán chi li như người bình thường, chỉ vì ta đáp lễ một lần dò xét, đã hẹp hòi từ chối nói chuyện mình biết ra ư?”

“...” Thiếu niên áo đỏ bị phúc hắc nào đó quán lại, nhét vào hố, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Cái mặt nạ hắn đeo kia giấu kín mặt của hắn, nhưng mấy người bọn họ đều thấy tay của hắn, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, nhìn là biết ngay từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, chưa từng làm việc nặng nào.

Xuất thân tốt, hơn nữa lại còn một sư phụ cường đại đến mức có sắc thái truyền kỳ, đứa bé như thế, quá nửa là có phần tâm cao khí ngạo.

Hơn nữa mọi người chưa từng nghe qua tồn tại của thiếu niên này, hắn cũng mới ra giang hồ lần đầu tiên, đã gặp phải nhân vật biến thái có số má như Hách Liên Dạ...

Ngư Ngư ở bên cạnh nhìn, thấy không đành lòng lắm, bèn an ủi, “Đừng vội, ăn hoa quả đã, rồi hãy nghĩ xem nên trả lời chàng ấy như thế nào.”

Ngư Ngư nói xong, ném một quả đào đã rửa sạch qua. Chắc thấy tay mình bẩn, thiếu niên áo đỏ rút khăn tay ra, lót tay tiếp quả đào đó, rầu rĩ cắn một miếng.

Lúc này mọi người thấy động tác của hắn cực nhanh, gần như hoàn toàn không thấy tay hắn di chuyển, cái khăn tay đó đã hiện ra trong tay hắn rồi.

Đòn phủ đầu của Hách Liên Dạ vừa rồi, quả có lý.

Mọi người vẫn còn đang khen Hách Liên Dạ trong lòng, đã thấy Ngư Ngư yên tâm vỗ tay, “Được rồi, đã hạ độc ~ Giờ không lo chậm giờ ăn cơm nữa.”

“... Cô!”

Độc được bắt đầu phát tác, thiếu niên áo đỏ một mồi dựa vào tường, bị đá kích trầm trọng.

Đương nhiên hắn ta đã nghe qua lời đồn về Ngư Ngư, nhưng ánh mắt an ủi hắn vừa rồi của nàng, rõ ràng là chân thành như thế! Sao có thể là sự quan tâm giả dối được!

Giả dối thì thôi, nàng lừa hắn, chỉ để ăn trưa đúng giờ!

Hà Nghiêm đồng tình nhìn hắn, thiếu niên à... ngươi còn phải học nhiều.

Tuy võ công của ngươi có lẽ rất cao, nhưng muốn xưng bá giang hồ, trước đó ngươi phải học phân biệt đâu là người thành thật...

Bên kia tường đá, Trình Ti Nghiên bị quên lãng đã lâu, tức sắp xiu.

Nàng ta trù tính tỉ mỉ lâu như thế, cho rằng tất cả không chê vào đâu được, chỉ cần đợi những kẻ đó khóc hô van xin nàng ta, kết quả lại vì thiếu niên áo đỏ này xuất hiện, tất cả đều bị phá hủy!

“Ngươi thật sự biết cách tráo đổi thân thể như thế nào?” Nàng ta tức giận chất vấn.

Hiển nhiên thiếu niên áo đỏ cũng không thích nàng ta, hướng hồ bị Ngư Ngư đá kích quá nặng nề, giờ cũng lười nói chuyện.

Trình Ti Nghiên không nhìn thấy vẻ mặt bọn họ, cho là mình lại bị lừa đi.

Thật ra đúng là bị lừa đi thật...

“Các ngươi kiêu ngạo gì chứ!” Bên kia tường đá vang lên tiếng uy hiếp phẫn hận, “Lựa chọn duy nhất của các ngươi hiện giờ, là để Giang Ngư Ngư đi ra ngoài, đầu hàng Tam sư huynh, nếu không tất cả các ngươi đều phải chết!”

“Nhớ kỹ, chỉ mình Giang Ngư Ngư được ra ngoài! Đừng quên, ở lối ra cũng có hỏa dược!”

Hôm nay Trình Ti Nghiên quá mức giận dữ, biết không lấy được gì tốt từ chỗ họ, sau khi uy hiếp thì vung tay rời đi. Họ nghe thấy tiếng bước chân nàng ta dần đi xa.

Thiếu niên áo đỏ lại trở về vẻ mặt xem kịch vui, “Xem ngươi làm gì bây giờ.”

Sư đệ và Ngư Ngư đều là cao thủ dịch dung, nhưng thuật dịch dung của họ có lợi hại hơn nữa, cũng không tài nào làm thấp đi chiều cao... Tất cả mọi người ở đây, kể cả thiếu niên áo đỏ xem ra còn chưa hết thời kỳ cao lên, đều từ một mét tám trở lên, không ai có thể giả mạo Ngư Ngư.

Mà Ngư Ngư không biết võ công, canh ở bên ngoài là Tam sư huynh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng. Một khi Ngư Ngư thật sự đi một mình, bất kể tính mạng gã ta cũng nhất định sẽ bắt Ngư Ngư đi, giúp gã mở cánh cửa xuyên qua thời không.

Với tác phong của Hách Liên Dạ, bất kể thế nào y cũng sẽ không để Ngư Ngư đi mạo hiểm.

Tình huống khá khó khăn.

Ít nhất là trông có vẻ vậy.

Hách Liên Dạ mãi không nói gì, thiếu niên áo đỏ không nhịn được, hỏi, “Ngươi có cách gì không?”

“Không.”

Ngoài dự kiến của tất cả mọi người, Hách Liên Dạ mở miệng nhận thua, hơn nữa còn nhận rất chắc chắn, không tài nào vặn hỏi lại được.

Tất cả choáng.

Tuy không như Hà Nghiêm, đi theo y từ nhỏ, có tâm lý sùng bái ăn sâu bén rễ với y, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, họ đã sớm quen với việc y không gì không làm được, mà giờ cả Hách Liên Dạ cũng nói không có cách nào...

Chẳng lẽ họ thật sự phải rơi vào tay Trình Ti Nghiên?

Thắng thua chưa vội so đo, quan trọng nhất bây giờ là... chẳng lẽ họ thật sự phải dùng tính mạng của Ngư Ngư, để đổi lấy an toàn của tất cả mọi người?

Bởi vì quá lo lắng, cho nên chẳng có ai phát hiện chỗ khả nghi trong đó, hoàn toàn không ý thức được trước mặt mình là một cái bẫy.

Đương nhiên, Hách Liên Dạ cũng không đào cái bẫy này cho họ...

Hách Liên Dạ cúi đầu không nói gì, những người khác cũng chỉ lo lắng suông, không nghĩ được ra cách gì.

Chỉ có mình sư đệ là ngoại lệ.

Ánh mắt của sư đệ dạo một vòng quanh tất cả mọi người ở đây, cuối cùng đứng ra, im lặng ra dấu với họ.

Đề ta đi đi.

Dấu tay đó rõ ràng có ý này.

Mọi người đồng loạt nhìn về... khuôn mặt to của hắn.

Bỏ tay, vốn họ định nhìn chiều cao của hắn, nhưng mặt của hắn lại quá cướp ánh mắt người nhìn...

Đến lúc hoàn hồn, tất cả đều lắc đầu, chiều cao của sư đệ chừng một mét tám ba, dù hắn có cong chân giả thấp, nhưng chiều dài tay, bề rộng vai, ... những thứ này thì không thể gạt được.

Sư đệ không nói gì, đương nhiên, sợ tai vách mạch rừng, bây giờ không thể nói gì cả.

Hắn chỉ rất bình tĩnh, thông dong cời giày... hoặc là hủy chân mình đi.

Mọi người hóa đá nhìn động tác của hắn, bỗng cảm thấy sư đệ ngày càng không thể nhìn thẳng được.

Vì hắn hoàn toàn không phải đang cời giày, hoặc có thể không chỉ là... ở bên trong giày, hắn đi một đôi giày thêu rất tinh xảo, hoàn toàn không giống của nam nhân. Mà cời đôi giày nam kia ra, chân của hắn cũng ngắn đi một đoạn dài.

... Nâng gót trong? Ngư Ngư giật giật khóe miệng.

Nhưng đang mùa hè, hắn đi hai đôi, không nóng à?

Hắn không nóng... vì sư đệ vô cùng bình tĩnh “hủy” từng tầng nguy trang của mình đi. Mọi người nhìn thấy, không chỉ giày, mà cả y phục hắn cũng động tay động chân. Từng lớp áo ngoài kép bị cời ra, lưng hùm vai gấu của sư đệ cũng biến mất... lộ ra dáng người cực mảnh mai, nhưng cũng cực là lút và hấp dẫn.

Sau đó sư đệ rất ung dung tháo yếm hầu giả của mình xuống...

Trong thạch thất, dường như có vài tiếng sét nổ vang, mấy người choáng váng...

Ngược lại, chính sư đệ rất bình tĩnh, nhìn kỹ Ngư Ngư vài lần, liếc lấy vật liệu dịch dung làm một cái mặt nạ, xoay người, gờ xuống cái mặt nạ lớn của hắn... ồ, của nàng ra, đeo lên mặt nạ dịch dung giống Ngư Ngư, rồi xoay người lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy hình tượng bình thường của sư đệ, nhưng tất cả đều thấy không bình thường nổi nữa...

Sư đệ lại là nữ!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 203: Có thể vì nàng trả giá bao nhiêu

Bản thân sư đệ cũng cảm thấy không quen... Nàng mang khuôn mặt siêu lớn lâu rồi, bỗng đổi thành khuôn mặt lớn nhỏ bình thường, đi trên đường có chút không tìm ra trọng tâm...

Quanh quẩn trên mặt đất vài vòng, rốt cục sư đệ cũng thích ứng, dùng tay ra hiệu với bọn họ, rồi bình tĩnh đi về phía cửa ra.

Bị kịch là nam tử áo trắng giống như không để ý tới. &na\$trang@d.d.l.q.d!

Hiện tại mọi người ngay cả kết cục của Tam sư huynh ở bên ngoài ra sao cũng chẳng còn tâm tư để tâm, hóa đá nhìn chăm chăm bóng lưng sư đệ một lúc lâu, mới kịp phản ứng còn có một chuyện quan trọng khác phải làm, ngay lập tức đồng loạt quay đầu lại, muốn nhìn phản ứng của nam tử áo trắng.

Nhưng hắn ta vẫn mang bộ dạng trịch tiên, mặt không chút thay đổi, ánh mắt hờ hững, lúc này sư đệ đột ngột biến thân, đừng nói là kinh ngạc, trong mắt hắn ta dường như chẳng nổi chút gợn sóng nào.

Chẳng lẽ hắn ta đã sớm biết sư đệ là nữ? Nhìn không giống lắm..

Sư đệ có võ công cao cường, lại hiểu thói quen của những người trên núi, hơn nữa người canh giữ ở lối ra nhìn thấy một tiểu cô nương đi tới, đều nghĩ đây nhất định Ngư Ngư không biết võ công, ai cũng không quá mức phòng bị, cho nên rất nhanh đã bị sư đệ chế ngự, sau đó điểm huyệt đạo trở thành một dãy, ném qua một bên.

Mọi người lập tức đi ra khỏi thạch thất, đứng ở dưới ánh nắng mặt trời ban trưa, tiếp tục nhìn chăm chăm nam tử áo trắng.

Về phần Trình Ti Nghiên, từ đầu đến cuối bọn họ không mấy quan tâm.

Hiện tại đối thành bọn họ không chế ở cửa ra, trừ phi muốn bị nhốt ở dưới hồ chậm rãi chết đói, nếu không bọn Trình Ti Nghiên chỉ có thể thành thật đi ra.

"Ban nãy tại sao người không phản ứng?" Tất cả mọi người hỏi nam tử áo trắng.

"Không phải ban nãy không thể nói chuyện sao?" Nam tử áo trắng dùng giọng điệu bình tĩnh hỏi lại.

Cũng đúng. Mọi người gật gật đầu, bắt đầu chờ mong phản ứng tiếp theo của hắn, đồng thời trong lòng cũng mơ hồ có chút do dự. &na\$trang@d.d.l.q.d!

Vạn nhất hai sư huynh đệ bọn họ đánh nhau, bọn họ... nên đứng gần đó xem, hay là nên đi đến dưới bóng cây xa xa quan sát đây?

Ngư Ngư không suy tính chuyện này, nàng chỉ cần vừa có thể vừa ăn vừa xem là được rồi...

Tóm lại tất cả mọi người đều là vô lương.

Nhưng nam tử áo trắng lại không nói chuyện.

Bình thường hắn ít nói vô vị thì cũng thôi, lúc này không mở miệng thật khiến người ta rồi rầm muốn nắm tóc hắn ta mà.

Ngư Ngư am hiểu nhất là đối phó loại người không thích nói chuyện này, cho nên khéo hiểu lòng người hỏi, "Dùng bánh bao, chẳng lẽ anh thật sự là ma ma sao?"

Bởi vì cũng là nữ, cho nên sau khi biết sư đệ cũng là nữ nên không có phản ứng quá lớn?

Nam tử áo trắng: "..."

Yên lặng liếc Ngư Ngư một cái, nam tử áo trắng chuyển tầm mắt, nhìn về phía sư đệ của mình.

Chỉ có điều sư đệ vừa mới đánh một trận, hiển nhiên là hơi nóng, đang cầm một cái bánh nướng lớn, đang đa đang đưa quạt gió cho mình, trước sau không hề để ý đến sư huynh của mình.

... À, không phải bánh nướng lớn, đó mặt nạ sư đệ gỡ xuống lúc trước.

Mọi người hết sức rồi rầm vỗ trán.

Nam tử áo trắng cũng không phải bị phốt lờ lần đầu tiên, hôm nay còn rất kiên trì, nhìn chăm chăm vào sư đệ một hồi không nhận được câu trả lời, lại bỗng lên tiếng gọi nàng ấy, "Lương Tiểu Nhị."

Hừm...? Tất cả mọi người nghe xong đều chấn động tinh thần.

Nghe quen nam tử áo trắng gọi sư đệ, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được tên sư đệ.

Chỉ là... Tại sao tên này nghe có chút quen tai?

Ngư Ngư ngẩn người, một chập phản ứng, "Lương Tiểu Nhị? Chính là Lương Tiểu Nhị? Rất giống Lương Nhất Nhất nha."

Hách Liên Dạ ở bên cạnh đang chuẩn bị cơm trưa cho Ngư Ngư, nghe vậy, cười giải đáp, "Sư đệ chính là Nhất Nhất." &\$na\$*^trang@!#d.d.l.q.d!

Lúc Hách Liên Dạ nói ra chân tướng, mọi người mới sững sốt, lại lập tức hiểu ra, chẳng thể trách ngày đó thiên kim tả tướng nói mình là Lương Nhất Nhất, nam tử áo trắng lại bỗng nhiên ra tay.

Họ Lương rất hiếm gặp, tên này lại rất đặc biệt, khả năng trùng tên rất nhỏ, hơn nữa cùng tuổi, nói nhất định là một người, thái độ tức giận khác thường của nam tử áo trắng, cũng là vì có người giả mạo sư đệ.

Thì ra lúc ấy Hách Liên Dạ đã đoán được chuyện gì xảy ra rồi? Xem ra trước khi vào trong thạch thất, y cũng cố ý nói mình không có cách, chính là muốn để sư đệ tự bại lộ.

Thật sự là phúc hắc mà...

Chờ một chút, không đúng! Ở trong lòng cảm khái mấy câu, mọi người mới nhớ tới, "Lúc ấy bọn họ nói Lương Nhất Nhất là tiểu cô nương, lúc đó người đã biết sư đệ là nữ rồi à?"

"Không."

"..." Mọi người yên lặng nhìn nam tử áo trắng, sinh ra hoài nghi với trí lực của hắn.

Nhưng nam tử áo trắng rất đầy đủ lý do, "Ta cho rằng lúc nhỏ bộ dạng sư đệ rất khác thường, mẹ nàng không đành lòng nhìn lâu, liền hiểu lầm."

Mọi người: "..."

Hắn ta nói... cũng có đạo lý! Mọi người không nói gì nhìn trời, trong mắt ngán lẽ.

Lúc trước sư đệ nhiễm bệnh, kẻ xấu bắt cóc các nàng chê nàng phiền toái, tiện tay ném nàng ở ven đường, lúc Ôn Ngôn nhặt được nàng thì nàng cũng chỉ còn lại một hơi thở.

Ôn Ngôn bỏ ra rất nhiều sức lực mới cứu sống được nàng, chỉ là khi đó sư đệ rất nhỏ, không thể nào nhớ được, lại bệnh nặng một trận, nằm mơ mơ màng màng ở trên núi mấy tháng, cái gì cũng không nhớ rõ được, chỉ là dựa vào ngọc bội và khóa trường mệnh trên người, biết mình tên là Lương Nhất Nhất.

Ngày đó thiên kim tả tướng giả mạo nàng, nàng mới biết thân thế của mình, biết mình trước đây lại quen Hách Liên Dạ, còn từng là bạn chơi lúc nhỏ của muội muội y.

Ban đầu muốn đợi chuyện của Ngư Ngư ổn định lại, sau đó tìm một cơ hội làm sáng tỏ thân phận, không ngờ hôm nay vượt ra ngoài dự đoán, nàng sớm bị bại lộ. &\$na*na\$*^trang@!#d.d.l.q.d!

Sư đệ cũng không tiếp tục che giấu, lập tức hỏi thăm Hách Liên Dạ tình hình gần đây của vợ chồng Liễu di.

Sau khi biết thân phận của mình, sư đệ viết một phong thư dài, hiện tại đúng lúc để Hách Liên Dạ phái người mang về.

Nam tử áo trắng không phải người nóng vội, chờ hỏi xong chuyện trong nhà của sư đệ, mới mở miệng, "Năm Tiểu Lam hai tuổi kia..."

"Chờ một chút!" Hà Nghiêm vội vàng ngắt lời hắn ta, "Tiểu Lam là?"

"Một con heo sư đệ nuôi."

Hà Nghiêm yên lặng lau mặt, "Đó là năm nào?"

"Năm năm trước."

"Được, người nói..." Các người ở trên núi đều là dùng tuổi của heo để ghi nhớ thời gian sao

"Năm ấy trong lúc vô tình, ta ném một tiểu cô nương đang tắm ở trong sông ra ngoài."

"Chờ một chút!" Hà Nghiêm thật sự nhìn không được, chỉ có thể lại ngắt lời hắn, "Trong lúc vô tình gặp người khác đang tắm trong sông còn nói được, nhưng trong lúc vô tình... ném ra ngoài? Chính là kéo cô nương nhà người ta từ trong nước ra ngoài?"

Vậy không phải là lưu manh đùa giỡn sao? &\$na*na\$*^trang@!#d.d.l.q.d!

"Lúc ấy là nửa đêm, hôm đó trời lại đầy mây, ta không nhìn rõ, tưởng heo của sư đệ trượt chân rơi xuống sông."

Mọi người: "... Sau đó thì sao?"

"Sau đó tiểu cô nương đánh ta."

Chuyện này cũng có thể hiểu được, cho dù tiểu cô nương kia rất có thể là sư đệ, nhưng loại tình huống này, nên đánh hay là phải đánh ~ dù sao bị đánh

cũng không phải bọn họ...

Chỉ là nam tử áo trắng vẫn chưa nói đến trọng điểm...

"Nếu như là Trình Ti Nghiên quay trở lại trên núi, sư phụ sẽ nói cho chúng ta biết, trở về ta nói cho sư đệ, dường như trong núi có nữ tử xa lạ trà trộn vào, sư đệ nói ta luyện võ quá mệt mỏi xuất hiện ảo giác, nàng muốn đánh cho ta tỉnh."

Nam tử áo trắng tạm dừng một lát, giọng rất thoải mái nói, "Sau đó nàng lại đánh ta một trận."

Mọi người: "..."

Cái đề tài này thật sự rất bị thương, cho nên Ngư Ngư nín cười giật giật khoe miệng, thay đổi vấn đề nàng rất quan tâm rất tò mò

"Vậy lúc ấy người thấy mặt sư đệ không?"

Nếu là tắm rửa, vậy hẳn là không dịch dung đi? Rốt cuộc sư đệ có đáng về gì?

Nhưng nam tử áo trắng lại lắc đầu, "Không thấy."

"... Vì sao?"

"Phát hiện không phải là heo, không nhìn kỹ."

Mọi người: "...!&\$na*na\$*^trang@!#d.d.l.q.d!"

Mọi người đều bị sét đánh đến hỗn độn trong gió, chỉ có Ngư Ngư yên lặng quay đầu, nhiệt tình đề nghị sư đệ, "Cô không đánh anh ta lần nào nữa sao?"

Lúc sau Ngư Ngư cũng hỗn độn...

Bởi vì không biết từ lúc nào, sư đệ đã dịch dung trở về khuôn mặt to lớn rất tự do phóng khoáng...

Trước kia nàng ấy dịch dung thành nam tử có thân hình cao lớn thì cũng thôi, hiện tại là tiểu cô nương đáng người nhỏ gầy, chột nhìn... khuôn mặt này vô cùng lớn.

Sư đệ chuyển khuôn mặt to giống như cái thớt qua, bình tĩnh nhìn nam tử áo trắng liếc mắt một cái, "Quá nóng, trở về tiếp tục đánh."

"... Lương Tiểu Nhị, là nàng luôn có chuyện gạt ta, hiện tại phải là ta đánh nàng." Nam tử áo trắng hiếm khi dùng khí thế sư huynh.

Sư đệ không nói gì, chỉ hết sức bình tĩnh nhìn hắn ta.

Ba mươi giây sau, nam tử áo trắng hơi cúi đầu, trầm mặc một hồi, dời mắt đi chỗ khác, "Nàng đánh ta đi."

"..." Vậy là xong rồi?

Bọn họ còn cho rằng sẽ được xem một trận sư huynh đệ hỗn chiến, kết quả "chiến tranh" kết thúc nhanh như vậy, còn là nam tử áo trắng nhận thua trước?

Không phải nên là sư đệ đuối lý sao?

"Mặc kệ sư đệ là nam hay là nữ, đều là sư đệ ta." Những lời này dùng giọng điệu rất bình tĩnh để nói, nhưng vì khuôn mặt tuần nhã giống như trích tiên của nam tử áo trắng, khiến cảnh tượng này thoát nhìn rất giống thần tiên sớm đã nhìn ra thế tục phiền não, đang chỉ điểm cho những người phạm tục bọn họ.

Cũng đúng, chẳng lẽ vì sư đệ là nữ, thì không quan tâm tình cảm đồng môn cùng nhau lớn lên sao?

... Tuy rằng nam tử áo trắng rõ là bị ức hiếp từ nhỏ đến lớn.

"Ta đói bụng còn phải tìm nàng ấy." Áo trắng nam bình tĩnh nói nốt nửa câu sau.

... Cho nên người vì ăn cơm nên nhận thua sao?

"..." Hà Nghiên lau nước mắt, đi giúp Vương gia nhà mình chuẩn bị cơm trưa.

Nam tử áo trắng... Nghe xong đề nghị của Ngư Ngư, đi theo sư đệ đòi ăn thịt...

Hai sư huynh đệ này giao tiếp thế nào, bọn họ vĩnh viễn nhìn không hiểu...

Bởi vì không biết nam tử áo trắng nói gì với sư đệ, chỉ một lát sau, trên đỉnh đầu hắn ta lại thêm một cục to, yên lặng trở về chỗ ngồi...

Ngư Ngư thật rối rắm, song suy nghĩ đến phong cách trước sau như một của hai người bọn họ, nếu hiện tại thăm dò ban này bọn họ nói gì đó, có lẽ nàng không còn tâm tư đi ăn cơm, cho nên nàng thay đổi một vấn đề an toàn, "Vì sao cô luôn nữ giả nam trang?"

Hắn là sư đệ không muốn nói thật.

Kiểm có nhĩ, việc này có rất nhiều người ta từng làm.

Nhưng người độc đáo, tìm cơ cũng không cùng đường với người bình thường...

Nàng ấy quay khuôn mặt to ra, rất hồ hởi nói, "Người trên núi đều gọi ta Nhị gia."

"Cho nên?" Ngư Ngư nghe không hiểu.

"Nếu bọn họ biết ta là nữ, không phải kêu Nhị nương sao? Quá khó nghe, cho nên ta không muốn thừa nhận."

"..." Ngư Ngư bưng bát, yên lặng xoay người, trước khi ăn no, không muốn nhìn thấy nàng ấy nữa.

Thân làm một người phúc hắc, Hách Liên Dạ vĩnh viễn là người bình tĩnh nhất trong mấy người.

Cười cười vỗ về Ngư Ngư đang bị đá kích lớn, y quay đầu, nhìn mấy người bị sư đệ trói thành một dãy kia.

Không có Tam sư huynh.

Tam sư huynh luôn giáo hoạt, xem ra lần này lại giống lần trước, không tự mình lộ diện.

Không thèm để ý đến đám người giống như chuỗi bánh chưng kia nữa, Hách Liên Dạ quay đầu im lặng nhìn thiếu niên áo đỏ một lúc, "Tráo đổi thân thể như thế nào?"

Đáng thương thiếu niên áo đỏ trước đây vốn không ra cửa chính, lớn như vậy rồi mà gặp qua người không bình thường nhất chính là bản thân...
[&\$na*na\$*^trang@!#d.d.l.q.d!] Cho nên hắn ta bị nhóm người xuất chúng hơn người này kính hãi.

Bị Hách Liên Dạ điểm danh, hắn mới hồi phục lại tinh thần, "Ta biết nên làm như thế nào, nhưng hiện tại ta không làm được."

"Vì sao?"

"Nội lực của ta không đủ." Nội lực của thiếu niên áo đỏ gần xấp xỉ với Hách Liên Dạ, lấy tuổi của hắn ta mà nói, đây đã là thực lực hết sức kinh người rồi, cho nên thừa nhận điểm này, hắn ta cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

"Kém bao nhiêu?"

"Bốn phần."

"Nếu thân thể của ngươi có thể tiếp nhận được, ta cho ngươi mượn." Hách Liên Dạ không chút do dự nói.

Thiếu niên áo đỏ ngược lại lấp bắp kinh hãi, "Ngươi cho ta mượn? Chính là cho ta mượn hai phần ba nội lực, ngươi không sợ ta không trả sao?"

"Nội lực mà thôi." Nếu là vì Ngư Ngư, đương nhiên y bằng lòng trả giá.

Người nào đó nhẹ nhàng băng quơ đáp, thời cơ thoáng tốt như vậy mà y lại không nhân cơ hội buồn nôn một trận, là vì y đang bận lựa xương cá giúp Ngư Ngư...

Thiếu niên áo đỏ ngẩn người, có chút không phục, "Vậy nếu ta cương quyết muốn toàn bộ nội lực của ngươi?"

"Vậy không được." Lần này Hách Liên Dạ từ chối rất nhanh.

"Cho nên sự trả giá của ngươi vẫn có giới hạn!" Thiếu niên áo đỏ tựa như bắt được nhược điểm của y, rất là cao hứng.

Hách Liên Dạ bình tĩnh liếc hắn một cái, "Không có chút nội nào ta sẽ không có phương tiện nấu cơm, đun nóng hoặc ướp lạnh thức ăn cũng không làm được."

Thiếu niên áo đỏ: "..."

Đối với một siêu cấp phúc hắc mà nói, vũ lực không phải thủ đoạn công kích duy nhất để y dựa vào, y dùng trí tuệ đào hố người ta mới là đáng sợ nhất...

Cho nên Hách Liên Dạ hoàn toàn không lo lắng nếu như mình không có võ công, sẽ không bảo vệ tốt Ngư Ngư, nhưng làm một Vương gia không những đẹp, còn dùng rất tốt, vấn đề nấu cơm y nhất định phải suy nghĩ...

Thiếu niên áo đỏ hoàn toàn bị Hách Liên Dạ chấn động đến choáng váng, hoàn toàn không thể hiểu được đáp án của y.

"Chắc chưa từng yêu đương?" Hiếm khi Ngư Ngư đang dùng cơm mà để đũa xuống, giống như một tỷ tỷ tri âm, chớp chớp đôi mắt to hết sức thuần lương, giọng nói dịu dàng.

"... Chưa."

Ngư Ngư gật gù đầu, "Lời này tôi chỉ từng nói một lần với Hà Nghiêm, với những người khác, tôi rất ít nói như vậy."

Hà Nghiêm vừa nghe đến đây, liền bỏ đũa xuống nhanh nhẹn chạy trốn, nhưng thiếu niên áo đỏ vẫn chưa ý thức được nguy hiểm..

Cho nên Ngư Ngư rất cổ vũ nhìn hắn ta, "Đừng nản chí, sau này cậu cũng sẽ tìm được một nam nhân cưng chiều cậu như vậy."

"... Có!" Thiếu niên áo đỏ lại bị đả kích, nhìn chằm chằm khuôn mặt thuần lương của Ngư Ngư hồi lâu, cũng không có nhìn ra sơ hở, đành phải buồn bực chuyển tầm mắt, "Ta... có thể giúp nàng ta đổi lại thân xác, nhưng các ngươi phải giúp ta làm một chuyện."

Thật ra lần này thiếu niên áo đỏ xuất hiện, chính là vì tìm kiếm người Hách Liên Dạ, có một việc, nếu như ngay cả bọn họ cũng không làm được, đoán chừng trên đời này cũng không còn ai có khả năng giúp đỡ hắn ta.

Nhưng thiếu niên áo đỏ còn chưa nói là chuyện gì, phía sau lại đột nhiên truyền đến một giọng nữ đầy tức giận, "Ta không đồng ý!"

Hóa ra là đám người Trình Ti Nghiên xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cưng Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Vương gia mạnh hơn anh họ đại nhân

Trình Ti Nghiên bước vội mấy bước vọt tới trước thiếu niên áo đỏ, "Tại sao ngươi phải tìm Hách Liên Dạ? Ta là đệ tử Huyền Cơ lão nhân thích nhất, sự phụ đề lại cho ta rất nhiều bảo bối, ngươi tìm người khác làm gì, ta cũng có thể giúp ngươi, ta chỉ muốn ngươi giết Hách Liên Dạ giúp ta! Hơn nữa Hách Liên Dạ chết rồi, ngươi chính là đệ nhất thiên hạ!"

Thiếu niên áo đỏ hơi cau mày lại, giống như đang suy nghĩ lời nói của nàng ta.

Chỉ cần không dứt khoát cự tuyệt, chính là có hi vọng! Ít nhất, hắn dám giết, cũng có thể giết được Hách Liên Dạ!

Trình Ti Nghiên vui vẻ, đặc ý nhìn về mặt hận không thể bóp chết nàng của Hà Nghiêm.

Đang chuẩn bị tiếp tục khoe khoang bản thân, thiếu niên áo đỏ nhìn nàng ta chằm chằm một lúc, bỗng quay đầu nhìn Ngư Ngư, "Vì sao đối tặc với nàng ấy như vậy?"

"Lúc trước ở trên núi, bọn họ ghen tị sự phụ đối tốt với ta nhất," Trình Ti Nghiên cảm thấy thiếu niên áo đỏ là đang bắt bẻ thay nàng ta, vô cùng đặc ý cười, "Về phần Giang Ngư Ngư này, ai biết nàng ta đang ghen tị ta cái gì."

Thiếu niên áo đỏ không nhìn nàng ta nữa, chỉ hỏi tiếp Ngư Ngư, "Không phải nói y thuật của cô không tệ sao?" Giọng của hắn ta rõ ràng mang theo trách mắng, "Vì sao không chữa trị đầu óc giúp nàng ta?"

Phụt... Đám người Ngư Ngư đều sắp bật cười, về mặt đang đặc ý của Trình Ti Nghiên lại lần lượt thay đổi từ đen xanh đỏ, tức giận đến sắp học máu.

"Đồ không biết tốt xấu! Sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ hối hận!"

"Xem ra là hết thuốc chữa," Thiếu niên áo đỏ cũng không tức giận, chỉ gật gù đầu, "Chả trách cô không trị cho ả."

"..." Trình Ti Nghiên bị thiếu niên áo đỏ đâm chọc, vốn đang vô cùng tức giận, đuôi khóe mắt nhìn nam tử áo trắng ăn cơm một lúc, rồi ngẩng đầu liếc nhìn xấu nữ mặt to xa lạ bên cạnh hắn một cái.

Đây là ai?

Trình Ti Nghiên chỉ biết kế hoạch chặn cửa ra của bọn họ thất bại, lại không biết đám người Ngư Ngư dùng cách gì để lừa gạt thủ vệ ở cửa động.

Đương nhiên nàng ta cũng không có khả năng nghĩ tới sự đệ là một nữ nhân...

Cho nên dù đã nhìn thấy khuôn mặt to mang tính biểu tượng, nàng ta cũng không nghĩ tới đó là sư đệ, giờ tay lên vứt một cục đá qua đó, "Người quái dị, người là ai! Ai cho người ngồi vào chỗ bên cạnh thiếu chủ!"

Hiện tại Trình Ti Nghiên vẫn đang chiếm thân thể của Ngư Ngư, hơn nữa thiếu niên áo đỏ xuất hiện, có nghĩa là việc trao đổi thân thể có thể thực hiện, hiện tại đánh nàng ta tổn thương nàng ta, đến lúc đó chịu tội đều là Ngư Ngư, cho nên nam tử áo trắng không thể ra tay với Trình Ti Nghiên.

Đánh không được, nam tử áo trắng dứt khoát không thêm để ý nàng ta, ngay cả tầm mắt cũng không lệch nửa phân, chỉ đánh bay nàng ta đến trên tảng đá.

Ngư Ngư rất rối rắm nghĩ kế giúp hắn, "Dung bánh bao, anh không được như vậy, tình huống khi này, rõ ràng anh có thể nói với sư đệ, đệ cho ta một miếng thịt, nàng ta sẽ biết đệ là ai."

Dung bánh bao thật sự là không có khiếu tìm cơ hội ăn thịt cho mình mà!

Nam tử áo trắng cảm thấy Ngư Ngư nói có lý, lập tức nghe theo.

... Sau đó sư đệ liền cướp đi miếng thịt cuối cùng trong bát của hắn.

Ánh mắt Trình Ti Nghiên chậm rãi trừng lớn, "Người... Người là Nhị gia? Người là nữ nhân?"

Sư đệ mặt không chút thay đổi nhìn nàng ta, vài giây sau, thay đổi một khuôn mặt lớn hơn nữa cho mình..

Mọi người đều bị sét đánh ngây ngốc, đúng là chỉ có sư đệ mới làm được chuyện này, cũng làm cho Trình Ti Nghiên hoàn toàn xác nhận thân phận của nàng ấy.

"Người... Không ngờ thật sự là người! Người là nữ nhân! Phòng của thiếu chủ không cho phép người khác xông loạn, toàn bộ trong môn phái chỉ có người có thể đi vào! Ngay cả lúc hắn tắm rửa người cũng từng đi vào!"

Trình Ti Nghiên chất vấn mấy tiếng, càng nói càng phẫn nộ, giống như tướng công của mình bị người khác chiếm tiện nghi vậy.

Song mọi người không đếm xỉa tới nàng ta, đồng loạt nhìn về phía nam tử áo trắng mấy năm nay bị lợi dụng vô số lần.

Lần này hiếm khi nam tử áo trắng không ngây người, chỉ là dường như hắn cũng không chú ý tới mấy câu nói đó, chỉ quay đầu nhìn về phía thiếu niên áo đỏ, "Làm sao để trao đổi thân thể?"

Trình Ti Nghiên không thuận theo không buông tha còn muốn ồn ào, thiếu niên áo đỏ giờ tay lên điểm huyệt đạo của nàng ta, chặn chờ một lát, "Trước taphải xác nhận các người có thể giúp ta không đã."

"Sư phụ người biến mất?" Mới vừa com nước xong, Hách Liên Dạ đang giúp Ngư Ngư ép nước trái cây, không ngẩng đầu lên, vô cùng bình tĩnh hỏi.

Thiếu niên áo đỏ choáng váng, "Người..." Tại sao y lại biết?

Nếu người biết chúng ta thời gian dài một chút, câu người hỏi sẽ là "Tại sao cái gì người cũng biết"! Tất cả mọi người yên lặng cảm khái ở trong lòng, chỉ có im lặng rơi lệ với tốc độ phản ứng của đại phúc hắc.

"Vương gia chàng thật thông minh." Ngư Ngư chân thành khen ngợi y.

"Nếu không sao có thể có ánh mắt tốt, yêu thích một tiểu nha đầu vô cùng đáng yêu chứ?" Yêu nghiệt sẽ không bỏ qua cho cơ hội thổ lộ này.

"Chính là luẩn quẩn trong lòng, tuổi còn nhỏ mà đã mang thai." Ngư Ngư có chút tiếc nuối vỗ vỗ đầu của y.

Hai người này nói chuyện với nhau, khiến khoe miệng của thiếu niên áo đỏ giật giật một lúc lâu, nhưng hắn vẫn không tin quỷ quái, "Vì sao người lại đoán như vậy?"

Chẳng lẽ là có người để lộ tin tức?

"Người cũng không tính là tin tưởng bọn ta, nhưng lại bắt đắ dĩ, nhất định phải tìm bọn ta hỗ trợ, nếu sư phụ người ở đây, người cũng không cần đến chỗ bọn ta mạo hiểm." Người nào đó đơn giản giải thích, cảm thấy đạo lý này rất hiển nhiên.

Giọng điệu này rất nhẹ nhàng, nhưng cũng rất đáng đánh đòn...

Nhưng thái độ này lại khiến trong lòng thiếu niên áo đỏ có thêm hi vọng, Hách Liên Dạ thật đúng là thông minh giống như trong truyền thuyết!

Hắn ta vội vã nói rõ tình huống, "Sư phụ ta..."

Hách Liên Dạ khoát tay, ngắt lời hắn, "Người giúp các nàng trao đổi thân thể trước, sau đó ta lập tức giúp người tìm người."

"Ta không tin người." Giọng thiếu niên áo đỏ đề phòng nói.

Hách Liên Dạ gật đầu, "Ta cũng vậy."

Giúp thiếu niên này tìm được người, hấn trở mặt thì phải làm sao?

Từ trước tới nay Hách Liên Dạ không phải là người lỗ mãng, hơn nữa chuyện này liên quan đến Ngư Ngư, y lại càng cẩn thận.

"Hon nữa người không có sự lựa chọn khác, Vương phi có thể tiếp tục dùng thân thể hiện tại, nhưng người không thể không tìm sự phụ." Hà Nghiêm cũng ở bên cạnh nói giúp.

Thiếu niên áo đỏ không phản đối.

Vừa nhìn đã biết hấn có quá ít kinh nghiệm giang hồ, gặp chuyện không đủ bình tĩnh, vừa rồi nói chuyện với Trình Ti Nghiên, rõ ràng miệng lưỡi rất độc rất chèn ép, nhưng đối mặt với kẻ địch mạnh như Hách Liên Dạ thì không có cách nào bình tĩnh được.

Thật ra Ngư Ngư có chút tò mò về hấn ta, "Cậu nhiều tuổi rồi?"

"... Mười lăm."

"Bằng tuổi với đường đệ nhỏ nhất của tôi, " Ngư Ngư rất tưởng niệm thâm thì, "Trước khi tôi đi, đường đệ của ta đang muốn thổ lộ cô bạn cùng bàn với nó, không biết có thành công không."

... Tốt lắm, thì ra nàng còn có một tiểu đường đệ.

Yêu nghiệt nào đó hoàn toàn không thể bình tĩnh, phát hiện số lượng "kẻ địch" nhiều hơn so với y nghĩ đến, chỉ là Ngư Ngư nhiều họ hàng lắm, chưa từng nhắc tới mà thôi.

Thế nhưng hiển nhiên vẫn chưa tới lúc ghen, bởi vì về mặt của Ngư Ngư lập tức nghiêm chỉnh lại, nói với thiếu niên áo đỏ, "Hấn là cậu muốn tìm người, vậy càng phải giúp tôi đổi thân xác trở về trước tiên, chỉ cần cậu có thể giúp tôi quay về nhà một chuyến, trong vòng năm phút tôi có thể nói cho cậu biết sự phụ cậu ở đâu, mặc kệ ông ấy ở trái đất... hay là ngoài hành tinh."

Nói xong câu cuối cùng, Ngư Ngư yên lặng rùng mình một cái.

Mặc dù mới xuất hiện không bao lâu, nhưng thiếu niên áo đỏ bị Ngư Ngư lừa hai lần, hiện tại tuyệt đối sẽ không lại tin tưởng bộ dạng thành thật của Ngư Ngư nữa

Nhưng giọng điệu tôn sùng tuyệt đối này của Ngư Ngư, cũng gọi lên lòng hiếu kỳ của hấn, "Vì sao?"

"Bởi vì về nhà tôi có thể hỏi biểu ca đại nhân." Trong lòng Ngư Ngư kính sợ yên lặng nhìn trời, "Cái gì biểu ca đại nhân cũng biết cả."

"... Vì sao?" Bị Ngư Ngư ảnh hưởng, giọng của thiếu niên áo đỏ cũng không tự kiềm chế được mà thấp xuống.

Ngư Ngư sợ run cả người, không muốn nhớ lại sự thần bí của anh họ đại nhân giống như sợ bị người nào đó ở trên trời nghe được, hơi thì thầm nói, "Cậu nhìn thấy lão ấy thì sẽ hiểu." (ㄟ_ㄟ)

"Cầm hương qua đây." Thùng dấm chua hình người bị người ta bỏ qua hồi lâu bỗng lên tiếng, đưa tay về phía Hà Nghiêm.

Hà Nghiêm lập tức nghe theo, nhân tiện đưa luôn hộp quẹt qua.

Máu ghen trong người yêu nghiệt nào đó được đốt lên cùng nén hương kia, "Sự phụ người mất tích lúc nào? Hôm đó xảy ra chuyện gì?"

"... Ba ngày trước, cha ta nói sắp xếp cho ta một mối hôn sự, sau khi ta nghe xong muốn đi nói chuyện này với sự phụ, kết quả phát hiện ông ấy mất tích, trong phòng không để lại thư, cũng không có dấu vết đánh nhau."

"Sự phụ người có đặc điểm gì?"

"Vóc dáng không cao, rất gầy, tiểu lão đầu tính tình trẻ con, thích sạch sẽ, thích ăn ngọt, thích động vật lông trắng, nhìn thấy con mèo nhỏ con chó nhỏ màu trắng bị bắt nạt thì giúp chúng nó đánh nhau, khinh công rất tốt nội lực rất cao, chỉ là biết võ công nhưng không biết động thủ như thế nào, cho nên thường xuyên bị các loại chó mèo màu sắc khác nhau đuổi theo chạy khắp đường..."

Thiếu niên áo đỏ như đang liệt kê những đặc điểm của sự phụ mình, mọi người nghe xong đều nhìn trời.

Cho nên bọn họ ai cũng không nhìn thấy, nghe xong một nửa, Hách Liên Dạ không có chút dấu hiệu gật đầu, ngay cả ánh mắt cũng không đổi, đột nhiên vung tay áo lên, ôm Ngư Ngư đến phía sau mình, sau đó vung chưởng đánh về phía thiếu niên áo đỏ.

Võ công của y rất cao, trên mảnh đại lục này không có đối thủ, cho nên cho dù là Hà Nghiêm thường hay đi cùng y, thật ra cũng chưa từng thấy bộ dạng y ra tay sử dụng mười thành công lực.

Nhưng lần này, hiển nhiên y dùng hết toàn lực, Ngư Ngư được y che chở, cũng cảm giác được lực lượng kinh người của một cường nhân, lúc này bụi đất bị hất tung lên, đá vụn bay tán loạn, chính xác là đất đá bay mù trời, trời đất cũng phải đổi màu.

Hách Liên Dạ chiếm tiên cơ, hiện tại thiếu niên áo đỏ muốn tiếp cường nhân đã không kịp, một cường nhân đánh lên người, hắn không chết cũng mất nửa cái mạng.

"Dừng tay!" Thời khắc máu chốt, bỗng có một giọng nữ hơi trẻ con tức giận hô to, một bóng người như tia chớp chạy tới, muốn giúp thiếu niên áo đỏ tiếp một cường nhân.

Hách Liên Dạ lệch thế cường nhân, bình tĩnh đánh lên núi nhỏ ở bên cạnh, sau đó chỉ vào người có bộ dạng tiểu lão đầu bỗng nhiên nhảy ra, trầm giọng nói, "Tìm được sư phụ người rồi."

Nói xong vùng tay áo lên, làm tắt đi nén hương mới cháy được một phần ba.

"..." Tất cả mọi người ngây ngốc hồi thần.

Làm một phúc hắc, nhất là một phúc hắc mới vừa đào thành công một cái hố, Hách Liên Dạ vô cùng bình tĩnh, "Sư phụ người không phải lão nhân, còn có, nàng ta thích người, cho nên nghe nói người sắp thành thân nên bỏ chạy."

"..." Thiếu niên áo đỏ xoay cổ cứng ngắc, nhìn về phía sư phụ mình.

Vừa rồi, dường như thật sự nghe thấy giọng của một tiểu cô nương...

Chỉ có điều hắn ta không nhìn được...

Bởi vì không đợi Hách Liên Dạ nói xong, người có bộ dạng tiểu lão đầu kia biết mình trúng kế, phui đất nhảy lên, cất bước bỏ chạy.

Chạy trốn quá nhanh, không thấy rõ đường, liền đụng vào thân cây...

Song đúng như lời thiếu niên áo đỏ, nàng ta không biết dùng võ công đánh người, nhưng nội lực của nàng ta vô cùng thâm hậu.

Cho nên lúc này sau khi "ầm" một tiếng, nàng ta lại... đụng trúng...

Mọi người im lặng nhìn cái lỗ lớn hình người ở giữa thân cây kia, quả thực không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung tâm tình lúc này được.

Trên đời này... Người bình thường thật sự ít mà! Hà Nghiêm bùi ngùi rơi lệ.

Hách Liên Dạ lại vô cùng bình tĩnh nhắc nhở Ngư Ngư, "Hương còn chưa cháy hết."

Thời gian ở đây, hết một nén nhang là đúng năm phút, đúng vậy, máu ghen trong người yêu nghiệt nào đó thật sự chứng minh, y còn lợi hại hơn biểu ca đại nhân trong truyền thuyết kia.

Ánh mắt của Ngư Ngư vòng hai vòng giữa cây hương và Hách Liên Dạ, sau đó chạy đến trước một tảng đá lớn cao hơn nửa đầu người ở bên cạnh, im lặng ngồi xổm xuống, ôm đầu sám hối.

Rốt cuộc đây có phải là trước kia Vương gia đánh giá quá thấp Vương gia rồi không? Hà Nghiêm lập tức rèn sắt khi còn nóng, "Vương phi, chủ tử ngài..."

"Hách Liên Dạ dùng hai ba phút là có thể giải quyết được việc, tôi dám nói biểu ca đại nhân phải dùng năm phút... Tôi lại dám đánh giá thấp lão như vậy..." Ngư Ngư rất muốn khóc, "Nếu chút nữa có sinh vật hình dạng kỳ quái từ trên trời giáng xuống, bắt tôi đi thì mấy người đừng sợ, đó là người của biểu ca đại nhân ở quê đến..."

Mọi người: "..."

Mọi người hóa đá một lúc lâu, không chờ được người ngoài hành tinh, ngược lại chờ đến lúc huyết đạo của Trình Ti Nghiên tự động hóa giải.

Nhìn đa số mọi người đều đang ngây người, nàng ta lặng lẽ lui về sau mấy bước, di chuyển về phía cửa ra của thạch thất.

Nơi đó chất rất nhiều hỏa dược, đủ để phá hủy cả thạch thất dưới lòng đất này.

"Cô muốn dùng hỏa dược, uy hiếp chúng ta nếu không làm theo lời cô nói, cô sẽ cho nổ tung thạch thất này, để Ngư Ngư vĩnh viễn không có cách về nhà?" Tiếng của cười lạnh của Hách Liên Dạ bỗng nhiên vang lên.

"Người... Người từ đầu đến cuối đều không nhìn về hướng này!" Không phải y đang ghen đến ngẩn người sao? Tại sao còn có thể chú ý!

"Lười nhìn cô mà thôi." Người không phải Ngư Ngư, yêu nghiệt nào đó hoàn toàn không lưu tình, rất độc miệng.

"Trước lúc ra cửa, ta đã đồng ý với Trình đại nhân, nhất định phải dẫn cô còn sống quay trở về kinh thành."

Người nào đó vô cùng bình tĩnh bắt đầu chuyển động cổ tay, "Làm sao cũng là sống, thiếu tay thiếu chân, đầu bị đánh cho u mê, mặt bị hủy dung, lăn qua lăn lại như thế nào, miễn còn sống là được."

"Chẳng qua ta tổn thương người, thì nhất định phải ăn nói với Trình đại nhân, ta khuyên cô đừng cho ta có để ra tay."

"..." Trên mặt Trình Ti Nghiên lần lượt thay đổi từ đen sang đỏ, biết y nói rất đúng, hơn nữa qua nhiều lần như vậy nàng ta cũng đã nhìn ra, quả thật nàng ta không thắng được Hách Liên Dạ.

"... Được, đổi thì đổi, ta phối hợp! Song người đừng cho là ta thật sự sợ người!"

Trình Ti Nghiên lại tiếp tục phun ra những lời nói hung ác gì gì đó, nhưng không ai quan tâm, tất cả mọi người đều đang tự chuẩn bị.

Thiếu niên áo đỏ vừa mới biết một người làm cho hắn ta thật sự khiếp sợ, song Hách Liên Dạ đã giúp hắn ta tìm được sự phụ, hiện tại hắn cũng phải hết lòng tuân thủ hứa hẹn, cho nên quãng một số thứ ra sau đầu, muốn để mình thanh tĩnh một chút.

Sư đệ và nam tử áo trắng cũng đều tự mình đứng lên, mỗi người trông coi một phía.

Hách Liên Dạ phải cho thiếu niên áo đỏ mượn nội lực, đây cũng là cơ hội tốt cho Tam sư huynh đánh lên y, cho nên đám người sư đệ phụ trách vẫn đề an toàn.

Nhưng mấy người vừa mới xác định tốt phương vị (phương hướng + vị trí), thiếu niên áo đỏ đang muốn dẫn dò chút nữa bọn họ phải chú ý cái gì, cách đó không xa, lại đột nhiên truyền đến từng trận tiếng sấm âm âm vang lên.

"Trời sắp mưa?" Thiếu niên áo đỏ nhú mồm, mắt nhìn bầu trời xanh lam trên đỉnh đầu.

"... Không phải sét đánh." Hách Liên Dạ cẩn thận phân tích một lát, sắc mặt hơi biến, "Là nổ!"

Nghĩ đến chuyện Trình Ti Nghiên muốn làm lúc trước, sư đệ cũng bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Là Trương Tam muốn nổ hò! Hắn muốn phá hủy đường về nhà của Ngự Ngự!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Ai mới thực sự là phúc hắc

Không đợi mọi người phản ứng, heo nhỏ đã hành động trước, nhảy lên chạy ra ngoài thẳng hướng nơi phát ra âm thanh.

Những người khác ngay lập tức đuổi theo, mọi người đã cùng nhau trải qua nhiều chuyện nên rất ăn ý nhau, sư đệ có khinh công tốt nhất, nhưng nếu nói về năng lực đối ứng thì cả thiên hạ không ai có thể so sánh với Hách Liên Dạ, hai người bọn họ có thể cùng chạy đến nơi đó trước là tốt nhất.

Bình thường Hách Liên Dạ đều luôn đứng cạnh Ngự Ngự như hình với bóng, nhưng bây giờ thời gian là quan trọng nhất, y mang theo một người không có nội lực như Ngự Ngự, chắc chắn sẽ bị giảm tốc độ, cho nên không có thời gian thương lượng mà cũng không thể thương lượng. Nam tử áo trắng - người nội thương còn chưa khỏi hẳn, tuy trạng thái không tốt nhưng võ công vẫn tốt nên thông thả đi chậm, mang theo Ngự Ngự đuổi theo.

Hà Nghiêm mang Trình Ti Nghiên đuổi theo. Còn thiếu niên áo đỏ cảm giải được mà không biết Ngự Ngự lấy ở đâu ra, lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn mất hồn đuổi theo.

Ngự Ngự là một đứa bé lạc quan, cho dù Tam sư huynh thực sự là loại "Ta không tốt thì người khác cũng không được tốt", muốn chặt đứt hết đường về nhà của nàng, nàng cũng vẫn vui vẻ, cho nên bây giờ vẫn còn có thể nói chuyện với nam tử áo trắng: "Anh xem, bên cạnh sư đệ là tổ tiên phong, bên cạnh Hà Nghiêm là tổ hậu cần đảm bảo."

Dừng một chút, hết sức nghiêm túc lại hữu hảo tổng kết: "Chúng ta xem như là người một nhà."

"... Nhưng cô có thể tùy tiện ăn thịt." Giọng nói bình tĩnh của nam tử áo trắng vang lên, hai người bọn họ được đối xử rất khác nhau, căn bản không phải là một loại....

".... Anh thừa nhận mình là người nhà của sư đệ?" Ngự Ngự bị sự tự nhận của nam tử áo trắng làm giật mình.

Nam tử áo trắng xoay khuôn mặt không cảm xúc như trích tiên sang: "Người nhà là cái gì?"

Ngự Ngự: "..."

Trong lúc nói chuyện, họ cũng không chạy chậm lại, lúc cách mục tiêu chỉ còn năm sáu trăm mét, Ngư Ngư đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm: "A"

Khoảng cách xa như vậy cũng vẫn có thể nghe thấy, có thể thấy tiếng kêu này thảm thiết cỡ nào.

Nam tử áo trắng đề khí* mau chóng chạy nhanh hơn, mang theo Ngư Ngư đến mục tiêu, cũng chính là cạnh rừng liễu tự tay Ôn Ngôn gieo trồng.

(* đề khí dẫn khí ra, ai đọc nhiều truyện kiếm hiệp rồi chắc cũng nhìn thấy từ này nhiều)

Vượt qua rừng liễu, chính là khu vực nguy hiểm, không phải người xuyên không thì không thể tới gần.

Hách Liên Dạ và sư đệ đã chạy tới, Hách Liên Dạ khẽ nhíu mày nhìn trước mắt, sư đệ thì mặt không thay đổi nhìn nam nhân đang quỳ rạp trên mặt đất.

Xem ra, tiếng kêu vừa rồi là tiếng của hắn.

"Trương Tam." Sư đệ mở miệng gọi người, chứng thực thân phận của nam nhân kia - chính là kẻ vẫn luôn gây rối - Tam sư huynh.

Tam sư huynh không đáp, thực tế, bây giờ gã ta hoàn toàn không dám lộn xộn, bởi vì.....

Gã kêu thảm thiết là vì heo nhỏ, tuy rằng chân nó ngắn nhưng nó lại chạy nhanh nhất.... Vừa rồi đột nhiên phi ra, nhằm vào chân của Tam sư huynh cắn một cái.

Trước kia Ngư Ngư đã từng thí nghiệm, không biết rằng nanh của heo nhỏ có độc hay là có bí mật gì khác, những thứ bị nó cắn qua, sẽ từ vết cắn của nó khuếch tán ra tạo thành một lỗ nhỏ.

Mà heo nhỏ cắn chân Tam sư huynh xong thì linh hoạt nhảy lên trên đầu Tam sư huynh, há miệng, giống như tùy lúc đều có thể cắn tiếp.

Dùng thực lực của heo nhỏ, loại cảm giác sợ hãi này giống như treo máy khoan điện trên đầu, kết nối với nguồn điện, máy khoan ơng ơng vang lên, chiếu thẳng vào sợ người.... Nghĩ lại liền cảm thấy cực kì sợ hãi.

Cho nên, Tam sư huynh không dám động đậy, chỉ sợ heo nhỏ hơi mất hứng thì thực sự cắn xuống.

Hách Liên Dạ không vội nói chuyện, không biết y đã nhìn thấy gì, cũng ngằm trao đổi ánh mắt với Ngư Ngư, hướng về phía heo nhỏ vỗ vỗ tay: "Nhóc con kia, trở về."

Heo nhỏ không để ý đến y.

Ngư Ngư đành phải nhịn cười giơ hai tay về phía nó: "Ngoan, nghe lời, về nhà chị và Hà Nghiêm làm bàn trang điểm cho em."

.... Một con heo cần bàn trang điểm làm gì! Nó cũng không cần trải đầu! Hà Nghiêm suy sụp.

Nhưng hình như heo nhỏ đã động tâm với đề nghị này...

Nhưng cứ bỏ qua cho Tam sư huynh như vậy, nó lại có chút không vui, cho nên nhấc chân nhỏ, đi về phía trước, đi đến trên trán của Tam sư huynh, thử đo khoảng cách, sau đó vỗ móng vuốt xuống..

Ta cho ngươi làm mấy chuyện xấu này, cho ngươi đi hại người này! Tên khốn kiếp!

Trên trán Tam sư huynh lập tức xuất hiện một dấu móng heo.....

Một trảo này nhóc con kia cực kì uy vũ, đáng tiếc.... cả người nó ồ tròn vo, sợ móng heo quá ngắn đánh không đến, lại hết sức vron người về phía trước, vỗ một trảo xuống, chính nó cũng đứng không vững, bịch một tiếng lăn từ trên đầu Tam sư huynh xuống.

... Chân ngắn rất đáng thương.

Hỏi: Khi một động vật nhỏ có tạo hình phong cách thật sĩ diện cũng thật thông thái vô ý ngã xuống, nên làm thế nào?

Đáp: Cho dù ngã xuống, cũng phải thật cá tính thật phong cách, trực tiếp lăn xuống thì đó là thịt viên! Heo nhỏ của chúng ta ngã, không giống vậy!

Tốc độ phản ứng của heo nhỏ cực nhanh, lúc lăn đến gần bả vai của Tam sư huynh thì hồi thần, nhanh nhẹn bắt lấy tóc của Tam sư huynh.

Tam sư huynh không dám đắc tội con heo nhỏ có thể cắn đầu gã thành một cái động bất cứ lúc nào.... Lập tức phối hợp xoay người.

Heo nhỏ lại không muốn trực tiếp xuống đất, móng nắm chặt tóc chuyển một cái, thân thể nho nhỏ tròn vo lập tức xoay tròn, áo choàng nhỏ ở phía sau tung bay trong không trung, ám văn Liên Tâm thảo thể hiện "thân phận" dưới áo choàng hiện lên trước mắt mọi người, giống như đại hiệp mang tuyệt kỹ từ trên trời hạ xuống, heo nhỏ cứ thế mà ra hiện tư thế đẹp trai xoay tròn hạ xuống...

Tư thế gặp nguy không loạn này, cách ăn mặc khiêm tốn lại ẩn dấu "quý khí" này, thật sự là.... rất phóng khoáng, rất phong lưu...

Mọi người nhìn đến cơ mặt sắp co rút lại, heo nhỏ cũng rất "kiêm tốn" không hề kiêu ngạo, khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ đi đến bên cạnh Ngư Ngư, khí thế kia, quả thực chính là khí thế khi Tướng quân chiến thắng trở về.

Ngư Ngư yên lặng rơi lệ, ôm lấy heo nhỏ, giúp nó lau móng, xong xuôi heo nhỏ mới hài lòng nhảy lên, đứng trên vai Ngư Ngư.

"... Đó là gì... vậy?" Lần đầu thiếu niên áo đỏ ra giang hồ, bị Ngư Ngư lừa hai lần, lại vừa mới gặp phải kích thích khi biết sư phụ mình là một tiểu cô nương, hiện tại đầu sắp không đủ dùng, hoá đá nhìn động vật nhỏ như cục thịt kia.

"... Heo."

Thiếu niên áo đỏ dùng ánh mắt "Cô cho rằng ta chưa nhìn thấy heo à?!" nhìn Ngư Ngư.

Nhưng nó thực sự là heo mà!

Trừ bỏ việc rung rung nhìn trời, Ngư Ngư không biết mình có thể làm gì nữa.

Nàng cũng không biết thú cưng của mình sao lại thần kì vậy, lúc đầu nàng quả thực chỉ là nhìn nó rất đáng yêu mà thôi....

Không có sự uy hiếp của heo nhỏ, Tam sư huynh kiêu ngạo trở lại, đứng từ trên đất dậy, băng bó qua loa vết thương trên đùi, sau đó thì cười lạnh chỉ về một nơi nào đó cách đây không xa: "Các ngươi cũng đã thấy, rất nhiều hoá dược đã bị ta ném vào trong rừng liễu."

Thực ra Tam sư huynh đã muốn cho nổ hồ từ lâu rồi, nhưng khi vận chuyển hoá dược, không cẩn thận làm nổ mấy bao.

"Người đốt lửa đã đứng ở bên cạnh cấm địa, ngươi đừng quên, khinh công của môn phái chúng ta là đệ nhất thiên hạ, trước khi ngươi đuổi đến nơi để ngăn cản hẳn cũng đủ thời gian hẳn châm ngòi nổ!"

"Còn nữa, võ công của hẳn thực sự không bằng ngươi, nhưng động tác mau hơn ngươi, chỉ cần ngươi động thủ với hẳn, hẳn sẽ lập tức đốt lửa!"

"Điều kiện của ta rất đơn giản, các ngươi giao Giang Ngư Ngư ra, để nàng ta dựa theo phương thức mà sư phụ đã từng nói, giúp chúng ta mở phong giới của cấm địa này, để chúng ta có thể rời khỏi thời không này!"

"Đương nhiên, các ngươi cũng có thể không đồng ý." Tam sư huynh cười lạnh: "Vậy thì tất cả mọi người cũng đừng nghĩ chuyện đã kết thúc, các ngươi phá hủy kế hoạch của ta, ta sẽ chặt đứt đường trở về của các ngươi!"

"Lúc đó Huyền Cơ lão nhân chỉ lừa mấy người thôi, cánh cửa thời không có quy tắc của nó, không ai có thể phá vỡ." Hiếm khi có lúc Ngư Ngư đứng đắn, giải thích với Tam sư huynh.

Nhưng chắc chắn Tam sư huynh sẽ không tin, thái độ của Ngư Ngư, ngược lại lại khiến hẳn càng rõ cười to: "Thật sự hiếm gặp mà, Giang cô nương thể mà cũng có lúc dùng thái độ nói chuyện tốt như vậy! Thế nào? Sợ sao?"

Ngư Ngư cau mày, cực kì không vui khi có người chửi bới mình: "Thái độ của tôi vẫn luôn rất tốt, nhất là khi nói chuyện với thủ hạ bại tướng, ngay cả khi tôi muốn rút gân của bọn họ cũng nhẹ giọng thông báo trước một tiếng."

"Rút gân của bọn ta? Ha ha, cô nghĩ rằng ta sợ cô sao!" Tam sư huynh cảm thấy mình đã nắm chắc được phần thắng, cực kì đắc ý cười: "Thủ hạ bại tướng."

Ngư Ngư là đứa trẻ tốt tính, không tức cũng không gấp gáp, chỉ là có làm lơ, lúc sau thì gật đầu: "Đã đến giờ, dược hiệu phát tác."

"... Dược gì?"

Tam sư huynh đương nhiên không phải một mình tới, gã dẫn theo rất nhiều thủ hạ, có người nghe nói đến sự lợi hại của Ngư Ngư, vừa rồi lại nhìn thấy heo nhỏ dùng mãnh phi thường, vốn dĩ đã rất khâm trọng rồi, nghe thấy câu này thì lập tức kinh hoàng hỏi.

"Độc dược, bây giờ đang có gió đông, từ chỗ của ta, thuận theo hướng gió, trong vòng mười dặm, tất cả mọi người đều trúng độc."

Tam sư huynh cười lạnh: "Giang cô nương, ta khuyên cô nên bịa ra một lí do khác, tìm một cái có đáng tin hơn."

"Không tin mấy người thử ẩn dưới sườn bên trái ba tấc, xem có phải đau đến tim cũng muốn nứt ra không, nhưng các người cẩn thận, nếu quá ba tấc, tim sẽ bị vỡ vụn."

Thái độ của Ngư Ngư rất bình tĩnh, khiến người ta không thể không tin, đều kinh hoàng ẩn lên vị trí nàng nói.

Nơi bọn họ đứng là ở bên cạnh rừng liễu, cách người cầm kíp thuốc nổ, có thể tùy ý đốt rừng liễu bất cứ lúc nào một đoạn.

Nhưng trước đó Ngư Ngư đã nói là trong vòng mười dặm sẽ trúng độc... cho nên người đó cũng bị hoảng sợ, hơi cúi người kiểm tra.

Hách Liên Dạ tìm đúng thời cơ, cầm túi nước trong tay, ngưng tụ nội lực vung mạnh một chưởng qua, túi nước nổ tung, sau một loạt tiếng "rắc rắc rắc",

toàn bộ cánh tay phải của người đó đều bị đông cứng ở trong băng, cây đuốc trong tay gã cũng bị đông lạnh, hoàn toàn dập tắt lửa.

Đề chắc chắn, Hách Liên Dạ còn bay qua bắt lấy người đó.

"Thành công ~" Ngư Ngư vừa lòng vỗ tay, kích động cầm lấy mấy quả đào đã được rửa sạch, đặt trên cánh tay bị đông thành khối băng của người đó, chờ đào được ướp lạnh.

Mọi người: "...."

Vậy, vậy là xong rồi sao?

Cho nên, hoàn toàn không hề có độc dược, vừa rồi Ngư Ngư chỉ cố ý nói như vậy, để cho người phụ trách đốt lửa phân tâm?

Về sau, lúc liên thủ hại người, hai người các ngươi có thể báo trước một tiếng hay không, bằng không chúng ta không theo kịp... (T_T)

Quả đào cần phải mát một lúc mới lạnh, mắt Ngư Ngư trông mong chờ đợi, đột nhiên nhớ đến một chuyện: "À đúng rồi."

Nàng lấy từ trong túi ra một bình sứ, lấy thuốc viên ra, phát thuốc cho từng người một: "Thực ra trong không khí có độc thật, nhưng là do Huyền Cơ lão nhân tạo ra, gọi là Minh âm tán, tôi nhìn thấy trong sách thuốc hẳn để lại."

Tam sư huynh bỏ ra nhiều công sức để sắp xếp xong tất cả để uy hiếp họ thì bị Ngư Ngư nhẹ nhàng phá giải, gã âm thầm hạ độc, cũng bị Ngư Ngư nhận ra rồi giải trừ, trên gã không hiện ra bất kì cảm xúc nào, trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên quỷ dị cười to.

"Ha ha... Hách Liên Dạ, Giang Ngư Ngư, các ngươi nghĩ vậy là thắng? Một đám người chết đến nơi còn không biết, lão tử lập tức cho các ngươi biết ai là người có thể cười đến cuối cùng!"

Trong tất cả bọn họ, chỉ có Ngư Ngư và Trình Ti Nghiên là không có võ công, nhưng hiện tại Ngư Ngư đang chiếm thân thể của Trình Ti Nghiên, thân thể này đã uống Huyền Cơ đan, bách độc xâm nhập.

Cho nên phát hiện không đúng trước, là Trình Ti Nghiên.

Trong bụng đột nhiên quặn đau như cắt, Trình Ti Nghiên đau đến co người lại, sắc mặt thay đổi hẳn: "Đây, đây là được gì?"

"Thế nào, được hiệu bất đầu có tác dụng? Đừng nóng vội, tiểu sư muội, đây mới chỉ là bắt đầu!"

"Ngươi đã làm gì?"

"Được rồi, bây giờ ta sẽ nói cho các ngươi biết ta đã làm gì? Hách Liên Dạ thông minh đệ nhất thiên hạ? Lão tử cho các ngươi mở mang kiến thức như thế nào mới thật sự là thông minh, cái gì mới thực sự là trí kế bách xuất*!"

(* mưu kế chồng đất, nhiều mưu lắm kế)

Tam sư huynh đặc ý đến không còn từ nào để hình dung, chỉ vào nam tử áo trắng: "Hơn một tháng trước, ta thừa dịp hắc trọng thương chưa lành lại ở một mình, trộm chìa khoá mật thất trên người hắn, còn đánh ngất hắn rồi ném vào cấm địa, không nghĩ tới, ta cầm chìa khoá lại kinh động đến cơ quan trong cấm địa, chẳng những không lấy được bảo bối sư phụ để lại, thù hạ giúp ta mở thạch thất còn bị cơ quan lấy đi một chân, chuyện này, các ngươi đều nhớ đúng không? Nhưng các ngươi nghĩ đó là sự thực sao?"

"Ta nói cho các ngươi biết, tất cả đều là giả, đều là sắp xếp của ta! Các ngươi nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới đúng không? Quyền sách thuốc được các ngươi coi như bảo bối đã bị ta trao đổi, đương nhiên, ta biết y thuật của Giang Ngư Ngư cô rất cao minh, cho nên phần lớn nội dung trong đó đều là thật, chỉ có một loại giải dược của một loại độc dược bị ta thay đổi nội dung."

"Thật không khéo, các ngươi vừa ăn, chính là giải dược giả kia! Lão tử đã sắp xếp hơn một tháng trước, chờ các ngươi sa vào bẫy! Bây giờ các ngươi chờ chết đi!" Sắc mặt tam sư huynh dữ tợn nguyên rủa xong, lại càn rỡ cười ha hả.

Trình Ti Nghiên giãy dụa đi về phía hắn, miễn cưỡng nói: "Tam sư huynh quả nhiên lợi hại, đây mới thực sự là tính toán không bỏ sót một kẻ hờ nào." Sau đó vươn tay về phía hắn: "Bây giờ có thể đưa giải dược thật cho ta không?"

"Dựa vào cái gì?"

"Ngươi... Không phải chúng ta cùng một phe sao?"

"Tiểu sư muội, muội quá ngây thơ rồi, trước kia là muốn muội lừa Giang Ngư Ngư đến nên ta mới nói cùng trên cùng một chuyến tuyến với muội. Bây giờ, ngươi chẳng còn chút giá trị lợi dụng nào, vậy thì vì cái gì ta còn phải cứu muội?"

Tam sư huynh khinh thường nhìn Trình Ti Nghiên: "Loại người ngu xuẩn chỉ biết háo sắc như cô, nên sớm chết đi!"

"Ngươi...."

"Anh đừng đắc ý quá sớm." Lần đầu tiên, sắc mặt Ngư Ngư khó coi như vậy, kéo Trình Ti Nghiên đang chuẩn bị nhào về phía Tam sư huynh trở lại, ngửa cổ về phía sau, hướng về phía Tam sư huynh nói: "Vừa rồi là tôi gạt người, nhưng hiện tại là nói thật, anh không nghĩ khoảng cách gần như vậy tôi sẽ không hạ độc được sao? Bây giờ, ưu thế đang nghiêng về phía tôi!"

"Cô chiếm ưu thế? Ha ha ha, Giang Ngư Ngư, luôn nói cô thông minh, nói cô không kém Hách Liên Dạ là bao, nhưng ta thấy cô và Hách Liên Dạ đều ngu như nhau, khờ dại như nhau!"

Đột nhiên lại có một giọng nói quen thuộc từ đằng xa truyền đến.

"Cô thật sự cho rằng, trước khi chưa rõ thắng thua, ta sẽ tùy tiện bại lộ sự thật? Các người thật đúng là ngu xuẩn mà!"

Trong lúc nói chuyện, một người áo đen cười lớn hiện thân ở phía xa, phất một cái đi đến trước mặt bọn họ, mặt dài cằm vuông, mắt tam giác, đây rõ là dung mạo của Tam sư huynh.

"Tam sư huynh." "Tam sư huynh" Vẫn luôn khoe khoang đắc ý tháo mặt nạ dịch dung xuống, lộ ra một khuôn mặt xấu xí, cung kính theo sát vẫn an nam nhân mới xuất hiện, sau đó thì lui qua một bên.

"Thế nào, không ngờ chứ?" Nam nhân mới xuất hiện cực kỳ đắc ý, "Lão tử sắp xếp một thể thân mê hoặc các người, trúng độc? Ha ha, lão tử sao có thể trúng độc!"

Tam sư huynh đứng ở phía sau sư đệ, võ công rất cao, nếu như có lòng phòng bị, cho dù nói ngay trước mặt quả thật cũng sẽ không hít khí độc.

"Chút thủ đoạn này của các người, lão tử đã sớm tính đến rồi! Hách Liên Dạ thông minh đệ nhất thiên hạ? Ha ha, vẫn không phải ngã trong tay lão tử, bị lão tử đùa giỡn đến xoay vòng vòng sao! Giang Ngư Ngư, bây giờ cô quý xuống đất cầu xin tha thứ, đồng ý..."

Tam sư huynh nói được nửa thì không nói nữa, bởi vì Ngư Ngư vẫn luôn tức giận trừng mắt nhìn hắn chuyển động, nhưng lại không phải quý xuống cầu xin tha thứ giống như hắn hy vọng, mà là... Trở về lấy quả đào đã được ướp lạnh xong, phân cho đám người nam tử áo trắng một người một quả, sau đó tự mình cũng bắt đầu ăn...

"Cô..." Tam sư huynh vừa muốn ra lệnh cho Ngư Ngư trở về, lại thấy luồng không khí quanh thân có chút không đúng, sống lưng bay lên từng luồng khí lạnh, giống như có vật gì đáng sợ đang nhìn mình chằm chằm vậy.

Tam sư huynh chợt quay đầu, phát hiện Hách Liên Dạ ăn giải được giả, ngũ tạng lục phủ đều đau đến xoắn thành cục, hoàn toàn không có sức lực chuyển động lúc này sắc mặt lại bình thường, thanh thoi đứng sau lưng gã, hết sức bình tĩnh cười cười.

"Người, người người..."

Hách Liên Dạ lười nghe hắn nói nhiều, giơ tay lên điểm huyệt đạo của Tam sư huynh, sau đó thì... trở lại bên cạnh Ngư Ngư, ăn đào...

Tam sư huynh cho là mình thắng đám người Hách Liên Dạ, đắc ý đến mức hận không thể khoe khoang ba ngày ba đêm, thao thao bất tuyệt mình âm thầm chuẩn bị như thế nào, Hách Liên Dạ bắt lấy Tam sư huynh, nhưng hoàn toàn chẳng muốn nói nhiều.

Bởi vì chẳng có ai để gã vào mắt cả ~ một người quả thật không đáng nhắc tới ~

Muốn bắt Tam sư huynh, chỉ khó chính là Tam sư huynh vẫn luôn như con rùa đen rút cổ núp trong bóng tối, bất kể làm cái gì đều phải thủ hạ, cho nên hôm nay Hách Liên Dạ và Ngư Ngư mới liên thủ đào bẫy lần nữa, lừa gạt Tam sư huynh chân chính ra ngoài.

Bọn Hà Nghiên sững sờ nhìn quả đào trong tay, mấy móc cắn mấy cái, còn qua hồi lâu vẫn không hoàn hồn lại...

Chuyện... phát triển thế nào vậy?

Bọn họ vẫn luôn không cảm thấy thân thể đau chỗ nào, còn tưởng rằng nội lực của bọn họ thâm hậu, cho nên độc tính tác dụng mạn, thật ra... là vì bọn họ hoàn toàn không bị trúng độc sao?

Nhưng Ngư Ngư làm sao làm được?

... Không phải đã nói lúc đào bẫy phải nói cho bọn họ biết trước sao! Nếu không bọn họ thật sự không hiểu nổi... (T_T)

Nhưng không có Hách Liên Dạ và Ngư Ngư thông minh, thật ra cũng không tính là chuyện mất mặt gì... Bởi vì chỉ số thông minh của hai người hoàn toàn trái ngược với người bình thường...

Cho nên đợi Ngư Ngư ăn đào xong, giải thích rõ với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Thật là làm cho người ta kinh ngạc mà

"Sách thuốc Ôn Ngôn để lại, tôi nghiên cứu kỹ hoàn toàn mới ra ngoài nhé." Ngư Ngư ăn hết một quả đào, đang suy nghĩ tiếp theo nên ăn thứ gì, rất bình tĩnh giải thích.

... Xong rồi?

Có cần nhẹ nhàng bằng quơ như vậy không!

Cho dù không giống kiểu khoe khoang như Tam sư huynh, nhưng cũng nên nói "Tôi chuyên tâm nghiên cứu sách thuốc Ôn Ngôn để lại, bỗng phát hiện một số phương thuốc giải độc không đúng, cần nhắc kỹ càng, hiểu rõ tất cả đều là âm mưu của Trương Tam, cho nên tôi tương kế tựu kế, bố trí một cái bẫy như vậy, giả vờ trúng chiêu, chính là vì dụ hắn xuất hiện. Đương nhiên, vì phòng ngừa lộ tẩy, cho Trình Ti Nghiên viên thuốc giải cũng là giả" chứ?

Thái độ này, làm bọn họ... rất lo lắng về chỉ số thông minh của bản thân!

Mọi người đau buồn yên lặng nhìn trời, Hà Nghiêm xúc động nói, "Vương phi, ban nãy người giả bộ tức giận cảm phần thật sự rất giống đấy."

Tính tình Vương phi của bọn rất tốt, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sắc mặt nàng kém như vậy.

Kế sách của chủ tử và Vương phi sắp xếp rất tốt, cũng phải diễn cho rất giống, mới có thể lừa Trương Tam mắc câu.

Không ngờ Ngư Ngư chộp miệng, "Quả thật tôi rất tức giận, giả ta vừa khoe khoa là thấy không yên rồi, nói một câu thì cười mấy tiếng, kéo dài thời gian như vậy, tôi sợ đào ướp lạnh để lâu không ăn được."

"..." Hà Nghiêm đi qua bên cạnh khóc.

Sư đệ nhìn hai vợ chồng vô song này một chút, rồi bỗng nhiên nói, "Các người nên đối xử tốt với thiếu niên áo đỏ một chút."

Đáng thương thiếu niên áo đỏ mới mười lăm tuổi... Một đứa con nít choai choai, lần đầu tiên ra khỏi nhà, đã gặp phải một đám người kỳ dị này...

Cho nên mình hắn ta đi qua bên kia ngồi ngẩn người, không có nghe bên này nói chuyện với nhau.

Ngư Ngư vô cùng khó hiểu, "Vì sao?"

"Con của hai người các người... Nếu là con trai còn dễ nói, nếu là con gái... Ai dám cưới, ai có bản lĩnh cưới."

Sư đệ chỉ chỉ bóng lưng của thiếu niên áo đỏ, "Thiên phú của hắn không kém Hách Liên Dạ là mấy, bản thân lại rất mạnh, hơn nữa sau này, có thể hắn sẽ cưới sư phụ hắn."

Sư phụ của thiếu niên áo đỏ này, chính là cao nhân đắc đạo trong miệng Ôn Ngôn đã từng chỉ bảo qua hắn ta, tuy rằng không biết vị "cao nhân" kia tại sao lại là một tiểu cô nương, trong chuyện này nhất định có gì đó không bình thường, nhưng chắc chắn nàng ấy vô cùng lợi hại.

Cho nên, nói không chừng thiếu niên áo đỏ này chính là thông gia tương lai của Ngư Ngư.

Sư đệ đứng là nghĩ đủ xa... Chỉ có điều, nàng ấy nói có đạo lý.

Mọi người sôi nổi thảo luận một lúc lâu, thiếu niên áo đỏ ở bên kia đi tới, ngay lập tức đề xuất giúp Ngư Ngư tráo đổi thân thể.

Trình Ti Nghiên cũng im lặng một lúc, hiển nhiên là bị đã kích.

Vốn cho rằng bản thân rất quan trọng, còn mưu đồ bí mật muốn hợp tác với Tam sư huynh, không ngờ Tam sư huynh trước sau khinh thường nàng, tiện tay mà thôi, cũng không muốn cho nàng một viên thuốc giải để cứu nàng.

Trình Ti Nghiên luôn tự đánh giá mình rất cao, cảm thấy ngoài nam tử áo trắng ra, người trong thiên hạ đều không đáng giá để nàng ta liếc mắt một cái, lần này thật sự bị đánh cho tỉnh rồi.

Cho nên thiếu niên áo đỏ nói muốn tráo đổi thân thể, nàng ta cũng không nói cái gì, rất phối hợp đứng lên.

Sắc mặt của Hà Nghiêm và đám người sư đệ rất kỳ lạ, mấy lần muốn nói lại thôi.

Đến cuối cùng, rốt cục Hà Nghiêm do dự mở miệng, "Vương phi, qua một canh giờ nữa là đến giờ ăn tối rồi, hay là... đợi một lát rồi hãy đổi?"

Tuy rằng luôn luôn ngóng trông ngày này, cũng thật chờ mong đến thời khắc này, nhưng vẫn muốn khuyên Vương phi... hay là, không đổi nữa?

Thật ra ý nghĩ của sư đệ cũng giống như vậy.

Đáng về ban đầu của Ngự Ngự quả thật rất hấp dẫn, nhưng thật ra điều này cũng không quan trọng mấy, quan trọng là, về mặt thành thật của Ngự Ngự lúc bấy giờ khác, đáng yêu biết bao...

Khuôn mặt ban đầu của Ngự Ngự chẳng hề ngôn khoan đáng yêu chút nào, thậm chí còn giống như loại mỹ nữ vênh váo nữa.

Ngự Ngự biết bọn họ đang nghĩ gì, lại trừng mắt nhìn, kiên trì muốn thay đổi.

Không đổi làm sao ăn Vương gia!

Hơn nữa... Chờ đổi trở lại, bọn họ sẽ biết.

Trên đời này có rất nhiều khoa học không thể giải thích được, tỷ như xuyên không, tỷ như phù chú tồn tại.

Hóa ra sư phụ thiếu niên áo đỏ thật sự là một vị đạo sĩ, truyền thụ lại cho thiếu niên áo đỏ, chính là phương pháp sử dụng các loại phù chú.

Lúc trước thiếu niên áo đỏ nói mình nội lực không đủ, là bởi vì phù chú đối hồn có chút nghịch thiên, cần dùng nội lực rất lớn để duy trì, lèo lái sức lực của phù chú.

Bao gồm cả Hách Liên Dạ, tất cả mọi người đều không phải là người trong nghề, nhìn nhưng không hiểu gì, chỉ có thể nghiêm khắc làm theo lời thiếu niên áo đỏ, chuyện Ngự Ngự cần nhớ rất đơn giản, năng tuyệt đối tuyệt đối không nên cử động, cho dù là động đậy khóe môi cũng không được.

Đối hồn bắt đầu.

Tiếng côn trùng trong núi tiếng gió đều biến mất, mọi âm thanh đều yên lặng, bên tai chỉ còn tiếng tung trầm thấp giống như ngâm thơ của thiếu niên áo đỏ, có chút sương mù, lúc phù chú màu lam từ đầu ngón tay hắn ta bật ra, xoay tròn xoay tròn, mang theo vô số ánh sao lấp lánh, dần dần quay quanh bên cạnh người Ngự Ngự.

Lúc xuyên không là lúc Ngự Ngự đang mơ mơ màng màng ngủ, lần này lại tỉnh táo thể nghiệm cảm giác linh hồn xuất khiếu.

Ý thức và thân thể dần dần tách nhau, giống như vóc dáng càng rút càng cao, dần dần biến thành người khổng lồ, tầm nhìn cũng trở nên khác nhau.

Cả người trở nên rất nhẹ rất nhẹ, giống như sẽ bị gió thổi đi bất cứ lúc nào, nhưng lại giống như bị lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, di chuyển từng chút từng chút về phía trước.

Mà Trình Ti Nghiên sắp trao đổi thân thể với nàng, đương nhiên tình hình cũng giống như vậy.

Hai người... hoặc là nói lúc "hai hồn" gặp thoáng qua, Ngự Ngự thấy tổ không cam lòng trong mắt Trình Ti Nghiên.

Có lẽ Trình Ti Nghiên muốn động đậy, bởi vì tiếng tung của thiếu niên áo đỏ bỗng nhiên biến lớn, Ngự Ngự cảm thấy cỗ lực lượng thần bí điều khiển mình kia bỗng nhiên tăng thêm, nhưng có thể vì đột biến độ mạnh yếu này, khiến cho cỗ lực lượng này không ổn định giống lúc ban đầu.

Đám người Hà Nghiêm không giúp được gì, cũng hoàn toàn không nhìn thấy hồn phách của hai người Ngự Ngự, chính cảm thấy không khí dao động trở nên không giống nhau, gấp đến độ sắc mặt trắng bệch.

Đây chính là đối hồn! Không cẩn thận chút, chính là hồn phi phách tán!

Nội lực mượn được từ trên thân người khác, đương nhiên dùng không linh hoạt giống như của mình, huống hồ người thừa nhận năng lực có hạn, thân thể thiếu niên áo đỏ sắp không chịu nổi thêm nội lực đập vào nữa rồi.

Hiển nhiên hắn ta sắp không chịu được, có mặt nạ che lại không nhìn thấy sắc mặt, chỉ là cạnh dưới mặt nạ, lại dần dần có tơ máu chảy ra.

Hắn ta học máu!

Ngự Ngự cũng chỉ có thể lo lắng suông, hoàn toàn không dám lộn xộn, bỗng cảm thấy có một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại kéo nàng về phía trước, là đánh về phía thân thể lúc đầu của nàng.

Giống như đầu đụng vào đám bông, trong nháy mắt hít thở không thông, lại yếu ớt chui vào cái gì đó, không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, cũng không có cảm giác đứng dậy được.

Ngự Ngự trọng tâm không ổn, lại cảm thấy cả người kiệt sức, đứng không vững ngã trên mặt đất.

... Chờ một chút, cả người?

Tiếng tung của thiếu niên áo đỏ đã dừng lại, thế giới xung quanh dường như đã khôi phục lại bình thường, Ngự Ngự không dám lộn xộn, không ngờ phía sau bỗng có người bế nàng lên, nàng mới cảm nhận rõ được mình đã trở lại trong thực thể.

Ngư Ngư nhẹ nhàng thở ra, cho dù là tráo đổi thành công hay là thất bại, chỉ cần nàng không hồn phi phách tán là tốt rồi.

Thật ra là tráo đổi thành công rồi.

Thời khắc cuối cùng, thiếu niên áo đỏ biết mình không chịu được nữa, dùng hết sức lực cuối cùng, mạnh mẽ nhét hồn phách hai người vào trong thân thể nguyên bản, cho nên Ngư Ngư mới cảm thấy cổ lực lượng kia thô bạo như vậy.

Sau khi thành công, thiếu niên áo đỏ tiêu hao hết sức lực bỗng phun từ trong miệng ra một ngụm máu tươi, té xiêu trên đất.

Cũng may hắn ta đã dặn dò trước, lỡ như hắn có bị thương thì nên dùng loại thuốc nào, Hà Nghiêm vội vàng chạy qua, căng thẳng đến nỗi tay cũng run lên, cầm một viên thuốc cứng rắn nhét vào trong miệng hắn.

Tình huống vừa rồi rất hung hiểm, cho dù là bình tĩnh giống như Hách Liên Dạ cũng hoảng sợ toát ra mồ hôi lạnh cả người.

Hiện tại y ôm Ngư Ngư, nói gì cũng không muốn buông tay, cũng không có tâm tình đi quan tâm người khác.

Nhưng y không ra tay, Trình Ti Nghiên gây ra tất cả chuyện này ắt sẽ có người khác xử lý.

Sư đệ đi tới, đột nhiên vùng tay qua, "Các người nề mặt Trình đại nhân, ta và Trình đại nhân vốn không quen,"

Sư đệ mặt không chút thay đổi nhìn Trình Ti Nghiên bị nàng ấy đánh rớt một cái răng, "Từ giờ trở đi, chuyện của nàng ta các người đều không cần quản."

Trước kia luôn kiêng dè nàng ta chiếm thân thể Ngư Ngư, hiện tại cuối cùng bọn họ cũng có thể ra tay với Trình Ti Nghiên rồi.

Sư đệ không phải là người thành thật thiện lương, cho nên muốn trừng trị người khác, cách làm của nàng ấy và Ngư Ngư cũng không giống nhau...

Đưa tay kéo một cái, Trình Ti Nghiên vừa mới hứng một cái tát bị nàng ấy kẹp qua, đẩy đến trước mặt nam tử áo trắng.

Trình Ti Nghiên một mực đánh chủ ý lên nam tử áo trắng, hiện tại mặt bị đánh sưng thành đầu heo, nàng ta chết sống cũng không muốn để nam tử áo trắng nhìn thấy hình tượng này của mình, lập tức hét âm lên, "Cô là người quái dị, cô mau buông tay! Ta không muốn thiếu chủ thấy bộ dạng này của ta!"

Đương nhiên sư đệ không nghe nàng ta, nhưng bản thân nam tử áo trắng lại di chuyển tầm mắt đi chỗ khác, không nhìn Trình Ti Nghiên.

Đương nhiên là hắn chẳng muốn nhìn, không quan tâm đến cảm giác của Trình Ti Nghiên, không thèm nhìn.

"Sư huynh, đêm nay ăn dưa chuột trộn, rau xào giá?"

"..." Nam tử áo trắng yên lặng quay đầu nhìn sư đệ, "Không thể dùng thịt xào giá sao..."

Yêu cầu giản dị cỡ nào... Thả hai miếng thịt là có thể thỏa mãn...

Đáng tiếc sư đệ kiên quyết đi theo con đường ngược đãi sư huynh, bình tĩnh chỉ chỉ Trình Ti Nghiên.

"..." Vì muốn giá có thể có vài miếng thịt, ánh mắt nam tử áo trắng đành phải cố định ở trên mặt Trình Ti Nghiên.

Trình Ti Nghiên lại hét âm lên.

Từ trước đến nay nam tử áo trắng không thích người khác ồn ào, trên mặt luôn luôn lạnh nhạt cũng lộ ra chút phiền chán.

Cho nên... lại di chuyển tầm mắt, nhìn về phía sư đệ.

"Bây giờ nàng ta ngại mình quá xấu, không muốn để cho huynh nhìn thấy." Sư đệ bình tĩnh giải thích.

"Có gì khác sao?" Nam tử áo trắng không nhìn thấy hai bên mặt hoàn toàn không cân xứng của Trình Ti Nghiên, hỏi đến rất tự nhiên.

"Má trái bị ta đánh sưng lên."

"Thật sao."

Hai chữ giản dị dịu dàng, ngay cả câu hỏi cũng không tính, có thể thấy rõ nam tử áo trắng không có chút hứng thú với đề tài này, nếu không phải sư đệ nói câu này, chắc là hắn cũng chẳng muốn trả lời.

Để nam nhân mình luôn nhớ thương nhìn thấy bộ dạng xấu xí của mình, chuyện này cũng đã đủ đã kích người rồi, càng đã kích hơn chính là, người nam nhân kia từ đầu đến cuối chưa từng nhìn thẳng người, cũng chẳng nhớ người có đáng về gì.

Trình Ti Nghiên tức giận đến hai mắt đỏ bừng, quay về phía sư đệ thét chói tai, "Lương Nhất Nhất, cái người quái dị cô! Là cô ghen tị ta xinh đẹp hơn cô! Mặc kệ cô chửi bới ta như thế nào, thiếu chủ cũng không có khả năng coi trọng người! Nữ nhân xấu xí ghê tởm kia!"

Nàng ta liều mạng gãy gậy ở trong tay sư đệ, bởi vì nàng ta mất hết võ công nên sư đệ cũng không dùng nội lực.

Hiển nhiên sư đệ không đủ kinh nghiệm, không nghĩ tới sẽ không khống chế được một nữ nhân có bao nhiêu khí lực...

Trình Ti Nghiên vậy mà tránh thoát được khống chế của sư đệ, xoay người lại giống như người điên hung hăng đánh về phía mặt sư đệ, cái này còn chưa đủ, rút cả trâm cài tóc ra muốn đâm lên mặt sư đệ.

Giống như mọi ngày, sư đệ mang khuôn mặt lớn rất có sức nặng...

Trình Ti Nghiên đánh tới, đánh đến cả khuôn mặt lớn đều... vỡ.

Ngư Ngư vốn chưa trở lại được bình thường, hiện đang tựa vào trong lòng Hách Liên Dạ, thấy vậy khóe miệng không ngừng run rẩy.

Nhưng một màn này chỉ là sét đánh người, chân chính kinh người còn ở phía sau...

Khuôn mặt lớn vỡ thành từng mảnh, không còn cách nào trụ được ở trên mặt sư đệ, lộp bộp rớt xuống đất...

Hơn nữa những mảnh mặt lớn này rơi xuống còn vang lên từng hồi, có thể thấy chúng nó nặng cỡ nào...

Nhưng đã không còn ai chú ý đến chuyện này rồi.

Bọn họ ai cũng không ngờ tới, dưới tình huống như thế nhìn thấy mặt thật của sư đệ.

Dịch dung trên mặt bị vỡ xuống một cách thô bạo như vật, làn da sư đệ có chút bị thương, rất nhiều chỗ đều đang nổi đỏ, thậm chí chỗ trán còn loáng thoáng chảy ra tơ máu.

Nhưng cho dù là ở trong tình trạng chật vật như vậy, bọn họ liếc mắt một cái cũng nhận ra được... Dung mạo của sư đệ tốt, tốt đến lạ thường!

Trình Ti Nghiên sắp đâm trâm cài tóc xuống bỗng dừng ở giữa không trung, không thể tin nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mắt kia, nam tử áo trắng vốn muốn đi cứu sư đệ, hiện tại cũng ngây ngẩn cả người.

Ngư Ngư bỏ ra rất nhiều sức mới hoàn hồn, kéo Hách Liên Dạ ở bên cạnh, nghiêm túc so sánh một lúc lâu, "Vậy mà có người đẹp ngang chàng..."

Dung mạo của sư đệ rất lạ thường... Đẹp đến lạ thường.

Làn da đẹp giống như có thể véo ra nước, ngũ quan tinh xảo đến ngay cả thần tiên cũng phải thán phục, lại đẹp đến mức không tìm thấy được khuyết điểm nào để công kích, dung mạo trong veo mà tươi mát, như gió mát chiều ngày hè, tinh mịch mà ôn hòa, mang theo tác dụng làm yên ổn lòng người, tiến từng chút một vào giữa trái tim.

Nàng ấy đứng chung một chỗ với nam tử áo trắng, thật là trời đất tạo nên, như một đôi trai tài gái sắc.

Nhưng nam tử áo trắng lại không muốn đứng chung một chỗ với sư đệ nữa...

Yên lặng nhìn sư đệ một lúc, hắn ta xoay người rồi đi!

Đợi đến lúc dùng cơm tối, mọi người mới chân chính hiểu được hàm ý hắn ta xoay người rồi đi, nam tử áo trắng tức giận!

Dùng một câu đơn giản nhất có thể chứng minh quan điểm của đám người về nam tử áo trắng chính là có thịt cũng không ăn.

Hơn nửa ngày hắn ta không lên tiếng thì cũng thôi đi, nhưng cho dù Ngư Ngư đồng ý để Hách Liên Dạ tự mình xuống bếp, nướng toàn bộ dê cho hắn, hắn cũng không cử động, ngồi ở bên dòng suối nhỏ không nói một lời.

Ngư Ngư kinh ngạc rồi.

Lúc biết sư đệ là nữ nhân, nam tử áo trắng cũng không có phản ứng quá lớn, nhưng biết sư đệ là một tuyệt thế mỹ nhân thì hắn lại tức giận!

Lấy tính tình của nam tử áo trắng, chuyện lớn bao nhiêu mới có thể làm cho hắn biểu hiện ra phản ứng tức giận như vậy!

Thế mà lại tức giận... Hoàn toàn không có đạo lý chút nào!

Ngư Ngư vô cùng mờ mịt, suy nghĩ kỹ hồi lâu cũng không nghĩ ra, sờ sờ cái mũi, chuẩn bị đi trở về lấy một chén thịt qua đây, trở lại nói chuyện với nam tử áo trắng..

Kết quả quay người lại, nàng lại thấy Hà Nghiêm rơi lệ đầy mặt.

Có rất nhiều chuyện đáng để khiếp sợ, nhưng Hà Nghiêm quan tâm nhất, đương nhiên vẫn là việc nhà của phủ Tĩnh Vương bọn họ.

Bây giờ nhìn thấy mặt Ngư Ngư, hắn càng muốn khóc hơn.

Vương phi... Tại sao ngài... càng đáng hoàng hơn rồi!

Rõ ràng là mặt giống nhau, vì sao trong thân thể thay đổi linh hồn, có thể kém nhiều như vậy... Rốt cuộc ngài làm như thế nào mà từ sâu trong linh hồn tản ra sự thành thật chói lọi như vậy, ngài nói cho ta biết đi..

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Yêu nghiệt nào đó viên mãn

"Hà Nghiêm anh đừng khóc nữa," Ngự Ngự rất không hiểu tại sao hắn lại bị đá kích như vậy, "Tiểu cô nương yếu ớt như anh, nội tâm không thành thật không phải rất tốt sao, tránh cho sau này lập gia đình bị bắt nạt."

"..." Hà Nghiêm chảy xuống hai hàng nước mắt, bị phản chạy đi.

Thật ra Ngự Ngự vẫn rất thiện lương...

Tuy là cuối cùng cũng lấy lại được thân thể của mình, hiện tại tâm tình của nàng rất tốt, rất muốn thể hiện một chút bộ dạng lúc đầu của mình vô hại đến cỡ nào với người và vật cho mọi người thấy, nhưng giấu lại nam tử áo trắng còn đang tức giận...

Ngự Ngự xách theo cái giỏ đựng đồ ăn tối, nghĩ nghĩ, lại bùng ra một khay lớn toàn thịt, suy nghĩ cách an ủi hắn ta.

Dung bánh bao đúng là một người tính tình bướng bỉnh, ngồi ở đây một mình hơn hai giờ rồi mà vẫn không nguôi giận, cho dù Ngự Ngự bùng tới một mâm toàn thịt thơm nức bốn phía, cũng không thèm nhìn Ngự Ngự.

"Dung bánh bao, rốt cuộc anh đang giận chuyện gì?" Ngự Ngự rất bình thường thành thật hỏi.

Nam tử áo trắng không để ý tới nàng.

Ngự Ngự rất rối rắm nhìn trời, không phải nàng không thiện lương, chỉ là mỗi lần nàng thiện lương đều có người bức vũ trụ nhỏ của nàng bùng nổ...

Thấy nam tử áo trắng vẫn không phản ứng, nàng cũng rất quan tâm khuyên hắn, "Vì sao anh không ăn thịt, chẳng lẽ anh không muốn làm một cái bánh bao có nhân thịt sao?"

"..." Nam tử áo trắng yên lặng quay đầu, "Có nhân thịt chính là bánh bao."

Ngự Ngự khinh bỉ loại người sành ăn không chuyên nghiệp này, "Ồ một số tỉnh, có nhân không nhân cũng gọi bánh bao, giống như anh tuy rằng kêu Dung bánh bao, nhưng ở rất nhiều tỉnh cũng có thể kêu Dung bánh màn thầu."

"... Ta không phải tên Dung bánh bao."

"Được rồi, Dung bánh thịt." Làm một đứa bé tốt, Ngự Ngự luôn tôn trọng ý kiến của người khác.

Nam tử áo trắng: "..."

Yên lặng liếc Ngự Ngự một cái, hắn nhận lấy cái khay và giỏ đồ ăn trong tay Ngự Ngự, rốt cục cũng bắt đầu ăn.

Ngự Ngự cảm thấy, quấy rầy người khác ăn cơm đều là người xấu...

Cho nên nam tử áo trắng bắt đầu ăn cơm, nàng cũng không nói thêm gì nữa, nhận lấy hoa quả Hách Liên Dạ vừa mới cắt xong cho nàng, yên lặng ăn.

Ăn ăn, nam tử áo trắng bỗng nhiên để bát đĩa xuống, nhảy đến bờ bên kia dòng suối nhỏ, từ giữa một đồng cây xanh lớn, hái được hai gốc cây "cỏ" thoát nhìn không tầm thường trở về.

Hơn nữa hiển nhiên hắn ta cũng không phải hái chơi, trong một đồng cỏ lớn, chỉ có hai gốc cây như vậy.

Sau khi hái tới tay, nam tử áo trắng cẩn thận dùng nước suối rửa sạch chúng nó, vẩy khô hết nước, bỏ vào trong một cái hộp đặc chế hai tầng, lại rót nước suối ở giữa hai lớp, dùng nội lực đóng băng nước.

Lại còn phải dùng băng để bảo vệ, bảo bối như vậy...

Ngư Ngư nhìn ngây người, nam tử áo trắng thuộc loại người không có yêu cầu quá cao về bất cứ thứ gì, nhìn vào thân phận của hắn, cũng chỉ yêu cầu muốn ăn thịt là biết...

Đây là lần đầu tiên Ngư Ngư thấy hắn ta làm một việc tỉ mỉ như vậy.

"Đây là?" Cận thận phân biệt một chút, hiện đại không có loại thực vật này, Ngư Ngư không biết nó.

"Không biết." Về mặt nam tử áo trắng hờ hững cất cái hộp đi, tiếp tục ăn cơm.

Ngư Ngư nhú mồm, "Bánh bao, anh có biết bánh mỳ hấp không?"

"Không biết."

Làm một người sành ăn chỉ biết ăn không biết làm, Ngư Ngư nói cho hắn ta biết một cách giản dị trực quan nhất, "Chính là mang thứ vốn nên hấp thành bánh bao nhào nặn nhiều lần, chưng ra rất giống bánh màn thầu rút gân."

"... Đầu ta không rút gân." Nam tử áo trắng chỉ ngây ngô chứ không ngu dốt, nghe hiểu Ngư Ngư đang nói cái gì...

Sự thật chứng minh, ở trước mặt Ngư Ngư, toàn bộ đứa nhỏ không muốn nói thật đều chỉ có thể vẽ vòng vòng...

Yên lặng liếc Ngư Ngư một cái, nam tử áo trắng đành phải thành thật giải thích, "Nước của loại cỏ này có thể trộn với bột gạo nếp hấp lên làm điểm tâm, sư đệ thích ăn cái này nhất."

"..." Ngư Ngư lại kinh ngạc.

Cảm giác được ánh mắt của Ngư Ngư không đúng lắm, nam tử áo trắng quay đầu, dùng ánh mắt "Cô nhìn ta đủ chưa", bình tĩnh đối diện với Ngư Ngư.

"... Không phải anh giận sư đệ sao?"

Tại sao còn nhớ kỹ điểm tâm sư đệ thích ăn? Hiện tại đến lượt Ngư Ngư cảm thấy ý nghĩ của mình theo không kịp.

"Lúc nào?"

"..." Ngư Ngư rồi rảo nhìn bộ dạng rất chăm chú của nam tử áo trắng, lần đầu tiên phát hiện, nói chuyện với một người ngốc tự nhiên là một nhiệm vụ gian khổ...

"Vậy anh thấy mặt sư đệ, tại sao lại xoay người rồi đi?"

"... Mặt sư đệ không lớn."

"Đó là lý do sao?"

Đợi một lát cũng không nghe thấy được đáp án, Ngư Ngư vô cùng khéo hiểu lòng người hỏi, "Cho nên anh phát hiện mình không phải tiểu cô nương xinh đẹp nhất trên đời, nên ghen ghét sao?"

"..." Nam tử áo trắng lại thua trong tay Ngư Ngư, im lặng một lát, lấy từ trong ngực ra một cái thớt.

... Không đúng, hình như là một cái bánh nướng lớn.

Tóm lại đây là lần đầu tiên Ngư Ngư thấy nam tử áo trắng mang theo thứ này là được...

Vươn tay lấy sang, Ngư Ngư đối với thứ cứng rắn có diện tích lớn này càng mê mang, nhìn không ra nó rốt cuộc là cái gì.

Cho đến lúc nàng lật cái này lên... Mặt trái của nó rõ ràng khắc ba chữ to "Lương Tiểu Nhị".

Nét chữ kia có hơi non nớt, như là chữ trẻ em.

Diện tích quen thuộc và cái tên, cuối cùng cũng làm cho Ngư Ngư tỉnh ngộ, nàng giật giật khóe miệng, "Đây là... Tượng trưng mặt sư đệ?"

"Mỗi lần ta muốn đánh sư đệ, đều nhéo cái bánh nướng đá lớn này."

"... Vậy vì sao anh không trực tiếp nhéo cô ấy?" Hiện tại biết sư đệ là nữ hài tử, không thể ra tay với cô gái, nhưng trước nam tử áo trắng vẫn cho rằng, nàng ấy là sư đệ không phải sư muội!

Nam tử áo trắng rất thoải mái di chuyển tầm mắt đi chỗ khác, "Nàng ấy quản cơm."

Ngư Ngư bị lý do mộc mạc này đánh bại... Tâm tình phức tạp nhìn trời một lúc lâu, "Cho nên lúc trước anh không vui là vì mặt sư đệ quá nhỏ, anh có buồn bực cũng không thể nhéo cái bánh nướng đá lớn này trút giận sao?"

"Đứng." Nam tử áo trắng rất bình tĩnh.

"... Vậy anh có thể đổi một cái bánh nướng đá nhỏ." Ngư Ngư cảm thấy, bọn họ nói chuyện với nhau đã không thể nào là Địa Cầu hóa nữa...

Nam tử áo trắng lúc này coi như phối hợp lại không trả lời, chỉ lấy lại cái "bánh nướng đá lớn" giống như cái thớt kia, yên lặng cất lại trong ngực.

Ngắm lại nét chữ như trẻ con của mặt sau thứ kia... Ngư Ngư hiểu ra chút ít.

Nàng cũng không truy vấn ngọn nguồn, chỉ tò mò thay đổi đề tài, "Rốt cuộc anh nhìn thấy mặt thật của sư đệ, không có gì muốn nói sao?" Đã kích thích sự rất lớn đó!

Giọng nam tử áo trắng không gọn sóng, "Dù sao cũng đều là sư đệ ta."

Những lời này... rất nội hàm. Vô luận nam nữ, vô luận đẹp xấu, đều là sư đệ hần tin tưởng nhất?

Trong đầu Ngư Ngư bắt đầu nghĩ đến ngôn tình, lại nghe nam tử áo trắng nói, "Cũng chỉ có nàng ấy có thể đánh ta, ta không thể đánh nàng ấy."

Ngư Ngư: "..."

Thật sự bị nam tử áo trắng đã kích thích triệt để, Ngư Ngư yên lặng cắn hoa quả, đi qua tìm thiếu niên áo đỏ.

Thiếu niên áo đỏ bị nội thương rất nghiêm trọng, cho dù uống thuốc đúng lúc bảo vệ tâm mạch, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hai ba tháng, mới có thể hồi phục bình thường.

Sau khi Ngư Ngư tỉnh táo lại thì xem mạch tượng cho hần, viên thuốc hần ăn lúc đó chính là do Ôn Ngôn điều chế ra, cho nên Ngư Ngư không giúp được hần thêm nữa, chỉ có thể cùng Hà Nghiêm thu dọn một chỗ sạch sẽ, để cho hần nằm xuống nghỉ ngơi điều dưỡng trước một lát.

Lúc Ngư Ngư đi tới, thiếu niên áo đỏ vẫn chưa tỉnh, Ngư Ngư không đi qua thăm hần, ngồi ở trên tảng đá xa xa, im lặng chờ.

Cùng chờ với nàng, còn có Hách Liên Dạ.

Tình huống như hôm nay, thiếu niên áo đỏ thật đúng là ân nhân cứu mạng của Ngư Ngư, lần đầu tiên trong đời, y nghiêm túc muốn cảm ơn một người như vậy.

Thiếu niên áo đỏ không phải là người kiêu cách, sau khi tỉnh lại, cũng không khách sáo với bọn họ.

"Sau này cỡ lẽ ta có việc cần người hỗ trợ, song bây giờ ta phải về nhà gấp, chuyện sau này, sau này hãy nói."

Hách Liên Dạ rất thích hần thẳng thắn nhanh nhẹn, cho nên cũng không giấu diếm, trực tiếp lấy mình chủ lệnh Phong Minh ra, "Tám lệnh bài này có thể điều động toàn bộ thành viên của Phong Minh, mặc kệ ta ở đâu, bọn họ đều biết dùng tốc độ nhanh nhất tìm được ta."

"Phong Minh?" Thiếu niên áo đỏ hơi kinh ngạc, vài giây sau, lại cảm thấy rất có lý gật đầu, "Thế lực lớn như vậy, trừ người ra, quả thật không ai có thể xây dựng lên."

Thiếu niên áo đỏ thật sự có việc gấp phải về nhà, cho nên nhận lấy lệnh bài liền vội vàng cáo biệt với bọn họ.

Sư đệ trời Tam sư huynh Trình Ti Nghiên còn có những phản đảng khác trong môn phái thành một xâu dài, nắm dây thừng, đi tới hỏi bọn họ đêm nay ở đâu.

"Em thương lượng trước với chàng một chút." Ngư Ngư nói xong kéo Hách Liên Dạ qua một bên, vô cùng bình tĩnh hỏi: "Vương gia, chàng nhìn khuôn mặt em quen chưa?"

Sau đó càng bình tĩnh bổ sung một câu, "Chờ chàng nhìn quen, ta sẽ ăn chàng."

Hách Liên Dạ bật cười hỏi nàng, "Sao lại không quen? Đều thành thật giống như."

Câu này tuyệt đối là nói thật, thật ra lúc trước Hà Nghiêm nói, vẫn có chút không nắm được trọng điểm.

Sau khi đổi lại về thân thể của mình, Ngư Ngư không phải không còn thành thật, mà là... liếc mắt một cái nhìn sang, gần như không phát hiện nàng có gì thay đổi.

Bởi vì ánh mắt kia của nàng rất cướp đi sự chú ý, trong suốt sáng long lanh như đũa nhỏ, gần như có thể ở chiếm lấy toàn bộ tầm mắt của người khác trong nháy mắt, làm cho người ta kim lòng không được muốn vồ vồ đầu của nàng, nói một tiếng "Tiểu cô nương này tại sao lại ngoan như vậy... Đừng để người khác bắt nạt"...

Hiệu quả như vậy, ngũ quan thật sự không quan trọng..

Hách Liên Dạ càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gat người này của nàng càng muốn cười, ôm nàng, cười tiếp tục chủ đề lúc trước, "Hơn nữa bốn vương chờ đợi ngày này đã lâu rồi."

Ai đó không chút che dấu tâm tình y hết sức mong mỏi được ăn...

Song có một việc, y vẫn muốn hỏi một chút, "Không cần chính thức thành thân trước sao?"

Trong quan niệm của cổ nhân, trước khi lập gia đình... oxxx, là một hành vi có chút kinh hãi thế tục.

Với tính tình của Hách Liên Dạ, đương nhiên y sẽ không để ý đến mấy quy tắc này, nhưng chuyện này không giống vậy, hơn nữa chuyện này còn ảnh hưởng lớn đến một cô nương.

Nhưng Ngư Ngư vô cùng hào phóng xua tay, "Không vội ~ nếu xác định có thể về nhà, em muốn đợi quay về hiện đại sẽ cử hành hôn lễ..."

Vừa nói xong, Ngư Ngư bỗng nhiên suy sụp xuống, "Em không thể không nói cho biểu ca đại nhân một tiếng đã thành thân được..."

(┐_┐) Nhắc tới anh họ đại nhân thật rất muốn khóc...

"Khụ." Người nào đó mơ hồ có dấu hiệu biến thành bình dấm chua, ho nhẹ một tiếng.

Song Ngư Ngư hoàn toàn coi nhẹ y, lo lắng hít hít cái mũi, "Lúc em đi, đồng lứa ở nhà họ Nghiêm vẫn chưa ai kết hôn... Biểu ca đại nhân rất bao che khuyết điểm, anh ấy luôn rất coi trọng người nhà, có thể tự tay sắp đặt hôn lễ hay không..."

Nàng không muốn hôn lễ phong cách ngoài hành tinh... (┐_┐)

Ngồi UFO đáp xuống trên đồng thiên thạch, nâng chén chúc mừng cùng rất nhiều người ngoài hành tinh khác, cùng uống chung bình xăng chẳng hạn... Phong cách này không thích hợp với nàng!

Nàng là một người Trái Đất bình thường trong bao nhiêu người bình thường khác... (┐_┐)

Ngư Ngư càng suy nghĩ càng muốn khóc, cuối cùng chạy xoay vòng vòng.

Từ trước đến nay Ngư Ngư vô lương, nhưng nhắc tới anh họ Nghiêm đại thiếu của nàng, còn ngoan hơn con thỏ nhỏ...

Ai đó ở cạnh ho khan mấy tiếng cũng không được để ý tới, hoàn toàn biến thành bình dấm chua...

Song bình dấm chua này không vội chút nào.

Dám coi thường y? Được lắm, đêm nay đêm động phòng hoa chúc, đều đòi lại hết ~

Vị trí hiện tại của bọn họ có hơi lệch, trần nhà gần đây nhất cũng phải đi hơn nửa canh giờ mới tới, hơn nữa nơi này cách môn phái của đám người sư đệ không xa lắm.

Nhưng nếu quyết định muốn ăn Vương gia, đương nhiên là phải chọn chỗ ở thoải mái đẹp để một chút...

Cho nên không chút dị nghị, mọi người thu dọn đồ đạc, cùng sư đệ quay về trên núi của bọn họ.

Sư đệ tuyệt đối là người hiểu chuyện, dẫn bọn họ đến phòng khách, không nói hai lời kéo nam tử áo trắng đi mất, tuyệt đối không chậm trễ thời gian quan trọng của hai người Ngư Ngư.

Uh, thời gian quan trọng.

Hà Nghiêm cũng lập tức rút về phòng của mình.

Nhưng còn có một vấn đề...

Heo nhỏ vẫn luôn ngủ chung với Ngư Ngư, đêm nay bị Ngư Ngư ôm đến giao cho Hà Nghiêm, nhóc con kia rất là bất mãn, móng của heo nhỏ giậm trên mặt đất hai cái, vài lần đều thử đào thoát, xông về địa bàn cố định của mình.

Hà Nghiêm khóa chặt cửa sổ, chần ở cửa phòng mình, thấy nhóc kia kia "mắt heo nhìn chăm chăm" mình, hẳn chỉ có thể gánh vác lên áp lực cực lớn, ở trong lòng yên lặng rơi lệ.

Ai tới nói cho hắn biết, làm sao giải thích với một con heo, vì sao đêm nay nó không thể ngủ cùng với chủ nhân của mình!

Cuộc sống này phải bảo người ta sống sao đây... (┐_┐)

Trong lúc Hà Nghiêm và heo nhỏ giằng co, không khí ở phòng bên vẫn rấy yên ổn tĩnh mịch...

Ngư Ngư đã từng hùng hồn nói, gần đây cũng thường xuyên bình tĩnh thông báo, nói mấy lần muốn ăn ai đó.

Tới thời điểm quan trọng, Ngư Ngư bày tỏ

"... Vương gia, em cảm thấy cho chàng nên quản lý chính sự." Giọng Ngư Ngư đột nhiên rất cổ quái, thái độ rất nghiêm túc nhắc tới một chủ đề hoàn toàn không liên quan.

"Vì sao?" Giọng của ai đó có chút áp lực căng thẳng, không bình tĩnh giống như bình thường.

"Dưới chân thiên tử, không ngờ sách lậu hung hăng ngang ngược như vậy..." Ngư Ngư thật lòng tỏ vẻ lo âu, "Chắc chắn em đã mua phải sách lậu."

Lại ngừng chút, "Bởi vì gặp vật dụng thực tế mới phát hiện, trên sách dạy cách ăn thịt người... không khoa học."

"Vật dụng thực tế" nào đó nín cười ho nhẹ một tiếng, "Hay bằng... tự chúng ta nghiên cứu đi?"

Đó là một đề nghị hay...

Vì thế hai người kinh nghiệm đều là số không, trong đó một người còn thâm chịu thứ sách lậu nguy hại kia, xâm nhập nghiên cứu táo bạo nghiên cứu dừng cảm thực hành, sau đó... cùng tiến bộ.

Đây là một đêm rất có ý nghĩa, uh.

Cảm tưởng của Hách Liên Dạ/.. Người thông minh, lĩnh vực gì cũng có thể tự học thành tài.

Cảm tưởng của Ngư Ngư... Vương gia quả thật ăn rất ngon, uh.

Sáng ngày thứ hai, Hà Nghiêm vừa thấy bọn họ đi từ trong phòng ra, liền vui vẻ lao ra cửa, đốt dây pháo đã sớm chuẩn bị tốt kia.

Chủ tử của bọn họ... Rốt cục được ăn rồi!

Mặc dù lý do này thật sự không thể nói ra miệng, nhưng chuyện này đáng giá chúc mừng biết bao...

Đáng tiếc pháo còn chưa đốt xong, Ngư Ngư cũng không kịp mượn cơ đùa giỡn Hách Liên Dạ một chút, sur đệ đã vội vàng chạy tới, vẻ mặt lo lắng áy náy, "Không thấy Trình Ti Nghiên!"

Hách Liên Dạ bình tĩnh xoa tay, "Ta để cho chạy."

"..." Tất cả mọi người yên lặng nhìn y.

Ngày hôm qua cũng bởi vì Trình Ti Nghiên nhất thời ác niệm, thiếu chút nữa làm Ngư Ngư hồn phi phách tán, may có thiếu niên áo đỏ liều mạng bị thương nặng cũng muốn gắng gượng chống đỡ, mới có thể giữ được mạng của Ngư Ngư.

Bọn họ và thiếu niên áo đỏ vốn không quen, đừng nói là giao tình, ngay cả hân ta tên là gì, ở trong cuộc sống hàng ngày có thân phận gì bọn họ cũng không rõ, nói thật, hân ta không có nghĩa vụ liều mạng cứu Ngư Ngư như vậy, cho nên ngày hôm qua hoàn toàn là Ngư Ngư mạng lớn, gặp được thiếu niên áo đỏ tốt bụng, bằng không đã sớm chết rồi.

Lấy tính tình của Hách Liên Dạ, y tuyệt đối sẽ không buông tha Trình Ti Nghiên, điểm ấy mọi người tuyệt không nghi ngờ.

Cho nên lúc này bọn họ nhìn y, không phải đang trách y một mình thả người, mà là đang cảm thấy... phúc hắc muốn phát uy...

Quả nhiên, Hách Liên Dạ không để bọn họ thất vọng, hờ hững cười cười, "Trước kia Trình Ti Nghiên có hành động lợi hại hơn nữa cũng chỉ nhằm vào những người chúng ta, nhưng bởi vì Trình đại nhân, chúng ta đều không so đo với nàng ta."

Cho nên Hách Liên Dạ âm thầm giải huyết đạo cho Trình Ti Nghiên, để Trình Ti Nghiên tưởng đám người sur đệ nhất thời sơ sẩy, tính sai canh giờ, huyết đạo tự động giải, vụng trộm chạy trốn.

Mục đích làm như vậy là

"Ngư Ngư vừa mới trao đổi thân thể với nàng ta, những người khác còn chưa biết chuyện này, đúng lúc nàng ta lợi dụng cơ hội này, lợi dụng Phong Ngự Vũ tín nhiệm Ngư Ngư, đóng giả Ngư Ngự, tiếp cận hân ta, hiện tại nhất định nàng ta sẽ đi Vệ quốc tìm người."

Trình Ti Nghiên vội vã làm như vậy, không phải chỉ là vì hoa si mà thôi.

Phong Ngự Vũ không giống những người khác, tác phong của hân là tiêu chuẩn chính nhân quân tử, huống hồ dù sao Trình Ti Nghiên cũng là thiên kim phủ Thượng thư Nguyệt Loan quốc, nếu hai người xảy ra chuyện gì, hân nhất định sẽ phụ trách đến cùng, cưới Trình Ti Nghiên về.

Đến lúc đó, Trình Ti Nghiên có Thái tử Vệ quốc làm chỗ dựa vững chắc này, có năng lực làm nhiều chuyện hơn, hơn nữa đề cập đến quan hệ hai nước, đây không chỉ là vấn đề giữa vương công quý tộc, vạn nhất người có tâm ở trong đó châm ngòi, dẫn tới chiến tranh, xui xẻo chính là dân chúng bình

thường.

Cho nên dù là Hách Liên Dạ, cũng không thể dễ dàng động vào nàng ta.

Chủ ý của nàng ta thật không tệ.

Đáng tiếc nàng ta gặp phải phúc hắc Hách Liên Dạ này... Hách Liên Dạ đang đợi nàng ta gặp phải phiền toái lớn gì đó, đến lúc đó mượn tay người khác, danh chính ngôn thuận nghiêm trị nàng ta.

Hiện tại chuyện bọn họ phải làm, chính là theo chân nàng ta đến Vệ quốc, chờ nàng ta hạ thuốc Phong Ngự Vũ, nhưng lúc không thật sự đắc thủ thì bắt nàng ta đang phạm tội.

Thân thể đã đổi trở lại, Tam sư huynh cũng bắt được, việc này tuyệt đối là thu hoạch lớn, hiện tại đám người Ngự Ngự không có việc gì, mục tiêu duy nhất chính là chờ mang thai cực cung, có thể dẫn Hách Liên Dạ quay về hiện đại.

Mà chuyện mang thai cực cung này... Uh, phải đợi ăn Vương gia thêm mấy lần nữa mới được, không gấp được.

Cho nên hiện tại bọn họ không có gì việc gấp, vừa lúc đi theo Trình Ti Nghiên đến Vệ quốc, coi như du sơn ngoạn thủy.

Nhưng thật ra trong lòng Ngự Ngự rất không yên tâm, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ vừa mới gả cho em, em lại để tỷ chạy tới chạy lui khắp nơi." Nàng sờ sờ tóc Hách Liên Dạ, giọng rất là áy náy.

Ai đó cười đến vô cùng dịu dàng, "Nào có chạy tới chạy lui? Có nàng ở bên cạnh, đi tới chỗ nào cũng là nhà."

Ai đó hoàn toàn không vì Ngự Ngự trở thành người của y mà trở nên không nhiệt tình, y vẫn truy đuổi Ngự Ngự giống như trước, bắt lấy toàn bộ cơ hội thổ lộ...

Ngự Ngự bị cảm động, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ thật sự là một cô gái tốt."

Ai đó vỗ vỗ đầu của nàng, nghiêm trang uốn nắn nàng, "Tiểu nha đầu sơ ý, nhầm hai chữ rồi."

"Hai chữ nào?" Ngự Ngự khiêm tốn thỉnh giáo.

Nàng suy nghĩ hồi lâu đều cảm thấy đôi hai chữ nào cũng sẽ không biến thành câu gì có đó hiệu quả rất kinh sợ.

"Thêm một từ, bớt một từ," ai đó vô cùng ung dung tuyên bố đáp án, "Phải nói, "Chàng thật là một người ăn ngon"."

Ngự Ngự hít sâu một hơi, đang muốn dồn lấy thân thiết ân cần hỏi thăm tiết tháo của ai đó, chợt nghe y bình tĩnh hỏi, "Tiểu nha đầu, nàng nói, có phải bốn vương ăn tiết tháo, mới có thể ăn ngon như vậy hay không?"

Ngự Ngự: "..."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Thì ra là “vị hôn phu”

Trình Ti Nghiên mất hết võ công, cho là mình trốn tới đâu cũng sẽ bị đám Hách Liên Dạ dễ dàng phát hiện, dọc đường đi cẩn thận từng li từng tí, trốn đông núp tây, đi cực chậm.

Bởi thế, nhóm Ngự Ngự đi theo nàng ta giống như đi du sơn ngoạn thủy, mỗi ngày tâm tình của Ngự Ngự đều tốt vô cùng, trải qua quãng thời gian thành thoi ngày ngắm cảnh ăn mỹ thực khắp nơi, tối... ngắm Vương gia ăn Vương gia.

Tần Phấn dẫn đầu Mê Tung Đường, quả thật vẫn còn nghe lệnh Trình Ti Nghiên, nhưng phần lớn người của Mê Tung Đường đã bị Hách Liên Dạ bắt, giờ chỉ còn có ba người ở ngoài...

Hôm nay, một trong ba người đó mang tin tới, nói Phong Ngự Vũ không có ở kinh thành Vệ quốc, mà đột nhiên đi ra ngoài đến phủ Liên Vương của Tế Hưng quốc vấn an vị muội phu vô duyên kia.

Ngự Ngự càng vui hơn.

Bởi vì đầu bếp phủ Liên Vương biết làm một món kho bí truyền! Vừa lúc nàng định đi ném thử, giờ lại tiện đường~

Nhưng Trình Ti Nghiên lại không vui chút nào, vì đám Ngư Ngư chẳng thèm để phủ Liên Vương vào mắt, chỉ nhớ rõ cánh gà, giò móng heo kho, rồi đậu rang...

Song Trình Ti Nghiên nhớ rõ, Phong Ngư Vũ phải riêng tâm phúc đưa thư tới đây, nói vì trị bệnh cho con trai, Liên Vương nghe lời lừa gạt của một kẻ gọi là cao nhân, thử cách xung hỉ này, hiện tại đang thu xếp để con trai cưới tiểu công chúa Vệ quốc có hôn ước với hân.

Hơn nữa Liên Vương còn tin lời đồn, cho rằng Ngư Ngư thực sự là tiểu công chúa Vệ quốc... Nên ông đang chuẩn bị để thân với phủ Thượng thư Nguyệt Loan quốc.

Đó lại là cái gương mặt Trình Ti Nghiên vừa đổi về!

Giờ nàng ta lộ mặt ra, chẳng phải để bị Liên Vương bắt sao?

Liên Vương có quyền khuynh triều chính, lại chỉ có mình đưa con trai này. Thế tử phi của phủ Liên Vương cũng là một cái danh vọng người tranh đoạt, nhưng Trình Ti Nghiên lại không hề thấy tai vạ đang đến gần...

Nàng ta còn đang bắt bẻ, chường mắt một ma óm, đang liên tục mắng trong lòng.

Thế nên đến phủ Liên Vương, nàng ta cũng không trực tiếp lộ diện, mà dịch dung thành nha hoàn, trà trộn vào phủ.

Điều này lại làm khó bọn Hách Liên Dạ.

Dịch dung thì không sao, nhưng họ... Hách Liên Dạ thì khỏi bàn; Hà Nghiêm thì từ nhỏ đã đi theo Hách Liên Dạ, cũng tâm cao khí ngạo, để hân đi nghe lệnh người khác, nhất định không nhận được bao lâu sẽ trở mặt.

Nam tử áo trắng... bỏ qua không nhắc.

Sư đệ... tiếp tục bỏ qua.

Ngư Ngư nhìn họ, đau buồn phát hiện, những người này chẳng ai bình thường cả.

Cô cũng thế thôi! Tất cả hết trong lòng.

Sai, sai bét!

Ngư Ngư không giống họ.

Thấy bọn Hà Nghiêm đều có vẻ không phục, Ngư Ngư quyết định tự mình làm mẫu.

Đi mua một bộ y phục chất vải bình thường, thay ra, Ngư Ngư đổi trăm gài tóc thành loại gỗ đào bình thường nhất, lại đeo một cái mặt nạ dịch dung có dung mạo bình thường.

Xác nhận trang phục của mình không có sơ hở, nàng liền đến trước cửa phủ Liên Vương, nhìn trái nhìn phải như đang tìm đường.

Ồi... Một trong những thị vệ giữ cửa sững sờ, trừng mắt nhìn, bỗng đá hòn đá nhỏ dưới chân, nhắc nhở đồng bạn đối diện.

Người xem tiểu cô nương này đi!

Đồng bạn của hân phản ứng lẹ hơn, thấy rõ Ngư Ngư, mắt sáng lên, xoay người chạy vào trong Vương phủ.

Lúc này, Ngư Ngư cũng bình tĩnh xoay người rời đi.

Nhưng sau lưng đã lập tức có người đuổi theo, “Tiểu cô nương? Tiểu cô nương! Cô nương xin dừng bước!”

Một nam tử trung niên mặc cẩm y màu lam được thị vệ giữ cửa dẫn đường, vội vàng đuổi theo, thấy Ngư Ngư, mắt cũng sáng lên, “Tiểu cô nương, ta là quản gia phủ Liên Vương, cô có thể gọi ta là Trần thúc.”

Ngư Ngư nháy mắt mấy cái, mở miệng vô tội nhìn ông, “Trần thúc.”

Ồi... Sao tiểu cô nương này lại nghe lời vậy! Trần thúc càng nhìn càng thích, “Nghe giọng, cô nương không phải người bản địa nhỉ?”

“Vâng.”

“Vậy có chỗ đặt chân ở kinh thành chưa?”

“Chưa.”

Mắt quân gia phủ Liên Vương sáng lên, “Vậy có nguyện ý vào phủ Liên Vương không? Cô nương yên tâm, phủ Liên Vương chúng tôi không cắt xén tiền công, cũng không ức hiếp hạ nhân.”

Chọn nha hoàn, lanh lợi tài giỏi tuy tốt, nhưng quan trọng nhất phải là trung thực nghe lời! Ông cũng coi như sống được nửa đời người rồi, nhưng chưa từng thấy người thành thật như tiểu cô nương này bao giờ! Đương nhiên không thể bỏ qua.

Mặc kệ, chiều mộ vào phủ trước rồi nói sau, tránh để những thế gia vọng tộc khác trong kinh cướp đi.

Cách đó không xa, cảm của bọn Hà Nghiêm sắp rót xuống...

Hồi mới xuyên qua, Ngư Ngư trà trộn vào phủ Tĩnh Vương, vì lúc đấy phủ Tĩnh Vương đang “thông báo tuyển người”.

Lần này, Ngư Ngư chà cần nói, đã trực tiếp được coi là nhân tài được chiêu mộ về...

Đương nhiên là Ngư Ngư vui vẻ đáp ứng, “Được.”

Thật sự là càng nhìn càng thấy nghe lời! Quân gia đặc biệt có cảm giác thành tựu hồi nàng, “Tiểu cô nương, cô am hiểu làm gì nhất?”

Ông cũng dễ xem sắp xếp cho nàng việc gì.

“Ăn.” Ngư Ngư rất thành khẩn.

Quân gia bị chọc cười, “Còn gì nữa không?”

Ngư Ngư nghĩ nghĩ, tiếp tục thành khẩn, “Đào hố.”

Lúc này quân gia không cười được nữa.

Tiểu cô nương này trông bé bỏng yếu ớt vậy, mà lại phải làm cu li?

Nhất định là do quá chính trực thành thật, làm gì người ta cũng ngại nàng không đủ lanh lợi, nên chỉ có thể đi đào hố?

Quân gia nghĩ ra lời giải thích “hợp lý”...

Azi, thật sự là đáng thương. Quân gia không rõ, những kẻ ngoài kia làm sao có thể bắt nạt một tiểu cô nương trung thực như vậy...

Cứ thử dài cả đường như thế, ông mang Ngư Ngư vào phủ Liên Vương...

Đây cũng chưa tính là xong.

Hiện tại thì thành công trà trộn vào phủ Liên Vương rồi, nhưng bọn Hà Nghiêm cần có chỗ ở buổi tối! Nếu ở ngoài khách điểm thì lại không tiện theo dõi Trình Ti Nghiên.

Vì vậy Ngư Ngư được quân gia đưa tới chỗ ở của nha hoàn, nháy mắt mấy cái, như một cục cứng tò mò hỏi: “Trần thúc, cháu ở cùng với ai?”

Quân gia lại không đành lòng...

Hải tử thành thật như vậy, đã thế còn mới tới, nếu ở cùng với người khác, chẳng phải sẽ bị ức hiếp sao?

Dù sao phủ Liên Vương cũng ít người, không thiếu phòng trống...

Đúng, cứ vậy đi!

Trần thúc chuyển chân, đưa Ngư Ngư tới một phòng trống nhỏ, mặt ôn hòa nói, “Không sợ chứ? Yên tâm, trong Vương phủ có thị vệ gác đêm, rất an toàn.”

Hà Nghiêm (T_T)

Vương phi gần như chẳng làm gì cả! Hôm nay nàng còn chẳng đào một cái hố nào nữa!

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của trung thực sao? Có để cho người ta sống không chứ...

Cứ thế, bọn Ngư Ngư tiến vào phủ Liên Vương, Ngư Ngư tự xưng là Giang Tiểu Cửu, còn công việc được giao, là phải đi hầu hạ trong thư phòng riêng của Thế tử.

Nhưng gần đây Thế tử bị bệnh, hoàn toàn không đi thư phòng, nên hiện tại Ngư Ngư rồi việc...

Trình Ti Nghiên bị phái đi hoa viên nhỏ cỏ dại...

Vì quân gia cảm thấy, nàng ta trông hơi ngạo mạn, không có dáng vẻ của một nha hoàn, nên để nàng ta làm ít chuyện khổ sai trước để mài bớt nhuệ khí của nàng ta đi.

Giờ đang hè, làm việc dưới mặt trời treo cao bên ngoài, quả thực là muốn mạng người ta mà...

Cùng là vào phủ, nhưng đãi ngộ cách biệt một trời một vực... làm người nhất định phải trung thực!

Hà Nghiêm roi lệ đầy mặt cho ra kết luận này, sau đó cầm lấy gương đồng, cẩn trọng tiếp tục luyện ánh mắt.

Bị quá trình vào phủ của Ngư Ngư hôm qua đã kích, Hà Nghiêm thì muốn làm một người thành thật, lấy Ngư Ngư làm mục tiêu, gắng hết sức thay đổi ánh mắt của mình...

Còn Ngư Ngư... Giờ nàng đang khá tò mò về vị Thế tử bệnh kia, nghe nói từ nhỏ hần đã yếu người nhiều bệnh; lại vì có hôn ước với tiểu công chúa Vệ quốc, nên vẫn luôn có quan hệ rất tốt với Phong Ngư Vũ, nhưng sao Phong Ngư Vũ không hỏi nàng có thể xem bệnh giúp Thế tử không?

Ngư Ngư là một đại phu tốt, có bệnh nhân bên cạnh, nàng nhất định phải đi xem.

Vậy nên bụng đĩa hoa quả đã cắt xong, nàng đi tới tiểu viện của Thế tử.

Trông nàng vốn rất trung thực, khiến người ta không nổi lên chút nghi ngờ... Lại thêm đĩa hoa quả trong tay nàng, tất cả đều cho là nàng muốn đi đưa hoa quả cho chủ tử, không ai ngăn cản.

Thật ra Ngư Ngư bụng hoa quả là để cho mình ăn...

Đến lúc tới cửa ra vào, cũng đã ăn xong hoa quả.

Để đĩa không lên bệ cửa sổ ngoài trước, Ngư Ngư đang định gõ cửa, bỗng nghe thấy trong cửa có tiếng ầm vang, sau đó là một giọng ho đến thở gấp, lại mang theo hơi lạnh thấu xương chất vấn, “Nói, cô rốt cuộc là ai!”

“Ta...” Trả lời là một giọng thiếu nữ hơi bối rối, khăn trương sắp khóc.

“Nói!”

Theo tiếng quát lạnh, Ngư Ngư ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Ra tay rồi?

Tuy không biết trong cửa xảy ra chuyện gì, nhưng ngộ nhờ nữ hài không phạm sai lầm gì, chỉ vì nam nhân đang quát lạnh kia có tính tình thô bạo thì sao?

Thật ra Hách Liên Dạ vẫn luôn đi theo Ngư Ngư, hiện tại đang ẩn thân trên cây ngoài viện.

Nên Ngư Ngư cũng không lo về vấn đề an toàn của mình, không thèm gõ cửa, trực tiếp mở cửa đi vào.

“Cút!”

Nam nhân trong cửa hiển nhiên đang ở trạng thái nóng nảy, quát lạnh, không thèm nhìn người đi vào là ai, giờ tay phóng ám khí về phía Ngư Ngư.

Ngư Ngư không thèm nhúc nhích, cũng chẳng hoảng sợ, gần như chẳng có chút phản ứng nào.

Phản ứng bình tĩnh này khiến nam nhân trong cửa đề phòng quay đầu lại, “Ai đó?”

Thật ra nam nhân này cũng không định đã thương người, ám khí hần phóng ra kia trông thì kinh khủng lắm, nhưng lại cực chuẩn, chỉ ghim vào trên đất cách Ngư Ngư một bước. Hần chỉ định dọa người xông vào chạy đi mà thôi.

Nhưng người bình thường thấy kiểu này đã sớm sợ phát choáng; chỉ có người có võ công cực cao, nhãn lực tuyệt hảo mới nhìn ra dụng ý của hần.

Đương nhiên Ngư Ngư không có nhãn lực tốt như vậy, nàng không khăn trương là vì Hách Liên Dạ không hiện thân.

Hách Liên Dạ tuyệt đối sẽ không để nàng bị tổn thương, nếu y không nhúc nhích, vậy đã nói lên là hoàn toàn không phải lo.

Nam nhân... thật ra phải nói là thiếu niên, vừa quay đầu, Ngư Ngư mới thấy rõ tuổi hần không lớn lắm, trông chỉ mới mười lăm mười sáu, song lại rất cao.

Thiếu niên vốn rất đề phòng, nhưng vừa nhìn chằm chằm vào ánh mắt vô cùng trung thực của Ngư Ngư trong chốc lát, “Giang Ngư Ngư?”

“...” Ngư Ngư không ngờ mình lại bị nhận ra, dò xét thử, người trước mặt có ngũ quan bình thường đến nỗi nhìn bao nhiêu lần cũng không nhớ nổi, chắc vì bị bệnh, mặt vàng như nền. Khí sắc vốn đã không tốt, còn mặc một bộ y phục màu xám trắng, nếu không phải vừa rồi rống to lên, trông hần thật sự

chẳng có tí sức sống nào.

“... Thiếu niên áo đỏ?” Trong số những người quen biết, chỉ có một người có tuổi và chiều cao tương tự, Ngư Ngư chỉ có thể đoán vậy.

Người trước mặt gật gật đầu, thấy Ngư Ngư luôn nhìn chăm chăm vào mặt mình, còn tưởng nàng biết hắn dịch dung, liền tùy ý chỉ vào mặt mình, “Quá đẹp nên phải che đi.”

Ngư Ngư: “...”

Thật ra nàng chỉ đang quan sát khí sắc của hắn, xem hắn bị bệnh gì... Chẳng trách không nhìn ra, hóa ra là dịch dung.

Nhưng sư đệ vô cùng xinh đẹp thì lại nói mình trông rất lạ, sau đó mỗi ngày vác một cái mặt to làm rung động tâm linh người nhìn...

Thiếu niên áo đỏ kia lại nói mình quá đẹp... nếu tháo mặt nạ xuống, có phải trông hắn sẽ xấu đến không còn gì để nói nổi không...

Cảm xúc của Ngư Ngư cực kỳ phức tạp.

Hiện tại Ngư Ngư cũng muốn nói cho Phong Ngư Vũ biết, không ngờ ân nhân cứu mạng của mình là người quen, hơn nữa còn rất gần gũi... đây có thể tính là nửa “hôn phu” đấy!

Xem ra sẽ càng dễ dàng lấy được cách làm món kho nhà hắn hơn, hừm.

Thiếu niên áo đỏ là người tốt, Ngư Ngư cũng không quấy rầy hắn phạt người, đang định ngồi sang bên, chờ hắn hết bận thì bắt mạch cho hắn, chợt nghe bên ngoài có hạ nhân vội bẩm báo, “Thiếu gia... vị hôn thê của ngài tới thăm.”

Nghe giọng, hình như hạ nhân đang hoảng sợ, nói chuyện cũng run run.

Ngư Ngư cũng rất bất ngờ, vị hôn thê... không phải là Cửu tiểu thư phủ Thượng thư sao? Hiện tại nàng và Trình Ti Nghiên đều đang ở đây, lấy đâu ra người?

Thiếu niên áo đỏ hiển nhiên cũng có phần ngoài ý muốn, điểm huyệt người hắn đang thăm vấn, vút qua một bên, “Biết rồi.”

Sau đó ra dấu, ý bảo Ngư Ngư đi xem với hắn.

Thiếu niên áo đỏ rất gầy, nhưng hắn gầy là do tuổi dậy thì cao quá nhanh, nên cái gầy này là cái gầy cao rất khỏe mạnh.

Nhưng về đến nhà, cái gầy này lại thành gầy như liễu yếu gió đưa, Ngư Ngư theo hắn ra cửa, phát hiện hắn hận không thể đi vài bước lại run một cái.

“... Cậu giả bộ yếu người nhiều bệnh sao?”

“Khi bé bị trúng độc.” Thiếu niên áo đỏ hơi cong môi lên, cười mỉa.

Xem ra là chuyện trong nhà, Ngư Ngư không hỏi nhiều thêm.

Đi vào sảnh chính của phủ Liên Vương, Ngư Ngư liếc mắt cái đã thấy một đại cô nương ông ọ mặc y phục màu hồng đứng trong sảnh, đang cầm khăn tay nhỏ cùng màu quạt gió.

Đúng là một đại cô nương.

Vị cô nương này... rất khôi ngô, đứng đó quả thật như một tòa tháp sắt nhỏ.

Ngư Ngư lặng lẽ giật khóe miệng, song nàng chỉ cảm thấy như bị sét đánh, thì người của phủ Liên Vương lại thấy cả thế giới quan đều sụp đổ.

Không phải ai cũng nói Tĩnh Vương bị Cửu tiểu thư phủ Thượng thư mê hoặc, khẳng khái một mực với nàng, không phải nàng không cưới sao?

Chẳng lẽ đây là ánh mắt của Tĩnh Vương? Giết họ đi!

Đang nghĩ, cô nương tháp sắt đó bỗng sáng mắt lên, sau đó chạy lẹ nóng chạy tới chỗ Ngư Ngư.

Vội chạy, quên thu khăn tay lại, mảnh lụa màu hồng đó phấp phới trong tay nàng, hòa lẫn với thân hình như trắng sứ ấy.

“...” Người phủ Liên Vương chạy trời chết.

Cô nương tháp sắt mặc kệ người ta nghĩ sao, bước rầm rầm tới cạnh Ngư Ngư, một bước không vững, nặng nề ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Sau đó... “nàng” ngã nứt ra.

Lãnh Mộc vẫn bung gương mặt lạnh như băng, không biến sắc bỏ từ trong lớp da cô nương thắp sắt ra...

Hà Túc cũng vô cùng bình tĩnh ném tấm da địch dung kia đi, tiếp tục chày lệ chạy tới chỗ Ngư Ngư.

Vương phi, cuối cùng ta cũng tìm được các ngài!

... Hai đại nam nhân cao hơn thước tám dựa vào nhau, địch dung thành một "đại" cô nương mặc y phục màu hồng, còn tự xưng là người Hách Liên Dạ khẳng khái một mực ưa thích... Thị vệ phủ Liên Vương cũng dám đưa "nàng" vào... cũng rất đáng khen...

Chẳng qua không biết là xảy ra chuyện gì, làm hai đại thị vệ Vương phủ phải chạy tới đây tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Dù sao cũng không phải chồng nàng

Tuy rằng lúc này Ngư Ngư địch dung, nhưng Hà Túc biết được từ trong miệng Phong Minh, Ngư Ngư đang ở trong phủ Liên Vương, hơn nữa độ thành thật của đôi mắt rất cao kia... liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

Mắt rung rung nước mắt chạy qua, Hà Túc đang muốn giải thích với Ngư Ngư vì sao bọn họ lại xuất hiện, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một trận ồn ào.

"... Đứng lại, người đứng lại! Thế tử đang tiếp đãi... khách quan trọng!"

Một thị vệ canh gác miệng co rút, thiếu chút nữa nói thành "khách lớn".

Hết cách rồi, vừa rồi vị "đại" cô nương cả người phấn hồng kia, thật sự làm cho người ta không có cách nào quên được...

Không biết người bọn họ ngăn lại là ai, cũng không quan tâm, vẫn đi về phía trước, thị vệ gọi không được tên người nọ, cũng không khuyên nữa, trực tiếp muốn ra tay.

"Ta xem ai dám ra tay!" Người nọ vẻ mặt ngạo mạn cùng khinh thường, "Ta có chuyện quan trọng muốn gặp Thế tử gia, nếu chậm trễ trong các người ai có thể chịu trách nhiệm!"

Bọn thị vệ không biết nàng ta, tuy nhiên bọn chúng cũng không biết Ngư Ngư, là Trình Ti Nghiên.

Xem ra cũng là nghe nói "vị hôn thê" của Thế tử Liên Vương tới chơi, cảm thấy có người "dám can đảm" giả mạo nàng ta, chạy đến đánh dẹp hàng giả.

Lấy tác phong hung hăng can quấy của Trình Ti Nghiên, coi như hiện tại nàng ta không có võ công, thị vệ cũng không có khả năng ngăn được nàng ta.

Cho nên Hà Túc cũng không cố nói chuyện với Ngư Ngư, quay đầu lại nhặt mặt nạ da người cô nương thắp sắt lên, phui phui tro bụi, "Vẫn có thể dùng..."

"... Có thể." Ngư Ngư quyết định giúp bọn họ phát huy tinh thần, cảm da người kia may may vớ vớ, tiếp tục dùng...

Vì thế hai đại nam nhân hơn một mét tám lại cùng nhau chui vào trong da người giả, một lần nữa địch dung về toàn thân phấn hồng, cô nương có thân hình như thắp sắt...

Hơi tiếc chính là, vừa rồi cô nương thắp sắt bị ngã... bị rách một lỗ khó mà sửa lại, tài liệu địch dung trong tay Ngư Ngư không đủ, trở về lấy lại không kịp, cố gắng một lúc lâu, trên đỉnh đầu của cô nương thắp sắt vẫn rách một lỗ lớn...

Ngư Ngư luôn thiện lương, đương nhiên không thể nhìn đám Hà Túc địch dung, xuất hiện tí vết lớn như vậy.

Cho nên nàng rất nhiệt tình cướp đi cái khăn tay nhỏ màu hồng bắt mắt kia, buộc thành một cái nơ bướm xinh xắn, che ở lỗ hồng đó, cũng chính là trên đầu cô nương thắp sắt...

Hiệu quả không tệ lắm ~ giống như cài kẹp tóc hình nơ bướm.

Đáng thương thị vệ phủ Liên Vương không ngăn được Trình Ti Nghiên, mặt đầy mồ hôi chạy tới, vừa thấy trên đầu cô nương thắp sắt cài nơ bướm thì thiếu chút nữa ngất đi.

Đó là cái... gì vậy?

Trình Ti Nghiên lại lập tức xông qua, giơ tay lên tát một cái, "Cô là cái thá gì! Cũng dám giả mạo Cửu thiên kim phủ Thượng thư!"

Đương nhiên cô nương tháp sắt không thật sự dễ dàng ta đánh trúng, huống hồ hiện giờ nàng ta đã không còn ở trong thân thể Ngự Ngự, dám chủ động đưa tới cửa, thật sự là muốn ăn đòn mà!

Nâng cánh tay chắc nịch giống như cây thông nhỏ lên, cô nương tháp sắt chuẩn bị giáo huấn Trình Ti Nghiên một trận.

"Nha hoàn ở đâu ra, dám giương oai trước mặt khách quý của bản vương!"

Đột nhiên truyền tới một tiếng quát lạnh uy nghiêm, ngay sau đó tiếng bước chân vội vàng vang lên, một đám người ăn mặc giống như thị vệ chạy tới, không nói hai lời bắt lấy Trình Ti Nghiên.

Tiếp đó một nam nhân trung niên đi vào cửa, mặc một bộ áo bào màu xanh đậm, mặt chữ quốc, ngũ quan đoan chính, đáng tiếc giữa lông mày có một luồng sát khí phá hủy toàn bộ hình tượng vốn rất chính khí.

Ông cũng không thèm liếc Trình Ti Nghiên lấy một cái, "Kéo xuống, đánh hai mươi đại bản!"

Giọng điệu giống như chủ tử, xem ra ông nhất định là phụ thân của thiếu niên áo đỏ, là Liên Vương quyền khuynh triều dã theo như đồn đãi.

"... Vương gia thỉnh minh xét!" Trình Ti Nghiên nhớ đến chuyện của Phong Ngự Vũ, lúc này không muốn bại lộ thân phận, chỉ có thể cắn răng cầu xin tha thứ, "Tiểu nữ từng đi qua kinh thành Nguyệt Loan quốc, may mắn nhìn thấy kinh thành đệ nhất mỹ nhân Cửu thiên kim phủ Thượng Thư, Cửu thiên kim vốn không phải có bộ dạng xấu xí này!"

Dáng vẻ ban đầu của Trình Ti Nghiên vốn không tệ, nhưng nói là đệ nhất mỹ nhân thì tuyệt đối vẫn chưa đủ tư cách.

Sắp bị đánh rồi, lúc cầu xin tha thứ còn thuận tiện thôi phồng bản thân một chút... Đây là kiểu nghị lực gì vậy.

Ngự Ngự thật sự khuat phục.

"Nói dối liên thiên, vũ nhục Cửu tiểu thư, lại thêm hai mươi đại bản!"

Liên Vương nổi danh là tâm ngoan thủ lạt... Ông vốn không quản một đũa nha hoàn không có võ công có thể chịu được bốn mươi đại bản hay không, không chút do dự tăng hình phạt lên gấp đôi.

"Cửu tiểu thư là bản vương phái người đón từ trong phủ Thượng thư ra, làm sao có thể là giả! Kéo ra ngoài!"

Thị vệ thông minh bắt lấy Trình Ti Nghiên, sợ Trình Ti Nghiên tiếp tục "nói bậy", xúc phạm vị Cửu tiểu thư phủ Thượng Thư kia, ảnh hưởng tới hôn ước của Thế tử, dứt khoát điểm á huyết của nàng ta, để nàng ta không có cách nào để nói tiếp.

Vì thế về mặt Trình Ti Nghiên phần nộ không cam lòng cùng sợ hãi, thật sự bị bắt đi đánh...

"Cửu tiểu thư," Lần đầu tiên đối mặt với cô nương tháp sắt, Liên Vương lập tức thay đổi giọng khách khí, "Bản vương quản giáo không chu toàn, vừa rồi nha đầu kia xúc phạm Cửu tiểu thư, kính xin Cửu tiểu thư tha thứ."

"..." Nếu như dịch dung thành cô nương, giọng nói nhất định phải đổi, vừa vặn lúc trước Ngự Ngự vì chinh Hách Liên Dạ nên đã làm thuốc đổi giọng.

Nhưng vừa rồi khi đám Hà Túc rơi lệ về phía Ngự Ngự đã ăn thuốc giải của thuốc đổi giọng...

Hết cách, cô nương tháp sắt đành phải làm bộ che miệng cười duyên, thuận tiện ném viên thuốc đổi giọng vào trong miệng.

Cứ mạng...

Mấy thị vệ vừa mới theo Liên Vương vào cửa đều kinh hãi đến mức chân run lên.

Liên Vương thật không hổ là người làm đại sự... Mặt không đổi sắc đứng nguyên tại chỗ.

Được hiệu có tác dụng, cô nương tháp sắt không có khăn tay nhỏ để hắt lên, cũng chỉ có thể hắt tay, cực kỳ thẹn thùng giậm chân, hơi hơi xoay người sang chỗ khác, "Không sao ~~~ "

Dù sao cũng là hai người dịch dung thành một người... lại không thể lên thương lượng, lúc nhắc chân vẫn có chút không đồng đều.

Sau khi nhắc chân Lãnh Mộc vì không muốn lộ ra sơ hở nên đuổi theo động tác của Hà Túc, lúc đặt chân, độ mạnh lại nặng chút...

Cho nên "Ầm" một tiếng vang thật lớn, người ở trong sảnh chính giống như đều chấn động...

Ngay cả Liên Vương cũng không nhịn được, "... Xem ra Cửu tiểu thư và Hưng Nhi có rất nhiều lời muốn nói, bản vương không quấy rầy, cáo từ trước."

Liên Vương tròn tròn mắt nói dối, ném con trai ở chỗ này chịu khổ, tự mình chạy trốn.

Ông vừa đi, về mặt bọn thị vệ giống như được cứu chạy theo sát, trong sảnh chính không có người ngoài, cô nương tháp sát vòng hai vòng, phát hiện lúc dịch dung không lo lắng một vấn đề rất quan trọng... nếu không dùng thủ đoạn bạo lực, phải còi da người này ra thế nào?

Hết cách rồi, cô nương tháp sát chỉ có thể đi đến bên cạnh bàn, ở trên bàn gỗ hai gỗ, gỗ nứt bản thân... sau đó Lãnh Mộc và Hà Túc búng da người dả ra, rất bình tĩnh đi tới.

Ngư Ngư ở bên cạnh nhìn, cảm thấy động tác này nhìn hết sức quen mắt, giống như là... bóc vỏ trứng gà luộc!

Sấm sét đánh xuống từng trận, Ngư Ngư chỉ có thể nhìn trời.

Nhưng khoe mắt lại nhìn thấy về mặt hồ hững của thiếu niên áo đỏ, hoàn toàn không nhìn ra đáng về muốn chạy trốn.

Cẩn thận nhớ lại, hình như sau khi thấy cô nương tháp sát, hán vẫn luôn rất lạnh nhạt.

Nhân tài! Nhất là hán ta mới chỉ có mười lăm tuổi!

Ngư Ngư nghiêm túc tỏ vẻ sùng bái hán ta, cũng thỉnh giáo hán là làm như thế nào đến.

Thiếu niên áo đỏ rất ung dung nói cho nàng biết, "Ta mù."

Ngư Ngư: "..."

"Sau khi vào cửa, ta tự ăn thuốc mù tạm thời, hiện tại không nhìn thấy gì cả."

... Hay, biện pháp hay!

Hiện tại Ngư Ngư càng sùng bái hán ta hơn...

Hà Túc cũng mặc kệ mình sét đánh choáng váng bao nhiêu người, lại roi lệ chạy đến trước mặt Ngư Ngư, vốn là muốn khóc lóc kể lể, nhưng ngẫm lại vẫn là nói chuyện chính trước.

"Vương Phi, Trần công tử có thư muốn gửi cho ngài."

Bởi vì có thiếu niên áo đỏ ở đây, tuy rằng Hà Túc nhìn ra Ngư Ngư mặc dù tín nhiệm hán ta, nhưng dù sao đây cũng là bí mật của Tiểu Trần Tử, Hà Túc lại đổi một xưng hô khó hiểu.

Ngư Ngư như rồng mây, nếu không phải chuyện gì lớn, Tiểu Trần Tử tuyệt đối sẽ không bảo người ta gửi thư cho nàng.

Nàng lập tức nhận lấy lá thư này, thiếu niên áo đỏ là một người sáng suốt, cũng không nhìn nhiều, thông dong ra cửa.

Hách Liên Dạ và Hà Nghiêm còn có đôi sư huynh đệ thần kỳ kia vẫn luôn ẩn thân ở chỗ tối đều liên tiếp hiện thân, muốn biết có phải trong kinh đã xảy ra chuyện hay không.

Kết quả mở lá thư này ra, trên một trang giấy không lớn, từng chữ từng chữ thành khăn viết rằng

Tiểu quý nước, ta không vội thúc giục cô trở về, nhưng khi đi qua Đồ Châu thì đừng quên gửi cho ta một hộp tương thịt bò đặc sản địa phương!

Đám Hà Nghiêm bị sét đánh đến ngây ngốc, hiện tại rất muốn quay trở về kinh thành, khinh bỉ Tiểu Trần Tử một chút. Chỉ có biết ăn thôi!

Tất cả mọi người cho rằng thư này do chứng động kinh của người sành ăn chế tác nên, chỉ có Ngư Ngư nhún mày, "Tiểu Trần Tử có phiền toái."

"... Vì sao?" Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trên thư này có ám hiệu? Hoặc là dùng thuốc đặc biệt gì để viết?

Đừng nói là đám Hà Nghiêm, cho dù thông minh mẫn tuệ như Hách Liên Dạ cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Ngư Ngư không có tâm tình nói đùa, vẫn cau mày, "Nếu là đặc sản địa phương, lại là tương thịt bò dễ tồn trữ, sao anh ta có thể bảo tôi gửi cho anh ta một hộp chứ? Vừa nhìn là biết có gì đó không đúng rồi."

"..." Ám hiệu giữa người sành ăn với nhau, đều đặc sắc như vậy sao... (T_T)

Hà Túc và Lãnh Mộc có thể tuyệt đối tín nhiệm, Tiểu Trần Tử gửi thư thông qua bọn họ, còn cẩn thận dùng ám hiệu chỉ Ngư Ngư nhìn mới hiểu...

Nghi ngờ hợp lý nhất, chính là bên cạnh Tiểu Trần Tử có người xảy ra vấn đề.

Nhưng Tiểu Trần Tử còn nói không vội... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tất cả mọi người không mấy yên tâm, quyết định lập tức quay về xem thế nào.

Nhưng có một vấn đề là, bọn họ dẫn Trình Ti Nghiên đi ra, thì cũng phải mang về, nhưng cứ về như vậy, bố trí lúc trước lại vô ích rồi.

Song như vậy cũng dễ thu xếp để Trình Ti Nghiên nhanh chóng phạm sai lầm chính là.

Bọn họ lập tức xoay người ra cửa, đi tìm Phong Ngự Vũ.

Trình Ti Nghiên chịu giáo huấn trước đó, không dám tiếp tục liều lĩnh, nhưng bọn họ có thể làm cho Trình Ti Nghiên không thể không hành động~

Bọn họ am hiểu nhất là bấy người mà.

Trên đường, Hà Túc còn giành thời gian báo cáo với đám người Ngự Ngự, "Chủ tử, Vương phi... Liên Vương kia, dường như thật sự không dễ đối phó, ngài nhìn bộ dạng lúc này của ông ta xem, hình đã phát hiện chúng ta giả làm Cửu thiên kim rồi thì phải? Có thể rõ ràng ông ta đã biết trước."

Vô số kinh nghiệm nói cho bọn họ biết, người diễn trò diễn đến không có chút hề sơ hở đều khó đối phó...

"Lúc thủ hạ của ông ta đến phủ Thượng Thư đón người, ta vốn chỉ muốn để bọn họ sét ngón ngang chạy đi, miễn cho phủ Liên Vương luôn dây dưa chuyện hôn ước, nhưng xem ra, ông ta muốn tương kế tựu kế, muốn dùng cơ này để buộc ta và Lãnh Mộc đều kéo phủ Tĩnh Vương ra."

Trong nhận thức của người ngoài, phủ Tĩnh Vương chỉ có ba Đại thị vệ, bọn họ đều không biết còn có một người đi theo không lộ mặt là Tiền Khiêm, càng không biết Phong Minh cũng là thể lực của Hách Liên Dạ.

"Chủ tử đi vắng, mấy người chúng tôi thương lượng với nhau, đều cảm thấy ông ta muốn điều hổ ly sơn, nhân cơ hội này bắt lấy người trong phủ Thượng thư làm con tin, đến lúc đó khiến cho Vương phi không thể không gả cho con trai của ông."

Bắt đi ~ dù sao bọn chúng vừa ra tay, cũng sẽ bị Tiền Khiêm và đám cao thủ của Phong Minh chế trụ, đến lúc đó trong tay bọn họ còn có nhược điểm của phủ Liên Vương.

Cho nên hần và Lãnh đầu gối nhảy theo sát thủ hạ của Liên Vương cả đoạn đường tới đây...

Được rồi, chỉ có mỗi hần nhảy, Lãnh đầu gối chỉ phụ trách đứng ở phía sau hần giám nhiệt...

Ngây ngốc ở bên cạnh Hách Liên Dạ lâu... Làm sao có thể rất thiện lương đây.

Thật ra đám người Hà Túc cũng rất phúc hắc, chỉ là bình thường không có cơ hội biểu hiện mà thôi.

Hách Liên Dạ rất vừa lòng cách xử lý của thuộc hạ, nhưng Ngự Ngự còn có một việc không rõ, "Vậy lúc anh nhìn thấy tôi muốn khóc kể là...?"

"...Trời quá nóng, ngay cả Lãnh đầu gối cũng không dùng tốt!" Hà Túc lại muốn khóc, "Cả đoạn đường đi đều dán sát vào ta, không nhìn thấy ngài nữa ta sẽ nóng hồng mắt."

"..." Ngự Ngự giật giật khoe miệng, "Tôi còn tưởng anh đang oán giận bản thân giả làm nữ nhân rất chua xót."

"Có gì chua xót chứ," Hà Túc nghiêm mặt, "Dù sao bản thân chúng tôi cũng không nhìn thấy~"

Mặc bộ da giả kia vào, đừng nói soi gương, ban ngày bọn họ chỉ cầm túi nước uống~

Bởi vì nếu dùng chén trà, vừa cúi đầu xuống sẽ thấy ảnh ngược của mình ngay...

Nhớ lại ngoại hình sét đánh mấy ngày nay của bọn họ, Hà Túc được cho là một người bình tĩnh, điều này làm cho Ngự Ngự rất là vui mừng, "Tiểu Túc Túc, cuối cùng anh cũng trở nên thành thực!"

"... Cảm ơn Vương phi đã khẳng định!" Hần đã luyện rất lâu rồi! Cuối cùng cũng có thể đuổi kịp bước chân của mọi người! (┐┐)

Nơi này là phủ Liên Vương, đương nhiên bọn họ không thể quang minh chính đại đi trên đường, cho nên không bao lâu sau, ở trong phòng của Phong Ngự Vũ, như một trò ảo thuật, từng người một lách mình vào cửa.

"Các người..." Ngoại trừ Hà Túc và Lãnh Mộc, những người khác đều dễ nhận ra, Phong Ngự Vũ chần chờ một lúc, ánh mắt dừng ở trên người Ngự Ngự, "Giang cô nương?"

Hết cách rồi, Ngự Ngự thành thật đến rất chói mắt...

Bởi vì nhớ đến phải quay về kinh thăm Tiểu Trần Tử, mọi người đều không chậm trễ thời gian, nhanh chóng giải thích rõ ý đồ đến đây.

Phong Ngự Vũ nghe xong mặt lúc đen lúc đỏ

Trước đó, hắn chưa bao giờ biết Trình Ti Nghiên coi trọng hắn.

Loại người có hình dáng tính tình xuất thân không có khuyết điểm gì giống như hắn, được người thích rất bình thường, nhưng bị người coi thành nam sùng, bị người phao tin muốn "thu" hắn...

Hắn nghe xong không tức mới là lạ.

Sắc mặt thay đổi mấy lần, hắn mới coi như bình tĩnh hỏi, "Ta nên làm như thế nào?"

Ngư Ngư có chút đồng tình nhìn hắn, "Hai cách, một là để Trình Ti Nghiên nhìn thấy anh tắm rửa hoặc là thay quần áo... hai là tìm người đóng giả nữ nhân muốn bỏ thuốc người, theo tính tình của Trình Ti Nghiên, nàng ta nhất định sẽ lập tức ngăn cản... tự mình ra sân."

"..." Mặt Phong Ngự Vũ đen hoàn toàn, cổ dè giọng lại, "Vậy tìm người đóng giả nữ nhân đi, vừa lúc Hà Túc cũng đang giả thân phận của người..."

Hà Túc và Lãnh Mộc nhanh chóng lấy da người giả - là cô nương tháp sắt choàng lên người.

"..." Phong Ngự Vũ kinh hãi thiếu chút nữa không thở được, lập tức sửa miệng, "Thôi không cần phiền đến bọn họ, ta sẽ tự tìm người khác đóng giả, sau một nén nhang thì hành động."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Vị Vương gia nào đó thật khiến người ta kinh ngạc

Phong Ngự Vũ vừa dứt lời, một cơn gió mạnh thổi vù qua, hình như có một vật gì đó xuất hiện trước mắt đám người Ngư Ngư, tốc độ nhanh khủng khiếp, không thua gì khinh công xuất thần nhập hóa của sư đệ.

Nhìn kỹ mới phát hiện là tâm phúc của Phong Ngự Vũ đang liều mạng chạy trốn.

Mọi người hiểu ra, nếu Phong Ngự Vũ định tìm người giả nữ nhào vào lòng hắn... Hắn lại chỉ dẫn theo mình một tâm phúc này, đương nhiên phải để tâm phúc làm rồi.

Aiz, đúng là một người đáng thương!

Hà Nghiêm vô cùng đồng cảm thở dài, lập tức đi lên, định giúp người đó.

Đầu tiên, tâm phúc của Phong Ngự Vũ bộc phát lực lượng, chạy như điên, nhưng nội lực không đủ, chưa được mấy chốc đã bị Hà Nghiêm đuổi kịp.

Hà Nghiêm rất tốt bụng bắt hắn lại, nhanh chóng mang hắn về bên Phong Ngự Vũ, nhiệt tình chỉ dạy, "Từ thế chạy của người chưa đúng, mau, chạy lại lần nữa."

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ: "..."

Ôi cuộc đời, sao mà nỡ tàn nhẫn như thế! (T_T)

Hà Túc cũng muốn khóc, hắn còn cho là mình đã đuổi kịp trình độ của mọi người, nhưng sao mấy ngày không gặp mà ca ca hắn đã thành thật hơn rồi vậy!

Kháng nghị không có hiệu quả, hơn nữa đám Ngư Ngư phải mau chóng về kinh, họ chỉ có năm phút để chuẩn bị. Tâm phúc của Phong Ngự Vũ đành rưng rưng đối y phụ nữ, yên lặng đụng đầu vào tường, muốn điều chỉnh về mặt thành thiếu nữ nhà lành cần cường ép cường bạo... Ý nhằm, thành thiếu nam ác ôn.

Song ác ôn hắn đây lại... Tâm phúc của Phong Ngự Vũ yên lặng nhìn hai tảng đá trước ngực, lòng cực độ đau buồn.

Đến cả "đạo cụ" nguy trang cũng đơn sơ như vậy... Người ta toàn dùng bánh bao kia!

Nhưng Tỉnh Vương phi nói, bánh bao nhét vào ngực rồi thì không ăn được nữa, sẽ lãng phí... nên để hắn đổi thành đá. (T_T)

Đám người Ngư Ngư... Ai cũng đều là một đóa hoa kỳ lạ.

So ra thì Hà Nghiêm vẫn bình thường nhất, khó để người ta nhìn một cái là nhận ra nhất.

Vậy nên, Hà Nghiêm dịch dung thành thị vệ của phủ Liên Vương, phụ trách dẫn Trình Ti Nghiên tới, để nàng ta nhìn thấy cảnh quan trọng nhất.

Sự việc được tiến hành rất thuận lợi, vừa chịu một trận đòn gây, dù Trình Ti Nghiên có đám Tàn Phán ngằm che chở, không bị đánh thành da tróc thịt bong, nhưng cũng vào trạng thái không xuống giường được.

Song nghe nói có người tính tâm tia Phong Ngự Vũ, nàng ta lập tức bật dậy từ trên giường, giầy dựa muốn đi ngăn cản.

Tất cả phối hợp ăn ý, lúc nàng ta xuất hiện ở cửa phòng, tâm phúc của Phong Ngự Vũ cũng đang rơi lệ trong lòng, cười âm nhào qua.

Sau đó...

"Giết người! Thế tử... giết người!"

Trong sân xa, bỗng vang lên tiếng kêu sợ hãi run rẩy.

Phong Ngự Vũ hoảng, có người muốn giết Tiểu Hưng?

Phản ứng đầu tiên của hắn là vậy.

Hắn là một ca ca tốt, luôn nhớ tới muội muội đang mất tích, nên cũng đặc biệt chú ý tới muội tể đã định làm thông gia từ nhỏ với muội muội này. Phong Ngự Vũ không nghĩ nhiều nữa, lập tức nhảy lên, đi tới chỗ Tiểu Hưng - cũng chính là thiếu niên áo đỏ.

Đáng thương cho tâm phúc của hắn, không phản ứng được nhanh như vậy, lại đang nhào được một nửa, không thể thu mình về, ngã cái rầm xuống đất.

Ngực của hắn!!!

Làm một nam nhân, lần đầu tiên tâm phúc của Phong Ngự Vũ cảm thấy ngực có cảm giác tồn tại đến thế...

Sắp bị đá cộm bẹp rồi!

Vì sao, vì sao lúc đó không nhét bánh bao! (T_T)

Nhưng cũng cảm thấy thiếu niên áo đỏ gặp phải thích khách, kẻ đó dám cả gan xông vào phủ Liên Vương hành thích, nhất định là rất có bản lĩnh, tâm phúc đáng thương nghĩ đến an toàn của Vương gia nhà mình, đành rung rung ôm ngực, vội đuổi theo.

Tư thế đó thật sự... không nhìn nổi.

Đám người Ngự Ngự giật giật khóe miệng, yên lặng sấm hối, quyết định sau này không bắt nạt hắn nữa.

Nhưng Trình Ti Nghiên không nhìn ra được hắn là nam...

Nên tư thế này, trong mắt nàng ta, chỉ có một ý nghĩa.

... Không biết liêm sỉ! Thấp hèn!

Diễn hình của "chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn".

Trình Ti Nghiên tuyệt đối có cả hai, nàng ta hạ thuốc nam từ áo trắng, dù hủy hết võ công của hắn cũng muốn nhào vào hắn, nàng ta cảm thấy mình làm là hoàn toàn đúng.

Nhưng người khác vừa làm thế, nàng ta đã thấy người ta không biết liêm sỉ.

Phong Ngự Vũ là một trong những nam nhân nàng ta nhìn trúng, nữ nhân đó thật sự quá to gan, ngay cả người của nàng ta cũng dám nhớ thương!

Trình Ti Nghiên tức xanh mặt, bước mấy bước đuổi theo, kết quả... đi nhanh quá, kéo miệng vết thương ra, đau chết.

Mọi người bình tĩnh đi ngang qua người nàng ta, không định quan tâm đến, thanh thoi tới sân của thiếu niên áo đỏ.

Bọn họ không vội, vì bọn họ đều chứng kiến bản lĩnh thật sự của thiếu niên áo đỏ, những người có thể giết được hắn ta trên đời này, đều đang đứng đây...

Tiếng kêu sợ hãi đó, nhất định là kêu thiếu niên áo đỏ muốn giết người khác.

Chỉ do người trong phủ đều trông hắn ta thường ngày bệnh tội, thờ cũng không thông, bỗng nhiên thấy hắn múa đao vung giáo, quá mức kinh hãi thôi.

Bọn họ đoán không sai, lúc bọn họ đuổi tới thì thấy thấy thiếu niên áo đỏ cầm một thanh kiếm mềm, gác lên cổ một người.

Khiến họ ngoài ý muốn là, người bị hấn dùng kiếm chỉ là một tiểu cô nương đang sợ phát choáng.

Tiểu cô nương mắt bịt vải trắng, nhưng vẫn lộ ra gương mặt bánh bao mũm mĩm, và cả đôi môi nhỏ hồng hồng hơi hé vì sợ, trông rất đáng yêu.

Phong Ngự Vũ không ngờ mình lại thấy cảnh này, hấn hoàn toàn không biết thiếu niên áo đỏ biết võ, sững sốt một lúc, vô thức cảm thấy tiểu cô nương cũng không phải người xấu, định lên tiếng khuyên can, để thiếu niên áo đỏ tỉnh táo lại.

Nhưng hấn chưa kịp mở miệng, kiếm của thiếu niên áo đỏ đại tiến lên sát vài phần, "Nói! Ngươi là ai, ngươi đã làm gì sư phụ ta rồi!"

Lúc này đám Ngự Ngự mới phản ứng lại, đây chính là tiểu cô nương bị Hách Liên Dạ phúc hắc lừa ra lúc trước.

Song hình như thiếu niên áo đỏ đã có chứng cứ xác thực, người này không phải là sư phụ thật của hấn, chỉ dịch dung thành ngoại hình của sư phụ thôi.

"Ta, ta thật sự không biết..." Giọng của tiểu cô nương nghẹn ngào.

"Từ lúc ta tỉnh lại đã bị dịch dung thành tiểu lão đầu, thành sư phụ ngươi... Ta cũng không biết ngươi mà!"

Dù có một thân nội lực, nhưng nàng ta cũng chỉ là một tiểu nữ hài mới hơn mười tuổi, trước cửa sống chết, sao có thể không sợ cho được.

"Còn không thừa nhận!"

Thiếu niên áo đỏ không tin, lạnh giọng quát, không hề mềm lòng tí nào, kiếm mềm trong tay lại tiến sát thêm vài phần, cửa rách làn da mềm mại trên cổ tiểu cô nương, máu lập tức rỉ ra.

"Ngươi... ngươi dừng tay cho ta!"

"Tiểu tử thú nhà ngươi! Thằng xúi quẩy! Thằng đầu gấu khôn kiếp! Thằng đầu đất không có mắt này!"

Một loạt tiếng mắng gắt gỏng bắn liên thanh, tốc độ cực nhanh, tiếng vang từ xa đến gần chỉ trong nháy mắt.

Một tiểu lão đầu gầy gầy, tóc bạc, râu trắng rồi vênh lên, mặc áo đạo xuất hiện trước mặt họ.

Chưa đứng vững đã cướp kiếm trong tay thiếu niên áo đỏ đi, "Nàng ấy không nói láo, là ta đưa nàng ấy tới!"

"Chuyện đơn giản như thế cũng không nhìn ra được! Đây rõ ràng là nàng dâu sư phụ ta tìm cho ngươi! Thằng đầu gấu này!" Tiểu lão đầu tức giận mắng đồ đệ mình.

"Cho nên người không mất tích, mà tự mình trốn đi, vì người cho là nhét nàng vào cạnh ta thì thuận tiện cho chúng ta bồi dưỡng tình cảm?"

Xác định sư phụ mình không gặp nguy hiểm, thiếu niên áo đỏ thăm thờ phào trong lòng, song ánh mắt lại trở nên nguy hiểm, âm trầm chất vấn sư phụ.

Chuyện này... Tiểu lão đầu không dám nhìn vào ánh mắt đồ đệ, "Khụ, nữ oa này..."

"Nói!" Đối mặt với sư phụ nhà mình, thiếu niên áo đỏ vẫn rất hung dữ.

"... Ngươi lại bắt nạt ta!"

Nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người, tiểu lão đầu bỗng ngồi xuống đất, khóc lớn ăn vạ, dù không có một giọt nước mắt nào, nhưng tiếng khóc lại cực kỳ thật, "Ta bảo ngươi chơi với ta, ngươi không chơi! Ta tìm vợ cho ngươi, để các ngươi sớm ngày sinh một đồ tôn cho ta chơi, ngươi còn quát ta! Ngươi còn quát ta!"

Mọi người: "..."

Bên ngoài, thân phận của Ôn Ngôn là Huyền Cơ lão nhân, hấn là tồn tại trong truyền thuyết trên đại lục này.

Nhưng năm đó hấn cũng được một vị cao nhân đặc đạo chỉ điểm.

Và hình tượng của vị "cao nhân" còn cao cấp hơn, cường đại hơn lại là như vậy...

Mọi người lặng lẽ hóa đá, thiếu niên áo đỏ cảm thấy, vẫn nên giữ lại chút hình tượng cho sư phụ mình.

Nhưng hấn định tự tay nâng tiểu lão đầu lên, tiểu lão đầu lại không chịu, tiếp tục khóc ăn vạ, "Ta mặc kệ, ta mặc kệ! Ta muốn có đồ tôn để chơi! Năm đó ta bị cái vẻ xinh đẹp đáng yêu kia của ngươi lừa, ngươi phải trả cho ta một nhóc thú để chơi!"

Phi... Ngự Ngự không nhịn được nữa, bị chọc cho bật cười.

Tiếng cười này khiến cho tiểu lão đầu quay đầu lại, đáy mắt lóe lên ánh sáng, dường như có thể dễ dàng nhìn thấu lòng người.

Nhưng chớp mắt, cảm giác này đã biến mất, ông lại biến thành tiểu lão đầu trẻ con kia.

Lần này thì ông không lộn xộn nữa, ánh mắt dời khỏi người Ngư Ngư, đến trên người Hách Liên Dạ luôn như bóng với hình bên cạnh nàng.

"A..." Hơi kinh ngạc, vuốt râu, tiểu lão đầu nhìn Hách Liên Dạ, "Người trẻ tuổi, sắp tới ngươi sẽ gặp họa sát thân."

Mọi người đều hơi biến sắc.

Đây cũng không phải là lời nói những nói cuối của bọn bịp bợm giang hồ, dù hình tượng của ông có vô lí cỡ nào, nhưng tất cả đều biết rõ, thực lực của ông mạnh cỡ nào.

Khoan nói đến cái khác, ông đã chỉ điểm cho Ôn Ngôn về bí mật xuyên không, còn dạy dỗ ra được đồ đệ như thiếu niên áo đỏ, đó chính là chứng cứ tốt nhất.

Mặt Hách Liên Dạ không thay đổi bao nhiêu, chỉ khẽ mỉm cười, gật nhẹ với tiểu lão đầu, "Đa tạ tiên bối đã nhắc nhở."

Tiểu lão đầu lại nhìn y mấy lượt, hài lòng gật đầu, "Không tồi, đúng như tiếng khen trong lời đồn, quả là người số một đương thời."

Với bối phận và địa vị của ông, một câu khen như thế, quả thật là lời khẳng định nặng ký nhất.

Khen Hách Liên Dạ xong, tiểu lão đầu lại nhìn Ngư Ngư, "Nữ oa à, sắp tới cháu sẽ có việc vui lớn đó."

Ngư Ngư: "..."

Tuân theo mỹ đức truyền thống "kính già yêu trẻ", Ngư Ngư quả thật là một hải tử tốt.

Dù không hiểu lắm, nhưng nàng có ấn tượng khá tốt về tiểu lão đầu này, thấy ông rất đáng yêu.

Song... tiên đoán kiểu này, sao nàng nói lời cảm tạ được đây!

Hách Liên Dạ có họa sát thân, sao nàng có thể vui cho được! Cho dù có thật sự gặp phải chuyện tốt, nàng cũng không vui nổi!

Đám Hà Nghiêm không dám tùy tiện chống lại tiểu lão đầu, nhưng giờ cũng đang nén đầy bụng tức, nói những nói cuối gì vậy!

Thiếu niên áo đỏ biết họ lo lắng, trực tiếp hỏi, "Sự phụ, lời ngài nói chẳng hợp lý gì cả."

"Ta nói hợp lý thì là hợp lý!" Tiểu lão đầu trợn mắt, "Đến lúc đó mấy người sẽ biết thôi ~"

Hiện tại, thiên cơ bất khả lộ!

"Người nói Hách Liên Dạ sẽ gặp họa sát thân..." Thiếu niên áo đỏ biết Ngư Ngư lo, hỏi giúp.

Tiểu lão đầu lắc đầu, "Sự phụ cũng không nhìn thấu, nhất được mạng về không thì phải xem vận hần thế nào."

Nói xong, chính ông cũng nói, "Lời ta chưa chắc đã phải khuôn vàng thước ngọc, vạn sự trên thế gian, ông trời tự có sắp xếp."

Mọi người rầu rĩ không vui, tự an ủi trong lòng, tiểu lão đầu này có lợi hại hơn nữa nhưng cũng giống như lời ông nói, sẽ có lúc tính sai thôi.

Lần này nhất định cũng sai rồi, nhưng tính vụ Ngư Ngư sẽ gặp việc vui lớn kia thì chuẩn.

Phu thê Hách Liên Dạ và Ngư Ngư cường đại như thế, lại thêm nhóm sư đệ hỗ trợ, sao có người tổn thương được y đây!

Dù bị thương, cũng không nặng đến nỗi ảnh hưởng tới tính mạng được.

Nhưng dù tự an ủi thế, lòng vẫn không nhẹ đi nổi.

Ngược lại, người trong cuộc là Hách Liên Dạ lại an ủi họ, "Lo gì?"

Yêu nghiệt nào đó cười cực ung dung, trên mặt không có tí lo âu nào, "Tiền bối cũng đã nói, phải xem vận của ta rồi."

Nói xong, vô cùng ung dung kéo Ngư Ngư vào lòng, mặc kệ có bao người đang vây xem, ôm lấy từ sau lưng, vô cùng thân mật tựa cảm lên đầu Ngư Ngư.

"Hai chúng ta vốn chẳng sống ở cùng một thời không, vậy mà bọn vương còn gặp được tiểu nha đầu này, lấy được nàng về nhà, bàn về vận may, bọn vương chẳng thua ai. Cho dù thật sự gặp phải tai ương gì, cũng có thể biến nguy thành an."

Hách Liên Dạ, quả thật là điển hình của quá may mắn.

Y có dung mạo yêu nghiệt khuynh thành, có bộ não thông minh và tư chất luyện võ tuyệt hảo mà người thường chẳng dám mơ tới, y còn một xuất thân từ Hoàng tộc khiến người ta hâm mộ, dù chính y cực chuộng mắt.

Nhưng thứ y dùng để chứng minh mình may mắn, lại là gặp Ngự Ngự...

Trong lòng yêu nghiệt nào đó, đúng là không có gì quan trọng hơn tiểu Vương phi của y.

Đám Hà Nghiêm nghe xong thì vô cùng cảm khái, nhưng cũng thấy y nói rất đúng, thật ra chẳng có gì đáng để lo cả.

Mọi người đều bình tĩnh lại, chuẩn bị tìm chuyện làm để chúc mừng, ví dụ như... tiếp tục kế hoạch trước đó, lừa Trình Ti Nghiên lọt hố.

Một đám người chia ra đi, còn đám hạ nhân phủ Liên Vương nhìn thấy diện mạo thật của thiếu niên áo đỏ sẽ ra sao, thì không phải chuyện của họ.

Như thường lệ, Hách Liên Dạ ôm Ngự Ngự, thì triển khinh công.

Ôm người trong lòng, ai đó cười rõ hạnh phúc, "Tiểu nha đầu, may mà bốn vương gặp nàng."

Không đợi Ngự Ngự đáp, đã nói tiếp, "Không thì dù bốn vương ngon lành đến mấy, cả đời cũng sẽ không tìm được người ăn."

Ai đó gần đây lại thăng cấp... Lúc thổ lộ không chỉ buồn nôn, mà còn rơi cả tiết tháo.

Không nói đến cái khác, chỉ riêng tinh thần thức thời này thôi đã khiến Ngự Ngự cảm động rồi.

Nàng kéo tay Hách Liên Dạ, rất xúc động hỏi, "Vương gia, sao chàng lại không trị bệnh?"

Câu này quá lưu hành ở hiện đại, nhưng tới chỗ ai đó, lại có câu trả lời...

Ai đó than nhẹ, bình tĩnh nói, "Tiết tháo đi chơi rồi, phải tiêu quá nhiều tiền để tìm, tiền trị bệnh đều rơi hết giữa đường tiết tháo rồi ~"

Ngự Ngự: "..."

Vì sao nàng lại thích tên yêu nghiệt này? Người không trị bệnh là nàng mới đúng! (T_T)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 211: Không nên tùy tiện khiêu chiến với phúc hắc

Khi cả đoàn người trở về khoảng cách vẫn còn xa, trên mặt đất đã không còn bóng dáng của Trình Ti Nghiên nữa.

Nhìn lại vào trong phòng, Trình Ti Nghiên vừa bị đánh, vết thương trên người vẫn chưa lành, đứng bằng một tư thế cổ quái, trên tay đang cầm một bọc giấy màu vàng nâu nhỏ, đồ thứ ở bên trong vào trong cốc trà trên bàn.

Quả nhiên vẫn không học được bài học thích đáng, vẫn muốn dùng lại cái chiêu cổ quái này.

Chẳng qua số nàng ta vốn không may, đúng lúc bị bọn họ bắt gặp.

Tâm phúc của Phong Ngự Vũ như trút được gánh nặng, người vẫn còn ở đây gấp rút rút hai cục đá ở ngực... lại còi nữ trang trên người xuống, lau nước mắt trở lại hình tượng thường ngày.

"Thuốc đó là loại mạnh đấy, đừng đụng vào." Nam tử áo trắng đã lâu không mở miệng bỗng nhiên lên tiếng.

Trong trường hợp này, nam tử áo trắng có quyền lên tiếng...

Phong Ngự Vũ sa sầm mặt gật đầu, nhớ kỹ lời nhắc nhở này.

Vốn dĩ hắn còn muốn uống một ngụm nước, nhưng thực chất chỉ ngậm, định tìm cơ hội để ới chỗ nước đó ra.

Giờ xem ra cho dù cả nhấp môi cũng không thể.

Tận mắt nhìn thấy có người cho mình uống loại xuân dược mạnh như vậy, tâm trạng của bất kì ai cũng không hề tốt chút nào.

Sau một hồi ổn định lại cảm xúc, Phong Ngự Vũ lại giống như không hề biết chuyện gì, mang theo tâm phức đi vào sân.

"Thái tử gia." Trình Ti Nghiên dịch dung thành một nha hoàn bình thường vấn an, "Người có muốn uống trà không?"

Thần sắc Phong Ngự Vũ vô cùng thần nhiên.

Vì vậy một chén trà được đưa tới nằm trong tay hắn, hắn giả bộ uống, thật ra chỉ đồ dọc theo ống tay áo xuống một chút, sau đó...

Ba phút sau, Phong Ngự Vũ phát hiện bị kịch của chính mình.

Vì hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề vô cùng vô cùng đặc biệt, mọi người đã quên không nói cho hắn biết một người đàn ông khi bị hạ thuốc có bộ dạng như thế nào...

Nhớ đi nhớ lại hơn nửa ngày trời, hắn chỉ nhớ được có một lần tới vương phủ của hoàng huynh làm khách, biểu hiện sét đánh của tiểu thiếp hoàng huynh...

Thời gian đã không còn kịp nữa, nếu không giả bộ bị trúng xuân dược thì nhất định Trình Ti Nghiên sẽ sinh nghi.

Phong Ngự Vũ đã đi đến bước đường cùng, đành phải miễn cưỡng kéo kéo vạt áo, "Nóng quá ~~~"

Bọn người Ngự Ngự âm thầm vây xem: "..."

Huynh đài, huynh cảm nhảm kịch bản rồi!

Nhưng Trình Ti Nghiên quá hưng phấn, hơn nữa còn quá tin tưởng vào hiệu quả của dược liệu, nên không hề hoài nghi chút nào.

Nàng ta đã đốt một loại hương vô sắc vô vị ở trong phòng, những tâm phức của Phong Ngự Vũ cũng ngã theo hắn, ngất xỉu trên mặt đất.

Không có lời dặn dò của Phong Ngự Vũ, bình thường tiểu viện này sẽ không có người nào xông vào, Trình Ti Nghiên lập tức đóng cửa lại, không thể chờ thêm được nữa mang theo Phong Ngự Vũ đang "hôn mê" đi, vô cùng cao ngạo hừ một tiếng, "Đội lát nữa ta sẽ làm cho chàng càng nóng hơn!"

"..." Ngự Ngự không còn tâm tư nào ăn đồ ăn vặt nữa, bị sét đánh sắp cháy sém đến nơi rồi.

Cũng may Trình Ti Nghiên tương đối... không thể chờ được nữa, tiết mục sét đánh ngang đầu này bọn họ không cần phải quan sát quá lâu.

Chờ đến khi Phong Ngự Vũ bị "dược hiệu phát tác" đến mức không đứng vững được nữa mà ngã cả người lên giường, ngay khi Trình Ti Nghiên vô cùng sáng khoái muốn kéo quần áo của hắn thì...

"Dừng tay! Người đang làm cái gì vậy!"

Tâm phức của Phong Ngự Vũ như xác chết vùng dậy từ dưới mặt đất đứng thẳng lên, chính nghĩa lăm lăm hết một tiếng, âm thanh cực kì lớn khiến những cận vệ và nha hoàn ở gần đó nhanh chóng chạy tới, muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phong Ngự Vũ là khách quý, chỉ vì hắn không muốn phô trương nên mới không mang theo nhiều tùy tùng.

Phát hiện bên phía Phong Ngự Vũ xảy ra chuyện, trong lúc nhất thời người của phủ Liên Vương trở nên hỗn loạn, cả đám người bất chấp quy củ xô cửa xông vào, còn mấy người khác chạy đi thông báo cho Liên Vương.

Tâm phức của Phong Ngự Vũ bị phần cả thời gian dài cuối cùng cũng có thể phát tiết được rồi.

Một tâm phức ôm Phong Ngự Vũ bắt đầu gào khóc, "Chủ tử, chủ tử người làm sao vậy? Người tỉnh lại đi! Người hãy mở to mắt ra đi!"

"..." Phong Ngự Vũ vốn chỉ giả vờ làm ánh mắt mờ hồ đi một chút, nhưng thuốc hạ đã nói như vậy thì hắn đành phải nhắm mắt vậy...

Bọn người Ngự Ngự bị sét đánh không hề nhẹ, người ở phủ Liên Vương cũng cảm thấy sự việc vô cùng nghiêm trọng, cảm dám người sợ hãi tới mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Nếu Thái tử của Vệ quốc ở đây mà xảy ra chuyện gì thì sẽ có bao người phải roi đầu đây!

Liên Vương vội vàng chạy đến, thấy vạt áo bị kéo cùng với vẻ mặt đỏ một cách bất thường của Phong Ngự Vũ, còn có nha hoàn vốn dĩ không được xuất hiện ở đây thì lập tức hiểu rõ, nhanh chóng phân phó người gọi thái y đến sau đó nổi giận rống to, "Người đâu? Đem con tiện tì này đi!"

"... Các người dừng tay!"

Sự việc phát triển quá nhanh, Trình Ti Nghiên nhất thời không phản ứng kịp, nhưng cũng hiểu được một khi bị kéo ra ngoài thì chắc chắn nàng ta sẽ mất mạng.

Nàng ta chỉ còn dư lại ba tâm phức, khinh công thì được, nhưng võ công lại bình thường, tuyệt đối không thể cứu nàng ta từ trong tay nhiều cao thủ của

Liên Vương ra được.

"Ta quen biết Hách Liên Dạ!" Trình Ti Nghiên vẫn chưa ngu đến mức bại lộ thân phận của mình, "Không tin các ngươi đến hỏi hắn đi!"

"Thật to gan," Liên Vương nở nụ cười lạnh, "Đến giờ mà vẫn còn nói dối là quen với Trình Vương."

"Ta nói thật! Có gan thì giết ta đi, chỉ cần ngươi không sợ giết nhầm người, sau đó chịu đựng cơn giận giữ của Hách Liên Dạ!"

Đa mặt của Trình Ti Nghiên quả nhiên đủ dày, ý vào lời hứa trước kia của Hách Liên Dạ và Trình đại nhân sẽ đưa nàng ta trở lại kinh thành, hiện giờ mượn danh của Hách Liên Dạ để ra oai.

Quả thật liên quan đến Hách Liên Dạ thì cả Liên Vương cũng không dám làm bừa.

Ông ta chân chờ cau mày, đúng lúc này tâm phúc của Phong Ngự Vũ xen vào, "Trùng hợp vậy, thật ra Trình Vương gia đang ở gần đây, chỉ cần mời ngài ấy qua đây hỏi là biết ngay."

Nói là làm, hắn ngay lập tức lấy từ trong ngực ra một ám hiệu, đưa cho thị vệ bên cạnh, ra dấu đi làm.

Mấy khắc sau, Hách Liên Dạ đưa cả Ngự Ngự cùng xuất hiện, Ngự Ngự giành giải độc "xuân dược" giúp Phong Ngự Vũ trước thái y.

Sự việc hoàn toàn phát triển theo đúng kế hoạch, quá tuyệt.

Lần này có Phong Ngự Vũ, còn cả Liên Vương gia của Tề Hưng quốc làm chứng, tội danh của Trình Ti Nghiên đừng mong được rửa sạch, Trình đại nhân cũng không thể buông thả cho đứa con gái hoang đường này của mình, vấn đề mang tên Trình Ti Nghiên này cuối cùng đã được giải quyết hoàn toàn.

Tâm trạng của cả đám người không tệ, mang theo Trình Ti Nghiên bị trói thành một cục ra khỏi vương phủ, chuẩn bị lên xe ngựa, xuất phát trở lại kinh thành.

Đến giờ Trình Ti Nghiên mới kịp phản ứng, từ đầu tới giờ chính là một cái bẫy, bắt đầu chửi bới.

"Ồn quá rồi đó!" Sự phụ của thiếu niên áo đỏ đột ngột xuất hiện vênh chòm râu bạc lên, vô cùng mất hứng bịt lỗ tai, ngay lập tức nói, "Nhóc con này chịu sao được."

Lời nói cùng hành động vô cùng nhanh chóng lục tìm trong ngực Hách Liên Dạ, muốn ôm heo nhỏ trong ngực y ra.

Trước đó đừng nói là ôm, ngay cả liếc nó một cái lão cũng không thể biểu hiện ra sự hứng thú của bản thân, phải che giấu thật khó.

Đáng tiếc...

Động tác của lão rất nhanh, nhưng heo nhỏ có phải là loài động vật bình thường hay không?

Những cái chi ngăn ngừa cử động vô cùng linh hoạt, đập một cái liền hất tay của lão đầu ra.

Chết tiệt! Không được phép có ý xấu với nó!

Heo nhỏ không thể vui nổi, thân thể nhỏ bé tròn vo lăn lộn trong ngực Hách Liên Dạ, "nhắm nghiêng" trong ngực Hách Liên Dạ.

Nhưng nó nhanh chóng nhận ra rằng cái tư thế này chẳng có khí thế chút nào cả, cho nên mắt nhỏ tròn xoe chớp chớp, trùng mắt với lão đầu.

Bị một con heo trùng mắt... tâm trạng sẽ phức tạp đến mức nào...

Nhưng lão đầu lại rất thích heo nhỏ thông minh hiểu tính người này, bị nó trùng ngược lại lại rất vui, "Cục thịt nhỏ này thật thú vị."

... Mẹ nó! Ông mới là cục thịt nhỏ!

Heo nhỏ phát hỏa, Hách Liên Dạ bật cười kiềm chế nó tức giận mà tung móng heo, Ngự Ngự cũng quay sang vỗ về trấn an nó, "Không giận không giận, hay là... khi nào về chị làm cho em một cái thất lung được không?"

Heo nhỏ không có eo cảm thấy đề nghị này rất được... liền hài lòng lăn lộn trong ngực Hách Liên Dạ, không để ý tới lão đầu nữa.

"Cháu gái, đưa nó cho ta nghịch vài ngày được không?"

Đương nhiên Ngự Ngự không đồng ý.

"... Ta không quan tâm, không quan tâm! Ta muốn nghịch con heo này! Các người không cho ta mượn thì ngày nào ta cũng sẽ đi theo các người!" Tính khí trẻ con của lão đầu lại xuất hiện, rất có thể nếu bọn họ không đồng ý thì lão sẽ ngồi bệt xuống đất khóc lóc mất.

"Chỉ e về sau cùng mới đúng là trọng điểm đi?"

Là một phúc hắc siêu cấp, Hách Liên Dạ cười vô cùng thông thả, "Với thân phận của tiền bối thì muốn đi theo chúng tôi lại phải kiểm soát, xem ra chuyện mà tiền bối muốn gạt chúng tôi không phải chuyện đùa rồi."

Lão đầu: "..."

Ôn Ngôn đã từng được lão chỉ điểm... Nói cách khác thời gian mà ông sống còn dài hơn so với những lời Ôn Ngôn đã nói.

Chính lão cũng không biết lão đã bao nhiêu tuổi rồi.

Nhưng trong suốt cả đời người lão từng sống thì chưa thấy ai có độ phúc hắc đến mức như Hách Liên Dạ đây...

"Người... sao người biết?"

"Vừa rồi tốc độ ôm heo nhỏ của tiền bối không đủ nhanh, so với võ công của ta chỉ tầm hai phần thôi."

Thật ra người bình thường sẽ không dám nghĩ tới việc so sánh về cảnh giới, nhưng với thân phận của lão đầu này thì tốc độ quả thực có phần bất hợp lý.

"Khi này tiền bối muốn dò xét võ công của ta?"

Người nào đó bình tĩnh mỉm cười, "Lúc ấy ta cố ý ra tay chậm một chút không ngăn tiền bối lại, tiền bối cũng không vội, chỉ khen ngợi heo nhỏ một câu, không tiếp tục đoạt nó nữa."

"Sau đó khi nó tức giận, ta kiểm soát nó vung móng thì cố ý sử dụng tốc độ cực nhanh, thái độ của lão tiền bối liền thay đổi, lập tức muốn heo nhỏ."

"Thật ra trong lòng tiểu bối hiểu rõ cho dù chúng ta cho mượn thì nhóc này cũng sẽ không đồng ý, tiền bối chỉ muốn mượn một lý do để đi theo chúng ta thôi."

Lão đầu: "..."

Bị phát hiện rồi sao?

Lần đầu tiên phát hiện tốc độ cũng như phản ứng của Hách Liên Dạ, lão đã hoàn toàn bị hóa đá.

Qua một lúc lâu sau, lão mới hoàn hồn lại, rồi lại rồi rầm vuốt nắm tóc của mình, xoa xoa chòm râu.

Lão vốn không muốn nói thật với Hách Liên Dạ, nhưng bây giờ...

"Quả thật võ công của tiền bối cao hơn ta, nhưng nếu thực sự phải động thủ thì cũng chưa chắc ta đã thua đâu."

Là nhất định sẽ thắng!

Lão đầu tức giận thối thối chòm râu, với sự thông minh giao hoạt của tiểu tử này thì Quang Vũ lão dù võ công cao cường cũng không làm được gì! Đến lúc đó sẽ bị tiểu tử này đùa giỡn xoay như chong chóng.

Hết cách rồi, do dự một hồi, lão đành phải ăn ngay nói thật, "Ta... muốn người giúp ta."

Dừng lại một chút, "Theo ta học một đạo phù chú."

Thấy thiếu niên áo đỏ từng sử dụng phù chú hoán đổi sẽ hiểu, đây là một kỹ năng vô cùng mạnh!

Nhưng thái độ của lão đầu lại giống như yêu cầu Hách Liên Dạ học cùng với lão vậy.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ nhìn lão.

Cảm thấy ấn tượng đầu tiên của mình trong lòng mọi người không tốt, lão đầu buồn bực thầm nói, "Thật ra ta cũng không tin tưởng lắm, ta không muốn cưỡng ép Hưng nhi ở bên mình như tiểu nha đầu kia, ép Hưng nhi nói yêu thương ta thật ra không phải vì để có đồ tôn chơi với ta..."

Hưng nhi chính là thiếu niên áo đỏ kia.

Lão đầu dừng lại một chút, mới chợt dạ nói tiếp, "Nhưng quả thật ta cũng muốn có một đồ tôn để chơi cùng..."

Cắt lời lại lập tức nói, "Về mặt tình cảm Hưng nhi vẫn chưa thông suốt, cho nên có một phù chú ta không thể dạy hẳn được, thời gian đã sắp hết, đương nhiên ta phải rút ruột rồi."

Còn một chuyện mà lão đầu vẫn chưa nói.

Tư chất của thiếu niên áo đỏ ngang ngửa với Hách Liên Dạ, nhưng năm đó khi muốn thu nhận đồ đệ lão đầu đã từng nhìn trúng Hách Liên Dạ.

Nhưng khi lão thu nạp đồ đệ, mục đích quan trọng nhất chính là dạy phù chú cho đồ đệ đó, mà hình tượng của Hách Liên Dạ vẫn chỉ...

Ai có thể nghĩ rằng hẳn lại động tâm với một người con gái, hơn nữa còn thích người đó đến mức chỉ có một mình nàng ấy.

Lão đầu vô cùng buồn bực.

Hách Liên Dạ vẫn thấy biến mà không loạn, "Phù chú này để làm gì?"

Lão đầu không có vẻ gì là sẽ thẳng thắn, "... Ta muốn nói trước, cấm địa của tứ quốc thật ra là một cửa vào, có thể thông qua nó để tiến vào hồ nước dưới phòng đá ở Vệ quốc, các người phát hiện ra là duyên pháp của các người, nhưng bí mật này ta không thể chủ động nói cho bất kì kẻ nào."

"... Cho nên năm đó ta không có ý muốn giấu Ôn Ngôn, bắt hẳn phải đợi trăm năm hồ nước mới mở ra."

"Các người cũng thấy cánh cửa thời không rồi, ban đầu mọi thứ vẫn tốt, nhưng năm đó cũng vì thời gian đã trôi qua rồi, mà Ôn Ngôn lại cố ý muốn xông vào, cho nên hẳn bị trọng thương, cánh cửa thời không cũng bị phá hoại nặng nề."

"... Có một số việc ngay cả Phong Ngự Vũ cũng không biết, người đã từng nghĩ tới chưa? Tại sao cái hồ nước thần bí này lại được hoàng tộc Vệ quốc công khai bảo vệ?"

Hách Liên Dạ nghe vậy liền nhíu mày, có dự cảm không tốt.

Quả nhiên lão đầu tiếp tục nói, "Hoàng tộc Vệ quốc gánh vác sứ mạng bảo vệ hồ nước, chỉ có Đế Vương các đời mới biết bí mật này, trước khi lâm chung lại nói cho người kế vị nghe."

"... Cho nên vị công chúa Vệ quốc, tiểu muội muội mà Phong Ngự Vũ tìm kiếm kia không phải mất tích, mà là bị đưa đi Tế Tự, muốn dùng để tu bổ cánh cửa thời không."

Tất cả mọi người nghe vậy đều kinh hoàng, dù thế nào cũng không thể ngờ được... sự thật lại như vậy.

"... Sau đó ta mới trộm đưa trẻ đó đi." Lão đầu chột dạ nói.

Vậy là tốt rồi. Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu nữ tử đó vẫn sống rất tốt, ta không đưa nàng ấy về, cũng không dám nói cho Phong Ngự Vũ biết nơi muội muội của hắn ở, chính vì sợ Vệ Quốc Hoàng biết."

Hách Liên Dạ hơi hít mắt lại, "Cho nên ông mới để Ôn Ngôn phái người từ thủ ở cấm địa tứ quốc, ông sợ sẽ có kẻ đánh bại đánh bại xông vào hồ nước ở Vệ quốc, xuyên qua cánh cửa thời không gặp nguy hiểm."

Lão đầu gật đầu, "Các người mạng lớn, thật ra chỗ đó có thể xảy ra vấn đề bất cứ khi nào."

"Thứ mà hiện giờ ta muốn người học chính là phù chú tu bổ cánh cửa thời không."

"... Tại sao ông không tự học?" Hà Nghiêm cẩn thận hỏi.

"... Lúc còn trẻ ta chưa từng thích ai cả," Lão đầu buồn bực, "Từ sau lần gặp chuyện không may, ta đã già rồi, mỗi ngày đều đi tìm các lão thái thái cùng chơi, nhưng các nàng đều chê ta thần kinh, còn có những tôn nữ tôn tử mắng ta già mà không đứng đắn."

Mọi người: "..."

Mọi người không còn gì để nói, nhưng lão đầu quá am hiểu suy nghĩ của người khác, lão cũng hiểu biểu cảm hiện giờ của mọi người, cho rằng Hách Liên Dạ sẽ không đồng ý.

Lão vội vã thanh minh, "Người đừng từ chối vội, nếu người thật sự có thể học đạo phù chú này thì còn có một lợi ích vô cùng tốt khác nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Mùa xuân của mọi người đều tới

"Tốt chỗ nào?"

Lão đầu không muốn lừa người, nói nhỏ, "Ta không thể nói chính xác, nhưng nếu như thật sự học được đạo phù chú này thì sẽ có chút năng lực nắm thời gian trong tay, coi như không thể trường sinh bất lão, ít nhất cũng có thể sống thêm bảy tám chục năm."

Lão đầu không chú ý tới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, nói tới đây thì bỗng dừng lại một lát, nghĩ hồi lâu đành phải nói, "Đội đã!"

Nói xong thì vội vàng lấy tờ giấy nhỏ sắp bị vò nát ở trong lòng bàn tay ra, nhìn lướt qua, cuối cùng chiếu theo đọc ra một câu, "Chẳng lẽ ngươi không muốn sống thêm vài chục năm nữa?"

Mọi người: "..."

Đây là... quên từ sao?

Từ ngữ không đặc biệt không phức tạp như vậy, đoạn trên cũng được nói câu rất tự nhiên, lão đầu đều phải dựa theo tờ giấy đọc tiếp...

Tất cả mọi người sinh ra hoài nghi với trình độ sáng suốt của ông, bắt đầu cảm thấy tất cả lời ông nói lúc trước đều là bịa chuyện.

Lão đầu không phát hiện thái độ của bọn họ biến hóa, còn đang buồn bực thối rầu, "Sống thêm mấy chục năm, có gì tốt?"

Có nhiều chỗ tốt ấy chứ!

Trả treo lại ở trong lòng, mọi người mới kịp phản ứng, có thể tuổi của lão đầu này lớn kinh người, cho nên không hiểu cách nghĩ của đám người thường, không biết có thể sống thêm mấy chục năm thì tốt chỗ nào.

"Được, ta học." Hách Liên Dạ rất vui vẻ đáp ứng, cười nhìn Ngư Ngư một cái.

Nếu quả thật có thể tăng thọ thì y có thể ở chung với tiểu nha đầu này thêm mấy chục năm, với y mà nói, chuyện này đương nhiên vô cùng tốt.

Song...

Hách Liên Dạ cũng không phải người lỗ mãng, sẽ không vì vui mừng mà đầu óc mơ hồ quên điều gì đó.

Có năng lực nắm thời gian trong tay, bản lĩnh này nghe giống như nghịch thiên, tuyệt đối không dễ học, học được, cũng không dễ thành công, nhiều người thì có thêm nhiều giúp đỡ.

Cho nên y nhìn về phía nam tử áo trắng, "Dung công tử, ngươi có muốn học không?"

Nam tử áo trắng đang ở trong trạng thái bình thường, nội lực không kém y bao nhiêu, nếu y có thể học, nam tử áo trắng cũng có thể.

Nam tử áo trắng vẫn chưa trả lời, khoe miệng Hà Nghiêm co giật nhắc nhở nói, "... Chủ tử, vừa rồi vị tiên bối này nói, người chưa thông suốt về mặt tình cảm thì không học được."

Đừng nói là thích ai, Dung bính bao hấn biết từ "thích" có ý là gì sao...

Không ngờ nam tử áo trắng hồ hững nhìn bọn họ, "Ta từng thích sư đệ."

"..." Vì sao người chỉ có hai con mắt!

Một đám người đồng loạt quay đầu, vừa muốn liếc nam tử áo trắng, vừa muốn nhìn phản ứng lúc này của sư đệ, quần quýt bát quái.

Nhưng nhìn hai sư huynh đệ đều rất bình tĩnh, ngay cả mặt cũng không chút thay đổi.

"... Sư đệ, cô có biết hấn thích cô không?"

"Từng" thích." Sư đệ bình tĩnh sửa lại lời bọn họ, lúc sau hỏi lão đầu, "Tiền bối, đạo phù chú này chỉ có nam nhân mới có thể học sao?"

"Đúng."

Sư đệ gật gật đầu, không hỏi tiếp.

Nhưng mọi người đều bị tin tức của một hỏi một đáp này để lộ ra chấn động đến choáng váng, nếu nữ nhân cũng có thể học, sư đệ cũng định học sao?

Nói cách khác, nàng cũng từng có người trong lòng? Chẳng lẽ chính là nam tử áo trắng?

Đôi sư huynh đệ này mỗi ngày đều sinh hoạt dưới tầm mắt của bọn họ, vậy mà trộm nói yêu đương, trong đám người bọn họ chẳng ai phát hiện ra!

Không đúng, Hách Liên Dạ phúc hắc kia nhất định đã phát hiện, bằng không ban nãy cũng không điểm danh nam tử áo trắng học cùng với y...

Đoạn đường về nhà này, mọi người đều buồn chuyện bát quái kinh người kia, thời gian hơn mười ngày cứ thế trôi qua rất nhanh.

Lúc bọn họ tới kinh thành Nguyệt Loan quốc thì đã là buổi tối. Ngư Ngư cũng không có thời gian đi qua phủ Thượng Thư gặp Trình đại nhân, chỉ bảo Hà Nghiêm gửi giúp nàng một lá thư sang đó rồi vội vàng tiến cung tìm Tiểu Trần Tử, muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vừa thấy Tiểu Trần Tử, trong lòng Ngư Ngư thoáng hồi hộp.

Lấy loại tính cách âm thầm vô cùng động kinh kia, trong điện này chỉ có một mình hắn, hắn lại đang ngăn người đã đăng, làm cho người ta khiếp sợ nhất chính là, Tiểu Trần Tử lại gây đi rất nhiều!

Có thể làm cho một siêu cấp ăn hàng không có thêm ăn, chuyện đó phải lớn thế nào...

"... Tiểu quý nước!"

Vừa nhìn thấy Ngư Ngư, Tiểu Trần Tử tựa như nhìn thấy một cái chân gà vừa mới nướng xong, ánh mắt sáng loáng, chạy như điên tới, "Ta nhớ cô muốn chết!"

Ngư Ngư thấy hắn cũng rất kích động, "Có gì ăn không? Chết đói rồi!"

Vội vã đến Đông cung, cơm tối cũng không buồn ăn.

Tiểu Trần Tử lập tức khôi phục lại giọng nói lạnh đến thấu xương kia của Thái tử, cất giọng ra lệnh cho người truyền lệnh, lúc sau hỏi Hách Liên Dạ đạo quanh đại điện một vòng vừa mới trở về, "Có người nghe lén sao?"

"Không có." Hách Liên Dạ rất khẳng định nói.

Nhưng rõ ràng Tiểu Trần Tử vẫn chưa yên tâm, khuôn mặt luôn hiện ra chứng động kinh bây giờ lại vô cùng lo lắng, "Không được, người đi qua quá lâu bên phải thiên điện nhìn xem, hắn có ở trong phòng đó hay không. Người đó... dường như bước đi hoàn toàn không phát ra tiếng động, cũng thường không nghe thấy tiếng hắn thở, nhưng ta lại cảm giác rõ được hắn không biết võ công."

Xem ra bọn họ đoán không lầm, quả nhiên là người bên cạnh Tiểu Trần Tử xảy ra vấn đề.

Hách Liên Dạ lại đi điều tra một vòng, lúc sau mang về đáp án khẳng định, "Ồ trong phòng, đang viết cái gì đó."

Lúc sau nhú mày, hơi nín cười nói, "Người đó là An thị vệ từng được người thô lộ ở trước mặt mọi người."

Với trí thông minh của Hách Liên Dạ, đã đoán được xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, sắc mặt Tiểu Trần Tử bỗng trở nên cổ quái.

Biết chỉ là chuyện kì quái, Đông cung không có nguy hiểm gì, Hách Liên Dạ liền điều một cao thủ Phong Minh đến trông coi ở bên ngoài, tự mình về phủ Tĩnh Vương trước.

Lão đầu dạy đạo phù chú kia, thoát nhìn giống như chỉ đọc mấy câu thần chú là được, thật ra còn phức tạp hơn một bộ võ công đầy đủ, mấy ngày nay Hách Liên Dạ đều đang nghiên cứu chuyện này.

Tiểu Trần Tử vẫn quen với Ngư Ngư nhất, Hách Liên Dạ đi rồi, hắn mới có thể thành thật nói ra việc lạ xảy ra trong khoảng thời gian này.

"... Đêm đó ở ngoài cửa phủ Tĩnh Vương, trước mặt mọi người ta nói thích An thị vệ, sau này hắn bị thích khách đâm bị thương, trong lòng ta không yên tâm, vẫn đặc biệt chăm sóc hắn, nhất là hai ngày đầu kia, vì dẫn thích khách đến, ta còn tự tay dứt hắn uống thuốc, ngay cả ba bữa đều tự mình bưng qua, sau đó..."

Tiểu Trần Tử sợ run cả người, "Chờ sau khi hắn khôi phục, cả người hắn đều không đứng thẳng..."

Mơ hồ đoán được, Ngư Ngư cũng bắt đầu nín cười.

"Hắn đi đường thật sự không phát ra tiếng động... Thường xuyên bất chợt xuất hiện ở một nơi nào đó, thiếu chút nữa đụng phải ta," tâm tình của Tiểu Trần Tử vô cùng bi thương, "Sau đó hắn lại sử dụng một loại ánh mắt vô cùng nóng bỏng vô cùng lạnh lùng nhìn ta..."

"... Lúc ta ngâm suối nước nóng, bị hắn nhìn như vậy ba lần!"

"Tiểu quý nước, cô nói... có phải hắn thích ta hay không..." (T_T)

Đừng nhìn lúc làm Thái tử thì lạnh lùng khiến người ta sợ hãi, thật ra bản chất của Tiểu Trần Tử rất thiện lương, An thị vệ vốn rất tốt, có lẽ đã ngây người ở Đông cung rất nhiều năm, luôn luôn không có cảm giác tồn tại gì, không muốn đặc biệt để hắn chú ý.

Nhất định là lời thô lộ nói dối An thị vệ...

Cho nên Tiểu Trần Từ cũng ngại trách cứ An thị vệ, trong lòng vẫn cảm thấy đây thật là lỗi của mình.

Đối mặt với Tiểu Trần Từ lệ rơi đầy mặt như thế này, Ngư Ngư cũng không còn cách nào vô lương nữa, nghĩ kế giúp hắn, "Hay là tôi giả vờ mượn vài người ở Đông cung, tiện thể mượn hắn luôn nhé?"

Biện pháp này tuyệt đối khả thi, thật ra Tiểu Trần Từ cũng từng nghĩ đến, nhưng hắn cảm thấy nhất định An thị vệ không chịu đi, mà hắn không có tài ăn nói giống Ngư Ngư có thể nói người chết thành người sống..

Nhưng hai người đều không ngờ, "thành thật" của Ngư Ngư vốn không có đất dụng võ, vừa nghe nói phủ Tĩnh Vương muốn mượn người kiến tạo lại một tòa nhà cũ đã lâu không có người ở, An thị vệ không nói hai lời lập tức đồng ý, tốc độ cực nhanh này khiến Ngư Ngư cảm thấy giống như là một giây sau hắn muốn hoan hô cuối cùng hắn có thể giải thoát vậy.

"... Anh xác định anh ta thật sự thích anh?"

"Xác định, ta từng soi gương đồng, ánh mắt lúc hắn nhìn ta giống y như ánh mắt khi ta nhìn đùi cừu nướng vậy."

"..." Được rồi.

Đáp án này rất có sức thuyết phục, cuối cùng Ngư Ngư không nghi ngờ nữa, suy nghĩ một chút, "Có lẽ An thị vệ cũng là người lý trí, biết hai người các ngươi không có kết quả nên có thể rời xa người, mới cảm thấy vui vẻ."

Miền cho càng lún càng sâu.

Tiểu Trần Từ cũng gật đầu, "Tuyệt đối không có kết quả, ngay cả tên con ta cũng nghĩ xong rồi, sau này nhất định phải cưới một nữ nhân."

"... Hừm?" Ngư Ngư lại tò mò.

Nhìn biểu hiện của Tiểu Trần Từ, nhìn thế nào cũng không giống một người cuồng kết hôn, ngay cả Hoàng hậu thúc giục hắn mỗi ngày, hắn cũng không chịu chính thức cưới Thái tử phi, giờ sao ngay cả vấn đề con cái cũng nghĩ đến rồi?

Hết sức mù quáng lạc quan cho rằng, vấn đề của An thị vệ cứ vậy mà giải quyết, bây giờ tâm tình của Tiểu Trần Từ rất tốt, lại bắt đầu có thể động kinh.

Hắn nhú mày lại, vô cùng kiêu ngạo nói cho Ngư Ngư, hắn chuẩn bị cho con trai tương lai một cái tên hay tuyệt thế

"Con ta sau này, ta muốn nó gọi là Hách Liên Tuấn Kiệt!"

"Vì sao?" Tên này dường như rất phổ biến mà?

Tiểu Trần Từ khinh bỉ nhìn Ngư Ngư, "Không có văn hóa! Chưa từng nghe "Người ăn thức ăn là trang tuần kiệt" sao? Tuấn Kiệt Tuấn Kiệt, vừa nghe qua đã thấy chính là người rất có cơm ăn!"

Là một người bình thường chỉ nghe câu "Thức thời là trang tuần kiệt", Ngư Ngư cảm thấy được rất đau buồn..

Song hiện tại nàng cũng nhiệt tình đề nghị, "Anh biết không? Quê ta có một nơi gọi là căn tin."

Nói xong giải thích đơn giản một chút căn tin là gì.

"Anh cảm thấy, sau này con của anh gọi là Hách Liên Căn Tin như thế nào? Nghe càng giống như có cơm ăn hơn."

Tiểu Trần Từ âm thầm nhú mày, "Không tốt lắm, dù sao đứa nhỏ cũng là con ruột của ta."

Hắn rất là rối rắm, "Tên tốt như vậy, ta ngày ngày ghen tị với chính con ruột của mình, không thể có chuyện như vậy được."

Ngư Ngư: "..."

Nàng chân thành đề nghị nói, "Không bằng anh đổi tên thành Hách Liên Buffe trước đi?"

Nói xong lại giải thích đơn giản buffe là gì.

Tiểu Trần Từ phiền não nhú mày, "Tiểu quý nước, cô cần gì phải đâm vào vết sẹo trong lòng ta, cô biết rõ là vô dụng mà."

"Mặc kệ ta đổi tên thành gì, mọi người chú ý nhất chung quy vẫn là vẻ ngoài đẹp trai kinh thiên động địa của ta, còn có khí chất u buồn mê người của ta nữa."

Ngư Ngư gật đầu, "Tôi hiểu! Tôi vẫn luôn nghĩ tới "Khí chất u buồn" của anh, ngay cả chuyện mang đặc sản tương thịt bò về cho anh cũng quên mất."

Tiểu Trần Từ cắn răng kêu to, "Tuyệt giao!"

"Sau này tôi sẽ đặc biệt mua về cho anh."

"Loại tình bạn cảm động trời đất giống như của chúng ta, nhất định phải kỷ niệm thật tốt! Cho nên tuyệt giao trước, sau đó làm nghi thức long trọng thiết lập mối quan hệ bạn bè lần nữa!"

Hai người đang động kinh, Hà Nghiêm vội vàng chạy vào, "Vương phi, Trình đại nhân đã biết chuyện Trình Ti Nghiên hạ thuốc Phong Ngự Vũ, tức giận đến muốn tự tay đánh chết nàng ta, ngài mau trở về nhìn xem!"

Ngự Ngự vội vàng chạy trở về, phủ Thượng Thư sắp nổ tung rồi.

Trình đại nhân giờ chỗi lông gà, tức giận đến tay cũng run lên, gân xanh trên trán đều hiện ra.

Trình Ti Nghiên còn không phục, vừa chạy vừa đứng lý hợp tình phản bác, nói mình vốn không làm sai.

Bọn hạ nhân không biết nên giúp bên nào, đành phải lộn xộn chạy theo, miễn cho bọn họ không cẩn thận đụng vào chỗ nào đó rồi bị thương.

Trình phu nhân chỉ là một nữ tử bình thường, khí lực không đủ, không ngăn được Trình đại nhân, lại muốn cho Trình đại nhân mặt mũi ở trước mặt người bên ngoài, nên không thể mặt lạnh khuyên bảo ông, hiện tại cũng thúc thủ vô sách.

Thấy Ngự Ngự trở về, Hà Túc nhẹ nhàng thở ra, "Chủ tử và Dung công tử đang bế quan nghiên cứu phù chú, chúng tôi không dám đi quấy rầy, Nhị gia canh ở ngoài cửa bảo vệ an toàn cho hai người họ, nhưng bên này..."

Bọn họ không biết nên nhúng tay vào như thế nào!

"Trước tiên ngăn Trình đại nhân lại giúp tôi."

Trình đại nhân lớn tuổi rồi mà tức giận dữ dội như vậy, thật sự rất ảnh hưởng tới sức khỏe.

Hai huynh đệ Hà Nghiêm Hà Túc lập tức nghe theo, mấy người lập tức bắt Trình đại nhân không biết võ công trở lại.

Ngự Ngự lắc cổ tay một cái, trong lúc sao nhãng ghim trên đầu trên người ông mấy cây ngân châm, lại đưa cho Trình phu nhân một viên thuốc thanh tâm tĩnh khí.

Trình phu nhân không nói chuyện, chỉ cầm viên thuốc nhét vào trong miệng Trình đại nhân, sau đó rất là ôn nhu "nhìn" ông một cái.

Bị phu nhân của mình nhìn như vậy, khí thế của Trình đại nhân giảm hơn phân nửa...

Nhưng cơn tức trong lòng hoàn toàn không tiêu được.

Với tính tình của Trình đại nhân, muốn tự ông hết giận là điều không thể...

Ngự Ngự đành phải tiếp tục thi châm, miễn cho ông tức giận đến hư thân thể.

Bên này tất cả đều đang bận rộn chăm sóc Trình đại nhân, nhưng Trình Ti Nghiên vẫn đang liều lĩnh kêu la, "Ta làm sai chuyện gì! Đều do bọn họ phá hoại! Nếu không ta nhất định có thể làm cho Phong Ngự Vũ lấy ta! Cho dù hán muốn cưới nữ nhân khác, đám ngu xuẩn kia cũng đâu không lại ta, đến lúc đó ta nhất định là Thái tử phi Vệ quốc, là Hoàng hậu tương lai! Ông một lòng bệnh vực nữ nhân hàng giả kia, tự ta theo đuổi hạnh phúc của mình, có gì không đúng!"

"Bốp" một tiếng vang dội, dĩ nhiên không phải đám người Hà Nghiêm không nhịn được, mà là Trình phu nhân cho nàng ta một cái bạt tai thật mạnh.

Chỗi lông gà ban nãy Trình đại nhân cầm không biết vào trong tay bà lúc nào, Trình phu nhân giờ tay quất mạnh xuống, Trình Ti Nghiên không phòng bị, bị bà quất đến ngã trên đất.

"Người nói lời này còn có lương tâm hay không! Toàn bộ kinh thành người nào không biết, cha người thương nhất con gái nhỏ là người nhất! Mấy năm nay ông ấy hao hết bao nhiêu tâm tư cho người, cũng bởi vì người bị Tĩnh Vương từ hôn, ông ấy đứng ở phe cánh của Thái tử, năm đó Tĩnh Vương mới chỉ là một đứa bé nhưng thanh danh hấn đáng sợ, năm đó ai dám là người thứ nhất đứng ra nói một tiếng mình ủng hộ Thái tử! Bởi vì người, cha người không cần cả mạng của mình, nhưng người thì sao hả? Ta cho người biết, ta ngăn cản cha người là vì không muốn cha mui vác một cái mạng trên lưng, người đừng cho là ta sẽ tha người!"

Bình thường thoạt nhìn Trình phu nhân dịu dàng lại đoan trang, mắt bình tĩnh lại có thể nữ vương như vậy.

Tất cả mọi người nhìn mà choáng váng.

Ngự Ngự cũng yên lặng run rẩy khóe miệng, "... Cha, bình thường mẹ con giáo huấn cha như thế này sao?"

"Sao có chuyện này được, cha con không chọc mẹ con tức giận đến như vậy..." Trình đại nhân mắt như sao sáng nhìn phu nhân nhà mình... không để ý đến cử thế mà nói ra.

Hiện tại vội vàng sửa miệng lại, "Khụ, ta là nói, cha con không sợ vợ! Mẹ con bà ấy chưa hề dạy dỗ ta! Phù Thượng thư chúng ta đều do cha con định đoạt tất cả!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Yêu nghiệt nào đó mong chờ cuộc sống sau khi kết hôn

Ngư Ngư gật đầu, "Vậy nhất định ngài cất không ít tiền riêng rồi?"

Lúc này Trình đại nhân đã không bị mắc mưu nữa, vẻ mặt vô cùng chính nghĩa nói, "Tiền trong phủ đều do cha quyết định, đâu cần phải giấu tiền riêng!"

Thật ra cũng không cần đến, ông cũng không tiêu xài linh tinh, hơn nữa phu nhân cũng không cất xén tiền tiêu xài của ông.

Suy nghĩ trong lòng Trình đại nhân vô cùng vui vẻ, cả khuôn mặt già nua trở nên đỏ hồng trước ánh mắt nín cười của Ngư Ngư, "Con thật là, lúc đang thi chàm thì không nên ăn nói lung tung!"

Trong lúc hai cha con nàng nói giỡn bên này, thì bên kia Trình phu nhân đã quyết định đưa ra cách để xử lý Trình Ti Nghiên.

Vốn dĩ trong lòng Trình Ti Nghiên vẫn không phục, chẳng qua Trình phu nhân không muốn nàng ta la hét kêu than trả treo này nọ nữa, những điều đó sẽ khiến Trình đại nhân đau lòng nên liền liếc mắt, bảo Hà Nghiêm giúp đỡ điểm á huyết của Trình Ti Nghiên.

Tiếp theo Trình phu nhân chỉ huy mấy người xung quanh, "Người đâu, đưa nàng ta đến từ đường đi, giao cho cô cô của nàng ta quản lý dạy dỗ!"

Cách phạt này nghe qua... không nghiêm khắc chút nào.

Nhưng Trình Ti Nghiên lại giằng co với thủ hạ đang kéo nàng ta đi, ánh mắt oán độc hận không thể xé xác Trình phu nhân ra, giống như Trình phu nhân đang muốn đẩy nàng ta xuống địa ngục vậy.

Nghe những hạ nhân ở bên cạnh khê nghị luận, Ngư Ngư mới biết cái vị ở trong từ đường kia là một người họ hàng xa của Trình gia, vẫn chưa gả chồng, tính tình cổ quái.

Hoặc là không chỉ mỗi cô quái thôi đâu.

Người đó chính là một cuốn thiên thư lễ nghi di động, việc yêu thích nhất chính là giảng giải lễ nghi tam tòng tứ đức của nữ giới, cả cuộc đời này thứ không ưa nhất chính là những cô gái trẻ hành xử không đúng quy củ.

Đừng nói là Trình Ti Nghiên, cho dù có là Trình phu nhân trang nhã này, năm xưa cũng từng bị người kia bắt bẻ rất nhiều lần.

Hơn nữa người này cũng không giống những trưởng bối bình thường khác nhìn không vừa mắt cũng chỉ là nhai vài câu, người đó sẽ xử phạt bằng cách...Đội chậu nước lên đầu đồng thời phải quỳ trên miếng đá chỉ nhỏ bằng bàn tay, đôi thì không được phép ăn cơm, những điều này là thủ đoạn mà người đó hay thường dùng.

Roi vào tay bà ta, thì một là chờ bị chết đói, hai là phải kiềm chế tính tình nóng nảy lại, nghe lời thì sẽ phải làm một người từ ánh mắt đến thần thái đều phải mang tiêu chuẩn thủy mị nét na của cổ đại, còn đối với đàn ông thì ngoại trừ phu quân của mình ra, những người đàn ông khác đều không được phép nhìn.

Nhưng với tính tình nóng nảy của Trình Ti Nghiên, nếu bắt nàng ta lựa chọn về sau thì chẳng thà chọn cái chết còn dễ chịu hơn.

Trình phu nhân không để ý tới ánh mắt như muốn giết người của Trình Ti Nghiên, lệnh cho tỳ nữ tịch thu những đồ vật đáng giá trên người của nàng ta, tránh để cho nàng ta mua chuộc tỳ nữ lên lút đưa đồ ăn tới.

Dù sao Trình Ti Nghiên cũng là con gái của họ, bất kể mắng mỏ nhiều bao nhiêu nghiêm khắc thế nào thì trong lòng cũng không thể không cảm thấy khó chịu.

Cho nên Ngư Ngư không ở lại lâu thêm nữa, đợi đến khi phù Thượng thư không còn náo nhiệt nữa thì cáo từ trở về phủ Tĩnh Vương, không quấy rầy hai vợ chồng Trình đại nhân tâm sự.

Ngư Ngư gặm hoa quả, nghiên cứu cái mặt to tướng của sư đệ hồi lâu, cuối cùng cũng thấy Hách Liên Dạ và nam tử áo trắng cùng đi ra.

Nhìn thấy Ngư Ngư, yêu nghiệt nào đó vô cùng bình tĩnh vươn tay kéo, ôm người thương vào trong ngực, nhanh chóng đi tới viện của mình.

Ngư Ngư có phần mệt mỏi, tựa trong ngực Hách Liên Dạ, còn nhiệt tình đề nghị nam tử áo trắng, "Dung bánh bao, anh đi cùng tiểu Dạ tỷ tỷ tới đây, thì nên làm những việc giống chàng ấy đi!"

Đôi mắt Hà Nghiêm cũng xẹt qua tia sáng, đợi xem nam tử áo trắng sẽ có phản ứng gì.

Hết cách, từ sau lần nghe nam tử áo trắng nói "Ta từng thích sư đệ", mấy người bọn họ càng ngày càng buồn đưa lê bán đưa hầu nhiều hơn...

Nhưng bọn họ lại không ngờ... Nam tử áo trắng lại làm theo thật!

Vẫn là ánh mắt trịch thiên không nhìn ra được hi nộ ái ố, nam tử áo trắng bỗng nhiên xông tới nắm tay sư đệ...

Muốn lấy cái chân vịt cay từ trong tay của sư đệ.

Hai giây sau...

Biểu tình của nam tử áo trắng vẫn không thay đổi thu tay về, không lấy được chân vịt, trên tay lại bị kẹp một cái bẫy chuột cái tiền.

Trên cái kẹp này không có những chiếc răng cưa sắc bén, nhìn qua có vẻ nếu dùng để kẹp thì sẽ không đau lắm, thế nhưng cái hình ảnh này...

Phụt. Ngư Ngư và Hà Nghiêm cùng bật cười, thật sự quá giống sư đệ.

Tầm mắt của nam tử áo trắng vô cùng thoát tục chuyển cái kẹp từ tay mình sang tay của sư đệ, "... Ta muốn ăn chân vịt."

Hôm nay quả thật hiếm khi hắn ta nói được một câu hoàn chỉnh, sư đệ liền chú ý tới hắn, giọng điệu vô cùng tán thành, "Ta cũng muốn ăn."

Nói xong lại móc từ trong túi ra một cái chân vịt, vừa gặm vừa nói chuyện vừa đi... rồi đi luôn.

Nhìn cảnh sư đệ ức hiếp Dung bánh bao, trên đường trở về, Ngư Ngư nói với Hách Liên Dạ chuyện vừa rồi, nói cho hắn nghe cả chuyện Trình phu nhân xử phạt Trình Ti Nghiêm như thế nào nữa.

"Trình phu nhân còn nói với ta một câu, bà nói...Trình Ti Nghiêm thiếu phủ Tĩnh Vương và Dung bánh bao quá nhiều, bất kể các ngươi muốn xử trí Trình Ti Nghiêm như thế nào thì phủ Thượng Thư cũng không oán hận."

"Ta cũng vừa hỏi qua sư đệ, cô ấu nói tùy chàng định đoạt."

Hách Liên Dạ gật đầu, vô cùng bình tĩnh nói, "Ta từng nghe qua về vị họ hàng kia, làm vậy đối với nàng ta cũng là một loại tra tấn rồi, bốn vương cũng không phải người lòng dạ ác độc không buông tha cho người ta được, chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

Dứt lời quay sang phân phó Hà Nghiêm, "Nghe nói từ đường Thượng Thư phủ đã nhiều năm chưa tu sửa lại, ngày mai lấy mấy người tới đó tu sửa đi."

"Một khi đã ra ngoài làm việc thì chính là đại diện cho phủ Tĩnh Vương chúng ta, nhớ phải chọn những người có ngoại hình đẹp, nếu trong phủ không đủ thì hãy tuyển chọn ở trong tổng bộ Phong Minh đi."

Yêu nghiệt nào đó vô cùng chu đáo, chỉ một câu đã phân phó rõ ràng công việc.

Khóe miệng Ngư Ngư cũng sắp nhếch đến mang tai rồi.

Cái mệnh lệnh này...Quả thật là người hiền lành độ lượng! Nàng đang nghĩ tại sao y lại bỗng nhiên thay đổi tính tình như vậy, thì ra bản tính vẫn là một kẻ phúc hắc...

Trình Ti Nghiêm từng tuyên bố hùng hồn muốn thu nam tử áo trắng và Phong Ngư Vũ vào trong tay, giờ gặp những mỹ nam như thế này, đương nhiên nàng ta phải đi nhìn coi rồi...

Nhưng chỉ cần có vị cô cô kia trông chừng ở từ đường, đừng nói là nhìn những người kia chăm chăm với ánh mắt hoa si, mà ngay cả liếc một cái thôi cũng sẽ bị chọc cho mù mắt ra.

Cảm giác này giống như bày trước mặt ngươi một bàn ăn đầy đủ mỹ vị nhân gian, nhưng lại bắt ngươi phải nhịn đói ba ngày ba đêm, cũng giống như chỉ nhìn mà không được ăn vậy.

Thủ đoạn bậc này, quả nhiên chỉ có thể là Hách Liên Dạ...

Ngư Ngư tâm phục khẩu phục tán thưởng, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ thật rất có khí chất đặc biệt của một cô nương đấy."

Yêu nghiệt nào đó hết sức nghiêm túc, "Tiểu nha đầu, nàng đã từng nghe câu này chưa?"

"Câu gì?"

"Người đẹp vì lụa."

Yêu nghiệt nào đó vẫn làm bộ dạng nghiêm túc, còn dùng giọng điệu học thuật nghiêm cứu nói, "Khí chất mà nàng đang nhìn thấy thật ra là do ảo giác do cách ăn mặc tạo nên, muốn đưa ra phán đoán chính xác thì đáng ra nên nhìn thật cẩn thận bộ dạng khi bốn vương không mặc quần áo mới đúng."

Tiếp tục bình tĩnh đề nghị, "Đúng lúc hiện giờ bốn vương muốn tắm rửa, thời gian cũng để cho nàng được nhìn thấy rõ ràng."

"..." Ngự Ngự thật sự, thật sự bị y khuất phục... Vô cùng cảm phục hỏi y, "Vương gia, chàng dán da mặt mới lên mặt sao?"

Mồ yêu nghiệt nào đó lạnh nhạt chối bỏ, "Không hề, bây giờ bốn vương không có hứng thú với những thứ không thể giúp bản vương củng cố triều cương nữa."

"Vậy tại sao hôm nay da mặt ngài lại dày hơn bình thường vậy?"

Thân là một phúc hắc siêu cấp vô địch, Hách Liên Dạ lại khó trả lời trước vấn đề này, khẽ nhún mày, "Có lẽ bởi vì hôm nay tiểu nha đầu nào đó chưa hôn ta chăng?"

"Là sao?" Ngự Ngự sững sờ, sau đó đã có kinh nghiệm tinh thần nói, "Vậy thì em thử hôn nhẹ người khác xem sao, xem xem da mặt người ta có mỏng hơn được không."

"Nghe nói cô nương muốn tìm người để hôn?" Yêu nghiệt nào đó đột nhiên đeo mặt nạ da người lên, thay đổi khuôn mặt khác ngay trước mặt Ngự Ngự, hỏi một vấn đề khó bằng vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Ngự Ngự hoàn toàn bị y đánh bại, chân thành nói, "Vương gia, chàng biết hai chữ "mặt nạ" viết như thế nào không?"

"Không biết." Người nào đó vừa cười đùa cùng với Ngự Ngự lập tức rũ mắt xuống, không nao loạn nữa, tháo mặt nạ xuống, lại quay về với khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt sắc, thờ dài, "Bởi vì trong lòng bản vương hiện giờ chỉ biết viết hai chữ "Yêu nàng" như thế nào thôi."

Ngự Ngự: "..."

Sau khi nghe được những lời thô lỗ thâm tình đầy buồn nôn này thì chẳng lẽ sẽ đến cảnh lãng mạn ôm nhau nhìn vàng trăng sáng hay sao?

Đương nhiên không phải!

Bởi vì thời gian kế tiếp chính là xem Vương gia tắm...

Ngự Ngự không nói được câu gì.

Để tránh bản thân bị bạo huyết, Ngự Ngự cầm theo một quyển sách thuốc tề nhặt ra, vừa nhìn sách vừa nói chuyện phiếm với Hách Liên Dạ, "Phù chú học có thuận lợi không?"

"Không thuận lợi."

Lần này Ngự Ngự thật sự ngẩn người, đến Hách Liên Dạ cũng nói khó sao?

Người nào đó dựa người vào thùng tắm, ung dung thờ dài, "Bởi vì phải ngày người ngồi ở trong phòng không được nhìn thấy tiểu nha đầu nào đó nên sinh ra buồn bực."

Ngự Ngự vô cùng tốt bụng lo lắng thay cho y, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ đã là đại cô nương rồi, không nên bám người ta như vậy."

"Nhưng bốn vương lại xem nha đầu nào đó như bảo bối mà cưng chiều, nếu không thấy tiểu nha đầu nói yêu ta, cách nhau hai canh giờ không được thấy ta, nàng cũng không nói nhớ ta."

Ngự Ngự nghiêm túc cau mày, "Có thể vì chàng nói người đó thích ăn đồ ăn vặt, ngồi ở trong phòng chỉ biết ăn ăn và ăn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ bế quan tu luyện của chàng?"

Khi nàng ăn vặt những món ăn có nước mềm mà khi ăn cũng sẽ không phát ra tiếng động, nhưng nội lực của Hách Liên Dạ lại vô cùng thâm sâu, đến tai cũng cực kì thính, dù người thường không thể nghe thấy nhưng lỗ tai của y vẫn sẽ nghe được những tạp âm vang lên liên tục.

Người nào đó mỉm cười nhìn nàng, "Nhưng không có tiểu nha đầu ở bên cạnh thì bốn vương mới cảm thấy có làm gì cũng không tinh tâm nổi trái tim của mình."

"Được rồi, vậy chàng nói với người kia ngày mai đi với chàng." Ngự Ngự nghiêm túc đáp ứng.

Hiệp nghị đã đạt thành, kế tiếp chính là... Thời gian tắm uyên ương cùng với ăn thịt người.

Ngư Ngư thích ngủ nướng, sáng ngày thứ hai khi nàng rời giường thì thấy Hách Liên Dạ đã ra ngoài, chỉ để lại một mảnh giấy cho nàng

Còn về dòng chữ "Cảm giác sau khi ăn" được viết trên tờ giấy này... Yêu nghiệt nào đó lại dám bình tĩnh mà viết ra, điều này khiến Ngư Ngư bất cần nhớ lại...

Sau khi xuống giường, rửa mặt, thay quần áo xong xuôi, Ngư Ngư mở cửa, vốn muốn như mọi ngày nghênh đón điểm tâm sáng của nàng, nhưng ngoài cửa Hà Nghiêm lại đang đứng với vẻ mặt vô cùng lo lắng.

"Vương phi!"

Thấy Ngư Ngư đã tỉnh, cuối cùng Hà Nghiêm cũng nhẹ nhàng thở ra, "Đã xảy ra chuyện! Không biết là kẻ nào đã để lọt tin tức, nói Cửu tiểu thư của phủ Thượng thư dường như đã phạm phải tội lớn, bị giam ở tử đường từ hôm qua!"

Đây là việc nhà của phủ Thượng thư, vốn không có gì đặc biệt, nhưng thân phận thì lại không giống như vậy! Đây chính là vị hôn thê trước kia của Tĩnh Vương!

Nếu Tĩnh Vương không đồng ý, cho dù Trình đại nhân có nóng nảy thế nào thì làm sao có thể bắt Trình Ti Nghiên phải vào tử đường? Xem ra Tĩnh vương đã thay lòng, không muốn Trình Ti Nghiên nữa rồi!

Việc này nói rõ điều gì? Chứng minh bọn họ đã có cơ hội rồi!

Nhớ lại những con ác mộng trước kia, mặt Hà Nghiêm cũng sắp tái lại, "Vương phi, người bên ngoài đã phá hỏng toàn bộ cửa trước cửa sau rồi, đều muốn đến cầu thân với Vương gia..."

Sắc mặt của Ngư Ngư lập tức thay đổi, "Người đi ra ngoài mua thức ăn đã về chưa?"

"...Đã trở lại, sẽ không làm chậm trễ cơm trưa đâu ạ."

"Vậy là tốt rồi," Ngư Ngư nhẹ nhàng thở ra, khoát tay, "Mặc kệ bọn họ, ta đi tìm tiểu Dạ tỷ tỷ đã."

Đi ra ngoài được một bước, nàng lại thấy có gì đó không đúng, "Dám đến Tĩnh Vương phủ cầu thân, trong nhà chắc hẳn không phú thì cũng là quý đi?"

"Đúng vậy ạ, ngoại trừ các đại thần trong triều, thì các lão bản của các hiệu buôn nổi tiếng dường như cũng tập trung hết ở ngoài kia."

Hà Nghiêm nghĩ đến mức sắp khóc, trước kia cũng may mọi người chỉ ngấp nghé sắc đẹp của Vương gia mà thôi, sắc tâm nổi lên mạnh mẽ mới cả gan xâm nhập vào vương phủ muốn tìm cơ hội để bỏ nhào vào Vương gia.

Nhưng bây giờ... cũng vì sự xuất hiện của Vương phi mà dân chúng toàn bộ kinh thành đều biết Vương gia cũng chiều chuộng tử, Trình đại nhân cương trực công chính, không đòi hỏi chỗ tốt nào, nhưng tất cả mọi người đều tin bất kể Trình đại nhân muốn sinh lễ như thế nào thì Hách Liên Dạ cũng sẽ đáp ứng.

Hiện giờ Phong Ma không chỉ là thiên kim tiểu thư danh gia vọng tộc mà ngay cả cha nương của Phong Ma cũng trông cậy vào nữ nhi của mình... Người đuổi không đi, khắp phủ Tĩnh Vương đã không còn yên bình được nữa, bọn họ cũng ngày càng lo lắng cho trình tiết của Vương gia...

Càng nghĩ càng thấy xót xa, Hà Nghiêm khóc không ra nước mắt.

Có thể giết toàn bộ những kẻ này được sao? Đừng nói là kinh thành, mà ngay cả kinh doanh của cả Nguyệt Loan quốc trong nửa tháng cũng sẽ sụp đổ, khó có thể đếm hết số dân chúng bị thất nghiệp nữa.

Trước sự dụ hoặc của sắc đẹp, cho dù có sử dụng chiêu giết gà dọa khỉ cũng không làm ăn được gì... Hà Nghiêm đã hết cách.

Ngư Ngư lại rất bình tĩnh, "Đi tới đầu ngõ ngăn lại, đừng để cho những kẻ làm ăn buôn bán nhỏ chen vào, sau đó tìm người tới trước cửa một cửa tiệm nhỏ, một ly nước đá một ngàn lượng, bán một mâm hoa quả năm ngàn lượng, cách chế biến món kho được mang từ Tề Hưng quốc tới thì sao? Đứng ở đầu ngõ làm một cái nôi làm món kho, bán với giá hai vạn hai."

Hà Nghiêm: "... Đây đã không còn là cướp tiền nữa, mà đã thành giết người mất rồi.

"Thứ ta đang nói tới là vàng."

"...Và, vàng... Chắc sẽ không có người chịu chi đâu?"

Đám người bên ngoài mặc dù có tiền, nhưng cũng là những kẻ khôn khéo trên thương trường, cho dù có tham cỡ nào cũng không thể chịu được, ai sẽ tiêu tốn ngàn ấy tiền chỉ để mua đồ ăn đây!

Ngư Ngư lại rất bình tĩnh phân phó hần, "Tìm vài người dịch dung xâm nhập vào, nói là đúng lúc phủ thượng thư vắng giềng tới đây bàn chuyện làm ăn, đừng để cho miệng của họ được thành thói, phải liên tục ăn."

"..." Hà Nghiêm đau buồn đành phải nghe theo mệnh lệnh được phân phó.

Quả nhiên như Ngự Ngự đã dự liệu, một đám những kẻ có tiền tụ lại cùng một chỗ, khó tránh sẽ có lòng muốn ganh đua, nếu mọi người đều đã gọi tranh giành đồ ăn, còn có những kẻ tiền bạc dư thừa, mặt mũi đều viết rõ ràng "Đại gia ta là kẻ có tiền, chẳng qua chỉ có vài chục ngàn mà thôi" vô cùng phách lối, dần dần đã có những kẻ không kìm nén được tức giận.

Một khi đã trở thành bất cứ giá nào rồi, thì về cơ bản không thể thu tay lại được nữa...

Đến khi đêm tối đến, đa phần những người ngán ở trước cửa đều đã bỏ chạy hết.

Không phải bọn họ muốn về nhà nghỉ ngơi, mà vì bọn họ... nếu còn tiếp tục tụ ở chỗ này nữa thì sẽ táng gia bại sản mất.

Bây giờ còn muốn trèo vào phủ Tĩnh Vương gì nữa, chỉ trong một ngày mà đã mang tới tổn thất không thể chống đỡ được việc buôn bán trong nhà rồi, điều này đã khiến bọn họ đau đầu rồi, làm gì còn tâm tư đến phủ Tĩnh Vương cầu thân nữa!

Hơn nữa hiện giờ của cải trong tay chẳng còn lại bao nhiêu, lấy cái gì cạnh tranh với người khác đây!

Số người đến không xuể cứ thế rời đi, cuối cùng nhìn cảnh trống không trước cửa, Hà Nghiêm lặng lẽ khóc.

Vương phi, người... cảnh giới hiền lành của người thật cao cường! Xin người hãy mở lớp dạy đi

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Vấn đề về hôn sự của Vương gia

Cách xử lý chuyện này của Ngự Ngự vừa đủ vô lương, vừa mang lại hiệu quả một cách kỳ dị, nhưng vẫn không thể đuổi hết tất cả mọi người đi.

Vào ban đêm, Ngự Ngự ở cùng Hách Liên Dạ cả ngày trời cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng, bỗng thấy Hà Nghiêm tới bấm báo nói trước cửa phủ có ba người đang đứng chờ, theo thứ tự là hộ nhà giàu số một Nguyệt Loan quốc Tề lão gia, Mã Đại tướng quân chiến công hiển hách, còn một nữa là một người thần bí vẫn luôn đội đầu lạo che mặt.

Thật ra nhân vật giàu có số một của Nguyệt Loan quốc là Hách Liên Dạ... Chẳng qua y không công khai thân phận Minh chủ đứng đầu Phong Minh, Phong Minh làm việc khiêm tốn, người ngoài vốn không thể thống kê được tài sản tư nhân của tổ chức là bao nhiêu.

Nhưng vị Tề lão gia này cũng được xem là một nhân vật giàu có bậc nhất, khinh thường đầu tiên tài với kẻ khác, cho nên vẫn luôn bình tĩnh nhàn nhã đứng chờ ở cửa, không hề tiêu phí một đồng nào.

Tính cách của Mã Tướng quân nóng nảy thẳng thắn, một lòng đến đây chỉ với một mục đích duy nhất là cầu thân thay cho khuê nữ, bất kể giàu hay nghèo thì lão tử đây cũng không tiêu tiền!

...Cho nên ông ta cũng ở lại đến cùng.

Còn về vị thứ ba, ngay từ lúc xuất hiện hắn ta vẫn chưa nói một câu nào, Hà Nghiêm đã đặc biệt để ý đến người này, nhưng vẫn chưa nhìn ra được lai lịch của kẻ đó.

Thật ra Ngự Ngự vốn rất thiện lương...

Kiểm qua số tiền kiếm được ban ngày, Ngự Ngự chỉ để lại một khoản nhỏ trong số tiền lớn đã lừa được, dùng danh nghĩa của các đại thần có tiền trong triều mang đi quyên góp để xây những lớp học chữ miễn phí, còn lại thì để cho bọn họ cả.

Dù sao ném trái gáo huấn lần này, cho dù trong tay đã kiếm lại được tiền thì bọn họ cũng không dám có ý với Hách Liên Dạ nữa.

Bàn giao lại những thứ này xong, cuối cùng Ngự Ngự kết thúc bằng một ngụm nước dưa hấu, lau tay sạch sẽ, vui mừng phấn khởi thương lượng với Hách Liên Dạ, "Vương gia, chúng ta chơi một trò chơi, chẳng thấy thế nào?"

"Được." Hách Liên Dạ cười gật đầu, sau đó thì... xoay người đi.

Thật sự đi thật...

Hà Nghiêm còn tưởng hai người chơi trò gì cần phải tách nhau ra để chơi, bây giờ lại thấy bóng lưng sắp biến mất của chủ tử nhà mình thì khóe miệng bắt đầu run rẩy, "Vương phi... Vương phi?"

Sao ngay cả Vương phi cũng đi vậy?

Hà Nghiêm lập tức gọi đệ đệ của mình là Hà Túc tới để hắn đi theo Hách Liên Dạ, sau đó chạy đuổi theo Ngư Ngư.

Ngư Ngư vẫn mang bộ dạng hững hờ nói với hắn, "Ngoại trừ kẻ vẫn đang đội đầu lạp, xem xem trước cửa phủ còn những ai thì đưa vào."

"...Vâng." Mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng Hà Nghiêm vẫn lập tức lĩnh mệnh.

Ngư Ngư về phòng của mình trước, lúc đi ra đã dịch dung thành bộ dạng của Hách Liên Dạ.

Nàng trong bộ dạng của Hách Liên Dạ vẫn hết sức bình tĩnh bước vào phòng trước, thấy Hà Nghiêm đưa Tề lão gia vào thì hỏi thẳng vào vấn đề, "Tề lão gia, con gái của ngài thích ta sao?"

"Thích, đương nhiên là thích!"

"Người ta nói thích một người đến độ cao nhất thì sẽ yêu ai yêu cả đường đi, lệnh viện* có thể làm được điều này không?"

(*giống như lệnh tôn, nhưng là con gái)

"Có thể, đương nhiên là có thể!"

Trong lòng Tề lão gia nhanh chóng nở hoa tung bùng, không ngừng cảm thán vận may của mình.

Sao hôm nay về mặt của Vương gia ôn hòa, lại còn hỏi những vấn đề đơn giản như vậy!

Nhưng Ngư Ngư bỗng nhiên trở mặt, "Nói như vậy, ngay cả Vương phi của bốn vương, con gái ông cũng thích sao? Thì ra con gái của ông là tình địch của bốn vương! Vậy thì bốn vương lấy một tình địch về làm gì? Dẫn sói vào nhà sao? Hà Nghiêm, tiễn khách!"

"...Tề lão gia, mời." Hà Nghiêm phải gắng sức giữ gìn hình tượng của phủ Tĩnh Vương, nhanh chóng kìm nén vẻ hoảng sợ đến mức có thể rớt cảm lại, nghiêm mặt lại, để cho khóe miệng không được phép run rẩy.

"Điều này... Điều này..." Đáng lẽ diễn biến không nên thế này!

Tề lão gia đáng thương bị xoay như chong chóng, muốn nói con gái nhà mình không thích Tĩnh Vương phi, nhưng nếu nói như vậy thì lại giống như nói con gái nhà mình không thích Tĩnh vương, cho nên không thể yêu ai yêu cả đường đi nổi.

Tại sao trả lời kiểu gì cũng là sai vậy?

... Hóa ra một câu hỏi đơn giản như vậy lại là một cái bẫy!

Tề lão gia sắp phát điên rồi.

Thế nhưng lại do chính mình nhảy vào cái bẫy này, cho nên hiện giờ ông cũng không thể nói được gì nữa, chỉ đành khóc trong âm thầm đi theo Hà Nghiêm ra khỏi phủ Tĩnh Vương, từ bỏ ý định nhét con gái mình vào đây.

Hà Nghiêm tiễn người xong liền quay người lại, đồng thời nhìn thấy đệ đệ Hà Túc đang âm thầm kêu khóc.

"Vương gia người..." Hà Túc khóc lóc thuật lại những chuyện vừa thấy được cho Hà Nghiêm nghe.

Nghe xong Hà Nghiêm cũng quay sang khóc.

Bởi vì lời lẽ của Hách Liên Dạ và Ngư Ngư đều giống y như nhau...

Nhưng hai người này vốn dĩ chưa hề cùng thương lượng với nhau mà.

Hiện giờ Hà Nghiêm rốt cuộc đã hiểu hai người này muốn chơi trò gì rồi, chính là khảo nghiệm trình độ ăn ý của đôi bên.

Hai người này... quá xứng đôi.

Hiện nay trò chơi của tổ hợp hai con người phúc hắc vô lương nhất phủ Tĩnh Vương đã thành công, cả hai cùng đi ra chuẩn bị gặp cái vị luôn đội đầu lạp che mặt, từ đầu đến cuối vẫn chưa hề nói câu nào kia.

Ngư Ngư còn tưởng rằng thái độ vô cùng bình thản này, cộng với tạo hình thần bí, chắc chắn là đại boss phía sau màn.

Không ngờ đến khi bọn họ đi ra, người kia lập tức đứng dậy cái ghế gỗ xếp, thoải mái tháo đầu lạp xuống, lộ ra gương mặt hiền lành tươi cười chào hỏi, "Tiểu chủ tử!"

"...Dì Liễu?"

Đến Hách Liên Dạ cũng phải ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng cười nghênh đón, "Người đã tới sao không nói một tiếng, còn đứng ở bên ngoài đợi cả ngày nữa."

Di Liễu là tỷ nữ tâm phúc của mẫu thân Hách Liên Dạ, khi Hách Liên Dạ còn nhỏ cũng chăm sóc cho y khá nhiều, Hách Liên Dạ vẫn luôn đối xử tôn kính với bà giống như người mẹ thứ hai của mình.

Di Liễu ở xa, trước kia bọn họ phải chạy ngược chạy xuôi, cộng với việc có một vị Tam sư huynh luôn trông chừng họ, khi đó muốn đến gặp di Liễu nhưng lại sợ bà gặp nguy hiểm nên Hách Liên Dạ vẫn chưa đưa Ngư Ngư tới gặp bà.

Mặc dù Ngư Ngư chưa gặp bà bao giờ, nhưng vẫn có thư từ qua lại mấy lần, kể ra hai người cũng xem như thân quen, di Liễu còn nói cho nàng biết không ít chuyện lí thú lúc Hách Liên Dạ còn nhỏ, cho nên cũng nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Di Liễu dứt khoát khoát tay, "Không có gì, Tiểu chủ tử người cũng biết ta thích xem náo nhiệt, thấy mấy người kia đấu đá tiền tài cả ngày trời cảm thấy thật thú vị, hơn nữa muốn cầu thân với phủ Tĩnh vương không phải cũng đều phải qua cửa này sao?"

"Cầu thân?"

"Đúng vậy, trước kia ta và Nhất Nhất cũng từng được gặp mặt rồi, thật ra hôm nay ta tới đây là để làm mai cho con bé."

Nhất Nhất chính là tên của sư đệ, gọi là Lương Nhất Nhất, nam tử áo trắng gọi nàng là Lương Tiểu Nhi, trùng hợp di Liễu lại là mẫu thân thất lạc nhiều năm qua của nàng ấy.

Khi di Liễu nói vậy, sư đệ và nam tử áo trắng cũng đã nghe được lời mời gọi của thị vệ nên vội vàng chạy tới.

Vì vậy mọi người đồng loạt nhìn về phía nam tử áo trắng.

Sau đó trong lòng hai huynh đệ Hà Nghiêm Hà Túc xuất hiện một đồng câu hỏi vì sao lại phải nhìn hấn ta?

Nhất là trên gương mặt của nam tử áo trắng không có cảm xúc biến hóa nào, trong lòng bọn họ càng đặt nhiều câu hỏi hơn.

Ngư Ngư cũng hiểu được tại sao mọi người lại nhìn nam tử áo trắng như vậy, liền bật cười giải thích, "Là Nhất Nhất muốn gả cho Hách Liên Dạ sao?"

Ngay cả xưng hô cũng thay đổi, không còn gọi sư đệ nữa.

Hiển nhiên di Liễu cũng là người hiểu biết, còn nghiêm túc giải thích, "Thật ra Nhất Nhất không có ý định này, là ta vẫn luôn muốn con bé gả cho Tiểu chủ tử, Nhất Nhất cũng đồng ý."

Ngư Ngư cũng hiểu gật đầu, "Người khác đã đành, nhưng Nhất Nhất gả vào phủ Tĩnh Vương, con vô cùng hoan nghênh." Dứt lời cũng thấp thòm chờ mong hỏi sư đệ, "Vậy Dung bánh bao xem như là của hồi môn của cô sao?"

Đương nhiên sư đệ sẽ lắc đầu phủ nhận, nhưng lý do phủ nhận của nàng lại là: "Bản thân sư huynh còn phải thành thân, không thể làm của hồi môn được."

"... Hả?" Ngư Ngư và di Liễu đều cùng kinh ngạc lên tiếng, sau đó nhanh chóng kéo sư đệ đến bên cạnh, "Cô nói cô muốn gả cho Hách Liên Dạ chẳng lẽ không phải vì để kích thích Dung bánh bao, khiến anh ta phải thổ lộ với cô hay sao?"

Đúng đúng, bà cũng cho là phải như vậy! Di Liễu ở bên cạnh gật đầu liên tục.

Khuôn mặt to như cái bàn của sư đệ từ trước đến nay luôn bình tĩnh, hiếm khi lại thấy xuất hiện ánh mắt kì quái, "Tại sao hai người lại nghĩ như vậy?"

"..." Bởi vì người bình thường đều sẽ nghĩ như vậy mà.

Nghe nói cô muốn lập gia đình, ngay cả hai cái kẻ không nói chuyện yêu đương bao giờ như Hà Nghiêm Hà Túc cũng theo phản xạ nhìn về phía nam tử áo trắng, cô nói xem tại sao mọi người lại nghĩ như vậy!

Dường như sư đệ không biết rằng chủ đề này rất quan trọng, lúc này đã khôi phục lại bộ dạng bình tĩnh bèn giải thích, "Sư huynh cũng không còn nhỏ nữa, một khi ta đã thành hôn rồi thì huynh cũng không có lý do để độc thân nữa."

Đương nhiên nàng ấy không thật sự muốn gả cho Hách Liên Dạ, chẳng qua nàng ấy không quen với những nam nhân khác, cho nên mượn tạm tên của y để sử dụng thôi.

Ngư Ngư và di Liễu: "..."

Thì ra đây mới là mục đích thật sự của sư đệ sao?

Quả nhiên cái trò tâm ý tương thông này không phải ai cũng có thể đùa được... Ngư Ngư quá đau buồn.

Lần này đi Liễu tới Kinh thành là đi cùng với vị hôn phu của bà, sự đệ gặp được hai người bọn họ thì có rất nhiều lời muốn nói, Ngư Ngư thì vẫn đứng nguyên tại chỗ, yên lặng nhìn trời, cho rằng vấn đề của sư huynh đệ nhà này thật lạ lùng, nên giải quyết như thế nào.

Không lâu sau, bên người nàng truyền đến giọng nói ngưng trọng, "Tiểu quý nước, cô phát hiện ra chưa?"

Tiểu Trần Tử lại xuất hiện rồi.

Ngư Ngư vẫn duy trì tư thế nhìn trời không thay đổi, cảm khái nói, "Phát hiện ra rồi, hôm nay vầng trăng thật tròn! Tựa như một cái bánh bông lan vậy!"

"... Cô chỉ có chút bản lĩnh đó thôi!" Tiểu Trần Tử vô cùng khinh bỉ nàng, "Vầng trăng sáng trông đẹp như vậy mà cô vẫn còn nghĩ đến ăn được!"

Sau khi đến như một con gió lốc, lại sắp biến mất giống như không muốn đứng bên cạnh một kẻ cuồng ăn như Ngư Ngư đây.

Ngư Ngư bình tĩnh tiếp tục mỉm cười.

Quả nhiên không bao lâu sau, Tiểu Trần Tử bung một đĩa bánh bông lan quay trở lại, vừa ăn vừa nói, "Tiểu quý nước, cô có hiểu ta làm như vậy là có ý gì không?"

"Hiểu!" Ngư Ngư lập tức gật đầu, "Nếu nanh là một người con gái, thì đồ ăn sẽ che đi sự xấu hổ của anh, làm mờ nhạt đi dung nhan của anh. Mà tất cả mọi người đều biết nội tâm của anh vẫn luôn rất đẹp giống như những món ăn chưa bao giờ được ném qua vậy."

"... Tiểu quý nước," Tiểu Trần Tử khó khăn nuốt miếng bánh xuống bụng, "Cô có thể nói tiếng người không?"

"Có thể!" Ngư Ngư thoải mái gật đầu, "Cho ta một miếng!"

Nàng đặc biệt thi triển một tràng dài văn thơ chính vì tranh ăn với người ta đấy!

"..." Vì để bảo vệ một đôi tai không bị độc xâm hại, Tiểu Trần Tử đành phải phục nàng sát đất, chia cho nàng một miếng bánh to đùng.

Chẳng qua hơn nửa đêm rồi mà hấn còn chạy đến đây, thật ra cũng không phải vì đồ ăn, hấn có việc quan trọng cần bàn với Ngư Ngư.

"... Tiểu quý nước, An thị vệ vẫn luôn ở phủ Tĩnh Vương chứ?"

"Đúng vậy, ban ngày làm việc cùng mọi người, buổi tối mặc dù ở một mình một phòng, nhưng cả trong lẫn ngoài vẫn luôn có cao thủ canh giữ, hấn tuyệt đối không thể trốn đi được."

"..." Tiểu Trần Tử trầm mặc hồi lâu, không còn tâm tư gặm đồ ăn nữa, "Vậy thì ta xong rồi..."

Lần đầu tiên Ngư Ngư nghe thấy giọng điệu mất hết hi vọng này của hấn, cũng nghiêm túc lên, "Sao vậy?"

"... Ta... Không phải tối hôm qua cô đã mang hấn đi sao? Cho nên người mà nửa đêm hôm qua ta nhìn thấy nhất định không phải là hấn, không đúng, nên nói là ta không phát hiện ra ai cả, lúc đó ta đang ngủ mơ..."

Từ xưa đến nay Tiểu Trần Tử ngủ lúc nào cũng nằm mơ, nhưng những thứ hấn mơ từ nhỏ đến lớn đều là đồ ăn...

Từ sau khi quen biết Ngư Ngư, Ngư Ngư là người đầu tiên xuất hiện trong mơ của hấn... Một nhân vật tranh giành đồ ăn với hấn, ở trong mơ hai người còn đánh nhau một trận nữa.

Hiện giờ hấn đã mơ những giấc mơ bình thường, nhưng người hấn mơ tới lại là một người đàn ông!

... Còn là người mấy ngày nay vẫn luôn nhìn hấn!

Tiểu Trần Tử sắp điên rồi.

"Ta hoàn toàn không nhớ hấn, đến bây giờ ta cũng không biết hấn gọi là An gì, ta cũng chưa từng tò mò, tại sao ta lại mơ thấy hấn... Phải nên mơ thấy người mình thích chứ!"

Ngư Ngư cũng không hiểu nên đành phải an ủi hấn trước, "Không anh nói hấn đi không gây ra tiếng động hay sao? Có lẽ khinh công của hấn đặc biệt tốt, lén chạy ra ngoài, mọi người không phát hiện ra."

Ngẫm lại, thấy khả năng này cũng khá lớn, "Như vậy đi, tối nay anh hãy về ngủ như bình thường, chúng ta cùng canh chừng hấn."

"... Được."

Quả thật Tiểu Trần Tử không có tâm trạng ăn uống nào cả, buồn bã ỉu xiu trở về cung.

Mặc dù bình thường đều gian trá hãm hại nhau, nhưng đến thời khắc quyết định, mọi người vẫn sáng khoái coi nhau là bằng hữu.

Nhất là Tiểu Trần Tử còn là Thái tử Nguyệt Loan quốc, tương lai là Hoàng đế... Người hấn thích, người mà sau này hấn sẽ kết hôn là ai, cũng là một vấn đề hết sức quan trọng.

Cho nên cũng không có ai than phiền về vấn đề buổi tối không được ngủ, đầu tiên mọi người xác định An thị vệ vẫn ở trong phòng, sau đó những người có khinh công tốt nhất là Hách Liên Dạ, nam tử áo trắng và sư đệ thay phiên nhau canh giữ trên nóc phòng của An thị vệ, canh chừng thật kĩ.

Cho dù khinh công của hấn có nhanh lẹ thế nào cũng không thể biến mất đột ngột được, nhưng rốt cuộc trên giường có người hay không, bọn họ có thể không rõ sao?

Một đêm cứ trôi qua như vậy, An thị vệ ngủ tương đối yên bình, thỉnh thoảng lật qua lật lại mấy lần, còn mọi người thì phải trông chừng đến khi đôi mắt đỏ bừng, mệt mỏi không sao chịu được.

Đang ngáp dài chuẩn bị quay về ngủ, mang theo đầu tóc rối như ổ gà thì Tiểu Trần Tử xuất hiện với đôi mắt còn sưng đỏ hơn cả họ, vừa nhìn đã biết là không được ngủ ngon, còi lòng tràn đầy hi vọng hỏi họ, "Thế nào rồi, tối qua hấn có đi ra ngoài không?"

"...Không." Tất cả mọi người đều có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, mặt Tiểu Trần Tử thoáng cái tái mét, "Cho nên tối hôm qua quả thật là ta nằm mơ thấy hấn rồi! Ta, ở trong mơ ta còn ôm hấn một cái! Còn ôm rất lâu!"

Mọi người: "..."

Lúc này quả thật đã xảy ra việc lớn rồi..

Tiểu Trần Tử còn phải lâm triều, hiện giờ chỉ đành nghiêm mặt trở về cung, mọi người cũng không còn tâm tư bổ sung giấc ngủ nữa, ngồi trước bàn đồ ăn sáng mà lại trầm mặc không nói.

"Có phải là bị trúng tà rồi không?" Nam tử áo trắng hiếm khi chủ động lên tiếng.

Suốt hai ngày nay hấn nghiên cứu phù chú cùng với Hách Liên Dạ, trong đầu toàn những thứ như vậy cho nên liên liên tưởng tới nó.

Cũng có thể!

Nhưng ngày đó khi bọn họ đưa An thị vệ xuất cung, thấy nét mặt của An thị vệ rõ ràng vui vẻ giống như được giải phóng vậy. Hơn nữa vẻ mặt đó không giống như là giả bộ, dường như hấn thật sự muốn rời xa Tiểu Trần Tử.

Càng suy nghĩ càng thấy hồ đồ, tất cả mọi người đều quyết định tối nay không canh chừng An thị vệ nữa, chuyển sang Đông cung bảo vệ Tiểu Trần Tử, xem có phải có người đang dở trò hay không.

Vào ban đêm ở Đông cung.

Mọi người vẫn sợ khinh công của An thị vệ quá tốt sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của họ, cho nên đã sớm đến bố trí cơ quan ở cửa sổ.

Cơ quan này không ngăn được người khác, nhưng có thể khi được mở ra sẽ tạo ra tiếng nổ chói tai, đừng nói là con người, cho dù là một đàn mèo chui vào cũng sẽ gây ra động tĩnh lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Người tình trong mộng của Thái tử

Mấy người Hách Liên Dạ đều tự tìm vị trí thuận lợi nhất, sau khi ngồi ổn ở trên xà ngang nóc nhà, bắt đầu thương lượng nếu buổi tối quả thật xảy ra chuyện gì quái lạ, nên phối hợp như thế nào.

Ngư Ngư không biết khinh công, vẫn ở lại trên mặt đất, đi đi lại lại mấy vòng, xác định cho dù nhìn từ góc độ nào, cũng sẽ không phát hiện tung tích của bọn họ.

Với bản lĩnh của mấy người Hách Liên Dạ, hấn là trên đời này không có người nào bọn họ không đối phó được, cho nên mặc dù Tiểu Trần Tử gặp phải tình huống quái lạ, Ngư Ngư cũng không cảm thấy lo lắng.

Nhưng hiện tại đứng ở trong phòng, vẻ mặt của Tiểu Trần Tử lại buồn rầu lo lắng, "Đêm nay lúc canh phòng, các người tuyệt đối đừng nhìn ta nhiều, nếu không rất dễ bị vẻ đẹp trai của ta làm cho hôn mê!"

Những người khác đều bị sét đánh đến khóe miệng co rút, Ngư Ngư lại nhẹ nhàng thở ra, "Làm tôi sợ giật mình ấy, anh nghiêm túc như vậy, tôi còn tưởng anh phát hiện tôi ăn vụng đồ ăn của anh nữa chứ!"

"Cô... Cô lặp lại lần nữa!"

"Nói xong cho đồ ăn à?" Ngư Ngư rất là mong đợi, ánh mắt đều sáng hẳn.

"... Không cho!"

Ngư Ngư mất hứng bĩu môi, không chơi với hắn nữa.

"Cô quay lại cho ta!" Tiểu Trần Tử ngăn ở trước mặt nàng, vẻ mặt vô cùng đau đớn, "Tiểu quý nước, ta coi cô là bạn bè mới hỏi cô! Cô nói, cô biết ta lâu như vậy, vì sao không học được chút khí chất nào của ta vậy!"

Ngư Ngư bị giáo huấn vô cùng khổ sở, "Tôi cũng không biết nữa, mỗi lần cướp đồ ăn từ trên tay của anh, tôi cũng sẽ hỏi mình như vậy."

"..." Tiểu Trần tử cảm giác ngực mình bị đâm cho một phát...

Yên lặng áp chế xúc động muốn học máu, hắn rất làm bộ làm tịch xua tay, "Quả nhiên cô vẫn không hiểu, tục ngữ nói... Cô nói từ kia gọi là gì ấy nhỉ? Đúng rồi, người hâm mộ! Tục ngữ nói, ta có hàng triệu người hâm mộ!"

"Nhưng không biết nấu cơm!" Ngư Ngư vô cùng thành khẩn tiếp...

Khóe miệng Tiểu Trần Tử hung hăng co lại, cảm giác trái tim mình đều đang chảy máu...

Hơn nữa lần đầu tiên hắn hiểu rõ rằng, bên cạnh Ngư Ngư có một Hách Liên Dạ có tài nấu nướng cao siêu gần như vô địch thiên hạ, hắn rất hâm mộ ghen tị...

Đúng vậy, tại sao! Tại sao người thích hắn đều không biết nấu cơm!

Tiểu Trần Tử bị đá kích lớn, ngay cả khí lực liều mạng với Ngư Ngư cũng không có, cũng quên bản thân muốn nói gì, yên lặng vuốt ngực, quay ngược trở về trên giường.

Nhưng não loạn một lúc với Ngư Ngư, Tiểu Trần Tử hoàn toàn thông khí, tâm tình buồn bực mấy ngày nay cũng biến mất, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Những người khác vậy xem một cuộc đối thoại động kinh, tâm tình cũng không tệ.

Mọi người cho rằng, đêm nay sẽ là một đêm thoải mái, bọn họ giải khóa bí ẩn giấc mơ của Tiểu Trần Tử, là có thể trở về nghỉ ngơi.

Nhưng...

Tiểu Trần tử rất nhanh chìm vào giấc ngủ, dường như nằm xuống không đến mười phút, hô hấp trở nên ổn định và kéo dài.

Nhưng không hề có điềm báo trước, hắn giống như xù lông vậy, bỗng nhiên bật người dậy, ánh mắt cũng theo đó mà mở ra.

Sau đó hắn lại nhìn chằm chằm vào khoảng không hư vô trước mặt, vẻ mặt kinh ngạc, "Tại sao ta lại mơ thấy người!"

... Tại sao có vẻ như, không đúng lắm.

Mấy người ở trên xà ngang đều không nói chuyện, nhìn nhau mấy lần, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Đây là mơ?

Nhưng làm gì có ai nằm mơ mà mở to mắt, hơn nữa còn vừa nhảy vừa nói, nằm mơ cũng phải tỉnh.

Là mộng du?

Người mộng du sợ nhất quấy nhiễu, hiện tại bọn họ không dám nói gì.

Ta đi xuống xem một chút.

Hách Liên Dạ dùng ánh mắt như vậy nói với bọn họ, lặng yên không một tiếng động nhảy xuống xà ngang.

Theo lý mà nói, chỉ cần không bị đánh thức, người mộng du sẽ không nhìn thấy người bên cạnh.

Nhưng Hách Liên Dạ vừa mới xuất hiện, Tiểu Trần Tử đã kêu y, nổi trận lôi đình hỏi, "Người nói, vì sao ta vẫn mơ thấy hắn!"

... Hấn, hấn có thể thấy Hách Liên Dạ?

Mấy người trên xà ngang sợ hãi toát mồ hôi lạnh cả người.

Hách Liên Dạ cũng vô cùng giật mình, thành thật đi về phía Tiểu Trần Tử.

Tiểu Trần Tử cũng không ý thức được có gì không ổn, đưa tay kéo Hách Liên Dạ đến trước người, "Thử một chút xem, có thể ngăn cản hấn hay không!"

Lần này thực sự không nghi ngờ rồi...

Mọi người đều tự nhảy xuống xà ngang, sư đệ cũng ôm Ngư Ngư không biết khinh công xuống.

"Anh... Anh nhìn thấy gì?" Ngư Ngư cảm thấy sau lưng có gió lạnh thổi qua.

Hiện tại Tiểu Trần Tử cũng hiểu chút rồi, "... Các người không nhìn thấy An thị vệ?"

"... Không nhìn thấy."

Cho nên từ đầu tới cuối, Tiểu Trần Tử vốn không phải nằm mơ, thật ra mỗi lần hấn nhìn thấy An thị vệ đều là tỉnh táo.

Nhưng An thị vệ mà hấn nhìn thấy, nhất định không phải người.

Đêm đã khuya, một hỏi một đáp ngắn gọn này, giống như mang theo từng đợt gió đêm, thổi đến làm rét lạnh lòng người.

Tiểu Trần Tử không phải người nhất gan, biết rõ đáp án, ngược lại hấn tỉnh táo hơn, "Có phải ta thật sự trùng tà rồi không?"

Hách Liên Dạ không tin có sự trùng hợp như vậy, "Vì sao ban nãy người bỗng vùng dậy?"

"Cảm giác được có người đập lên tay ta."

"Sau khi tỉnh lại thì thấy gì?"

"Hấn đứng ở trên giưỡng cửa ta, hấn đập ta một cái, tựa như là đúng lúc đi qua."

"Hiện tại thì sao?"

"Rất tùy ý đi xung quanh, như là tham quan Đông cung." Tiểu Trần Tử chỉ ra vị trí rõ ràng của An thị vệ, ngón tay cũng di chuyển linh hoạt theo bóng dáng của "hấn".

Chẳng trách Tiểu Trần Tử động kinh như vậy, bình thường lại có thể giả làm hình tượng Thái tử tâm lạnh máu lạnh đến không có khí người.

Hấn nhìn thấy những cảnh tượng này, nghe thôi cũng làm cho người ta cảm thấy da đầu run lên, ngược lại hấn rất ung dung bình tĩnh nói, mắt cũng không chớp...

Hách Liên Dạ cũng vô cùng bình tĩnh, nắm tay Tiểu Trần Tử nhìn thoáng qua, lúc sau phát phát tay, "Người nằm lại đi," lúc sau quay đầu nhìn nhìn, "Hà Nghiêm, người đến đập hấn một cái."

Tất cả mọi người đều vô cùng tin phục y, cho nên bất kể là mệnh lệnh kỳ quái cỡ nào, đều lập tức nghe theo.

Dáng người của An thị vệ, xấp xỉ Hà Nghiêm.

Hà Nghiêm rất gầy, nhưng một đại nam nhân một mét tám, có gầy cũng không nhẹ được bao nhiêu, hơn nữa đều nói thể tích cơ thể ngang nhau, trọng lượng gấp mười hai lần chất béo... Cho nên Hà Nghiêm đập một cước này, trọng lượng thật sự không nhẹ.

Tiểu Trần Tử không dùng nội lực bảo vệ, mu bàn tay lập tức sưng đỏ một mảng lớn.

Nhưng trước đó, hấn nói mình bị đập, trên tay lại không có dị trạng gì.

"Người nói có người đập người, người cảm thấy đau?" Hách Liên Dạ bắt đầu đặt câu hỏi.

Tiểu Trần Tử gật đầu, "Nhẹ hơn thế này rất nhiều," chần chờ một lát, "Tiểu quý nước, cô tới đập ta một cái đi."

Ngư Ngư đành phải nghe theo, Tiểu Trần Tử cẩn thận nhớ lại một lần, "Khí lực xấp xỉ cú đá này của tiểu quý nước."

Xem ra ít nhất, lúc này Tiểu Trần Tử nhìn thấy không phải là quý.

Mà nếu thật sự là quý, đập vào người, Tiểu Trần Tử sẽ không có cảm giác gì.

Cho nên đây là ảo giác chỉ có Tiểu Trần Từ mới nhìn thấy được, cảm giác được sao?

Thật sự là tà thuật sao? Vậy mục đích của người nọ là gì?

Mọi người nhất thời không thể hiểu được, cũng không đoán ra An thị vệ rốt cuộc là chủ mưu phía sau màn, hay là vô tội bị cuốn vào.

Bản thân Tiểu Trần Từ ngược lại vẫn giữ được bình thản, biết mình không mơ mộng kỳ quái thì lập tức yên tâm trở lại ngủ, quyết định chủ ý, lần này mặc kệ là có người đập hấn hay là đẩy hấn, hấn cũng không mở mắt nữa.

Tuy rằng hấn luôn luôn nhấn mạnh bản thân không có việc gì, nhưng tất cả mọi người lại không yên tâm để hấn ngủ ở Đông cung, nên tất cả đều ở lại.

Bị dày vò một đêm, Ngư Ngư cũng không ngủ được, ôm gối chán nản, ngồi ở bên ngoài thềm đá nhìn ánh trăng.

"Đang suy nghĩ gì thế?" Trong điện có nam tử áo trắng và sự đệ coi chừng, Hách Liên Dạ liền đi ra, ngồi vào bên cạnh Ngư Ngư

Ngư Ngư vô cùng mong mỏi nhìn bầu trời, "Mèo Garfield."

Hách Liên Dạ không biết hình tượng hoạt họa nổi danh này, lại rất có tinh thần hiếu học, "Nó làm sao vậy?"

"Mèo Garfield nói, tình yêu tôi cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ có thịt heo cuốn là vĩnh hằng."

Người nào đó nhin cười, mặt hoàn toàn không đỏ tuyên bố, "Tình yêu của ta với nàng cũng là vĩnh hằng."

Ngư Ngư tủi thân bĩu môi, "Nhưng trọng điểm của câu nói này, rõ ràng là em muốn ăn thịt heo cuốn mà."

Hách Liên Dạ ôm cánh tay cứng đờ của Ngư Ngư, trên mặt chậm rãi lộ ra nụ cười khổ, "Không ngờ nàng nghe được lời thổ lộ của ta, nàng muốn ăn thịt heo cuốn mà không phải ta, xem ra ở trong lòng nàng ta vẫn không đủ quan trọng."

Thấy y hiểu lầm, Ngư Ngư rất sốt ruột, "Vương gia chàng đừng nói lung tung, sao chàng không bằng heo được? Chàng nhiều hơn heo một đầu ngón tay đấy!"

Móng heo chỉ có bốn ngón thôi!

Ngư Ngư nói xong câu vô lương này, hai người đều cảm thấy bầu không khí không đúng lắm..

Cúi đầu nhìn, hóa ra heo nhỏ không biết chui ra khỏi ngực Hách Liên Dạ từ lúc nào, đang nhìn chăm chăm..Uh, heo nhìn chăm chăm Ngư Ngư, một cái móng heo nhỏ còn đang vận sức chờ phát động giờ lên, giống như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị bẹp người.

... Ngư Ngư cảm thấy rất ưu thương.

Yên lặng ngắm nhìn trời, nàng lập tức sửa miệng, "Đương nhiên, cho dù có mấy ngón, chỉ cần dùng tốt chính là móng tốt!"

Nhóc con kia hài lòng, dùng móng heo nhỏ "dùng tốt" cào cào quần áo Hách Liên Dạ, làm một cái hang ổ thoải mái cho mình, rồi lập tức quay lại trong ngực Hách Liên Dạ tiếp tục ngủ.

Nhưng phúc hắc vẫn chưa vừa lòng..

Cho nên sau một nụ hôn dài, Ngư Ngư bị bắt thừa nhận Vương gia quan trọng hơn mọi đồ ăn ngon... Lúc này người nào đó mới buông tha cho nàng.

Song phúc hắc luôn có rất nhiều chuyện nghiêm chỉnh, y đi ra ngoài chộc Ngư Ngư, không phải thật sự muốn nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Cười vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, y an ủi, "Nhìn thấy? Ngay cả nàng tacũng thắng được, trên đời này thật sự không có ai có thể đấu qua được ta, Tiểu Trần Từ không có việc gì."

Ngư Ngư tỏ ra rất đồng ý... Lại tự mình nhận thức phúc hắc một chút, trong lòng nàng yên ổn rất nhiều.

Nhưng có một việc...

Ngư Ngư vô tội nháy mắt mấy cái, "Nhưng em thành thật mà."

"Đúng." Hách Liên Dạ cười phụ họa, "Tiểu nha đầu ta thích ngoan nhất, chuyện duy nhất từng không thành thật, chính là trộm đi trái tim của ta."

"... Vương gia, chàng thổ lộ là nhìn tâm tình, nhìn thời tiết, hay là nhìn..."

"Gì cũng không nhìn, trong mắt bốn vương chỉ có nàng." Ai đó vô cùng bình tĩnh nói.

Ngư Ngư: "... Đi ngủ sớm chút đi, sáng sớm ngày mai còn phải ăn thịt heo cuốn."

Tiểu Trần Từ thì lại rất bình tĩnh, mấy ngày tiếp theo, buổi tối hắn vẫn nhìn thấy ảo giác, nhưng cuộc sống của hắn hoàn toàn không bị xáo trộn, vẫn phải làm cái gì thì làm cái đó.

Tuy nhiên những người khác vẫn lo lắng cho hắn, đợi vài ngày, không đợi được tình hình có gì thay đổi, tất cả mọi người quyết định chủ động ra quân, thả tin tức Tiểu Trần Từ "gặp quỷ" ra ngoài.

Đương nhiên, bọn họ không nói người Tiểu Trần Từ nhìn thấy chính là An thị vệ, mà âm thầm quan sát kết quả, dường như An thị vệ thật sự hoàn toàn không biết rõ tình hình những việc này, mọi người trước hết không đi tìm hắn.

Nhưng tất cả mọi người không nghĩ tới, bọn họ muốn kéo người xúi giục ở phía sau màn ra, mà người thứ nhất tìm tới cửa, không ngờ là Tam sư huynh sắp bị bọn họ bấn đi.

Hách Liên Dạ và Ngư Ngư không đồng ý giết người... Bởi vì bọn họ đều rất am hiểu chơi đùa với người sống.

Chỉ là gần đây nhiều chuyện, bọn họ dẫn Tam sư huynh về thì giam vào trong địa lao, tạm thời không rảnh để ý tới hắn ta, không ngờ hiện tại hắn ta lại chủ động đưa tới cửa.

Theo thủ vệ địa lao nói, Tam sư huynh tuyên bố chuyện Tiểu Trần Từ "gặp quỷ" là hắn động tay chân, đây chỉ là cảnh cáo bọn họ, nếu Hách Liên Dạ và Ngư Ngư không đi gặp hắn, hắn sẽ dùng thủ đoạn lợi hại hơn để bọn họ đi gặp hắn.

"Tôi đi ~" Ngư Ngư rất hào hứng.

Đám Hách Liên Dạ còn phải nghiên cứu phù chú, chính sự bận rộn, nào có thời gian rảnh để ý đến nhân vật nhỏ này.

Hà Nghiêm sừng sốt, "Hon phân nửa là Trương Tam nhân cơ hội này gạt người, Vương phi không cần tự mình đi gặp hắn."

"Nhưng tôi vừa mới bung một đĩa chân gà ngâm ớt tiêu trở lại." Ngư Ngư rất thuận lương chớp chớp mắt.

Khi ăn món gì đó rất tốn thời gian, nếu như là ở hiện đại, nàng nhất định vừa ăn vừa xem tivi, nơi này không có TV, nhìn Tam sư huynh bịa chuyện làm trò cười, không tởm ~

Ngư Ngư còn nhiệt tình yêu cầu Hà Nghiêm, "Anh cũng đi theo mở tiệc trà giết thời gian nhé?"

"Không, không cần..."

Ngư Ngư tựa như lâm bầm nói, "Vừa lúc ở đây còn một đĩa chân gà muối cay."

"... Thuộc hạ đi cùng với ngài!" Hắn không ăn được cay!

Hà Nghiêm lập tức đuổi theo, đồng thời roi lệ phát hiện, hắn, vì sao hắn cũng coi trọng ăn uống như vậy...

Tam sư huynh là diễn hình không thấy quan tài không rơi lệ, nhìn Ngư Ngư thực sự qua đây, đặc ý đến lòng mảy mảy sắp vênh đến trên trời, "Thế nào, không ngờ ta còn có chiêu này nhỉ?"

"Nói thật cho các ngươi biết, Thái tử không phải thấy quỷ, cũng không phải ảo giác, đó là hồn phách của tiểu thị vệ kia."

"Chiêu này gọi là dẫn hồn thuật, là cao nhân lúc trước từng chỉ điểm cho sư phụ mấy câu, muốn truyền thụ cho sư phụ, nhưng sau lại cảm thấy sử dụng đến rất dễ sinh ra nguy hiểm, không tiếp tục kiên trì, vị cao nhân kia cũng không ngờ, hắn nói ra mấy câu kia, sư phụ đều ghi tạc trong lòng, còn truyền thụ cho ta!"

Tam sư huynh có thể là đang khoác lác, đương nhiên, cũng có thể là đang nói ra chân tướng.

Nơi này không bằng hiện đại, liên lạc không tiện, muốn liên lạc với cha của sư phụ thiếu niên áo đỏ, cũng chính là tiểu lão đầu kia chứng thực, cũng phải tốn thời gian gần nửa tháng.

Thấy Ngư Ngư không nói chuyện, Tam sư huynh càng thêm đặc ý, "Các ngươi bắt ta lại rồi thì sao? Bất cứ lúc nào ta cũng có thể dẫn hồn phách của các ngươi ra khỏi cơ thể, để chúng nó biến thành cô hồn không chủ!"

Ánh mắt Hà Nghiêm lạnh lùng, "Đừng quên, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể giết ngươi!"

"Giết? Buồn cười! Các ngươi đã từng nghe ba hồn bảy vía chưa?"

Tam sư huynh càng nói càng đặc ý, "Hiện tại hồn phách của ta ký sinh ở trong thân thể của rất nhiều người, trước mắt các ngươi giết ta thì sao?"

"Các ngươi hết hi vọng đi! Hiện tại ta là giết không chết! Bất tử bất diệt!"

Dứt lời, là một trận cười to điên cuồng, ở trong địa lao âm ẩm rung lên một vùng tiếng vang.

Như vậy phải không? Ngự Ngự nhíu mày một lúc lâu, vẻ mặt càng lúc càng rối rắm, "Vậy người nói buổi trưa ta nên ăn sườn xào chua ngọt, hay là gà cung bảo đây?"

"..."

"Quên đi, hay là tôm hùm chua cay."

"Ăn kèm mấy món gì nữa nhỉ?"

Chỉ cần không phải là thời gian ăn bữa chính, thì đều là ăn vặt..., ừm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Đôi tư thế ôm

“Ai chẳng biết cạy mạnh!”

“Đương nhiên tôi phải sợ rồi!” Ngự Ngự cực kỳ buồn bực, “Vương phủ mới có thêm một đầu bếp, tôi lo không nuốt nổi cơm người đó nấu, sắp căng thẳng tới nỗi không ngủ được rồi.”

“Được lắm, cứ giả bộ tiếp đi! Giang Ngự Ngự, rồi cô sẽ phải hối hận!”

Ngự Ngự nháy mắt mấy cái, “Anh biết không? Tôi mà tức giận là dám không cho người ta ăn cơm đấy.”

Nói xong, rất vô tội hỏi Tam sư huynh, “Nhưng sao anh không trực tiếp đuổi hồn phách của tôi ra? Hay là anh cần bản chẳng biết cái bùa chú này, chỉ đang khoắc lác thôi?”

“Ta giữ lại cô, còn dùng cho việc khác!”

Vậy trực tiếp dẫn hồn phách của nàng vào một cơ thể bị họ khống chế, không phải tốt hơn à?

Ngự Ngự đã chắc chắn là Tam sư huynh đang khoắc lác.

Nhưng làm một người trung thực yên phận, nàng chạy vào địa lao giày vò một lần như vậy, không thể chỉ thu hoạch từng đấy.

Đã thế nàng còn chưa ăn hết cánh gà ngâm tiêu của mình, giờ mà đi thì phải chinh đón lại một lần.

Ừm, nguyên nhân chủ yếu là câu cuối này.

Nên Ngự Ngự quyết định lợi dụng cơ hội này, tạo phúc cho đại chúng.

Nét mặt nàng bỗng dưng nghiêm túc lên, “Thật ra ngay cả khoắc lác anh cũng khoắc lác sai, chữ ‘dẫn’ trong thuật dẫn hồn, ý là chỉ dẫn. Anh không thể đuổi hồn phách ra khỏi cơ thể vốn có của nó, nhưng có thể khống chế được người đó, làm chuyện mà người đó không muốn làm.”

Nói xong bảo Hà Nghiêm đi gọi đám nam tử án trắng và sư đệ, nàng nghiêm trang hắng giọng, “Giờ tôi làm mẫu cho.”

Ngự Ngự đã từng xem thiếu niên áo đỏ niệm bùa chú, cũng học được ra dáng ra hình, thần bí niệm một đồng lời nhảm, rồi bình tĩnh lệnh, “Dung bánh bao, anh đi hôn sư đệ của mình một cái.”

Nam tử áo trắng: “...”

Nếu hắn không nghe, Ngự Ngự sẽ lộ tẩy...

Nhưng nghe theo...

Nam tử áo trắng nhìn sư đệ, bỗng đi tới chỗ nàng ấy.

Ánh mắt hắn ta vẫn trong trẻo không gợn như thường, nhưng lại yên lặng nhìn sư đệ, đi từng bước tới chỗ nàng, nhẹ mà chắc.

Lúc đi, nắng vương trên tay áo thành một vầng hào quang xanh rực, lộ ra gương mặt tuần nhã xuất trần của hắn ta. Tựa như hắn ta là đáng tiên mắc nợ

vượt qua biển sao, chậm rãi giáng xuống trần.

Sau đó... Hắn ta ngã sấp xuống, gục như máy chết, không nhúc nhích...

Thế mới không khiến Ngư Ngư lộ tẩy, lại càng không cần thật sự hôn sư đệ.

... Thật sự là một bánh bao cơ trí.

Nhưng mà... Cách này quá...

Nhìn nam tử áo trắng như máy chết trên đất, ngẫm lại người như tiên giáng trần trước đó...

Hai tay Ngư Ngư đều cầm đồ, không thể cào tường hay ghế, đành phải cầm một cái cánh gà, yên lặng cào đĩa.

Hà Nghiêm cũng gạt lệ làm theo...

Nhưng đây đã đủ để Tam sư huynh choáng rồi, giả cho là, Ngư Ngư nói xong lệnh kia, thiếu chủ sẽ phát tay quăng bay nàng ta đi, không ngờ thiếu chủ lại thật sự làm theo!

Sư đệ thì lại hoàn toàn bình tĩnh, đi tới bên người nam tử áo trắng, cực kỳ trấn định lay hai cái, nhấc lên, hất một cái, nam tử áo trắng đã bị khiêng lên vai, “Vận về trước đã.”

“... Vâng.” Nhưng cô có thể dừng dừng tư thế khiêng bao gạo để khiêng sư huynh của cô không...

Sau khi biết dung mạo và giới tính chân thật của sư đệ, Ngư Ngư càng không thể nào nhìn thẳng hành động cử chỉ của sư đệ nữa...

Bị Ngư Ngư nhìn, cuối cùng sư đệ cũng cảm thấy hành động của mình không thỏa đáng, nàng ấy nghiêng đầu nhìn sư huynh trên vai, do dự ba giây, thả nam tử áo trắng xuống.

... Sau đó lại bế hắn ta lên.

Chính là cái bế công chúa trong truyền thuyết...

Nam tử áo trắng lặng lẽ biến thành một bánh bao mặt đen...

Hắn ta không muốn bị bế như thế đi ra, nhưng cũng không thể tùy tiện hại Ngư Ngư lộ tẩy...

Cho nên hắn ta quay đầu nhìn Ngư Ngư, “Ta có việc phải nói cho cô.”

Quả nhiên, tình huống đột phát ấy, tuyệt đối là chuyện nhỏ với Ngư Ngư.

Trên gương mặt nhỏ nhắn trung thực tràn đầy kinh hi, “Ngay cả bùa thao túng người nói thật tôi cũng luyện được rồi!”

Tam sư huynh hoàn toàn không phát hiện điều gì không hợp lý, chỉ cảm thấy Ngư Ngư càng đáng sợ hơn.

Ngư Ngư mặc kệ gã, lập tức đi cùng nam tử áo trắng rời khỏi địa lao, “Có việc gì?”

“Hách Liên Dạ không cho ta nói cho cô biết.” Thật ra dù không có chuyện ngày hôm nay, nam tử áo trắng cũng đã chuẩn bị nói thẳng với Ngư Ngư, “Bùa chú đó... thật ra không khó học lắm, y đã học xong rồi.”

Ngư Ngư không kinh ngạc, Hách Liên Dạ quá thông minh, có học được nhanh hơn cũng là đúng. Song nam tử áo trắng bỗng dưng nói vậy, khiến nàng cảm thấy không ổn lắm...

“Bùa chú đó... Còn có cả yêu cầu đối với lá bùa. Lá bùa của chúng ta là được vị tiên bối kia để lại. Theo ông ấy nói, lá bùa bậc trung trở xuống, vẽ bùa thường là không có vấn đề, nhưng không vẽ được bùa cao cấp. Mà lá bùa cao cấp thì y không làm được.”

Lần đầu tiên nói một hơi nhiều như thế, nam tử áo trắng do dự một chút, mới nói chuyện quan trọng nhất – cũng là chuyện mà Hách Liên Dạ dặn đi dặn lại nhiều lần là không được nói cho Ngư Ngư, “Sáng nay Hách Liên Dạ đã thử một lần, kết quả lá bùa nổ tung, tay của y bị thương.”

Tìm Ngư Ngư thốt lên, co cẳng chạy thẳng tới phòng Hách Liên Dạ.

Hà Túc vừa thoa thuốc cho vết thương trên cánh tay của Hách Liên Dạ xong, đang cầm vải trắng quấn lại. Ngư Ngư xông vào, hắn giật nảy mình, vội vàng cột phần vải trắng còn thừa thành một cái nơ con bướm, kéo tay áo Hách Liên Dạ xuống.

Ngư Ngư như rồng mây, “Tiểu Dạ tỷ tỷ à, tỷ lại lên cái trang rồi.”

Hách Liên Dạ cười, thõng tay xuống, “Sao bỗng nhiên lại về vậy?”

Ngư Ngư rất có trách nhiệm, vẻ mặt nghiêm nghị, “Đương nhiên là để kiểm tra đồ ăn của em.”

Nói xong, nàng đi thẳng tới cạnh Hách Liên Dạ, không thèm để ý đến sự phản đối của y, kéo tay áo của y lên, mở vài trắng mới quần được một nửa ra.

Đương nhiên, động tác của nàng rất nhanh, nhưng cũng rất cẩn thận, không đụng phải miệng vết thương của Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ biết là không gạt được nàng, bình tĩnh cười với Hà Túc, “Bảo với Dung công tử, trong phủ không đủ phòng, để hần dọn tới phòng của sư đệ hần.”

Hà Túc: “...”

Dung bánh bao không biết mình sắp gặp phải bi kịch... Hần còn đang nghiên cứu bùa trong phòng, làm một bánh bao tốt đầy hơi thờ thần tiên.

Thật ra Hách Liên Dạ chẳng bị thương nặng mấy, nhưng vụ nổ lại lưu lại vô số vết thương nhỏ trên cánh tay y, dù chỉ là bị thương ngoài da, nhưng nhìn cũng rất đáng sợ.

Ngư Ngư không nói gì, lấy thuốc thoa mình đặc chế ra, cẩn thận thoa lại một lượt thuốc nữa cho y.

“Ta không biết sẽ gặp nguy hiểm.” Hách Liên Dạ vỗ vỗ đầu nàng, thành thật thừa nhận sai lầm, “Bản thân tiên bối cũng không dùng bùa chú đó, ông ấy cũng chỉ nói là phẩm cấp của lá bùa này không đủ cao, có lẽ sẽ ảnh hưởng tới uy lực của bùa chú, chứ không nói là lá bùa sẽ nổ. Nếu không ta tuyệt đối sẽ không nói với nàng một tiếng nào mà đã mạo hiểm.”

Lần này Ngư Ngư không tức giận, nhưng mặt vẫn rất nghiêm túc, “Vương gia, sau này chàng nhất định không được để mình bị thương, nếu không sẽ trở nên khó ăn đây.”

Nói xong, còn chỉ chỉ cánh tay y, “Vốn đẹp bao nhiêu, giờ lại giống một củ cải trắng dãi dầu sương gió, quá khó ăn...”

Ai đó nghiêm túc giải thích, “Chỉ có mỗi cánh tay thôi, những phần khác của bốn vương vẫn rất ngon, không tin nàng cởi quần áo ta ra mà nhìn.”

“... Vương gia, chàng có thể nghĩ đến chuyện nghiêm túc được không?” Ngư Ngư thăm thía giáo dục y, “Ví dụ như chàng bị thương tay phải, mấy ngày tới phải ăn cơm như thế nào.”

“Không tiện ăn cơm cũng không sao, không làm chậm trễ ta sủng nương tử là được.” Ai đó vẫn rất bình tĩnh.

Ngư Ngư cực kỳ cảm động, “Vương gia, em thích loại người không cướp đồ ăn của em như chàng!”

Hách Liên Dạ nghe mà sững sờ, lập tức cười bất đắc dĩ, “Xem ra tất cả đều không giống bốn vương, tiểu nha đầu ở trong lòng bốn vương là duy nhất, dù nàng trở nên như thế nào, bốn vương cũng chỉ thích mình nàng.”

Ai đó lại bắt đầu dùng bất cứ cơ hội nào để tỏ lộ.

Cảm thấy mình cũng nên đáp lại khổ tâm này của y, Ngư Ngư cúi đầu im lặng một lúc, mới ngẩng lên, cảm khái hỏi, “Thật vậy ư?”

Trên mặt nàng, thêm một mặt nạ dịch dung... một mặt nạ có mũi heo.

Hách Liên Dạ đang định nín cười đáp, đã thấy một bóng đen nhảy từ trong ngực y lên bờ vai đứng.

Tại sao phải dịch dung thành gương mặt này?

Mặt heo không dễ nhìn sao? Không dễ nhìn sao?

... Dễ nhìn, rất dễ nhìn...

Ngư Ngư yên lặng rơi lệ, bỗng nghĩ tới một chuyện rất quan trọng...

“Biểu ca đại nhân... Nuôi một con Lưng Đen có phong cách rất giống anh ấy...”

Con Lưng Đen đó là lãnh tụ của tất cả các thú nuôi nhà họ Nghiêm, những con vật nhỏ kia đều sợ nó, nhưng cũng cực kỳ sùng bái nó...

Đến lúc trở về hiện đại, để heo nhỏ và Sô Hai của anh họ đại nhân đụng độ một lần, không biết con nào thắng nhĩ...

Nhưng nói tới hiện đại, Ngư Ngư bắt đầu cảm thấy tình huống không lạc quan lắm, “Tiên bối có nói làm thế nào để chế tạo lá bùa cao cấp không?”

Hách Liên Dạ lắc đầu, “Ông ấy chỉ nói mình không làm được, không biết là vì sao lại không làm được.”

Ngư Ngư thuận tay nâng một lọn tóc của y lên, sờ, sờ, rồi lại sờ, “Nếu không về được cũng không sao, em có chàng là đủ hạnh phúc rồi.”

Câu tỏ lộ này của Ngư Ngư mới đúng là không có tí dấu hiệu nào...

Hà Túc đã quay trở lại, nên trong phòng, trừ Ngư Ngư, hai người một heo đều lặng lẽ hóa đá.

Lấy lại tinh thần đầu tiên, lại là heo nhỏ...

Nhóc con yên lặng nhảy xuống đất, nhảy mấy lần trên chân Hà Túc, “giẫm” mấy cái vào chân, gọi hấn hoàn hồn lại, sau đó nín lấy vạt áo hấn, ra hiệu cho hấn mau ra ngoài cùng mình...

Đi tới cửa lại gặp phải Hà Nghiêm vừa lúc định vào cửa.

Và Hà Nghiêm cũng bị móng heo của heo nhỏ vồ ra...

Dưới sự trợ giúp của heo nhỏ, căn phòng đã được dọn sạch.

Ngư Ngư rất rối rắm, “Bốn bề vắng lặng... Nếu em không làm chút gì đó, dường như rất lỗi với hoàn cảnh này!”

Nói xong đi tới bên cạnh Hách Liên Dạ, giơ tay lên, rất phóng khoáng... lôi một bình sứ từ trong ngực ra.

Mở nắp bình, bên trong là dâu rượu ướp, Ngư Ngư lấy một miếng cho vào miệng, “Em muốn ăn chút đồ ăn! Để mọi người nhìn, em sợ họ nói em ăn nhiều~”

Hách Liên Dạ ôm nằng đến bên mình, nghiêm trang phụ họa, “Đúng, không ai nhìn là có thể thỏa thích ăn, đêm nay nằng ăn ta cũng không cần khách khí, cứ tùy tiện ăn.”

Đưa bé thành thật đơn thuần như Ngư Ngư không thể nghe hiểu ai đó đang nói gì, nằng chỉ ăn vặt, và bình tĩnh nói nửa câu quan trọng còn lại của lời tỏ lộ ra, “Dù sao biểu ca đại nhân cũng là vạn năng, anh ấy nhất định biết em đang sống rất tốt ở cổ đại, sẽ bảo người nhà không cần lo cho em”

Gương mặt của yêu nghiệt nào đó, dần đen đi...

Để Hách Liên Dạ từ bỏ suy nghĩ đưa Ngư Ngư về nhà, tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Đầu tiên là y không muốn để Ngư Ngư có bất kỳ tiếc nuối nào, kiên trì muốn để nằng và người nhà đoàn tụ. Thứ hai... y nhất định phải tới hiện đại một lần, gặp gỡ vị “tình địch” số một kia.

Nghiêm Thiếu Huân đúng không?

Ai đó lặng lẽ nhớ kỹ tên của cậu lớn Nghiêm trong lòng, khác với người hiện đại, y hoàn toàn không cảm thấy làm vậy có cái gì đáng sợ...

Dưới sự kiên trì của Hách Liên Dạ, hơn mười ngày sau, sự phụ của thiếu niên áo đỏ, tiểu lão đầu râu bạc đó lại chạy tới phủ Tĩnh Vương.

“Đừng nghĩ tới lá bùa cao cấp nữa.” Tiểu lão đầu vừa xuất hiện đã phang câu này, ngay cả râu cũng vô tình đã thái* mà thõng xuống, “Ta không thể để Hoàng tộc Vệ quốc đi hiến tế, vẫn nên vĩnh viễn đóng kín cánh cửa thời không đi.”

(*vô tình đã thái không phản chấn, tâm trạng sa sút)

“Làm thế nào để chế tạo lá bùa?” Hách Liên Dạ vẫn cứ câu này.

Nếu tiểu lão đầu nói là không làm được, vậy là còn có hy vọng.

Tiểu lão đầu hát đầu lên, “Ta không nói! Dù sao ngươi cũng không đánh lại ta!”

Quả thực Hách Liên Dạ không đánh lại được ông, nhưng người yêu thích hòa bình, tính tình mềm mỏng như y vốn sẽ không ra tay với người.

Y cười nhạt phân phó Hà Nghiêm, “Ta đếm ba hai một thì giới.”

“... Giới gì?” Tiểu lão đầu giật mình.

“Thuốc nhuộm đen.” Hách Liên Dạ bình tĩnh giải thích, “Đến lúc đó râu tóc tiền bối đều đen lại, trông sẽ trẻ trung hơn rất nhiều.”

“... Ngươi chớ có làm loạn! Đồ đại bại hoại này! Ngươi biết rõ là ta thích màu trắng!” Tiểu lão đầu tức giận, oa oa kêu loạn, trốn tới trốn lui trong phòng, lại phát hiện Hách Liên Dạ đã sớm tính kỹ.

Bốn vách tường của căn phòng đều đóng thép đặc chế, bên ngoài còn đặt khóa, hiện tại ông như bị nhốt trong một lồng sắt lớn, hoàn toàn không thoát ra được.

“Ba.” Ai đó bắt đầu khoan thai đếm ngược.

“Ta nói ta nói ta nói!” Tiểu lão đầu che tóc trắng râu bạc của mình lại, cực kỳ ai oán trừng Hách Liên Dạ, “Không được phép hủy bộ râu xinh đẹp của

ta!”

Hách Liên Dạ bật cười ho nhẹ một tiếng, khoát khoát tay, để Hà Nghiêm thu thùng thuốc nhuộm lại.

Tiểu lão đầu vẫn chưa nhẹ nhõm đi, “Thật ra lá bùa được chế tạo từ mấy loài dược thảo đặc thù, quá trình chế tạo rất phức tạp, nhưng nếu đủ cẩn thận thì cũng làm được, vấn đề là...”

“Các ngươi đã từng đi tới thạch thất ngầm của Tề Hưng quốc rồi, cũng biết, thật ra ở bốn nước đều có một thạch thất kiểu này, mà một trong những loài dược thảo quan trọng để chế tạo lá bùa, lại chỉ mọc ở thạch thất của Nguyệt Loan quốc.”

Tất cả thở phào, còn tưởng là chuyện khó gì, “Chúng ta có bản đồ thạch thất.”

Ngư Ngư nói xong bèn ôm lấy heo nhỏ, vỗ cái mông căng tròn của nó.

Trên mông của nhóc con này có vẽ bản đồ thạch thất.

... Đáng ghét, vì sao lại làm cái động tác không có khí chất như thế với ta!

Heo nhỏ hừ Ngư Ngư một tiếng, lập tức giương áo choàng nhỏ lên một cách đẹp trai, định vẫn hồi hình tượng.

Tiểu lão đầu không bị cử động đầy nhân tính này của heo nhỏ hù dọa, chỉ nhìn nó một cái, “Ta biết, ta thấy nó trong tay các ngươi, là đã biết các ngươi có bản đồ.”

... Hà? Tiểu lão đầu “biết” heo nhỏ?

Mọi người còn chưa kịp hỏi, đã nghe thấy tiểu lão đầu nói tiếp, “Nhưng thạch thất của Nguyệt Loan quốc... Lúc trẻ ta luyện công ở trong đấy, bị tẩu hỏa nhập ma, không cẩn thận hủy nó. Giờ vị trí cơ quan trong đó đã thay đổi rất nhiều, bản đồ hoàn toàn vô dụng.”

Nói xong thì lo lắng nhìn Hách Liên Dạ, “Ngươi đừng có ý vào mình thông minh là muốn xông vào, ta nói thật với ngươi, năm đó ta có thể trốn ra được, hoàn toàn là do mệnh ta lớn. Dù giờ ta có dùng công lực, nhưng không có bản đồ, ta cũng không dám nói mình có thể sống sót rời khỏi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Quyết định của Thái tử

Thật ra thiên tư của tiểu lão đầu kém hơn so với Hách Liên Dạ, nhưng lão cũng đã sống khá lâu rồi..

Năm đó khi lão chỉ điểm cho Ôn Ngôn thì cũng đã là bộ dạng lão cao nhân đắc đạo rồi, nhưng gần 200 năm qua, ngoại hình của lão vẫn không có gì thay đổi..

Chỉ e ngay cả lão cũng không biết mình đã bao nhiêu tuổi nữa.

Bao năm tích lũy cho nên nội lực cũng thâm sâu đáng sợ vô cùng.

Hách Liên Dạ cười vang, không phản bác lại, Ngư Ngư hiểu rõ nụ cười này có ý nghĩa gì.

Trong từ điển của Hách Liên Dạ không bao giờ có từ nhận thua, không cho y một cơ hội để thử thì tuyệt đối không có chuyện nhận thua.

Phản ứng đầu tiên trong đầu Ngư Ngư, chính là nhớ đến lần đầu gặp mặt, tiểu lão đầu nói "thảm họa đẫm máu."

Lúc đó bọn họ còn an ủi mình, với sự cường đại của Hách Liên Dạ căn bản không có gì có thể khiến y bị thương, không ngờ hiện tại lại xuất hiện một loại khảo nghiệm như thế này.

Nàng tuyệt đối không thể để Hách Liên Dạ đi mạo hiểm được!

Sắc mặt Ngư Ngư hiếm có lúc nào lại nghiêm nghị, cứng rắn như lúc này, "Hách Liên Dạ, nếu chàng không công ta cùng vào trong thạch thất này thì cả đời này ta sẽ không nói chuyện với chàng nữa, nói được làm được."

Hách Liên Dạ hơi sững sốt, liếc nàng một cái, bất đắc dĩ gật đầu, "Được."

Y đáp ứng một cách thoải mái như vậy ngược lại khiến mọi người cảm thấy không yên lòng, nhưng y cũng đã chấp nhận rồi, mà con người y từ trước

đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối nói được làm được.

Mặc dù tiểu lão đầu chưa bao giờ yêu đương, nhưng cũng cảm thấy bầu không khí này có gì đó không đúng, vội vàng khuyên giải, "Các người cũng đừng nản chí, để ta hỏi thăm thêm nữa, có lẽ loại cỏ này cũng sinh trưởng ở nơi khác chăng."

Ông đã sống lâu như vậy rồi, bản tính trời sinh thích đi chơi, hàng năm phải có đến hơn phân nửa thời gian bên ba thăm thú ở bên ngoài, quả thật có thể tính là một bản đồ đại lục sống.

Nếu ở nơi khác thực sự có loại cỏ này thì lão đã biết rồi.

Trong lòng Ngư Ngư cũng không ôm ấp thêm hi vọng, không tiếp tục vấn đề này nữa, đúng lúc tiểu lão đầu đã tới thì hãy để lão nghe việc kì lạ của Tiểu Trần Tử đi.

"Kì lạ," tiểu lão đầu nghe vậy cảm thấy buồn bực, "Ta chưa bao giờ nghe những chuyện ma quái như bỏ bùa cả! Để tối nay ta xem thử!"

Ban đêm ở Đông Cung.

"Hà?"

Vừa nhìn thấy Tiểu Trần Tử, tiểu lão đầu kinh ngạc "Hà" đến mấy lần, giống như trên người Tiểu Trần Tử đang nở hoa vậy, đi vòng quanh hắn vài vòng, nhìn lên nhìn xuống quay trái quay phải vài lần.

Tiểu Trần Tử không cảm thấy phiền não chút nào, "Làm sao giờ? Nhất định ta lại đẹp trai hơn rồi!"

Ngư Ngư nhìn hắn bằng ánh mắt khích lệ, "Hãy chịu đựng, không nên gục ngã vì bệnh tâm thần!"

Tiểu Trần Tử: "..."

Tiểu Trần Tử móc từ trong lồng ngực một túi thịt bò khô, rút cuộc hắn cũng chịu chấp nhận một việc, "Tiểu quỷ nước, mỗi lần ta bị cô giảng bài đến không còn lời nào để nói, những lúc buồn bực thế nào khi ăn bò khô đều cảm thấy thịt bò khô trở nên ít đi."

Ngư Ngư sùng sốt, "Nó vốn ít mà, tôi không nói cho anh biết sao?"

"Mỗi lần tôi tới đều lên giá của anh một đồng lớn thịt bò khô đi rồi!" Nàng là người rất thành thật, cho nên không lấy toàn bộ đi.

"...Ta liều mạng với cô!"

Tiểu Trần Tử không chịu đựng được nhào tới chỗ Ngư Ngư, lại bị tiểu lão đầu kéo lại, "Đưa trẻ người... không đúng."

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không nào loạn nữa, "Hắn bị làm sao?"

"Người là..." Đột nhiên tiểu lão đầu lấy từ trong ngực ra một tập giấy nhỏ xú lật vài cái, "Thái tử Nguyệt Loan quốc Hách Liên Thần?"

"...Vâng", đã lâu rồi Tiểu Trần Tử không được nghe người khác gọi đầy đủ tên họ của mình cho nên cảm thấy không quen.

"Không đúng, không đúng!"

Tiểu lão đầu bắt đầu thì thào, "Thiên tư của người không tồi, năm đó khi ta muốn thu nhận đồ đệ đã tới đây âm thầm quan sát người, người xem đi, kết quả quan sát ta đều ghi hết vào quyển này mà."

"Thiên tư của người tập võ sẽ có tiền đồ rất tốt, học phù chú thì ngược lại sẽ không học được gì, nhưng mà mới mười năm không gặp tại sao linh khí trên người người lại rõ ràng như vậy? Bây giờ người là một thiên tài để học phù chú đấy!"

Tiểu lão đầu quay đầu liếc nhìn đám người Ngư Ngư, nhanh chóng nuốt nửa vế còn lại vào trong bụng.

Thật ra ông muốn nói là nếu như có thiên phú trời cho như vậy thì cho dù chỉ là phù chú trung đẳng thôi cũng có thể khiến cho phù chú đó phát huy uy lực lớn nhất, có thể dễ dàng tu bổ được cánh cửa thời không.

Chẳng qua tình huống hiện giờ vẫn chưa rõ ràng, nếu lão tùy tiện nói ra mà lại phát hiện chuyện đó không thể xảy ra sẽ khiến đám người Ngư Ngư mừng hự.

Thật ra tất cả mọi người ở đây, ngoại trừ nam tử áo trắng ngâm thơ ra thì ai cũng giống như ai, tuy lão không nói ra, nhưng mọi người vẫn có thể đoán được phần nào.

Tiểu lão đầu vội vàng muốn biết được kết quả, nhanh chóng lấy một lá bùa màu lam nhạt dạy cho Tiểu Trần Tử một câu chú ngữ đơn giản, dạy cho hắn cách sử dụng lực lượng của phù chú.

"Đây là phù chú nhập môn, với tư chất của người nhất định có thể thành công lần đầu tiên!" Tiểu lão đầu nhìn hắn cổ vũ, "Thử xem!"

Tiểu Trần Từ là người thông minh, dạy một lần là hiểu, làm theo lời tiểu lão đầu nói, sau đó một tiếng "Àm" vang lên, sương mù tràn ngập trong phòng, một con gà mái to lớn xuất hiện ngay trước mặt họ, nó đi lại lòng vòng, hình như còn kêu hai tiếng, sau đó ngẩng đầu rồi bước ra khỏi cửa...

Mọi người: "...Thành công?"

Biến thành gà sống rồi! Quá thần kì!

Tiểu lão đầu lau tăng mồ hôi trên trán, "Phù chú mà ta dạy hần là biến ra quả táo..."

Mọi người: "..."

Thật ra biến ra gà sống còn khó hơn nhiều so với việc biến ra quả táo, nhưng mấy lần thử nghiệm tiếp theo Tiểu Trần Từ đều biến ra thành con rùa, con thỏ, chim sẻ... còn cả muỗi...

Tóm lại không biến ra quả táo.

Tiểu lão đầu tức tới mức muốn mắng người, "Rõ ràng chính là dư thừa linh lực mà! Tại sao lại không biến đúng ra! Linh lực này là một phần của người mà! Nó nghe lời người!"

"Nếu như không phải của hần thì sao?" Hách Liên Dạ đột nhiên chen vào.

"... Có ý gì?"

"Nếu như chuyện tiền bối quan sát năm đó là đúng, vậy thì xác thực huynh ấy không hợp để học phù chú, sở dĩ linh lực trên người huynh ấy dư thừa thực chất không phải là của chính bản thân huynh ấy."

"Linh khí không phải quần áo, làm sao có thể mượn..."

Tiểu lão đầu nói được một nửa lại tự lắc đầu, "Không đúng, cỡ lẽ có thể mượn, mức dư thừa linh lực trên người hần hiện giờ tuyệt đối không phải trình độ mà một thiên tài mới có thể có, thậm chí nó còn vượt xa cả ta, ta sẽ không cho mượn, không có nghĩa là người kia sẽ không cho mượn."

"... Cho ta mượn làm gì? Hơn nữa tại sao nhất định phải cho ta mượn?"

"Để ta nói cho người biết tại sao lại là người!" Tiểu lão đầu tức giận trừng mắt, "Bởi vì cho dù người có học thấu hoa cũng không thể học được phù chú, cho người mượn chắc chắn người cũng không thể lên được, toàn bộ Kinh thành này không ai an toàn hơn người!"

Thật là, rõ ràng là một đứa trẻ thông minh, tại sao đối với phù chú lại không thông minh được như vậy!

Tiểu lão đầu vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện khi nãy hần dùng bao nhiêu phù chú mà vẫn không biến ra được quả táo...

Lông mày Hách Liên Dạ hơi nhíu lên, dường như y đã hiểu được những việc kì lạ xảy ra trên người Tiểu Trần Từ là như thế nào rồi.

Y nhỏ giọng thương lượng vài câu với tiểu lão đầu, tiểu lão đầu nghe thấy vậy hơi bàng hoàng nhíu mày, sau đó gật đầu, "Được, thử xem."

Thời điểm đoàn người chạy tới đây đã không còn sớm nữa, sau đó còn nói nhiều lắm, cuối cùng đã đến thời gian Tiểu Trần Từ đi ngủ.

Khi này lại ăn đồ ăn vặt, Tiểu Trần Từ chạy đi súc miệng một lần nữa, vừa lau mặt vừa soi mình trong gương đồng.

Trên người hần có món đồ "tạm gửi" của người khác, hơn nữa trước giờ hần hoàn toàn không biết gì cả...

Sao càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu nhỉ?

Súc miệng xong, hần lục tung tìm cái mặt nạ quý, đeo lên mặt, sau đó mới trở lại giường đi ngủ.

Thích lên lút à, ta dọa cho người chạy!

Theo như cách nói của Tiểu Trần Từ thì cái khả năng kia khiến hần chỉ có thể thấy "An thị vệ", dường như hần cũng chỉ thấy được mỗi người này, chỉ không yêu kẻ này mà thôi.

Về phần đám người Hách Liên Dạ, An thị vệ hần biết trong phòng có người khác, chỉ là khi ánh mắt quét qua luôn không nhìn thấy tiêu điểm, dường như không nhận ra được điều gì cả.

Cho nên mọi người cũng không làm phiền, tìm một cái ghế gấp mềm ngồi ở xà ngang đợi chuyện lạ xảy ra.

Cũng giống như lần trước, Tiểu Trần Từ đang ngủ bỗng dưng nhảy dựng lên, "Lại giảm ta!"

Dường như đối phương nói gì đó với hần, Tiểu Trần Từ không phải người có bụng dạ hẹp hòi, hần nhíu mày lại không tiếp tục so đo.

Tiểu Trần Từ âm thầm ra dấu ngón tay với bọn họ, cho họ biết An thị vệ đi hướng nào.

Thật ra lần này đám người Hách Liên Dạ không cần Tiểu Trần Từ nhắc nhở.

Bởi vì ngay khi Tiểu Trần Từ nhảy dựng lên, cùng lúc đó đôi mắt tiểu lão đầu bỗng nhiên trợn to, bàng hoàng có, vui sướng, kích động cũng có, thậm chí là...bội phục.

Những cảm xúc đan xen thay phiên nhau xuất hiện trong mắt lão, sau đó ánh mắt của lão bỗng nhiên di chuyển đến một phương hướng nào đó.

Tiểu lão đầu không nhìn thấy An thị vệ, nhưng lại có thể phát hiện ra nguồn linh khí dư thừa khiến người ta không thể tin được.

"Thiên tài, quả nhiên là thiên tài!"

Qua một lúc lâu, tiểu lão đầu mới khẽ lên tiếng, bỗng nhiên kích động đến mức không thể kiềm chế được, chạy theo phương hướng linh khí kia.

Nội lực của lão thâm sâu, động tác còn rất nhanh, ngay cả Hách Liên Dạ cũng không kéo lão lại được.

"Ai?" Mặc dù không thấy được, nhưng An thị vệ vẫn cảm thấy không đúng, liền lên tiếng hỏi.

Lần này Tiểu Trần Từ cũng cả kinh đến mức hai mắt trừng sắp lòi hết cả ra, tại sao lại là giọng nữ?

Không thể nào! Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt như vậy, căn bản không thể có nữ nhân trà trộn vào đây, huống hồ... Trước kia An thị vệ từng bị thương ở ngực, chính hắn đã từng thay thuốc giúp cho An thị vệ kia mà!

Dáng người đó tuyệt đối phải là đàn ông mới đúng!

Hơn nữa... khi An thị vệ thay quần áo, hắn đã bất cẩn nhìn được cả thứ kia rồi! Vật đó không thể nào là đồ giả chứ?

Bị chấn kinh quá mức nên Tiểu Trần Từ cũng quên không trả lời, những người khác nghe thấy An thị vệ nói chuyện cũng nói không nên lời.

Hiển nhiên An thị vệ rất cẩn thận, không muốn ở lại thêm nữa, cơ thể biến thành trong suốt bằng tốc độ nhanh nhất.

Đúng vào thời khắc mấu chốt thì heo nhỏ bỗng vọt tới, một trào nhanh chóng vỗ về phía cái mũi của Tiểu Trần Từ.

Tiểu Trần Từ cảm thấy cái mũi đau nhói, nước mắt cũng liên tiếp rơi xuống, tuy nhiên cũng hoàn toàn hồi hồn, hắn vội vàng xoay chuyển tình thế, ầm cục thịt tròn tròn kia, "Heo! Là heo!"

Hiển nhiên kiểu giới thiệu này không đủ uy vũ cho heo nhỏ, nó buồn bực quay đầu liếc nhìn Tiểu Trần Từ.

Tâm trạng của Tiểu Trần Từ hiện giờ vô cùng phức tạp...

Trư đại gia, đến cả cổ ngài còn không có... rốt cuộc ngài xoay đầu kiểu gì vậy?

Ăn nhiều thảo dược quý hiếm như vậy đầu thế để không, linh khí trên người heo nhỏ dư thừa không kém, cho dù không nhận ra cũng có thể cảm nhận được, An thị vệ liền thấy yên tâm, "Hóa ra là tiểu tử này."

Hắn ta đã khôi phục lại giọng nói của nam nhân bình thường.

Vừa rồi nhất định do tình thế cấp bách mới bất cẩn lộ tẩy, hơn nữa chính hắn ta cũng không phát giác ra sao?

.... Hoặc có thể khi nãy không phải giọng nữ, chỉ là sột ruột quá nên giọng nói mới biến đổi, là hắn nghe lầm chăng?

Giới tính của An thị vệ vô cùng quan trọng, Tiểu Trần Từ quyết định, bằng bất cứ giá nào cũng phải xác định, sau đó điều chỉnh lại thần sắc bình thường đi về phía An thị vệ, "Người muốn ôm không? Nhóc con này rất thú vị."

An thị vệ không phòng bị...

Bây giờ hắn ta không nhìn thấy gì cả, nhưng trước kia cũng đã được gặp heo nhỏ rồi, nhóc con này rất kiêu căng, bình thường nhất định sẽ không để kẻ khác ôm mình, hiện giờ là cơ hội hiếm có.

Cho nên chờ Tiểu Trần Từ đi tới, hắn ta thấp thỏm mong chờ đưa tay ra, muốn nhận lấy heo nhỏ.

Mà Tiểu Trần từ... lại vuron tay ra, đột nhiên buông lỏng, chẳng quan tâm đến heo nhỏ nữa, tay trái xé mở áo của An thị vệ, tay phải nhanh chóng thò vào, rồi sờ loạn trước ngực hắn ta.

Mọi người: "..."

Bọn họ không nhìn thấy An thị vệ, nhưng bây giờ lại nhìn thấy hấn ta bị kéo áo...

Cho nên tay phải của Tiểu Trần Tử là để...

Từng trận thiên lôi đánh xuống, tất cả mọi người đều không tin được vào hai mắt của mình...

Heo nhỏ cũng hiếm khi lặng im thế này....

Nó trượt ra khỏi tay của Tiểu Trần Tử, nó thâm trầm đi tới góc tường, cầm cái nón rộng vành quẩn quanh người, lặng lẽ làm ổ ở một góc.

Hiển nhiên An thị vệ cũng cảm thấy choáng váng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng lúc hồng đủ loại đan xen, cuối cùng cũng ổn định lại, ngay lập tức kéo bàn tay còn đang sờ loạn xạ của Tiểu Trần Tử ra, cắn răng sau đó khẽ biến mất.

"... Đi rồi?" Ngự Ngự là người đặt câu hỏi đầu tiên.

Động tác của Tiểu Trần Tử cứng ngắc gập đầu.

"... Anh...khi này đã làm gì vậy?"

"... Ta biết ngay các ngươi sẽ không hiểu được dụng ý cao thâm của ta..."

"Nói tiếng người!" Cả đám người cùng đồng thanh rống lên.

Tiểu Trần Tử bị cả đám người cùng rống vào tai khiến hấn nhảy dựng lên, theo phản xạ thẳng thẩn trả lời, "Muốn xem xem ngực hấn có phải phẳng không!"

Mọi người: "..."

Là hai người phụ nữ duy nhất ở hiện trường, Ngự Ngự và sư đệ liếc nhìn nhau, cùng gập đầu, "Đánh hấn!"

Sau đó Hách Liên Dạ và nam tử áo trắng cùng kéo ống tay áo lên...

Mẹ nó, yêu cầu văn minh, phải hòa bình, không thể đánh nhau như thế này được!

Cho nên chỉ đánh giao cho người khác làm! Đúng.

Tiểu Trần Tử không muốn bị đánh, nhưng cũng không thể nói thật, đành phải nhảy lại ra sau hai bước, vội vàng đánh lạc hướng, "Tiền bối, vừa rồi ngài kích động muốn xông lại đây như vậy là đã phát hiện ra cái gì rồi sao?"

"Thiên tài, là thiên tài..." Tiểu lão đầu vẫn lặp đi lặp lại câu nói này.

Qua hồi lâu lão mới hồi phục lại tinh thần, "Đáng tiếc không thể mời hấn tới, nếu không thì... Aizz!"

Nếu không thì vấn đề tu bổ cánh cửa thời không đã không cần lo lắng nữa rồi!

"Tại sao lại không thể? Hiện giờ hấn đang ở phủ Tĩnh Vương mà."

"Vậy thì nhất định không phải là bản thân hấn," Tiểu lão đầu tiếp tục xua tay, "Tĩnh Vương đoán đúng, hấn xác thực kí gửi một phần linh khí ở trên người Thái tử, mỗi khi trời tối hấn sẽ xuất hiện để lấy phần linh khí này đi, Thái tử nói hấn sẽ đi ở bốn phía ở trong phòng chính là dựa theo dòng linh khí này."

"Nếu như bản thân hấn thật sự ở đây thì hấn sẽ không cần phải phiền toái như vậy, đây là linh khí của hấn, có thể mang theo bất kì lúc nào, hấn cũng sẽ không bị hạn chế, muốn đi đâu là quyền của hấn."

Tiểu lão đầu chau chừ một lát, cảm thấy đến bản thân cũng không thể tưởng tượng được, "Lão phu cảm thấy chắc chắn kẻ này đang ở một nơi rất xa Kinh thành, hoặc là... kẻ đó vốn dĩ không ở thời không này!"

"Các ngươi từng nói trước kia An thị vệ từng bị thương, có lẽ vào thời điểm đó An thị vệ thật đã chết rồi, hèn phách người này mới nhập vào xác của An thị vệ!"

Có lẽ bản thân kẻ kia đang luyện tập một loại phù chú cao thâm, hoặc đơn thuần chỉ muốn thăm quan phong thổ Nguyệt Loan quốc, cho nên mới phải mượn lực lượng của phù chú để xuất hiện dưới hình thức như thế này!

Tất cả mọi người cảm thấy như đang lạc vào đầm rồng hang hổ, Tiểu Trần Tử nghe vậy cũng thấy kinh ngạc, nhưng trong lòng hấn còn có một việc quan trọng hơn phải làm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 218: Hôn sự của Thái tử

Đây không phải là An thị vệ.... thân thể của An thị vệ xác thực là đàn ông, nhưng linh hồn "bên trong" lại không phải, không hề liên quan gì với nhau cả!

... Sớm biết như thế thì hẳn đã không cần phải sờ ngực người ta rồi!

Ngắm lại hành động vừa rồi của mình, cho dù động kinh như Tiểu Trần Tử cũng sẽ cảm thấy không thể gặp người khác được nữa.

May mắn tất cả mọi người đều vẫn đang chìm đắm trong sự kinh ngạc, hẳn cũng đã quên luôn biểu hiện vừa rồi của kẻ kia, "Vậy nếu mời kẻ đó ra tay thì..."

"Vô dụng," không đợi bọn họ nói hết câu, tiểu lão đầu phát phát tay cắt ngang lời bọn họ nói, "Cánh cửa thời không có thể tùy ý thông ở mọi nơi, cửa ở chỗ chúng ta bị hư, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cửa ở những nơi khác, nói cách khác, kẻ đó cũng không giúp gì được cho chúng ta đâu."

Vậy sao... Tất cả mọi người đều cảm thấy hơi thất vọng, chỉ có Tiểu Trần Tử nghĩ đến một người có thể làm như vậy, đôi mắt lập tức phát sáng.

Đây là Đông cung, có rất nhiều cơ quan, chỉ có mình Tiểu Trần Tử mới biết.

Nhân lúc mọi người không để ý tới, hắn hơi lui về phía sau một chút, bên trong giàn hoa trồng cạnh tường có một phiến đá nhô lên, hắn nhẹ nhàng ấn xuống một cái.

Cơ quan bị đụng vào, những tiếng leng keng của chuông báo tin phát ra ở trong phòng nhỏ bên cạnh.

Thị vệ trực đêm lập tức chạy tới, theo như lời phân phó trước đó của Tiểu Trần Tử, đứng ở ngoài điện bẩm báo, "Khởi bẩm điện hạ, cung Trường Nhạc truyền tin đến, nói Hoàng hậu nương nương có việc gấp tìm người."

Mặc dù đã là đêm hôm khuya khoắt nhưng Hoàng hậu xảy ra chuyện, lập tức tới tìm con trai cũng hoàn toàn chấp nhận được.

Mọi người không quấy rầy nữa, lập tức cáo từ.

Ra khỏi Đông cung, Hách Liên Dạ lại buông tay ôm Ngư Ngư, "Tiểu nha đầu, nàng trở về với bọn họ trước đi, ta còn có chút việc."

"Ừm." Ngư Ngư không hỏi nhiều.

Hách Liên Dạ trêu chọc nàng, "Sao không hỏi xem ta muốn làm gì?"

Ngư Ngư nghiêng đầu, trên khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn hiện lên sự khó hiểu, "Nhưng mẹ nói, con gái đều có những bí mật riêng của mình."

Hách Liên Dạ bật cười vỗ đầu nàng, thật ra y rất muốn nói cho nàng biết, có những bí mật không nhất định phải là nữ nhi mới có, mà nam nhân cũng có thể có.

Nhưng... thôi đi, có những chuyện không nên do y nói ra.

Hách Liên Dạ từ biệt đoàn người Ngư Ngư, xoay người lại quay trở lại Đông cung.

Quả nhiên như y dự kiến, vốn dĩ không hề có chuyện Hoàng hậu triệu kiến gấp, Tiểu Trần Tử cũng không làm gì cả, hiện giờ y đang nằm trên nóc nhà Chủ điện Đông cung, ngẩn ngơ ngắm nhìn vàng trăng sáng.

"Tại sao lại gạt mọi người?"

Tiểu Trần Tử sùng sốt, lúc này mới phát hiện Hách Liên Dạ đã quay trở lại.

Đã nói dối còn bị người khác bắt tại trận, bất kể là do ý tốt hay ý xấu thì cũng sẽ cảm thấy ngượng.

Tiểu Trần Tử hơi thấy mắt tự nhiên cười, sau đó lại cảm thấy việc này cũng không hợp lý lắm, hắn háng giọng, lại bắt đầu dờ dơi, "Ta chỉ muốn biết xem nói dối có thể ảnh hưởng tới khí chất của ta hay không thôi."

"Xem ra ta đã thất bại." Tiểu Trần Tử cảm thấy buồn bực, "Khí chất của ta hơn người như thế, cho dù ta nằm trên mái ngói lưu ly thì đệ liếc một cái vẫn có thể nhận ra ta."

Hách Liên Dạ gật đầu, "Quả thật, khí chất này mà không thành thân đi thi thật lãng phí."

Dứt lời, y làm bộ như muốn nhảy xuống nóc nhà, "Ngày mai ta sẽ nói với mấy cái kẻ trong cung kia, huynh cũng nên đại hôn rồi."

"... Thập Nhất!"

Tiểu Trần Từ không giả bộ nổi nữa, hần lập tức nhảy dựng lên ngăn y lại, "Không phải đệ nói thật đấy chứ?"

"Huynh có thể bỏ đi cái ý niệm ngu xuẩn trong đầu được rồi, ta cũng không nghiêm túc đâu."

"... Ý niệm gì trong đầu?" Tiểu Trần Từ còn muốn tiếp tục giả ngu.

Hách Liên Dạ liếc hần một cái, "Muốn lấy chính bản thân mình dụ An thị vệ mắc câu, để hần cam tâm tình nguyện tới thời không này giúp chúng ta hoàn thành việc sửa chữa cánh cửa thời không."

Bị Hách Liên Dạ trực tiếp vạch trần tâm tư như vậy, Tiểu Trần Từ cũng hết cách, không còn cách nào che giấu được nữa.

Nhưng hần vẫn muốn giải thích vài câu, "Giúp các người cái gì, đệ cho rằng ta không muốn tới quê hương của tiểu quý nước xem thử hay sao? Đến cả kế hoạch đi du lịch vòng quanh thế giới thường thức mỹ thực ta cũng đã chuẩn bị hết rồi, còn đang chờ đi về cùng nàng ấy đây!"

"Hơn nữa, đệ cũng nhìn thấy phản ứng vừa rồi của tiền bối thôi, trong nhận thức trước kia của chúng ta, Huyền Cơ lão nhân quả thật chính là thần, nhưng Huyền Cơ lão nhân lại không bằng tiền bối Đương Thần, tiền bối nhìn thấy "An thị vệ" lại kích động đến mức ăn nói cũng không lưu loát được nữa rồi."

"Một nhân vật lợi hại như vậy có thể kéo đến quốc gia mình là tốt nhất, không tin bây giờ đệ đến hỏi mẫu hậu, nhất định mẫu hậu cũng hi vọng ta có thể thành thân với An thị vệ."

"Hơn nữa... Đệ cũng hiểu, ta muốn lấy ai thì không phải bản thân ta có thể quyết định được. Dù sao cũng không thể tự do lựa chọn, vậy thì lấy ai cũng giống nhau cả, có thể thuận tiện giúp tiểu quý nước một tay cũng không uổng công nàng là bạn tốt của ta."

Tiểu Trần Từ trầm mặc một lát, sau đó lại khôi phục lại giọng nói cời mờ, "Ta đã có đủ may mắn rồi, hần ta... không đúng, là nàng ta, hình như kẻ đó là nữ nhân!"

Tiểu Trần Từ cố gắng thuyết phục bằng cả đồng lý lẽ, Hách Liên Dạ cũng không thể không nể mặt, đành cười gật đầu, "Nếu huynh kiên quyết với ý nghĩ đó của huynh, vậy ta sẽ nói cho huynh biết "Thật trùng hợp, từ nay về sau ta cũng làm nữ nhân rồi."

"..." Có... có ý gì?

Tiểu Trần Từ theo bản năng cúi đầu nhìn xuống bộ vị nào đó... động tác bất lực này thật sự quá chướng mắt, khoe miệng Tiểu Trần Từ khề co giật vài cái, quả thực phải kiềm chế.

Hần suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc thương lượng với Hách Liên Dạ, "Thập Nhất, đệ có cảm thấy trước kia chúng ta gặp mặt nhau nhiều nhất chỉ nhìn nhau, quanh năm suốt tháng không nói đến ba câu có phải rất tốt không?"

Hách Liên Dạ cũng rất muốn duy trì mối quan hệ tương thân tương ái với huynh đệ của mình, nên cười ôn hòa, "Ta đã năm lần giúp đỡ Ngư Ngư lên trộm đồ ăn vặt ở trong hầm ngầm bên trái dưới giường của huynh, sao có thể giả bộ như không quen đây?"

"..." Trái tim Tiểu Trần Từ rỉ máu, thùng từng lỗ từng lỗ nhỏ...

Hai người các người... có còn cho người khác con đường sống không hả!

Muốn giả bộ như không quen biết nhau, muốn ngăn cản Hách Liên Dạ đừng nhúng tay vào chuyện tình cảm của hần, có vẻ như cách làm này không thể thực hiện được rồi, Tiểu Trần Từ do dự một chút, "Được, ta đồng ý với đệ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, để ta suy nghĩ lại đã."

Thật ra Tiểu Trần Từ cũng là dạng bướng bỉnh, nhưng bản thân hần cũng biết đừng nói là hần, trên đời này vốn không có kẻ nào có thể nói lại được Hách Liên Dạ.

Cho nên ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng chờ đến khi Hách Liên Dạ muốn cáo từ thì hần lại muốn tới phủ Tĩnh Vương đi dạo.

Hách Liên Dạ còn tương tâm tình của hần không được tốt, muốn tìm Ngư Ngư để tâm sự, nên cũng không can thiệp nhiều.

"Tiểu quý nước, cô nói xem chúng ta có phải là bằng hữu không?" Nhìn thấy Ngư Ngư, Tiểu Trần Từ chỉ hỏi một câu duy nhất này.

Ngư Ngư cảm thấy mất vui, "Điều này còn phải hỏi sao!" Nói đến đây liền lấy bọc giấy trong tay hần, "Anh mang theo nhiều đồ ăn vặt tới đây tìm ta, sao ta lại không coi anh là bằng hữu được!"

Hôm nay Tiểu Trần Từ khó có dịp hào phóng như thế này, "Kế tiếp ta có chuyện muốn nói với cô, nếu cô không nói cho Hách Liên Dạ biết, ta sẽ cho cô một bao tải đồ ăn vặt cực lớn!"

Ngư Ngư sùng sốt, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc, "Anh làm sao vậy?"

Nàng cũng không phải vì nhớ thương tới bao đồ ăn kia... Chỉ là khiến Tiểu Trần Tử phải lấy đồ ăn ra làm mồi dụ thì chuyện này nhất định là chuyện vô cùng trọng đại.

"Ta muốn xuất cung."

Tiểu Trần Tử chưa cho Ngư Ngư cơ hội phản đối, nhanh chóng giải thích, "Dù sao ta cũng không thể bị An thị vệ quán lấy như vậy được, ta đã cân nhắc rồi, không chừng hẳn xuất hiện ở đây cũng vì để ngắm nghía phong cảnh Nguyệt Loan quốc, nếu ta ra ngoài đi dạo cùng hẳn, đến khi hẳn nhìn đủ rồi, nói không chừng sẽ tự rời khỏi đây thôi."

Ngư Ngư suy nghĩ một chút, thật ra cũng cảm thấy có lý.

"Nhưng anh là Thái tử, hơn nữa anh còn phải vào triều sớm."

Trước kia trừ phi xảy ra chuyện gì lớn, nếu không Tiểu Trần Tử tuyệt đối sẽ không rời khỏi Kinh thành.

"Cho nên bây giờ ta cần sự giúp đỡ của cô," Tiểu Trần Tử dừng lại một chút, "Ta muốn giả vờ bị bệnh."

"... À." Ngư Ngư có phần do dự đáp lại, dường như đang nhập tâm suy nghĩ vấn đề gì đó.

Im lặng một lúc lâu, nàng mới thẳng thắn nói, "Thật ra tôi cũng muốn rời khỏi Kinh thành, với lại cũng muốn giấu cả Hách Liên Dạ nữa."

"... Tại sao?" Lần này ngược lại người kinh ngạc lại là Tiểu Trần Tử.

"Không phải vì chuyện phù chú sao. Theo như cách nói của tiên bói thì chuyện chế tác bùa chú cần một loại nguyên liệu quan trọng, chỉ sinh trưởng ở trong thạch thất của Nguyệt Loan quốc."

"Cô muốn xông vào thạch thất? Tuyệt đối không được!"

"Tôi sẽ không lỗ mẫm như vậy," Ngư Ngư sờ cái mũi mình, cũng tự cảm thấy mình có chút kỳ lạ, "Lần đầu tiên chúng ta nhìn thấy tiên bói thì tiên bói đã nói Hách Liên Dạ sẽ gặp phải thảm họa đẫm máu, nhưng ông ấy nói tôi sẽ có chuyện vui."

"Tôi muốn thử vận may xem sao, có lẽ ở bên ngoài thạch thất sẽ gặp được cơ duyên gì đó cũng nên, tôi sẽ không tùy tiện đi vào."

Mặc dù hi vọng xa vời, nhưng vẫn phải thử một lần xem sao.

Tiểu Trần Tử liếc nhìn nàng một cái, "... Chỉ bằng thử một lần xem, chúng ta cùng lên đường có thể giúp đỡ chăm sóc được lẫn nhau."

Dù sao An thị vệ cũng không nghe được người ta nói gì, chỉ cần đến tới An thị vệ xuất hiện lần nữa thì hẳn không nói chuyện với tiểu quý nước là được.

Ngư Ngư đang suy nghĩ đến xuất thần cũng không phát hiện ra có gì kỳ lạ trong lời nói của Tiểu Trần Tử, "Được thôi!"

Hai người đều sáng khoái đáp ứng ngay lập tức, sau đó nhanh chóng vạch ra kế hoạch để xuất cung.

Trước đó bọn họ cố ý thả ra tin tức Tiểu Trần Tử đêm nào cũng đều mơ thấy điều kỳ lạ nói hiện giờ hẳn đang bị bệnh, tất cả mọi người cho là thể chất của hắn kém, không được nghỉ ngơi đầy đủ, cho nên không hề hoài nghi chút nào.

Bệnh này của hắn cũng khiến Ngư Ngư phải vào cung chăm sóc cho bệnh nhân, còn Hách Liên Dạ mấy ngày nay đều nghiên cứu phù chú cùng với nam tử áo trắng, không thể túc trực bên cạnh Ngư Ngư ở Đông cung được.

Huống hồ trước kia khi nàng đi tìm Tiểu Trần Tử, Hách Liên Dạ cũng sẽ không quấy rầy cuộc gặp mặt giữa hai vị bằng hữu này.

Cho nên Ngư Ngư dễ dàng chạy đi cùng Tiểu Trần Tử, sự việc tiến triển rất thuận lợi, hoặc là quá thuận lợi rồi.

Hai người rời khỏi Kinh thành, Ngư Ngư vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn, cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Thôi vậy, đi một bước tính một bước, dù sao bây giờ cũng đã chạy đi rồi, nhanh chóng tìm được thạch thất mới là quan trọng!

Ngư Ngư cùng Tiểu Trần Tử rất cẩn thận, sợ bị người của Phong Minh để ý tới, ngay cả cơm hai người cũng không dám tùy tiện ăn.

Bởi vì cho dù đã dịch dung rồi thì mục tiêu của hai người cũng quá rõ ràng...

Rõ ràng cả hai người đều hơi gầy, ăn một bữa cơm lại gọi đến năm sáu món ăn, hơn nữa bất kể có ngon hay không thì cũng sẽ ăn bằng sạch đến tận đáy bát, ngay cả những món ăn không phối được với nhau cũng không thừa....

Cho nên hai kẻ phạm ăn đã sáng tạo ra một cách nguy trang đơn giản mà rất hữu hiệu.

Ăn ở một túp lều chỉ ăn một nửa phần bình thường là ba món, sau đó xuất môn đổi lại một hình tượng khác, đi tới một túp lều khác ăn ba món khác...

Cho nên ngay tối hôm đầu tiên sau khi xuất phát, Tiểu Trần Tử trơ mắt nhìn Ngư Ngư cướp đi miếng gà xào đậu phộng cuối cùng, tiếc nuối tuyên bố bữa cơm thứ sáu của hắn ngày hôm nay kết thúc... Hắn bỗng nhiên cảm khái.

"Tiểu quỷ nước, ta phát hiện ra hai chúng ta... chỉ có thể làm bằng hữu, tuyệt đối không thể làm một đôi uyên ương."

"Bởi vì anh là một đại soái ca rất có tính đạo đức công cộng, sợ làm những kẻ đẹp trai bên cạnh choáng váng nên mới không dám nói đến chuyện yêu đương phải không?"

"Tiểu quỷ nước!" Tiểu Trần Tử đột nhiên trở mặt, mạnh mẽ vỗ bàn một cái, "Rốt cuộc cô có làm bằng hữu của ta hay không?"

"Cô biết rõ ta luôn phiền não vì bản thân quá đẹp trai, cô còn nói những lời này chọc vào trái tim bé bỏng của ta nữa!"

Ngư Ngư ngây ngẩn cả người, phải mất đến mấy giây sau mới cảm khái nói, "May mắn tôi đã cắt mấy miếng sườn này đi rồi, nếu không anh vừa vỗ bàn một cái chúng nó rớt xuống đất mất."

"..." Tiểu Trần Tử không nói thêm điều gì nữa nhìn Ngư Ngư chậm rãi lấy một cái đĩa sứ ra, trong đĩa sứ vẫn còn ba miếng sườn xào chua ngọt...

Trái tim Tiểu Trần Tử bắt đầu rí máu...

Nhưng vì khí chất... Ừ, dù sao hắn cũng biết hắn vốn không thể đoạt lấy tất cả của Ngư Ngư...

Vòng lại chủ đề trước đó, hắn cảm thấy trạng thái tức giận của mình hiện giờ rất thích hợp để làm kẻ thuyết giáo rồi, "Cô xem, có món gì ngon Hách Liên Dạ cũng đều làm cho cô ăn, cô nhìn lại ta đi."

"Ta có thể liều mạng vì người trong lòng, nhưng không thể bỗng nhiên dừng lại vì nàng ta được!"

Tiểu Trần Tử hiếm có lúc tỏ ra đau xót cho người khác, "Chẳng lẽ ta lại là loại cận bã ngược đãi thê tử của mình hay sao?"

Ngư Ngư: "..."

Vấn đề này... hỏi rất hay!

Cơm tối chấm dứt, sau khi ăn hoa quả xong, hai người đều không thảo luận ra được đáp án, Tiểu Trần Tử càng cảm thấy mất hi vọng, vô cùng buồn bực trở về phòng của mình.

Ngư Ngư cũng trở về phòng, tắm rửa qua loa, sau đó lên giường muốn đi nghỉ sớm, ngày mai còn phải nhanh chóng lên đường.

Tuy nhiên con buồn ngủ mãi không đến.

Giường của khách điểm đương nhiên không thoải mái bằng ở phủ Tĩnh Vương, nhưng Ngư Ngư không phải kiểu người quen được nuông chiều, chẳng qua...

Bình thường sẽ có Hách Liên Dạ ngủ ở cạnh, vị Vương gia này quả thật là cái điều hòa tự điều chỉnh độ nóng lạnh, lại còn là loại không có bất cứ loại âm thanh nào phát ra nữa, hơn nữa còn kiêm công cụ xem xét thời tiết...

... Còn có thể lấy ra ăn.

Thật là một dụng cụ vạn năng...

Ngư Ngư ôm gối, phát hiện mình rất muốn vị Vương gia vạn năng nào đó rồi.

Đang nghĩ ngợi, nàng bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí trong phòng có gì đó không đúng.

Trong bóng tối dường như có hai ánh mắt mang theo oán khí sâu nặng nhìn nàng.

... Hách Liên Dạ đuổi tới rồi?

Ngư Ngư vừa mừng vừa sợ xoay người lại, kết quả phát hiện xuất hiện trước mặt là khuôn mặt của heo nhỏ...

Nhóc con kia quả nhiên hiểu tính người... cho nên khi nhìn thấy nét mặt biến hóa của Ngư Ngư, trong nháy mắt nó lập tức nổi giận.

Chết tiệt! Chẳng những cô bỏ mặc người ta, mà khi nhìn thấy người ta cô cũng chẳng thấy bất ngờ! Quá đáng!

Nhóc con kia tức giận rồi.

Nhưng phản ứng tức giận của nó lại không giống với người thường...

Nó dọn dẹp xong cái túi sách nhỏ, sau đó xoay lưng lại, nâng từng cái thảo nhỏ một lên, thân thể nhỏ bé tròn vo núc ních, sau đó lại đeo cái túi sách

nhỏ...

Heo nhỏ làm như ngay cả một cái túi sách nhỏ cũng là một phần của nó vậy, nhóc con kia hoàn toàn không kiêu ngạo chút nào... nó hất cái nón lên, dùng dáng vẻ Minh chủ vô lâm hiệu lệnh thiên hạ quần hùng bước đều bước trước mặt Ngư Ngư....

Nhìn phong độ này, khí thế này, chẳng lẽ ta không phải là một con heo nhỏ mang lại niềm vui bất ngờ cho cô hay sao?

Hành động của heo nhỏ rõ ràng đã tỏ rõ ý tứ này...

Người ta sẽ không dùng trảo đánh người, cưỡng ép Ngư Ngư phải đối xung hô đầu~

Nam nhân mà, chính là phải dùng thực lực để nói chuyện!

Ừ, nam nhân.

Ở trong phòng Ngư Ngư, một người một heo đang trình diễn một cảnh tượng oai hùng, ở phòng bên cạnh, Tiểu Trần Từ lăn trên mặt đất không biết bao nhiêu lần, càng ngày càng không thể bình tĩnh được.

Tính toán thời gian, "An thị vệ" cũng nên xuất hiện rồi.

Hắn đặc biệt rời khỏi Kinh thành chính vì có thể gặp mặt riêng được với hắn, Tiểu Trần Từ có việc vô cùng quan trọng muốn nói với An thị vệ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Đại phúc hắc này!

Hôm nay Tiểu Trần Từ đặc biệt chú ý hình tượng của mình, đứng ở trước gương đồng luyện tập rất lâu, chỉ hi vọng biểu hiệu trông có thể thành khẩn chút.

Nhưng hắn chuẩn bị nhiều như vậy, lại một mực không chịu ngủ, đợi sắp nửa canh giờ, An thị vệ cũng không xuất hiện.

Lúc này Tiểu Trần Từ mới nhớ ra, ngày hôm qua hắn làm quá nhiều chuyện đáng đánh đòn...

Chẳng lẽ nàng ấy bị dọa, không dám xuất hiện?

Tiểu Trần Từ lập tức tắt đèn nhắm mắt, làm bộ mình đang ngủ.

Quả nhiên, qua không đến mười phút, dường như có người rơi từ trên không xuống, chậm rãi hiện thân ở trên đầu của hắn, từ từ rơi xuống.

Nhưng lần này, rất cẩn thận không đạp vào hắn.

An thị vệ cũng không ngờ thân là Thái tử, trước đó Tiểu Trần Từ không chuẩn bị cái gì đã trực tiếp xuất cung rồi.

Phát hiện cảnh vật xung quanh thay đổi, nàng rất sửng sốt.

Tiểu Trần Từ bắt lấy cơ hội này, bỗng bật người dậy, lập tức chặn ngang ôm lấy nàng ta.

Sau đó hắn mới nhận ra, hắn lại làm chuyện đáng đánh đòn rồi...

... Hắn thật sự không cố ý, hắn chỉ sợ người đó chạy mất, hắn không biết đi đâu tìm người...

An thị vệ: "..."

Tiểu Trần Từ ôm người từ phía sau lưng, nên không thấy được biểu hiện giống như muốn giết người của nàng ta, "Ta có việc muốn thương lượng với cô!"

An thị vệ: "..."

Nàng không nhìn thấy người khác, đương nhiên cũng không biết đám Ngư Ngư tìm tiểu lão đầu tới, cũng không biết mình bại lộ, nàng ta cho rằng Tiểu Trần Từ vẫn là An thị vệ, vẫn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng dễ nhận thấy An thị vệ cũng là người bình tĩnh, "Tối nay Thái tử vẫn còn muốn sờ cái gì?"

"... Khụ, " Suyt chút nữa Tiểu Trần Từ ghen hợm mà chết, "Không phải không phải, ta không có ý này!"

Tiểu Trần Từ cũng đã suy nghĩ cả một ngày nên nói như thế nào với An thị vệ rồi, nhưng vì vấn đề ban nãy, hiện tại hấn mở miệng câu nói đầu tiên, lại có vẻ như muốn ăn đòn.

"Cô... có đồng ý thử thích ta hay không?"

Lời đạo đầu này chỉ là vì bày ra thành ý, nếu hấn không giải thích nhanh chút thì sẽ trở thành bệnh động kinh của hấn rồi. .

Tiểu Trần Từ nhanh chóng lên tiếng giải thích, thái độ rất đoan chính mà thành khẩn, từ lúc Ngư Ngư xuyên không đến đây rồi cánh cửa thời không cần tu sửa, nói sự tình từ đầu đến đuôi một lần.

"Anh thích Giang Ngư Ngư." An thị vệ mới choàng hiểu.

"... Không có, ta chỉ hy vọng giúp bằng hữu một tay, hơn nữa lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy thật ra ta chỉ kéo nàng ấy một cái, sau đó thì trở mặt nhìn nàng ấy đông lạnh đến tứ chi cứng ngắc không còn khí lực, chỉ là ý thức muốn sống của nàng ấy rất kiên định lại trùng hợp nàng ấy hiểu biết y thuật đủ thông minh để tự cứu mình, mà sau đó nàng ấy cũng chưa từng trách ta, cho nên ta vẫn cảm thấy thiếu nợ nàng ấy rất nhiều."

Tiểu Trần Từ blah blah giải thích một đống, suyt chút nữa ngay cả mình cũng bị lừa, lại bị An thị vệ nhẹ nhàng nói một câu, nói đến á khẩu không trả lời được

"Tôi không hề xuất hiện trong cuộc sống của anh, anh cũng không thừa nhận tôi, đời này tôi cũng sẽ không có cơ hội nhìn thấy chính miệng anh nói anh thích cô ấy."

Tiểu Trần Từ: "..."

An thị vệ tiếp tục khuyên bảo, "Thích là thích, vì sao không thể thừa nhận, năm đó Cuồn Cuồn thích Tiểu Mỹ ở nhà bên cạnh rất lâu, ngày ngày hát tình ca ở dưới lầu nhà Tiểu Mỹ, mỗi ngày gió đến mặc gió, mưa đến mặc mưa, tặng hoa đưa đồ ăn ngon cho Tiểu Mỹ, còn bị người ta quay video tung lên mạng, hơn mười vạn người đều biết đến."

Trong đoạn đối thoại này có không ít từ ngữ hiện đại, nhưng Tiểu Trần Từ mông lung đoán mò, đại khái cũng có thể nghe hiểu, "Cuồn Cuồn rất dũng cảm"

"Đương nhiên, năm đó mẹ tôi gặp phải lưu manh cướp tiền, Cuồn Cuồn chạy qua cản tên lưu manh, ngay cả đối phương mang dao cũng không sợ."

"... Cuồn Cuồn là?"

"Kim Mao nhà ta."

"Đó là gì?"

"Một giống chó cỡ lớn."

Tiểu Trần Từ lau mặt, tâm tình hơi phức tạp...

Nhưng An thị vệ dùng "sự tích" con chó trong nhà theo đuổi tình yêu để dạy dỗ hấn, cái này có thể nhận, nhưng hiện tại hấn có một thắc mắc

"... Chó hát tình ca như thế nào?"

"Chỉ cần sửa theo nhịp điệu, nghe cũng rất có luật thơ, như là đang ca hát, không tin anh thử xem." Nghe ra được, An thị vệ là một người bình tĩnh, giọng điệu vẫn luôn bình tĩnh.

Hứng thú của Tiểu Trần Từ bị kéo lên, "Gâu gâu gâu gâu gâu gâu!"

... Đường như có chỗ nào đó không đúng

Tiểu Trần Từ lại yên lặng lau mặt, muốn giả vờ ban nãy mình thật sự chưa làm gì.

An thị vệ lại nhiệt tình giảng giải cho hấn, "Trên đời nhiều người như vậy, có vài người mối tình đầu sẽ thành công, yêu một người không yêu mình cũng không sao cả, tục ngữ nói, không ai có thể tùy tiện thành mẹ ~ "

Câu trước nghe trái ngược với câu sau như vậy, nhưng câu cuối cùng... "Mẹ chính là nương phải không?"

(giải thích chữ mẹ với nương chút nhé, mẹ của An thị vệ là [妈] [mā] => là mẹ, má, me, u; còn từ nương (cũng có nghĩa là mẹ) của Tiểu Trần Từ là [娘] [niáng], nghĩa như trên, 2 nghĩa đều giống nhau nhưng cách đọc khác nhau nhé, nương là cho cổ đại, còn mẹ là mẹ hiện đại nha)

Tiểu Trần Từ thường xuyên nghe Ngư Ngư nói "Mẹ nói", thật ra đã biết đáp án.

"Đúng." An thị vệ vui vẻ thừa nhận.

"... Vậy cô có thể đổi lại cách nói không?" Tiểu Trần Từ ngẩng đầu ưỡn ngực, hi vọng nàng có thể chú ý tới vấn đề then chốt.

An thị vệ cũng rất dễ nói chuyện, "Không ai có thể tùy tiện có thai?"

Tiểu Trần Từ: "..."

Bị chen họng gần chết, rốt cục Tiểu Trần Từ cũng bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề

"Dường như cô không thích ta?"

Im lặng một lát, An thị vệ vẫn vui vẻ thừa nhận, "Dáng vẻ của anh rất giống tên bạn trai cũ khôn nạn một chân đạp hai thuyền kia của người bạn tốt nhất của tôi."

Tiểu Trần Từ tức giận, "Không có khả năng! Cô nhìn kỹ lại xem, làm sao có người đẹp trai đến khác người giống ta như vậy được!"

Hiển nhiên An thị vệ người tính tình tốt, nghe lời nhìn kỹ lại, cuối cùng bắt đầu đồng ý quan điểm của hắn, "Anh ta đẹp trai hơn anh."

"..." Tiểu Trần Từ tiếp tục nhìn.

Hắn vẫn rất háng hái muốn tác hợp mình với An thị vệ, hiện tại muốn giới thiệu một chút ưu điểm của mình để hiểu rõ nhau hơn.

Tiểu Trần Từ đã sớm suy nghĩ về vấn đề này, hắn cảm thấy ưu điểm của mình thật sự nhiều không kể xiết, tỷ như biết làm cơm, không kén ăn, cho dù tức giận cũng chỉ cần cho đồ ăn là dễ được...

Trong đó hiện rõ một điểm thực dụng nhất chính là

"Nhà bên kia của cô có mặt chược không?" Tiểu Trần Từ hỏi hết sức kín đáo.

"Có!"

"Hắn cô nhìn ra ta giỏi tinh thần phân liệt rồi, một người dùng làm hai người tuyệt đối sẽ không rối loạn," Tiểu Trần Từ tiếp tục thâm trầm, "Cho nên có ta, chơi mặt chược không bao giờ sợ ba thiếu một nữa."

Tuy rằng trước giờ chưa từng thấy mặt chược... Nhưng nghe Ngư Ngư từng nghiêm túc khen ngợi "ưu điểm" này của hắn, hiện tại vừa lúc có ích...

"... Anh chờ một chút." Có lẽ là bị ưu điểm thần kì này của Tiểu Trần Từ dao động, cuối cùng giọng của An thị vệ bắt đầu nghiêm túc.

Nói xong câu này, nàng ấy dường như bị cắt điện vậy, đột nhiên cương cứng bất động đứng nguyên tại chỗ, đoán chừng là trở về thân thể vốn có của mình, nói chuyện với ai...

Bởi vì một lát sau, nàng ấy không phục lại dáng vẻ bình thường, nói với Tiểu Trần Từ, "Mẹ tôi nói, bà ấy sẽ vì anh mở cơ sở hôn nhân, cũng muốn giữ người tài giỏi như anh ở lại."

Tiểu Trần Từ: "..."

Bởi vì tuyên ngôn quyền thế của mẹ An... hiện tại An thị vệ rất thích ý tâm sự với Tiểu Trần Từ.

Tiểu Trần Từ cũng nhân cơ hội tìm hiểu thêm về nàng, "Cô là nữ à?"

Thấy An thị vệ khẽ gật đầu, Tiểu Trần Từ nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi, "Cô tên là gì?"

"An Tiểu Đường, anh có thể gọi tôi là Tiểu An."

"Còn có cách gọi nào khác không? Phân không rõ với An thị vệ." Lúc trước hắn cũng kêu An thị vệ là Tiểu An.

An thị vệ rất rộng lượng, "Đường Bao, An Đường Bao." Bởi vì trước đây nàng có một khuôn mặt bánh bao.

Tên này gọi lên chuyện cũ trong lòng Tiểu Trần Từ, khiến hắn ngăn người nhìn bạn học An một lúc lâu, "Xin lỗi, ta xin phép vắng mặt một chút."

Nói xong quét đi như gió lốc, di chuyển nhanh đến mức giống như muốn đi cứu vớt Trái Đất.

Không lâu sau, Tiểu Trần Từ cầm một cái túi bánh bao đường trở lại...

Trong tưởng tượng, Thái tử hắn là cầm ngọc thực từ bé, đồ ăn xa hoa tinh tế đưa tới trước mặt hắn, hắn cũng chỉ soi mói động hai chiếc đùi, lúc sau cũng lười ăn.

Ngược lại Tiểu Trần Từ...

Tiểu An thấy kinh ngạc, vô thức nói, "Nhìn ăn không ngon lắm."

"... Cô, nói, cái, gì!" Tiểu Trần Từ với về mặt ôn hòa biến thân...

"Cô biết mùi thơm của bột và mùi thơm của đường là hai loại hương tự nhiên thuần túy nhất hòa quyện với nhau hương vị mê người biết bao không! Còn nữa, cắn xuống một miếng này, phần da mềm mịn bên ngoài phối với đường sền sệt bên trong hương vị tuyệt vời, cô hiểu chưa!!!!!"

Bánh bao đường đồ ăn mộc mạc khiêm tốn như vậy cũng có người nhẫn tâm ghét bỏ nó! Phong khí cái gì, phẩm chất cái gì!

Có người dám ghét bỏ đồ ăn... Tiểu Trần từ nhất định phải liều mạng với người đó...

Tiểu An bị Tiểu Trần Từ bộc phát làm cho kinh hãi...

"... Tôi nói cái này của người, nhìn ăn không ngon lắm... Không ngon như tôi làm."

"... Cô biết nấu ăn?"

"Sở thích của tôi chính là nấu ăn."

Mắt Tiểu Trần Từ sáng rực lên, sáng loáng sáng loáng...

Tiểu An lại bị phản ứng của hắn làm kinh hãi, tiếp tục tự giới thiệu, "Lúc tôi mười lăm tuổi đã từng giành được hạng nhất cuộc thi tiểu trù thần ở trong nước, sau này trong nhà không cho tôi công khai lộ diện nên không tham gia thêm cuộc thi nào khác, nhưng trù nghệ cũng không bỏ phí."

Tiểu Trần Từ quả thực muốn hô to một tiếng "Anh hùng, xin nhận một lạy của ta"...

Tiểu An không thể ở lại cổ đại lâu, nói thêm mấy câu với Tiểu Trần Từ thì phải về.

Nhưng trước khi đi, nàng đồng ý với Tiểu Trần Từ tối mai nhất định sẽ xuất hiện, hơn nữa sẽ xem xét đề nghị thử thích của hắn.

Tuy rằng quá trình tràn đầy chua xót... Nhưng kết quả cuối cùng thật khiến cho người ta vừa lòng, Tiểu Trần Từ không ngờ Tiểu An đồng ý nhanh như vậy.

Chỉ là... tuy rằng không biết nơi Tiểu An sống là có bộ dạng gì, nhưng nàng biết dùng phù chú, nhất định là đặt ở đâu cũng đều có bản lĩnh vô cùng lớn, hơn nữa nàng còn biết nấu ăn.

... Nàng còn có một cái tên ăn ngon như vậy!

Quả thực nhiều ưu điểm lắm, tại sao ở trên chuyện tìm bạn trai lại không soi xét như vậy?

Song hiện tại Tiểu Trần Từ không chú ý nhiều như vậy, cũng không quản bây giờ là nửa đêm, vội vàng đi sang phòng bên tìm Ngư Ngư.

Lời không nên nói đều đặt ở trong bụng không nói ra một chữ, Tiểu Trần Từ chỉ nói cho Ngư Ngư, mình và Tiểu An trên cơ bản đã là bạn bè, Tiểu An cũng đồng ý giúp đỡ.

Hiện tại ý của Tiểu An là, trước tiên đến Vệ quốc xem hồ nước thần bí kia một chút, nàng muốn biết mình có biện pháp nào dùng phù chú làm bảo vệ, cường chế xuyên không.

Bằng không nàng không biết cánh cửa xuyên mình đến thời không này nằm ở đâu, chỉ có thể nhìn về bên bọn họ.

Hồ nước thần bí kia nằm dưới thạch thất, cửa vào là bí mật, có nên nói cho Tiểu An hay không?

Đây là chuyện lớn, phải bàn bạc với những người khác mới có thể quyết định.

Ngư Ngư cũng không ngủ, ngáp dài muốn ra cửa, "Tôi đi tìm người liên lạc với Hách Liên Dạ, việc này vẫn nên để chàng ấy định đoạt."

"Hai người tìm ta?"

Một giọng nói vô cùng bình tĩnh vô cùng ung dung, bỗng vang lên từ phía sau bọn họ...

Ngư Ngư & Tiểu Trần Từ: "..."

Hai người từ từ xoay người, đối mặt với yêu nghiệt tuyệt sắc kia đều có chút muốn đánh người...

"Sao đệ ở đây?"

"Ta vẫn luôn đi theo hai người." Yêu nghiệt rất bình tĩnh.

"... Thế sao không xuất hiện?"

"Bởi vì ta đã đồng ý với Ngư Ngư, tuyệt đối sẽ không tự mình đi đến thạch thất ở Nguyệt Loan quốc này mạo hiểm."

Yêu nghiệt nào đó vô cùng ung dung, "Vốn muốn chờ hai người đến cửa thạch thất mới xuất hiện, như vậy sẽ tính là ta đang đuổi theo bắt nung từ trốn nhà, không tính là làm trái lời thề."

... Đại phúc hắc này!

Y đã sớm biết bọn họ muốn làm cái gì, từ đầu đến cuối đều là cố ý thả bọn họ đi!

Hoặc là nói, y vốn luôn ngóng trông bọn họ chuồn ra khỏi cung, thuận tiện cho y lấy cớ lên đường đuổi theo tới đây!

Tiểu Trần Từ bị Hách Liên Dạ đá kích, yên lặng xoay người ra cửa, chuẩn bị tìm chút đồ ăn chữa trị cho mình.

Mà Ngư Ngư...

Đối với loại cấp bậc phúc hắc này, Ngư Ngư chỉ muốn nói với y một câu

"Trên đường bốn ba, không động thai khí chứ?" Ngư Ngư rất quan tâm đỡ lấy Hách Liên Dạ.

Yêu nghiệt ôn nhu cười một tiếng, "Không, nhưng tâm động."

Ngư Ngư vui mừng nhẹ nhàng thở ra, "Tim không động sẽ chết."

"Nói cũng đúng," yêu nghiệt nào đó xúc động cười cười, "Sau khi gặp được tiểu nha đầu, bản vương thật sự cảm thấy giống như sống lại lần nữa, cuộc sống cũng có ý nghĩa khác biệt."

"..." Ngư Ngư quyết định đá kích y một chút, "Vương gia, vừa rồi ý của chàng là, bốn ba trên đường mới tâm động sao? Vậy trước kia chàng thổ lộ, đều là gạt người?"

"Đương nhiên không phải," Hách Liên Dạ cười vỗ vỗ đầu của nàng, "Đúng là bản vương rất thích tiểu nha đầu nào đó, mặc kệ ở cùng với nàng bao lâu, mở to mắt thấy nàng đều cảm thấy tim đập bịch bịch."

Đối mặt với lời thổ lộ trắng trợn như vậy, Ngư Ngư không đáp lại gì, giống như không thể nào nói nổi...

Nàng nghĩ nghĩ, đành phải nghiêm túc thành khẩn nói với y, "Biết đau là thai đập thì sao?"

Hách Liên Dạ: "..."

Bị Ngư Ngư vô lương chọc cho ghen ngào bật cười, người nào đó dứt khoát chặn ngang ôm lấy Ngư Ngư, chuẩn bị dùng hành động thực tế chứng minh, bản thân là tâm động, không phải... bụng.

Cách chứng minh cụ thể chính xác... Uh, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn.

Nếu bọn họ đều đi đến nơi này rồi, sáng ngày thứ hai, mấy người thương lượng một lúc, quyết định đi đến bên ngoài thạch thất Nguyệt Loan quốc nhìn xem.

Hơn nữa, nói không chừng ở ngoài thạch thất thật sự có cơ duyên gì đó, bằng không trực tiếp đi làm phiền Tiểu An cô nương kia, ý này cũng không tốt lắm.

Sau một ngày rưỡi, bọn họ tới mục đích.

Giống như tiểu lão đầu nói, thạch thất này bị hỏng rất nghiêm trọng, ở cửa ra vào có thể nhìn ra phần trong thạch thất đã từng sụp đổ, ngay cả khung cửa đều nghiêng ngả nghiêm trọng về một phía.

Ngư Ngư đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, không có linh cảm gì, cũng không có ai tới nói chuyện với nàng, hoàn toàn không giống với những gì nàng nghĩ, không có gì bất ngờ, cũng không có việc gì vui xảy ra giống như lúc trước tiểu lão đầu dự báo.

Bỗng bên tai Tiểu Trần Từ vang lên tiếng của Tiểu An, "Anh tiến lên phía trước vài bước."

Tiểu Trần Từ sững sốt, "Ban ngày cô cũng có thể xuất hiện sao?"

"... Tôi không phải là quỷ, không sợ ánh mặt trời."

... Cũng đúng.

Tiểu Trần Từ phối hợp tiến lên phía trước, mãi đến gần sát cửa ra vào, thật sự không thể tiếp tục tiến lên trước mới dừng bước chân lại.

Vị Đường Bao cô nương này phát hiện ra cái gì sao? Lấy một cái bánh đường ra cắn, Tiểu Trần Từ hồi hộp chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Đây mới là thực lực của Vương gia

An Tiểu Đường neho mắt lại, nghiêm túc nhìn trong chốc lát, "Các người nói loại cỏ kia có hình dạng như thế nào?"

May mắn lúc ấy bọn họ nhiều chuyện hỏi tiểu lão đầu một tiếng, lúc này mới đáp lại, "Nó được gọi là cỏ Khinh Yên, lá cây ngắn, mọc trên thân dài, trên đỉnh có sợi gân màu trắng trông như đóa hoa nhỏ."

An Tiểu Đường cảm thấy vui bất ngờ, "Tôi nhìn thấy chúng rồi, chúng bị một hòn đá đè lên, một mảnh rất lớn!"

Tiểu Trần Từ kinh ngạc hỏi, "Cô còn có thể nhìn xuyên thấu sao?"

"Không phải ~ hiện tại tôi không nhìn thấy người, nhìn thứ gì cũng chỉ mờ mờ thôi, cho nên dù ngăn cách vật gì đó, cũng có thể mơ hồ nhìn thấy chút chút."

"... Cái gì... tất cả?" Tiểu Trần Từ thốt lên một tiếng cổ quái.

"Đúng vậy."

"Vậy quần áo của ta thì sao?"

Lúc này đến lượt An Tiểu Đường kinh ngạc, "Anh mặc quần áo rồi hả?"

"... Mặc rồi!"

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, khiến cho đầu của An Tiểu Đường choáng váng, "Tôi chỉ nói đùa thôi, tôi gửi một ít linh lực trên người anh cho nên bây giờ không bị phù chú ảnh hưởng, người và quần áo đều là thực thể."

Tiểu Trần Từ vẫn còn cảm thấy hoài nghi, "Vậy tại sao trước kia cô không nhìn thẳng vào mắt ta?" Không phải bởi vì sẽ nhìn thấy hết được hần cho nên mới không tiện nhìn đấy chứ.

Vấn đề này khiến trong lòng An Tiểu Đường thấy rối rắm, "Tôi đáp trực tiếp bởi vì tôi rất không muốn nhìn vào mắt anh, có phải không tốt hay không?"

".... Cô dừng lại cho tôi! Đổi sang ăn bánh bao bình thường đi! Không được húp nước nữa!"

Những người khác không nghe thấy bạn học Tiểu An đang nói chuyện gì... Bọn họ chỉ đứng bên cạnh nghe, cảm thấy dường như hai người họ đang "cãi nhau", sau đó Tiểu Trần Từ đột nhiên nhảy ra nói một câu kì lạ như vậy...

"... Tại sao đến cả ăn bánh bao gì cũng phải quản nữa." Ngư Ngư vô cùng thắc mắc.

Tiểu Trần Từ vẫn đang trong cơn tức giận, "Bởi vì húp canh rất dễ dàng vãi nước canh ra sàn, ta sợ lãng phí đồ ăn, cũng đâu thể đánh nàng ấy được!"

"Người có thể đổi câu nào có tính theo đuổi hơn được không?"

Một câu này của Ngư Ngư giống như khai thông đường lối, ngay lập tức Tiểu Trần Từ thay đổi cách nói, chỉ vào bạn học Tiểu An, khí thế nghiêm trang gào lên một tiếng, "Ta lệnh cho cô gói chỗ canh còn lại giữ lại cho ta!"

Mọi người: "..."

Tiểu An có thể nhìn thấy nơi sinh trưởng của cỏ Khinh Yên, đây đích thực là hi vọng của mọi người.

Cho dù thạch thất đã sụp đổ, vị trí các cơ quan bị thay đổi, địa đồ đã trở nên vô dụng, nhưng bọn họ vẫn có thể sử dụng đến phương pháp đơn giản có phần thô bạo hơn, đó là trực tiếp phá hủy thạch thất từ trên mặt đất xuống, có thể đào ra được cỏ Khinh Yên không?

Biện pháp này nhất định phải thử một lần, hiện giờ phải xem xét xem thạch thất này có thể phá hủy được hay không.

Mọi người không muốn tùy tiện quyết định nên nhanh chóng truyền tin về Kinh thành, muốn mời tiểu lão đầu tới đây một chuyến.

"Nhân tiện đem thân thể tạm của ta đến đây nữa." Tiểu An bình tĩnh thương lượng với Tiểu Trần Tử.

"... Được."

Chỉ là sao lời nói này nghe ra lại có vẻ khó chịu vậy.

Bọn họ phải đợi hồi âm của tiểu lão đầu, cho nên tạm thời không có chuyện gì đặc biệt cần làm, đám người lập tức tìm một túp lều ăn cơm.

Đã được nghe đoạn "cãi nhau" của Tiểu Trần Tử và Tiểu An, đủ loại bánh đường bánh canh không ngừng vang lên, Ngự Ngự cảm thấy rất....

Chờ đến khi các loại bánh bao được mang lên rồi, Ngự Ngự và Tiểu An mượn "người phiên dịch" là Tiểu Trần Tử giúp trao đổi đơn giản, sau đó cảm thấy vui mừng khi biết được cả hai đều đến từ cùng một thời không.

Nhưng từ khi còn nhỏ Tiểu An đã học phù chú, còn lúc nhỏ Ngự Ngự lại học y thuật, cuộc sống mà hai người này trải qua đều không phải cuộc sống của những con người hiện đại bình thường, hiện giờ lại không thể nhìn thấy được nhau, nhất thời cũng không tìm được chủ đề nào đặc biệt hay để nói.

Đương nhiên điều này không làm khó được Ngự Ngự, nàng chỉ cần dùng một câu đã kéo gần khoảng cách hơn với Tiểu An.

"Anh họ của tôi là Nghiêm đại thiếu."

Sau đó, Tiểu An không nói câu nào với Ngự Ngự nữa....

Không phải nàng ấy không để ý tới Ngự Ngự nữa, mà đặc biệt kính sợ cũng như sùng bái nhìn Ngự Ngự, nói không nên lời..

Những người khác không nhìn ra, nhưng Tiểu Trần Tử rất ngạc nhiên không biết nên miêu tả thế nào trước phản ứng này của Tiểu An.

Cuối cùng Hách Liên Dạ cũng nhìn thấy được thái độ khác lạ của người khác với Nghiêm đại thiếu rồi..

Mức độ nổi tiếng của "tình địch" số một của y cao như vậy, đáng sợ đến vậy sao? Tên phúc hắc nào đó không bình tĩnh nổi nữa.

Nhưng nghĩ kỹ lại, bất kể thạch thất này có tác động được hay không, có cô nương Tiểu An giúp đỡ, bọn họ nhất định có thể quay trở lại hiện đại, sẽ nhanh chóng nhìn thấy biểu ca trong truyền thuyết kia, có thể ngay lập tức đánh giá được hần như thế nào.

Nhưng Hách Liên Dạ chợt nhận ra một vấn đề...

Tiểu An cũng không phải người thường.

Gia tộc của họ đã học dùng phù chú từ rất nhiều thế hệ, loại năng lực này trong mắt người hiện đại vốn rất thần kì..

Nhưng nàng ta nghe được tên của Nghiêm đại thiếu mà vẫn kính sợ được đến mức này...

Cũng giống như những người sống ở hiện đại khác, Tiểu An nghe đến Nghiêm đại thiếu trong truyền thuyết....

Bây giờ lại còn được gặp em họ của Hắc Ma vương trong truyền thuyết, đương nhiên Tiểu An có rất nhiều điều muốn hỏi.

Nhưng đến cuối cùng nàng ấy cũng không hỏi mấy vấn đề đó....

Bởi vì từ khi nghe cách Nghiêm đại thiếu uống nước như thế nào, thế giới quan của Tiểu An đã bị đá kích vô cùng nghiêm trọng, im lặng suốt cả buổi chiều...

Tiểu Trần Tử và Hách Liên Dạ cùng nghe ở bên cạnh cũng im lặng không nói gì, thật sự không thể hiểu nổi tình huống hiện tại là gì.

Hồi âm của tiểu lão đầu còn nhanh hơn cả tốc độ mà lão xuất hiện rất nhiều lần.

Sáng ngày thứ hai, mọi người cùng tụ tập lại ăn điểm tâm, một tờ giấy lớn bằng một bàn tay đột nhiên bay vào, vòng quanh Hách Liên Dạ nửa vòng, dường như còn có thể nghe được âm thanh mà tiến lại gần, sau đó bỗng nhiên mở ra.

"Thạch thất có thể động! Nhưng tuyệt đối phải cẩn thận, cố gắng đừng phá hủy rễ của nó, để về sau nó có thể sinh trưởng được."

Tờ giấy được mở ra, biến thành một tờ giấy trắng, sau đó lại nhảy lên, lập tức nghe được giọng nói của tiểu lão đầu, nói lại một lần nữa những lời nói vừa rồi.

"Đường Bao, đây cũng là phù chú hả?" Tiểu Trần Tử nhìn thích thú.

Bạn học Tiểu An lại cảm thấy bị thương, "Thao túng những vật thể không có sinh mạng là phù chú cơ bản nhất, không cần người sử dụng phải có năng lực cao, có thể tạo ra rất nhiều dạng hình thù đa dạng."

Nàng ấy dừng một chút, sau đó giọng nói càng xót xa, "Lúc tôi còn nhỏ, mẹ của tôi thích nhất là chỉ huy rau củ trong vườn đánh nhau, mỗi đêm tôi về đến nhà đều có thể nhìn thấy củ cải trắng đại chiến với cà rốt."

"..." Nghe chơi vui thật! Chỉ là không biết nàng ấy xót xa vì cái gì, sợ nhắc tới chuyện đau buồn của nàng, Tiểu Trần Từ không dám chen miệng vào.

Kết quả đến khi dứt lời, Tiểu An bị phần nắm tay, "Sau đó mẹ tôi sẽ nhảy ra nói là vì thế giới hòa bình của củ cải, bà sẽ phải làm chút gì đó, để chúng nó trở thành người một nhà! Sau đó bà sẽ xào nấu hai loại củ quả trong cùng một nồi!"

Tiểu Trần Từ: "..."

"Lúc tôi còn nhỏ đều phải ăn cà rốt nấu với củ cải trắng!" (ㄣ_ㄣ) "Tôi biết làm cơm chính là nhờ trải qua những chuyện như vậy..."

Tiểu Trần Từ thuật lại đoạn thời gian trưởng thành đầy đau đớn này cho đám Ngư Ngư nghe, hiện giờ Ngư Ngư đã hiểu tại sao lúc trước mẹ An phải nói về chuyện cưới gả với Tiểu Trần Từ, tại sao lại phải giữ chân con người tài giỏi như Tiểu Trần Từ này rồi...

Quả nhiên không phải người bình thường...

Bữa điểm tâm kết thúc trong bầu không khí lạ kì, mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất môn tới đảo cỏ Khinh Yên.

Thật ra những người khác chỉ có thể chờ xem, chờ Tiểu An miêu tả cụ thể phương hướng của cỏ Khinh Yên, sau đó người chính thức động thủ cũng chỉ có Hách Liên Dạ.

Cũng bởi vì chỉ có nội lực của y mới không chế vừa đủ, nên dùng bao nhiêu phần công lực thì cũng chỉ có y mới tính toán chính xác không sai một li nào.

Nếu những người khác dùng cường lực đánh tảng đá thì cũng không vỡ được, mà có vỡ thì cũng sẽ hoàn toàn phá hủy tất cả thảo dược bên dưới mà thôi.

Ngư Ngư ôm heo nhỏ qua vào trong lòng mình, vỗ bả vai y, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, cố gắng lên!"

Xưa nay heo nhỏ rất hiểu tính người, nó cảm thấy trong thời khắc quan trọng như thế này, nó cũng nên cổ vũ nam chủ nhân của mình một chút.

Cho nên nó duỗi móng heo ra vỗ vỗ lên bả vai Hách Liên Dạ.

Sau đó nó lại không vỗ tới...

....Cái chân nhỏ quá ngắn chính là nỗi đã kích vô cùng lớn.

Cái móng heo núc ních thịt dùng giữa không trung, cách bả vai của Hách Liên Dạ cả một quãng đường dài, heo nhỏ đã bị đá kích sâu vô tận...

Chết tiệt!

Nhóc con kia lập tức chui vào trong ngực Ngư Ngư, giấu tất cả móng heo đi, lại làm bộ ngẩng đầu ưỡn ngực hiên ngang, cố gắng hết sức kéo căng cơ thể, có ý thể hiện chân của mình rất dài...

Mọi người xung quanh cố nén cười đến đau cả bụng, thật ra Tiểu Trần Từ muốn hỏi nhóc con kia một câu, tại sao phải giả vờ ngẩng đầu ưỡn ngực làm gì? Mày vốn đâu có cổ...

Bị bộ dạng này của heo nhỏ chọc cười, bầu không khí trở nên thoải mái hơn, Hách Liên Dạ vỗ đầu Ngư Ngư, sau đó xoay người, dáng vẻ bình tĩnh thong dong đi vào cửa thạch thất.

Ngư Ngư và Tiểu Trần Từ cố gắng lùi lại phía sau càng xa càng tốt, tránh bị thương bởi nội lực của y và đá vụn văng ra.

Mặt đất và trần thạch thất vốn bị ngăn cách bởi lớp tầng đất dày và nham thạch, cộng với việc thạch thất đã bị hủy, tường đá bên trong sụp đổ, tầng tầng lớp lớp che lấp tất cả phía dưới, trông ghê rợn đến mức dọa người.

Cũng chính vì vậy mà Tiểu Trần Từ và Ngư Ngư cuối cùng cũng có cơ hội được tận mắt nhìn thấy toàn bộ thực lực của Hách Liên Dạ.

Y từ từ nâng tay lên, không thấy y sử dụng bất kì động tác mạnh mẽ nào, thế nhưng không khí lưu thông xung quanh lại đang xảy ra biến hóa.

Những con gió vốn đang nhẹ nhàng bỗng như bị khống chế bởi một thế lực thần bí nào đó, trở thành dòng khí lưu mang áp suất gấp mười lần.

Mà ngọn nguồn của dòng khí lưu này lại đang tụ trong tay Hách Liên Dạ.

Chỉ trong chốc lát, y giống như đã biến thành Chúa tể vạn vật, sống chết của tất cả mọi người đều chỉ cần một ý niệm của y mà thôi.

Thực lực này đáng sợ đến mức nào, hoàn toàn không cần bạn thật sự ra tay thì trong lòng đã biết mình chắc chắn sẽ thua, đến ngay cả tâm tư phản kháng cũng không thể có.

"Thập Nhất thật sự.... biến thái." Tiểu Trần Từ suy tư cả buổi, cuối cùng phát hiện cũng chỉ có mỗi từ này có thể dùng để miêu tả Hách Liên Dạ.

Tác phong biến thái, mãi mãi không giống người thường..

Nâng tay, một chương khiến con người ta sợ hãi cuối cùng cũng được đánh ra.

Nhưng lại không phải một tiếng nổ gầm vang, long trời lở đất giải quyết theo cách vô cùng bạo lực như trong tưởng tượng, mà là những lưỡi đao sắc bén như đang cắt đứt hũ đang liên tiếp chém vào, nhanh nhẹn dứt khoát, sau đó... dường như vẫn như cũ không có bất cứ điều gì xảy ra.

... Xong rồi? Vẫn thất bại sao?

Ngư Ngư và Tiểu Trần Từ nhìn nhau không hiểu.

Đương nhiên nghi vấn của bọn họ cũng chỉ tồn tại trong vòng hai giây.

Lòng đất giống như một nồi nước sôi to bự, những tiếng động nhỏ lần lượt xuất hiện, xoay vòng giống như lốc xoáy nước khổng lồ, chẳng qua động tĩnh này hiển nhiên cũng không phải nhỏ, đất dưới chân tựa như đều cùng xuất hiện những tiếng ầm ầm.

Tình huống này diễn ra trong gần mười phút.

Hách Liên Dạ kiên nhẫn chờ, chờ đến khi những tiếng động đều biến mất mới lạnh lùng quơ tay áo, tư thế nhàn hạ này giống như đang đuổi muỗi vậy.

Nhưng những tảng đá nặng nề kia đều tăn về phía hai bên sau khi y đã phát tay một cái.

A, mà cũng không chỉ là tảng đá tăn thôi đâu.

Còn có cả những ám khí kim loại nằm sâu trong tầng lớp đất đá gần chỗ Khinh Yên cũng tăn theo.

Lúc này Tiểu Trần Từ và Ngư Ngư mới chợt hiểu nguyên nhân của trận động đất vừa rồi là gì.

Những cơ quan ở dưới thạch thất này quả nhiên lợi hại, với mật độ ám khí dày đặc thế này bất kể khinh công của bạn cao diệu bao nhiêu, một khi đã khởi động cơ quan thì trốn cũng không thoát được loạt công kích dày đặc thế này.

Thì ra Hách Liên Dạ đã sớm nghĩ ra khi phá hủy thạch thất thì sẽ tiếp xúc với cơ quan nào.

Đương nhiên ngọn núi băng đồ sộ mà y làm ra cũng mang lại hiệu quả khiến cho vô số đá vụn bay tán loạn trong không trung.

Dù sao đánh giá từ mắt nhìn mà nói, càng náo nhiệt như vậy thì càng cường đại hơn...

Nhưng cũng vì thiếu vật cản trở nên ám khí bắn ra sẽ càng nhanh hơn, không chừng sẽ hướng tới đám người họ, phải vất vả trốn tránh ám khí không nói, nếu xui xẻo còn có thể mất toi cái mạng nhỏ này, điều đó khẳng định thâm hơn rất nhiều so với bộ dạng thông dong bình tĩnh hiện tại của Hách Liên Dạ.

Thấy Hách Liên Dạ động thủ biểu diễn tiết mục bạo lực kết hợp hoàn hảo với trí lực, tuyệt đối là nghệ thuật chân chính...

"Quán biến thái..." Tiểu Trần Từ cảm khái lần nữa.

Ngư Ngư cũng tâm phục khẩu phục, "Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ quả nhiên là nữ trung hào kiệt!"

"Vương phi..."

Câu nói mang tiêu chí vô lương mạnh mẽ này của Ngư Ngư mang tới những tiếng gào thét vang trời như vậy.

Sau đó Hà Nghiêm chạy như điên xuất hiện trước mặt mọi người...

"Vương phi..." Hà Nghiêm kêu gào lần nữa.

Lời thoại của người và chủ tử quá bình thường rồi! Từ nay về sau ta sẽ không bao giờ lên đường cùng với Dung công tử và sư đệ của hắn nữa!

Đám người Dung bánh bao chạy tới đưa thân thể của An thị vệ cho Tiểu An.

Dưới sự yêu cầu quyết liệt của Hà Nghiêm, đám người cũng theo Hà Nghiêm tới đây.

Sau đó Hà Nghiêm đã được trải qua phút giây đen tối nhất của cuộc đời hắn...

Ngư Ngư vẫn luôn cố gắng học tập theo Nghiêm đại thiếu, cho nên nàng cũng vô bao che khuyết điểm, không cần biết bất kể đã xảy ra chuyện gì liền nghiêm nghị khiển trách sau sự xuất hiện của sư đệ, "Hơi quá đáng rồi đó, đều cùng là phái nữ, sao cô không chăm sóc Hà Nghiêm một chút!"

Sư đệ vô cùng thông dong tháo cái mặt to của mình ra phẩy phẩy quạt mát cho mình, "Ta chăm sóc sư huynh của ta rồi."

... Hà?

Câu trả lời đó khiến Ngư Ngư hết sức ngạc nhiên, chẳng lẽ chỉ mấy ngày không gặp mà quan hệ của sư đệ và nam tử áo trắng bỗng nhiên tăng vọt rồi sao?

Nhìn ra sau lưng sư đệ liền thấy bộ dạng chói mắt của nam tử áo trắng.

Hắn ta vẫn mặc một thân áo trắng, bên ngoài bạch y vẫn bao phủ chiếc áo bào màu bạc nhạt làm nổi bật khí chất thiên tiên của hắn ta, nhưng mà...

Trên cổ hắn ta có thêm một đồ vật Vi Chùy để tránh khi ăn sẽ dây ra làm bẩn quần áo... (chắc là yếm ăn của trẻ em))

Trên miếng vải được quấn quanh có phần nghi ngờ là một miếng bánh khổng lồ... đã bị khoét rỗng ở chính giữa, cũng thuận tiện chòng quanh cổ của nam tử áo trắng.

Rốt cuộc Ngư Ngư cũng hiểu được tại sao Hà Nghiêm phải rơi rồi, bởi vì ngay cả nàng bây giờ cũng thấy rối rắm, "Bánh bao, tại sao anh lại phải làm một món trang sức nhiều bánh như vậy?"

"... Khối bánh lớn này rất giống bản mặt to của sư đệ, bị sư đệ phát hiện ra."

"... Sau đó thì sao?"

Nam tử áo trắng hồ hững chỉ vào chiếc bánh treo trước ngực mình, "Sau đó nàng ấy làm một cái kích cỡ giống như vậy bắt ta phải ăn hết nó."

Mọi người: "..."

Đáp án này càng khiến Ngư Ngư rối rắm thêm, "Bánh bao à, bị sư đệ bắt nạt như vậy anh có biện pháp nào không?"

Là một sư huynh có võ công cao cường hơn sư đệ của mình, chẳng lẽ hắn ta lại không muốn làm chiếc bánh màn thầu hăm dọa đấu tranh chống lại giai cấp thống trị sao?

Nam tử áo trắng không nói gì cả, chỉ lặng yên nhìn cái bánh khổng lồ trước mặt...

Có một câu nói không bộc phát trong sự im lặng, mà là diệt vong trong sự im lặng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy thời gian nam tử áo trắng bùng nổ rốt cuộc cũng đã tới...

Quả thật hắn ta cũng không nhịn nữa, cuối cùng mở miệng, giọng điệu bình tĩnh, thái độ rất chân thành nhấn mạnh suy nghĩ của mình.

"Ta muốn đổi thành bánh thịt, nhưng sư đệ không cho ta đổi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 221: Có nên về nhà hay không

Tâm nguyện của nam tử áo trắng vẫn luôn đơn giản trực tiếp như ngày nào.

Thân là cao thủ đứng đầu đại lục, là đệ tử đắc ý của Huyền Cơ lão nhân đại danh鼎鼎, người ta chỉ muốn ăn thịt thôi!

...Nhưng mà sư đệ lại không cho hắn ăn.

Mọi người đều cảm khái thở dài, lòng đều tò về đồng cảm, "Bữa trưa chúng ta đổi sang làm tiệc thịt đi!"

"..." Nam tử áo trắng lặng lẽ nhìn bọn họ một cái, lại nhìn cái bánh khổng lồ rỗng ruột trước ngực, giọng điệu rất thoải mái nói, "Ta đi trước."

"Khụ." Sư đệ cũng không ngăn cản hắn, chỉ bình tĩnh ho nhẹ một tiếng.

Nam tử áo trắng: "..."

Hắn không đi nữa, lặng lẽ xoay người trở lại, cúi đầu ngồi yên một chỗ không nói lời nào.

Được thấy bộ dạng gập cảnh khốn cùng thế này khiến mọi người bây giờ không nhìn nổi nữa, đan tay vãn áo thương lượng bữa trưa nên ăn những món thịt nào thì được đây?

Không cần phải hoài nghi, lương tâm của bọn họ đều đang xuất môn cảm tạ ăn thịt hết rồi!

Đám người Ngự Ngự đều là những kẻ vô lương... Thế cho nên An Tiểu Đường đi theo họ bao lâu nay cũng đã được xem là hiền lành rồi.

Trước kia khi đi cùng họ, nàng ấy vẫn không quen, nàng ấy vẫn luôn giả bộ bản thân là An thị vệ, có nói mấy câu, bây giờ rốt cuộc nàng ấy cũng có cơ hội nói theo ý mình.

Bạn học Tiểu An làm một cái phù chú quay trở về thân thể của An thị vệ, lắc lắc đầu, chờ đến khi thích ứng được rồi thì cũng thân thiết đi đến trước mặt nam tử áo trắng, "Xin chào, tôi tên là An Tiểu Đường, có bạn bè gọi tôi là Đường Bao, biệt danh của chúng ta rất giống nhau nha."

Nam tử áo trắng thật ra cũng nói rất ít, đừng nói là người quen, ngay cả Ngự Ngự hỏi hắn cái gì hắn cũng thường không nói nhiều.

Nhưng lời nói của Tiểu An hiển nhiên đã khiến hắn xúc động, chịu đáp lại.

"Đều không có nhân thịt."

Giọng điệu của nam tử áo trắng hồ hững nhưng lại tổng kết điểm "quan trọng" giống nhau nhất của hắn với Đường Bao...

Bạn học Tiểu An càng bội phục hơn.

Đây chính là chấp niệm của động vật ăn thịt mà!

Thật ra bình thường nàng ấy cũng thích ăn vật, hiện giờ trong túi đúng lúc có một bịch thịt bò khô.

Tiểu An rất phóng khoáng lấy bịch thịt bò khô ra muốn mời nam tử áo trắng ăn, nhưng đối mặt với một bao thịt lớn như vậy, kẻ vẫn luôn la hét đòi ăn thịt như nam tử áo trắng vẫn chỉ liếc mắt một cái không nhận lấy.

Ờ thì... Tiểu An có chút ngưng ngừng.

Người am hiểu dụng độc ở cổ đại quá nhiều, trong giang hồ, những người có thân phận tương đối miễn cảm, dĩ nhiên cũng phải chú ý, cho dù là người quen khi bỗng nhiên đưa đồ ăn tới, họ cũng không dám tùy tiện ăn.

Xét trên khía cạnh này, họ còn cẩn thận hơn người hiện đại nhiều.

Tiểu An vừa tới cổ đại không bao lâu, lại không tiếp xúc với người ngoài nhiều, khi cầm đồ ăn cũng không nghĩ tới vấn đề này, hiện giờ đành ngưng ngưng thu tay về.

Đương nhiên Ngự Ngự không thể giương mắt nhìn đồng bào hiện đại phải xấu hổ như vậy, nàng quen trước khi lên tiếng giải vây giúp Tiểu An mới chợt để ý, đã quen biết nam tử áo trắng lâu như vậy rồi mà mới nhận thức được một vấn đề nghiêm trọng.

"Dung bánh bai đã từng ném qua món ăn mà các người đưa chưa?"

Mọi người sững sốt, cẩn thận hồi tưởng lại, sau đó lại phát hiện ra không có!

Ngự Ngự cũng bắt đầu nhớ lại, "Ngày đó khi sư đệ bị bại lộ, anh ta đã từng ném cơm mà lần đầu tiên tôi đưa, nhưng đó là khi anh ta không tới ăn tối, phần cơm mọi người đem tới đều để lại hết, những chén bát kia cũng do sư đệ bỏ vào trong giỏ, tôi chỉ tính là người bốc vác thôi..."

Cho nên kết luận là nam tử áo trắng chỉ chịu ăn đồ sư đệ cho hắn mà thôi.

Phát hiện này của Ngự Ngự khiến tất cả mọi người chấn kinh, sau đó cùng đồng loạt nhìn về phía nam tử áo trắng.

Mặt nam tử áo trắng không thay đổi đứng dậy, sư đệ cũng vô cùng bình tĩnh xoay người rời đi, "Ta đưa sư huynh đi ăn thịt đây."

Mọi người: "..."

Tại sao bọn họ vẫn không hiểu được hình thức chung sống của đôi sư huynh đệ này...

Hiện giờ đã lấy được cỏ Khinh Yên, mọi người cùng thương lượng, đều cảm thấy hiện tại là thời điểm thích hợp để tu bổ lại cánh cửa thời không.

Thứ nhất giải quyết nhanh chóng tránh đem dài lăm mòng, thứ hai là chờ đến khi cánh cửa được sửa xong, tiểu lão đầu mới có thể để tiểu công chúa Vệ quốc về nhà được, tránh để Vệ Quốc hoàng lại đem nữ nhi nhà mình làm đồ cúng tế, Phong Ngự Vũ mới có thể đoàn tụ với muội muội.

Việc sửa chữa cánh cửa thời không bao người muốn thấy còn không được này náo nhiệt như vậy, khiến Tiểu Trần Từ cũng muốn đi xem, nên cũng xuất phát theo sau mọi người.

An Tiểu Đường "ờ" trong thân thể An thị vệ cũng đồng hành cùng mọi người.

Nhưng sau buổi tối đầu tiên xuất phát, mọi người tự tìm một phòng thuê trong khách điểm đi nghỉ ngơi, còn An Tiểu Đường thì đột ngột gõ cửa phòng của Tiểu Trần Từ.

"Đột nhiên tôi nghĩ tới một việc, hai ta sẽ vĩnh viễn không thể trở thành bạn bè gặp mặt nhau thật sự rồi."

"... Tại sao?"

"Bởi vì nếu theo cách nghĩ của các anh thì cho dù cánh cửa thời không có được tu bổ tốt thì người cũng không có huyết mạch với người hiện đại, đâu thể xuyên không được."

An Tiểu Đường chỉ vào chính mình, "Hơn nữa đáng về này của tôi không còn kéo dài được bao lâu, có thể nhiều nhất là hai ngày tới tôi sẽ phải trở về hiện đại rồi, cơ hội lần tới sử dụng loại phù chú này cũng không biết là chuyện của khi nào nữa."

"..." Bỗng nhiên Tiểu Trần Từ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Từ khi còn nhỏ hắn đã bày ra hình tượng Thái tử mặt lạnh rồi, những người bên cạnh được xem là bằng hữu thật sự không nhiều.

Hơn nữa cũng vì cái người được gọi là Đường Bao trước mặt này cũng là người duy nhất biết hắn thích Ngư Ngư, mặc dù hai người quen nhau chưa được bao lâu, nhưng hắn đã coi đôi phương là một bằng hữu vô cùng quan trọng.

Tiểu Trần Từ vô thức nói, "Cần cơ hội như thế nào?"

"Thân thể và hồn phách của tôi không bài xích lẫn nhau, hơn nữa đôi phương còn đang sinh bệnh hoặc bị thương, ở trong thời điểm ý chí yếu đuối nhất."

"Ngày đó có người đến Đông cung hành thích đã làm An thị vệ thật bị thương mới cho tôi cơ hội."

Dứt lời, khóe miệng An Tiểu Đường khẽ giật.

Nàng nói như thể bản thân là một yêu quái biết đoạt cơ thể người vậy...

Nên nàng vội vàng bổ sung, "Hồn phách của người này vẫn còn tốt, hiện giờ đang ở trong cơ thể của tôi, tôi đã thương lượng với người đó cách thức sinh hoạt hiện đại rồi."

Dù sao An thị vệ cũng không muốn nằm dưỡng thương mãi ở trên giường, nên cũng vui vẻ đáp ứng với nàng.

Tiểu Trần Từ khẽ bật cười, cơ hội này quả thật khó tìm, không chừng cả đời này cũng không thể gặp được cơ hội thứ hai như vậy.

"Tôi trở về suy nghĩ lại xem còn có những biện pháp khác hay không." An Tiểu Đường xoa cằm mình, "Nếu không mẹ của tôi sẽ không tha cho tôi mất, bà còn muốn mang một nhân tài như anh tới hiện đại chơi mặt chược với bà nữa."

Tiểu Trần Từ: "..."

Dự đoán của An Tiểu Đường có sai một chút, không cần đến hai ngày, ngay sáng ngày thứ hai đang lúc ăn cơm, nàng bỗng nhiên như bị cắt điện chẳng may nhúc nhích, mấy phút sau, cơ thể An thị vệ ngơ ngàng sau đó sợ hãi khăn trương nhảy dựng lên quỳ xuống đất, "Điện hạ thứ tội!"

... Xem ra An thị vệ thật đã trở lại rồi, nhìn thấy thân thể của mình đang ăn cơm cùng bàn với Thái tử điện hạ nên bị dọa sợ.

An Tiểu Đường ra đi như vậy, đám người Ngư Ngư cũng thấy ổn, chờ đến khi quay trở lại hiện đại thì có thể dễ dàng tìm nàng ấy, nhưng với Tiểu Trần Từ mà nói thì không chừng cả đời này cũng không có cơ hội gặp lại nàng ấy nữa.

An thị vệ thật cũng không tính là tâm phúc của Tiểu Trần Từ, chuyện bọn họ cần làm cũng không thể để hắn biết được, cho nên Tiểu Trần Từ viện cớ đuổi hắn quay trở về cung.

Đoàn người tiếp tục gấp rút lên đường. Thiếu một đồng bọn thật ra mọi người cũng cảm thấy có chút buồn bực, suốt cả dọc đường vẫn nghiên cứu xem có cách nào đưa Tiểu Trần Từ theo đến hiện đại chơi một vòng hay không.

"Các người đừng bận tâm, ta thấy năng lực của nha đầu Tiểu An cũng không tồi, các người không tìm được cách nhưng nhất định nàng hoặc trong nhà nàng sẽ có cao thủ giải quyết vấn đề này."

Vào ban đêm, tiểu lão đầu đuổi theo bọn họ tới, đúng lúc nghe được lời bàn luận của đám người Ngư Ngư nên mới phán như vậy.

Ngư Ngư cũng gật đầu, "Thật ra cũng không cần phải quá buồn rầu làm gì, chờ đến khi tôi quay trở lại hiện đại rồi có thể hỏi biểu ca đại nhân..."

Nàng yên lặng nhìn trời, giọng nói trở nên kính sợ cảm khái, "Lão ấy cái gì cũng biết."

Phúc hắc nào đó đã không ăn giấm nữa, ít nhất giờ y không biểu hiện ra ngoài.

Y chỉ bình tĩnh tiếp tục suy tính kế hoạch "đổi chiến" với vị biểu ca trong truyền thuyết kia ở trong lòng...

Tiểu lão đầu cầm cổ Khinh Yên mà đám người Ngư Ngư đã mang về được trở về phòng, giúp bọn họ tạo ra thật nhiều lá bùa chú cao cấp.

"Mấy đứa trẻ này, bản lĩnh cũng không nhỏ, ngay đến cổ Khinh Yên mà cũng có thể mang về được, ta còn tưởng chúng phải mất tích mấy trăm năm nữa chứ."

Tiểu lão đầu nắm lá bùa nhỏ cầu nhàu, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói, "Phù chú tu sửa cánh cửa thời không, ta vốn dĩ không định đâu, đi cùng cũng chẳng giúp được gì, trong nhà Hưng Nhi vẫn còn chút việc, ta không yên lòng để nó ở lại phủ Liên Vương một mình, ta phải đi về trước rồi."

Hưng Nhi là thiếu niên áo đỏ, cũng chính là tên của đồ đệ tiểu lão đầu.

Liên Vương - phụ thân của thiếu niên áo đỏ không phải là hạng người dễ chọc, ngay cả con trai của ông ta dường như ông ta cũng không yêu thương nhiều.

Cho nên những lời này của tiểu lão đầu cũng không có gì bất thường, hơn nữa với sự cường đại của lão cũng không cần phải đi lừa gạt người khác, cho nên không có ai hoài nghi chút nào.

Trong lòng tiểu lão đầu thấy bất an, không ở lại ăn cơm với mọi người mà đã vội vàng cáo từ.

Thiên mệnh không thể trái... Chuyện kể tiếp chỉ chờ tạo hóa của mấy đứa thôi, ông không nên ở lại đây.

Trong lòng tiểu lão đầu cảm thấy bất lực, quay đầu luyến tiếc nhìn đám người náo nhiệt kia, lắc đầu không mở miệng nữa, xoay người đi thẳng.

Lấy được những lá bùa chú mới, Hách Liên Dạ và nam tử áo trắng bắt đầu luyện tập phù chú, để đảm bảo khi sử dụng thật sự sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Còn Hà Nghiêm... Hà Nghiêm đành gạt lệ bị Tiểu Trần Tử kéo đi nướng thịt.

Là một kẻ chỉ biết ăn, Ngư Ngư bình tĩnh cự tuyệt lời mời đi nướng thịt cùng mọi người.

Trời nóng như vậy, bản thân nàng lại không có nội lực để làm mát bản thân, khói xông lên chỉ khiến mình nóng hơn thôi.

Chờ đến khi Tiểu Trần Tử nướng xong thì nàng đến cướpt, chính là vậy.

Cho nên trên bàn hiện giờ chỉ còn mỗi hai người nữ là Ngư Ngư và sư đệ, giờ phút này chính là khoảng thời gian tâm sự thầm kín nhất.

Nhưng dường như sư đệ không có bí mật gì muốn tâm sự, đành phá lệ bình tĩnh lấy từ trong túi tùy thân ra một quyển sách nhỏ nghiêm túc nghiên cứu.

Ngư Ngư cắn một miếng dưa hấu, miệng không cách nào khép lại được, hóa đá nhìn cuốn "Xuân cung đồ" trong tay sư đệ.

"... Nhất Nhất, sao cô lại xem cái này?" Chẳng lẽ hai sư huynh đệ bọn họ đã bắt đầu quan hệ yêu đương rồi, hơn nữa còn tăng trưởng vô cùng mạnh mẽ?

"Buổi chiều đi ngang qua thư phòng." Giọng điệu của sư đệ từ trước đến nay vẫn luôn rất bình tĩnh.

"...Sau đó thì sao?"

"Nhìn thấy quyển sách này ở bàn đọc sách."

Ngư Ngư: "..."

Ngư Ngư bị đá kích vô cùng to lớn, thật sự không thể bình tĩnh nhìn thẳng vào bản mặt to tướng của sư đệ nữa, lặng lẽ ôm dưa hấu sang bàn bên cạnh ăn.

Đang ăn hăng say, nàng lại nhớ tới một chuyện, "Này, nếu có người quyết trả giá cao mua Dung bánh bao, cô có bán hay không...?"

"Không bán." Sư đệ đáp không chút do dự.

Xem ra vẫn còn yêu thương sư huynh một chút, Ngư Ngư cảm thấy vui mừng thay cho nam tử áo trắng.

"Bán đi ta thì ta sẽ trở thành lão đại trên núi, bọn họ sẽ gọi ta là đại gia ~ không dễ nghe như nhị gia nữa." Sư đệ bình tĩnh bổ sung.

Ngư Ngư: "..."

"...Sur đệ, ta có thể nghe được tiếng mọi nói chuyện." Giọng điệu của nam tử áo trắng nghe không ra đang vui hay buồn truyền tới từ phòng bên cạnh.

"Vậy thì đi lấy thịt nướng về đây cho ta đi." Sur đệ thông thả phân phó.

Nam tử áo trắng không nói nữa, cũng không biết có làm theo hay không, hay vẫn bình tĩnh không đếm xỉa tới.

Nhưng mấy giây sau, dưới lầu truyền đến tiếng tức giận rống to của Tiểu Trần Tử, "Buông ra cho ta! Ta xem ai dám cướp thức ăn của ta!... Là bánh bao người... thôi, người cầm đi đi."

Cho dù là kẻ bảo vệ thức ăn siêu tốt như Tiểu Trần Tử nhưng khi hắn nhìn thấy sur đệ ức hiếp nam tử áo trắng, hắn vẫn không nhẫn tâm so đo... đủ để nhận ra hắn thâm thương đến mức nào.

Nhưng là một đám người hiền lành chất phác, bọn họ vậy xem kịch vui cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Bầu không khí đều vui vẻ như vậy suốt quãng đường đi, vài ngày sau, lộ trình của bọn họ chỉ còn cách hồ nước thần bí của Vệ quốc một ngày đường nữa thôi.

"Vương phi, lần này sau khi đã tu sửa xong cánh cửa thời không rồi, người không phải nên đánh tiếng để người nhà tiếp đón hay sao?"

Ngư Ngư vẫn chưa hoà thai, nếu hiện giờ lại dùng chính cơ thể của mình một lần nữa thì sẽ không có cách để trở về rồi, cho nên tạm thời đành phải sử dụng biện pháp này.

Ngư Ngư lặng lẽ nhìn trời, "Tôi sợ sau đó sẽ bị anh họ đại nhân kéo đi mất, tiếp đó người nhà sẽ không để tôi trở về nữa..."

"Tại sao?" Từ trước đến nay Hà Nghiêm vẫn luôn là người nóng nảy.

Luận ngoại hình luận gia thế luận năng lực luận nhân phẩm... Khụ, nhân phẩm trước đừng nói vội, nhưng Vương gia đối xử với Vương phi tuyệt đối không chê vào đâu được!

Bất kể so về cái gì thì Vương gia nhà họ cũng đâu có kém ai! Tại sao Vương phi lại phải lo lắng người nhà nàng sẽ chường mất Vương gia?

Ngư Ngư còn băn khoăn hơn cả Hà Nghiêm, "Tôi cũng không biết, tôi chỉ là người địa cầu..."

Nếu có thể đoán được suy nghĩ anh họ đại nhân, thì không phải nàng đã biến dị rồi sao...

Đây là nàng đang dùng phương pháp phòng ngừa vạn nhất mà thôi...

Thiếu hụt nền giáo dục hiện đại cơ bản, Hà Nghiêm trước giờ vẫn không hiểu cái gì là người ngoài hành tinh... Chẳng qua hắn chỉ cảm thấy bất kể là ai, chỉ cần chủ từ nhà mình muốn khiến đối phương thích ngài thì ngài nhất định sẽ làm được.

Ngư Ngư bị tác động bởi lời nói của Hà Nghiêm, liền nói thầm, "Đúng lúc tôi muốn ăn chocolate...Không chừng có thể bảo người nhà ném qua đây vài hộp."

"Đó là cái gì?" Tiểu Trần Tử vừa nghe đến "ăn" thì hai mắt liền sáng như đèn pha ô tô.

Sau khi đã được nghe Ngư Ngư giải thích đơn giản, hắn càng hận không thể đập Ngư Ngư một đập tới hiện đại ngay lập tức.

Đương nhiên đây cũng chỉ là ý nghĩ trong lòng, trên mặt hắn vẫn rất bình tĩnh, thâm trầm lấy một mảnh vàng lá giao cho Ngư Ngư, "Nói với biểu ca người có thể mua được bao nhiêu hãy mua bấy nhiêu."

Hà Nghiêm không hiểu nói chen vào, "Nghe ý tứ của Vương phi thì chocolate loại tốt sẽ rất đắt."

Một mảnh vàng lá này cũng không mua được nhiều... Đương nhiên "không được nhiều" là chiếu theo mức độ tiêu thụ trong dạ dày của Tiểu Trần Tử mà nói...

Ngư Ngư rất bình tĩnh thu miếng lá vàng lại, "Tiền này là hắn mua một khuôn cho ta."

"...Khuông?"

"Một miếng chocolate đó!"

Hà Nghiêm: "... " Vậy là bao nhiêu khuôn! Cảnh giới của hắn còn kém lắm!

Nghĩ đến việc sắp được gặp lại người nhà, tâm trạng của Ngư Ngư trở nên tốt hơn.

Nhưng...trong lòng bỗng dưng có một ý niệm nảy ra.

Đây là "việc vui" mà tiểu lão đầu đã tiên đoán trước đó sao? Những lời này đã ứng nghiệm rồi, có phải Hách Liên Dạ cũng sẽ gặp được thảm họa đầm máu thật sự hay không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Vương gia trả lời như thần

Ban đêm trong gian phòng khách điểm.

Hách Liên Dạ đang tắm, còn Ngư Ngư ở... bên cạnh ngắm nhìn.

Hơn nửa lúc xuất hiện, trong tay nàng còn cầm một cao dao.

Hách Liên Dạ không phải người bình thường...

Với trình độ biến thái yêu nghiệt cỡ này của y khi gặp những chuyện như thế này thì phản ứng luôn khác với người bình thường.

Nhìn thấy con dao sáng loáng Ngư Ngư cầm trong tay kia, y còn khéo léo hỏi, "Tiểu nha đầu, có phải nàng muốn chẻ thùng tắm này ra để được nhìn thấy rõ hơn chút không?"

Dứt lời còn nở nụ cười sùng sịnh, "Nàng không cần phải phiền toái đến vậy đâu, nàng nghĩ xem, ta đứng đây cũng được mà."

Y nói xong chưa chờ Ngư Ngư đáp lại đã nghe thấy một tiếng "bồng", cả người y từ trong thùng tắm đứng lên, không hề có áp lực, hoàn toàn không đỏ mặt...

Ngư Ngư: "..."

Đường đường là Hách Liên Dạ lại chịu hi sinh nhan sắc, không một mảnh vải che thân đứng trước mặt nàng... Không bình phẩm hai câu đường như không được tôn trọng đối phương cho lắm nhỉ.

Ngư Ngư đành phải nghiêm túc đánh giá thân hình của y, "Người gầy quá, làm thịt kho tàu không ăn được."

"Đúng vậy, vẫn nên trực tiếp cắn bốn vương thi ăn mới ngon hơn," yêu nghiệt nào đó còn cười cực kỳ thông dong, "Không tin nàng cắn thử một cái nhé?"

Sau đó lập tức kéo Ngư Ngư đến bên cạnh mình, xem ra không chỉ đơn giản là giờ cánh tay ra cho Ngư Ngư cắn một cái như vậy được đâu...

"... Vương gia, chúng ta nói tới vấn đề tiết tháo đi," Ngư Ngư không cho y cơ hội nói sang chuyện khác, ngay sau đó nói, "Sáng mai em muốn ăn vằn thắn."

"Được, sáng mai thức dậy ta làm cho nàng," yêu nghiệt nào đó vẫn nở nụ cười, "Buổi tối ăn thịt người mệt lắm rồi, sáng ra phải ăn nhiều một chút."

"..." Ngư Ngư cúi đầu, trầm mặc nhìn con dao nhọn trong tay, rốt cuộc hiểu được mỗi lần nam tử áo trắng nhìn cái bát trong lòng mình có tâm trạng thế nào rồi...

Hách Liên Dạ bật cười vỗ đầu nàng, không tiếp tục làm khó nàng nữa, "Tiểu nha đầu, nàng cầm dao tới làm gì vậy?"

"Đương nhiên là để chém chàng," Ngư Ngư cũng không nói đùa, vẻ mặt rất thành thật, còn ẩn ý ngồi xuống thùng tắm lại, dạo vòng quanh cái thùng to mấy vòng, "Vương gia, chàng nói xem em nên hạ đao từ đâu được đây?"

Nương tử bảo bối cũng đã đặt câu hỏi rồi, đương nhiên Hách Liên Dạ y cũng phải trả lời nghiêm túc mới được.

Chỉ là yêu nghiệt nào đó lại cụp đôi mắt xuống, thần sắc cùng giọng điệu đều tràn ngập sự bất lực, "Bất kể có hạ đao ở đâu cũng đều không được, bốn vương sẽ đau lòng lắm."

"... Tiểu Dạ tỷ tỷ, tỷ quả thật là một tiểu cô nương nũng nịu mà, bị thương có chút xiu thôi mà cũng đến mức tự mình đau lòng cho chính mình."

"Bốn vương đau lòng là cho chính tiểu nha đầu mà mình thích kia."

Người nào đó thở dài một tiếng, "Bởi vì nha đầu kia hiện giờ cũng rất thích bốn vương, mà bốn vương bị thương, nàng còn khổ sở hơn so với bất kì ai khác, bốn vương nhìn thấy đương nhiên sẽ đau lòng rồi."

Ngư Ngư: "..."

Thu hồi cái ý nghĩ buồn nôn mà lại to gan kia đi, người thường tuyệt đối không thể tiếp nhận được mà....

Cho nên Ngư Ngư thực sự động tâm, kính nể mà thỉnh giáo y, "Vương gia, chàng biết chữ "mặt" (脸) viết như thế nào đấy chứ?"

"Biết, chữ "Nguyệt" (月) bên cạnh thêm một nửa bộ bên phải của chữ "Kiệm"(俭)."

Đổi mặt với nương tử bảo bối, người nào đó vẫn đối đáp đàng hoàng, còn bình tĩnh "giải thích", "Ý nghĩa của chữ này chính là mỗi tháng đều phải tiết kiệm một chút." (Chữ "Kiệm" trong tiết kiệm)

Ngư Ngư: "..."

Yêu nghiệt này có thật là người địa cầu không?

Ngư Ngư bị đá kích vô cùng lớn, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Người nào đó bụng dạ rất to gan mà suy nghĩ lại rất đơn giản....

Y giang tay kéo Ngư Ngư, trực tiếp kéo nàng vào trong thùng nước, ôm ở trước ngực.

Yêu nghiệt nào đó đang không mặc một cái gì dán chặt sau lưng người ta, biểu lộ của Ngư Ngư rất nghiêm túc, "... Vương gia, em đột nhiên nhớ tới một chuyện."

Thân là một phúc hắc cấp bậc siêu cấp, đương nhiên Hách Liên Dạ biết Ngư Ngư đang suy nghĩ cái gì, cho nên bình tĩnh cười trả lời, "Khi xuất môn đặc biệt mang theo một cái thùng tắm to cùng đi chính là để thuận tiện tắm uyên ương."

Ngư Ngư: "..."

Thật ra Hách Liên Dạ đã sớm đoán được tại sao Ngư Ngư lại xuất hiện với một con dao, chẳng qua y vẫn đang giả ngu mà thôi.

Hiện giờ chuẩn bị ăn thịt người, có con dao ở bên cạnh quả thật sát phong cảnh quá mà.

Hách Liên Dạ rút con dao trong tay nàng ra, cười gãi cái mũi của nàng, "Tiểu nha đầu, vẫn còn lo cho ta sao?"

Ngư Ngư không nói chuyện.

Quả thực đúng vậy....

Tiểu lão đầu nói y sẽ gặp thảm họa đầm máu, nếu bây giờ có phải nàng để y chịu một vết thương nho nhỏ, thì có thể tránh được lời tiên đoán bất an kia hay không?

Lời giải thích này quá mê tín, nhưng chính bản thân nàng cũng đã tự xuyên qua đến đây như vậy, cho nên hiện giờ không có lí do gì để không tin tưởng vào nó cả.

Thật ra chính Hách Liên Dạ cũng không biết phương pháp kia có hiệu quả hay không, nhưng vì để trấn an Ngư Ngư nên y vẫn thương lượng với Ngư Ngư xem nên làm thế nào để y bị thương được.

Cho nên...

Một phút sau, tâm trạng của Ngư Ngư hết sức phức tạp hỏi y, "Vương gia, em chỉ cần chàng có một cái thôi, tại sao nét mặt của chàng... giống như em ăn chàng vậy?"

"Nàng nhìn lầm rồi." Giọng của yêu nghiệt nào đó khàn hơn so với bình thường, tông trầm thấp mang theo ý cười, "Không tin bây giờ nàng cắn ta một cái mà xem, sau đó hãy tỉ mỉ quan sát nét mặt của ta."

Ngư Ngư: "..."

Chuyện cắn người lần này dẫn đến hậu quả... Sáng ngày thứ hai, Ngư Ngư không được ăn món vằn thắn nàng nhớ nhưng cả đêm qua nữa.

.... Bởi vì đến nửa đêm thì đã được ăn rồi.

Yêu nghiệt nói rất đúng, ăn thịt người quá hao tổn thể lực...

... Nhưng vì sao y còn có khí lực xuống giường làm vằn thắn cho nàng!

Sau khi... lưu lại trên ngực Hách Liên Dạ một dấu răng, trong lòng Ngư Ngư liền thấy yên ổn hơn nhiều, đến đêm ngày hôm sau, cuối cùng khi bọn họ đi đến cửa của hồ nước dưới thạch thất thì đã không còn cảm thấy khẩn trương như trước nữa.

Dưới thạch thất không có ánh sáng chiếu rọi, ban ngày đi vào cũng chẳng khác gì buổi tối đi vào, cho nên mọi người đợi ở ngoài nghỉ ngơi và hồi phục một chút, ăn bữa cơm tối đơn giản sau đó bước vào thạch thất.

Thạch thất này cũng có rất nhiều cơ quan bố trí xung quanh, cũng may nắm trong tay bọn họ có địa đồ, có thể tránh khỏi nguy hiểm từ những cái bẫy rập này.

Dọc đường đi hết sức thuận lợi, không có gì hay đề nói.

Gần nửa giờ sau, bọn họ đã đi tới trung tâm của thạch thất, cũng chính là căn phòng mà đám người Ngư Ngư tận mắt nhìn thấy Ôn Ngôn rời đi kia, nơi này chính là chỗ của cánh cửa thời không.

Muốn tu bỏ được nó, điều đầu tiên cần làm chính là phải chỉ đúng vị trí cụ thể của nó...

Cho nên Ngư Ngư đứng ra trước, trong lòng thầm nói nàng muốn về nhà, đồng thời cũng bắt đầu nhớ lại những cảnh tượng của hiện đại.

Một đám sương mù mang theo chút gai bạc bắt ngờ xuất hiện ở trước mặt nàng, giống như làn gió nhẹ phát qua, đám sương mù này mờ đi một chút, lộ ra phía sau nó là một tòa nhà cao tầng, cảnh tượng dòng xe cộ chạy qua như nước của thời hiện đại hiện ra.

"Xuất hiện rồi!" Ngư Ngư biết những người khác không nhận ra, cho nên khoả tay múa chân chỉ vị trí cụ thể của cánh cửa.

E sợ bùa chú có thể sử dụng ở sai vị trí, nàng còn chân thành chạy vòng quanh "cánh cửa" hai ba bước, muốn để đám người Hách Liên Dạ xác định rõ ràng hơn vị trí của nó.

Ai cũng không nghĩ rằng biến cố sẽ xảy ra vào lúc đó...

Trong không khí bỗng nhiên xuất hiện mùi vị giống như có thứ gì đó bị cháy, đám người Hách Liên Dạ không nhìn ra cánh cửa thời không, nhưng lại có thể thấy bên cạnh Ngư Ngư đột nhiên có một tia sáng nổ chói mắt.

Không khí trong thạch thất giống như bị tia sáng này bức bách, giống như được ngưng tụ từ tia sét thành một khối, liên tiếp nổ tung, áp lực từ sóng nhiệt bao bọc tất cả mọi người mang theo lực lượng của sấm chớp rền vang trên bầu trời, hung hăng đánh về phía bọn họ.

Biến hóa liên tiếp không kịp trở tay này chỉ xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt.

"Tiểu quý nước!" Tiểu Trần Tử hét lớn, lập tức tiến lên muốn kéo Ngư Ngư trở về.

Hách Liên Dạ không nói lời nào, nhưng phản ứng về tốc độ của y xưa nay vẫn luôn siêu phàm như vậy, từ khi tia sáng bất thường này nổ tung, xoay lưng lại đã thấy Ngư Ngư được bảo vệ trong ngực, y nhanh chóng đưa nàng rời đi.

Sư đệ cũng nhanh tay lẹ mắt, giật một cái kéo Tiểu Trần Tử về, lùi hần lui về phía sau.

Nam tử áo trắng kéo theo một người khinh công không cao là Hà Nghiêm, dốc hết sức lực lách về phía sau.

Gặp phải tình huống khẩn cấp liều mạng như vậy thì ăn ý chính là một yếu tố quan trọng, hai sư huynh đệ không cần thương lượng cũng vẫn không có gì khác nhau, mỗi người cứu một người, bảo đảm tất cả mọi người có thể tránh khỏi nguy cơ này.

Chỉ là... trong thạch thất này có rất nhiều cơ quan.

Áp lực hướng về bọn họ rất nặng, tương đương với việc phá hỏng ba mặt tường, mà bọn họ cũng đều đã xem qua bản đồ, sau lưng mặt tường này chính là một rừng cơ quan chính hiệu.

Thạch thất nằm dưới Nguyệt Loan quốc có từng tầng cơ quan, một khi bị chạm phải thì cảnh tượng đáng sợ kia chính là điều mà bọn họ sẽ gặp phải.

Bất kể có nhiều cao thủ lợi hại thế nào thì cũng không thể tránh được những tầng cơ quan dày đặc không thấy một khe hở, cường độ ám khí lại nhiều đến mức có thể ghim kín một tảng đá to đùng.

Nhất là khi hiện giờ bọn họ lại bị giáp kích ở cả trước và sau, đến một chỗ trốn nhỏ cũng không có.

... Chẳng lẽ hôm nay bọn họ sẽ phải bỏ mạng ở đây hay sao?

Trong lòng một số người cùng đồng thời xuất hiện ý niệm bất thường này.

"Theo sau!" Hách Liên Dạ thì ngược lại đã sớm có ý định, lạnh lùng bình tĩnh không tìm ra được chút hoảng hốt nào ra lệnh, khiến cho trong lòng tất cả mọi người ở đây đều chấn động, theo phản xạ mà nghe theo lời y, theo sát phía sau y.

Thật ra chuyện này cũng chỉ xảy ra trong khoảng thời gian rất ngắn.

Hách Liên Dạ xách theo Ngư Ngư trực tiếp xông vào tường đá trước mặt, nội lực kích động dưới chân, quần áo trên người đều lay động theo người.

Vèo, vèo.

Tiếng cơ quan bị đụng chạm, tường đá bắt đầu tự dịch chuyển, một vài mũi tên nhanh chóng bắn ra, ngoài dự kiến là số lượng rất ít, Hách Liên Dạ phát tay ngăn cản vài cái, đánh bay chúng nó chuyển hướng sang bên cạnh, nhanh chóng tiến thẳng về bức tường đá phía trước.

Những người khác cũng lập tức đuổi kịp.

Kinh công của sư đệ và nam tử áo trắng đều có thể Độc bộ thiên hạ, nhưng cho dù tốc độ có nhanh đến mức nào thì góc áo của hai người cũng nhanh chóng bị tường đá đang khép lại kẹp vào, chỉ cần hơi chậm lại một chút thôi là thứ bị kẹp rất có thể sẽ là chân của họ.

Chỉ mạo hiểm trong vài giây liên tục, mà họ đã toàn lực nhặt được một cái mạng từ quỹ môn quan trở về, mọi người đều cùng ngồi xuống, dựa lưng vào bức tường đá phía sau, chậm rãi điều chỉnh lại hô hấp.

"Là cánh cửa thời không bị hỏng sao?" Qua hồi lâu, sư đệ là người đầu tiên lên tiếng.

"Chắc là vậy." Cho dù biến cố có mọc lên như nấm thì giọng nói của Hách Liên Dạ vẫn bình tĩnh lạnh lùng như cũ.

Nhưng những người quen biết rõ y đều hiểu y từ trước đến nay luôn là kẻ phúc hắc, làm việc gì cũng không mấy may thể hiện cảm xúc, khiến người khác không thể nhìn ra được y đang suy nghĩ điều gì, từ trong giọng nói của y có thể ra nghe sự bình tĩnh lạnh lùng chính là biểu cảm không đúng nhất rồi.

Y cẩn thận kiểm tra Ngư Ngư từ trên xuống dưới, xác định nằng không bị một vết thương nào, lúc này Hách Liên Dạ mới chân chính thả lỏng, vỗ vỗ người trong ngực, ôm nằng cùng dựa lên bức tường phía sau lưng.

Tất cả mọi người đều bị một vài vết thương nhỏ độ nặng nhẹ không giống nhau, cũng may chỉ bị thương ngoài da, đối với những người tập võ như họ mà nói thì không có trở ngại gì lớn.

Mọi người nhận thuốc trị thương Ngư Ngư đưa, tất cả đều tự xử lý vết thương của mình.

Hà Nghiêm bị thương ở trên cánh tay phải, tự bôi thuốc cho mình không tiện, đành tiến lại gần nhờ Ngư Ngư giúp đỡ, trong lòng sợ hãi phải hỏi, "Chủ tử, làm sao người biết được có thể tiến đến gần bức tường này?"

Cũng nhờ lựa chọn mạo hiểm này của chủ tử, nếu không đám người họ hiện giờ có thể sẽ không còn toàn thân nữa.

"Trên bản đồ, mặt tường này dày hơn so với những bức tường đá khác." Đáp án này của Hách Liên Dạ giống như chẳng phải là một đáp án hợp logic gì cả.

Dày hơn sao? Mấy người ở đây đều đã xem qua địa đồ, nhưng cẩn thận nhớ lại lại không có bất kì ấn tượng nào.

Quả thật điều bọn họ thiếu chính là khả năng quan sát siêu cấp biến thái của Hách Liên Dạ...

"Một số cơ quan trong thạch thất được bố trí rất khéo léo, người thiết kế ra nó sẽ không làm điều vô dụng, mặt tường đá này dày hơn so với những cái khác, có lẽ để vây khốn người ở vào trong, cho bên hướng này cũng không phải lãng phí quá nhiều mưa tên."

"... Chúng ta có địa đồ, lại không cần phải lo lắng đến đường lui, sao người còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?"

"Không" phúc hắc nào đó hết sức bình tĩnh, "Gặp chuyện bất trắc mới nghĩ tới."

"..." Nhưng tổng cộng chỉ có mười mấy giây, như vậy là đủ để suy nghĩ rồi sao!

Hơn nữa biến cố đột ngột phát sinh thì không phải ít nhất cũng phải ngớ ngàng mất mấy giây sao?

Đúng là chỉ có từ biến thái mới có thể dùng để hình dung về người này, mọi người chân thành khinh bỉ.

Sau đó... bọn họ ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng.

"Người nói bức tường này dùng để vây người vào trong? Vậy thì làm sao chúng ta ra ngoài được?"

Tính dò xét bằng cách gõ vào tường đá, nhưng những thanh âm này lại khiến trái tim mọi người đều trùng xuống.

Quá dày, cho dù mấy người họ hợp lực đánh nát nó bằng nội lực thì lượng này nhất định cũng sẽ biến cả thạch thất này trở thành phế tích, đến lúc đó một khi hồ nước ở phía trên rút xuống thì bọn họ chỉ có con đường chết.

Vấn đề này, Ngư Ngư lại có thể trả lời bọn họ, ôm heo nhỏ từ trong ngực Hách Liên Dạ ra vỗ vỗ nó, "Nhóc con, nên làm việc rồi~"

Không thích!

Vậy mà lại dùng đến thái độ không nghiêm túc như vậy!

Nhóc con kia mắt hững, thân thể tròn vo co lại, cái nón rộng vành kia cũng giờ lên theo, nhìn ra được nhóc con này muốn dùng một loại phong thái thể hiện thân phận không giống người thường của mình...

Dường như Ngư Ngư lăm bằm lâu bầu điều gì đó, bình tĩnh giảng giải, "Cao thủ chân chính, trước khi xuất chiêu căn bản sẽ không báo trước điều gì cả, bởi vì họ biết rằng bất kể đối phương có ra chiêu thức gì thường gì, chỉ cần bọn họ ra tay thì sẽ khiến tất cả mọi người phải thán phục từ trong tâm khảm." Ví dụ như Hách Liên Dạ.

Heo nhỏ: "... Không thích!

Nó lập tức duỗi một cái móng nhỏ giờ lên kéo lại cái nón rộng vành nhỏ, hiếm có dịp heo con khiêm tốn như vậy, đá liên tục không cần đến bước đi tu thể hiện ngang nữa rồi... Ngoan ngoãn đi về phía bức tường đá trước mặt, ý tứ muốn làm một cao thủ lạng thăm đẳng cấp....

Trước đó bọn họ cũng đã quên mất... răng của heo nhỏ... Thật ra từ trước đến giờ bọn họ vẫn chưa thật sự nhìn thấy răng của heo nhỏ, nhưng hai cái răng nanh nhỏ nhỏ kia nhất định có thể cắn thủng đồ đạc...

Bị nó cắn một cái giống như nhìn thấy hai cơ quan bị đào bới lên vậy, có hai đường hầm nhỏ xuôi theo hướng hai cái răng nanh kia thẳng tới một góc phía dưới... Bây giờ đã bắt đầu phá hủy một lỗ nhỏ trên bức tường rồi.

Bất quá đám người họ cũng không vô lương đến mức thật sự phá hủy cả bức tường được, heo nhỏ này phải cắn tới khi nào, bọn họ chỉ cần heo nhỏ hủy hoại bức tường này một chút, để bọn họ có một chỗ để dùng sức mới có thể phá hủy bức tường này mà không làm ảnh hưởng đến toàn bộ thạch thất.

Tâm trạng của những người vây xem đang vô cùng thoải mái, một lát sau mới phát hiện, sau khi trả lời vấn đề của bọn họ thì cặp đôi vợ chồng phúc hắc không thấy nói lời nào nữa.

"Chủ tử?"

"Ngư Ngư?" Mọi người đều lo lắng cùng lên tiếng, "Sao vậy?" Có phải có chuyện gì đó mà bọn họ không nghĩ tới hay không?

".... Tất cả mọi người đều bị thương," giọng nói của Ngư Ngư vang lên, "Nhưng trên người Hách Liên Dạ lại không có vết thương nào."

Trong tình huống bình thường thì đây là chuyện tốt, nhưng hiện giờ....

Trước kia bọn họ không biết có điều gì có thể khiến Hách Liên Dạ bị thương, nhưng mới nãy khi cánh cửa thời không gặp trục trặc, bọn họ đều nhìn thấy lực lượng kia không phải là thứ mà nhân loại có khả năng kháng cự được.

Tình huống hiện giờ không được rõ ràng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh tình huống nguy hiểm hơn nữa, bọn họ tình nguyện để Hách Liên Dạ khi nãy bị thương, như vậy bọn họ cũng sẽ bớt lo hơn, những thời khắc tiếp theo có phải sẽ có thảm họa đẫm máu đang đợi y hay không..

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Trong lúc nguy nan

Trong thạch thất hoàn toàn yên lặng, không có bất cứ người nào nói chuyện, thậm chí đến động cũng không dám động, trái tim những người ở đây đều lan tràn nỗi bất an.

Tiểu lão đầu đã sớm cảnh báo bọn họ cánh cửa thời không đã hỏng, chẳng qua điều mà họ không ngờ tới đó là ban đầu trông nó hoàn hảo, cái bị hỏng lại đến về sau mới bộc phát.

Hách Liên Dạ và nam tử áo trắng đã học xong phù chú sửa chữa cánh cửa thời không, nhưng trước mắt vấn đề khó giải quyết nhất chính là bọn họ có thể an toàn đi đến vị trí của cánh cửa thời không trước hay không, sau đó có đủ thời gian và không gian để niệm phù chú hay không.

Ra khỏi bức tường đá này, mọi người đều không biết chuyện gì sẽ xảy ra, thậm chí bỗng nhiên gặp phải một trận nổ mạnh đến mức hủy thiên diệt địa cũng không chừng.

Từ trước đến nay Hách Liên Dạ là một người quá cường đại, thật ra những người ở đây cũng đã được coi là nhân trung long phượng rồi, vậy mà hành động vẫn đi theo sự chỉ huy của Hách Liên Dạ, đối với sự việc lần này cũng không ngoại lệ, tất cả mọi người chưa bao giờ tỏ ra quá phẫn, vẫn tâm phục khẩu phục theo y.

Cho nên hiện giờ khi y đang gặp nguy hiểm, bọn họ cũng không biết phải an ủi như thế nào.

Cuối cùng Tiểu Trần Tử vẫn là người đánh vỡ bầu không khí áp lực này.

"Tiểu quý nước, ở trong lòng cô, đồ ăn và Hách Liên Dạ, cái nào quan trọng hơn?"

Vậy mà mở miệng ra lại hỏi cái vấn đề muốn ăn đòn thế này...

"Hách Liên Dạ." Đáp án của Ngư Ngư không có tí tinh thần nào, cũng không có tâm tình đùa giỡn.

"Vậy không phải là được rồi sao!"

Mặt mũi Tiểu Trần Tử hoàn toàn thả lỏng, vỗ bả vai Ngư Ngư khuyến khích, "Nếu như Hách Liên Dạ thật sự xảy ra chuyện gì thì bất kể cô gặp được bao nhiêu chuyện tốt, cô có thể coi nó như việc vui sao? Cô còn cảm thấy vui về được không?"

"...Không, nhưng trước kia trong thạch thất Nguyệt Loan quốc, Tiểu An đã giúp chúng ta một tay, khi đó chúng ta mới có thể hái được Kinh Yên thảo, có lẽ việc vui đã từng xảy ra rồi."

"Vậy thì coi như là việc vui đi! Cho dù không có Đường Bao, chỉ dựa vào sự thông minh đến biến thái này, y làm sao có thể xảy ra chuyện gì được?"

Câu này... có vẻ đúng.

Trong lòng mọi người xoay chuyển suy nghĩ vài lần, càng suy nghĩ càng thấy yên tâm, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Sau đó bọn họ đều nhìn thẳng vào Tiểu Trần Tử...

Chỉ cần không xuất hiện với hình tượng Thái tử thì hấn mãi mãi như thể động kinh vậy... Hiếm khi thấy hấn đứng đắn được một lần nói ra lời lẽ có đạo lý đến như vậy!

Tiểu Trần Tử thấy bọn họ nhìn mình thì kinh ngạc, trầm mặc một lát, sau đó mới cười khổ đầy sự bất lực, "Ta biết các người đang suy nghĩ điều gì... Thật ra ta cũng không thể làm gì được."

Mọi người ngẩn ngơ, sau đó nghĩ tính tình của hấn theo kiểu động kinh như vậy, từ khi còn nhỏ lúc nào cũng đã mang dáng vẻ Thái tử lạnh lùng vô tình già dặn hơn so với tuổi, quả thật rất vất vả, đã nhiều năm trôi qua, trong lòng của hấn nhất định có nhiều chua xót có phải không?

Xem ra, hấn rốt cục chuẩn bị nói ra những tâm sự giấu trong lòng rồi đây.

Thần sắc của mọi người trở nên nghiêm túc, muốn là một thánh giả biết lắng nghe.

"Bầu không khí vừa rồi áp lực quá, tâm tình của Thập Nhất và tiểu quý nước không được tốt, dưới tình huống như thế này, các người nói ta làm sao lại không biết xấu hổ mà nói ta muốn ăn trái cây được cơ chứ?"

Mọi người: "..."

"Cho nên ta chỉ đành phải không khiêm tốn, nhận đau bại lộ ưu điểm thành thực, ổn trọng, quan tâm lên tiếng an ủi tiểu quý nước mà thôi."

Tiểu Trần Tử sau kín thở dài một tiếng, trong giọng nói tràn ngập sự bất lực.

"Các người tin ta đi, ta cũng không muốn vĩnh viễn làm người tỏa sáng nhất trong nhóm đâu."

".... Đánh hấn!"

Có lẽ Hà Nghiêm đã hô lên một câu, sau đó hấn và sư đệ đồng loạt cùng ra tay vây đánh Tiểu Trần Tử.

Ngay cả kẻ luôn hờ hững với mọi thứ như nam tử áo trắng cũng ném về phía hấn vài viên đá nhỏ...

Chỉ có Ngư Ngư rất có tinh thần bèn yêu thương không động thủ.

Làm người, điều quan trọng nhất chính là giảng về nghĩa khí!

Chẳng lẽ nàng có thể không để tâm mà ném miếng dưa hami (dưa vàng) trong tay về phía Tiểu Trần Tử sao?

Về phần Hách Liên Dạ....

Y thừa dịp đám người Hà Nghiêm chưa bắt đầu đánh Tiểu Trần Tử thì đã trộm một miếng dưa vàng trong túi đồ của hấn...

Trong nháy mắt cắt một phần dưa nhỏ được ướp lạnh đưa cho Ngư Ngư, số dưa còn lại chờ đến khi mọi người đã bình tĩnh lại thôi.

Sau trận náo loạn của Tiểu Trần Tử, tâm tình của mọi người cũng hoàn toàn biến đổi.

Tất cả không còn lo lắng nữa, vừa ăn hoa quả vừa nghiên cứu địa đồ của thạch thất, muốn nhớ rõ một chút vị trí của từng cơ quan một trong này, tránh những tình huống đột ngột phát sinh lại khiến bọn họ khấn trương mà đứng nhầm một cái cơ quan nào đó mà rước thêm phiền toái cho những người khác.

Heo nhỏ ai oán xoay chuyển đôi mắt nhỏ, cố gắng tăng lên cảm giác tồn tại của bản thân mình.

Bởi vì phải "gặm" tường cho nên cũng không thể rời khỏi tường đá, trong miệng vẫn còn đất đá, đối với heo nhỏ thích sạch sẽ mà nói thì công việc này quả thật quá đáng ghét mà!

Ngư Ngư trấn an vỗ vỗ nó, nhưng suy nghĩ kĩ càng dường như vẫn không nghĩ ra được nên tặng nó lễ vật gì.

Nhóc con này đã có một tủ nhồi nhét nhiều quần áo rồi... đương nhiên tủ quần áo này cũng là loại mini chế tạo đặc biệt dành riêng cho nó.

Thậm chí cả bàn trang điểm cũng đã có rồi...

Nhóc con này còn thiếu cái gì nhỉ?

Ngư Ngư nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên run rẩy toàn thân, tâm trạng phức tạp yên lặng nhìn đỉnh đầu heo nhỏ, "Chị nghĩ ra rồi.... Em còn thiếu một người bạn."

Heo nhỏ rất hiểu suy nghĩ của con người, bình thường vẫn hiểu được mọi người đang nói gì, bất cứ một hành động nào cũng có thể biểu đạt được ý tứ của nó, thật ra giữa bọn họ và chú heo này vẫn giao tiếp rất tốt với nhau.

Nhưng dù sao bọn họ cũng là loài người... Nếu có thể có một con vật cũng thần kỳ có thể hiểu con người như vậy cùng chơi đùa thì sẽ tốt hơn.

Trên thế gian này còn có những loại động vật nhỏ thần kỳ như nó sao? Đương nhiên là có....

Trong lòng Ngư Ngư mang theo sự kính sợ mở miệng, "Anh họ tôn kính của chị có nuôi một... một... một vị...Lung Đen."

Cái vị Nghiêm đại thiếu số hai (chỉ con vật Nghiêm đại thiếu nuôi) kia quả thật quá thần kỳ, Ngư Ngư không biết nên dùng lượng từ gì để hình dung về nó nữa..

"Đợi đến khi chị đưa em trở về hiện đại thì hai đứa sẽ trở thành bạn tốt của nhau."

"Đó là cái gì?" Thân là người cổ đại chính tông, Tiểu Trần Từ không biết Lung Đen là gì.

"Đó là một giống chó." Nhưng con Lung Đen kia chắc hẳn có tám phần là do anh họ đại nhân mang từ ngoài hành tinh tới.. Nó chỉ nguy trang thành bộ dạng của Lung Đen mà thôi....

Heo nhỏ nghe thấy vậy thì không vui, đúng lúc miệng cũng thấy mỏi nên rời khỏi tường đá, vui vẻ chạy đến bên cạnh Ngư Ngư, mở rộng miệng chờ Ngư Ngư súc miệng.

Đợi sau khi mặt đã được rửa sạch sẽ xong, heo nhỏ mới uy phong hất cái nón rộng vành lên, cái đầu nhỏ cũng ngẩng cao, hừ, không phải chỉ là một con chó thôi sao? Ta là heo đấy!

Động tác cơ thể này hoàn toàn biểu đạt rõ ràng ý này...

Mọi người lệ rơi đầy mặt.

Heo... Cho dù thể tích của con heo bình thường lớn hơn chó, nhưng người rõ ràng chỉ có cái móng lớn hơn heo bình thường một chút thôi....

Trảo nào lớn hơn trảo nào nhóc con kia còn lâu mới để ý những thứ như thế... Nghi ngoi xong rồi thì lại chạy về làm việc tiếp.

Đợi đến khi được về nhà cùng với Ngư Ngư rồi, nó có thể được trông thấy cái con Lung Đen kia! Hừ, đến lúc đó bọn họ sẽ được biết ngay hai chúng nó rốt cuộc ai lợi hại hơn!

Hách Liên Dạ chờ đợi được PK với Nghiêm đại thiếu, hiện giờ sủng vật của y cũng chờ để được PK với sủng vật của Nghiêm đại thiếu....

Kết quả... sẽ như thế nào đây?

Thực lực của heo nhỏ quả thật không thể nghi ngờ, nhưng thân hình của nó thì quá nhỏ rồi...

Cho nên lại bận rộn hơn mười phút, nó mới tạo ra được một cái lỗ nhỏ bệt dài đủ để chứa được một thanh kiếm dài qua nó.

Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi.

Đám người Hách Liên Dạ quá cường đại cho nên bình thường không cần phải đem theo kiếm, kết quả trong cả đám người ở đây chỉ có mình Hà Nghiêm có kiếm trong tay mà thôi.

... Nhưng kiếm kia mang theo bên người chẳng qua để nguy trang, giả vờ bản thân là một du côn bình thường...

Hiện giờ thanh kiếm này được bẻ gãy thành vài đoạn, có bao nhiêu người thì bẻ thành bấy nhiêu đoạn đao sắc bén cho từng người cùng cắm vào lỗ thủng này, lần lượt vài lần như vậy, bắt đầu đếm ngược, "Ba, hai, một!"

Nội lực của mọi người cùng giải phóng rót vào trong binh khí, sau một tiếng vang nhỏ, từ lỗ thủng nhỏ này xuất hiện một vết nứt dần dần lan rộng tạo thành hình dạng giống như mạng nhện, từ từ lan rộng ra.

Sau đó... một tiếng vang nhỏ nữa vang lên, tường đá không chịu nổi hư hại ở mức độ này, bọn họ chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái thì đã hóa thành từng mảnh vụn nhỏ.

Mọi người ở đây đều thích sạch sẽ, chướng lực trong tay thu sát lại, những mảnh đá kia đều không hề rơi tán loạn, ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, tụ thành một ngọn núi nhỏ.

Ngư Ngư ôm heo nhỏ đứng xem ở đằng xa thấy cảm khái cực kỳ.

Một đám người thật hữu dụng, phá hủy mà vẫn không lan sang diện tích khác, đến cả âm thanh cũng rất nhỏ....

Cho dù không cần bọn họ phải đi phá nhà, nhưng với kỹ thuật như vậy thì rốt cuộc cũng không cần sợ hàng xóm lắp đặt thiết bị đập tường công kênh nhiều tiếng ồn nữa rồi...

Cánh cửa thời không đã an tĩnh lại, trong thạch thất một mảnh tĩnh lặng.

Có bài học lần trước, lần này tất cả mọi người rút lui ra khỏi trung tâm thạch thất, đứng ở vị trí an toàn ở cửa ra vào, Ngư Ngư đi qua thăm dò vài lần, lại một lần nữa nhớ lại cảnh tượng ở hiện đại.

Cánh cửa thời không lại nhanh chóng xuất hiện lần nữa, hình ảnh lần này cũng không khác biệt mấy so với lần trước.

Công kích dữ dội giống như lần trước cũng chỉ như cơn chấn động ngoài ý muốn mà thôi.

Nhưng lần này mọi người cũng không dám xem thường, Ngư Ngư cũng không tới gần nó nữa, lấy độ dài cánh tay của mình làm tiêu chuẩn, nghiêm túc tính toán khoảng cách giữa nó và vách tường bằng chiều dài của hai cánh tay.

Không bao lâu sau, Hách Liên Dạ và nam tử áo trắng đều đã biết rõ vị trí cụ thể của nó.

Không khí nơi này không lưu thông, sư đệ đã cảm thấy hơi nóng rồi, bình tĩnh đỡ xuống cái mặt to của mình, vừa quạt cho mình vừa nói, "Sư huynh, chờ huynh trở về ta sẽ làm gà xé cay chúc mừng cho huynh."

Rốt cục sư đệ đã chịu cho hắn ăn thịt rồi! Mọi người quả thật nên vì hắn mà chảy vài giọt nước mắt thương xót...

Nhưng mà mọi người vừa nghĩ như vậy, liếc sang thì thấy vẻ mặt hồ hững của nam tử áo trắng lấy phù chú ra, vừa chuẩn bị vừa từ chối, "Không cần, ta không còn là con nít nữa."

Thái độ quyết tuyệt như vậy khiến mọi người cùng chấn kinh đến mức cơ thể phiêu loạn trong gió.

Quả nhiên đại chiến sắp tới, con người đều sẽ trở nên nghiêm túc hơn sao? Thậm chí đến nam tử áo trắng cũng không muốn ăn thịt nữa rồi!

Cầm lá bùa trong tay, nam tử áo trắng lại nhớ đến phương pháp lần đầu tiên sử dụng phù chú, dưới tác dụng của phù chú, từng điểm tinh quang bay ra từ đầu ngón tay của hắn, một thân áo trắng phiêu dật không gió mà bay, hình tượng này quả thật chỉ có ở trên trời mới có được.

Nhưng khoe miệng của tất cả mọi người đều co giật một chút, hết sức cảnh giác bị lỗ tai của mình lại.

Nhưng mà đã quá trễ... Nam tử áo trắng chuyển ánh mắt từ lạnh nhạt sang trong veo đen láy, vẫn tư thế tuấn nhã như trích tiên, khuôn mặt vẫn không thể nhìn ra vui buồn, bình tĩnh yêu cầu với sư đệ, "Ta muốn ăn toàn bộ thịt cừu nướng."

Mọi người: "...."

Mặt của bọn họ đã co lại đến độ nhăn nheo như miếng vải rách, vậy mà sư đệ vẫn bình tĩnh vỗ bả vai hắn lần nữa, "Làm sao ta có thể để cho huynh ăn nhiều thịt như vậy được."

Nam tử áo trắng: "..."

Liếc nhìn bàn tay của sư đệ trên vai mình, hắn lại cúi đầu nhìn cái chén ngọc trong ngực... nam tử áo trắng lặng lẽ đổi lại tư thế.

Hách Liên Dạ cũng nín cười đi sát theo hắn, trước khi đi ra thì vỗ vỗ đầu Ngư Ngư, thần thái sáng khoái.

Nhưng Hà Nghiêm đứng ở bên cạnh lại thấy nôn nao trong lòng.

Từ khi còn nhỏ hắn đã đi theo chủ nhân, vẫn rất quen thuộc với những động tác nhỏ của chủ nhân nhà mình, cái vỗ đầu vừa rồi của chủ nhân nhà mình, rõ ràng ngón tay gặt một chút, ý kia có phải là... để hắn chiếu cố tốt cho vương phi không?

Nói như vậy... chủ tử thật sự cảm thấy bản thân sẽ gặp nguy hiểm!

Cả người Hà Nghiêm toát ra mồ hôi lại, nhưng bây giờ có muốn ngăn cản thì cũng đã không kịp nữa, chỉ khẩn trương nhìn về phía Tiểu Trần Tử, nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì bọn họ cũng phải hợp lực để ngăn Vương phi lại mới được.

Nét mặt của sư đệ cũng trở nên nghiêm túc hơn, không vui đùa giống như khi nãy nữa, mấy người cùng nín thở, cùng định thần lại, đợi hai người Hách Liên Dạ thành công trở về.

Hai người đứng lại ở cánh cửa thời không, liếc nhìn nhau, sau đó đều tự cảm là bùa, nhỏ giọng bắt đầu niệm phù chú.

Hai người đều mang theo dung mạo tuyệt thế, đứng bên cạnh nhau quả thật rất đẹp, cộng thêm với diệu niệm phù chú du dương cổ kính, cảnh tượng này hiển nhiên khiến lòng người mê say.

Đáng tiếc tất cả mọi người đều không có tâm trạng thưởng thức, Ngư Ngư căng thẳng đến mức mặt cứng lại, trong lòng lo lắng đếm ngược, chờ phù chú này nhanh chóng được niệm xong.

Mấy ngày nay Hách Liên Dạ đều luyện tập chăm chỉ, năng ở bên cạnh nhìn cũng thấy bội phục hơn.

Chỉ còn hai đoạn... một đoạn... mười chữ, chín chữ...

Thấy thành công sắp đến gần, trên mặt mọi người đều hiện lên sự vui vẻ, ba chữ, hai chữ, một chữ... Thành!

Tia sáng màu bạc nhàn nhạt bay ra từ trong phù chú, dần dần hội tụ thành một đường tròn bao phủ xung quanh cánh cửa thời không, thiêng liêng mà an lành.

Dường như mọi người đều muốn nhảy dựng lên hoan hô, nhưng khi cánh cửa chưa hoàn toàn bao phủ mọi góc ngách bởi ánh sáng bạc nhàn nhạt kia thì đột nhiên lại xuất hiện một mảnh ánh sáng nhỏ màu đỏ như máu vô cùng chói mắt, giống như có một thứ gì đó đang bắt đầu nổ rất mạnh thành những tia sáng màu đỏ này, thể tích cũng như diện tích của nó ngày càng lan rộng hơn, mang theo hơi nóng cũng như lực lượng hủy thiên diệt địa đánh về phía trước.

Mà phương hướng nó lao thẳng tới cũng chính là vị trí mà Hách Liên Dạ đang đứng hiện giờ!

Tốc độ của nó nhanh đến mức căn bản không có một từ nào có thể hình dung về nó, từ khi nó xuất hiện đến khi đánh về phía này chỉ trong một cái chớp mắt, dùng phản ứng cũng như tốc độ kinh người của Hách Liên Dạ cũng chỉ kịp tránh né sang bên một chút, không cách nào tránh thoát hoàn toàn khỏi nó.

Mọi người cứ như vậy tro mắt nhìn mảnh ánh sáng đỏ này điên cuồng nện lên người Hách Liên Dạ, sau đó ầm ầm nổ tung, huyết sắc tràn ngập tận trời, hoàn toàn không thể phân biệt được đó là ánh sáng hay là máu trên người của Hách Liên Dạ nữa.

Mọi người thấy cảnh tượng này trong lòng liền rất lạnh, tất cả giọng nói của nghẹn ở cổ họng, ngay cả gọi cũng không thể hét ra tiếng, Tiểu Trần Tử là người phản ứng đầu tiên, mạnh mẽ kéo Ngư Ngư lại, Hà Nghiêm trong vô thức muốn lao ra cứu chủ tử, chân đã sớm không nghe theo sự sai khiến, khê động một cái thì trực tiếp ngã sấp mặt trên nền đất, bỗng nhiên lại tỉnh táo hơn rất nhiều, nhớ tới dặn dò lúc trước của Hách Liên Dạ.

Hắn cũng vội vàng xoay người, giúp đỡ Tiểu Trần Tử liều mạng ngăn Ngư Ngư lại.

Trong lòng hắn cũng bị thương đến cực điểm, trên người không thể tìm thấy một bộ phận nào còn chút độ ấm, ngay đến cả môi cũng lạnh buốt đến mức tê dại, run rẩy không phát ra được âm thanh nào, hiện giờ Hà Nghiêm cũng không nhìn tâm nhìn sắc mặt của Ngư Ngư là gì, cũng hiểu được trong lòng Vương phi bây giờ thống khổ không kém gì so với hắn, lại nhớ kỹ lời dặn dò của chủ tử, có nói gì cùng làm gì cũng không thể để Ngư Ngư phải mạo hiểm.

Làn ánh sáng đỏ này vẫn chưa tiêu tan, ai cũng không biết phải xông qua như thế nào, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Những ánh sáng trắng từ phù chú quả thật lợi hại, dù không có ý thức của người điều khiển nhưng nó vẫn không cảm giác được tâm trạng bi thảm của những con người ở đây, chỉ lặng yên làm chức trách của nó, sửa chữa cánh cửa thời không.

Sau khi cánh cửa thời không được sửa xong thì mảng ánh sáng đỏ kia cũng đồng thời biến mất, cảnh vật trong thạch thất lại khôi phục lại bình thường, rốt cuộc bọn họ cũng có thể nhìn thấy...

Hách Liên Dạ nằm trên mặt đất, chẳng may may nhúc nhích.

Trên người y không có vết thương, quần áo cũng không bị tổn hại chút nào, nhưng trên mặt lại không có tia huyết sắc, tái nhợt đến mức như sắp hòa làm một thể với bộ y phục trắng đang mặc trên người, cả người không nhìn ra được chút sinh khí nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại

Chương 224: Nàng ấy phải về nhà

Thạch thất khôi phục lại sự tĩnh lặng như lúc ban đầu, ít nhất trông qua có vẻ như vậy.

Hà Nghiêm không nói một lời nào, hần lập tức buông tay đang liều chết kéo Ngư Ngư chạy nhanh về phía trước.

Cho dù những tia sáng màu đỏ hồng kia đã biến mất nhưng cũng không đồng nghĩa với việc nguy hiểm đã qua, kế sách an toàn nhất vẫn là nhanh chóng rời khỏi đây, hiện giờ tình hình vẫn còn chưa rõ ràng, căn bản không thể dùng mạng của mình để dò xét được.

Hà Nghiêm xác nhận không có điều gì khác thường, tất cả đều an toàn rồi mới vội vàng thét lên, "Không sao đâu!"

Sau đó vội vàng chạy về hướng của Hách Liên Dạ, nhưng đến khi hần đến gần được chỗ của Hách Liên Dạ rồi mới thật sự nhìn thấy rõ tình hình, lúc này chân của hần mềm nhũn trực tiếp bổ nhào xuống đất.

Nghe thấy tiếng báo an toàn của Hà Nghiêm, Tiểu Trần Từ ngay lập tức buông tay đang kiềm chế Ngư Ngư ra, chính vào lúc này Ngư Ngư cũng đã thấy được phản ứng của Hà Nghiêm.

Trong lòng không còn chút hi vọng nào, sức lực dựa vào cánh tay của Tiểu Trần Từ cũng chẳng còn, ngay cả đứng cũng chả vững nữa, trực tiếp ngã ngồi xuống mặt đất.

Tiểu Trần Từ vội vàng vịn lấy nàng, sắc mặt cứng ngắc biến sắc, liền ôm theo người bên cạnh kéo tới đến bên cạnh Hách Liên Dạ.

Sau đó đến bản thân hần cũng thấy kinh ngạc, cuối cùng cũng hiểu được tại sao Hà Nghiêm lại có phản ứng như vậy.

Cả người của Hách Liên Dạ thiếu sức sống, sợi dây đỏ như máu uốn lượn trên tay trái mà trước đó bọn họ không nhìn thấy được, giống như tất cả sức mạnh toàn thân đều đang tập trung ở đây, được giấu kín phía dưới làn da của y, những mạch máu đó đang nổi lên trông vô cùng dữ tợn, như thể nó có thể nổ bất cứ lúc nào.

Heo nhỏ đang nằm bên cạnh Hách Liên Dạ cũng hôn mê giống như vậy, tình huống của nó còn tệ hơn so với Hách Liên Dạ, trên người lúc đỏ lúc trắng, thậm chí khi cơ thể nó đồ bồng lên còn mơ hồ có hơi nóng bốc lên.

Tình huống quỷ dị này khiến mọi người trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào.

Cũng may móng của heo nhỏ đột nhiên rung lên, nó lộn người một cái đứng dậy, mặc dù trông đáng vẻ suy yếu nhưng chung quy cũng không đáng ngại.

Có thể tình lại là tốt rồi!

Mọi người khẩn trương nín thở, không muốn ảnh hưởng tới việc Ngư Ngư bắt mạch cho Hách Liên Dạ.

"Kết."

Trong thạch thất bỗng nhiên vang lên một tiếng động vô cùng nhỏ, âm thanh nhỏ đến mức đến Ngư Ngư cũng không thể nghe thấy được gì.

Nhưng nội lực của những người khác lại vô cùng thâm hậu, cho nên mọi người lập tức cảnh giác, nhìn xung quanh mình một chút, nhưng lại không biết âm thanh kia vọng lại từ nơi nào.

"... Tường!" Tiểu Trần Từ đột nhiên phát hiện ra, hô lên một tiếng.

Giống như một lời báo trước, hần vừa dứt lời thì ngay lập tức bức tường đá sau lưng Hách Liên Dạ biến thành bột phấn.

Không... không chỉ bức tường đá này, mà ngay cả kim loại của các cơ quan được lắp đặt bên trong, còn cả những dây tường đằng sau nữa, từng cái một đều...

Chỉ trong chớp mắt, tất cả những cơ quan trong tầm mắt của mọi người đứng ở đây toàn bộ đều biến thành bột cám.

Tất cả những gì còn lại chỉ là một khoảng không tối tăm mù mịt, cũng như bóng tối nơi đáy vực sâu trong lòng tất cả mọi người.

Cuối cùng bọn họ cũng đã hiểu uy lực của đám màu đỏ khi nãy, tường đá dày và kim loại mà còn bị như thế này, vậy Hách Liên Dạ thì sao....

Cho dù heo nhỏ đã che chắn bớt cho y một nửa công kích, cho dù bản thân y có nội lực thâm sâu, nhưng dù sao cơ thể của y cũng chỉ là người trần mắt

thịt, còn ánh sáng màu đỏ này lại mang lực lượng không phải người thường có thể tạo ra được.

Cho dù heo nhỏ tinh lại được, nhưng cũng chỉ bởi vì heo nhỏ quá thần kỳ mà thôi, còn Hách Liên Dạ thì...

Bọn họ đều không dám tưởng tượng, hiện giờ cũng chỉ trông mong được vào chính bản thân Hách Liên Dạ mà thôi.

Lúc này người tỉnh táo nhất lại chính là Ngư Ngư.

Hoặc nên nói là người nhìn như lạnh lùng bình tĩnh nhất.

"Gân mạch của chàng không sao, nhưng tôi cũng không biết khi nào chàng sẽ tỉnh lại, tôi cũng không trị được cho chàng."

Từng câu từng chữ trong lời nói của Ngư Ngư cứng ngắt, giọng điệu lại vô cùng kiên quyết lạnh lùng, "Tôi muốn đưa chàng trở về, nhất định Đường Bao sẽ biết phải làm gì."

Nàng vừa nói vừa tìm thứ gì đó trong túi đồ bên cạnh, lấy mấy bình sứ ra, trực tiếp bôi một loại cao nào đó lên cánh tay và đùi.

Trở về!

Hai chữ này khiến Hà Nghiêm phải kinh hô lên một tiếng, "Không thể! Vương phi quên rồi sao, lần trước Ôn công tử..."

Lần trước chính Ôn Ngôn đã là một thí nghiệm, nếu như cường chế bản thân xuyên không, thì cánh cửa thời không sẽ tỏa ra một loại lửa màu trắng kì dị, lửa kia thoát nhìn không có nhiệt độ, nhưng ngay đến cả kẻ có công lực thâm hậu như Ôn Ngôn cũng không thể chịu nổi, huống chi là một người không có nội lực như Ngư Ngư!

Ngư Ngư chưa hề nói hết lời đã cắt đứt lời hắn, giọng điệu kiên quyết, "Tôi muốn dẫn chàng trở về đó."

Nếu lúc trước thì còn có thể tìm tiểu lão đầu tới cứu, nhưng hiện giờ những bức tường đá đã bị phá hủy, ngăn chặn hoàn toàn cửa ra duy nhất ở đây.

Với bản lĩnh của bọn họ thì cuối cùng cũng sẽ rời khỏi đây được, nhưng không biết phải tốn bao nhiêu lâu, mà Hách Liên Dạ... lại không thể đợi lâu được như vậy.

Bất luận như thế nào, bất kể chuyện gì xảy ra, chỉ cần có một tia hi vọng thì nàng muốn thử một lần.

"Không thể được!"

Hà Nghiêm không dám nói quá nhiều, chỉ sợ cái miệng quạ đen của hắn, điều hắn muốn làm chính là ngăn cản ý định hiện giờ của Ngư Ngư mà thôi.

Trước khi chủ tử động thủ đã dặn dò hắn rất kĩ là phải chăm sóc Vương phi thật tốt, hiện giờ chủ tử đã ở trong tình trạng này, nếu Vương phi còn xảy ra chuyện gì nữa thì hắn làm sao còn mặt mũi xuống cửu tuyền đối mặt với chủ tử nữa!

Ngư Ngư cũng không hiểu rõ lắm uy lực của ngọn lửa màu trắng này, bôi càng nhiều thuốc lên cánh tay và đùi, hiện giờ cơ thể đã cảm nhận được nhiệt độ dưới 0 độ, lạnh đến mức bờ môi tím tái, không có sức để nói chuyện.

Hà Nghiêm không đành lòng nhìn sắc mặt của nàng, hắn dẫn lòng mình, kiên quyết đứng trước mặt nàng, ngăn không cho nàng đi vào chỗ chết.

Vương phi chẳng qua không quen nói yêu bằng miệng, thật ra hắn biết Vương phi cũng yêu chủ tử, nhưng lại không ngờ nàng dám liều mạng đến mức này vì chủ tử nhà mình.

Thế nhưng cho dù cảm động cũng không thể đổi lấy sự bình yên của chủ tử được....

Ngư Ngư không muốn nói nhảm nữa, nàng lật cổ tay, ngay lập tức giữa những đầu ngón tay xuất hiện mấy cây châm, nhưng ngay sau đó, Tiểu Trần Tử - cái kẻ vẫn im lặng này giờ vừa kéo Hà Nghiêm, vừa giữ cổ tay Ngư Ngư lại.

"Tiểu quỷ nước, ta cho cô mượn ít nội lực, nếu không cô ôm chặt Hách Liên Dạ đi."

Không ngờ lại giúp Ngư Ngư đi mạo hiểm.

"... Thái tử!"

"Hà Nghiêm, người không thể canh chừng nàng cả đời được." Tiểu Trần Tử thở dài, "Nếu hôm nay nàng không cứu được Hách Liên Dạ thì sớm muộn gì cũng có một ngày nàng mạo hiểm cứu đệ ấy."

Trong lòng Hà Nghiêm khẽ giật, cánh tay đang muốn ngăn cản nàng ừ rừ hạ xuống, sau đó lại nâng lên lau đôi mắt ề ẩm.

Ngư Ngư chưa từng tập võ, kinh mạch không thể chịu được quá nhiều nội lực, cảm thấy đã tương đối, lúc này Tiểu Trần Tử mới thu tay về, không có giấy bút, hắn phải cắn đầu ngón tay, xé vạt áo, nhanh chóng viết mấy hàng chữ lên đó.

"Đây là địa chỉ của Đường Bao." Tiểu Trần Tử nhét bức huyết thư vào trong tay Ngư Ngư, nhìn nàng một cái thật lâu, "Tiểu quý nước, ta chờ các người trở về."

Sư đệ cũng đứng trước mặt nàng, nhanh chóng nhét vào trong miệng Ngư Ngư một nhúm cỏ gì đó, nói ngắn gọn, "Có thể bảo vệ tâm mạch."

Đây là dược thảo lúc trước dùng để giúp nam tử áo trắng trị thương, mặc dù không nhiều nhưng cũng giúp Ngư Ngư bảo vệ tính mạng.

Nam tử áo trắng điểm lia lịa vài huyết đạo trên người Ngư Ngư, lời ít mà ý nhiều, "Hạ nhiệt độ."

Heo nhỏ vừa bị ánh sáng đỏ kia đánh trúng nên thần trí còn có phần mơ hồ, nhưng vẫn đứng trên bả vai nàng, mắt trừng đông ngó tây, đề phòng nhìn tứ phía, chuẩn bị như thể bất cứ công kích nào cũng có thể chống đỡ được vậy.

Tất cả mọi người đều dùng hết khả năng của mình để hỗ trợ nàng.

Ngư Ngư không còn thời gian để cảm kích, hướng hồ giữa bằng hữu với nhau vốn không cần những lời khách sáo đó.

Ngư Ngư nhớ lại khung cảnh của hiện đại, với nội lực mà Tiểu Trần Tử đã truyền cho, nàng ôm lấy Hách Liên Dạ, hít sâu một hơi, trực tiếp nhảy thẳng vào con lốc khí của cánh cửa thời không.

Nhưng mà... Những đau đớn cùng với những tổn thương kịch liệt lại không thấy xảy ra, trước mắt nàng là một biển mây mênh mang, thân thể như được bao bọc bởi những đám mây mềm mại, nâng nàng lên bay bổng trên không trung.

Chỉ mười giây sau, những đám mây mờ ảo dần tan biến, cảnh vật trước mắt nàng dần hiện ra rõ ràng hơn.

... Đã trở về hiện đại rồi!

Ngư Ngư không còn thời gian để nghỉ ngơi, nàng vội vàng nhìn bốn phía xung quanh.

Đứng nhìn ở cổ đại thì cảnh vật đều là người xe đi lại như nước chảy, nhưng đến khi thật sự đã xuyên qua rồi mới thấy đây là một căn nhà không có cửa sổ, ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng.

Căn phòng này rất lớn, ở giữa chỉ có một bộ gia cụ trông rất kì quái, căn bản nhìn không ra đó là thứ gì, màu đen không pha lẫn với bất cứ màu nào khác, nhưng lại thấy ánh sáng kim loại thấp thoáng, nhưng lại được bày ở cạnh tường, cũng khiến người ta cảm thấy cổ hơi thờ cảm hận lạnh thấu xương, cảm giác vô cùng áp bách.

Nơi này trông có vẻ dọa người, nhưng Ngư Ngư bất chấp tất cả vội vàng kêu to, "Có ai không?"

Nàng ôm người chạy về phía cửa, lại nghe thấy phía sau có giọng nói run rẩy trả lời, "... Không có..."

Giọng nói này vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức bản thân nàng như đang xuất hiện ảo giác.

Nàng nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy đằng sau bộ gia cụ kia là một người đang co rúc vào một góc, hình như ngón tay đang cào lên mặt đất, hận không thể đào một cái hố lấp bản thân mình lại, nàng không thể tin được vào vận may của mình, "Đường Bao!"

Xong rồi, bị phát hiện rồi!

An Tiểu Đường núp đằng sau bộ gia cụ nặng nề run lên, khăn trương hé nửa con mắt, sau đó mới nhìn rõ người gọi mình lại là Ngư Ngư mới kinh ngạc, "Cô... Trời ạ!"

Cô cũng nhìn thấy Hách Liên Dạ đang hôn mê, cũng nhìn thấy luôn cánh tay gân máu đỏ của y.

An Tiểu Đường bất chấp sợ hãi luống cuống ta chân bò ra ngoài, đặt tay lên mi tâm của Hách Liên Dạ, nhỏ giọng niệm vài câu phù chú, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng nói cho Ngư Ngư biết, "Không sao, không nguy hiểm đến tính mạng!"

Sợ chỉ đang bị kéo căng trong lòng Ngư Ngư lập tức được thả lỏng, Ngư Ngư lập tức ngã ngồi trên mặt đất, bật khóc nức nở.

Rốt cuộc heo nhỏ cũng đã yên tâm, nhảy xuống khỏi bả vai Ngư Ngư, đánh giá xung quanh một vòng, phát hiện bên cạnh bộ gia cụ kì lạ kia có một chiếc bát bằng thủy tinh liền chạy tới ngay lập tức.

Nó khịt mũi, cẩn thận ngửi đi ngửi lại, đi xung quanh cái bát này hai vòng, xác định nước trong bát là nước sạch mới hài lòng... cời cái đầu bông và quần áo ra, chuẩn bị tắm rửa...

Thân là một con heo vô cùng thần kỳ, bất kể lúc nào cũng phải duy trì sự sạch sẽ ưu nhã của mình, duy trì phong độ của mình! Chính vậy.

An Tiểu Đường loay hoay xoay vòng quanh, không ý thức được một người một heo này chuẩn bị phạm phải một sai lầm...

Hơn nữa còn là sai lầm "vô cùng lớn"...

Cô biết cách làm sao để Hách Liên Dạ tỉnh lại, nhưng chưa từng nghĩ rằng bản thân sẽ thật sự gặp được tình huống trong sách, trên người cũng không mang theo phù chú thích hợp.

Cô vô cùng khẩn trương nên cũng đã quên mất mình đang đứng ở đâu, cô lập tức chạy ra cửa, tìm kiếm khắp thư phòng, móc một cây bút ra nhanh chóng viết xuống hai tờ phù chú mới.

Sau đó lại lật đặt chạy về chia hai tờ phù chú kia ra đặt lên ngực và cánh tay trái của Hách Liên Dạ, lúc này An Tiểu Đường mới thở phào nhẹ nhõm. Trong phòng này không có ghế nên cô cũng bắt chước Ngư Ngư ngồi trên mặt đất, "Được rồi đó, qua khoảng một giờ nữa là anh ta có thể tỉnh lại rồi, không có chuyện gì cả, yên tâm đi."

An Tiểu Đường cảm thấy không còn vấn đề gì nữa mới muốn trêu Ngư Ngư một chút, "Cô xem cô kia, khóc đến mức này, sắp làm cái phòng này ngập... ngập lụt đến nơi rồi!"

Cuối cùng nhớ ra đây là nơi nào, An Tiểu Đường sợ tới mức trực tiếp nhảy dựng trên mặt đất, hiện giờ còn muốn khóc to hơn so với Ngư Ngư khi này, "Xong rồi, xong rồi..."

Vì hôm nay phải đến chỗ này nên mặc dù bây giờ là giữa hè, nhưng An Tiểu Đường vẫn mặc mấy cái áo dài tay...

Hơn nữa quả thật cô vẫn luôn không thấy nóng..

Hiện giờ cởi một cái áo, run rẩy lau nước mắt của Ngư Ngư rơi trên sàn thật sạch sẽ, kéo Ngư Ngư trốn đi, "Chạy mau, nơi này nguy hiểm!"

Ngư Ngư vừa bị dọa sợ ở trong thạch thất, lúc này cô tưởng phù chú xuất hiện vấn đề gì, sắc mặt ngay lập tức thay đổi.

An Tiểu Đường phát hiện ra mình nói sai, mới vội vàng giải thích, "Không phải, đây... đây là địa bàn của Nghiêm đại thiếu!"

Ngư Ngư: oo!

Hoàn toàn không thấy được chút thoải mái nào...

Ngư Ngư không lo lắng đến sự an toàn của Hách Liên Dạ, nhưng nàng lại bắt đầu lo lắng cho vận mệnh sau này của mình rồi..

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu vì sao phong cách trang trí này lại kì quái như vậy, hóa ra là địa bàn của anh họ đại nhân kia!

(T_T) Nhưng tại sao những người máy tự động dọn vệ sinh trong truyền thuyết kia lại không thấy xuất hiện, chẳng lẽ lỗi mà nàng phạm phải quá lớn cho nên đám người máy đó đi liên hệ người ngoài hành tinh, chuẩn bị tập hợp tới bắt nàng sao?

Ngư Ngư càng suy nghĩ càng muốn khóc, bất chấp lí do vì sao An Tiểu Đường lại ở chỗ của anh họ đại nhân, ôm Hách Liên Dạ vội vàng chạy đến bán sống bán chết với An Tiểu Đường.

Sau đó.... Các nàng nhìn thấy heo nhỏ thoải mái nằm trong bát nước thủy tinh, nhân nhả "tạo bọt" bồn tắm..

Trời ơi... CỨU... MẠNG!

An Tiểu Đường vẫn còn ôm một tia hi vọng, "Bát nước kia được để trên mặt đất, nó không phải thứ Nghiêm đại thiếu dùng, đây là bát mà cô mang tới..."

Ngư Ngư vẫn muốn khóc, "Đây là bát nước anh họ đại nhân dùng cho Lưng Đen uống!"

Cả gan dám dùng bát nước của anh họ đại nhân nhỏ làm bồn tắm!

Hơn nữa ngâm nước này rồi, heo nhỏ có thể bị biến dị hay không...

Trong lòng lệ rơi vô hạn, Ngư Ngư bắt buộc phải nâng heo nhỏ dậy, nhét vào trong lòng, đây là lần đầu tiên nhóc con này "trần truồng" chui vào trong ngực cô, vô cùng buồn bức lắc cái đầu nhỏ bày tỏ bất mãn, vẩy toàn bộ nước lên người Ngư Ngư.

Bị nước lạnh bất ngờ tạt lên mặt, Ngư Ngư liên tưởng hơn rất nhiều, cô kéo tiểu An vẫn còn muốn chạy trốn lại, "Không cần chạy..."

"... Tại sao? Không phải Nghiêm đại thiếu trong truyền thuyết vô cùng thích sạch sẽ sao?" Bọn họ cả gan dám làm bẩn phòng của Nghiêm đại thiếu đó! Thậm chí cô còn chạy tới thư phòng của Nghiêm đại thiếu, lật loạn ngăn kéo của anh ta nữa!

"Nhưng cho dù chúng ta có chạy nữa thì cũng không chạy thoát cái Trái Đất này... Cho dù chạy ra khỏi Trái Đất.... Anh họ đại nhân ở ngoài hành tinh nhất định cũng là đại ca đấy..."

"... Đúng vậy." Tiểu An cũng đã tỉnh táo lại.

Trước mặt người như Nghiêm đại thiếu, bọn họ chỉ là những cư dân địa cầu nhỏ bé... Dù sao cũng không trốn thoát nổi lòng bàn tay anh ta, chi bằng cứ ở lại, chủ động nhận sai, ít ra cũng được nhận án khoan hồng hơn chút.

Vì cái tên Nghiêm đại thiếu... mà Ngư Ngư cũng quên mất nỗi sợ hãi khi nãy ở trong thạch thất.

Anh họ đại nhân quả nhiên là vạn năng... Anh ta còn có thể tạm thời trị hết bệnh cho khách không mời nữa!

Mặc dù cách thức trị bệnh có vẻ hung hãn...

Hiện giờ Ngư Ngư cũng không cần lo lắng nữa, nhưng nàng vẫn nhớ phải để ý xem khi nào Hách Liên Dạ mới tỉnh lại, thỉnh thoảng lại xem mạch đập của y.

Tiểu An cũng chuẩn bị nghe theo mệnh trời... Cùng lắm thì di cư ra ngoài hành tinh ở thôi...

Cho nên lúc này cô cũng bình tĩnh lại, "Sao cô lại mang anh ta trở về đây, còn không mất một cọng tóc nào? Không phải cô không mang thai sao?"

Ngư Ngư cũng cảm thấy kì quái, sau đó lại xem mạch đập của mình, "Quả thật không mang thai mà!" Làm sao Hách Liên Dạ có thể xuyên qua thuận lợi được vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cùng Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Anh họ đại nhân trong truyền thuyết

"Có phải bởi vì cô là..." An Tiểu Đường không dám nhắc tới cái tên Nghiêm đại thiếu kia...

Cô ấy vốn dĩ muốn chỉ lên trời, nhưng ngón tay vừa chỉ một cái liền lập tức hạ xuống, hiện giờ "bầu trời" này chính là trần nhà của Nghiêm đại thiếu, cô không dám chỉ... (T_T)

Sau khi tự kết luận một lúc lâu, An Tiểu Đường vẫn không tìm được cách nói an toàn nhất, đành phải nói, "Không phải vì cô là Giang Ngư Ngư sao?"

Ngư Ngư cũng hiểu được ý trong lời nói của cô... trong lòng kính sợ lặng lẽ nhìn trời, "Không biết nữa, tôi cũng không dám hỏi..."

Vấn đề này quả thật chả an toàn một chút nào, Ngư Ngư vội vàng lái sang chủ đề khác, "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi tới tìm... A," lúc này An Tiểu Đường trực tiếp lược bỏ ba chữ "Nghiêm đại thiếu" kia đi...

"Tôi muốn biết người kia có cách nào có thể giúp tôi quay trở lại cổ đại hay không."

Ngư Ngư giật mình đảo mắt xung quanh, "Sau đó thì sao?" Chẳng lẽ anh họ đại nhân vẫn đang ở gần đây?

"Sau đó... người tiếp đón tôi hình như là... hình như là một người máy!"

Nhớ lại lúc đó, An Tiểu Đường vẫn chưa hoàn toàn hết kinh ngạc, "Bởi vì người kia nghe điện thoại còn nói với đối phương câu 'Có chuyện gì'! Sau đó bước đi của anh ta rất vội vàng!" Bước đi VÔ CÙNG GẤP GẤP!

Ngư Ngư khẽ thở dài, "Vậy thì chắc chắn không phải anh họ đại nhân rồi..."

Mặc dù khi bước đi, chân của anh họ đại nhân nhìn như của loài người chân chính, nhưng lão ta hoàn toàn không có bất kì cảm xúc loài người nào như vậy cả!

"Đúng vậy... Nhưng khi cô xuyên không trở về đây, trong phòng bỗng nhiên xuất hiện làn ánh sáng trắng, làm tôi còn tưởng là bạn ngoài hành tinh nào đó tới bắt tôi..." (T_T) huh chết cô rồi...

Ngư Ngư cũng hoàn toàn hiểu được cảm giác lo lắng này... hiện giờ hai người đều có chung một vấn đề, cho nên cho dù vẫn còn sợ hãi vẫn ngồi hàn huyên với nhau.

Khi Hách Liên Dạ tỉnh lại thì nghe thấy lời nói của An Tiểu Đường, "Cô xem tại sao nơi này chỉ toàn một màu đen, vật dụng ở đây cũng rất đặc biệt nữa...."

"Bởi vì chúng nó là đồ của anh họ đại nhân mà...." Ngư Ngư cảm thấy nguyên nhân nhất định là vì như vậy.

Khóe miệng Hách Liên Dạ khẽ giật, mở mắt bật cười nói, "Có gì thần kì đâu."

"A! Cuối cùng chàng cũng tỉnh rồi!"

(khi về hiện đại ta rất phân vân về xưng hô, TQ thì toàn là ta – ngươi thôi, mà HLD lại là người cổ đại xuyên hiện đại, nên giờ t tính vậy, xưng hô của HLD và NN ta sẽ để ta – nàng, em – chàng, còn NN về hiện đại thì xưng hô vs người hiện đại theo lối hiện, còn HLD xưng hô với người hiện đại vẫn là ta – ngươi, ta – cô)

An Tiểu Đường vui mừng khê hô lên, Ngư Ngư kích động đến mức tay chân run rẩy, không nói tiếng nào, lập tức chạy ra kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt.

(về tự xưng, ta vẫn để NN – nàng, LHD – y, chắc về sau 2 người này vẫn sẽ trở về cổ đại nên giữ nguyên, còn người hiện đại thì cô, anh)

Hách Liên Dạ nắm lấy tay nàng, âm thầm để nội lực vận chuyển một vòng, xác nhận không có vết thương nào mới ngồi thẳng dậy, ôm Ngư Ngư vào trong ngực, "Xin lỗi, để nàng phải lo lắng rồi."

Người nào đó hiếm có dịp lại đứng đắn được như vậy.

Cái mũi của Ngư Ngư hơi xót, nàng phải nhắm mắt không ngừng mới giữ không cho nước mắt rơi xuống.

Không dám khóc, sợ làm bẩn sàn nhà mất...(T_T)

Hách Liên Dạ ôm Ngư Ngư, thấp giọng trấn an dỗ dành, thỉnh thoảng hôn nhẹ nàng một cái.

An Tiểu Đường không muốn ở lại làm bóng đèn, nhưng cũng không dám chạy loạn ở đây, đành phải lặng lẽ đứng trong góc tường, thật thà ngồi xuống ôm đầu gối...

Thật ra heo nhỏ cũng rất lo lắng cho an nguy của Hách Liên Dạ, nhưng là một con heo nhỏ vô cùng khát khe trong vấn đề lịch sự sạch sẽ, có nói gì nó cũng không chịu mặc lại bộ quần áo bẩn đã cởi ra kia...

Cho nên sau khi bị Ngư Ngư nâng từ trong cái bát nước kia lên nhét vào trong ngực, nó vẫn nằm yên ở đó không chịu để thân trần chạy ra....

Thật ra ban đầu nó cũng không mặc quần áo.... Chẳng qua bị đám người Ngư Ngư cưng chiều quá mới càng lúc càng lớn lối như vậy.

Hiện giờ nó muốn đuổi cái móng nhỏ ra vỗ bả vai an ủi Hách Liên Dạ một chút.

Thế nhưng bị kịch lại lần nữa xuất hiện... Móng ngắn quá, không với tới...

Heo nhỏ hằm hừ giật cái mũi, ầm ức khoanh hai tay trước ngực, xoay cái móng lại.

Rõ ràng cái móng đã sắp vọt ra ngoài vạt áo của Ngư Ngư rồi, nhưng vẫn không chạm được tới y, heo nhỏ tức giận, vung loạn móng nhỏ muốn thể hiện sự tồn tại của bản thân.

Hách Liên Dạ chú ý tới nó, liền bật cười ôm lấy nó, "Nhóc con, lần này là ngươi đã cứu ta một mạng rồi."

Tốc độ của heo nhỏ không thể so sánh với người thường, nghiêm túc mà nói thật ra cũng không ai biết được rốt cuộc nó nhanh thế nào.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, lúc ấy ngay cả bản thân nam tử áo trắng ở gần Hách Liên Dạ như vậy cũng không kịp cứu người, nếu không có heo nhỏ chạy tới ngăn cản giúp y một chút thì chắc chắn hiện tại đến hải cốt y cũng không còn nguyên vẹn nữa rồi.

Ngư Ngư cũng vô cùng cảm kích heo nhỏ, từ khi nó xuất hiện, nhóc con này đã giúp đám người họ rất nhiều.

Heo nhỏ không muốn nghe lời cảm ơn của bọn họ, điều nó để ý chính là...

.... Mẹ nó! Mấy người thả ta ra! Ta còn chưa mặc quần áo đâu!

Có nói gì heo nhỏ cũng không chịu lộ cái móng trần ra, hai móng ngắn ngắn vung liên tục không ngừng giãy dụa.

Vừa trải qua biến cố sinh ly tử biệt, thật ra bản thân Hách Liên Dạ và Ngư Ngư cũng không muốn nói gì nhiều, nếu như tình huống cho phép, bọn họ vẫn muốn được ngồi ôm nhau như thế này hơn, vừa ôm nhau vừa trêu đùa heo nhỏ trong ngực...

Nhưng mà...

"Đây là nhà biểu ca của nàng?" Người nào đó đánh giá gian phòng có phong cách khác hoàn toàn với cổ đại này, bình tĩnh hỏi.

"..." Khóe miệng Ngư Ngư giật giật, còn chưa kịp nói gì thì tiếng phản bác của An Tiểu Đường ở góc tường run rẩy truyền tới.

"Anh đừng dùng giọng điệu bình tĩnh như vậy nhắc tới..." Nhắc tới Nghiêm đại thiếu... (T_T)

Người nào đó vẫn bình tĩnh ôm Ngư Ngư, đứng dậy nói, "Về nhà nàng trước đã."

"... Tại sao?" Ngự Ngự khẽ run rẩy, đây có phải là chạy án không? Hơn nữa đây còn là nơi ở của Nghiêm gia nữa, cho dù anh họ đại nhân không ở đây... thì vẫn còn anh họ đại nhân số hai cũng ở đây nữa!

Bọn họ có thể thật sự chạy thoát sao!

Đừng nói là chạy thoát, khi này nàng còn nghĩ đáng tiếc số người quá ít, nếu không mọi người có thể ngồi xôm xuống đất ôm đầu gối, xếp thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh cũng không chừng...

Nói không chừng đến lúc đó anh họ đại nhân sẽ nể tình trận hình này, cảm thấy thân thiết sẽ không so đo với đám người bọn họ nữa.

Là một người cổ đại thuần túy, Hách Liên Dạ không đoán được những suy nghĩ huyền hoặc như vậy, nhưng khi nhìn thấy nét mặt của Ngự Ngự cũng biết nàng đang sợ vị Nghiêm đại thiếu kia.

Lần này y càng không thêm đổi chủ đề vẫn tiếp tục nói, "Về nhà của nàng trước, ngày mai lại tới bái phỏng."

Muốn gặp "tình địch" số một của mình đương nhiên phải chuẩn bị đầy đủ chứ, tuyệt đối không thể qua loa được.

"... Được rồi." Dưới ánh mắt khiếp sợ của An Tiểu Đường, Ngự Ngự gật đầu đáp ứng.

Mặc dù nàng sợ anh họ đại nhân, thế nhưng nàng cũng lo lắng cho sức khỏe của Hách Liên Dạ...

Hôm nay đã xảy ra chuyện lớn như vậy, cho dù trên người y không xuất hiện vết thương nào, nhưng nàng vẫn nên để y nghỉ ngơi cho khỏe đã.

Lúc rời đi, Ngự Ngự có chút tiếc nuối nói thầm, "Nếu có thể tìm được cánh cửa thời không ở hiện đại thì lúc nào cũng có thể báo tiếng bình an cho đám người sư đệ rồi."

Hách Liên Dạ gật đầu đồng ý, nhưng ngay khi gật đầu một cái thì trong phòng bỗng nhiên tràn ngập làn sương mù màu trắng, mà ở trong đám khói này xuất hiện vẻ mặt u sầu nhưu chặt lông mày của đám người Tiểu Trần Từ.

Bọn họ.... nhìn thấy cảnh tượng ở cổ đại?

Hai nhóm người đều cùng hóa đá, mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, sau đó Tiểu Trần Từ mới kịp phản ứng, "Mọi người đều đã bình an rồi? Hách Liên Dạ không sao chứ? Vậy sô cô la của ta đâu!"

"..." Ngự Ngự yên lặng nhìn trời, hiện giờ nàng đã tin đám người trước mặt mình chính là đám Tiểu Trần Từ rồi...

An Tiểu Đường ở bên cạnh đứng lúc mang theo hai ký sô cô la.

Đúng, là hai ký... chứ không phải hai hộp hay hai khối.

Không phải cô ấy muốn buôn bán gì, chẳng qua là vì hôm nay tới gặp Nghiêm đại thiếu, mà ăn sô cô la có thể chống lạnh...

Nghe thấy Tiểu Trần Từ muốn ăn, cô ấy rất hào phóng trực tiếp ném luôn cái bọc qua.

Đây chính là hành động theo bản năng...

Ai cũng không ngờ cô ấy có thể ném như vậy!

Tiểu Trần Từ lập tức đỡ được một cái gói bọc cẩn thận, người được mùi thơm bên trong, hần ngay ngẩn cả người, sau đó mới nhận ra cô ấy, "Đường Bao?"

Trước kia khi còn ở cổ đại, An Tiểu Đường từng vẽ một bức tranh tả qua dung mạo của mình, cho nên hiện giờ khi thấy người thật mới nhận ra được.

Đáng tiếc vì đã qua một khoảng thời gian mà không có ai xuyên qua, nên đám khói mờ ngăn cách hai nhóm người dần trở nên dày đặc hơn, cuối cùng sau khi đám khói tiêu tan trước mặt mọi người thì đám người Tiểu Trần Từ cũng không thấy đâu nữa.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nơi ở của anh họ đại nhân chính là cánh cửa thời không ở hiện đại?

Quá đáng sợ, bọn họ đã biết được quá nhiều rồi!

Lần này không cần Hách Liên Dạ phải thúc giục, Ngự Ngự và An Tiểu Đường lập tức chạy ra ngoài như điên...

Hách Liên Dạ lại không có bất cứ áp lực nào, bình tĩnh sửa lại vạt áo một chút, nhanh chóng bước tới đuổi theo nương tử bảo bối.

Thân là một phúc hắc siêu cấp cũng phải có phần định lực này mới được... Cho dù đã bước ra khỏi biệt thự Nghiêm gia, đi theo Ngự Ngự một đường về thẳng nhà, suốt dọc đường đi y vẫn không hề tỏ ra bất kì thái độ nào trước mấy thứ như xe hơi, cột điện, người nào đó vẫn vô cùng thông dong bình tĩnh, không hề nháy mắt bất cứ lúc nào, chỉ chuyên tâm suy nghĩ xem khi gặp "tình địch" số một của mình thì nên nói những gì.

Sáng ngày hôm sau ở biệt thự của nhà họ Nghiêm.

Bầu không khí ở nhà họ Nghiêm ngày hôm nay có vẻ kì quái.

Trong phòng khách gồm có những người mà Ngư Ngư đã từng nói qua là anh họ nhỏ, chị dâu nhỏ mà anh họ nhỏ thăm mền từ lâu, và còn có bảy người anh em họ của anh họ nữa...

Nhưng trước kia mỗi lần anh em nhà họ Nghiêm tụ họp đều vào dịp nào nhiệt như lễ mừng năm mới, nhưng hiện giờ vẻ mặt của ai cũng vô cùng nghiêm túc.

Không, "nét mặt nghiêm túc" không đơn giản như vậy, nó vốn không đủ để hình dung bộ dạng hiện giờ của bọn họ...

Sắc mặt của đám người họ ai cũng trắng bệch xanh mét, ôm chặt lấy bình dưỡng khí trong tay, ghé sát người vào một dụng cụ dưỡng khí cực lớn, nét mặt bi tráng...

Hứa Y Nhiên cũng là chị dâu của Ngư Ngư mới nghe ngóng được từ "ngài chồng trước", thiết bị này gọi là máy khử rung tim thường được dùng trong phòng giải phẫu hoặc chữa trị cho những người có trái tim bất thường.

Đáp án này khiến Hứa Y Nhiên lặng lẽ căm giận, không kiềm nén được quay đầu nhìn ra ngoài sân.

Nhưng tiền viện nhà họ Nghiêm xưa nay vẫn luôn xinh đẹp hiện giờ lại khiến con người ta tổn thương nghiêm trọng...

Chỗ đó đang có một thứ gì đó to lớn trông qua như một chiếc xe tải đang đỗ, theo lời của "ngài chồng trước" thì đó là địa điểm giải phẫu...

Các trưởng bối không chịu được không khí khẩn trương ở trong phòng khách mới trốn ra sân sau phơi nắng.

Đương nhiên bản thân mỗi người cũng đem theo một cái bình dưỡng khí...

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người đang ngồi cạnh cửa sổ, Hứa Y Nhiên đành phải quay lại nhìn về phòng khách.

Nhưng cho dù có rất nhiều người đang ngồi đây thì người tỏa sáng nhất... vẫn là tiểu Bát.

Anh em nhà họ Nghiêm quá nhiều, bình thường vẫn trực tiếp gọi nhau theo thứ tự sinh ra, tiểu Bát chính là người con thứ tám của nhà họ Nghiêm - Nghiêm Thiếu Khiên.

Hứa Y Nhiên lại lặng lẽ rơi lệ thêm một chút nữa rồi mới rỏ rầm hỏi cậu ta, "Tiểu Bát, cậu... tại sao phải mặc đồ lặn vậy?"

Về mặt tiểu Bát bị thương quay đầu lại, "Chị dâu hai à, em nghĩ... lỡ như anh cả muốn mang em đi..." Tới một hành tinh toàn nước thì sao?

Vũ trụ mệnh mông, làm sao giống như tình cầu được, đương nhiên cậu ta phải suy nghĩ về mọi mặt chứ!

Nhưng câu nói tiếp theo cậu ta đã không kịp nói, vừa nghe cậu ta nhắc tới hai chữ 'anh cả', những người khác của nhà họ Nghiêm lập tức quay đầu lại, dùng ánh mắt "Mấy đám nhắc tới lão ta thử, chúng tao lập tức cho mày đi gặp ngài ngay" nhìn cậu ta.

"..." Tiểu Bát lập tức ngồi gò lưng về vòng tròn.

Nhưng vừa nhắc tới đề tài này, mấy người khác liền nhìn nhau, sau đó không kiềm chế được bắt đầu thảo luận.

"Mọi người nói xem... Anh cả bỗng nhiên gọi mọi người quay về có phải anh ấy có chuyện muốn nói... Có phải anh ấy muốn về quê không?" Người đứng hàng nhỏ tuổi nhất nhà họ Nghiêm - Tiểu Cửu đặt câu hỏi trước.

"Mọi người nói xem... Có phải đại ca ở Krypton?"

"Đấy là đâu? Sao nghe quen tai vậy?"

"Đó là quê nhà của siêu nhân." Tiểu Bát đang vẽ vòng tròn nói, rồi cũng cùng buồn đưa lê với đám người kia.

Không khí trong phòng khách nhất thời yên lặng, sau một khoảng yên lặng suy tư, đám người nghiêm túc lắng đầu, "Không giống, so với anh cả mà nói thì siêu nhân hoạt bát quá."

"..." Lần này quay sang thảo luận về khoa học viễn tưởng, khiến Hứa Y Nhiên luôn lặng lẽ cũng chịu hết nỗi phải nói chen vào, "Thật ra anh cả... có thể là người địa cầu mà."

"Làm sao có thể!" Một đám anh em cùng lớn lên với Nghiêm đại thiếu đều cùng kiên quyết phủ định.

Hứa Y Nhiên kết luận, "Thật ra có một số chuyện... có thể là do mọi người suy nghĩ quá nhiều, ví dụ như... như vậy đi, vẫn nên chờ anh cả đến đây rồi để anh ấy nói rõ tường tận mọi chuyện."

Người nhà họ Nghiêm vẫn luôn tin rằng Nghiêm đại thiếu có khả năng điều khiển thời tiết...

"Không nên hỏi anh ấy!" Tiểu Ngũ và Tiểu Bát cùng kêu lên kháng nghị, ngay lập tức vọt tới trước mặt Hứa Y Nhiên.

"Ngày mai em đã hẹn mấy người bạn làm tiệc thịt nướng ngoài trời rồi, ngày mai thời tiết nhất định phải nắng!" Tiểu Bát kiên quyết nói.

"Ngày mai em đã hẹn mấy người bạn đi biển rồi, ngày mai trời nhất định phải mưa!" Giọng điệu của Tiểu Ngũ vô cùng kiên quyết.

Ngay lập tức mọi người quay sang nhìn cậu ta, "... Đi chơi mà hi vọng trời mưa sao?"

Tiểu Ngũ, chính là người con thứ năm của nhà họ Nghiêm - Nghiêm Thiếu Bách, rất bình tĩnh trả lời, "Trời mưa mới có có đường không dễ đi, không phải sẽ tìm khách sạn ở tạm hay sao? Chưa quen thuộc với một địa điểm xa lạ, sao có thể để con gái ngủ một mình một phòng được?"

"Cầm thú!" Mọi người đều hóa thân thành những sứ giả chính nghĩa cùng khinh bỉ cậu ta, "Ngày mai sẽ có thỏ nhỏ gặp nạn rồi!"

"Cút! Các người mới là cầm thú!" Nghiêm Thiếu Bách lạnh lẽo vẽ vòng tròn trong lòng.

Các người đã gặp thỏ nhỏ nào cướp đi vật quan trọng của cầm thú mà không trả lại bao giờ chưa?

Mấu chốt ở đây chính là... thứ bị cướp đi còn là của... cầm thú...

Nghiêm Thiếu Bách lạnh lẽo bị phản trong lòng, sau đó đứng bên cạnh Tiểu Bát, "Ý kiến của chúng ta không giống nhau, cho nên ngày mai có mưa hay không nên giao cho ông trời thì hơn."

"Đứng đứng đứng, không cần phải phiền đến anh cả đâu!"

"..." Hứa Y Nhiên chỉ có thể lặng im nhìn trời.

Cô kéo "ngài chồng trước" vẫn đang chơi đùa ở bên cạnh với hai cục cưng, Hứa Y Nhiên nhỏ giọng hỏi anh ta, "Rốt cuộc anh cả muốn nói gì nhỉ?"

Nghiêm Thiếu Hoành trước nay vẫn cứng chiều cô lại ngẩng đầu lên, ánh mắt kì quái nhìn cô một cái, sau đó lại trêu đùa hai cục cưng trong lòng, không để ý tới cô nữa.

... Há? Phản ứng này là sao? Chẳng lẽ ăn quả óc chó lâu quá rồi, đột nhiên không được ăn nữa thành ra ảnh hưởng đến chỉ số thông minh luôn rồi sao?

Nhìn kiểu gì cũng thấy đồ ngốc không có lương tâm kia đang nghi ngờ anh ta ngốc nghếch, nhưng Nghiêm Thiếu Hoành vẫn không cười, lần này lại vẫn không nhìn cô như cũ nói sâu xa, "Chưa ăn no."

Khụ, ăn ở đây chính là ý "ăn" vợ yêu....

"..." Khuôn mặt Hứa Y Nhiên trong thoáng chốc đỏ bừng, đánh anh ta một cái, "Cục cưng còn ở đây đấy!"

Nhưng bọn con đâu có hiểu gì đâu, bọn con vẫn còn nhỏ mà! Hơn nữa bọn con cũng rất thật thà đó nha!

Một cặp sinh đôi một trai một gái ngã ngồi trên cái thảm êm, hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt đen láy sáng ngời nhìn ba mẹ mình, sau đó không cần phải thương lượng, cùng ả ý bỏ đi tìm mấy chú chó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226: Nghiêm đại thiếu quả thật giống như thần

"Đói." Cục cưng không ở đây, người nào đó nói càng thêm không kiêng kị gì.

"... Anh cả nói tim chúng ta có việc, sắp muộn giờ rồi!" Hứa Y Nhiên đỏ mặt tranh luận, buổi sáng anh nhất định phải "ăn cơm", nhưng hôm nay lúc bọn họ thức dậy, cách thời gian anh cả định ra chỉ còn một giờ.

"Ngài chồng trước" kiêm "chồng hiện tại" nào đó luôn giả bộ nghiêm túc bỗng ôm chặt lấy vợ, cười hôn cô một cái, "Nhiên Nhiên, thì ra em tin tưởng anh như vậy, biết rõ một giờ không đủ để anh "ăn"."

"... Em thật sự muốn đi học bác sỹ thú y, ai cũng không cần ngăn cản em..." Ô, nếu không học bác sỹ thú y, cô nhất định vĩnh viễn đều bị cầm thú này ăn

đến chết mất...

Nghiêm thiếu nhất định sẽ không ngăn cản vợ, chỉ bình tĩnh nói, "Chờ sau khi em học xong, hàng năm anh không cần đến chỗ Tiểu Ngũ kiểm tra thân thể."

"..." Ý là cô làm "bác sỹ thú y" để "kiểm tra thân thể" cho anh hay sao?

Một đồng lớn hình ảnh hạn chế cấp bậc thoáng hiện ra ở trong đầu, Hứa Y Nhiên bi phẫn, quyết định rồi, cô nên đi học nha sĩ! Để nhờ hết răng của con cầm thú phúc hắc này, thà vất vả một lần nhưng được nhàn nhã lâu dài rồi... Ồ.

Trong lúc hai vợ chồng Nghiêm Thiếu Hành đang tiến hành đối thoại ranh ma, đám Tiểu Bát Tiểu Cửu còn đang tiến hành suy đoán khoa học viễn tưởng, thì Nghiêm đại thiếu... lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở nhà hàng.

Giống thường ngày, lão ta lại "từ từ bay lên"...

Thật ra nguyên nhân Đại thiếu gia gọi mọi người trở về rất đơn giản vì Giang Ngư Ngư đã trở lại.

Ngày hôm qua trốn ra từ địa bàn của Nghiêm đại thiếu, trạm thứ nhất đương nhiên là Ngư Ngư về nhà mình, sáng sớm hôm nay, lại đến nhà họ Nghiêm đưa tin.

Nàng muốn cho người của nhà họ Nghiêm một niềm vui bất ngờ, nhưng anh họ đại nhân... nàng không dám cho lão ta niềm vui bất ngờ. (T_T)

Cho nên ngoan ngoãn gọi điện thoại nói cho lão ta rằng nàng đã trở lại, lại thẳng thắn nhận "tội" hôm qua làm dơ sàn nhà của anh, Giang Ngư Ngư còn thành thật "báo cáo" cô nhặt được một người chồng từ cô đại về.

Lúc gọi điện thoại giọng điệu thấp thòm của nàng khiến Hách Liên Dạ rất không bình tĩnh, giống như nghe "biểu ca đại nhân" kia nói một chữ "Không", tiểu nha đầu này lập tức bỏ ý?

Dùng ngoại hình và phúc hắc của Hách liên Dạ, y muốn làm cho người khách thích y, thật sự là quá dễ dàng.

Trên dưới nhà họ Giang vốn hết sức hài lòng khi Ngư Ngư tìm ông chồng này, nhưng nhìn thấy y phản ứng như vậy thì đều kinh hãi.

Không được không được, trước khi nhìn thấy Nghiêm đại thiếu, nhất định phải làm cho Hách Liên Dạ hiểu Đại thiếu gia khủng bố cỡ nào!

Nếu không ngày mai y sơ sẩy một cái, dẫn tới Đại chiến giữa các vì sao thì phải làm sao?

Nhưng mà... miêu tả ngôn ngữ, thật sự miêu tả không ra được một phần mười sức mạnh của lão ta...

Người nhà họ Giang còn đang rối rắm, Hách Liên Dạ lại thần bí nói, "Ta có thể xem hình của hán trước."

Y vẫn luôn hiếu kỳ về diện mạo của vị "tình địch" số một này, hiện tại cuối cùng cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ.

Năng lực thích ứng và năng lực học tập của y phi phạm, kiến thức đến hiện đại trong vòng mấy canh giờ, cộng thêm lúc trước Ngư Ngư từng nói cho y một chút kiến thức thông thường của hiện đại, lúc nói chuyện y đã thường nhảy ra dùng từ hiện đại rồi.

Nhưng mà người nhà họ Giang lại dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh nhìn y, hình?

Nói đùa, trên thế giới này ai dám cầm máy ảnh quay về phía Nghiêm đại thiếu chứ? Không sợ ống kính lập tức nổ mạnh sao?

Cho dù là Đại thiếu gia tâm huyết dâng trào, tự mình chụp hình đăng lên trên mạng, ai dám nhìn dám lưu!

Hại máy tính nổ thì phải, liếc mắt nhìn bỗng nhiên choáng đến không kịp cấp cứu thì phải làm sao, hoặc là có quân đoàn người ngoài hành tinh nào phát hiện bạn đang vây xem đồng bào của bọn họ, chạy tới tiêu diệt bạn thì phải làm sao.

Nghe xong người nhà họ Giang "giải thích" chuyện này, Hách Liên Dạ giật giật khóe miệng, rất hiếm khi không biết nên nói gì.

"Tình địch" số một kia nghịch thiên như vậy?

Hai từ: Không, tin.

Nhưng từ đầu đến cuối Ngư Ngư đều không có tâm tư chú ý đến ý nghĩ "đại nghịch bất đạo" của người nào đó, lúc này cả người nàng đang lâm vào trong lo lắng, "Ngày mai đi gặp anh họ đại nhân, mình nên mặc gì..."

Lần này Hách Liên Dạ lại giật giật khóe mắt, nhưng vẫn nghĩ kế cho nương tử bảo bối, "Chiếc váy này?"

Trong tủ treo quần áo của Ngư Ngư, quần áo màu trắng chiếm đa số, Hách Liên Dạ cầm một chiếc váy trắng ra, nhưng Ngư Ngư lập tức lắc đầu, "Không được không được, chỗ ở của anh họ đại nhân đều là màu tối, nhìn thấy một trắng lạ mắt như vậy, lão ta sẽ không vui!"

"..." Nhấn nài giật giật khoe mắt, Hách Liên Dạ lại lấy một bộ màu đen ra, "Bộ này rất tối."

"Nhưng lúc vui vẻ như vậy em mặc một bộ quần áo màu đen..." Quá là không vui rồi.

"... Tiểu nha đầu."

"Hả?" Quần áo lúc trước của Ngư Ngư không ít, nàng đang cúi đầu vào trong lục tìm, thờ ơ trả lời.

"Ngày mai nàng dẫn ta ra ngoài dạo chơi, tính mặc bộ quần áo nào?"

"Nhìn thời tiết, mặc đại một bộ thôi~ "

"..." Đối xử khác biệt rõ ràng như vậy khiến người nào đó lại hóa thân thành bình đầm chua hình người, "Ngư Ngư..."

Kéo dài âm cuối, khiến tiếng gọi khẽ này nghe nguy hiểm làm sao.

Nhưng Ngư Ngư lại tựa như nhớ ra chuyện gì đó vọt tới trước mặt y, "Đúng rồi, ngày mai ở trước mặt anh họ, chàng tuyệt đối đừng gọi em như vậy, xưng hô này lão ấy chuyên dùng lúc trước!"

Thật ra không có bất kỳ chứng cứ gì có thể chứng minh, Đại thiếu gia không thích người khác dùng cách xưng hô để gọi người giống mình, nhưng mà...

Vốn cũng không có ai dám thử!

Ở trước mặt lão ấy, tất cả mọi người tận hết khả năng thận trọng từ lời nói đến việc làm, làm một người trái đất an phận hữu hảo, cố gắng giành vinh quang về cho tinh cầu của mình, đồng thời cũng phải lặng lẽ giữ gìn hòa bình trái đất...

Đương nhiên, thật ra đây cũng là một chút cách nói về vang, chân tướng là... chỉ cần anh họ đại nhân vừa ra sân, bọn họ sẽ biến thân thành con thỏ nhỏ ngoan ngoãn đến không thể ngoan hơn, nguyên nhân là sợ hãi...

Dây thần kinh nhấn nài trong đầu Hách Liên Dạ “phụt” một tiếng đứt đoạn.

Biệt danh y gọi nương tử, lại trở thành xưng hô chuyên dùng của người khác? Có thể nhấn nài nhưng không thể nhấn nhục, lúc chưa ăn no đã nói với y chuyện này, càng không thể nhện được nữa!

Khụ, Hách Liên Dạ yêu nghiệt này, không phải thích ăn Ngư Ngư, cho nên từ "ăn" đương nhiên không phải là "ăn" kia...

Nhưng nhìn tiểu nha đầu này căng thẳng thành như vậy, nhất định sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình ăn của y, cười đến vô cùng dịu dàng, Hách Liên Dạ nhớ kỹ món nợ này.

Sùng bái sợ hãi anh họ nàng như vậy sao? Ngày mai y nhất định thắng anh họ nàng, để cho tiểu nha đầu này từ nay về sau tâm phục khẩu phục anh!

Vô cùng bình tĩnh vỗ vỗ đầu nàng, Hách Liên Dạ đứng dậy, cảm thứ gì đó gọi là đồ ngủ, đi về phía phòng tắm.

Khoan đã...

Tay Ngư Ngư đang tìm quần áo bỗng dừng lại, cảnh giác ngẩng đầu lên.

Nếu như không đi ra ngoài, không phải xưa nay yêu nghiệt này ngủ trước rồi mới tắm rửa sao? Nhìn thời gian bây giờ vẫn còn sớm, nàng bỗng cảm thấy vô cùng không ổn.

Phủi đất nhảy về phía cửa phòng tắm, "Bây giờ chàng đã buồn ngủ rồi sao?"

Người nào đó bình tĩnh lộ ra nụ cười mê người, "Đi ngủ sớm một chút, dưỡng đủ tinh thần."

"... Sau đó thì sao?"

Với lại yêu nghiệt này từ bao giờ cần dưỡng đủ tinh thần rồi vậy?

Nàng vốn cho là y vừa bị trọng thương ở trong thạch thất, cần phải về nhà điều dưỡng tốt một thời gian, nhưng về nhà cùng nàng, yêu nghiệt này liền tắm rửa thay quần áo, hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi khi đi theo nàng gặp người nhà.

Bởi vì võ công của y rất cao nội lực lại thâm hậu, nên tinh thần và thể lực đã đạt đến độ người thường không thể hiểu được, quả thật có thể so với máy năng lượng mặt trời, chuyện mà ngay cả y cũng phải dưỡng đủ tinh thần mới có thể làm... là chuyện gì?

Ngư Ngư cảm thấy có một dây thần kinh của mình bỗng đập thành thạch, chỉ sợ Hách Liên Dạ nói ra đáp án kinh hãi gì.

Nàng càng căng thẳng, Hách Liên Dạ lại càng cười đến "hòa nhả".

Thời gian hai bọn họ quen biết nhau cũng không ngắn, trước đó cũng chỉ thấy nàng từng căng thẳng hai lần.

Một lần chính là tai nạn ở trong thạch thất trước đây không lâu, còn một lần là... tiểu nha đầu này tưởng là nàng bỏ lỡ thời gian ăn tối... cho nên căng thẳng.

Địa vị dừng lại như một bữa ăn tối y còn có thể nhịn, nhưng lần này...

Bình dấm chua lớn hình người lại xuất hiện, mà vị chua rõ rệt trong bầu không khí, khiến Giang Ngư Ngư kinh ngạc mở to mắt, "Chàng đang ăn dấm chua của anh họ sao?"

Hách Liên Dạ nhũn mày. Đương nhiên ăn.

Nhưng dấm chua lần này tuyệt đối không giống những lần dấm chua kia, y còn không hiểu bản thân nướng tử của mình sao? Tiểu nha đầu này không phải là người bắt cá hai tay, nếu gả cho y thì trong lòng thật sự có y, cũng chỉ có mình y. Cho nên y không hề sợ tiểu nha đầu này có tình cảm nam nữ gì với anh họ của nàng.

Nhưng mà... y làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho việc trong lòng nướng tử tồn tại một nam nhân quan trọng không có gì sánh bằng, ném y ra một khoảng thật xa?

Huống hồ, y có phải xếp hàng thứ hai không cũng khó nói... Mặc dù không thường nhắc tới biểu ca của nàng, nhưng tiểu nha đầu này cũng nói, biểu ca là thân tượng của nàng.

Nói không chừng y còn xếp hàng thứ ba, thậm chí còn ở phía sau nữa...

Ý nghĩ này thật đúng là khảo nghiệm thần kinh của y mà.

Mặt của y hơi đen, mặt Ngư Ngư cũng nghiêm túc.

Quá không biết nặng nhẹ rồi!

Nếu làm cho anh họ đại nhân không vui... Chẳng lẽ không dẫn tới người ngoài hành tinh tấn công trái đất sao?

Ở loại chuyện liên quan đến an nguy trước mắt của trái đất, lại chỉ lo nghĩ kỹ nam nữ tư tình, nghĩ tới ăn dấm loại chuyện nhỏ nhặt này? Thật đúng là không có ý thức trách nhiệm bản thân là người trái đất rồi!

Xem ra nàng phải cho y xem hết loạt phim về chiến tranh giữa các vì sao, để hiểu được tình hình nghiêm trọng thế nào.

Thực ra xưa nay Ngư Ngư cực kỳ vô lương, nhưng chuyện liên quan đến Nghiêm đại thiếu... nàng, nàng...

Hết cách rồi, từ nhỏ đến lớn bản thân Nghiêm đại thiếu vẫn luôn mạnh mẽ, làm cho người ta bước đi thôi cũng thấy run rẩy...

Vì vậy vào lúc ban đêm, Hách Liên Dạ bị nàng đẩy đến trước máy vi tính, xem chiến tranh giữa các vì sao cả đêm..

Hiếm khi có một người cổ đại có năng lực tiếp nhận siêu cường, nhìn thấy gì đó khác xa với cuộc sống ở thế giới của y, cũng không sợ.

Xem xong mấy bộ phim, y cảm thấy phim rất hay, nhưng liên quan gì đến "tình địch" số một của y?

Y đeo tai nghe xem phim, Ngư Ngư đã sớm ngủ gật ở trong lòng y, đương nhiên y không thể âm ỉ báo bối nướng tử hỏi cho ra lẽ.

Nhớ lại cách Ngư Ngư sử dụng lúc trước, lại nhìn chăm chăm bàn phím máy tính một lúc, cũng không có ai dạy riêng cho y, y vô cùng mạnh hiểu ra đánh chữ như thế nào, làm sao để dùng máy tính tìm kiếm, sau đó bèn tìm kiếm tên Nghiêm đại thiếu.

Kết quả tìm ra cả một đồng lớn, tiêu đề lại giống nhau, trước kia vì giúp bọn họ dời đi sự chú ý của công chúng, lão ta tuyên bố ba tháng sau kết hôn, trên các diễn đàn đều cùng một bài đăng.

Hách Liên Dạ tiện tay chọn vào một cái, dù sao cũng không có ai dạo qua diễn đàn, y cũng không để ý, ở trước lúc y vào, nhìn điểm view và hồi âm ở đầu page đều là con số không.

Nói đùa, nhìn thấy tiêu đề đã đủ thử thách thần kinh rồi, ai dám vào xem chứ...

Phong cách hành văn trong bài đăng giống như tin thời sự, Hách Liên Dạ nhìn không ra đang nói cái gì, đóng nó, lại quay lại trang đầu, y nhìn chăm chăm vào đủ loại tiêu đề bài post, tầm mắt ở trên trang đầu dạo qua một vòng.

Đăng kí, ừm, còn cần một cái gọi là hòm thư gì đó, Baidu của bản thân là cái gì, bình tĩnh áp dụng, trong quá trình gặp từ gì không hiểu bèn lên Baidu, cứ như vậy, Hách Liên Dạ lại tự học thành tài, thành công đăng kí một cái ID trên diễn đàn, còn gửi một bài viết

Đến tâm sự với Nghiêm Thiệu Huân nhà họ Nghiêm

Bởi vì tiêu đề hồi ức này, mười phút sau, Hách Liên Dạ nhận được hồi âm của người đầu tiên.

Hồi âm không dài, lại chữ chữ tràn ngập máu và nước mắt

Tôi hận chủ bài post! Tôi hận điện thoại cảm ứng! Tôi hận tôi gửi nhầm bài viết! Tôi lại chọn vào bài viết có liên quan đến Nghiêm đại thiếu! Tôi xong rồi, tôi nhất định bị mù rồi! Chủ bài post, tôi nguyện rửa bạn cả đời đi toilet quên mang giấy, chỉ mang tương ớt!

Sau bình luận này là hàng loạt kích tình mệnh mông dấu chấm than, xếp ở trên màn hình khí thế kinh người, như là đang giúp người hồi âm kia lên án "hành động độc ác" của Hách Liên Dạ.

"..." Hách Liên Dạ im lặng đổi cái mới, lại phát hiện bài viết thêm một hồi âm

Hơn nữa rất khiến người ta ngoài ý muốn là, hồi âm vẫn là ID ban nãy.

"Tôi thật sự mù! Hay là người ngoài hành tinh mù! Tại sao những chỗ khác đều là một vùng đen kịt, chỉ có thể nhìn thấy điện thoại!"

"..." Khóe miệng Hách Liên Dạ khóe miệng co rút hồi lâu, lần này nhất định không thể không hồi âm

Dựa vào thường thức y vừa mới hiểu rõ về hiện đại

"Nhà của người bị mất điện." Y bình tĩnh trả lời lại.

Một lát sau, lại có tin nhắn mới

"A a a a a ngài là bản tôn của Nghiêm đại thiếu thật sao? Khó trách dám gửi bài viết như vậy! Ngài quả nhiên tồn tại giống như thần, thậm chí ngay cả nhà tôi mất điện cũng biết! Tôi và ngài lại không ở chung một tỉnh!"

Tâm tình lúc này của Hách Liên Dạ, chỉ có dùng "..." ba chấm để mô tả.

Hiện tại y mới hiểu được, phản ứng của người nhà họ Giang vẫn không tính là khoa trương...

Cho nên sáng ngày thứ hai, đứng ở trước cửa lớn nhà họ Nghiêm với Ngư Ngư, sắp sửa nhìn thấy vị Nghiêm đại thiếu trong truyền thuyết này tâm trạng của y vẫn là "...".

Lúc đám Ngư Ngư xuất hiện ở trước cửa lớn cũng là lúc Nghiêm đại thiếu đang "từ từ bay lên" ở trong nhà ăn...

Mà khi đó, bởi vì mọi người đang thảo luận, phòng khách nhà họ Nghiêm coi như náo nhiệt.

Nhưng mà ngay sau đó...

"Đường như có chỗ nào không đúng." Tiểu Bát bỗng nhiên rung mình một cái, ngay lập tức ôm chặt lấy bình dưỡng khí. "Em, em cảm giác..."

"Thiếu Khiên." Một giọng nói bình tĩnh không chút cảm xúc lên xuống bỗng nhiên vang lên, như là có không khí cực lạnh thổi qua, nhiệt độ trong phòng khách bắt đầu giảm xuống...

"Có mặt!" Tiểu Bát bị điểm danh run một cái, lập tức nhảy lên đứng thẳng người, nhưng có lẽ do căng thẳng, cộng thêm lúc này cậu mặc đồ lặn...

Thoáng cái không có đứng vững, lại ngã về trên ghế sofa, Tiểu Bát giãy dụa đứng dậy, khóc không ra nước mắt nhìn Nghiêm đại thiếu vừa mới xuất hiện.

Anh, anh cả, tại sao anh lại nhắc tên em đầu tiên, chẳng lẽ thật như chị dâu hai nói, em mặc bộ này... quá lóng lánh sao?

"Bình dưỡng khí của em rơi rồi."

"..." Tiểu Bát Z.CHÀ.z. Z.CHÀ.z. cái cổ cứng ngắc, cúi đầu cẩn thận kiểm tra, phát hiện nó thật sự rơi rồi.

Nghiêm đại thiếu sao có thể phát hiện?

Nói đùa, loại vấn đề mang tính thường thức này sẽ không có ai hỏi, bởi vì đáp án rất đơn giản là vì anh ấy là Nghiêm đại thiếu!

Lão ta chính là vạn năng còn là truyền kỳ, anh làm chuyện mạnh mẽ gì, còn cần lý do sao?

Bởi vì Nghiêm đại thiếu xuất hiện, trong phòng khách rơi vào... yên lặng chết người?

Đương nhiên không phải, đáp án chính là, rơi vào trong tiếng "cạch cạch cạch cạch" kỳ quái.

Nguyên nhân khá đơn giản, quá lạnh rồi, bọn họ đều đông lạnh đến hàm răng đánh vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại

Chương 227: Cuối cùng cũng được gặp đồng tình địch của mình

Bởi vì anh cả đột nhiên cho gọi, cho nên cả đám đều vô cùng khẩn trương, họ chỉ nghĩ tới mạng bình dưỡng khí hay những thứ phòng tránh có thể cứu được một mạng của họ đi theo, nhưng họ đã quên mất một điều cả bản nhất chính là phòng lạnh!

Hiện giờ tất cả những đôi mắt hăm mộ xen lẫn đỏ kị đều tập trung hết lên trên cái túi chườm nóng của Hứa Y Nhiên.

Nhị thiếu Nghiêm Thiếu Hoành của nhà họ Nghiêm chính là anh họ nhỏ của Ngư Ngư lúc này đang bình tĩnh ôm vợ yêu nhà mình, còn dùng áo khoác bao bọc lấy thân thể của cô ấy, sau đó nhìn về phía đám tiểu Bát rõ ràng đang nhìn chằm chằm vào cái túi chườm của vợ yêu mà cười sáng lạn.

"..." Đám tiểu Bát phui áo không thèm nhìn tiếp nữa.

Không nhìn còn đỡ, còn nhìn nữa... chắc chắn anh hai sẽ để cho bọn họ đi ngủ cùng với anh cả mất!

Cuộc sống này ngày càng khó khăn mà...

Bọn họ vốn đang gào khóc trong lòng một trận, nhưng ngay sau đó thì phát hiện ra có điều gì đó không đúng!

Anh cả chưa bao giờ lãng phí thời gian, nếu có chuyện muốn nói thì chắc chắn khi vừa xuất hiện anh ấy sẽ vào thẳng vấn đề, nhưng bây giờ ngoại trừ nhắc đến chuyện bình dưỡng khí của tiểu Bát ra thì chưa nói thêm gì cả, hơn nữa anh ấy cũng không có ý định ngồi xuống, vẫn đứng bên cạnh ghế sofa

Anh cả... muốn làm gì?

Không khí này khiến người ta vừa khẩn trương vừa sợ hãi, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên giống như cái phao cứu mạng mọi người.

"Em ra mở cửa!" Từ Nghiêm Yêu Nghiệt đứng hàng thứ ba đến tiểu Cừu nhỏ tuổi nhất, tất cả anh em nhà họ Nghiêm đều cùng hô vang, sau đó phui áo chạy đi, kéo hết ra ngoài cửa.

Cả hai nhóm đứng trong và đứng ngoài đều trừng mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Ngư Ngư vốn muốn tạo sự bất ngờ cho người mở cửa, bỗng nhiên tất cả mọi người đều nhảy ra, còn làm nét mặt kỳ quái, điều này ngược lại khiến nàng bị dọa hết hồn.

Cũng may Hách Liên Dạ đứng bên cạnh nàng nhanh tay lẹ mắt, vờn vàng đỡ được nàng, sau đó cũng không buông tay, thuận tiện ôm nàng vào lòng.

Y cao hơn Ngư Ngư rất nhiều, cái ôm này khiến chân Ngư Ngư không chạm được xuống đất, rõ ràng toàn bộ sức nặng đều đè lên cánh tay y, nhưng y lại ôm rất thoải mái.

Thật ra hiện giờ Hách Liên Dạ cũng thấy hơi ngạc nhiên.

Y vẫn thường thấy dung mạo của mình trong gương, thật ra cho dù có dung mạo như thế nào thì cũng sẽ không xuất hiện tâm trạng "kinh ngạc" như thế này.

Thế nhưng một trai đẹp và một đàn trai đẹp đồng thời xuất hiện.... Thì hiệu quả sẽ kém hơn rất nhiều.

Mặc dù đang rất khẩn trương nên sắc mặt của đám tiểu Bát vô cùng kì quái, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng chút nào đến sắc đẹp của bọn họ, bảy trai đẹp cùng đồng loạt xuất hiện tạo nên hiệu ứng hết sức sinh động.

Ánh mắt hiện giờ của tiểu Bát cũng khiếp sợ như vậy, ánh nhìn chuyển đổi liên tục từ Ngư Ngư sang đến Hách Liên Dạ lạ lùng này.

Ngư Ngư "mất tích" đã trở về, sau khoảng thời gian bằng hoàng ngân ngủ, đám người họ cũng đã bình tĩnh lại được mà tiếp nhận được chuyện này.

Bởi vì bản thân bọn họ cũng tin tưởng, trong tương lai sẽ có một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ lại xuất hiện. Mà nguyên nhân cho sự mất tích của em họ cũng rất đơn giản, bởi vì vị anh cả cao quý siêu cấp kia không rớt ruột chút nào.

Mặc dù anh cả là người ngoài hành tinh khác biệt, nhưng anh ấy luôn hết sức bao che khuyết điểm cho loài người.

Mà đại thiếu gia ngài đã bao che khuyết điểm thì chắc chắn sẽ khiến kẻ khác vô cùng phần nộ... Đương nhiên, cũng không có ai dám nói ngài ấy như vậy cả...

Nhưng nếu tiểu Cửu mất tích thật sự vì gặp phải nguy hiểm thì anh cả nhất định sẽ lật tung cả Địa cầu này lên để tìm ra người, nhưng sau khi tiểu Cửu gặp chuyện bất trắc thì anh ấy lại không phản ứng gì.

Phản ứng như vậy cũng khiến mọi người cảm thấy an tâm hơn, cho nên khi thấy Ngư Ngư xuất hiện thì cũng chỉ vui mừng chứ không ngạc nhiên.

Thế nhưng... Ánh mắt sắc bén như đèn đường phản nộ quét nhìn Hách Liên Dạ một lượt từ trên xuống dưới, sau đó di chuyển đến cánh tay "có ý đồ xấu" kia.

Trước mặt bọn họ lại dám ôm tiểu Cửu thân mật như vậy sao?

Em họ của anh cả cũng chính là em họ của bọn họ, người đàn ông yêu nghiệt này ở đâu chui ra vậy? Đã trải qua khảo nghiệm của đám người họ chưa? Còn chưa có "danh phận" gì mà đã dám kiêu ngạo như vậy sao?

Không cần phải thương lượng gì hết, những người đứng ở đằng sau đều tự động đẩy yêu nghiệt này ra ngoài.

Thân là nhân sĩ lâu năm trong giới yêu nghiệt, đám yêu nghiệt đều thống nhất phải kháo hạch người đàn ông này như thế nào.

Một người đứng đối lập với một đám yêu nghiệt, hình ảnh này quả thật chính là... mê hoặc chết người...

Cũng may hai nhóm người này Ngư Ngư đã nhìn thấy quen rồi, nếu không có thể đã phải choáng váng mất một lúc mất.

Cũng giống như những người khác của nhà họ Nghiêm, cô cũng gọi Nghiêm Yêu Nghiệt đứng hàng thứ ba là "Yêu".

"Yêu!" Mới trải qua một tháng đầy sự sợ hãi và kinh ngạc, đến khi gặp lại nhau thì vui mừng nở nụ cười, Ngư Ngư cao hứng nhảy từ trong ngực Hách Liên Dạ ra, "Sao về mặt của mọi người trông kì quái vậy?"

Nghiêm Yêu Nghiệt không vội trả lời, về mặt giờ đây đang nở nụ cười có thể gọi là quyến rũ xinh đẹp, liếc nhìn đáng vẻ trưởng thành không thể "đàng hoàng" của Hách Liên Dạ, sau đó gạt đầu lia lịa không do dự chút nào, trực tiếp giang tay nói, "Tiểu Cửu, hoan nghênh đã về nhà!"

Mấy người khác của nhà họ Nghiêm cũng có ý định như vậy, họ lập tức chạy tới, "Tiểu Cửu, bọn này nhớ em chết mất thôi!"

"Em cũng nhớ mọi người lắm!" Ngư Ngư nhảy qua nhảy lại, vô cùng vui vẻ chuẩn bị ôm mọi người.

"..." Hách Liên Dạ bị cô vút qua một bên lặng lẽ mỉm cười, muốn ôm nương tử của y ư?

Trong mắt mọi người của nhà họ Nghiêm thì y chỉ đang đứng tại chỗ mà mỉm cười thôi.

Bình tĩnh như vậy sao?

Chẳng lẽ bọn họ chọn sai cách rồi, không nên đẩy Yêu ra, đáng ra nên gọi điện thoại cho Tùy Dật, bảo cậu ta đến đây tiếp viện mới đúng chẳng?

Có lẽ Tùy Dật vẫn bình tĩnh hơn bọn họ một bậc... hoặc là nói Tùy Dật trong điện thoại kể cho đám người họ nghe "truyện cười", bọn họ không bình tĩnh cũng phải bình tĩnh đến mức đơ người...

Ôm ấp "Giang Ngư Ngư" này, đám người họ còn đang phải nghiêm túc lo lắng đây.

Khoan đã!

Hình như có điều gì đó không đúng!

Cơ thể của tiểu Cửu sao có thể "không lò" như vậy được? Cả đám đồng loạt cúi đầu nhìn người trong ngực, mặt mũi của mấy anh em nhà họ Nghiêm tức khắc đen lại, đây "Tiểu Cửu" trong ngực ra ngoài.

Tiểu Cửu này không phải là tiểu Cửu của bọn họ, không biết tại sao đám người họ không ôm được Ngư Ngư, người kia còn vừa vịn ôm tiểu Cửu đứng hàng thứ chín nhà họ Nghiêm vào người...

Họ biết Hách Liên Dạ giờ trò quỷ, nhưng sao người đàn ông này lại làm được như vậy? Người nhà họ Nghiêm rất mạnh, thân thủ cũng tốt, nhưng cũng chỉ trong phạm vi khả năng của loài người hiện đại mà thôi, khinh công nhanh như thiểm điện không phải là năng khiếu của bọn họ, cho nên trong nhất thời đám người đều ngạc nhiên và bất ngờ.

Người này dường như rất... mạnh?

Trong số đám người này, chỉ có sắc mặt của tiểu Bát cổ quái chôn chân tại chỗ mà thôi, giống như nếu không có người ngoài ở đây thì cậu ta đã chạy vào góc tường vẽ vòng tròn rồi.

"... Anh làm gì vậy?" Tiểu Cửu nhà họ Nghiêm mới vừa trở về đã bị ném ra ngoài lên giật tay áo của cậu ta hỏi. (Ngư Ngư là Tiểu Cửu nhà họ Giang, còn anh Tiểu Cửu này là Tiểu Cửu nhà họ Nghiêm, hình như là thế ấy ~)

Tiểu Bát vừa nhìn thấy tiêu Cửu đã tức giận nói, "Cái ôm đầu của anh không còn nữa rồi!"

"..." Cả đám người đồng loạt nhìn cậu ta.

Tiểu Bát còn tiếp tục bị phần nói, "Nhìn cái gì mà nhìn, ngay đến bạn gái em cũng chưa được ôm, muốn để cái ôm đầu cho bà xã cũng không được sao!"

Khi này cậu ta cũng hòa theo mọi người vào ôm Ngư Ngư, vốn chỉ định giả bộ để đánh đám hội đồng chút thôi, ai ngờ đầu em trai tiêu Cửu của mình bất ngờ bị nhét vào trong, mà cậu ta còn thật sự ôm nữa chứ!

"..." Cả đám người tiếp tục đơ người nhìn cậu ta, khóe miệng co giật nửa ngày, tiêu Cửu không hề tôn trọng anh mình chút nào hỏi, "Ngay đến cả cái ôm đầu cũng không có... Chẳng lẽ không phải vì không có bạn gái hay sao?"

"..." Tiểu Bát không thèm để ý nhiều như vậy, lệ rơi đầy mặt chạy vào trong phòng vẽ vòng tròn.

Cả đám người đứng ở cửa co ro trong gió lạnh, giọng nói của Nghiêm Thiếu Hoành thân nhiên vọng từ trong phòng khách ra, "Anh cả đang chờ mọi người đấy."

Tình quang trong mắt Hách Liên Dạ chợt lóe, giọng nói này... là một kẻ phúc hắc thâm niên, y dễ dàng nhận ra được giọng nói của đồng loại như thế nào!

Xem ra kẻ vừa lên tiếng chính là anh họ đứng hàng thứ hai của Ngư Ngư, cũng là người đứng thứ hai trong hàng đại tình địch của y.

Những người khác thì đã muốn khóc ròng.

Cứu mạng với.

Bọn họ lại dám cả gan để lão anh cả phải "chờ" lâu như vậy!

Biết thời gian của đại nhân nhà người ta quý giá thế nào không! Không nên hỏi ngoại trừ đi làm ra, thời gian không ở nhà anh ấy làm gì mà lại bận rộn như vậy, bởi vì chính bọn họ cũng không biết nữa.

Thật ra trong nhà cũng chỉ có anh hai mới biết anh ấy làm cái gì, bọn họ cũng chỉ đoán mò rằng... Anh ấy bận việc... giữ gìn hòa bình cho vũ trụ chẳng...

Đám người mới vừa ngăn ở cửa lập tức phát áo chạy lại phòng khách, tự động ngồi xuống vị trí của mình.

Còn về phần Ngư Ngư, sau khi nghe được giọng nói đã lâu không được nghe cũng đã kích động chạy vào phòng khách, "Anh họ nhỏ! A... Chị dâu nhỏ!"

Mặc dù khi cô mất tích, Nghiêm Thiếu Hoành vẫn chưa kết hôn, nhưng bản thân nàng cũng biết người mà anh họ nhỏ thầm mến nhiều năm là ai, đương nhiên hiện giờ cũng không thể không nhận ra.

Cuối cùng anh họ nhỏ cũng đã lấy được chị dâu về cửa rồi hả? Chờ đến khi chạy tới nơi, nàng phát hiện trên mặt đất còn có thêm hai cục cưng đáng yêu nữa thì Ngư Ngư càng vui mừng hơn, đã có cả cục cưng rồi sao?

Nàng vô cùng khẩn trương muốn biết trong khoảng thời gian nàng mất tích này, giữa anh họ và chị dâu đã xảy ra chuyện gì, Ngư Ngư mới phát hiện ra chuyện gì đó không đúng.

Chị Y Nhiên đứng dậy, vốn muốn ôm cô một cái, nhưng ánh mắt đột nhiên nhìn ra chỗ khác, vẻ mặt khiếp sợ nhìn đằng sau cô.

Cứ tưởng rằng chỉ có Y Nhiên mới như vậy, nhưng anh họ nhỏ trước giờ vẫn luôn bình tĩnh phúc hắc cũng ngược mắt lên, bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Sau lưng nàng... đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cuối cùng Ngư Ngư cũng nhớ tới Hách Liên Dạ mà mình "mang theo", không phải yêu nghiệt này đã khiêu khích gì anh họ đại nhân kia rồi chứ?

Ngư Ngư vội vã quay đầu, cảnh tượng hiện ra trước mắt chính là cục diện giằng co của hai đại mỹ nam.

Hách Liên Dạ mới từ cổ đại tới thế giới hiện đại, điều này vượt qua những kiến thức thông thường của tất cả mọi người đang "dùng cảm mà kiên cường" đứng cách Nghiêm đại thiếu có một mét.

Hơn nữa, y còn đang đối mặt với Nghiêm đại thiếu kia.

Cái mà Nghiêm đại thiếu có không chỉ là thực lực, đại nhân nhà người ta còn có mỹ mạo nữa...

Mặc dù Nghiêm Thiếu Hoành đã đẹp trai đến mức người khác phải thét chói tai, hay khuôn mặt yêu nghiệt chỉ cần một nụ cười mỉm cũng khiến hoa đào bay tán loạn của Nghiêm Yêu Nghiệt kia cũng đều không thể bằng được Nghiêm đại thiếu này.

Chỉ cần có kẻ nào cả gan dám nhìn anh ta lâu hơn một chút thôi thì nhất định sẽ bị choáng váng ngay tại chỗ... Nhưng cho dù không bị dọa sợ đến

choáng váng thì cũng sẽ bị đông chết thôi.

Thật ra Nghiêm đại thiếu không phải mỹ nam băng sơn, trên mặt của đại nhân người ta cũng chưa bao giờ xuất hiện loại cảm xúc "mặt nạ sương lạnh bảo hộ" mãnh liệt như vậy, thật sự đây.

Nhưng... Nhưng... nhất định là khi đại nhân ngài tới Trái Đất đã quên loài người còn có thất tình lục dục, đã quên trên đời này còn có một cụm từ gọi là "biểu hiện qua vẻ mặt"!

Thật ra mỗi lần Nghiêm đại thiếu Nghiêm Thiếu Huân xuất hiện thì những người khác đều đều nghĩ đến cụm từ này trước tiên, đó chính là... "viện bảo tàng". Bởi vì điểm hấp dẫn nhất của người ta mãi mãi không phải là ngũ quan tuấn mỹ, mà chính là khí chất khiến người khác bị mê hoặc, tôn quý và thần bí giống như một vị thần vậy. Ngài giống như một Đế Vương xuyên không tới hiện đại, khiến người ta bất giác muốn thần phục cúng bái. Cảm xúc trong lòng họ chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là "pho tượng".

Lão nhân gia người ta chính là một... pho tượng Đế Vương xuyên không đến đây.

Hơn nữa pho tượng này còn mới đi từ Nam Cực về, một pho tượng không bao giờ rời được cái tủ lạnh...

Cũng vì bộ mặt và giọng nói đều lạnh giống như nhau, cho nên mới không thể nhìn ra được bất cứ cảm xúc nào trên khuôn mặt của lão ta, hơn nữa chỉ cần ngài liếc mắt một cái thôi là khiến người ta như vừa rơi vào hầm băng, nhiệt độ trên cơ thể cũng hoàn toàn biến mất sạch, có cảm giác tia sinh mệnh trên cơ thể cũng dần vụt mất.

Nhưng bây giờ, Hách Liên Dạ lại đang cực kì bình tĩnh đối mặt với Nghiêm đại thiếu, thậm chí khóe môi còn nhếch nở nụ cười, bộ dạng tươi cười như thể kẻ đang đối mặt với y chẳng qua chỉ là một người bình thường mà thôi.

Qua một khoảng thời gian nhìn rất lâu mà đám người xung quanh vẫn không hiểu được tình hình hiện giờ, Hách Liên Dạ chủ động vươn tay ra, "Hách Liên Dạ."

Mặc dù ý muốn ban đầu là kiểm tra, nhưng đây cũng chính là một nửa mà Ngư Ngư đã chọn trúng, bọn họ vẫn muốn y được an toàn, không phải sao!

Gan có lớn đến mấy thì cũng phải kéo y ra mới được.

Mà muốn "cứu" Hách Liên Dạ thì phải đến gần anh cả...

Sự phát hiện này quả thật quá tàn khốc!

Vì quá khẩn trương cho nên cũng khiến mấy anh em nhà họ Nghiêm sắp trở cao thủ khinh công rồi, nhanh chóng vọt tới bên cạnh Hách Liên Dạ như sét đánh, vội vã muốn kéo người ra.

Thế nhưng... Hách Liên Dạ dường như không có động tác gì, bóng dáng của y chợt lóe xuất hiện bên ngoài vòng vây của cả một đám trai đẹp, khóe miệng vẫn treo nụ cười vui vẻ thản nhiên, tư thái nhàn nhã.

Nếu không phải do góc áo hơi bay lên kia thì dường như tất cả mọi người đều cho rằng y chưa bao giờ cử động, vẫn đứng ở chỗ đó ngay từ đầu.

Động tác của người này... sao lại nhanh như vậy?

Thân thủ của anh hai có thể nói là đứng đầu so với nhóm bạn đặc công, nhưng đến anh ấy cũng không làm được động tác nhanh đến mức mắt thường không nhìn thấy được này.

Đầu tiên là có can đảm tới gần anh cả của bọn họ, thậm chí còn "to gan lớn mật" tiếp xúc tay chân với anh cả, thế nhưng hiện giờ lại thể hiện tốc độ nhanh đến mức quỷ dị thế này thì...

Cả đám người đang phỏng đoán thân phận của Hách Liên Dạ, thì lúc này chợt nghe thấy giọng nói không có chút cảm xúc phập phồng nào của Nghiêm đại thiếu lần nữa vang lên.

"Quần áo mua ở đâu vậy."

Phốc.

Đám tiểu Bát suýt chút nữa phun máu, cảm giác bản thân sắp không trụ nổi nữa rồi.

Hứa Y Nhiên cũng muốn khóc to, ngoại trừ cào đẽm ra thì cô cũng không biết phải biểu hiện tâm trạng hiện giờ của mình ra sao nữa.

Lại nữa rồi, lại nữa rồi! Đây đã là lần thứ hai rồi đây!

Lần trước có báo lá cải đăng hình Nghiêm Thiếu Hoành nửa đêm đi "thuê phòng" khách sạn với một mỹ nữ thần bí, đại thiếu gia ngài còn đặc biệt gọi điện thoại đến bắt cô xem tấm hình kia, sau đó còn rất thẳng thắn hỏi "Đẹp không?"

Lúc ấy cô sợ tới mức đánh rơi cả di động..

Cũng vì chuyện này quá thử thách thần kinh con người, cho nên sau đó cô vẫn luôn không dám hỏi lão ngài là khi đó ngài hỏi "Đẹp không" là hỏi cái gì...

Nhưng hiện giờ đại thiếu gia ngài đang trúng độc sao?

Có thể so sánh đại thiếu gia với một máy tính hoạt động liên tục trong hai mươi tư tiếng đồng hồ, cho nên thỉnh thoảng trúng độc cũng là điều có thể lí giải được, nhưng tại sao mỗi lần "trúng độc" lại có những phản ứng nguy hiểm như vậy...

Hách Liên Dạ không thể nào hiểu được tại sao mọi người lại có bộ dạng sống không bằng chết như vậy...

Y cúi đầu liếc nhìn bộ quần áo mà mình đang mặc trên người hiện giờ, đáp lại vô cùng bình tĩnh, "Thụy Phúc Trai ở Kinh Thành, ta là cô nhân."

Dứt lời, lại một lần nữa không ai thấy rõ động tác của y như thế nào thì người y đã lại đứng ở vị trí cách Nghiêm đại thiếu một mét, thái độ rất tự nhiên vươn tay ra, "Hách Liên Dạ."

Lúc này đã không còn ai muốn "cứu" y nữa rồi.

Trải qua một màn một hỏi một đáp này, đến cả phản ứng của Hách Liên Dạ cũng thử thách thần kinh con người thế này, đám tiểu Bát có cảm giác sinh mệnh của mình sắp cạn rồi...

Nhưng bọn họ lại không ngờ rằng đằng sau đó vẫn còn một kích "trí mạng" nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Khó trách hôm nay Nghiêm đại thiếu rất khác thường

"Ngày mai dẫn tôi đi mua," Giọng Nghiêm đại thiếu không có bất kỳ cảm xúc lên xuống nào... Có thể nói lại thật sự vươn tay ra, "Nghiêm Thiếu Huân."

Trước ánh mắt của bao người, hai bàn tay cứ thế mà cầm vào nhau.

Rắc rắc! Răng rắc, rắc!

Đương nhiên, hiện trường không có âm thanh như vậy.

Đây là tiếng sét đánh trong lòng của mấy anh em nhà họ Nghiêm, trái tim tan nát dưới đất, sau đó không chống đỡ được mà ngã xuống luôn... (=)] chỉ là tưởng tượng trong lòng mấy chai ẹp thôi ~)

Thật ra Ngư Ngư rất hi vọng mình có thể ngắt xiú...

Bởi vì hiện thực thật sự quá tàn khốc, chồng nàng và anh họ đại nhân bắt tay, không chết không bị thương, hơn nữa anh họ đại nhân lại "nói chuyện" với y.

Đối với anh họ đại nhân tích chữ như vàng mà nói, hai câu được cho là "nói chuyện" rồi nhỉ?

Ôm một tia hi vọng cuối cùng, Giang Ngư Ngư chuyển mắt sang Nghiêm Thiếu Hoành ở một bên, muốn anh họ nhỏ hiểu rõ anh họ đại nhân này xác nhận.

Nghiêm Thiếu Hoành đang vỗ về vợ yêu đang rối rắm muốn đi gài tường, nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy hy vọng của em gái họ, anh ta có chút đồng tình gật đầu.

Không sai, đối với anh cả mà nói, đây tuyệt đối được coi là nói chuyện.

"..." Trong nháy mắt tâm trạng của Ngư Ngư trở nên bi tráng.

Cho nên nàng thật sự đã gả cho một người ngoài hành tinh sao?

Nếu không phải giải thích cục diện bây giờ như thế nào?

Mặc dù rõ ràng Hách Liên Dạ và anh họ đại nhân không đến cùng một tinh cầu, nhìn cũng không dọa người, nhưng... làm một người Địa Cầu thuần

khíét, nàng muốn an phận có một anh chồng Địa Cầu cỡ nào chứ!

Hơn nữa chờ sau này lúc sinh em bé... cục cưng "hỗn huyết" Địa Cầu với ngoại tình...

Hỗn xa như vậy, lỡ như xảy ra sai sót gì đó, tính cách cục cưng giống "người" tình cầu khác, ví dụ như... giống anh họ đại nhân... phải làm sao đây?

Hu... Từ lần bốn tuổi bị một tiếng bắt chuyện của Nghiêm đại thiếu hù dọa cho khóc, còn có sau ngày hôm đó tưởng rằng Hách Liên Dạ đã xảy ra chuyện, lần thứ ba Ngư Ngư muốn khóc...

Hách Liên Dạ đương nhiên đã sớm chú ý tới vẻ mặt cổ quái của nương tử bảo bối bên cạnh, tiểu nha đầu này lại đang suy nghĩ lung tung gì đây?

Thấy phản ứng khoa trương của người nhà họ Giang và nhà họ Nghiêm đối với Nghiêm Thiếu Huân, y đã đoán được điều Ngư Ngư băn khoăn.

Cười lên ôm người vào trong ngực, y trình trọng cam đoan, "Ta là người Địa Cầu."

Lừa ai đó?

Anh em nhà họ Nghiêm ở một bên đang bận bịu hít dưỡng khí cấp cứu cùng gào thét trong lòng...

Còn Nghiêm đại thiếu đứng bên cạnh, lại hiển nhiên vẫn đang "trúng độc"...

Bởi vì xưa nay Đại thiếu gia tích chữ như vàng, thậm chí đến sáu tuổi mới mở miệng nói câu đầu tiên trong đời... Anh đột nhiên lại hỏi một câu, "Cô đại thú vị không?"

Hách Liên Dạ nhếch môi, "Thú vị, phong cảnh khác xa hiện đại."

Nói xong, không hề cảm thấy Nghiêm đại thiếu đáng sợ, "Nếu ngươi muốn đi chơi, ta có thể làm người dẫn đường."

"Được." Nghiêm đại thiếu lại không chút do dự đồng ý...

"..." Hu... Cứu mạng với...

Bình dưỡng khí hiển nhiên không thể cứu vớt tâm hồn nhỏ bé của đám anh em bọn họ rồi, đôi mắt nhỏ mang theo cầu xin ném về phía Nghiêm Thiếu Hoành ở một bên.

Anh Hai, mau lên đài đi!

Nếu cứ để cho anh cả tiếp tục như vậy nữa, say này anh sẽ không còn đám em họ này nữa... trong mắt đám người long lanh nước mắt, tất cả đều là đáng về cô dâu nhỏ chịu đựng đủ "giày vò".

Nghiêm Thiếu Hoành ung dung ngồi ở một bên nhìn, ngoại trừ lúc mới bắt đầu, Hách Liên Dạ có dừng khí đứng gần anh cả, thậm chí còn đối mặt với anh cả ra, chuyện kể tiếp đều không khiến anh ta lộ ra bất kỳ phản ứng kinh ngạc nào.

Giống như mấy vấn đề khảo nghiệm thần kinh người này đều nằm trong dự liệu của anh ta.

Dáng vẻ phúc hắc "Tôi đã nắm chắc tất cả" này, bình thường khiến bọn tiểu Bát về vòng tròn không ít, nhưng bây giờ lại cảm thấy nơi này luân phiên đã kích người, rốt cục bọn họ lại thấy hy vọng sống sót - là anh Hai đại phúc hắc này, nhất định sẽ không có sai lầm!

Tạm thời buông vợ yêu ra, đứng dậy đi đến bên cạnh đám em họ, Nghiêm Thiếu Hoành liếc nhìn đáng về cô dâu nhỏ bị bắt nạt của bọn họ, rất "hiền lành" cười cổ vũ bọn họ, "Không có em họ trai, có thêm mấy em họ gái cũng không tồi."

"..." Hu... Bọn Tiểu Bát gãy dựa tìm con đường khác.

Trong nhà chỉ có chị họ Hai là tốt bụng!

Đây chính là thần tượng của tiểu nha đầu kia?

Khoảng cách gần quan sát Nghiêm Thiếu Hoành, trong lòng Hách Liên Dạ không thể nào bình tĩnh được.

Đối lập với mấy người kia, dáng vẻ bình tĩnh của Nghiêm Thiếu Hoành càng lộ vẻ rộng lượng hơn người, nhìn vào quả thật không phải người bình thường.

Nhưng bình tĩnh tự nhiên như vậy, y cũng có thể làm được, vậy sao không thấy tiểu nha đầu kia sùng bái y?

Vốn trong lòng có chút bất mãn, hoá vô đơn chí, Ngư Ngư vốn rất muốn khóc, nhìn thấy anh họ nhỏ mình sùng bái nhất đi tới, thì lập tức nghênh đón.

Hu hu hu, nàng muốn ôm chị dâu nhỏ khóc lớn một trận...

"..." Không ngăn cản nàng, nhưng người nào đó lập tức hóa thành thùng dấm chua lớn hình người, khuôn mặt có chút hơi đen.

Phản ứng như vậy, khiến Nghiêm Thiếu Hoành đột nhiên bật cười.

Làm một thế tay về phía Ngư Ngư, ra hiệu cô đứng im ở đó đừng tiến lên, sau đó cười vươn tay ra, "Nghiêm Thiếu Hoành, anh họ nhỏ của tiểu Cửu."

"... Hách Liên Dạ." Dễ dàng tiếp nhận ý như vậy sao? Thái độ của Nghiêm Thiếu Hoành khiến Hách Liên Dạ cũng là phúc hắc sùng sốt một chút.

Nghiêm Thiếu Hoành có lý do của mình, anh ta thăm mướn vợ anh ta bảy năm, đồng thời cũng ăn dấm bảy năm, đối với phản ứng ghen tuông này thật sự không có gì xa lạ.

Có thể khiến cho một đại phúc hắc siêu cấp không thể duy trì bình tĩnh thâm trầm, còn biểu hiện rõ cảm xúc lên mặt?

Đặc biệt là đáng về Hách Liên Dạ suýt nghiêng răng, lại chỉ có thể hết cách nhìn tiểu Cửu bỏ quên ở một bên, gần như là phiên bản của mình năm đó.

... Chỉ là năm đó anh ta bị thăm hơn Hách Liên Dạ nhiều. Nghiêm Thiếu Hoành cũng không thể bình tĩnh mà nghĩ ở trong lòng.

Nói cho cùng, Hách Liên Dạ đối với tiểu Cửu hoàn toàn là quan tâm thật sự, toàn tâm yêu thích, anh ta làm anh họ, không phải là Pháp Hải thích chia rẽ nhân duyên của người ta... Anh ta không tìm được lý do gì để không chấp nhận Hách Liên Dạ.

Nhưng...

"Sau này cùng chiều tiểu Cửu nhiều vào, bằng không..." Mặc dù là nói với Hách Liên Dạ, nhưng ánh mắt của Nghiêm Thiếu Hoành lại ý vị thâm trường quét qua đám em họ, cười nói, "Tôi cho anh đi ngủ cùng anh cả."

Ôi? Đây là hình phạt hết sức đặc sắc của nhà họ Nghiêm, khiến đám tiểu Bát phải đất nhảy dựng lên.

Đều là phúc hắc, cho dù hôm nay hai người vừa mới gặp mặt, nhưng độ ăn ý tuyệt đối không tầm thường đâu...

Cho nên Hách Liên Dạ lập tức hiểu ý của Nghiêm Thiếu Hoành, hết sức bình tĩnh nhếch môi, lo lắng đến Hứa Y Nhiên có ở đây, âm thanh của y không lớn, chỉ bảo đám đám tiểu Bát bên cạnh có thể nghe rõ, "Nhưng ta có thói quen ngủ trần."

Phụt.

Đám tiểu Bát lại muốn thổ huyết rồi.

Cho nên đây chính là cách giải quyết sao? Nếu như bọn họ tập quen ngủ trần, không cần đến anh họ đích thân ra tay, lão người máy nhất định sẽ đá bọn họ một đá ra ngoài, không cho phép bọn họ tiến vào địa bàn của lão vào buổi tối nữa!

Từ hôm nay trở đi, bọn họ phải huấn luyện mình ngủ trần! Ai bảo bọn họ mặc quần áo bọn họ cũng không vội!

Nhưng... sao trước kia bọn lại không nghĩ đến điểm này...

Nhớ lại kinh nghiệm "thăm thương" của mấy năm trước, tâm trạng bọn tiểu Bát cực kỳ thống khổ, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Hách Liên Dạ rõ ràng là một đại phúc hắc siêu cấp.

Anh, anh thắng...

Hoàn toàn thắng...

Trong lúc bọn tiểu Bát tâm phục khẩu phục đi tới, lúc định lần lượt đi lên tự giới thiệu thì giọng của Nghiêm đại thiếu đột nhiên lại vang lên...

"Tôi có thể mang kính mát ngủ."

Phụt, anh cả, anh không thể như vậy được!

Lão ngài xưa nay anh minh thần võ, trong vòng một ngày có thể trật đường ray* hai lần, xảy ra án mạng rồi!

(* ở đây là thoát tuyến [脱线], tra baidu có nghĩa là miêu tả người điên, tinh thần không bình thường, lúc làm chuyện gì đó đột nhiên nhảy sang chuyện khác. Nói tóm lại là chỉ 1 người có thần kinh không đoàn kết =]]. T tính dễ hán viết rồi note nghĩa, nhưng thấy đề trật đường ray cũng hay nên đề vậy lun:D)

Nhưng giằng giằng quay đầu lại, bọn họ lại sụp đổ phát hiện, Nghiêm đại thiếu thật sự lấy từ trong túi tây trang ra một thứ gì đó giống hộp kính.

Dường như lão ta có một cái kính mát...

Bọn họ đều lo sẽ sống không bằng chết, chỉ có Nghiêm Thiếu Hoành tinh mắt phát hiện, trên hộp kính kia có vẽ một thìa nhỏ hình trái tim...

Nhớ lại vợ yêu từng nói cho anh ta biết, tên mà "mỹ nữ người máy" ở chỗ anh cả đặt cho anh cả, Nghiêm Thiếu Hoành cười đến mức cực kỳ thần bí.

Thì ra là vừa nhận được quà.... Khó trách hôm nay tâm trạng của anh cả dường như rất tốt, biểu hiện cũng khác thường như thế.

Trong lúc Nghiêm đại thiếu đang rất khảo nghiệm thần kinh người dường như muốn mang cái kính mắt kia lên thì...

"Tích tắc!" Một tiếng kêu vang lanh lảnh, giống như là tiếng nhắc nhở của máy điện tử nào đó.

Xem đi, xem đi, nhất định là cảnh báo, hệ thống báo nguy tự trời buộc anh cả, nhắc nhở anh cả trúng độc!

Dưới ánh mắt quý dị lại phức tạp của mọi người, Nghiêm đại thiếu lấy ra một thứ gì đó nhỏ hơn cái điện thoại một chút, nhìn thoáng qua.

Sau khi liếc nhìn, mọi người điên rồi...

Bởi vì... Mặt Nghiêm đại thiếu đỏ sặc!

Thái độ đột nhiên xuất hiện này của lão ta... cực kỳ kỳ lạ, thôi, về mặt của người ngoài hành tinh, bọn họ vốn xem cũng không hiểu.

Nhưng đây tuyệt đối không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là, từ nhỏ đến lớn, anh cả chưa từng biểu lộ bất kỳ sắc mặt nào, hiện tại thì sao!

"Trúng, trúng độc!" Hơn nữa "độc" anh cả trúng bản thân anh ấy cũng không tiêu diệt được!

"Ngắt điện!" Dây điện của anh cả ở đâu? Lập tức có người xông lên tìm.

"Hủy ác-quy!" Có khi nào thấy anh cả kéo một đoạn dây điện đi khắp nơi chưa? Nhất định lão ta dùng ác-quy!

"Tưới nước!" Thiết bị điện trực trực rất dễ bốc cháy!

"Em cút sang bên! Lửa điện không thể tưới nước, bình chữa cháy đâu!

"Còn có thể tiêu độc..." Có người đầu óc hỗn loạn đưa ra một ý kiến khác...

Phòng khách nhà họ Nghiêm nhất thời rối thành một nùi, Hách Liên Dạ yên lặng hỗn độn trong từng tiếng động ở nơi này...

Cũng may, mười giây sau, Nghiêm đại thiếu đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ánh mắt bình tĩnh đến mức nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng so với ánh sáng X thì tuyệt đối sắc bén hơn, "véo" một cái xẹt qua, bọn tiểu Bát đều run nhẹ lên.

Anh cả khôi phục lại bình thường rồi!

Cho nên giây phút khác thường vừa rồi... là lão ta đang sống lại sao?

Quả nhiên là anh cả, giết độc thành công nhanh như vậy! Giết hết tất cả virus trên thị trường!

Vui mừng đi qua, lại nghĩ đến về mặt "đại nghịch bất đạo" vừa rồi của bọn họ, trong lòng bọn tiểu Bát chỉ còn lại kinh hãi.

Nghiêm Yêu Nghiệt muốn đi rút dây điện cùng Tiểu Lục muốn hủy ác-quy lập tức đứng thẳng người, không chút do dự cầm tay đối phương, về mặt kích động "Người anh em, rốt cuộc tôi cũng tìm được cậu"

Tiểu Cửu vừa mới xách thùng nước trở về cũng thả thùng nước xuống, tiện tay xé một mảnh áo không biết là của ai, ngâm nước bắt đầu lau bàn, "Mẹ nói phải lao động nhiệt tình..." Hu...

Tiểu Ngũ liếc chai rượu trong tay... May mà hồi nãy gấp gáp, cậu không tìm được chai còn, cầm trong tay là một chai rượu trắng 53 độ.

Thật ra cậu không biết uống rượu... Nhưng không uống sẽ vĩnh biệt Địa Cầu!

Nghiêm Thiếu Bách đứng hàng thứ năm trong nhà họ Nghiêm cắn răng một cái, mở nắp chai tu một ngụm lớn, "Đúng lúc hôm nay muốn uống rượu..."

Một đám người đều tự mình nghĩ cách, che dấu ý nghĩ "cấp cứu" ngôn ngữ vừa mới nghĩ ra kia, cho nên tiểu Bát liền bị phần...

Cậu lấy một bình chữa cháy!

Làm sao bây giờ? Học theo anh Năm, mở nắp bình nhét vào miệng sao?

Nếu không phải thứ này quá nặng, cầm lên tự đánh mình ngắt luôn cho rồi?

Cuộc sống này thật khó mà sống nổi mà...

Thời khắc máu chót, vẫn là Nghiêm Thiếu Hoành xưa nay bình tĩnh ra tay.

Xách bình chữa cháy tiểu Bát muốn đập lên đầu đi, tiện tay kín đáo nhét điện thoại cho cậu ta, "Gọi điện thoại cho Lương Lương, nói với nó một phút sau tiểu Ngũ sẽ say."

"Được!" Tâm hồn nhỏ bị "tàn sát" đến hấp hối lập tức được chữa khỏi, vui vẻ chờ xem kịch hay.

Anh em là cái gì? Có thể ăn sao? Xưa nay bọn họ luôn đi trên con đường vô lương ~~~ hà hà.

Hách Liên Dạ tiếp tục ngón ngàng nhìn bọn họ phấn chấn trong nháy mắt, ai làm việc này.

Người nhà này... rất thương nhau...

Nói bằng quơ vài ba câu là giải quyết được vấn đề của tất cả em họ, Nghiêm Thiếu Hoành rất bình tĩnh bước đến bên cạnh anh cả, cầm lấy sản phẩm điện tử không biết là thứ gì trong tay Nghiêm đại thiếu.

... Không hổ là anh Hai của bọn họ!

Ngay cả đồ trong tay anh cả cũng dám đụng vào!

Cùng lúc khiếp sợ, bởi vì thay đổi góc độ, bọn chứng kiến thấy đều nhìn thấy vật kia có thể tích không lớn, màn hình phẳng, phân làm hai bên, một bên là số liệu chạy cực nhanh khiến người ta hoa mắt, một bên là chân dung người.

Khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ dáng dấp của người trong tấm hình.

Anh cả đang tìm người? Nếu không thì sao khi nhìn tấm hình, sắc mặt lại thay đổi rõ rệt như vậy?

Còn Nghiêm Thiếu Hoành sau khi nhìn rõ tấm hình kia, lại quét mắt nhìn số liệu bên cạnh.

Làm người thừa kế nhà họ Nghiêm thế hệ này, sự thông minh của anh ta tuyệt đối đừng nên hoài nghi... Nhưng muốn đuổi kịp tốc độ của Nghiêm đại thiếu là người ngoài hành tinh thì vẫn có chút khó khăn.

Khẽ nheo mắt nhìn số liệu chạy bên trái, gần nửa phút sau, anh ta mới hiểu được đây là cái gì, không khỏi kinh ngạc nhũn mày.

Sau đó, anh ta làm ra động tác khảo nghiệm thần kinh tất cả anh em là võ vai Nghiêm đại thiếu.

Phụt

Nhìn thế nào cũng giống như là động tác võ vai an ủi và khích lệ, khiến bọn tiểu Bát lại muốn ói ra máu rồi.

Cũng may Nghiêm Thiếu Bách đứng hàng thứ năm của nhà họ Nghiêm đã say mên, lại nghĩ tới vận mệnh của cậu ta như thế, bọn tiểu Bát mới được chữa khỏi lần nữa...

Nhưng anh Hai đang làm gì? Anh cả đã mạnh đến nghịch thiên, còn cần được khích lệ sao?

Ở trong tầm mắt hóa đá của mọi người, Nghiêm Thiếu Hoành ho nhẹ một tiếng, "Được rồi, ăn cơm."

Đây là câu nói lúc trước Ngư Ngư thích nghe nhất, nhưng bây giờ...

Hu, nàng không muốn ăn cơm!

Vùi đầu vào trong ngực Hứa Y Nhiên không chịu chui ra, nàng cự tuyệt đối mặt với ông chồng người ngoài hành tinh của mình.

Mặc dù mới chính thức quen biết với Hứa Y Nhiên, nhưng đối với người mà anh họ nhỏ của mình thăm mền bảy năm, nàng đã sớm quen đến không thể quen hơn được nữa, cho nên không hề cảm thấy xa lạ.

Hách Liên Dạ đương nhiên muốn đi qua kéo nương tử của mình về.

Thấy y đi tới, Hứa Y Nhiên vẫy vẫy tay muốn chào hỏi y, nhưng tay vừa lắc một nửa thì đột nhiên dừng lại, phát hiện có gì đó không đúng. Ó?

Có chút mờ mịt cũng có chút hoài nghi, cô ấy nhìn chăm chăm vào mặt của Hách Liên Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Vương gia y thật sự thắng rồi

Bọn tiểu Bát kinh hãi lần nữa. Hôm nay nhiều chuyện lạ thế!

Thật ra với khuôn mặt khuynh thành của Hách Liên Dạ tuyệt đối có tư cách khiến cho bất kỳ ai nhìn vào cũng đều si mê ngoại trừ Hứa Y Nhiên.

Anh Hai của bọn họ đủ đẹp trai rồi đấy nhé? Mặc dù không phải là tướng mạo thuộc dạng yêu nghiệt nhưng khuôn mặt đó cũng tuần tú mê người đến mức khiến người ta muốn hét to lên.

Thế nhưng anh Hai đẹp trai như thế, năm đó lượn lờ trước mặt chị dâu Hai không biết bao nhiêu lần đều bị chị dâu Hai bình tĩnh mà quên mất...

Đám trai đẹp nhà họ Nghiêm bọn họ cùng tham gia, nhưng đều không nhận được một ánh mắt quan tâm của chị dâu Hai.

Hết cách rồi, ở phương diện này chị dâu Hai của bọn họ có hơi "ngốc", thích ai thì trong mắt cũng chỉ có người đó, tuyệt đối sẽ không phân tâm đi chú ý những người khác.

Nhưng bây giờ, cô ấy lại đang nhìn chằm chằm vào mặt của Hách Liên Dạ, nhìn đến không chớp mắt!

Hứa Y Nhiên cũng ý thức được phản ứng của mình rất kỳ lạ, vội vàng chào hỏi Hách Liên Dạ, tiếp tục nín cười mà giao Ngư Ngư đang rất buồn rầu cho y.

Đội đôi vợ chồng nhỏ kia đi ra xa, cô nàng lập tức kéo ông xã nhà mình qua, nhỏ giọng hỏi, "Hách Liên Dạ... Tại sao lại giống cô gái đẹp ở chỗ anh cả vậy?"

Khi này cách khá xa, cô chỉ kinh diễm một chút, cảm thấy dáng dấp của người đàn ông này thật đẹp, nhưng nhìn gần lại thấy rất quen mặt.

Bởi vì suy đoán thật sự rất kỳ quái, cộng thêm trong nhà không có ai tin rằng sẽ có mỹ nữ loài người ra vào địa bàn của Nghiêm đại thiếu... Cô sẽ không nói ra.

"Giống?" Giọng Nghiêm Thiếu Hoành cổ quái hỏi ngược lại.

"Đúng vậy, giống lắm." Mặc dù người có đẹp đến mấy, nhìn cũng rất dễ dàng có điểm giống, nhưng độ giống của hai người này đến 80%, thật khiến người ta kinh ngạc.

"Mấy anh đều không nhìn ra sao?" Hứa Y Nhiên cảm thấy kỳ lạ.

"Không nhìn ra." Nghiêm Thiếu Hoành quái đản cười một tiếng.

Bọn tiểu Bát đều sợ hãi những thứ có liên quan đến anh cả... cho dù vị mỹ nữ kia xuất hiện trong nhà bọn họ rất nhiều lần, mỗi lần nhìn thấy bọn họ đều phải chào hỏi, nhất định không có ai dám nhìn kỹ cô ấy...

Còn Nghiêm Thiếu Hoành thì không nhìn kỹ bất kỳ phụ nữ nào ngoài vợ của anh ta cả.

Nếu không lần trước anh cả bảo anh ta đưa mỹ nữ kia đến khách sạn, sau đó bị phóng viên chụp được, anh ta cũng sẽ không nhìn người phụ nữ "xa lạ" trên tấm hình hỏi "Ai vậy".

Về phần anh cả... Đừng nói là giống nhau, cho dù là song bào thai giống nhau như đúc, bởi vì tình cảm đặc biệt nào đó, anh cả sẽ hoàn toàn nhìn hai người đó không có điểm giống nhau nào, sẽ không có bất cứ ai có dáng dấp giống mỹ nữ đó.

Ừ, tình cảm đặc biệt nào đó.

Nghiêm Thiếu Hoành ý vị thâm trường cười một tiếng, ôm vợ đi đến bên bàn ăn.

Người trong nhà họ Nghiêm đều không thích tiệc xã giao, bình thường hầu hết đều tụ tập một chỗ cùng ăn cơm.

Nhưng hôm nay cực kỳ khiến người ta sụp đổ chính là... Dường như Nghiêm đại thiếu không định trở lại địa bàn của anh, quyết định đi ăn cơm cùng bọn họ.

Biết được tin tức này, các trưởng bối vốn "trốn" ở vườn hoa nhỏ sân sau đều kiếm cớ chuồn đi...

Bọn tiểu Bát không thể trốn, cũng chỉ có thể khóc không ra nước mắt mà ngồi xuống.

Thật ra ngoài bọn họ, đầu bếp nhà họ Nghiêm càng muốn khóc hơn.

Đại thiếu gia muốn ăn "cơm"? Nên cho lão ngài ăn cái gì đây? Dầu khí có thể không? Hay chuẩn bị hai cái Battery* bày trong đĩa?

(* là pin, ác quy)

Ai tới nói cho bọn họ biết đi... Đầu bếp nhà họ Nghiêm ở trong phòng bếp bức tóc, phát điên...

Phá tan bầu không khí quỷ dị này, là Hạ Lương Lương đến.

Nhận điện thoại xong thì vội vàng chạy tới, trên người Lương Lương vẫn đang mặc đồng phục, đội một mũ bảo hiểm cực lớn, thoát hình giống có người ngoài hành tinh xông vào.

Nhưng sau khi trải qua hàng loạt đã kích, hôm nay người nhà họ Nghiêm đã sớm bình tĩnh...

Chào hỏi từng người một, Lương Lương tò mò thò đầu qua, "Lão đại, anh sao thế?"

Người cô hỏi, là Nghiêm đại thiếu...

Thân là một trong những cấp dưới của Nghiêm đại thiếu, cô ấy luôn dùng xưng hô này...

Bởi vì giọng điệu quen thuộc này của cô, những người khác trong nhà họ Nghiêm đều hết sức ngưỡng mộ cô...

Nhưng... anh cả của bọn họ thì làm sao? Không phải là bộ mặt vô cảm như điều khác sao?

Hạ Lương Lương đảo tròn mắt, thấy lão đại thần kỳ của cô không muốn nhiều lời, cô cũng không bận tâm đến chuyện sao hôm nay lão ta có vẻ rất lo lắng.

Xoay người, cô bắt đầu đối mặt với mục đích thực sự là Nghiêm Thiếu Bách hôm nay tới nhà họ Nghiêm.

Chọc chọc người đàn ông đã say mềm, Hạ Lương Lương hỏi con trai bảo bối, "Con nói phải làm sao đây?"

Xưa nay nhóc con kia luôn đi trên con đường phúc hắc vô lương, về mặt già dặn nói, "Con cho rằng, có giá trị xách về."

"..." Những người khác đều giật giật khóe miệng, bắt đầu mặc niệm cho Nghiêm Thiếu Bách.

Hạ Lương Lương cũng đã quen với giọng điệu này, còn nghiêm túc hỏi, "Tại sao?"

"Bởi vì con muốn có một em gái." Nhóc con kia tiếp tục phát ra câu kinh người.

Sau đó chạy đến bên cạnh Hứa Y Nhiên, ôm bạn nhỏ Tiểu Cốt Đầu tới, chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hồng hào nói, "Đáng yêu như thế này nè."

Bạn gái nhỏ Tiểu Cốt Đầu nhìn bên này một chút, rồi nhìn bên kia một chút, chột toét cái miệng nhỏ ra cười hi hi, giang hai cánh tay mũm mĩm về phía Lương Lương, "Ahihi~~~~"

Hạ Lương Lương vốn có chút do dự, nhưng khi nghe thấy giọng non nớt của trẻ con thì mềm nhũn ra, còn đáng vẻ đáng yêu đòi ôm kia nữa, lập tức khiến cho cô đổi chủ ý.

Có một cô con gái đáng yêu cũng tốt lắm chứ!

"Được, vậy thì xách về!" Hạ Lương Lương nói xong thì lấy một thứ gì đó giống cái điện thoại ra, trong chốc lát, một người máy cỡ nhỏ vèo vèo chạy tới, "soạt" một tiếng nâng Nghiêm Thiếu Bách đang nằm trên ghế sofa lên đi ra ngoài xe.

"Tôi mang anh ấy đi," Lương Lương nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Ừm... qua một thời gian nữa sẽ trả về."

"Không cần gấp không cần gấp!"

"Đúng vậy, khách sáo vậy làm gì, nhà họ Nghiêm chúng tôi không thiếu nhất chính là người!"

"Đúng, tặng anh Năm cho cô đấy!"

Những người khác đều hào phóng tuyên bố...

Dù sao cũng không phải là bọn họ bị xách đi! Bọn họ đợi lâu như vậy không phải là vì để xem màn kịch này sao!

Chỉ có tiểu Bát và tiểu Cửu là rút sang một bên, nhỏ nhỏ nói thầm.

Hết cách rồi, trong nhà chỉ có hai người bọn họ là biết "bộ mặt thật" của bạn nhỏ Tiểu Cốt Đầu thôi, công chúa nhỏ của nhà họ Nghiêm tuyệt đối có thể là ảnh hậu cấp cao!

Nếu không có động tác cực moe "Ahihi" vừa rồi của cô bé, có thể Lương Lương sẽ không muốn mang anh Năm đi, cho nên nói suy cho cùng vẫn là cô

bé con này "giăng hồ" anh Năm..

Nhưng đương nhiên không thật sự là "giăng hồ", đợi sau khi anh Năm tỉnh táo lại, nhất định sẽ bị phần trước, sau đó là ngạc nhiên vui mừng bởi vì rốt cuộc anh ấy gặp lại được vợ và con trai của anh ấy! Cộng thêm Lương Lương muốn con gái, nói không chừng sẽ thay đổi mục đích, đồng ý cho anh Năm một danh phận!

Nhưng mà... Nhóc con kia mới mấy tuổi, sao biết nhiều vậy? Hai người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Cốt Đầu.

Ôi chào, tại sao lại nhìn cháu? Bạn nhỏ Tiểu Cốt Đầu ngồi ở trong xe em bé, trước sau như một cần nắm tay mập mạp của mình, nhìn thấy bọn họ quét mắt tới, mắt to trong sáng nháy nháy, vẻ mặt mờ mịt vô tội.

Cháu không biết gì cả, cháu ngoan lắm ~~~

Tiền mẹ con Lương Lương đi, món ăn đã được dọn đi gần hết rồi, cho nên hiện tại... ăn cơm?

Nhưng có lão anh cả ngồi cùng bàn cơm, ai có thể nuốt trôi, ai dám nuốt trôi chứ...

Ngoại trừ Nghiêm Thiếu Hoành xưa nay luôn bình tĩnh ra, hiện tại cũng chỉ có Hách Liên Dạ thoát nhìn cực kỳ bình thường.

Mặc dù mới đến hiện đại, nhưng y đã hiểu rõ một hai phép tắc nơi này.

Rất bình tĩnh mà bụng ly nước trái cây lên, y định kính mọi người một ly trước.

Đúng vậy, nước trái cây, bởi vì y và Ngư Ngư quyết định muốn có em bé, cho nên vốn không thích uống rượu giờ càng không uống rượu.

Hành động này nếu so với trước kia, chuyện kính nước trái cây thật ra không khiến người ta khiếp sợ, nhưng mà...

"Tiểu Thược*?" Giọng nữ "lạ lẫm" mang theo nghi ngờ đột nhiên vang lên ngoài phòng ăn.

(* dịch là ra thìa nhỏ, muỗng nhỏ)

Xung hô này không mang đến cho bọn tiểu Bát bất kỳ chấn động nào.

Bởi vì bọn họ đều không gắn được cái tên này lên bất kỳ ai trong nhà...

Nhưng Hứa Y Nhiên lại cả kinh, tay khẽ run lên.

Cho dù nghe bao nhiêu lần, cô đều không thể gán ghép Nghiêm đại thiếu uy vũ truyền kỳ với cái tên "Tiểu Thược" này được...

Còn nghe thấy tiếng kêu này, Nghiêm đại thiếu lại bình tĩnh từ chỗ ghé ngồi mà "từ từ bay lên"...

Thật ra cái ghế chỉ là cái ghế bình thường thôi, không có cơ quan không có công nghệ cao, nhưng có thể tạo thành hiệu quả thị giác này...

Trên mặt không có bất kỳ cảm xúc nào, nửa người trên thẳng tắp không chút nhúc nhích, chỉ có chân đều đặn nhanh chóng duỗi thẳng... Đây chính là tiêu chuẩn "từ từ bay lên" nha!

Bọn tiểu Bát vẫn không ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Có lẽ không nhìn thấy người, mỹ nữ ở ngoài hành lang thò đầu vào, "Tiểu... A, tìm được anh rồi!"

Cô nàng nói xong liền nhẹ nhàng bước tới, rất tự nhiên lượn đến phía sau Nghiêm đại thiếu, khoác tay lên bả vai anh đẩy anh đi, "Sao anh lại chạy đến đây? Tôi còn đang chờ anh nấu cơm đây."

Lốp bốp đùng đùng!

Đũa rơi đầy đất, coi lỏng tan nát, ngay cả cầm cũng muốn rớt khỏi mặt bọn họ, không có chút vui sướng mà rớt xuống đất...

Tiểu Thược... Nấu cơm...

Anh cả... chịu xung hô này, lão ta còn... nấu cơm...

Thật ra đây là một kiến giải khác giúp vị mỹ nữ người máy kia sạc điện đúng không? Nhất định là vậy!

Bọn tiểu Bát từ chối cảnh tượng anh cả của bọn họ vào có thể diệt Địa Cầu lui có thể liếc một cái lập tức hù chết người mặc tạp dề nhỏ, "hiền lành" mà cầm cái muôi xào.

Lão ngài thuộc về người vũ trụ! Không phải thuộc về phòng bếp!

Bọn tiểu Bát hô khan cả giọng... ở trong lòng.

Bởi vì bọn họ đã sợ đến mức nói không ra lời, vốn không phát ra được âm thanh, cầm lại không hợp tác sắp sái cả khớp, hoàn toàn không có cách nào mở miệng.

Nhưng Nghiêm đại thiếu... Dường như thật sự muốn đi nấu cơm.

Bởi vì anh không có ý định phản kháng, cứ thế mặc cho mỹ nữ đẩy đi, mặt không thay đổi "tung bay" về phía cửa phòng.

Mỹ nữ mới xuất hiện hoàn toàn không cảm thấy mình đã làm một chuyện có thể hù ngã toàn bộ loài người...

Cô nàng còn rất tự nhiên vẫy tay về phía đám người bọn họ... nhưng không, tay cô vừa mới hươ ra thì cứng lại.

Hách Liên Dạ vốn định kính nước trái cây, cho nên vẫn đang đứng, cùng một bản liếc nhìn mỹ nữ rất đột nhiên xuất hiện.

"... Ca?" Đầu tiên khiếp sợ sau đó là kinh ngạc vui mừng, mỹ nữ lập tức bỏ quên Nghiêm đại thiếu sang một bên, trực tiếp chạy về phía Hách Liên Dạ... (* ca trong ca ca – anh trai á)

Rất đáng nhắc tới chính là, Nghiêm đại thiếu đứng giữa mỹ nữ và Hách Liên Dạ, cho nên mỹ nữ sốt ruột, đẩy Nghiêm đại thiếu ra, chạy thẳng tới Hách Liên Dạ...

Anh, anh thắng... Thật sự thắng..

Bọn tiểu Bát cũng vừa mới phát hiện, nguyên nhân gây ra hàng loạt đã kích trong ngày hôm nay đều bắt nguồn từ Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ lại rất bình tĩnh.

Người xông tới y tuyệt đối không quen, cho nên bất kể cô ấy có gọi là ca hay là gì, cũng chẳng quan tâm người đang nhào tới có phải là đại mỹ nữ tuyệt thế hay không, y lập tức lách mình né đi.

Làm một yêu nghiệt hơn hai mươi năm trong sạch cực kỳ triệt để, thật ra trong lòng y không có khái niệm thương hương tiếc ngọc gì, bởi vì trước kia hoàn toàn không có người mang giới tính nữ nào xuất hiện bên cạnh y.

Ngư Ngư lại kinh hãi, nếu y né như vậy, mỹ nữ không phanh kịp sẽ đụng vào tường mất.

Đây chính là người máy của anh cả! Không đúng, dường như quan hệ không phải như vậy...

Dù sao chắc chắn có quan hệ sâu xa với anh cả là được!

Cho nên Ngư Ngư không có thời gian nghĩ nhiều, lập tức nghênh đón, muốn vững vàng đón lấy mỹ nữ.

Nhưng có người lại nhanh hơn nàng một bước, trong tầm mắt Ngư Ngư đột nhiên có thêm một cánh tay, động tác hết sức tự nhiên ôm lấy eo mỹ nữ, kéo người lại ôm vào lòng.

"..." Ngư Ngư lặng lẽ, lặng lẽ chảy mồ hôi lạnh, cái cổ cứng ngắc không muốn ngẩng đầu lên.

Chủ nhân của cánh tay kia mặc tây trang màu đen, nhưng trong phòng này lại không chỉ có một người mặc tây trang màu đen, cần vui vẻ, phải lạc quan...

Ngư Ngư không muốn ngẩng đầu, cự tuyệt đối mặt với hiện thực "tàn khốc".

Thế nhưng Hách Liên Dạ lại cười nói cho nàng biết sự thật, "Là biểu ca của nàng ôm đi."

Hu... Ngư Ngư bị phần giống những người khác, gia nhập đội quân chân kinh đến rớt cằm.

Nghiêm đại thiếu vậy mà lại "ôm" người! Hàng thật giá thật mà ôm đấy! Hơn nữa động tác kia rất tự nhiên, nhìn kiểu gì cũng không giống là lần đầu tiên cả làm vậy cả.

Chẳng lẽ mấy năm này, khi bọn họ không nhìn đến tư mật trong địa bàn anh, lão ngài vẫn luôn yên lặng làm một loài người?

Bọn tiểu Bát đột nhiên nghĩ đến, trước khi anh cả nói, anh ấy muốn kết hôn...

Sau đó anh ấy nói, hôn lễ trì hoãn... Tùy Dật lại từng nói cho bọn họ biết, anh cả ra ngoài theo đuôi bà xã...

Thật ra đây đều là thật sao?

Phản ứng của mỹ nữ lại hoàn toàn khác biệt, vỗ vỗ tay Nghiêm đại thiếu, quai lạt hỏi anh, "Lần này tôi không phải ngã sấp, anh đỡ tôi làm gì?"

"..." Mọi người tiếp tục trong sự sục sạo... Đây rõ ràng là ôm mà! Chẳng lẽ anh cả bọn họ ôm người ta rất nhiều năm, đối phương lại chỉ cho là anh đang

học theo Lôi Phong làm chuyện tốt, thường xuyên giúp đỡ những đứa nhỏ sắp té ngã ổn định thăng bằng sao?

Đối với hành động Hách Liên Dạ lắc mình trốn đi, dường như mỹ nữ không có chút để tâm nào, thắc mắc với Nghiêm đại thiếu xong thì lại vui mừng quay mặt sang. "Ca, thật sự là ca rồi! Ca vẫn giống như lúc nhỏ không thích người khác đụng vào mình! Muội là Ngôn Ngôn đây, ca nhận không ra muội sao?"

"..." Hách Liên Dạ vốn đang bình tĩnh mỉm cười, lại hiếm khi thần thờ.

Bọn tiểu Bát thật sự không theo kịp tốc độ phát triển tình tiết vô kịch rồi...

Nhưng Ngư Ngư lại khiếp sợ quay đầu sang, Ngôn Ngôn? Tên này nàng rất quen thuộc, chính là em gái ruột đã "mất tích" hai mươi năm trước của Hách Liên Dạ đấy!

Lúc Thập thất Công chúa của Nguyệt Loan quốc mất tích mới chỉ ba tuổi... Ngư Ngư nhìn lại đại mỹ nữ hai mươi tuổi ở trước mặt, lặng lẽ ngón ngàng...

Nghiêm Thiếu Hoành ngày thường vẫn luôn đi trên con đường bình tĩnh phúc hắc ho nhẹ một tiếng, bắt đầu dĩ chuyển mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xem ra anh em nhà họ Nghiêm bọn họ... đường tình cảm đều không thể nào suôn sẻ được...

Còn trong phòng ăn, bình tĩnh sáng suốt nhất chính là vị mỹ nữ kia.

Rốt cục cũng gặp được huynh trưởng thất lạc nhiều năm, mỹ nữ kích động đến mức lệ nóng doanh tròng, đặc biệt cảm kích cũng đặc biệt... khách sáo mà với Nghiêm đại thiếu một cái thật sau, "Cảm ơn anh, anh quả nhiên giúp tôi tìm được anh của tôi! Hôm nay tôi kích động quá rồi, hôm khác sẽ theo anh của tôi đến cảm ơn anh, vậy tôi đi cùng anh trai trước."

Đi...

Bên tai bọn tiểu Bát không ngừng ngang vọng chữ "Đi" này, sau đó thì sụp đổ nhìn mỹ nữ thật sự muốn vứt bỏ mặc kệ anh cả bọn họ, rồi đi cùng Hách Liên Dạ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiêu Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Ai mới là Boss cuối cùng

Anh, anh đã thắng... Đừng có thắng triệt để như vậy chứ...

Một đám người run rẩy nhìn Hách Liên Dạ.

Hách Liên Dạ cũng ngẩn người hồi lâu mới hồi thần lại, năng lực tiếp nhận của y nhanh, cộng thêm thói quen xuyên không cùng đủ loại thuật ngữ hiện đại mới cũng không nghĩ tới muội muội "mất tích" hai mươi năm của mình lại xuất hiện trước mặt mình lần nữa.

Năm đó muội muội bị người bịt mắt bắt đi, trong quá trình trốn chạy truy đuổi, người bịt mắt trượt chân ngã xuống vách núi, y từng đi theo cấm vệ quân xuống dưới điều tra, tìm được thi thể của người bịt mắt nhưng lại không thấy bóng dáng của muội muội.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, vách núi cao như vậy, mà bé gái lại nhỏ như thế... không có chút khả năng sống sót nào, mấy năm nay đều nói là "mất tích" cũng chỉ muốn để bản thân bớt đau buồn hơn một chút.

Nhưng... "Ngôn Ngôn?" Giọng Hách Liên Dạ có chút bất ổn.

Mỹ nữ lại khóc không thành tiếng, nhào đầu vào trong ngực y, "Em cho rằng sẽ không còn gặp được mọi người..." (nhọc nhằn về xưng hô, cách nói hồi lâu, quyết định để Ngôn Ngôn nói chuyện theo kiểu hiện đại, dù sao khi phản xuyên cô bé chỉ mới 3 4 tuổi)

Anh em nhà này này... thất lạc bao nhiêu năm gặp lại nhau, hình ảnh này quả thật rất khiến người ta xúc động, nhưng...

Một đám người cứng ngắc cái cổ, thật ra lòng hiếu kỳ sắp tràn đầy rồi, nhưng không ai dám nhìn sắc mặt bây giờ của Nghiêm đại thiếu.

Thời khắc máu chốt, vẫn là Nghiêm Thiếu Hoành đi ra không chế cục diện này.

Ho nhẹ một tiếng, anh ta không hỏi mà là trực tiếp đối xưng hô luôn, "Chị dâu cả, hôm nay Hách Liên đã mệt một ngày rồi, buổi tối ở lại đây, chị đừng vội đi."

Vị mỹ nữ nào đó không mấy lưu tâm đến xưng hô "chị dâu" kia, ngược lại Hách Liên Dạ hoàn hồn từ trong kinh ngạc, liếc nhìn sắc mặt cổ quái của Nghiêm đại thiếu, lại liếc nhìn Nghiêm Thiếu Hoành cũng là phúc hắc, ánh mắt lóe lên, "Nhà họ Giang đang sửa, ta và Ngư Ngư không có chỗ ở, có thể sẽ quấy rầy một chút rồi."

Hôm nay vốn là Hách Liên Dạ đi theo Giang Ngư Ngư đến chơi, đọit Nghiêm đại thiếu cho phép...

Hiện tại thân phận của hai người đã hoàn toàn đảo ngược, Nghiêm đại thiếu muốn làm em rể người ta, chẳng những cần phải có sự đồng ý của Hách Liên Dạ... còn phải được y giúp đỡ.

Bởi vì vị mỹ nữ nào đó vẫn ngây thơ hồn nhiên không ý thức được có người muốn kết hôn với cô hoặc đang theo đuổi cô.

Mặc dù Hách Liên Dạ vô lương, nhưng dù sao cũng đau khổ theo đuổi Ngư Ngư, cho nên vẫn hết sức đồng tình với Nghiêm đại thiếu cùng cảnh ngộ...

Nói cho cùng, giữ người lại trước rồi nói sau.

Cảm xúc của mỹ nữ có chút kích động, ngồi xuống tán gẫu một hồi lâu mới hơi bình phục lại.

Cho nên sau này mọi người nên gọi cô là Hách Liên Ngôn sao? Không phải là...

"Tên hiện tại của em là Nghiêm Ngôn."

Bọn tiểu Bát không có phản ứng gì, hai đại phúc hắc Hách Liên Dạ và Nghiêm Thiếu Hoành lại cười đến ý vị thâm trường.. Nghiêm Ngôn?

"Tại sao?" Hách Liên Dạ dường như thờ ơ hỏi?

"Tiểu Thược nói ở hiện đại người có họ Hách Liên rất ít, em dùng tên trước sẽ không thuận tiện."

Lý do này... mới nghe thì dường như có lý.

Nhưng hiếm thấy chứ không phải là không có, hơn nữa đừng nói đến truyền thống có họ kếp rồi, còn có người gộp cả họ cha và mẹ vào tên mình, thành cái tên bốn chữ đấy, cũng không bị người ta dòm ngó.

Hơn nữa... Cho dù muốn đổi họ, tại sao phải họ Nghiêm?

Là trực tiếp giống họ của Nghiêm đại thiếu, làm "người nhà" danh xứng với thực, hay là cái họ này phối với tên của mỹ nữ, "Nghiêm Ngôn" và "Ngôn Ngôn" không phân ra được là đang gọi tên nào, dễ thuận tiện cho Nghiêm đại thiếu gọi thân mật chút?

(Nghiêm Ngôn là 严言 [yányán] – Ngôn Ngôn 言言 cũng là [yányán] - phiên âm của 2 chữ này giống như, nhưng nghĩa thì khác nhau)

Hành động này, thật... xấu xa mà!

Tiểu Bát không đủ phúc hắc, đầu không thể xoay chuyển nhanh như vậy, thế nhưng cũng bắt kịp mọi người.

Đương nhiên, mặc kệ bọn họ nghĩ gì, đều tuyệt đối không dám dùng ánh mắt "chất vấn" rõ ràng rành rọt với anh cả của bọn họ...

Còn Nghiêm đại thiếu vác bộ mặt không cảm xúc, thoạt nhìn hết sức bình tĩnh ngồi bên bàn ăn, "ăn cơm".

Soạt một tiếng, giống như binh sĩ, bọn tiểu Bát đồng loạt cầm đũa lên, vui đầu ăn cơm.

Anh cả nói ăn cơm, ai dám không ăn?

Đương nhiên là có, đại mỹ nữ Nghiêm Ngôn dám không ăn...

Nhưng hiển nhiên Nghiêm đại thiếu đã sớm có sự chuẩn bị, nói "ăn cơm" xong liền trực tiếp đứng đứng, kéo Nghiêm Ngôn chạy ra ngoài.

Nghiêm Ngôn lập tức kháng nghị, "Hiện tại tôi không có ngã, anh không cần dắt tôi đi!"

Nói xong thì quay sang giải thích với Hách Liên Dạ ở bên cạnh, "Lúc em mới đến không quen mặc quần áo đi giày dép bên này, đi một bước là ngã một cái, lúc nào anh ấy cũng dắt em đi, nhưng lớn lên thì không còn té nữa, anh ấy vẫn xem em như một đứa bé!"

"..." Một đám người im lặng mãnh liệt và cơm vào miệng.

Chẳng lẽ anh cả bọn họ vẫn luôn làm con người kiên cường... là sai!

Mấy năm nay rốt cuộc bọn họ đã bỏ lỡ bao nhiêu tuổi vui rồi hả hả hả!

Nhưng bây giờ bọn họ vẫn muốn tiếp tục bỏ lỡ, bởi không ai dám vạy xem nét mặt bây giờ của Nghiêm đại thiếu...

Hách Liên Dạ ho nhẹ một tiếng, nể mặt Ngư Ngư, quyết định không nên vô lương mà bật cười.

Nghiêm Thiếu Hoành cũng không bình tĩnh nổi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, anh ta cho rằng kinh nghiệm tình cảm yêu đơn phương bảy năm của mình đã đủ bi thảm rồi, thế mà trong nhà còn có vị anh cả có số khổ hơn...

Ở trước mặt một đám em họ, đương nhiên Nghiêm đại thiếu sẽ không nói gì...

Nghiêm Ngôn nói không cần anh dắt, nhưng mấy năm nay đã thành thói quen, cho nên vẫn để anh dắt đi, còn liên tục vấy tay với anh trai vừa mới trùng phùng, nói "Tiểu Thước có chuyện muốn nói, anh đợi em một lát nhé".

Chắc hẳn tạm thời không về được!

Nghiêm đại thiếu vừa rời đi, cuối cùng mọi người cũng thở phào một hơi, hai mắt từ từ sáng lên.

Giờ tám bắt đầu!

Mặc dù với hình tượng như một vị thần của Nghiêm đại thiếu, cho dù anh không có ở đây, bọn họ cũng không dám thảo luận vấn đề tình cảm của lão ta, nhưng hôm nay vừa mới phát hiện vấn đề tám quá mức chấn động, cho dù tám xong sẽ từ biệt Địa Cầu, cũng không ngăn cản bọn họ nhiệt tình tám!

Hơn nữa hiện tại anh cả hẳn đang bận "lừa gạt" chị dâu cả tương lai của bọn họ, hoàn toàn không rảnh quan tâm đến bọn họ... nhỉ?

Một đám người kích động đến mức xoắn tay áo lên, bầu không khí sục sôi ngất trời như đang muốn lao ra kéo bè kéo lũ đánh nhau...

Thế nhưng là "ăn cơm".

Giọng nói không có cảm xúc phập phồng đột nhiên vang lên lần nữa, giống như cả nhà họ Nghiêm đột nhiên bị mang đến Nam Cực, mọi người lạnh đến da đầu tê dại, trong nháy mắt hiểu cái gì là trời giá lạnh đất đông băng...

Hu, bọn họ không nói nữa là được rồi mà!

Không dám nhìn loạn xung quanh để xác nhận xem là Nghiêm đại thiếu đã quay trở lại hay là giọng nói này xuyên qua một thiết bị điện tử nào đó phát ra, một đám người cầm đầu lên, tiếp tục vui đùa khổ ăn.

Giăng Ngư Ngư xưa nay thờ phụng ăn không nói ngủ không nói, nàng cũng luôn lấy lời của anh họ đại nhân làm thánh chỉ, nhưng bây giờ nàng thật sự không nhìn được...

"Hiện tại trong nhà..." Rốt cuộc ai mới là đại boss hả?

Có phải nàng rời đi quá lâu, tin tức đã đổi mới rồi không?

Nếu là lúc trước, vấn đề này nhất định là không cần hỏi, đại boss sau cùng nhất định là anh họ đại nhân!

Nhưng bây giờ nhìn lại, tại sao dường như Nghiêm Ngôn lại ăn anh họ đại nhân đến sít sao thế...

Mà Nghiêm Ngôn là em gái thất lạc nhiều năm của Hách Liên Dạ, xem ra dường như rất sùng bái anh trai cùng cha cùng mẹ này của mình, nhưng Hách Liên Dạ lại khá nghe lời nàng..

Cho nên dạo quanh một vòng, đại boss cuối cùng của nhà họ Nghiêm đổi thành là nàng sao?

Ngư Ngư kinh hãi...

Cứu mạng với! Nàng không muốn cướp đi danh hiệu của anh họ đại nhân đâu!

Ngồi ở bên cạnh nàng vừa vặn chính là tiểu Bát.

Hôm nay tiểu Bát hết sức thê thảm xoay khuôn mặt rồi rầm qua, phát hiện vấn đề này thật sự quá phức tạp.

Suy nghĩ cả buổi, cậu khiếp sợ phát hiện... "Hình như là hai bảo bối nhỏ của nhà anh Hai!"

Mặc dù nhà họ Nghiêm liên tục xuất hiện người mạnh, nhưng hiện tại hai đứa bé này chả nói được mấy chữ, có thể nhẹ nhàng "báo thù" giúp mình, diễn xuất còn có thể còn chưa tính, còn có thể thay đổi kịch bản ngay tại chỗ!

Quan trọng nhất là, hai đứa bé này vừa phúc hắc lại vô lương, thế mà trong nhà lại không ai phát hiện!

Ngay cả anh Hai là đại phúc hắc thâm niên cũng từng bị bảo bối nhà anh ấy âm thầm "bắt nạt", nhưng lại không hề phát hiện ra!

Anh Năm nói rất có lý, bạn nhỏ bạo gan cái gì cũng không sợ! Bạn nhỏ mới là người mạnh nhất trên thế giới này...

Giang Ngư Ngư lại hoàn toàn không tin, hai đứa bé bột nhão này vừa ngoan vừa moe, "khuyết điểm" duy nhất chính là nhìn quá hiền lành, may mà sinh ra ở nhà họ Nghiêm, có nhà họ Nghiêm hùng mạnh làm hậu thuẫn, không ai dám trêu chọc hai đứa nó, nếu không sau này lớn lên chịu không ít thiệt thòi đâu.

Nhưng tiểu Bát đã nói như vậy, nàng liền chạy đến bên cạnh Hứa Y Nhiên, "cáo trạng" với hai bảo bối nhỏ, "Hai con nhìn đi, người ngồi bên kia chính là đại phúc hắc tên Hách Liên Dạ, người đó vẫn luôn bắt nạt cô! Đợi hai con lớn lên, phải trả thù giúp cô đấy!"

Hai đứa bé ngồi trong xe em bé ngẩng hai khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lên, hai mắt chớp chớp, hết sức vô tội nhìn nàng.

Cô họ đang nói gì thế? Cái gì là báo thù? Chúng con nghe không hiểu, hai chúng con chưa bao giờ bắt nạt ai cả, chúng con ngoan lắm~~~

Lại nữa lại nữa rồi! Tiểu Bát và tiểu Cửu ở đối diện thông khổ che mặt, trước đây bọn họ đều bị đánh vè trong sáng như thiên sứ nhỏ này của hai đứa nó lừa!

Bản thân Giang Ngư Ngư đã có khuôn mặt thuần lương hết sức gạt người, nhưng so với hai đứa bé này vẫn cách một đoạn rất xa...

Cho nên nàng hoàn toàn không phát hiện điểm không đúng, chỉ cảm thấy hai cục bột nhão này thật sự rất đáng yêu, ôm từng đứa một lên hôn cái chụt.

Chuyện này dường như chỉ là một khúc đệm không quan trọng trong cái ngày không ngừng kinh hãi như hôm nay.

Thật sự chỉ là dường như...

Ăn cơm xong, như bọn họ dự đoán, Nghiêm Ngôn vẫn không trở lại, cũng không thấy bóng dáng của Nghiêm đại thiếu.

Trong khoảng thời gian Ngư Ngư rời đi, nhà họ Nghiêm đã xảy ra không ít chuyện, còn những gì từng trải ở cổ đại cùng quá trình quen biết Hách Liên Dạ mọi người cũng hết sức quan tâm.

Cho nên hiện tại chính là thời gian tán gẫu!

Một đám người ngồi vây quanh cái ghế sofa ở trong phòng khách, hai bảo bối nhỏ thì giống như thường ngày, làm ỏ ở trong đệm lông dày dành riêng cho hai đứa nó, giống như hai cục bột nhão nhỏ tròn vo vậy.

Mắt to xoay tròn một vòng, tầm mắt của hai đứa nhỏ bỗng đều tập trung ở trên người Hách Liên Dạ.

Sự ấn ý của song bào thai không phải là điều mà người thường có thể lý giải được, hoàn toàn không cần thương lượng, hai anh em đạp chân ngắn nhỏ mập mạp, hướng thẳng về phía Hách Liên Dạ.

Bọn Nghiêm Yêu Nghiệt không biết sự thật lập tức lộ ra về mặt hâm mộ ghen ghét...

Hai đứa này thích Hách Liên Dạ, mới quen y đã muốn tìm y chơi?

Sao bọn họ lại không có đãi ngộ tốt như vậy...

Chỉ có hai mắt của tiểu Bát và tiểu Cửu từ từ sáng lên, bắt đầu bắt đầu rồi, đến lúc bạn nhỏ ảnh đế và bạn nhỏ ảnh hậu cùng lên sân khấu diễn kịch bão rồi!

Tê bào vận động của hai đứa nhỏ này đều hết sức phát triển, chẳng mấy chốc đã bò đến bên cạnh Hách Liên Dạ.

Hai khuôn mặt này thật sự quá đáng yêu, Hách Liên Dạ cười muốn ôm chúng nó lên, nhưng hai cục cưng lại kiên quyết muốn tự lực cánh sinh, vung tay nhỏ mập mạp lên, trực tiếp bắt lấy vạt áo của y.

Đúng vậy, vạt áo, hôm nay Hách Liên Dạ mặc đồ cổ trang tới đây.

Vốn muốn nhập gia tùy tục, Giang Ngư Ngư muốn y đổi mặc đồ tây trang tới đây, hoặc mặc đồ thoải mái cũng được.

Nhưng sau đó Ngư Ngư phát hiện... quần áo hiện đại hơi sát người, cho dù đồ nam không xuất hiện hiệu quả bó sát người, nhưng lại hiện rõ dáng người hơn so với đồ cổ trang.

Mà thân hình của Hách Liên Dạ rất đẹp... Thật sự rất khảo nghiệm thần kinh người, nhằm để bảo đảm mục đích nào đó, vẫn nên để y mặc đồ cổ trang thôi.

Cho nên hiện tại bạn nhỏ Tiểu Hạch Đào nín chặt vạt áo của y, dùng sức bò lên.

Bạn nhỏ Tiểu Cốt Đầu không có sức lớn như anh trai, chỉ bò đến bên cạnh Hách Liên Dạ, ngã ngồi xuống đất, ngẩng khuôn mặt nhỏ hồng hào lên, nghiêm túc cắn nắm tay mập mạp của mình.

Tiểu Bát tiểu Cửu cười đến mức cực kỳ thần bí, nãy người cho rằng Tiểu Cốt Đầu là đang cắn tay mập của nó sao?

Đường đường là bạn nhỏ ảnh hậu, sao có thể chỉ đi ngang qua?

Tốc độ của Tiểu Hạch Đào rất chậm nhưng lại kiên quyết muốn leo lên, Hách Liên Dạ nhìn bộ dạng như cục bột nhào thật sự rất đáng yêu, bèn nín cười kiên nhẫn chờ nhóc con bò lên.

Nhìn cảnh tượng này, Hứa Y Nhiên đột nhiên phản ứng lại, thấp giọng hỏi chồng, "Trước kia anh cả hỏi quần áo của Hách Liên Dạ mua ở đâu... thì ra là hỏi giúp chị dâu."

Chị dâu cả là từ cổ đại phản xuyên tới đây, cho dù khi đó còn nhỏ tuổi, chị ấy chẳng khác gì lớn lên ở hiện đại, nhưng người nhà thân nhất của chị ấy đều ở cổ đại, chị ấy nhất định thường xuyên nhớ quê nhà, mấy năm này nhất định anh cả cũng vợ vệt không ít đồ cổ trang giúp chị ấy.

Còn câu nói "Cổ đại thú vị không", đó không phải là do lão ngài trúng độc, mà là muốn mang chị dâu trở về đó chơi?

Nhà họ Nghiêm quả nhiên đều là đàn ông tốt... Ngay cả Nghiêm đại thiếu có hình tượng không có gì hắc ma vương ở trong lòng mọi người cũng là ông chồng tốt dịu dàng chăm sóc lại tỉ mỉ hàng thật giá thật.

Nhưng... Nghĩ đến hình tượng đại thiếu gia của anh ấy... Hu, lão ngài vẫn nên tiếp tục làm hắc ma vương đi!

Trong lúc Hứa Y Nhiên yên lặng cào đệm, Tiểu Hạch Đào đã thành công bò lên đùi của Hách Liên Dạ, nhưng dường như còn muốn bò lên nữa, bàn tay nhỏ nín lấy miếng vải ở trước ngực y, đập chân nhỏ một cái.

Ồi, không đứng vững!

Cho dù bàn tay nhỏ bé vẫn kiên bắt lấy một góc áo, nhưng cục cưng nhỏ như cục bột nhào lại ngã ra sau sấp ngã xuống.

Đương nhiên Hách Liên Dạ không thể để cho cậu nhóc cứ thế mà ngã được, vì vậy vội vươn tay tiếp lấy cậu nhóc, nhưng..

"Roẹt" một tiếng, bởi vì sau khi cục cưng "ngã xuống" dùng sức quá mạnh, mảnh vải trước ngực y bị cục cưng kéo xuống..

Trong nháy mắt trước ngực mát lạnh, thật ra cũng không phải là phụ nữ, cho dù lộ ngực cũng không hề gì, nhưng..

"Phụt... Ha ha ha ha..."

Sau khi hóa đá vài giây, mọi người thật sự là không nhịn được, đều bật cười.

Trước ngực Hách Liên Dạ, là hai chữ "Biến thái" to Gang Ngư Ngư từng viết lên.

Vì để không cho hai chữ này quá đơn điệu, còn vẽ thêm một vài bông hoa nhỏ lên, nhìn vào... rất là xinh đẹp.

Thời gian giằng co thần phục "người thắng" rất lâu, hiện tại cuối cùng có thể kết thúc, Hách Liên Dạ vừa mới tạo dựng hình ảnh vô địch, cứ thế mà phá hủy trong giây lát.

"..." Đến mà nhìn xem ánh mắt vô tội của cục cưng nhỏ trong ngực, Hách Liên Dạ đột nhiên phát hiện, đây là khuôn mặt nhỏ gạt người của nương tử bảo bối phiên bản mạnh mẽ phô trương..

Nói một cách khác, đại phúc hắc thâm niên như y bị hai tiểu phúc lăm kết hợp bôi đen.

Làm một đại phúc hắc thâm niên, trong đầu Hách Liên Dạ thoáng hiện lên vô số cách "báo thù".

Ví dụ làm bộ thần thiết ôm từng đứa một lên, lại dựa vào tốc độ tay nhanh chóng của mình thần không biết quỷ không hay cột một góc quần của hai đứa nó lại với nhau, sau đó đặt hai đứa nó xuống để bò trở về, lúc kéo nhau ra... roẹt! Hai cái mông sẽ ra mắt với mọi người.

Nhưng... dường như không nên bắt nạt bạn nhỏ giống như cục bột nhào này nhỉ?

Nhất là hai nhóc con ngoài trong sáng trong phúc hắc này, thật sự quá giống nương tử bảo bối của y, khiến y càng nhìn càng thấy đáng yêu, cho dù bị hai đứa nó bôi đen đến bì thảm, y cũng không tức giận.

Ngược lại, y nhìn hai đứa bé đáng yêu này, lại muốn là cục cưng của y và Ngư Ngư.

Y và Ngư Ngư đều đi trên con đường vô lương, cục cưng sinh ra nhất định cũng là một tiểu phúc hắc, đến lúc đó bọn họ ra ngoài, một nhà lớn nhỏ đều là phúc hắc... nghe rất có phong cách.

Cách khoảng không bắt lấy áo khoác của Nghiêm Yêu Nghiệt để ở một bên, Hách Liên Dạ bình tĩnh mặc vào, che kín hai chữ "biến thái" kia đi.

Chiêu thức cách không thủ vật* này khiến mọi người lại khiếp sợ.

(* cách khoảng trống nào đó lấy đi một thứ gì đó)

Rất không tầm thường nha! Đổi ngược lại, thân thù của bọn họ còn kém rất nhiều, hay là... bọn họ cũng nên đi theo Hách Liên Dạ học một chút bí kíp võ công xem sao?

Những người khác đang cúi đầu thương lượng, chỉ có tiểu Bát và tiểu Cửu khiếp sợ ở trên ghế, ánh mắt ngốc nghếch giống như đã nhìn thấy chuyện không thể tưởng tượng nào đó.

"Anh tiểu Bát, anh tiểu Cửu, hai anh làm sao vậy?"

Anh em nhà họ Nghiêm ít hơn anh em nhà họ Giang một chút, cho nên vì mún để phân biệt, Ngư Ngư vẫn gọi bọn họ là anh tiểu X.

Tiểu Bát đứng hàng thứ tám đầu đốn từ đầu đến cuối, chỉ cần có người gọi cậu ta một tiếng "anh", nghe như tên con chim..

Chỉ là hôm nay cậu ta lại không kháng nghị cái tên "anh tiểu Bát" này, xoay cái cổ xúng ngoắc sang, không nhìn Ngư Ngư, ngược lại nhìn tiểu Cửu bên cạnh.

Tiểu Cửu xưa nay hoạt bát nhanh nhẹn hiện tại cũng dần ra, sức lực trút cạn một hồi lâu mới chuyển tầm mắt qua.

Hai anh em cứ "thâm tình nhìn nhau" như vậy hồi lâu, thời gian dài đến mức bọn Nghiêm Yêu Nghiệt cũng ngưng nói chuyện, không hiểu nhìn về phía bọn họ.

Nhưng hai người lại như không hề phát hiện, tiếp tục hóa đá nhìn đối phương.

Nhìn một hồi, ánh mắt của bọn họ càng lúc càng bi thương, càng lúc càng cô tịch, cuối cùng đột nhiên "Oa" một tiếng, ôm chặt đối phương khóc lớn.

Cái này... Thật ra cũng không khoa trương đến vậy, nhưng dường như hai người bọn họ thật sự ôm đầu khóc rống, chỉ là nước mắt không mấy hợp tác chảy xuống mà thôi.

Bọn họ bị phản lăm! Nhất là hiện giờ bị phản trong lòng bọn họ không thể nói với người khác!

Vừa rồi Hách Liên Dạ bị chinh, chẳng lẽ các người cho rằng đó chỉ là một mảnh khoe nhỏ bình thường của tiểu phúc hắc sao? Sai, tuyệt đối không phải!

Kéo một miếng vải trước ngực của một người đàn ông xuống thì có làm sao? Dù sao cũng là ở trong nhà, không bị người đi đường đồng đức bầu lại xem, việc này hoàn toàn không coi là xấu hổ.

Hai bạn nhỏ ảnh đế ảnh hậu đồng thời xuất trận, sao có thể chỉ bị chút như vậy!

Quan trọng nhất, thật ra là hai chữ "biến thái" to và ít hình hoa nhỏ trang trí trước ngực Hách Liên Dạ!

Hai chữ kia viết thẳng, chữ cũng không lớn, hình hoa nhỏ cũng được vẽ đẹp dễ xinh xắn, cả bức hình thể này cũng chỉ chiếm một ít diện tích trên ngực của Hách Liên Dạ.

Chỉ cần kéo miếng vải này hơi lệch xí, không lộ chữ mà cũng chẳng lộ "quả nhỏ".

Nhưng sao lại trùng hợp như vậy, Tiểu Hạch Đào kéo một phát, vừa vặn lộ ra tất cả?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Heo nhỏ PK với Nghiêm đại thiếu thứ hai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy?! Trừ phi... Tiểu Hạch Đào có thể nhìn thấy chữ ở vị trí nào đó!

Còn Tiểu Cốt Đầu chẳng bắt ngờ chút nào về biểu hiện của anh trai.

Cho nên... Thật ra hai cục cung này đều sở hữu dị năng, có thể thấu thị sao?

Cho nên hai đứa nó thật sự là cục cung của Địa Cầu sao?

Khó khăn lắm mới nhìn thấy bởi vì sự xuất hiện của Nghiêm Ngôn, mà có vẻ như lão anh họ bị nhân loại hóa rất nhiều, nhưng bây giờ lại vì biểu hiện của các cục cung... chẳng lẽ muốn tiếp tục trình diễn "người ngoài hành tinh ở nhà họ Nghiêm" bộ thứ hai sao?

Với lại... Có phải bọn họ biết quá nhiều rồi không?...

Tiểu Bát và tiểu Cửu ôm đầu khóc rống, cảm thấy cuộc sống này thật không có luật pháp mà.

Thật ra hai người tiểu Bát suy nghĩ quá nhiều rồi...

Hoặc là nói, bọn họ suy nghĩ còn chưa đủ nhiều.

Quả thật diễn xuất của hai cục cung đều tốt đủ phức hắc, nhưng hai đứa nó có thể kéo miếng vải đó một cái hoàn mỹ như vậy, hoàn toàn là nhờ có sự chỉ điểm của Nghiêm đại thiếu...

Với tác phong bao che khuyết điểm của Nghiêm đại thiếu, chỉ cần Ngư Ngư thích thì cũng thật lòng đối tốt với người đàn ông của nàng, anh cũng sẽ tiếp nhận vô điều kiện, cho nên anh sẽ không làm khó Hách Liên Dạ.

Cái chuyện tranh xem ai là số một vũ trụ kiểu này, lão ta cũng chẳng thêm làm.

Nhưng sau đó tình thế đảo ngược, Hách Liên Dạ là anh trai của Nghiêm Ngôn...

Mặc dù ba tuổi Nghiêm Ngôn đã phản xuyên qua, trí nhớ của đứa bé có chút mơ hồ, nhưng lại vẫn sùng bái như cũ, dù xa cách hai mươi năm, thỉnh thoảng cô nàng vẫn tán thưởng anh trai vài câu...

Ra ngoài tìm vợ, lúc nào cũng gặp một hai "tình địch"...

Vẫn luôn muốn tìm người PK, một ngày nào đó phải xuyên qua đội được Pk với người ta...

Nhưng bây giờ Nghiêm đại thiếu phải nhanh chóng nghĩ mọi cách để Nghiêm Ngôn ở lại, hoàn toàn không có thời gian xuất hiện.

Cho nên tất cả mọi người đều không ý thức được, trận PK cấp độ Star Wars* này vẫn chưa chấm dứt...

(* Tình cầu đại chiến)

Một đám người đang trò chuyện náo nhiệt, em họ nhỏ* của Ngư Ngư đột nhiên gọi điện thoại qua, cô bé ở đầu bên kia điện thoại gào khóc, "Chị Cửu**, thịt viên của chị... Hu, thịt viên không thấy đâu nữa!"

(* raw là tiểu đường muối, em gái họ bên mẹ)

** chỗ này thấy để chị Chín nó kỳ kỳ, nên t đổi thành Chị Cửu nhé)

Cô bé nói thịt viên là heo nhỏ.

Cô bé này không tin trên đời này có heo nhỏ như vậy, tin chắc rằng đây là cục thịt viên lớn biết đi...

Ngư Ngư còn chưa kịp sốt ruột, phía bên cửa hông của căn nhà truyền đến một tiếng thét kinh hãi, "Trời ạ, đại thiếu gia thứ hai tìm ra một bạn nhỏ ngoài hành tinh!"

"... Thần heo phi thiên!" Lại thêm một tiếng thét đầy hoảng sợ.

Khóe miệng Ngư Ngư co giật, lập tức chạy về phía cửa hông.

Tình tình của heo nhỏ đại gia kia trừ khi lúc chủ nhân gặp nguy hiểm, nếu không nó sẽ không chịu dàng hoàng an phận, bởi vì hôm nay phải gặp anh họ đại nhân, Ngư Ngư không dám mang nó tới đây...

Nhưng xem ra, nhóc con này cực kì bất mãn, tự mình lên đi theo tới đây...

Mọi người đều nói nó là Thần heo phi thiên, heo nhỏ không hề đặc ý chút nào, chun mũi heo lại, hiện giờ nhóc con này rất mất hứng.

Không thích, ai là bạn của nó chứ, tôi đây không hề quen nó.*

(*đoạn này là tiếng lòng của heo nhỏ, cho nên t để heo nhỏ là "tôi đây", còn "nó" là con chó Lưng Đen của Nghiêm đại thiếu)

Nghiêm đại thiếu thứ hai... Thì ra là con chó Lưng Đen của Nghiêm đại thiếu nuôi khiến heo nhỏ bất mãn.

Chân ngắn nhỏ đạp trên mặt đất một cái, thân thể nhỏ tròn vo như thiểm điện nhảy đến giữa không trung, muốn để cho bọn họ nhìn xem, nó có thần khí nhiều hơn so với con Lưng Đen kia.

Khi đám người Ngư Ngư vừa chạy tới thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Bọn tiểu Bát xem mà than thở, "Đây là... một con heo nhỏ đến từ Khắc Tinh*!"

(* một hành tinh có thật. Khắc Tinh là “quê hương” của siêu nhân, cách Địa Cầu 27.1 năm ánh sáng, nằm ở Tinh Tọa Nam Thiên Ô Nha [tra baidu])

Nhìn xem cái nón áo choàng nhỏ kia, nhìn xem tư thế này của một cước lên trời kia, nhất định là cùng quê với siêu nhân đó!

Chị Hai nói quá đúng, phải chú trọng lượng từ sử dụng, như con heo nhỏ thần kỳ trước mặt này, dùng "con" để miêu tả nó, thật có lỗi với cái túi sách nhỏ sau lưng nó rồi!

Nhưng ngay sau đó, bọn tiểu Bát liền phát hiện, bọn họ đánh giá heo nhỏ quá thấp rồi...

Vừa mới bắt đầu vẫn chỉ nhảy lên bình thường thôi, nhưng khoe khoang xong rồi, heo nhỏ đột nhiên đạp chân ngấn một cái, chọt gia tăng tốc độ.

Trước đó cũng đã nói, không ai biết tốc độ của heo nhỏ nhanh thế nào.

Cho dù là lấy bản lĩnh cấp biến thái của Hách Liên Dạ, toàn lực thi triển khinh công, hẳn cũng không đuổi kịp được nó.

Biểu hiện bây giờ của nhóc con kia không biết là mấy phần thực lực của nó, tóm lại là tốc độ kia quá nhanh, nhanh đến mức trên không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, nhìn như là một đội heo...

Mọi người trợn mắt há mồm, trong đầu rất nhanh chóng hiện lên một đoạn phong cách rất quen thuộc của đại hội thể dục thể thao lúc còn là học sinh trên sóng truyền hình.

Hiện tại bay về phía bàn chủ tịch, là đội ngũ kiểm duyệt đến từ Khắc Tinh, chúng nó mặc áo choàng nhỏ, giơ cao móng heo, hiên ngang mạnh mẽ, tràn đầy sức sống, cầu chúc cho chúng nó giành được thành tích tốt trong cuộc chiến Tinh cầu lần này!

Mọi người "Oa" một tiếng trốn ra khỏi phòng, không ai muốn tiếp tục chạm mặt với heo con ngoài hành tinh này nữa.

Ngư Ngư giật giật khóe miệng, giang hai tay phía heo nhỏ, muốn ôm nó trở về.

Nhưng nhóc con kia lại không chịu trở về bên cạnh chủ nhân.

Chứng minh “thực lực” của mình với bọn tiểu Bát xong, nhóc con kia liền đáp xuống mặt đất, vung móng heo lên một cách cực kì đẹp trai, mũ áo choàng nhỏ ở sau lưng cũng vung lên theo, cố ý để lộ hoa văn cổ Liên Tâm “cao quý” bên trong mũ áo choàng.

Nó muốn khoe cho con Lưng Đen kia nhìn...

Lúc ở cổ đại, Ngư Ngư nói muốn giới thiệu con Lưng Đen này cho heo nhỏ quen, heo nhỏ vẫn ghi nhớ đến nay, không phục chủ nhân đánh đồng mình với loại động vật bình thường kia.

Cho nên hôm nay đi theo bọn Ngư Ngư, lén lút chạy đến nhà họ Nghiêm, chính là vì muốn PK với con Lưng Đen này...

Thế nhưng hai mắt của Nghiêm đại thiếu thứ hai lại chẳng thèm động dảy chút nào.

Heo nhỏ không phục, thân nhỏ tròn xoa lại xoay một cách, vẩy vẩy túi sách nhỏ ở sau lưng muốn ra oai.

Nghiêm đại thiếu thứ hai tiếp tục bất động.

Giờn chơi, nghĩ rằng ai cũng có thể được tôn xưng là Nghiêm đại thiếu thứ hai sao?

Đừng nói heo nhỏ lắc trảo với móng của nó ở trước mặt Lưng Đen, dù là có đặt chậu Tiên Nhân Chường* ở trước mặt, nó (LĐ) cũng sẽ không thèm liếc mắt nhìn!

(* là loại thực vật sa mạc cây trúc đá, tên khoa học là *Opuntia stricta*)

Heo nhỏ phát hỏa...

Hừ, cho rằng ta chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao? Hiện tại ta sẽ cho ngươi xem sự lợi hại của ta!

Heo nhỏ rung rung móng quyết định lấy túi xách xuống, heo nhỏ hừ hừ dùng mũi đẩy cái túi, lấy ra một quả màu đỏ, hi hực cắn một cái...

A, chỉ có cắn, không có cắn "xuống".

Heo nhỏ nửa nằm ở trên quả đỏ đó không nhúc nhích, không biết là đang làm gì.

Nhà họ Nghiêm quá nhiều người, mà người thích nuôi thú cưng cũng nhiều, vốn có nuôi mấy con trong nhà, cộng thêm nhốt chó mèo lang thang ở bên ngoài, quả thật có thể mở một vườn bách thú nhỏ.

Heo nhỏ tìm đến chỗ của Nghiễm đại thiếu thứ hai, chính là Tây viện của căn nhà chuyên dành cho mấy nhóc con đó phơi nắng và chơi đùa.

Hiện tại Nghiễm đại thiếu thứ hai bơ heo nhỏ, nhưng những động vật nhỏ khác trong sân cực kỳ tò mò, lặng lẽ tới gần nó.

Cho nên khi heo nhỏ đạt được hiệu quả thoả mãn, lúc hai móng heo giờ quả đỏ kia lên...

Nhìn xuyên qua hai lỗ nhỏ bị chắn trên quả đỏ, là thấy ngay hai con mắt đen bóng của con thỏ nhỏ ở đối diện.

Ồ... Răng thật đáng sợ!

Con thỏ nhỏ bị giật mình, trợn tròn hai mắt, lỗ tai giật run vài cái, phải đất chạy ra thật xa, trốn ở sau lưng chủ nhân.

Những động vật khác trong sân đều sợ hãi, trong chốc lát tiếng mèo tiêng cho không ngừng vang lên.

Cho nên heo nhỏ thắng rồi sao? Đương nhiên không phải... chỉ là Nghiễm đại thiếu thứ hai chưa ra tay mà thôi..

□ □
Tập tin gởi kèm:

□

tiên nhân chuông(cây trúc đá)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Heo nhỏ PK với Nghiễm đại thiếu thứ hai 2

Thật ra đám người tiểu Bát vẫn chưa đi xa, hiện tại cũng đứng ở bên trong cửa, lúc đang tỏ vẻ bàng hoàng với hàm răng cực kỳ thần kỳ của heo nhỏ ở đối diện, chợt nghe thấy tiếng bước chân vội vàng vang lên ở sau lưng, có người sốt ruột kêu lên.

"Cậu Tám ơi, con mèo nhà bên lại bắt nạt QQ!"

QQ là con mèo xám nhỏ tiểu Bát vừa nhặt về, vốn nhất gan lại nhỏ, lạ nước lạ cái, sợ người lạ nên vẫn luôn trốn ở trong phòng tiểu Bát, hôm trước không dễ gì mới chịu ra ngoài tản bộ với tiểu Bát, kết quả lại bị con mèo Đại Hoàng nhà bên cạnh phát hiện.

"Lại tới hả?"

Tiểu Bát xưa nay tốt tính liền phát hỏa, ngay cả heo nhỏ thần kỳ trước mặt cũng bị cậu bỏ qua một bên, xoắn tay áo muốn xông ra ngoài, "Hôm nay tao sẽ cho nó biết cái gì gọi là tri thức chính là sức mạnh"

"Vũ khí của tôi đâu?" Tiểu Bát hùng hồn hỏi.

"Ở đây." Bên cạnh lập tức có người đưa vũ khí đã chuẩn bị cho tiểu Bát, thái độ hết sức trịnh trọng.

Vũ khí trong tay, tiểu Bát càng cảm thấy nắm chắc phần thắng, hôm nay cậu đã sớm có chuẩn bị, xem ai dám khi dễ mèo nhà cậu!

Cái gì mà "Tri thức chính là sức mạnh"?

Thật ra tiểu Bát nói theo trong sách, trong phòng Tiễn Chung Thư có một cây gậy trúc, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra giúp mèo nhà anh ta đánh nhau, cho nên tiểu Bát cũng chuẩn bị một cây phơi đồ làm vũ khí... Hà.

Nhưng hoàn toàn không cần tiểu Bát ra tay, Nghiễm đại thiếu thứ hai vẫn luôn ngồi xồm như tượng đá ở đằng kia, đột nhiên bật nhảy lên đi ra ngoài, bước đi kiện tráng, khí thế kinh người.

Khí thế tuyệt đối kinh người.

... Bởi vì phía sau nó, tất cả động vật nhỏ của nhà họ Nghiễm đều đi theo.

Xuất hiện cảnh tượng này.... Phải hỏi từ con Lưng Đen Nghiệm đại thiếu thứ hai kia.

Thân là nhân vật truyền kỳ, lúc Nghiệm đại thiếu vừa được sáu tuổi thì mới mở miệng nói câu đầu tiên trong đời...

Mà anh nuôi con Lưng Đen cũng như chủ nhân, đi theo con đường xuất quỷ nhập thần cộng thêm thận trọng kín đáo. Nghiệm đại thiếu mang nó về đây ba năm, vậy mà chẳng ai nghe nó kêu một tiếng.

Lúc ấy trên dưới nhà họ Nghiệm đều tưởng rằng nó không nói được, biết đâu ánh mắt cũng không được tốt, bởi vì bọn họ từng đi ngang qua, chạy qua, náo loạn động kinh trước mặt nó, nó cũng chẳng có chút phản ứng nào, vĩnh viễn không gian tự uy cứ mãi ngồi ở đằng kia, chẳng thèm nhúc nhích, ngay cả mắt cũng không động đậy.

Kết quả có một lần, Nghiệm Yêu Nghiệt nhất về nhà xuất con chó Chihuahua, bị chó nhà hàng xóm bắt nạt, lúc ấy hoàn toàn không có người ra lệnh, con Lưng Đen kia vèo một cái chạy ra ngoài, đánh con chó nhà hàng xóm ấy túi bụi, mang con Chihuahua nhỏ bé sợ tới mức run cầm cập trở về nhà.

Sau khi cái cảnh đó, Lưng Đen mới mở miệng!

Đương nhiên, tiếng đó không phải tiếng người...

Ba năm qua nó không hề kêu lấy một tiếng, vừa rồi dọa chó nhà hàng xóm phát khiếp cũng không thấy nó gâu gâu, lúc này Lưng Đen đột nhiên lên tiếng quả thật khiến người ta khiếp sợ.

Hơn nữa nó mở miệng lại là để vỗ về con Chihuahua đáng thương kia.

Lúc ấy toàn bộ mọi người có mặt đều vuron dài lỗ tai, ai cũng nghe nhưng chẳng hiểu gì nó đang gâu gâu cái gì.

Nghe hiểu được chết liền...

Tóm lại sau khi nó gâu gâu vài tiếng, con Chihuahua không run sợ nữa, mà ngược lại làm nũng lặn lộn trên mặt đất, như đã hoàn toàn quên đi nỗi sợ hãi trước đó.

Sau đó, nhà họ Nghiệm không ai dám đối đãi với con Lưng Đen kia như những con chó bình thường khác.

Mặc dù những lời "chủ nào tớ này" này nghe như là đang mắng người, nhưng nếu dùng nó để nói đến đại thiếu gia nhà họ thì lại đúng là một câu chân lí...

Con Lưng Đen giống y hệt chủ nhân của nó, bình thường không nói gì, cũng không ra tay, nhưng vừa ra tay... hây... thôi đừng bàn đến vấn đề thâm khốc này nữa.

Hơn nữa nó cũng bao che khuyết điểm, mặc dù nó chưa bao giờ chơi đùa cùng mấy con chó con mèo khác, nhưng gần như hai mươi con thú cưng trong nhà đều nằm trong phạm vi bảo vệ của nó, ai bắt nạt bọn chúng dù một chút cũng không được.

Tất cả thú cưng trong nhà đều sợ nó, nhưng rõ ràng đều sùng bái nó, bình thường nó nằm sấp trong sân phơi nắng, những con chó con mèo khác đều dùng ánh mắt sáng ngời mà nhìn trộm nó.

Hiện tại nó đích thân "ra trận", mấy con động vật nhỏ sao có thể không theo sát phía sau?

Một đám nhóc chạy theo sau nó, có vẻ hết sức phong cách, tư thế giống như đang xuất động toàn bộ thành viên hắc bang đứng đầu thế giới, theo lão đại đi ra ngoài sông núi một trận..

Tiểu Lục cũng nhặt lấy con rùa nhỏ mình nuôi, đuổi theo.

Vừa chạy vừa nghĩ, mình nên nuôi thú cưng khác rồi, miễn cho ngày nào đó lại có đánh nhau mà mình không có ở nhà, con rùa nhỏ của mình chạy không nhanh thì chẳng xem được kịch vui.

Nuôi thêm một thú cưng nữa, vào thời khắc mấu chốt có thể hợp tác, ngậm rùa nhỏ chạy đi...

Con mèo nhà bên cạnh mới tới khu này, hoàn toàn không biết uy danh Nghiệm đại thiếu thứ hai, nhưng vừa thấy thế trận này cũng sợ tới mức lập tức vút con mèo xám tro đi, cuốn đuôi chạy trốn.

Nghiệm đại thiếu thứ hai cũng không vội vã đuổi theo, trước tiên là vỗ về con mèo xám tro nằm trong phạm vi mình bảo vệ đã rồi nói sau.

Vì vậy người của nhà họ Nghiệm may mắn được nghe thấy nó mở miệng lần thứ hai..

Nhưng mấy giây sau đó, xuất hiện một vấn đề.

Lúc này cứ như là bất đồng ngôn ngữ, con mèo xám tro QQ sợ tới mức không nghe hiểu nó đang nói cái gì..

Xem ra anh cả chưa cài cho nó thiết bị Software phiên dịch... Mọi người kinh ngạc cảm khái.

Cái này sẽ làm khó Nghiệm đại thiếu thứ hai sao? Đương nhiên là không!

Không gâu gâu nữa, nó cúi đầu xuống, hết sức dịu dàng cọ cọ QQ, nó vuốt lại nhúm lông bị con mèo Đại Hoàng nhà bên cào loạn, thậm chí còn nâng móng vuốt lên, nhẹ nhàng mà gãi gãi bụng của QQ.

Đây mới thật sự là phong phạm của lão đại nha... Bình thường oai phong凛冽, thời khắc máu chốt hóa thành bảo mẫu, tuyệt đối nghiêm túc.

"Meo meo hu..." QQ nhút nhát gọi một tiếng, chân nhỏ sợ tới mức cứng còng rồi cuộc cũng buông lỏng ra, nhưng vẫn căng thẳng như cũ, loáng thoáng có chút run rẩy.

Cái đuôi nhọn hơi động đậy một chút, QQ xưa nay sợ người lạ hình như muốn chạm vào Lưng Đen, nhưng lại không dám.

Sau đó một màn khiến người ta khiếp sợ đã xảy ra...

Nghiệm đại thiếu thứ hai cúi đầu, trực tiếp ngậm QQ lên, hất lên lưng mình.

"Meo meo hu..." QQ bay trên không trung một giây, văng vẳng rơi lên lưng nó, móng vuốt nho nhỏ có chút sợ hãi bắt lấy nó, "Meo meo?"

Nghiệm đại thiếu thứ hai đã trở về con đường thận trọng kín đáo, không nói lời nào, lưng còng theo QQ, dẫn đầu đám thú cưng trở về sân cỏ ở Tây viện...

Khác với tốc độ như gió của ngày thường, hiện tại Nghiệm đại thiếu thứ hai bước đi rất chậm, chậm đến mức cho dù QQ không bắt chặt nó cũng sẽ không té xuống đất, hơn nữa cũng sẽ không có cảm giác được lắc lư.

QQ nhát gan chậm rãi yên tâm, bắt đầu cảm nhận độ cao khác biệt, có thể nhìn phong cảnh.

Thậm chí nó cũng dần dần quen với đại trạch nhà họ Nghiệm lạ lẫm này, đôi mắt tròn xoe tò mò nhìn chung quanh, lại nhìn Nghiệm đại thiếu thứ hai vẫn luôn không hề oán giận mà cõng nó đi. QQ then thùng gãi gãi móng vuốt, mở cánh tay nhỏ hết cỡ ra cố gắng ôm lấy cổ Lưng Đen, thấy con chó không phản đối, nó lại đánh bạo làm nũng mà cọ cọ, "Meo meo ~~~"

"Meo meo ô ~~~ "

"Gâu!!!"

Thấy QQ rốt cuộc cũng không còn sợ nữa, những thú cưng nhỏ khác lập tức nhiệt liệt hoan nghênh thành viên mới, trong đại trạch thoáng chốc tung bừng náo nhiệt.

Ngoại trừ một nhóc ra.

Hiện tại heo nhỏ bị đá kích lớn, vô cùng buồn bực...

Bởi vì nó phát hiện mình hoàn toàn không có đáng về của một lão đại, bên cạnh ngay cả người hầu cũng không có.

Nhưng với vóc dáng mini của heo nhỏ...

Đừng nói là ngậm con mèo xám tro to hơn nó gấp mấy lần trở về, ngay cả lỗ tai của con mèo xám tro nó cũng không cắn được...

Có phải nó thua rồi không..

Nhóc con kia cầm lấy áo choàng của mình, lại nhìn con Lưng Đen đã đi xa kia không mặc gì, nhưng dường như hoàn toàn chẳng mất chút khí chất nào...

Hu... Ú' chịu!

Bọn Ngư Ngư cũng không chú ý tới heo nhỏ

Bởi vì mọi người xem một màn vừa rồi...

Tâm trạng chỉ có thể dùng "... " này để có thể hình dung.

Thật sự không thể trách bọn họ nghĩ lung tung, nếu như con Lưng Đen này không phải từ ngoài hành tinh tới thăm, chẳng lẽ nó thành tinh à...

Còn có nó không định viết sách, dạy các vị vồ về thú cưng trong nhà khi bị sợ hãi thế nào sao...

Thật ra chiều này dùng để cho mấy đứa nhỏ cũng không tệ mà... Bọn họ có nên ghi chép lại không nhỉ...

Tâm trạng mọi người đang lặng lẽ phức tạp, thì chợt đến một chuyện quan trọng hơn.

Tính tình của con Lưng Đen này giống anh cả... Chẳng lẽ bí mật của anh cả cũng dịu dàng cũng kiên nhẫn như vậy?

Dựa theo lời của Hách Liên Dạ, em gái của y mới ba tuổi đã xuyên qua đây rồi...

Bé gái nhỏ còn nhỏ xíu như vậy mà đột nhiên rời khỏi người nhà, đi đến một nơi hoàn toàn bất đồng về sinh hoạt, về hoàn cảnh. Hơn nữa còn bị bắt cóc, một đường bị trói đôi mắt với kẻ bắt cóc hung ác, thậm chí có thể là lúc ấy cô nàng bị ném xuống núi mà xuyên qua, như vậy thì bảo sao một đứa bé không sợ được chứ.

Hơn nữa hình như cô nàng được anh cả nhặt về nè...

... Chẳng lẽ năm đó anh cả đã có thể dễ dàng con nít?

Tất cả mọi người đều kinh hãi... Thật sự không có cách nào tưởng tượng, anh cả mang hình tượng hắc ma vương tử nhỏ sẽ dịu dàng nhỏ nhẹ dễ dàng một đứa bé khóc lóc...

Hơn nữa nhìn anh ôm Nghiêm Ngôn tự nhiên như vậy, rất có thể là anh vừa ôm Nghiêm Ngôn vừa an ủi dỗ dành...

Càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ, mọi người hận không thể kéo giấy dán tường xuống ăn...

Về bí mật của Nghiêm đại thiếu rốt cuộc chung sống với Nghiêm Ngôn như thế nào... không ai dám đi nghe.

Bọn họ cũng không dám đoán! (T_T)

Ngày đó sau khi Nghiêm đại thiếu dẫn Nghiêm Ngôn rời đi, mấy ngày tới lão ta đều không xuất hiện.

Để giữ chân Nghiêm Ngôn, trong khoảng thời gian này Ngư Ngư cũng muốn ở lại đại trạch nhà họ Nghiêm cùng Hách Liên Dạ.

Cho nên Ngư Ngư lâm vào suy nghĩ sâu...

Bây giờ nàng hận không thể thả thứ gì đó trên sàn của mỗi phòng, miễn cho anh họ đại nhân lại từ từ bay lên ở nơi nào đó...

Nhưng loài người hoàn toàn không có cách nào ngăn được Nghiêm đại thiếu...

Một ngày nọ, Ngư Ngư bỏ lại Hách Liên Dạ đang ngủ trưa, định đi tìm Hứa Y Nhiên để hóng chuyện tình yêu của cô ấy và anh họ nhỏ...

Trước khi ra cửa, nàng còn đặc biệt gọi điện thoại cho bọn tiểu Bát ở dưới lầu, xác nhận Nghiêm đại thiếu vẫn ở trong địa bàn của mình, mới nhanh chóng nhảy ra ngoài hành lang.

Thế nhưng...

Hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, chân dung của Nghiêm đại thiếu đột nhiên hiện ra ở trên bức tường hành lang, giọng nói không có cảm xúc nhấp nhô của anh vang lên, "Phòng khách."

"..." Hu... (T_T)

Ngư Ngư thật muốn ngồi xổm ở góc tường vẽ vòng vòng mà, nhưng bây giờ trên tường là anh họ đại nhân...

Chưa tới một cái chớp mắt, Hách Liên Dạ lắc mình đi ra khỏi phòng, vươn tay ra kéo Ngư Ngư ôm vào ngực.

Thân là một người cổ đại lần đầu tiếp xúc với khoa học kỹ thuật hiện đại không lâu, y bình tĩnh tự nhiên mà nhìn "tình địch" trên tường, "Đây chỉ là hình chiếu thôi."

Ngư Ngư: "... Tại sao lại có yêu nghiệt thích ứng cuộc sống hiện đại nhanh như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Phát hiện của Nghiêm đại thiếu

Editor: Puck -

Beta: Nana Trang

Bị Nghiêm đại thiếu gọi, không chỉ có bọn Ngư Ngư.

Mọi người ở trong phòng khách dưới lầu, vốn e ngại bên ngoài quá nóng nên tụ tập chung một chỗ, muốn xem bộ phim ma giải nóng.

Nhưng phim ma vừa chiếu tới thời khắc máu chót, nhạc phim cũng khủng bố đến đỉnh điểm...

Màn hình ti vi bỗng nhiên tối sầm, ngay sau đó, khuôn mặt điển trai của lão ngài Nghiêm đại thiếu thay thế nữ quý áo trắng, xuất hiện trên màn hình... Bộ mặt vô cảm đến mức giống như ngay cả miệng không hề động đậy, giọng nói cũng không rõ ràng, “Xuống dưới.”

“...” Hu...

Nhạc phim lúc này thật khoan khoái mà...

Đúng vậy đúng vậy, lúc con quý kia định bò đi ra, bầu không khí quả thật sôi động giống như hội liên hoan! (TT)

So với anh cả, phim ma cũng trị khỏi tốt đó...

Lần này mọi người triệt để giải nóng rồi, yên lặng đứng lên, xếp hàng đi đến địa bàn của Nghiêm đại thiếu.

Từ trước tới nay Nghiêm đại thiếu đều không làm chuyện mất thời gian, chờ một đám người nhà họ Nghiêm tập hợp ở tầng ngầm, anh liền ra dấu tay với Hách Liên Dạ, tỏ ý y đứng ra.

Yêu nghiệt nào đó hết sức bình tĩnh, khoe môi hơi nhếch lên, chứa đựng ý cười thoảng hiện về nhân hạ, mặc dù nghe theo sự sắp xếp của Nghiêm đại thiếu mà đứng dậy, nhưng khí thế lại không hề thua kém một ai.

Tất cả mọi người giật mình, mơ hồ cảm thấy hai người này đang so đo gì đó.

Nghiêm đại thiếu lại không hề có ý muốn chiến đấu, cũng không nói nhiều, chờ Hách Liên Dạ đứng ra thì làm như không có mục đích gì quan trọng, cảm thứ gì đó giống như điện thoại di động ở bên cạnh lên, ấn xuống một cái.

Xoẹt một phát, ánh sáng mạnh màu trắng từ trong vật kia phát ra, đánh thẳng vào người Hách Liên Dạ, không biết là nguyên lý gì, chiếu... mạch máu và xương của y lên đến nhìn thấy rõ ràng.

Một mỹ nam yêu nghiệt tốt đẹp, bây giờ nhìn lại chính là một sinh vật ngoài hành tinh mười đủ mười...

... Anh cả phát công lực rồi!

Không đúng, đại thần nhảy* mới cần phát công lực... Anh cả đang phát uy!

(* đại thần nhảy: một lễ nghi tôn giáo, do các pháp sư (đại thần) thực hiện. Dùng để chữa bệnh, cứu trợ thiên tai, cầu nguyện, bói toán, dự báo và các vấn đề khác mà mọi người cần giải quyết. Đại thần khi tổ chức sự kiện đeo mặt nạ, và đội mũ thần linh tua rua nhiều màu.)

Răng của một đám người đánh vào nhau vang lên tiếng lách cách, trong lơ là, nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Bình thường anh cả nhìn bọn họ, có phải cũng là đáng về bộ xương mạch máu như này không?

Khó trách anh cả không cảm thấy ngoại hình của bọn họ khủng khiếp... Thì ra biến bọn họ thành đáng về người ngoài hành tinh!

Mấy người tiểu Bát đang suy nghĩ miên man, khi Nghiêm đại thiếu hơi nâng bàn tay phải lên, lại có một chùm dây nhỏ màu xanh giống như tia sáng, từ ngón tay áp út của anh bắn thẳng ra.

... Cửa điện quang!

Ý nghĩ của mọi người lại bắt đầu khoa học viễn tưởng rồi... Nhưng tất cả đều không chú ý, nơi phát ra ánh sáng này chính là từ trên chiếc nhẫn của Nghiêm đại thiếu.

Anh cả không thể như vậy, cho dù y có chiếm đoạt sự chú ý của Nghiêm Ngôn, anh cũng không thể cửa y được!

Anh cả đừng hiểu lầm! Hách Liên Dạ chỉ là quá phức tạp yêu nghiệt rồi, thật ra vẫn là người trái đất!

Đúng đúng! Tội em không có nhiều chức năng như anh! Cửa rồi không lắp ráp lại được!

Mọi người vội vã định cứu giúp Hách Liên Dạ, chùm tia sáng màu xanh trong tay Nghiêm đại thiếu, lại rơi lên người Hách Liên Dạ trước bọn họ một bước, vẽ một vòng tròn trên vai trái của y.

Một tiếng “Xì” rất nhỏ vang lên, một lớp vải bị chùm tia sáng màu xanh đánh trúng, như bị thiêu đốt, viền xung quanh trở nên cháy đen, lập tức chia lìa với quần áo của Hách Liên Dạ, bay rơi xuống mặt đất.

Lặng yên không một tiếng động, người máy vệ sinh giống như chiếc ghế cao kia của Nghiêm đại thiếu tự động chạy ra, làm tròn bốn phần quét sạch mấy miếng vải dệt hình tròn kia, lại gắng gượng thân mình tròn vo của nó chạy đi...

Tâm trạng của mọi người phức tạp mà đưa mắt nhìn nó đi xa...

Sau lưng lại vang lên giọng nói nhỏ như đến từ Bắc Cực của Nghiêm đại thiếu, “Tìm người.”

... Tìm ai?

Run rẩy thì run rẩy, mọi người nghe mà mờ mịt chẳng hiểu gì, lại không để ý tới mệnh lệnh của lão ngài, vội vàng định hỏi tới.

Nhưng Nghiêm đại thiếu đã sớm đi rồi.

Những lúc như thế này, cần Nghiêm Thiếu Hoành quyết đoán đứng ra chủ trì đại cục.

Thân làm một người phúc hắc thâm niên, Nghiêm Thiếu Hoành rất dễ dàng hiểu được anh cả của mình đang nói cái gì, ý vị thâm trường mà cười nhìn Hách Liên Dạ, “Đi mời cô An.”

... Cô An? An Tiểu Đường?

Anh em nhà họ Nghiêm lớn lên từ nhỏ với nhau, hết sức hiểu rõ tính tình của mỗi người.

Trừ chị dâu hai Hứa Y Nhiên của bọn họ ra, có thể khiến cho anh Hai nói ra đúng dòng họ và tuổi tác của phụ nữ, có lẽ đếm được trên đầu ngón tay...

Cho nên cô An này, hơn phân nửa chính là An Tiểu Đường mà mấy ngày trước trong hội nghị thường kỳ Ngự Ngự nhắc tới rồi.

... Nhưng vừa rồi anh cả chỉ có một chút xú ám hiệu, chứng minh một loạt hành động ngoài hành tinh vừa rồi của anh, có liên quan tới cô An sao?

Tiểu Bát định nói lại thôi mà nhìn anh Hai của mình, nhìn rất lâu, vẫn hỏi: “Anh Hai, có phải anh... trang bị phần mềm phiên dịch không?”

Nếu không sao có thể nghe hiểu tiếng ngoài hành tinh của anh cả?

Nghiêm Thiếu Hoành cười nhìn em trai mình, đưa cho cậu ta một gói rất nhỏ, “Thử nó xem.”

... Đây là cái gì?

Phần mềm phiên dịch ngoài hành tinh nguy trang thành đồ ăn?

Tiểu Bát thật sự rất muốn lý giải thế giới nội tâm giống như thần của anh cả... Nghiến nghiến răng, bất chấp tất cả nuốt thứ giống như khô bò này vào.

“Cay không?” Nghiêm Thiếu Hoành rất quan tâm hỏi, còn đưa cho tiểu Bát một chai nước.

“Không cay.” Tiểu Bát được trị khỏi sắp nước mắt lưng tròng, anh Hai anh thật tốt!

Nghiêm Thiếu Hoành cũng không để ý tới cậu ta... Quay đầu, lấy ra một túi lớn đồ ăn vặt giống như đồ ăn vặt đã đưa cho tiểu Bát, đưa cho Hứa Y Nhiên, “Không cay, có thể ăn.”

Nói xong bình tĩnh giải thích, “Nhiên Nhiên ăn kiêng suốt hai ngày, không thể ăn cay.”

“...” Tiểu Bát đau buồn cảm phần rồi, “Vậy tại sao anh không thử giúp chị dâu hai?”

Vấn đề này... Mặt Hứa Y Nhiên vụt cái đỏ bừng, một phát kéo chồng nhà mình về trước, miễn cho anh nói ra đáp án.

Bản thân anh không ăn thử... Là bởi vì anh nói ăn cay xong, sẽ không có cách nào hôn bà xã...

Hứa Y Nhiên lệ rơi đầy mặt, thật sự không muốn nghĩ tới chân tướng trần ngập phong cách vườn bách thú.

Khi anh em nhà họ Nghiêm biểu hiện “Tình yêu anh em”, Hách Liên Dạ vẫn luôn rất bình tĩnh mà đứng tại chỗ, cho dù đối mặt với một đồng công nghệ cao mà y không biết là cái gì, cũng không hề chớp mắt lần nào.

Ở trước mặt “tình địch” số một, tuyệt đối lúc nào cũng phải chú ý phong độ ~ ừ.

Hiện giờ vai trên bà vai anh thiếu một mảnh, lúc này có tạo hình giống như mặc đồ lộ vai, thật đúng là hết sức “Tiểu Dạ tỷ tỷ”.

Nhưng từ trước đến nay Ngự Ngự vô lương lại không đến giảng bày y, ngược lại làm ỏ sau lưng Hứa Y Nhiên, không thèm liếc nhìn y lấy một cái.

“Tiểu nha đầu?” Người nào đó chau mày, không hài lòng lắm khi mình bị bỏ qua.

Ngư Ngư hít mũi, giọng nói tỏ vẻ đáng thương tự mình bay ra khỏi sau lưng chị dâu họ của mình, “Có phải chàng biến dị không...”

“Chắc là không.”

Người nào đó dịu dàng cười cười, nhắc tay lên kéo Ngư Ngư của y còn đang trốn tránh trở lại, kiên quyết ôm lấy, trong mắt phượng xinh đẹp là thâm tình chân thành khiến người ta ngất ngây, “Bởi vì ta vẫn giống như trước kia, mỗi ngày đều càng yêu thích tiểu nha đầu nào đó hơn ngày trước.

Mọi người: “...”

Bọn họ có nên phối hợp rắc vài cánh hoa hồng phấn gì đó không...

Còn có vấn đề khoa học viễn tưởng rõ ràng như vậy, tại sao y lại đột nhiên chuyển đổi cảnh tượng thành giống như phim kinh điển rồi hả...

Lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Hách Liên Dạ lộ ra năng lực giống như thần, tất cả người nhà họ Nghiêm đều choáng váng.

Thật ra Ngư Ngư đã sớm quen với tác phong không có tiết tháo của Hách Liên Dạ, nhưng hôm nay lại kích động, lập tức kháng nghị.

“Đừng nói lời kiêu như thế này ở địa bàn của anh họ đại nhân!” Đè thấp giọng nói, cẩn thận, giọng điệu mang theo vài phần kính sợ.

Địa bàn của anh họ đại nhân nhiều thần thánh, nhiều trang nghiêm, đáng lẽ ra nên thảo luận một vài chủ đề cao cấp liên quan đến toàn bộ vũ trụ hòa bình.

“...” Một nhóm người nhà họ Nghiêm giật giật khóe miệng, mặt lộ vẻ đồng tình nhìn Hách Liên Dạ.

Thật ra bàn tới trình độ kính sợ Nghiêm đại thiếu, anh em nhà họ Nghiêm tương xứng với Ngư Ngư...

Nhưng sợ thì sợ, mắt thấy bà xã bảo bối không đếm xỉa đến lời tỏ lộ của mình, cũng không nhìn y thật ra luôn biểu hiện rất bình tĩnh trước mặt anh cả, hoàn toàn không thua mặt nào, ở trong lòng Ngư Ngư, địa vị của anh cả vẫn vững vàng mà chiếm vị trí số một...

Bọn họ đều là đàn ông, suy bụng ta ra bụng người, tư vị này, không thể nào dễ chịu...

Đám người Ngư Ngư đã ở lại nhà họ Nghiêm mấy ngày rồi, mọi người tận mắt nhìn Hách Liên Dạ cưng chiều Ngư Ngư bao nhiêu, mấy người tiểu Bát cũng càng ngày càng tiếp nhận yêu nghiệt đột nhiên xuất hiện này, cho nên bây giờ không khỏi hơi đồng tình với y.

Nghĩ lại, có thể nhìn đến đường tình hết sức nhấp nhô của anh Hai phúc hắc..

Nhưng mặc dù mối tình đầu của anh Hai vô cùng thất bại mà chuyển thành thâm hận thêm yêu đơn phương, đợi chị dâu hai suốt bảy năm, theo đuổi bà xã đến trắc trở trùng trùng, chiêu số gì cũng mang ra hết, nhưng chờ sau khi chị dâu hai động lòng với anh Hai, hai người này lại vô cùng ngọt ngào.

Trái lại Hách Liên Dạ...

Đều là phúc hắc, vận mệnh lại rất khác nhau...

Vấn đề là ở đâu?

Mấy người tiểu Bát ngẫm nghĩ, đành phải nói lời thăm thía với anh ấy, “Chờ anh có thời gian rồi, nhất định phải nghiêm túc nghiên cứu một tiết mục.”

“Tiết mục gì?”

“Thể giới động vật.”

Sự thật chứng minh, ở trước mặt bà xã, phúc hắc không là không được... Chờ y trở thành cảm thú phúc hắc như anh Hai thì có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc rồi!

Nhưng chị dâu hai luôn muốn đưa anh Hai tới chỗ bác sỹ thú y, nhưng bản thân Ngư Ngư chính là bác sỹ...

Có phải cho dù Hách Liên Dạ biến thân rồi, Ngư Ngư cũng có biện pháp trị y không...

Mọi người đồng tình nhìn Hách Liên Dạ, càng cảm thấy vận mệnh của y thật thê thảm

Hách Liên Dạ: “...”

Không biết là nguyên nhân gì, tóm lại Nghiêm đại thiếu chỉ đích danh muốn tìm An Tiểu Đường, chỉ có điều bọn họ còn chưa gọi điện thoại tìm người, An Tiểu Đường đã tự mình gọi điện thoại tới.

“... Ngư Ngư, tôi là Đường Bao.” Ở đầu bên kia điện thoại, An Tiểu Đường nhỏ giọng đến mức không thể nhỏ hơn, giống như đi ăn trộm vậy.

“Cô làm sao vậy?” Ngư Ngư còn tưởng rằng cô ấy gặp chuyện rắc rối, hơi lo lắng.

“Cách nhà chính họ Nghiêm quá gần, không dám nói chuyện lớn tiếng.”

Ngư Ngư vừa nghe, liền định ra cửa đón người, “Cô tới cửa rồi hả?”

“Còn ba trạm nữa là tới, tôi khẩn trương quá, hít sâu một hơi trước đã.”

Ngư Ngư: “...”

Nghiêm Yêu Nghiệt lái xe mang Ngư Ngư ra ngoài, năm phút sau, Ngư Ngư tìm được An Tiểu Đường túi lớn túi nhỏ đứng ở nhà ga.

Nhìn thấy bọn họ lái xe tới, An Tiểu Đường rất bàng hoàng, “Thì ra lái xe có thể tới gần nhà chính họ Nghiêm hả... Tôi cũng không dám thuê xe.”

Lần trước cô tới chính là đạp xe đạp!

Sau đó đi được một nửa, nổ lốp xe...

Ngư Ngư giật giật khoe miệng, phát hiện thật ra ngoài người trong lòng ra, anh họ đại nhân càng thêm đáng sợ...

Lần trước An Tiểu Đường đi tìm Nghiêm đại thiếu, là đi thẳng vào cửa ngầm trong lòng đất của nhà họ Nghiêm, cho nên hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Yêu Nghiệt.

Ngư Ngư đơn giản giới thiệu hai người bọn họ, Nghiêm Yêu Nghiệt cười đến say lòng người: “Anh cả của tôi tìm cô.”

“... Ai?” An Tiểu Đường khẽ run rẩy theo phản xạ, sau đó lập tức lui về sau một bước dài, “Anh, anh đừng lặp lại, tôi nghe rõ.”

Nhưng vì sao Nghiêm đại thiếu tìm cô...(〒_〒) rõ ràng cô là công dân khiêm tốn của trái đất thân thiện mà!

Người khác đều không hiểu, nhưng Nghiêm Thiếu Hoành biết, anh cả tìm An Tiểu Đường, nhất định có liên quan tới Hách Liên Dạ.

Hơn nữa, nhất định anh cả đã phát hiện ra thứ gì đó trên người Hách Liên Dạ.

Nhưng An Tiểu Đường nhìn chằm chằm hồi lâu vào bờ vai lộ ra của Hách Liên Dạ, cô ấy cũng không nhìn ra kết quả gì.

Bản thân Hách Liên Dạ cũng không cảm thấy có gì khác thường, hoạt động vài cái, cảm thấy vai trái giống như bình thường không có gì không đúng cả.

Chỉ là không có ai dám hoài nghi phán đoán của Nghiêm đại thiếu.

An Tiểu Đường ngẫm nghĩ, “Tôi lấy lá bùa nhìn một chút.”

Lấy lá bùa màu lam nhạt ra, định dán lên vai Hách Liên Dạ, nhưng tay vừa đưa tới, lá bùa kia lại rơi xuống đất đốt cháy.

Tất cả mọi người hoảng hốt, bản thân An Tiểu Đường cũng bị dọa cho hết hồn, vội vàng ném bùa chú ra, dẫm ‘bịch bịch bịch’ mấy cái, nhưng lửa kia vẫn không tắt.

Đây chính là địa bàn của Nghiêm đại thiếu, không ai dám đốt sàn nhà của anh, trong tay tiểu Bát vừa vịn có ly nước, lập tức gọi tới.

Nhưng vừa tiếp xúc với nước, ầm một phát, lửa kia rung rung, chẳng những không tắt mà còn lan rộng ra.

Hơn nữa trước đó là ngọn lửa màu da cam, hiện giờ đã biến thành màu xanh.

Cảnh tượng hoàn toàn siêu tự nhiên này, mọi người nhìn mà trợn mắt há mồm, An Tiểu Đường học tập phù chú từ nhỏ nhưng cũng chưa từng thấy chuyện kỳ lạ này, mọi người đang bó tay hết cách.

Người máy vệ sinh tự động của Nghiêm đại thiếu kia lại chạy ra, nâng tay trái lên, sương mù màu trắng mang theo chút hương vị bạc hà phun thẳng ra... Sau đó ở dưới tầm mắt hiểu ra của mọi người, lửa quái quỷ này tắt ngúm.

Ừ, tuyệt đối hiểu ra.

Anh cả của bọn họ chính là vạn năng, người máy lão ngài làm ra giống như thần vậy, điểm ấy tuyệt đối đừng nên hoài nghi.

Tắt lửa, người máy nhỏ thích sạch sẽ kia lại tự động nâng tay phải lên, khởi động hình thức hút khói, khiến không khí trong phòng khôi phục bình thường.

Giúp đỡ xong, nó lại tự mình vèo vèo chạy đi.

Mọi người: “...”

An Tiểu Đường bị truyền thuyết về Nghiêm đại thiếu dọa sợ... Nhưng hôm nay, cô lại không có tâm tình chú ý tới người máy năng lượng cao của lão ngài, ngây ngốc nhìn bờ vai Hách Liên Dạ rất lâu, lại nhìn về phía phương hướng phù chú vừa bị thiêu đốt.

Lửa quái dị này nhìn sôi động, nhưng căn bản không đốt phá cái gì, trên sàn nhà cũng không có dấu vết cháy sém.

Nhớ lại, dường như lửa kia cũng không có nhiệt độ.

Nhiều chát chân mày, An Tiểu Đường im lặng hồi lâu, đột nhiên hít vào một hơi.

“Dường như tôi... biết cái gì rồi...”

Nói xong lập tức đi ra ngoài, “Đi theo tôi.”

Cũng không biết cô phát hiện ra chuyện quan trọng gì, thậm chí ngay cả đây là địa bàn của Nghiêm đại thiếu cũng không sợ, rời khỏi gian phòng kia còn hơi lạc hướng, lại dám mở cửa bốn phía nhìn xem, tìm kiếm phương hướng chính xác.

Diện tích nơi này quá lớn, bọn họ đi được vài phút mới đi đến một gian phòng trống trải.

Nhìn gia cụ có hình dáng kỳ quái ở bên tường, Ngư Ngư nhận ra, đây chính là căn phòng bọn họ đặt chân khi xuyên về đây.

An Tiểu Đường rõ ràng hơi khẩn trương, liếc nhìn Hách Liên Dạ, lại liếc nhìn Ngư Ngư, “Trước đó tôi đã quên, phù chú tự cháy, thật ra chỉ có một nguyên nhân, nhưng trước đó tôi cho rằng chỉ có trên sách nói vậy, không nghĩ tới trong hiện thực lại thật sự có khả năng này...”

Thật ra cô còn định nói, dường như cô đã hiểu rõ khi ở cổ đại, tiên đoán của ông già kia về Hách Liên Dạ và Ngư Ngư... Nhưng sợ đoán sai nên cũng không dám nói lung tung.

Thôi, cứ để cho Hách Liên Dạ làm một thí nghiệm trước rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Vương gia thật sự muốn nghịch thiên

Editor: Puck - Diễn đàn

Beta: Nana Trang

Ngày nào đó Ngư Ngư đột nhiên phát hiện một cảnh tượng quá mức chấn động người, khi cách nhiều ngày, An Tiểu Đường đột nhiên nhớ ra vị trí cánh cửa thời không mở ra khi đó.

Cô chỉ chỉ vào một miếng đất trống trong nhà, nói với Hách Liên Dạ, “Anh thử nhớ lại Nguyệt Loan quốc xem.”

Hách Liên Dạ rất phối hợp.

Vì vậy ba giây trôi qua, tất cả mọi người ở đây ngược lại cùng nhau hít một ngụm khí lạnh.

Ở vị trí An Tiểu Đường chỉ vào, sau mây mù màu trắng nhàn nhạt, là cảnh tượng hành lang và trụ cột điêu khắc chạm trổ của lâm viên tiêu chuẩn cổ đại, rất xa, có thể nhìn thấy một nhóm người cổ xưa mặc trang phục thống nhất, tay nâng hộp gấm, không biết đang định làm gì.

... Đây là cổ đại?!

Bọn họ, đứng ở Trung Quốc năm 2013, cứ thế mà nhìn thấy Nguyệt Loan quốc vốn không tồn tại trên lịch sử sao?

Cho dù từ nhỏ đã từng quen nhìn đủ loại phát minh công nghệ cao kỳ kỳ quái quái của Nghiêm đại thiếu, anh em nhà họ Nghiêm vẫn bị cảnh tượng này chấn động đến sững sờ mất hồn rất lâu.

Ngư Ngư mới quay về chưa tới vài ngày, nàng còn chưa nói xong chuyện ở cổ đại, các loại quy tắc liên quan tới cánh cửa không gian này, Ngư Ngư vẫn chưa kịp nói với mọi người.

Cho nên hiện giờ, trong lòng Ngư Ngư còn khiếp sợ hơn bọn họ.

Cái này... Dựa vào kinh nghiệm khi trước của nàng, mặc dù có khả năng xuyên qua bất kỳ chỗ nào, ví dụ như lúc ấy nàng mở mắt ra thì phát hiện mình bị chìm trong hồ, thiếu chút nữa chết đuối.

Nhưng nếu nàng muốn xuyên không, cái hồ khi trước không giúp được nàng bất kỳ cái gì, nàng phải tìm được cánh cửa không gian chính xác mới được.

Cho nên khi nàng quay trở lại hiện đại, xuất hiện trong địa bàn của anh họ đại nhân, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng bây giờ xem ra... Căn phòng này của anh họ đại nhân, căn bản chính là chỗ của cánh cửa không gian sao?

Tại sao cảm thấy anh họ đại nhân càng giống thần*...

(* có thể hiểu theo hai nghĩa: thần linh hoặc thần kỳ)

Ở trong lòng An Tiểu Đường, hiện giờ càng trở nên thần chính là Hách Liên Dạ.

Cô kéo kéo tay áo của Ngư Ngư, nhỏ giọng mà nhắc nhở: “Cô quên rồi à, theo kinh nghiệm ngày trước của hai người, chỉ cần có người phù hợp với điều kiện xuyên không, mới có thể nhìn thấy cánh cửa không gian.”

Nhưng giờ mấy người tiểu Bát đều không liên quan gì tới cô đại, dưới tình huống bình thường, hiện giờ bọn họ nên đều không nhìn thấy được gì mới đúng.

Không sai, dưới tình huống bình thường.

Nhưng bây giờ người nào đó không bình thường.

Ngư Ngư cũng ý thức được có gì đó không đúng, nhưng tình huống trước mắt, nàng thật sự nhìn không hiểu rồi.

Thật ra An Tiểu Đường cũng nhìn không hiểu gì, hiện giờ chỉ có thể hoàn toàn dựa vào suy đoán, khẽ cắn môi, bất chấp nói với Hách Liên Dạ, “Tôi không phải là người cô đại, không thể tự qua được, anh ném tôi qua đi.”

“Không được!” Ngư Ngư và Hách Liên Dạ cùng kêu lên phản đối.

Cửa này là lạ, ngay cả Hách Liên Dạ cũng từng ngã vào trong tay nó một lần, mặc dù hiện giờ nó đã khôi phục bình thường, nhưng bọn họ vẫn không dám tùy tiện thí nghiệm loạn.

An Tiểu Đường lại hết sức kiên quyết, “Mọi người yên tâm, tôi không chết được, nhiều nhất chỉ là thân thể bị thương, thật sự không được có thể đổi lại thân thể, mọi người cũng đã từng thấy, trước đó tôi ở trong thân thể của An thị vệ.”

“Ồ”...

Cách nói huyền ảo này, khiến mấy đám người hiện đại bình thường bọn tiểu Bát giật giật khóe miệng.

Hách Liên Dạ và Ngư Ngư vẫn nói khò.

An Tiểu Đường hết cách rồi, đành phải giơ tay đầu hàng, “Hơn nữa tôi còn có việc muốn gặp Hách Liên Thần, đang lo không có cách nào để trở về cô đại.”

Nói xong, lại buồn bực nói thầm, “Tôi thật sự không tìm ra thân thể phù hợp, hôm kia vừa bám vào trên người một con gà tìm anh ấy, vừa mới bắt đầu cũng không hiểu làm sao mới có thể nói chuyện, sau đó...” Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Ngư Ngư không cần cô ấy nói tí mĩ, trong nháy mắt đã hiểu.

Đối với một người sành ăn mà nói, toàn thân gà đều là bảo vật.

Tiểu Trần tử sẽ không bỏ qua cho cô ấy... A, không, là “Nó”..

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Đường Bao có thể bình an tránh được móng vuốt người sành ăn, thật sự không mấy dễ dàng.

An Tiểu Đường cũng không giải thích nguyên nhân cụ thể, chỉ luôn mãi nhấn mạnh, cô thật sự rất muốn nhanh chóng nhìn thấy Tiểu Trần Tử.

Hơn nữa ngay cả biện pháp bám vào trên người con gà mà cô đã từng dùng... Xem ra thật sự rất gấp gáp.

Mấy người Hách Liên Dạ hơi dao động.

Nhưng chính lúc gấp rút khiến cho bọn họ đưa ra quyết định, lại là heo nhỏ.

Kể từ ngày nhìn thấy đáng vẻ lão đại của Nghiêm đại thiếu thứ hai, nhóc con kia vẫn rất buồn bực.

Làm một con heo nhỏ rất hiểu tính người, lúc tâm tình người ta không tốt thường tiến hành giải quyết buồn bực, giống như loài người là ăn.

Bình thường nhóc con kia không có tính tham ăn, những ngày này một mực vui đầu vào ăn, kết quả cuối cùng là

Sau khi về hiện đại, Ngư Ngư mua một món đồ chơi là bồn tắm mini ở trên mạng cho nó, ngày đó heo nhỏ ăn no xong định đi tắm rửa, lúc nhảy vào bồn tắm thì... mắc kẹt rồi...

Thật sự mắc kẹt rồi...

Sau đó, heo nhỏ hoàn toàn u buồn, từ chối nghe tất cả các chữ liên quan đến đáng người, ngày đó tiểu Ngũ hỏi con trai có muốn ăn hạt điều không, đều bị heo nhỏ hung hăng trừng mắt liếc...

Ừ, quả “eo”.

(* ở đây là cách đọc giống nhau. Hạt điều là [yāoguǒ], còn quả “eo” cũng là [yāoguǒ], từ eo là [yāo])

Chỉ có điều hôm nay, cuối cùng heo nhỏ lại ra oai lần nữa.

Nhảy từ trong ngực Hách Liên Dạ xuống, oai phong lẫm liệt mà đứng trước cánh cửa không gian, thậm chí còn nhảy nhót điệu nhảy giống như clacket*, thay nhau chà chà móng heo.

(* điệu nhảy clacket: hay nhảy tapdance, điệu nhảy dùng bàn chân gỗ nhịp cầu kỳ, được xếp vào khiêu vũ thể thao)

Hừ, có gì cần lo lắng, lỡ như thật sự xuất hiện tình huống khẩn cấp gì đó, nó có thể một cước đạp An Tiểu Đường an toàn trở về!

Tốc độ của nó, không ai bằng!

Nó có thể!

Nó ngầu nhất!

Nhóc con kia ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng không dùng áo choàng che che lấp lấp vóc dáng của nó, hết sức tỏ vẻ hết sức tự tin mà ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Thấy tâm trạng của nó khôi phục bình thường, mọi người cũng hết sức vui mừng.

Chỉ là buồn bực gì chứ, dù sao mi vốn không có eo!

Có heo nhỏ hộ tống, Ngư Ngư và Hách Liên Dạ hoàn toàn yên tâm.

Nhưng cũng không có phạm vi hoạt động quá lớn, Hách Liên Dạ dùng nội lực đẩy An Tiểu Đường về phía cánh cửa không gian, nhìn thấy không có tình huống gì khác lạ thì sẽ đẩy thêm về trước một chút

... Qua rồi!

Tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, sau khi An Tiểu Đường giẫm nát mây mù này, tiếp trên đất Nguyệt Loan quốc!

Thậm chí, bọn họ có thể nghe thấy tiếng quát canh phòng ở chỗ nào đó ở bên kia cánh cửa không gian: “Ai!”

Hàng loạt thị vệ xông tới, ánh sáng đao kiếm sáng ngời khiến người ta hoa mắt, An Tiểu Đường vội vàng xua tay, “Ta biết một người tên Tiền Khiêm!”

Tiền Khiêm là một nhân vật cực kỳ quan trọng ở phủ Tĩnh Vương, chỉ có điều chưa bao giờ công khai lộ diện, người ngoài cũng không biết sự hiện hữu của hắn.

Những lời này đủ ngắn gọn đủ có hiệu quả, những đao kiếm chuẩn bị lia tới trên người cô đều lập tức ngừng lại.

“Cô nương là ai?” Thị vệ dẫn đầu hoài nghi mà nhìn trang phục kỳ quái của cô, còn có, người này xuất hiện thật bất ngờ.

Hiện giờ Vương gia không có ở trong phủ, bọn họ cẩn thận khắp nơi, đề phòng nhất chính là thích khách có kinh công tuyệt hảo, có thể tránh thoát được tầm mắt của tất cả thị vệ bọn họ.

An Tiểu Đường không biết rằng mình bị coi thành đại hiệp rồi, “Tôi là bạn của Ngư Ngư, nói với Hà Nghiêm, bọn họ... Ồ, sau nửa canh giờ nữa sẽ bình an trở về!”

Tin tức Hách Liên Dạ mất tích, phủ Tĩnh Vương không lộ ra cho bất kỳ ai, người ngoài đều cho rằng Vương gia và Ngư Ngư du sơn ngoạn thủy, lười trở về.

Cho nên An Tiểu Đường nói như vậy thì càng xác nhận thân phận của cô.

Một đám thị vệ không hoài nghi gì nữa, nghe nói chủ tử và Vương phi đều có thể bình an trở về thì kích động đến mức muốn hỏi dò xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

An Tiểu Đường lại không có lòng kể chuyện xưa cho bọn họ nghe, chỉ cam đoan, “Yên tâm, một giờ... A, sau nửa canh giờ nữa mấy người sẽ biết!”

Nói xong lại do dự, “Vây... tôi có thể sẽ đột nhiên biến mất, mấy người không phải sợ, tôi không phải quý...”

Nói xong thì lùi về phía sau một bước, giống như thay đổi lớn, trong nháy mắt biến mất trong không khí.

Bọn thị vệ: “...” Câu nói cuối cùng kia của người... sao có thể không tin chứ...

Người có lá gan lớn còn đưa tay lên trước sờ sờ, nhưng không sờ được cái gì cả...

Thôi, nếu là bằng hữu của Vương phi, quý cũng là quý tốt.

Ở một nơi khác của cánh cửa không gian, năm 2013, nhà chính họ Nghiêm.

Mấy người Ngư Ngư hóa đá, nhìn An Tiểu Đường chỉ lùi về phía sau một bước đã thật sự trở lại.

“Vây... Có phải cánh cửa không gian lại hỗn loạn rồi không...”

Tại sao vốn là một cánh cửa soi mói cực kỳ phiền toái, nhưng bây giờ lại giống như cánh cửa thần kỳ của mèo máy Doraemon, có thể tùy tiện xuyên qua?

An Tiểu Đường lại kích động, hiện giờ muốn đâm đất, “Đường như tôi đã đoán đúng! Quá thần! Tôi biết Hách Liên Dạ đã xảy ra chuyện gì!”

“Dựa theo cách nói trên sách, phù chú tự cháy, chỉ có thể có một khả năng là linh lực của đối thủ mạnh hơn mình rất nhiều rất nhiều rất nhiều ấy!”

An Tiểu Đường liên tiếp dùng ba từ “rất nhiều”, chính là sợ mấy người Ngư Ngư không biết rõ chênh lệch này nên có cách xa bao nhiêu.

“Ví dụ như ông nội của tôi là người trong gia tộc, là một người có linh lực cường đại nhất, nhưng cho dù lúc tôi còn nhỏ nghịch ngợm gây sự với ông nội, muốn cầm phù chú vẽ râu lên mặt ông nội, phù chú của tôi đều chưa từng tự cháy...”

“Cho nên cách nói trên sách kia, hẳn là chênh lệch đáng sợ một trời một vực đi...”

Mọi người yên lặng nhìn Hách Liên Dạ, khóe miệng co giật “...” Nhưng tại sao phải như vậy?

Hiện giờ An Tiểu Đường rất hăng máu, “Nếu như tôi đoán không sai, là bởi vì tia sáng đó!”

“Mặc dù cánh cửa không gian trực trực khi mở ra, có tính công kích đáng sợ, nhưng nó vốn vẫn là cánh cửa không gian, nói một cách khác, đó là sức mạnh của cánh cửa không gian, nhưng bây giờ nó lại ở trong thân thể Hách Liên Dạ rồi...”

Mọi người: “...”

Ngư Ngư cũng bắt đầu run run khóe môi, lúc này không cần hỏi, người đó thật sự càng nghịch thiên rồi...

Nhưng bản thân yêu nghiệt nào đó lại hết sức bình tĩnh, chỉnh lại vạt áo, cúi đầu, liếc nhìn một phần vải nhỏ bị rách trên vai.

“Nghiêm Thiếu Huân ngược lại quả thật rất lợi hại.”

Phụt.

Đây là tiếng phun máu ở trong lòng mọi người.

Đừng đột nhiên kêu tên anh cả như vậy! Cho dù anh đang khen lão ngài cũng không được!

Hơn nữa anh cả mạnh mẽ, hoàn toàn không cần khẳng định, đây vốn chính là chân lý rồi...

Hách Liên Dạ cũng không sùng bái ăn sâu bén rễ với Nghiêm đại thiếu như vậy, nhưng bây giờ có thể lý giải được chút về Ngư Ngư xưa nay kính sợ anh rồi.

Bọn họ gặp nạn trong thạch thất, Ngư Ngư vốn ôm quyết tâm liều mạng, cứng rắn dẫn y xông về, nhưng cánh cửa không gian này lại bài xích y xuyên không.

Còn có sau khi bọn họ trở về, vận khí cũng đủ tốt, bắt kịp An Tiểu Đường tới thăm hỏi Nghiêm đại thiếu, cho nên Hách Liên Dạ được kịp thời cứu chữa, thân thể mới không có gì đáng ngại.

Câu chuyện này trên dưới người người nhà họ Nghiêm đều từng nghe.

Nhưng cho dù là thiên tài y học Nghiêm Thiếu Bách có chỉ số thông minh 180, danh phúc hắc vẫn đành để gọi cho cậu và Nghiêm Thiếu Hoành, nhiều người như vậy, ai cũng không nhìn ra vấn đề có khả năng ẩn chứa ở phương diện này.

Nhưng Nghiêm Thiếu Huân lại phát hiện.

Cho nên anh gọi mọi người xuống tầng hầm dưới đất, cầm vật kỳ quái kia soi vào Hách Liên Dạ.

Đây không phải chính người, cũng không phải vì chứng tỏ Hách Liên Dạ không giống người trái đất...

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Nghiêm Thiếu Huân chỉ muốn xác nhận, thân thể của Hách Liên Dạ thật sự có chỗ nào không đúng.

Nếu y nhớ không lầm, không biết ánh sáng trắng kia là kỹ thuật gì, chỉ kéo dài hai ba giây.

Nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Nghiêm Thiếu Huân nhìn ra vấn đề thân thể y, lại còn cho bọn họ vị trí “đánh dấu” cụ thể.

Lực lượng hình thành ánh sáng đỏ lúc trước suýt chút nữa hại chết y, chắc hẳn dừng lại trên vai trái của y rồi.

Quả thật lợi hại, chỉ số thông minh vượt xa tổng chỉ số thông minh của một đám người... Anh chỉ mất mấy giây đã xong chuyện rồi, nhưng lại khiến cho bọn họ suy đoán lâu như vậy.

Thật ra nói đến đây, cũng cần phải giải thích vì Nghiêm đại thiếu.

Mặc dù lão ngai có tính cách ngoài hành tinh, nhưng anh thật sự hết sức bao che khuyết điểm, đối xử với người nhà hết sức tốt, ở trước mặt em trai và chồng tương lai của em gái họ, sẽ không cố ý quá lộ treo ngược khẩu vị của bọn họ.

Chỉ có điều...

Dường như người bình thường không thể hiểu được thiên tài này đang suy nghĩ cái gì, vì cũng quá mức thiên tài nên anh cũng không biết tư duy của người thường...

Nghiêm đại thiếu cho rằng, anh đã “giải thích” quá “rõ ràng” như vậy rồi, mọi người nhất định đều đã hiểu...

Hơn nữa từ trước đến nay anh đều có phong cách tiếc chữ như vàng, cộng thêm anh còn có việc khác phải làm, cho nên sau khi “giải thích” xong thì xoay người rồi đi.

Tất cả mọi người lạng lã hóa đá, An Tiểu Đường vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Hiện giờ tâm tình của cô hết sức phức tạp... Nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, “Vừa rồi tôi làm thí nghiệm... Thành công, đây tất cả đều là công lao của Hách Liên Dạ.”

“Tia sáng đỏ ở lại trong thân thể anh ấy, không chỉ mang đến cho anh ấy linh lực không cách nào tưởng tượng được, quan trọng nhất là... sức mạnh này đến từ cánh cửa không gian đấy!”

“Những quy tắc xuyên không kia đã trở thành phế thải ở trước mặt anh ấy rồi. Hiện giờ anh ấy có thể xem như là một cánh cửa không gian có tư tưởng...”

“Anh ấy muốn đưa ai đi không gian nào, đều sẽ không bị hạn chế hạn chế gì... Anh ấy... Anh ấy...”

Từ “vi họa được phúc này” này, từ nhỏ cô đã từng nghe.

Nhưng đã nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy ai có thể có được phúc lớn như thế...

Hơn nữa đây có được tính là họa không! Mặc dù mọi người đều bị kinh hãi, nhưng trên người Hách Liên Dạ chưa hề chịu tổn thương gì!

An Tiểu Đường đã không biết nên nói những gì, “Đây nhất định chính là lời tiên đoán của tiên bối, Ngự Ngự sẽ gặp việc vui...”

“Bởi vì sau này cô ấy không cần lo lắng về chuyện quay về nhà rồi, không chỉ cô ấy có thể tùy ý xuyên không, cô ấy còn có thể mang người nhà mang bạn bè đi tới đi lui giữa hai thời đại, muốn chơi ở đâu thì chơi ở đó... Bọn họ thậm chí còn có thể đi dạo tới các không gian không biết...”

“Lần này Hách Liên Thần còn có bọn sư đệ cũng có thể xuyên qua... Còn có mấy người Hà Nghiêm...”

“Thậm chí là không cần mất nhiều ngày đường đi tới hang đá kia.. Bởi vì ông xã cô ấy đứng ở đâu, chỗ đó chính là cánh cửa không gian... Cô ấy gả cho một con mèo máy Doraemon phiên bản người thật...”

Còn là một con mèo máy Doraemon đặc biệt yêu nghiệt đặc biệt vạn năng đặc biệt cưng chiều cô ấy nữa.

Tâm trạng hăm mộ ghen ghét này... Mèo máy Doraemon là nam thần tuổi thơ của cô trong thời đại này!

... Ừ, mèo thần...

Cuối cùng An Tiểu Đường cũng nói xong hết những gì cần nói, rốt cuộc có thể yên tâm im lặng mà nhìn trời, mấy anh em nhà họ Nghiêm cũng như cô, đều tự rồi rắm mà nhìn lên trần nhà!

Nhưng mà...

Sự ăn ý của các anh em cùng nhau lớn lên tuyệt đối không hề hay ho, một đám người không cần nhìn nhau trao đổi, hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu gì, đột nhiên thu hồi tầm mắt, cùng nhau bỏ nhào về phía Hách Liên Dạ, “Bắt lấy anh ấy!”

Đúng, nhất định phải bắt lấy, nếu không anh ta cứ về cổ đại như vậy, không phải Nghiêm Ngôn cũng muốn về theo sao? Vậy anh cả phải làm thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 235: Về cổ đại, sinh lễ cho nam tử áo trắng

Editor: Puck - Diễn đàn

Bate: Nana Trang

An Tiểu Đường bị hành động bất ngờ của mấy người làm cho hoảng hồn ú ớ, cũng hoàn toàn hồi hồn rồi.

Vượt ve khuôn mặt bởi vì bàng hoàng mà trở nên hơi cứng ngắc, cô lại cảm túi lớn túi nhỏ mang theo khi xuất hiện, “Mọi người thương lượng trước làm như thế nào đi, tôi vội đi tìm Hách Liên Thần.”

Ngư Ngư nhìn thấy cô ấy xách khó khăn, định giúp cô ấy một tay, “Thứ gì mà nặng thế.”

“Đồ ăn cho Hách Liên Thần.”

Hách Liên Thần chính là tên thật của Tiểu Trần Tử.

“Cô thật đúng là suy nghĩ cho anh ta mà.” Ngư Ngư không ý thức được vấn đề mấu chốt, ước lượng cái túi, cảm thấy trọng lượng của mấy cái túi đều kinh người, nên nghĩ kế cho cô ấy, “Quá nặng, mang đi từng lượt đi, dù sao hiện giờ có thể tùy tiện xuyên không mà.”

“Không được, hôm nay phải mang hết một lần cho anh ấy.”

Giọng điệu của An Tiểu Đường hết sức kiên quyết, ngắt nghỉ, lại bình tĩnh bổ sung, “Xem như sinh lễ đi, nếu tôi muốn kết hôn với anh ấy, nên bỏ ra chút thành ý.”

Khóe môi Ngư Ngư hưng hăng co lại.

Bản thân An Tiểu Đường cũng cảm thấy bọn họ phát triển quá nhanh, sờ lên cằm, hơi buồn bực nói, “Sớm biết Hách Liên Dạ sẽ biến thành cánh cửa không gian vạn năng, tôi cũng không cần vội vã kết hôn với anh ấy.”

Nói xong thờ dài, “Lúc ấy cảm thấy, sau khi đính hôn tôi mới có thể thuận lợi nghiên cứu một kỹ năng.” Kết quả hiện giờ không cần dùng kỹ năng này nữa.

“Là bùa chứ?”

“Không phải, là kỹ năng.” An Tiểu Đường nghiêm túc nhấn mạnh chỗ khác biệt, “Người thường cũng có thể học.”

Ngư Ngư càng nghe càng không hiểu rồi, “Kỹ năng gì?”

An Tiểu Đường ngắt nghỉ, “Tôi đã từng nói với Hách Liên Thần rồi, anh ấy cả kinh đến vớt cả đuôi gà cầm trong tay ra, cô chắc cô muốn nghe chứ?”

“... Tôi không nghe.”

Đối với Tiểu Trần Tử mà nói, để anh ta ném đồ ăn ra còn khó khăn hơn cắt thịt anh ta. Có thể nghĩ, lời Đường Bao nói khi đó chấn động người cỡ nào...

Cho nên nàng tuyệt đối không nghe, nàng là người tùy tiện nghe người ta nói xấu của bạn tốt sao?

Đương nhiên phải long trọng chuẩn bị đồ ăn vật, nghe Đường Bao cẩn thận nói!

Hiện giờ đồ ăn vật dự trữ không đủ, không nghe trước đã, ừ.

Bên kia, Hách Liên Dạ bị mấy anh em nhà họ Nghiêm túm lấy, lại không vội vã tránh thoát, khoe môi vẫn luôn chứa ý cười thành thoi thoải mái, ý vị sâu xa mà nhìn từng người bọn họ.

“... Tại sao em cảm thấy ý cười này, nhìn hơi quen mắt...”

Nói nhảm, giống anh Hai! Tên này và anh hai giống như, là phúc hắc siêu cấp!

Nhưng anh Hai... Chỉ có khi giăng hồ ai mới cười như vậy!

Mọi người cảnh giác mà khẽ run rẩy, tầm mắt vốn tập trung trên người Hách Liên Dạ, hiện giờ đều thu hồi lại, liếc nhìn nhau vài lần.

Sau đó mấy anh em đều điên rồi... Anh cả!

Thật nhiều anh cả!

Vì sao trên mặt mỗi người bọn họ, đều in một anh cả!

... Giống như cái dấu mực xanh kiểm nghiệm sau khi heo vào lò mổ vậy!

Có ý như đây dấu kiểm dịch hợp lên, có thể vận chuyển ra ngoài hành tinh!

Khi bọn họ đang phát điên muốn cào tóc, Hách Liên Dạ thong dong lấy ra một con dấu, “Vài ngày nhàn rồi không có việc gì, khắc ra một Nghiêm Thiếu Huân.”

... Vậy nên anh thuận tiện khắc giúp chúng tôi một mộ bia tốt sao... (T_T)

Chúng tôi đều biết anh thắng, anh cũng không cần hù dọa người ta!

Mấy người tiểu Bát mắt chứa lệ nóng nhìn về phía Nghiêm Thiếu Hoành, anh Hai, anh báo thù cho bọn em đi!

Ngay từ đầu Nghiêm Thiếu Hoành không ulla theo đi bắt Hách Liên Dạ, cho nên hiện giờ trên mặt không bị in Nghiêm đại thiếu...

Nhưng chuyện giúp nhóm em họ này báo thù...

Nghiêm Thiếu Hoành cười đến rất ôn hòa lương thiện, nói với Ngư Ngư, “Tiểu Cửu, tối nay anh có tiệc xã giao, có thể trở về rất muộn, em sang đây ngủ với Nhiên Nhiên đi, cô ấy vừa mới nghe chuyện ma xong nên mấy ngày nay đều không dám ngủ một mình.”

“Được thôi!” Ngư Ngư lập tức sáng khoái đáp ứng.

Yêu nghiệt nào đó buổi tối có thể không được vuốt ve vợ: “...”

Có một câu giảng bầy này của Nghiêm Thiếu Hoành, tối hôm nay, hai người Ngư Ngư nhất định sẽ ở lại.

Cho nên anh em nhà họ Nghiêm cũng không cần lo lắng Hách Liên Dạ vừa đi liền không thấy bóng dáng, Nghiêm Ngôn cũng không chịu ở lại nhà họ Nghiêm.

Nói tạm biệt với anh em nhà họ Nghiêm, yêu nghiệt nào đó vẫn xụ mặt, một tay ôm lấy Ngư Ngư, tay còn lại dùng nội lực cách khoảng không đẩy An Tiểu Đường vào cánh cửa không gian, ba người cùng trở lại cổ đại.

... Có một mèo máy Doraemon sống, thật sự rất dễ dàng...

Chân đạp trên đất Nguyệt Loan quốc, cũng may nơi này chính là hoa viên của phủ Tĩnh Vương, Ngư Ngư lại không vội vã đi gặp bạn bè, mà vỗ vỗ bả vai người bên cạnh, nói lời thăm thía: “Vương gia, chàng đừng xụ mặt, nhìn giống như bị cháy vậy, rất khó ăn.”

“Sao có thể khó ăn được.” Yêu nghiệt nào đó ung dung cười, “Thì cũng coi như là cháy ngoài khét trong sống, không tin nàng cắn một miếng xem thử đi.”

Ngư Ngư: “...”

Khoe môi hung hăng co rút, “Vương gia, em còn tưởng rằng chàng mất hứng, muốn an ủi chàng.”

“Nhưng tiểu nha đầu nào đó vì cứu ta mà đánh đổi cả mạng sống, thật ra ở trong lòng nàng, bản Vương mới quan trọng hơn tất cả, sao bản Vương lại ăn dấm chua lung tung lộn xộn được.”

Ngư Ngư ngây ngốc nhìn y, đột nhiên buồn bực mà suy sụp cúi mặt, “Vương gia, em rất khổ sở à.”

“Tại sao?”

“Bởi vì dường như Vương gia đã hiểu lầm ý ta cứu chàng.” Ngư Ngư mím môi, hết sức không vui, “Nếu không cứu thì sắp tới giờ ăn cơm, chàng sẽ không dẫn ta đi ăn cơm được.”

Người nào đó sững sờ, sau đó sâu xa thở dài một tiếng, “Ta còn tưởng rằng, nàng muốn trách bản Vương sao không cởi quần áo chờ bị nàng ăn.”

Ngư Ngư: “...”

Đá văng yêu nghiệt nào đó lại bắt đầu không có tiết tháo, Ngư Ngư đặc biệt có ý thức về sự mệnh chạy thẳng tới phòng bếp.

Không biết phòng bếp có nấu cơm cho bọn họ không...

Sự lựa chọn này tuyệt đối chính xác, cũng bởi vì nghe mấy người Ngư Ngư sắp trở về rồi, nhóm Hà Nghiêm nhìn xem sắc trời, cũng vui mừng chạy tới phòng bếp.

Dù sao sắp đến thời gian cơm trưa, Vương phi nhất định sẽ tới đây...

Bằng không phủ Tĩnh Vương quá lớn, bọn họ không thể bảo đảm tìm được Vương gia trước tiên!

Vừa nhìn thấy Ngư Ngư chạy vào cửa, Hà Nghiêm là người đầu tiên chạy tới nghênh đón: “Vương phi!”

“Hà Nghiêm!” Ngư Ngư cũng rất kích động, “Có đồ ăn không?”

“... Có.” (T_T)

Ngư Ngư yên tâm, cuối cùng tiến vào hình thức bạn tốt đoàn tụ.

Trong phòng bếp thoáng chốc tung bừng náo nhiệt, bởi vì có An Tiểu Đường sớm thông báo nên tất cả mọi người đều tới đông đủ. Nhiều ngày không gặp mặt, hơn nữa trước đó khi mấy người Ngư Ngư biến mất còn ở trong tình huống nguy hiểm, hiện giờ thấy bọn họ bình an, tất cả mọi người đều rất vui mừng.

Ngay cả nam tử áo trắng xưa nay thận trọng kín đáo, cũng nói với Ngư Ngư được mấy câu.

Nhưng Tiểu Trần Từ bình thường nói hơi nhiều lại từ đầu tới cuối không nói được chữ nào.

Bởi vì hắn đang bận rộn tiêu diệt đồ ăn vặt An Tiểu Đường mang tới cho hắn, rất nhiều thứ cổ đại mua không nổi...

Lúc này không nắm chặt mà ăn, như vậy đến khi ăn bữa chính sẽ chẳng quan tâm tới chúng rồi!

Không sai, hắn là người nhìn vấn đề toàn diện như vậy, sao có thể bởi vì bản thân ăn nhiều đồ ăn vặt mà không ăn cơm trưa chứ!

Hắn đang vui đầu ra sức ăn, mà ở bên cạnh hắn, sau khi nam tử áo trắng nói mấy câu với Ngư Ngư xong thì vẫn im lặng mà nhìn Tiểu Trần Từ.

Nhìn chằm chằm vào Tiểu Trần Từ từ đang nghiêm chỉnh ăn xong thịt bò chua cay xé sợi*, cho đến khi bắt đầu tiêu diệt đến một hộp bánh su kem phủ chocolate, hắn mới thu hồi tầm mắt.

[* nguyên gốc: 灯影牛肉丝 (đăng ảnh ngư nhục ti), là một món ăn vặt của Tứ Xuyên, đăng ảnh – ánh sáng, ý chỉ miếng thịt bò mỏng như giấy, mỏng đến mức dưới ánh đèn lộ ra bên trong, giống như đèn chiếu trong sân khấu (dùng ánh đèn chiếu vào da thú hoặc giấy cứng cắt thành nhân vật chiếu lên màn hình sân khấu).]

Bởi vì bánh su kem không phải thịt!

Chỉ có điều hắn không nhìn Tiểu Trần Từ nữa thì không có nghĩa hắn không chú ý tới chuyện này...

Im lặng một lúc, kiểu người chưa bao giờ nói chuyện với người không quen như hắn lại đột nhiên mở miệng, hỏi An Tiểu Đường lần đầu tiên gặp mặt chính thức: “Tại sao cô cho hắn nhiều đồ ăn như vậy?”

“Chúng tôi vạch kế hoạch muốn thành thân! Đây là sinh lễ ~”

Bởi vì theo phép tắc của gia tộc, bọn họ muốn thành hôn thì cũng phải là cô “cưới” Tiểu Trần Từ ... Nhưng Tiểu Trần Từ luôn không có hứng thú với lấy vàng bạc châu báu làm sinh lễ, nên cô mới mua nhiều đồ ăn như vậy.

Đối với nam tử áo trắng ngay cả “bạc” là cái gì cũng không biết, hai chữ “sính lễ” này rất lạ lẫm.

Chỉ có điều hắn cũng không quan tâm tới ý tứ của nó.

Lại cúi đầu im lặng một lúc, hắn đột nhiên lại mở miệng, lúc này, lời nói lại nói với sư đệ bên cạnh, “Chúng ta thành thân đi.”

Phụt.

Ngư Ngư đang uống nước trái cây, nghe vậy suýt chút nữa thì phun ra.

Tiểu Trần Tử đang cầm bánh su kem cũng nặng nề run lên, thiếu chút nữa ấn cái bánh lên mặt.

Những người khác càng không cần phải nói, ngây ngốc kinh hãi hoảng sợ, cho dù là Hách Liên Dạ, khóe môi cũng co quắp một chút.

Ngoại trừ sư đệ.

Sư đệ trước sau như một vẫn bình tĩnh, biểu hiện không thay đổi mà ngồi trên ghế dựa, dáng người rất bình thường, cộng thêm khuôn mặt to có diện tích lãnh thổ bao la, trên mặt đất chiếu ra cái bóng khổng lồ...

Những thứ khác không nói, cho dù là chỉ nhìn bóng dáng thôi cũng rất có khí phách “mặt to trong tay, ta có thiên hạ”...

Ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn sư huynh của mình, cũng hoàn toàn không có thời gian suy tính, nàng thông dong đáp ứng, “Được.” Nói xong liền đứng lên, “Ta đi chuẩn bị sính lễ.”

Mọi người: “...”

Bọn họ là gì... Vĩnh viễn đều không theo kịp suy nghĩ của sư huynh đệ này...

Bọn họ nghiêm túc sao?

Mấy người bao vây nam tử áo trắng, Ngư Ngư đặt câu hỏi đầu tiên, “Mô Mô à, tại sao anh lại đột nhiên nghĩ đến muốn... cầu hôn sư đệ?”

Câu nói kia xem như cầu hôn nhỉ?

Ánh mắt nam tử áo trắng hồ hững dửng ở nơi nào đó không xa, khiến cả người hắn càng nhìn càng có vẻ tiên khí không nhiễm phàm trần.

Mở miệng, vẫn là giọng điệu không buồn không vui, “Tiểu Trần Tử muốn thành thân với An cô nương, An cô nương sẽ đưa cho hắn rất nhiều đồ ăn.”

Mọi người: “...”

Chân tướng lại mộc mạc trực tiếp như thế... Khiến người ta không muốn sống nữa sao?

Rất muốn bóp chết mình đó a a a!

Một đám người cả kinh đều muốn khóc, cứng ngắc chuyển động cái cổ, nhìn về hướng mà sau khi nam tử áo trắng trả lời bọn họ vẫn luôn nhìn chăm chăm.

Quả nhiên, chỗ đó bày một túi đồ ăn An Tiểu Đường vừa mang đến...

Bởi vì dùng đóng gói chân không có phần ép xuống, nhất thời mọi người không nhận ra đó là cái gì, tóm lại vừa nhìn đã biết là dùng thịt làm hơn nữa có vẻ ăn thật ngon...

... Cho nên nam tử áo trắng chỉ vì muốn nhận được rất nhiều đồ ăn làm quà tặng, nên thành thân với sư đệ sao?

Hắn thật sự biết thành thân có ý gì không?

Nhưng sư đệ nhất định biết mà!

Sư đệ còn đáp ứng nhanh như vậy nữa!

Vừa ăn cơm trưa xong thì vội vàng trở về phòng, giống như thật sự rất chân thành mà chuẩn bị sính lễ cho nam tử áo trắng!

Chẳng lẽ bọn họ vẫn luôn nhìn lầm rồi, lúc nào sư đệ cũng bắt nạt nam tử áo trắng là vì nàng ấy thích sư huynh của mình?

Tất cả mọi người trải qua một buổi chiều trong sự rối rắm và lo lắng.

Quả thật lo lắng mà...

Rốt cuộc truyện sẽ phát triển như thế nào đây? Rốt cuộc nam tử áo trắng có hiểu được ý nghĩa của thành thân không?

Hắn sẽ bị sự dè dặt hạ gục trong tình huống không biết rõ chuyện gì, kể từ đó cũng chỉ có thể nằm ngửa chờ hạ gục, Mô Mô thông dong, biến thành... Dung bánh mì...

Thật sự khiến người ta rối rắm.

Nhanh chóng đến lúc ăn cơm tối, cuối cùng sự dè dặt cũng đi ra khỏi phòng của mình.

Không sai, nàng đã chuẩn bị “sính lễ” cho nam tử áo trắng rồi.

Hiệu suất của cao thủ võ công xưa nay kinh người, hơn nữa sự dè dặt cũng không thiếu thủ hạ, có thể khiến bọn họ tốn nhiều thời gian chuẩn bị cho nàng như vậy, xem ra sự dè dặt rất nghiêm túc với phần sính lễ này, chuẩn bị cũng rất long trọng.

Sự dè dặt không phải là người hẹp hòi, dưới đôi mắt sáng ngời mong đợi của mọi người, rộng rãi mời bọn họ đi vào tham quan.

Nhưng mặc dù mấy người Ngư Ngư nóng vội, mặc dù đi rất nhanh, nhưng vẫn không sánh bằng bước đi như bay của nam tử áo trắng...

Bởi vì phía trước có thịt nha!

Nhưng đợi vào trong phòng của sự dè dặt rồi, bước chân của nam tử áo trắng liền dừng lại.

Mọi người nhìn theo tầm mắt của hắn...

Thật ra cũng không cần nhìn theo, sính lễ dễ thấy như vậy, bọn họ vừa vào cửa đã nhìn thấy rồi.

Suy đoán của bọn họ không sai, sính lễ sự dè dặt chuẩn bị cho nam tử áo trắng, quả thật rất long trọng.

... Ít nhất nhìn về thể tích, tuyệt đối thổng.

Độ cao của sính lễ có lẽ khoảng một mét ba gì đó, đường kính chừng hai thước.

Không sai, đường kính, sính lễ là hình tròn rất tiêu chuẩn.

Còn làm từ trúc.

Bên ngoài là một vòng trúc dựng thẳng rất cao, bên trong xuống thấp hơn một nửa, là một chiếc vòng bằng trúc được đan rất đáng được chú ý.

Nghe quen tai nhỉ? Quen tai là đúng rồi, bởi vì xuất hiện trước mấy người Ngư Ngư, chính là một... lồng hấp có thể tích khổng lồ, thợ khéo nghiên cứu, phát sáng mới tinh.

Không đúng, xem kích cỡ này, đó là một lồng hấp... hình giường hủ!

Một trận thiên lôi đánh xuống, mọi người đều bị chấn động đến lắc lư hai cái.

Không dễ gì ổn định tâm thần, tâm trạng của tất cả mọi người đặc biệt phức tạp mà nhìn về phía khuôn mặt bánh màn thầu.

Thân là một cái bánh màn thầu, nếu hắn ngủ trên giường lớn hình lồng hấp, là trời sinh một đôi như thế, một cặp hoàn hảo như thế, khiến cho người ta rơi nước mắt đồng tình một phen với hắn như thế.

Sự dè dặt thật sự là sự dè dặt giống như thần...

Bọn họ không tin, trên đời này còn có “sính lễ” nào có thể thần hơn cái này.

Còn có... Rốt cuộc sự dè dặt thật sự muốn thành hôn với nam tử áo trắng, hay là vì muốn tống cái sính lễ giống như thần này ra, mới chịu đáp ứng lời cầu hôn của sự huyễn!

Đây thật sự là hiểm nghi khiến cho người ta rối rắm.

Mà nam tử áo trắng cho rằng mình có thể ăn thịt, bây giờ đối mặt với một lồng hấp cỡ lớn có thể hấp bánh màn thầu...

Mọi người đều không nhẫn tâm nhìn về mặt của hắn bây giờ rồi.

Thật ra nét mặt của nam tử áo trắng vẫn rất bình thường...

Hắn vẫn luôn có ánh mắt nhìn không ra vui buồn...

Hơn nữa hắn cũng không phải ngày đầu tiên không có thịt ăn...

Cũng như thường ngày, hắn lại lặng lẽ, lặng lẽ nhìn sư đệ.

Đừng chỉ nhìn sư đệ, phản khởi đi! Phản kháng đi! Không thể lại bị sư đệ bắt nạt được!

Tất cả mọi người kích động, trong lòng hò hét thay hắn. . .

Làm một cái bánh màn thầu, ngươi phải biết không thể thua kém!

Lên đi! Dùng võ công vốn cao siêu hơn sư đệ của ngươi đánh bại sư đệ, hạ gục sư đệ đi!

... Sau đó cướp lấy tiền của nàng, đi ra ngoài mua thịt ăn!

Mọi người đã không thể trông cậy vào nam tử áo trắng có thể có theo đuổi cao cấp hơn rồi. . . Cho nên chỉ có thể ký thác “kỳ vọng cao” như vậy với hắn.

Sư đệ cũng không để ý tới ánh mắt có hàm nghĩa phức tạp của cả phòng, bình tĩnh xoay người ra cửa, cũng không biết định đi đâu.

Nhưng nàng chỉ bước ra một bước thì phát hiện. . . đi không được.

Lúc này, nam tử áo trắng bị xem nhẹ một lần nữa dường như không giống, nhìn chăm chăm vào sư đệ, chờ sư đệ chú ý tới hắn, mà rất khiêm tốn rất kín đáo. . . nắm chặt góc áo của sư đệ.

Sư đệ kéo lại, nhưng không kéo được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 236: Thành thân là cái gì?

Kéo lần nữa... Vẫn không kéo được.

Vì vậy sư đệ thẳng tay xé miếng vải bị sư huynh nắm, rồi sai bước đi thẳng.

Nam tử áo trắng bị bỏ lại: "..."

Liếc nhìn miếng vải rách trong tay, lại nhìn giường lớn hình lồng hấp bên cạnh. . . Cuối cùng, im lặng cúi đầu xuống.

Mọi người đã quen thuộc với động tác này rồi, hắn lại đang nhìn cái bát trong ngực hắn.

Một đám người chỉ biết tiếc rên rết không thành thép, bọn họ thật sự muốn bắt lấy hắn lấy mấy cái.

Có võ công giỏi, địa vị cao, sao có thể ngày ngày rơi vào cảnh khốn cùng như thế.

Hướng chi cảnh khốn cùng của hắn đều không phù hợp, hắn không phục.

Mọi người đang tức giận, bỗng mắt hoa lên, nam tử áo trắng trước mắt đột nhiên không thấy đâu nữa.

... Đi rồi sao?

Kinh công của hắn nhanh như quỷ mị, hiện tại nội thương đã khỏi, sử dụng đến tận mười phần công lực, người bình thường thật sự chẳng nhìn ra động tác của hắn.

Nhân vật chính đều đi hết, bọn họ cũng chỉ biết bắt lực lắc đầu, chuẩn bị giải tán.

Thế nhưng trước mắt lại đột nhiên hoa lên, nam tử áo trắng lại trở về, trong tay còn đang nắm lấy sư đệ.

Từ lúc biến mất đến lúc xuất hiện lần nữa, cả quá trình không tới ba giây.

Mà động tác của nam tử áo trắng không chút do dự nào, trực tiếp ném sư đệ trong tay mình lên cái giường có hình lồng hấp.

... Sau đó chính hắn cũng tự nằm lên đó.

Mọi người quả thật muốn “woa woa” kêu to mấy tiếng. Trời ơi, nam tử áo trắng thật là hùng vĩ.

Hon nữa còn là trình tự ném người lên trước mình nằm lên sau.

Woaaa

Đây là khúc dạo đầu của động phòng hoa trức đó....

Có phải nam tử áo trắng quá bạo dạn rồi không??

Mọi người rất kinh hãi, mặc dù hết sức tò mò chuyện tiếp theo sẽ phát sinh, nhưng nơi này thật sự không thích hợp ở lâu, cho nên mấy người đồng loạt xoay người đi ra ngoài.

... Sau đó một người chọt một lỗ nhỏ trên cửa sổ, sắp hàng đứng bên ngoài cửa sổ nhìn xem.

Trong ánh mắt mong đợi của một đám người hết sức phấn chấn hết sức không ngại thơ, nam tử áo trắng... hơi nâng người trên lên!

... Động tác kế tiếp, nhất định là trở mình ngã nhào lên sư đệ!

Kết quả nam tử áo trắng lại ngồi thẳng dậy...

"Giường không đủ lớn, hai người cùng nằm sẽ không có chỗ xoay người."

Nam tử áo trắng hết sức bình tĩnh nói.

Xoay mình làm gì! Chẳng lẽ...

Trong nháy mắt tất cả mọi người lại tưởng tượng ra những chuyện đen tối.

Sau đó phản ứng của bọn họ lập tức không được bình thường.

Nam tử áo trắng có thể mạnh miệng nói ra những lời tình quái như vậy, chẳng lẽ bình thường hẳn đều giả bộ.

Đang suy nghĩ, chọt âm thanh lạnh nhạt của nam tử áo trắng tiếp tục vang lên, "Không bằng bán đi đôi lấy thịt ăn."

Mọi người: "..."

Có phải bọn họ suy nghĩ nhiều quá rồi không?

Nếu hai huynh đệ này không làm chuyện đen tối nào đó, vậy họ cũng chẳng cần ở đây lén lút xem trộm làm gì.

Mọi người quay về phòng lần nữa, Hà Nghiêm nhin một lúc lâu cuối cùng cũng có thể hỏi ra, "Dung công tử, ngươi biết thành thân là gì không?"

"Biết." Nam tử áo trắng trả lời rất chắc chắn.

Đến mức giải thích cụ thể...

"Chính là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, có giường cùng ngủ."

Mọi người: "..."

Không biết cái cách giải thích này hẳn nghe lôm được ở đâu.

Nhưng nghĩ kỹ lại, lời giải thích này có thể tổng quát như vậy.

Hon nữa trạng thái sau khi cưới này lại rất lý tưởng.

Dĩ nhiên, nghĩa của câu "Có giường cùng ngủ" kia vẫn hết sức phong phú...

Nhưng với trạng thái hiện tại, nam tử áo trắng chỉ hiểu câu "Có giường cùng nằm" theo cách đơn giản nhất.

Cho nên Hà Nghiêm hỏi tiếp, "Nhưng... Ngươi thật muốn chọn sư đệ của ngươi cùng làm ba chuyện đó sao?"

Giọng của nam tử áo trắng vẫn thật khê khàng, "Từ nhỏ ta với sư đệ đã có nạn cùng chịu rồi."

Liếc mắt nhìn người nằm trong lòng hấp... À không, là nằm trên giường, lại nói tiếp, "Bây giờ cùng ngủ chung giường rồi."

Mọi người co giật khóe miệng, chột nghe thấy nam tử áo trắng nói tiếp, "Bây giờ chỉ có thiếu có phúc cùng hưởng mà thôi."

Đám người Ngự Ngự đều sùng sốt, "Hai người chưa hưởng chung phúc à?"

Không thể nào...

Bọn họ vẫn cho là sư đệ bắt nạt nam tử áo trắng chỉ giống như là những người bạn thân thiết đùa giỡn với nhau.

Lấy danh nghĩa họ hàng thân thích của Ngự Ngự mà nói, một gia đình có huynh đệ thân thiết thì sẽ bắt nạt nhau như vậy.

Nhưng nghe ra ý của nam tử áo trắng, dường như không phải là chuyện như vậy?

"Không biết, chưa từng thấy phúc." Về mặt nam tử áo trắng bình tĩnh mà lắc đầu.

Mọi người giật mình, từ nhỏ đến giờ hắn đã trải qua bao nhiêu sự đau khổ vậy hả?

Nam tử áo trắng lặng lẽ cúi đầu nhìn cái bát, rồi bỏ sung, "Trên núi không có thịt ăn."

Mọi người: "..."

Chẳng lẽ chỉ có thịt ăn mới tính là có phúc à?

Quả nhiên không thể trông cậy vào sự truy cầu cao áp hơn của hắn...

Trả lời xong các vấn đề, nam tử áo trắng không để ý đến bọn họ nữa, quay lại nằm bên cạnh sư đệ của hắn.

Bây giờ mọi người mới nhận ra từ lúc sư đệ bị nam tử áo trắng lôi về đến giờ vẫn chưa nói câu nào.

Bây giờ nhìn thân thể nàng có chút cứng ngắc, chắc là bị nam tử áo trắng điểm huyết rồi.

"Anh giải huyết cho cô ấy đi..." Ngự Ngự không nhịn được nữa mà lên tiếng rồi.

"Ta sợ sư đệ đánh ta." Nam tử áo trắng vừa nói vừa xoay ra mò mẫm sư đệ.

Chính là là "mò mẫm"... Hiển nhiên là hắn chưa từng ôm ai, bình thường cũng không chú ý quan sát, bây giờ không biết làm cách nào để mang sư đệ đi.

Vì vậy mọi người tận mắt thấy hắn ôm sư đệ, một lát thì đổi sang tay trái, một lát thì đổi sang tay phải, thử rất lâu lại đặt ra sau lưng.

Cứ làm đi làm lại lâu như vậy, hắn ăn được vô số đậu hũ của sư đệ.

Nam tử áo trắng vẫn duy trì vẻ bình tĩnh thường ngày "Chờ chúng ta thành thân rồi, ta sẽ giải huyết cho nàng ấy."

"... Thế nào mới tính là thành thân?" Bọn họ hoài nghi, trong lòng người này chẳng hề có khái niệm bái đường thành thân, tám phần là hắn chưa từng nghe qua từ này.

Quả nhiên, đáp án của hắn là

"Cùng ngủ chung giường."

Mọi người: "..."

"Sau đó chúng ta sẽ có phúc cùng hưởng rồi, nàng ấy có thịt ăn, ta cũng có thể ăn ké." Rốt cục nam tử áo trắng nói ra mục đích cuối cùng của hắn.

Đám người Ngự Ngự lệ rơi đầy mặt.

Cái này rõ là... ngây ngô đến mức hắc ám

Một đám người mang tâm trạng phức tạp đưa mắt nhìn theo bóng dáng của nam tử áo trắng công của sư đệ đi...

Nhanh chóng đi chuyển đến phòng khách chính, chuẩn bị ăn cơm

Ăn cơm sớm rồi đi ngủ sớm chút, ngày mai dậy sớm coi sư đệ đuổi giết nam tử áo trắng!

Có náo nhiệt cuộc sống thật tốt đẹp.

Dù sao chuyện náo nhiệt này cũng không phải là bọn họ, hà.

Nhưng trời đã định trước hôm nay không phải là ngày an tĩnh rồi.

Lúc ăn cơm, cái ghế trống khiến cho bọn họ nhận ra...

"Tiểu Trần Tử và Đường Bao đâu rồi?"

Sao không thấy hai người họ?

Nghĩ kỹ lại, rõ ràng lúc xem lên nam tử áo trắng, vẫn thấy hai người họ mà.

Lại nói với tính cách của Tiểu Trần Tử, làm sao hắn có thể bỏ lỡ bữa cơm tối được.

Tiếp tục nhớ lại, Đường Bao mang cả sinh lễ tới rồi, không biết hai người họ đang nghiên cứu thứ gì, nhìn dáng vẻ dường như rất vội thành thân.

Hay là trốn vào chỗ nào... động phòng rồi???

Lật tung của phủ Tĩnh Vương lên mà vẫn không tìm được người, mọi người đành phải từ bỏ, quay lại tiếp tục ăn cơm.

Nhưng vừa ăn cơm xong, bỗng ngoài cửa vang lên tiếng cười "hà hà" không được tự nhiên.

Nhìn ra ngoài, hóa ra là tiểu lão đầu đã từng tiên đoán Hách Liên Dạ sẽ có họa đấm máu.

"Tiền bối!"

Ngư Ngư vừa nhìn thấy ông thì mắt sáng lên, "Ngài đến đây bằng cách vậy? Tôi còn đang định nghỉ ngơi hai ngày xong rồi đi tìm ngài đây. "

Nói xong nàng buông đĩa xuống, lấy một cái túi ra, tung tăng nhảy đến trước mặt tiểu lão đầu "Tôi có quà tặng cho ngài đây, nhắm mắt lại đi!"

Tiểu lão đầu bị dáng vẻ cao hứng của Ngư Ngư làm cho cảm động? Có phải ông suy nghĩ quá nhiều rồi không?

Ông còn tưởng rằng đám người Ngư Ngư sẽ trách ông tỏ vẻ huyền bí hù dọa người khác, tại sao nha đầu này lại nhiệt tình chào đón ông như thế?

Đúng rồi, hẳn là sau khi biết sự thật, cảm thấy niềm vui quá bất ngờ, cho nên không để bụng chuyện sợ hãi lúc trước nữa.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ tung tăng nhảy nhót, cười đến tít cả mắt của cô bé này, đúng là tính tình trẻ con mà.

Trẻ con thì đều không mang thù hận.

Cho nên dưới sự thúc giục của Ngư Ngư, Tiểu lão đầu nhắm mắt lại, vui tươi hơn hờ chuẩn bị nhận quà.

Năm sáu giây sau, Ngư Ngư cao hứng vỗ vỗ tay, "Được rồi!"

"Phốc."

Tiểu lão đầu vẫn chưa mở mắt, chợt nghe đám người Hà Nghiêm cười ha ha.

Cúi đầu nhìn xem, trên tay rỗng tuếch.

Ngược lại trên mặt đất, hình như trên cái bóng của ông có thêm thứ gì đó...

Ngư Ngư tốt bụng đưa cái gương rõ ràng mang ở hiện đại qua, về mặt mong đợi hỏi, "Tiền bối, món quà này đẹp không?"

"..." Tiểu lão đầu ôm khuôn mặt bánh quai, nhìn vào đôi tai thỏ trắng bằng nhung dính chặt trên đỉnh đầu ông, theo chiều gió mà phấp phới.

"Nha đầu con..." Tiểu lão đầu thử rất lâu, phát hiện trừ khi mình cạo sạch hai nhúm tóc trên đầu, nếu không sẽ không lấy xuống được, đành phải sùng mặt ra, làm bộ tức giận mà răn dạy Ngư Ngư, "Quá quất!"

Ngư Ngư bị ông giáo huấn thì sững sờ, vành mắt bỗng đỏ lên.

Hách Liên Dạ vô cùng phối hợp đúng lúc đứng lên, đi đến cạnh nàng.

Ngư Ngư quay đầu bỏ nhào vào trong ngực y, "Oa" một tiếng khóc òa lên, thút tha thút thít nói, "Em sai rồi, em quá quất..."

Là một yêu nghiệt siêu cấp cung chiều nương tử, Hách Liên Dạ không vội so đo với ông già dám làm mẹ của con mình khóc, chỉ cúi đầu, hết sức dịu dàng trấn an Ngư Ngư.

Nhưng hiển nhiên Ngư Ngư hết sức đau lòng, khóc không ngừng..

Tiểu lão đầu nhìn Ngư Ngư khóc đến rớt cả bả vai, trong lòng hết sức băn khoăn, vội vàng an ủi nàng, "Nha đầu, nha đầu cháu đừng khóc, ta đùa thôi

mà!"

Trời ơi! Nha đầu này thậm chí còn có thể làm cho Hách Liên Dạ đầu hàng, thế mà lại thích khóc như vậy sao?

Giang hồ đồn đại chỉ nói nàng vô lương, cũng không nói nàng yếu ớt đến như vậy.

Nhưng nha đầu này lại không có võ công, chắc hẳn kiểu gì cũng sẽ có chút nhát gan.

Tiểu lão đầu cực kỳ hối hận, thấy Ngư Ngư khóc như thế, đồ dành thế nào cũng không được, vội vàng bỏ cứu, "Như vậy đi, cháu xem, Hách Liên Dạ có linh lực của cánh cửa không gian, nhưng bây giờ ngoại trừ mạng bọn cháu xuyên không thì sẽ không sử dụng đến linh lực đó, ta thu hấn làm đồ đệ được không?"

Bờ vai Ngư Ngư vẫn tiếp tục run rẩy.

Vẫn không được? Ai! Tiểu lão đầu sốt ruột, đành nói tiếp, "Như vậy, ta không thu hấn làm đồ đệ, coi như... coi như ta thay mặt sư phụ nhận học trò, từ nay về sau hấn chính sư đệ của ta!"

Ngư Ngư vẫn ra vẻ đáng thương nấp vào lồng ngực Hách Liên Dạ.

"... Thôi, vậy để ta làm sư đệ của hấn!" Đầu của tiểu lão đầu nóng lên, mở miệng thốt ra.

"Được." Ngư Ngư hài lòng, từ trong ngực Hách Liên Dạ đứng thẳng người lên, để lộ ra khuôn mặt sạch sẽ, không có vẻ gì là đã khóc nhem nhuốc trước đó.

Nhưng bờ vai của nàng vẫn co lại, hai cánh tay cầm lấy bò khô, dùng sức cắn... mỗi lần cắn là mỗi lần bờ vai co rúm lại.

Bò khô này ăn ngon thật, nhưng mà hơi cứng....

Tiểu lão đầu: "..."

Sầm mặt dùng sức nghiêng răng, "Nha đầu cháu... cháu chơi gian! Lòi vừa nãy của ta không tính!"

Khuôn mặt nhỏ của Ngư Ngư đột nhiên sụp xuống, "Nhưng cháu thật sự quá quá lắm."

Nàng khổ sở nhìn tiểu lão đầu, "Cháu chỉ nhớ mua lỗ tai mà quên mua cái đuôi... Bây giờ nhìn ông thật không chính tông."

"..." Ai muốn làm con thờ chính tông chứ!

Tiểu lão đầu tức giận đến run người, làm cho đôi tai thờ trên đỉnh đầu phát phối, lại càng không uy vũ...

Hách Liên Dạ lại ôm Ngư Ngư vào lòng, cười trấn an nàng, "Không có chuyện gì, sư đệ của ta sẽ không so đo với nàng đâu."

"..." Đừng gọi ta là sư đệ chứ!

Tiểu lão đầu vốn có vai vế vô cùng cao, ở trên đại lục này không ai sáng bằng, vậy mà có thêm một vị sư huynh...

Mà vị sư huynh này lại do đích thân ông nhận.

Ông còn có trách nhiệm truyền dạy năng lực của mình cho vị "sư huynh" kia nữa.

Đây có phải là ông đang bị đôi phu thê vô lương này liên thủ lừa gạt không?

Tiểu lão đầu nín lấy đôi tai thờ trên đầu, cảm thấy cuộc sống hết sức thê lương...

Nhưng ngay cả Hà Nghiêm là người duy nhất tương đối lương thiện cũng không thông cảm với ông, "Ai bảo lúc trước ông hù dọa chúng ta làm gì."

Nói gì mà chủ tử sẽ có thảm họa đầm máu, làm bọn họ mắc công lo lắng!

Nhất là lúc chủ tử hôn mê, Vương phi lo lắng đến mức hồn cũng sắp tan biến, nếu không phải mang chủ tử đến thời hiện đại xin giúp đỡ, có thể đã bất tỉnh rồi!

"Ánh sáng máu..." Tiểu lão đầu yếu ớt mà kháng nghị, "Các người không phát hiện ánh sáng này đỏ như máu à?"

Một đám người đồng loạt trừng ông, Hà Túc bộc phát tính tình nóng nảy bắt đầu hoạt động cổ tay.

Ông còn dám nói!

Nếu là trước kia còn dễ nói, tiểu lão đầu lấy phù chú ra, không cần biết cao thủ võ công lợi hại đến mức nào, đứng trước mặt ông đều phải ngoan

ngoãn.

Nhưng bây giờ, trong thân thể Hách Liên Dạ có của linh lực cánh cửa không gian...

Người bình thường dù sao cũng không thể so với thân vật kiêu này, tiểu lão đầu không biết sợ, lấy một lá phù chú ra bước tới trước... Phù chú cũng chỉ có thể tự bốc cháy.

Từ nay về sau... ông sẽ không đánh lại Hách Liên Dạ nữa à?

Tiểu lão đầu rũ hai lỗ tai thỏ xuống, không phục mà lầm bầm, "Ta nói cũng đâu có sai, đó là thử thách của các ngươi, nếu lúc ấy Ngư Ngư chần chừ một chút, làm chậm trễ thời gian cứu chữa thì Hách Liên Dạ đã thật sự mất mạng rồi."

Ai nói vậy là vui mừng chứ?

Nói cho cùng, còn là do tình cảm của hai người sâu nặng, khiến cho Ngư Ngư không mản đến nguy hiểm có thể bị bỏng nặng thậm chí là mất mạng, cũng muốn dẫn người vượt qua cánh cửa không gian.

Nếu là người khác rơi vào trường hợp này thì nói không chừng lại thật sự trở thành tai họa rồi.

Tâm tình của Hách Liên Dạ hôm nay không tệ, hết sức rộng lượng giúp tiểu lão đầu, "Tiểu nha đầu, đừng tức giận, thật ra ông ấy cũng không có ý xấu."

Cuối cùng tiểu lão đầu cũng có cảm giác được an ủi.

"Hơn nữa bây giờ nàng là sư tẩu của ông ấy rồi, sao lại so đo với văn bối được chứ?"

"..." Ai là văn bối? Có văn bối nào có chùm râu bạc to như oanh không?

... Quả thật không có thiên lý!

Tiểu lão đầu im lặng nhìn trời, thật muốn chạy ra cửa khóc òa lên.

Nhưng vừa mới xoay người, tiểu lão đầu suýt chút nữa đụng vào thị vệ đang vội vàng chạy từ ngoài vào.

"Chủ tử, Vương phi! Thái tử gia dẫn An cô nương hồi cung, nói muốn thành thân với An cô nương, trong cung đang náo loạn vô cùng."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thế Từ Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Động phòng giống nhau

Thật ra nếu Tiểu Trần Từ chỉ muốn tìm một nữ nhân về thì sẽ không có ai ngăn cản hắn cả, nhưng hắn lại nói với phụ hoàng của mình rằng sẽ lấy chính phi.

Hắn là Thái tử, chính phi được cưới vào cửa thì chính là Thái tử phi, nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sau này sẽ trở thành Hoàng Hậu, đương nhiên chuyện này không thể qua loa được.

Cho nên cha của Tiểu Trần Từ - đương kim Thánh Thượng vừa nghe nói hắn muốn lấy một cô nương trong dân gian không có gia thế không có bối cảnh thì lập tức trở mặt ngay.

Khi đám Ngư Ngư đuổi tới, trong tâm cung tiếng Hoàng thượng nức nẻ từ của mình vang lên chấn động cả trời xanh, bên ngoài cửa tam cung, An Tiểu Đường đang cô độc quỳ ở đằng kia, không biết đã phải quỳ bao lâu rồi.

Ngư Ngư vừa nhìn thấy thì xém tí nữa là phát hỏa, chỉ cách vài bước chân đã đuổi tới nơi, muốn kéo người đứng dậy.

"Không cần, không cần."

Thấy đám người họ đã kéo đến đây, An Tiểu Đường liên tục xua tay, mặc dù biết Ngư Ngư không vui về gì, để điện thoại đang chơi trong tay qua một bên, một cánh tay duỗi ra phía sau rút một cái chân ra, "Ta có cái này."

Đám người chạy từ phủ Tĩnh Vương tới: "..."

Ngư Ngư co quắp khoe miệng hồi lâu, chỉ vào một đoạn chân ngắn trong tay An Tiểu Đường kia, "Đây là gì..."

Vì sao dường như Đường Bao có thể tháo nó ra được vậy...

"Chân giả đấy," An Tiểu Đường rất bình tĩnh nói, "Tôi đã đoán được khi tiến cung nhất định sẽ phải quỳ, cho nên mới đặc biệt chuẩn bị hai cái."

Nói xong, An Tiểu Đường lật tay muốn nhét chân giả lại về vị trí cũ.

"Aizz... không nhét lại vào được rồi."

Nhét tới cả nửa ngày mà vẫn không mang lại hiệu quả thỏa mãn nhất, An Tiểu Đường đành phải đứng dậy, đoan chính sửa sang lại hai cái chân giả, lại trải thêm một lớp đệm nữa rồi mới miễn cưỡng ngồi xếp bằng lại.

Mấy lần vấy rườm rà của cổ đại hóa ra lại khéo, nhìn qua vẫn chỉ như đang quỳ gối mà thôi.

Mọi người: "..."

Trước kia nghe Ngư Ngư nói rất vui vẻ, thật ra Hà Nghiênn cũng rất hiếu kì với hiện đại, lúc này nghe nói bản thân hân cũng có thể xuyên qua, hân còn muốn tới đó dạo chơi nữa đấy.

Nhưng hiện giờ xem ra...

Vì sao những người từ hiện đại tới dường như đều có lối suy nghĩ giống nhau vậy...

Hà Nghiênn co quắp khỏe môi, muốn tìm kiếm trên người An Tiểu Đường chút phản ứng của người bình thường, "An cô nương, người lần đầu tiên chính thức tiến cung thì phải vượt qua trận chiến này, không bị dọa sợ đó chứ?"

An Tiểu Đường nhũn mảy ngấm lại, "Sợ mà."

Có người đến nói chuyện với cô nên cô cũng không cần chơi với cái điện thoại nữa, trong lòng vẫn còn sợ hãi vỗ ngực một cái, "Trước kia khi tôi ở Đông cung không dám đi dạo lung tung, cho nên không biết ở hoàng cung này lại trống trải như vậy, bốn phía ngay đến cả kiến trúc để chắn gió cũng không có, gió quá lớn!"

Lúc này An Tiểu Đường cảm thấy vô cùng rối rắm, "Dạ dày của tôi không được tốt, sợ bụng trướng gió, nên cũng không dám ăn cái gì cả! Bữa tối chỉ ăn mỗi com trắng thôi đấy!"

Hà Nghiênn: "..."

Đối với loại người thành thật như hân mà nói thì thế giới hiện đại có phải có nguy hiểm hay không...(T_T)

Bọn họ đang nói chuyện, trong tẩm cung đột nhiên truyền ra tiếng nói băng hàn thấu xương của Tiểu Trần Từ khi xuất hiện với hình tượng là Thái tử, "Nhi thần có việc gấp phải làm, xin được cáo lui trước."

Nói xong cũng chẳng quan tâm Hoàng thượng có đồng ý hay không, hân như một cơn gió lốc quét qua tẩm cung, nắm lấy cánh tay của An Tiểu Đường rồi rời đi.

"Ngư Ngư, chân của tôi!" An Tiểu Đường vẫn còn vẩy tay trong không trung, nhắc nhở Ngư Ngư phải nhặt thứ đồ quan trọng..

"..." Đám người Ngư Ngư mang theo tâm trạng phức tạp đuổi theo.

Trong cung những tòa cung điện bị bỏ hoang có không ít, Tiểu Trần Từ tìm một cái cách bọn họ xa nhất, vừa tới nơi liền cất giọng điệu lo lắng hỏi An Tiểu Đường, "Khi nãy ta có nghe cô nói cô mang com tối mà vẫn còn chưa ăn phải không? Nếu còn để lâu thêm nữa sẽ mất đi mùi vị mất! Bây giờ phải lập tức lấy ra ăn ngay đi!"

Mọi người: "..."

Là một kẻ ham ăn thì tuyệt đối không thể chấp nhận có người phung phí của trời, cho dù đồ ăn đặt trước mặt có dở thế nào cũng phải ăn..

... Càng không thể chấp nhận có người ở bên cạnh được ăn hương uống lạt, bản thân lại không có gì để ăn.

Nể mặt ngày hôm nay An Tiểu Đường đã mang cho mình nhiều đồ ăn ngon, nên Tiểu Trần Từ sẽ không đoạt com của cô...

Hân thò tay rút từ trong ngực ra một cái gói rất lớn.

Chẳng trách dường như thấy Tiểu Trần Từ mập thêm một vòng lớn... hóa ra trong ngực để quá nhiều đồ ăn...

Người có võ công tốt đều như là một cái lò vi sóng di động. Tiểu Trần Từ làm nóng túi đồ ăn này, xé toạc miệng túi thì một mùi hương hết sức dụ hoặc lập tức lan tỏa ra xung quanh.

Chân giò thơm quá!

"Đây là công thức bí mật của mẹ tôi đó..." An Tiểu Đường vừa mới bắt đầu thì phát hiện hai mắt của Ngư Ngư đã sáng loáng, Hách Liên Dạ thì vỗ đầu của nương tử bảo bối, sau đó bắt đầu xắn tay áo lên, còn Tiểu Trần Tử đã rút luôn cả thanh chủy thủ phòng thân ra...

"Mẹ của tôi đã làm thêm mấy cái, ngày mai chuyển phát nhanh là có thể gửi tới nhà của cô rồi!"

An Tiểu Đường vội vàng nói câu mấu chốt này ra, ngăn cản một trận máu tanh tranh giành thịt của những kẻ tham ăn xảy ra...

Ngư Ngư gật đầu, lập tức cảm thấy tâm trạng dần bình ổn hơn...

Hà Nghiêm lau chùi nước mắt, muốn chuyển cuộc hội thoại này sang một phương hướng bình thường nhất, "An cô nương, các vị... sao phải gấp gáp thành thân?"

Nếu không cũng sẽ không nói tiếng nào với mọi người mà đã trực tiếp chạy đến hoàng cung như thế này rồi.

"Không vội không được."

Tiểu Trần Tử trả lời thay Đường Bao, nét mặt trở nên ngưng trọng, lợi dụng khi trong miệng còn chưa có thịt liền đáp một câu như vậy, sau đó thì nhúu chặt mày... hung hăng cắn một miếng thịt giò lớn.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tháng sau đại hôn của Thập hoàng đế," ánh mắt của Tiểu Trần Tử trở nên cứng rắn, "Ta nhất định phải thành thân cùng ngày với đế ấy."

"... Tại sao?"

Quan hệ của Tiểu Trần Tử và Thập hoàng tử rất tốt sao? Hay là đã từng có ước định gì?

Ngư Ngư nghi hoặc nhìn về phía Hách Liên Dạ, kết quả yêu nghiệt nào đó mỉm cười vô cùng bình tĩnh, "Ta không biết lão Thập là ai."

Ngư Ngư: "..."

Thứ hạng của người ta chỉ cao hơn chàng có một vị thôi đấy... Vậy mà chàng lại không biết người ta là ai!

Cũng may Hà Nghiêm còn có chút ấn tượng mơ hồ... Đúng, chỉ là mơ hồ.

Cẩn thận suy nghĩ, "Thập hoàng tử... và Thái tử cũng không có giao tình gì đặc biệt mà."

Đây là sự thật, nhưng Hà Nghiêm vừa nói dứt lời thì trong đáy mắt Tiểu Trần Tử xuất hiện vẻ bi thương.

Kể từ khi hần xuất hiện với hình tượng là Tiểu Trần Tử thì từ trước tới giờ luôn là vui vẻ, bộ dáng hiện giờ này khiến tất cả mọi người phải cả kinh.

Thật ra quan hệ của mấy huynh đệ bọn họ đều không được tốt lắm. Sinh ra trong hoàng thất, chuyện này dường như là điều không thể tránh khỏi được. Nhưng thật ra trong lòng Tiểu Trần Tử vẫn luôn đắn đo về điểm này sao?

Hà Nghiêm cảm thấy bản thân đã gây ra họa rồi, không dám nói tiếp nữa, khẩn trương nhìn về phía Ngư Ngư, hi vọng nàng có thể tìm cách cứu trợ.

Nhưng chưa kịp dùng đến lời khuyên giải của Ngư Ngư thì Tiểu Trần Tử đã chủ động mở miệng..

Bởi vì hần đã ăn xong cái bao chân giò này rồi, hiện tại cũng không cần sợ phải nói chuyện làm "chậm trễ thời gian nữa".

"Có đôi lúc cảm thấy rất xót xa," hần thở dài, "Trên đời này dường như thật sự không có người nào có thể hiểu được hi nộ ái ố của ta, chẳng lẽ chính vì diện mạo quá anh minh thần võ, quá xinh đẹp vô địch nên nhất định phải trả cái giá đắt sao!"

"Nhưng cho tới bây giờ ta cũng không muốn bản thân quá soái như vậy đâu!"

Giọng điệu của Tiểu Trần Tử trở nên kích động, hung hăng đập một quyền xuống nền gạch bên cạnh.

Một quyền này mang theo cường độ chắc chắn là thật, nền gạch cũng bị đập bể nát rồi.

... Sau đó hần chuyển miếng gạch bị nứt vỡ, lấy ra một cái bình đựng thịt ngọt mà trước kia hần đã từng giấu ở chỗ này bắt đầu ăn.

Mọi người: "..."

"Quan hệ giữa ta và lão Thập có tốt hay không không quan trọng, điểm quan trọng ở đây chính là hai chúng ta thành thân cần mời những ai tới dự yến tiệc hầu như đều giống nhau."

Ánh mắt của Tiểu Trần Từ lại cứng rắn hơn, "Ta không chịu được những món đồ do trù phòng làm ra thành từng mâm đưa cho người khác ăn, vừa nghĩ tới mà lòng đã đau như dao cắt!"

Mọi người: "..."

"Ta có thể xuất bạc, nhưng đừng hòng bắt ta phải xuất đồ ăn!"

"Nếu cùng tổ chức đại hôn với lão Thập, ta sẽ không cần phải một mình mở tiệc chiêu đãi khách rồi!"

"Đến hiện đại lại bỏ sung một hôn lễ long trọng là được!"

Từng đạo thiên lôi đánh xuống, mọi người bị thiên lôi đánh đến độ đã sắp ngồi không yên được nữa rồi. Hà Nghiêm mới vừa rồi trong lòng còn cảm thấy áy náy thì nay chỉ còn muốn dùng hết sức để giết người.

Tiểu Trần Từ vẫn còn ngăn người mê mẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, "Nghe nói hôn lễ ở hiện đại là kiểu Tây, có thể mặc kệ không cần ăn cơm."

Thật là một nơi tốt đẹp.

Bị tư duy tham ăn của Tiểu Trần Từ mài cho choáng váng, tất cả mọi người không còn muốn nói chuyện nữa.

Mà căn bản cũng không muốn nhìn thấy hắn nữa...

Nhưng khi xoay người tính bước đi thì Tiểu Trần Từ lại gọi bọn họ quay lại, "Thập Nhất, tối nay cho ta mượn phủ Tĩnh Vương nhé."

"Tại sao?"

"Động phòng."

Mọi người: "..."

Bọn họ không trông mong Tiểu Trần Từ sẽ bình thường, đành phải nhìn về phía Đường Bao cô nương ở bên cạnh.

An Tiểu Đường bình tĩnh khoát tay, "Không thật sự động phòng đâu, chỉ làm bộ gạo nấu thành cơm thôi. Đến lúc đó cha anh ta cũng chỉ có thể đồng ý cho chúng ta thành thân thôi."

Ngư Ngư rồi rầm nhìn bộ dạng như đã tính toán từ trước của hai người trước mặt này, đành phải chân thành nhắc nhở, "Nhưng anh ta là đàn ông đó!"

Cho dù dân phong cổ đại có bảo thủ, nhưng một người đàn ông bị người khác xxoo... cũng không nhất định sẽ thành thân mà.

An Tiểu Đường dùng chiếc đũa lại, "Tôi quên mất!"

"... An, Đường, Bao!" Tiểu Trần Từ tức giận rống to, lông mi cũng sắp dựng ngược cả lên rồi.

"Vừa rồi cô không cầm chắc đũa, khối sườn đang bị kẹp thiếu chút nữa thì rơi xuống bàn rồi!"

Ừ, chuyện có thể khiến một kẻ tham ăn trở mặt chỉ có thể là tác phong cầm đồ ăn mà thôi.

Sau khi hô câu này xong, Tiểu Trần Từ lại im lặng.

Bởi vì hắn vừa mới ăn miếng sườn "cứu kịp" khi này.

Sau khi ăn xong lại tiếp tục chỉ trích, "Chịu không nổi nhất là có người đánh rơi đồ ăn trên bàn! Cô có hiểu được cảm giác của chúng nó không hả? Có hiểu tình cảm huynh đệ tỷ muội từ trong cùng một cái mâm cuối cùng lại không thể được cảm thụ giá trị đích thực của bản thân như những người khác không hả? Đồ ăn cũng có tôn nghiêm của nó đấy!"

An Tiểu Đường bị hắn giáo huấn cảm thấy cực kỳ cao hứng, "Đến lúc đó để cho Tiểu Trần Từ biểu hiện một mặt kia của hắn là được, để cho mọi người cho rằng hắn quá chú ý đến... thứ gì kia của hắn, bị tôi ép buộc đẩy ngã, sau đó tinh thần trở nên không quá ăn khớp với hành động nữa."

"... Người đồng ý?" Mọi người rồi rầm nhìn Tiểu Trần Từ.

Tiểu Trần Từ cũng rất không hiểu, "Không phải là khỏi cần bồi ăn sao?"

Vậy thì có gì mà không đồng ý đây!

Mọi người: "..."

Đã như vậy thì tất cả mọi người đi về, Hà Nghiêm tìm người sắp xếp căn phòng khách tốt nhất ở phủ Tĩnh Vương, để cho hai người Tiểu Trần Từ "động phòng".

Nguyệt Loan Quốc có một quy tắc, đó chính là đêm động phòng hoa chúc phải nhốt cặp đôi mới ở trong phòng, suốt chín canh giờ không thể ra ngoài, những người khác cũng không thể đi vào quấy rầy.

Trong chín canh giờ, một đôi tình nhân chỉ có thể nhìn nhau, ngụ ý thiên trường địa cửu.

Nếu đôi thành giờ của hiện đại thì chính là mười tám giờ đồng hồ.

Hai người này lại không thật sự động phòng, mười tám tiếng đồng hồ mắt to nhìn mắt nhỏ, nhất định sẽ buồn chán đến phát điên ấy chứ.

Cho nên Ngư Ngư đành về hiện đại một chuyến, ôm về cho bọn họ một đồng lớn các đĩa phim điện ảnh, truyền hình, hoạt hình, còn lấy từ chỗ anh họ đại nhân hai cái laptop dùng năng lượng mặt trời và một cái tủ lạnh dùng năng lượng mặt trời nhét đầy đồ ăn...

Sau khi đã giúp hai người họ thỏa đáng rồi, Ngư Ngư và Hách Liên Dạ cảm thấy bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì, nên mới yên tâm trở về hiện đại.

... Kết quả bọn họ đã yên tâm quá sớm rồi.

Sáng ngày thứ hai, đám người Ngư Ngư đứng năm giờ trở về cổ đại, chính là sợ để lỡ cảnh sư đệ đuổi giết nam tử áo trắng...

Ngày hôm qua không chỉ có một đôi đôi "động phòng" đâu!

Nhưng ngay khi bọn họ mới xuất hiện thì Hà Nghiêm phải chạy tới nghênh đón và cầu cứu, "Chủ tử, Vương phi, hai người mau tới xem một chút, hình như An cô nương đã xảy ra chuyện gì đó rồi!"

Hà Nghiêm và Hà Thúc đều đã gấp đến độ cả một đêm cũng không ngủ được, hiện tại mang theo hai mắt thâm quầng vội vàng nói rõ nguyên nhân.

Tối hôm qua ban đầu mọi thứ đều rất tốt, nhưng khi bọn họ chuẩn bị đi ngủ thì chợt nghe thấy từ xa truyền tới tiếng Tiểu Trần Từ nổi giận rống to, "Cô nói gì?"

Bọn họ bị dọa cho hết hồn, vội vàng chạy qua đó, nghe thấy tiếng rống to lại một lần nữa vang lên, "Cô chờ đó cho ta!"

Sau đó trong phòng vang lên những tiếng phịch ạch liên tiếp, ngay đến cả tiếng cộc gỗ gãy ròi cũng có thể nghe thấy được, dường như là đang đánh nhau.

Trong lòng mọi người vô cùng run sợ, lại không dám phá hỏng quy tắc động phòng, chỉ có thể đứng bên ngoài khuyên bảo không ngừng.

Tiểu Trần Từ ngược lại nói một câu không sao, nhưng những tiếng náo loạn lớn như vậy vang lên thì sao có thể không sao được!

Mặc dù cũng biết Đường Bao có phù chú, nhưng bọn họ cũng chưa từng thấy cô công kích người khác, cô thật sự có thể đánh nhau với một cao thủ có võ công sao?

Hơn nữa Tiểu Trần Từ sao có thể đánh một nữ nhân được...

Ngư Ngư cũng lo lắng, mấy người lập tức chạy qua đó.

Bọn họ cũng không thể tùy tiện phá hỏng quy tắc, cho nên Hách Liên Dạ mang theo Ngư Ngư nhảy lên nóc nhà, trực tiếp xóc mái ngói lên.

Trong phòng khách quả nhiên là một mảnh rất hỗn loạn, xem ra chiếc bàn tròn có thể cho tám người ngồi đã bị đập nát, hiện giờ chỉ còn lác đác mấy mảnh gỗ vụn, những thứ khác cũng không biết bị đập vỡ hay bay đến nơi nào đó rồi.

Nhưng hai người này nhìn qua lại rất hòa bình, từ sợi tóc đến quần áo đều rất chỉnh tề, hoàn toàn không giống như đã từng đánh nhau.

Tình huống gì thế này... Mọi người trở nên mờ mịt.

Nội lực của Tiểu Trần Từ cao thâm, biết trên nóc nhà có người tới liền ngẩng đầu lên, sau đó bắt lấy Đường Bao cùng nhảy lên xà ngang trên nóc nhà, khoảng cách gần nhất đủ để nói chuyện.

Thấy quan hệ của hai người này dường như còn rất tốt, Hà Nghiêm co quắp khóe môi, vành mắt thâm quầng mang theo vô hạn oán niệm của bản thân, "... Đêm qua các người đã làm gì..."

Trong nháy mắt hai hàng lông mày của Tiểu Trần Từ vện vẹo, rất giống như có ai đó đã cướp đi mấy chiếc xe đồ ăn của hắn vậy.

"Đêm qua hai chúng ta vừa xem phim vừa thảo luận, kết quả Đường Bao dám nói rằng ấy thích đồ ngọt hơn, cảm thấy đồ ngọt ngon hơn nhiều so với những thứ khác!"

"... Sau đó thì sao?"

"Sau đó ta liền bỏ cái bàn ra thành nhiều mảnh, bây giờ đưa cho nàng nướng một đồng đồ ăn mặn!"

Ngư Ngư đã đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ một cái tủ lạnh, những nguyên liệu nấu ăn ở bên trong đều rất đầy đủ, cho nên tối hôm qua Tiểu Trần Từ đã tổ chức một đại hội thịt nướng... ép Đường Bao phải thừa nhận mặn hay ngọt đều ngon như nhau.

"... Sau đó thì sao?"

"Sau đó nàng ấy nhận thua, thay đổi ý kiến hoàn toàn, quyết tâm đối xử với tất cả các món ăn như nhau!"

Tiểu Trần Từ rất có cảm giác thành tựu... nhảy xuống xà ngang, chuẩn bị lại nướng thêm một túi chân gà nữa để chúc mừng.

Hắn vừa phi xuống, An Tiểu Đường liền ôm bụng, không còn sức mà khoát tay với họ, "Quá no rồi, thật sự không thể ăn vô được nữa."

"Chờ tôi khôi phục sức chiến đấu lại nói thật, tôi vẫn cảm thấy đồ ngọt ăn ngon hơn nhiều."

Nhưng nhớ lại số lượng lớn mỹ vị ăn vào bụng tối hôm qua...

"Chẳng qua trù nghệ cũng không tồi." Đường Bao cô nương cảm thấy rất thỏa mãn.

Mọi người: "..."

Xem ra hai người này không có gì phải lo lắng nữa rồi... Tâm trạng của mọi người trở nên phức tạp rồi khỏi óc nhà, rất có cảm giác bản thân có sứ mệnh phải đi cảm thụ trời đất một lần... sau đó phóng tới gian phòng của nam tử áo trắng.

Kết quả bọn họ vẫn chậm một bước.

Khi tới nơi thì nhìn thấy căn phòng của nam tử áo trắng đã mở toang tứ phía, cái giường lớn có hình dạng cái lồng hấp kia không biết đã bị chuyển vào trong từ khi nào.

Sư đệ đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa, trên đầu nam tử áo trắng mang theo một cái bánh màn thầu đang lặng lẽ ngồi ở chiếc giường lồng hấp to lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 238: Những điều trên sách đều là gạt người

Nghe có tiếng bước chân tới gần, hắn cũng không quay đầu lại, cũng chẳng may nhúc nhích ngồi ngẩn ngơ tại chỗ.

"Sư đệ đâu?"

"Đi rồi."

Sư đệ tức giận sao? Tất cả mọi người cùng sùng sốt, "Vậy sao ngươi không đuổi theo!"

Không có người lên tiếng trả lời bọn họ.

Này... "Ngươi bị điểm huyết."

"Không có."

"Vậy sao ngươi chẳng nhúc nhích gì thế?"

Ánh mắt của nam tử áo trắng không nhìn ra được bất cứ vui hay buồn gì, chỉ yên lặng nhìn một góc nhỏ trước mặt của lồng hấp, im lặng một hồi lâu mới nói, "Sợ bánh màn thầu rơi xuống."

Dừng một chút rồi bổ sung tiếp, "Sư đệ nói nàng muốn kiểm tra."

"..." Mọi người thật tình rồi rầm thay cho hắn.

Nghe nói sư đệ còn quay lại cho nên mọi người cũng an tâm, cho rằng sư đệ chỉ rời đi một lát thôi, trở về rửa mặt hoặc ăn sáng thôi.

Nhưng ngay sau đó đám người Ngư Ngư liền phát hiện bọn họ đã yên tâm quá sớm rồi..

Quả thật sư đệ trở về rất nhanh, nhưng trong tay nàng ấy còn cầm theo một giỏ đồ ăn năm tầng cực lớn, từ đằng xa rất xa vẫn có thể ngửi thấy được hương thơm tỏa ra từ bên trong cái giỏ đó.

Nhìn thấy Ngư Ngư, sư đệ bình tĩnh chào hỏi với nàng, "Có loại thuốc nào giúp cho tiêu hóa không?"

"... Có." Ngư Ngư rồi rầm lấy thuốc ra, cảm thấy có lẽ nàng đã biết sư đệ muốn làm gì rồi.

Quả nhiên sư đệ đem cái lồng hấp hình dạng cái giường lớn kia ra trước, sau đó chậm rãi lấy những món ăn không giống nhau trong giỏ dọn ra bàn.

Liếc mắt một cái có thể thấy là một bàn toàn thịt.

Sư đệ vẫn không thèm liếc nhìn nam tử áo trắng lấy một cái, ngồi xuống đối diện với hắn, cầm đũa lên sử dụng khinh công tốc độ cao thủ, nhìn như ưu nhả mà kì thực là gió cuốn mây bay bắt đầu ăn.

Nửa giờ sau, đồng đồ ăn lớn toàn thịt đã biến mất không còn, sư đệ bình tĩnh dùng chiếc đũa lại, cầm lấy gói thuốc giúp cho tiêu hóa mới lấy từ chỗ Ngư Ngư uống một hớp, sau đó đứng dậy đi ra cửa.

Suốt cả quá trình vừa rồi nàng ấy cũng không thèm liếc nhìn sư huynh lần nào, chỉ còn lại bóng lưng hết sức tiêu sái rời đi.

Mọi người: "..."

Tư duy của hai sư huynh đệ này, từ trước đến giờ đám người họ vẫn không thể theo kịp, cho nên khi bọn họ xảy ra náo loạn hay mâu thuẫn gì thì đám người họ cũng không biết nên làm như thế nào để hòa giải cả.

Chờ khi sư đệ đã đi xa, lúc này bọn họ mới dám hỏi, "Rốt cuộc người đã làm gì... sư đệ rồi?"

Lần này sư đệ thực sự rất tức giận đấy!

Nàng ấy ăn rất nhanh, động tác của nàng có thể sánh ngang với khinh công của nàng và nam tử áo trắng nên có thể thấy được rất rõ ràng.

Nói cách khác, vừa rồi chính là một màn mà người ăn thịt luôn nhớ thương nhưng lại không thể ăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đối diện ăn hết cả bàn thịt...

Thủ đoạn "trả thù" này thật quá hung tàn rồi!

Lúc này mọi người mới phát hiện nàng ấy trước kia vẫn còn hiền lành hạ thủ lưu tình với nam tử áo trắng rất nhiều...

Nhưng Dung Mô Mô vẫn là một cái bánh bao góc ghech thành thật... hắn có thể làm gì được?

"Ta không làm gì cả."

Mặc dù sư đệ đã đi rồi, nhưng nam tử áo trắng vẫn lặng lẽ ôm theo cái bánh bao kia, "Ta sợ sư đệ đánh ta nên ngày hôm qua vẫn đối xử rất tốt với nàng, ta còn giúp nàng tắm rửa nữa."

... Gì?

Bọn họ nghe lầm rồi phải không...

Ngư Ngư cảm thấy thế giới quá huyền ảo rồi, "Anh vừa mới nói... tắm rửa sao?"

"Đúng."

"... Nhưng sư đệ bị người điểm huyết rồi mà!"

"Cho nên ta mới giúp nàng tắm rửa."

Mọi người: "..."

Vì sao người thành thật nhất, người cái gì cũng không hiểu nhất như nam tử áo trắng đây ngược lại lại xuất hiện cảnh phim giới hạn độ tuổi này!

Bọn họ đều chấn kinh đến độ toàn thân ngổn ngang trong gió, vậy mà nam tử áo trắng vẫn không phát hiện ra sự dị thường của bọn họ.

Lúc này mặc dù thần sắc trên khuôn mặt hắn không thay đổi gì, nhưng âm thanh vẫn bình tĩnh từ trước tới nay hiện tại cũng khó nén được tia cảm xúc buồn bực.

"Trên sách toàn gạt người." Hắn vừa chia vào bánh màn thầu vừa nói.

"... Sách gì?"

"Tiểu tỳ tiêu hồn phá hư chủ tử." Ngữ điệu vẫn thờ ơ như bộ dạng trích tiên thường ngày.

"..." Vừa nghe cái tên sách là thấy có gì đó sai sai rồi...

Ngư Ngư rồi rầm đến độ muốn cào tường, bởi vì nàng đột nhiên nhớ tới lần trước khi nam tử áo trắng đi học phù chú cùng với Hách Liên Dạ, để lại nàng và sư đệ nói chuyện phiếm với nhau, kết quả sư đệ tiện tay lấy ra một quyển.... Xuân Cung đồ lên nhìn.

Nghe nói khi sư đệ đi ngang qua một tiệm sách, đúng lúc đó trong tiệm đang bán phá giá đến mức đỏ máu, cho nên nàng mới mua về...

Cho nên cuốn sách mà nam tử áo trắng đã đọc kia không phải do chính nàng ấy mua sao?

Hai sư huynh đệ này rốt cuộc bình thường đọc sách kiểu gì vậy....

Vừa nghe thấy tên của cuốn sách này, mọi người đều có thể đoán được đại khái nội dung là gì rồi.

Nội dung trong một cuốn sách như vậy có xuất hiện tình tiết "giúp đỡ" tắm rửa quả thật là chuyện quá bình thường...

Hơn nữa đa phần cũng bởi như vậy nên đối phương sẽ không còn cách nào khác phải nghe theo lời hắn...→_→

Nhưng trọng điểm ở đây là...

"Chẳng lẽ người không xem... phần sau đó sẽ xảy ra chuyện gì ư?"

"Không xem."

Rốt cuộc nam tử áo trắng không cúi đầu ngăn người nữa, mà là cẩn thận ngẩng đầu, chăm chú cùng với nghiêm túc nhìn những chén bát còn trên bàn.

Ừ, nơi đó đã từng ngập tràn những cái đĩa toàn thịt.

"Ta chỉ thấy chủ tử đó giúp người kia tắm rửa xong, vì cái gì đó mà đặt người đó lên bàn, còn gạt hết bát đĩa trên bàn xuống đất, gạt hết toàn bộ."

Trọng điểm được tự thuật lại dường như có gì đó không đúng...

Tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, chợt nghe nam tử áo trắng nói tiếp, "Ta nhớ ở trong sách có ghi trước đó là tên chủ tử kia đang ăn com tối, trong bữa com tối đó có thịt chân giò kho tàu và bún thịt."

Hắn trầm mặc một lát mới nói tiếp, "Hắn chưa ăn xong đã gạt hết toàn bộ xuống đất rồi."

Lại trầm mặc thêm một lát, "Loại sách này ta không muốn xem."

Mọi người: "..."

Cho nên đây không phải vì ý thức được cuốn sách đó không có nội dung ngây thơ thuần khiết nên mới không xem, mà là phát hiện diễn viên chính có thịt để ăn mà lại không biết quý trọng nên rất tức giận, cuối cùng mới không muốn xem đúng không...

Loại trọng điểm này... rất có trình độ! Đủ cao cấp!

Ngư Ngư bỗng nhiên phát hiện thật ra nàng cũng chỉ là một người tham ăn bình thường mà thôi...

Cảnh giới quả thật vẫn còn thua xa!

Loại tình huống như nam tử áo trắng này... bọn họ thật sự không biết nên giúp như thế nào nữa.

Nhưng dường như bản thân nam tử áo trắng đã có chủ đích của riêng hắn rồi.

Sư đệ để cho hắn phải mang theo cái bánh bao kia không cho phép để rơi, hắn cũng thật sự nghe lời...

Động tác đứng dậy vô cùng thông thả, "Nếu trên sách viết sai, sư đệ cảm thấy có người giúp mình tắm rửa là chuyện xấu, vậy thì ta để sư đệ tắm rửa giúp ta một lần, hẳn là nàng sẽ không tức giận nữa."

Nam tử áo trắng nói dứt lời rồi đi ra ngoài, xem ra hắn thật sự muốn đi tìm sư đệ rồi, chính là muốn cầu sư đệ tắm rửa sạch sẽ giúp hắn...

Mọi người: (￣□￣*)

Người sinh ra đã ngốc nghếch thì không cần giải thích!

Bán màn thầu dùng cảm mới có thể tạo ra kỳ tích!

Nói không chừng đánh bậy đánh bạ thế nào, sư đệ sẽ thật sự rộng lượng mà bỏ qua cho hắn chẳng.

Mọi người cùng âm thầm chúc phúc nhìn bóng lưng dần xa của hắn... lại phát hiện thấy hắn quả thật không sử dụng khinh công, đi rất chậm, thì nhanh chóng chia nhau tới phòng bếp và phòng mình, cầm đồ ăn sáng và đồ ăn vặt đuổi theo...

Lúc này tuyệt đối không thể lại để lỡ kịch hay được!

Đáng tiếc lần này bọn họ chuẩn bị đến mức vạn toàn lại vẫn không vây xem được thành công.

Sau khi nam tử áo trắng đi vào căn phòng của sư đệ thì cánh cửa kia cũng không thấy mở ra nữa...

Bọn họ cũng không thể dùng nội lực nghe lén, dù sao đã đứng ở trong viện rồi thì tuyệt đối không thể nghe được tiếng vang nào, hai người này chắc chắn không cãi lộn là được.

... Nhưng rốt cuộc sư đệ muốn dùng biện pháp gì để ức hiếp sư huynh đây, hay là... cái đó?

Đoán không ra mà!

Một đám người rồi rầm ngồi bên trong hoa viên đối diện với phòng của sư đệ, tiệc trà cũng đã diễn ra được vài giờ rồi, vậy mà vẫn không thấy nam tử áo trắng đi ra.

Buổi trưa, Ngư Ngư trở lại phủ Thượng thư ăn cơm, thuận tiện hỏi hai vợ chồng Trình đại nhân có muốn tới hiện đại dạo chơi không.

Dù sao hai vợ chồng Trình đại nhân cũng đã lớn tuổi rồi, cũng không có nhiều lòng hiếu kỳ, nhất là nơi đâu ở hiện đại cũng dày đặc các khu kiến trúc cùng với cảnh tượng những chiếc xe hơi chạy như bay trên đường. Dù sao sống ở cổ đại cũng đã quen, chỉ cần nhìn thấy một cái sẽ bị dọa sợ mất.

Cho nên Ngư Ngư đã đặc biệt làm công tác chuẩn bị lưu mấy bộ ảnh cưới ở trong máy tính cho hai vợ chồng xem.

Nhân vật chính trong ảnh chụp đều là những người trung niên, thậm chí có cả những trưởng bối già cả, những năm gần đây càng có nhiều người có xu hướng thích chụp bộ ảnh áo cưới hoặc chụp ảnh kỉ niệm ngày cưới, Ngư Ngư chắc chắn bọn họ sẽ cảm thấy hứng thú.

Quả nhiên ban đầu Trình phu nhân sợ hãi than lên, sau khi xem xét kĩ càng càng cảm thấy hiếu kì, hận không thể lập tức chạy tới hiện đại để trông thấy cái gọi là camera gì đó, sau đó cũng chụp lại một bộ làm kỉ niệm.

Sắc mặt của Trình đại nhân cực kỳ cổ quái, nhìn hình ảnh hai vợ chồng thân mật tựa đầu vào nhau, thậm chí còn có tư thế ôm ấp nhau trên màn hình máy tính.

Cái này... ở trước mặt người ngoài sao có thể như thế... Khụ!

Hơn nữa sau này còn phải treo lên tường nữa!

Sắc mặt khả nghi chỉ xuất hiện trong một giây, sau đó đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Trình đại nhân phẩy tay áo một cái, "Ảnh chụp gì đó lão phu cảm thấy vẫn không nên làm thì tốt hơn!"

Khi nói ra lời này khí thế vô cùng nghiêm, tuyệt đối có dáng vẻ của chủ một nhà.

... Sau đó đến tối ông bị Trình phu nhân đuổi ra ngoài.

Trình đại nhân sợ bị người phủ Thượng thư trông thấy... cho nên đi cửa sau vào phủ Tĩnh Vương.

Đám thủ vệ canh cửa còn tưởng ông tới tìm Ngư Ngư nên đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Nhưng Trình đại nhân cự tuyệt ý dẫn đường của thị vệ, không đi tìm Ngư Ngư, ngược lại quen cửa quen ngõ đi tới tòa viện Tự Trì có hoa viên vô cùng vắng vẻ bên trong phủ Tĩnh Vương.

... Sau đó ông liền nhìn thấy nam tử áo trắng cũng bị đuổi ra ngoài đang ngồi trên chiếc ghế dài duy nhất bên trong hoa viên.

Tuy phủ Tĩnh Vương lớn, thị vệ tuần tra ban đêm cũng không ít, nhưng cũng chỉ có nơi này là không có người nào đến mà thôi.

... Quan trọng nhất là khi phu nhân đi tìm ông nhất định cũng sẽ tới phủ Tĩnh Vương, cho nên ông không thể đi loạn được...

Trình đại nhân không còn lựa chọn nào khác, đành phải ngồi xuống theo.

Trình đại nhân cũng có nghe qua "sự tích" của nam tử áo trắng.

Cho nên ngồi bên cạnh một cái bánh màn thầu lóe sáng thế này, sắc mặt của Trình đại nhân có chút cổ quái, "... Khụ, mặc dù lão phu cũng ngồi ở đây,

nhưng lão phu không giống người, lão phu không sợ vợ!"

Thật ra nam tử cũng không có khái niệm gì với cái từ "sợ vợ" này...

Dù có trực tiếp nói với hắn là "sợ nương tử" thì hắn đa phần cũng không có phản ứng gì.

Nếu nói hắn "sợ sự đề", hắn nhất định lập tức hiểu được...

Nhưng nghe không hiểu cũng không liên quan gì, dù sao trong lòng nam tử áo trắng hiện giờ cũng chỉ có một ý niệm trong đầu.

"Ta muốn ăn thịt."

Trình đại nhân: "... Ta muốn phu nhân nhanh chóng tới tìm ta....

Dưới ánh trăng, hai nam nhân một già một trẻ đều vô cùng ưu thương...

Đám người Ngự Ngự không biết bên nam tử áo trắng sau đó đã xảy ra chuyện gì, bởi vì đến hơn bảy giờ tối, chiếu theo quy củ yêu cầu chín canh giờ động phòng cuối cùng đã kết thúc, đám Tiểu Trần Tử có thể ra ngoài rồi.

Ngự Ngự vô cùng cao hứng.

Bởi vì rốt cục nàng có thể hỏi Đường Bao lúc trước khi hai người họ quyết định muốn thành hôn, rốt cuộc Đường Bao đã nắm giữ được kỹ năng gì mà có thể khiến Tiểu Trần Tử cả kinh ném cả đồ ăn trong tay đi vậy...

Đi ra khỏi phòng khách, Tiểu Trần Tử trở về tắm rửa một cái, sau đó tinh thần sáng khoái ôm một chậu nước quả tới chuẩn bị vừa ăn vừa cùng nói chuyện với mọi người.

Nhưng đến khi nghe được câu hỏi của Ngự Ngự, cả người hắn đều co quắp lại, nhưng cũng không phản đối Đường bao nói cho bọn họ biết, tuy nhiên hắn ta lại lặng lẽ kéo hai vạt áo lên nhét vào trong lỗ tai.

Thật ra đó là một câu chuyện xưa bi thương.

Dù là đối với Tiểu Trần Tử hay Đường Bao mà nói thì đều như vậy cả.

Khi ấy An Tiểu Đường đã trở về hiện đại được mấy ngày rồi, đi hỏi han người trong gia tộc một vòng, còn nghiêm túc lật từng cuốn sách quyền võ được lưu truyền trong nhà mà cô vẫn không tìm được cách nào an toàn để đi và về xuyên việt.

Xem ra cũng chỉ có thể tìm kiếm vận may thôi, chờ đợi một cơ thể thích hợp cho cô "ở tạm".

... Sau đó cô chỉ chờ được xác của một con gà lô hoa.

Ý thức của loài gia cầm và động vật nhỏ khá kém so với nàng, ngoại trừ cảm giác ra thì những thứ khác không mạnh được như vậy, tương đối dễ dàng tiếp nhận linh hồn của loài người, đương nhiên cô biết điều này.

Nhưng phải ở trong bộ dạng này... Cô nương Đường Bao của chúng ta cuối cùng kết luận một điều, đó là phải nhịn.

Nếu không thì lần tiếp theo không thể biết được là bao giờ đâu!

Cho nên sau khi chào hỏi qua mọi người trong nhà, nàng liền xuyên qua nhảy vào một con gà trong lồng ngoài chợ, lại thiếu chút nữa đụng phải tuần mã trên đường, chấn động kinh hãi mà hôn mê bất tỉnh.

Thật ra mẹ An còn xoắn xuýt hơn cả cô.

Bởi vì An Tiểu Đường mượn lực lượng phù chú mà xuyên không, thật ra cũng tương đương với một dạng trao đổi linh hồn, cho nên ở hiện đại...

Linh hồn của con gà đến hiện đại rồi...

Mẹ An không biết nên đối mặt với "con gái" mỗi buổi sáng sớm cất tiếng hót trong treo, cao vút một cách vui sướng như thế nào.

Cho nên bà liền ghi âm lại, chuẩn bị chờ đợi khi Đường Bao trở về để cô tự cảm thụ một chút...

An Tiểu Đường không biết bản thân sắp bị mẹ lừa gạt, khi đến được cổ đại rồi cô mới phát hiện ra là trở thành gà cũng có chỗ tốt của nó.

... Ví dụ như đến cả cái trang cũng không cần tới, có thể trực tiếp nhảy lên xe mua hàng đi thẳng vào hoàng cung, thuận lợi tiến vào Ngự Thiện phòng.

Nhân lúc không có người để ý, An Tiểu Đường lập tức chạy thoát, đi thẳng một đường gian nan vất vả, vượt mọi chông gai... Ừ, hiện giờ là đang dùng thể tích khi đó của cô để nói.

Tóm lại là rốt cuộc cũng chạy tới Đông cung của Thái tử, nhìn thấy Tiểu Trần Tử đang ngồi một mình ở trên điện, Đường Bao vô cùng vui vẻ, cảm thấy việc này thật sự quá thuận lợi!

Sau khi nhảy lên bàn, nàng muốn vỗ bả vai Tiểu Trần Tử, chào hỏi với hắn vài câu.

Trong lòng nghĩ như vậy, cánh tay liền giơ lên, nhưng thứ thật sự giơ lên... là cánh con gà.

Hơn nữa lúc đó nàng mới ý thức được rằng bản thân nàng đã quên mất một vấn đề vô cùng quan trọng... Nàng vẫn chưa nghiên cứu ra cách làm thế nào dùng một cơ thể phi nhân loại nói ngôn ngữ loài người...

Tiểu Trần Tử giật mình, giờ cô... Ủ, nó, giờ nó lên nhìn hai bên một chút, đôi mắt lập tức sáng ngời, "Cánh gà nướng tiêu đen, đùi gà ngũ vị, cổ gà ướp mật..."

Ngư Ngư đoán đúng, đối với một kẻ phàm ăn mà nói thì toàn thân một con gà chính là bảo vật...

An Tiểu Đường nghe từng câu từng chữ hắn nói về tên từng món đồ ăn một mà cả kinh dựng hết lông mao toàn thân, vấy cánh muốn trốn chạy.

Không trốn đi sẽ bị nướng đấy!

Cái tên Tiểu Trần Tử này sẽ không bao giờ buông tha cho đồ ăn đã tới tay, chỉ sau hai ba lần giãy dụa cô đã bị trói lại, xách đi vứt sang cung điện bên cạnh Đông cung, chuẩn bị nhóm lửa nướng đồ ăn khuya cho mình.

Ô... Tên tham ăn Hách Liên Thần kia!

Trong lòng An Tiểu Đường bị phần gào thét, sau khi gào xong thì phát hiện... hình như la thành tiếng rồi?

Tiểu Trần Tử lấp bấp kinh hãi, nhìn quanh bốn phía, xác nhận bên cạnh quả thực không có người, tầm mắt như người bị bệnh động kinh nhìn con gà trống nhỏ trước mặt, "Cô... Đường Bao?"

"... Cởi trói cho tôi trước đã!"

Nhờ có sự việc này chen ngang, sau khi hai người họ bàn bạc với nhau nửa ngày, khi quyết định thành thân, rốt cuộc cô nương Đường Bao cũng tìm được cơ hội báo thù rồi.

"Chiếu theo quy tắc của cánh cửa không gian, chúng tôi thật sự phải thành thân rồi tôi mới có thể mang theo thân thể thật sự đến cổ đại..." Giọng nói của An Tiểu Đường trở nên thâm trầm, "Nói như vậy tức là hiện giờ hai chúng tôi ngoại trừ việc bồi dưỡng tình cảm ra, thì tôi không cần phải đi nghiên cứu kĩ năng duy nhất trong truyền thuyết đó nữa?"

"Kĩ năng gì?" Tiểu Trần Tử vẫn chưa ý thức được nguy cơ đang tới gần, giờ cái đùi gà vừa mới nướng xong lên, không để tâm hỏi.

An Tiểu Đường bình tĩnh liếc nhìn hắn một cái, tuyên bố đáp án.

"Ngoài ngàn dặm lấy người trinh tiết."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Ngọc cũng là một loại năng lực chiến đấu

An Tiểu Đường thẳng thắn...

Nghe đến đó, tất cả mọi người liên tục run rẩy, không có cách nào để nhìn thẳng vào cô.

Hiếm khi Tiểu Trần Tử cảm thấy sầu muộn như vậy, ánh mắt thê lương nhìn về phương xa.

Đây thì có tính là gì, chẳng qua An Tiểu Đường đang giải thích với bọn họ con đường trở về trong cơ thể loài người của cô mà thôi....

Lúc trước hắn vẫn cảm thấy con gà trống này luôn nở nụ cười quyến rũ mờ ám với hắn....

"Sau đó thì sao..." Hà Nghiêm ôm lấy cái cằm sắp trật khớp, hỏi với giọng điệu vô cùng kính nể.

Cô nương Đường Bao không phải người bình thường mà!

Nhưng việc Đường Bao không bình thường quyết định thành thân với Tiểu Trần Tử cũng rất không bình thường..

Sự việc cuối cùng giải thích tới vấn đề đảo ngược, Tiểu Trần Tử không bật lỗ tai lại nữa, khoát tay, khiêm tốn mà an phận giải thích, "Sau đó ta đi ra cửa, dựa vào sự dũng mãnh thiện chiến gan dạ không sợ nguy nan của bản thân đã thay đổi hoàn toàn tính thể!"

"... Người đã làm gì?" Mọi người nghe vậy mờ mịt chẳng hiểu gì cả.

Tiểu Trần Tử cũng sững sờ, "Ta đi tới Ngự thiện phòng trộm con gà trở về nướng cho mình ăn!"

Sao một chuyện rõ ràng đơn giản như vậy mà còn phải hỏi?

... Tất cả mọi người đứng dậy, quyết định đánh cho hắn một trận.

Sắc mặt Tiểu Trần Tử kinh hoàng, "Không, các người đừng tàn nhẫn như vậy!"

"Ta biết những phẩm chất tuyệt vời kia cùng với vẻ anh tuấn của ta so ra đều không có ý nghĩa gì, nhưng mà đừng có nói ra chứ!"

"Hãy để cho ta chìm đắm trong những biểu hiện giả dối đi, cứ cho rằng dung mạo của bản thân giống như bao người bình thường khác đi!"

Hắn vừa nói dứt lời, thì ngoài cửa vang lên giọng nói vô cùng nghiêm túc của Hà Túc, "Thái tử gia, Triệu công công từ trong cung muốn gặp ngài."

Hà Túc này có ý... không thông truyền, trực tiếp bắt người ta phải tới đây.

"Cho hắn vào."

Ngay cả thời gian chuẩn bị thay đổi sắc mặt cũng không cần tới, Tiểu Trần Tử lập tức thay đổi gương mặt thành bộ mặt Diêm Vương gió băng ngàn dặm.

Chỉ ba chữ đơn giản này đã thể hiện được một cỗ hàn ý lạnh thấu xương, đâm vào màng nhĩ người nhìn vẫn cảm thấy đau ê ẩm.

Mọi người: "..."

Ở đây chỉ có An Tiểu Đường là cao hứng nhất, linh cảm nổi lên liền vỗ tay hoan hô, "Có! Chờ đưa Tiểu Trần Tử trở về hiện đại, tôi có thể nói với bạn bè rằng tôi có bạn trai là người cực kỳ thành công, thành công được hai cái!"

Tinh thần phân liệt một cách triệt để như vậy, cho dù không cùng thời đại thì cũng sẽ không có người hoài nghi là một người đầu.

"... Cô... Vì sao cô lại muốn lừa dối mọi người như vậy..."

"Vì thi đấu mà, hàng năm mấy người chúng tôi đều thích giăng bẫy những người khác."

Cô nương Đường Bao rất bình tĩnh nói, "Người thắng năm ngoái hào hứng mời chúng tôi ăn chocolate cô ấy tự tay làm, kết quả mới cắn một cái mới biết nhân bánh bên trong là mướp đắng."

Mọi người: "..."

Quả nhiên là vật họp theo loài, người cũng phân theo nhóm..

Tiểu Trần Tử vắng mặt buổi lâm triều ngày hôm nay, cha hắn chính là Đương kim Thánh thượng còn tưởng hắn hôn dỗi mới không xuất hiện.

Nhưng cả ngày cũng không thấy hắn trở về Đông cung, Hoàng thượng bắt đầu nóng nảy, lúc này mới phái Triệu công công đi ra ngoài tìm người.

Tiểu Trần Tử không hề cảm thấy áp lực, chuẩn bị trở về cung tiếp tục làm kẻ tâm thần phân liệt....

Chỉ cần trung cái mặt Tiểu Trần Tử này của hắn ra thì chính là đại công cáo thành rồi.

Phụ hoàng nhất định sẽ đồng ý để hắn lấy Đường Bao, như vậy hắn có thể đuổi kịp thời gian thành thân với Thập Hoàng đệ rồi.

Hắn thật sự không cần chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn dâng lên cho người khác nữa rồi.

Thế giới này thật đẹp, mà còn tràn ngập nhiều thiện chí như vậy. Ủ!

Lần này Tiểu Trần Tử đi mà đến nửa đêm rồi vẫn không trở về, cũng không phái người tới truyền một cái tin.

Nhưng tất cả mọi người đều không cảm thấy lo lắng cho hắn.

Hắn có võ công cao cường đã không nói, nếu thật sự không được thì còn có thể lập tức biểu hiện ra tính cách thật của Tiểu Trần Tử, để thích khách sẽ cho là mình nhận lầm người chứ sao~

Sau khi đã sắp xếp tốt chỗ ở cho Bích Đường, đến thời gian nghỉ ngơi, mọi người đều tự động trở về đi ngủ.

Kết quả hai ba giờ đêm hôm đó, trong cung có người tới.

Tiểu Trần Tử quả thật không xảy ra chuyện gì cả, chẳng qua là Hoàng thượng nhìn thấy con trai "điên khùng" rồi... bị dọa cho sinh bệnh.

Vốn Ngự y đã cho Hoàng Thượng uống bát thuốc an thần rồi, nhưng ngủ đến nửa đêm, Hoàng thượng lại bị gặp ác mộng mà tỉnh lại...

Người trong cung tới là muốn để Ngự Ngự qua xem.

Dựa theo mức độ cung chiều nương tử của Hách Liên Dạ thì đương nhiên sẽ không để cho Ngự Ngự hơn nửa đêm còn bị ép buộc đi như vậy.

Cho nên yêu nghiệt nào đó bình tĩnh mà thức dậy mặc quần áo, "Ta đi xem."

Hà Nghiêm đứng ngoài cửa run lên, chủ tử, người đi không phải là họa vô đơn chí à...

Ngự Ngự lại cảm thấy chủ ý này vô cùng tốt, sùng bái mà nhìn Hách Liên Dạ, "Hoàng thượng nhìn thấy Vương gia nhất định có thể nghĩ thông, so với Vương gia ngài thì ai cũng là người bình thường cả!"

Hách Liên Dạ cười vỗ đầu nàng, "Ngoan ngủ đi, sáng mai ta cho người mua vải thấn ở nhà bên chợ phía Đông về."

"Vương gia ngủ ngon, sáng mai gặp trên bàn ăn!" Ngự Ngự lập tức xoay người nằm ngủ mê man.

Có con trai phong cách đặc biệt "trị khỏi bệnh" Hách Liên Dạ này, quả nhiên Hoàng thượng đã nghĩ thông rồi...

Nhưng sự "bệnh tình" của Tiểu Trần Tử lại tiếp tục tăng thêm, Hoàng thượng cũng không có cách nào, chỉ có thể đồng ý cho hôn sự của hấn và An Tiểu Đường mà thôi.

Cho nên sáng ngày thứ hai, An Tiểu Đường dẫn Tiểu Trần Tử trở về gặp phụ huynh, nhân tiện để mẹ thử nghiệm một chút trên bàn rõ ràng chỉ có ba người, nhưng lại có thể đánh mặt chược bốn người, hơn nữa chơi mà tuyệt đối không có cảm giác loạn chút nào...

Hai người này luôn nói phải bồi dưỡng tình cảm, nhật trình sau hôn sự đã sắp xếp xong ngược lại lại tiến triển thần tốc.

So với cặp đôi này thì con đường thành thân kiêm ăn thịt của nam tử áo trắng càng nháp nhô hơn...

Từ trước tới giờ sư đệ là một thần nhân, sáng ngày thứ hai khi xuất hiện thì đã không khác với bình thường là mấy rồi, thậm chí còn thoải mái ngồi bên cạnh sư huynh mình.

Nhưng tất cả mọi người đang ăn bánh bao hấp, Ngự Ngự ăn bát mì vải thấn nhỏ mà Hách Liên Dạ mua cho nàng cộng thêm cái bánh bao hấp...

Chỉ có một mình sư đệ nhìn chằm chằm cái bánh bao kẹp rán kia, ánh mắt còn chứa thâm ý khác, vô cùng bình tĩnh thông dong mà ăn.

Bánh bao kẹp rán là miếng bán màn thầu được cắt thành miếng dày chừng một centimet, bên trên có một quả trứng được rán trong chảo dầu, sau khi đặt lên cái khay vậy lên chút đường là có thể ăn được rồi.

Nói cách khác... bánh màn thầu bị thay đổi diện mạo, nam tử áo trắng không nhận ra đó là cái gì.

Mọi người chỉ có thể vô hạn chúc phúc nhìn hấn mà thôi.

Nam tử áo trắng dường như vẫn còn chưa ý thức được bầu không khí quý dị này, hấn vẫn luôn cúi đầu, trầm mặc ăn cái bánh bao mà sư đệ khi xuất hiện đã ném cho hấn ăn kia.

Tất cả mọi người đều cho rằng cái ngày mà hấn gặp cảnh khốn cùng lại cứ bắt đầu như vậy...

Nhưng làm một đám đối bụng thì sẽ đi tìm đôi đũa của mình, chứ không phải đi tìm bản chất con người bình thường của sư đệ, bọn họ không cách nào hiểu được một cái bánh bao sẽ gây ra hành động kinh người đến mức nào...

Trong lúc đang ăn, có một thị vệ với khuôn mặt bị sét đánh chạy tới, càng không ngừng lau mồ hôi lạnh, "Chủ... chủ tử, Vương phi... bên ngoài cửa có người tới đây đòi nợ."

... Hà?

Có người dám tới trước cửa phủ Tĩnh Vương đòi nợ ư? Sao có thể!

Thị vệ khoát tay, "Không phải, không phải, người nợ tới không phải tìm chủ tử, là... Dung công tử."

Nam tử áo trắng tạm thời buông cái bánh màn thầu trong tay, "Dẫn hấn tới phòng ta, chuyển cái lồng hấp kia đi."

"..." Nam tử áo trắng đã mua cái gì mà vì không có bạc thanh toán mà phải đem cái lồng hấp kia ra chống đỡ chứ...

Chẳng lẽ bản thân hắn đi ra ngoài mua thịt ăn? Tất cả mọi người ngạc nhiên cộng với vui mừng mà nhìn hắn.

Thị vệ còn chưa đi, tiếp tục lau mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Người đến "đòi nợ" đã nói với hắn thế này, hắn sớm đã biết Dung công tử cầm lồng hấp để đòi lấy mấy món đồ, nhưng vấn đề là...

"Người tới... là lão bản của Thư Trai..."

Sáng nay Dung công tử ra khỏi cửa có mua sách về, còn là một chồng sách cao nữa.

Khỏe miệng mọi người hưng hăng co giật, mua sách là một chuyện tốt, nhưng thấy phản ứng của thị vệ kia có gì đó sai sai, còn phải nghĩ tới lượng sách độc đáo mà hai sư huynh đệ này đọc hàng ngày...

Chẳng lẽ nam tử áo trắng mua một đồng sách đen?

Đương nhiên không phải, nam tử áo trắng sẽ không đọc loại sách không biết quý trọng thịt như vậy...

Nhưng thị vệ vẫn cảm thấy đại sự không tốt, "Dung công tử mua đều là thực kinh à!"

Thực kinh của Nguyệt Loan Quốc chính là sách dạy nấu ăn ở hiện đại.

Dựa theo tính cách đến ngay cả bạc như thế nào cũng không biết, mà cũng không muốn quan tâm này của nam tử áo trắng... sao có thể đột nhiên nghĩ tới chuyện học nấu ăn được?

Hơn nữa nếu sau khi làm được xong, cái loại chuyện ăn uống này sẽ không cần bị quản chế bởi sư đệ của hắn nữa...

Hắn có thể yên tâm mà rời nhà đi ra ngoài rồi!

Cho nên thị vệ mới lo lắng như vậy.

Nhưng hắn đã suy nghĩ quá ít rồi...

Thấy thị vệ nói ra sự thật, nam tử áo trắng tạm thời buông cái bánh màn thầu đã ăn được một nửa xuống, giọng điệu bình tĩnh đáp, "Chờ sau khi biết học làm cơm xong ta ăn cơm sẽ không cần tìm sư đệ nữa."

"Nàng đánh ta, ta cũng có thể phản kháng rồi."

"..." Chẳng lẽ sự oán hận của hắn chất chứa đã lâu, cuối cùng cũng bộc phát, chuẩn bị có thể tự sống một mình và có thể đánh nhau với sư đệ một trận?

Lần này đã khiến đám Ngự Ngự phải chấn kinh rồi.

"Sau đó sư đệ sẽ không cần hiểu lầm nữa."

Dung bánh bao hiển nhiên là một cái bánh màn thầu thờ muốn xì khói...

"... Hiểu lầm cái gì?"

Thấy dáng vẻ của nam tử áo trắng này như trích tiên không để ý tới phàm nhân, lại nhìn bản mặt to vẫn luôn bình tĩnh của sư đệ, mọi người còn gấp gáp hơn cả so với hai người họ.

"Hiểu lầm ta vì muốn ăn thịt mới luôn nhường cho nàng ấy."

... Há?

Tại sao những lời này... lại giống như cách tỏ lộ quanh co lòng vòng vậy nhỉ?

Nhưng đám Ngự Ngự đều biết đây cũng do bọn họ suy nghĩ nhiều, nam tử áo trắng sẽ không có tâm tư phức tạp như vậy.

Nam tử áo trắng không phát hiện ra vẻ khiếp sợ của bọn họ, ban nãy khi đang nói, ánh mắt của hắn vẫn luôn giao động giữa bánh màu thầu không nhân trong tay, và bánh bao có nhân thịt có nước canh của những người khác ăn...

"Sư phụ nói phải bảo vệ sư đệ."

Vẫn là giọng điệu thật bình thường.

Ngư Ngư lập tức giờ tay, "Tôi thay mặt Trình Ti Nghiên yêu cầu một chút, cô ấy là sư muội của anh."

"Sư phụ nói phải bảo vệ sư đệ." Giọng điệu nhấn mạnh một lần nữa.

Sư muội và sư đệ, giới tính không giống nhau... Ừ.

Hà Nghiêm lập tức tham gia náo nhiệt, tròn tròn mắt nói dối, "Trước khi đi Ôn Ngôn có nói muốn thu ta làm đệ tử quan môn. Thật ra ta cũng là sư đệ của ngươi."

Ánh mắt nam tử áo trắng hồ hững liếc nhìn hắn một cái, "Sư đệ của ta là nữ."

Hà Nghiêm: "... (T_T) Tại sao lại không có lời phản đối vậy....

Vì là người trung gian làm mối, Ngư Ngư đành phải giật khóe miệng, tiếp tục nhắc nhở, "Còn có Trương Tam đang bị giam giữ trong lao ngục nữa, nếu đã như vậy có cần ta gọi tên đó..."

"Ta chỉ có một sư đệ." Âm thanh lạnh nhạt cắt ngang lời nàng.

"Trên núi còn có rất nhiều người..."

"Bọn họ đều không phải sư đệ của ta." Hắn hoàn toàn không muốn nghe nữa.

Thật ra xem xét lại thì lời hắn nói cũng không khác biệt lắm... Từ trước đến nay nam tử áo trắng không phải là người sẽ nói nhiều.

Nhưng dường như mọi người lại bị tư duy rất ngốc toàn cơ bắp này đã động ròi...

Đương nhiên bọn họ bị đã động cũng vô dụng, điểm quan trọng ở đây chính là phải xem ý của sư đệ như thế nào.

Bị một đám người vô cùng thấp thỏm dùng ánh mắt mong chờ vây quanh nhìn, sư đệ bình tĩnh đặt đĩa xuống, suy nghĩ một chút rồi nói, "Bữa trưa tiếp tục ăn bánh bao kẹp rân."

"..." Nam tử áo trắng lặng lẽ nhìn sư đệ ăn xong, cùng với những đồng đồ ăn trên bàn như chưa từng liên quan tới bản thân một lần kia.

Sau đó hắn cúi đầu yên lặng nhìn bát, hay là sẽ đi tóm lấy góc áo của sư đệ?

Đương nhiên không phải!

Sau khi nhìn đồng bát đĩa kia trong chốc lát, nam tử áo trắng nói, "Bữa trưa ta để rân cho muội."

Mọi người: "... (o_o)

Hắn còn tự hiểu bản thân phải xuống bếp để đỡ dành cho sư đệ vui nữa?

Thế giới của cái bánh màn thầu kia có thể quật khởi thật quá không chân thực rồi!

Mọi người đều kinh hãi, lập tức bật thốt lên hỏi hắn, "Sao ngươi lại nghĩ đến phải làm như thế?"

"Ta thấy Hách Liên Dạ xuống bếp nấu cho Ngư Ngư."

"... Nhưng Vương phi và chủ tử là vợ chồng mà." Hà Nghiêm lập tức nhấn mạnh trọng điểm.

Ngư Ngư cũng tức khắc phối hợp theo, kéo Hách Liên Dạ tới hôn một cái, muốn để hắn nhìn thẳng vào ý nghĩa của vợ chồng.

"Nàng là sư đệ của ta."

"..." Mọi người bị đáp án cường đại mà không thay đổi này đánh bại.

Thôi, sư đệ thì sư đệ đi, thật ra xưng hô cũng không mấy quan trọng, dù sao mặc kệ có tên là gì thì ý của hắn cũng chỉ có một người.

Có một người có thể đặt bạn ở trong lòng, ngăn cách với tất cả những người khác, vĩnh viễn giữ lại cho bạn một vị trí độc nhất vô nhị cũng đã thật sự đủ rồi.

Nam tử áo trắng nói muốn xuống bếp là nghiêm túc, xét thấy hắn trước sau vẫn như một - tác phong luôn ngốc nghếch một cách tự nhiên... Tất cả mọi người đều cẩn thận mà chờ ở bên ngoài phòng bếp, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị cứu hỏa.

Nhưng nửa canh giờ trôi qua, trong phòng bếp vẫn yên tĩnh như bình thường.

Chẳng những không có lửa, không có khói đen, thậm chí bọn họ còn ngửi thấy được mùi trứng gà nướng nữa.

Mọi người hoàn toàn kinh hãi, chẳng lẽ nam tử áo trắng là thiên tài trù nghệ, thật sự chỉ dựa vào một quyển sách dạy nấu ăn, lần đầu xuống bếp đối đầu với cái chảo dầu không đơn giản mà đã thành công ngay lần đầu tiên rồi?

Tất cả mọi người đều hiểu kì, đầu tiên là sợ có quá nhiều người sẽ khiến hấn khấn trương, ảnh hưởng đến sự phát triển của hấn, cho nên mới rút lui khỏi khu vực bếp, hiện giờ đều chạy đến trước cửa sổ, muốn thấy phong thái của thể hệ trù thần mới...

Sau đó bọn họ liền đứng ngốc tại chỗ...

Khó trách ngay cả mũi củi bị cháy bình thường bọn họ cũng không nghĩ thấy được, bởi vì trong phòng bếp hoàn toàn không nhóm lửa.

Nam tử áo trắng vẫn một thân áo trắng phiêu dật, cho dù hấn đang đứng ở trong phòng bếp, bên cạnh còn có cái bếp lò mang hơi thở tồn tại vô cùng lớn, đứng từ góc độ của bọn họ nhìn lại trong tay hấn còn cầm trái bí đao tròn vo cũng không khiến hấn nhiễm chút tọc khí.

Nhất là hiện giờ trong hai tay hấn có thêm một vầng sáng màu vàng nhảy động, dường như còn có tia sáng nhảy ra.

Nhưng thứ ánh sáng lấp lánh kia không chạy quá xa, chúng đang hội tụ lại từng chút một, tựa như cái lông đuôi vàng óng của Phượng Hoàng đang xoay chuyển xung quanh khiến những kim sắc của vầng sáng kia đẹp đẽ không giống như vật dụng trần thế.

Nhìn lại dung mạo tuấn nhã xuất trần của nam tử áo trắng, thấy ánh mắt vẫn thường hờ hững không nhìn không ra vui buồn kia, thậm chí bọn họ có ảo giác giống như nam tử áo trắng thật ra là trích tiên trên trời, mà trong tay hấn là Phượng Hoàng được trùng sinh trong vòng cầu lửa, rất nhanh sẽ giương cánh bay cao.

Đang suy nghĩ, vầng sáng màu vàng kia lại thật sự như hoa sen thuở ban đầu bung rộng ra, mà một vệt sáng vàng trong đó bay thẳng lên trời.

Cũng cùng lúc đó, vầng sáng màu vàng giống như đã hoàn thành sứ mệnh của mình, trở thành một cột sáng màu vàng, vùn vụt bay lên như nhận mưa du long... bay về phía cái bát không trên bếp lò.

Dụi mắt nhìn kĩ, trong chén có thêm một vũng dầu sôi.

Lại dụi mắt, quang ảnh nhảy ra trước đó không phải cái gì phi thăng thành tiên, hiện giờ đang nằm trong cái bát chính là năm miếng bánh bao kẹp rán.

Mọi người: "... Mới vừa rồi... đó là gì?"

Ánh mắt của nam tử áo trắng nhìn lên cuốn sách dạy nấu ăn đang mở, dựa vào đó mà đọc, "Chảo dầu đốt tới bảy, tám phần nhiệt."

"..." Cho nên chẳng lẽ cái vầng sáng màu vàng kia... là một "chảo dầu" sao?

Bánh màn thầu à người tinh lại đi! Chảo dầu là ý nói một cái nồi đồ dầu ăn mà, không phải lấy dầu làm nồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Nụ hôn đầu của nam tử áo trắng

Mọi người đều bị đánh bại trước suy nghĩ giống như thần của hấn, lại nhìn bộ dạng và vẻ mặt vẫn hững hờ kia, quả thật trong lòng càng cảm thấy kính nể hơn.

Có thể nói ngốc đến cảnh giới này cũng quá phi thường nghệ thuật rồi...

Thật ra nam tử áo trắng là một cái bánh màn thầu thông minh, cúi đầu nhìn sách dạy nấu ăn, không giống như những học giả học cơ bản, nghi hoặc vấn đề "một chút" trong "đồ một chút đường" rốt cuộc là nhiều hay ít...

Hấn chỉ nhớ cái đĩa đồ ăn sáng nay mà sư đệ ăn, cho nên cũng rập khuôn cho số lượng đường như vậy.

Đại công cáo thành! Vỗ tay!

Một đám nhân sĩ vây xem cũng kích động không kém so với Dung bánh bao...

Nam tử áo trắng cúi đầu nhìn thành phẩm rất thành công trong đĩa, thì... một mực yên lặng ngắm nhìn.

Nếu chiếu theo tác phong bình thường trước sau như một của hấn, mọi người có lý do để tin rằng hấn sẽ luôn luôn đứng ở đó nhìn đến tận giữa trưa mới

mang sang đưa cho sư đệ mất.

Ngư Ngư đành phải lên tiếng nhắc nhở, "Mô Mô à, cái gì rán đó nhân lúc còn nóng ăn mới ngon."

Nếu không cái đó sẽ không đủ độ bên ngoài giòn bên trong mềm mát!

Nam tử áo trắng ra tay quá sớm, ai cũng không ngờ hắn sẽ thành công ngay từ lần đầu tiên, cho nên khi đó cũng không có ai ngăn cản hắn cả.

Hiện giờ cách giờ ăn sáng mới kết thúc còn chưa tới nửa giờ, sư đệ cũng không phải Ngư Ngư... chắc hẳn hiện giờ nàng ấy sẽ nuốt không trôi rồi.

Cho nên cảm xúc của Ngư Ngư dâng trào mà nhắc tay, "Tôi ăn nó cho."

Nam tử áo trắng liếc nhìn nàng một cái, "Cô không phải sư đệ của ta."

Ngư Ngư: "... → _ →

Về vấn đề thuộc quyền sở hữu cho chiếc bánh màn thầu rán này, vẫn nên để sư đệ giải quyết đi.

Khi bọn họ tìm được sư đệ thì sư đệ đang ở trong phòng mình nhìn gương dán cái mặt to.

Thứ dịch dung này khảo nghiệm sự tinh tế nhất, cho dù sư đệ có là cao thủ thì cũng cần phải đứng trước gương mà dán, làm hết sức để có thể thấy được rõ ràng.

Cho nên vấn đề ngay lập tức xuất hiện.

Cái mặt giả trên tay sư đệ quá lớn... Cái gương chiếu ảnh ngược không được đầy đủ...

Cho nên khi dịch dung, sư đệ còn phải ngẩng tới ngẩng lui trước gương...

Thật sự khiến người khác không thể nào nhìn thẳng được....

Sau khi đã dán cái mặt to lên ôn hòa xog, sư đệ quay đầu liếc nhìn cái đĩa trong tay nam tử áo trắng.

"Đã rán xong rồi? Đúng lúc mang theo nó ăn dọc đường."

Vì để có thể ra ngoài thuận tiện đem theo đồ ăn vặt nên khi trở về hiện đại, Ngư Ngư đã mang theo rất nhiều hộp giữ tươi, hiện giờ cũng đúng lúc sử dụng chúng rồi.

Sư đệ bụng cái đĩa kia tới, còn lấy thêm một hộp giữ tươi, cùng một bao quần áo rõ ràng đã sắp xếp được một nửa, nhìn dáng vẻ thật sự giống như thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi.

"... Nhất Nhất, cô phải đi rồi?"

Sư đệ bình tĩnh khoát tay, "Không phải, nghe nói huyện Lâm có một vị cao nhân, ta muốn tới cửa bái phỏng, chắc hẳn ba bốn ngày nữa có thể trở về."

"... Cao nhân?" Tại sao lại xuất hiện một vị cao nhân vậy?

Sư đệ gật đầu, khuôn mặt quá lớn quá thật có thể thổi tới từng cơn gió... Trong giọng nói là vẻ tôn sùng, "Hắn là Đại vương chăn heo nổi danh mười dặm tám làng xã đấy."

Mọi người: "..."

Sư đệ vẫn luôn ngày nhớ đêm mong với cái "sự nghiệp" chăn heo của nàng nhỉ...

Tâm trạng của Ngư Ngư phức tạp mà day dứt, "Vậy cô cũng dẫn cả Dung Mô Mô theo sao?"

Từ sau khi bọn họ vào cửa, cuối cùng con mắt của sư đệ cũng liếc nhìn sư huynh nhà mình một cái, bình tĩnh đánh giá, "Không dẫn theo được rồi, quá chiếm diện tích."

Nam tử áo trắng bị ghét bỏ, lại sắp bị ném đi, không được quân thục: "..."

Biểu hiện gần đây của nam tử áo trắng cho thấy hắn đã tích cực đĩa trước mặt sư đệ, không cho nàng đóng gói theo.

Sư đệ thông thả tóm lại cái đĩa tới trước mặt mình.

Sau đó nam tử áo trắng lại lấy lại, sư đệ lại vươn tay ra... gõ lên đầu nam tử áo trắng một cái.

Một tiếng "bốp" vang lên, trên đầu nam tử áo trắng lại có thêm một cái bánh bao.

Lúc này những người vây xem toàn bộ quá trình cuối cùng cũng đã thấy rõ ràng.

Thật ra sư đệ không dùng chút sức lực nào, nhưng có lẽ trên tay nàng có bôi thuốc gì đó.

Nàng vừa gỡ một cái, phần da nhỏ tiếp xúc với những ngón tay của nàng lập tức sưng lên.

Trên đầu có thêm một cái bánh bao... nam tử áo trắng càng nhìn càng ngốc hơn, càng giống như một cái bao trút giận hơn rồi.

Nhưng mà cái bao trút giận cũng sẽ có ngày quật khởi..

Động tác của hắn quá nhanh, ngoại trừ Hách Liên Dạ ra thì những người khác hoàn toàn không kịp phản ứng, hoa mắt một cái đã thấy hắn đứng đối mặt với Sư đệ, đang muốn hôn sư đệ!

... Sai rồi sai rồi!

Cả đám người ngay lập tức uốn nắn lại suy nghĩ trong lòng mình.

Bọn họ không thể dùng tư duy của nhân loại để so sánh với một bánh màn thầu ngây thơ được...

Bọn họ dám đánh cược nam tử áo trắng chắc chắn sẽ không muốn đi tới hôn sư đệ đâu.

Hắn... là muốn dùng cái bánh màn thầu trên đầu kia chạm vào sư đệ, khiến cái trán của sư đệ cũng dính thuốc đó, cũng có một cái bánh màn thầu trên đầu như hắn.

... Như thế mới phù hợp với phong cách của nam tử áo trắng...

Đám người Ngự Ngự đoán không lầm chút nào.

Nhưng mà... vẫn luôn sẽ có những sự cố ngoài ý muốn.

Ngay tại thời khắc mấu chốt, đám người phía sau họ đột nhiên truyền đến giọng hò hét giong, "Hai người các ngươi đã xong chưa hả! Chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy tiếng khóc khổ sở của cái đĩa bánh màn thầu kia sao? Chúng nó sắp sửa phải lạnh ngắt vì không được ăn rồi đấy!"

... Chính là Tiểu Trần Tử không biết đã từ hiện đại trở về từ lúc nào.

Chẳng qua cũng chỉ là hai tiếng rống chấn động thì thôi đi, điều quan trọng là...

Ngay khi hắn rống lên cũng lập tức vọt tới đẩy nam tử áo trắng một cái, "Lần này là thay mặt đám bánh màn thầu đấy!"

Người động kinh bình thường đều sẽ có một giới hạn nhất định, nhưng mức độ động kinh của Tiểu Trần Tử mỗi ngày lại tăng thêm một độ cao mới...

Cho nên ai cũng không biết được ngay sau đó hắn sẽ làm gì...

Cho dù sư đệ và nam tử áo trắng đều là những cao thủ khinh công thì cũng không kịp né tránh cái đẩy này của hắn..

Cho nên hai người... đụng vào nhau, môi chạm môi, mặt dán mặt, đứng với một cái hôn tiêu chuẩn.

Hôn, hôn thật rồi!

Mọi người: <(□ ')>

Sau một lúc bàng hoàng, tất cả đều đồng loạt lui về phía sau.

Hai người này đều có võ công quá cao cường, khi thực sự đánh nhau thì có thể biến phủ Tĩnh Vương này thành đồng phế tích, cho nên đám người vây xem cần phải cẩn thận, cần phải duy trì khoảng cách an toàn mới được.

Tiểu Trần Tử công thành lui thân, cũng rút lui đi theo sau mọi người.

Chờ đến khi đã đi được đến khu vực an toàn rồi, hắn còn khiêm tốn an phận khoát tay, về mặt "thiếu gia ta biết bản thân quá đẹp trai quá thông minh rồi, các người không cần phải quá sùng bái ta đâu, khiêm tốn một chút, khen ta một ngày rưỡi thôi là đủ rồi."

Nhưng mọi người không thể kiềm chế được tâm tình của mình, đều dùng ánh mắt chân thật nhất sùng bái nhất nhìn hắn... sau đó thì hợp lực đập hắn vài cái.

Nhưng lần này quả thật Tiểu Trần Tử đã lập công lớn, nếu không phải lần này hắn động kinh làm ra hành động này thì hai sư huynh đệ đó hoàn toàn không biết đến bao giờ mới có thể có chút tiến triển thực tế đấy!

Nhưng mà...

Sau khi hàng loạt các cảm xúc dâng trào bên trong đám người Ngư Ngư đang vây xem thì phát hiện hai sư huynh đệ này không có nhiều phản ứng cho lắm, một hồ hững, một bình tĩnh, cứ như vậy mà tách ra.

Sư đệ thông thả sờ lên cái mặt to của mình, "Thuật dịch dung phiên bản thay đổi quả thật không tệ, khi này mặt cũng không bị đung nát."

... Điều này vốn dĩ không phải điểm quan trọng mà! Mọi người quả thật muốn khóc rồi.

Về phần nam tử áo trắng thì sao? Hắn cũng không ngăn cản sư đệ mình sắp xếp hành lý nữa, đi đến bên cạnh đám người Ngư Ngư, cũng ngồi xuống hóng mát dưới gốc cây cùng với đám người họ.

"... Dung công tử, chẳng lẽ vừa rồi người không cảm thấy rung động gì sao?"

Ngay đến cả cái kẻ chưa từng yêu đương gì như Hà Nghiêm kia cũng cảm thấy một màn vừa rồi thật khiến người ta kích động, cho nên vô cùng không hiểu được bộ dạng bình tĩnh lúc này của hắn.

Nam tử áo trắng chuyển cái bản mặt như trích tiên nói, "Tim không động chẳng phải chết rồi sao."

"..." Tại sao lại giống như không còn lời gì để nói nữa vậy!

"... Mô Mô à, anh và sư đệ lần đầu tiên... như vậy, chẳng lẽ anh không cảm thấy có gì đặc biệt sao?" Ngư Ngư cũng phải lên tiếng hỏi.

Vấn đề lần này rất rõ ràng, tất cả mọi người đều cho rằng nhất định bọn họ có thể nghe được đáp án gì đó có giá trị.

Bọn họ quả thật đã nghe được...

Dưới ánh mắt vô cùng thấp thỏm chờ mong của đám người trước mặt, nam tử áo trắng dùng giọng nói vẫn luôn hồ hững từ trước tới giờ trả lời, "Không phải lần đầu tiên."

... Gì?

Mọi người khiếp sợ đến mức hai mắt cũng sắp trùng lồi ra ngoài.

"Anh... anh và sư đệ..."

Vẫn là Hách Liên Dạ tương đối lạnh lùng bình tĩnh, "Lần đầu tiên trước đó là khi nào?"

"Mười lăm tuổi."

Mọi người: "..."

Mặc dù người cổ đại đều là mười mấy tuổi đã đàm hôn luận giả, mười lăm tuổi làm cha cũng không có gì kì lạ, nhưng hai sư huynh đệ này vẫn luôn luyện tập võ nghệ trên núi, có rất ít kinh nghiệm tiếp xúc với xã hội bên ngoài, nên khi mười lăm tuổi cũng chỉ tính là một đứa trẻ mới lớn mà thôi.

... Nhưng! Vì sao hai người mười lăm tuổi đã từng hôn đôi phương, sau đó lại có thể làm như không xảy ra bất cứ chuyện gì vậy.

"Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì..." Mọi người quá hiếu kì hỏi.

Nam tử áo trắng cũng không muốn giấu diếm, nhưng trước khi trả lời vấn đề này, hắn vẫn cúi đầu lặng lẽ nhìn cái chén của mình.

Sau khi im lặng một hồi, giọng điệu siêu thoát tục mới vang lên kể lại, "Đã rất lâu không ăn thịt, khi mơ ngủ đã cắn sư đệ một cái."

Mọi người: "..."

Tại sao! Tại sao hắn vĩnh viễn có thể làm một cái bánh màn thầu lông lánh như vậy!

Mọi người quả thật muốn nghẹn lời rồi, "Sau đó thì sao?... Cảm giác thế nào?"

"Đều là thịt."

"..." Gì?

"Nhưng hình như ăn sư đệ là ngon nhất."

Mọi người sững sờ một lúc lâu, sau đó mới từ từ tiêu hóa được cách lý giải thích hợp trong hai câu nói này.

... Mẹ nó!

Mặc dù với mức độ ngốc nghếch của nam tử áo trắng, điều hần nói chính là cảm nhận khi đó của hần, đó là cách miêu tả hết sức khách quan cho sự hoạt động của tâm lý, không có bất cứ sự sai lệch nào đối với suy nghĩ trong não bộ.

Nhưng đám con người hết sức bình thường, khi nghe được những lời này... bọn họ liền cảm thấy gương mặt của mình đã to ra thêm mấy vòng rồi.

Đến lúc này, trong lòng mọi người nặng nề mới phát hiện thế giới của người ngốc bọn họ vĩnh viễn không hiểu được...

Đã không thể giúp nữa rồi, bọn họ vẫn nên chuyển tâm phụ trách vậy xem thôi!

Cho nên hai phút sau đó, sư đệ đã sắp xếp xong bao quần áo, tiêu sái ra khỏi cửa.

Mà nam tử áo trắng sau khi đã hôn sư đệ không có phản ứng gì cũng lặng lẽ đi theo.

Mọi người không quan tâm tới sắp xếp hành lý, lập tức đuổi theo.

Sư đệ cưỡi ngựa, mọi người lại đi gấp gấp nên cũng không kịp chuẩn bị xe ngựa, vì thế liền vào trong chợ tùy tiện thuê một chiếc.

Đến khi đã ngồi vào trong xe ngựa rồi, mọi người mới phát hiện ra một hiện tượng kì quái.

"Đường Bao, sao này giờ cô không nói gì vậy?"

Cô và Tiểu Trần Từ cùng trở về, nhưng ngay từ khi xuất hiện lại không nói dù chỉ một chữ.

An Tiểu Đường khoát tay, "Tôi bị lộ rồi, hiện giờ tâm trạng rất khó sở."

"... Gì?" Chẳng lẽ thật ra Đường Bao không phải con người?

"Mẹ của tôi chuẩn bị một bàn ăn lớn, kết quả tôi chủ yếu nhìn chăm chăm vào những món ăn ngọt, hần phát hiện ra tôi không phải thật lòng thừa nhận đồ ngọt và mặn đều ăn ngon như nhau..."

"... Sau đó hần lại chuẩn bị cho cô một đồng đồ ăn mặn lớn?"

"Đúng vậy, lúc này đến cả phô mai que cũng làm thành đồ mặn mất rồi!"

"Ta thật sự phát rồ rồi..." Nghe đến đó, biểu lộ của Tiểu Trần Từ cũng trở nên trầm trọng mà kiểm điểm lại mình, vỗ đùi một cái thật mạnh, "Lại không mang theo đồ ăn vặt ra ngoài rồi!"

Sau khi nói dứt lời hần liền nhảy xuống xe ngựa, xông vào chợ mua đồ ăn vặt...

Mà ngay khi hần vừa đi, bạn học Đường Bao lại trưng ra bộ mặt tươi cười hơn hờ.

"Thật ra khi tôi ra ngoài đã mua một túi đường phẩn, gạt hần nói muối của hiện đại mảnh như bột mì, cho nên đồ tôi ăn vẫn là phô mai que sữa ngọt!"

Ăn quá ngon mà!

Bạn học Đường Bao vô cùng say mê, "Hiện giờ có rất nhiều quán ăn ngại rắc rối không làm món này nữa, hiếm khi có được một lần ăn món chính tông mà!"

Những người khác không cảm thấy có gì, chỉ cho rằng Tiểu Trần Từ đã bị gạt một vỏ thăm mà thôi.

Nhưng Ngư Ngư lại mở to đôi mắt chân thành tha thiết, vô cùng thành khẩn ngoan ngoãn mà cảm thán, "Hóa ra là như vậy à."

Hà Nghiêm thấy vậy khẽ run rẩy, mỗi lần thấy Vương phi bày ra dáng vẻ hiền lành này thì hần đều muốn khóc...

An Tiểu Đường cũng lặng lẽ giật khóe môi, "Nghe nói mỗi lần cô lừa bịp ai đó đều sẽ có vẻ mặt này..."

Hách Liên Dạ bật cười ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở An Tiểu Đường, "Với tác phong của Tiểu Trần Từ... lúc nấu com mà hần không lén ném thử là điều không thể."

Cho nên hần sớm đã đoán được món phô mai que sữa được bung lên bàn kia là đồ ngọt rồi.

Quả nhiên tư duy của kẻ tham ăn chỉ có kẻ tham ăn hiểu...

... Còn có cả chồng của kẻ tham ăn hiểu nữa.

Tiểu Trần Từ hoặc nhường cho An Tiểu Đường, không muốn khiến vở kịch ác của cô thất bại, hoặc ngay từ ban đầu chỉ muốn hù dọa Đường Bao một chút, không thật sự làm cái việc xấu là cho cô ăn món phô mai que mặn này.

Tóm lại là bất kể vì nguyên nhân gì thì thoát nhìn hai người này có cảm giác như thật sự giống một đôi tình nhân sống cùng nhau vậy.

Về phần nguyên do vì sao Tiểu Trần Tử lại đột nhiên chạy đi mua đồ ăn vặt... hẳn đã đoán được Ngư Ngư sẽ nhìn thấu điều này, cảm thấy có chút xấu hổ nên mới trốn đi ra ngoài.

Cho nên mấy người trong xe nhìn nhau vài cái...

"Chặn cửa sổ lại, không cho hắn vào!" Hai huynh đệ Hà Nghiêm và Hà Túc cùng lên tiếng, cánh tay lập tức xấn lên động thủ.

Đứng, vì để xem náo nhiệt mà Hà Túc cũng ra tay rồi.

Từ sau khi Vương phi xuất hiện, tâm hồn của bọn họ đều đã được tinh lọc đi không ít, cả người cũng trở nên thiện lương hơn rất nhiều.

Nhìn cửa sổ xe bị phong kín, hai huynh đệ cùng cảm khái suy nghĩ như vậy.

... Ủ, hiền lành.

Không bao lâu sau, Tiểu Trần Tử đã ôm một bọc thức ăn trở lại.

Một người có địa vị có thân phận chức vụ Thái tử như Tiểu Trần Tử thì phải luôn hết sức chú ý hình tượng.

Cho nên khi phát hiện bản thân bị đám người vô lương nhốt ở bên ngoài, hắn không tức giận rống to, thậm chí cũng không gất gông găng hỏi, chỉ ngồi trên nóc xe ngựa thở dài sâu xa một tiếng, giọng điệu cảm khái.

"Thật ra ta hiểu tại sao các người lại làm như vậy. Quả thật ta mà ngồi vào trong thì sẽ khiến chiếc xe ngựa vẻ vang này trở nên nghèo hèn. Từ nhỏ ta đã đẹp trai mà lớn lên, sớm đã nghĩ đến điều này rồi."

Lại cười khỏ một tiếng, "Một chiếc xe ngựa nho nhỏ sao có thể chứa được một người đẹp trai như ta đây."

"Răng rắc", một đạo sấm sét đánh xuống, trời mưa rồi...

Ủ, sét đánh thật... Không phải sét đánh trong lòng bọn họ đâu...

Tiểu Trần Tử bên ngoài xe ngựa im lặng một giây.

Khi mở miệng lại thì giọng nói của hắn dường như đã nghẹn ngào, "Tại sao ngay cả ông trời nhìn thấy ta cũng phải lẩn trốn?"

Xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

.... Bởi vì phu xe được thuê đã nhảy xuống xe chạy rồi...

Tay của Hà Nghiêm cũng run rẩy, mở hết cửa sổ được phong kín ra thả người vào.

Nếu lại để cho hắn nói tiếp thì đến ngựa cũng muốn bỏ chạy mất...

Trời mưa cười ngựa rất dễ gặp nạn, cho nên bóng dáng sư đệ nhoáng lên một cái đi theo vào trong xe, thông dong đỡ cái bàn mặt to lớn kia ra, cầm khăn tay cẩn thận lau.

Hà Nghiêm liếc nhìn mấy người trong xe ngựa, lặng lẽ kéo theo đệ đệ Hà Túc lùi lại một góc.

Nhìn đội hình trong xe ngựa này... là lời thần muốn tụ hợp lại... (〒_〒) Một kẻ thành thật như hắn quá nguy hiểm mà!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Thiện lương được ẩn giấu quá rồi

Tiểu Trần Tử và Đường Bao đã sớm đạt thành nhận thức chung, hai người đang tích cực cố gắng bồi dưỡng tình cảm, so với đôi của bọn họ thì đôi của nam tử áo trắng càng khiến người ta không yên lòng hơn.

Cho nên khi sư đệ vừa trở lại, tầm mắt của mọi người lập tức nhất trí, đồng loạt vây xem hai sư huynh bọn họ.

Nam tử áo trắng vẫn như cũ, vẫn hồ hững không thèm để ý đến ánh mắt nhìn chăm chăm của mọi người, chỉ lấy từ trong ngực ra một vật lặng lẽ đặt bên cạnh sư đệ.

Đây là một quả cầu đường, chính là kẹo que của cổ đại, là đồ ăn vặt mà sư đệ thích nhất.

Sư đệ không thèm nhìn, móc từ trong ngực ra một viên chocolate mà Ngư Ngư đã mang từ hiện đại về cho nàng.

Kẹo ngọt của Nguyệt Loan quốc đều sử dụng lá xanh gói lại để trong thời gian dài, tuyệt đối là màu xanh tinh khiết tự nhiên, cũng rất tươi mát lịch sự và tao nhã.

Nhưng những người cổ đại này đều đã quen với cách đóng gói như vậy từ nhỏ, hiện giờ bất ngờ nhìn thấy tờ giấy gói màu vàng rực giống như viên chocolate này càng đáng chú ý hơn.

Thật ra tính cách của nam tử áo trắng và sư đệ có phần tương tự, đều là người không thích thay đổi, bọn họ đều có rất nhiều những thói quen yêu thích vẫn luôn kiên quyết không đổi.

Thấy hiện giờ sư đệ có hứng thú với những thứ mới lạ như vậy, còn không để mắt tới món kẹo mà từ nhỏ đã rất thích...

Nam tử áo trắng rất hiếm khi lại xuất hiện tính nóng nảy bùng bình, vươn tay lấy đi viên chocolate trong tay, ngược lại đặt kẹo đường vào trong tay sư đệ.

Sư đệ không để ý tới, bình tĩnh lấy ra một viên chocolate khác.

Nam tử áo trắng tiếp tục cướp.

Vì vậy lại lấy thêm, lại cướp...

Hai sư huynh đệ đều là cao thủ khinh công, chỉ sơ suất một chút thôi là giao thủ mấy lần. Thấy mọi người đã hoa mắt, đến cuối cùng ngoại trừ Hách Liên Dạ ra thì những người khác hoàn toàn đã không thấy rõ nữa rồi.

Đến khi cả hộp chocolate đều bị nam tử áo trắng cướp hết sang bên hắn rồi, sư đệ là người đầu tiên dừng tay, nhưng vẫn không để ý tới viên kẹo mà nam tử áo trắng đưa cho nàng.

Tính khí nóng nảy bùng bình của nam tử áo trắng thật sự bộc phát...

Thấy sư đệ không nói tiếng nào, hắn trực tiếp xé bỏ lớp lá xanh bọc bên ngoài, chính tay ăn viên kẹo đường này.

Sau đó... cuối cùng sư đệ cũng nói chuyện với hắn.

Giọng của nàng vô cùng thông dong nói, "Nếu ăn kẹo rồi cơm trưa cũng đừng ăn nữa."

Nam tử áo trắng ba bữa cơm đều dựa vào sư đệ dứt cho: "..."

Tất cả mọi người muốn roi lệ thay hắn.

Nhưng dường như nam tử áo trắng không chịu được thêm đã kích nào nữa, thậm chí hắn còn vươn tay lấy từ trong lồng ngực ra một viên kẹo khác đưa cho sư đệ.

Sư đệ không chút khách khí nhận lấy ăn.

Nhìn hai sư huynh đệ mỗi người ăn một viên kẹo, mọi người: "..."

Đừng nói với bọn họ là hai người cứ vậy mà hòa rồi nhé...

Hãy để mấy kẻ chưa từng cùng sống từ nhỏ lớn lên trên núi này một cơ hội đi.

Chẳng lẽ đầu năm nay quần chúng vây xem đều phải có yêu cầu cao đến vậy sao? Đầu cần phải có trải nghiệm từ nhỏ đến lớn và lộ trình tâm lý của diễn viên chính mới hiểu được sao?

Thật sự xem không hiểu mà....

Nhưng nói cho cùng thì hai sư huynh đệ này đã hòa thuận rồi, bọn họ đều cùng cao hứng, cũng có tâm tư thảo luận chuyện khác rồi.

Ví dụ như...

"Tại sao ta phải đi ra đây cùng các ngươi?" Tiểu Trần Tử hỏi hết sức nghiêm túc.

Mọi người: "..."

Bởi vì có Đường Bao ở đây nên tất cả mọi người liền nể mặt mà không trêu chọc hấn.

Hiển nhiên An Tiểu Đường không vô lương giống như bọn họ, là một cô gái tốt bụng dịu dàng thiện lương, giờ này cô muốn đi trên con đường giúp người khác trị dứt khỏi bệnh thì phải dùng cách thức uyển chuyển nhất không làm hại người khác mới được.

"Nhanh, sờ túi tiền đi." Giọng nói của cô ôn hòa đề nghị.

"Sao vậy?"

"Nhìn xem chỉ số thông minh có phải đã thả vào trong túi rồi không hả? Nhanh lấy ra thả lại vào trong đầu đi!"

"..." Quả nhiên người có thể chơi cùng với bọn họ đều che giấu vẻ thiện lương như thế này mà... Mọi người nghe thấy vậy cũng đều sắp cười lăn ra rồi.

Nhưng Tiểu Trần Từ lại không cười nổi, hấn lập tức trở mặt ngay tại chỗ, tức giận gắt gỏng hỏi, "Cô đây là có ý gì? Đang mắng chửi người khác có phải không?"

"Y phục của ta có đến tổng cộng mười mấy túi tiền, sao có thể thả một thứ không phải đồ ăn vào được!"

"Cô lại châm ngòi quan hệ giữa ta với đồ ăn, ta sẽ đặt cô với tô ô mai mà ăn cùng đây!"

An Tiểu Đường chán kinh, "Chẳng lẽ anh vẫn chưa ăn vụng hết?"

Tiểu Trần Từ cũng chán kinh, "Sao cô biết là ta ăn vụng?"

Mọi người: "..."

Tiểu Trần Từ là Thái tử, thật ra sức khỏe của người cha Hoàng thượng của hấn rất tốt, cũng không cần Tiểu Trần Từ chia sẻ giúp ông.

Nhưng thân là Thái tử lại luôn không ở Kinh thành, cũng vắng buổi lâm triều, chuyện này sẽ thành một vấn đề khác.

Trước kia Tiểu Trần Từ đều rất chú ý, không có đại sự gì thì quyết không rời kinh, gần đây phải chạy đông chạy tây theo An Tiểu Đường, có phần chơi đến nghiện, lúc trước thấy mọi người đuổi theo nam tử áo trắng nên mới lên xe ngựa theo.

Lúc này mới phản ứng, phát hiện thấy bản thân chỉ có thể trở về Kinh thành buồn chán biết bao.

"Haizz, cái này dễ thôi~"

Cô nương Đường Bao ngược lại có biện pháp, tầm mắt liếc nhìn trong xe một vòng, cuối cùng nói với Ngư Ngư, "Cho tôi mượn heo nhỏ một chút."

Sau khi ôm heo nhỏ đặt lên tấm nệm lót trên xe ngựa, An Tiểu Đường lấy ra một tờ phù chú niệm chú với heo nhỏ.

Dường như Tiểu Trần Từ cảm thấy có gì đó không ổn, đang muốn ngăn cản thì "Ầm" một tiếng bạch quang lóe lên, không thấy heo nhỏ đâu nữa... trong xe ngựa xuất hiện thêm một Tiểu Trần Từ.

Từ khuôn mặt đến dáng người hoàn toàn giống nhau.

... Đây là cái hình tượng nát gì vậy! Không thích!

Nhìn thấy tứ chi của mình đột ngột trở nên thon dài, heo nhỏ mất hứng, cảm thấy chả thể bằng được mấy cái chân ngắn nhỏ nhắn nhìn vững vàng trước kia của mình....← _←

Trước kia thì cũng thôi đi, hiện giờ nhóc con này mang khuôn mặt con người, vui buồn giận gì đều thấy rõ hết trên mặt.

Thấy phản ứng rõ ràng ghét bỏ này khiến Tiểu Trần Từ quả thực vô cùng đau đớn, "Heo nhỏ à, ta thật sự nhìn lầm mày rồi! Nếu như bình thường không nói lời thật lòng thì cũng thôi đi, nhưng đến cả gương mặt đẹp trai cái thể vô song của ta như vậy mà mày cũng có thể làm bộ ghét bỏ được!"

"Lời nói dối thấu trời như vậy mà cũng nói được, nhân phẩm của ngươi... không, là trư phẩm có vấn đề!"

Heo nhỏ khinh bỉ liếc hấn một cái, dứt khoát dùng cái tay đã biến thành dài không dùng quen này kéo y phục trên người xuống.

Hừ, thậm chí còn không có hoa văn Liên Tâm thảo, y phục này quá khó coi rồi, không mặc còn hơn.

Thấy Tiểu Trần Từ (heo nhỏ) muốn chạy trần truồng trước mặt mọi người, An Tiểu Đường vội vàng giải phù chú, bạch quang lóe lên, heo nhỏ trở lại ban đầu.

Lúc này heo nhỏ mới cảm thấy thỏa mãn, hừ một tiếng với Tiểu Trần Từ, nhảy vào lại trong ngực Hách Liên Dạ, tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Tiểu Trần Từ nghiêng rặng với cục thịt bự kia, "Chẳng lẽ cô muốn để con heo nhỏ kia trở thành ta, thay ta vào buổi triều sớm hay sao?"

"Đương nhiên không phải." An Tiểu Đường lập tức phủ nhận.

Cô đã suy xét chu toàn tất cả rồi, "Không cần phải thông minh như heo nhỏ, tùy tiện tìm một động vật nhỏ là được."

Tiểu Trần Từ sùng sốt, đột nhiên nở một nụ cười vui mừng, "Ta phát hiện ra cuối cùng trên đời này cũng có một người hiểu ta.

"..." Hiểu gì? Hiểu chỉ số thông minh của người không khác so với động vật nhỏ bình thường à.... Đám người vây xem đều hóa đá.

Tiểu Trần Từ lắc đầu, cảm khái nói, "Quả thật ngoại hình có thể biến hóa, mà dù bất kể là người hay con vật thông minh như heo nhỏ cũng đều không thể bắt chước được khí chất tôn quý bề ngễ cũng như tính cách khiêm tốn của ta, đã như vậy thì tìm ai giả dạng cũng đều giống nhau mà thôi."

"..." Mọi người suy nghĩ, sau đó cùng đồng loạt cướp lấy bao đồ ăn lớn mà hấn vừa mua về.

... Vì vậy mà Tiểu Trần Từ không cần "khí chất" nữa, nghiêng rặng nghiêng lợi hăng hái chiến đấu với mọi người.

Thật ra vấn đề của Tiểu Trần Từ rất dễ giải quyết, bởi vì đã có Hách Liên Dạ ở đây rồi.

Mặc dù mọi người đều đã biết cả, nhưng bởi vì quá thần kỳ khiến bọn họ thật sự không thể nào tin được, ngược lại luôn không nghĩ ra y đang ở đâu thì ở đó chính là một cái cánh cửa không gian.

Dựa theo cách nghĩ của người hiện đại của Ngư Ngư và cô nương Đường Bao thì rất dễ hiểu, hiện giờ y tương đương với một cái cửa dịch chuyển sống, muốn đưa ai tới nơi nào đều có thể.

Cho nên Tiểu Trần Từ hoàn toàn có thể đi với bọn họ ra ngoài chơi, chỉ cần tới giờ lâm triều, Hách Liên Dạ đưa hấn trở về, chờ sau khi hấn làm xong chuyện ở Kinh thành thì đón người quay lại, vô cùng thuận tiện.

Nhưng mà...

"Vậy hiện giờ chúng ta phải ngồi xe ngựa sao?" Hà Túc vừa kịp phản ứng liền thấp giọng hỏi ca ca mình.

"... Bởi vì người ta đều toàn có đôi có cặp cả."

Dọc đường đi có phong cảnh đó nha, dù sao mục tiêu cũng không xa, cùng người trong lòng vừa đi vừa nghỉ, ăn nhậu chơi bởi, tự do tự tại, vui thích biết bao nhiêu.

Vì thế Hà Túc cũng thấy đau khổ rồi...

Hai huynh đệ quyết định đi ra ngoài khóc lóc một trận rồi xung phong nhận việc, nói muốn đi tìm xa phu kia trở về.

Đây thật ra là một công việc không dễ hoàn thành...

Xa phu bị Tiểu Trần Từ dọa sợ tới mức nước mắt cũng sắp chảy thành sông, hai huynh đệ Hà gia đuổi theo hấn, khuyên can mãi, còn hứa hẹn sẽ tăng gấp đôi tiền thuê, hơn nữa liên tục xin hứa Tiểu Trần Từ đã uống thuốc rồi, sẽ không tái phát... lúc này xa phu mới băng lòng quay trở lại.

Đoàn người cứ động kinh như thế đi trên đường, lúc chạng vạng thì đến một trấn nhỏ gần nhà Đại Vương chăn heo kia.

Trời mưa đường không dễ đi, đi về phía trước không có đường lớn nữa, ngồi xe ngựa quá xóc nảy, chi bằng cưỡi ngựa thì hơn.

Cho nên mọi người trả tiền để xa phu trở về, chuẩn bị tìm khách điểm tá túc một đêm, ngày mai lại tới bái phỏng... Đại Vương chăn heo.

Thử tưởng tượng một chút ngày mai khi sư đệ tới gặp vị "cao nhân" kia thì vẻ mặt sẽ sùng bái tới cỡ nào, mọi người rồi rầm com tới phải ăn nhiều thêm một bát...

Đến khi đi nghỉ ngơi, vấn đề lại xuất hiện là chia phòng ở thế nào?

Sư đệ bình tĩnh nhìn mọi người, "Ta và Đường Bao ở cùng một phòng."

Đương nhiên An Tiểu Đường không có ý kiến, chẳng qua một chữ "được" còn chưa nói ra khỏi miệng, chỉ thấy nam tử áo trắng lạng lẽ nhìn cô một cái.

Trong nháy mắt cô cảm nhận được một phần oán niệm đến từ bánh màn thầu...

"Cô có nội lực không?" Nam tử áo trắng hiếm khi chủ động mở miệng nói chuyện với người khác.

"Không có."

"Vậy cô ở cùng sư đệ quá nguy hiểm," giọng của nam tử áo trắng rất bình tĩnh vang lên, "Nàng ấy khi ngủ thích đè lên người khác."

"..." Đè, lên, người khác.... khi ngủ làm sao đè được?

Mấy người còn lại hận không thể dùng một quyền đánh bản thân ngắt xiu, miễn cho trong đầu lại không kiếm chế được xuất hiện mấy ý nghĩ lan man bất định.

Tại sao một cái bánh màn thầu ngốc nghếch như nam tử áo trắng, khi nói chuyện lại khiến người ta hiểu sai như vậy...

Nam tử áo trắng không chú ý tới biểu lộ giãy dụa trên khuôn mặt của tất cả mọi người, bởi vì hắn vẫn một mực cúi đầu yên lặng nhìn cái bát...

Sau khi im lặng một hồi lâu hắn mới nói, "Khi ta còn nhỏ, buổi sáng thức dậy thường hay phát hiện bị sư đệ coi thành cái gối mà gối lên."

Mọi người: "..."

Sự thật quả nhiên không hề hạn chế bất cứ cấp độ nào... đây rõ ràng là một quá trình lịch sử lớn lên đầy máu và nước mắt của bánh màn thầu mà.

Mọi người đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn về phía sư đệ, "Tại sao lại làm như vậy!" Một truyện cười lớn như vậy sao có thể không sớm nói cho mọi người biết chứ!

Ừ, là một đám người hiền lành chất phác, bọn họ phải khiển trách, cho dù là chuyện này.

Sư đệ bình tĩnh nhớ lại, "Khi đó huynh ấy vừa mới lên núi, ta thấy nhiều người trên giường không quen lắm, lại không có chỗ nào nằm, chỉ có thể gối lên huynh ấy nhắm mắt làm ngơ thôi."

Lời giải thích này của sư đệ khiến đáy lòng những người nghe được cảm phẫn, lập tức thống hận đứng cùng một chiến tuyến với nam tử áo trắng.

Lúc nhỏ Dung Mộ Mộ thật quá bi thảm rồi, không thể để cho hắn khi trưởng thành cũng không được như ý, phải ủng hộ hắn tối nay ở cùng một gian phòng với sư đệ mới được.

Bởi vì bọn họ vội vã muốn nhìn thấy hắn bị sư đệ gối đầu! Ừm.

Một đám nhân sĩ vây xem đều vô cùng kích động...

Nhưng sư đệ luôn bình tĩnh đi theo con đường mặt to kìa quái... vốn không để ý tới yêu cầu của quần chúng, kéo An Tiểu Đường trở về phòng.

Nam tử áo trắng đã không còn là cái bao trút giận nữa rồi.

Người ta sớm đã quật khởi trở thành một cái bánh màn thầu rồi.

Sao bây giờ hắn có thể mặc kệ cho sư đệ không đếm xỉa tới hắn được?

Cho nên động tác của hắn còn nhanh hơn sư đệ, sải bước đi vào trong phòng, khi bước đi tà áo tung bay, bộ dạng giống như trích tiên đang bước trên mây, "nhẹ nhàng" đi tới cái giường lớn, vô cùng kiên quyết... cầm cái gối đầu trên giường.

Mọi người: "...". Làm tốt lắm... thật ngây ngô mà!

Nhưng sư đệ là người không có gối đầu không ngủ được.

Quay đầu, liếc mắt nhìn An Tiểu Đường vừa bị nàng kéo đến cửa phòng.

Cô nương Đường Bao giật khóe miệng, lập tức biểu hiện rõ chủ kiến của mình, "Tôi chắc chắn không phải là cái gối tốt, cô đừng gối lên tôi!"

Tầm mắt của sư đệ lại liếc qua đám người vây xem một vòng, cuối cùng vươn tay tóm lấy nam tử áo trắng, "Vậy thì huynh đi."

Sư đệ còn chưa tắm giặt gì, hiện giờ chắc chắn sẽ không ngủ luôn, cho nên nam tử áo trắng cũng không phòng bị gì.

Nhưng không làm gối đầu còn có thể làm cái khác.....

Sư đệ tóm lấy hắn cũng thuận tay điểm huyệt đạo của hắn.

Hiện giờ vô cùng thông dong đặt hắn xuống bên cạnh theo chiều ngang của cái giường êm, sau khi đặt xong mới bình tĩnh ngồi xuống, "Thương lượng một chút chuyện ngày mai tới bãi phóng cao nhân."

Đây... đây là đang sử dụng nam tử áo trắng làm đệm dựa sao?

Hơi quá đáng! Tại sao không làm gối ôm?

Nội lực của sư đệ không bằng nam tử áo trắng, dưới đôi mắt phức tạp của mọi người, nam tử áo trắng bỗng hơi nhúc nhích, dường như sắp phá được huyết đạo rồi.

Sư đệ cũng không thêm để ý, còn đang nhàn nhã nói chuyện với bọn họ về việc tính cách của vị "cao nhân" Đại Vương chăn heo kia có gì kì quái, ngày mai bọn họ phải chú ý cái gì.

Đến khi nam tử áo trắng đã thật sự nâng nửa người dậy, sắp sửa ngồi dậy rồi thì...

Sư đệ cảm cái gối mà khi nãy hắn cướp đi, đánh hắn một cái "bốp" ngã xuống giường.

"..." Nam tử áo trắng bị đánh ngã sắp trở về.

Sau đó lại ngồi dậy, lại đánh....

Giống như đang đánh chuột vậy... Ngư Ngư rồi rầm nhìn trời.

Mọi người vây xem trong chốc lát đột nhiên phát hiện một vấn đề vô cùng nghiêm trọng vô cùng khiến người khác phải đau thương...

Dường như hai sư huynh đệ này đã quên mất bọn họ rồi...

Dường như bọn họ chơi rất vui vẻ.... đúng, vui vẻ...

Thật sự có nhân loại bình thường có thể nhìn hiểu được hai sư huynh đệ này sống chung thế nào không!

Không làm kỳ đà cản mũi nữa, mọi người nhỏ giọng lui ra ngoài, đều tự trở về phòng của mình.

Lần này vấn đề suy nghĩ rồi rầm lại trở thành của cặp đôi Tiểu Trần Tử và An Tiểu Đường rồi.

Không giống như đôi sư huynh đệ thần kỳ kia, tuy Tiểu Trần Tử rất nhây, nhưng hắn cũng có một mặt của người bình thường...

Cô nương Đường Bao thì càng không cần phải nói, cô chỉ là thỉnh thoảng giả hiền lành tương đối thôi, những khi khác tất cả đều bình thường.

Cái này cũng không giống việc "động phòng" khi trước, lần kia dù sao cũng là giả, bọn họ có chuẩn bị trước mà xem phim suốt đêm, nhưng hôm nay thì phải làm sao đây?

Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, hơn nữa còn là thời điểm bọn họ đang cố gắng bồi dưỡng tình cảm... có chút xấu hổ nha.

Chần chừ một lát, Tiểu Trần Tử thở dài một tiếng, "Xem ra ta chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Xấu Xa Cung Chiều Thê Tử Bỏ Trốn: Nương Tử, Nàng Phải Biết Nghe Lời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.